

ẢNH ĐẾ

Sa Nhã

Thị
phi

ẢNH ĐẾ THỊ PHI

Tác giả: Sa Nhã

Thể loại: Đam mỹ, Trọng sinh, Hiện đại, showbiz, Oan gia vui
vẻ, Ngọt, Hoàn, HE

CP: Lục Tư Nguyên x Lăng Hàm/Bạch Tử Sách

Nguồn: dtruyen.com

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

GẶP TẬP KÍCH

Đầu óc Bạch Tử Sách cứ kêu ong ong, chớp mũi đầy mùi máu tanh nồng, bên tai vang lên những âm thanh mơ hồ, không quá chân thật. Một lúc lâu sau cậu mới nghe ra được có hai người đàn ông đang nói chuyện, giọng điệu của người trẻ hơn trong số đó nghe có vẻ rất hoảng loạn: “Làm sao bây giờ? Em... em giết người rồi... làm thế nào đây...”

Giọng nói còn lại có vẻ lớn tuổi hơn cất lên: “Tại sao lại xảy ra chuyện này?”

“Em không hề cố ý đâu! Hôm nay anh ta dùng ảnh uy hiếp em, đòi năm mươi vạn tệ, còn sỉ nhục em, em nhất thời tức giận, không kiềm chế được, lấy cái chai đập anh ta... Ai ngờ, ai ngờ anh ta không chịu nổi, ngã lăn ra đấy...” Giọng nói kia cuống quýt như sắp khóc, đau khổ cầu xin: “Anh ơi, bất luận thế nào anh cũng phải giúp em, em không muốn ngồi tù, không muốn mất tất cả mọi thứ đang có...”

Giọng nói của hai người đàn ông mơ mơ hồ hồ lọt vào tai, đầu Bạch Tử Sách đau như muốn nứt ra, nhận thức lơ lửng như tơ liễu tan tác bay loạn xạ trong gió, căn bản không thể nào suy nghĩ cho rõ ràng nội dung cuộc nói chuyện của hai người kia.

Đây là đâu?

Hai người này là ai?

Ấn tượng cuối cùng của cậu là cậu bị một chiếc xe tải lớn tông phải khi đang trên đường về biệt thự của mình, sao bây giờ lại ở đây?

Cơ thể cứng ngắc đến mức muốn cử động đầu ngón tay cũng không làm được, cảm giác choáng váng và buồn nôn khiến cậu muốn nôn, mí mắt nặng trĩu như bị phết nhựa cao su.

Tiếng ong ong vẫn vang lên bên tai, âm thanh bên ngoài lúc to lúc nhỏ, Bạch Tử Sách loáng thoáng nghe thấy hai người đang nói tới những từ đại loại như “sông”, “vứt xác”. Chốc lát sau, cậu cảm nhận được có người đang di chuyển cơ thể của mình, sau đó bị quăng vào một cái rương da một cách rất thô lỗ. Tiếng “bụp” vang lên bên tai, rương da đóng lại, sau đó nó được nhấc lên, lắc lắc lư lư đi tới một nơi không biết tên nào đó.

Những mảnh suy nghĩ dao động của Bạch Tử Sách cuối cùng cũng lắng đọng lại, những mảnh vỡ trong suốt ấy mang theo hình ảnh không có một chút trật tự nào, khi được chất thành một đồng, cuối cùng cũng hiện ra dòng chảy kí ức rõ rệt.

Bạch Tử Sách đột ngột mở bừng mắt giữa rương da đen kịt, thở hồng hộc như người sắp chết.

Không đúng!

Cậu bị chiếc xe tải chất đầy hàng hóa tông từ phía chính diện, chắc chắn phải chết ngay tại chỗ rồi mới đúng, cho dù không chết ngay đáng ra cũng phải nằm trong bệnh viện, chứ không phải trên một chiếc xe chuẩn bị đi vứt xác.

Xe dừng lại, Bạch Tử Sách cảm thấy mình được nhấc lên mặt đất.

“Vút ở đây thật à?” Người đàn ông trẻ hơn một chút hỏi lại, có vẻ thấp thỏm lo âu.

“Chỗ này hoang vu, bên dưới có dòng sông, vút xuống sẽ không ai biết được đâu.” Người đàn ông lớn tuổi hơn nói nhỏ.

Bạch Tử Sách kinh ngạc, nghe giọng điệu của họ có vẻ như muốn vút thẳng mình xuống sông? Bây giờ cậu không thể cự quây được, bị vút xuống thì chết chắc rồi còn gì?

“Thế thì mau vút xuống thôi!” Người đàn ông trẻ hơn nói.

Bạch Tử Sách cảm thấy mình lại bị nhấc lên, sau đó có cảm giác rơi xuống, “ùm” một tiếng rơi thẳng xuống dòng sông. Dòng nước lạnh buốt tràn vào rương da qua kẽ hở, nhanh chóng lấp đầy không gian chật hẹp.

Bạch Tử Sách chỉ có thể mặc cho bản thân mình từ từ chìm xuống, không có kế sách gì, trong lòng ngập tràn cảm giác phẫn nộ và đau thương khó diễn tả bằng lời. Bạch Tử Sách này cả đời chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, tại sao lại rơi vào bước đường này? Tại sao ông trời lại muốn đối xử với cậu như thế?

Trước khi chết, hình ảnh khi còn sống như đèn kéo quân lướt qua trước mắt cậu, cuối cùng dừng lại ở vẻ mặt áy náy của Chu Bắc Hiền và gương mặt ánh lên nụ cười đắc ý của Y Tự.

Không, cuộc đời của cậu sao có thể kết thúc một cách uất ức như vậy? Cậu vẫn chưa rửa sạch được oan khuất, vẫn chưa đánh bại được đôi nam nam chó má kia, sao có thể kết thúc như thế được?

Cầm phần chính là sức mạnh to lớn, Bạch Tử Sách hít một hơi thật sâu, liều mình giãy giụa trong chiếc rương da, không ngờ bỗng dưng có thể động đậy được. Bạch Tử Sách vừa giật mình vừa vui mừng, vội vàng đưa tay đẩy nắp rương da.

Cảm tạ trời đất, chắc vì hai người kia quá hoảng sợ nên không cài chặt chốt, Bạch Tử Sách cố chịu cảm giác tức thở đẩy vài cái, cuối cùng cũng đẩy ra được, sau đó dùng hết sức lực toàn thân bơi lên trên.

Nước sông rất lạnh, Bạch Tử Sách dựa vào sức lực được bùng lên nhờ khao khát sống, nhanh chóng bơi ra khỏi mặt nước.

Bạch Tử Sách hít thở gấp gáp, giơ tay vuốt nước trên mặt, đánh giá bốn phía, xung quanh đen kìn kịt, loáng thoáng thấy được bờ sông chất đầy đá sỏi trước mặt, cậu vội vang bơi về phía bờ, gian nan nằm bò lên một mỏm đá nhô ra.

“Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Bạch Tử Sách hô to vài tiếng, xung quanh lặng yên như tờ, đến cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Trong khung cảnh tranh tối tranh sáng, cuối cùng cậu cũng nhìn rõ được hoàn cảnh xung quanh, nơi đây không một bóng người, hai bên là núi, ở giữa chính là con sông mà cậu vừa bị ném xuống, mà bên cạnh bờ sông nơi cậu đang nằm là con đường quốc lộ duy nhất.

Ngửa đầu nhìn lên trên, Bạch Tử Sách vẫn còn ngâm nửa mình dưới nước, cậu cắn răng, vát vả vịn vào mỏm đá để trèo lên bờ. Toàn thân cậu ướt sũng, gió đêm trong khe núi thổi qua, lạnh thấu xương, vết thương ở sau gáy bị dính nước đau đớn từng hồi, Bạch Tử Sách vừa đau vừa mệt, suýt nữa ngất xỉu thêm lần nữa.

Không thể ngắt đi được...

Cậu lắc lắc đầu duy trì sự tỉnh táo, dùng hết sức lực cuối cùng của bản thân, chăt vật bò lên đường quốc lộ, khi cậu bò lên được đường quốc lộ, toàn thân gần như đã không còn sức nữa.

Trời đã tối hẳn, xung quanh vọng tới tiếng côn trùng kêu rất rõ ràng, cả thế giới dường như chỉ có một mình cậu.

Bây giờ hi vọng duy nhất chính là có ai đó lái xe ngang qua đây cứu giúp cậu.

Nếu như có người chịu cứu mình, mình nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp người ấy.

Cậu trầm nghĩ trong lòng.

Lạnh và đau đớn khiến cậu không thể không nghĩ linh tinh để dời sự chú ý.

Gần đây cậu quá xui xẻo, người yêu phản bội, sự nghiệp rơi xuống đáy, bây giờ lại bị người ta vút như vút xác xuống sông, ông trời sẽ không để cậu xui xẻo như thế mãi chứ? Giả dụ tỉ lệ bị người yêu phản bội là 10%, tỉ lệ sự nghiệp đi xuống một cách xui xẻo như cậu chắc chưa đến 10%, tỉ lệ bị người ta vút xác xuống sông chắc còn nhỏ hơn, e là không đến 1%, mà tỉ lệ bị chết rét chắc chỉ khoảng 50%, tỉ lệ mấy chuyện này xảy ra đồng thời chắc chỉ có một phần hai mươi nghìn, cậu không tin mình có thể “may mắn” đến mức ấy!

Cứ nghĩ linh tinh như vậy, tâm trạng của cậu thả lỏng một cách kì lạ.

Trên con đường núi cách đó không xa có hai chòm sáng lóe lên, ánh sáng trắng lóa càng ngày càng gần, tiếng động cơ ô tô cũng gần trong gang tấc.

Thấy hai luồng sáng ấy, Bạch Tử Sách suýt nữa nhảy dựng lên. Không ngờ lập luận về tỉ lệ của cậu lại đúng kìa!

“Cứu tôi!” Bạch Tử Sách cố gắng hô hào, từ bên vệ đường lao đảo chạy tới giữa đường lớn, dang hai tay không ngừng huơ huơ.

Chiếc xe nhanh chóng đến bên cạnh cậu, ánh đèn sáng quá mức khiến hai mắt Bạch Tử Sách đau đớn vì bị chói, khi cậu vô thức muốn giơ tay che đi, chiếc xe dừng lại ở chỗ cách cậu không quá xa.

Cửa xe không bật mở ngay lập tức, chắc hẳn người bên trong đang phán đoán tình hình, nơi hoang vu thế này đột nhiên có một người xông ra, chuyện không thể đơn giản được.

Ánh đèn pha của xe chiếu rõ dáng vẻ nhếch nhác hiện giờ của Bạch Tử Sách: cơ thể ướn sững, một bên gò má còn dính vết máu đã thấm lại.

Bạch Tử Sách lao đảo bước tới, vừa đi vừa nói “cứu tôi với”. Đầu cậu vừa đau vừa choáng, cảm giác choáng váng mãnh liệt tới mức cậu gần như bước không vững được, càng không thể suy nghĩ hiệu quả, chỉ có thể nghe theo bản năng đi về phía nguồn sáng và hi vọng duy nhất, cầu cứu người trong xe.

Khi cậu sắp tới gần nắp xe, cửa xe cuối cùng cũng bật mở, một người bước ra.

Bóng người đứng ngược sáng trông có vẻ cao gầy, từ hình dáng bên ngoài có thể đoán ra người này có giới tính nam. Người kia nhanh chóng bước tới bên cạnh Bạch Tử Sách và hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Giọng nam nghe trầm thấp thành thật, khiến người ta cảm thấy rất được an ủi.

Nghe thấy giọng nói này, tiềm thức của Bạch Tử Sách biết mình đã được cứu rồi, sợi dây căng thẳng trong lòng cuối cùng cũng đứt, hai mắt cậu tối sầm, chân mềm nhũn không chống đỡ nổi cơ thể.

Một đôi tay kịp thời đỡ lấy cậu, Bạch Tử Sách ngã vào lòng ngực người kia. Nhiệt độ cơ thể người này cao đến giật mình, nóng lạnh giao hòa khiến Bạch Tử Sách không nhận được rung mình một cái.

Một bàn tay ấm áp sờ lên trán cậu.

“Cậu ta sốt rất cao, mau đi bệnh viện thôi.”

Âm thanh nào đó mơ mơ hồ hồ vọng tới, Bạch Tử Sách đột nhiên cảm thấy giọng nói này có vẻ quen thuộc, nhưng đầu óc cậu đặc quánh như tương, không thể nhớ ra nổi rốt cuộc là ai...

Chương 2

NGUYÊN DO

Khi mở mắt ra một lần nữa, đập vào mắt Bạch Tử Sách là trần nhà trắng toát, chớp mũi phảng phất mùi thuốc sát trùng, giá truyền dịch bên cạnh giường treo vài chai nước, ống dây kéo dài đến mu bàn tay mình.

Ý thức được bản thân đang ở trong bệnh viện, Bạch Tử Sách thở phào một hơi. Sau gáy dội tới cơn đau như co rút người lại, chẳng khác gì có người cầm dao khuấy đảo trong đầu. Bạch Tử Sách giơ tay sờ sờ đầu, sờ thấy băng vải đầy đầu, chẳng cần nhìn cũng biết mình được quấn như cái bánh chưng.

Trong đầu không khỏi hồi tưởng lại cuộc đối thoại mà mình mơ hồ nghe được khi mới tỉnh dậy, hình như là bị cái chai đập phải, chảy rất nhiều máu, lúc đó vết thương chắc chắn rất nghiêm trọng, nếu không sẽ không đến mức bị người ta cho rằng đã chết rồi.

Nhưng bây giờ mình đang nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, tình hình chắc cũng không quá tệ nhỉ?

Trong phòng bệnh trắng toát chỉ có một mình cậu, vô cùng im lặng. Không có đám phóng viên không ngừng truy đuổi, không có người hâm mộ cuồn cuộn chặn đường, càng không có những ánh mắt quái dị của kẻ khác, nhất thời Bạch Tử Sách cảm thấy không quen.

Mình thích bị ngược đãi à?

Bạch Tử Sách cười khổ, nhắm mắt lại, hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm khi có được. Nghe được tin cậu nằm viện, không biết đám phóng viên chỗ nào cũng điếm danh kia có xông tới chụp ảnh rồi lại viết mấy bài báo hư hư thực thực bôi nhọ cậu không nhỉ? Bây giờ cậu ăn cơm uống nước cũng là sai hết, làm cái gì cũng khiến người ta lấy ra châm chọc.

Nghĩ tới phong quang vô hạn năm đó cùng với cảnh tượng bao người đòi đánh hôm nay, Bạch Tử Sách cảm thấy vẫn như đang nằm mơ.

Bạch Tử Sách thấy hơi mờ mịt, rốt cuộc làm sao mà sự tình lại đến mức này nhỉ?

Thực ra nhắc đến quá trình tiến triển sự việc rất đơn giản thôi, tình cảnh “trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường” mà người ta vẫn nói chính là cậu quá tin vào bản thân, cũng quá tin tưởng Chu Bắc Hiền.

Bạch Tử Sách rất đẹp, không phải kiểu đẹp bình thường đâu, mà nó đủ để cậu thăng cấp từ tầng lớp phổ thông lên tầng lớp trên cùng của xã hội. Người có ngoại hình hoàn hảo luôn rất tự tin về mình, Bạch Tử Sách cũng không phải ngoại lệ. Ngoài một chút hoang mang và tự ti khi mới phát hiện ra tính hướng của mình, Bạch Tử Sách luôn tự tin về bản thân đến mức mù quáng.

Bạch Tử Sách mắt cao hơn đầu, lại có bệnh sạch sẽ quá mức, đời sống tình cảm khá đơn thuần, cậu cũng không dám yêu đương, nếu không thì không biết mấy cô gái lập “hậu cung” cho cậu sẽ làm ra chuyện gì, cho đến khi cậu gặp được Chu Bắc Hiền.

Sau khi gia nhập giới giải trí, có quá nhiều chuyện xảy ra, trong thời gian ở dưới đáy, Chu Bắc Hiền vẫn

luôn lặng lẽ bên cạnh cậu, dần dần lay động cậu, hai người cứ như vậy rồi hẹn hò với nhau.

Ba năm sau, trong một ngày quay phim nào đó, Bạch Tử Sách nhận được tin nhắn nặc danh nói rằng Chu Bắc Hiền ngoại tình, người kia tên là Y Tự, là một nghệ sĩ nhỏ mới kí hợp đồng với GMG, hơn nữa còn kèm theo ảnh chụp rất rõ nét. Lúc đó Bạch Tử Sách không tin, bởi vì khi ấy cậu đã là ảnh đế, có dung mạo hoàn hảo của mình, có địa vị và danh tiếng xã hội cực kì cao, cậu tự tin về bản thân mình, không tin rằng Chu Bắc Hiền sẽ chọn một người hoàn toàn không bằng cậu. Nhưng sau đó cậu phát hiện ra mình sai rồi, sai rất trầm trọng.

Sau khi kẻ nặc danh kia liên tiếp gửi hình ảnh tới, Bạch Tử Sách không thể không để ý tới nó, có lần kẻ nặc danh kia bảo cậu tới một khách sạn năm sao nào đó ở vùng ngoại ô, cậu bán tín bán nghi lén lút tới đó. Trong phòng khách sạn, quả nhiên cậu phát hiện ra hai người quấn lấy nhau không rời chia lìa, một trong số đó hiển nhiên là Chu Bắc Hiền.

Bạch Tử Sách từng diễn rất nhiều bộ phim truyền hình éo le về việc bắt gian tại giường, nhưng nội tâm cậu không cho là vậy, bởi vì cậu quá mức tự tin, không cho rằng bạn trai có thể phản bội sau lưng mình. Thế nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy hai người đó, tự tin của cậu đã bị đả kích nặng nề.

Bạch Tử Sách là một người có tác phong làm việc nhanh gọn, tính tình nóng nảy bộp chộp, máu nóng dồn lên đầu là muốn đập cho đôi nam nam chó má kia một trận, ai ngờ lại bị người khác chụp hình và tung ra. Chu Bắc Hiền là cậu ấm của GMG, có đơn vị truyền thông nào dám đắc tội với hắn ta? Sau cùng tin tức được tung ra là Bạch Tử Sách vô duyên vô cớ đánh người, người bị đánh là nghệ sĩ mới Y Tự, mà

cái tên Chu Bắc Hiền từ đầu đến cuối chưa từng xuất hiện trong bản tin.

Khi đọc tin tức, Bạch Tử Sách tức đến mức hai mắt đỏ ngầu, xông vào phòng làm việc của Chu Bắc Hiền đánh giọng chất vấn, trùng hợp là Y Tụ cũng đang ở đó, sau đó Y Tụ đã nói những câu khiến cả đời này cậu cũng không quên được.

“Anh Bạch, tôi biết anh tức giận, nhưng anh tức giận rất vô lý. Bắc Hiền và tôi là thanh mai trúc mã từ nhỏ, đã ở bên nhau từ lâu rồi, nhưng người nhà Bắc Hiền không đồng ý, lúc đó chúng tôi còn rất trẻ, vì chuyện này mà làm ầm lên rất nhiều lần, sau đó tôi ra nước ngoài, nhưng từ đầu đến cuối chúng tôi chưa từng nhắc đến chuyện chia tay.”

“Thời gian tôi ra nước ngoài, Bắc Hiền gặp được anh, có lẽ anh đã hiểu nhầm ý của Bắc Hiền, quan hệ của hai người rất bình thường... Anh nên hiểu rằng, mối quan hệ bao dưỡng trong giới giải trí là rất bình thường.”

“Tuy rằng tôi cũng giận Bắc Hiền không thể giữ mình, nhưng con người luôn có nhu cầu sinh lý, tôi hiểu cho anh ấy. Có điều bây giờ tôi quay về rồi, anh ấy cũng không cần mối quan hệ như thế này nữa...”

Đối với Bạch Tử Sách mà nói, những lời này chẳng khác gì sét đánh ngang tai, điều khiến cậu càng không dám tin là từ đầu đến cuối Chu Bắc Hiền chỉ giữ im lặng, ngầm thừa nhận những điều Y Tụ nói!

Bạch Tử Sách hoàn toàn không thể nào chấp nhận nổi.

Sau đó cậu chẳng nhớ mình đã nói gì, cảm xúc của cậu quá kích động, chỉ nhớ mình đã tức giận gào thét với hai người đó, còn đập phá văn phòng, suýt nữa

đánh Y Tự thêm một trận, nhưng Chu Bắc Hiền đã không chế được cậu.

Thời gian đó cậu nhốt mình trong căn hộ uống rượu tìm say, vui thân trong nỗi đả kích không thể diễn tả bằng lời. Bạch Tử Sách nhờ có tướng mạo xuất chúng mà từ nhỏ đã được người ta chiều chuộng, nhưng tính tình cậu cao ngạo, trước nay chưa từng đặt ai trong lòng, sau khi gặp được Chu Bắc Hiền mới từ từ hiểu được tình ái, cậu thực sự muốn sống cả đời bên Chu Bắc Hiền. Cậu kiêu căng và tự phụ, hoàn toàn không thể chấp nhận được hành vi phản bội của Chu Bắc Hiền, càng không thể chấp nhận nỗi việc bị người ta sỉ nhục như thế.

Cậu chìm đắm trong đau khổ không thể thoát ra được, trời đất bên ngoài lại có sự biến đổi. Tin tức bên ngoài hết lớp này đến lớp khác, “lịch sử đen tối” ùn ùn kéo tới, không biết bao nhiêu kẻ từ đâu chui ra chỉ trích cậu có “bệnh ngôi sao”, “đánh người”, “lòng dạ độc ác ích kỷ”, “đời sống cá nhân rối loạn”, vân vân.

Trong khoảng thời gian đó, có bạn bè lén lút nói với cậu, trước kia sự nghiệp của cậu lao đao lận đận thực ra đều do một tay Chu Bắc Hiền đạo diễn, bởi vì hẳn biết nhà đẹp xe to đồng hồ cao cấp không lay động được Bạch Tử Sách, nên trước hết phải dìm cậu xuống dưới đáy, sau đó xuất hiện, quan tâm và giúp đỡ cậu như một đấng cứu thế, Bạch Tử Sách chưa trải nghiệm nhiều về tình cảm làm sao đỡ được đòn tấn công này?

Họ ở bên nhau ba năm, Bạch Tử Sách đã phát hiện ra Chu Bắc Hiền không hề lịch lãm, lễ độ, dịu dàng, chu đáo như hẳn ta biểu hiện ra bên ngoài, hai người có cách biệt rất lớn trong cách đối nhân xử thế, trước khi xảy ra chuyện cũng luôn cãi nhau, nhưng lần nào

Bạch Tử Sách cũng nhớ tới lúc trước Chu Bắc Hiền từng giúp đỡ mình rất nhiều nên lại nhẫn nhịn hết.

Ai mà ngờ đây lại là một cái bẫy!

Khi biết được chân tướng, Bạch Tử Sách đau lòng đến mức khó mà kiềm chế được, một người luôn được cứng nung, luôn được ngưỡng mộ như cậu khó có thể chấp nhận được sự thật mình bị chơi đùa, tự tôn và kiêu ngạo của cậu hoàn toàn bị giẫm nát dưới chân!

Cậu còn chưa bình ổn được tâm trạng để phản kích thì một ngày nào đó tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong một căn phòng khách sạn xa lạ, bên cạnh là một người đàn ông diêm dúa lố lồ, khi cậu vẫn chưa kịp hoàn hồn, cửa phòng khách sạn đã bị đập mở, vô số phóng viên vác theo máy ảnh xông vào...

Nếu như nói lịch sử đen tối trước kia chỉ là nói bóng nói gió thì chuyện “tình một đêm” này là vết nhơ chắc chắn như đinh đóng cột, dù cho cậu có bao nhiêu cái miệng cũng không giải thích rõ ràng được, nhẩy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Sau đó cậu chật vật chạy trốn, bỏ hết tất cả công việc, lén lút lái xe tới khu biệt thự ở ngoại ô, hi vọng tạm lánh sóng gió, trên đường bị một chiếc xe tải đâm trúng...

Sau đó không hiểu sao cậu xuất hiện trên xe của hai người đàn ông và bị vớt xuống sông.

Thời gian này xảy ra chuyện gì, Bạch Tử Sách hoàn toàn không có kí ức, mọi chuyện đến quá nhiều và nhanh, khiến người ta không kịp trở tay. Tạm thời không quan tâm đến hai người đàn ông kia, chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải đề những tin tức tiêu cực xuống.

Mọi chuyện rất rõ ràng, người có mối thâm thù đại hận muốn dồn cậu vào chỗ chết ngoài Chu Bắc Hiền và Y Tụ ra thì không còn ai khác. Nghĩ lại, khi đó lúc gằm gào ở phòng làm việc của Chu Bắc Hiền, hình như cậu đã nói rất nhiều câu uy hiếp, với thủ đoạn làm việc của Chu Bắc Hiền, không thể để lại hậu họa như mình được.

Chu Bắc Hiền đối xử với người khác luôn dịu dàng và chu đáo, nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài, lạnh lẽo dồn người ta vào chỗ chết, ném đá giấu tay giết chết kẻ địch mới là tác phong làm việc trước giờ của hắn.

Nghĩ lại, ở bên cạnh người như vậy ba năm, thật khiến người ta phải ớn lạnh.

Chương 3

KINH NGẠC

Vừa nghĩ tới Chu Bắc Hiền, trái tim Bạch Tử Sách lại trào lên cảm giác đau đớn.

Sau khi yêu một người, cho dù biết hẳn ta là dạng người gì thì vẫn sẽ thấy buồn và đau lòng khi nghĩ về hắn, không liên quan gì đến tự tôn hay niềm kiêu ngạo cả. Nhưng suy cho cùng Bạch Tử Sách cũng không phải người bình thường, cậu sẽ không đắm mình trong buồn khổ quá lâu, nếu không cũng không thể từ chỗ không có gì mà bò lên được vị trí cao như vậy.

Cậu bắt đầu suy xét lại mình, nếu không phải cậu quá nóng vội khi gặp chuyện thì có lẽ cũng không rơi vào bước đường này. Tính tình nóng nảy bộp chộp bắt buộc phải sửa, nếu không sau này còn phải chịu khổ nhiều.

Bạch Tử Sách tự nhủ trong lòng, lúc này cậu không ý thức được đả kích lớn hơn vẫn còn ở phía sau, trước mắt cậu chỉ muốn suy xét lại bản thân cho cẩn thận, tìm ra thiếu sót của mình.

Thậm chí cậu bắt đầu nghĩ tới phương án giải quyết sau này, đầu tiên nhất định phải nhẩy ra khỏi GMG được, tìm một công ty có thực lực mạnh mẽ nào đó gửi thân. Tuy rằng bị tung ra rất nhiều tin tức xấu, nhưng với địa vị của cậu, chắc chắn rất nhiều công ty muốn kí hợp đồng, chỉ có điều chắc sẽ phải chịu thiệt một chút trên hợp đồng. Thoát khỏi sự trói buộc của

Chu Bắc Hiền, cậu mới có thể lợi dụng nguồn lợi công việc để gây dựng hình ảnh cho mình.

Mặt khác, cậu sẽ tìm người điều tra tất cả những việc đã qua, lấy được chứng cứ, hất đổ đôi nam nam chó má kia.

Cuối cùng, cậu nhất định phải tìm một người dịu dàng chu đáo tuấn tú phóng khoáng làm bạn trai, để cho đôi nam nam kia biết rằng mình vẫn có thể sống vô cùng thoải mái, hơn nữa còn sống tốt hơn cả họ.

Sắp xếp xong mục tiêu của tương lai, trái tim của Bạch Tử Sách ổn định hơn một chút, vết thương dường như không còn đau nữa.

Chốc lát sau, có người mở cửa phòng bệnh, bóng dáng quen thuộc bước vào. Đó là một người đàn ông mặc âu phục, đeo kính không gọng, tóc tai chải chuốt gọn gàng, quần áo không một nếp nhăn, nụ cười trên mặt rất dịu dàng, dáng vẻ như một nhân vật tinh anh có thể tham gia hội họp cấp quốc tế bất cứ lúc nào, khiến người ta vừa gặp đã thấy có thiện cảm.

Nhưng bây giờ Bạch Tử Sách rất ghét kiểu người này, bởi vì kiểu người này sẽ khiến cậu nhớ tới Chu Bắc Hiền.

Trước khi cảm xúc chán ghét xộc lên, cảm giác đầu tiên của cậu là kinh ngạc, bởi vì người này là một người quen - Tần Vĩnh, trợ lý của Lục Tư Nguyên.

Nếu như trước khi xảy ra chuyện Chu Bắc Hiền phản bội mà hỏi Bạch Tử Sách người cậu ghét nhất là ai, Lục Tư Nguyên sẽ rất xứng đáng xếp hạng đầu, không ai có thể địch lại được.

Lục Tư Nguyên là một người cũng khiến người ta phải ngưỡng mộ trong giới giải trí, anh ta có xuất

thân ưu tú, tướng mạo tuấn mỹ, đồng thời cũng vô cùng có tài. Theo lý mà nói, hai người như vậy chắc hẳn nên yêu mến lẫn nhau mới phải, nhưng trên thực tế cả hai đều coi thường nhau. Bạch Tử Sách cảm thấy Lục Tư Nguyên giả dối, Lục Tư Nguyên cảm thấy Bạch Tử Sách ngông cuồng.

Bởi vì cả hai người cùng đẹp, giới giải trí thường xuyên lấy hai người ra để so sánh, lâu dần nảy sinh tâm lý so bì. Cộng với một số lục đục khi quay quảng cáo và phim truyền hình trước đó, hai người âm ỉ không vui, đúng là nhìn nhau thấy ghét.

Lục Tư Nguyên trước kia nổi tiếng nhờ âm nhạc, Bạch Tử Sách cảm thấy anh sản xuất âm nhạc rất ổn thì anh cứ lặn lội trong giới âm nhạc đi, đừng chạy tới giới diễn viên cướp bát cơm của người khác, nhưng sao mà ngăn được vì anh Lục nhà người ta muốn phát triển toàn diện. Trước kia trong phim của Bạch Tử Sách có một diễn viên nhỏ rất đẹp tên là Tưởng Nghị, quan hệ giữa hai người rất ổn. Bạch Tử Sách thực sự coi cậu chàng này là em trai, muốn nâng đỡ cậu ấy, vất vả lắm mới kiếm cho cậu ấy được một vai thứ chính, thế mà giữa chừng Lục Tư Nguyên chạy tới cắm chân vào, nằng nặt luôn vai diễn của Tưởng Nghị. Bộ phim kia nổi rần rần, Lục Tư Nguyên nhân cơ hội này mở rộng sự nghiệp, trở thành một nghệ sĩ phát triển toàn diện, còn Tưởng Nghị vẫn phải vật lộn giữa một đám nghệ sĩ mới.

Bạch Tử Sách từng chịu không ít cơn giận của các cậu ấm, nên cậu ghét nhất hạng cậu ấm dựa vào ưu thế hậu thuẫn mà giành giật bát cơm với người khác, cho nên khi quay bộ phim đó, cậu đã ngáng chân Lục Tư Nguyên không ít lần, mỗi lần hai người có cảnh diễn chung, Bạch Tử Sách toàn khiến Lục Tư Nguyên phải NG. Đến nay nhớ lại gương mặt tái xanh của

Lục Tư Nguyên khi ấy, Bạch Tử Sách vẫn có thể cười thành tiếng.

Giới giải trí lớn như thế, sau đó Bạch Tử Sách lại nhảy tới GMG mà Lục Tư Nguyên đang kí hợp đồng, hai người cúi đầu không gặp thì ngẩng đầu gặp, va chạm không ít lần.

Có một lần, sau buổi tụ tập, Bạch Tử Sách lén vào phòng nghỉ nghỉ ngơi, lúc bước vào vô tình nghe được Lục Tư Nguyên đánh giá cậu thế này: “Bạch Tử Sách kia cứ như con Husky, lúc nào cũng tỏ vẻ tôi ngầu lắm đấy đừng chọc vào tôi, thực ra tất cả mọi người đều biết cậu ta vừa đàn vừa ngốc.”

Câu này khiến Bạch Tử Sách tức hộc máu, từ nhỏ đến lớn cậu luôn được người ta cưng nựng, trước nay chưa có ai dám mắng cậu giống một con cún, càng không có ai dám nói cậu vừa đàn vừa ngốc hết!

Từ đó về sau, cậu liệt Lục Tư Nguyên vào đối tượng ghét bỏ hàng đầu, kiên trì một trăm năm không lay động. Đến bây giờ, Lục Tư Nguyên vẫn được xếp vào đối tượng cậu ghét số một, Chu Bắc Hiền và Y Tự xếp số âm một và số không.

Tuy rằng trong đầu nghĩ rất nhiều, nhưng chẳng qua chỉ là một khoảnh khắc trong hiện thực. Bạch Tử Sách kinh ngạc nhìn Tần Vĩnh, trong lòng thoáng hiện cảm giác không ổn. Nhớ lại giọng nói quen thuộc mà hôm qua mình nghe được, giọng nói đó hình như, có lẽ, có thể là Lục Tư Nguyên?

“Nếu như có ai đó cứu mình, mình nhất định sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp người đó...”

Cậu nhớ mình đã từng thề thốt như vậy trong lòng, tâm trạng lúc đó mãnh liệt như thế, đội nghĩa mang ơn, nhưng bây giờ cứ nghĩ tới đối tượng báo ơn có thể là Lục Tư Nguyên, cậu lại bắt đầu chùn lòng.

Không, lúc đó đầu óc không tỉnh táo, có thể đã nhận nhầm giọng của Tần Vĩnh rồi.

“Tối qua anh đã cứu tôi phải không?” Cậu do dự hỏi.

“Không phải.” Tần Vĩnh cười: “Là Tư Nguyên đã đưa cậu về.”

Bạch Tử Sách truy hỏi: “Tư Nguyên? Lục Tư Nguyên?”

Tần Vĩnh gật đầu.

“...” Hóa ra là anh ta thật.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay, bên ngoài phòng bệnh có thêm một người thông dong bước vào, người này cơ thể cao lớn, vai rộng eo thon, nhất là đôi chân dài thẳng tắp, bước một bước đã bằng hai bước của người khác rồi.

Người kia thông dong bước tới bên cạnh giường bệnh của Bạch Tử Sách, lơ đãng hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Bạch Tử Sách: “...”

Đôi lông mày đen như mực nhếch lên, đôi mắt màu nâu thâm sâu như bầu trời đêm, sống mũi thẳng tắp ngạo nghễ, đôi môi mỏng cười mà như không, khiến người ta không thể nắm bắt được. Anh mặc một chiếc áo T-shirt màu đen, hai tay đút trong túi quần, cách ăn mặc đơn giản nhưng vẫn tạo ra khí chất nhẹ nhàng lão luyện, đủ để khiến các cô gái của anh gào thét như điên.

Không phải Lục Tư Nguyên thì còn là ai được?

Vẫn đi đến đâu rắc thính đến đó như trước giờ.

Bạch Tử Sách âm thầm chê bai trong lòng theo quán tính, chê xong lập tức nhớ ra người ta là ân nhân cứu lấy sinh mạng hèn của mình, không nên tiếp tục có cái nhìn phiến diện như vậy, vội gạt suy nghĩ trong

đầu đi, chân thành cảm ơn: “Nghe nói anh đã cứu mạng tôi, cảm ơn nhé.”

Lục Tư Nguyên nhìn chăm chăm vào mặt cậu, không biết đang suy nghĩ cái gì, lát sau mới hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Câu này gợi tới trải nghiệm không vui vẻ tí nào của Bạch Tử Sách, cậu hít một hơi thật sâu: “Có hai tên khốn nạn đập vào gáy tôi, tưởng tôi chết rồi, ném tôi xuống sông!”

“Tại sao họ lại đập vào đầu cậu?”

“Bởi vì họ...” Ờm? Vì sao thế nhỉ?

Bạch Tử Sách ôm đầu nghĩ lại thật kĩ, mơ mơ hồ hồ nhớ tới lúc đó chàng trai trẻ hơn đã nói, hình như mình dùng ảnh chụp uy hiếp họ... Không phải, trước giờ mình chưa từng cầm ảnh uy hiếp ai cả!

Bạch Tử Sách ý thức được có chỗ nào đó không đúng lắm, cậu không thể làm loại chuyện như lấy ảnh chụp ra bắt chẹt người khác được, hướng hồ cậu đường đường là một ảnh đế, cần gì phải vì năm mười vạn tệ mà uy hiếp người khác?

“Không nói được?” Giọng nói của Lục Tư Nguyên kéo cậu về hiện thực.

Bạch Tử Sách nhanh trí, ôm cái đầu tròn như viên bánh trôi mà kêu đau ầm ỉ: “Đau... đau quá... tôi không nhớ nổi...”

Lục Tư Nguyên khoanh tay trước ngực, đứng từ trên nhìn xuống màn biểu diễn của cậu: “Không nhớ được? Mất trí nhớ à?”

Bạch Tử Sách tiếp tục giả vờ đau đớn: “Đau thật mà, thực sự không nhớ được.”

Lục Tư Nguyên liếc cậu: “Vậy cậu có nhớ tôi là ai không?”

“Lục Tư Nguyên.”

“Xem ra chưa mất trí nhớ.”

Giọng điệu lạnh tanh của Lục Tư Nguyên khiến Bạch Tử Sách cảm thấy mình như một thằng ngốc, lửa giận cháy phừng phực trong lòng - Lục Tư Nguyên luôn có thể khiến cậu nhanh chóng nổi giận.

Cậu đột nhiên nhớ ra Lục Tư Nguyên có phải là gì của mình đâu, mình chỉ cần cảm ơn anh ta là được, cần gì phải trả lời câu hỏi của anh ta như gặp phụ huynh vậy.

Nghĩ thế, Bạch Tử Sách cảm thấy mình ôm đầu diễn trò hơi bị dần, vì thế buông tay ra, ho một tiếng, làm bộ làm tịch nói: “Tôi rất cảm kích vì anh đã cứu tôi, anh muốn báo đáp thế nào cứ việc nói, chỉ cần tôi có thể cho anh được tôi nhất định sẽ đưa. Những chuyện khác tôi không muốn nói nhiều, xin hãy liên lạc với quản lý của tôi, tôi sẽ bảo anh ấy bàn bạc cụ thể với anh.”

Tần Vĩnh bật cười. Bạch Tử Sách không hiểu tại sao anh ta lại cười, mà Lục Tư Nguyên cũng đang đánh giá Bạch Tử Sách từ trên xuống dưới, ánh mắt đó khiến Bạch Tử Sách vô cùng mất tự nhiên.

“Nếu như anh không muốn, hãy cho tôi mượn điện thoại, tôi tự liên lạc với anh ấy.” Cậu bồi thêm một câu như vậy, tuy rằng bây giờ cậu đen đủi lắm rồi, nhưng dù gì vẫn là bộ mặt của công ty, không đến mức không giữ chút thể diện cho nhau.

Lục Tư Nguyên đột nhiên quay lại nói với Tần Vĩnh: “Anh nói xem liệu có phải bị đập hỏng cả đầu rồi không?”

Tần Vĩnh vật vả nhin cười, cứ gật gật rồi lắc lắc.

Bị họ nhìn như một thằng ngốc khiến cơn giận của Bạch Tử Sách tăng lên ngùn ngụt, cậu miễn cưỡng đè nén nó, nghiêm chỉnh nói: “Nếu như các anh không muốn, tôi sẽ gọi y tá tới, tôi là bệnh nhân, cần được nghỉ ngơi, mời các anh ra ngoài cho.”

“Xem ra đúng là bị hỏng đầu thật rồi.” Lục Tư Nguyên đưa ra kết luận, lấy điện thoại trong túi ra quăng cho cậu: “Tự gọi đi, mật mã là bốn số không.”

Tần Vĩnh nhìn anh với vẻ khá bất ngờ.

Chương 4

LĂNG HÀM

Chiếc điện thoại màu đen rơi xuống bên giường của Bạch Tử Sách, Bạch Tử Sách phát hiện hóa ra điện thoại của Lục Tư Nguyên giống loại của mình. Cậu miễn cưỡng nén cơn giận, nhặt nó lên, thuận thực dùng ngón tay gạt màn hình, vô tình nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của mình trên màn hình đen, quả nhiên được quán như cái bánh chưng y như cậu tưởng tượng, nhưng gương mặt trên cái bánh chưng đó không hề quen thuộc.

Bạch Tử Sách khựng lại, vội vàng nhập mật mã, mở điện thoại, lập tức tìm chức năng chụp ảnh, sau đó nhanh nhẹn mở chế độ tự chụp ảnh giơ lên trước mặt mình nhìn trái nhìn phải.

Tần Vĩnh và Lục Tư Nguyên: “...”

Hai người chấn động vì động thái này của Bạch Tử Sách, họ không ngờ Bạch Tử Sách lại cầm điện thoại để chụp hình tự sướng, bỗng chốc quên cả nói chuyện, chỉ có thể câm nín nhìn kẻ tàn tật một nửa với cái đầu quán tròn xoe như bánh trôi đang cầm điện thoại đổi các góc độ để chụp mình tanh tách.

Người xinh đẹp luôn rất chú ý đến bề ngoài của mình, nhìn thấy thứ gì có thể phản quang được sẽ soi vào đó theo bản năng, càng không nói tới dạng tự luyến như Bạch Tử Sách. Trong nhà cậu, ngoài phòng vệ sinh ra, phòng ngủ, thậm chí cả cửa nhà và phòng khách cũng lắp đặt gương đứng, cứ hở ra là soi

gương. Chuyện chụp ảnh tự sướng càng nhiều như cơm bữa, lúc chơi Weibo, thỉnh thoảng cậu sẽ đăng một tấm ảnh khoe mặt mình, khiến các fan phải kêu gào một trận. Tất nhiên bây giờ đã không giống lúc trước, lúc này cậu chụp ảnh không phải để thưởng thức vẻ đẹp của mình.

Bạch Tử Sách không rảnh nghiên cứu biểu cảm của hai người kia, sau khi chụp xong cậu lấy ảnh ra xem đi xem lại, không đúng, có nói thế nào đi chăng nữa thì cậu cũng chỉ bị đập một nhát thôi mà, không phải tiện thể phẫu thuật chỉnh hình luôn đó chứ! Chàng thanh niên trẻ trong điện thoại tuy rằng có vài phần giống Bạch Tử Sách, nhưng hoàn toàn không phải là cùng một người!

Chuyện gì thế này?

“Không phải cậu muốn liên lạc với quản lý à?” Lục Tư Nguyên thông dong hỏi.

Bạch Tử Sách hoàn hồn lại, vô thức chỉ lên mặt mình: “Mặt tôi sao thế này? Các anh bảo bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ cho tôi rồi sao?”

Cuối cùng Tần Vĩnh không nhịn nổi nữa, cười đến mức hai vai run lên: “Chúng tôi làm sao có thể phẫu thuật thẩm mỹ cho cậu được? Yên tâm đi, vết thương trên mặt cậu chỉ là một vài vết xước nhỏ, sẽ hồi phục nhanh thôi, không cần lo lắng.”

Anh ta tưởng rằng Bạch Tử Sách lo lắng cho dung mạo của mình chứ không hiểu được sóng to gió lớn trong nội tâm của cậu. Bạch Tử Sách vô cùng hoảng hốt, vô thức nhìn về phía Lục Tư Nguyên. Người đàn ông cao lớn này nhướn đôi lông mày, khoanh tay trước ngực, trong ánh mắt lộ rõ vẻ khinh khi và trào phúng khi nhìn một tên vừa ngốc vừa dần. Mặt anh ta rất đẹp, cho nên dù tỏ thái độ khinh bỉ như vậy

vẫn không khiến người ta thấy phản cảm. Sau cùng, đôi môi mỏng của anh ta lạnh lùng thốt ra một câu: “Lăng Hàm, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Khi ấy Bạch Tử Sách vẫn chưa kịp phản ứng lại, vô thức hỏi: “Ai cơ?”

“Lăng Hàm, chắc không phải cậu chơi trò mất trí đến nghiện rồi đó chứ!” Khóe miệng Lục Tư Nguyên nhếch lên, để lộ một nụ cười nhàn nhạt như có như không.

Ý thức được việc anh ta đang nói chuyện với mình, Bạch Tử Sách như bị sét đánh, toàn thân cứng ngắc trên giường bệnh, đến cả tròng mắt cũng không động đậy gì nữa. Anh ta đang gọi mình? Mình tên là Lăng Hàm?

Hình ảnh không ngừng xoay chuyển trong đầu, từng cảnh từng cảnh một, cuối cùng tạo thành một mạch chảy rõ ràng.

Cậu và chiếc xe tải kia tông nhau chính diện...

Chàng trai kia nói mình cầm ảnh chụp uy hiếp người ta..

Họ nói dùng bình hoa đập chết mình...

Một gương mặt xa lạ...

Bạch Tử Sách, Lăng Hàm...

Sau khi bị xe tải tông phải, nếu không phải cậu đã chết thì là được đưa vào bệnh viện, nhưng thực tế cậu lại ở trong tay hai người đàn ông khác một cách kì lạ, mà hai người đàn ông kia đang giết người và chuẩn bị vứt xác.

Bạch Tử Sách hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén nỗi sợ trong lòng, ngửa đầu ra sau mà hỏi: “Tôi tên là Lăng Hàm?”

Lục Tư Nguyên không trả lời, nhìn cậu chăm chăm bằng ánh mắt đầy thâm ý.

Bạch Tử Sách đè nén những nghi vấn cuộn trào trong lòng, hỏi thêm một câu khác: “Bạch Tử Sách thì sao... Bạch Tử Sách thế nào rồi?”

Nghe đến câu hỏi này, biểu cảm của Tần Vĩnh khá ảo, anh ta vô thức quay về phía Lục Tư Nguyên. Mà nụ cười của Lục Tư Nguyên không còn nữa, môi mím thành một đường thẳng. Khi anh không cười, gương mặt lạnh lùng như ngọc thạch, con người đen sâu thẳm thẳm khiến người ta cảm thấy bị đàn áp mạnh mẽ, vô cùng khó đến gần.

“Cậu hỏi chuyện của Bạch Tử Sách làm gì?”

Bạch Tử Sách không chú ý tới sự thay đổi trên gương mặt anh, thấp thỏm hỏi tiếp: “Anh ấy... bây giờ vẫn ổn chứ?”

Cơn giận trong mắt Lục Tư Nguyên thoáng hiện ra rồi biến mất, anh không tiếp lời, quay người rời khỏi phòng bệnh, trước khi đi còn buông lại một câu: “Tôi sẽ giúp cậu liên lạc với quản lý, dưỡng thương cho cẩn thận đi!”

Tần Vĩnh thở dài, dịu giọng nói với Bạch Tử Sách: “Lăng Hàm, tại sao lại nhắc tới Bạch Tử Sách? Cậu ta đã chết được một năm rồi. Sau này đừng nhắc tới Bạch Tử Sách trước mặt Tư Nguyên nữa, Tư Nguyên sẽ không vui đâu...”

Những lời sau đó Bạch Tử Sách không nghe được gì nữa, trong đầu cậu chỉ không ngừng lặp đi lặp lại câu nói “Bạch Tử Sách đã chết một năm rồi”. Lực chấn động của câu nói này không khác gì một quả bom nổ tung trong đầu cậu, khiến suy nghĩ và tư duy của cậu nổ tung thành từng mảnh vụn.

Qua một lúc lâu sau cậu mới từ từ hoàn hồn lại, run rẩy dùng tay sờ lên gương mặt mình.

Thấy thần sắc của cậu không ổn lắm, Tần Vĩnh khẽ hỏi: “Cậu sao thế?”

“Tôi muốn vào phòng vệ sinh.” Bạch Tử Sách kiểm chế nói.

Tần Vĩnh đỡ cậu dậy khỏi giường bệnh, giúp cậu cầm giá truyền dịch, nhanh chóng đến phòng vệ sinh. Bạch Tử Sách vội vàng đứng trước gương, trên tấm gương không dính một vết bẩn nào phản chiếu gương mặt gầy gò trắng bệch, sống mũi cao, môi mỏng đỏ tươi, đuôi mắt khẽ nhếch lên tạo thành cảm giác quyến rũ... Lúc này đây trong con người tràn đầy vẻ kinh ngạc và bất mãn.

Gương mặt này có vài phần giống với gương mặt cậu, nhất là đôi mắt, nhưng chắc chắn không phải là mặt của cậu!

Cậu run rẩy vạch áo mình ra, để lộ lồng ngực gầy. Lồng ngực trắng và nhẵn bóng, làn da trơn mượt nhưng trắng bệch.

Bạch Tử Sách không chịu sờn lòng, tìm tới tìm lui không tìm thấy nốt ruồi đỏ trên sườn phải, bỗng chốc như mất hết sức lực. Cơ thể cậu rất hoàn hảo, chỗ hơi khiếm khuyết duy nhất là nốt ruồi son đỏ, trước kia cậu từng bất mãn với nó vô cùng, rất muốn xóa nó đi, thế nhưng khẩu vị của người hâm mộ bây giờ rất nặng, họ rất thích nốt ruồi đỏ, cộng với việc Chu Bắc Hiền cũng thích, cho nên cậu chưa từng tẩy đi. Bây giờ nó thực sự không còn nữa, cậu lại không thấy vui nổi.

Hóa ra cậu đã chết từ lâu rồi, chắc chắn đã chết ngay khoảnh khắc bị chiếc xe tải kia tông phải, sau đó không biết vì lý do gì mà sống lại vào cơ thể của

người tên Lăng Hàm này. Phải chăng vì người này có vài phần giống cậu?

Bạch Tử Sách sững sờ nhìn lồng ngực trần của mình mà ngẩn ngơ.

Tần Vĩnh dở khóc dở cười vì một loạt động tác buồn cười và không bình thường của cậu nhưng không nói gì nhiều.

Qua một lúc nữa, Bạch Tử Sách mới gian nan lên tiếng: “Anh về đi, tôi muốn nghỉ cho kĩ.”

Không đợi Tần Vĩnh phản ứng lại, cậu lờ mờ ra khỏi phòng vệ sinh, máy móc nằm xuống giường bệnh, từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ như khúc gỗ.

Tần Vĩnh thấy cậu không muốn nói gì, tuy rằng rất ngờ vực về thái độ của cậu nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ gạt đầu với cậu rồi rời khỏi phòng bệnh.

Việc chết đi rồi sống lại mang đến cho cậu đả kích quá lớn, Bạch Tử Sách hoàn toàn không tiếp nhận nổi. Cậu rất muốn nghĩ rằng tất cả những thứ này là do Lục Tư Nguyên và trợ ý cố tình thiết kế ra để trêu chọc mình, nhưng trong tiềm thức vẫn biết tất cả đều là thật.

Hóa ra cậu đã chết rồi, hơn nữa đã chết được một năm.

Cậu rất muốn biết khi ấy mình chết như thế nào, Chu Bắc Hiền buồn bã hay vui mừng? Những người khác đau khổ hay vỗ tay hoan hô?

Chương 5

TẢO MỘ

Khi quay đầu lại mới phát hiện ra, lúc đi Lục Tư Nguyên đã quên mang theo điện thoại của anh, Bạch Tử Sách, bây giờ nên gọi là Lăng Hàm, vội vàng cầm lên lướt mạng, nhập vào ba chữ Bạch Tử Sách.

Vô số dòng tin tức lọt vào tầm mắt, hiện ra ngay đầu tiên là tin mình bị xe tải tông chết, còn có cả hình ảnh hiện trường vụ tai nạn, tất nhiên chỉ là ảnh chụp một phần, nghĩ thôi cũng biết hiện trường vụ việc nhất định thảm khốc đến mức không nỡ nhìn. Sau khi cha mẹ gặp tai nạn xe cộ vào hồi cậu học cấp ba, cậu vẫn luôn sống cùng bà nội, sau này sự nghiệp đã có những thành công nhất định, con cháu muốn nuôi dưỡng mà người thân không đợi kịp, bà nội cậu cũng bị bệnh mà qua đời. Nghĩ lại thì cậu chỉ có một thân một mình, lại quậy lên như vậy với Chu Bắc Hiền, Bạch Tử Sách không nghĩ ra nổi rốt cuộc còn ai làm tang cho mình, chắc là công ty làm, dù sao cũng là nghệ sĩ của họ, không có ai làm việc ấy thì sẽ đến tay công ty thôi.

Kéo xuống dưới nữa là vài dòng hoài niệm, tin về lễ tang, tin tức gần nhất là ngày hôm qua, nghe nói là lễ kỉ niệm mà người hâm mộ tổ chức. Nhìn vào ngày tháng, ngày hai mươi tháng chín, đúng là ngày cậu gặp tai nạn.

Lăng Hàm nhìn dòng tin tức này mà thấy bất ngờ, trước khi chết cậu chưa được rửa sạch oan ức, bản thân vẫn chất chồng những tin tức tiêu cực, không ngờ sau khi chết một năm rồi vẫn còn người tưởng nhớ. Bây giờ là thời đại thông tin phát triển, mỗi ngày đều có vô số người vụt sáng hoặc rớt đài, qua một thời gian rồi còn nhớ tới ai nữa?

Càng xem càng không thể nằm yên được, Lăng Hàm lại tụt xuống khỏi giường bệnh, rút kim truyền trên tay ra, rời khỏi phòng.

Cậu cũng không biết mình định đi đâu, càng không biết phải làm gì, chỉ cảm thấy lòng mình buồn bực, không muốn nằm trên giường. Lúc này chiếc điện thoại mà cậu tiện tay nhét vào túi quần rung lên từng đợt, Lăng Hàm lấy ra xem, tên người gọi hiển thị trên màn hình là: Hao Thiên Khuyến*.

** Hao Thiên Khuyến: là một con chó mực của Nhị lang thần Dương Tiễn trong thần thoại Trung Hoa.*

Hao Thiên Khuyến là ai?

Lăng Hàm nhìn trái ngó phải, phát hiện ra Lục Tư Nguyên đã không còn ở đây nữa, đành phải ấn tắt đi. Cậu chuẩn bị tìm Lục Tư Nguyên để trả điện thoại cho anh ta, chưa đi được hai bước thì điện thoại lại bắt đầu rung.

Lấy điện thoại ra nhìn, lại là người tên Hao Thiên Khuyến kia chăm chỉ gọi tới.

Lăng Hàm bất đắc dĩ ấn nút nghe, chưa kịp lên tiếng nói câu nào thì đầu dây bên kia của điện thoại đã truyền tới một trận gào thét: “Cái thằng thối tha kia mà dám cúp điện thoại của ông à? Mà thích chết đúng không? Có biết hôm nay cậu mà tới không? Nhanh chóng lăn về nhà ăn cơm ngay, nghe rõ chưa hả?!”

Giọng đàn ông vô cùng mạnh mẽ.

Lăng Hàm bị hét đến mức lỗ tai ong ong lên, vội vàng nói: “Lục Tư Nguyên tạm thời không ở đây, điện thoại của anh ấy rơi ở chỗ tôi... Xin hỏi ông là ai vậy?”

“Tôi là thằng bố nó!” Đầu dây bên kia hét âm lên, giọng nói sau cùng vẫn nhỏ hơn một chút: “Cậu là ai?”

Cha của Lục Tư Nguyên? Hao Thiên Khuyến?

Lăng Hàm sốc.

“Tôi là...” Lăng Hàm ngắc ngứ, khựng lại: “Điện thoại của anh ấy rơi ở chỗ tôi, tôi đang định đưa cho anh ấy.”

“Được rồi, đợi lát nữa bảo nó gọi lại cho tôi.”

Đầu dây bên kia cúp máy rất nhanh gọn.

Lăng Hàm tìm một hồi trong hành lang của bệnh viện cũng không thấy Lục Tư Nguyên đâu, đoán chắc anh ta đã đi rồi. Dù sao lúc gặp mặt Lục Tư Nguyên không có vẻ muốn gặp lắm, chắc quan hệ giữa anh ta với Lăng Hàm cũng chẳng ra sao, nhân vật tai to mặt lớn như Lục Tư Nguyên không có lý do gì để ở lại bệnh viện để trông cậu hết.

Đứng một lúc, Lăng Hàm đột nhiên nhớ tới Tần Vĩnh, đành mở danh bạ điện thoại ra tìm cách liên lạc với Tần Vĩnh, nghĩ lại thì đưa điện thoại cho Tần Vĩnh cũng được. Mở phần danh bạ, một đồng tên động vật nhảy ra, cái gì mà Hao Thiên Khuyến, Hồ Ly, Chihuahua, dạng dạng thế. Kéo xuống dưới nữa là những cái tên bình thường, sau những cái tên này có cả chú thích dạng như công ty hay chức vụ gì đó, vừa nhìn là biết không phải người quen.

Lăng Hàm câm nín, hoá ra Lục Tư Nguyên còn có sở thích đặt biệt danh cho người ta.

Tần Vĩnh tất nhiên không thể ở trong đồng người có tên tuổi đảng hoàng, nghĩ thôi cũng biết là phải ở trong đồng tên động vật kia, nhưng cậu không biết là cái nào.

Khi Lăng Hàm đang chần chừ thì một cuộc điện thoại đột nhiên gọi tới, tên người gọi là “Khắc tinh của Hao Thiên Khuyển.”

Lăng Hàm: “...”

Cậu nhìn chăm chăm vào cái tên này một lúc mới nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia vọng tới một giọng nữ rất dịu dàng, chỉ từ giọng nói cũng có thể đoán được hẳn tính cách của người này rất ôn hòa.

“Viên Viên, đừng nghe cha con nói lung tung, không sao đâu, mẹ biết bây giờ con rất bận, cậu còn ở nhà hai ngày, đợi con rảnh rồi về cũng được.”

Lăng Hàm không thể không giải thích chuyện mình không phải Lục Tư Nguyên một lần nữa, người phụ nữ dịu dàng kia nói với cậu: “Vậy làm phiền Tiểu Lăng chuyển lời của tôi cho Tư Nguyên nhé.”

Lăng Hàm đồng ý.

Đang do dự không biết đi đâu để tìm Lục Tư Nguyên, bỗng có người từ phía sau vỗ nhẹ cậu. Lăng Hàm quay lại, phát hiện ra Tần Vĩnh đang đứng bên cạnh.

“Ban nãy không thấy cậu trong phòng bệnh, hóa ra là ở đây.”

Lăng Hàm đưa điện thoại cho anh ta: “Lục Tư Nguyên quên điện thoại ở chỗ tôi, tôi đang định đưa cho anh ấy.”

Tần Vĩnh cười: “Đúng lúc Tư Nguyên bảo tôi quay lại lấy điện thoại.”

“Anh ta đi rồi à?”

“Ừ, bây giờ chắc là đi rồi.”

“Ban nãy cha anh ta gọi điện thoại tới bảo anh ta về nhà, hình như cậu của anh ta đến, bảo anh ta hôm nay về nhà ăn cơm.”

Tần Vĩnh khựng lại: “Thế thì không được, cậu ấy còn phải đi tảo mộ Bạch Tử Sách mà!”

Bất thành linh nghe thấy tên mình, Lăng Hàm chấn động, buột miệng hỏi: “Anh nói gì cơ? Anh ta tảo mộ cho ai?”

Tần Vĩnh nhìn Lăng Hàm, có vẻ thấy lạ với phản ứng của cậu: “Tư Nguyên muốn tảo mộ cho Bạch Tử Sách.”

Lăng Hàm có phần hoảng hốt, vừa mới tỉnh dậy đã phải chấp nhận sự thật mình đã chết và sống lại, bây giờ đột nhiên nghe thấy có người muốn tảo mộ cho mình, cảm giác ấy thật khó có thể miêu tả được. Đúng vậy, sau khi chết tất nhiên phải được an táng chứ, chỉ không biết ai đã nhật xác thay mình.

“Cậu rất quan tâm đến Bạch Tử Sách à?”

Câu hỏi của Tần Vĩnh khiến Lăng Hàm hoàn hồn lại, cậu miễn cưỡng lấp liếm: “Tôi là fan của anh ấy.”

“Fan? Tôi chưa từng nghe nói đấy. Nếu đã là fan của cậu ta tại sao không tới buổi lễ kỷ niệm ngày hôm qua?”

Lăng Hàm thấy khá đau đầu, hỏi ngược lại anh ta: “Không tham gia lễ kỷ niệm thì nhất định không phải fan của Bạch Tử Sách à? Tôi âm thầm thích anh ấy lâu lắm rồi, anh ấy là thần tượng của tôi, nếu đã có cơ

hội đích thân tảo mộ cho anh ấy, tất nhiên tôi nên đi một chuyến.”

Cậu dừng lại trong chốc lát, hỏi với vẻ chờ mong: “Anh có thể đưa tôi tới đó được không?”

“Nếu như bác sĩ đồng ý thì tôi không có ý kiến gì.”
Tần Vĩnh nói.

Thấy Tần Vĩnh đồng ý, Lăng Hàm không kiềm chế được mà hỏi thêm: “Bạch Tử Sách... được chôn ở gần đây à?”

“Ừ, cách chỗ này không xa, chắc chỉ khoảng nửa tiếng lái xe, nhưng nếu đi từ khu vực trung tâm thành phố thì xa lắm, ít nhất phải mất nửa ngày mới đến nơi.” Tần Vĩnh dường như nhớ ra gì đó, có vẻ bùi ngùi: “Đáng ra hôm qua Tư Nguyên đã đến rồi, nhưng giữa đường xảy ra chút chuyện nên bị lỡ, chạy xe cả đêm tới lại gặp phải cậu, đưa cậu đến bệnh viện cần thêm chút thời gian, bây giờ Tư Nguyên mới rảnh rỗi qua khu mộ.”

Lăng Hàm thấy khá lạ, lúc còn sống cậu và Lục Tư Nguyên không giao thiệp nhiều, thậm chí còn không hợp nhau lắm, tại sao Lục Tư Nguyên phải chạy một quãng đường xa như vậy để tảo mộ cho mình?

Nghĩ như vậy, cậu uyển chuyển hỏi chuyện Tần Vĩnh.

Tần Vĩnh nhún vai: “Tôi cũng không biết Tư Nguyên nghĩ thế nào nữa, chắc có liên quan đến việc cậu ấy nhật xác cho Bạch Tử Sách. Lúc Bạch Tử Sách chết, Tư Nguyên cũng trùng hợp có mặt tại hiện trường, cậu ấy tận mắt chứng kiến vụ tai nạn xảy ra, có lẽ cảnh tượng đó đã gây ra ảnh hưởng quá lớn tới cậu ấy.”

Lăng Hàm hoàn toàn sửng sồ, Lục Tư Nguyên? Hóa ra Lục Tư Nguyên thu xác thay mình?

Tuy rằng không muốn thừa nhận, miệng thì nói không biết ai đã thu xác thay mình, nhưng cậu vẫn thoáng có vài phần mong chờ người đó là Chu Bắc Hiền. Nghe được chuyện Lục Tư Nguyên thay mình thu xếp hậu sự, Lăng Hàm vừa thấy bất ngờ, lại hơi hụt hẫng.

Chương 6

KHẮC KHẨU

“**T**ư Nguyên vẫn luôn tự trách, nghe nói hai người họ có xảy ra tranh chấp vào hôm Bạch Tử Sách chết, cậu cũng biết lúc đó Bạch Tử Sách dính biết bao nhiêu scandal, áp lực trong lòng cậu ta rất lớn, Tư Nguyên cho rằng Bạch Tử Sách cãi nhau với mình nên kích động dẫn tới tai nạn xe cộ đó.”

“...” Lăng Hàm cố gắng nhớ lại nhưng cũng không nhớ được cậu với Lục Tư Nguyên cãi nhau lúc nào, cậu chỉ nhớ vào hôm xảy ra tai nạn, cậu có cãi nhau với Chu Bắc Hiền, trong đầu toàn nghĩ về chuyện của Chu Bắc Hiền với Y Tự, còn có nói chuyện với người khác không thì cậu không nhớ rõ nữa.

Bạch Tử Sách ngẫm nghĩ một hồi, rốt cuộc cũng nhớ ra hình như mình có gặp Lục Tư Nguyên ở công ty. Lúc cậu rời khỏi phòng làm việc của Chu Bắc Hiền có gặp Lục Tư Nguyên, sau đó hai người họ nói với nhau mấy câu, còn chuyện Lục Tư Nguyên nói gì thì lúc đó trong đầu cậu có quá nhiều suy nghĩ nên không nghe rõ, chỉ cảm thấy chán ghét người này cho nên chắc có lẽ lại tỏ thái độ với Lục Tư Nguyên, khiến người ta hiểu lầm chẳng.

Quả hiểu lầm này cũng lớn thật.

Lăng Hàm hít sâu một hơi, nói: “Làm phiền anh dẫn tôi đến mộ của Bạch Tử Sách, cảm ơn nhiều!”

Tần Vĩnh quan sát Lăng Hàm từ trên xuống dưới: “Nhìn tình hình của cậu lúc này sợ rằng không được.”

Lăng Hàm vội vàng nói: “Không vấn đề, tôi đã không có việc gì nữa rồi.”

Lăng Hàm nói thật, bởi vì lúc này cậu không cảm thấy đau nữa.

“Cậu nói xem vết thương của cậu là do đâu? Có cần báo cảnh sát không?” Tần Vĩnh nói.

Lăng Hàm lắc đầu, trước mắt cậu hiểu quá ít về thân phận mới này, đến lúc đó chẳng nói được gì có khi lại thành hồng chuyện.

Dưới sự yêu cầu khẩn thiết của cậu, Tần Vĩnh đành đi hỏi ý kiến của bác sĩ, bác sĩ nói Lăng Hàm chỉ bị đập đầu thôi, không nghiêm trọng lắm.

Tần Vĩnh hơi ngạc nhiên vì dáng vẻ của Lăng Hàm nhìn không giống như chỉ bị thương nhẹ, bản thân Lăng Hàm cũng rất ngạc nhiên, cậu biết nguyên nhân dẫn đến tử vong của cái xác này là do bị đánh vào đầu, theo lý thuyết thì vết thương phải rất nghiêm trọng mới đúng, không ngờ lại chỉ là một vết thương nhẹ.

Nếu bác sĩ đã nói không thành vấn đề, Tần Vĩnh liền dẫn Lăng Hàm đi bắt xe đến nghĩa trang, Lục Tư Nguyên đã lái xe đi trước rồi.

Đi khoảng hai mươi phút là đến nghĩa trang, xung quanh nghĩa trang này được trồng khá nhiều cây tùng cùng với các loại cây xanh khác, cành lá rậm rạp, xanh um tươi tốt, vừa nhìn đã thấy căng tràn sức sống, thậm chí thì thoảng còn nghe được cả tiếng chim hót xung quanh, từng cơn gió nhẹ lướt qua những tàng cây khẽ lướt qua mặt, tươi mát tự nhiên,

khó có thể tưởng tượng được một nơi như thế này lại là một khu nghĩa trang.

Lăng Hàm nghĩ, nếu như mình được chôn cất ở đây cũng không tệ lắm.

Từ đằng xa, Lăng Hàm thấy một bóng lưng thẳng tắp đang lẳng lẳng đứng trước một phần mộ, tấm lưng kia cao lại gầy, nhìn giống như những thân cây cao ngất xung quanh, chiếc áo gió màu đen khiến bóng lưng đó thêm vẻ nghiêm trang, nặng nề. Anh giống như một điểm đen lác giữa một mảng xanh lục, rất bắt mắt.

Không biết có phải là ảo giác của Lăng Hàm hay không mà cậu cảm thấy bóng lưng kia có chút cô độc.

Lăng Hàm chân chừ một hồi, cuối cùng từ từ đi qua rồi đứng bên cạnh Lục Tư Nguyên, trong lúc vô tình cậu liếc thấy trên quần áo của Lục Tư Nguyên có chút nhãn liền thầm nghĩ: Đêm qua người này dùng bộ đồ này kéo mình lên sao?

Nhớ đến chuyện đối phương lo tang sự cho mình, lại còn tới tảo mộ, lúc này trong lòng Lăng Hàm chỉ cảm thấy vô cùng biết ơn, thiện cảm đối với Lục Tư Nguyên cũng tăng lên một tầm cao mới.

Lục Tư Nguyên chẳng buồn nhìn cậu, Lăng Hàm vờ như lơ đãng nhìn sang tấm bia mộ.

Tấm bia đá màu xám lạnh lẽo không có gì khác biệt với hàng trăm ngàn tấm bia mộ khác, trên đó chỉ khắc đơn giản một cái tên, nhìn khuôn mặt mỉm cười của chính mình trên bia mộ khiến Lăng Hàm đột nhiên có cảm giác thời gian đảo lộn, như thể người trong tấm ảnh kia là một “người khác” chứ không phải là cậu, một cảm giác vô cùng mới mẻ lại hoang đường.

Lăng Hàm bất giác nghĩ: Cậu được chôn ở chỗ này thật sao? Đằng sau tấm bia đá đầy bụi bẩn, dưới lớp bùn đất ẩm ướt kia thật sự có cơ thể của cậu sao? Nếu như thứ được chôn trong đó là “cậu” vậy cái “cậu” đang đứng đây tảo mộ chính mình là ai? Nếu như đào bùn đất lên, cái xác kia chắc đã mục nát chỉ còn lại xương trắng đúng không?”

“Sao cậu lại tới đây?”

Giọng nói trầm thấp cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Lăng Hàm khiến cậu quay đầu lại, Lăng Hàm thấy Lục Tư Nguyên đang dùng vẻ mặt lãnh đạm nhìn mình chằm chằm, đằng sau đôi mắt đen như mực như đang đè nén cảm xúc gì đó.

Lăng Hàm nhạy cảm nhận ra cảm xúc đó gọi là chán ghét, giống như sự chán ghét khi thánh địa của mình bị một thứ bẩn thỉu làm ô uế.

Người này không hoan nghênh mình đến đây.

Lăng Hàm đưa ra một kết luận chắc nịch.

Nhưng Lăng Hàm không phải kiểu người làm việc theo cảm xúc của người khác, cậu đã sớm chuẩn bị xong lý do để thoái thác.

“Tôi là người hâm mộ Bạch Tử Sách, tôi đến thăm anh ấy.”

Nghe vậy, Lục Tư Nguyên lại bật cười, khóe miệng của anh nhếch lên một góc vừa phải, góc độ ảo diệu cùng đôi môi đỏ tươi nhìn có vẻ khinh đời nhưng lại không thể không thừa nhận rằng nó rất hấp dẫn, thảo nào vô số trai gái lại điên cuồng vì nó như vậy. Nhưng nụ cười của Lục Tư Nguyên cũng chỉ dừng lại ở khóe miệng, hoàn toàn chẳng lan nổi lên đôi mắt, thậm chí trong đôi mắt ấy còn có vẻ châm chọc rất rõ ràng.

“Tại sao tôi lại không biết cậu là fan hâm mộ của Bạch Tử Sách thế nhỉ?”

Nếu là tính tình của Lăng Hàm trước kia thì chắc hẳn cậu sẽ cãi lại, nhưng trong tình cảnh này cậu chẳng còn tâm trạng đâu mà đi cãi nhau với người khác nữa, cậu lặp lại: “Tôi chỉ muốn đến thăm anh ấy.”

Sắc mặt của Lục Tư Nguyên trầm xuống, câu nói thốt ra khỏi miệng vừa lạnh lùng vừa xa cách: “Tôi không muốn nổi giận trước mặt người đã chết, Lăng Hàm, rốt cuộc là cậu đang giở trò quỷ gì đây?”

Lăng Hàm sửng sốt, trong lòng nghĩ sao cậu lại giở trò quỷ? Cậu chỉ tới thăm mộ để nhìn dáng vẻ của mình sau khi chết thôi mà, sao lại thành chọc giận người này rồi?

Lúc này Tần Vĩnh đi tới, anh ta đưa di động cho Lục Tư Nguyên rồi nói: “Tiểu Lăng chạy đến tận đây để trả di động cho cậu, có vẻ như hai bác có chuyện tìm cậu đấy.”

Sự xuất hiện của Tần Vĩnh phá vỡ bầu không khí căng thẳng, Lăng Hàm thậm chí động, không ngờ cậu lại quên chuyện cha mẹ của Lục Tư Nguyên vừa gọi tới, nghe Tần Vĩnh nói vậy liền nói luôn: “Là cha anh gọi điện bảo anh về ăn cơm, hình như cậu của anh tới.”

Sắc mặt của Lục Tư Nguyên khá hơn, anh cầm di động đi ra chỗ con đường đá cạnh khu mộ để gọi điện thoại.

Sau khi anh đi, bầu không khí nặng nề xung quanh dường như biến mất khiến Lăng Hàm nhẹ nhõm thở phào. Cậu vẫn biết tính tình của Lục Tư Nguyên rất xấu nhưng cũng biết dù có xấu thì anh ta cũng rất ít khi nổi giận trước mặt người khác, hôm nay như vậy

đã có thể coi là để lộ tâm tình ra bên ngoài, là một chuyện rất kì lạ rồi.

Tần Vĩnh nói với Lăng Hàm: “Mấy ngày nay tâm trạng của cậu ấy không tốt lắm, cậu cố gắng đừng có tiếp xúc với cậu ấy.”

“Là vì đến ngày giỗ của Bạch Tử Sách sao?” Lăng Hàm cũng không biết tại sao mình lại hỏi như vậy.

Tần Vĩnh không nói gì, chỉ âm thầm thở dài một hơi.

Lăng Hàm không nhìn được mà nghĩ tới chuyện Tần Vĩnh vừa kể cho mình nghe, hôm cậu chết có cãi nhau với Lục Tư Nguyên, Lục Tư Nguyên cho rằng cái chết của cậu là do anh ta cho nên bị day dứt trong lòng.

Có lẽ nào là nguyên nhân này?

Lăng Hàm ngẫm nghĩ một hồi liền uyển chuyển nói: “Người chết đã chết rồi, người sống hẳn là nên...” Cậu dừng một chút rồi nói tiếp: “Tôi nghĩ người chết cũng không muốn người sống phải vì mình mà chịu đau khổ hay áy náy đâu.”

“Làm sao cậu biết được cậu ta không muốn thấy người khác đau khổ hay áy náy?” Giọng nói của Lục Tư Nguyên đột nhiên vang lên phía sau lưng.

Lăng Hàm quay đầu lại, thấy Lục Tư Nguyên đang bỏ điện thoại vào túi áo, nét mặt của anh vẫn lạnh như băng.

“Tôi đoán.”

“Cậu đoán?” Lục Tư Nguyên lạnh lùng nói: “Cậu biết Bạch Tử Sách là hạng người gì không?”

Chẳng có lẽ Lăng Hàm lại không thể lý giải nổi bản thân mình hay sao? Vì vậy cậu nói: “Anh ấy là một

người rất tốt, có tài năng, có dung mạo, nhân phẩm cũng rất cao thượng...”

Lăng Hàm mặt không đỏ tim không đập mà nói ra những lời ca ngợi bản thân mình, bởi vì cậu thực sự cho rằng như vậy, sau khi nói xong, nhớ tới bản thân hoàn mỹ như vậy đã mất lại không khỏi có chút phiền muộn.

Lục Tư Nguyên dùng ánh mắt kì quái nhìn Lăng Hàm: “Mắt cậu mù à?”

Lăng Hàm ngẩn ra.

“Có tài? Ngoại trừ biết đóng phim ra thì cậu ta có tài gì? Nhảy thì y như một cái xác chết, hát thì như vịt đực, cậu nói cậu ta có tài?”

“...” Muốn đập tên này quá, sao giờ?

“Khuôn mặt đúng là không tệ, đáng tiếc cậu ta có quá nhiều tật xấu lại còn quá yêu bản thân, cái đuôi của cậu ta vểnh lên tận trời rồi.”

“...” A a a a, ngứa tay quá!

“Nhân phẩm cao thượng? Cậu ta chỉ ước gì những người từng hại cậu ta đều chết không yên thân thì có!”

“...” Nói không sai nhưng ực quá!

“Thật ra mấy tật xấu đó cũng có thể chịu được, chuyện khiến người khác không chịu nổi chính là chỉ số thông minh của cậu ta, chắc chắn con số đó phải là số âm rồi cho nên mới phải chịu kết cục như vậy.”

“...” Ai đó ném cho tôi cây gậy để tôi đập chết thằng này cái coi!

Mỗi một câu nói của Lục Tư Nguyên khiến nắm tay Lăng Hàm siết chặt hơn một chút, cậu đã biết cậu với Lục Tư Nguyên không hợp nhau mà.

“Bạch Tử Sách không tệ như anh nói đâu!” Lăng Hàm nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh thế này là nói phiến diện!”

“Ăn ngay nói thật thôi.”

Lăng Hàm rất tức giận, mất công cậu nghĩ người này đang tự trách, với những gì mà Lục Tư Nguyên vừa đánh giá Bạch Tử Sách, cậu không tin cái tên này sẽ thấy đau khổ vì cái chết của Bạch Tử Sách.

Lăng Hàm âm thầm tự nhủ bản thân phải nhẫn nhịn, cậu nói: “Anh đã không ưa anh ấy như vậy thì sao còn tới thăm mộ anh ấy?”

Chương 7

A KHÔN

Lục Tư Nguyên bỗng im lặng, ánh mắt nhìn về phía Lăng Hàm vừa lạnh lùng lại vừa sắc bén khiến Lăng Hàm có cảm giác như bị kim châm.

Thì sao nào?

Lăng Hàm nuốt nước miếng, cố gắng bình tĩnh lại.

Qua một lúc lâu, Lục Tư Nguyên chậm rãi nói: “Có thời gian rảnh rồi đi đoán suy nghĩ của người khác thì chẳng thà cậu chăm chỉ học hát với diễn xuất đi, đừng cả ngày chỉ biết nghĩ cách leo lên người ai, mượn lực của ai mà đi lên.”

Lăng Hàm sửng sốt, đột nhiên nhận ra nguyên nhân Lục Tư Nguyên lạnh nhạt với mình, lẽ nào anh ta cho rằng cậu làm tất cả chỉ vì muốn tiếp cận, bám víu vào anh ta sao?

Lăng Hàm vừa định phản bác lại lập tức mặc niệm trong lòng: “Không được nóng giận, không được nóng giận”. Cậu suy nghĩ một cách lý trí, Lục Tư Nguyên không phải hạng người chưa xác định sự thật đã mở miệng chế nhạo người khác, lẽ nào chủ nhân của cái thân này lúc trước từng có suy nghĩ muốn ôm đùi Lục Tư Nguyên? Hay bình thường có hành động gì đó chọc phải Lục Tư Nguyên?

Rõ ràng Lục Tư Nguyên không có ý muốn nói chuyện với Lăng Hàm, anh quay sang nhìn chăm chăm bìa

mộ rồi đứng đó một lúc lâu, sau đó xoay người, sải bước rời đi trên con đường vắng lặng.

“Chúng ta đi thôi.” Tần Vĩnh nói với Lăng Hàm.

Lăng Hàm ngoảnh lại nhìn phần mộ lẻ loi, sau đó quay đầu đi về cùng Tần Vĩnh.

Vĩnh biệt, Bạch Tử Sách.

Cậu âm thầm nói trong lòng, từ nay về sau cậu là Lăng Hàm, dùng thân phận hoàn toàn mới để sống trong cái thế giới này.

Lăng Hàm không ngờ rằng mình thật sự có quản lý, Lục Tư Nguyên quảng cậu lại bệnh viện rồi rời đi với Tần Vĩnh. Lăng Hàm cũng không biết nên hỏi ai về chuyện của mình, cậu mượn di động của y tá để tra cứu tư liệu về Lăng Hàm, vừa gõ tên Lăng Hàm thì trên màn hình đã nhảy ra mấy chục người, cậu cũng không biết mình là người nào.

Cậu nhớ Lục Tư Nguyên từng nói cậu nên chăm chỉ học hát với diễn xuất, xem ra chủ nhân cái thân xác này hẳn là thuộc giới giải trí! Vậy nên Lăng Hàm tìm theo hướng này, cuối cùng cũng tìm thấy một ngôi sao nho nhỏ có rất ít tư liệu, các hoạt động tham gia lại càng ít đến gần như không có.

Kết quả tìm kiếm như vậy so với ảnh đế Bạch Tử Sách được mọi người nâng lên địa vị cao ngất quả là chênh lệch như lòng sông so với mặt biển. Nhưng Lăng Hàm nhanh chóng bỏ qua điểm khó chịu ấy, không cần biết tính cách của chủ nhân cũ cái thân này như thế nào, cậu vẫn phải cảm ơn người này đã cho mình một cơ hội sống lại.

Lăng Hàm không tra được tư liệu đành từ bỏ, ngoan ngoãn dưỡng thương trong bệnh viện mãi cho tới

khi người đàn ông tự xưng là quản lý của cậu đến thăm.

Quản lý của Lăng Hàm tên là A Khôn, là một người lùn lại gầy teo, trên đầu anh ta đội một cái mũ dạ màu xám, hành động có hơi ẻo lả nhưng có một cái miệng cực kì lợi hại và một đôi mắt cực tinh.

Anh ta vừa mới nhìn thấy Lăng Hàm đã nói ngay: “Anh còn đang nghĩ mấy ngày nay cậu chạy đi đâu, hóa ra là đi ôm đùi Lục Tư Nguyên, không ngờ Lục ảnh đế, Lục Tư Nguyên lại đích thân bảo anh tới đón cậu!”

Lăng Hàm không biết người này, nhưng thấy thái độ quen thuộc của đối phương thì đành nói: “Em bị thương.”

A Khôn đặt mông ngồi xuống cái ghế bên cạnh cậu, thái độ như thể vừa mới phát hiện ra tình trạng thảm khốc của Lăng Hàm: “Sao lại thành ra thế này? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Vẻ nôn nóng sốt ruột của anh ta hơi thái quá, cũng không biết là thật lòng hay là giả dối.

Sau khi A Khôn vào, phía sau còn có một cô gái có lẽ là trợ lý cầm theo lẵng hoa quả đi vào, gọi một tiếng: “Anh Khôn.”

“Đặt trên bàn đi.” A Khôn chỉ đạo.

Nữ trợ lý đặt lẵng hoa quả lên trên bàn rồi rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại A Khôn cùng với Lăng Hàm.

“Biết ai ném cậu xuống sông không?” Chắc Lục Tư Nguyên đã nói tình huống của cậu cho anh ta, A Khôn hỏi thẳng.

Lăng Hàm cũng đã chuẩn bị sẵn lý do trả lời: “Cãi nhau với người ta rồi bị ném xuống sông thôi.”

A Khôn lại hỏi tiếp, Lăng Hàm chỉ sợ càng nói càng sai nên quyết định ngậm miệng kín bưng, thế nhưng A Khôn chỉ tùy tiện hỏi vài câu rồi dời đi trọng tâm câu chuyện.

“Vậy chuyện với Lục ảnh đế là thế nào?”

Xem ra đây mới là điều A Khôn quan tâm nhất.

Lăng Hàm cẩn thận nói: “Anh ta vô tình vớt em từ dưới sông lên, không có quan hệ gì khác.”

Trên mặt A Khôn lộ ra vẻ thất vọng: “Vậy sao, còn tưởng cuối cùng cậu cũng ôm được cái đùi to rồi chứ... haiz, thế rốt cuộc thời gian này cậu làm gì vậy? Suốt ngày chạy ở bên ngoài, làm việc gì cũng thần thần bí bí, rốt cuộc là bận rộn cái gì!”

Có khi là bận vợ vét tiền tài chứ gì nữa!

Lăng Hàm yên lặng nói thầm trong lòng, không lên tiếng.

A Khôn quan sát sắc mặt của Lăng Hàm, không biết anh ta đọc được ra cái gì mà thở dài, nói: “Anh biết cậu đang trách anh, thế nhưng anh cũng hết cách rồi, tài nguyên của công ty chỉ có ngần đấy, Đậu Dương đã giành được thì hiển nhiên không có suất của cậu, cậu biết người đứng sau Đậu Dương là ai không? Là cổ đông của công ty chúng ta đó, anh không đắc tội nổi đâu!”

Lăng Hàm chưa bao giờ nghe đến tên Đậu Dương nên mặt không biến sắc nhìn chằm chằm A Khôn, quan sát lời nói và cử chỉ của anh ta, cố gắng tìm ra được chút dấu vết. Từ vài lời của A Khôn, cậu phán đoán được Lăng Hàm chính là ngôi sao nhỏ không chút danh tiếng gì kia, hơn nữa còn có khả năng không

được coi trọng. Cậu đoán thử tâm lý của một ngôi sao nhỏ liền lập tức nhập vai, môi mím chặt, lộ ra một vẻ mặt thần thờ.

Về khoản diễn xuất Lăng Hàm rất có thiên phú, hơn nữa sau này còn được bồi dưỡng nên kỹ thuật phải nói là tuyệt vời, chỉ cần dùng ánh mắt cùng một chút biểu cảm là có thể diễn tả chuẩn xác nội tâm của nhân vật.

Khi giao tiếp với người như A Khôn nhất định không thể để lại nhược điểm, bằng không sau này sẽ bị bắt chẹt đến chết thì thôi, không cần nói chỉ cần dùng biểu cảm cùng với ngôn ngữ cơ thể là người giỏi quan sát người khác như A Khôn sẽ tự tưởng tượng ra được tâm tình và những gì mà cậu muốn nói.

A Khôn thấy biểu cảm của Lăng Hàm như vậy liền hiểu lời nói của anh ta không thuyết phục được Lăng Hàm, anh ta nói: “Thế nên anh mới bảo cậu mau tìm kim chủ cho mình đi! Nếu không tìm được kim chủ thì cái vỏ bọc con nhà giàu của cậu sẽ không giữ được nữa đâu, đến lúc đó chẳng ai giúp được cậu nữa hết.”

Vỏ bọc nhà giàu?

Lăng Hàm sững sốt, nhưng biểu cảm trên mặt không hề thay đổi.

“Cậu nói cậu giả vờ làm cái gì chẳng được? Sao lại muốn sắm vai công tử nhà giàu chứ! Trong giới giải trí này cậu ăm cô chiêu còn thiếu nữa chắc? Đương nhiên lúc khởi đầu nếu cậu là con nhà giàu, người khác không điều tra ra được xuất thân sẽ không bắt nạt cậu, nhưng thời gian lâu dần, là lừa hay là ngựa thì sớm hay muộn chẳng phải ai cũng biết còn gì?” A Khôn trách cứ.

Lăng Hàm nghe đến đó liền hiểu vì sao chủ nhân của cái thân này lại phải đi tống tiền người kia. Nếu như

muốn sắm vai con nhà giàu thì đương nhiên không thể keo kiệt, muốn phô trương cũng phải có vốn liếng, lúc nào cũng phải vung tiền như rác, thu nhập của những nghệ sĩ nhỏ không cao, đôi khi cũng phải xài chút đường ngang ngõ tắt, nhưng nhất định cậu ta chưa từng nghĩ mình sẽ bị người ta đập chết.

Lăng Hàm không biết nên đồng tình hay là cạn lời nữa.

Lục Tư Nguyên chán ghét Lăng Hàm, ngầm chỉ trích cậu ta muốn ôm đùi mượn lực, hiện tại xem ra nguyên nhân Lăng Hàm bước chân vào con đường này cũng là do bị quản lý giật dây.

Cậu bỗng dâng lên cảm giác phản cảm với người đàn ông tên A Khôn này.

Đời người như một bộ phim, hoàn toàn dựa vào khả năng diễn xuất, hiện giờ Lăng Hàm không tiện nói nhiều nhưng cũng không thể quá bị động, cậu chỉ có thể thông qua vẻ mặt và động tác để phản ứng lại. Nghe được mấy câu đó cậu chỉ thở dài một hơi. Việc thở dài có rất nhiều ý nghĩa, phụ thuộc vào trí tưởng tượng của đối phương như thế nào.

Đối với người biết rõ nội tình như A Khôn chắc chắn sẽ tưởng tượng rất nhiều, vì vậy anh ta nói: “Quên đi, lúc này việc cậu nên làm nhất là phải dưỡng thương cho tốt, may mà mặt của cậu không có vấn đề gì, nếu như mặt cậu bị hủy thì đời này của cậu cũng sẽ đi tong luôn đấy.”

Sau đó A Khôn lại an ủi vài câu, trọng tâm cậu chuyện bỗng nhiên chuyển đến vấn đề tiền bạc.

“Bây giờ tiền thuốc men phải làm sao đây?” A Khôn nói: “Tự dưng cậu chạy ra bên ngoài rồi bị thương, công ty sẽ không chi tiền thuốc men cho cậu đâu, cậu tự bỏ tiền của mình ra đi.”

Lăng Hàm sống sót, cậu quả thực chưa nghĩ đến chuyện này, việc sống lại đã mang đến quá nhiều chấn động, đã thế còn cả chuyện Lục Tư Nguyên thăm mộ mình. Chuyện này gây sốc hơn những chuyện khác nhiều, việc tiền bạc cậu lại hoàn toàn không hề nghĩ tới.

Hiện tại ngay cả tình trạng mối quan hệ và thân phận của cái xác này thế nào cậu còn không rõ thì sao có thể biết về tình hình tài chính được chứ? Đương nhiên trên người chẳng có nổi một xu.

Bị A Khôn nhìn chăm chăm, Lăng Hàm nghĩ đến tiền tài của Bạch Tử Sách, nhưng tiền mặt với các loại chi phiếu đều ở trong nhà, hơn nữa phần lớn tài sản đều được mua bảo hiểm, lúc cần cậu cũng chỉ mang theo chứng minh thư với thẻ ngân hàng, lấy bộ dạng hiện tại chắc chắn không thể lấy được.

Nghĩ tới nghĩ lui cậu chợt nhớ từng chuyển tiền vào một tài khoản mua hàng online, trong đó có khoảng chừng hai vạn tệ!

Không biết có đủ không?

Lăng Hàm chẳng thể làm gì khác hơn là nói: “Trên người em có lẽ chỉ có khoảng hai vạn, không biết có đủ hay không?”

A Khôn thở dài một hơi, nói: “Để anh đi hỏi xem!”

Lăng Hàm chợt nhớ ra mỗi ngày y tá sẽ đưa tới một bản danh sách các khoản cần chi, nghĩ tới đây cậu liền lục tìm trong ngăn kéo bản danh sách đó thì phát hiện có người đã nộp trước một vạn tệ, người này là ai không cần nói cũng biết.

Lăng Hàm nghĩ, nếu như cậu ghét ai thì chắc chắn sẽ không cứu người đó rồi còn chi tiền thuốc men nữa, ngấm lại thì Lục Tư Nguyên thật ra cũng tốt lắm.

Bệnh viện này là một bệnh viện tư cao cấp, Lục Tư Nguyên lại chọn cho cậu phòng bệnh VIP cho nên khoản tiền một vạn kia hoàn toàn không đủ, nhưng công thêm hai vạn của bản thân nữa vậy là đủ rồi.

Lăng Hàm nhờ A Khôn mua hộ một cái di động, sau đó A Khôn mua cho cậu một cái di động chẳng biết của hãng nào, ấn phím nửa ngày sau mới phản ứng.

Lăng Hàm cầm cái di động hàng giả chất lượng kém mà cầm nín, A Khôn không những bỏ sót mà còn rất keo kiệt, thân là một ngôi sao mà dùng điện thoại thế này thì không hợp chút nào, rõ ràng gã chê cậu không có tiếng tăm gì, sợ tiêu tiền cho cậu sẽ lãng phí.

Lăng Hàm cầm di động, tải ứng dụng rồi nhập mật mã, sau đó phải chứng thực mắt cả nửa ngày mới mở ra được, quả nhiên phát hiện trong đó còn hai vạn.

Thật sự cảm ơn trời đất.

Chương 8

BẠN TRAI CŨ

Dưới sự thúc giục của A Khôn, Lăng Hàm xuất viện ngay ngày hôm đó. Sau gáy của cậu có một vết sẹo lớn, chỉ là nhờ tóc che đi nên nhìn không rõ lắm, trông qua có vẻ như không có vấn đề gì.

Lăng Hàm theo chân A Khôn tới công ty, lúc ngẩng đầu nhìn thấy tòa nhà cực kì quen thuộc kia thì cảm xúc trong lòng cậu hỗn loạn đến cực điểm.

GMG.

Đó là công ty giải trí cậu từng làm việc.

Không ngờ quanh quẩn một hồi lại quay về đây.

Vừa nhìn thấy tòa nhà quen thuộc ấy, Lăng Hàm không thể kìm được lại nhớ tới Chu Bắc Hiền với Y Tự, vừa nghĩ đến hai kẻ đó cậu lại cảm thấy buồn nôn.

“Đi vào đi, ngại người ra đó làm gì?”

Qua một ngày ở chung, Lăng Hàm biết được thực chất A Khôn không quá chú tâm đến mình. Lần này cậu bị thương phải nhập viện, nếu không nhờ Lục Tư Nguyên gọi anh ta qua thì chắc anh ta còn chẳng thèm tới, Lăng Hàm có thể nhìn ra được sự khinh thường cùng mất kiên nhẫn của anh ta.

Lăng Hàm chẳng để tâm, cậu cũng không thích cái người A Khôn này, nếu như A Khôn không phải là

quản lý của mình thì cậu còn lâu mới thèm nói chuyện với loại người như anh ta.

Lăng Hàm hít sâu một hơi rồi đi cùng A Khôn vào trong tòa nhà.

Đại sảnh rộng rãi sáng sủa, trần nhà được thiết kế bởi kiến trúc sư nổi tiếng cùng hệ thống đèn vô cùng hiện đại, bốn phía đại sảnh còn treo chân dung của các ngôi sao điện ảnh nổi tiếng khiến cho người khác đặt chân vào liền sinh ra lòng kính ngưỡng.

Nhưng thực tế GMG cũng không cần đến mấy thứ này để chứng tỏ địa vị của mình, chỉ cần cái tên GMG đã đại biểu cho tất cả, những chàng trai, cô gái có tài hoa, có nhan sắc, có tự tin bên ngoài đều tranh nhau muốn vỗ đầu để chen chân được vào cánh cổng của GMG, chẳng phải năm đó cậu cũng giống vậy hay sao?

Bọn họ bước vào công ty liền thấy vài ngôi sao, A Khôn nhiệt tình gọi tên, chào hỏi từng người, lời khen cứ phải gọi là rào rào không dứt.

Không thể không nói, khả năng giao thiệp của A Khôn rất tốt.

Lăng Hàm theo A Khôn để nhận biết người. Trước đây khi còn là ảnh đế, mắt cậu luôn cao hơn đầu, trong công ty có rất nhiều ngôi sao nhỏ cậu chẳng buồn để mắt tới, bây giờ rớt xuống tầng trệt chỉ có thể cố tỏ ra ngoan ngoãn.

Đang nói chuyện, phía trước đại sảnh đột nhiên có một đám người đi tới, đám người này ai ai cũng mặc âu phục, khuôn mặt xinh đẹp, di chuyển với tốc độ rất nhanh rất có khí thế. Người đàn ông được đám người đó vây quanh bước ra, lúc anh xuất hiện cũng là lúc tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh đều phải hướng ánh nhìn về phía anh.

Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên mặc một bộ vest khá lịch lãm, gương mặt đẹp trai mang theo vẻ thản nhiên cao ngạo quen thuộc, so với trước kia chỉ có hơn không có kém, bước đi giữa đám người kia, trông anh như một vương giả.

Tại sao lại gặp người này ở đây?

“Cậu Lục!!!” Mắt A Khôn sáng rực, vội vã bước lên nghênh đón.

Lục Tư Nguyên gật đầu với anh ta một cái.

A Khôn âm thầm đẩy Lăng Hàm một cái, Lăng Hàm bị đẩy tới trước mặt Lục Tư Nguyên, cậu ngơ ngác quay đầu nhìn anh ta.

A Khôn nháy mắt ra hiệu nhưng Lăng Hàm không bắt được ý muốn của anh ta khiến A Khôn nổi giận.

Lăng Hàm bị vây giữa đám đông, bị mọi người nhìn vào khiến cậu thấy áp lực vô cùng.

“Có chuyện gì không?” Lục Tư Nguyên lạnh lùng nói. Hôm đó lúc từ nghĩa trang quay về, Lục Tư Nguyên hoàn toàn chẳng nói câu nào với cậu cả, chỉ đơn giản quảng cậu ở bệnh viện rồi lái xe bỏ đi, thái độ cực kì thờ ơ. Cũng không biết câu nào của cậu động chạm đến thần kinh nhạy cảm của Lục Tư Nguyên khiến anh ta lúc nào cũng mặt nặng mày nhẹ với cậu như vậy.

Lăng Hàm không muốn ở cùng người chán ghét mình, cậu nhận ra mình đang cản đường liền lạnh lẽo tránh ra, đoàn người của Lục Tư Nguyên cứ thế lướt qua bên cạnh cậu rồi biến mất sau cánh cửa.

Sau khi đám người đi hết, A Khôn tức giận nói: “Sao cậu không nói chuyện với cậu ta?!”

Lăng Hàm mở to đôi mắt đầy vô tội: “Nói cái gì cơ?”

“Cảm ơn chứ còn gì nữa.” A Khôn chỉ hận rèn sắt không thành thép, ánh mắt của anh ta nhìn Lăng Hàm như thể đang nhìn một thanh gỗ mục: “Cơ hội để tạo quan hệ tốt như vậy sao cậu không biết đường nắm lấy hả?”

“Anh ta không thích bị người khác la liếm đâu.”

A Khôn thở dài lắc đầu: “Cậu đúng là một thằng ngu mà! Lăn lộn trong cái giới này da mặt phải dày vào! Cậu không nhào tới chẳng lẽ còn muốn cậu ta nhào tới cậu sao? Cậu nghĩ cậu là ai chứ hả?”

Lăng Hàm không cho là đúng, chắc chắn Lục Tư Nguyên sẽ không bao giờ nhào tới mà cậu lại càng chắc chắn không nhào vào Lục Tư Nguyên, đằng nào cả hai kiếp quan hệ của hai người bọn họ đều không tốt, sau này quan hệ cũng chẳng tốt hơn là bao.

Cách đối nhân xử thế của cậu với A Khôn quá khác biệt, hoàn toàn không cùng một con đường.

Nhưng Lục Tư Nguyên có ơn với cậu, quả thật cậu nên tìm một cơ hội nói lời cảm ơn mới đúng.

A Khôn thấy đáng vẻ trầm mặc không nói gì của cậu cũng không tiện nói quá đáng hơn, anh ta chỉ nói: “Anh thấy tình trạng của cậu hôm nay không tốt lắm, cậu qua bên Chu tổng báo cáo rồi về nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay đừng chạy ra ngoài chơi nữa! Hai ngày nữa có một buổi họp báo cực kì quan trọng, đây có thể là cơ hội ngàn năm có một, nhất định cậu phải nắm cho chắc!”

Lăng Hàm muốn tránh phiền phức nên gật đầu đồng ý.

Lúc này đột nhiên có người đi vào phòng làm việc, đầu của cậu ta nhuộm màu vỏ quýt, làn da trắng

nỗn, ăn mặc cực kì thời thượng, đúng chuẩn loại hình mỹ thiếu niên được ưa chuộng gần đây.

“Đậu Dương đến rồi đó à?”

A Khôn lập tức vui vẻ chạy tới nghênh đón, thái độ này hoàn toàn khác với thái độ khiêu trách Lăng Hàm vừa rồi.

Cậu thanh niên kia chẳng buồn liếc mắt nhìn Lăng Hàm mà chỉ nói với A Khôn: “Anh Khôn, em có chuyện cần tìm anh đây.”

A Khôn quay đầu nói với Lăng Hàm: “Cậu qua chỗ Chu tổng báo cáo đi! Nhớ kĩ là đừng có nói gì lung tung, cứ bảo là lái xe không cẩn thận để xảy ra tai nạn ngoài ý muốn.”

Lăng Hàm do dự một chút, hỏi: “Tìm Chu tổng nào cơ?”

A Khôn trợn trừng hai mắt, rõ ràng anh ta đã không thể khống chế được lửa giận của mình nữa.

“Còn Chu tổng nào nữa?! Đương nhiên là lão đại bộ phận nghệ thuật biểu diễn của chúng ta - Chu Bắc Hiền - Chu tổng rồi!”

Lăng Hàm nghe được ba chữ Chu Bắc Hiền liền cảm thấy đỉnh đầu bị ăn một gậy, cả người mông lung. Nếu như nói người mà cậu không muốn nhìn thấy nhất lúc này là ai, Chu Bắc Hiền xếp thứ hai không ai dám tranh vị trí thứ nhất.

Không ngờ vừa quay trở về đã lại gặp hần?

Lăng Hàm không muốn đi nhưng nhìn bộ dạng giận đến phát điên của A Khôn chỉ đành nuốt lại lời từ chối, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Chu Bắc Hiền...

Lăng Hàm cực cực cực kì không muốn đi gặp Chu Bắc Hiền, cậu sợ mình sẽ không kìm được mà giơ tay nện thẳng vào mặt hắn, lại càng sợ sẽ nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của hắn.

Cậu chết rồi hắn có vui vẻ không? Có cảm thấy khó chịu hay không?

Hay là cậu chết đi rồi, hắn với Y Tự không còn gì cản trở nữa nên sống càng tự do thoải mái hơn?

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện này thôi đã đủ khiến Lăng Hàm cảm thấy hận thấu xương.

Không đúng, tại sao cậu lại phải sợ? Nếu sợ cũng phải là tên khốn đó sợ nhìn thấy cậu mới đúng!

Sắc mặt của Lăng Hàm trầm xuống, sau đó sải bước đi về phía thang máy.

Đương nhiên Lăng Hàm rất quen thuộc với vị trí phòng làm việc của Chu Bắc Hiền, đi thang máy lên đến lầu bảy rồi đi dọc theo hành lang màu xám tro, chậm rãi hướng đến căn phòng trong trí nhớ, mỗi một bước đi bàn tay của cậu lại nắm chặt thêm một chút.

Lăng Hàm tự nói với mình rằng hiện giờ đã không còn như xưa, cậu không thể đâm hắn, không thể chửi ầm lên được. Lăng Hàm chuẩn bị tâm lý một lúc lâu rồi mới gõ cửa một cái.

Thư kí mở cửa giúp cậu, Lăng Hàm bước vào.

Căn phòng làm việc rộng rãi, sáng sủa, màu sắc chủ đạo là màu trắng và đen. Lúc này Chu Bắc Hiền đang ngồi sau bàn làm việc gần cửa sổ sát đất, hắn đã bỏ áo vest ngoài chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, trên sống mũi là cặp mắt kính không gọng, hắn cúi đầu tập trung xem tài liệu như thể không hề thấy Lăng Hàm bước vào.

Lăng Hàm vô thức bước về phía trước hai bước rồi nhìn hắn chăm chăm.

Một năm qua hắn gần như không có bất cứ thay đổi nào, sườn mặt nghiêng vẫn đẹp dịu dàng như vậy, lúc cười lên sẽ khiến trái tim đối phương tam chủy, bất cứ ai nhìn vào cũng sẽ có cảm giác đây là một người rất dịu dàng.

Có vẻ như Chu Bắc Hiền cảm nhận được Lăng Hàm tiến lại gần cho nên hắn ngẩng đầu cười với cậu: “Ngồi đi.”

Nụ cười kia vẫn giống y như trước đây, dịu dàng lại lịch sự, rất dễ khiến người ta buông lỏng sự cảnh giác. Dù là một nghệ sĩ không tên tuổi như Lăng Hàm, Chu Bắc Hiền vẫn có thể giữ thái độ ôn hòa, ở phương diện này hắn vẫn luôn rất cẩn thận, không để bất kì ai nắm được nhược điểm.

Lăng Hàm nhìn hắn không chớp mắt, sau đó từ từ ngồi xuống ghế.

Cái người này... đúng là không hề thay đổi gì cả, biểu cảm, hành động hay là thái độ, Lăng Hàm hoàn toàn không tìm thấy bất cứ dấu vết nào của sự thay đổi, hắn vẫn là hắn của trước kia.

Người chưa từng tiếp xúc gần gũi với Chu Bắc Hiền đều sẽ bị sự giả tạo của hắn giành được thiện cảm, đây chính là vũ khí mạnh nhất của hắn, khiến hắn có thể thuận lợi dung nhập vào thế giới của người khác, giảm thiểu khả năng trở thành kẻ thù ở mức thấp nhất.

Sinh ra là con nhà giàu, vẻ ngoài đẹp trai, tính cách dịu dàng lại chu đáo, làm việc cũng vô cùng cẩn thận, tuýp người như vậy luôn có thể khiến người khác cảm thấy dễ chịu... rất ít người có thể chống lại sức hấp dẫn ấy. Đám con em nhà giàu ít nhiều gì

cũng có chút tật xấu, đó là sự ngạo nghễ từ xuất thân của họ, nhưng Chu Bắc Hiền lại không hề.

Lúc trước, đây cũng là điểm Chu Bắc Hiền thu hút Bạch Tử Sách.

Sau này khi Bạch Tử Sách biết được thân phận của Chu Bắc Hiền cũng có chút hốt hoảng, thực ra Chu Bắc Hiền là con ngoài giá thú của nhà họ Chu, mãi cho đến khi mẹ hắn qua đời năm hắn bảy tuổi thì hắn mới được đón về nhà họ Chu dạy dỗ. Khi đó bà Chu vẫn còn sống, nghe đồn đó là một người phụ nữ rất ghê gớm nên không cần nghĩ cũng biết Chu Bắc Hiền sống chẳng dễ dàng gì, từ lúc còn nhỏ đã phải học cách nhìn sắc mặt người khác, lâu dần ắt sẽ hình thành tính cách như vậy.

Chu Bắc Hiền đội một cái mặt nạ bên ngoài còn đem những tâm tư của mình giấu sâu trong đáy lòng, dùng vẻ mặt dịu dàng giao tiếp với người khác. Sự chăm sóc ân cần kia cũng chỉ là một loại chiêu trò nhằm lung lạc lòng người, thật ra hắn chẳng hề để bất cứ ai vào trong lòng cả, ấy vậy mà nực cười làm sao cậu lại sa vào đó.

Trong đầu Lăng Hàm đột nhiên vang lên một câu, không ai có thể thay đổi người này, không ai có thể khiến người này thay đổi, không một ai có thể ở lại trong tim hắn.

Chẳng biết tại sao viên mắt của Lăng Hàm lại nóng, đến lúc này cuối cùng cậu cũng chịu thừa nhận rằng bản thân cậu chẳng quan trọng như cậu đã tưởng, hắn không hề yêu cậu, mối tình trước kia chẳng qua chỉ là đơn phương từ phía cậu mà thôi.

Chương 9

HẾT HI VỌNG

“**C**hu tổng.” Lăng Hàm chậm chạp nói.
“Lăng Hàm phải không?” Chu Bắc Hiền đặt tài liệu lên bàn, ngửa người về phía sau tựa vào lưng ghế, mười ngón tay đan vào nhau, nói: “Có phải cậu có điều gì muốn nói với tôi đúng không?”

Lăng Hàm nhoẻn miệng cười, trả lời: “Đúng vậy, anh Khôn bảo tôi tới đây báo cáo với anh về chuyện tôi bị thương.”

Nụ cười của cậu khiến trái tim của Chu Bắc Hiền run lên, chẳng biết tại sao lại có chút để ý.

“Cậu nói thử xem cậu bị thương như thế nào?”

Lăng Hàm khẽ cất tiếng: “Hôm đó tôi lái xe đi tảo mộ, trên đường đi không cẩn thận để xảy ra va chạm với xe của người khác nên có cãi cọ một chút, bọn họ người đông thế mạnh nên tôi bị đẩy xuống sông.”

“Tảo mộ?”

“Đúng vậy, hôm đó là ngày giỗ của thần tượng tôi, biết được nơi người đó yên nghỉ nên tôi tới thăm anh ấy.” Lăng Hàm từ tốn nói.

Chu Bắc Hiền bị gọi lên lòng hiếu kì: “Thần tượng của cậu là ai?”

Lăng Hàm đưa tay chống lên bàn, cả người hơi đổ về phía trước, cậu nhìn chăm chăm vào gương mặt đẹp

traí của Chu Bắc Hiền rồi nói gần từng chữ: “Bạch - Tử - Sách.”

“...” Chu Bắc Hiền hơi khựng lại một chút nhưng cũng nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường: “Là cậu ta à.”

“Nghe nói Chu tổng với Bạch Tử Sách là bạn tốt, không biết anh có đi tảo mộ anh ấy không vậy?”

Khóe miệng của Chu Bắc Hiền khẽ nhếch, ánh mắt trở nên lạnh lùng: “Cậu nghe ai nói tôi với Bạch Tử Sách là bạn bè?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Chu Bắc Hiền khẽ cười: “Sao tôi với cậu ấy có thể là bạn bè được?”

Lăng Hàm ngồi thẳng người dậy, trái tim của cậu lạnh dần, lạnh tới mức cực hạn rồi sẽ không còn đau nữa.

Rốt cuộc cậu đang mong chờ điều gì đây? Hối hận? Hổ thẹn?

Nực cười! Đối với người như Chu Bắc Hiền mà nói, hẳn ta hoàn toàn không có những thứ này, hơn nữa từ lúc nào mà cậu phải dùng những cái đó để thỏa mãn lòng tự trọng đáng thương của mình vậy?

Trong lòng giống như có một thứ gì đó bỗng chốc tan biến thành mây khói, Lăng Hàm nhìn người đàn ông đẹp trai phía đối diện rồi cậu chợt nhận ra người này chẳng khác gì người khác, cảm giác trái tim đập rộn lên đã không còn tồn tại nữa.

“Nói cũng phải, Bạch Tử Sách vừa đánh người lại còn chơi trai, người như vậy sao có thể là bạn bè với Chu tổng có phẩm cách cao thượng được chứ? Anh nói có đúng không, Chu tổng?” Lăng Hàm mỉm cười, nói.

Chu Bắc Hiền làm như không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của cậu, thái độ của hắn vẫn dịu dàng như trước: “Chẳng phải Bạch Tử Sách là thần tượng của cậu sao? Tại sao cậu lại đánh giá cậu ta như thế?”

Lăng Hàm khẽ cười một tiếng: “À đúng, anh ấy là thần tượng của tôi nên tôi không nên nói anh ấy như thế, vậy Chu tổng cảm thấy Bạch Tử Sách là hạng người như vậy sao?”

“Tôi không biết.” Đôi mắt đen kịt của Chu Bắc Hiền trở nên sâu hút: “Chuyện không liên quan tôi không muốn nói nhiều, cậu nói kĩ về tình cảnh lúc ấy đi.”

Vẻ mặt của Chu Bắc Hiền thoáng thay đổi, nhưng Lăng Hàm là người sớm chiều ở chung với hắn suốt ba năm sao có thể không nhận ra hắn đang tức giận, vậy nên cậu thản nhiên nói: “Tôi nghe nói Chu tổng là người dịu dàng lại biết chăm lo cho cấp dưới, ấy thế mà từ lúc tôi vào cửa đến giờ anh chẳng hỏi tôi một câu xem tôi bị thương có nghiêm trọng hay không mà cứ nằng nặc chất vấn tôi, xem ra lời đồn không đúng rồi.”

Hiện tại Lăng Hàm thật sự chỉ muốn xé rách tấm mặt nạ của Chu Bắc Hiền ra, để mọi người nhìn xem đây là hạng người gì.

Nhưng Chu Bắc Hiền đâu thể vì một chút chuyện này mà để lộ lớp nguy trang của mình được, hắn vội nói vài câu quan tâm đến Lăng Hàm, Lăng Hàm cũng nói ra lý do đã chuẩn bị từ trước. Ánh mắt của cậu chưa hề rời khỏi Chu Bắc Hiền nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy chẳng có nghĩa lý gì.

Có yêu mới cảm thấy khó chịu, giờ đã không còn yêu nữa thì đương nhiên cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa.

“Chu tổng còn câu nào muốn hỏi nữa không?” Lãng Hàm lạnh nhạt lên tiếng, chính bản thân cậu cũng không thể tin nổi mình có thể bình tĩnh tới mức độ này. Thì ra cảm giác không yêu một người nữa là thế này, người đó làm gì, nói cái gì cũng không còn để tâm nữa, ngay cả cảm giác hận cùng tức giận cũng vơi đi vài phần, còn chỉ còn sự thờ ơ.

Chu Bắc Hiền nhìn Lãng Hàm, không hỏi tiếp nữa: “Hết rồi, cậu đi đi.”

Lãng Hàm lập tức đứng lên, quay đầu rời khỏi phòng làm việc.

Sau khi Lãng Hàm đi rồi, Chu Bắc Hiền thả hai tay ra rồi đánh mặt nói: “Lisa.”

Nữ thư kí cao ráo xinh đẹp đi tới: “Chu tổng.”

“Đi điều tra xem mấy ngày gần đây Lãng Hàm đi những nơi nào.”

“Vâng.”

Nữ thư kí rời đi, Chu Bắc Hiền nhắm mắt lại, trong đầu hẳn không ngừng hiện lên từng ánh mắt, cử chỉ của Lãng Hàm lúc vừa rồi. Thái độ chẳng coi hẵn ra gì, ánh mắt càn rỡ cao cao tại thượng cực kì giống một người, người kia...

Lãng Hàm rời khỏi phòng làm việc của Chu Bắc Hiền rồi nhanh chóng đi đến thang máy, dòng suy nghĩ của cậu lúc này bình tĩnh không gì sánh được, hoàn toàn không hề có một chút gợn sóng nào.

Tiếng lộc cộc đặc trưng phát ra từ đế giày báo hiệu có người đang tới gần, sau đó là một âm thanh quen thuộc mang theo sự kinh ngạc vang lên: “Tiểu Hàm, sao cậu lại ở đây?”

Lăng Hàm kích động quay đầu lại, bất ngờ phát hiện người đứng bên cạnh mình là một người quen.

Chàng trai bên cạnh mặc một chiếc áo sơ mi màu lam, quần jean, mái tóc cắt ngắn cũn, mặt mũi niêm nở như ánh mặt trời, nụ cười xán lạn đáng yêu giống như một bông hoa hướng dương, vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Tưởng Nghị.

“Là cậu à?!” Lăng Hàm bật thốt ra, sau khi gặp một người đáng ghét lại trông thấy đàn em đáng yêu khiến tâm tình của cậu tốt hơn vài phần.

Quan hệ của cậu với Tưởng Nghị rất tốt, bản thân Lăng Hàm cũng rất có lời khen về người đàn em này nên luôn đề bạt Tưởng Nghị. Nhưng chẳng biết do cậu chàng xui xẻo hay sao mà nếu không phải bị cướp vai thì sẽ đột nhiên xảy ra sự cố nào đó không diễn được, dẫn tới việc cậu chàng vẫn mãi chưa có tiếng tăm gì.

Lăng Hàm còn từng nghĩ sẽ đề bạt Tưởng Nghị làm nam thứ, kết quả vai diễn đó bị Lục Tư Nguyên cướp mất.

Tại sao lại đột nhiên nghĩ đến Lục Tư Nguyên?

Lăng Hàm lắc lắc đầu đá văng suy nghĩ này ra ngoài.

Lăng Hàm nhìn về phía Tưởng Nghị, thời gian một năm vẫn chưa khiến chàng trai này thay đổi gì, vẫn một mái tóc đen tuyền mềm mại, đôi mắt long lanh, ngoại hình sáng sủa, đặc biệt lúc cười lên sẽ khiến người khác mê đắm. Theo lý thuyết mà nói ngoại hình như vậy không tệ, hơn nữa bản thân Tưởng Nghị cũng cố gắng, thậm chí cũng không thiếu người đề bạt, ví dụ như Lăng Hàm nhưng đáng tiếc vận may không đủ, thật xui xẻo.

Nhưng đứa nhỏ này lại không hề từ bỏ, tính cách của Tưởng Nghị cũng giống như ngoại hình của cậu, được ví như ánh mặt trời đầy tích cực, tâm tính của cậu ta rất tốt. Đây cũng là nguyên do chính khiến Lăng Hàm muốn đề bạt người này.

“Đã lâu không gặp.” Tưởng Nghị dùng quả đấm đụng vai Lăng Hàm, sau đó cau mày nói: “Nghe nói cậu bị thương, không sao chứ?”

Cậu không biết quan hệ của Lăng Hàm “thật” với Tưởng Nghị là như thế nào, vậy nên không thể làm gì khác hơn là trả lời qua loa một câu rồi im lặng không lên tiếng.

Xem ra chuyện cậu bị đánh vỡ đầu rồi rơi xuống sông đã có rất nhiều người biết. Giới giải trí chính là như vậy, không có cái gì gọi là bí mật cả.

“Cậu bất cẩn quá! May là chỉ bị thương cái gáy đấy, nếu như mà mặt mũi có làm sao thì sự nghiệp cũng đi tong rồi! Nhưng mà nhà cậu có điều kiện như vậy, nếu không lẫn lộn trong giới giải trí nữa vẫn có thể về kế thừa công ty.”

Lăng Hàm có chút xoắn xuýt trong lòng, xem ra Lăng Hàm giả làm con nhà giàu tương đối thành công.

“Phải rồi, tôi nghe nói sang tuần cậu phải quay MV cho Y Tự à, có thật không vậy?”

MV của Y Tự?

Lăng Hàm hoàn toàn ngây người, lẽ nào A Khôn nói cuối tuần cậu có một thông báo quan trọng chính là đang nói cái này sao?

Tưởng Nghị nói: “Tuy rằng tôi chẳng ưa Y Tự nhưng nếu cậu có thể đóng MV cho tên đó tôi cũng ủng hộ,

bây giờ công ty đang dồn hết tài nguyên cho tên đó, cậu cũng có thể mượn cơ hội này mà bứt lên.”

Lăng Hàm cau mày, vừa mới xong một Chu Bắc Hiền còn chưa đủ, bây giờ lại muốn thêm một Y Tụ sao?

Lăng Hàm mơ hồ nói: “Vẫn chưa xác định.”

Đúng lúc thang máy tới, hai người họ vào thang đi xuống tầng.

Trong hai ngày nằm viện, Lăng Hàm rảnh rỗi không có gì làm liền cầm di động tra cứu tình hình của Chu Bắc Hiền cùng với Y Tụ. Cậu biết hiện tại Chu Bắc Hiền đã được thăng chức thành giám đốc bộ phận nghệ thuật của công ty, hẳn có quyền quyết định rất lớn ở mọi phương diện của các nghệ sĩ trong công ty. Y Tụ cũng đã trở thành một ngôi sao không lớn không nhỏ, gần đây đang trên đà phát triển, tốc độ rất nhanh.

Nhớ năm đó khi cậu còn sống có ai biết đến cái tên Y Tụ? Còn không bằng cả một diễn viên quần chúng.

Xem ra sau khi cậu chết, Chu Bắc Hiền đã dồn tất cả tài nguyên cho Y Tụ, quyết tâm muốn biến Y Tụ trở thành một ngôi sao hạng A.

Đúng là tình sâu nghĩa nặng quá ha!

Mặc dù Lăng Hàm không còn thích Chu Bắc Hiền nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu không chán ghét những điều bọn họ làm, cái scandal “bao trai” của cậu chưa biết chừng còn do hai người đó đứng đằng sau nữa kìa.

Lăng Hàm âm thầm cười nhạt, biểu cảm trên mặt lại không thay đổi.

Sau khi Lăng Hàm vào phòng làm việc của A Khôn, anh ta nói: “Tuần tới đi quay MV cho Y Tụ, đến lúc đó

cậu nhất định phải điều chỉnh tâm trạng cho tốt, đừng có để lại xảy ra vấn đề nữa đây.”

“Đây là cơ hội lớn nhất cậu từng gặp được, nắm chặt có thể tạo đà để phát triển, nếu như cậu để vuột mất thì anh cũng không giúp được cậu nữa đâu.”

Lăng Hàm cất tiếng: “Em không muốn đi có được không?”

A Khôn bồng trợn trừng hai mắt, gắt lên: “Cậu nói cái gì? Không muốn làm?! Lăng Hàm, cậu bớt cái thói đùa giỡn đi có được không? Bây giờ có cơ hội tốt như vậy, người khác cầu còn không được mà cậu lại nói cậu không muốn? Nếu như cậu không làm sẽ có người khác khóc lóc cầu xin muốn làm, cậu suy nghĩ cho kĩ đi! Đừng tưởng rằng cậu đi xe sang ở trong nhà lớn thì nghĩ rằng mình là con nhà giàu thật, bản thân có thể nào cậu tự mình biết rõ đây.”

Lăng Hàm cũng không nổi giận vì bị A Khôn quát tháo, nói ra thì nếu cậu là một quản lý, dẫn theo một người giả vờ làm con nhà giàu lại còn tự khiến bản thân bị thương đến mức nhập viện thì cậu cũng sẽ nổi giận thôi.

Thế nên Lăng Hàm kiên nhẫn nói: “Nếu không thì chờ một chút đi, có khi vết thương của em vẫn chưa lành hẳn, đến lúc đó xảy ra vấn đề gì khiến tiến độ quay bị trì hoãn thì em xong xác mất.”

Lúc này, sắc mặt của A Khôn mới khá hơn một chút: “Vậy thì không được, người khác gãy xương còn có thể diễn được, cậu chỉ xước có chút da làm sao mà không làm được chứ?”

Cái gì gọi là xước chút da? Lăng Hàm âm thầm nghĩ trong lòng, anh ta không thấy đầu của mình bị bọc như cái bánh chưng sao? Cậu bị người ta giết đó, vết thương có thể nông được chắc?

Chương 10

NHẬT KÍ

Cãi nhau với A Khôn chẳng có nghĩa gì, trái lại còn gây bất lợi cho mình nên Lăng Hàm nói: “Cho em suy nghĩ thêm đã! Nếu như lúc đó vết thương của em tốt lên thì em sẽ đi, được không?”

A Khôn thấy thái độ của cậu mềm xuống thì giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn: “Được rồi, đang bị thương thế này cậu cứ về nghỉ ngơi đi, hai ngày nữa quay lại đây.”

Lăng Hàm đã không muốn ở lại cái chỗ này nữa từ lâu rồi, nhưng cậu lại chẳng biết giờ mình đang sống ở đâu.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể tìm người đưa mình về. Trông A Khôn cũng chẳng có vẻ gì là chịu đưa đón người khác, chắc cũng không có đủ kiên nhẫn mà làm vậy nên Lăng Hàm thức thời không nói ra.

Hiện giờ cậu chỉ có thể nghĩ đến một người có thể đưa mình về nhà, Lăng Hàm rời khỏi phòng làm việc rồi dựa theo đi trí nhớ đi đến tầng lầu có Tưởng Nghị.

Tưởng Nghị rất ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của Lăng Hàm, cậu hỏi Tưởng Nghị tan làm có bận gì hay không, thấy cậu ta trả lời không khiến Lăng Hàm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cậu uyển chuyển nói cho Tưởng Nghị biết cậu muốn cùng nhau đi về.

Vừa lúc Tưởng Nghị cũng đang rảnh rỗi nên dẫn Lăng Hàm đi lấy xe rồi đưa cậu về nhà của mình.

Đó là một căn hộ sang trọng, thiết kế đẹp mắt lại yên tĩnh, trước đây Lăng Hàm cũng có nghe nói nhà trong khu này cực kì đắt, người ở nơi này không phú cũng quý. Xem ra để giả làm con nhà giàu Lăng Hàm đã cố gắng dốc hết vốn liếng rồi, tiền thuê nhà một tháng ở đây ít nhất cũng phải hơn một vạn, căn hộ lớn một chút thì ba bốn vạn là chuyện bình thường.

Lăng Hàm vốn định mời Tưởng Nghị ăn cơm nhưng đột nhiên nghĩ đến túi tiền trống rỗng của mình nên không giữ cậu ta lại, Tưởng Nghị cũng không có ý định ăn cơm với Lăng Hàm nên sau khi thả người ở cổng chỉ dặn cậu nghỉ ngơi cho tốt rồi rời đi luôn.

An ninh ở khu này rất nghiêm ngặt, người ngoài không thể đi vào, may mà bảo vệ có nhận ra Lăng Hàm nên mới cho cậu vào, đồng thời cũng trả lời tất cả câu hỏi của cậu, cho dù toàn là câu hỏi kì quặc.

Cảm ơn trời đất nhà ở đây dùng khóa vân tay, tuy Lăng Hàm không biết mật mã nhưng dùng vân tay vẫn có thể vào nhà.

Đây là một căn hộ hai phòng ngủ hai phòng khách, tổng diện tích đoán chừng gần một trăm mét vuông, cảm giác rộng rãi sáng sủa. Trang thiết bị trong nhà được lắp đặt theo phong cách tối giản Bắc Âu, không xa hoa nhưng đồ đạc nhìn qua rất có cảm giác, mỗi nơi đều lộ ra sự tinh tế của kiến trúc sư.

Lăng Hàm đi tới sờ lên chiếc sofa nhung màu xám, vừa chạm tay là bản năng quen xài thứ tốt của anh để trong cậu lập tức cho biết rằng, chiếc ghế sofa này chắc chắn không dưới mười vạn.

Xem ra tiền thuê nhà phải đắt lắm đây.

Lăng Hàm đang xấu hổ vì trong túi không tiền bắt đầu phiên muộn, không biết tiền thuê nhà nộp đến tháng mấy rồi nữa. Nhưng Lăng Hàm dè những suy

nghĩ này xuống rất nhanh, việc cần thiết lúc này là phải mau chóng tìm hiểu cuộc sống cá nhân của mình, để tránh xảy ra sai sót.

Căn nhà rất sạch sẽ, nhưng cảm giác sạch sẽ này không giống “sản phẩm” của một người đàn ông độc thân mà giống như có người giúp việc đúng giờ tới quét dọn.

Trên ghế sofa có một cái laptop, hai mắt Lăng Hàm sáng rực, vui vẻ mở máy ra. Người trẻ tuổi như Lăng Hàm chắc chắn rất thích internet mới đúng, có thể dùng internet để tìm hiểu về người này.

Tiểu là máy tính lại có mật mã.

Lăng Hàm chán nản đặt laptop xuống rồi đi loang quanh trong nhà, đi vào phòng ngủ. Sau một lát tìm tòi, cậu vô tình nhìn thấy một quyển nhật kí màu đen đặt trên bàn, quyển nhật kí này rất cũ, ắt hẳn đã dùng một thời gian rất lâu.

Lăng Hàm lập tức lật ra xem.

Đây là một quyển nhật kí được viết từ khi học cấp hai cho đến hiện tại, qua đó, Lăng Hàm có thể đại khái biết được những gì mà Lăng Hàm “thật” từng trải qua.

Khái quát lại, cha mẹ của Lăng Hàm ly hôn từ khi cậu còn rất nhỏ, sau khi hai người có gia đình mới rồi cũng không quan tâm đến Lăng Hàm nữa, để mặc cậu tự sinh tự diệt, Lăng Hàm cũng rất oán hận cha mẹ của mình. Cậu âm thầm thề rằng phải làm được một điều gì đó to tát để cha mẹ hối hận, nhưng buồn ở chỗ tâm tính thời trẻ không tốt, rất dễ đi vào con đường sai trái.

Con trai vào thời kì trưởng thành rất hay tự ái, Lăng Hàm vì muốn được bạn học quan tâm nên luôn tỏ vẻ

mình là người có tiền bao ăn, mua đồ cho bạn bè, cậu muốn dùng cách này để thể hiện mình không giống người thường, quả thực Lăng Hàm đã thành công. Với gương mặt đẹp trai cùng cách tiêu tiền như vậy nên ở trường mọi người đều gọi Lăng Hàm là quý công tử nhà giàu, cuộc sống của cậu giống như nam chính trong các bộ phim thần tượng, bản thân Lăng Hàm cũng hưởng thụ sự tung hô này.

Nhưng thật ra sâu trong nội tâm Lăng Hàm biết điều này không đúng, cũng rất sợ hãi ngày nào đó sẽ lộ ra, nhưng đã nói dối một lần thì phải tiếp tục cắn răng mà tiếp tục.

Đoạn trước của nhật kí đa phần là những lời sám hối của Lăng Hàm, có lẽ cậu cũng nhận thức được làm vậy là không đúng nhưng không chống cự được cảm dỗ, câu chữ trong nhật kí ngập tràn sự bất lực.

Thành tích học tập của Lăng Hàm không tốt, lên đến cấp ba hoàn toàn rơi xuống vị trí bét lớp, nhưng vì lúc nào cậu cũng tỏ vẻ là con nhà giàu nên các bạn nữ vẫn say mê Lăng Hàm như trước, mà Lăng Hàm lại vô cùng hưởng thụ cảm giác này. Cha mẹ cho Lăng Hàm không ít tiền sinh hoạt phí nhưng Lăng Hàm tiêu hết rất nhanh, cho đến năm lớp mười một, Lăng Hàm tuyên bố mình ra nước ngoài du học nhưng thực tế là thôi học.

Chuyện này khiến cha mẹ của Lăng Hàm rất tức giận, gần như cắt đứt nguồn kinh tế của cậu. Trong cơn tức giận, Lăng Hàm cao chạy xa bay tới tận thành phố A, cậu ngây thơ cho rằng ngoại hình của mình không tệ, lăn lộn trong giới giải trí sẽ nhanh chóng được ăn sung mặc sướng mà thôi, đến lúc đó tiền tài danh dự sẽ ùn ùn kéo đến, muốn cái gì có cái đó. Trong nhật kí còn nhắc tới Bạch Tử Sách, Lăng

Hàm coi Bạch Tử Sách là thần tượng, quyết tâm muốn đi theo con đường giống như vậy.

Nhưng đáng tiếc, Lăng Hàm không được may mắn như Bạch Tử Sách, hơn nữa tính tình cao ngạo chỉ muốn vào GMG cho nên chỉ có thể làm người mẫu, quay mấy cái quảng cáo nhỏ, đứng cùng một đồng con gái chẳng ra làm sao.

Hoàn cảnh như vậy rất dễ ăn mòn ý chí một con người, nửa năm trước Lăng Hàm gặp được một quý nhân, cuối cùng cũng vào được GMG mà cậu hằng mong ước.

Lăng Hàm - lúc trước là Bạch Tử Sách không biết quý nhân kia là ai vì trang nhật kí sau đó đã bị xé, từ sau khi bỏ học, tần suất ghi nhật kí của Lăng Hàm càng ngày càng ít, ban đầu là một tuần một lần, sau đó là một, hai tháng một lần, hơn nữa đa phần đều chỉ là mấy từ để xả nỗi lòng nên muốn hiểu có chút khó khăn.

Vẫn còn may, ít nhất Lăng Hàm đã biết được hướng đi đại khái, dựa theo tính cách của Lăng Hàm mà nói thì người kiêu ngạo như vậy chắc chắn đã cắt đứt quan hệ với đám người không đứng đắn kia sau khi được vào GMG, vậy nên khi giao thiệp chỉ cần cẩn thận một chút ắt không cần quá lo lắng.

Còn về chuyện giả làm con nhà giàu Lăng Hàm cũng biết một chút, có vài nghệ sĩ muốn ra mắt cần làm màu làm mè một chút, một thân phận hiển hách chính là điểm cộng rất lớn. Từ lời nói của A Khôn có thể xác định rằng công ty ngầm đồng ý cho Lăng Hàm debut bằng kiểu hình tượng này.

Quan hệ thân thích đậm đặc, cũng không có nhiều quan hệ bạn bè, lòng tin của Lăng Hàm khi đóng vai này lại tăng lên không ít. Điểm quan trọng nhất chắc

mọi người sẽ không bao giờ nghĩ được đến trường hợp “trùng sinh” đâu nhỉ? Cho nên dù cậu có chút khác lạ cũng không ai để ý.

Nghĩ tới đây, tâm tình của Lăng Hàm thả lỏng vài phần.

Vấn đề kế tiếp chính là tiền, Lăng Hàm lục tung cả nhà suốt nửa ngày cũng chỉ tìm được hai nghìn tiền mặt, cậu cầm một xấp tiền, âm thầm nói lời cảm ơn với Lăng Hàm “thật” đã chết đi.

“Cảm ơn cậu đã cho tôi thân xác và tiền tài, sau này tôi nhất định sẽ tóm được hung thủ để báo đáp cậu.”

Lăng Hàm nói lời cảm ơn xong lại bắt đầu sầu não, giờ mà không có thu nhập thì chắc phải hít gió mà sống rồi.

Lăng Hàm chuẩn bị một chút rồi xuống lầu bắt xe đi tới chỗ ở trước đây của mình. Đó là một biệt thự ở ngoại ô, cũng chính là nơi cậu muốn quay về trước khi chết.

Đi một lát đến nơi kiếp trước mình gặp chuyện không may, trong lòng cậu có muôn vàn cảm khái.

Đoạn đường kia là một đoạn đường cực kì trống trải, rất ít xe cộ, cây cối ven đường được tỉa tót rất đẹp, hoàn toàn không còn cảnh máu chảy thành sông lúc trước, thậm chí còn chẳng tìm được chút dấu vết tai nạn xe cộ nào.

Trong lòng Lăng Hàm không hiểu sao lại có chút phiền muộn, sau khi chết, liệu có phải cậu cũng bị lãng quên sạch như con đường đã được gột rửa này, chẳng hề để lại một dấu vết nào hay không?

Lăng Hàm lắc đầu bỏ rơi loại suy nghĩ ử rữ này, cậu có được cơ hội sống lại đã không còn mong gì hơn

nữa, trời cao thương tiếc cậu, cậu còn đi phiến muôn cái quái gì nữa đây?

Khu biệt thự được bao quanh bởi cây cối xanh um, từng mảng màu xanh lục bao lấy căn biệt thự màu nâu gạch, vừa khiêm tốn lại thần bí.

Trước khi chết, chi phiếu và tài sản quý giá của Bạch Tử Sách đều để hết ở đây, chỉ cần lấy được những thứ này, cậu sẽ không còn phải lo về vấn đề tiền bạc nữa, nhưng vấn đề là làm thế nào để lấy được những thứ này đây?

Thôi cứ đi tìm hiểu tình hình trước đã.

Lăng Hàm quen đường đi tới cổng bảo vệ, dung mạo của Lăng Hàm không tầm thường, ăn mặc cũng xa hoa nên bảo vệ dù gặp nhiều người phú quý cũng không mò ra được lai lịch của cậu, cũng không dám đắc tội vậy nên chỉ khách khí hỏi cậu tìm ai.

“Tôi muốn hỏi một chuyện.” Lăng Hàm nói.

“Xin hỏi cậu muốn biết chuyện gì?”

“Sau khi Bạch Tử Sách chết, nhà của anh ta do ai tiếp nhận?”

Bảo vệ sửng sốt: “Xin hỏi cậu là thân thích hay bạn của anh Bạch?”

Thấy Lăng Hàm không lên tiếng, bảo vệ tiếp tục nói: “Sau khi anh Bạch qua đời, có rất nhiều người tự xưng là thân thích tới đây muốn thừa kế tài sản, nhưng anh Bạch đã để lại di chúc rằng tất cả tài sản của anh Bạch đều được đem đi quyên tặng.”

Thân thích? Cậu có thân thích sao?

Lăng Hàm nghĩ, trước đây khi cậu với bà nội sống nương tựa vào nhau thì những thân thích kia ở chỗ nào? Chờ cậu nổi tiếng rồi thì đủ loại cô bảy chú tám

nhao nhao chạy tới nhận thân, lúc đó Lăng Hàm cực kì kiêu ngạo nên đương nhiên sẽ không thèm đếm xỉa gì đến họ, đóng cửa không tiếp bọn họ. Sau đó báo chí đưa tin cậu không nhận người thân, quan hệ với họ hàng không tốt, chắc cũng từ mấy người đó mà ra.

Lúc đó Lăng Hàm đâu để ý đến, mặc kệ bọn họ muốn nói gì thì nói.

Chuyện thân thích chỉ thoáng qua trong đầu một chút, Lăng Hàm lại dồn hết sự chú ý của mình vào vấn đề trọng điểm: “Di chúc? Đem đi quyên tặng?”

Bảo vệ gật đầu.

Chương 11

BẠN BÈ

Lăng Hàm đứng yên tại chỗ suy nghĩ thật kĩ, nghĩ một hồi lâu cuối cùng cũng lơ mờ nhớ ra được, hình như mình đã từng bị chấn động mạnh sau khi tham gia ghi hình chương trình truyền hình ở một trường tiểu học Hi Vọng trên vùng núi cao khó khăn, nên đã quyên góp không ít tiền cho khu vực đó. Sau này còn trào dâng tâm huyết mà lập một bản di chúc, nếu như cậu chết, tất cả tài sản sẽ được quyên góp cho quỹ vì người nghèo, giúp các trẻ em nghèo vùng cao được cấp sách tới trường.

Trước giờ cậu làm gì cũng tùy theo hứng thú, cũng không đặt nặng chuyện tiền tài, thành ra bây giờ không giữ lại được cho bản thân mình một đồng một cắc nào.

Lăng Hàm chết lặng trong phút chốc, chỉ có thể chấp nhận hiện thực.

“Xin hỏi cậu là...” Nhân viên bảo vệ tiếp tục hỏi.

Lăng Hàm hoàn hồn, trả lời: “Tôi là người hâm mộ của Bạch Tử Sách, chỉ muốn tới xem thôi.”

Những chuyện khác không cần nói nhiều, Lăng Hàm gật gật đầu với nhân viên bảo vệ rồi lái xe rời đi.

Trên xe, Lăng Hàm trầm tư suy nghĩ, xem ra không thể trông chờ vào việc lấy khoản tiền trong tay mình hồi trước rồi, kể sách hiện tại chỉ có thể tự kiếm tiền

dựa vào bản thân mình thôi. Lăng Hàm nghĩ tới nghĩ lui, ngoài diễn xuất ra thì cậu thực sự không biết làm gì, sau này chắc cũng chỉ có thể lăn lộn trong giới giải trí.

Cậu lại nghĩ đến hoạt động kia của Y Tự, nếu như thực sự từ chối hoạt động tuyên truyền này, Y Tự không bị tổn hại gì, còn cậu sẽ đắc tội với A Khôn, một người có lý lịch nghệ sĩ tuyến dưới như cậu, sau này đừng hòng sống ở GMG nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui rất lâu, Lăng Hàm vẫn quyết định nhận hoạt động tuyên truyền kia, cậu cảnh cáo chính mình, nhất định phải khống chế cảm xúc cho tốt, nắm bắt cơ hội lần này.

Lăng Hàm sút đầu mề trán xử lý vấn đề thân phận của mình, làm xong rồi mới nhớ ra mình vẫn chưa cảm ơn Lục Tư Nguyên. Lúc trước ở phòng bệnh còn thể thốt sẽ cho người ta yêu cầu gì đó ở mình, bây giờ nhớ ra mới thấy lúng túng vô cùng.

Tặng gì thì tốt nhỉ?

Sau khi về nhà, cậu lôi tiền ra đếm, chỉ còn vài tờ tiền ít đến đáng thương. Trước kia là một trọc phú, bây giờ nghèo rớt mồng tơi mới một lần nữa cảm nhận được mức độ quan trọng của tiền.

Ngoài lúc chọn quà cho Chu Bắc Hiền cần chính mình động não, Lăng Hàm toàn để trợ lý chọn quà cho người khác, không có kinh nghiệm gì trong khoản này. Trước kia Chu Bắc Hiền dịu dàng chu đáo, biết cậu không giỏi việc chọn quà, mỗi lần sinh nhật đều nói thẳng với cậu mình cần cái gì, vô cùng nhàn nhã.

Nghĩ tới Chu Bắc Hiền, Lăng Hàm trầm mặt xuống, có dịu dàng chu đáo thế nào cũng chỉ là vẻ bề ngoài

thôi, mình còn bị chính những thứ bề ngoài kia lừa dối mà.

Cứ ra ngoài xem thế nào đã.

Lăng Hàm mang tiền đến trung tâm thương mại chọn quà, sau đó nhanh chóng chắt vạt đi ra. Những thứ cậu nhìn vừa mắt hoặc có thể tặng được đối với cậu ở thời điểm hiện tại đều có cái giá đắt kinh hồn, cậu còn phải ăn cơm nữa chứ. Lục Tư Nguyên có ơn cứu mạng cậu, có thể nào đi chẳng nữa cũng không thể tặng quà khó coi quá đúng không?

“Lăng nghèo túng” vừa đi lung tung trên đường vừa suy nghĩ mông lung, sống hai cuộc đời rồi mà cậu chưa từng khổ công nghĩ ngợi về vấn đề quà tặng như thế, cứ đi mãi đi mãi, ánh mắt đột nhiên liếc thấy một cửa hàng đồ gốm thủ công mỹ nghệ, bỗng chốc động lòng.

Trong cửa hàng thủ công mỹ nghệ có một vài cô gái, thấy Lăng Hàm mà không thể không liếc trộm vài cái, Lăng Hàm bất chấp hết mà nói với cô chủ đang bước tới: “Tôi, tôi muốn nung một món đồ gốm.”

Cô chủ tươi cười hỏi: “Không thành vấn đề, làm to cỡ nào?”

Lăng Hàm dùng hai bàn tay để ra hiệu: “To cỡ này.”

“Tặng bạn gái hả?”

“Không phải, tặng ân nhân cứu mạng.”

Cô chủ tưởng cậu đang đùa, bật cười khanh khách: “Đi theo tôi.”

Phòng làm đồ gốm chia làm phòng trong phòng ngoài, đặt rất nhiều bàn xoay, có một số người đang ngồi bên bàn xoay chăm chú làm đồ gốm, hai tay dính đầy bùn màu nâu đậm. Trong phòng này chỉ

làm đến công đoạn vẽ men, công đoạn nung phải chuyển đến nơi khác.

Lăng Hàm lúc trước từng học một chút nghệ thuật gốm trong lúc tham gia chương trình truyền hình, sau khi thảo luận giá cả với cô chủ thì tràn đầy tự tin mà bắt tay vào làm. Cậu không ngờ, lúc trước học cách làm gốm nhưng vì nó khá nhỏ cho nên dễ thành công, mà lần này cậu làm sản phẩm lớn hơn, hơn nữa có yêu cầu về hình dạng, đòi hỏi yêu cầu kỹ thuật cao hơn. Trong tưởng tượng của cậu, đồ gốm làm ra nên có cái vẻ cao lớn như trong tranh ảnh, nhưng sản phẩm thực tế mà cậu làm ra được lại... thậm chí đến mức không nổi nhìn.

Trong lúc bất đắc dĩ, chỉ có thể bỏ đi làm lại, tốn hết ba tiếng đồng hồ, mệt đến mức mồ hôi đầm đìa, cuối cùng mới ra được món đồ miễn cưỡng phù hợp với yêu cầu của cậu.

Lúc ra rửa tay, liếc thấy gương mặt mình trong gương, cậu không khỏi giật mình vì gương mặt lấm lem đầy bùn đất của mình.

Sau khi rửa mặt mũi chân tay xong, cậu lại quay về tiếp tục chỉnh sửa hình dạng, sửa đi sửa lại mấy lần cuối cùng cũng hài lòng, sau cùng dùng que nhọn khắc hai chữ “cảm ơn” đơn giản lên món đồ của mình.

Năm đó khi cậu học làm gốm chỉ có bước tạo hình sản phẩm, không ngờ công đoạn phía sau cũng rất phức tạp. Trong phòng gốm có cô gái xinh đẹp học về mỹ thuật, thấy dáng vẻ lấm lem của Lăng Hàm mà lòng thương cảm nổi lên, qua chỉ điểm cho cậu, dạy cậu những thứ như cách lên màu.

Lăng Hàm cảm thấy kỹ thuật của bản thân quả nhiên vẫn có hạn, không dám quá mạnh bạo, cuối cùng chỉ

vẽ lên một loại màu.

“Anh muốn vẽ màu gì?” Cô gái kia hỏi.

Lục Tư Nguyên thích màu gì nhỉ?

Trước giờ, Lăng Hàm chưa từng để tâm tới vấn đề này nên đành lấy điện thoại ra tra tìm, phát hiện trên mạng viết rằng anh ta thích đen, trắng.

Chắc, sở thích cũng na ná với cậu.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trong giới giải trí này, có mười nghệ sĩ nam thì hết chín người nói mình thích đen - trắng - xám, chỉ có một người thích màu xanh lam, thứ sở thích này được dựa theo địa vị của nghệ sĩ mà có.

Vì thế cậu quyết đoán tô luôn màu đen, vừa đơn giản, nhanh gọn vừa che đậy được.

Tô màu xong, dùng bút vẽ từng chút men, bán thành phẩm sau cùng trông qua có vẻ không tệ lắm.

Lăng Hàm lần đầu tiên làm gốm thành công cảm thấy vô cùng hài lòng. Làm một cái bình gốm mà mất nửa ngày trời, đợi khi cậu giao thành phẩm cho cô chủ đem đi nung thì trời đã tối rồi. Lăng Hàm vội vàng quay về nhà, làm việc chính của mình.

Chớp mắt mà một tuần đã qua đi. Lăng Hàm không ngừng tìm kiếm manh mối về cuộc sống của người tên Lăng Hàm này, mong muốn hiểu thêm về các mối quan hệ và tình trạng cuộc sống trước kia của cậu ta. Giấy chứng minh nhân dân và giấy phép lái xe chắc đã bị rơi lúc cậu ta bị người ta ném xác xuống sông rồi, cậu đành phải tìm người làm lại giấy chứng minh và giấy phép lái xe, trước kia có trợ lý giúp cậu xử lý những việc vặt vãnh này, bây giờ cậu lại phải đụng tay làm từng thứ một, đúng là hành hạ cậu đủ khổ.

Trải nghiệm này khiến cậu cảm thấy phiền phức, đồng thời cũng thấy mới mẻ, cảm giác khá kì diệu, như thể đang xây dựng cuộc đời của mình từng bước một, từ từ tiếp nhận thân phận hiện tại của bản thân.

Nếu như đã quyết định nhận tham gia MV của Y Tụ, Lăng Hàm cũng không phải người không biết điều, trong thời gian này cậu gọi điện thoại cho A Khôn thành thật xin lỗi một hồi, thừa nhận sai lầm trước đó của mình, quyết tâm về sau làm việc cho tử tế. A Khôn rất hài lòng với biểu hiện của cậu.

Cậu lại gọi điện thoại tới cảm ơn Tưởng Nghị, khiến Tưởng Nghị rất bất ngờ.

Lăng Hàm nắm bắt được một vài thông tin từ chỗ Tưởng Nghị, chủ nhân của cơ thể này trước kia vô cùng kiêu ngạo, mới vào GMG nửa năm, căn cơ chưa sâu, không thân thiết lắm với mọi người, Tưởng Nghị chủ động tỏ ý tốt, hai người mới làm bạn với nhau.

Lăng Hàm không nén được mà hỏi: “Lúc trước tại sao cậu lại muốn làm bạn với tôi?”

Tuy rằng Tưởng Nghị cũng không phải ngôi sao lớn, nhưng danh tiếng và địa vị đều cao hơn hẳn Lăng Hàm, không nhất thiết phải khom lưng cúi mình làm bạn của Lăng Hàm.

Tưởng Nghị im lặng trong chốc lát rồi trả lời: “Trông cậu rất giống anh Bạch, năm đó anh Bạch đối xử với tôi rất tốt, lúc anh ấy xảy ra chuyện, tôi lại không giúp được gì...”

Lăng Hàm sững sờ.

Tưởng Nghị ngừng lại rồi mới nói tiếp: “Tôi biết có một số câu cậu không thích nghe, nhưng tôi vẫn

phải nói, tôi biết cậu ôm hoài bão lớn, nhưng trong giới này chỉ có một anh Bạch, chúng ta thực tế một chút, bước từng bước thôi.”

Lăng Hàm biết những lời này của Tưởng Nghị chắc chắn xuất phát từ tận đáy lòng, trong tim trào lên cảm giác ấm áp: “Cảm ơn.”

“Ôi, cảm ơn cái gì? Mấy ngày nay cảm giác cậu cứ như biến thành người khác ấy...”

Lăng Hàm bỗng thấy hơi căng thẳng, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại rồi nói: “Trải qua một số chuyện kiểu gì cũng phải trưởng thành mà, nếu không thì sống cũng thành uổng phí, cậu nói có đúng không nào?”

Tưởng Nghị bật cười, hai người nói thêm vài câu rồi cúp máy.

Ngày mai phải tới công ty điểm danh, Lăng Hàm nhớ tới bình gốm mà mình đã làm, bưng bưng hứng khởi lái xe đi lấy món đồ thành phẩm. Xe của Lăng Hàm là một chiếc Porsche 911, với năng lực kinh tế của Lăng Hàm, chắc chắn không thể chi trả cho chiếc xe này, chiếc xe này từ đâu mà có? Cậu đã từng tra lại giấy tờ đăng kí xe, chiếc xe này đúng là của Lăng Hàm.

Cậu nghĩ mãi mà không ra.

Chương 12

MV

Cô chủ thấy cậu đến thì tươi cười chào hỏi: “Anh đẹp trai cuối cùng cũng đến rồi à?”

Lăng Hàm được người ta gọi anh đẹp trai quen rồi, mặt không đỏ tim không đập, chỉ gật đầu: “Mấy hôm nay bận quá, bình gốm của tôi đã xong chưa?”

“Xong lâu rồi, đợi anh đến lấy về thôi.” Cô chủ mặc đồ theo phong cách dân tộc mỉm cười, dẫn Lăng Hàm tới giá để đồ lấy bình gốm.

Chỉ một lát sau, cô chủ đã ôm tới một bình gốm màu đen to cỡ quả bí ngô, bình gốm có bụng phình, cổ hẹp, toàn thân đen tuyền phát sáng, trông vừa đơn giản phóng khoáng lại vừa có vẻ đáng yêu.

Lăng Hàm ôm nó như ôm đứa con trai mình mới sinh ra, không nỡ tặng cho người khác, từ kiếp trước đến kiếp này cậu chưa từng trân trọng món đồ nào như vậy.

Lăng Hàm ôm nó về nhà, xem tới xem lui, sờ ngang sờ dọc, đặt lên tủ đầu giường, ngủ cùng nó một đêm, sáng hôm sau Lăng Hàm tỉnh dậy vệ sinh cá nhân, đặt bình gốm trong hộp đựng quà mà cậu đã mua từ trước, gói lại cẩn thận, bưng bưng phấn khởi ôm nó tới GMG.

Nghe ngóng được phòng và tầng của Lục Tư Nguyên từ phía lễ tân, cậu ôm bình gốm của mình lên tầng

bảy. Đợi khi lên tầng bảy rồi mới đột ngột nghĩ ra, vị trí căn phòng mà ban nãy bên lễ tân nói với cậu hình như là phòng làm việc trước đây mà cậu từng dùng.

Lăng Hàm khựng lại, đè nén cảm xúc khá kì lạ trong lòng mà ôm bình gốm tới căn phòng trong góc sâu nhất. Khoảnh khắc giơ tay lên định gõ cửa, cánh cửa đột nhiên bật mở, Tần Vĩnh mặc âu phục trắng thớm xuất hiện ở cửa, tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

“Lăng Hàm?” Dường như anh ta rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Lăng Hàm.

Lăng Hàm nhanh chóng lướt mắt nhìn vào bên trong, phát hiện ra Lục Tư Nguyên đang ngồi ở một góc trên ghế sofa bằng da thuộc màu đen, một góc khác của sofa là một gương mặt quen thuộc, Lăng Hàm rất quen với người này, Thành Thụy, một nghệ sĩ nam từng trực thuộc GMG, hình như hai người đang bàn chuyện.

Đôi chân thon dài của Lục Tư Nguyên tùy tiện vắt lại, nửa người trên ngả vào sofa, một bàn tay biếng nhác chống đầu.

Biểu cảm của anh vẫn lạnh nhạt và xa cách như mọi khi, khiến người ra có cảm giác lạnh lùng khó tiếp cận. Làn da nhẵn nhụi như nước men trên đồ gốm, có cảm giác lành lạnh, đôi mắt đen như mực hướng về phía cậu lạnh như thủy tinh, toát ra hàm ý lạnh lẽo.

Đối diện với ánh mắt lạnh lùng và sắc bén như thế, Lăng Hàm thấy hơi lúng túng, nhưng cậu nhanh chóng trấn tĩnh lại. Đùa sao, trước kia cậu và Lục Tư Nguyên hai bên cân bằng, cho dù bây giờ thân phận có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, khí thế cũng không thể yếu đi được.

“Xin lỗi, tôi không biết hai người đang bận, quấy rầy rồi.” Cậu nói.

Tần Vĩnh cười hỏi: “Cậu có việc gì không?”

Lăng Hàm nói với Lục Tư Nguyên: “Lần trước anh cứu tôi, tôi vẫn chưa kịp cảm ơn anh, cho nên hôm nay mang cái này...”

Cậu dừng lại, thấy Lục Tư Nguyên không có ý định đứng dậy nên đặt hộp quà lên chiếc bàn bằng gỗ hồ đào quen thuộc bên cạnh. Đưa mắt nhìn xung quanh, bày trí của căn phòng này không có quá nhiều thay đổi so với lúc trước khi cậu chết, đến cả vị trí đồ dùng cũng không thay đổi, nếu như không phải chủ nhân đã khác, Lăng Hàm sẽ tưởng rằng mình vẫn là Bạch ảnh đế rạng rỡ như mặt trời ban trưa năm nào.

“Tặng đồ gì vậy?” Giọng nam có phần quen thuộc khiến Lăng Hàm hoàn hồn lại, phát hiện Thành Thụy vốn đang ngồi trên sofa đã đứng dậy, dùng ánh mắt vừa tò mò vừa có phần châm chọc đánh giá hộp quà đặt trên bàn.

“Có thể mở ra xem được không?” Thành Thụy quay đầu hỏi Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên khẽ gật đầu.

Thành Thụy lơ đãng mở hộp quà ra, để lộ bình gốm đen như mực, không khỏi kinh ngạc: “Đây là gì vậy? Một cái bình sao?”

Lăng Hàm biết con người Thành Thụy có chút tật xấu, EQ không được cao - tuy rằng cậu không có tư cách gì để chỉ trích người khác về khoản này - dẫn đến việc con đường làm nghệ sĩ của Thành Thụy không được thuận lợi, tóm lại là không biết cách

hành xử cho lắm, lại không có ưu thế nổi bật, cho nên lẫn lộn trong giới mãi cũng không ra sao.

“Là đồ cổ của thời đại nào vậy?” Thành Thụy ngờ vực hỏi lại.

Lăng Hàm đáp: “Không phải đồ cổ, là đồ mới nung ra.”

“Không phải đồ cổ?” Thành Thụy không thể tin được: “Lăng đại thiếu gia à, Tư Nguyên giúp cậu một việc lớn như thế, cậu chỉ tặng anh ấy một cái bình thôi sao?”

Trong giới giải trí phù phiếm xa hoa này cứ hở ra là tặng trân châu bảo thạch, tặng một cái bình gốm quả thực khá khó coi.

Người bình thường bị làm nhục như thế chắc chắn sẽ xấu hổ và lúng túng, nhưng Lăng Hàm không phải người bình thường, cậu là người có lòng tự tin cao ngất trời. Trong lòng cậu, món đồ mà cậu tự tay làm tất nhiên vô cùng đáng quý, vì thế cậu nói bằng giọng rất tự hào: “Đây là thành phẩm đầu tiên tự tay tôi làm ra, ý nghĩa phi phàm, hi vọng anh Lục sẽ thích.”

Lại còn dùng cả bốn chữ “ý nghĩa phi phàm”, da mặt dày quá cỡ rồi ấy chứ?

Thành Thụy ghen lời vì thái độ hùng hồn của cậu, không khỏi quay đầu lại nhìn Lục Tư Nguyên.

Trên mặt Lục Tư Nguyên lộ ra vẻ hứng thú: “Ồ? Do cậu làm?”

“Đúng vậy.” Lăng Hàm đáp rất rành mạch.

“Chiếc bình này dùng làm gì vậy?”

Ờm? Lẽ nào không phải để trang trí à? Lẽ nào Lục Tư Nguyên không thích những món đồ để trang trí?

Biểu cảm của Lục Tư Nguyên vẫn thản nhiên như thường, không có vẻ vui mừng gì, cũng không có sắc thái khinh bỉ, Lăng Hàm không nắm bắt được thái độ của anh.

“Cậu dùng bình để làm gì?” Lục Tư Nguyên hỏi.

Ờm?

“Làm gì cũng được mà.” Lăng Hàm nghĩ ngợi, nhanh trí nghĩ ra trong lúc cấp bách: “Có thể làm đồ trang trí, có thể cắm hoa, còn có thể giấu quỹ đen.”

Tần Vĩnh bật cười, Thành Thụy trợn trừng hai mắt, khóe miệng Lục Tư Nguyên nhếch lên.

Lăng Hàm: “...”

Lời đã nói ra như bát nước hắt đi: “Được rồi, tôi nhận quà rồi, cậu có thể đi được rồi.”

Lăng Hàm thở phào một hơi, anh ta nhận quà là được rồi, cảm giác thiếu nợ trong lòng cũng bớt đi vài phần. Cậu cũng không muốn ở lại nơi này lâu, chỉ gật gật đầu với Tần Vĩnh rồi rời đi.

“Bây giờ cách nịnh nọt càng lúc càng quê mùa, tặng một cái bình là muốn bầu víu quan hệ, sau này anh giúp người ta cũng chú ý một chút, dính vào rồi không hắt đi được đâu.”

Lăng Hàm vừa ra khỏi phòng đã nghe thấy giọng nói châm chọc của Thành Thụy ở phía sau, cho nên đã bảo mà, với IQ và EQ của Thành Thụy, chắc cả đời này cũng đừng mong nổi tiếng.

Cậu đột nhiên nghe thấy một tiếng xoảng ở phía sau, dường như có thứ gì đó đổ vỡ.

Trong căn phòng ấy, ngoài chiếc bình gốm mà cậu vừa tặng, không có thứ gì dễ vỡ được.

Lăng Hàm dừng bước, đứng lặng tại chỗ.

Anh ta... không thích sao?

Ông đây tốn bao nhiêu thời gian mới làm ra được đấy!

Trong lòng có lửa giận trào lên, Lăng Hàm rất muốn xông vào đấm gom hết mảnh vỡ vào rồi ôm đi, nhưng sau cùng cậu vẫn nén được cơn giận, coi như không nghe thấy cái gì hết, tiếp tục đi về phía trước.

Đồ tặng đi đã không còn là của mình nữa, mặc người ta muốn làm sao thì làm.

Thực ra ngay từ lúc ở bệnh viện, cậu đã có thể nhìn ra được Lục Tư Nguyên căn bản không coi mình ra gì, nếu như không phải khi ấy mọi thứ tối như bưng không nhìn rõ, e là Lục Tư Nguyên sẽ không cứu mình.

Mình chỉ nghĩ đến chuyện báo đáp người ta như thế nào mà quên mất chuyện Lục Tư Nguyên căn bản không cần đến!

Lăng Hàm hít một hơi thật sâu, bình tĩnh đi về phía thang máy, giữa đường gặp được vài đôi nam nữ vui vẻ đi ngang qua, trong khoảnh khắc sượt vai, một thiếu niên xinh đẹp đột nhiên nhìn cậu với vẻ kinh ngạc, biểu cảm vô cùng hoảng hốt.

“Thường Hoan, anh đang nhìn gì vậy?” Bên cạnh có người hỏi.

“Lăng Hàm, cậu là Lăng Hàm?” Thiếu niên mặc áo jacket bóng chày vội vàng bước tới.

Lăng Hàm ôm đầy tâm sự, không chú ý đến đám người kia, đột nhiên có người gọi tên cậu, cậu mới hoàn hồn lại.

Lẽ nào là người quen lúc trước?

Lăng Hàm không dám nói nhiều, lặng lẽ đứng nguyên tại chỗ.

“Cậu, cậu không sao chứ?” Thiếu niên kia hỏi, mặt mũi có vẻ tái nhợt.

Lăng Hàm sờ sờ lên sau gáy, mỉm cười với cậu ta: “Không sao nữa rồi.”

“Thường Hoan, đi thôi.”

Người bên kia phải hô lên, Thường Hoan mới vội vàng cáo lui rời đi.

Lăng Hàm không chú ý lắm, đến lúc đứng trong thang máy mới nhớ ra, giọng nói của Thường Hoan có vẻ quen thuộc, đã nghe thấy ở đâu rồi nhỉ?

Một ý niệm xẹt qua nhưng nhanh chóng bị cậu gác lại sau khi gặp A Khôn. Từ sau khi xảy ra chuyện kia, A Khôn chú ý rất sát sao tới hành tung của cậu, vừa gặp đã hỏi cậu đi đâu, Lăng Hàm cũng thành thật báo cáo.

A Khôn lập tức nở nụ cười: “Hóa ra là đi gặp Lục ảnh đế à, anh còn tưởng cậu định làm thánh nhân thật rồi cơ. Khá đấy, xem ra mấy hôm nay đã nghĩ thông suốt nhiều rồi.”

Lăng Hàm không phản bác lời của A Khôn. A Khôn tưởng rằng cậu muốn chạy đi kéo quan hệ với Lục Tư Nguyên, tạm thời cứ để anh ta nghĩ như vậy đi, dù sao cũng không mất miếng thịt nào. Chỉ có điều cậu không muốn tới chỗ Lục Tư Nguyên thêm lần thứ hai nữa, cậu không có sở thích tự chuốc lấy nhục.

Địa điểm ghi hình MV ở phim trường Đông Nam, cách GMG rất xa, năm giờ sáng ngày hôm sau Lăng Hàm đã phải dậy, chưa tới sáu giờ sáng đã lái xe tới địa điểm. Nhờ vào kinh nghiệm của kiếp trước, đường đến phim trường Đông Nam có một đoạn

đường giao thông rất phức tạp, nhất là giờ cao điểm đi làm và tan ca sáng tối, thường xuyên tắc nửa tiếng đồng hồ. Lúc đó bất kể là cậu lái xe ba bánh hay Ferrari, kiểu gì cũng không nhúc nhích được.

Lăng Hàm dậy khá sớm, đi một mạch không trở ngại gì tới phim trường Đông Nam, khi tới phim trường mới tám giờ hơn. Nhưng điều khiến cậu kinh ngạc là đạo diễn của MV - Fujii Toru đã đến từ sớm rồi, đang chỉ huy nhân viên trong ê kíp của mình sắp xếp địa điểm, điều chỉnh chi tiết.

Chương 13

TRÁCH MẮNG

Lăng Hàm đã nghe qua tên tuổi của Fujii Toru, đó là một đạo diễn rất có tiếng của Nhật Bản, xuất thân từ quay MV và làm hậu kì cho phim điện ảnh, nổi tiếng nhờ những khung hình tỉ mỉ đến mức duy mỹ, đồng thời cũng nghe nói người này làm việc vô cùng nghiêm chỉnh và cẩn thận, chú trọng chi tiết, tuân thủ giờ giấc, cho dù ở đất nước Nhật Bản vốn nghiêm chỉnh cũng trở thành “tên biến thái bất hủ” - một phần là khen ngợi tác phẩm của ông không ai có thể đạt đến, một phần chê bai tác phong làm việc quá mức biến thái của ông.

Lăng Hàm từng xem bộ phim điện ảnh ba phần “Âm thanh mùa đông” của ông, nội dung vô cùng đơn giản, nhưng khung cảnh đẹp như tranh khiến người ta cứ nhớ lại hết lần này đến lần khác. GMG có thể mời ông ấy đến làm MV cho Y Tự, xem ra cũng kì vọng không nhỏ vào cậu ta.

Để bày tỏ thái độ lễ phép, Lăng Hàm bước lên trước dùng tiếng Nhật chào hỏi một cách đơn giản: “Chào ông, ông Fujii.”

Kiếp trước cậu từng đóng phim ở Nhật Bản, cũng học được vài câu tiếng Nhật đơn giản.

Nghe thấy tiếng Nhật, đạo diễn Fujii Toru quay đầu sang, sau khi đánh giá Lăng Hàm từ trên xuống dưới, ông mỉm cười dùng tiếng Trung chưa sõi của mình

để hỏi: “Chào cậu, cậu là nam thứ chính vẫn luôn vắng mặt đúng không?”

Fujii Toru là một người đàn ông trung niên rất gầy, khéo miệng có nếp nhăn rõ rệt, dù mỉm cười cũng cho người ta cảm giác vô cùng nghiêm túc.

Lăng Hàm hơi khựng lại, sau đó nhanh chóng phản ứng kịp thời: “Thời gian trước tôi bị thương nên ở nhà dưỡng thương một thời gian.”

“À, là như vậy à.” Fujii Toru gật gật đầu.

Lăng Hàm biểu hiện rất thản nhiên và phóng khoáng, đạo diễn nghiêm túc thấy cậu không giống người nói dối nên không truy cứu chuyện cậu vắng mặt, tiếp tục chỉ huy nhân viên trong ê kíp chuẩn bị tất cả đạo cụ. Lúc không trách mắng người khác, ông vô cùng lịch thiệp, bất kể nói chuyện với ai cũng dùng “xin”, “cảm ơn”, thậm chí còn cúi người, Lăng Hàm cảm thấy người Nhật Bản ngày nào cũng vậy không thấy mệt sao?

Thời gian nhanh chóng đến chín giờ, Lăng Hàm chú ý thấy Fujii Toru bắt đầu đi đi lại lại trong trường quay đầy bất an, nhìn đồng hồ trên tay hết lần này đến lần khác, miệng lầm bầm những từ tiếng Nhật mà Lăng Hàm không hiểu được, đại ý chắc là tại sao đến giờ rồi mà vẫn chưa tới?

A Kôn từng nhắc nhở Lăng Hàm rằng đạo diễn Fujii Toru vô cùng chú ý tới giờ giấc, thời gian đã hẹn trừ khi xảy ra chuyện cần thiết thì tuyệt đối không thể sửa lại, mà nếu đến muộn sẽ được ông hiểu thành không tuân thủ giao ước, cho nên Lăng Hàm mới phải ra khỏi cửa lúc sáu giờ sáng. Thế nhưng cậu có lòng chứ người khác chưa chắc đã coi cách hành xử của Fujii Toru ra gì.

MV lần này có ba nhân vật chính, Y Tụ đóng vai nam chính và Âu Dĩnh đóng vai nữ chính đều chưa đến, chỉ có mỗi Lăng Hàm đến. Fujii Toru càng lúc càng tức giận, không ngừng lặp lại: “Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy được.”

Đến chín giờ rưỡi, bên ngoài phim trường mới có một đoàn xe bảo mẫu màu đen lái tới, Âu Dĩnh mặc váy liền màu đen bước xuống khỏi xe, vội vàng đi tới trước mặt đạo diễn: “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Âu Dĩnh có ba vòng chuẩn chỉnh, gương mặt xinh đẹp, gương mặt tỏ vẻ hối lỗi là có thể khiến bất cứ người đàn ông nào tha thứ cho cô, tiếc rằng Fujii Toru không phải người bị sắc đẹp mê hoặc, ông quát âm lên không hề khách sáo rằng: “Cô không giữ lời hẹn! Cô không giữ lời hẹn!”

Âu Dĩnh khựng lại, chắc vì chưa từng gặp được đạo diễn nào không giữ thể diện cho cô như thế, nhất thời sững cả người, quên luôn cả nói chuyện.

“Tôi không cần người không biết giữ hẹn!” Fujii Toru đánh giọng, nhất thời khiến Âu Dĩnh và Lăng Hàm bên cạnh hoảng hồn.

Không ai ngờ rằng ông ấy sẽ đột ngột nổi nóng lên như vậy, Lăng Hàm nhìn xung quanh, ê kíp của Fujii Toru không còn ai thấy lạ gì, chắc đã sớm đoán được tình huống này.

“Tôi phải gọi cho ông chủ, sau này cô không cần đến nữa!” Fujii giận đến tím mặt, tiếng Trung của ông ấy không tốt lắm, cho dù tức giận đến đỏ mặt tía tai cũng chỉ có thể nói được mấy từ như “quá đáng”, “quá tệ”, thế nhưng không ai dám nghi ngờ tính chân thực trong những lời ông ấy nói, người này vô cùng “giữ đúng hẹn”, đã nói là phải làm.

Âu Dĩnh chắc cũng nghe nói về tính tình Fujii Toru, vội vàng giải thích: “Tôi xin lỗi, ông Fujii, hôm nay tắc đường nên tôi mới đến muộn.”

“Tại sao cậu ấy không bị tắc đường?” Fujii Toru chỉ vào Lăng Hàm mà chất vấn.

Âu Dĩnh lập tức quay đầu lại, đôi mắt long lanh lặng lẽ nhìn Lăng Hàm chằm chằm.

Lăng Hàm không nói gì, cậu vẫn luôn đứng bên cạnh giả làm không khí, cố gắng giảm thiểu chú ý sự tồn tại của mình, không ngờ nằm không cũng trúng đạn. Tình huống này giống như khi đi thi hồi còn đi học vậy, nếu như cả lớp không có ai đạt tiêu chuẩn, không thể trách chung cả lớp, mọi người đều an toàn. Nhưng nếu như có người thi tốt, đặt lên bàn cân so sánh, giáo viên sẽ phê bình học sinh không đạt tiêu chuẩn, mà học sinh bị mắng sẽ luôn sinh ra ghét bỏ với học sinh thi tốt hơn. Giống như bây giờ, nếu như ba người đều đến muộn, chưa biết chừng Fujii Toru sẽ không nổi nóng với Âu Dĩnh, cũng không nói những câu nghiêm khắc như “sau này đừng đến nữa”.

Lăng Hàm ăn một vỏ đậu bên phía Chu Bắc Hiền không nghĩa cậu là người ngu ngốc, vì những người có khả năng diễn xuất tốt không thể nắm bắt nhân tình thế thái quá kém cỏi, nếu không không thể nào nắm bắt được tâm lý tính cách nhân vật.

Ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía cậu, với địa vị và tính tình lúc trước thì còn lâu Lăng Hàm mới để tâm tới chuyện này, nhưng hôm nay không giống hôm qua, bây giờ cậu chỉ là một con tôm nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa, địa vị của Âu Dĩnh cao hơn cậu không ít, lỡ như cô nàng này ghi

hận trong lòng mà âm thầm ngáng chân, cậu sẽ bị xúi quẩy. Lúc này đây cậu cần phải nói gì đó.

Fujii Toru vẫn chưa chịu buông tha: “Nếu đã biết hôm nay có hẹn, tại sao không dậy sớm? Cô căn bản không coi trọng cuộc hẹn lần này! Tôi muốn đổi diễn viên!”

Âu Dĩnh trợn mắt há miệng, hôm nay cô đã dậy sớm hơn bình thường, khoảng bảy giờ đã dậy rồi, ai ngờ giữa đường kẹt xe vô cùng nghiêm trọng mới khiến cô đến muộn. Cô từng gặp qua đủ kiểu đạo diễn và nhà sản xuất tính tình nóng tính, cũng hiểu rằng những người này tính tình rất quái gở, chưa biết chừng một hành động một lời nói vô tình thôi cũng có thể khiến họ ghét, nhưng chỉ vì kẹt xe đến muộn mà bị đổi vai diễn thì oan uổng quá!

Âu Dĩnh không nói được câu nào, mặt mũi đầy vẻ tủi thân.

Lúc này Lăng Hàm đột nhiên lên tiếng: “Ông Fujii, chuyện cô Âu đến muộn có thể du di được, hôm qua cô Âu nói cô ấy bị cảm mạo, đau đầu, có thể loại thuốc cảm mà cô ấy dùng có thêm tác dụng an thần, khiến cô ấy dậy hơi muộn một chút, nhưng cô Âu tuyệt đối không có ý không giữ hẹn, không coi trọng lần ghi hình này, ông xem, cô ấy đã làm tóc xong, trang điểm sẵn, chọn quần áo chỉnh tề, tôi chỉ cần rửa mặt mặc quần áo là có thể xuất phát rồi, cô Âu phải tốn thêm thời gian trang điểm, chắc chắn sẽ đến chậm hơn tôi.”

Nghe những lời này, Fujii Toru đánh giá Âu Dĩnh từ trên xuống dưới, thấy cô quả thực đã trang điểm và làm tóc, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn phần nào.

“Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay chị ấy dậy rất sớm, vội vàng làm tóc và trang điểm, tốn không ít thời gian

đâu ạ!” Trợ lý của Âu Dĩnh cũng nói đỡ vào.

Lúc này Lăng Hàm lại bước tới bên cạnh Âu Dĩnh, trên tay cầm một hộp Ibuprofen đưa cho cô: “Cô Âu, đồ hôm qua cô làm rơi này, bây giờ đưa trả cho cô.”

Vết thương của cậu vẫn chưa khỏi hoàn toàn, thỉnh thoảng vẫn sẽ đau đầu, mấy hôm nay lúc nào cũng đem theo thuốc giảm đau hạ sốt theo mình.

Âu Dĩnh khựng lại, Lăng Hàm nháy mắt với cô, phản ứng của cô nàng này cũng nhanh, vội vàng đón lấy hộp thuốc: “Cảm ơn cậu đã mang qua cho tôi, bây giờ tôi vẫn còn thấy đau đầu đây.”

Fujii Toru vốn còn vài phần nghi ngờ, thấy Lăng Hàm đã lấy thuốc giảm đau ra, bỗng chốc tin ngay.

“Như vậy hả.” Trong lúc vô ý, Fujii Toru dùng sang cả tiếng Nhật: “Lần sau không được đến muộn nữa đâu đấy.”

Lúc này Fujii Toru lại khôi phục vẻ lễ độ như trước, so với vẻ nóng giận bùng nổ ban nãy, đúng là như hai người khác hoàn toàn. Mọi người có phần hiểu ra danh xưng “tên biến thái bất hủ” của ông từ đâu mà có.

Bầu không khí căng thẳng bình thường trở lại, Fujii Toru bảo Lăng Hàm và Âu Dĩnh vào phòng trang điểm bên cạnh để hóa trang, tiện thể xem qua kịch bản. Lăng Hàm và Âu Dĩnh bước vào, lần lượt được nhân viên trang điểm dẫn tới trước bàn trang điểm. Ê kíp của Fujii không dựng phòng trang điểm riêng cho ai bao giờ, người tham gia của dự án của ông ấy, bất kể là nhân vật tầm cỡ hay tép riu đều dùng chung một phòng trang điểm, không ai có đặc quyền gì hết.

Nhân lúc nhân viên trang điểm chính và ê kíp của Âu Dĩnh đang bàn chuyện, hai người trò chuyện đôi

câu.

“Cậu là Lăng Hàm à?” Đôi mắt Âu Dĩnh tràn ngập ý cười.

Lăng Hàm khẽ mỉm cười đáp lại.

“Cảm ơn nhé.”

“Đừng khách sáo.”

Ban này Lăng Hàm giúp cô giải vây, tất nhiên Âu Dĩnh sẽ có chút hảo cảm với cậu. Nhân lúc bây giờ đang buồn chán, hai người nói đến vài đề tài khá an toàn chẳng hạn như tắc đường. Lăng Hàm đoán rằng chắc Âu Dĩnh chưa từng gặp mình, tuy rằng cô có thiện cảm với cậu, nhưng cảm giác thiện cảm ấy có vài phần khách sáo của kẻ từ trên nhìn xuống – dù sao cô cũng đã có danh tiếng còn Lăng Hàm chỉ là một nghệ sĩ mới toanh.

Sau những biến cố chồng chất, tính cách Lăng Hàm đã uyển chuyển hơn rất nhiều, trước kia cậu lười phải xã giao đưa đẩy với người khác, bây giờ lại bằng lòng đi kết bạn, dù sao làm bạn vẫn tốt hơn làm kẻ thù, không phải sao?

Hai người trò chuyện với nhau, dần dần Âu Dĩnh cảm thấy có phần kinh ngạc. Cô xinh đẹp, lại là ngôi sao, thân phận và địa vị không thấp, bất kể nam hay nữ nói chuyện với cô đều có vài phần ngạc nhiên khi được tiếp xúc, những nhân vật mới toanh vừa ra mắt như Lăng Hàm luôn có động thái ngấm ngầm lấy lòng, nhưng thái độ của cậu từ đầu đến cuối luôn rất chừng mực, cô có thể cảm nhận rõ ràng rằng trong lòng đối phương, địa vị của mình và cậu là bình đẳng.

Âu Dĩnh không kiềm lòng được mà quan sát Lăng Hàm thật cẩn thận.

Chàng thanh niên trước mặt có mái tóc đen dịu mắt, ngũ quan thanh tú, ánh mắt trong và sáng, khóe miệng nhếch lên tạo ra cảm giác thân thiện, từng cử động nhỏ đều rất phong độ và lịch sự, thần thái và tư thế nho nhã, thuần thực. Bất kể nói đến thời trang hay âm nhạc, người thanh niên này cũng đối đáp trôi chảy, đề tài cứ thế mà đến. Lời nói và hành động của cậu không giống một người mới, mà giống một thanh niên có tài từng trải qua sóng to gió lớn.

Nhưng rõ ràng Lăng Hàm chỉ là một nhân vật mới không có tiếng tăm và tác phẩm tiêu biểu, không thể nào trải qua những trải nghiệm lớn được, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể đoán rằng Lăng Hàm có gia thế hậu đãi, được hun đúc từ nhỏ mà nên.

Càng nghĩ càng thấy đúng, địa vị của Lăng Hàm trong lòng Âu Dĩnh được nâng lên vài phần – nếu như là người có bối cảnh, làm bạn sẽ tốt hơn làm kẻ đối địch.

Vì thế hai người không hẹn mà cùng có ý nghĩ kết giao, càng nói chuyện càng tâm đầu ý hợp.

Không lâu sau đó, nhân viên trang điểm chính dẫn hai người đến phòng phục trang để chọn quần áo, hai bên phòng phục trang là hai móc treo dài, treo đầy quần áo của các thương hiệu nổi tiếng, bên trái dành cho nam, bên phải dành cho nữ. Phía sau dãy treo đồ có đặt phòng thay đồ riêng, mà một bên tường trong phòng lắp đầy gương soi.

Hai người nhìn nhau cười rồi tự tìm đồ trong khu vực của mình, vừa chọn vừa nghe nhân viên trang điểm dặn dò và thay quần áo dưới sự giúp đỡ của trợ lý. Khi thử đến bộ thứ hai để nhân viên trang điểm kiểm tra thì mọi người đột nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng trách mắng từ bên ngoài vọng tới. Nhân

viên trang điểm nghe thấy giọng của ông chủ nhà mình, tưởng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng ra ngoài. Anh chàng này đi rồi, hai trợ lý của anh ta cũng vội vàng theo ra, vì thế trong phòng chỉ còn lại Lăng Hàm, Âu Dĩnh và trợ lý của Âu Dĩnh.

Chương 14

TRÁI NGƯỢC NHAU

Au Dĩnh và Lăng Hàm đưa mắt nhìn nhau, không ai ra ngoài.

Trợ lý của Âu Dĩnh vô cùng cơ trí, đứng dậy ra ngoài xem xét, khoảng hai phút sau đã lại tiến vào, nói nhỏ với Âu Dĩnh: “Y Tự đến rồi, bị Fujii Toru mắng cho thảm lắm.”

Sau đó liếc mắt nhìn Lăng Hàm rồi nói tiếp: “Y Tự đến muộn như thế, Fujii Toru đã giận lắm rồi. Chủ yếu nữa là, hai người một người không đến muộn, một người có lý do đến muộn, so sánh một chút thì thái độ của Y Tự kém hẳn, là người không giữ hẹn. Hai người không biết đâu, ban nãy Fujii Toru mắng đến mức mặt đỏ nhừ luôn!”

Cô gái này học theo dáng vẻ của Fujii Toru chỉ vào Lăng Hàm mà quát lên “cậu không giữ hẹn!” sau đó tự ôm bụng cười ha hả.

“Âu Nghiên!” Âu Dĩnh trách mắng.

Trợ lý vội vàng chỉnh lại thái độ, nhưng vẫn còn le lười rất đáng yêu.

Khoảnh khắc đó, Lăng Hàm có tâm trạng khá ảo diệu. Từ sau khi sống lại, quả thực cậu đã từng nghĩ tới chuyện xử trí đôi nam nam đáng ghét đó, nhưng không nghĩ tới chuyện giở trò quái gở gì sau lưng. Ý đồ của cậu khi tham gia MV này rất đơn giản, muốn nhờ MV của Y Tự mà nổi lên, đây là điều cậu ta thiếu

nợ cậu. Cậu giúp Âu Dĩnh cũng vì có suy nghĩ khác, không ngờ âm thầm đào cho Y Tự một cái hố, cảm giác vô tình bóp mặt kẻ địch này... rất sung sướng.

“Fujii dám mắng cậu ta hả?” Âu Dĩnh tò mò hỏi: “MV lần này là công ty cố ý tạo dựng tên tuổi cho Y Tự đó.”

Trợ lý nhún vai: “Fujii là người Nhật Bản, ông ấy có lần lộn kiếm tiền ở Trung Quốc đâu, sao phải sợ GMG? Với cả ông ấy ở Nhật Bản là người thế nào, ông ấy có nể nang ai bao giờ, Y Tự đứng trước mặt Fujii Toru đã là cái gì? Fujii dám mắng cả minh tinh Hollywood, lẽ nào còn sợ đặc tội cậu ta chắc?”

Lăng Hàm nhìn người trợ lý này với vẻ kinh ngạc, cô gái này cắt tóc rất ngắn, trông giống con trai, lời nói rất lớn gan lớn mật, câu gì cũng dám thốt ra miệng.

Âu Dĩnh dứ dứ đầu cô: “Đừng có nói linh tinh.”

Thái độ của cô với trợ lý rất thân mật, không giống thái độ nên có với trợ lý.

Trợ lý kia le lưỡi, cười hì hì, không nói thêm nữa.

Ánh mắt của Lăng Hàm lướt qua lướt lại trên gương mặt hai người này, từ gương mặt, đôi mắt đến khuôn miệng, dung nhan của hai người này có vài phần giống nhau. Nhưng vóc dáng của Âu Dĩnh lồi lõm cằn lồi lõm, tóc dài như thác đổ, gương mặt xinh đẹp yêu kiều rất có phong thái của phụ nữ, còn cô trợ lý cắt tóc ngắn như con trai, mặc áo jacket bóng chày đơn giản, trên sống mũi còn có gọng kính đen rất to, hoàn toàn là một tomboy. Phong cách của hai người này khác biệt quá lớn, khiến cậu không chú ý ra ngay được dung nhan giống nhau của hai người.

Có vẻ như Âu Dĩnh chú ý thấy ánh mắt của Lăng Hàm, cô nói: “Con bé là em gái tôi, Âu Nghiên.”

Chẳng trách.

Lăng Hàm bưng tỉnh.

“Âu Dĩnh đến muộn là vì phải trang điểm chải chuốt, chẳng lẽ cậu cũng cần trang điểm chải chuốt? Cậu là phụ nữ à?”

Đột nhiên giọng nói cao vút của Fujii Toru từ bên ngoài vọng tới, người trong phòng phục trang cũng có thể nghe thấy rõ ràng, xem ra chắc Fujii đang giận lắm đây.

Âu Dĩnh hỏi Lăng Hàm: “Cậu nói xem chúng ta có cần ra ngoài không?”

Tuy rằng cô hỏi vậy, nhưng không hề có ý di chuyển, xem ra cũng không có mấy hảo cảm với Y Tự.

Lăng Hàm thản nhiên nói: “Tôi đang chọn quần áo mà.”

Âu Dĩnh bật cười: “Cậu nói cũng đúng, tôi không muốn ra ngoài ăn mắng đâu.”

Vì thế hai người ở lại phòng phục trang, giả bộ như không nghe thấy gì, không lâu sau đó, cửa phòng phục trang bị đẩy mạnh, một thanh niên phùng phùng lửa giận xông vào. Mái tóc của cậu ta được nhuộm thành màu sợi dây kiểu Hàn Quốc đang một gần đây, làm nổi bật lên nước da trắng, ngũ quan trên mặt đã âm thầm được chỉnh sửa, không khiến người ta thấy quá nữ tính, nhưng lại có vẻ sạch sẽ. Đến cả chiếc áo sơ mi trắng trên người cậu ta cũng vô cùng được chú trọng, càng toát ra vẻ không nhiễm bụi trần.

Y Tự.

Cõi lòng bình thản của Lăng Hàm nổi lên từng gợn sóng.

Y Tự đi vào phòng, gương mặt trắng nõn của cậu ta hồng lên vì tức giận, giống như miếng ngọc trắng được đặt trong cánh hoa đào ửng hồng, loáng thoáng nhuốm vài phần ráng hồng, khiến người không hiểu được chân tướng thấy rung động không thôi. Dung nhan của cậu ta hoàn toàn không bì được với Bạch Tử Sách, nhưng không có vẻ xâm lược như dung mạo và tính cách của Bạch Tử Sách, có lẽ đây là nguyên nhân mà Chu Bắc Hiền lưu luyến cậu ta mãi không quên?

Sau khi bước vào, thấy trong phòng phục trang có người, Y Tự hơi khựng lại: “Mấy người cũng ở đây?”

Lăng Hàm nhìn cậu ta không chớp mắt, nhìn chằm chằm vào gương mặt cậu ta, gần như có thể đốt được một lỗ thủng trên mặt cậu ta.

Cậu như quay về phòng làm việc của Chu Bắc Hiền một năm về trước, khi đó người này đứng trước mặt cậu và nói...

“Tôi với Chu Bắc Hiền chưa từng chia tay, sau khi tôi ra nước ngoài, anh ấy cần giải quyết nhu cầu sinh lý mới tìm người khác... Đàn ông đều như vậy mà...”

“Quan hệ của anh và anh ấy, chỉ đơn giản là... anh hiểu đấy...”

Khoảnh khắc đó, tôn nghiêm của cậu hoàn toàn bị chà đạp!

Lửa giận dồn nén nơi lồng ngực, trong lúc mờ mịt, Lăng Hàm thấy mình xông về phía gương mặt đó mà đánh cậu ta một trận trời tởm, đánh đến mức mũi miệng cậu ta đầy máu, nhưng chỉ một khoảnh khắc sau đã tỉnh táo lại.

Cậu lẳng lẳng siết chặt nắm đấm.

Nếu như tình cảm của cậu dành cho Chu Bắc Hiền là yêu hận đan xen thì đối với người này, cậu chỉ thấy căm hận.

Trước khi gặp Y Tụ, Lăng Hàm cảm thấy thái độ của mình có thể coi là bình tĩnh, nhất là sau khi gặp Chu Bắc Hiền, cậu mới phát hiện ra mình vẫn có thể bình thản được, cho rằng mình có thể giữ được phong độ rất tốt, nhưng sau khi gặp người này, cậu căn bản không thể bình tĩnh được.

Tại sao hai người này có thể sống tốt như thế? Tại sao sau khi làm bao nhiêu chuyện quá đáng như vậy mà vẫn tỏ ra như chưa có gì xảy ra?

“Cậu là ai?” Giọng điệu không khách sáo đó khiến Lăng Hàm hoàn hồn lại.

Hình ảnh chồng chéo trong đầu, nhưng thực tế chỉ là một khoảnh khắc ngoài đời thật. Lăng Hàm nhìn Y Tụ không chớp mắt, ánh mắt đó quá chăm chú, lực công kích quá mạnh, khiến Y Tụ phải phòng bị theo bản năng.

Lăng Hàm lẳng lẽ thả lỏng nắm đấm, từ từ nói: “Tôi là Lăng Hàm.”

“Ồ, cậu chính là Lăng Hàm đó à...” Y Tụ dường như nhớ ra điều gì nên gật đầu: “À phải rồi, cậu có đến muộn không?”

Lăng Hàm chậm chậm lắc đầu.

Y Tụ hướng ánh mắt về phía Âu Dĩnh: “Cô thì sao?”

Nụ cười của Âu Dĩnh có vẻ giả dối: “Tôi cũng đến muộn, bị mắng thảm lắm, may mà có Lăng Hàm giúp đỡ mới khiến ông Fujii không giận thế nữa.”

Y Tụ nghe thấy mà giận: “Nếu đã đều đến muộn, tại sao Fujii cứ cần tôi mãi không nhả thế?”

Âu Dĩnh âm thầm trợn mắt khinh thường ở chỗ mà Y Tụ không thấy được: “Làm ơn đi, tôi là phụ nữ, tôi không được khỏe, lẽ nào không thể được châm chước?”

“Cô không khỏe cũng trùng hợp quá nhỉ.” Y Tụ châm chọc.

Âu Dĩnh xoắn lọn tóc vào ngón tay, Âu Nghiên cười.

Lăng Hàm từ đầu đến cuối vẫn đứng bên cạnh hai người này làm không khí, cậu dùng một phút để bình ổn tâm trạng của mình, bất kể trong lòng có cuộn trào sóng to gió lớn cỡ nào, bên ngoài cậu vẫn tỏ ra bình tĩnh như thường. Cậu đã không còn là Bạch Tử Sách khi trước nữa rồi, Bạch Tử Sách của ngày ấy chưa từng biết nhẫn nhịn tủ nhục, luôn bộc phát ngay tại chỗ, nhưng kết cục sau cùng thì thế nào?

Không nén được cơn giận nhất thời, kết quả không chỉ khiến mình thân bại danh liệt mà còn chết một cách khó hiểu, cậu không muốn phạm cùng một lỗi như thế nữa.

Y Tụ không chú ý tới cậu nữa, đối với cậu ta, Lăng Hàm không có thân phận, không có địa vị, chỉ như con tôm nhỏ, hoàn toàn không có tí uy hiếp gì, không đáng lọt vào mắt.

Lúc này, nhân viên trang điểm chính bước vào phòng phục trang, đi thẳng tới trước mặt Y Tụ mà nói: “Xin lỗi, tính cách của thầy tôi là vậy, mong anh Y đừng tức giận.”

Nếu như người của ê kíp Fujii Toru đã đến xin lỗi, coi như Y Tụ đã tìm được đường lui, cậu ta nở nụ cười

khách sáo: “Là tôi có lỗi trước, sao có thể trách ông Fujii được?”

“Nếu như mọi người đã đến đủ, chúng ta chọn quần áo trước đã.”

Nói đến công việc, mọi người vội vàng vực dậy tinh thần, Fujii đã đủ giận lắm rồi, lỡ như xảy ra sai sót gì trong công việc, đến lúc đó không biết còn xui xẻo cỡ nào.

Chương 15

LỘ DIỆN

Bài hát của Y Tự có tên là “Ba ngày”, kể về một chàng trai từ nhỏ đã đem lòng yêu cô gái sâu đậm, nguyện vì cô mà hi sinh tất cả. Cô gái này đam mê võ đạo, nhưng một ngày cô mất đi đôi chân, trở nên nóng nảy và suy sụp, chàng trai không nỡ nhìn cô như thế, nên xin với thần cho đôi chân của cô được trở lại bình thường. Thần nói được thôi, nhưng phải lấy tính mạng của anh ra đánh đổi, đồng thời cho anh thời gian ba ngày để suy nghĩ thật kỹ có nên đồng ý hay không. Trong thời gian ba ngày này, chàng trai chưa từng do dự với quyết định của mình, anh chỉ lo cô gái sẽ lo lắng nếu mình chết, cho nên dùng hết cách để trong ba ngày có thể khiến cô gái ghét anh, quên anh đi.

Câu chuyện này sử dụng thủ pháp đảo trình tự thời gian và xen kẽ các chi tiết, mở đầu MV là ngày thứ nhất, ngày hôm đó đúng vào sinh nhật của cô gái, nhưng chàng trai lại đưa ra lời đề nghị chia tay, cô gái vô cùng đau lòng. Lúc này chàng nam thứ dục đang chu đáo xuất hiện, an ủi cô gái, giúp cô trải qua một ngày vui vẻ.

Ngày hôm sau chàng nam thứ dẫn nữ chính tới bệnh viện, để bác sĩ kiểm tra hai chân cho nữ chính lần nữa, bác sĩ nói hai chân của cô có hi vọng hồi phục. Nữ chính vô cùng vui vẻ, đi tìm nam chính, muốn cho anh nghe tin tức tốt này, nhưng nam chính lạnh lùng đi cùng với một cô gái khác. Nữ chính thất

vọng, nam thứ lại tới tìm cô, an ủi và tỏ tình với cô, nữ chính đã từ chối.

Tuy rằng nam chính đối xử với nữ chính rất không ra gì, nhưng nữ chính vẫn luôn quan tâm anh, cô không tin nam chính sẽ thay lòng. Cô đi tìm nam chính một lần nữa, nam chính nói với cô rằng, anh đã hết yêu cô từ lâu rồi, nhưng bởi vì cô tàn tật nên không nỡ khiến cô đã thương tổn rồi lại tổn thương thêm mới không đề nghị chia tay, bây giờ không thể nhẫn nhịn được nữa mới muốn xa rời nhau. Anh nói xong những lời này, bỏ lại nữ chính ở công viên một mình mà rời đi. Lúc này trời đã tối, nữ chính một mình đẩy xe lăn về phía trước, không cẩn thận ngã xuống sông mà ngất đi.

Khi nữ chính tỉnh lại trong bệnh viện, chỉ nhìn thấy nam thứ, không thấy nam chính đâu, cô không quên được bóng lưng quay đi rất kiên quyết và tuyệt tình của nam chính, cuối cùng cũng bỏ cuộc.

Ngày thứ ba, nữ chính đồng ý đi Mỹ điều trị cùng nam thứ, trên máy bay, bàn tay của hai người đan chặt vào nhau, báo hiệu việc nữ chính chấp nhận lời tỏ tình của nam thứ, còn nam chính đang ở phòng chờ sân bay đưa mắt nhìn cô rời đi.

Phần sau cùng của MV đã lột hết tất cả mọi thứ ra khỏi lớp vỏ, thực ra mọi chuyện đều được nam chính sắp xếp, anh biết nam thứ thích nữ chính nên đã đi tìm nam thứ, nhờ người này chăm sóc nữ chính. Trong ngày sinh nhật của nữ chính, khi cô hẹn hò cùng nam thứ, nam chính lặng lẽ theo sau họ, những thứ như pháo hoa xán lạn, khung cảnh tuyệt đẹp hay hoa tươi rực rỡ đều do nam chính chuẩn bị. Ngày nữ chính nói với nam chính rằng đôi chân cô có hi vọng hồi phục, thực ra nam chính rất vui mừng, sau khi lạnh lùng cự tuyệt nữ chính, anh đã khóc vì vui

mừng. Lần nữ chính ngã xuống sông ở công viên, nam chính đã bế cô tới bệnh viện, rồi lặng lẽ ở bên cô suốt cả đêm. Trong sân bay người tới người lui, anh yên lặng đưa mắt nhìn theo nữ chính, bóng hình cứ càng ngày càng nhạt đi, cho tới khi trở nên trong suốt.

Thực ra thời gian quay MV ngắn hơn phim điện ảnh hay phim truyền hình rất nhiều, lời thoại lại ít, thậm chí có thể không cần lời thoại, nhưng yêu cầu đối với phong cách và khung cảnh rất cao.

Y TỰ đi theo con đường sạch sẽ và tươi mới, trước đó chủ yếu đóng phim thần tượng, hiện tại muốn phát triển toàn diện, muốn ra bài hát. Cậu ta không giỏi khoản nhảy nhót, lại không được đào tạo âm nhạc bài bản tử tế, không thể nào xử lý được những ca khúc có độ khó cao, cho nên công ty rất bỏ sức ở phần ca khúc và nội dung MV, dùng để bù đắp cho thiếu sót của Y TỰ ở phần hát.

Bài hát “Ba ngày” này do người sáng tác lời cho các ca khúc của Thiên Vương là Viên Hâm chấp bút, người soạn nhạc và đạo diễn MV đều mời hẳn ê kíp của Fujii Toru có danh tiếng trong lĩnh vực này, muốn cho bài hát này bắt buộc phải lên được các bảng xếp hạng.

Bất kể là xét từ góc độ tài nguyên hay danh tiếng, nếu như Lăng Hàm tham gia vào việc chế tác MV lần này, khả năng nổi tiếng ắt theo Y TỰ vô cùng cao.

Cậu diễn vai nam thứ trong MV lần này.

Trong kịch bản, sự chênh lệch của nam chính trước và sau rất lớn, hình tượng thâm tình khắc vào lòng người, có tính khắc họa nhân vật và dễ dàng tạo thành làn sóng nghị luận, bất kể ai diễn đều có thể diễn rất đặc sắc, nhân vật như vậy hiển nhiên được ưa chuộng theo Y TỰ mà đắp nên. Đất phát huy của nhân

vật nam thứ Lăng Hàm khá ít ỏi, từ đầu đến cuối anh chỉ có thâm tình, hình tượng nhân vật vô cùng bình thường.

Nhưng, Lăng Hàm có tự tin mình có thể diễn thật đặc sắc.

Dựa theo nội dung MV, nhân viên trang điểm thiết kế cho họ vài phương án trang phục, để ba người thay đồ, xem thử hiệu quả. Có đồn ra oai phủ đầu của Fujii Toru, ba người không dám ra vẻ nữa, ngoan ngoãn thay đồ theo chỉ dẫn.

Hôm nay họ phải quay cảnh đầu tiên, nữ chính vui vẻ kéo nam chính đến quảng trường ngắm chim bồ câu, nhưng nam chính lại yêu cầu chia tay khi cô đang vui vẻ nhất, sau đó nam thứ xuất hiện an ủi nữ chính. Fujii Toru nghiêm khắc và cẩn thận có yêu cầu rất cao đối với MV, kịch bản đơn giản nhưng phân cảnh và lời kịch được viết rất chi tiết, có thể quay thành phim điện ảnh mini luôn, tất nhiên sau này chắc chắn hậu kì sẽ cắt gọt nhiều.

Quảng trường nhỏ bên cạnh phim trường Đông Nam có nuôi chim bồ câu trắng với số lượng không nhiều, để quay MV này, GMG cố ý mua rất nhiều chim bồ câu, sau khi được Fujii Toru lựa chọn, chỉ để lại một số lượng chim bồ câu trắng đẹp mắt đủ số lượng.

Mấy người thay quần áo và tạo hình xong thì đến quảng trường nhỏ lộ thiên, dưới ánh mặt trời xán lạn, vô số chú chim bồ câu trắng đang bay đi bay lại trên quảng trường, khung cảnh rất yên bình và hòa hợp.

Âu Dĩnh diễn vai nữ chính mặc váy dài màu trắng, ngồi trên xe lăn, được Y Tự đóng vai nam chính đẩy tới giữa trung tâm của đàn bồ câu.

“Nơi này thật đẹp.” Âu Dĩnh vui vẻ đưa bàn tay ra, một chú chim bồ câu mập mập bay tới lòng bàn tay cô, nghiêng đầu gù gù đánh giá Âu Dĩnh, dường như đang hỏi cô là ai vậy?

Âu Dĩnh mỉm cười.

Y TỰ đứng sau lưng cô và hỏi: “Vui chứ?”

“Vui!” Giọng trả lời của Âu Dĩnh vang lên rất giòn, có thể cho thấy tâm trạng kích động và vui mừng của cô, cô ngửa đầu ra sau nhìn Y TỰ: “Mấy hôm nay em đưa ra yêu cầu gì anh cũng nghĩ cách hoàn thành giúp em, em thấy rất vui!”

“Nguyện vọng của em, tất nhiên anh sẽ thực hiện giúp em.” Y TỰ trả lời.

“Cắt!” Đột nhiên một giọng nói giận dữ cứng rắn cắt ngang cảnh diễn chung của hai người, hai người nghe tiếng mà nhìn qua, thấy Fujii quơ quyển sổ ghi chép trong tay mà bước tới.

“Không đúng, biểu cảm không đúng!” Fujii Toru nhíu mày nói với Y TỰ: “Làm lại từ đầu!”

Y TỰ khựng lại, cậu ta tự cho rằng biểu cảm ban nãy của mình rất khá, không ngờ lại không qua được cửa. Nhưng Fujii Toru đã lên tiếng, cậu ta không thể không làm lại.

“Không đúng, chuyện gì thế này?” Fujii càng lúc càng nhíu mày, quơ quyển kịch bản trong tay mà nói: “Cậu phải trải nghiệm được tâm trạng của nam chính, dồn tình cảm vào đó, như thế mới thể hiện chính xác và tinh tế được.”

Y TỰ thấy khá khó chịu, cậu ta cảm thấy ban nãy mình thể hiện rất tốt, không lẽ vì chuyện buổi sáng mà Fujii cố ý nhắm vào cậu ta?

Nhưng cậu ta cũng không thể hiện ra ngoài, vẫn cẩn thận diễn chung với Âu Dĩnh, nhưng càng diễn càng khiến Fujii không hài lòng. Y Tự có phần không nén được giận, cậu ta vốn vì chuyện lúc sáng mà có tâm lý oán hận Fujii Toru, lúc này bất mãn trong lòng càng lúc càng nhiều, khiến cậu ta sắp nhìn không nổi mà bùng phát. Cậu ta là ngôi sao được GMG chú trọng nhất bây giờ, tại sao phải chịu khổ nạn thế này?

“Ông Fujii, tôi cảm thấy mình diễn như vậy là ổn rồi, rốt cuộc ông không hài lòng ở chỗ nào?”

Fujii Toru khựng lại, chắc vì không ngờ rằng có người dám chất vấn ngược lại mình: “Cậu cảm thấy ổn? Đó là cậu tự cảm thấy thế. Có lẽ đạo diễn khác sẽ bỏ qua cho cậu, nhưng ở chỗ tôi thì không được, cậu căn bản không có được thứ mà tôi muốn biểu đạt.”

Y Tự cãi lại: “Tôi đã thuộc nát cả câu chuyện rồi, tôi biết rất rõ phải biểu đạt cái gì, là tình yêu mà nam chính dành cho nữ chính, lẽ nào tôi thể hiện nó chưa đủ ấn tượng, chưa đủ thâm tình sao?”

“Sự ấn tượng thâm tình của cậu chỉ là bề nổi thôi.” Fujii xoa xoa ấn đường, có vẻ không vui: “Cậu hiểu câu thoại ban nãy không?”

Y Tự có vẻ không hiểu gì lắm: “Câu thoại ban nãy có vấn đề gì sao?”

Fujii Toru liếc mắt nhìn cậu ta rồi hỏi Âu Dĩnh: “Cô thì sao, có hiểu không?”

Âu Dĩnh không đáp lời.

Fujii Toru càng nhú mày chặt hơn: “Là một diễn viên mà không hiểu được kịch bản một cách sâu sắc, đúng là chuyện tồi tệ nhất, chẳng lẽ trong số mấy người không có lấy một diễn viên giỏi sao?”

Y Tự đáp: “Trước kia tôi chỉ diễn một bộ phim truyền hình, khán giả rất thích.”

Fujii Toru liếc cậu ta với vẻ khinh bỉ, chẳng nói năng gì, đột nhiên quay đầu vẫy tay với Lăng Hàm đang ngồi bên ngoài đọc kịch bản: “Cậu qua đây.”

Lăng Hàm được nhân viên nhắc nhở mới ngẩng đầu lên, đặt quyển kịch bản xuống, bước tới mà không hiểu lý do: “Ông Fujii?”

Bây giờ chắc chưa đến lúc cậu ra diễn, gọi cậu tới làm gì?

“Cậu nói thử xem, câu thoại này có ý nghĩa gì?” Fujii Toru chỉ vào câu thoại ban nãy của Y Tự trong kịch bản mà hỏi cậu.

Khi Lăng Hàm nhìn đến câu thoại “Nguyện vọng của em, tất nhiên anh sẽ thực hiện giúp em” mà hiểu ra vấn đề. Y Tự và Âu Dĩnh, nói trắng ra chỉ là thần tượng, không phải diễn viên, mức độ linh hoạt của họ đối với kịch bản hoàn toàn không thể bằng một diễn viên chân chính. Ban nãy cậu ở bên cạnh thấy Y Tự bị NG (quay hỏng) nhiều lần, hóa ra là mắc ở chỗ này. Nhiều lúc MV không cần lời thoại, nhưng một khi đã có lời thoại, phải như vẽ rồng thêm mắt, Fujii Toru muốn nhấn mạnh chủ đề, tất nhiên yêu cầu sẽ nghiêm khắc, tiếc rằng Y Tự không thể hiểu được.

Lúc này đây, cả Y Tự và Âu Dĩnh đều nhìn cậu chằm chằm, muốn nghe xem cậu sẽ nói gì tiếp theo.

Thông báo

Bạn ơi, từ tập 2 truyện sẽ chỉ đọc được khi bạn là WAKAVIP quý, năm.

*Nếu bạn đang là WAKAVIP ngày, tuần, tháng vui lòng
đăng ký gói WAKAVIP quý, năm để tiếp tục theo dõi tập
2 bộ truyện **Ảnh đế thị phi** phát hành ngày 13/4/2020.*

Đừng bỏ lỡ bộ truyện tuyệt vời này bạn nhé.

Chương 16: Đố kị

Lăng Hàm đảo mắt nhìn thoáng qua Y Tự, nói: “Câu thoại này rất quan trọng, nó là câu nói lên chủ đề có hai tầng ý nghĩa, ý nghĩa bề nổi là thỏa mãn nguyện vọng muốn nhìn chim bồ câu của nữ chính, ý nghĩa sâu bên trong là nam chính nguyện ý hi sinh tính mạng của chính mình để thực hiện mơ ước được đứng lên của nữ chính.”

“Đúng là như vậy!” Fujii vui đến nỗi dùng tiếng Nhật để nói.

Tuy rằng Âu Dĩnh không hiểu tiếng Nhật nhưng thấy bộ dạng vui mừng của Fujii như vậy cũng hiểu Lăng Hàm đã nói đúng.

Y Tự ảo não, làm sao cậu ta lại không nghĩ tới điều này chứ?

Fujii khen ngợi Lăng Hàm vài câu rồi quay đầu lại, nghiêm túc nói với Y Tự: “Bây giờ cậu đã hiểu chưa?”

Y Tự không thể làm gì khác hơn là nói: “Hiểu rồi.”

Lăng Hàm lui về, nhân viên công tác lại chạy tới chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

“Không đúng! Rốt cuộc cậu có hiểu ý của lời thoại kia hay không? Vừa rồi Lăng Hàm đã giải thích ý nghĩa của nó rất rõ ràng như vậy tại sao cậu vẫn thể hiện bết bát như thế?” Fujii cực kì bất mãn, ông đã đem tất cả những gì muốn biểu đạt đều nói rõ ràng rồi, vì sao Y Tự vẫn không hiểu?

Y Tự cảm thấy không phục, cậu ta cảm thấy mình đã làm rất tốt, một lời thoại chỉ là một lời thoại mà thôi, nó có thể biểu hiện cái quái gì đâu chứ?

“Lăng Hàm, cậu qua đây diễn một lần thử đi.”

Lăng Hàm đang đứng nhìn chuyện vui ngạc nhiên, cậu chỉ ngón tay vào mũi của mình: “Tôi?”

Fujii vẫy vẫy cái tay với cậu: “Đúng vậy, chính cậu đó! Mau qua đây!”

Lăng Hàm đi tới, Fujii đẩy cậu đến bên cạnh Âu Dĩnh: “Cậu diễn cho Y Tự xem đi, cho cậu ta biết rốt cuộc là phải diễn như thế nào.”

Y Tự biến sắc, trong quá trình quay mà lại bị đạo diễn gọi một người mới không nổi danh tới làm mẫu cho mình xem, chuyện này giống như tát một cái thẳng vào mặt cậu ta ngay trước mặt mọi người, nếu như truyền ra ngoài, cậu ta sẽ mất hết mặt mũi mất.

Lăng Hàm sợ hãi nhưng cũng đang cười thầm, khoảnh khắc nhìn thấy Y Tự quả thực Lăng Hàm rất tức giận, rất muốn báo thù nhưng mà cậu chưa nghĩ kỹ xem nên làm gì để trả thù, thế rồi mọi chuyện cứ tự nhiên dâng tới cửa.

Lăng Hàm thề cậu không cố gắng làm nhục cậu ta, hoàn toàn là Fujii cho cậu cơ hội.

Sao cậu có thể lảng phí cơ hội này được?

Cậu nhất định phải diễn cho thật tốt, tốt hơn Y Tự ngàn vạn lần, như vậy mới có thể làm nhục được tên này.

“Bắt đầu đi.” Dưới sự thúc giục của Fujii, Y Tự không cam lòng nhưng vẫn phải lùi sang một bên, nhìn Lăng Hàm thay cậu ta diễn chung với Âu Dĩnh.

“Ồ đây thật là đẹp.” Âu Dĩnh vui vẻ vươn tay ra, nhân viên công tác vội vả thả bỏ câu rơi xuống lòng bàn tay của cô.

Âu Dĩnh cười rộ lên.

Khác với Y Tự vừa rồi, Lăng Hàm cúi người rồi nhẹ giọng hỏi: “Có vui không?”

Cậu hơi cúi người, chăm chú nhìn Âu Dĩnh bằng ánh mắt u sầu, khoảng cách giữa hai người được không chế vô cùng ảo diệu, môi của cậu gần như chạm vào mái tóc của Âu Dĩnh khiến người ta suýt nữa thì cho rằng cậu muốn hôn cô nhưng

không hôn xuống. Khung cảnh lập tức đổi thành khung cảnh tràn ngập tình yêu nồng đậm, bất kể ai nhìn thấy cảnh này cũng không hề nghi ngờ tình cảm của nam chính dành cho nữ chính.

“Vui lắm!” Câu trả lời của Âu Dĩnh thanh thúy vang dội, cô quay đầu nói với Lăng Hàm một cách ngưỡng mộ: “Mấy ngày nay dù em nói bất cứ yêu cầu gì anh cũng sẽ làm cho em, em thật sự rất vui!”

Lăng Hàm nhẹ nhàng kéo giãn khoảng cách ra một chút, không để Âu Dĩnh thấy được vẻ mặt của mình rồi trầm giọng nói: “Nguyên vọng của em, đương nhiên anh sẽ giúp em thực hiện.”

Lúc trước Y Tự nhìn chằm chằm Âu Dĩnh, chủ yếu thể hiện đôi mắt thâm tình nhưng biểu cảm của Lăng Hàm lại là lạnh lùng, bình tĩnh. Đó gần như vẻ mặt đã hạ quyết tâm một điều gì đó, sau khi nói xong lời thoại này, ánh mắt của Lăng Hàm xẹt qua một tia đau khổ.

Nếu là khán giả xem đến hết MV rồi quay ngược lại xem một cảnh này mới bừng tỉnh nhận ra rằng, thời khắc này nam chính đã hạ quyết định dâng tính mạng của mình ra, nam chính không thể nhìn thấy nữ chính được nữa cho nên mới đau khổ đến như vậy.

Xung quanh yên tĩnh, ánh mắt của nhân viên công tác xung quanh đều tập trung lên người cậu trai đóng vai nam chính, lúc này trên người cậu phủ một tầng mờ ảo, phảng phất như mọi người có thể cảm nhận được rất rõ ràng tình yêu của cậu, cũng như sự đau đớn và quyết tâm.

Khả năng diễn tả tâm trạng tuyệt đỉnh này dù là ở diễn viên cấp độ ảnh đế cũng khó mà thấy được, không ngờ lại có thể được tìm thấy trên người của một lính mới, những nhân viên dày dạn trải qua vô số lần quay phim đều âm thầm kinh ngạc.

Fujii cũng ngẩn người, ông đã lường trước chuyện Lăng Hàm diễn tốt hơn Y Tự, nhưng không ngờ lại tốt đến trình độ này.

Lăng Hàm diễn xong liền ngẩng đầu nhìn Fujii, ông giật mình tỉnh táo lại rồi phát tay nói: “Tiếp tục!”

Tiếp tục?

Không chỉ một mình Lăng Hàm kinh ngạc mà tất cả những người khác cũng ngạc nhiên. Lần này nhân vật chính rõ ràng là dựng lên cho Y Tự, không thể đổi người khác, nhưng vì sao Fujii lại muốn lãng phí thời gian để một người mới diễn vai nhân vật chính?

Sắc mặt của Y Tự càng khó coi hơn, cậu ta có cảm giác mình lại bị tát mạnh một cái, trong lòng cậu ta càng thêm căm hận Fuji.

Đương nhiên vẻ mặt xấu xí của cậu ta lọt vào mắt của Lăng Hàm, cậu cười nhạt, mới vậy đã không chịu nổi? Tao còn muốn mày phải càng khó chịu hơn nữa, phải để mày để lại bóng ma trong lòng.

Thủ đoạn của cậu có thể không xấu xa như Y Tự, nhưng cậu dùng chính thực lực của mình đường đường chính chính đánh bại cậu ta.

Lăng Hàm không từ chối nữa, cậu quay đầu nhanh chóng vào trạng thái rồi tiếp tục dựa theo kịch bản diễn tiếp. Lăng Hàm cúi đầu, mái tóc mềm mại rơi xuống, che đi đôi mắt u ám.

“Khả Hân, anh cũng có một nguyện vọng, hi vọng em có thể thực hiện nó cho anh.” Lăng Hàm dịu dàng nói.

Âu Dĩnh tò mò hỏi: “Anh có nguyện vọng gì muốn em thực hiện sao? Em không thể nhảy cho anh được nữa đâu.”

“Không phải nhảy múa.”

“Vậy đó là cái gì?”

Lăng Hàm trầm mặc một lát, sau đó lẳng lặng nói: “Em có thể chia tay anh không?”

Âu Dĩnh sửng sốt, chú chim bồ câu bị kinh sợ vì chủ nhân run lên liên vỗ cánh bay đi.

“Anh nói cái gì?” Thanh âm của Âu Dĩnh run nhè nhẹ, bất giác đưa tay kéo góc áo của Lăng Hàm.

“Em có thể chia tay với anh không?” Vẻ mặt của Lăng Hàm rất bình tĩnh, gần như là không chút thay đổi nào nhưng đầu ngón tay của cậu hơi run.

Đôi mắt của Âu Dĩnh ngập nước, cánh môi run rẩy không nói ra lời. Cô muốn đọc lời thoại kế tiếp theo bản năng nhưng đột nhiên Fujii lại kêu dừng.

“Được rồi.” Sắc mặt của Fujii có chút tiếc nuối, mọi người cũng hiểu ông đang tiếc nuối điều gì. So sánh giữa hai người này, quả thực Lăng Hàm hợp với vai nam chính hơn là Y Tự, nhưng kể cả có là Fujii thì ông cũng không thể bảo ông chủ đổi Y Tự, dù sao MV lần này cũng là làm để đẩy Y Tự lên.

Sắc mặt của Y Tự xanh mét, hiện tại cậu ta không biết mình căm hận Fujii hay là căm hận Lăng Hàm. Vì sao một người mới lại thể hiện quá nổi bật như vậy? Quả thật là đang khơi khơi vả mặt của cậu ta.

Lăng Hàm chẳng buồn liếc mắt nhìn cậu ta, cậu gật đầu với Âu Dĩnh và Fujii rồi đi ra chỗ khác.

Âu Dĩnh kinh ngạc đến đờ người nhìn bóng lưng xa dần của cậu, lúc diễn với Y Tự cô luôn phải tìm cách nhớ lời thoại, chỉ sợ mình sẽ quên mất đoạn sau phải nói cái gì, nhưng khi diễn với Lăng Hàm thì cô hoàn toàn không cần phải cố gắng nhớ xem lời thoại tiếp theo là gì, dường như cô luôn tự biết phải nói tiếp như thế nào.

Loại cảm giác này vốn chỉ có khi diễn cùng những bậc lão làng, những người có kỹ thuật diễn vô cùng cao siêu mới có thể dẫn dắt bạn diễn nhập vào nhân vật đang diễn, thế nhưng Lăng Hàm chỉ là một người mới thôi mà!

Có thực lực như vậy nếu như có thể bồi dưỡng thật tốt, sau này nhất định có thể tỏa hào quang rực rỡ trong giới giải trí.

Âu Dĩnh âm thầm giật mình.

Lăng Hàm đi rồi, Fujii để cho Âu Dĩnh cùng Y Tụ tiếp tục diễn nhưng hai người họ làm kiểu gì cũng không tìm được đúng trạng thái. Y Tụ theo bản năng bắt chước động tác của Lăng Hàm nhưng lại bị Fujii phê bình đến nỗi không còn chỗ ngóc đầu lên.

Càng là như thế Y Tụ lại càng hoảng loạn, càng hoảng loạn thì diễn lại càng nát bét, sau đó cậu ta lại đổ lỗi cho Âu Dĩnh diễn không tốt mới khiến cậu ta diễn không tốt, khiến Âu Dĩnh cực kì không vui.

Lăng Hàm lặng lẽ đứng dưới mái hiên cách đó mấy mét quan sát, cậu rất hài lòng với biểu hiện của Y Tụ. Lòng dạ của Y Tụ quá nhỏ nhen, cậu ta hoàn toàn không có suy nghĩ xem xét lại bản thân của mình, nếu như cậu ta có thể chăm chú quan sát, học tập, khiêm tốn tìm kiếm vấn đề của mình trong diễn xuất thì đã không đến mức như thế này, đáng tiếc, lòng dạ của cậu ta nhỏ nhen lại thêm sự đố kị căm hận với Lăng Hàm khiến cậu ta chỉ muốn bất chấp vượt qua cậu, vót vát thể diện nhưng như vậy lại rơi vào cái bẫy mà Lăng Hàm giăng sẵn.

Đây là mày tự tìm lấy.

Lăng Hàm khẽ cười lạnh, sau đó ngồi xuống tiếp tục đọc kịch bản của mình.

Một cảnh quay mà quay đi quay lại mất cả buổi sáng, vì để kịp tiến độ nên Fujii không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng bỏ qua cho Y Tụ, cậu ta bị lấn đi lộn lại đến mặt xám mày tro nhưng người oan uổng nhất là Âu Dĩnh, cô phải quay đi quay lại với Y Tụ đây. Fujii ngày càng bất mãn với Y Tụ, nhưng Y Tụ lại cảm thấy cậu ta làm rất tốt, là Fujii cố tình gây khó dễ.

Sau khi kết thúc công việc, Âu Dĩnh vội vã chạy đến bên cạnh

Lăng Hàm rồi ngồi xuống: “Cậu sướng quá nhỉ, ở đây chơi cả nửa ngày.”

Lăng Hàm giơ hai tay: “Tôi cũng đâu muốn rảnh rồi đâu.”

Thấy nhân viên công tác không chú ý đến bên này, Âu Dĩnh lập tức oán trách: “Đều do Y Tự cả, cậu ta NG nhiều lần như thế hại tôi phải diễn đi diễn lại! Bực mình nhất là cậu ta lại quay sang trách tôi diễn không tốt khiến cậu ta không nhập vai được, lần đầu tiên tôi gặp người như vậy đấy! Là tôi diễn không tốt á? Ông Fujii còn chẳng nói tôi mấy câu, toàn nói cậu ta diễn không xong mà!”

Lăng Hàm im lặng.

Âu Dĩnh tiếp tục oán giận: “Tự mình diễn chẳng ra sao còn trách được người khác à, đúng là đồ lòng dạ hẹp hòi.”

“Cô nói ai lòng dạ hẹp hòi?”

Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng của Y Tự khiến Âu Dĩnh giật mình hoảng sợ. Hai người họ quay đầu lại, thấy Y Tự đang đứng cách đó không xa, chắc chắn mấy lời vừa rồi cậu ta đều nghe thấy cả.

Chương 17: Biến cố

Bị bắt quả tang nói xấu sau lưng, Âu Dĩnh có chút xấu hổ.

Y Tự bước qua, dùng thanh âm chỉ đủ ba người có thể nghe thấy, nói: “Cô nghĩ cô có kỹ thuật diễn sao? Nếu không phải do kim chủ của cô muốn cô làm nữ chính thì tôi còn chẳng thèm tìm cô đây.”

“Cậu nói cái gì?” Âu Dĩnh đột nhiên đứng phắt dậy, sắc mặt cực kì khó coi: “Kim chủ cái gì mà kim chủ? Lời như vậy cậu có thể nói lung tung được sao? Cậu phải xin lỗi tôi ngay!”

Y Tự khinh miệt nhìn Âu Dĩnh từ trên xuống dưới, châm chọc nói: “Tự cô biết rõ.”

“Cậu!” Âu Dĩnh tức giận đến mức cả người run lên.

Y Tự thấy bộ dạng tức giận nhưng chẳng thể làm gì của cô liền mỉm cười bỏ đi, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Lăng Hàm một cái, trong mắt mang theo một tia lạnh lùng.

Âu Dĩnh cắn môi, tức giận đến rơi nước mắt: “Tại sao cậu ta lại có thể nói tôi như vậy? Nói bậy!”

Vào những lúc thế này, điều duy nhất Lăng Hàm có thể làm là an ủi cô: “Đừng nóng giận, không cần phải tức giận với loại người này.”

Âu Dĩnh đột nhiên ý thức được Lăng Hàm là người cô mới gặp không lâu, lại còn là người cùng công ty với Y Tự nên rất có thể lời nói của cô sẽ bị truyền đi, vì vậy Âu Dĩnh thu lại vẻ mặt của mình, miễn cưỡng nói: “Tôi không tức giận, lời cậu ta nói là giả.”

“Ừ, tôi biết.” Lăng Hàm nói.

Em gái kiêm trợ lý của Âu Dĩnh cầm đồ qua, cô nàng chỉ nói một câu “Tôi đi trước” rồi rời đi.

Âu Dĩnh đi rồi, Lăng Hàm cũng chỉ cười, không ngờ Y Tự lại đi bắt nạt con gái, cái loại người nhỏ nhen đến mức này mà Chu Bắc Hiền cũng thích được sao?

Hừ, nghĩ gì chứ? Chu Bắc Hiền thích cái tên kia ở điểm nào thì liên quan gì đến cậu?

Xế chiều là cảnh quay giữa nam chính và nam phụ, đương nhiên Lăng Hàm sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để dùng thực lực của mình chèn ép Y Tự. Biểu hiện của Y Tự càng lúc càng tồi tệ hơn, rõ ràng là cậu ta đã cố gắng thể hiện tốt nhất nhưng kết quả cậu ta còn chẳng bằng một diễn viên phụ.

Y Tự cũng không biết mình bị làm sao, rõ ràng đối phương chỉ là một người mới nhưng lúc đối diện với Lăng Hàm, cậu ta luôn có cảm giác đang bị chèn ép, dường như đối phương là đế vương còn cậu ta chỉ là một người hầu nhỏ nhoi. Loại cảm giác này khiến Y Tự cảm thấy rất khó chịu nhưng lại không thể nói ra được.

Đồng thời cậu ta cũng cảm thấy trên người Lăng Hàm có một cảm giác quen thuộc, cậu ta luôn có cảm giác Lăng Hàm rất giống người nào đó.

Nhưng người đó là ai.

Trong đầu Y Tự hiện lên một cái tên vô cùng sinh động nhưng dù làm thế nào cậu ta cũng không nhớ nổi.

“Về sau để tôi chăm sóc Khả Hân.” Lăng Hàm dùng ánh mắt kiên định nhìn Y Tự.

Y Tự: “...”

Không ngờ cậu ta lại thất thần đến quên cả lời loại!

Không cần nhìn cũng biết sắc mặt của Fujii lúc này cực kì xấu xí.

“Thật ngại quá, tôi... trạng thái của tôi không tốt lắm.” Y Tự miễn cưỡng xin lỗi.

“Vậy nghỉ ngơi một chút đi! Tiếp tục cảnh quay sau đó.” Fujii

nhìn không được phất tay một cái để Y Tụ rời đi, trong lòng ông càng bất mãn với cậu ta nhiều hơn.

Sau khi Y Tụ rời đi, cảm giác bị áp chế này mới biến mất. Kế tiếp là cảnh quay của Âu Dĩnh với Lăng Hàm, Y Tụ ngồi một bên nhìn chăm chăm hai người kia, không biết có phải là do tác dụng tâm lý hay không nhưng dần dần cậu ta cảm thấy ánh mắt lẫn hành động của Lăng Hàm càng ngày càng quen thuộc.

Ấn tượng trong đầu cậu ta từ朦胧 lung trở nên rõ ràng, một gương mặt từ từ hiện lên trong đầu.

Bạch Tử Sách!

Đúng vậy, là tên đó! Là Bạch Tử Sách!

Y Tụ lập tức đứng phắt dậy, cổ họng của cậu ta phồng lên. Không sai, cái loại cảm giác này chính là Bạch Tử Sách từng mang đến cho cậu ta, cảm giác cao không thể với, không để cậu ta vào mắt, nhìn cậu ta như nhìn một con kiến hôi.

Nhìn kĩ thì gương mặt của Lăng Hàm cũng có mấy phần giống Bạch Tử Sách.

Bạch Tử Sách...

“Anh Y?” Trợ lý ngạc nhiên nhìn cậu ta, cẩn thận hỏi dò.

Y Tụ hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: “Không có việc gì.”

Chỉ cần gặp phải Bạch Tử Sách sẽ chẳng có chuyện gì tốt, cái người kia đã chết rồi cũng không buông tha cho cậu ta. Ít ngày trước có lễ kỷ niệm vậy mà Chu Bắc Hiên lại đi tham dự. Cậu ta biết Bạch Tử Sách rất đặc biệt trong lòng Chu Bắc Hiên nhưng người kia đã chết một năm rồi!

Ngay cả cậu ta cũng phải chịu sự sắp xếp của người kia sao?

Nghĩ tới đây Y Tụ cười lạnh, ném kịch bản trên tay cho trợ lý rồi đi qua một chỗ yên tĩnh, rút điện thoại di động ra.

Sau vài tiếng chuông, một âm thanh dịu dàng từ tính vang lên

ở đầu bên kia: “Có chuyện gì?”

“Bắc Hiền, anh bận hay rảnh rồi thế?”

“Cho dù đang bận anh cũng sẽ dành thời gian nghe điện thoại của em.” Người ở đầu bên kia nói lời tâm tình một cách trôi chảy.

Lửa giận đang cháy phừng phừng của Y Tụ giảm đi vài phần, cậu ta cười rộ lên: “Không làm lỡ thời gian của anh, em chỉ muốn hỏi xem Lăng Hàm kia là ai thôi?”

Người ở đầu bên kia tựa như ngần ra: “Lăng Hàm?”

“Người cùng quay MV với em đó, tại sao công ty lại muốn phái cậu ta đến?”

“Cậu ta làm sao à?”

“Em không thích cậu ta, có thể đổi không?”

Đầu bên kia hơi dừng một chút, nói tiếp: “Có người giới thiệu cậu ta, sao thế? Cậu ta chọc em tức giận?”

“Nói chung là đổi cậu ta đi! Có được không?” Y Tụ bắt đầu làm nũng, cậu ta biết Chu Bắc Hiền rất thích như vậy. Chu Bắc Hiền bày ra bên ngoài sự dịu dàng sẵn sàng nhưng trong xương cốt lại là một người vô cùng ngang ngược, cuộc sống luôn phải nơm nớp lo sợ dưới bóng tối của mẹ con họ Chu suốt từ nhỏ đến lớn, sau quãng thời gian quá dài bị đè nén, chỉ khi không chế người khác thì Chu Bắc Hiền mới có cảm giác thỏa mãn cũng an toàn, nhưng người ngoài rất khó nhìn ra sự biến thái này từ cái mẽ dịu dàng của hắn.

Ban đầu Bạch Tử Sách không hiểu được điểm này cho nên mới rơi vào kết cục như vậy, chỉ có người từ nhỏ lớn lên cùng Chu Bắc Hiền như cậu ta mới có thể hiểu được.

“Cũng cần phải có một lý do chứ?!”

Y Tụ khẽ cắn môi, cậu ta đâu thể nói vì mình kém hơn người ta nên cậu ta cảm thấy ghen ghét, vậy nên Y Tụ chỉ có thể hàm hồ nói: “Cái người này... thái độ rất kiêu ngạo, khinh thường em.”

“Dám xem thường bảo bối của anh cơ à, thật to gan!” Chu Bắc Hiền khẽ cười.

Y Tự không xác định được Chu Bắc Hiền đang nói đùa hay nói thật, hỏi tiếp: “Nói một câu thôi, anh có đồng ý hay không?”

“Nếu như em đã nói vậy thì anh nào dám không nghe lệnh? Chỉ là một nhân vật nhỏ thôi, đối là được rồi! Theo như biểu hiện của cậu ta ở phòng làm việc của anh lúc trước, có vẻ như cậu ta khá kiêu ngạo, cũng nên để cậu ta chịu khổ một chút.”

Y Tự thở phào nhẹ nhõm, nói mấy câu sến sẩm tâm tình với Chu Bắc Hiền rồi cắt điện thoại đi, cậu ta ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Hàm đang được các nhân viên công tác vây quanh, ánh mắt tràn ngập sự khinh miệt.

Chẳng qua chỉ là một con kiến nhỏ, bóp nhẹ một cái là chết rồi.

Thực ra cậu ta ghét nhất là Fujii, nhưng ông lại là đạo diễn do bọn họ mời tới nên cậu ta không có khả năng làm gì được, cậu ta cũng không thích Âu Dĩnh nhưng đằng sau Âu Dĩnh cũng có người, vậy nên một bụng tức giận của Y Tự chỉ có thể xả ra với Lăng Hàm không quyền không thế.

Bên kia Lăng Hàm với Âu Dĩnh thuận lợi quay hết các cảnh quay, sau khi hoàn tất tâm tình của Fujii rất tốt, hoàn toàn

không có cảm giác sốt ruột khi phải đợi Y Tụ, ông càng ngày càng thích cậu thanh niên có thực lực này.

Kiếp trước Lăng Hàm rất kiêu ngạo nhưng đã làm việc lại kiên nhẫn đến kì lạ, không cần biết đạo diễn đưa ra yêu cầu gì, chỉ cần nó hợp lý là cậu luôn có thể tìm được cách để hoàn thành yêu cầu, cũng vì thế mà kiếp trước các đạo diễn luôn đánh giá rất tốt về cậu.

Fujii nổi tiếng chú trọng đến chi tiết nhìn thái độ làm việc của Lăng Hàm, sau đó âm thầm gật đầu.

Cảnh quay của hai người xong xuôi, Âu Dĩnh cùng Lăng Hàm vừa đi vừa nói cười tới mái hiên gần đó để nghỉ ngơi, trải qua mấy lần tiếp xúc, Âu Dĩnh càng ngày càng thích cậu thanh niên này, cộng thêm sự đối lập của Y Tụ khiến cô cảm thấy Lăng Hàm đáng yêu không gì sánh nổi.

“Biểu hiện không tệ nha.” Hai người họ vừa mới đi tới hành lang, Y Tụ ở cách đó không xa đột nhiên đi tới nói chuyện khiến cả hai người đều giật mình.

“Cậu ta uống nhầm thuốc à? Tụ dừng lại chủ động nói chuyện với chúng ta?” Âu Dĩnh nhỏ giọng nói.

Lăng Hàm cũng không cho rằng Y Tụ sẽ đột nhiên có hảo cảm với bọn họ, nhưng cậu ta lại khen cậu.

Trong lòng thầm nghi ngờ không biết Y Tụ muốn làm cái gì, mặt ngoài lại giữ thái độ vừa đúng, cậu nói: “Cảm ơn, tôi chỉ là một người mới vừa được ra mắt, chưa từng tham gia đóng phim điện ảnh hay tác phẩm truyền hình gì, về phương diện diễn xuất còn cần các vị tiền bối chỉ điểm nhiều.”

Lời này vừa khiêm tốn lại khôn khéo, không bới ra nổi một khuyết điểm nào.

Y Tụ nhếch mép mỉm cười, nụ cười kia của cậu ta khiến trái tim Lăng Hàm khẽ giật nảy lên. Cậu đã từng gặp nụ cười ấy của cậu ta, đó là nụ cười khi cậu ta đã nắm chắc phần thắng.

Y Tụ đã làm gì?

Trong lòng Lăng Hàm xẹt qua cảm giác bất an nhưng bình tĩnh

lại rất nhanh, thế nào cũng được, nước đến thì thành chặn.

Đến ngày hôm sau Lăng Hàm đã biết vì sao Y Tụ lại có vẻ mặt đó. Lúc A Khôn gọi điện tới là lúc cậu vừa mới quay xong, do tốc độ quay của của cậu rất nhanh cho nên Fujii đặc biệt đẩy những cảnh quay của cậu lên trước, những cảnh quay của cậu với Âu Dĩnh đã quay xong hết. Có vẻ Y Tụ cũng biết Fujii không thích mình cho nên sáng sớm đã tìm một lý do để xin nghỉ buổi sáng, buổi chiều thông thả tới muộn.

Tầm ba giờ, Lăng Hàm nhận được điện thoại của A Khôn.

“Lăng Hàm, cậu với Âu Dĩnh xảy ra chuyện gì vậy?” A Khôn lập tức hỏi phủ đầu khiến Lăng Hàm kinh ngạc không thôi.

“Có chuyện gì ạ?” Lăng Hàm vội vàng hỏi.

“Trong ngày đầu tiên quay MV, có phải cậu với Âu Dĩnh từng gặp riêng hay không?”

Ngày đầu tiên gặp riêng Âu Dĩnh?

Lăng Hàm giống như tên hòa thượng lùn sờ không đến đầu, hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Đâu có, sao em có thể gặp Âu Dĩnh được, khi đó em đâu có biết cô ấy.”

“Vậy vì sao có người nói cho tôi biết cậu với Âu Dĩnh lén lút gặp nhau, thậm chí còn mang thuốc cảm cho cô ta?” Thanh âm của A Khôn rất nghiêm khắc.

Cuối cùng Lăng Hàm cũng hiểu có chuyện gì xảy ra, cậu nhanh chóng kê lại tình huống lúc đó lại cho A Khôn, còn nhấn mạnh rằng cậu chỉ giúp Âu Dĩnh giải vây nên mới nói như vậy, hoàn toàn không hề gặp riêng Âu Dĩnh.

“Thật không?” A Khôn nửa tin nửa ngờ.

Lăng Hàm cười khỏ: “Em với Âu Dĩnh chưa bao giờ liên lạc với nhau thì làm sao có thể gặp riêng cô ấy được?! Chưa kể cứ cho là em có biết cô ấy thì cũng rất khó để hẹn cô ấy đi ra ngoài! Nhưng đột nhiên anh hỏi như vậy là có ý gì?”

Chương 18: Khách sạn

“Nói cũng phải.” A Khôn thở dài: “Sáng sớm hôm nay phía trên có tìm tôi nói chuyện, có người nói bên ngoài có kẻ đang lan truyền tin này, nhưng tin tức vừa mới xuất hiện đã bị tóm lại, hiện giờ còn chưa công bố ra ngoài. Công ty của Âu Dĩnh yêu cầu chúng ta giải quyết, hiện giờ toàn bộ cấp cao GMG đều biết, bọn họ không để tiền đồ của cậu ở trong lòng nhưng Âu Dĩnh rất được công ty của mình coi trọng, Âu Dĩnh là nghệ sĩ nữ, chắc chắn công ty đối phương rất lo lắng...”

Nghe A Khôn nói vậy, trái tim của Lăng Hàm dần lạnh xuống: “Anh cứ nói thẳng! Công ty xử lý em thế nào?”

Đầu bên kia trầm mặc một chút, sau đó nói: “Để tránh tin đồn, đương nhiên cậu với Âu Dĩnh không thể cùng xuất hiện trong một khung hình.”

Lăng Hàm cười nhạt: “Công ty không hề hỏi xem chuyện này thật sự là như thế nào mà đã quyết định bỏ em như vậy sao?”

“Chu tổng nói đối phương phản ứng rất dữ dội, cho nên anh ta không thể làm gì khác hơn là ra quyết định ngay tại chỗ.”

“Chu tổng? Là Chu Bắc Hiền sao?!” Ngón tay cầm di động của Lăng Hàm siết chặt.

“Đúng vậy.”

Có được câu khẳng định của A Khôn, Lăng Hàm phát hiện mình hoàn toàn chẳng hề cảm thấy bất ngờ. Trong nháy mắt cậu đã hiểu rõ toàn bộ chân tướng của chuyện này, tin đồn kia chỉ là giả, công ty của Âu Dĩnh yêu cầu giải quyết cũng có thể chỉ là giả, tất cả những điều này chẳng qua là do Chu Bắc Hiền muốn loại cậu khỏi MV cho nên mới nói vậy mà thôi, anh ta am hiểu nhất chính là chuyện này mà.

Lúc này Âu Dĩnh cũng đã quay xong, cô vừa dùng khăn ướt lau mồ hôi trên trán vừa đi tới: “Làm sao thế, sao sắc mặt lại

khó coi như vậy?”

Lăng Hàm hít sâu một hơi, hỏi: “Gần đây công ty của cô không tiết lộ bất cứ tin tức gì với cô sao?”

“Tin gì?” Âu Dĩnh chẳng hiểu ra làm sao.

“Quản lý của cô không nói cho cô biết, gần đây cô với người khác đang có scandal à?”

Âu Dĩnh cười rộ lên: “Làm sao có thể.”

Quả nhiên, Lăng Hàm biết mình vừa mới đoán đúng rồi, Chu Bắc Hiền chỉ đang tìm một lý do để đẩy cậu ra khỏi MV này thôi.

Lăng Hàm thâm cười nhạt, trên mặt lại không biểu hiện gì.

“Sao đột nhiên lại hỏi tôi chuyện này?”

Lăng Hàm cười nói: “Tôi vừa mới nhận được điện thoại từ quản lý của tôi, có vẻ như có tin đồn ngày đầu tiên quay MV tôi với cô lén lút gặp nhau bị người ta phát hiện, bây giờ công ty của cô rất tức giận, muốn đòi một lời giải thích, vậy nên Chu tổng của công ty chúng tôi đành bắt chấp tất cả loại tôi khỏi MV này, không cho phép tôi với cô xuất hiện trong cùng một khung hình.”

Âu Dĩnh tròn to hai mắt: “Sao... làm sao có thể?”

Chỉ cần không phải là người ngu ngốc là có thể nghĩ thông suốt ngay lập tức, ánh mắt cô không tự chủ được liếc về phía Y Tự đang ngồi trên ghế dài chơi di động cách đó không xa.

“Ghe tởm!” Âu Dĩnh nhăn mặt nhíu mày, nói tiếp: “Vậy cậu phải rời đi sao?”

Lăng Hàm quơ quơ di động, giễu cợt nói: “Quản lý đã bảo tôi phải lượn đi, lẽ nào tôi có thể ăn vạ không đi à?”

Âu Dĩnh khẽ cắn môi, cô thấy thương Lăng Hàm nhưng lại không thể làm gì được: “Đừng nản chí, vẫn còn cơ hội mà!

Với tư chất của cậu chắc chắn sau này sẽ nổi tiếng hơn tên đó hàng ngàn hàng vạn lần, tên đó kiêu ngạo chẳng được bao lâu đâu.”

Trong lòng Lăng Hàm cảm thấy ấm áp: “Cảm ơn lời chúc lành của cô.”

Chỉ trong một ngày rưỡi ở chung ngắn ngủi cậu đã có ấn tượng rất tốt với Âu Dĩnh, mặc dù cô gái này có chút yếu đuối nhưng tính cách thẳng thắn, không có tâm cơ gì.

Lăng Hàm hành động mạnh mẽ, nói đi là đi luôn, cậu nói lời chào tạm biệt với đạo diễn Fujii rồi rời khỏi trường quay. Fujii cũng bày tỏ sự tiếc nuối đối với chuyện này nhưng cũng không giữ cậu lại, không chỉ riêng Fujii mà xung quanh không có bất cứ một ai tỏ ý muốn giữ cậu, tuy vậy Lăng Hàm cũng không nản lòng cũng không trách bất cứ ai.

Với thân phận và địa vị của cậu lúc này, có lý do gì để người khác mạo hiểm đắc tội với bá chủ giới giải trí trong nước sao? Lăng Hàm có thể hiểu được vì sao người khác bàng quan trước chuyện này như vậy, dù sao họ cũng đâu phải là mẹ cậu. Mới gặp chút thất bại đã trách người khác khoanh tay đứng nhìn, đó là hành vi của kẻ thua cuộc.

Không đóng thì không đóng, vốn dĩ cậu cũng đâu có muốn đóng cái này.

Giờ nhân lúc rảnh rỗi cậu muốn đi điều tra scandal “trao bao” của mình năm đó, cậu muốn tìm tên nhân viên đã mở cửa cho đám phóng viên, để chính mồm người đó nói cho mọi người biết rằng cậu bị oan.

Rời khỏi phim trường Đông Nam, Lăng Hàm lái xe đến khách sạn năm đó mình xảy ra chuyện. Trên đường đi, thông qua kính chiếu hậu cậu phát hiện có một chiếc Volvo màu xanh nhạt cứ đi theo phía sau cậu, lúc đầu Lăng Hàm không phát hiện ra, mãi đến khi cậu chạy từ phim trường Đông Nam đến tận khách sạn mà chiếc xe kia vẫn bám chặt phía sau thì cậu mới phát hiện ra chuyện kì lạ. Cậu không quen đường đến khách sạn, trên đường rẽ qua rẽ lại mà chiếc Volvo màu xanh nhạt kia vẫn bám theo.

Là ai đang theo dõi cậu?

Là người quen trước đây của cái thân xác này sao?

Sau khi nhận ra có người theo dõi mình, Lăng Hàm không dám dừng lại khách sạn nữa mà lái thẳng về phía trước, cậu muốn xác nhận phỏng đoán của mình cho nên cố ý lượn lờ xung quanh, lần này chiếc xe kia nhanh chóng biến mất theo một con đường khác.

Chẳng lẽ cậu đoán sai rồi?

Lăng Hàm thâm kinh ngạc một hồi rồi nhanh chóng quên quên sạch chuyện này, cậu quay đầu xe vào khách sạn. Dừng xe ở bãi đỗ rồi đi vào đại sảnh, Lăng Hàm đi thẳng đến nói chuyện với nhân viên lễ tân xinh đẹp.

“Xin chào, xin chào anh muốn đặt phòng sao?” Nhân viên lễ tân vội vàng đứng lên, chu đáo lịch sự hỏi.

“À không phải, tôi tới đây tìm người.”

“Tìm người?” Nhân viên lễ tân hơi kinh ngạc nhưng vẫn lễ phép hỏi: “Xin hỏi anh tìm ai?”

“Người kia là nhân viên chỗ các người, lúc trước khi tôi ở chỗ này tên đó từng dẫn những người khác xông vào phòng của tôi, tôi muốn tên đó phải xin lỗi tôi.”

Nghe là biết tới gây chuyện, cô gái lễ tân đang thầm vui mừng vì gặp được anh chàng đẹp trai lập tức trở nên khẩn trương: “Xin hỏi là người kia làm ở bộ phận nào?”

Lăng Hàm nhớ lại lúc đó: “Tên đó có chìa khóa dự bị của tôi, trên người còn mặc đồ lao động.”

“Vậy chắc hẳn là bên phục vụ, xin hỏi tên của người đó là gì?”

“Tôi không biết tên của cậu ta, nhưng tôi biết mặt.”

Nhân viên lễ tân nói: “Tất cả các nhân viên của chúng tôi đều có ảnh dán trên tường, anh có thể đi xác nhận, đến khi anh xác nhận được chính xác là ai thì chúng tôi sẽ nghiêm túc xử lý.”

Nhân viên lễ tân nói rồi dẫn cậu qua tường dán ảnh nhân viên để xác nhận, đi đến đó quả nhiên Lăng Hàm thấy nguyên một mặt tường toàn hình chân dung của các nhân viên, cậu nhìn kỹ từ đầu tới đuôi một lần lại không hề thấy người mình muốn tìm.

“Không còn người khác sao?”

“Hết rồi.” Nhân viên lễ tân nói: “Xin hỏi thời gian xảy ra vụ việc là lúc nào?”

“Một năm trước.”

“Một năm trước?” Đôi mắt của nhân viên lễ tân tròn to, Lăng Hàm gần như có thể nghe thấy suy nghĩ của cô nàng: Chuyện xảy ra một năm trước mà đến tận hôm nay mới tìm đến trách mắng, có bị bệnh không!

Đương nhiên nhân viên lễ tân trải qua huấn luyện nghiêm ngặt không thể nói như vậy, kể cả khách có cố tình gây sự thì cô nàng vẫn phải lịch sự nói: “Xin lỗi anh, nhân viên của chúng tôi rất hay thay đổi, có lẽ người mà anh muốn tìm đã nghỉ việc rồi.”

“Cô có thể cung cấp tư liệu của nhân viên đó không? Hẳn là các cô có giữ lại phương thức liên lạc chứ.”

Lăng Hàm biết yêu cầu này hơi quá đáng, cho nên chuyện nhân viên lễ tân từ chối cũng nằm trong dự liệu của cậu.

“Thật ngại quá, nếu nhân viên của chúng tôi nghỉ việc sẽ lập tức cắt bỏ hồ sơ, chưa kể chúng tôi không thể đem hồ sơ nhân viên của mình cho người khác xem. Nếu như anh không còn việc gì tôi muốn về tiếp tục làm việc.”

Lăng Hàm rất thất vọng, cậu biết mình không thể tiếp tục dây dưa nên nói một câu làm phiền rồi rời đi. Cậu không trở về công ty mà về thẳng chỗ ở của mình, ăn một bữa thật no, ngủ một giấc thật ngon, sau khi tỉnh dậy liền phát hiện có cuộc gọi lỗi của mấy người.

A Khôn, Âu Dĩnh, còn có một cuộc của Tưởng Nghị.

Cậu gọi điện lại cho A Khôn, anh ta chỉ an ủi cậu vài câu rồi bảo cậu nghỉ ngơi thật tốt. Đối với nghệ sĩ mà nói thì câu nói đáng sợ nhất chính là “nghỉ ngơi thật tốt”, bởi vì nó cũng có nghĩa là đã không còn việc nữa, cũng không thể quảng bá bản thân nữa.

Lăng Hàm biết A Khôn là một người cực kì biết nịnh hót, bảo anh ta biện hộ cho cậu là không có khả năng cho nên cậu không oán giận cầu tình, trái lại biểu hiện cực kì thần nhiên của cậu khiến A Khôn phải nhìn cậu bằng cặp mắt khác xưa. Đương nhiên ý tốt của anh ta cũng chỉ có vậy thôi, A Khôn là loại người coi trọng quyền lợi, người không mang lại lợi ích, không để cho anh ta cảm thấy có hi vọng đương nhiên anh ta sẽ không đầu tư tâm trí cùng tình cảm vào.

Sau đó Lăng Hàm gọi điện cho Âu Dĩnh, cô nàng oán trách một thôi một hồi rằng Y Tự sai, nói tên đó tiểu nhân đắc chí, dương dương tự đắc các kiểu, Lăng Hàm không bình luận gì nhiều, chỉ phụ họa vài câu.

Âu Dĩnh an ủi cậu: “Đừng nản chí, về sau nếu tôi gặp được cơ hội thích hợp nhất định sẽ đề cử cậu.”

“Cảm ơn.” Lăng Hàm thật tâm thật dạ nói câu cảm ơn này, Âu Dĩnh mới chỉ quen biết cậu hơn một ngày mà không ngờ cô nàng lại bất bình cho cậu đến như thế, kể cả cô không làm gì, cậu cũng đã rất cảm kích lắm rồi.

Chương 19: Tự tiến cử

Sau đó Lăng Hàm gọi điện cho Tưởng Nghị, điện thoại vừa mới được kết nối là đầu bên kia hỏi luôn: “Nghe nói cậu bị đuổi ra khỏi ê kíp của Fujii?”

Lăng Hàm trả lời: “Đúng vậy, cậu biết rồi sao?”

“Ừ, có nghe nói... cậu không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Lăng Hàm nghe được thanh âm vội vã của Tưởng Nghị không khỏi bật cười: “Tôi thì có thể có chuyện gì được?”

“Cái này... cậu đừng quá nản lòng, rồi sẽ lại có cơ hội mới.” Tưởng Nghị tựa hồ đang cố gắng vắt hết óc để an ủi Lăng Hàm: “Trong giới giải trí chính là như vậy đấy, cậu phải quen thôi.”

Lăng Hàm thâm nhủ trong lòng: Tôi không quen được.

Chuyện của kiếp trước ngoại trừ mấy lần tổn thất nặng nề ra, đại đa số thời điểm đều cực kì thuận lợi, thỉnh thoảng còn gặp được một lần hết sức kì diệu.

“Là vàng sẽ đến lúc tỏa sáng thôi, bọn họ chèn ép cậu chứng tỏ cậu có giá trị để chèn ép, cậu càng phải tỉnh táo lên, bằng không khác nào để họ được vừa ý.”

Lăng Hàm chấn động, cảm thấy được an ủi một cách kì cục nhưng trong lòng lại âm áp: “Cảm ơn.”

Tưởng Nghị giống như một mặt trời nhỏ, bất kể là kiếp trước hay kiếp này vẫn luôn có thể khiến cậu cảm thấy tốt hơn một cách nhanh chóng.

“Haiz, cảm ơn cái gì chứ, không phải chúng ta là bạn tốt sao?” Tưởng Nghị dừng một chút, sau đó do dự nói: “Thực ra tôi nghe nói một việc, nói không chừng đây là cơ hội đối với

cậu.”

“Chuyện gì?”

“Lục Tư Nguyên – Lục đại ảnh đế, biết không?”

“Biết.”

“Nghe nói gần đây anh ta đang chuẩn bị cho album mới, đang tìm diễn viên cho MV nên cậu có thể đi thử xem sao.”

“Lục Tư Nguyên muốn quay MV? Ê kíp của anh ta như vậy liệu người mới có thể gia nhập được không?” Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng ê kíp của Lục Tư Nguyên quả thực chính là ê kíp hàng đầu quốc tế, người trong đó không phải đại thụ cũng là tinh anh, dạng nghệ sĩ không tên không tuổi khỏi cần nghĩ tới. Hơn nữa Lăng Hàm cũng không muốn mình nhiệt tình mà đối phương lạnh nhạt, chưa biết trong lòng người ta ghét cậu như thế nào đâu.

“Cũng đúng.” Dường như Tưởng Nghị cũng biết đề nghị của mình có chút sai lầm, nhưng vẫn nói tiếp: “Địa vị của Lục Tư Nguyên ở GMG rất không bình thường, anh ta là cổ đông trong công ty, quyền phát biểu rất lớn, ngay cả người nhà họ Chu cũng phải khách sáo với anh ta! Tôi nhớ sau khi anh Bạch qua đời, Chu Bắc Hiền với Lục Tư Nguyên đều muốn dùng phòng làm việc của anh Bạch nhưng cuối cùng chủ tịch Chu vẫn đề cử phòng đó cho Lục Tư Nguyên.”

Đột nhiên nghe được chuyện này khiến Lăng Hàm hơi sững sờ, trước đây khi tìm Lục Tư Nguyên tặng quà có phát hiện đó là phòng làm việc trước đây của mình, lúc đó cậu chỉ nghĩ là do công ty sắp xếp nhưng không ngờ chính bản thân Lục Tư Nguyên muốn căn phòng đó. Anh ta để phòng làm việc của mình lại rồi chạy đến phòng làm việc của cậu làm cái gì?

Lại nghĩ đến Chu Bắc Hiền, Lăng Hàm cau mày một cái, lúc còn sống cậu bị mọi người xa lánh, không ngờ sau khi cậu qua đời thì phòng làm việc của cậu lại được chào đón như vậy, chẳng lẽ là vì phong thủy của nó tốt?

“Tại sao bọn họ lại muốn phòng của tôi... của Bạch Tử Sách?” Lăng Hàm không khỏi tò mò.

“Không biết... chắc có lẽ là vì đề tưởng nhớ anh Bạch chẳng.”
Tưởng Nghị không xác định nói.

Tưởng nhớ?

Lăng Hàm cười nhạt, Chu Bắc Hiền tưởng nhớ cậu? Chẳng qua chỉ là làm màu chút thôi.

Tưởng Nghị ở đầu bên kia nói tiếp: “Lục Tư Nguyên có rất nhiều quyền lợi, anh ta có thể tự chọn người cho ê kíp của mình, nếu như cậu có thể đả động được anh ta, nói không chừng có thể cùng làm việc với ê kíp ấy đấy! Với tầm ảnh hưởng của Lục Tư Nguyên, đến lúc đó ai ai cũng phải kinh ngạc.”

Lăng Hàm bật cười: “Nghĩ đẹp quá, sợ rằng có vô số người cũng đều nghĩ như vậy! Đâu ra tới lượt tôi chứ?”

Tưởng Nghị sốt ruột: “Thử một lần cũng đâu mất miếng thịt nào, anh ta cũng đâu phải hồ muốn ăn thịt cậu!”

Lăng Hàm thấy vẻ nóng nảy của cậu ta liền nói qua loa lấy lệ: “Được rồi, tôi nhất định sẽ tìm cơ hội nói chuyện với anh ta.”

Lăng Hàm nhớ lại thái độ của Lục Tư Nguyên đối với mình, có cảm giác nếu cậu còn chạy qua ôm đùi nữa sẽ chỉ càng khiến anh khinh bỉ, đến lúc đó ngoại trừ việc mất hết danh dự còn có thể được cái gì?

“Thật ra Lục Tư Nguyên làm người tốt lắm, anh ta không giống nhiều người dùng quy tắc ngầm, anh ta chỉ coi trọng thực lực, nếu như có khả năng anh ta sẽ khai thác, bồi dưỡng.”
Tưởng Nghị bắt đầu khích lệ.

Lăng Hàm nhớ đến mấy lần chung đụng không được thoải mái của cậu với Lục Tư Nguyên, lại nghĩ tới gương mặt thờ ơ đầy châm chọc của ai kia liền có chút hoài nghi: “Anh ta tốt như vậy sao? Cậu quen với anh ta lắm à?”

Tưởng Nghị ghen lời: “... Tôi nghe nói.”

Lăng Hàm biết Tưởng Nghị chỉ quan tâm mình thôi nên mỉm

cười, nói: “Đừng lo lắng, tôi không sao đâu, là vàng sẽ có lúc tỏa sáng, đúng vậy!”

“Đúng đúng đúng.” Tưởng Nghị thấy Lãng Hàm đã nghĩ thoáng ra liền nhanh nhẹn đáp.

“Nhưng mà tôi đã tra cứu rồi, bản thân vàng không thể tự sáng được, chỉ khi được ánh sáng chiếu vào mới có thể phản xạ ra ánh sáng! Người xưa không có kiến thức vật lý nên mới nói vàng sẽ phát sáng, vàng muốn phát sáng được phải đứng ở nơi có ánh sáng, nếu đặt trong bóng tối chắc chắn không sáng lên. Cậu nói bây giờ tôi đang đứng dưới ánh sáng hay vẫn đang ngây người trong bóng tối?”

Tưởng Nghị á khẩu không nói được gì.

Lãng Hàm phì cười một tiếng: “Đùa cậu thôi mà, đùa thôi.”

Tưởng Nghị nói: “Sao cậu lại giống anh Bạch thích mấy trò thể hiện kiến thức nhạt nhẽo vậy chứ, lại còn thích trêu chọc người khác nữa.”

Lãng Hàm sững sốt, không nói gì.

Tưởng Nghị như đang chìm vào kí ức: “Anh Bạch bình thường hay đọc mấy cái linh tinh lấy tư liệu, lại còn thích nghĩ miên man, có đôi khi không biết anh ấy đang nghĩ gì nhưng như vậy thật sự rất đáng yêu, lại khiến người ta cảm thấy... ừm... rất ngốc nghếch!”

Thằng nhãi này dám nói cậu ngốc?

Kiếp trước thằng nhãi này luôn tỏ ra dễ bảo trước mặt mình, không ngờ lại len lén chửi cậu ngốc.

Lãng Hàm nghiêng răng nói: “Thật sao?”

Dường như Tưởng Nghị đã tỉnh táo lại, cậu chàng nói: “Thôi, không nói nữa, nghĩ đến anh Bạch trong lòng tôi lại khó chịu.”

Tưởng Nghị đã không còn tâm tình tám chuyện nữa nên chỉ tùy tiện nói vài câu sau đó cúp máy, Lãng Hàm cũng tự dưng có chút buồn.

Về chuyện đi gặp Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm vốn không hề để ở trong lòng nhưng Tưởng Nghị lại nhớ rất kĩ, sáng sớm ngày hôm sau, Lăng Hàm nhận được điện thoại của Tưởng Nghị giục cậu mau đến công ty gặp Lục Tư Nguyên.

Lăng Hàm bị giục đến choáng váng đầu óc không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đến GMG.

Đến công ty rồi, không ngờ Tưởng Nghị lại đích thân chạy đến phòng làm việc bắt người khiến Lăng Hàm cảm thấy cực kì ám áp cũng đồng thời cực kì cặn lòi, người này còn nhiệt tình hơn cả mình.

“Tôi có nghe ngóng được, hôm nay Lục Tư Nguyên sẽ đến công ty, tốt nhất là cậu đi xem đi.”

Để không phụ lòng tốt của Tưởng Nghị, Lăng Hàm đành miễn cưỡng đi tới phòng làm việc của Lục Tư Nguyên, trước ánh mắt lập lánh của cậu chàng, Lăng Hàm chỉ có thể gõ cửa, trong lòng âm thầm cầu nguyện: Đừng có người, đừng có người.

Nhưng ông trời nhất quyết không nể mặt, cậu chỉ gõ nhẹ ba cái là cửa đã mở ra rồi.

“Lăng Hàm?” Tần Vĩnh kinh ngạc.

Lăng Hàm giơ tay lên, xấu hổ không để đâu cho hết: “... Là tôi.”

Tần Vĩnh cười rộ lên: “Lâu lắm không thấy cậu nhỉ.”

“Đúng vậy.”

“Cậu đến tìm Tư Nguyên à?!”

Lăng Hàm bị cặp mắt như có khả năng nhìn thấu tâm tư người khác của Tần Vĩnh nhìn chăm chăm, chỉ có thể gật đầu thừa nhận.

“Vào đi, đúng lúc Tư Nguyên đang rảnh rồi.”

Lăng Hàm quay đầu nhìn về phía Tưởng Nghị, ai dè cậu chàng lại vỗ vỗ bả vai của cậu rồi nói: “Tôi chỉ đưa cậu đến đây thôi, có chuyện đi trước đây.”

Nói xong, Tưởng Nghị không đợi Lăng Hàm phản ứng lại đã chạy còn nhanh hơn thỏ, lòng bàn chân cứ như được bôi dầu. Cái người này ngoài miệng khen ngợi Lục Tư Nguyên đủ điều nhưng thật sự lại rất sợ Lục Tư Nguyên! Lăng Hàm nghĩ đến khuôn mặt lạnh tanh cùng đôi mắt kia đã cảm thấy tê cả da đầu.

“Ai tới thế?” Thanh âm của đại ma vương truyền từ trong phòng ra, lạnh lùng bình thản, không để tâm cái gì.

“Là Lăng Hàm.”

Bên trong trở nên im lặng, cả căn phòng im ắng đến mức kì lạ làm Lăng Hàm càng xấu hổ hơn, cậu nghĩ hôm nay mà bị đuổi ra ngoài thì thể diện của cậu coi như quăng hết đi được rồi.

“Vào đi.” Một lúc lâu sau, đại ma vương nói vọng ra.

Lăng Hàm sững sốt.

“Mau vào đi, lo lắng cái gì vậy?” Tần Vĩnh hất cằm về phía trong phòng.

Lăng Hàm mang theo tinh thần chuẩn bị ăn hành, nghiêng răng, nhắm mắt bước vào trong cánh cửa.

Đại ma vương Lục Tư Nguyên đang vui đầu xem tài liệu,

trang phục hôm nay của anh vô cùng đơn giản, chỉ là một chiếc áo sơ mi màu đen xắn tay áo đến khuỷu tay, nút trên cùng tháo ra lộ da thịt màu mật ong thấp thoáng bên trong, ngay cả tóc cũng không chải tề, nhìn qua có vẻ hơi mất trật tự, thế nhưng sự lộn xộn này ở trên người khác sẽ thành lôi thôi, ở trên người Lục Tư Nguyên lại trở thành vẻ tự do, thoải mái.

Ánh mắt của Lăng Hàm bắt giắc nhìn về phía hầu kết đang khẽ nhúc nhích cùng phần da cổ thấp thoáng sau lớp áo sơ mi của anh, tuy rằng không muốn thừa nhận lắm, nhưng cơ thể Lục Tư Nguyên đối với người như Lăng Hàm mà nói thật sự có sức hấp dẫn chí mạng.

Nhưng Lăng Hàm không phải kẻ háo sắc, chính bản thân cậu cũng đẹp đến không gì sánh được cho nên sức chống cự đối với cái đẹp mạnh hơn người bình thường rất nhiều, cậu chỉ nhìn thoáng qua rồi rời mắt đi chỗ khác.

“Vẻ mặt đó của cậu là sao? Chuẩn bị chịu tra tấn?” Lục Tư Nguyên đặt mấy thứ lên bàn, sau đó bước tới quan sát vẻ mặt của cậu.

“Không có...”

Khoảng cách quá gần, cảm giác áp bách trên người Lục Tư Nguyên càng thêm mãnh liệt, hơi thở tràn ngập mùi hoác môn nam tính của anh lấp đầy khoang mũi của cậu khiến cả người Lăng Hàm không được tự nhiên, cậu len lén lùi về phía sau một bước.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì?” Lục Tư Nguyên không nói nhảm với cậu nữa.

Lăng Hàm hoàn toàn rơi vào cảnh không trâu bắt chó đi cày, cậu còn chưa kịp nghĩ ra xem nên nói như nào, nhưng bản thân Lăng Hàm không phải là người thích nói vòng vo cho nên cậu hít sâu một hơi, đành hoàng nói: “Nghe nói anh đang có kế hoạch quay MV, gần đây tôi cũng đang rảnh rỗi nên đến tự đề cử.”

Tiếp đó, dù Lục Tư Nguyên có nói gì, sắc mặt như thế nào cậu cũng có thể nhìn được, ai bảo cậu có việc cần cầu xin người ta chứ?

Lăng Hàm đã chuẩn bị xong tinh thần chấp nhận châm chọc,
khiêu khích.

Chương 20: Diễn thử

“Chẳng phải cậu đang quay MV trong ê kíp của Fujii sao?”
Lục Tư Nguyên hỏi.

Lăng Hàm có chút kinh ngạc, Lục Tư Nguyên cũng biết chuyện cậu quay MV cho Y Tựa sao? Anh chính là Lục ảnh đế, mỗi ngày đều giao du với những người tai to mặt lớn, vậy sao lại có thể rảnh rỗi quan tâm chuyện ngôi sao không tên không tuổi đang làm gì được?

Lăng Hàm phản ứng rất nhanh, nói: “Hết rồi.”

“Hả?” Lục Tư Nguyên nhướn mi, khoanh tay trước ngực:
“Tại sao lại vậy?”

Sự trào phúng giữa hai hàng lông mày của Lục Tư Nguyên rất đậm, ánh mắt nhìn Lăng Hàm giống như đang nhìn một con cóc không biết trời cao đất dày là gì, chỉ sợ trong lòng người này đang nghĩ: Con cóc nhỏ này đang tính xem ôm đùi thiên nga như thế nào đây!

Lăng Hàm âm thầm tự nhủ trong lòng - không được tức giận, không được tức giận. Người Lục Tư Nguyên khinh bỉ là Lăng Hàm lúc trước chứ không phải là cậu, không nên chấp nhặt với con khổng tước này, hơn nữa hôm nay cậu tới đây tìm Lục Tư Nguyên là có chuyện quan trọng, không thể để sự nghiệp bị hủy chỉ vì tâm trạng được.

“Chu tổng nói tôi với Âu Dĩnh có scandal, công ty đối phương sợ tôi làm liên lụy đến Âu Dĩnh cho nên không để tôi với Âu Dĩnh cùng xuất hiện! Âu Dĩnh là nữ chính, vậy nên tôi đành phải trở thành vật hi sinh thôi.” Lăng Hàm thờ ơ nhún vai.

“Chu tổng?”

“Đúng vậy, Chu Bắc Hiền.” Lăng Hàm khinh khỉnh cười nhạt:
“Anh ta là kẻ khẩu Phật tâm xà, thích nhất là xài mấy trò ngầm ngầm hại người khác trong bóng tối.”

Lục Tư Nguyên nhướn lên đôi mắt xinh đẹp: “Cậu nói về anh ta như vậy trước mặt tôi, không sợ tai vách mạch rừng à?”

Ông đây còn lâu mới sợ!

Tuy rằng kiếp trước hai người họ không có xích mích gì, trước nay cũng chưa hề có mâu thuẫn nhưng Lăng Hàm biết, cả hai người đều rất ghét đối phương.

Đây cũng là sự cẩn thận máy móc của cậu, nếu cậu thể hiện ra mình bị Chu Bắc Hiền hãm hại, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, ác cảm của Lục Tư Nguyên đối với cậu sẽ giảm đi vài phần.

“Tuởng Nghị nói Lục ảnh đế công bằng liêm chính, cực kì coi trọng người có tài năng nên cực lực đề cử tôi đến chỗ anh.” Lăng Hàm không biến sắc thối phồng một phen, vừa nói vừa âm thầm phỉ nhổ chính mình, Bạch Tử Sách, mày đúng là không biết xấu hổ.

“Công bằng liêm chính?” Lời nói của Lăng Hàm chẳng biết đã đụng chạm vào dây thần kinh nào của Lục Tư Nguyên mà anh lại đột nhiên nở nụ cười, sau đó thả tay, nói: “Không cần nói mấy câu trái lương tâm đâu, không chừng cậu còn đang thầm chửi tôi trong lòng ấy chứ.”

Thả lỏng cánh tay đang khoanh trước ngực là một loại tín hiệu, Lăng Hàm làm ảnh đế đương nhiên cũng có hiểu biết nhất định về ngôn ngữ cơ thể, cậu thấy Lục Tư Nguyên thả tay ra liền âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng lời của Lục Tư Nguyên quả thật đã đâm trúng tim đen của cậu rồi, Lăng Hàm khó mà có thể thả lỏng: “Sao lại thế? Tôi đây là thật lòng thật dạ mà.”

“Có muốn cầm cái gương soi mặt mình lúc này không, vẻ mặt của cậu không nói như vậy, đừng lừa tôi, tốt xấu gì tôi cũng lăn lộn trong cái giới này mấy năm rồi, chút tâm tư của cậu không lừa được tôi đâu.” Lục Tư Nguyên liếc nhìn người trước mặt, rõ ràng là không tình nguyện lại vẫn nói những lời trái với suy nghĩ trong lòng, cứ như thể cậu chạy đến cầu xin anh là một tội lỗi lớn vậy.

Điều này khiến Lục Tư Nguyên cảm thấy mới lạ, trước đây khi gặp Lăng Hàm, anh thấy cậu chỉ có vẻ mặt nịnh nọt, chỉ hận không thể ôm lấy đùi của mình, lần gặp tiếp theo đã biết tỏ rõ thái độ không cam tâm tình nguyện rồi. Dựa theo nét mặt cùng biểu cảm cũng như tư thế của Lăng Hàm, quả thật người này rất chống đối anh.

Lăng Hàm sửng sốt, lập tức nghĩ mình làm vậy liệu có hơi quá chăng? Rõ ràng là cậu có việc cần cầu xin người ta mà cứ như thể bị ép buộc không bằng, như vậy chẳng phải rất già mồm sao? Hơn nữa Lục Tư Nguyên chẳng quen thân gì cậu, lại còn từng cứu mạng cậu, suy nghĩ hiện giờ của cậu đối với Lục Tư Nguyên quả thật không đúng.

Nói tới nói lui, nguyên nhân khiến Lăng Hàm chán ghét Lục Tư Nguyên cũng chỉ là vì đối phương chạm đến lòng tự trọng đáng thương của cậu, hơn nữa còn vì ân oán kiếp trước cho nên cậu cứ muốn phân cao thấp với Lục Tư Nguyên, nhưng nếu muốn nói trắng ra dù có ở kiếp trước, Lục Tư Nguyên cũng chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với cậu.

Lăng Hàm không phải kiểu người vòng vo, sau khi đã nghĩ thông suốt cậu lập tức xin lỗi: “Xin lỗi, thực ra tôi nghĩ anh không thích tôi nên cũng không muốn tới tìm anh, là Tưởng Nghị nhất định kéo tôi tới đây cho nên thái độ của tôi mới như vậy! Mục đích hôm nay tôi tới đây đúng là muốn hỏi chỗ anh có thiếu người hay không, nếu anh cảm thấy tôi có thể thì tôi cam đoan sẽ không làm anh thất vọng, nếu anh cảm thấy tôi không được vậy tôi sẽ lập tức đi ngay.”

Những câu nói này của Lăng Hàm vừa thẳng thắn lại vừa trực tiếp khiến Lục Tư Nguyên không nói nên lời.

Có rất ít người có thể thẳng thắn như vậy, thẳng thắn đến mức có chút ngốc lại khiến anh không biết nên phản ứng ra sao.

Lục Tư Nguyên cũng không phải kẻ ngời không, anh lập tức hỏi lại: “Cậu nghĩ tôi dựa vào cái gì để chấp nhận cậu?”

“Diễn xuất của tôi cũng được, điều kiện ngoại hình cũng không tệ lắm.” Người bình thường đều ngại tự khen mình như vậy, nhưng Lăng Hàm đâu phải người thường, cậu là người cực kì tự tin vào bản thân cho nên lời khen ngợi bản thân nghe chân thật như thể chỉ là một lời trần thuật bình thường, khiến

người khác trợn mắt há mồm.

Lục Tư Nguyên hơi nheo mắt lại, trong lòng lặng lẽ dán thêm một cái mác “không biết xấu hổ” cho Lăng Hàm.

“Từ lúc cậu đặt chân vào phòng này đã bắt đầu làm lãng phí...” Lục Tư Nguyên giơ tay lên, nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ Thụy Sĩ “khiếm tốn” của mình, nói: “Mười phút, cậu đã nói khả năng diễn xuất của cậu tốt, vậy biểu diễn cho tôi một đoạn đi.”

Lục Tư Nguyên nói xong bèn đi tới bàn làm việc, ném cho Lăng Hàm một xấp tài liệu: “Đây là kịch bản cho MV sắp tới, nội dung rất đơn giản nhưng hình ảnh nhất định phải làm cẩn thận! Trừ phi cậu có thể thể hiện ra được hiệu quả mà tôi muốn còn không cậu cứ liệu hồn.”

Lời này của Lục Tư Nguyên chẳng khách sáo chút nào, lực uy hiếp cũng rất nặng nề, nếu như người bình thường nghe vào tai e rằng sẽ sinh ra cảm khác sợ hãi, sợ Lục Tư Nguyên sẽ không khách sáo nhưng Lăng Hàm lại hiểu tính cách của anh, cái con chim công chết tiệt này đôi lúc cái miệng sẽ rất độc, nhưng về phương diện phẩm cách làm người lại rất ôn.

Lăng Hàm chẳng hề biến sắc nhận lấy tập tài liệu, nhanh chóng xem qua một lượt. Ca khúc lần này tên là “Nữ vương”, là một ca khúc nhạc điện tử hiện đại, ca khúc thể này chủ yếu tập trung vào giai điệu cũng như vũ đạo, nội dung MV không quan trọng như những ca khúc nhạc nhẹ khác, kịch bản cho MV cũng chỉ dài ba trang ngắn ngủi, thậm chí còn chẳng có nổi một câu thoại khi lên MV nhưng khi quay thực tế trên phim trường chắc chắn vẫn cần lời thoại cùng bối cảnh.

Nội dung chính đại khái là ca ngợi một cô gái tao nhã, cao quý nhưng vẫn hấp dẫn, cô gái giống như một nữ vương khiến vô số người say mê, nhân vật nam chính cũng mê đắm cô gái nọ. Kịch bản MV này so với MV “Ba ngày” của Y Tụ thật sự ít đến đáng thương, nhưng trải qua hậu kì cùng với hiệu ứng sân khấu, còn có phân vũ đạo xen vào, ca khúc phải nói là xuất sắc.

Xét về nội dung kịch bản MV này mà nói, Lăng Hàm vẫn có thể diễn được cái MV này, tuy rằng kiếp trước đều là người khác say mê cậu nhưng cậu vẫn có thể phỏng đoán tâm trạng yêu một người say đắm là như thế nào.

“Muốn bảo tôi diễn vai người đàn ông bị nữ vương này làm cho mê đắm sao?” Lăng Hàm ngẩng đầu hỏi.

Ai dè cậu vừa mới dứt lời đã thấy Lục Tư Nguyên cười, nụ cười kia có chút vi diệu: “Ai nói cậu sẽ diễn vai nam chính bị nữ vương làm cho mê đắm?”

Lăng Hàm ngơ ngác: “Vậy thì diễn cái gì?”

Trong cái kịch bản này cũng chỉ có hai nhân vật, chẳng lẽ muốn cậu diễn một cái đạo cụ nào sao?

Lục Tư Nguyên đi tới ngồi xuống ghế sofa, gác chéo chân rồi nói: “Diễn vai nữ chính.”

Vai nữ chính!

Lăng Hàm trợn to hai mắt, khoan đã, cậu không nghe lầm chứ, không phải diễn vai nam chính là là diễn vai nữ chính sao?

“Đúng vậy, nội dung của bài hát này muốn thể hiện là một cô gái gợi cảm, xinh đẹp cùng sức hấp dẫn, nam chính chỉ cần bị mê hoặc là tốt rồi, diễn có cái gì khó? Diễn vai nữ chính mới có tính thách thức, đồng thời từ vai diễn này mới có thể nhìn ra kỹ thuật diễn xuất của một người là như thế nào.”

Lúc này trong đầu Lăng Hàm như có một nghìn con thú chạy qua, Lục Tư Nguyên bảo cậu - một thằng con trai đi đóng vai một cô gái gợi cảm, xinh đẹp, quyến rũ? Đùa ông đó hả?

Tuy rằng kiếp trước Bạch Tử Sách rất đẹp, nhưng cái đẹp vẫn trong phạm trù đàn ông, tuyệt đối không khiến người khác nhận nhầm là con gái. Sau khi sống lại bằng thân thể của Lăng Hàm có gầy hơn một chút nhưng vẫn rõ ràng là khung xương cùng hình thể đàn ông. Đàn ông cũng có thể diễn ra được sự mềm mại của phái nữ nhưng nó vẫn cần có cơ sở thực tế, ví dụ như gương mặt, hình thể cộng với trang điểm. Không có những thứ này thì dù diễn xuất tốt đến đâu cũng chỉ khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

Xét tình hình trước mắt, có vẻ như Lục Tư Nguyên không hề có ý định cho cậu vào phòng trang điểm chuẩn bị một phen.

Chuyện tới nước này, Lăng Hàm nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm diễn xuất của mình để diễn thôi, còn về phần hiệu quả như thế nào, mặc cho số phận vậy.

Lăng Hàm hít sâu một hơi, nhanh chóng để bản thân tiến vào trạng thái làm việc: “Được.”

Chương 21: Mê hoặc

Tim Lục Tư Nguyên khẽ giật thót, gương mặt và thái độ của người trước mặt bỗng trở nên rất nghiêm túc, ngay đến cả bầu không khí toát ra xung quanh cậu cũng trở nên trang nghiêm hơn. Cái kiểu thần thái đó Lục Tư Nguyên vô cùng quen thuộc, đó là thái độ chỉ xuất hiện sau khi bản thân đã dồn hết tâm ý của mình vào một chuyện gì đó, cực kì trịnh trọng, cực kì nghiêm túc.

Không ngờ người này lại có cái thần thái ấy.

Lục Tư Nguyên thầm tán thưởng trong lòng, đối phương không hề cảm thấy anh đang gây khó dễ cho mình, ngược lại còn coi cái việc hoang đường đó như chuyện lớn để làm, bất kể biểu hiện cuối cùng có thể nào, ít nhất thái độ này cũng đáng được anh khăng định.

“Cảnh thứ ba, tại quán bar, trong phòng.”

Lục Tư Nguyên lật lật tập kịch bản rồi nói, giọng anh trầm thấp lại có từ tính, rất dễ nhận ra. Đám fan nghe nhạc của anh rất mê giọng của anh, họ từng khen giọng anh là “giọng nói đàn ông nhất”, khiến người ta vừa nghe đã cảm thấy muốn tin tưởng và dựa dẫm vào.

Lăng Hàm chỉ xem lướt qua kịch bản một lượt, nếu là người khác có khi không nhớ được nội dung bên trong, nhưng Lăng Hàm lại có thiên phú trong mảng này, như thể vừa sinh ra đã nên kiểm cơm bằng cái bát này vậy, cậu chỉ cần nhìn lướt qua một lượt, nội dung và lời thoại đại khái đều có thể nhớ được hết.

Cậu nhắm mắt lại, trong đầu bỗng hiện lên cảnh trong căn phòng “Mê” trước đó, cậu tưởng tượng giờ đã là mười hai giờ đêm, cả thành phố đều đang chìm trong cảnh ăn chơi trác táng, nội bộ của “Mê” đã bắt đầu một đêm thác loạn, rất nhiều nam thanh nữ tú ăn bận thời thượng đều đang lắc lư cơ thể quyến rũ của mình dưới ánh đèn nhấp nháy và âm nhạc khuấy động.

Cậu đẩy cửa bước vào... không, giờ phải là “cô” mới đúng.

Cô mặc một chiếc váy hai dây hở lưng màu đen, không có hàng lông mày nhỏ nhắn mà ngược lại hàng lông mày của cô còn thô dày. Dưới lông mày là một cặp mắt được kẻ đen trông rất sắc sảo, đường kẻ mắt kéo dài ra cả đuôi mắt rất quyến rũ.

Cô buộc tóc kiểu đơn giản, rất chắc chắn, tao nhã, lại nữ tính. Trên người không đeo nhiều trang sức, nhưng trên cổ lại đeo một sợi dây chuyền kim cương - sợi dây chứng tỏ được tài lực và thân phận của cô. Có điều cái này không phải do cô cố tình muốn khoe ra, cô chỉ tiện tay vớ một cái nhìn có vẻ hợp để đeo thôi.

Cô vốn không cần trang sức gì cả, vì bản thân cô đã là một viên trân châu sáng chói tràn đầy tự tin rồi, ánh sáng toát ra từ cô đủ để đè bẹp bất cứ món châu báu nào. Lúc cô bước vào quán bar, trong nháy mắt liền thu hút được vô số ánh nhìn của mọi người, có ngưỡng mộ, có ghen tị, hơn thế nữa là ái mộ, nhưng từ trước đến giờ cô chưa bao giờ quan tâm tới những ánh mắt này, cũng không buồn bận tâm xem người ta nghĩ gì.

Lăng Hàm bắt chước được theo hình tượng của phụ nữ, thêm nữa trong thực tế cậu cũng từng tiếp xúc với nhiều phụ nữ, cậu như được nữ hoàng nhập vào, nhớ lại từng lời nói cử chỉ hành động của cô ấy, dần dần cũng nắm bắt được cảm giác.

Khung cảnh và nhân vật đã rất cụ thể, Lăng Hàm hóa thân vào nhân vật, từ từ bước tới quầy bar, dưới cái nhìn ngạc nhiên của Bartender, “cô” hồ hững nói: “Cho tôi một ly Martini.”

Bartender hoàn hồn lại đáp: “Vâng thưa cô, xin cô chờ một lát.”

Lăng Hàm ngồi lên chiếc ghế cao bên cạnh quầy bar để chờ rượu, hai chân vắt vào nhau, lưng ưỡn thẳng, tay trái chống lên quầy khẽ chống cằm, tay phải kẹp lấy ly rượu đảo quanh.

Mắt Lục Tư Nguyên hơi nheo lại. Từ lúc bước vào đến giờ, anh chú ý từng động tác, thần thái của Lăng Hàm, bất kể là hành động vén tóc qua tai khi bước vào hay dáng vẻ nữ tính yêu kiều khi ngồi trên ghế cao, mọi thứ đều được cậu cảm chừng rất chắc và thể hiện một cách rất xuất sắc.

Dù cho cậu không phải là phụ nữ, thậm chí không có một cái gì gọi là nữ tính cả, nhưng từ mỗi lời nói mỗi hành động của cậu lại có thể nhìn ra được nét con gái trong đó, nếu cậu nhỏ con hơn một chút thì chắc có thể hóa trang thành thật rồi.

Mới đầu Lục Tư Nguyên cũng chỉ thờ ơ ngồi trên ghế xem thôi, nhưng lúc này anh lại đứng dậy đi đến bên cạnh Lăng Hàm, trong mắt không hề che giấu vẻ ái mộ, anh khẽ nói: “Một mình à?”

Lăng Hàm lạnh nhạt liếc anh một cái, không nói gì.

Ánh mắt đó rất bình thường nhưng lại khiến tim Lục Tư Nguyên đập thịch một tiếng, Lăng Hàm diễn tả ánh mắt rất chuẩn, trong mắt vừa xen lẫn vẻ hiêu kì, vừa mang theo cả kiêu ngạo, trong sự kiêu ngạo ấy lại ánh lên một tia cảm dỗ, thể hiện một cách điêu liệu ánh mắt quyến rũ của nữ vương. Nhưng ánh mắt này lại có gì đó rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi anh suýt nữa thì buột miệng thốt ra tên của ai kia.

Anh nhanh chóng tỉnh táo lại, bật cười trong lòng: Chẳng qua chỉ là có vài phần giống nhau thôi.

Sau khi nhanh chóng tìm lại được trạng thái của mình, Lục Tư Nguyên nói: “Tôi có thể mời em một ly được không?”

Tình tiết trong MV miêu tả nam chính là một tên playboy đẹp trai lắm tiền nhiều của, trước kia luôn sống trong vòng vây của phụ nữ, vô cùng đào hoa, nhưng lại không chung tình với ai cả, nhưng sau khi gặp nữ chính, anh lại yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, say mê tột độ. Nữ vương có thiện cảm với nam chính, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó không hơn không kém, đến cuối cùng nam nữ chính có về bên nhau không vẫn còn là một ẩn số.

Nếu như nữ chính đã có thiện cảm với nam chính, ắt sẽ không quá lạnh nhạt với anh, thế nên Lăng Hàm khẽ nhướn môi, đề đặt đồng ý.

Lục Tư Nguyên ngồi xuống cạnh cậu, cười nói: “Xin hỏi, tên em là gì vậy?”

Hai người tán gẫu với nhau được vài câu thì Lăng Hàm đứng dậy đi về, lúc đi qua chỗ Lục Tư Nguyên còn khẽ vỗ lên vai anh một cái, Lục Tư Nguyên lập tức hiểu ngay ý, thanh toán tiền rồi đi theo cậu.

“Được rồi.” Lúc Lăng Hàm sắp đi ra khỏi phòng làm việc, Lục Tư Nguyên lên tiếng.

Lăng Hàm sững lại, như thể thoát ra khỏi thế giới giả lập kia, cậu cười: “Thế nào?”

“Rất tốt.” Rất ít người có thể được Lục Tư Nguyên khen hai chữ “rất tốt” này.

Trong lòng Lăng Hàm thầm nhảy nhót không thôi nhưng ngoài mặt cậu vẫn không biểu hiện gì cả, cậu hắng giọng nói: “Vậy là tôi được anh thừa nhận rồi?”

Cái nhìn chăm chú của Lục Tư Nguyên có chút khó lường, anh không đáp lại, qua một lúc lâu sau, trong lúc Lăng Hàm bắt đầu ngẩn ra anh mới nói: “Mặt diễn xuất của cậu không có vấn đề gì cả.”

Lăng Hàm nghe thấy vậy lại càng vui hơn, nói vậy là xác suất để cậu được vào ê kíp của Lục Tư Nguyên là rất lớn?

“Cậu cứ về trước đi.”

Lăng Hàm sững người, cứ thế mà đuổi cậu đi ấy hả?

Lúc này, Tần Vĩnh vẫn luôn lẳng lặng đứng bên cạnh làm nền liền đi tới nói: “Lát nữa Tư Nguyên có cuộc họp, cậu cứ về trước đi.”

Tần Vĩnh là một người trợ lý tốt, những lúc không nên nói chuyện anh ta sẽ không lên tiếng, thậm chí còn lu mờ tới mức gần như khiến người ta không hề cảm nhận được sự hiện diện của mình.

Rốt cuộc Lục Tư Nguyên có ý gì đây? Thế này là qua hay chưa qua? Cũng phải cho người ta một lời chốt chính xác chứ, chẳng chịu tiết lộ chút tín hiệu nào, khiến Lăng Hàm thấp thỏm không thôi. Nhưng sau đó cậu lại nghĩ, làm hết sức mình nhưng vẫn phải nghe theo ông trời, cậu đã cố gắng hết sức rồi, còn kết quả có thể nào thì cũng phải xem ý của ông trời đã.

Sau khi Tần Vĩnh tiễn Lăng Hàm ra ngoài xong, chắc vì cảm nhận được nỗi bất an của cậu, anh ta liền an ủi: “Có vẻ như Tư Viễn rất hài lòng về cậu đấy.”

Lăng Hàm nói: “Hình như anh ta hơi có cái nhìn phiến diện về tôi thì phải.”

Nếu không thì sau màn diễn đã không đuổi cậu đi như thế rồi.

Tần Vĩnh bật cười: “Sao thế được? Cái bình gốm lần trước cậu tặng cậu ấy không cẩn thận bị vỡ mất, cậu ấy còn cố tình tìm người gắn lại, nếu cậu ấy ghét cậu thật thì sẽ không làm như vậy đâu. Với cả, con người ta ai cũng sẽ có mặt phiến diện, dù cho Tư Nguyên không thích cậu, nhưng cậu ấy cũng không đem thành kiến của mình xen lẫn vào công việc đâu.”

Lăng Hàm sững sờ, cái bình gốm kia không bị vỡ đi à?

Tần Vĩnh trông thấy vẻ nghi hoặc của cậu liền bật cười: “Chẳng lẽ vừa rồi cậu không nhìn thấy trên cái giá đằng sau bàn làm việc có đặt cái bình của cậu hả?”

“Cái đó...” Lăng Hàm hơi xấu hổ, vừa rồi cậu dồn toàn bộ sự tập trung của mình lên Lục Tư Nguyên, sau đó lại tập trung hết vào diễn xuất, căn bản không hề chú ý tới bày trí trong phòng làm việc.

Nghe thấy Tần Vĩnh nói vậy Lăng Hàm cũng yên tâm hơn một chút, vui vẻ ra về.

Sau khi Lăng Hàm về rồi, Tần Vĩnh vào phòng hỏi: “Tur Nguyên, cậu thật sự muốn gọi cậu ấy vào ê kíp của mình à?”

Không biết Lục Tư Nguyên đang nghĩ gì mà hơi thất thần, mãi một lúc lâu sau mới hỏi: “Anh có thấy cậu ta rất giống người nào đó không?”

“Bạch Tử Sách?”

“Anh cũng thấy vậy sao?”

Tần Vĩnh gật đầu: “Trong công ty có người từng vạch đường đi cho cậu ta, xác định hình tượng thành tiểu Bạch Tử Sách, nhưng có quá nhiều tranh luận về Bạch Tử Sách nên bỏ rồi.”

Lục Tư Nguyên không nói thêm gì nữa, lúc này trong tâm trí anh chỉ tràn ngập ánh mắt mà Lăng Hàm đã cho mình.

Ánh mắt vừa kiêu căng lại quyến rũ, không thể không thừa nhận, vào giây phút đó anh thật sự đã bị mê hoặc rồi.

Nhưng anh lập tức gạt bỏ cái suy nghĩ này ngay, những ấn tượng trước kia vẫn còn lưu lại trong kí ức, cái gọi là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, mặc dù hiện tại Lăng Hàm biểu hiện cũng đâu ra đấy, nhưng điều đó không đảm bảo được rằng sau này sẽ không bị tuột dây.

Còn về cái sự quyến rũ gì gì đó kia chắc đều là ảo giác thôi, sao anh có thể bị loại người đó mê hoặc được?

Chương 22: Y tú

Lăng Hàm quay về phòng làm việc của A Khôn, lúc này anh ta không có ở đây, hỏi mới biết anh ta đưa Đậu Dương đi tham gia hoạt động rồi. Với kiểu nghệ sĩ bị đóng băng như cậu, công ty cũng chẳng buồn sắp xếp hoạt động làm gì, A Khôn là người tinh ý, chắc chắn gã nhìn ra được Chu Bắc Hiền có thành kiến với cậu, biết cậu không có tiền đồ gì nên cũng chẳng nghĩ tới chuyện hỏi cậu lấy một câu.

Chu Bắc Hiền, bất kể là kiếp trước hay kiếp này cũng đều đối địch với cậu!

Về nhà, Lăng Hàm lại tiếp tục điều tra chuyện năm đó, năm ấy khi cậu xảy ra chuyện, cửa phòng bị một nhân viên công tác mở, có vậy đám phóng viên mới có thể ùn ùn kéo vào, giờ người nhân viên kia đã từ chức, cho nên manh mối cũng bị đứt đoạn.

Giờ cậu phải làm sao điều tra được sự thật của chuyện này mà không làm kinh động tới những người khác đây?

Lăng Hàm ngồi ôm đầu trầm tư trên sofa.

Nếu không tìm được người nhân viên vậy chỉ có thể tìm tên MB* kia, để chính miệng gã thừa nhận cậu vô tội thôi vậy.

* MB: Money boy, hay nói cách khác là trai bao.

Nhưng chuyện này còn khó hơn cả tìm người nhân viên kia, MB không có công ty cố định, thậm chí ngay đến tên cũng là tên giả, một khi gã cố tình muốn náu mình, trong biển người mênh mông thế này rất khó để có thể tìm được gã. Suy nghĩ một hồi, Lăng Hàm nghĩ đến chuyện tìm thám tử tư.

Những chuyện thế này tìm chuyên gia vẫn thích hợp hơn.

Nhưng nghĩ đến những đồng cuối cùng trong túi, Lăng Hàm lại ủ rũ, muốn thuê thám tử tư thì không thể có chuyện giá rẻ

được, cậu đành phải nhận thêm hoạt động để kiếm tiền thôi vậy.

Ngồi chờ ở nhà mãi không thấy tin nhắn của Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm thầm nghĩ quả nhiên là cậu bị loại rồi, mới đầu cậu cũng không hi vọng gì cho nên không chờ được tin cũng không thất vọng. Sau khi cái suy nghĩ yếu đuối kia biến mất, cậu cũng không thấy chạnh lòng lắm. Lăng Hàm không ngồi chờ chết, cậu tính tìm A Khôn để bàn bạc chuyện công việc của mình, quyết định các vai diễn dù nhỏ thế nào cậu cũng sẽ nhận, giờ cậu thiếu thốn tiền vô cùng, thôi thì đành bất chấp vậy. Lúc đang định ra ngoài thì điện thoại của cậu lại vang lên, không ngờ lại là Tần Vĩnh gọi tới.

“Lăng Hàm phải không?”

“Anh Vĩnh?” Lăng Hàm nắm chặt điện thoại, vừa bất ngờ vừa hồi hộp.

“Chờ lâu rồi đúng không? Hôm nay chính thức thông báo cho cậu đấy, bắt đầu từ mai cậu sẽ là một thành viên trong ê kíp của chúng tôi.” Tần Vĩnh nói rất nhanh và khẽ.

“Thật à?” Lăng Hàm không thể tin nổi.

Tần Vĩnh nghe cậu nói vậy bật cười: “Tất nhiên là thật rồi, chẳng lẽ tôi lại đi lừa cậu chắc?”

“À, tại tôi thấy hơi... bất ngờ.”

“Phải rất bất ngờ chứ chỉ, nhưng Tư Nguyên cảm thấy ngoại hình của cậu rất phù hợp với yêu cầu đề ra, cho nên quyết định trưng dụng cậu.”

Chừng ấy thời gian cân nhắc mà cuối cùng lại chỉ được chọn dựa vào gương mặt mình, uổng công làm cậu nghĩ rằng diễn xuất của mình có thể khiến đại ma vương rung động. Với cái thái độ của Lục Tư Nguyên dành cho cậu, đề anh ta không loại cậu, chắc Tần Vĩnh cũng phải nói đỡ cho cậu nhiều lắm đây.

“Cảm ơn anh Vĩnh.” Lăng Hàm thật lòng nói.

“Không cần khách sáo. Thế nào, giờ thì biết cậu ấy là người thế nào rồi chứ?”

“Dạ?”

“Tur Nguyên ấy.”

“À...” Lãng Hàm hơi xấu hổ, Lục Tur Nguyên quả thật không phải là kiểu người vì những ấn tượng trước kia mà đim người khác, là cậu bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

“Lúc làm việc, cậu ấy công bằng lắm.”

Lãng Hàm “ừ” một tiếng.

“Tám giờ sáng mai tới phim trường Đông Nam nhé, nhớ đừng tới muộn đấy.”

Lại là phim trường Đông Nam.

Lãng Hàm đáp: “Vâng.”

Dập điện thoại xong, Lãng Hàm vẫn không thể tin nổi một diễn viên xoàng xĩnh không hề có bối cảnh gì như cậu lại được Lục Tur Nguyên nhìn trúng, hơn nữa lại còn trong tình huống Lục Tur Nguyên vốn có ác cảm với cậu nữa.

Cách giải thích duy nhất chắc chỉ có thể nói là ông trời khai ân thôi.

Nếu đã được chọn, tất nhiên Lãng Hàm phải cảm ơn Tưởng Nghị đã bắc cầu giúp cậu, cậu gọi điện báo cho cậu ta tin tốt này. Tưởng Nghị nghe xong cũng thấy mừng thay cậu, nói: “Không ngờ cậu lại thật sự được anh ấy chọn, tốt quá rồi!”

Lãng Hàm nghe ra ý trong câu nói của Tưởng Nghị, nghi hoặc hỏi: “Cậu căn bản không hề nghĩ đến chuyện tôi sẽ trúng à?”

“...” Tưởng Nghị cứng họng một hồi rồi mới đáp: “Sao có thể thế được? Ừm... Lúc đầu tôi không nắm chắc lắm, cảm thấy chỉ có một phần nghìn khả năng, dù sao thì chế tác album của Lục Tur Nguyên đều là người máu mặt, các ngôi sao lớn nhỏ chẳng đánh nhau chảy máu đầu chen chân ấy chứ, sao lại dùng người mới được...”

Tên nhãi này rõ ràng biết không có hi vọng mà vẫn bắt cậu đi thử, đúng là liều quá rồi đấy.

Lăng Hàm cạ lời: “Không ngờ cậu lại không có lòng tin vào tôi như vậy, mời đi!”

Tưởng Nghị kêu than: “Tại sao cậu được chọn mà tôi lại phải mời, phải là cậu mời tôi mới đúng chứ!”

Lăng Hàm trầm nghĩ: Vì tôi không có tiền đó.

“Mặc kệ, bao tôi đi ăn đi.” Với người khác Lăng Hàm không thể nói chuyện bằng giọng điệu ngang ngược như thế, nhưng cậu có thể nói vậy với Tưởng Nghị, vì cậu biết Tưởng Nghị sẽ không giận.

“Cậu không chỉ có cái mặt giống anh Bạch, đến tính cách cũng giống nữa.” Tưởng Nghị lầm bầm: “Chỉ biết bắt nạt tôi!”

Lăng Hàm cười âm lên trong lòng: Nhóc con, dù là kiếp trước hay kiếp này thì cậu cũng không thoát được khỏi lòng bàn tay của tôi đâu.

Tối hôm đó, hai người tới một nhà hàng tư nhân ăn một bữa no nê, vui vẻ vô cùng, Tưởng Nghị hứng chí muốn uống rượu, nhưng Lăng Hàm đã ngăn cậu ta lại. Nếu như say quá không dậy được, lại gặp phải tên đại ma vương kia, chắc chắn cơ hội của cậu sẽ bốc hơi mất, cho nên cậu kiên quyết không uống rượu. Tối hôm đó cậu đi ngủ rất sớm, khoảng mười giờ đã đi ngủ rồi. Sáu giờ sáng hôm sau tỉnh dậy, vội thu dọn rồi lái xe đến phim trường Đông Nam.

Trước khi lên xe cậu gọi điện cho A Khôn, dạo này A Khôn không hay nghe điện thoại của cậu, chắc sợ Lăng Hàm hỏi chuyện công việc, không muốn để ý đến cậu, tối qua lúc nhận được điện thoại của Tần Vĩnh, cậu tính báo tin cho A Khôn nhưng anh ta lại không nghe máy.

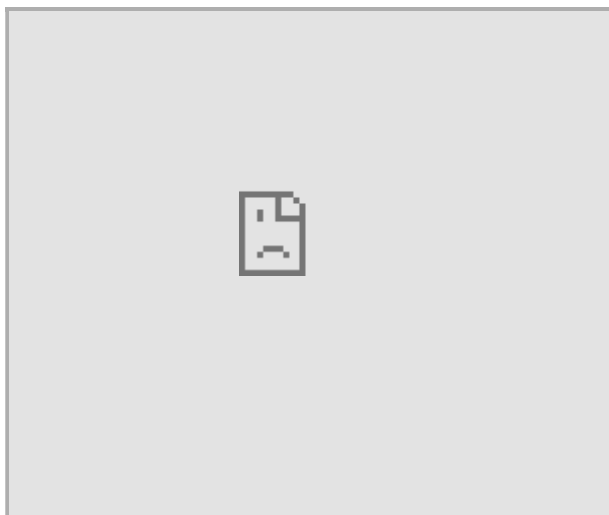
A Khôn chê cậu phiền, thật ra cậu cũng có ưa gì anh ta đâu? Nhưng dù gì A Khôn cũng là quản lý của cậu, những chuyện lớn thế này cậu cũng nên báo cho anh ta một tiếng. Lần này cuối cùng A Khôn cũng chịu nghe máy, anh ta sốt ruột nói: “Cho anh xin đi Lăng Hàm, Lăng đại thiếu gia, giờ mới mấy

giờ hả? Cậu có biết tối qua mấy giờ anh mới được ngủ không?”

“Tối qua em gọi cho anh nhưng anh không bắt máy.”

“Thì anh bận mà.”

“Em gọi mấy lần anh cũng không nghe.”

“Cho anh xin đi, anh cũng có phải là quản lý của một mình cậu đâu, anh bận lắm, dạo này vì chuyện của cậu mà anh phải chạy vạy khắp nơi, giờ cậu còn trách anh không nghe điện thoại? Anh là mẹ cậu hay là bạn gái cậu hả? Ngày nào cũng phải canh điện thoại của cậu chắc?”

A Khôn rất có tài về mảng ăn nói, chết rồi cũng có thể nói là sống, Lăng Hàm thờ ơ nói: “Em thấy anh đang tất bật vì Đậu Dương thì có?”

Lăng Hàm hết tiền đồ rồi, A Khôn vốn đã xem trọng Đậu Dương, giờ lại càng bán sức hơn.

“Nói nghe chạnh lòng quá rồi đấy.” A Khôn chặc lưỡi: “Haiz, giờ anh còn phải ngủ bù đã, có chuyện gì thì nói nhanh đi.”

Thái độ này rõ ràng là không muốn nói chuyện với Lăng Hàm nữa rồi.

Lăng Hàm cũng không muốn tranh cãi với anh ta nên chỉ nói

vài câu: “Hai ngày tới em phải đi quay MV cho Lục Tư Nguyên, tối qua muốn gọi cho anh là để báo anh chuyện này, nhưng tiếc là anh không nghe máy, giờ em báo anh một tiếng.”

“Cậu nói gì cơ?” Âm thanh ở đầu dây bên kia bỗng tỉnh như sáo: “Cậu phải đi đâu?”

“Em nói em phải tới trường quay Đông Nam quay MV cho Lục Tư Nguyên.” Lăng Hàm nói chậm lại, rành mạch từng câu từng chữ.

“Là Lục Tư Nguyên thật á?” Bên kia dường như vẫn không thể tin nổi: “Chuyện quan trọng như vậy tại sao không báo sớm...”

Nói được một nửa anh ta mới nhớ ra việc Lăng Hàm vốn định gọi điện báo cho anh ta nhưng anh ta không nghe máy nên liền câm họng.

Lăng Hàm nghe thấy giọng của anh ta chợt nở nụ cười: “Chu Bắc Hiền và Y Tự muốn đi em xuống, tưởng rằng em không có chỗ nào để đi, giờ mới biết em vẫn còn người cần hỏi.”

“À...” A Khôn nhanh chóng phản ứng lại, lập tức nói: “Anh bảo mà, một nhân tài như Lăng đại thiếu gia thì sao có thể thiếu cơ hội được cơ chứ!”

“Đừng có gọi em là Lăng đại thiếu gia. Em không thích người khác gọi em như thế.”

Có thể Lăng Hàm của trước đây thích cái cảm giác hư vinh giả tạo này, nhưng Lăng Hàm của bây giờ nghe vào chỉ thấy như một lời châm chọc.

“Được được.”

“Em cũng không muốn vờ vịt giàu có gì nữa, anh Khôn, anh giúp em, sau này nếu em thật sự có thể phát lên, em sẽ không quên ơn anh đâu.” Lúc rắn lúc mềm, A Khôn lại là kẻ tinh ranh, nhất định sẽ đưa ra được quyết định chính xác.

“Đương nhiên rồi, anh Khôn không giúp cậu thì giúp ai chứ? Nhớ hồi đó lúc cậu mới tới, là anh nhìn trúng cậu rồi đưa cậu

vào đây còn gì.” A Khôn cũng bắt đầu đánh bài tình cảm, loại người ranh ma như anh ta, nói gì cũng có thể tỉnh rụi như không.

“Chờ em quay xong về sẽ bàn kỹ lại, những chuyện khác nhờ anh nhé.” Lăng Hàm lên tiếng.

Tất nhiên A Khôn sẽ nói “được” nhưng Lăng Hàm biết giờ anh ta đồng ý vậy thôi, sau chắc chắn sẽ tra xem lời cậu nói có thật không để còn biết liệu con đường sau này.

Cất điện thoại đi xong, Lăng Hàm vui vẻ lái xe đến điểm đã hẹn, thầm nghĩ lá bài Lục Tứ Nguyên thật dễ đánh, trước mặt đúng là cậu không có cơ hội gì, không thì sau này chạy đi ôm đùi Lục Tứ Nguyên là xong chứ gì.

Không ngờ vừa mới tới phim trường, đỗ xe vào bãi đỗ cậu lại gặp Y Tự, sau lần Y Tự bị Fujii mắng cho một trận thì không dám đến muộn nữa mà còn đến từ rất sớm. Cậu ta mặc một cái jacket màu trắng ngà đơn giản, mặt mũi không hề trang điểm, dù thể da dẻ vẫn rất căng mịn, xán lạn. Về khoản nhan sắc, Y Tự quả thật rất có ưu thế.

Xe hai người vừa hay lại đỗ cạnh nhau, xe của Y Tự là một chiếc Mercedes-Benz màu đen, cậu ta xuống xe, không khỏi liếc nhìn chiếc Porsche kinh điển bên cạnh một cái, lúc thấy Lăng Hàm xuống khỏi xe, cậu ta liền chờ ra.

Lăng Hàm cũng không ngờ lại gặp cậu ta ở đây, khó tránh khỏi có chút ngỡ ngàng.

Chương 23: Quay phim

Y Tự không khỏi thầm nghĩ trong lòng, Lăng Hàm chỉ là một nghệ sĩ vừa mới debut, sao lại có tài lực mua được chiếc xe này, chẳng lẽ sau lưng Lăng Hàm có người? Trong đầu thoáng hiện lên chuyện trước đây Chu Bắc Hiên từng nói có người tiền cử Lăng Hàm đóng MV của cậu ta, xem ra người kia chắc là kim chủ của Lăng Hàm rồi.

“Cậu tới đây để...?” Trong mắt Y Tự ánh lên vẻ xem thường.

Nghiêm túc mà nói, Y Tự dựa vào Chu Bắc Hiên để phát triển thì cũng chẳng khác gì các nghệ sĩ dựa vào kim chủ của mình để nổi tiếng là mấy, nhưng Y Tự lại luôn cho rằng cậu ta và Chu Bắc Hiên là quan hệ yêu đương, không giống với các ngôi sao nhỏ được bao dưỡng, đương nhiên về mặt tâm lý cậu ta sẽ có cảm giác ưu việt trên người hơn.

“Tôi đến để quay phim.” Lăng Hàm hồ hững đáp, cậu đóng cửa xe lại rồi rời đi.

“Cậu tới đây để quay phim? Quay cái gì?” Y Tự giật mình, Lăng Hàm vừa mới bị mình đuổi khỏi nhóm, sao đã có người nhận cậu ta nhanh như vậy rồi?

Lăng Hàm cười như không cười liếc cậu ta một cái: “Quay MV.”

“À, thì ra là vậy.” Y Tự cười, thiết nghĩ kiểu ngôi sao tép riu thế này chắc tới để quay MV không tiếng tăm gì đó, đóng một vai đáng thương, tranh thủ cơ hội được lộ mặt trước công chúng, nhưng gần như đều bị khán giả quên lãng.

Hai người một trước một sau ra khỏi bãi đỗ xe, không ngờ mới đi được vài bước thì lại có một chiếc xe đỗ lại cạnh họ, Âu Dĩnh để tóc xoắn dài buông xõa thò đầu ra khỏi cửa kính, kinh ngạc: “Lăng Hàm, là cậu thật à?”

“Chào.” Lăng Hàm mỉm cười.

“Chào... Cậu tới đây để...” Âu Dĩnh ngồi trong xe hỏi.

“Tôi tới quay MV.”

“Của ai?”

“Của Lục Tư Nguyên.”

Âu Dĩnh vốn chỉ hỏi bừa một câu thôi, không ngờ lại nghe được một đáp án gây sốc đến thế, cô còn tưởng mình nghe lầm, hỏi lại: “Cậu nói của ai cơ?”

“Của Lục Tư Nguyên.”

Âu Dĩnh tròn tròn mắt: “Lục Tư Nguyên? Là Lục Tư Nguyên mà tôi nghĩ tới đó á?”

Lăng Hàm bật cười: “Làm sao tôi biết là cô nghĩ tới Lục Tư Nguyên nào chứ.”

Âu Dĩnh vội mở cửa bước xuống xe, hưng phấn nói: “Tất nhiên là Lục ảnh đế rồi.”

Lăng Hàm gật đầu.

Mắt Âu Dĩnh sáng lên, bày tỏ thái độ ghen tị hận: “Tôi nghe nói trong ê kíp của anh ấy có mời đạo diễn Daniel từ Pháp về đây, bên ê kíp chế tác cũng toàn là ê kíp hình rầm rộ được mời từ Hollywood về, chắc chắn chất lượng sẽ siêu đỉnh. Lại nói, chỉ dựa vào sức ảnh hưởng của Lục ảnh đế thôi, lên MV của anh ấy cũng đã là một chữ...”

Âu Dĩnh dùng tay vẽ thành một tư thế mở, chớp mắt nói: “Hot!”

“Có khoa trương như cô nói không vậy?”

“Người ta nói thật mà.” Âu Dĩnh bĩu môi, tỏ vẻ đáng yêu. Những nghệ sĩ nữ khác mỗi lần tỏ ra đáng yêu trông đều rất gượng, mà cô thì lại rất tự nhiên, dễ thương.

Sau đó cô lại cố tình liếc qua Y Tụ đang sững sờ đứng bên cạnh một cái rồi nói tiếp: “Kiểu của cậu người ta có một câu đề ví cái gì mà mất mát ấy nhỉ.”

Không thể hi vọng gì vào học thức của một nghệ sĩ nữ trong làng giải trí được, Lăng Hàm tiếp lời: “Là mất trước được sau.”

“Phải phải phải, chính là câu này đây.” Âu Dĩnh vui sướng vỗ tay: “Có người muốn dùng thủ đoạn để đuổi cậu đi, không ngờ lại thành ra tạo cơ hội cho cậu! Cho nên chúng ta cũng nên cảm ơn những kẻ tiểu nhân giờ trò sau lưng đó, chính vì có bọn chúng thì chúng ta mới có con đường phát triển tốt hơn được.”

Âu Dĩnh chửi kháy, Lăng Hàm thì không nói được những lời như vậy nhưng cậu nghe cũng thấy hả hê. Cái tên Lục Tư Nguyên này đúng là... dùng thích thật.

Sắc mặt Y Tụ sầm xuống, cũng không còn đáng vẻ hơn người ban nãy nữa, không nói một lời liền bỏ đi.

Sau khi cậu ta đi rồi, Âu Dĩnh lại cười bảo: “Nhìn cái mặt của cậu ta kìa, đúng là hả dạ ghê.”

Lăng Hàm lên tiếng nhắc nhở: “Đừng nói chuyện quá đáng quá, cẩn thận lũ chó săn đây.”

Âu Dĩnh vội nhìn ngó xung quanh, thấy không có ai mới lườm Lăng Hàm một cái: “Đừng dọa người ta mà.”

Âu Dĩnh rất xinh đẹp, ngay đến một cái lườm của cô trông cũng quyến rũ, nhưng đối với một người đồng tính như Lăng Hàm thì lại chỉ thấy cô dễ thương.

“Cô với cậu ta còn phải hợp tác, đừng căng thẳng với nhau quá, không tốt đâu.” Lăng Hàm thật lòng khuyên nhủ, cậu thích tính cách của Âu Dĩnh, trước đây cậu cũng vậy, thẳng thắn, thích làm rõ trắng đen, nhưng cậu cũng biết tính cách này rất dễ đắc tội với người khác.

“Sợ gì chứ, tôi với cậu ta hợp tác xong rồi. MV thôi mà, cậu nghĩ quay trong bao lâu chứ?” Âu Dĩnh “hừ” một tiếng: “Giờ tôi đang quay phim truyền hình, nếu không phải lúc nào cậu ta

cũng NG thì chắc tôi đã quay xong từ lâu rồi ấy, tôi còn lâu mới thêm ở chung chỗ với cậu ta.”

Sau khi Âu Dĩnh dẫn taxi đánh xe vào bãi liền xuống xe đi vào với Lăng Hàm, hai người vừa đi vừa trò chuyện với nhau.

“Tôi có thể hỏi một câu không?” Lăng Hàm hỏi dò.

“Cậu nói đi.” Giờ Âu Dĩnh cũng không coi cậu là người ngoài nữa rồi.

“Hình như cô với Y Tự có khúc mắc gì với nhau à, tôi đoán không sai chứ.”

“Đúng vậy.” Âu Dĩnh thoải mái thừa nhận: “Trước đây chúng tôi từng hợp tác với nhau, cậu ta vẫn giống như bây giờ này, cứ có chuyện gì là lại đổ lên đầu tôi, đàn ông đàn ang gì mà còn chấp nhặt hơn cả phụ nữ, ghét lắm.”

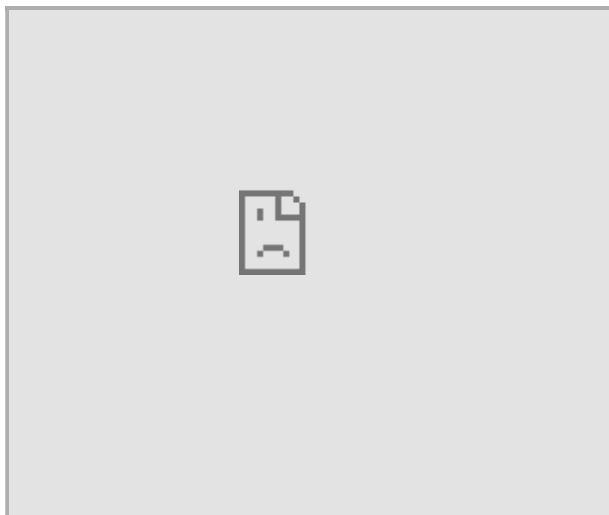
Chẳng trách.

Chia tay với Âu Dĩnh xong, Lăng Hàm liền chạy về khu đông của phim trường, cả khu bên này đều được xây dựng hoa lệ theo kiến trúc của các triều đại, chủ yếu dùng để quay phim cổ đại. Lần này album của Lục Tư Nguyên đi theo hương cổ phong, có mấy bài hát được kết hợp giữa rock hiện đại với yếu tố cổ đại, khiến người nghe cảm thấy rất mới mẻ. Nội dung của MV tất nhiên cũng liên quan tới các câu chuyện cổ đại, cho nên Lục ảnh đế mới chạy tới tận phim trường này để quay.

Trong ê kíp của anh ngoài Daniel vừa được Âu Dĩnh nhắc tới còn có tổ trang phục đạo cụ có tiếng, những người này quanh năm phục vụ cho dòng phim cổ trang nên rất dày dặn kinh nghiệm. Đạo diễn Daniel là con lai Trung Pháp, ông còn hiểu về sử sách và văn hóa của Trung Quốc cổ đại hơn rất nhiều người Trung Quốc, nếu không thì đã không dám mời ông về làm tổng đạo diễn.

Lúc Lăng Hàm đến, Lục Tư Nguyên đang nói chuyện với Daniel, người nước ngoài có vóc dáng khá cao lớn, Daniel cũng không ngoại lệ, ông để râu rậm, trông rất khỏe khoắn, nhìn lướt qua giống như người khổng lồ thời Man Hoang vậy, trông rất cuồng dại. Lăng Hàm phát hiện không ngờ Lục Tư

Nguyên lại cao xấp xỉ với ông ấy, hai vai cũng rất rộng, Lăng Hàm tưởng mình nhìn lầm, nhưng khi nhìn kĩ lại, cánh tay của Lục Tư Nguyên cũng rất to chắc. Bờ vai không thua kém gì Daniel, vóc dáng như vậy đáng ra trông phải rất vai u thịt bắp mới đúng, nhưng trông Lục Tư Nguyên lại không hề thô như Daniel.

Tại sao?

Lăng Hàm sờ cảm âm thầm đánh giá, chắc, rõ ràng tên này rất to con, tại sao lại khiến người ta có cảm giác như một thiếu niên mảnh dẻ thế nhỉ?

Có lẽ vì gương mặt với đường nét khá nhu hòa, khiến một người có vóc dáng cao lớn như anh trông lại không bị cục mịch lắm chăng?

Giờ rất ít con gái thích kiểu người vai u thịt bắp. Họ thích các chàng trai có vóc dáng vừa phải hơn, nếu một ngôi sao nam có gương mặt đẹp trai vô cùng nhưng cả người lại toàn cơ bắp thì độ nổi tiếng chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.

Hình như Lục Tư Nguyên chưa từng cởi đồ bao giờ, chẳng lẽ vì sợ chuyện này?

Lăng Hàm bỗng nổi cơn tò mò về vóc dáng của Lục Tư Nguyên dưới lớp quần áo kia, kiếp trước cậu với Lục Tư Nguyên thường bị lôi ra so sánh với nhau là vì cả hai đều rất đẹp, nếu để người khác biết tên này cố tình che giấu vóc dáng

vạm vỡ của mình, vậy thì cái danh đệ nhất mỹ nam chắc chắn sẽ vào tay cậu rồi.

“Lén lút nhìn cái gì đấy, còn không mau qua đây!” Không biết có phải Lục Tư Nguyên mọc mắt đằng sau lưng không, anh bỗng quay lại cau mày nói.

Lăng Hàm bỗng nhớ ra mình không còn là Bạch Tử Sách nữa rồi, không cần phải tranh giành cái danh hiệu “đệ nhất mỹ nam” với Lục Tư Nguyên nữa, liền chạy ra khách sạn nói: “Chào anh Lục.”

Lục Tư Nguyên đánh giá cậu một lượt, giật giật mi mắt.

“Lục, cậu ta là ai?” Daniel nói tiếng Trung cũng tròn vành rõ chữ, rất chuẩn.

Lục Tư Nguyên hất cằm về phía Lăng Hàm, nói: “Nam chính mới.”

Cái thái độ hờ hững, ngạo mạn của anh là thái độ mà trước đây Lăng Hàm ghét nhất, kiếp trước nguyên nhân chủ yếu khiến hai người luôn xảy ra mâu thuẫn là vì tính cách không hợp nhau, Lăng Hàm không thích cái tính màu mè của anh. Nhưng con người ta phải biết lấy đại cục làm trọng, từ khi nhận được điện thoại đến giờ, cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, sau này nếu muốn ăn cơm của đại ma vương, nghĩ tới túi tiền xẹp lép không thể xẹp hơn của mình, dù có thế nào cậu cũng không được nổi giận, nghĩ vậy cậu liền lịch sự mỉm cười với Daniel, đáp: “Tôi là Lăng Hàm.”

“Lăng Hàm, hân hạnh được gặp cậu.”

Ông chú Daniel cười sáng khoái, đưa tay ra bắt, Lăng Hàm cũng không hề rụt rè mà thản nhiên bắt tay với ông.

“À, cậu đã biết gì về ê kíp của chúng tôi chưa?” Daniel nói.

Hôm qua Lăng Hàm mới nhận được điện thoại, vui quá liền đi quẩy với Tưởng Nghị luôn, không kịp chuẩn bị gì cả, lúc này không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Đang lúc không biết nên trả lời thế nào, Lục Tư Nguyên bỗng hỏi: “Ăn sáng chưa.”

“... Chưa.” Lăng Hàm đáp, cậu vội đến đây, căn bản không hề có thời gian ăn sáng.

“Qua bên kia lấy đồ ăn đi.” Lục Tư Nguyên hất hàm chỉ về hướng sau lưng Lăng Hàm.

Lăng Hàm quay đầu nhìn thấy chỗ hành lang sau lưng mình có một cái bàn nhỏ, trên bàn đầy ắp đồ ăn sáng bánh mì, bánh ngọt rồi sữa các loại, đồ Trung đồ Tây gì cũng có cả.

Cậu vốn không đói, nhưng vừa nhìn thấy những thứ này bụng lại réo ùng ục lên.

“Đi đi.” Giọng điệu của Lục Tư Nguyên vẫn không khách sáo chút nào, nhưng trong mắt Lăng Hàm, gương mặt kia lại trở nên dễ mến, dễ thương vô cùng, cậu nói cảm ơn rồi chạy về phía cái bàn, vơ bừa một gói bánh mì, bóc ra vừa gặm vừa nghĩ: Tên Lục Tư Nguyên này cũng được phết nhỉ...

Chương 24: Diễn xuất

Chờ Lăng Hàm đi rồi, Daniel mới nghiêm túc hỏi Lục Tư Nguyên: “Đây là nam chính chốt cuối cùng đấy à?”

Lục Tư Nguyên gật đầu.

“Không được, cậu ta quá trẻ.” Daniel lập tức phủ nhận.

“Đừng coi thường cậu ta, cậu ta rất có tiềm lực, diễn xuất còn tốt hơn nhiều diễn viên lão luyện nữa đấy.” Lục Tư Nguyên cười.

Daniel khẽ cau mày, vẫn lắc đầu: “Đây người có diễn xuất tốt, tại sao cứ phải chọn cậu ta? Hình tượng của cậu ta lại không phù hợp với yêu cầu của chúng ta, biết đâu chúng ta có thể chọn được một hình tượng phù hợp hơn...”

“Không.” Lục Tư Nguyên cắt ngang lời nói của ông: “Nói thật cho ông biết, điểm đề tôi nhìn trúng cậu ta không phải ở diễn xuất mà là ở khuôn mặt của cậu ta.”

Daniel: “...”

Daniel trợn mắt há miệng một lúc lâu mới nói: “Được rồi, cậu là boss, cậu làm chủ.”

Dù sao cũng chỉ là một cái MV thôi, boss vui là được.

Lục Tư Nguyên bỏ lại một câu tùy hứng như thế rồi đi tới chỗ Lăng Hàm, lấy cái bánh mì khác trên bàn lên từ tốn ăn.

Lăng Hàm kinh ngạc nhìn Lục Tư Nguyên, cậu tưởng những thứ này là chuẩn bị cho dàn staff chứ, không ngờ Lục Tư Nguyên cũng nguyện đồng cam cộng khổ với họ, hạ mình ăn những thứ này.

Hành động của Lục Tư Nguyên rõ ràng rất tùy ý, nhưng trông lại rất đẹp mắt. So với cậu, Lăng Hàm cảm thấy mình hơi

không chú ý tới hình tượng.

Cậu cũng muốn tỏ vẻ lăm, kết quả không biết vì tâm hồn treo ngược cành cây hay vì ăn nhanh quá mà bỗng bị nghẹn.

“Ăn từ từ thôi, có ai tranh của cậu đâu.” Lục Tư Nguyên thấy cậu nghẹn đỏ cả mặt mày, thở dài, bắt đắc dĩ cầm sữa bên cạnh lên đưa cho cậu.

Lăng Hàm vội cầm lấy sữa tu ừng ực mấy hớp, lúc này miếng bánh bị nghẹn mới chịu chui xuống dạ dày.

Lăng Hàm uống sữa cũng nhanh quá nên bị dính sữa quanh môi, trông rất chật vật đáng thương. Lục Tư Nguyên thấy hình ảnh này lại khẽ nheo mắt lại, không biết anh nghĩ tới chuyện gì mà lại bật cười, rồi lại thở dài, rút hai tờ khăn giấy trong hộp ra đưa cho cậu: “Lau đi.”

Lăng Hàm cầm lấy giấy, hận không thể tìm thấy cái lỗ nẻ nào mà chui vào, thậm kê rên trong lòng – Tại sao lần nào ở trước mặt Lục Tư Nguyên cậu cũng “” vậy chứ.

Lau miệng xong cậu lén nhìn xung quanh, phát hiện không ai chú ý tới bên này mới thậm thở phào trong lòng, may mà vẫn giữ được hình tượng.

“Tối qua làm gì?”

“Hả?” Bất thành linh bị hỏi một câu, Lăng Hàm căn bản không phản ứng lại kịp.

“Lúc Daniel hỏi cậu, trông cậu khá mờ mịt, chắc chắn chưa tìm hiểu gì đúng không?” Lục Tư Nguyên nói trúng tim đen.

Lăng Hàm hơi xấu hổ, trong chuyện này thì đúng là cậu đuối lý thật: “Tại... vui quá nên ra ngoài tụ tập với bạn...”

Chẳng lẽ vừa rồi Lục Tư Nguyên bảo cậu đi ăn là vì muốn giải vây cho cậu?

Lăng Hàm thậm cảm kích trong lòng.

“Cậu là do đích thân tôi chọn, có nghĩa là cậu đại diện cho thể diện của tôi, không được làm mất mặt tôi, biết chưa?” Lục Tư Nguyên hung hăng cảnh cáo.

Niềm cảm kích vừa dâng lên trong lòng Lăng Hàm bỗng “bụp” một tiếng vỡ tan như bọt nước.

“Vâng vâng vâng, tôi nhất định sẽ biểu hiện thật tốt.” Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, giờ mình còn phải ôm đúi người ta, có thể nào cũng phải nhin.

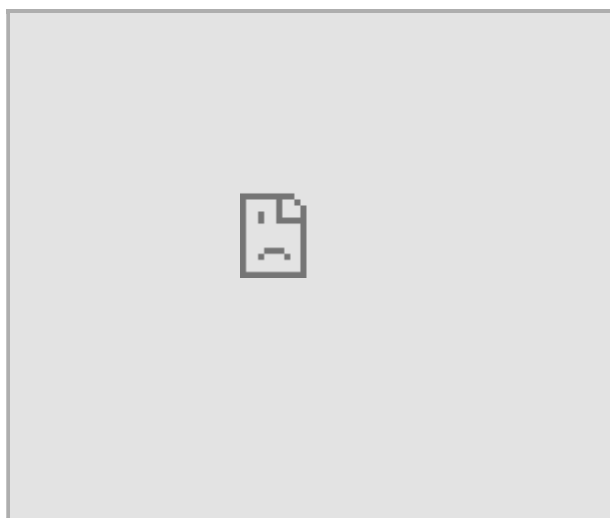
Sau đó, Lục Tư Nguyên còn hạ mình giảng giải cho cậu hiểu về tình hình cơ bản của ê kíp, ví dụ như lát nữa cậu diễn cặp với ai, quay cho bài hát nào, theo phong cách nào vân vân, nói chung anh nhanh gọn giới thiệu cho cậu hết một lượt.

Lăng Hàm nghe rất tỉ mỉ, những gì Lục Tư Nguyên nói với cậu đều là những tin tức quý giá, những “tình báo” này sẽ giúp đỡ cậu rất nhiều trong quá trình quay, dù thái độ của Lục Tư Nguyên rất ngạo mạn, nhưng cậu vẫn nghe rất kĩ.

Cậu phải quay MV cho một ca khúc tên là “Vũ Đình”, là ca khúc chủ đề nói về tình cảm đồng sinh cộng tử, nam chính là hiệp khách nguyện từ bỏ tất cả vì nữ chính hồng nhan, nhạc của ca khúc được Lục Tư Nguyên tự tay sáng tác, rất đậm chất phong cách của anh, còn lời bài hát được nhà nghiên cứu từ ngữ cổ đại trứ danh Tô Văn chấp bút, ý nghĩa sâu sắc, khiến người ta thấu hiểu và cảm nhận một cách sâu lắng vô cùng.

Câu chuyện trong MV khá đơn giản, nội dung của ca khúc kể về chàng hiệp khách trong một ngày mưa, khi trú mưa dưới mái đình, đúng lúc gặp được nữ chính cũng đang trú mưa ở đây, hai người vừa gặp đã yêu, kết bạn rồi cùng ngao du. Nhưng thực chất, tổ chức của nam chính và nữ chính lại có quan hệ đối địch, thật ra nữ chính được cử đi ám sát nam chính. Sau này, khi nữ chính biết nam chính chính là mục tiêu nhiệm vụ của mình, cô quyết định hạ độc để giết anh, mà lúc đó nam chính đã biết được thân phận của nữ chính, anh nói với cô, dù ly rượu này có là rượu độc anh cũng bằng lòng uống nó. Giây phút đó, nữ chính bị nam chính làm cho cảm động nên đã ngăn anh uống, hai người quyết định cao chạy xa bay, thoát ần khỏi giang hồ. Nhưng tổ chức của nữ chính lại không chịu buông tha cho họ, sau khi họ được trải qua những ngày ngao du nhàn nhã như thần tiên quyến lữ, cuối cùng tổ chức của nữ

chính cũng ập tới, nam chính liều chết bảo vệ nữ chính, lúc đi tới lối rẽ, nam chính đề nghị hai người tách nhau ra chạy, anh sẽ dụ địch đi rồi sẽ tìm cô sau, hai người hẹn gặp nhau dưới đình trú mưa ngày ấy. Sau khi nữ chính đi, nam chính vẫn luôn chờ đợi dưới đình, nhưng thực tế lúc ấy anh đã bị thương nặng, anh không hề bỏ đi theo kế hoạch mà chạy ngược về, dùng chút sức lực cuối cùng của mình để chết chung với tên cầm đầu. Nữ chính chờ mãi dưới mái đình kia, cuối cùng chờ đến tận khi bạc đầu.

Lăng Hàm xem kỹ kịch bản, nhanh chóng tìm được điểm mấu chốt cần diễn. Trước hết cậu phải thể hiện được tình cảm sâu nặng của nam chính để phù hợp với chủ đề, thứ hai nhất định phải thể hiện được khí chất hiệp khách của nam chính.

“Tôi đã có phương hướng đại khái rồi.” Lăng Hàm nói qua về quan điểm của mình, Lục Tư Nguyên phát hiện suy nghĩ của cậu giống y hệt mình, anh không khỏi kinh ngạc lại có chút vui mừng, nhưng có vui thế nào anh cũng không hề khen cậu mà chỉ nhàn nhạt nói: “Hướng này được đấy, lát nữa mà Daniel hỏi cậu thì đừng có nói sai.”

Chuyện liên quan đến công việc, Lăng Hàm gật đầu lia lịa. Tuy giờ cậu đã được vào đoàn, nhưng rất khó giữ, cậu không thể để người ta đá ra khỏi đoàn giống như trước được.

Khoảng nửa tiếng sau thì nữ chính Trương Nghệ Tuyên tới. Trương Nghệ Tuyên là một trong những nữ nghệ sĩ đang lên thời gian gần đây, sau khi đóng vài bộ phim cô trang và phim

thần tượng thì danh tiếng tăng lên vùn vụt, được cư dân mạng gọi là “tử đại tiểu hoa” dự bị. Cô có gương mặt thanh tú, trang điểm theo lối cổ trang xong lại càng tươi mới thoát tục, trông như tiên nữ, vô cùng phù hợp với hình tượng nữ chính của MV.

Nam nữ chính đều đã đến đủ, Daniel liền gọi họ vào phòng nói chuyện, nhấn mạnh lại những trọng điểm cần quay, phân tích kịch bản. Mới đầu, Daniel hỏi họ hiểu sao về nhân vật nam nữ chính, cả hai đã được nhắc nhở nên đã có chuẩn bị từ trước, nói ra rất trau chuốt, khiến Daniel nghe mà gật đầu suốt.

Sau đó lúc phân tích tỉ mỉ các chi tiết, quan điểm của Lăng Hàm và Trương Nghệ Tuyền khá giống với Daniel khiến ông rất vui. Người Âu Mỹ không kín đáo như người Đông Á, họ bộc lộ rõ cảm xúc của mình ra ngoài, ngôn ngữ cơ thể cũng rất phong phú, vừa nói vừa hoa tay múa chân khiến bầu không khí lúc trò chuyện trở nên rất gần gũi.

Lăng Hàm trả lời rất tốt, thái độ cũng rất phối hợp, nhưng Daniel vẫn thấy hơi lo lắng trong lòng.

Hình tượng của nam chính là một hiệp khách phiêu bạt khắp nơi, nổi danh nhiều năm, một người như vậy thì phải toát lên được sự dày dạn và tang thương, đây không phải là điều mà một cậu nhóc non nớt mới hơn hai mươi có thể lèo lái được.

Khí chất và ngoại hình của một người có liên quan rất mật thiết với nhau, nếu tâm linh thuần khiết như bạc, đức tính cao thượng như pha lê, nhưng nếu có một gương mặt hung dữ, mọi người cũng sẽ không chịu “chi”. Cái phần thiệt của Lăng Hàm chính là ngoại hình của cậu, trước hết là cậu quá trẻ, quá non nớt, vừa nhìn đã biết là một khóm hoa được trồng trong nhà kính, sao có thể giống hiệp khách tang thương được?

Người đàn ông Âu Mỹ râu rậm không biết nói khéo mà nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình ra, Lăng Hàm nghe được cũng không nghĩ đối phương đang gây khó dễ cho mình, ngược lại cậu rất phục thái độ có trách nhiệm với công việc của đối phương. Cậu khẽ cười đáp: “Ông Holden, ông lo lắng chuyện này không hề sai, nhưng tôi cũng rất có niềm tin vào bản thân mình, nếu không anh Lục cũng sẽ không tiến cử tôi vào vai nam chính, nếu ông không tin tôi thì chắc cũng nên tin anh Lục chứ!”

Daniel nhớ tới câu “Cái tôi nhìn trúng không phải là diễn xuất mà là gương mặt của cậu ta” của Lục Tư Nguyên mà không khỏi cạn lời.

Lăng Hàm thấy thái độ kì lạ của Daniel mà không khỏi tò mò, theo lý mà nói, nếu đã lôi ngọn núi Lục Tư Nguyên ra, Daniel phải có niềm tin mới đúng, sao cậu lại có cảm giác hình như ông ấy còn lo lắng hơn thế nhỉ?

Nếu vừa bắt đầu đã không tin tưởng nhau, sau này hai bên hợp tác sẽ gặp trục trặc, Lăng Hàm nghĩ ngợi một hồi rồi bỗng đứng dậy.

Daniel và Trương Nghệ Tuyên không biết cậu muốn làm gì, ngẩng đầu nhìn cậu với vẻ nghi hoặc. Lúc mắt họ chạm nhau, ánh mắt của Lăng Hàm cũng thay đổi, ý cười trong mắt cậu bỗng trở nên u ám vô cùng, nếu nhìn kĩ, ẩn sâu trong đó là vẻ u buồn vô tận như màn đêm đen, giấu đi vô số chuyện cũ thăng trầm. Cùng lúc đó, khí chất của cậu cũng thay đổi một cách long trời lở đất. Nếu nói mới đầu cậu chỉ là một thanh niên non trẻ thì lúc này đây cậu lại bỗng trở thành một người đàn ông trưởng thành mang trên mình đầy vết tích của thời gian, khí chất ôn trọng, rất cường thế.

Daniel và Trương Nghệ Tuyên chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt và khí chất đó từ những người từng trải qua một cuộc đời phong phú.

Chương 25: Cảnh cáo

Lăng Hàm khẽ cau mày, hai hàng lông mày của cậu nhú lại tạo thành một khoảng cách rất ảo diệu, không cần quá đà cũng có thể thể hiện ra được nhuệ khí một cách vừa vặn nhất.

Hiệp khách ngao du thiên hạ, giết chóc vô số, trên người còn mang cả sát khí.

Khoảnh khắc ấy, Daniel và Trương Nghệ Tuyền đều quên mất gương mặt đẹp trai trẻ tuổi của Lăng Hàm, sự chú ý của họ đã bị ánh mắt và vẻ mặt của cậu thu hút. Họ như trông thấy một người khác, một hiệp khách đầy sắc bén. Kiểu cao ngạo cô độc của cậu giống như không ai có thể đồng hành được với mình.

Tim Trương Nghệ Tuyền đập thành thịch, đã lâu lắm rồi cô không có được thu hút bởi sự quyến rũ nam tính như thế này. Cô từng gặp rất nhiều kiểu trai đẹp trong giới giải trí, nhưng nhìn nhiều nên cũng không còn mặn mà gì với vẻ đẹp ngoại hình nữa rồi, cảm thấy ai ai cũng giống nhau, nhưng khí chất của Lăng Hàm lúc này lại rất đặc biệt, lạnh lùng tang thương, đối với cô kiểu đàn ông thế này như có sức hút ma mị vậy.

Diễn xuất của một người có thể tốt đến mức này, khí chất có thể thay đổi nhiều như thế, rõ ràng như thế thật sự rất hiếm thấy!

Daniel cũng sốc vì sự thay đổi khí chất mạnh mẽ của Lăng Hàm, là kiểu thay đổi có thể dùng mắt thường để thấy. Trên người diễn viên ít nhiều gì cũng có khí thế, khí thế càng mạnh mẽ thì sức ảnh hưởng càng lớn, độ truyền đạt cảm xúc càng mạnh. Ngoại trừ các động tác và vẻ mặt của diễn viên, khí thế cũng hết sức quan trọng, mà Lăng Hàm gần như sinh ra đã có loại khí chất thế này, lúc cậu cố tình muốn bày tỏ một cảm xúc nào đó, chỉ một động tác nhỏ hay biểu cảm nhỏ thôi cũng có thể được phóng đại gấp ngàn lần qua cái khí thế ấy, thậm chí còn phóng đại cảm xúc đó lên khiến mọi người xung quanh đều có thể bị lấy một cách rõ ràng.

Đương nhiên, kiểu lay truyền cảm xúc này hiện tại chỉ được giới hạn qua cách diễn còn bình thường nếu lúc cần ngóc thì vẫn ngóc, lúc ngó ngán thì vẫn cứ ngó ngán như thường thôi.

“Ông thấy tôi có được không?” Lăng Hàm thu lại vẻ thần thái trên mặt, mỉm cười hỏi.

Daniel hoàn hồn lại, thán phục nhìn người của Lục Tư Nguyên, ông ta biết quyết định của Lục Tư Nguyên sẽ không sai mà!

“Good! Good!” Daniel khen không ngớt lời, thậm chí còn giơ ngón cái ra.

Hành động này của Daniel khiến Lăng Hàm ngó người, rất nhiều đạo diễn trong nước đều rất kiềm chế bản thân, trước giờ chưa từng quá khen ngợi nghệ sĩ mới nào, như thế nêu làm vậy sẽ rất mất mặt vậy, giờ Daniel lại không hề che giấu sự tán thưởng của mình dành cho một người mới lần đầu gặp mặt, điều này đã ít còn ít hơn.

“Cảm ơn.” Được một đạo diễn lớn như Daniel khẳng định, Lăng Hàm cảm thấy vô cùng vui sướng.

Trương Nghệ Tuyền cũng cười nói: “Diễn tốt lắm!”

Lăng Hàm được khen đến đỏ cả mặt.

Sau khi nỗi lo của Daniel được xóa bỏ, bầu không khí giữa ba người cũng hòa hợp hơn. Quá trình quay sau đó cũng được tiến hành rất thuận lợi. Năng lực của Trương Nghệ Tuyền cũng không thể xem nhẹ, cô debut từ thân phận idol, đóng toàn phim thần tượng, nhưng lúc đóng cảnh đôi vẫn có thể cho thấy được diễn xuất của mình, rõ ràng cô cũng bỏ ra không ít công sức về mảng này, từ đầu tới cuối hai người gần như không hề có cảnh NG nào, mãi cho đến khi diễn một cảnh tình cảm.

Trong cảnh tình cảm này, Lăng Hàm phải ôm Trương Nghệ Tuyền bay qua bay lại giữa các cây, lúc rơi xuống đất thậm chí còn phải ôm nhau quay vòng rồi đáp xuống, hai người phải nhìn nhau đầy tình cảm, có thể truyền đạt được tình cảm của mình trong đó.

Nếu là công ty nhỏ thì những cảnh bay lượn thế này về cơ bản

sẽ không quay, vì sẽ phải dùng đến các công cụ dây cáp và các cảnh chuyên biệt, vừa tốn tiền lại phiền phức. Nhưng đầu tư lớn thì lại khác, không ngờ MV của Lục Tư Nguyên lại dùng tới cảnh này, từ chuyện phụ trách góc độ cho đến đạo cụ, tổ chức nhân viên có thể thấy, GMG rất coi trọng Lục Tư Nguyên.

Hai người được treo lên dây, từng lớp quần áo cổ trang trên người tung bay giữa không trung, Lăng Hàm còn đỡ còn Trương Nghệ Tuyền thì thảm rồi, vì phải thể hiện ra được chất tiên của nữ chính, cô phải mặc đủ năm lớp quần áo, váy cũng rất dài, lúc bay lên tung bay theo gió trông rất đẹp, nhưng lúc ở trong phim trường thì ngay đến đi đứng bình thường cũng rất khó khăn. Đã thế cô còn phải đội tóc giả, ít nhất cũng phải nặng tới hai cân, làm cho cô đi cũng mất cảm giác thăng bằng, hơn nữa cô còn không quen sử dụng dây cáp, lúc bị treo lên không trung thì sợ đến nỗi kêu ầm ĩ lên, cho nên cảnh này quay hai lần vẫn chưa thành công, lần cuối cùng thậm chí vừa mới treo lên một nửa cô đã gào thét ầm ĩ bảo các nhân viên hạ cô xuống.

“Tôi không quay nữa đâu!” Trương Nghệ Tuyền nói, cô ôm lấy chiếc váy dài quét đất, loạng choạng đi ra ghế ngồi, mặt mày như đưa đám.

Các nhân viên đưa mắt nhìn nhau, Daniel không nói gì nhưng người đàn ông ngoại quốc này cũng không cười nữa rồi. Còn Lục Tư Nguyên ở bên cạnh quan sát thì vẫn không có biểu hiện gì, hai mắt anh nheo lại, Lăng Hàm biết anh giận rồi.

Thân là bạn diễn, Lăng Hàm cảm thấy mình cũng nên giúp đỡ Trương Nghệ Tuyền một chút.

Cậu gọi hai cốc cà phê, đưa một cốc cho Trương Nghệ Tuyền, sau đó kéo ghế ngồi xuống đối diện với cô, quan tâm hỏi: “Vẫn ổn chứ?”

Trương Nghệ Tuyền nhận lấy cà phê, nói một tiếng cảm ơn, cô cầm ống hút vào cốc rồi khẽ cắn: “Không ổn, đu dây khó quá, tôi không quay nữa.”

“Đừng nói lời giận dỗi như vậy.”

Trương Nghệ Tuyền cắn môi, ánh mắt khẽ liếc về phía Lục Tu Nguyên, không ho he gì.

“Tôi thấy cô chỉ đang sợ thôi.” Lăng Hàm cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn chằm chằm sau lưng mình, ánh mắt đó vừa áp bức vừa như có thể nhìn xuyên thấu, khiến cậu cảm thấy như mọc gai ở lưng, rất khó chịu.

“Tất nhiên là tôi sợ rồi, từ nhỏ tôi đã sợ độ cao, treo tôi lên cao như thế, tôi có thể không sợ sao?” Trương Nghệ Tuyền không nhìn được lại lắm bầm.

Lăng Hàm giật mình: “Nhưng không phải trước kia cô từng quay phim cổ trang rồi à, trong phim có rất nhiều cảnh bay mà.”

“Hầu như đều dùng diễn viên đóng thế hết.” Trương Nghệ Tuyền cắn ống hút nói: “Daniel không cho dùng diễn viên đóng thế, tôi cũng ngại không dám nhắc tới.”

Lăng Hàm nghe ra được ý oán giận trong đó, cậu lên tiếng khuyên nhủ: “Có rất nhiều đạo diễn tâm cỡ đều không dùng diễn viên đóng thế. Hơn nữa nếu để người xem biết được chuyện có diễn viên đóng thế, họ sẽ nghĩ ngôi sao không đủ chuyên nghiệp chứ không nghĩ sâu xa được là có phải người ta sợ độ cao hay không đâu. Theo cá nhân tôi quan sát thì thấy chúng sợ độ cao của cô cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần khắc phục tâm lý sợ hãi là có thể khắc phục được chúng sợ độ cao rồi, điều này sẽ giúp ích được rất nhiều cho cô sau này.”

Trương Nghệ Tuyền chớp mắt.

“Đừng sợ, cũng không phải treo một mình cô trên cao, còn có tôi nữa mà.”

Trương Nghệ Tuyền bắt đầu hơi do dự.

“Cô yên tâm, nếu cô bị rơi xuống tôi sẽ kéo cô, nếu không tôi sẽ nhảy xuống trước để làm đệm cho cô nhé? Chỉ cần cô không báo sai cân nặng chắc tôi vẫn đỡ được cô thôi.” Lăng Hàm chớp mắt, đùa.

Trương Nghệ Tuyền bật cười, khẽ đập lên đầu cậu một cái:

“Đáng ghét!”

Hai người cùng cười rộ lên.

Không biết tại sao, Lăng Hàm cảm thấy hai ánh mắt sau lưng mình lại càng rét buốt hơn, làm cậu bất giác căng cứng cả người.

“Đang nói gì mà vui thế?” Sau lưng vang lên một giọng nói trầm thấp rất hay, nhưng cái giọng điệu u ám kia lại khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Lăng Hàm không cần quay đầu lại cũng biết Lục Tự Nguyên đại ma vương đang đứng sau lưng cậu, cậu căng thẳng nuốt nước bọt.

“Nghỉ đủ chưa? Mọi người đều đang đợi hai người để làm việc đây, còn có thời gian ở đây mà chọc con gái nhà người ta cười?” Rõ ràng là chĩa mũi nhọn vào Lăng Hàm.

“Hả?” Lăng Hàm bị anh nói mà không phản ứng lại kịp, chẳng lẽ anh ta cảm thấy vừa rồi mình chỉ đi chọc gái thôi sao? Mình chỉ an ủi bạn diễn thôi mà, sao lại thấy anh ta nhìn mình với ánh mắt lạ thế?

“Xin lỗi, là lỗi của tôi, tôi nghĩ tôi đã lấy lại được trạng thái của mình rồi, chúng ta bắt đầu thôi.” Trương Nghệ Tuyền như một học sinh tiểu học nhìn thấy chủ nhiệm, nơm nớp lo sợ đứng dậy, thậm chí đánh mắt ra hiệu cho Lăng Hàm.

Lăng Hàm vốn muốn cãi lại mấy câu, nhưng nhận được ánh mắt của Trương Nghệ Tuyền xong liền nuốt những lời định nói xuống: “Xin lỗi, làm chậm trễ thời gian của mọi người rồi.”

Ánh mắt của Lục Tư Nguyên dừng lại trên người hai người, sau đó “hừ” một tiếng, quay người bỏ đi.

Chờ anh đi rồi, Trương Nghệ Tuyên mới khẽ vỗ ngực nói: “Sợ quá đi mất!”

Lăng Hàm cũng thót tim.

“Trước đây, anh ấy là thần tượng của tôi, đẹp trai lại còn tài giỏi, tôi còn ước anh ấy là bạn trai của tôi nữa... Haizzz... Nhưng thôi đáng sợ lắm, thấy anh ấy mà cứ như thấy cha tôi vậy.”

Lăng Hàm suýt nữa thì phì cười, Lục Tư Nguyên giống cha? Mà đích thực, cái mặt như thế ai cũng nợ anh ta mấy chục triệu tiền quan tài đó không biết giống cha của ai nữa?

“Cha Lục?”

“Đúng, cha Lục?”

“Ha ha ha ha ha...”

Không biết là do cảm ứng điện tim hay giác quan thứ sáu, Lục Tư Nguyên vốn đã đi xa được mấy mét bỗng quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Lăng Hàm đang cười ha hả kia.

Nụ cười của Lăng Hàm bỗng cứng đờ, cười không được, không cười cũng không xong.

“Cậu qua đây!” Lục Tư Nguyên nói.

“Hả?” Lăng Hàm sững sờ.

Trương Nghệ Tuyên tựa đầu vào tai cậu nói nhỏ: “Cha Lục gọi cậu kia, còn không mau qua đó đi?”

Sau đó cô còn huých cậu một cái, nhân cơ hội để chuồn, còn nhanh hơn cả thỏ.

Cô gái này!

Lăng Hàm bị đẩy ra làm bia đỡ nổi đóa, lại bất đắc dĩ lết xác tới chỗ Lục Tư Nguyên, khẽ hỏi: “Anh có chuyện gì cần dặn dò?”

Lục Tư Nguyên không nói gì mà quay người đi thẳng, Lăng Hàm nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cũng chỉ có thể chấp nhận số phận đi theo anh vào phòng, vừa đi vừa nghĩ: Mấy lời vừa nãy mình đùa với Trương Nghệ Tuyên chắc không bị anh ta nghe thấy đâu nhỉ? Có phải anh ta muốn đuổi mình đi không? Lỡ mình mất cơ hội lần này thì thật sự không biết ngày nào tháng nào mới có công việc tiếp theo nữa...

Lục Tư Nguyên bỗng dừng bước, lạnh nhạt quay lại.

Tới rồi!

Lăng Hàm càng căng thẳng hơn.

Lục Tư Nguyên khoanh tay trước ngực, khẽ hất cằm, trong mắt ngoài vẻ khinh thường còn xen lẫn chút tức giận không thể nói rõ: “Thân là tiền bối của cậu, tôi có lời muốn cảnh cáo cậu.”

Chương 26: Tức giận

Lăng Hàm vội rửa tai lắng nghe.

“Sau này, tốt nhất cậu nên giữ khoảng cách với các ngôi sao nữ.”

Lăng Hàm không ngờ Lục Tư Nguyên sẽ nói câu này, còn nghi ngờ “hả” một tiếng.

Lục Tư Nguyên thấy vẻ mặt ngu độn không hiểu gì của cậu liền nổi cáu: “Nghe không hiểu à? Chuyện lần trước với Âu Dĩnh bị làm âm lên, đã thế còn phải chịu hiệt, giờ cậu lại thân thiết với Trương Nghệ Tuyền như thế, cười cười nói nói ngay trước mặt mọi người, cậu không có não hay muốn nhân cơ hội này để tạo chút scandal hả?”

Lăng Hàm: “...”

“Sau này giữ khoảng cách với ngôi sao nữ đi, nghe rõ chưa?”

Cứ nghĩ đến chuyện người này dám quyến rũ người khác ngay trước mặt mình, ngọn lửa trong lòng anh lại càng lúc càng có xu thế bùng lên phừng phừng, ê kíp của họ rất chuyên nghiệp, tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Lăng Hàm: “... Vâng.”

Quản cũng ghê thật đấy cha Lục, tôi chỉ nói chuyện với bạn diễn vài câu thôi, sao lại thành quyến rũ người ta rồi?

Trong lòng cậu chất đầy oán thán, nhưng thấy dáng vẻ hung ác của Lục Tư Nguyên, cậu vẫn phải nhin lại, đành ngậm đắng nuốt cay nhận cái tội danh “quyến rũ ngôi sao nữ” kia.

“Ở trong đoàn của tôi thì không được phép có quan hệ yêu đương với ngôi sao nữ, cũng không được yêu ai cả, muốn yêu thì xong việc hẵng yêu!” Lục Tư Nguyên khí thế quát trời: “Đừng có nghĩ nơi này của tôi thành chỗ khác, ở đây không

phải khu vui chơi, cũng không phải là quán bar hay đường phố, nghe thấy chưa?”

Lăng Hàm bị mắng một trận vuốt mặt, cố nặn ra một chữ: “... Vâng.”

Lục Tư Nguyên thấy cậu bị mắng đàn cả người, cơn giận cũng tiêu tan, bỗng thấy thái độ vừa rồi của mình có hơi khắt khe quá, anh hắng giọng: “Cậu...”

“Tôi sẽ cố gắng làm việc nghiêm túc, tuyệt đối sẽ không yêu đương với ai hết!” Lăng Hàm vội bảo đảm, lại hỏi: “Anh còn gì muốn nhắc nhở tôi nữa không?”

Lục Tư Nguyên im lặng một hồi, xấu hổ đáp: “... Hết rồi.”

“Vậy... tôi đi trước nhé?” Lăng Hàm chỉ ra cửa.

Lục Tư Nguyên đành phải gật đầu.

Lăng Hàm chạy biến khỏi phòng.

Lục Tư Nguyên: “...”

Vừa rồi có phải mình dữ quá rồi không?

Sau khi ra khỏi cửa, Lăng Hàm chỉ muốn ngửa mặt nhìn trời gào thét, trút hết nỗi tức giận và oan ức của mình ra ngoài. Cậu biết, kiếp trước cậu với Lục Tư Nguyên không hợp tính nhau, kiếp này càng không thể ở chung chỗ được, vì tên kia là một tên tự đại, lúc nào cũng coi mình là đúng. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân mà cậu ghét nhất ở Lục Tư Nguyên.

Đồ cuồng tự đại! Cuồng tự đại! Anh nghĩ anh là ai chứ? Anh tưởng anh cha tôi thật đấy à?

Ông đây mà còn là Bạch Tử Sách thì đếch thèm quan tâm đến mi đâu nhé!

Mi cứ chờ đây, chờ quay xong cái MV này, ông đây sẽ đập bay mi, cả đời này cũng không thèm gặp mi nữa!

Lăng Hàm đâm ngực thùm thụp, vừa bực vừa tủi.

Daniel đi ngang qua, thấy cậu lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, lúc lại hớn ha hớn hờ, không hiểu nổi phải lên tiếng: “Lăng, cậu đang làm gì thế?”

Lăng Hàm quay đầu lại, xấu hổ nói: “Tôi... đang luyện tập.”

“À...” Daniel cũng không nghi ngờ gì nữa: “Bắt đầu quay thôi.”

Lăng Hàm nhanh chóng tiến vào trạng thái làm việc, đi cùng Daniel quay lại địa điểm quay. Lục Tư Nguyên cũng ra khỏi phòng, thông dong đi về phía phim trường, đúng lúc thấy cảnh Lăng Hàm đang ôm Trương Nghệ Tuyền nhìn nhau giữa không trung, hai người nhìn nhau như thế xung quanh không có ai khác, trong ánh mắt ngập tràn tình ý, tựa như đôi tình nhân tình cảm nhất trên đời.

Lục Tư Nguyên: “...”

Tự dung muốn chửi người ghê.

Daniel khua tay: “Cắt!”

Sau đó ông bước từ sau máy quay ra, nói: “Tốt lắm, biểu cảm của Trương rất tự nhiên, không cứng chút nào, cảm xúc giữa hai người cũng truyền đạt được đủ cảm xúc.”

Lục Tư Nguyên đành phải đè cảm giác khó chịu trong lòng xuống, từ từ bước tới chỗ máy quay. Anh không cần góp mặt vào các tình tiết tình cảm của MV, chỉ có mấy cảnh xen vào trong bài hát thôi.

Daniel thấy Lục Tư Nguyên liền nói: “Lục, cậu cũng đến rồi à?”

Lục Tư Nguyên khẽ gật.

Daniel: “Vừa rồi biểu hiện của họ tốt lắm, không biết cậu có thấy không?”

Lục Tư Nguyên lại gật tiếp.

Daniel sờ sờ râu: “Nhưng vẫn không đủ, còn thiếu cái gì đó nữa ấy.”

“Thiếu cái gì?”

Daniel gọi Lăng Hàm và Trương Nghệ Tuyền tới, nhìn họ một lượt, sau đó mới sực nhớ ra: “Tôi biết thiếu sót ở đâu rồi.”

Mọi người chẳng ai hiểu gì.

Daniel lại nói: “Hai người hôn nhau một cái thử xem nào?”

Lăng Hàm & Trương Nghệ Tuyền: “!”

Lục Tư Nguyên cau mày lại.

“Đúng rồi! Là hôn! Hay người phải truyền đạt được tình cảm dù có phải từ bỏ tất cả cũng phải ở bên nhau.” Mỗi khi Daniel kích động đều thích hoa tay múa chân: “Chỉ diễn tả bằng ánh mắt thì vẫn không đủ, hôn nhau sẽ kích thích trực quan hơn!”

Lăng Hàm nghiêm túc nghe ông diễn giải một hồi, tán đồng gật đầu: “Không tồi, nếu có thể hôn thì có thể thể hiện được tình cảm một cách mạnh mẽ hơn một chút. Tình tiết trong MV quá ngắn, cảnh nào cũng phải có đủ điểm nhấn, cho nên hôn chính là cách trực quan nhất.” Lăng Hàm chỉ đơn giản là phân tích từ góc độ chuyên nghiệp, không hề đề lấn bất cứ tình cảm cá nhân nào vào đó.

Mặt Trương Nghệ Tuyền thoáng đỏ lên, nhưng cô cũng không phản đối.

Cơn điên bị Lục Tư Nguyên đè xuống lúc nãy lại bắt đầu tăng lên vùn vụt, anh lạnh lùng nói: “Không được.”

Ba người quay lại nhìn anh.

Vẻ mặt của Lục Tư Nguyên rất khó lường: “Người cổ đại vô cùng giữ gìn lễ tiết, luôn đặt câu ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ ở cửa miệng, hai người chưa thành hôn ôm ấp nhau đã là cực hạn rồi, giờ mà đề hôn nhau thì sẽ thành quá đấy.”

Mọi người nghe cũng thấy có lý, Daniel nói: “Ừ, tôi không

nghĩ ra.”

Lăng Hàm cảm thấy Lục Tư Nguyên nói vậy cũng đúng, nhưng MV không phải là phim truyền hình, không cần quá cầu kì như thế, giờ trong phim cổ đại thần tượng làm gì có nhân vật chính nào không nhiệt tình như người hiện đại đâu?

Cậu nhìn từ cái nhìn khách quan, đơn thuần nói ra suy nghĩ của mình, ai ngờ vừa nói xong đã bị Lục Tư Nguyên nghìn như muốn giết đến nơi.

Lăng Hàm lạnh hết cả sống lưng, lại sao nữa thế?

“Cậu muốn hôn Trương Nghệ Tuyền lắm đấy hả?” Lục Tư Nguyên nghiêng răng.

“Hả?” Lăng Hàm tròn tròn mắt, cái quái gì thế?

Mặt Trương Nghệ Tuyền bỗng đỏ bừng lên, cô xấu hổ cúi gằm đầu xuống.

Thấy Trương Nghệ Tuyền như vậy, Lăng Hàm tê dại cả da đầu, không phải chứ, chắc không phải cô ấy tưởng thật đấy chứ?

Cậu vội giải thích: “Tôi chỉ nói ra suy nghĩ của mình thôi, chuyện này... thật ra tôi cũng cảm thấy người cổ đại sẽ không thoáng như thế...”

Sắc mặt Trương Nghệ Tuyên liền thay đổi: “Cậu không muốn hôn tôi?”

Lăng Hàm ghen cả họng, lại cái quần gì vậy?

Lăng Hàm quay đầu, thấy Lục Tư Nguyên đang đứng bên cạnh nhìn mình chăm chăm, ánh mắt đó như thể đang nói: Chẳng lẽ cậu muốn hôn cô ấy?

Thừa nhận thì đắc tội với Lục Tư Nguyên, dù sao anh ta cũng vừa cảnh cáo mình không được tiếp xúc gần gũi với ngôi sao nữ xong, anh ta là cha là mẹ là miếng cơm manh áo của mình, không đắc tội được. Nhưng không thừa nhận thì lại khiến Trương Nghệ Tuyên mất thể diện, đắc tội với tiểu hoa tương lai, sau này sẽ khó sống lắm.

Có trả lời thế nào cũng không đúng, Lăng Hàm nhúc nhích hết cả đầu, hặn hặn lời.

Đúng vào thời khắc nguy hiểm này, trong đầu Lăng Hàm chợt lóe lên, nghĩ tới một kẻ có thể đối phó được với tình cảnh này.

“A, bụng tôi đau quá, tôi vào nhà vệ sinh một lát nhé.” Không đợi mọi người kịp phản ứng lại, Lăng Hàm đã nhăn nhó ôm bụng, dưới chân như bời dẫu, chạy như bay.

Trong ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.

Suốt quá trình quay sau đó, các cảnh quay giữa Lăng Hàm và Trương Nghệ Tuyên đều rất thuận lợi, tất nhiên là không có cảnh hôn nào rồi. Dù vậy, mọi người vẫn không thể nhìn ra được vẻ hỉ nộ trên mặt Lục Tư Nguyên, xem ra tâm trạng của anh không tốt chút nào.

Ai nấy đều thầm nhủ: Không hổ danh là kẻ cuồng công việc, đóng tốt thế rồi còn không hài lòng, yêu cầu cao thật.

Có người nghĩ: Chẳng trách Lục Tư Nguyên có thể trở thành ngôi sao lớn như thế, xem ra cái thái độ đã tốt còn muốn tốt hơn này không thể tách khỏi anh được rồi.

“Thế nào?” Daniel không biết thái độ của anh nên phải lên tiếng hỏi: “Cậu có đề nghị gì khác không?”

“Không.” Lục Tư Nguyên lắc đầu: “Cứ làm theo ý của ông là được.”

Lăng Hàm không biết có phải mình bị ảo giác không mà cậu cảm thấy ánh mắt của Lục Tư Nguyên có lướt qua chỗ mình. Cậu không nhìn được lại phải đánh giá Lục Tư Nguyên, bình thường trong quá trình quay, đạo diễn có quyền lớn nhất, đằng này Daniel lại có vẻ cung kính với Lục Tư Nguyên như thế, rất coi trọng các kiến nghị của anh ta, thậm chí Lăng Hàm còn có cảm giác, nếu Lục Tư Nguyên không hài lòng về chỗ nào đó, Daniel cũng sẽ thỏa hiệp ngay.

Lục Tư Nguyên có quyền lợi lớn thế sao?

Daniel vỗ tay: “Được rồi, xong việc.”

Nghe thấy hiệu lệnh của ông xong, mọi người bắt đầu thu dọn. Trương Nghệ Tuyền chống bộ tóc nặng dài của mình thở phào một hơi, vội cởi ngay quần áo với tóc giả ra.

“Để tôi giúp cô.” Lăng Hàm xông xáo giúp cô cởi cái đai lưng bị siết chặt ra.

Trương Nghệ Tuyền kêu khổ: “Trời ơi, tôi sắp bị siết chết rồi!”

“Sắp xong rồi đây.” Lăng Hàm vừa an ủi vừa vòng qua eo cô cởi cái nút thắt chặt cứng kia ra, hai tay cậu vừa hay lại vòng tới trước ngực, cảnh này trong mắt người khác chỉ khiến người ta có cảm giác tư thể của hai người rất mờ ám.

Daniel cười nói: “Chắc không phải yêu rồi đấy chứ.”

Ông chỉ nói đùa thôi, Lăng Hàm với Trương Nghệ Tuyền mới quen nhau chưa tới một ngày thì sao có thể yêu nhau được. Đang định đùa thêm mấy câu thì lại thấy vẻ mặt u ám của Lục Tư Nguyên, ông liền dừng lại.

“Lục?”

Lục Tư Nguyên chậm rãi không nhìn hai người kia nữa, nói với Daniel: “Không sao.”

Daniel: “...”

Còn nói không sao, mặt cậu sắp đen thành mực viết bút lông rồi đây.

Chương 27: Áo choàng dài

Lục Tư Nguyên cũng không hiểu sao tự dưng lại giận, kiêu như cú thầy Lăng Hàm là bực, tên này không nghe lời gì cả, bảo cậu ta giữ khoảng cách với ngôi sao nữ, cậu ta vẫn một mình một kiêu đi làm mấy trò mờ ám với người ta, đúng là không để Lục Tư Nguyên anh vào mắt mà. Nói năng hành xử đều xóc nổi, không những mặt giống ai đó kia, ngay đến cả cử chỉ hành vi với kiêu chọc giận mình cũng giống nữa.

Thấy Lục Tư Nguyên không nói gì, Daniel không khỏi nhìn theo hướng Lục Tư Nguyên đang nhìn, thấy Lăng Hàm và Trương Nghệ Tuyền đang cười nói vui vẻ đi tới, trông có vẻ quan hệ rất tốt.

“Anh Lục, ông Holden.” Trương Nghệ Tuyền thấy Lục Tư Nguyên là lại căng thẳng, lúc cô căng thẳng thì sẽ theo bản năng tìm kiếm lấy che chở, thế là Trương Nghệ Tuyền tự dựa vào Lăng Hàm theo phản xạ.

Lăng Hàm cảm nhận được sự căng thẳng của cô, khẽ vỗ vỗ tay cô, dùng ánh mắt cổ vũ cô. Trương Nghệ Tuyền nghĩ tới việc mình đã quay qua, trong lòng cũng có tự tin hơn, nhưng lúc cô nhìn vào ánh mắt sắc bén của Lục Tư Nguyên thì vẫn bị dọa cho hết hồn.

Dữ quá đi mất hu hu!

Lăng Hàm cũng bị Lục Tư Nguyên nhìn cho đại cả người, lại sao thế hả anh giai?

Kiếp trước cậu đã biết tên Lục Tư Nguyên này khó xử lý rồi, nhưng không ngờ lại khó đến vậy. Cậu hoàn toàn không nắm bắt được cảm xúc thay đổi thất thường của Lục đại ma vương, tên này vui giận khó nhận biết, lúc nào cũng u ám, đúng là trái với quy luật.

Chẳng lẽ anh ta cảm thấy không hài lòng về biểu hiện của mình? Bất mãn thì phải nói ra chứ anh giai ơi, anh cứ nhìn thế

này là có ý gì?

Cuối cùng vẫn là Daniel giải cứu cho họ: “Lục?”

Lục Tư Nguyên khẽ “hừ” một tiếng, chẳng nói chẳng rằng quay người bỏ đi.

Mất không thấy, tâm không phiền.

Thế là mấy ngày trời, trừ hôm đầu tiên Lục Tư Nguyên có tới thì những ngày còn lại đều không thấy bóng dáng đâu cả. Dù thỉnh thoảng có xuất hiện nhưng mặt vẫn cứ lạnh tanh, không giống vui cũng không giống không vui, đặc biệt là lúc có Lăng Hàm, thái độ lại càng kiêu căng ngạo mạn hơn. Cái danh ngôi sao lớn bày đó đúng là không ai sánh được bằng. Hiện tại, Lăng Hàm chỉ là một ngôi sao tép riu, Lục Tư Nguyên mà ở trước mặt cậu thì cậu cũng phải cẩn thận mà hầu hạ ấy.

Dần dà, ngay đến Trương Nghệ Tuyền cũng nhìn ra được điều gì đó, nhân lúc nghỉ ngơi liền tám vài ba câu: “Haiz, có phải cậu đặc tội với Lục Tư Nguyên rồi không?”

Lăng Hàm đáp: “Sao lại thế được?”

Trương Nghệ Tuyền khéo léo nói: “Hình như anh ấy có hơi... nghiêm khắc với cậu.”

Đương nhiên Lăng Hàm sẽ không nói xấu cái “đuôi lớn” của mình, dù cho lúc này cậu đang âm thầm nói “phải đó, phải đó” trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn bênh: “Tôi là đàn em của anh ấy, chuyện nên làm thôi.”

Trương Nghệ Tuyền “à” một tiếng, bỗng nói: “Sau khi quay xong cái MV này tôi phải đi quay một bộ phim cổ trang, tôi thấy hình tượng và diễn xuất của cậu cũng rất ổn, tôi có thể giới thiệu cậu với đạo diễn.”

Lăng Hàm vừa kinh ngạc vừa mừng, bánh từ trên trời rơi xuống, làm gì có chuyện cậu không nhận chứ?

Cậu cố đè nén cơn kích động lại, nói: “VẬY... cảm ơn cô nhé.”

Trương Nghệ Tuyên nở nụ cười: “Cảm ơn gì chứ, chúng ta không phải là bạn đấy sao? Huống hồ tôi cũng chỉ giới thiệu cậu thôi, còn việc có thể được hay không thì phải chờ ý của đạo diễn nữa mà, nhưng tôi nghĩ chắc chắn là cậu sẽ được thôi.”

Hai người nói chuyện vui vẻ về bộ phim cổ trang sắp tới của Trương Nghệ Tuyên quên cả xung quanh, không hề phát hiện ra Lục Tư Nguyên đang đứng ở cách đó không xa lảng lảng nhìn họ.

Thấy sắc mặt Lục Tư Nguyên càng lúc càng đen, Tần Vĩnh đi cùng anh tới liền đi qua cắt ngang hai người: “Nói gì mà vui thế?”

Hai người vội ngẩng lên, phát hiện Lục Tư Nguyên đang đứng trước hai người, mới rồi nói chuyện nhập tâm quá nên không phát hiện ra anh ta tới.

Trương Nghệ Tuyên vội đứng dậy nói: “Không có gì, chỉ nói chút chuyện về bộ phim sắp tới của tôi thôi.”

“Phim sắp tới?”

“Ừ, diễn xuất của Lãng Hàm khá tốt, ngoại hình cũng ổn, tôi muốn giới thiệu cậu ấy với đạo diễn.”

Tần Vĩnh còn chưa nói gì, Lục Tư Nguyên này giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng: “Tốt đấy nhỉ.”

Lúc nói câu này, cuối cùng anh cũng cười, mặt mày cũng không làm lì nữa, Lãng Hàm thầm thở phào nhưng lại thấy hơi bất an. Nói sao nhỉ? Tuy trước đây Lục Tư Nguyên luôn có thái độ thù địch với cậu, nhưng trong tiềm thức cậu biết Lục Tư Nguyên sẽ không thật sự hại mình, có điều lúc này tuy Lục Tư Nguyên cười, nhưng ánh mắt nhìn cậu lại trở nên rất lạnh lùng, giống như một siêu sao lần đầu gặp mặt, lạnh lùng kiêu ngạo, xa tận chân trời.

“Mai chúng ta sẽ quay một MV khác, cảnh đã được bố trí xong rồi, chuẩn bị sẵn sàng đi.” Lục Tư Nguyên nói.

“À... được.” Lãng Hàm đáp.

Lục Tư Nguyên lịch sự gật đầu với Trương Nghệ Tuyên rồi mới đi, Trương Nghệ Tuyên ngẩn người tại chỗ, lẩm bẩm: “Vừa rồi... Lục Tư Nguyên cười với tôi hả?”

Lăng Hàm “ừ” một tiếng.

Trương Nghệ Tuyên ôm mặt hét ầm lên: “Đẹp trai quá a a a a a!”

Lăng Hàm: “...”

Trương Nghệ Tuyên: “Tôi quyết định rồi, tôi vẫn coi anh ấy là thần tượng của tôi.”

Lăng Hàm: “...”

Nói thật, trước khi gặp Trương Nghệ Tuyên, cậu cứ tưởng rằng Trương Nghệ Tuyên là một cô gái dịu dàng, cao quý. Lúc mới gặp, hình tượng thanh thuần, dịu dàng của cô cũng rất phù hợp với tạo hình nhân vật. Nhưng biểu hiện lúc này của Trương Nghệ Tuyên thì chẳng khác cô nàng fan cuồng bình thường chút nào, thật sự khác xa với hình tượng trên truyền hình của cô.

Bên này, Tần Vĩnh chạy theo chân Lục Tư Nguyên khẽ hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì.” Lục Tư Nguyên cười, lắc đầu: “Là tôi nghĩ

nhiều rồi thôi.”

Phải, sao anh có thể tìm hình bóng của một người khác ở một người như vậy được? Lời của Trương Nghệ Tuyền khiến anh nhớ tới chuyện hồi trước Lăng Hàm từng có ý định tiếp cận mình. Sao anh lại có thể quên được bản tính của người này chứ?

Trước đây, mình không hòa theo cậu ta, giờ cậu ta đổi cách để tiếp cận mình, có được cơ hội mà cậu ta muốn, cũng giống với việc giờ cậu ta tiếp cận Trương Nghệ Tuyền vậy. Con người này rất thông minh, uổng công mình còn tưởng cậu ta ngốc, sợ cậu ta chịu thiệt.

Lại nói, mình cũng chẳng là gì của cậu ta, tại sao phải lo lắng thay cho cậu ta chứ?

Anh vốn định để quay xong MV này sẽ giới thiệu cho Lăng Hàm đi casting một bộ phim điện ảnh, nhưng giờ xem ra không cần nữa rồi, cậu ta đã có được nguồn lợi mới, không cần mình phải nhọc lòng nữa.

Lăng Hàm không hề biết Lục Tư Nguyên đã thay đổi thái độ với mình, cũng không biết mình đã đánh mất một cơ hội đáng quý đến thế nào. Cậu nghiêm túc nghe theo yêu cầu của Daniel để quay hết tất cả các cảnh, quay xong cảnh cuối cùng với Trương Nghệ Tuyền, lúc kết thúc cũng đã là mười giờ tối rồi.

Mọi người vốn định cùng nhau ăn bữa cơm, nhưng trước khi đi Trương Nghệ Tuyền lại có việc phải về trước, Lăng Hàm đành tự lái xe về nhà. Lúc đi đến bãi đỗ xe, cậu lại thấy chiếc Volvo màu xanh kia, rất giống với chiếc Volvo từng bám theo cậu trước đây.

Chẳng lẽ là một ngôi sao nào đó?

Suy nghĩ ngờ vực này chỉ lóe lên một cái rồi rất nhanh biến mất, quay phim tới tận mười giờ, cậu mệt lắm rồi, giờ cậu chỉ muốn ăn chút gì đó rồi đi ngủ thôi.

Lăng Hàm lái xe rời khỏi phim trường Đông Nam, về nhà tắm rửa rồi ngủ một giấc, sáng hôm sau lại dậy từ sớm rồi lái xe tới Đông Nam. Tuy cậu không thích tính cách Lục Tư Nguyên, nhưng chuyện nào ra chuyện nấy, Lục Tư Nguyên cũng rất tốt

với cậu, không chỉ cho cậu đóng MV cổ đại, còn để cậu đóng luôn MV hiện đại, xét từ mặt nào đó thì Lục Tư Nguyên chính là quý nhân kiếp này của cậu.

Lăng Hàm phì nhô chuyện Lục Tư Nguyên tính tình tự đại, nhưng tận sâu trong đáy lòng cậu lại rất cảm kích anh, chỉ có điều có cảm kích đến mấy cũng không làm gì được cả, cái bình gốm trước kia tặng bị bỏ rồi, giờ có tặng gì e là cũng sẽ bị chê thôi. Thân phận và địa vị của hai người ở thời điểm hiện tại chênh nhau quá lớn, dù có muốn trả ơn, người ta cũng sẽ không nhận, có lẽ phải chờ tới sau này khi cậu đứng ở vị trí cao hơn mới có thể khiến Lục Tư Nguyên chấp nhận lời cảm ơn của mình cũng nên.

Ca khúc chủ đề của MV tiếp theo kể về tình anh em, câu chuyện xảy ra ở một vùng biển thời dân quốc, Lục Tư Nguyên là anh trai của Lăng Hàm, cha mẹ của hai người bị Hà đại ca của băng đảng xã hội đen giết chết. Hai anh em mất đi người thân, để có thể sống, người anh Lục Tư Nguyên không thể không gia nhập vào băng đảng dưới sự bức ép của Hà đại ca, anh kiếm tiền để người em là Lăng Hàm được đi học, đương nhiên anh cũng không hề nói cho em mình biết chuyện mình đã gia nhập vào băng đảng kia, chỉ nói là đã tìm được một công việc. Người em cảm kích ân tình của anh trai, cố gắng học hành, vì có thù với xã hội đen nên đã gia nhập vào đội cảnh sát, nhưng không được trọng dụng. Để tóm được Hà đại ca, người em đã cố gắng hết sức để điều tra về sản nghiệp của gã, Hà đại ca rất tức giận, muốn giết người em. Người anh cầu xin gã đừng giết em mình, hứa với gã rằng sẽ đi buôn lậu súng ống đạn dược, nhưng người em lại rất có năng lực, không ngờ lại có thể xộc được vào tận nơi giao dịch của bọn họ, phát hiện ra anh trai mình chính là tay sai của Hà đại ca, cậu sốc vô cùng. Hai anh em xảy ra tranh cãi kịch liệt, cuối cùng người anh vì muốn bảo vệ cho người em thoát khỏi sự truy sát của Hà đại ca mà đã bị trúng đạn, trước khi chết anh đã nói cho người em biết địa điểm mà anh đã thu thập được chứng cứ phạm tội của Hà đại ca, người em nước mắt lưng tròng cầm bằng chứng của người anh đi báo cảnh sát, tóm được Hà đại ca, có được cơ hội thăng cấp.

Đạo cụ và trang phục dùng trong MV rất tinh xảo, đậm phong cách vùng biển, lại có gì đó cao quý và ụ buồn. Lăng Hàm mặc áo sơ mi trắng và com-lê xá, cậu thấy một chiếc áo choàng màu đen được treo trên giá cách đó không xa, mắt liền

sáng lên. Chiếc áo đó được may rất tinh tế, đậm chất phục cổ kinh điển, vạt áo dài rất khí thế.

Kiếp trước, Lăng Hàm thích nhất là áo choàng đen, cậu sưu tập đủ mười cái. Cái áo này rất giống với cái áo mà cậu thích mặc nhất trước kia. Thấy đúng thứ mình thích, Lăng Hàm đang rảnh rỗi không nhịn được lấy ra choàng lên người, áo hơi rộng, nhưng mặc lên cũng rất vừa người.

Lăng Hàm mặc xong ra khỏi phòng thay đồ.

Lúc này cậu đang đi một đôi boot, mặc com-lê, khoác áo choàng đen đi trên con đường mờ mịt khói, hình tượng trong lòng có thù lại càng được hiện ra một cách sắc nét hơn. Cơ thể và gương mặt kiếp này của cậu trông không trải đời như kiếp trước, nhưng vóc dáng vẫn rất được, vấn đề là chiều cao ổn, lúc mặc áo khoác đen đi giày boot trông vô cùng khí thế.

Chương 28: Kết thúc

Lục Tư Nguyên tạo hình xong bước ra, nhìn cái thấy ngay bóng lưng Lăng Hàm đang chạy xa, bóng dáng ấy rất quen thuộc, mang vẻ cô độc và cao ngạo khiến anh chân động, suýt chút nữa đã buột miệng nói ra ba chữ “Bạch Tử Sách”, nhưng anh vẫn nhanh chóng phản ứng lại kịp, cố đè tâm trạng kích động của mình xuống, tự nhủ:

Cậu ta không phải là Bạch Tử sách, chỉ là một người có vài nét giống thôi.

Nhưng... giống quá.

Trước đây anh chỉ thấy mặt cậu ta giống Bạch Tử Sách, nhưng giờ không chỉ khuôn mặt, ngay đến cả khí chất cũng giống vô cùng. Bóng dáng cậu mặc chiếc áo khoác kia suýt nữa khiến anh tưởng lầm rằng Bạch Tử Sách sống lại.

Ngón tay Lục Tư Nguyên khẽ run lên.

Lăng Hàm đứng ở phía trước, quay người lại.

Mắt Lục Tư Nguyên bỗng trừng lớn.

Bộ đồ đó, kiểu tóc đó, ánh mắt và nụ cười bừng binh đó đều giống Bạch Tử Sách vô cùng.

Ngón tay của anh siết chặt lại, giống quá! Thật sự giống quá rồi!

Daniel ở cách đó không xa nói với Lăng Hàm: “Không đúng, cậu không phải là anh, cậu là em, không nên toát ra khí chất như vậy.”

Lăng Hàm cười rộ lên, cậu sờ tay lên cổ áo nói: “Tôi rất thích chiếc áo khoác này.”

Khoảnh khắc đó, trái tim Lục Tư Nguyên bỗng thất lại, chiếc

áo khoác mà Lăng Hàm đang choàng là một chiếc áo dạ đen kiểu kinh điển, rất giống với áo mà Bạch Tử Sách thường mặc trước đây, nghe thấy Lăng Hàm nói thích chiếc áo ấy, Lục Tư Nguyên vừa kích động lại vừa tức giận, còn có chút bị thương, sắc mặt bỗng trở nên âm trầm cực độ.

“Đó là áo của tôi.” Anh chậm rãi nói.

Nghe thấy giọng anh, Lăng Hàm quay lại, thấy sắc mặt của Lục Tư Nguyên cậu liền thót tim, vội cởi áo ra nói: “Xin lỗi, tôi...”

“Tôi” xong lại không biết nên nói gì, tội tự tiện động vào phục trang nói lớn thì lớn mà nói nhỏ thì nhỏ, nếu Lục Tư Nguyên muốn truy cứu thì thật sự không sao nói rõ được.

“Tại sao lại tự tiện động vào phục trang?” Lục Tư Nguyên bước tới bên cạnh cậu, lạnh lùng hỏi.

Lăng Hàm ngẩn ra, không biết giải thích sao, chỉ chạm vào một tí thôi mà, hơn nữa cái áo này treo bừa ở đó, cũng có phải đồ quý giá gì đâu, tại sao Lục Tư Nguyên lại tức giận như thế?

Bất kể nguyên nhân có là gì, Lăng Hàm cũng chỉ có thể nói: “Tôi xin lỗi.”

Bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng, các nhân viên vốn đang tất bật chuẩn bị cũng vô tình liếc về phía bên này. Tần Vĩnh thấy bầu không khí không ổn liền giảng hòa: “Tư Nguyên, cũng trễ rồi, mau bắt đầu thôi.”

Lục Tư Nguyên không nói gì.

Lăng Hàm cúi đầu, thấp thỏm bất an. Lần này, Lục Tư Nguyên không nổi giận như những lần trước, anh ta giận thật rồi. Qua một lúc lâu, cậu mới nghe thấy giọng nói lạnh nhạt, đè nén cất lên: “Bắt đầu thôi.”

Lăng Hàm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng quá trình quay sau đó cũng không có chuyển biến tốt, Lăng Hàm cố gắng để mình tiến vào trạng thái làm việc, từ từ

khôi phục lại vẻ bình tĩnh ngày thường. Chuyện đã đến nước này, nghĩ nhiều cũng chẳng có cách gì, thôi cứ biết điều làm việc đi vậy, kết quả có thể nào cứ xem ý của ông trời thôi.

Nghĩ thông suốt xong, Lăng Hàm gạt những suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu, điều chỉnh lại trạng thái tốt nhất để nhập tâm vào công việc.

Bên Lăng Hàm thì ổn rồi, nhưng Lục Tư Nguyên lại không hề dừng được những suy nghĩ kia.

Vốn dĩ, sau khi biết được chuyện Lăng Hàm và Trương Nghệ Tuyên có giao dịch với nhau, anh đã mặc kệ cậu ta rồi, cũng chỉ coi cậu ta như một người qua đường không quan trọng thôi, nhưng hình ảnh ban nãy khiến anh lại để tâm tới cậu ta. Anh không muốn để tâm, nhưng không hiểu sao tầm mắt của anh lại luôn tìm kiếm hình bóng của Lăng Hàm, quan sát nhất cử nhất động của cậu.

Kiểu để tâm này khiến anh rất phiền lòng.

Tại sao anh lại phải để ý đến một kẻ ninh bọ như vậy? Tại sao phải để tâm tới một kẻ suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện muốn bám vào phú quý để leo lên như thế? Đây rõ ràng là kiểu người mà anh ghét nhất mà.

Anh ghét Lăng Hàm, nhưng lại không thể kìm lòng được mà để tâm tới cậu ta. Cái kiểu mất khống chế này khiến anh rất tức giận bản thân. Tất nhiên anh rất coi trọng công việc, sẽ không vì ghét người ta mà cố tình hành hạ người ta trong lúc làm việc, vì như vậy sẽ còn liên lụy tới cả đoàn. Cách anh trút bỏ nỗi bức dọc không giống người bình thường, đó chính là cho cả đoàn tăng ca đẩy nhanh tiến độ, khiến người ta kêu than tới tận trời xanh.

Lúc nghỉ, hai bé trai đóng hai người lúc còn nhỏ bị mệ không chịu nổi, Lăng Hàm nhìn mà cũng thấy xót, còn cố tình mua hai cái bánh ngọt cho hai nhóc, chọc hai nhóc cười.

Cảnh này bị Tần Vĩnh và Lục Tư Nguyên nhìn thấy, Tần Vĩnh cười nói: “Người có thể nói chuyện vui vẻ với trẻ con như thế thì tâm địa chắc không quá xấu xa đâu.”

Tần Vĩnh đã theo Lục Tư Nguyên vài năm, một người tinh ý

như Tần Vĩnh tất nhiên cũng đã nhìn ra suy nghĩ của Lục Tư Nguyên, không biết vì lý do gì lại nói câu này.

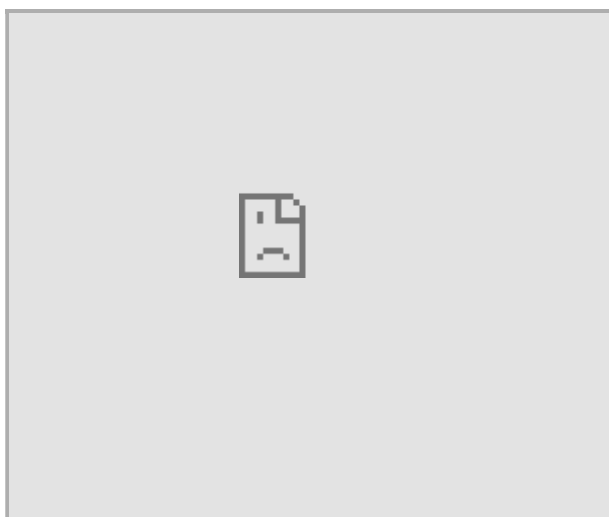
Lục Tư Nguyên vẫn nhìn Lăng Hàm một lúc lâu, rồi lại hừ lạnh, ác cảm trong lòng cũng giảm bớt mấy phần. Anh nghĩ: Khoảng thời gian này ở chung, ngoài vấn đề đạo đức của cậu ta ra thì xét về thái độ làm việc và năng lực đều rất đáng để mình tôn trọng.

“Đơn thuần hả? Không thấy thế.” Tuy nói vậy, nhưng giọng điệu của anh cũng đã dịu xuống rồi.

Tần Vĩnh mỉm cười.

Lục đại ma vương không nổi điên, mọi người cũng dễ sống hơn nhiều, thời gian quay sau đó cũng thuận lợi vô cùng, chỉ một tuần là đã quay xong MV rồi.

Thời gian quay MV rất ngắn, sau khi kết thúc, năng lực và thái độ của Lăng Hàm khiến Daniel khen không ngớt lời, ngay đến Lục Tư Nguyên cũng có cái nhìn khác về cậu. Người này diễn gì là giống cái đấy, khả năng thể hiện tâm lý nhân vật rất mạnh, hơn nữa cũng rất phối hợp, quả là diễn viên trời sinh.

Nếu cậu thật sự biết lôi kéo quan hệ, người như vậy chắc chắn sẽ có thể nhanh chóng trèo lên vị trí cao trong giới giải trí, bản tính lạnh lợi, sự nghiệp sẽ thuận lợi hơn nhiều, so với người nào đó, cuộc sống cũng sẽ tốt hơn.

Trong đầu Lục Tư Nguyên lại lóe lên gương mặt của người đã mất, anh khẽ thở dài, nói với Lăng Hàm: “Tốt lắm, sau này cố gắng lên.”

Nghe thấy anh nói vậy, Lăng Hàm thật sự rất kinh ngạc, Lục đại ma vương uống lộn thuốc à, sao tự dưng lại khen cậu thế này?

Sau khi quay xong, Lục Tư Nguyên mời tất cả mọi người đi ăn, ăn xong ai mới về nhà này, trong suốt bữa tiệc, Lục Tư Nguyên không hề nói với Lăng Hàm câu nào, Lăng Hàm cũng không tự rước nhục vào người, cứ im lặng như người vô hình.

Bữa tiệc tới chín giờ là giải tán, Lăng Hàm không đi hát karaoke với mọi người, cậu vốn định chào tạm biệt Lục Tư Nguyên, nhưng xung quanh anh lại có quá nhiều người, căn bản không chen vào được, nghĩ tới chuyện anh cũng chẳng muốn thấy cậu, Lăng Hàm lại thức thoir nhờ Tần Vĩnh chuyển lời rồi ra về.

Về tới nhà, tinh thần của Lăng Hàm vẫn rất tỉnh táo, cậu gọi điện cho Tưởng Nghị kể cho cậu ta nghe chuyện những ngày gần đây xong, do dự hồi lâu cậu mới gửi tin nhắn cho Trương Nghệ Tuyên hỏi chuyện casting.

Hôm sau, cầm điện thoại lên xem thì thấy Trương Nghệ Tuyên đã trả lời cậu, nhưng lại chỉ có vồn vẹn hai chữ - Xin lỗi.

Hai chữ này nói rõ được rất nhiều vấn đề, Lăng Hàm cũng không để tâm, đòi người những chuyện như thế này đầy ra đấy, hơn nữa người ta cũng chẳng hứa hẹn gì, chịu nhắc tới cậu đã là tốt lắm rồi. Kiếp trước, con người cậu khá rộng rãi, kiếp này cũng vậy, hơn nữa cậu còn từng là một ảnh đế trứ danh, từng nếm trái mùi vị đứng trên đỉnh cao của danh vọng, giờ cậu cũng chẳng có hứng thú với việc trèo lên đỉnh núi của giới giải trí nữa, cậu chỉ cần tiền thôi.

Một hôm, cậu nhận được tin nhắn cộng hơn ba vạn chuyển khoản của ngân hàng, cậu mù mờ không biết tiền từ đâu, gọi điện thoại hỏi A Khôn mới biết hơn ba vạn đó là tiền quay MV kiếm được.

Lăng Hàm nghe xong mà hết hồn, cậu không ngờ Lục Tư Nguyên còn trả tiền công cho cậu. Nghĩ tới chuyện một nghệ

sĩ tép riu không có chống lưng như cậu, có được cơ hội đóng MV của Lục Tư Nguyên đã là chuyện tốt lắm rồi, được quay đã tốt rồi, không ngờ còn được trả lương, đã thế lại còn tận ba vạn!

Thật ra ba vạn không tính là gì, nhưng đối với một Lăng Hàm nghèo rớt mồng tơi mà nói thì đã là một khoản tiền rất lớn rồi!

Lúc này đây, cậu chỉ muốn tặng Lục Tư Nguyên ba chữ nhận xét: Người tốt đó!

Bỗng chốc, những chuyện bị Lục đại ma vương bắt bẻ ở phim trường đều không cánh mà bay sạch, hình ảnh Lục Tư Nguyên từ một ác ma răng nhọn cánh đen bỗng trở thành thiên sứ cánh trắng đầu đội vòng sáng, đáng yêu vô cùng.

Có tiền rồi, Lăng Hàm cũng không để ý tới chuyện bị Trương Nghệ Tuyền bùng vụ kia nữa. Sau khi có tiền, Lăng Hàm nhanh chóng tìm tới thám tử tư nổi tiếng mà trước đó cậu từng nghe nói, cậu đưa ông ta một khoản dùng vào việc điều tra, thám tử đồng ý. Giải quyết xong chuyện đó, Lăng Hàm lại bắt đầu suy nghĩ đến việc các hoạt động. Chuyện công việc tất nhiên tốt nhất là nên tìm quản lý để giải quyết, hôm sau cậu mang theo tinh thần phấn chấn tới công ty tìm A Khôn.

Từ lúc A Khôn biết Lăng Hàm được gia nhập ê kíp của Lục Tư Nguyên thì cũng bắt đầu trọng dụng cậu hơn, thường xuyên gọi điện hỏi chuyện công việc và cuộc sống, trước đó còn tiết lộ sẽ dành cho cậu cơ hội lên một chương trình thực tế.

Bên phía Trương Nghệ Tuyền hồng rồi, tất nhiên Lăng Hàm sẽ chú trọng công việc bên phía A Khôn hơn, A Khôn vừa nghe tin cậu đến liền lộ ra vẻ mặt khó xử.

“Chuyện là... Lăng Hàm à.” A Khôn đi tới ngồi xuống cạnh cậu, khoác vai cậu như hai người anh em tốt: “Thật không trùng hợp chút nào, hôm qua tự dung ê kíp bên đó lại cần người, mà khi ấy không phải cậu đang bận quay MV đấy sao, anh cũng không tiện gọi cậu về nên đành phải bảo Đậu Dương qua đó rồi...”

Lúc anh ta nói chuyện này cũng thấy hơi xấu hổ, nhưng so với

thái độ mất kiên nhẫn trước đây, giờ chịu cho một lý do giải thích đã là tốt lắm rồi.

Chương 29: Scandal

Lăng Hàm không chịu tha cho anh ta: “Anh Khôn, trước đó rõ ràng đã nói cho em cơ hội rồi sao giờ lại đẩy cho Đậu Dương? Anh Khôn, không phải em trách gì anh, nhưng từ lúc em xuất viện đến giờ cũng phải đến một tháng rồi, cả tháng nay em chẳng có được mấy cơ hội từ chỗ anh, Đậu Dương lại nhận được bao nhiêu hoạt động, không cho em ăn thịt thì cũng phải cho em húp chút canh chứ?”

A Khôn là kiểu người gì cứ, anh ta lập tức nói: “Ôi ôi ôi, nói thế là quá lời rồi, lần nào có cơ hội mà anh Khôn không nghĩ tới cậu đâu chứ? Nói không có cơ hội... MV của Y Tụ không phải là một cơ hội lớn đấy sao? Anh đã dặn cậu là phải biểu hiện cho tốt rồi, ai ngờ cậu với Âu Dĩnh lại có chuyện, giờ trách anh được à?”

Chỉ nói vậy mà anh ta đã phủi sạch được trách nhiệm, Lăng Hàm không nhịn được nói: “Anh Khôn, rõ ràng anh biết đồng tin đồn giữa em với Âu Dĩnh không phải là thật, là có người hại em...”

“Chính vì không biết cậu đắc tội phải vị thần tiên nào nên mới đánh mất cơ hội đấy chứ.”

Lăng Hàm đứng phắt dậy khỏi sofa, nhìn A Khôn chăm chăm.

A Khôn là người trải đời, thấy cậu thật sự nổi giận vội đứng lên vỗ vai cậu nói: “Được rồi, được rồi, đừng giận đừng giận mà. Tất nhiên anh Khôn biết cậu vô tội rồi, anh Khôn sẽ luôn đứng về phía cậu. Mấy ngày qua anh vẫn luôn tìm hoạt động cho cậu, không, cơ hội tới rồi.”

Nếu với tính khí trước kia, Lăng Hàm đã đập cửa bỏ đi từ lâu rồi, con người A Khôn quá lươn lẹo, cậu không muốn nói chuyện với anh ta chút nào. Nhưng giờ tính khí của cậu tốt hơn nhiều rồi, cậu nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng rồi lộ ra nụ cười, giả bộ vui vẻ hỏi: “Cơ hội gì thế ạ?”

“Cậu chờ anh chút.” A Khôn đi tới bàn làm việc lấy laptop qua, anh ta đặt máy lên bàn rồi mở hai trang web ra: “Cậu xem.”

Lăng Hàm xấp tới, phát hiện đó là một trang web được thiết kế vô cùng tinh tế, bài viết đầu trên trang đó là cuộc thi làm phim điện ảnh ngắn giải Hoa Hâm.”

“Đây là cuộc thi phim điện ảnh ngắn được đài truyền hình Hoa Hâm tổ chức, sức ảnh hưởng rất lớn, nếu có thể trúng giải thì sẽ không thiếu cơ hội lớn đâu.”

Lăng Hàm trầm tư, A Khôn nói không sai, nếu phim trúng giải, đoạn phim ngắn sẽ được chiếu trên mạng và đài truyền hình, diễn viên trong đó cũng sẽ được biết đến nhanh chóng, sẽ có được đường lộ điện. Nhưng kiểu giải thi phim quy mô lớn thế này chắc chắn sẽ có rất nhiều người tham gia, muốn bộc lộ được tài năng giữa hàng ngàn hàng vạn người như thế thì xác suất chẳng khác nào mua xổ số.

Vì giải thưởng phim chủ yếu là để chọn ra những đạo diễn xuất sắc, diễn viên chỉ là thứ yếu, cho nên việc chọn đúng đạo diễn và kịch bản là vô cùng quan trọng.

“Anh đã nghe ngóng rồi, có mấy đạo diễn trẻ tài năng cũng tham gia cuộc thi lần này, nếu có thể vào được ê kíp của họ, cơ hội lãnh giải sẽ cao hơn rất nhiều.” Những lúc A Khôn thật sự đề tâm vào công việc thì làm ăn cũng rất ra trò, những chuyện mà Lăng Hàm nghĩ đến thì chắc chắn anh ta cũng sẽ nghĩ đến, anh ta đứng dậy rồi qua bàn làm việc lấy một tệp tài liệu qua.

Tệp tài liệu đó là lý lịch của tất cả các đạo diễn tham gia thi đấu lần này, không biết A Khôn lấy cái này ở đâu ra.

“Anh thấy người này khá được.” A Khôn chọn một bản sơ yếu trong số đó ra, là một người đã từng làm vài bộ phim, cũng có chút tiếng tăm.

“... Nếu vào được ê kíp của cậu ta, khả năng giành được giải sẽ rất cao.”

Lăng Hàm đã phải chịu thiệt quá nhiều lần nên cũng chẳng cảm giác gì nữa, cậu hỏi: “Những người trong này, em chọn ai cũng có thể vào được ê kíp của người đó à?”

A Khôn không nói gì.

Lăng Hàm chỉ vừa nhìn vẻ mặt của gã là hiểu rồi.

A Khôn nói: “Đừng vậy mà Tiểu Lăng, chỉ cần cậu muốn tới chỗ ai, anh Khôn nhất định sẽ giúp cậu vào được.”

Lăng Hàm coi lời bảo đảm của gã như rắm, cậu thừa nhận A Khôn có quan hệ, nhưng người khác còn có quan hệ hơn gã, những cơ hội thế này chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn, làm gì đến lượt cậu? Thế là cậu bắt đầu vùi đầu vào đóng tài liệu, một lúc sau chọn ra một tập tư liệu đơn giản đưa cho A Khôn: “Cái này.”

“Không chọn Lý Đức à?” A Khôn kinh ngạc hỏi.

Lăng Hàm đáp: “Anh Khôn có thể hỏi hộ em bên chỗ Lý Đức xem có ok không, nếu không được thì em sẽ qua chỗ người này.”

A Khôn nghi ngờ cầm lên xem, trên đó là một người rất trẻ, chắc chỉ hoảng hơn hai mươi tuổi, trông rất đẹp trai sáng sủa, không giống với đạo diễn, giống diễn viên hơn. Nét mặt cậu ta trông vẫn còn rất trẻ con, con mắt đen láy ánh lên vẻ bừng bừng. Tên là Đường Tập, là sinh viên khoa đạo diễn học viện điện ảnh quốc gia, chỉ mới từng quay một bộ phim.

Không danh tiếng, không có tác phẩm tiêu biểu. Thậm chí còn không phải là sinh viên đã tốt nghiệp, đúng là một đạo diễn “ba không”.

“Chọn cậu ta?” A Khôn ngó người, thật ra anh ta muốn Lăng Hàm chọn ê kíp của Lý Đức, tư liệu của những người khác chẳng qua qua chỉ để cho đủ số lượng với muốn Lăng Hàm thấy gã có bỏ công sức ra cho cậu thôi.

“Ừm.” Lăng Hàm gật đầu: “Đang học khoa đạo diễn của học viện điện ảnh quốc gia, chắc phải có thực lực.”

A Khôn nhún vai: “Được, để anh đi hỏi bên Lý Đức trước.”

Anh ta nhìn ra được Lăng Hàm có chút tiềm lực nên cũng không bỏ bê cậu giống như trước đây nữa, lúc cho cơ hội cũng không quá qua loa lấy lệ, lần này anh ta thật sự muốn Lăng Hàm giành được giải cho nên mới tìm tới Lý Đức.

“Mai đi gặp Lý Đức nhé.” A Khôn nói.

“Vâng.”

Ra khỏi chỗ A Khôn, Lăng Hàm không có chuyện gì liền muốn đi tìm Tượng Nghị, kết quả cậu ta lại ra ngoài quay quảng cáo mất rồi nên cậu đành về nhà. Ra khỏi sảnh, cậu bỗng thấy một đoàn người bước lên bậc thang đi vào sảnh, trong lòng cậu bỗng có chút dự cảm.

Nhìn xuống dưới, quả nhiên trung tâm của đám người kia chính là Lục Tư Nguyên, bên cạnh Lục Tư Nguyên không chỉ có nhân viên công tác mà còn cả đồng phóng viên đang chen lấn xô đẩy nhau, mặt Lục Tư Nguyên vẫn lạnh tanh, không buồn đoái hoài tới bọn họ.

Nếu những ngôi sao khác mà có thái độ này với phóng viên thì kiểu gì hôm sau cũng sẽ bị nói thành mắc bệnh sao, vô lễ. Nhưng mọi người đã sớm quen với thái độ lạnh lùng, kiêu ngạo này của Lục Tư Nguyên từ lâu, hơn nữa với thân phận và địa vị của anh trong giới giải trí, đám phóng viên cũng không dám viết bậy.

Lăng Hàm có khoản tiền ba vạn “cực bự” vừa trông thấy Lục Tư Nguyên, lòng cảm kích lại được thiêu đốt, chỉ hận không thể khóc lóc nhào tới tóm lấy anh nói: Người tốt ời!

Tất nhiên là cậu đã kiềm chế lại được rồi.

“Tôi không có bạn gái.” Chỗ cửa kính ở đại sảnh, Lục Tư Nguyên lạnh nhạt lặp lại lần nữa.

Đám phóng viên chen nhau lên hỏi: “Vậy anh giải thích sao về tấm ảnh thân mật của anh với Vu Ninh được cô ấy đăng lên weibo?”

Lục Tư Nguyên cau mày lại, ánh mắt sắc bén liếc qua người phóng viên kia: “Tôi nói lại một lần nữa, tôi với cái người tên Vu gì đó kia không có bất cứ quan hệ gì hết, cô ta là ai tôi

cũng không biết.”

Nói xong anh bước luôn vào trong cửa kính, đám phóng viên còn muôn đuổi theo nhưng Tần Vĩnh đã cười tươi đứng chặn trước mặt bọn họ, nói: “Thật xin lỗi, Tư Nguyên còn bận việc, xin mọi người hãy về cho.”

Bảo vệ xông ra cửa chặn phóng viên, đám phóng viên biết GMG không dễ chọc vào nên cũng không dám đuổi theo, đành chụp ảnh lia lịa bóng lưng đã xa dân của Lục Tư Nguyên.

Lăng Hàm chứng kiến hết cảnh này.

Lục Tư Nguyên có scandal với người khác?

Con hóng chuyện của Lăng Hàm nổi lên, trước kia Lục Tư Nguyên có rất ít tin đồn, dù có cũng sẽ không khiến phóng viên kích động đến mức như bị tiêm tiết gà như hôm nay.

Xem ra scandal này lớn rồi đây.

Ai mà chẳng thích hóng chuyện, Lăng Hàm móc điện thoại ra lướt weibo, quả nhiên nhìn thấy lượt tìm kiếm hot nhất bây giờ là: Lục Tư Nguyên và người mẫu mới Vu Ninh ôm ấp nóng bỏng.

Người mẫu mới, ôm ấp, nóng bỏng, những từ khóa hút ánh nhìn này lập tức gọi lên lòng hiếu kỳ của cư dân mạng. Lăng Hàm hóng hớt kích vào, quả nhiên thấy ngay một bài viết tả thật không thể thật hơn, khoa trương đến mức không thể khoa trương hơn như tận mắt người viết được chứng kiến, kèm theo đó là một tấm ảnh có thể nhìn ra là được chụp từ điện thoại, trong ảnh Lục Tư Nguyên và một cô gái xinh đẹp, cao ráo, chân dài, ngực bự đang ôm nhau. Tuy chỉ thấy phần nghiêng gương mặt của Lục Tư Nguyên nhưng cũng có thể dễ dàng nhận ra anh rồi.

Lục Tư Nguyên làm ăn kiểu gì mà lại để người ta chụp được loại ảnh này vậy.

Lăng Hàm rất kinh ngạc.

Cậu đang xem hăng say thì bỗng cảm nhận được điều gì đó không đúng, vội ngẩng đầu lên, oa, Lục Tư Nguyên đang đứng

trước mặt cậu kìa!

Lăng Hàm giật nảy mình, vội cất điện thoại đi lùi lại một bước, cố nặn ra một nụ cười, “Anh... anh Lục.”

May mà hồi ở phim trường gọi quen rồi, nếu không cứ mở miệng ra lại Lục Tư Nguyên, Lục Tư Nguyên như kiếp trước chắc sẽ bị người ta chửi cho to đầu vì không biết tôn trọng tiền bối mất.

Lăng Hàm nhìn ngó xung quanh, phát hiện bản thân vừa nãy vì muốn hóng hót mà bất giác đã đứng ở cửa lớn, chẳng trách Lục đại ma vương lại chú ý tới mình.

“Xem cái gì đấy?”

“Cái gì?” Lăng Hàm giả ngu.

“Điện thoại.” Khí áp của Lục Tư Nguyên càng thấp hơn.

Trán Lăng Hàm toát mồ hôi: “Không, không có gì.”

Cậu cũng không muốn tỏ ra nhát cáy đâu, nhưng những ngày ở bên cạnh Lục Tư Nguyên quay MV, cậu thật sự bị kiểu tâm tình thất thường của anh ta hành cho sợ phát khiếp lên rồi, giờ thấy anh ta như chuột thấy mèo, chỉ hận không thể co cẳng chạy cho nhanh.

“Xem trò cười của tôi à?”

Đùa hả, có bị đánh chết cũng không thể thừa nhận được!

Lăng Hàm lập tức lắc đầu, lắc đến nỗi gần như chỉ nhìn thấy bóng mờ.

Lục Tư Nguyên hừ lạnh.

Lăng Hàm vội tránh ra, ninh nọt: “Anh đi trước đi này.”

Lục Tư Nguyên không hề tin cậu, từ lúc tin đồn bị tung ra anh đã cố đè nén cơn giận rồi, giờ bị phóng viên quần lấy làm anh tức đến cực hạn, cũng chỉ trách Lăng Hàm đen đủi, đúng lúc này lại đứng trước họng súng của đại ma vương. Lục Tư Nguyên thấy đáng vẻ lên lút lấp liếm của cậu, cơn giận lại bốc ngùn ngụt lên, hận không thể xử lý cậu ngay tại chỗ.

“Cậu theo tôi qua đây!” Lục Tư Nguyên chỉ vào mũi cậu nói.

“Hả?” Lăng Hàm sửng người.

Lục Tư Nguyên xách cậu đi tới chỗ cửa kính của đại sảnh, lúc Lăng Hàm còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị anh ôm chặt lấy, hai người bỗng dính chặt vào nhau, chặt đến nỗi gió cũng không thể lọt qua được.

Lăng Hàm: “!”

Tần Vĩnh: “!”

Phóng viên: “!!!”

Vào lúc này, trong lòng tất cả mọi người chỉ dâng lên đúng một câu hỏi: What are you, làm cái quái gì vậy?!

Mặt Lăng Hàm dần cả ra.

Đám phóng viên bất chấp, chĩa hết máy ảnh vào gương mặt đỏ ửng của cậu mà chụp tanh tách.

Lăng Hàm hoàn hồn lại thì chỉ kịp thấy ánh đèn flash từ máy ảnh của đám phóng viên, cậu chỉ hận không thể tìm ngay cái lỗ nẻ nào để chui xuống.

Rốt cuộc Lục Tư Nguyên làm cái quái gì vậy hả a a a a!

Vừa rồi còn tưởng anh ta là người tốt, giờ cậu thu lại lời ban nãy, Lục Tư Nguyên thật đáng ghét a a a!

Chương 30: Quy tắc ngầm

Lục Tư Nguyên buông Lãng Hàm ra, dù đang bận rộn nhưng vẫn tranh thủ nói với đám phóng viên: “Mọi người thấy rồi chứ, vừa rồi tôi cũng ôm người này rồi đấy, nếu ôm nhau mà là yêu đương thì chẳng lẽ tôi với người này cũng đang yêu nhau à?”

Đám phóng viên đưa mắt nhìn nhau, hai kiểu ôm này khác nhau mà?

Lục Tư Nguyên nói tiếp: “Tôi căn bản không hề biết cái cô Vu gì gì kia, chuyện ôm ấp cũng không hề có, nhưng lúc ở tiệc rượu tôi có đỡ một cô gái suýt bị ngã. Thay vì việc mọi người quan tâm tới những chuyện này thì thà quan tâm tới album mới của tôi còn hơn đây...”

Sau đó, Lục Tư Nguyên sực nhớ ra Lãng Hàm, anh quay lại kéo Lãng Hàm vẫn còn đang sững sờ tới trước mặt phóng viên: “Sợ với việc bảo tôi yêu đương với cái cô Vu gì kia, không bằng bảo chúng tôi yêu nhau này, đây là nam chính trong MV mới của tôi, xào nấu ra trò một chút biết đâu lại làm tăng độ hot cho album mới của tôi không biết chừng.”

Đám phóng viên xấu hổ cười gượng, chỉ coi như Lục đại ảnh đế đang nói lời giận dỗi. Với địa vị và bối cảnh của Lục Tư Nguyên chắc chắn đủ để anh có thể nói thẳng những gì mình thích, trước kia vào những lúc thế này, Bạch Tử Sách còn có thể tranh cao thấp với anh, sau khi Bạch Tử Sách mất, một mình Lục Tư Nguyên độc chiếm vị trí ấy, càng lúc càng thích làm theo ý mình.

Trên thực tế, đúng là Lục Tư Nguyên đang nói lấy thật, chỉ có Lãng Hàm đáng thương là không biết làm sao, cố nặn nụ cười ra để đối diện với ánh mắt như đang nhìn con tốt thí của phóng viên.

Hôm nay đúng là xui thật đấy!

Lăng Hàm nghiêng răng, nhanh chóng điều chỉnh lại nụ cười của mình, tự nhiên nói với phóng viên: “Làm phiền mọi người tuyên truyền giúp anh Lục với nhé.”

May mà kiếp trước cậu từng nhiều lần thấy cảnh này, chứ nếu là một nghệ sĩ mới mà gặp phải tình huống đột phát thế này, không làm trò cười cho thiên hạ mới lạ!

Lục Tư Nguyên hơi bất ngờ liếc cậu một cái, sau đó quay người đi vào trong sảnh.

Lăng Hàm không hề ngoảnh đầu lại mà ra khỏi GMG.

Cậu đúng là ăn no rừng mỡ mà, rõ ràng có cửa lối thoát hiểm có thể đi thẳng xuống bãi đỗ xe, tại sao lại chạy ra cửa lớn làm gì?

Cậu vừa buồn bực vừa lái xe về nhà.

Hôm sau, quả nhiên A Khôn có đưa cậu tới gặp Lý Đức. Ba người hẹn nhau ở một quán cà phê, nơi này gần một cái hồ nhỏ, khung cảnh xung quanh rất đẹp và yên tĩnh, chỗ ngồi trên cao không gian xanh mát thoáng mát, lại rất riêng tư.

Họ hẹn nhau vào hai giờ chiều, nhưng đợi cả tiếng đồng hồ cũng không thấy ai tới.

Thấy tình thế này, Lăng Hàm thăm biết chuyện này hỏng rồi. A Khôn là người tinh ranh, tất nhiên cũng có thể đoán ra chuyện không được thuận lợi, anh ta móc điện thoại ra, do dự một hồi xem có nên liên lạc với Lý Đức không, nhưng cuối cùng cũng không gọi đi.

Cô chờ thêm một lúc lâu nữa, Lý Đức mới rề rề đi tới.

Trên tư liệu ghi Lý Đức hai mươi bảy tuổi, nhưng trên thực tế trông vừa béo lại vừa già, dưới hai con mắt tí hí là hai quầng mắt thâm như gấu trúc, chắc cả tối qua hẳn không hề ngủ, tôi không ngủ chắc chắn ban ngày sẽ ngủ bù, giờ thì biết lý do tới muộn rồi đây.

A Khôn đơn đã đưa hắn ngồi vào ghế, cười nói: “Xem ra tinh thần của đạo diễn Lý không được tốt lắm, tối qua có phải bận quá không?”

Lý Đức xua tay: “Phải, đi ăn với nhà tài trợ, sau đó lại đi hát hò... Giờ đầu đau quá!”

Lúc hắn nhìn thấy Lăng Hàm, mắt hơi sáng lên, trông cũng tinh táo hơn vài phần: “Cậu đây là...?”

A Khôn giới thiệu: “Đây chính là Lăng Hàm đó đạo diễn Lý, không phải tôi gửi tư liệu của cậu ấy cho anh xem rồi đấy sao?”

“Hả? À, đúng rồi đúng rồi.” Lý Đức vỗ cái đầu lưa thưa vài sợi tóc của mình, hai mươi bảy tuổi mà hói thành thế này đúng là không dễ dàng gì: “Tôi nhớ ra rồi, Lăng Hàm, là Lăng Hàm... Người thật xinh xắn hơn trong ảnh nhiều, tôi nhất thời không đối chiếu kịp.”

Xinh xắn? Hình dung cái kiểu quái gì vậy?

Lăng Hàm thầm phỉ nhổ trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên.

“Tôi đã xem qua tư liệu về cậu rồi, có thể tham gia MV của Lục đại ảnh đế đúng là không dễ dàng gì nhỉ!”

Từ sau khi Lục Tư Nguyên giành được danh hiệu ảnh đế, không biết tại sao trong ngoài giới đều gọi anh là Lục đại ảnh đế, rõ ràng sau đó phần lớn thời gian anh đều hoạt động âm nhạc.

Lăng Hàm đáp lại vài câu khách sáo.

“Đứa nhỏ này rất có tiềm lực, đạo diễn Lý, anh xem...” A Khôn cười nói.

Lý Đức nói: “Cậu ta rất phù hợp với tưởng tượng của tôi. Nhưng còn về việc có hợp hay không tôi phải nói chuyện riêng với cậu ta mới biết được.”

A Khôn biết điều đứng dậy: “Được, đúng lúc lại có người gọi điện thoại bảo tôi qua đó, hai người cứ từ từ nói chuyện đi!”

Nói xong, anh ta lại dẫn dò Lăng Hàm: “Đạo diễn Lý cô tình bớt thời gian đến đây, cậu phải tiếp đãi cho tốt nghe chưa.”

Lăng Hàm gật đầu đáp dạ, A Khôn mới cười cười ra về.

Sau khi A Khôn đi rồi, Lý Đức nói với Lăng Hàm: “Khoảng thời gian gần đây có rất nhiều người muốn tham gia vào phim của tôi, nhưng tôi đều từ chối cả. Tại sao ư? Vì chất lượng đây, hình tượng của bọn họ không phù hợp, có một vài người trông cũng đẹp nhưng diễn xuất tồi, không có khí chất gì cả, tìm người như vậy làm nam chính không phải là hủy hết tâm huyết của tôi sao? Cho nên tôi từ chối hết rồi.”

Lăng Hàm không hiểu hẳn nói những lời này với mình làm gì, chỉ có thể gật đầu lắng nghe.

“Cậu thì khác, lần đầu tiên tôi thấy cậu tôi đã biết vai diễn này thuộc về cậu.”

Có chuyện tốt vậy luôn ấy hả? Lần đầu tiên gặp đã quyết định rồi?

Lăng Hàm không biết nên đáp lại thế nào, nói: “... Em cảm ơn.”

Lý Đức hơi cúi người, khẽ vỗ lên tay Lăng Hàm đang để trên bàn: “Tiểu Hàm, cậu chính là người bấy lâu nay tôi luôn tìm kiếm.”

Lăng Hàm bất ngờ bị nắm tay, cậu chưa kịp rút ra thì lòng bàn tay lại bị sờ sờ một cách mờ ám, cậu nhất thời hiểu ra ngay. Cậu đang bị chơi quy tắc ngầm đó hả?!

Cậu nổi da gà khắp người, trong lòng Lăng Hàm điên cuồng chửi số mình đen đủi gặp ngay phải thằng biến thái, chỉ mong hắn mau buông tay ra, nhưng ngoài mặt cậu vẫn phải cố nín nhịn cảm giác tức giận, vội rút tay lại nói: “Đạo diễn Lý... Anh vẫn chưa gọi gì kia!”

Trong quán cà phê, trước ánh mắt của mọi người, cậu không muốn lộ mặt gã này, cậu cũng không nghĩ rằng Lý Đức sẽ làm ra chuyện gì quá đáng.

“À phải, tôi vẫn chưa gọi đồ nhỉ.” Lý Đức cười tí mắt nói, sau

đó hẳn cầm luôn cà phê trước mặt Lăng Hàm – người này giờ vẫn đang đàn mặt ra rồi khẽ nhấp một ngụm: “Mùi vị được phết đây!”

Lăng Hàm: “...”

Đù méeeeeeeee!

Đó là cà phê của cậu cơ mà!

Mặt Lăng Hàm bỗng đỏ bừng lên, mẹ nó, cậu không thể nhin nổi cục tức này nữa rồi.

“Tiểu Hàm, giữa biển người mênh mông, chúng ta gặp được nhau âu cũng là cái duyên cái phận...” Lăng Hàm còn đang mãi nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào, con lợn trước mặt đã lại thò cái móng heo của hắn ra sờ cậu.

Đù máaaaaaa!

Lăng Hàm đập tay hắn gạt ra, đứng vụt dậy, cầm luôn cốc cà phê của A Khôn ở bên cạnh tạt luôn vào con lợn trước mặt.

Cậu thật sự không thể nhin nổi nữa rồi!

Mới sống lại có mấy ngày thôi mà đã gặp ngay quy tắc ngầm, là đàn ông không nói, đã thế còn như con lợn!

“Cậu!” Nước trên đầu Lý Đức chảy xuống mặt và quần áo của

hắn, cả người trông chật vật nhếch nhác, hắn nhảy dựng lên tức giận nói: “Đừng có mà làm kiêu! Còn cả một hàng người đang xếp hàng muốn lên giường của tôi để được đóng phim của tôi kia kia, cậu là cái thá gì chứ?”

Lăng Hàm cười lạnh: “Thế thì anh cứ đi tìm những kẻ muốn lên giường của anh đi! Cái gì mà đạo diễn trẻ tuổi, chẳng qua cũng chỉ là một thằng biến thái dâm dê thôi!”

Thời gian gần đây Lý Đức được tăng bốc nhiều nên rất vênh váo, gặp phải kiểu cứng rắn như Lăng Hàm thì tức không nói nổi.

“Đạo diễn Lý, tốt nhất anh nên chú ý một chút, đây là nơi công cộng, không phải là phòng KTV, chắc anh vẫn chưa tỉnh rượu hả! Cốc cà phê kia của tôi là để giúp anh tỉnh rượu đấy, anh nên cảm ơn tôi mới phải nhỉ, nếu không lại nói cái gì mà để người ta nghe được rồi truyền ra ngoài thì tôi thấy anh cũng xong đời luôn đấy.”

Lý Đức tỉnh táo lại, nhìn ngó xung quanh, phát hiện không có ai chú ý đến bọn họ, lúc này mới yên tâm hơn một chút.

“Cậu đe dọa tôi?”

“Được, anh cứ nói lớn tiếng lên đi, nói cho cả thế giới này biết là anh muốn chơi quy tắc ngầm với tôi, thế nào? Không dám à?” Lăng Hàm khoanh tay trước ngực liếc hắn.

“Cậu...” Lý Đức tức đến mức các thớ thịt trên mặt cũng không ngừng vận vẹo.

“Anh không dám nói, vậy để tôi nói cho được không?” Lăng Hàm cũng không thèm giữ thể diện cho hắn, lớn tiếng nói: “Mọi người nghe rõ này...”

Lý Đức chưa từng gặp nghệ sĩ nào không biết kiêng kị như vậy, nhất thời hơi hoảng, tức giận phủ nhận: “Đừng có nói bậy! Ai muốn chơi quy tắc ngầm với cậu hả? Cũng không biết đường tự soi gương xem mình là cái dạng gì? Kiểu như cậu ra ngoài có mà vợ được cả năm!”

Trời ơi, sao lại có người như thế này chứ! Nếu là những nghệ sĩ khác, có không đồng ý thì cũng sẽ không làm âm đến mức

mất hết mặt mũi thể này, không ngờ thằng nhóc này lại không
thèm giữ cả đường lui cho mình nữa!

Lăng Hàm hừ lạnh gần hai chữ: “Đồ hèn!”

Cậu không muốn ở cùng chỗ với loại người này nữa, Lăng
Hàm cầm áo khoác lên rồi ra khỏi quán cà phê, ngay cả tiền
cũng không trả luôn.

Cậu mặc xác đấy!

Chương 31: Đường tập

Lúc bước vào bãi đỗ xe mới thấy A Khôn đang canh trước xe cậu chưa rời đi. A Khôn thấy cậu bước tới, vồn vã hỏi: “Bàn bạc thế nào rồi?”

Sau đó anh ta đưa mắt về phía sau lưng Lăng Hàm: “Đạo diễn Lý đâu?”

Lăng Hàm nhìn anh ta chăm chăm, không nói nửa câu.

A Khôn bị cậu nhìn đến mức bất an: “Sao thế?”

“Có phải anh biết rồi không?”

“Biết gì cơ?”

“Lý Đức thích đàn ông?”

A Khôn làm sao có thể thừa nhận được, anh ta lộ vẻ kinh ngạc mà hô lên: “Thật á?”

Lăng Hàm hít một hơi thật sâu, đáng ra cậu phải biết mình sẽ không moi được câu thật lòng nào từ chỗ A Khôn mới đúng. A Khôn chỉ coi trọng kết quả sau cùng, căn bản không cần biết trong quá trình mình phải hi sinh cái gì vì kết quả ấy.

“Sau đó thì sao?” Quả nhiên A Khôn tiếp tục hỏi.

Lăng Hàm sa sầm mặt mũi, mở cửa xe, chiếc xe bíp một tiếng: “Sau đó? Không có sau đó nữa. Tên đầu heo kia sờ tay em, em hất cốc cà phê lên đầu hắn.”

“Cậu, cậu dám tát cà phê con nhà người ta?” A Khôn mở to hai mắt, giống như không ngờ Lăng Hàm lại “cứng” đến vậy: “Vậy chuyện của hai người...”

“Chúng em không có chuyện gì cả, trước kia không có, bây giờ và sau này cũng không có.” Lăng Hàm kéo cửa xe ngồi

vào trong, quay đầu lại nhìn A Khôn: “Anh không lên xe à?”

A Khôn kêu ầm lên: “Trời ạ, anh khó khăn lắm mới tìm được cơ hội cho cậu, cậu cứ hủy đi như vậy sao!”

Lăng Hàm mất kiên nhẫn đến cực điểm: “Anh Khôn, em sẽ không chấp nhận làm quy tắc ngầm với tên đầu heo đó đâu!”

“Trông xấu quá à?” A Khôn lại hỏi.

Lăng Hàm phát hiện ra tư duy của mình và A Khôn mãi mãi không thể đi chung đường, cậu day day mi tâm, gần từng chữ một: “Em, không, chấp, nhận, chuyện, quy, tắc, ngầm!”

Với tính cách trước kia, chắc cậu đã đóng sập cửa xe mà phóng đi rồi, từ sau khi sống lại, tính tình cậu tốt hơn rất nhiều, ít nhất đến giờ cậu vẫn ở yên tại chỗ đợi A Khôn lên xe.

A Khôn cũng không vui, chuyện của Lý Đức ầm ĩ thành như vậy, lần này Lăng Hàm lại hết cơ hội rồi.

“Cậu nhìn cậu đi, cơ hội khó khăn lắm mới có được bị hất đi mất rồi, uổng công anh vất vả nhờ vả quan hệ, nói xoắn đầu lười vào mới hẹn được người ta ra ngoài.” Anh ta vừa làm bầm lăm nhảm vừa ngồi vào ghế phó lái.

“Không phải vẫn còn Đường Tập à?” Lăng Hàm nói.

“Cậu ta?” A Khôn thở dài: “Cậu ta chẳng qua chỉ là một học sinh trường sân khấu điện ảnh, còn chưa tốt nghiệp, quay ra bộ phim kiểu gì được! Tuy rằng cuộc thi phim ngắn bỏ phiếu công khai, nhưng lúc bỏ phiếu mọi người cũng nhắm vào danh tiếng cả, hậu thuẫn của ai chắc chắn, tác phẩm của ai được tung ra cuối cùng vẫn có khả năng đạt giải hơn, Đường Tập này hoàn toàn không có ưu thế!”

Lăng Hàm vẫn còn tức giận vì chuyện của Lý Đức, không muốn nói bất cứ câu nào với anh ta, đến cả một lời giải thích cũng lười.

A Khôn không biết, nhưng cậu biết rất rõ Đường Tập là ai, bởi vì kiếp trước cậu từng gặp người này, địa điểm ở ngay nhà của

đạo diễn phim truyền hình nổi tiếng Đường Diệp, Đường Tập chính là con trai của Đường Diệp. Đường Diệp rất khiêm tốn, con trai của ông ấy gần như không lộ mặt mày, mọi người không biết đến Đường Tập.

Lăng Hàm biết được đại khái Đường Diệp là người như thế nào, ông ấy vô cùng nghiêm khắc, chú trọng tới chất lượng của tác phẩm và các chi tiết, đối xử với bản thân và người khác đều vô cùng nghiêm khắc, có thể thấy chắc chắn phương diện giáo dục con cái của ông ấy sẽ không quá tệ. Đường Tập có người cha như vậy, lại vào khoa Đạo diễn kế thừa nghiệp cha, có lẽ trình độ ở lĩnh vực đạo diễn sẽ không kém gì lớp đạo diễn trẻ tuổi như Lý Đức.

Nhưng cậu không thể nói những chuyện này với A Khôn, cũng khó mà nói rõ được.

A Khôn phàn nàn vài câu, biết rằng ván đã đóng thuyền, đành phải nói: “Được rồi, chúng ta chỉ có thể liên hệ Đường Tập thôi.”

Gần đây Đường Tập có chút phiền lòng, cậu giấu cha mình chuyện tham gia cuộc thi phim ngắn, vì tuổi trẻ sung sức, muốn phát triển cơ đồ, không muốn dựa vào tên tuổi của cha để nổi tiếng. Nhưng trong giới giải trí này, không có danh tiếng, nửa bước cũng khó đi.

Cuộc thi làm phim ngắn vốn dành cho dân không chuyên, muốn được nổi bật thì từ kịch bản, đạo cụ đến tiền vốn, diễn viên đều không thể thiếu thứ nào. Nếu như là đạo diễn có sẵn danh tiếng, tất nhiên sẽ có nhà tài trợ đầu tư tiền vốn, mà một người không có tiếng tăm gì như cậu chỉ có thể tự móc ví, tất nhiên ngân sách sẽ vô cùng eo hẹp.

Tiền vốn ít ỏi, không thể dùng dàn cảnh, đạo cụ và diễn viên tốt, không thể dùng được đồ tốt và người tốt, tất nhiên sẽ không có được tác phẩm chất lượng tốt chứ đừng nói tới chuyện đạt giải.

Đang lúc mặt mày ủ ê, đột nhiên cậu nhận được điện thoại từ một số máy lạ, người gọi tới tự xưng là diễn viên của GMG, bằng lòng tham gia diễn xuất cho tác phẩm tham gia cuộc thi làm phim ngắn của cậu, mong cậu cho một cơ hội.

Đôi phương nói năng rất khách sáo, giống hệt như những người biết rõ thân phận của cậu vậy, nhưng bây giờ thân phận của cậu chưa lộ ra, đôi phương vẫn đối xử với cậu như vậy, Đường Tập trẻ tuổi thấy cảm động.

Thương hiệu GMG vừa được tung ra, Đường Tập đã thấy vui mừng khó tả. GMG trước giờ chọn người rất cẩn thận, người bước ra từ công ty đó chắc chắn tố chất không quá kém cỏi.

Hai người ăn nhip với nhau, lập tức hẹn gặp mặt ngay.

A Khôn đang ở bãi đỗ xe nghe được cuộc điện thoại của Lăng Hàm, nói: “Được rồi, qua đó trước đi!”

Lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, đi được nửa đường thì A Khôn nhận được cuộc gọi của Đậu Dương nên xuống xe, để Lăng Hàm tự đi một mình.

Lăng Hàm biết người anh ta cứng nhất vẫn là Đậu Dương, không để ý lắm, chỉ gật gật đầu rồi phóng xe đi, cậu cũng không muốn cứ ở chung một chỗ với A Khôn.

Địa điểm mà Đường Tập đã chỉ định là một công viên nhỏ, Lăng Hàm đỗ xe rồi nhanh chóng tới bên cạnh đài phun nước trong công viên. Công viên này rất nhỏ, chỉ có một đài phun nước, các cánh hoa lớn tròn như cái bát hợp lại, nước từ bên mép cánh hoa nhỏ xuống róc rách, vô cùng đáng yêu.

Tầm ba bốn giờ chiều không phải lúc công viên đông người, Lăng Hàm nhìn trái ngó phải không thấy người đâu nên ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh đài phun nước, yên lặng nhắm mắt nghỉ ngơi.

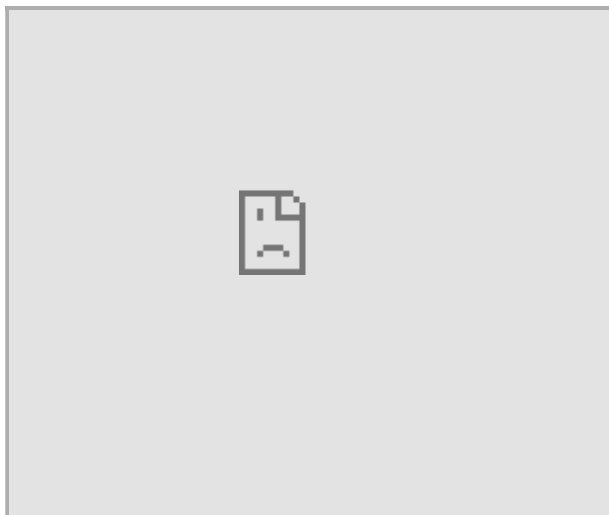
Lúc Đường Tập chạy tới, liếc mắt nhìn ngay thấy cảnh tượng này - một thanh niên tuấn tú đang ngả trên băng ghế, đôi chân dài hơi co lại, ống quần hơi hé để lộ mắt cá chân mảnh khảnh. Những giọt nước trong đài phun nhảy nhót bên cạnh cậu, giọt nước trong suốt càng tôn thêm sắc trắng nõn trên gương mặt cậu, lông mi dài như hai cánh bướm đậu trên mắt.

Giọt nước trong veo, chàng thanh niên lấp lánh.

Khung cảnh vô cùng sạch sẽ và long lanh.

Không hiểu vì sao, trái tim Đường Tập như nảy lên.

Tầm mắt của bao nhiêu người đi ngang qua đều lướt lên người chàng thanh niên, dù vô tình hay cố ý, nhưng chàng thanh niên không hề để tâm, thoải mái hưởng thụ sự yên tĩnh của công viên.

Là người này.

Đường Tập gần như nhận ra ngay người có hẹn gặp mặt với mình là cậu, nhờ hào quang của thanh niên, người xung quanh đều trở nên mờ nhạt. Phong thái ngôi sao tự nhiên mà có này, dung mạo tuấn tú nổi bật này, ngoài ngôi sao hàng thật giá thật ra còn ai có được nữa?

Sau khi gọi điện thoại cho Lăng Hàm xong, cậu lập tức xuất phát, không ngờ đối phương vẫn đến trước một bước.

Đường Tập bước tới bên cạnh thanh niên mà ngồi xuống.

Cảm nhận được có người đến, thanh niên mở mắt ra.

“Xin chào, tôi là Đường Tập.” Đường Tập mỉm cười giơ tay ra.

Thanh niên nhìn cậu ta trong chốc lát rồi cũng đưa tay ra nắm lấy bàn tay kia, khóe môi nhếch thành một nụ cười mỉm: “Xin chào, tôi là Lăng Hàm.”

Rất nhiều năm sau, Đường Tập thường xuyên nhớ lại nụ cười này, chính nụ cười này đã lay động cậu ta, khiến cậu ta hiểu được sức mạnh tâm tình cực kì mãnh liệt của người này.

Một người nhắm vào danh tiếng, một người đã nảy sinh hảo cảm, cuộc trò chuyện sau đó của hai người vô cùng vui vẻ.

Đường Tập tuy khá căng thẳng với cha mình do đang trong thời gian phản nghịch, nhưng dưới sự ảnh hưởng từ cung cách giáo dục được tích lũy qua nhiều ngày tháng, cậu đã thừa kế được một số thói quen của Đường Diệp mà chính cậu cũng không phát hiện ra. Cứ nhắc đến phim ngắn, thần thái của cậu nghiêm túc hẳn, đỉnh đạc hẳn, mà cách đối đáp của Lăng Hàm cũng khiến cậu vô cùng vừa lòng.

“Tôi muốn hỏi, tại sao anh lại chọn tham gia vào ê kíp phim của tôi?” Đường Tập vẫn luôn khiêm tốn, rất nhiều người không biết được thân phận của cậu, cậu không nghĩ rằng Lăng Hàm sẽ biết mình.

Có ngọc mới nói thật, Lăng Hàm chỉ mỉm cười: “Tôi đã xem tác phẩm của cậu, rất thích phong cách của cậu.”

Người trẻ tuổi thích nhất là được khẳng định, Lăng Hàm có thể nắm bắt rất chuẩn tâm lý này.

Tác phẩm của Đường Tập mang dấu ấn cá nhân rất rõ rệt, nhẹ nhàng trong sáng, có được sự linh hoạt và lòng hăng hái của người trẻ tuổi. Với kinh nghiệm nhiều năm của Lăng Hàm, tài năng như vậy cộng thêm bối cảnh phía sau, sau này Đường Tập chắc chắn sẽ có thành tựu đáng kể.

Lăng Hàm muốn lôi kéo quan hệ với cậu ta: “Tôi xem xong tác phẩm của cậu, biết cậu có năng lực, tôi tin rằng cậu rất có khả năng đạt giải.”

Đường Tập được khen mà hơi ngượng ngùng, nhưng cũng có chút đắc ý, chỉnh lại mũ lưỡi trai mà nói: “Tôi cũng cảm thấy vậy.”

Nghé mới sinh không sợ hổ, quả nhiên người trẻ tuổi luôn có vài phần kiêu ngạo.

Lăng Hàm nhớ lại thái độ thiên hạ này còn ai vào đây của

mình khi mới ra mắt năm đó mà không khỏi mỉm cười.

Đường Tập vì nụ cười này của cậu mà trái tim khẽ lay động, nhanh chóng hoàn hồn lại: “Tôi mang theo kịch bản tới đây, anh có muốn xem không?”

Lăng Hàm sững sờ, Đường Tập đồng ý cho mình tham gia diễn xuất? Hơi bị thăng thần quá rồi nhỉ?

Lúc vừa gặp Đường Tập, thấy cậu mặc áo jacket hình bộ xương khô màu đen, quần bò rách, đầu đội mũ lưỡi trai, toàn thân toát lên phong cách Hip Hop phản nghịch vô cùng rõ rệt, cậu còn lo rằng tính cách của cậu ta quá độc đáo, sợ không thể tóm gáy được, không ngờ cậu nhóc này chỉ mới nói chuyện đôi câu đã quyết định chọn mình.

Tất nhiên Lăng Hàm sẽ đồng ý, cậu nhận lấy quyển kịch bản và bắt đầu xem. Lúc này cậu đâu biết rằng vì nguồn vốn đầu tư khá căng thẳng, Đường Tập sợ cậu chạy mất, cho nên chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng chắc chắn giữ được chân cậu.

Chương 32: Weibo

Khi Lăng Hàm đọc kịch bản, Đường Tập ở bên cạnh giải thích, chủ đề của phim ngắn là “Mặt”, kịch bản chỉ có hai trang ngắn ngủi. Cảnh đầu tiên là một đôi bạn thân thích leo núi đến bên vách núi để luyện tập cho cuộc thi leo núi, giữa chừng sợi dây thừng xảy ra vấn đề, cả A và B chỉ có thể dùng chung một sợi dây thừng, thế nhưng trọng lượng của cả hai khiến cho sợi dây thừng vô cùng nguy hiểm, nếu như muốn được cứu, cần có người dùng tay không trèo lên trên vách đá để cố định sợi dây thừng còn lại, nhưng quá trình này vô cùng nguy hiểm, rất có khả năng sẽ ngã khỏi vách đá mà chết. Vì thế A đề nghị chơi trò kéo-búa-bao để quyết định ai sẽ đi, B đồng ý.

Sau đó chuyển sang cảnh hai, trong tang lễ của B, mẹ của B gào khóc thảm thiết, những nhân vật khác lầm rầm bàn tán rằng A bạc bẽo, không đến tham gia tang lễ của B.

Cảnh thứ ba, một tháng sau đó, A cuối cùng cũng xuất hiện, sinh hoạt bình thường, cười cũng vui vẻ, dường như hoàn toàn không để tâm đến cái chết của B, tất cả mọi người âm thầm bàn tán A vô tình, nhưng A không để ý, chỉ tích cực chuẩn bị cho cuộc thi leo núi.

Cảnh thứ tư, qua bao nhiêu cố gắng gian khổ, A cuối cùng giành được giải nhất của cuộc thi leo núi.

Cảnh thứ năm, A một lần nữa trèo lên vách núi mà lúc trước B gặp nạn, đặt chiếc cúp lên trên đỉnh núi, hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra lúc ấy.

Cảnh thứ sáu, sau khi B đồng ý, hai người bắt đầu chơi kéo búa bao, B ra búa, A chậm rãi ra kéo, sau đó trong vẻ kinh ngạc của B, A quyết đoán buông tay ra khỏi sợi dây thừng mà trèo lên trên, sau cùng bị rơi xuống vách đá mà chết. Trên thực tế, người chết là A, người sống sót là B, B nghĩ tới tất cả những lúc hai người bên nhau trong quá khứ, nhớ tới nguyện vọng mà A từng nói, vì thế sau khi được cứu, B đi làm phẫu

thuật thẩm mỹ, sửa mặt mũi cho giống A, giúp A thực hiện nguyện vọng.

Lăng Hàm đọc kịch bản mà gật đầu lia lịa, chủ đề “Mặt” này có thể khai thác rất nhiều thứ, kịch bản của Đường Tập viết rất xuất sắc, đề tài chính là tình bạn, đoạn bước ngoặt và kết thúc ở cuối cùng rất ổn, chỉ cần diễn xuất có độ “tối” thì không phải không có hi vọng đạt giải.

Hai người tiến hành trao đổi sâu thêm về kịch bản, nhân vật lẫn bố trí trường quay, không biết trời đã tối lúc nào.

“Không ngờ đã sáu giờ rồi.” Đường Tập nhìn điện thoại, có vẻ vẫn chưa thảo luận đủ.

“Chúng ta cùng ăn bữa cơm đi.” Lăng Hàm biết Đường Tập có khả năng sẽ là đạo diễn lớn trong tương lai, có ý thể hiện mình.

Lúc này Đường Tập đã rất hài lòng với Lăng Hàm, có phần lo lắng Lăng Hàm sẽ không đồng ý tham gia bộ phim ngắn có vốn đầu tư eo hẹp của mình, vội vàng đồng ý: “Được, tôi biết có một nhà hàng ăn rất vừa miệng.”

“Vậy được, tôi đi lấy xe.” Lăng Hàm đứng dậy.

Lăng Hàm muốn lôi kéo quan hệ với cậu ta nên vô cùng khách sáo, hai người ăn nháp với nhau, trò chuyện rất hợp ý, chưa đến nhà hàng đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ, người này gọi anh, người kia gọi em.

Hai người vui vẻ ăn một bữa cơm với nhau, quyết định chuyện tham gia vào bộ phim, sau cùng, đến khi thanh toán, Đường Tập muốn thể hiện tí chút, lại phát hiện ra mình quên mang ví, đành ử rử để Lăng Hàm trả tiền.

Đã bị gọi là em, còn được người ta mời cơm, trong lòng Đường Tập có vài phần âm ứ.

Nói thế nào nhỉ, cứ như thể vai vế của mình đột nhiên thấp xuống một bậc, rõ ràng Lăng Hàm chỉ lớn hơn cậu ta hai tuổi, đáng ra họ phải bình đẳng với nhau mới đúng.

Đối diện với gương mặt yêu thương em trai của Lăng Hàm,

Đường Tập nhẩn nhin câu nói đã buột ra tới khóe miệng - lần sau nhất định phải giành trả tiền, phải lấy lại thể diện!

Lăng Hàm không biết đối phương đã âm thầm so đo với mình, chỉ biết rằng khi quan hệ của cậu với Đường Tập đã ổn định, tảng đá đè nặng trong lòng mới chịu rơi xuống.

“Vậy ngày mai tôi qua nhé?” Cậu thử dò hỏi.

Đường Tập nói: “Được được, chỉ thiếu mỗi anh thôi.”

Vốn dĩ cậu ta định nói bây giờ nguồn vốn của mình có phần eo hẹp, nhưng lời nói trôi đến miệng rồi mà không thốt ra được. Không biết tại sao, trước mặt Lăng Hàm, cậu ta luôn muốn giành lại vài phần thể diện cho mình, sợ bị Lăng Hàm coi thường.

Lăng Hàm xác định rằng ngày mai bắt đầu làm việc, trong lòng rất vui.

Sau khi tạm biệt Đường Tập, tảng đá lớn trong lòng Lăng Hàm cũng bỏ được xuống, cậu vui vẻ ra khỏi nhà hàng, đang định gọi điện cho A Khôn để thông báo kết quả thi điện thoại đột nhiên đổ chuông, mà trùng hợp làm sao người gọi đến chính là A Khôn.

“Anh Khôn?”

“Cậu lên hot search rồi.” Giọng điệu của A Khôn ngập tràn phấn khởi: “Làm tốt lắm!”

“Hả?” Lăng Hàm không hiểu chuyện gì.

“Cậu không biết à?”

“Em với mới bàn bạc công chuyện với Đường Tập xong.”

“Thế này nhé, cậu lên Weibo xem đi, nói ra thì Weibo của cậu cũng lâu lắm rồi không có cập nhật gì mới, cơ hội tốt như thế này, nên tuyên truyền nhiều hơn mới phải.”

“Được rồi, để em xem xem có chuyện gì trước đã.” Lăng Hàm

không trả lời ngay, không phải vì cậu không muốn cập nhật, mà là cậu căn bản không biết tên Weibo của Lăng Hàm là gì, mật mã ra sao. Khi cậu sống lại đã lập một tài khoản phụ, ngày thường dùng để xem tin tức hay hóng, cậu vẫn chưa nói rõ với A Khôn.

Ngồi trong xe, mở Weibo, mấy dòng hot search đều chẳng liên quan gì đến cậu, tại sao A Khôn lại nói cậu đã lên hot search? Do dự trong chốc lát, mở dòng nổi bật nhất liên quan đến Lục Tư Nguyên, tìm thấy bài báo Lục Tư Nguyên phủ nhận chuyện yêu đương với Vu Ninh ở ngay đầu phần thảo luận, trong bài viết nhắc tới chuyện Lục Tư Nguyên tức giận ôm lấy mình. Người viết bài báo này rõ ràng ghét Vu Ninh, viết đoạn Lục Tư Nguyên tức giận vô cùng chi tiết, còn đính kèm thêm hình ảnh Lục Tư Nguyên ôm cậu, dùng để chứng minh cậu nói “Ôm không tính là gì” của Lục Tư Nguyên, bình luận bên dưới cũng toàn là những câu mắng Vu Ninh.

Nếu đã như thế, Lăng Hàm cũng biết Vu Ninh và ê kíp đứng sau cô ta đã đạt được mục đích, tuy rằng chỗ nào cũng toàn mắng chửi, nhưng mọi người đã biết đến cái tên Vu Ninh, nhớ được người này. Trong thời đại hiện nay, bất kể là tiếng lành đồn xa hay tiếng xấu vang danh, chỉ cần được người ta nhớ mặt đặt tên, danh lợi sẽ ùn ùn kéo tới. Cô người mẫu không chuyên tên Vu Ninh này và ê kíp của cô ta đúng là liều lĩnh, vì muốn nổi tiếng mà không tiếc việc đắc tội với Lục Tư Nguyên, e rằng họ đã sớm có ý định cứ nổi tiếng trước đã rồi thay đổi hình tượng sau. Nhưng cho dù đã nổi tiếng rồi, con đường về sau của cô ta cũng sẽ không dễ dàng.

Cậu load lại trang web, ở phần ngay trên đầu nhảy ra một dòng bình luận: Chàng trai mà Viên Tử nhà chúng ta ôm là ai vậy? Trông đẹp trai thế.

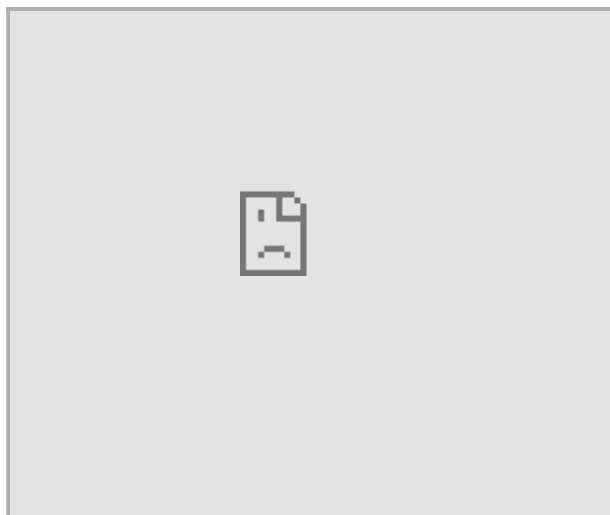
Lăng Hàm khựng lại.

Load thêm lần nữa, đề tài thảo luận về cậu trong mục bình luận nhiều thêm, dù sao bức ảnh to như thế lù lù ở đó, ai không mù thì đều thấy cả, vì thế bình luận xuất hiện nhiều câu “gei quá”, “mặt mũi thụ lòi” rất không hòa nhã, Lăng Hàm nhìn xong mà cạn lời.

Cậu thụ chỗ nào?

Ngón tay đang trượt xuống dưới thì màn hình đột nhiên nháy ra, A Khôn gọi điện tới.

“Anh Khôn?”

“Ban nãy anh tìm Chu tổng để bàn về việc giới thiệu cậu, vốn định dựa vào chủ đề đang lên của Lục Tư Nguyên và Vu Ninh để đẩy cậu ra mắt công chúng, bây giờ đề tài và sức ảnh hưởng cậu đã có rồi, chỉ cần đẩy nhẹ một cái, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió. Nhưng cậu đoán thử xem, anh ta lại bảo bây giờ không phải thời điểm thích hợp, cậu nói thật cho anh biết đi, có phải cậu đã đắc tội với người ta không?” Giọng nói của A Khôn rất nghiêm túc.

“Chu tổng?” Lăng Hàm vẫn chưa kịp phản ứng.

“Đúng vậy, Chu tổng, lúc trước hai người có xảy ra chuyện gì không?”

Lăng Hàm đột nhiên nhớ ra Chu tổng là ai, trong khoảnh khắc như sấm rền điện giật, khuôn mặt dịu dàng và nho nhã của Chu Bắc Hiền lại hiện ra trong đầu, khiến cậu thấy nghẹt thở.

Thời gian này cậu đã cố gắng ngó lơ những chuyện liên quan đến Chu Bắc Hiền, cố gắng dồn hết thời gian và sức lực vào công việc, dùng nó để phân tán cơn đau và phần nộ loáng thoáng trong nội tâm mình, bây giờ nghe đến cái tên này mà chưa kịp đề phòng, trái tim vốn bình lặng như hồ nước của cậu một lần nữa gợn sóng lăn tăn.

Đầu ngón tay siết lại, Lăng Hàm cố gắng để mình bình tĩnh hơn: “Không có mà.”

“Đừng tưởng anh đây ngốc.” Hiển nhiên A Khôn không tin: “Không đắc tội thì tại sao anh ta phải chèn ép cậu như vậy? Có phải ăn no rừng mỡ đâu.”

Lăng Hàm cười lạnh, từ khi sống lại đến nay, ngoài một lần gặp hấn ở văn phòng và nói những lời có vẻ phân nộ kia ra, cậu cũng không làm gì nữa, sau này lúc đóng phim cùng Y Tụ cũng không làm chuyện gì quá đáng, kết quả Chu Bắc Hiền và Y Tụ không hề do dự mà đuổi cậu ra khỏi đoàn phim của Fujii Toru, bây giờ lại muốn bóp chẹt chuyện tuyên truyền của cậu. Thứ người hẹp hòi và ích kỷ như vậy đúng là hiếm có trên đời.

Lăng Hàm thấy buồn nôn như nuốt nhâm phải ruồi nhặng.

Thấy Lăng Hàm qua một hồi lâu vẫn không nói gì, A Khôn thở dài: “Tóm lại, bây giờ anh cứ đăng ảnh của cậu lên Weibo đã, cậu kéo được ít fan rồi nói tiếp.”

A Khôn có mật khẩu Weibo của cậu!

Lăng Hàm hoàn hồn lại, cậu nói: “Anh Khôn, có chuyện này muốn nói với anh.”

“Nói đi.”

“Em quên mất Weibo của mình rồi, có thể đưa lại tài khoản với mật mã cho em không?”

“Bảo sao anh thấy cậu không chịu đăng thêm cập nhật, hóa ra là quên tài khoản với mật khẩu... Cậu tưởng anh ngu hả?”
Hiển nhiên A Khôn không tin lời cậu.

Lăng Hàm nhún vai, cậu biết ngay người khác sẽ không tin mà.

“Quên thật ấy, gửi lại cho em đi.”

“Được rồi, lừa dối co với cậu.” A Khôn không để tâm lắm đến chuyện này, dù sao bây giờ Lăng Hàm cũng không có hoạt động tuyên truyền gì, quay một bộ phim ngắn cũng được.

Sau khi cúp máy, A Khôn nhanh chóng gửi tài khoản và mật mã cho cậu.

Chương 33: Quay phim

Lăng Hàm nhanh chóng dùng tài khoản và mật khẩu để đăng nhập Weibo, sau đó suýt nữa thì đôi mắt chó hợp kim titan của cậu bị mù hẳn. Tên Weibo lấy cái tên “Hàm công tử” vô cùng lằng lợ, nội dung bên trong ngoài các hoạt động tuyên truyền thì nhiều nhất là khoe khoang, khoe từ khách sạn xa hoa, xe đẹp, đồng hồ xịn, à phải rồi, được khoe nhiều nhất là chiếc Porsche của cậu. Sau đó là khoe ảnh tự sướng, hơn nữa còn thường xuyên chụp ảnh bán khỏa thân, tạo dáng gợi cảm quến rũ các thứ các thứ, trông không có tiết tháo chẳng khác gì đám hotboy mạng mang danh hảo, thậm chí có mấy hôm còn khoe vòng eo thu gọn với thân hình tam giác ngược, khung cảnh ấy thực sự khó nói hết bằng lời.

Lăng Hàm: “...”

Dù gì vẫn là người đã cho mình cơ thể, Lăng Hàm không tiện nói gì, lặng lẽ nhanh chóng xóa hết những nội dung khoe giàu khoe thân thiếu tiết tháo kia đi.

Lướt theo dõi trên Weibo không ít như Lăng Hàm tưởng tượng, hóa ra có tới mấy nghìn người, có mua fan giả hay không thì không biết, nhưng lướt bình luận rất nhiều, người ta đều gọi cậu là “Hàm thiếu”, đủ kiểu quỳ liếm.

Lăng Hàm: “...”

Thế nghĩa là khoe giàu sổi, giả cậu ám thực sự có thể kiếm fan?

Ôm tâm tình phức tạp về căn hộ của mình, nửa đêm mơ thấy mình đi giữa sảnh lớn của GMG, Lục Tư Nguyên đột nhiên bước ra, mặt mũi tỏ vẻ sùng bái mà gọi cậu một tiếng: “Hàm thiếu!”

Lăng Hàm đột nhiên sợ đến mức choàng tỉnh.

Chết tiệt, còn lâu Lục Tư Nguyên mới đối xử với mình bằng

thái độ ấy chứ đừng nói đến chuyện gọi mình là “Hàm thiếu”.

Ngày hôm sau, Lăng Hàm đến địa điểm quay phim từ sớm. Trường quay lấy ngay dưới chân một ngọn núi hoang ở ngoại ô thành phố, xung quanh không có bóng người, cây cối um tùm, rất phù hợp với yêu cầu của cảnh quay, quan trọng nhất là không tốn tiền.

“Lăng Hàm.” Đường Tập nhất quyết không chịu gọi một tiếng anh, Lăng Hàm thấy khá tiếc, nếu ép được thằng nhóc kiêu ngạo này gọi mình là anh thì sướng phải biết.

“Đến sớm thế?” Lăng Hàm tươi cười chào hỏi, lướt mắt nhìn mấy người lác đác xung quanh Đường Tập: “Mấy vị này là...”

“À, là quay phim và chuyên gia đạo cụ của tôi...” Đường Tập giới thiệu từng người với Lăng Hàm, Lăng Hàm khách sáo nói với tất cả: “Hân hạnh, hân hạnh.”

Đám người kia đều là bạn cùng học với Đường Tập, mấy sinh viên đại học còn non nớt, không dám “cứng” như Đường Tập, vội vàng đáp lại lời chào của Lăng Hàm, còn gọi cậu là anh Hàm. Trong mắt đám sinh viên này, Lăng Hàm là người của giới giải trí, hàng thật giá thật, là một tiền bối đàn hoàng, cho dù hiện tại Lăng Hàm đang vùng vẫy ở chiếu dưới dưới dưới của giới, thì trong mắt họ cũng là ngôi sao lớn trong giới giải trí rồi.

“Không cần khách sáo, sau này đều là đồng nghiệp cả.” Lăng Hàm cười.

“Nếu đã quen biết rồi, chúng ta bắt đầu công việc thôi.” Đường Tập vỗ tay nói: “Hôm nay quay cảnh đầu tiên và cảnh cuối cùng nhé, tranh thủ xong việc trước khi mặt trời xuống núi.”

Lăng Hàm sững sờ, đưa mắt nhìn một vòng: “Bắt đầu luôn?”

“Đúng vậy.”

Đùa nhau chắc!

Chỉ có mấy người thế này, một ít đồ đạc thế này, đã định bắt đầu quay rồi?

Lăng Hàm trợn mắt há miệng, sau khi đưa mắt nhìn một vòng khung cảnh hoang vu xung quanh, cậu hỏi lại với vẻ không thể tin nổi: “Chỉ có thế này thôi?”

Đường Tập: “...”

Việc đến nước này, Đường Tập chỉ có thể nói ra sự thật: “À thì... nguồn vốn không đủ, trường quay với đạo cụ chỉ có thế này thôi.”

Lăng Hàm: “...”

Cậu chỉ muốn dựa vào Đường Tập để đạt giải, nhưng không ngờ lại gặp phải vấn đề này.

Đường Tập đáp: “Kinh phí của bọn tôi có hạn, cho nên, có thể qua được thì cố gắng một lần là qua.”

Ánh mắt của cậu ta tràn ngập mong chờ: “Tôi tin anh, anh nhất định có thể làm được.”

Lăng Hàm: “...”

Lúc nói câu này chắc bản thân cậu ta cũng không tin đúng không?

Lăng Hàm có phần muốn rút lui, vốn cứ tưởng tiền đồ đã xán lạn trước mắt, không ngờ phía trước chỉ toàn ô gà với hố bom, mà còn không biết cái hố sâu tới cỡ nào. Nhưng bây giờ đã định đoạt rồi, dự án và người hợp tác do tự mình chọn, chuyện đến nước này, có khóc thét cũng phải quay xong.

Châu chấu trên cùng sợi dây, Lăng Hàm nín nhịn nửa ngày trời, cuối cùng mới hỏi: “Vốn đầu tư là bao nhiêu?”

Đường Tập cẩn thận giơ kí hiệu bàn tay hình số tám.

“Tám vạn tệ?”

Đường Tập xấu hổ lắc lắc đầu.

Lăng Hàm trợn to mắt, không phải chứ? Không phải con số mà cậu nghĩ tới chứ?

Nhưng sự thật vẫn luôn tàn khốc, Đường Tập nói: “Tám nghìn.”

Lăng Hàm muốn ngất luôn tại chỗ, tám nghìn tệ?

Tám nghìn tệ quay một bộ phim ngắn còn mong nó đạt giải?

Nằm mơ đi!

Thanh niên trẻ tuổi hăng máu lên, đám sinh viên vừa nghe bảo phải làm việc, người nào người nấy hưng phấn như bom máu gà, có người cầm dây thừng leo núi đi lên núi, có người bắt đầu lắp đặt thiết bị. Nhưng cho dù có tràn đầy nhiệt huyết thế nào cũng không che đậy được hiện thực nghèo túng.

Nhân lúc rảnh rỗi, Lăng Hàm hỏi Đường Tập: “Không phải có hai nhân vật chính à? Ngoài tôi ra thì còn ai nữa?”

Đường Tập nhún vai: “Không mời nổi diễn viên giỏi, tôi đành phải tự mình ra trận.”

Lăng Hàm muốn ngất, đoàn phim này vừa nghèo vừa thiếu nhân lực, có đạt giải nổi không? Cậu càng lúc càng nghi ngờ có phải lúc trước đầu mình dính nước hay không mà lại đi chọn cậu sinh viên vừa nứt mắt này để quay phim ngắn.

Thực ra Lăng Hàm đã hàm oan Đường Tập rồi, kiếp trước con đường làm ngôi sao của cậu quá thuận lợi, một bước lên thẳng ảnh đế, lần đầu tiên gia nhập đoàn phim đã gặp được đoàn phim có trình độ sản xuất cao, càng không cần phải nói tới những bộ phim có đầu tư lớn về sau, cho nên cậu chưa thấy được đoàn làm phim nghèo thực sự là nghèo đến mức nào. Trình độ của Đường Tập trong đám sinh viên đã là khá lắm rồi, nhân lực mà cậu ta tìm về cũng toàn là sinh viên có tài năng và bản lĩnh của học viện điện ảnh, hơn nữa những người này vì muốn giải thưởng nên không cần tiền; đạo cụ và thiết bị được Đường Tập mượn về từ chỗ các chú các bác, nhất là máy quay, vất vả lắm mới mượn được từ đoàn phim của chú, tính năng rất ổn, hình ảnh quay được rất đẹp; hơn nữa họ đã tìm được chỗ làm hậu kỳ, ở ngay phòng làm việc mà cha cậu ta thường dùng, trình độ rất cao, tổng thể phim khi sản xuất ra có

về đã đạt được mức rất khá trong các bộ phim ngắn của sinh viên rồi. Nếu như Lăng Hàm từng xem qua phim ngắn mà sinh viên sản xuất mới biết được độ nghèo và sạn thực sự là như thế nào, nhưng bây giờ cậu không biết được, chỉ cảm thấy Đường Tập quá nghèo.

Lăng Hàm vỗ vai cậu: “Đi qua đây nói chuyện.”

Đường Tập theo cậu đến một nơi yên tĩnh, nhìn cậu với vẻ nghi ngờ.

Lăng Hàm nói: “Như thế này có lẽ không được.”

Đường Tập sờ sờ đầu mũi, cậu ta cũng biết trong đám bạn cùng lứa thì trình độ của mình đã khá lắm rồi, nhưng cuộc thi phim ngắn lần này không chỉ dành cho đối tượng sinh viên, người yêu phim điện ảnh trong xã hội, đạo diễn tầm tuổi từ ba mươi đổ xuống đều có thể tham gia, một chút trình độ của cậu có lẽ không đủ.

“Trong tay tôi có ít tiền, không nhiều lắm.” Lăng Hàm xột xa: “Trước mắt chỉ có thể dùng hai vạn tệ, cứ đầu tư vào đây đã.”

“Không, sao tôi có thể lấy tiền của anh được?”

Lăng Hàm nhướn mày: “Bớt nói mấy câu này với anh đây, chuyện này anh đây đã quyết, nếu như không thể đạt giải, anh đây lãng phí thời gian với chú làm gì?”

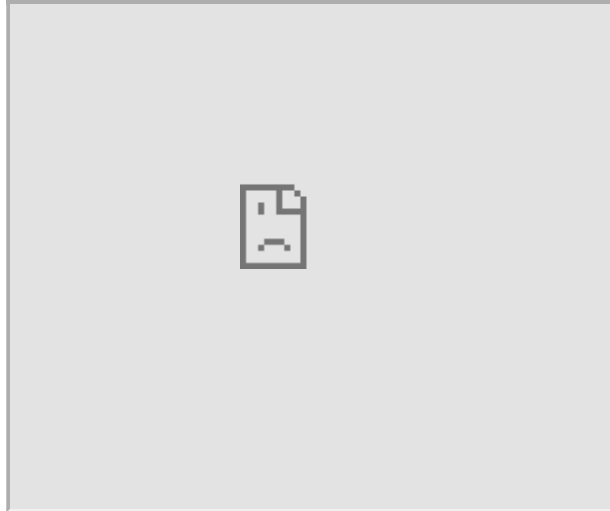
Đường Tập có lẽ đã biết mình thực sự nghèo, chật vật cúi đầu xuống: “Cảm ơn...”

Lăng Hàm nhún vai, vẫn không chịu gọi một tiếng anh.

Lăng Hàm nói: “Còn về phần diễn viên... cậu thử diễn một đoạn xem?”

Đường Tập sợ mình bị coi thường, gân cổ nói: “Anh không tin tôi?”

Lăng Hàm biết rõ thói hư vinh của đám trẻ ranh này, căn bản không sợ, giơ tay cời mũ của Đường Tập rồi xoa xoa đầu cậu ta: “Để tôi xem thử.”

Đường Tập hơi đỏ mặt, nếu như người khác xoa đầu cậu ta như vậy, chắc chắn cậu ta sẽ giận tím mặt, nhưng khi được Lăng Hàm xoa đầu, không hiểu sao cậu ta lại cảm thấy căng thẳng, nhanh chóng lùi ra sau một bước: “Đừng có sờ đầu tôi!”

Gương mặt hơi ửng đỏ của cậu thiếu niên kia không còn vẻ lạnh lùng phản nghịch như lần đầu gặp, Lăng Hàm nhìn thấy mà cười.

Nụ cười đó khiến trái tim Đường Tập đập trật một nhịp, quay mặt đi chỗ khác làm bầm: “Diễn thì diễn!”

Cậu ta nhanh chóng diễn đoạn đã thuộc nhất, Lăng Hàm tập trung tinh thần theo dõi, khẽ thở dài.

Không thể không nói rằng Đường Tập đã rất cố gắng, tình cảm muốn thể hiện ra cũng đã thể hiện hết rồi, thế nhưng dù gì cậu ta cũng không phải diễn viên chuyên nghiệp, khả năng nhả thoại chưa đủ tốt, động tác không quá tự nhiên. Bây giờ diễn một mình đã không trôi chảy, đến khi ghép cảnh cùng người khác sẽ càng phiền phức hơn.

Phải nghĩ cách.

“Thế nào?” Sau khi diễn xong, Đường Tập nhìn Lăng Hàm với vẻ mong chờ, từ biểu cảm của cậu ta, có thể thấy có lẽ cậu ta nghĩ mình diễn rất ổn.

Lăng Hàm: “...”

Được thiếu niên ngây ngô đẹp đẽ như thế này chớp mắt nhìn mình, bất cứ ai cũng không nở nhãn tâm tổn thương cậu ta.

Lăng Hàm nặn ra được hai chữ khô không khóc: "... Cũng tạm."

Ánh mắt của Đường Tập thoáng hiện vẻ thất vọng: "Cũng tạm, cũng có nghĩa là chưa đủ tốt đúng không?"

Lúc này chính là lúc câu nói vàng vọt năng lên sàn: "Rất khá rồi, cậu rất có tiềm năng, sau này nhất định sẽ rất ổn..."

Đường Tập xua xua tay, có phần ử rữ: "Đừng an ủi tôi, tôi cũng biết mình không đủ tốt, nhưng thực sự không mời nổi diễn viên giỏi..."

Diễn viên giỏi?

Một ánh sáng lóe lên trong đầu cậu.

Hồ hờ, đã đến lúc bán đứng bạn bè rồi đây.

Trước ánh mắt không hiểu gì của Đường Tập, Lăng Hàm cười gian, gọi vào số điện thoại của Tưởng Nghị, đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh: "Lăng Hàm?"

"Đợt này có rảnh không?"

"Vừa mới chạy tuyên truyền xong, hai hôm tới được nghỉ ngơi."

Quá tuyệt vời!

Lăng Hàm đè nén sự kích động trong lòng: "Thế có muốn ra ngoài chơi không?"

Chơi?

Đường Tập mở to hai mắt, Lăng Hàm vội vàng đưa tay ra dấu "suýt" không cho cậu ta lên tiếng, tiếp tục nói với Tưởng Nghị: "Tôi thấy đợt này cậu bận quá, chúng ta lâu lắm rồi không tụ tập đi chơi."

“Đúng rồi.” Bé cừu Tưởng Nghị không biết trước mặt mình là vực cao giếng sâu, vui vẻ nhảy vào hố: “Đúng rồi, chúng ta lâu lắm rồi không tụ tập.”

“Bây giờ tôi đang ở bên ngoài leo núi, đi cùng nhau đi, hôm nay đẹp trời, phong cảnh chỗ này cũng vừa mắt lắm, cũng không có nhiều người, có núi, có sông, có thảm cỏ, sáng khoái vô cùng.”

Bé cừu Tưởng nghe đến ánh nắng mặt trời và thảm cỏ mềm mà còn được leo núi không bị ai làm phiền, lập tức động lòng: “Được được, tôi qua đó ngay, cậu đang ở đâu thế?”

Lăng Hàm bình tĩnh gửi địa chỉ cho bé cừu Tưởng, cắt điện thoại đi, nói với Đường Tập đang trừng to hai mắt: “Xong rồi, đã có nam chính còn lại rồi.”

Đường Tập: “...”

Chương 34: Điện thoại

Không lâu sau đó, một chiếc xe đi tới, mọi người nhìn về phía đó với ánh mắt mong chờ, chẳng bao lâu đã thấy một anh đẹp trai mặc đồ thể thao trông như muốn đi du ngoạn từ trên xe bước xuống.

“Tuởng Nghị!”

Người trong đoàn phim biết có diễn viên sắp tới, nhưng khi thấy người bước từ trên xe xuống là Tuởng Nghị vẫn kích động không kiềm chế nổi. Là Tuởng Nghị thật kìa!

Ở trong giới giải trí, Tuởng Nghị không nổi lên được, nhưng kiên trì trong thời gian dài vẫn khiến người ta quen mặt, đi trên đường cũng có không ít người nhận ra. Trong mắt đám sinh viên chưa tốt nghiệp này, Tuởng Nghị chính là một ngôi sao to bự!

Đội khi Tuởng Nghị mặc quần áo thể thao lái xe riêng vui vẻ đến địa điểm hẹn sẵn mới biết mình bị lừa.

Lăng Hàm nhún vai, nói rất vô tội: “Tôi có nói gì sai đâu, ánh nắng đẹp, phong cảnh đẹp, còn có thể leo núi, không sai mà.”

Tuởng Nghị tức đến mức xắn tay áo lên đuổi theo cậu đòi đánh suốt hai trăm mét, sau khi hai người cười đùa nô nghịch một hồi, Tuởng Nghị vẫn bị lừa lên thuyền hải tặc.

Lúc này đám sinh viên kia càng có thêm lòng tin, trời đất thánh thần ạ, họ có thể mời được người nổi tiếng quay phim ngắn miễn phí, đúng là có thể khoe đến khi tốt nghiệp!

Sắc mặt Đường Tập có phần phức tạp, khi chuẩn bị quay cảnh leo núi, cậu ta mới nói nhỏ với Lăng Hàm: “Cảm ơn.”

Lăng Hàm không nói năng gì, chỉ khẽ mỉm cười.

Diễn xuất của Tuởng Nghị không phải danh hảo, Lăng Hàm

cho rằng, ngoài việc thiếu may mắn ra thì chỗ nào cậu ta cũng tốt, diễn chung với cậu ta vô cùng dễ chịu.

Tường Nghị cũng cảm thấy kì lạ, đây là lần đầu tiên cậu ta diễn chung với Lăng Hàm, nhưng hoàn toàn không có cảm giác xa lạ, giống như hai người bạn quen thân lâu năm, vô cùng ăn ý.

Hôm nay quay cảnh đầu tiên và cảnh cuối cùng, các chi tiết khác thì đến khuôn viên trường đại học gần đó để quay. Vì muốn quay được hiệu ứng thật nhất cho cảnh leo núi, Đường Tập chọn quay ở chân núi, vách núi này rất thấp, không hề nguy hiểm.

Có lẽ vì không phải đoàn làm phim chuyên nghiệp nên quá trình quay phim không quá nghiêm túc như lúc trước, ngược lại có một chút gì đó như ngao du sơn thủy, bầu không khí rất thoải mái. Lăng Hàm và Tường Nghị ăn ý vô cùng, chỉ cần quay một lần là đạt. Trong thời gian một ngày, họ tranh thủ quay xong hết tất cả các cảnh có Tường Nghị.

Có hai vạn tệ của Lăng Hàm góp thêm vào, họ mời được đội ngũ diễn viên quần chúng khá ổn, cũng bố trí được trường quay khá tinh tế, trong vòng vài ngày là quay hết tất cả các cảnh cần thiết. mấy hôm đó Lăng Hàm mệt rũ rùi, do thiếu nhân lực, cậu không chỉ tham gia biểu diễn mà còn phải giúp đoàn phim mang vác dụng cụ, làm chân cu-li, đúng là một nhân công toàn vẹn.

Cuộc thi làm phim ngắn có quy định, thời lượng tác phẩm không được vượt quá mười phút, cho nên thời gian ghi hình của họ rất ngắn, chú trọng đến phần chế tác hậu kỳ hơn. Phần mà Lăng Hàm nên làm, cậu đã làm hết sức rồi, phần còn lại chỉ có thể nghe theo ý trời.

Trước khi đi, mỗi người tự lên xe về nhà mình, Đường Tập đột nhiên quay lại, bước tới trước xe của Lăng Hàm, nghiêm túc nói với cậu: “Anh yên tâm, tôi nhất định không để anh phải thất vọng đâu.”

Lăng Hàm có chút sững sờ, không hiểu tại sao đột nhiên Đường Tập lại nói như vậy.

Đường Tập đứng bên cạnh cửa sổ xe cậu, cúi người, cơ thể

cao lớn, gương mặt đẹp trai, khoanh khắc nói ra câu ấy, cậu ta dường như trưởng thành lên trong một khoanh khắc.

“Cố lên nhé.” Lăng Hàm chỉ có thể nói vậy.

Đường Tập nở nụ cười tự tin với cậu, chạy về phía xe mình.

Thằng nhóc này...

Lăng Hàm quay về căn hộ, tắm rửa một trận, sau đó ngã người xuống sofa không muốn ngồi dậy nữa. Mấy hôm nay luôn trong trạng thái tập trung cao độ, bây giờ được thả lỏng, xương cốt trên người không muốn động dậy gì thêm.

Cậu nhàm chán nên bật tivi lên, tivi đang chiếu một chương trình truyền hình tạp kỹ, mà khách mời của chương trình này là một gương mặt quen thuộc - thiếu niên xinh đẹp mà lúc trước cậu từng gặp ở GMG - Thường Hoan.

Thường Hoan lập thành một nhóm với một nghệ sĩ nam khác, đợt này danh tiếng khá nổi. Ông kính máy quay lướt qua hàng ghế khán giả, nơi đó có rất nhiều người hâm mộ giờ cao bảng tên của hai người mà đung đưa, vô cùng cuồng nhiệt.

Trên màn hình, Thường Hoan nói: “Có được thành tích ngày hôm nay, tôi đã cố gắng rất nhiều, các fan cũng cho tôi sức mạnh rất lớn, sau này tôi sẽ cố gắng hơn...”

Lăng Hàm xem được một lúc rồi chuyển kênh, để tivi bật nguyên như vậy mà nằm trên sofa chơi điện thoại, vô thức mở Weibo ra, lượng người theo dõi Weibo của cậu đã tăng lên đến mấy chục nghìn, hơn nữa bình luận bên dưới đã vô cùng nhộn nhịp.

Mấy hôm nay cậu vui đầu vào quay phim, không chú ý tới bên ngoài, không biết rõ chuyện bức ảnh Lục Tư Nguyên ôm cậu đã nổi tiếng, rất nhiều người truy hỏi người trong ảnh là ai, sau đó cư dân mạng thần thông quảng đại tiết lộ đó là cậu, rồi tìm đến ngọn nguồn, mò được Weibo của cậu, sau đó bao nhiêu tư liệu đen tối bị đào ra, sau đó nữa bắt đầu bị mắng chửi.

Tuy rằng Lăng Hàm đã xóa rất nhiều bài đăng của lúc trước,

nhưng trên internet, muốn xóa sạch dấu tích không phải chuyện có thể xảy ra, cư dân mạng nhanh chóng lật lại tư liệu cũ về cậu, ví dụ như khoe khoang, lộ hàng... Bất kể là fan của Lục Tư Nguyên hay fan của Vu Ninh hay người đi ngang qua bỗng chốc bùng nổ, mà hành vi xóa bài đăng của Lăng Hàm được quy vào tội “có tạt giạt mình”.

Những bài đăng lúc trước của Lăng Hàm trở thành thùng thuốc nổ, bây giờ vô cùng nóng hổi.

“Xóa bài đăng cũng không tác dụng gì, bọn này chụp ảnh màn hình cả rồi!”

“Hóa ra anh là dạng người như thế, tôi nhìn nhầm anh rồi!”

“Chẳng lẽ lại giống Vu Ninh, lấy Viên Tử nhà chúng tôi ra để làm trò? Quá xấu xa.”

“Cút đi!”

“Lục Tư Nguyên mù rồi mới chọn dạng người này đóng nhân vật chính trong MV của mình, anh ấy uống lộn thuốc à?”

“Đừng có công kích Nguyên Nguyên nhà chúng tôi, đây là sắp xếp của công ty.”

“Có chống lưng hả?”

Những bình luận này xuất hiện ở bài đăng mới nhất, đó là một bài đăng do A Khôn đăng giúp, hình ảnh đính kèm là hình tự chụp ở phim trường Đông Nam, nội dung của bài viết rất đơn giản, chỉ kể rằng mình tham gia vào quá trình quay MV của Lục Tư Nguyên, hi vọng mọi người ủng hộ, vân vân. Ý của A Khôn là muốn nương nhờ Lục Tư Nguyên để nổi tiếng, bây giờ anh ta đạt được mục đích rồi.

Tóm gọn trong một câu, Lăng Hàm nổi rồi.

Lăng Hàm trợn mắt há miệng, cậu từng nghĩ rằng mình sẽ nổi, nhưng chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ nổi danh nhờ cách này, bây giờ cậu được đông đảo quần chúng nhân dân xếp vào cùng một hạng với Vu Ninh.

Hưởng ké danh tiếng của Lục Tư Nguyên, khoe khoang, lộ

hàng... Điểm nào cũng là khuyết điểm, cho dù sau này cậu có thành công trở thành nhân vật hàng đầu trong giới giải trí, những thứ ấy cũng thành quá khứ đen tối, muốn xóa đi cũng không xóa nổi.

Cậu nổi tiếng rồi, nổi tiếng bằng con đường ném đá.

Lăng Hàm dở khóc dở cười.

Nghĩ tới việc lúc đó Lục Tư Nguyên kéo mình tới trước mặt đám phóng viên, không biết đang giúp mình hay đang hại mình?

Nhớ tới gương mặt cau có khi ấy của Lục Tư Nguyên, chắc là muốn giáo huấn mình một bài học nhỉ?

Lăng Hàm nghiêng răng, uổng công nghĩ thẳng cha này là người tốt, bây giờ nhìn lại, lòng dạ đen như hạt vừng!

Tổ chất tâm lý của Lăng Hàm rất ổn định, có một số cư dân mạng nhân cách khá chán đời, mắng chửi vô cùng khó nghe, cậu đọc xong cũng không tức giận, dù sao kiếp trước có tiếng mắng chửi nào mà cậu chưa từng nghe? Chút công kích nhỏ nhặt này không đến mức khiến cậu phải thất thố.

Không nhìn thấy là đỡ phiền lòng, Lăng Hàm tắt Weibo, chăm chú xem tivi.

Lăng Hàm vừa khoe khoang vừa phô trương, trong mắt quần chúng, hành vi này có vẻ rẻ tiền, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, không phải hành vi không thể tha thứ. Phải biết rằng, vì muốn được nổi tiếng, có rất nhiều ngôi sao dám làm cả những chuyện hoành tráng hơn. Lấy ví dụ ngay trong nhóm ngôi sao nữ thuộc hàng chiếu trên trong nước hiện nay, có vài người trước khi nổi tiếng đã “không cần thận” khoe trọn thân thể, có nữ ngôi sao xuất thân người mẫu càng hay chụp những bộ ảnh quá mức sexy, đến nay thỉnh thoảng vẫn bị đào lại.

Cho nên, việc Lăng Hàm bị đào bới lịch sử đen tối trông thể mà không phải đen lắm, trên một ý nghĩa nào đó.

Lăng Hàm tự an ủi mình, dù sao người mà họ mắng chửi không phải mình, cứ coi như đám người này đang đánh rắm

đi.

Xem tivi mà ngủ gật mất lúc nào không hay, đột nhiên có một hồi chuông đình tai nhức óc đánh thức cậu dậy từ trong giấc mơ, giờ điện thoại ra xem, đó là cuộc gọi từ một số lạ.

Bộ phim điện ảnh trên tivi đã chiếu được quá nửa, tầm mắt của Lăng Hàm lướt từ tivi đến chiếc đồng hồ trang trí cách đó không quá xa trong phòng khách, kim đồng hồ đã chỉ mười giờ rưỡi tối.

Tiếng chuông điện thoại reo không biết mệt, Lăng Hàm chân chừ trong chốc lát, sau cùng vẫn ấn nút nghe.

“A lô?”

“...”

Đầu dây bên kia không nói gì, Lăng Hàm thoáng do dự rồi hỏi thêm: “A lô, ai đó?”

“Cậu không có số điện thoại của tôi?” Giọng nói trầm trầm quyến rũ vọng tới từ đầu dây bên kia, cùng với đó là luồng khí áp có vẻ hơi thấp.

Nghe thấy giọng nói này, Lăng Hàm bật dậy khỏi sofa, đầu óc cũng tỉnh táo hẳn: “Anh... Anh Lục?”

Cậu cứ tưởng là cuộc gọi chào hàng hay lừa đảo gì đó, không

ngờ là đại ma vương Lục Tư Nguyên gọi tới!

“Bạn không lưu số điện thoại của tôi?” Lục Tư Nguyên hỏi lại, không biết có phải ảo giác của Lăng Hàm không, cậu cảm thấy cơ thể mình lạnh toát.

“Chuyện này...” Không lưu thì không lưu thôi, có gì mà căng? Có phải chuyện to tát lắm đâu. Ai lại đi truy hỏi người khác tại sao không lưu số điện thoại của mình như thế? Ngượng lắm đó biết không.

Lăng Hàm thâm oán thán, nhưng giọng điệu lại vô cùng khách sáo: “Anh Lục cũng không nói cho tôi biết số điện thoại mà...”

“Bạn không biết hỏi người khác à?” Đại ma vương kia hỏi rất hùng hồn.

Lăng Hàm lại bị gõ thêm một gậy. Cái đậu! Anh còn có lý lẽ này nữa hả!

Đã biết tính tình Lục Tư Nguyên khó chiều, hôm nay coi như được lĩnh giáo một cách sâu sắc, chẳng trách mình với anh ta không thể hòa hợp được!

Nếu như Lăng Hàm vẫn còn là Bạch Tử Sách, chắc chắn sẽ cãi lại: “Anh tưởng anh là ai mà cậu đây phải lưu số điện thoại của anh”, nhưng bây giờ cậu chỉ là phường tôm tép, đối phương là nhân vật lớn tầm cỡ tàu vũ trụ trong giới giải trí, giờ một đầu ngón tay ra là có thể “nắn” chết mình, nên nín nhịn hồi lâu mới rặn ra được một câu: “Xin lỗi anh.”

Tuy rằng cậu cảm thấy mình không nên xin lỗi.

Đối phương khựng lại, giọng nói dễ nghe tiếp tục vang lên: “Nghe bảo cậu bị người ta ném đá.”

Lăng Hàm phản ứng lại, Lục Tư Nguyên đang nói đến chuyện Weibo của mình: “... Cũng tạm tạm.”

Đều nhờ phước của anh đẩy anh đại à.

Cậu không dám nói câu sau đó, nhờ phước của Lục Tư Nguyên mà cậu bị ném đá thê thảm, nhưng cũng vì thế mà có

một chút danh tiếng, lợi hại ngang nhau, không tiện trách mắng gì anh ta.

“Những chuyện đó là thật sao?”

“Hả?”

Đầu dây bên kia im lặng trong chốc lát: “Những thứ được tung ra ấy là thật sao?”

“Ồm, phần lớn là thật.” Lăng Hàm nói.

Sau khi nói ra câu này, đầu dây bên kia lập tức im lặng, chắc phải qua một phút đồng hồ, Lăng Hàm a lô một tiếng, nhưng đối phương đã cúp máy rồi.

Chương 35: Khuyên nhủ

Lăng Hàm cầm điện thoại mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mười giờ rưỡi đêm, Lục Tư Nguyên gọi điện thoại cho một nghệ sĩ hạng tép riu như cậu để hỏi những gì được đồn thổi trên mạng có phải sự thật không... Kể chuyện này ra chắc chẳng ai tin đâu nhỉ?

Cơn buồn ngủ ùn ùn kéo tới, Lăng Hàm ngáp dài, tắt tivi, lết đôi dép lê vào phòng ngủ, ngày hôm sau tỉnh dậy, mơ hồ nhớ tới chuyện hôm qua, cậu lẩm bầm: “Chắc mình không nằm mơ chứ?”

Khổ sở lắm mới moi được điện thoại ra khỏi ổ chăn ấm áp, phát hiện trong nhật ký cuộc gọi hiển thị mười giờ ba mươi ba phút đêm qua có người gọi cho mình.

Lăng Hàm ngồi bật dậy.

Không phải nằm mơ!

Tối qua Lục Tư Nguyên thực sự đã gọi cho cậu!

Cậu hoàn hồn lại, phát hiện trong điện thoại có tin nhắn của Tưởng Nghị, mở ra xem, nội dung chỉ vắn vện là: “Gọi lại cho tôi!”

Lăng Hàm đành gọi lại cho cậu ta, ngay giây đầu tiên sau khi nhận cuộc gọi, giọng nói lo lắng của Tưởng Nghị đã vọng tới: “Mấy bài báo kia là sao vậy? Bây giờ người ta lan truyền đầy trên mạng rồi, bao nhiêu người đang bàn tán kia.”

“Cậu sống ở sao Hỏa à? Chuyện xảy ra mấy ngày rồi mới biết.” Lăng Hàm vừa rời khỏi giường vừa nói.

Thấy giọng điệu của cậu không có vẻ gì là suy sụp, Tưởng Nghị mới hỏi: “Cậu không sao chứ?”

“Còn sao trắng gì được? Thích viết gì thì cứ viết thôi, nghĩ tích

cực thì ít nhất tôi cũng được lộ diện, coi như có chút danh tiếng rồi.”

Tưởng Nghị cười ha ha: “Uổng công tôi lo lắng cho cậu. Cậu biết chuyện từ lúc quay phim rồi đúng không? Không ngờ cậu không bị ảnh hưởng chút nào, giỏi đây nha.”

“Giỏi giang gì đâu, cũng chỉ có tí chuyện vặt.”

“Nghĩ thoáng là được rồi.” Tưởng Nghị nói: “Cứ có cảm giác cậu thay đổi rất nhiều, nếu là lúc trước, chắc chắn cậu đau lòng chết mất.”

Lăng Hàm đang ở trong phòng vệ sinh đánh răng, nghe Tưởng Nghị nói vậy, hơi khựng lại, cậu kẹp điện thoại lại nói: “Tôi đâu yếu đuối mỏng manh như thế, đừng lo quá.”

“Ừ, những thứ công kích tiêu cực như thế này, chỉ cần cậu không để trong lòng thì nó không làm tổn thương cậu được.”

Lăng Hàm buột miệng nói: “Thế này đã là gì, có trận chiến nào mà bản thiếu gia chưa từng thấy, tin tức tiêu cực chỉ là chuyện vặt.”

Nhớ tới khoảng thời gian tối tăm không một chút ánh sáng sau chuyện “bóc bánh trả tiền”, cậu vẫn vượt qua được, chuyện tin tức vặt vãnh như ngày hôm nay chỉ là gãi ngứa thôi.

Tưởng Nghị tưởng cậu chém gió nên bật cười: “Cậu cứ chém gió đi, đừng cậy mạnh.”

“Không cậy mạnh gì đâu.” Lăng Hàm nói: “Tôi đâu rảnh xem mấy tin tức ấy, tôi còn phải tới chỗ Đường Tập lòng tiếng nữa mà.”

“Ồm vậy được rồi, không làm phiền cậu nữa nhé.”

Sau khi nói chuyện với Tưởng Nghị xong, Lăng Hàm quay về phòng ngủ, bước tới trước bàn, nhìn thấy quyển nhật ký của Lăng Hàm, có chút bùi ngùi nên lấy ra xem.

Nội dung bên trong tràn ngập tiêu cực, phần lớn là những câu chất vấn bản thân tại sao đã cố gắng vậy mà không có kết quả, mình đẹp trai như vậy tại sao không nổi tiếng.

Lăng Hàm búi ngủ, nghĩ bụng: Thiếu niên à, cậu nổi tiếng rồi.

Cậu lật quyển nhật ký đến trang cuối cùng, trang sau cùng viết: Tôi không còn lựa chọn nào khác. Sau đó là một đồng loạn xì ngầu.

Chắc lúc đó áp lực của Lăng Hàm quá lớn, tâm trạng quá rối loạn mới viết linh tinh.

Lăng Hàm nghĩ rồi tiện tay cầm bút lên, viết một dòng: Tôi sắp nổi tiếng rồi.

Sau đó cậu gấp quyển nhật ký lại, ném nó lên giá sách, ăn tạm bữa sáng rồi xuất phát.

Ánh nắng rực rỡ, lại là một ngày đẹp trời, nhưng căn phòng bên trong căn hộ cao cấp Đằng Hải lại tràn ngập áp suất thấp.

Bên trong căn hộ rất rộng rãi, diện tích gần hai trăm mét vuông nhưng chỉ có ba phòng ngủ và một phòng khách, phòng ngủ chính là phòng của Lục Tư Nguyên, phòng ngủ phụ lại là một căn phòng xa hoa cho chó, được một chú chó Husky hai tuổi chiếm đóng. Chú chó Husky này tầm vóc cao lớn, mặt mũi nghiêm túc, nhưng tính cách ngốc nghếch vô cùng.

Phòng khách vô cùng sáng sủa, hướng phía Nam là cả một khung cửa sổ lớn choán hết bức tường, có thể thu gọn cảnh thành A lúc về đêm.

Khi Tần Vĩnh bước vào, Đại Bạch thè lưỡi, vẫy tai, thở phì phò nhào vào lòng anh ta, không ngừng quẫy đuôi.

“Ngoan.” Tần Vĩnh mỉm cười xoa đầu nói: “Đi ra chỗ khác chơi.”

Vì thế Đại Bạch hớn hờ rời khỏi vòng tay của anh ta, chạy tới bên cạnh Lục Tư Nguyên đang đứng trước cửa sổ mà căn gấu quần của anh.

“Ngoan, cha có việc, lát nữa sẽ chơi cùng con.” Lục Tư Nguyên mặc bộ đồ ở nhà, tay bưng tách cà phê, xoa đầu con

cún.

Tần Vĩnh đặt một chồng tài liệu lên bàn trà trong phòng khách: “Bên Ứng Thiên Media đã đồng ý nhượng cổ phần của đài Quất Tử cho chúng ta.”

“Quất Tử? Không phải Bạch Ngân à?” Lục Tư Nguyên đẩy Đại Bạch đang làm nũng ra, hỏi lại.

“Đúng vậy.”

Lục Tư Nguyên lắc đầu: “Vậy thì không được, Quất Tử chỉ là trang web video họ mới khai thác và phát triển được hai năm, mức độ theo dõi quá kém, lấy về thì quá mạo hiểm.”

“Chính vì mới được khai thác và phát triển, cho nên mới hi vọng có thể mượn nguồn lực của chúng ta để phát triển.” Tần Vĩnh nói: “Nếu như chúng ta vào Quất Tử, Ứng Thiên sẽ cho quyền lợi và cổ phần ở mức rất cao, nếu như vào Bạch Ngân, sẽ bị hạn chế rất nhiều.”

Lục Tư Nguyên suy ngẫm trong chốc lát, quay người lại: “Trương Khởi Hoa đã về chưa?”

“Nghe nói là về rồi, nhưng sắp phải đi Mỹ ngay.”

“Bao giờ mới về lại?”

“Chuyện này thì tôi không rõ lắm.” Tần Vĩnh dừng lại: “Nhưng nghe nói anh ta nhận lời mời tham dự lễ trao giải cuộc thi làm phim ngắn của đài truyền hình Hoa Hâm, anh ta với Hoa Hâm có hợp tác, đến lúc đó chắc chắn sẽ tham dự.”

“Cuộc thi phim ngắn? Của Hoa Hâm.” Lục Tư Nguyên giờ ngón tay lên gõ gõ trán, suy nghĩ trong chốc lát: “Khoan đã, hình như tôi có nhận được thư mời.”

“Đúng vậy, thư mời đang ở chỗ tôi.” Tần Vĩnh nói: “Lịch trình của cậu đã được sắp xếp kín rồi, cho nên không tính đến chuyện tham gia.”

“Không, tìm khoảng thời gian trống cho tôi, tôi muốn tham gia.” Lục Tư Nguyên nhấp một ngụm cà phê: “Ồ đó bàn chuyện với tổng giám đốc Trương cũng không tệ.”

“Được.” Tần Vĩnh cầm laptop kiểm tra lịch trình.

Căn phòng thoáng chốc yên tĩnh hẳn, qua một lúc, Lục Tư Nguyên do dự hỏi: “Cậu ta không tìm tới anh à?”

“Ai cơ?” Tần Vĩnh vừa nhìn laptop vừa hỏi lại, chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Lục Tư Nguyên đáp: “Lăng Hàm.”

Tần Vĩnh ngẩng lên nhìn anh: “Không.”

Sau đó cất máy tính đi, anh ta hỏi vặn: “Tại sao cậu ấy phải tìm tôi?”

Lục Tư Nguyên quay người đặt mạnh cốc cà phê lên mặt bàn thủy tinh hình tròn, chiếc cốc va chạm với mặt kính, phát ra âm thanh giòn tan.

Sau cuộc điện thoại tối hôm qua, tên nhãi kia không hề đến tìm anh, thậm chí còn không buồn gọi thêm một cuộc nào.

Tần Vĩnh liếc mắt nhìn cốc cà phê: “Cậu rất để ý đến Lăng Hàm nhỉ?”

“Không.” Lục Tư Nguyên lập tức phủ nhận.

Tần Vĩnh bật cười: “Nếu không để ý, tại sao cứ suốt ngày hỏi

tôi về những chuyện liên quan đến cậu ấy?”

“Hôm đó trêu chọc cậu ta trước mặt đám phóng viên, hình như gây ra rắc rối cho cậu ta, cho nên tôi mới hỏi.”

Tần Vĩnh ồ lên một tiếng: “Trêu chọc? Lục Tư Nguyên trước giờ không cố ý ôm ấp ai trước mặt đám phóng viên, cậu có chắc là cậu không muốn nhân cơ hội này để đẩy cậu ấy tới trước mặt giới truyền thông không?”

Mặt mũi Lục Tư Nguyên không có biểu cảm gì: “Anh nghĩ hơi nhiều rồi.”

Tần Vĩnh nhún vai: “OK, theo tình tiết phát triển thông thường thì khi nương nhờ độ nổi tiếng của cậu, Lăng Hàm sẽ được xuất hiện trước công chúng. Độ nổi tiếng của cậu ấy sẽ lên cao sau khi MV được ra mắt. Nhưng điều không ai ngờ tới, khi tên tuổi lên cao thì đồng thời quá khứ đen tối trước đó của cậu ấy cũng được đào bới ra, bây giờ Lăng Hàm có tiếng tăm rồi, nhưng danh tiếng không tốt lắm, tiền đồ sau này còn phải suy tính thêm, cho nên cậu hỏi hận, hỏi hận không nên đẩy cậu ấy ra sớm như thế.”

Lục Tư Nguyên quay đầu nhìn anh ta chằm chằm, đôi lông mày đẹp như trêu lên thật cao: “Đây là suy đoán của anh.”

Tần Vĩnh nhún vai: “OK, cứ coi như tôi bịa đặt đi, nhưng sự quan tâm mà cậu dành cho cậu ấy đã vượt quá mức dành cho tất cả những người khác, đây là sự thật... Đừng vội phủ nhận, từ hôm trước, cậu đã không ngừng hỏi tôi những chuyện liên quan đến cậu ấy, cậu ấy đã ảnh hưởng đến cậu rồi.”

Trước sức ép từ Tần Vĩnh, Lục Tư Nguyên nhíu mày: “Không, tôi nói rồi, tôi chỉ lo lắng cho cậu ta vì từng trêu đùa cậu ta thôi.”

“Cậu lo lắng cho cậu ấy!” Tần Vĩnh ngắt lời anh: “Nhìn xem cậu vừa mới nói gì kia? Cậu lo lắng cho cậu ấy! Chỉ vì một chút tin tức tiêu cực mà cậu đã lo lắng cho cậu ấy? Tại sao không thấy cậu lo lắng cho người khác bao giờ nhỉ?”

Mặt mũi Lục Tư Nguyên sa sầm.

“Từ hôm cứu được cậu ấy, thái độ của cậu với cậu ấy đã thay

đôi rất nhiều. Bình gồm lần trước cậu ấy tặng không cần thận bị vỡ, cậu tìm người khôi phục lại; lựa chọn diễn viên cho MV đã sắp được quyết định rồi, cậu lại tích cực đề cử cậu ấy làm nam chính, bây giờ vì tin tức tiêu cực mà lo lắng cho cậu ấy... Tư Nguyên, đây không phải hiện tượng tốt.”

Lục Tư Nguyên im lặng.

Tần Vĩnh đứng dậy khỏi ghế, thở dài: “Lăng Hàm quả thực rất giống Bạch Tử Sách, nhưng cậu ấy không phải Bạch Tử Sách.”

Lục Tư Nguyên lạnh nhạt quay đi: “Tôi biết.”

“Cậu ấy và Bạch Tử Sách hoàn toàn không phải cùng một hạng người.”

Con ngươi của Lục Tư Nguyên lóe lên tia sáng âm đạm, anh chậm rãi nói: “Tôi biết.”

Dừng lại hồi lâu, anh mới tiếp tục: “Bạch Tử Sách hoàn hảo, tự tin, kiêu ngạo, không coi ai ra gì, nhưng lại ngây thơ, đối đãi với người khác thật lòng, còn hơi ngốc nghếch. Lăng Hàm không như thế, cậu ta ham hư vinh, thích khoe khoang, ích kỉ, không có giới hạn, vì danh lợi mà có thể lợi dụng kẻ khác không từ thủ đoạn, không biết hổ thẹn, hai người họ... hoàn toàn không giống nhau.”

Cứ mỗi một câu được nói ra, trong đầu Lục Tư Nguyên lại hiện lên những hình ảnh về hai người họ, càng nói về sau, ý nghĩ kia càng rõ ràng hơn - hai người này hoàn toàn là hai người khác nhau một trời một vực.

Nghe được lời bình luận lý trí như thế, Tần Vĩnh mới khẽ thở phào: “Tôi biết cậu sẽ xử lý ổn thỏa.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ không để những chuyện này ảnh hưởng tới công việc đâu.” Lục Tư Nguyên mỉm cười.

“Tài liệu liên quan đến Ứng Thiên Media để trên bàn, tôi đi trước đây.”

“Ừ.”

Chương 36: Quảng bá

Sau khi tiếng đóng cửa vang lên, căn phòng khôi phục vẻ yên lặng vốn có, Lục Tư Nguyên lặng lẽ nhìn vào cốc cà phê đặt trên bàn mà ngẩn ngơ.

Trong lòng anh hiểu rõ, Lăng Hàm và Bạch Tử Sách hoàn toàn khác biệt, người ta vừa ích kỉ vừa ham hư vinh, nông cạn, hời hợt, nhưng đã biết cậu ta là người như vậy, tại sao anh vẫn không kìm lòng được mà để ý đến?

Anh căm ghét kiểu để ý của mình, mỗi lần nhìn thấy người đó, cảm giác muốn tiếp cận nhưng lại ghét bỏ trong lòng anh cực kì rõ ràng, cho nên thái độ của anh đối với Lăng Hàm không hẳn là tốt, thế nhưng mỗi lúc quan trọng lại không buông tay được, nhìn thấy người kia chật vật, đáng thương, kiểu gì cũng không kiềm chế được mà nâng đỡ cậu ta.

Trước kia không giống vậy, Lăng Hàm từng tỏ ý lấy lòng anh nhiều lần, cả trực tiếp lẫn gián tiếp, lúc đó nhìn nụ cười xu nịnh của cậu ta, anh chỉ thấy ghê tởm, không muốn gặp một chút nào, nhưng sau này Lăng Hàm không còn xu nịnh mình nữa, anh lại bắt đầu chú ý tới cậu ta, đúng là ăn no rừng mỡ.

Bản thân Lục Tư Nguyên cũng cảm thấy mình là một tên thần kinh rung rinh.

Nhưng càng đáng giận hơn, sau khi tin tức tiêu cực bùng nổ, tên kia không gọi cho anh một cú điện thoại nào, mà anh phải tự gọi cho cậu ta. Anh vốn dự tính rằng hôm nay cậu ta sẽ gọi tới hoặc đến gặp mình, bết nhất cũng phải liên hệ với Tần Vĩnh, ai ngờ chẳng có chuyện gì xảy ra hết!

Không có cuộc gọi, không có chuyến thăm viếng, không có một chút thông tin nào!

Cơ hội tốt để lôi kéo quan hệ với mình như thế này, tại sao cậu ta không nắm bắt? Nếu là lúc trước, chắc chắn đã chạy tới nịnh nọt nọt nọt rồi. Ít nhiều gì mình cũng đã cho cậu ta cơ

hội quay MV, thái độ dùng xong vứt như thể tránh không kịp này là ý làm sao?

Lục Tư Nguyên càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng bức, vì thế nên áp suất trong căn hộ càng lúc càng thấp.

Bất kể Lục Tư Nguyên tức giận đến mức nào, Lăng Hàm vẫn không hay biết. Cậu không biết được rồi rắm trong lòng Lục Tư Nguyên mỗi khi gặp cậu, chỉ biết rằng tên ma vương kia đối xử với cậu rất quái gở, tính tình cũng khó chiều. Thái độ của Lục Tư Nguyên đối với cậu trước nay không tốt, tất nhiên Lăng Hàm cho rằng anh ghét cậu, cậu cũng không phải kiểu người thích bị hành hạ, Lục Tư Nguyên có đại ân đại đức với cậu đến cỡ nào, cậu cũng không muốn bị hành hạ mỗi ngày, cho nên có thể không gặp Lục Tư Nguyên thì cố gắng đừng gặp.

Tối qua Lục Tư Nguyên gọi điện thoại cho cậu, trong điện thoại chỉ hỏi những tin tức xấu được bung ra có phải là sự thật không, Lăng Hàm phóng khoáng thừa nhận, cậu không biết rằng sự thừa nhận của cậu khiến Lục Tư Nguyên càng thêm khẳng định cậu là người “ích kỷ, hời hợt, nông cạn”, chỉ đơn giản là thừa nhận một sự thật thôi.

Sau đó cậu cũng không nghĩ nhiều, thức dậy, thu dọn đồ đạc rồi tới chỗ Đường Tập để lồng tiếng. Đường Tập mượn được phòng làm việc từ người bạn của cha cậu, điều kiện rất ổn. Sinh viên đại học chưa bị xã hội vấy bùn, lúc ở bên cạnh cậu ta rất thoải mái, Lăng Hàm vừa thấy mệt vừa thấy vui. Sau khi hoàn thành phần phim của mình, Lăng Hàm chuân bị rời khỏi đó, đúng lúc này Đường Tập đột nhiên xông ra đuổi theo cậu: “Khoan đã!”

Lăng Hàm quay đầu lại với vẻ khó hiểu.

Gương mặt trẻ tuổi của Đường Tập hơi ửng lên vì chạy quá nhanh, cậu ta thở dốc, nhưng đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào Lăng Hàm: “Tôi thấy những bài báo trên mạng rồi, tuy rằng thời gian tiếp xúc của chúng ta rất ngắn, nhưng tôi biết anh không phải hạng người mà họ nói, anh là một người rất nghiêm túc với công việc, hơn nữa còn là một diễn viên có thực lực, đối đãi với mọi người cũng chưa từng phách lối.”

Khi nói những điều này, hai mắt Đường Tập nhìn chằm chằm

vào Lăng Hàm, ánh mắt kiên định và tràn ngập tin tưởng. Lăng Hàm hơi kinh ngạc, cậu không ngờ Đường Tập sẽ nói những câu như vậy, đôi cậu mà nói, những tin tức tiêu cực kia không ảnh hưởng gì, có thể Đường Tập lo lắng cho cậu mới nói như thế.

Lăng Hàm khẽ cười: “Cậu cũng nói rồi đấy, thời gian tiếp xúc của chúng ta chỉ có vài ngày ngắn ngủi, làm sao cậu biết được tôi là người thế nào?”

“Thì tôi biết vậy thôi, tôi bằng lòng tin tưởng anh.” Chàng trai trẻ rất cố chấp.

Lăng Hàm thấy ấm lòng, cậu biết Đường Tập đang nói thật. Chỉ có người trẻ tuổi mới dám nói ra những câu như tôi tin tưởng anh toàn tâm toàn ý mà không phải kiêng kỵ gì như thế, chỉ có người trẻ còn phơi phới thanh xuân mới có thể trao hết tin tưởng dù chỉ mới tiếp xúc vài ngày. Đợi khi nào lăn lộn vài năm trong xã hội rồi, người trẻ tuổi sẽ trở nên nghi kỵ, phòng bị, không dám giao phó trái tim mình, cho nên sự tin tưởng lúc này đây thật hiếm có, thật đáng quý.

“Cảm ơn.” Lăng Hàm bất giác nở nụ cười.

Đường Tập khựng lại, còn định nói gì đó mà không thốt lên lời, Lăng Hàm vẫy vẫy tay với cậu, khoan khoái bước ra ngoài.

Ở nhà nghỉ ngơi chưa được bao lâu, Đường Tập đã gọi điện thoại tới báo với cậu rằng phim ngắn đã được đăng tải lên mạng. Quy trình của cuộc thi là như vậy, đầu tiên, các đạo diễn sẽ quay một bộ phim, sau đó đưa lên mạng trong một khoảng thời gian quy định, cư dân mạng và hội đồng bình chọn sẽ cùng bỏ phiếu chọn ra mười bộ phim xuất sắc để vào vòng trong, sau cùng từ mười bộ phim đó mà chọn ra ba bộ phim xuất sắc nhất cho ba thứ hạng đứng đầu.

Trông thì có vẻ công khai và công bằng, nhưng thực ra vẫn có rất nhiều bất công trong đó, nhất là ở phần bình chọn của cư dân mạng, nếu như nguồn vốn nhiều, vậy thì các đạo diễn có thể mua tài khoản ảo để bỏ phiếu cho phim của mình, cho dù bộ phim tệ không chịu nổi, số phiếu bầu vẫn cứ đứng trong các

thứ hạng đầu. Nếu như nổi danh từ trước, tất nhiên sẽ có vô số người hâm mộ nâng đỡ, số phiếu tất nhiên cũng sẽ cao.

Nghĩ tới đám thanh niên Đường Tập ngày đêm tăng ca để sản xuất phim, cũng vì có thể nâng cao danh tiếng, Lăng Hàm cảm thấy mình có nghĩa vụ phải quảng bá bộ phim ngắn lần này tới người hâm mộ, nhưng vẫn chưa nghĩ ra nội dung.

Sau khi quay phim xong, A Khôn tìm cho Lăng Hàm một số công việc vô thưởng vô phạt, tất nhiên Lăng Hàm sẽ không bỏ lỡ cơ hội làm việc, dù sao thì bây giờ cấp bậc của cậu trong giới vẫn thấp, công việc chọn cậu chứ không phải cậu chọn công việc.

Sau khi quay quảng cáo xong, Lăng Hàm nghịch điện thoại, phát hiện có tin nhắn mà Âu Dĩnh gửi tới, hỏi cậu gần đây thế nào rồi, sau đó an ủi cậu đừng để tâm mấy bài báo tiêu cực.

Từ khi mọi chuyện xảy ra đến nay đã qua khá nhiều ngày, chỉ có Tưởng Nghị và Đường Tập quan tâm cậu, tuy rằng cậu không cần sự quan tâm của người khác, nhưng ý tốt của Âu Dĩnh vẫn khiến Lăng Hàm thấy ấm lòng. Cậu không nghĩ rằng Âu Dĩnh sẽ nhắn tin cho mình, nghĩ tới cô gái xinh đẹp ở trường quay, khóe miệng Lăng Hàm khẽ nhếch lên, tâm tình rất tốt đẹp.

“Cảm ơn đã quan tâm, gần đây hơi bận, tôi không để tâm những bài báo đó đâu.”

Trả lời tin nhắn xong, Lăng Hàm lướt Weibo, lượng người theo dõi trên Weibo lại tăng thêm vài chục nghìn người, các fan trung thành trước kia một lòng bảo vệ cậu, luôn trong trạng thái đại chiến cùng đám anti, đánh nhau đến mức trời long đất lở trên Weibo.

Đối với cậu mà nói, kiểu công kích không đụng chạm tới vấn đề nhạy cảm này chẳng có hề gì, A Khôn cũng đã nhắc cậu thời gian này đừng đăng bài lên Weibo, cho dù muốn đăng cũng phải được anh ta kiểm tra rồi mới đăng, vì yêu cầu này khiến cho Lăng Hàm không thích lướt Weibo, nhưng cũng biết rằng biện pháp hạn chế này không thể không tồn tại.

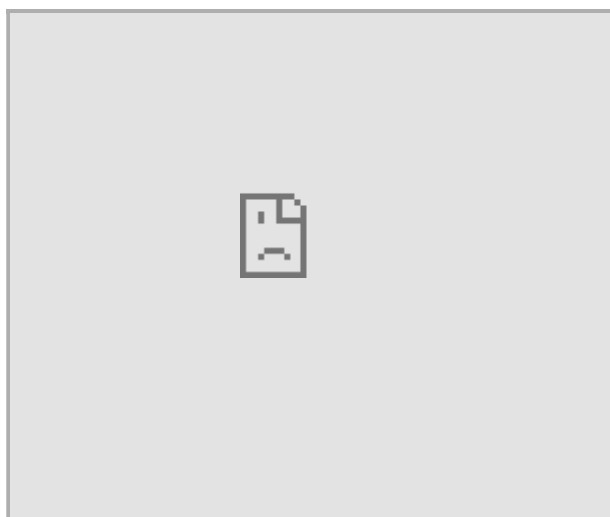
Quan niệm, tư tưởng và cách thức hành động của cậu và A Khôn có cách biệt rất lớn, nhưng A Khôn là quản lý của cậu,

có nhiều chuyện bắt buộc phải qua tay anh ta xử lý, hơn nữa gần đây A Khôn cũng thực sự nghĩ cho cậu, Lăng Hàm nghĩ đi nghĩ lại, không cần thiết phải đắc tội anh ta, thế nên cậu gọi điện cho A Khôn, báo với anh ta rằng mình muốn đăng bài trên Weibo với nội dung quảng bá cho bộ phim ngắn. Không biết A Khôn đang ở chỗ nào, âm thanh tạp nham vọng ra từ điện thoại rất ồn, anh ta nghe Lăng Hàm nói xong chỉ ừ ừ vài tiếng: “Được, cậu tự quyết đi!”

Lăng Hàm cảm thấy xử lý đâu ra đó rồi mới chuẩn bị gõ chữ.

Ngôi sao đăng bài trên Weibo bắt buộc phải cẩn trọng, kiếp trước cậu từng chịu thiệt trên mặt trận này, lúc đó vì âm ức nên đăng bài nói vài câu xả giận, ai ngờ về sau sự việc càng lúc càng quá đà, có người nói cậu đang trở mặt với người này người kia, khiến cậu và người đó đều không vui.

Một khi bài viết trên Weibo xuất hiện những từ ngữ mang cảm xúc, nó rất dễ bị hiểu theo một cách phóng đại, tất nhiên có những người chỉ muốn dùng giọng điệu cay độc và từ ngữ quá đà để thu hút sự chú ý của đám đông, nhưng Lăng Hàm không muốn dùng cách này để nổi lên.

“Phim ngắn mới quay gần đây, đạo diễn là một thanh niên rất có tài năng, mong mọi người ủng hộ thêm.”

Lăng Hàm ngồi trên ghế ở một góc phòng làm việc, vùi đầu gõ chữ, gắn thêm liên kết dẫn tới bộ phim ngắn kia ở phía sau mới kết thúc. Lăng Hàm kiểm tra hai lần, cảm thấy chắc hẳn

nội dung không có vấn đề gì mới yên tâm đăng lên.

“Lăng Hàm, đến lượt cậu rồi đấy!” Vừa đăng bài xong, nhân viên công tác bên ngoài đã gọi cậu vào tiếp tục quay phim.

“Tới đây.” Lăng Hàm vội vàng đặt điện thoại xuống đi ra ngoài.

Cậu không biết rằng, sau khi bài đăng xuất hiện trên Weibo, các fan bên dưới nhào tới đăng bình luận, nhưng fan đa phần là khen ngợi, mà anti tất nhiên vẫn châm chọc và chê bai.

“Ôi má tôi, có cả Tưởng Nghị nè!”

“Có mấy người chẳng xem xét gì đã nói linh tinh, quá đáng lắm rồi nhé!”

“O thiếu diễn tốt quá!”

Đoạn phim rất ngắn, đa số mọi người đều kiên nhẫn xem hết.

Sau khi xem xong, các fan cảm động, tiếp tục kêu gào, đến cả anti cũng phải im lặng.

“Phim quay đẹp quá, xem đến đoạn sau tôi bật khóc luôn, O thiếu đẹp trai quá!”

Các fan thường thích gọi nick name của thần tượng, bởi vì họ tên của Lăng Hàm, họ thích gọi cậu là “O thiếu”, gần đây sau khi danh tiếng lên cao, họ còn lấy hai chữ cái đầu trong tên cậu thành “OH thiếu”, thậm chí gọi thẳng là “O thiếu”. Ban đầu lúc nhìn thấy cái tên này Lăng Hàm còn thấy cạn lời, sau cùng đành lặng lẽ chấp nhận.

“Chất lượng video rất ổn đấy chứ.”

“Tuyệt lắm, tôi phải bình chọn cho O thiếu đây.”

Đám anti bất kể Lăng Hàm làm gì cũng phải bôi nhọ, dôn hết tâm trí bởi móc khuyết điểm trong video, vì thế Weibo lại thành một bãi chiến trường.

Sau khi phát hiện ra trong đoạn phim có Tưởng Nghị, các fan rất kích động, tự động réo gọi Tưởng Nghị, Tưởng Nghị nhanh

chóng chia sẻ bài đăng này, triệu hồi các fan tới bỏ phiếu cho cậu ta.

Trong giới giải trí, tuy rằng Tưởng Nghị cũng chỉ là một nhân vật không tiếng tăm mấy, nhưng dù sao đã lẫn lộn nhiều năm như thế, vẫn có một nhóm fan cố định, những fan này rào rào chia sẻ bài viết và bỏ phiếu, vì thế số phiếu bầu trên trang web của cuộc thi phim ngắn từ từ tăng lên.

Chương 37: Trao giải

Mấy hôm nay Lục Tư Nguyên luôn bận rộn, ngày nào cũng chạy tới chạy lui bên ngoài, khó khăn lắm mới có được khoảng trống để nghỉ ngơi, không biết làm sao mà nhớ tới Weibo của mình, nên mở app ra lướt lướt.

Lướt tới lướt lui, đột nhiên nhớ tới Lăng Hàm, do dự trong chốc lát, anh đành mở Weibo của Lăng Hàm. Trước kia anh chọn “theo dõi” Lăng Hàm trên Weibo, nhưng Lăng Hàm mãi mà không chịu “theo dõi” anh, điều này khiến anh rất tức giận.

Anh dạo hai vòng quanh Weibo của Lăng Hàm, không ngờ người kia không có động tĩnh gì, không biết là chưa nhìn thấy anh đã theo dõi hay cố tình vờ như không thấy, bất kể là khả năng nào cũng khiến anh tức giận thêm, vì thế trong cơn nóng giận, mấy ngày liền anh không lướt Weibo.

Sau khi mở ra, phát hiện Lăng Hàm có cập nhật mới.

“Lại còn đi quay phim ngắn, không phải cậu ta ở trong đoàn của Trương Nghệ Tuyền quay phim truyền hình sao?” Lục Tư Nguyên rất ngạc nhiên.

Nghĩ một hồi, anh bảo trợ lý đi điều tra lịch trình mấy ngày hôm nay của Lăng Hàm, trợ lý nhanh chóng cho anh một câu trả lời.

“Cậu ta không tới đoàn phim của Trương Nghệ Tuyền?”

“Đúng vậy, cậu ấy đi quay phim ngắn, ban đầu tìm đến Lý Đức... Lý Đức chính là đạo diễn trẻ quay bộ phim ‘Tân nương’ ấy, nhưng hình như hai người có gì đó không vui, không hợp tác được, sau đó Lăng Hàm mới tìm đến một sinh viên đại học chưa ra trường để quay phim.”

“Tôi biết rồi.”

Sau khi trợ lý rời đi, Lục Tư Nguyên trầm tư suy nghĩ. Nghe

kể như vậy, anh nghĩ, xem ra Lăng Hàm không thuận lợi lắm, nếu không sẽ không lưu lạc đến mức phải đi quay phim ngắn của một sinh viên đại học chưa tốt nghiệp. Đối với những nghệ sĩ đã kí hợp đồng cùng công ty, việc này có phần mất đẳng cấp.

Lẽ nào vì trò đùa của mình khiến tin tức tiêu cực về cậu ta bùng nổ, cho nên Lý Đức mới từ chối?

Lục Tư Nguyên im lặng trong chốc lát, sau đó cầm điện thoại lên, tặng một “like” bên dưới trạng thái Weibo của Lăng Hàm.

Nể tình cậu đáng thương, tôi giúp cậu một tay!

Lục Tư Nguyên vừa ấn like, các fan mắt tinh như cú vọ đã phát hiện ra ngay.

Trời đất thánh thần ơi, Lục Tư Nguyên cao ngạo lạnh lùng mà lại like video phim ngắn này nè!

Bất kể là người hâm mộ của Lục Tư Nguyên hay người qua đường hóng hớt đều nhào tới xem bộ phim ngắn kia, vì thế số phiếu bầu cho phim ngắn của Lăng Hàm tăng lên bằng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, đến cả độ phổ biến của trang web kia cũng tăng theo.

“Bộ phim này do ai quay vậy? Có phải mua phiếu bầu không, sao tặng gì tặng góp thế?”

Lý Đức cũng đã đăng tải phim ngắn của mình, hơn nữa còn đăng sớm hơn Đường Tập mấy ngày. Lúc trước hắn đã có chút danh tiếng, mời được diễn viên khá khảm. Sau khi đăng tải phim ngắn lên trang web, hắn đi giới thiệu khắp nơi, còn nhờ bạn bè giới thiệu giúp, thậm chí đề phòng còn lên mua một ít phiếu bầu, vốn dĩ số phiếu của hắn luôn đứng trong các thứ hạng đầu, ai ngờ sau khi video của Đường Tập được đăng tải, số phiếu của cậu ta tăng lên như ngồi tên lửa, người đến sau mà vượt lên trước, vượt qua cả thứ hạng của hắn.

Kết quả này khiến Lý Đức không dám tin vào mắt mình, hắn chưa xem nội dung của bộ phim, nhưng hắn cảm thấy số phiếu tăng nhanh như vậy chắc chắn có vấn đề, vì thế âm thầm viết

một bức thư tố cáo gửi tới đài truyền hình, rồi băng quơ bóng gió trên Weibo cá nhân: “Cuộc thi phim ngắn bây giờ càng ngày càng khó khăn cả nhà ạ, không chỉ phải độ sức với đối thủ có thực lực mạnh, mà còn phải đấu đá với đối thủ mua phiếu bán vé nữa cơ (khó rung rức).”

Giọng điệu vô cùng đáng thương, hắn đã nhập vai người bị hại một cách hoàn hảo.

Tất nhiên nội dung bài viết không chỉ đích danh bất kì ai, bên dưới rào rào các bình luận phỏng đoán, hắn cũng không trả lời cái nào, chỉ đợi khi có người chỉ ra tên phim ngắn của Đường Tập mới lập tức “like” cho người bình luận này.

Hắn đắc ý tưởng tượng ra cảnh cư dân mạng tràn đầy căm phẫn mà nhào tới, xâu xé ê kíp của Đường Tập đến khi thịt nát xương tan, ai ngờ vài phút sau đã bị vả cho rát mặt.

Có một cư dân mạng ném thẳng ảnh chụp màn hình Lục Tư Nguyên like cho video kia lên Weibo của Lý Đức, chế giễu hắn: “Có Lục ảnh để đề cử, số phiếu cao cũng bình thường thôi chứ có gì ghê gớm?”

Mặt mũi Lý Đức bỗng chốc nóng bừng bừng, lúc đỏ lúc xanh, âm thầm hối hận mình đã quá khinh suất.

Sau khi hối hận qua đi, hắn lại nghĩ, tại sao Lục Tư Nguyên phải đề cử phim của Đường Tập? Nhất định có ẩn ý gì bên trong! Nhất định có quan hệ!

Sau đó men theo chỉ dẫn, hắn phát hiện ra bài đăng của Lăng Hàm, ban đầu không nhớ được Lăng Hàm là ai, đợi khi nhìn thấy ảnh chụp rồi mới đột ngột nhớ ra Lăng Hàm từng tìm mình vì cậu muốn quay phim ngắn.

Chuyện ngày hôm đó quá lúng túng, hắn thích các chàng trai trẻ trung xinh đẹp, hơn nữa rất kén cá chọn canh, bắt buộc phải có đẳng cấp mới được. Tướng mạo của Lăng Hàm rất hợp với quan điểm thẩm mỹ của hắn, cho nên hôm đó hắn nóng lòng muốn tỏ ý với Lăng Hàm, không ngờ sau cùng bị hất cho nguyên cốc cà phê, sỉ nhục một trận toí bời.

Nếu biết quan hệ của Lăng Hàm với Lục Tư Nguyên tốt như thế, còn được Lục Tư Nguyên đề cử, hắn đã dùng người này từ

lâu rồi.

Chuyện đến ngày hôm nay, có hồi hận cũng vô dụng.

Lăng Hàm không hề biết việc này, đợi cậu quay quảng cáo xong, ra ngoài lướt Weibo mới phát hiện trong vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà lượng người theo dõi Weibo của mình đã tăng thêm hơn một nghìn người, video cũng được rất nhiều người chia sẻ, sau đó mới biết hóa ra nhờ Lục Tư Nguyên ấn like mà lượt xem của video được tăng lên. Qua một lát sau, cậu phát hiện Âu Dĩnh để lại bình luận dưới bài đăng của mình, còn chia sẻ liên kết tới video.

Nhờ có phần giới thiệu của hai ngôi sao này, lượt xem video của Lăng Hàm càng lúc càng nhiều, số phiếu bầu trên trang web của cuộc thi càng lúc càng cao. Rất nhiều người tò mò về thân phận của Lăng Hàm, cộng thêm một số tin đồn và tin tức trước đó, danh tiếng của Lăng Hàm cũng từ từ nâng cao.

Lúc này, lãnh đạo cấp cao trong công ty bắt đầu chú ý tới Lăng Hàm, Chu Bắc Hiền còn cố tình gọi A Khôn tới nói chuyện, trông có vẻ ôn hòa mà hỏi han lịch trình làm việc thời gian gần đây của Lăng Hàm. A Khôn biết hẳn đang chèn ép Lăng Hàm, trả lời rất cẩn thận, bây giờ anh ta và Lăng Hàm là hai con châu chấu trên cùng một sợi dây, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, bất luận thế nào, anh ta vẫn mong nghệ sĩ của mình có thể leo lên chiếu trên.

“Nghe nói quan hệ của Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên không tệ?”

Giọng nói của Chu Bắc Hiền ôn hòa như nước, nhưng A Khôn không dám thả lỏng chút nào, dè dặt trả lời: “Chuyện này tôi không rõ lắm, trước kia Lăng Hàm nhiều lần tìm tới Lục Tư Nguyên nhưng đều bị từ chối, có thể thời gian lâu dần, Lục Tư Nguyên cảm động bởi thành ý của Lăng Hàm.”

“Thành ý?” Chu Bắc Hiền bật cười: “Động tĩnh của nghệ sĩ nhà mình mà còn không biết, quản lý như anh không tận tình lắm nhỉ.”

Chu Bắc Hiền dùng giọng điệu đùa giỡn để nói những lời sắc bén, A Khôn thấy hơi hoảng loạn.

Anh ta chỉ quản lý hai nghệ sĩ là Đậu Dương và Lăng Hàm, trước nay anh ta coi trọng Đậu Dương hơn, dồn hết tất cả hoạt động tốt cho cậu ta, Lăng Hàm tất nhiên sẽ bị ngó lơ. Vốn dĩ chuyện này là quy tắc mà người ta tự đặt trong giới này rồi, giống như ăn cơm và tặng quà xã giao ấy, ai cũng hiểu rõ, nếu như truy cứu trách nhiệm sẽ bị xử phạt.

A Khôn sợ hấn truy cứu sẽ khiến mình mất việc, đành phải bao biện: “Lăng Hàm bị thương nặng, sau khi xuất viện cứ như biến thành người khác, có rất nhiều chuyện không nói với tôi, tôi cũng không biết thời gian này đã xảy ra chuyện gì.”

Trong đầu Chu Bắc Hiền xẹt qua gương mặt tuần tú nhưng kiều ngạo kia, hấn khẽ cười - dường như biến thành người khác à? Thú vị đấy.

“Sau này tìm thêm nhiều công việc cho Lăng Hàm, đợt này công ty đang quay một bộ phim thần tượng, có thể bảo cậu ấy tới thử vai.”

Chu Bắc Hiền nói một câu rất ôn hòa như vậy rồi cầm tập văn kiện bên cạnh lên xem, A Khôn biết ý nên lui luôn, nhưng trong lòng anh ta biết, địa vị của Lăng Hàm ở công ty từ nay khác xưa rồi.

Rất nhiều nghệ sĩ vừa kí hợp đồng sau khi vào công ty sẽ không được chú trọng, bởi vì hoạt động tốt nhiều như thế, ai cũng muốn có phần, tất nhiên sẽ nảy sinh hiện tượng không công bằng. Có nghệ sĩ vừa vào công ty đã nhận được đối đãi

tốt nhất, thậm chí còn có quản lý và trợ lý riêng; có nghệ sĩ phải dùng chung quản lý với nghệ sĩ khác, không được công ty coi trọng, rất nhiều hoạt động và cơ hội phải tự tìm, vô cùng vất vả. Trong cảnh phải chung quản lý, người quản lý không thể nào chăm lo cho toàn bộ nghệ sĩ của mình, tất nhiên sẽ có đối tượng được quan tâm hơn, mà người bị xem nhẹ sẽ không tìm được ưu đãi tốt, sau cùng biến thành người ở tầng lớp dưới cùng, có thể cả đời cũng không có ngày rạng danh được.

Chỉ có thể nói, Lăng Hàm khiến công ty phải chú trọng vào mình, hoàn toàn dựa vào bản thân và may mắn.

Nếu như Chu Bắc Hiền đã tìm anh ta mà ra chỉ thị đặc biệt, vậy thì cho dù A Khôn có thiên vị Đậu Dương đến mấy, cũng không thể không tính toán cho Lăng Hàm được.

Lăng Hàm không biết trong công ty đã xảy ra chuyện gì, cậu đang bận cảm thán về sự phát triển thần kỳ của internet, một video ngắn thôi mà hiện tại đã có thể đạt tới cả triệu lượt xem, đúng là không dễ dàng gì.

Tất nhiên Đường Tập cũng chú ý tới tình trạng của video, cố ý gọi điện tới thông báo cho Lăng Hàm, cậu ta vô cùng hưng phấn: “Thấy chưa thấy chưa, số phiếu bầu cho phim ngắn của chúng ta đã xếp thứ nhất rồi đây!”

“Ừ, tôi nhìn thấy rồi.” Lăng Hàm mỉm cười.

Đường Tập im lặng trong chốc lát, sau đó khẽ nói: “Cảm ơn anh.”

Lăng Hàm là một nghệ sĩ đã kí hợp đồng cùng công ty quản lý hẳn hoi, thế mà vẫn chịu quay phim ngắn cùng mình, còn tận tình giới thiệu, có thể làm đến mức này thực sự không dễ dàng. Đường Tập nghĩ: Anh ấy đã coi mình như bạn bè nhỉ?

Nghĩ đến ánh mắt nghiêm túc của người kia trên phim trường, gương mặt tuấn tú, khí chất đa dạng, trái tim Đường Tập đập rất nhanh, có lẽ, mình cũng bị thu hút và thành fan của anh ấy rồi?

Lăng Hàm nói: “Không cần khách sáo như thế, tôi cũng tham gia vào bộ phim này mà, tôi cũng hi vọng nó đạt giải.”

“Chắc chắn có thể!” Đường Tập tràn đầy tự tin, chỉ người trẻ tuổi mới có lòng tin đến mức mù quáng vào bản thân mình.

Theo tình hình hiện tại, việc đạt giải hay không không còn quan trọng nữa, bởi vì Lăng Hàm đã đạt được mục đích của mình. Mục đích của cậu khi quay phim ngắn là muốn mượn cuộc thi này để quần chúng quen với bản mặt của mình, nếu như phim ngắn đạt giải, tất nhiên sẽ được chiếu đi chiếu lại trên đài truyền hình, vậy thì quần chúng sẽ nhớ mặt cậu, bây giờ đã có Lục Tư Nguyên, Tưởng Nghị và Âu Dĩnh giới thiệu, lượt xem của video đạt tới hàng chục triệu cũng không phải vấn đề to tát.

Lăng Hàm càng nghĩ càng thấy vui, cậu cảm thấy mình không lãng phí hai vạn tệ rồi; mà vui thì sẽ muốn tìm ai đó để chúc mừng, vì thế cậu gọi điện thoại cho Tưởng Nghị và Âu Dĩnh, mời họ đi ăn đêm. Âu Dĩnh ở xa quá nên không đến, Tưởng Nghị làm tổ ở nhà chơi điện tử, nghe nói có người mời ăn, nóng lòng chạy ra đòi “làm thịt” Lăng Hàm, để Lăng Hàm chi một bữa ra trò. Lúc trước Lăng Hàm lừa cậu ta đóng phim, tự biết mình đuối lý nên cũng ngoan ngoãn chịu phạt.

Chương 38: Câu hỏi

Sau đó A Khôn giới thiệu cho Lăng Hàm mấy hoạt động tuyên truyền tốt, có lợi cho hình tượng của cậu, điều này khiến Lăng Hàm rất bất ngờ.

“Đợt này công ty mình sắp quay một bộ phim thần tượng kiểu tình yêu đô thị quy mô lớn, bên phía công ty sắp xếp cho cậu một vai phụ để casting đấy.” A Khôn nói.

“Thật à?” Có thể tham gia vào đoàn phim quy mô lớn khiến Lăng Hàm rất vui mừng.

“Tất nhiên là thật, ngay thứ năm tuần sau đây, đợt lát nữa anh lấy tài liệu cho cậu, cậu xem xét nhân vật cho kĩ.”

“Được thôi, không thành vấn đề.” Lăng Hàm đè nén niềm vui trong lòng, chỉ cần lấy được một nhân vật nhỏ, dần dần cậu sẽ có cơ hội kiếm được nhiều vai diễn hơn, hành trình dài vạn dặm bắt đầu từ một bước chân nhỏ, chỉ cần có thể nhận được vai diễn đầu tiên, có được nước cờ đầu, con đường nghệ thuật sau này sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Chộp mắt mà vòng bỏ phiếu trên mạng của cuộc thi làm phim ngắn đã đi tới hồi kết, vòng bình bầu trực tiếp sắp sửa diễn ra. Đến khi đó, bên phía đài truyền hình sẽ truyền hình trực tiếp buổi lễ, với tư cách là diễn viên tham gia phim ngắn, Lăng Hàm nhận được thư mời tham gia từ đài truyền hình. Lăng Hàm vui vẻ tiến bước.

Mới hơn sáu giờ tối ngày thứ sáu mà Lăng Hàm đã đến hội trường, lúc bước vào, bên trong đã có khá khá người, đa phần đều mặc lễ phục màu đen trang trọng, đủ kiểu đủ dáng, cắt may rất vừa vặn. Lăng Hàm giả bộ cậu ám nhà giàu nên quần áo mặc trên người đều ốn, cậu chỉ cần chọn tạm mặc vào là được.

Hội trường rộng mà trống trải, mười chiếc bàn tròn được bày giữa trung tâm sảnh lớn, bên trên cùng là hai màn hình điện tử

rất lớn, trên đó không ngừng phát lại một số hình ảnh về các mùa trước của cuộc thi làm phim ngắn, vô cùng tinh tế.

Lăng Hàm dựa theo bảng tên để tìm được chỗ của mình mà ngồi xuống, bàn của cậu là bàn cho diễn viên tham gia diễn xuất trong các bộ phim tham dự cuộc thi, sau khi ngồi vào Lăng Hàm mới phát hiện ra mình trở thành người nổi bật nhất trong số họ. Một người kia lần lượt chào hỏi Lăng Hàm, Lăng Hàm ung dung đáp lời, thái độ hào phóng và tự nhiên, khiến người ta âm thầm kinh ngạc.

Đối tượng mà cuộc thi này hướng tới là các đạo diễn, chủ yếu đánh giá năng lực của đạo diễn, biểu hiện của diễn viên chỉ là yếu tố thứ yếu.

Bên phía tổ chức cuộc thi lần này không chỉ mời những diễn viên tham gia diễn xuất mà còn mời các nhân vật lớn trong giới diễn xuất tới bình bầu cho tác phẩm, những người nổi tiếng đó tất nhiên phải ngồi ở phía trước. Thời gian dần trôi, người trong hội trường dần dần nhiều hơn, dưới ánh đèn rực rỡ, những nam thanh nữ tú quần là áo lượt chải chuốt bóng bẩy đang trò chuyện nói chuyện một cách khéo léo.

Có thể gặp được những người mà bình thường chỉ thấy trên tivi hay tạp chí, những diễn viên tham gia vào các bộ phim vô cùng phấn khích, Lăng Hàm phát hiện ra có vài người bên cạnh mình đã không thể ngồi yên được nữa, chẳng bao lâu sau, hai người trong số họ đã đứng dậy, đi về phía các đạo diễn, vài người còn lại thì lo lắng trông ngóng, dường như đang đợi đối tượng mà mình nên bắt chuyện.

Lăng Hàm bình tĩnh ngồi yên tại chỗ, đa số những người có mặt trong trường hợp này đều ôm suy nghĩ giống nhau, muốn tìm đối tượng mà mình muốn kết giao để trò chuyện, xung quanh những đạo diễn lớn đã đủ thể loại oanh oanh yến yến rồi, nếu như không có người giới thiệu thì những diễn viên bé nhỏ như Lăng Hàm không thể chen miệng vào được, cho nên Lăng Hàm không muốn tôn công làm gì.

Không lâu sau đó, tiếng hô hào khá lớn vang lên từ phía cửa ra vào, dường như có nhân vật lớn nào đó vừa mới tới. Ở nơi tràn ngập đủ dạng ngôi sao lớn nhỏ như thế này, người có thể khiến fan hô hào lên, chắc hẳn phải là một người quan trọng.

Người bên cạnh Lăng Hàm đều nhìn về phía cửa ra vào.

“Trời ạ, Lục Tư Nguyên cũng đến rồi!” Một cô gái ngồi bên cạnh hô lên, vội vàng đứng dậy, chẳng buồn giữ hình tượng gì mà nhanh chóng chạy về phía đám người ấy.

“Chúng ta cũng tới xem xem, Lục Tư Nguyên tươi sống hàng thật giá thật đó!” Hai cô gái khác cũng phấn khích nói như vậy rồi đứng lên, nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Lăng Hàm không có biểu gì bên ngoài, nhưng nội tâm đã cười như bố đẻ em bé: Ha ha ha ha ha, Lục Tư Nguyên tươi sống, Lục Tư Nguyên tươi sống ha ha ha ha.

Người vừa bước vào đúng là Lục Tư Nguyên, bên cạnh anh còn có một người đàn ông trung niên khí chất nho nhã, hai người cười cười nói nói tiến vào hội trường. Xung quanh hai người có rất đông người, đa phần là những người có tiếng tăm.

Lăng Hàm thấy người đàn ông trung niên này có vẻ quen quen, vô thức ngẩng ngời xem người đó là ai.

“Lần này đài truyền hình làm lớn thật, mời cả Lục Tư Nguyên đến nữa kìa.” Người bên cạnh ồn ào bàn tán.

Lăng Hàm cũng khá bất ngờ, cuộc thi làm phim ngắn này trông thì có vẻ bề thế, nhưng chất lượng cũng không phải xuất sắc khi so với các cuộc thi muôn màu muôn vẻ khác, không ngờ Lục Tư Nguyên cũng đến.

“Hây!” Bả vai bỗng bị ai đó vỗ nhẹ, Lăng Hàm quay đầu lại, phát hiện Đường Tập đã đứng ngay sau lưng mình.

Hôm nay Đường Tập mặc âu phục màu đen kiểu kinh điển nhất, đầu tóc chắc hẳn đã tìm chuyên gia để tạo kiểu, bản thân cậu ta vốn đã đẹp trai rồi, qua một hồi chăm chút như vậy, trông cậu ta sáng láng hồng hào hơn hẳn, không kém đám ngôi sao nổi danh kia là bao.

Ánh mắt Đường Tập mang nét cười, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lăng Hàm: “Hóa ra anh ở đây, ban nãy tôi tìm anh mãi.”

“Tôi vừa đến là ngồi vào đây luôn.” Lăng Hàm đáp.

“Tôi gọi điện thoại cho anh mà anh không nghe máy.” Giọng điệu của Đường Tập có vẻ oán trách, nhưng ánh mắt của cậu ta không có chút oán thán nào.

Lăng Hàm lấy điện thoại ra xem, quả nhiên thấy cuộc gọi nhớ từ Đường Tập, đành áy náy nói: “Ngại quá, hội trường hơi ồn, tôi không nghe thấy.”

“Lục Tư Nguyên cũng đến rồi.” Đường Tập nhìn về phía ồn ào kia.

“Ừ.”

“Anh không qua đó à?”

“Bao nhiêu người như vậy, tôi không chen nổi.”

Đường Tập nở nụ cười rạng rỡ, người trẻ tuổi làm việc gì cũng không cần kiêng kị, tiếng cười của cậu ta thu hút sự chú ý của người xung quanh, có vài người không kìm lòng được mà bắt đầu đánh giá.

Đường Tập không để tâm lắm, chỉ liếc xéo: “Tôi thật sự tò mò về mối quan hệ của anh và anh ta, tại sao anh ta lại ấn like bài đăng của anh? Anh nhìn người bên cạnh anh ta xem, không giàu có thì cũng sang trọng, tại sao anh ta phải giúp anh nhỉ?”

Lăng Hàm trầm nghĩ, tôi cũng muốn biết lắm.

Đường Tập thấy cậu không nói gì nên chuyển đề tài: “Anh biết người bên cạnh anh ta là ai không?”

“Ai thế?”

“Ông tổng của Ứng Thiên Media.”

Cuối cùng Lăng Hàm cũng biết mình từng gặp người đàn ông trung niên đó ở đâu rồi, kiếp trước cậu từng hợp tác với công ty này, từng gặp ông tổng to nhất của họ. Ứng Thiên chủ yếu phát triển các trang mạng về video, họ có vài diễn đàn video vô cùng nổi tiếng, chắc hẳn Lục Tư Nguyên sắp hợp tác với ông ấy.

Nói chuyện với Đường Tập thêm một lúc, lễ trao giải chuẩn bị bắt đầu. Đường Tập kéo kéo cổ áo có phần căng thẳng, khẽ nói với Lăng Hàm: “Tôi quay về chỗ trước nhé.”

Lăng Hàm gật gật đầu.

Người dẫn chương trình của đài truyền hình mặc một bộ váy đuôi cá xinh xắn lên sân khấu, hân hoan nói một loạt những từ ngữ mở màn vô cùng trịnh trọng, sau đó bắt đầu giới thiệu tới khách mời của lễ trao giải lần này, khi giới thiệu đến Lục Tư Nguyên, anh đứng dậy, vẫy tay với khán giả, phong độ ngời ngời, dịu dàng nho nhã, phong thái quý phái.

Không khí trong hội trường dần trở nên nghiêm túc, âm thanh bàn tán cũng nhỏ hơn rất nhiều, mọi người đều nín lặng nhìn chăm chăm vào hai màn hình lớn.

Trên màn hình xuất hiện đoạn video về mười bộ phim ngắn đã

lọt vào vòng trong, hiệu quả rất tốt, rất có khí thế, mà khi âm thanh kết thúc, màn hình tối đen, sau đó mới từ từ lộ ra tên của bộ phim.

Bộ phim thứ nhất qua đi, bộ phim thứ hai qua đi, màn hình đột nhiên hiện ra một đoạn phim ngắn: Ban đầu hai người cùng leo chênh vênh trên vách núi, cảnh tượng sau đó là tang lễ, tiếp nữa là vài hình ảnh rất ngắn, hình ảnh sau cùng là gương mặt của Lăng Hàm, ấy là cảnh cuối cùng trong bộ phim - Lăng Hàm ngồi trên đỉnh núi cao, bên dưới là vách núi mà cậu từng chinh phục cùng bạn của mình. Cậu ngồi trên nền cỏ um tùm, trong tay ôm chiếc cúp nho nhỏ. Cảnh quay từ xa đến gần, không ngừng ghé sát, sau cùng cố định gương mặt của Lăng Hàm. Cảnh quay này khiến từng biểu cảm khế nhất trên gương mặt cậu, từng nếp nhăn nhỏ nhất đều vô cùng rõ ràng.

Khóe miệng cậu hơi nhếch lên, dường như đang cười, nhưng đôi đồng tử sâu thăm thẳm, mang theo cảm giác buồn bã và đau đớn, tất cả những ai nhìn thấy đều không khỏi đau thắt lòng.

Đột nhiên khung hình tối đi, chính giữa màn hình hiện ra vài chữ cái - “Vách núi”.

Sau bộ phim ngắn của Đường Tập chỉ còn lại vài phim nữa, khi cả mười bộ phim ngắn được phát xong, đèn trong hội trường sáng lên lần nữa.

Sau khi MC nữ bước ra tương tác cùng MC nam, đột nhiên cô cao giọng: “Bây giờ, chúng ta cùng bật mí ba thứ hạng đầu của cuộc thi làm phim ngắn lần này nhé...”

Trái tim của tất cả mọi người như bị treo lên, người vốn không quan tâm đến kết quả như Lăng Hàm cũng có phần căng thẳng, sau đó MC kia đột ngột đổi chủ đề: “Trước khi công bố danh sách này, tôi muốn mời các vị khách quý của chúng ta bình luận một chút về cuộc thi làm phim ngắn lần này.”

Sau đó chuyển micro cho Lục Tư Nguyên ngồi ngay hàng đầu tiên.

“Tôi không ngờ anh Lục sẽ đến với buổi lễ của chúng tôi, thực sự vô cùng bất ngờ, không biết anh Lục đã xem qua phim ngắn nào trong cuộc thi của chúng tôi chưa?”

“Tất nhiên là xem rồi.” Phong thái của Lục Tư Nguyên rất tốt.

“Vậy trong mười bộ phim ngắn vừa được chiếu, anh cảm thấy bộ phim nào có khả năng đạt giải nhất?” Nữ MC chớp mắt rất xinh đẹp, nhưng câu hỏi mà cô thốt ra rất gian xảo, lỗ như trả lời không ổn thỏa, hẳn là đắc tội người ta rồi.

Chương 39: Cùng xe

Tất nhiên Lục Tư Nguyên không bị cắn câu: “Nguyên nhân quyết định một bộ phim hay hay dở có rất nhiều phương diện, ở phương diện đạo diễn, tôi chỉ là một người ngoài ngành, không có gì để bình phẩm nhiều, trong mắt tôi thì cả mười bộ phim đều rất tốt, nếu như bắt buộc phải bình luận, tôi chỉ có thể bàn luận từ phương diện mà tôi am hiểu, ví dụ như diễn xuất.”

Nữ MC kia cũng không phải kiểu người thích chọc ngoáy, cô cười hỏi: “Với phương diện diễn xuất thì Lục ảnh đế là người có quyền phát biểu nhất rồi.”

“Trong cuộc thi làm phim ngắn lần này có rất nhiều người trẻ tuổi tài năng tham gia, có một số người thực sự rất xuất sắc, diễn viên của ‘Vách núi’ rất khá, tôi còn ấn like cho cậu ấy trên Weibo nữa.” Lục Tư Nguyên nói.

“Vậy nghĩa là Lục ảnh đế coi trọng ‘Vách núi’?”

“Họ rất có thực lực.”

Lăng Hàm vốn yên lặng ngồi ở bên dưới kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Lục Tư Nguyên, cậu không ngờ Lục Tư Nguyên sẽ lên tiếng khen ngợi mình ở hoàn cảnh như thế này, cậu nói đó hiển nhiên đã tuyên bố rõ thái độ và lập trường của anh.

Anh ta rất coi trọng mình?

Lăng Hàm không dám tin, thái độ của Lục Tư Nguyên đối với cậu không giống như người có hảo cảm với mình.

Lăng Hàm không hiểu nổi Lục Tư Nguyên, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cách hành xử của anh, cậu vẫn luôn không hiểu nổi.

“Cảm ơn, cảm ơn Lục ảnh đế.” Nữ MC quay trở lại sân khấu: “Bây giờ xin mời vị khách quý của chúng tôi, đạo diễn nổi tiếng Vu Ba sẽ công bố ba thứ hạng đầu của cuộc thi lần này!”

Có hai cái tên cùng đứng hạng Ba được công bố, đều không phải “Vách núi”, cái tên tiếp theo sẽ là hạng thứ Hai, trái tim Lăng Hàm dần dần siết lại.

Khách mời nhanh chóng lên sân khấu, mở phong bì, đọc ra một cái tên, cũng không phải “Vách núi”, Lăng Hàm càng căng thẳng hơn, cậu cũng chẳng nghe lọt tai những lời mà MC và khách mời khác nói nữa, cho đến khi MC tuyên bố giám đốc đài truyền hình sẽ mở phong bì có tên bộ phim xếp hạng đầu, tinh thần của Lăng Hàm như căng lên cực điểm.

Cậu từng thấy dáng vẻ nghiêm túc làm việc của Đường Tập, thấy dáng vẻ phần chân và tràn ngập hi vọng của các thanh niên kia, cho nên cậu hi vọng “Vách núi” có thể đạt giải, không phải vì bản thân mình, mà vì Đường Tập và những người khác.

Giám đốc của đài truyền hình bước lên sân khấu, giơ tay chào mọi người rồi nhận lấy phong bì mà MC đưa tới, hô to lên: “Tác phẩm đạt giải Nhất là – ‘Vách núi’!”

Đường Tập cách đó không xa đứng bật dậy, hai mắt như phát sáng, gương mặt tràn đầy vui mừng và kích động.

Hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lăng Hàm cuối cùng cũng yên tâm, liếc mình vỗ tay theo.

Khi tiếng vỗ tay của quần chúng trong hội trường lễ trao giải kết thúc, phần tiếp theo sẽ là tiệc tối thịnh soạn, người đạt giải tất nhiên sẽ mừng vui hơn hờ, mà người thất bại sẽ có phần ử rữ.

Lăng Hàm vốn muốn chuồn, kết quả là bị Đường Tập tóm lại, bắt cậu phải trò chuyện cùng cậu ta về tương lai xán lạn và lý tưởng vĩ đại, Lăng Hàm không nỡ làm cậu ta mất hứng, đành phải ở lại trò chuyện cùng cậu ta, bất tri bất giác đến tận nửa đêm.

Khó khăn lắm mới thoát được khỏi cậu ấm kia, Lăng Hàm nhanh chóng đi ra khỏi bữa tiệc, xuống bãi lấy xe, vừa lái xe ra chưa được bao xa thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng cúi người trước nắp capo của chiếc Cayenne màu

đen, không biết đang làm gì.

Bóng lưng thẳng tắp, đôi chân dài, góc nghiêng tinh tế đẹp đẽ, không phải là Lục Tư Nguyên đó sao?

Phần nắp xe của Lục Tư Nguyên mở bung ra, anh cúi lưng làm gì đó với mấy thứ bên trong, có vẻ như đang sửa xe.

Lẽ nào hỏng xe rồi?

Lăng Hàm muốn làm bộ như không nhìn thấy, sau đó lại cảm thấy quá lộ liễu, do dự trong chốc lát, đành hạ cửa kính xe xuống mà hỏi: “Sao thế?”

Lục Tư Nguyên nghe thấy câu hỏi nên đứng thẳng dậy: “Xe hỏng rồi.”

Ôi, hỏng thật nè...

Lăng Hàm chân chừ trong giây lát: “Không có ai đến đón anh à?”

“Tôi tự lái xe tới đây, hơn nữa bây giờ cũng muộn lắm rồi, bắt người ta đến đón tôi thì không ổn lắm.”

Không ngờ anh cũng rất chu đáo đấy chứ.

Lăng Hàm đề nghị: “Hay là anh lên xe của tôi, tôi đưa anh đi một đoạn?”

“Được.” Lục Tư Nguyên đáp.

Lăng Hàm: “...”

Không thèm do dự lấy lệ tí luôn?

Lục Tư Nguyên đáp ứng nhanh chóng, hành động càng mau lẹ hơn, đóng nắp capo lại mặc xác chiếc xe, sau đó bước tới mở cửa xe của Lăng Hàm.

Lăng Hàm: “...”

Thôi được rồi, mình mời người ta qua xe mình mà.

Lục Tư Nguyên ngồi vào ghế phó lái, nói với Lăng Hàm: “Tôi sống ở Đằng Hải.”

Lăng Hàm không biết Đằng Hải là cái gì nên đưa tay mở hướng dẫn chỉ đường.

“Không biết đường à?”

“Ừ.”

“Để tôi lái cho.”

Lăng Hàm: “...”

Người bình thường thấy tài xế không biết được đều yêu cầu mở chỉ dẫn hoặc chỉ đường cho tài xế mà? Thế mà Lục Tư Nguyên đòi tự lái xe, lối tư duy của người này thật khó nắm bắt.

“Anh có uống rượu không?”

Lục Tư Nguyên nhìn cậu bằng ánh mắt như nhìn một tên ngốc: “Cậu ngốc à? Uống rượu rồi làm sao lái xe được?”

A a a, không xéo xắt với tôi thì anh chết à!

Lăng Hàm uất nghẹn vô cùng, Lục Tư Nguyên luôn có bản lĩnh này, một giây trước đó có thể khiến cậu vô cùng hứng khởi, cảm thấy anh ta là người tốt nhất trên thế giới này, một giây ngay sau đó có thể khiến cậu tức đến hộc máu. Rõ ràng anh ta là ân nhân cứu mạng của cậu, cũng giúp cậu rất nhiều lần, bản thân cậu cũng tự cảnh cáo mình hết lần này đến lần khác rằng đối phương là ân nhân của mình, nhưng vẫn không thể nào không ghét anh ta được.

Cậu và Lục Tư Nguyên, bất kể đời trước hay đời này, bất tự mãi mãi không hợp, đã mặc định sẵn là không hợp rồi.

Lăng Hàm im lặng đổi sang ghế phó lái, Lục Tư Nguyên cứ như lái xe của mình, rất bình tĩnh lái xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Lăng Hàm quay đầu đi chỗ khác không muốn nhìn anh, nhưng

khỏe mắt lại liếc thấy một chiếc Volvo màu xanh lam quen thuộc, cậu đang định nhìn cho kĩ, chiếc xe đó đã phóng đi mất.

“Nhìn gì vậy?”

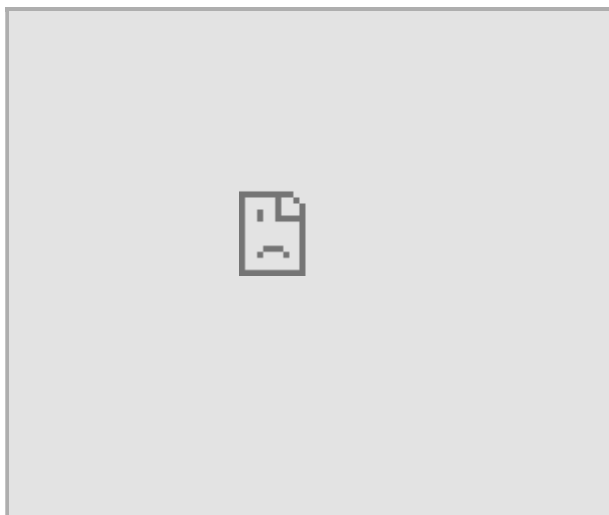
“Không có gì, chắc là tôi nhìn nhầm.” Chắc là ảo giác nhỉ, cứ nhìn thấy Volvo màu xanh lam là thần kinh căng lên.

Lục Tư Nguyên im lặng lái xe ra khỏi đài truyền hình, bên ngoài đã tối hẳn, ánh đèn đường sáng rực chiếu qua cửa xe hắt lên gương mặt tuấn tú chết người của Lục Tư Nguyên, tỏa ra sự mê hoặc khiến người ta nghẹt thở. Trái tim Lăng Hàm khẽ nảy lên, cậu mắt tự nhiên đành nhìn đi nơi khác.

Không thể nào phủ nhận được rằng vẻ ngoài của Lục Tư Nguyên có sức hấp dẫn vô cùng lớn với một người có xu hướng tính dục khác thường như Lăng Hàm, nhưng cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Nghĩ tới thái độ quát mắng của anh ta đối với mình, một tí ti tâm tư muốn đến gần của Lăng Hàm lại tắt hết.

Trong xe quá yên lặng, Lăng Hàm cảm thấy nên nói gì đó để phá vỡ bầu không khí im lặng này, nếu không cậu sẽ chết ngạt mất.

“Chuyện kia... cảm ơn anh nhé.”

Lục Tư Nguyên không buồn nhướn mày, tầm mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, lơ đãng hỏi lại: “Cảm ơn tôi cái gì?”

“Cảm ơn anh đã giúp tôi tuyên truyền cho phim ngắn, cũng cảm ơn sự khẳng định mà ban này anh dành cho tôi.” Lãng Hàm cảm ơn từ tận đáy lòng.

Ai ngờ Lục Tư Nguyên nghe xong thì cười lạnh một cái, trong giọng điệu có vài phần châm chọc rất dễ thấy: “Hóa ra cậu cũng biết nói cảm ơn à, nếu như hôm nay tôi không lên xe của cậu, có phải sẽ không nghe được câu cảm ơn này không?”

Hả? Lãng Hàm cảm giác như bị ai gõ cho một cái ngất đi được luôn, Lục Tư Nguyên điên theo trường phái nào vậy? Đang yên đang lành tự dưng bắt đầu giáo huấn mình? Mình có chọc gì anh ta đâu!

“Tôi không hiểu ý của anh...” Lãng Hàm hoàn toàn không nắm bắt nổi suy nghĩ của người kia, cũng lười chẳng muốn đoán, cứ mở miệng ra hỏi thẳng: “Nếu anh cảm thấy tôi có điều gì đó không đúng, xin hãy nói thẳng, tôi sẽ sửa đổi...”

Lục Tư Nguyên đột nhiên đạp mạnh vào chân phanh, Lãng Hàm không kịp đề phòng, suýt nữa đạp đầu vào xe: “Anh làm cái trò gì vậy?!”

Cậu vốn dĩ định nổi nóng, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm của Lục Tư Nguyên đành nuốt ngược cơn giận vào lòng.

Lục Tư Nguyên đánh mặt đồ xe sát vào lề đường, sau khi kéo phanh tay, anh quay lại, ung dung hỏi: “Tôi hỏi cậu, từ khi tôi chia sẻ Weibo của cậu đến bây giờ là bao nhiêu ngày rồi?”

Lãng Hàm vô thức nhìn trời, bao lâu rồi nhỉ?

Lục Tư Nguyên thấy biểu cảm của cậu thì biết ngay tên ngốc này đang nghĩ cái gì, càng lúc càng thấy tức, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ba ngày trời rồi! Cậu để lại lời cảm ơn dưới bài chia sẻ của Âu Dĩnh, cũng cảm ơn cả Tưởng Nghị, tại sao không cảm ơn tôi? Gọi một cuộc điện thoại nhắn một cái tin khó lắm sao?”

Nói đến đây Lục Tư Nguyên lại nhớ tới lần trước mình đích thân gọi điện cho tên này, cậu ta chưa từng gọi điện thoại hay gửi tin nhắn cho mình, cơn giận trong lòng từ ba phần bùng lên thành bảy phần.

Đúng là chịu đựng quá đủ với tên ngốc này rồi! Trước kia không phải cậu ta tích cực câu kéo quan hệ lắm sao? Khó khăn lắm mình mới giờ ra một cảnh ô liu, không phải nên lập tức cảm ơn rồi kiếm cớ đó lôi kéo tình cảm à? Ba ngày rồi, không để lại bình luận cho mình, không gọi điện thoại, dường như nhìn thấy mình mà như không thấy, làm gì có cái đạo lý ấy!

Ban đầu anh cũng không nghĩ mình phải đòi hỏi câu cảm ơn từ tên ngốc này, ấn like rồi chia sẻ chẳng qua chỉ là việc cón con, không ảnh hưởng gì đến toàn cục, nhưng sau đó phát hiện ra tên ngốc này cảm ơn fan, cảm ơn Âu Đình, cảm ơn Tưởng Nghị, nhưng không thêm tỏ ý với mình, đột nhiên trong lòng anh dâng lên cảm giác tức giận.

Anh cũng không thêm gì câu cảm ơn của tên ngốc này, nhưng trong lòng anh thấy không thoải mái, lâu nay chưa ai dám khiến anh thấy không thoải mái cả.

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm không còn lời gì để nói.

Không sai, cậu thực sự đã quên mất việc cảm ơn Lục Tư Nguyên. Tại sao lại quên nhỉ? Có lẽ vì cảm giác mà Lục Tư Nguyên mang lại cho cậu vừa đáng sợ vừa khó nắm bắt, khiến cậu vô thức không muốn tiếp xúc nhiều với anh ta; hoặc có thể cậu cần cảm ơn Lục Tư Nguyên quá nhiều, khiến cậu vô thức ghi nhớ trong lòng, đợi sau này hoàn trả một thể.

“Tại sao không nói gì?” Sắc mặt Lục ma vương càng lúc càng sa sầm xuống: “Đến cả lý do cũng không muốn đưa ra à?”

“Không phải.” Lăng Hàm vội vàng xua tay, cậu đuối lý nên hơi sức cũng không nhiều: “Xin lỗi, tôi... tôi muốn cảm ơn anh thật trịnh trọng, chỉ là chưa nghĩ ra được cách cảm ơn.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên rồi!” Lăng Hàm chỉ còn thiếu nước giờ hai tay lên trời mà thề thốt, cậu dùng hết tất cả sức lực mà nhìn thẳng vào Lục Tư Nguyên, cố gắng “ấn” câu “anh nhất định phải tin tôi” vào não Lục Tư Nguyên.

Chắc vì ánh mắt của Lăng Hàm quá có sức thuyết phục, sắc mặt của Lục ma vương cuối cùng cũng khá hơn một chút, anh nói với vẻ ngạo mạn: “Có cho tiền cậu cũng không dám đắc tội tôi.”

Lăng Hàm: “...”

Muốn đánh anh ta quá, làm sao bây giờ nhỉ?

Lăng Hàm khẽ nói: “Tôi vẫn luôn ghi nhớ anh đã giúp tôi rất nhiều.”

Đúng vậy, cậu vẫn luôn ghi nhớ, ngày ngày chỉ muốn nhanh chóng trả hết những món nợ tình cảm đó rồi từ nay nước sông đừng phạm nước giếng!

Lục Tư Nguyên liếc Lăng Hàm một cái, khởi động xe lần nữa, Lăng Hàm thở phào một hơi, khóe mắt đột nhiên liếc thấy bóng dáng một chiếc Volvo màu xanh lam.

Hả?

Chương 40: Tai nạn xe

“Cậu định cảm ơn tôi thế nào?”

Đang định quan sát kĩ chiếc xe đó thì giọng nói trầm trầm gọi cảm của Lục Tư Nguyên lại lôi suy nghĩ của Lăng Hàm về, Lăng Hàm không dám sơ suất với Lục Tư Nguyên nên hết sức đề phòng: “Tôi đang nghĩ tặng anh thứ gì đó, tôi cảm thấy anh chẳng thiếu gì cả, bản thân tôi cũng không có bao nhiêu tiền, không biết tặng gì thì tốt.”

“Ồm.” Lục Tư Nguyên lạnh nhạt nói một câu, dường như không vui cho lắm. Lạ nhỉ, nghe thấy có người tốn công sức tặng đồ cho mình mà anh lại không thấy vui? Người bình thường không phải đã vui đến mức toét miệng cười rồi sao? Thế nên mới bảo cách tư duy của Lục Tư Nguyên rớt cuộc có hình dạng thế nào vậy, hoàn toàn chẳng giống người bình thường gì cả!

“Anh có muốn thứ gì không?” Lăng Hàm thực sự không hiểu được, đành hỏi lại một cách đơn giản.

Lục Tư Nguyên đã hiểu tính cách của cậu từ lâu, mặt lạnh tanh rồi đáp: “Tôi chẳng cần gì cả.”

Định coi anh là phụ nữ à? Tặng chút đồ dùng là đồ anh vui được chắc? Ngu ngốc!

Lăng Hàm gãi gãi đầu, không cần đồ đạc thì cần thứ gì nhỉ?

Lục Tư Nguyên thấy cậu nhăn mặt nhíu mày thì càng tức giận, mọi chuyện rõ ràng rất đơn giản, chỉ cần thứ ngốc nghếch này xin lỗi cho cẩn thận rồi cảm ơn vài câu là xong thôi, nhưng tên ngốc này cứ phải chơi cái kiểu dùng đồ vật để cảm ơn, được thôi, vậy cứ theo ý cậu ta mà làm!

“Cứ nợ lại đã, đợi tôi nghĩ kĩ rồi nói sau.” Lục Tư Nguyên lạnh lùng nói.

Hả?

Lăng Hàm đơ người, đây không phải tự mình tìm tới để chú Lục khổng tước này hành hạ sao, đúng là đầu óc úng nước thật mà!

“Vậy bao giờ anh mới nghĩ xong?” Chuyện đã đến nước này thì đâm lao phải theo lao thôi: “Lỡ như tôi không thể cho anh được thì sao?”

Lại còn dám cò kè điều kiện với tôi?

Lục Tư Nguyên siết chặt vô lăng, nghiêng răng nhả ra được vài chữ: “Yên tâm, nhất định là thứ cậu có thể cho tôi được.”

Lăng Hàm thở phào một hơi, thế thì tốt, cậu chỉ sợ Lục Tư Nguyên cố ý giày vò cậu, đòi một số điều kiện gì đó mà cậu không hoàn thành nổi.

Lục Tư Nguyên không thể nhẫn nhịn nổi, rất muốn quở trách cậu: “Con người cậu đúng là...”

Chưa nói dứt câu, phía trước đột nhiên có chiếc xe lao ra ngược chiều từ bóng tối, Lục Tư Nguyên giật mình, dựa vào bản năng đánh tay lái sang bên phải, thế nhưng công trình kiến trúc bên phía ấy đang được sửa chữa, dùng tấm sắt bao quanh một đồng vật liệu sắt thép chất đầy trên nền đất trống. Rầm một tiếng, chiếc xe không kịp phanh lại, đâm phải tấm sắt dùng làm rào chắn, sau đó đè lên tấm sắt kia mà tiếp tục lao vào bên trong, cọc sắt nhọn hoắt chọc vỡ lớp kính bảo vệ, đâm vào ghế phó lái. Lục Tư Nguyên dồn hết sức lực toàn thân đập phanh xe.

Cả quá trình này phát sinh chỉ trong thời gian như chớp giật, từ khi chiếc xe ngược chiều lao ra khỏi bóng tối đến khi xuất hiện ở công trường đang thi công, toàn bộ quá trình chưa đến ba giây đồng hồ.

Trong suốt quá trình, Lăng Hàm hoàn toàn mờ mịt, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn chiếc xe lao vào công trường, trơ mắt nhìn cọc sắt nhọn hoắt phía trước cách mình càng ngày càng gần, gần đến mức như sắp đâm vào nhãn cầu của mình.

Tiếng phanh xe chói tai vang lên, chiếc xe dừng lại.

Mọi tiếng động như ngưng đọng.

Cả thế giới như thể bỗng chốc rơi vào vực sâu tĩnh lặng, không có một chút âm thanh nào.

Qua một lúc rất lâu, rất rất lâu, Lăng Hàm mới thở dốc nặng nề, cả thế giới đột nhiên sống lại, có ánh sáng, có âm thanh, có sức sống.

“Lục Tư Nguyên?” Cậu run rẩy đưa tay ra sờ lên người bên trên mình, gọi thêm một tiếng nữa: “Lục Tư Nguyên?”

Không có ai đáp lại.

“Lục Tư Nguyên!” Lăng Hàm hét lên, vì quá căng thẳng mà giọng nói của cậu vô cùng quái lạ, không thể nào khàn hơn được nữa.

Khoảnh khắc cọc sắt nhọn kia đâm vào ghế phó lại, Lục Tư Nguyên ngồi bên cạnh đột nhiên nhào tới đè chặt người cậu, chặn ngay trước cọc sắt.

Khó có thể tưởng tượng là Lục Tư Nguyên sẽ cứu cậu, cũng khó có thể tưởng tượng đáng vẻ Lục Tư Nguyên bị thanh sắt kia đâm chết. Đầu óc Lăng Hàm hoàn toàn trống rỗng, không thể nào cô đọng lại thành một suy nghĩ nào dùng được, nỗi hoảng sợ chạy loạn trong cơ thể cậu, thân thể Lăng Hàm không ngừng run rẩy.

“Lục Tư Nguyên...” Cậu vô thức lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác: “Lục Tư Nguyên... Anh tỉnh lại đi!”

“Gọi quý đây à... Tôi vẫn... chưa chết...” Người đang nằm úp trên ngực cậu yếu ớt nói.

Lăng Hàm đột nhiên hoàn hồn lại, suýt nữa bật khóc, chưa chết, vẫn còn sống! Cảm tạ ông trời, cảm tạ ông trời!

“Cố gắng chống đỡ!” Cậu không dám động đây lung tung, sợ sẽ khiến vết thương của Lục Tư Nguyên nghiêm trọng hơn, sau đó vươn tay run rẩy mò điện thoại ra khỏi túi của mình,

gọi cấp cứu 120, vì căng thẳng nên giọng cậu vô cùng kì dị, sợ hãi và nhiều thứ cảm xúc khác trộn lại: “Cứu mạng, tai nạn xe rồi...”

Chuyện liên quan đến sống chết của con người, Lăng Hàm nói năng lưu loát chưa từng thấy, không cần 120 phải hỏi, cậu đã báo cáo thời gian và sự cố vô cùng rõ ràng.

Công trường này tối đen như mực, ánh sáng mờ mờ chiếu vào, Lăng Hàm có thể nhìn thấy mấy thanh sắt đang cắm vào chỗ trên bên trái của mình, nếu như ban nãy Lục Tư Nguyên không đề cậu lại, những thanh sắt đó chắc chắn sẽ cắm vào đầu cậu. Tuy rằng Lục Tư Nguyên đã cố hết sức để cơ thể mình xuống, nhưng những thanh sắt đó vẫn quệt vào lưng anh, cào rách bộ lễ phục được chế tác thủ công vô cùng đắt tiền của anh, máu tươi ào ào chảy ra khỏi miệng vết thương, làm ướt chiếc áo sơ mi trắng bên trong.

“Cố gắng cầm cự!” Lăng Hàm không biết rõ vết thương của Lục Tư Nguyên nghiêm trọng đến mức độ nào nên vô cùng nóng ruột.

“Đừng căng thẳng... Không bị đâm phải...” Lục Tư Nguyên vật vờ định bò dậy.

“Đừng cử động!” Lăng Hàm vội vàng ngăn anh lại: “Đừng nhúc nhích!”

Lục Tư Nguyên vùng vẫy vài cái nhưng không nhô lên được, đành phải nằm úp ở đó.

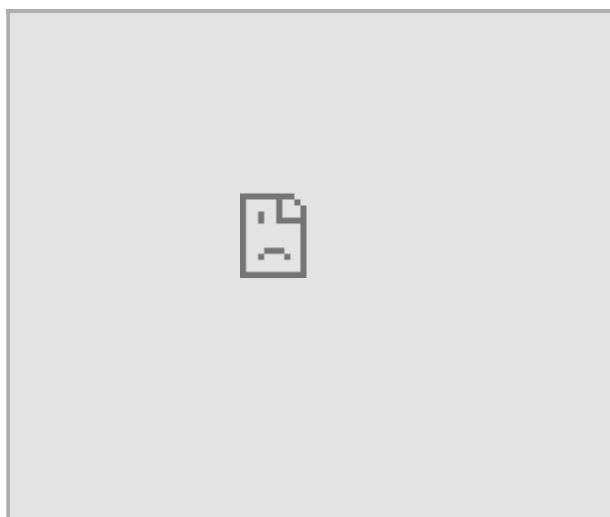
“Tại sao?” Lăng Hàm không kìm lòng được mà bật ra câu hỏi, cậu và Lục Tư Nguyên không phải thân thích cũng chẳng phải thù địch, không phải bạn bè, thậm chí có phần không hợp, Lục Tư Nguyên căn bản chẳng có lý do gì để không màng đến tính mạng mình mà cứu cậu thế này. Cho dù anh may mắn giữ được tính mạng, cơ thể không trách khỏi thương tích, đối với người trong giới giải trí, cơ thể là vốn liếng, không thể để bị thương được.

“Tôi cũng... rất muốn biết.” Lục Tư Nguyên thở hắt ra. Ban nãy trong thời khắc nguy cấp, anh chẳng nghĩ ngợi gì đã nhào tới, bây giờ mọi chuyện qua rồi, nghĩ lại, nếu như thực sự vì cái tên gốc gác hời hợt ham hư vinh này mà bỏ mạng, anh

có xuống địa ngục cũng không tha thứ cho bản thân mình.

“Gọi điện thoại... cho Tần Vĩnh... bảo anh ấy... lập tức liên lạc với công ty.” Lục Tư Nguyên nói chuyện ngắt quãng: “Chuyện... tôi gặp tai nạn... sẽ bị truyền thông đưa tin... bắt buộc... bắt buộc phải bảo công ty... xử lý.”

“Đến lúc này rồi mà anh còn quan tâm những thứ ấy!”

“Điện thoại... ở túi áo tôi... mật mã... bốn số 0.”

Tuy rằng nói chuyện ngắt quãng, nhưng giọng điệu của anh không cho phép bất cứ ai nghi ngờ. Lăng Hàm vô cùng hoảng loạn, không dám phản bác, đưa tay lần tìm điện thoại của Lục Tư Nguyên.

Hai người đang ôm chặt nhau, Lăng Hàm nhanh chóng tìm thấy điện thoại trong túi áo khoác của anh, mở máy xong, một đồng đồng vật trong danh bạ nhảy ra.

“Số điện thoại của Tần Vĩnh là gì?”

“Cánh tay phải.”

Chỉ có mấy chữ ngắn ngủi, Lăng Hàm như có thần giao cách cảm, tìm ngay thấy cái tên đó khi nó buột ra khỏi miệng Lục Tư Nguyên, vội vàng gọi điện thoại cho Tần Vĩnh báo cáo tất cả tình hình.

Tần Vĩnh rất căng thẳng, truy hỏi tình hình của Lục Tư Nguyên rồi mới cúp điện thoại.

Lăng Hàm cảm thấy cơ thể Lục Tư Nguyên hơi thả lỏng, im lặng nằm úp trên ngực mình.

Kiểu im lặng này khiến cậu rất hoảng sợ, không ngừng gọi: “Lục Tư Nguyên? Lục Tư Nguyên?”

“Đề tôi... nghỉ ngơi.” Lục Tư Nguyên nói.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu Lăng Hàm hiện ra vô số cảnh tượng trong phim truyền hình, có người phun ra một búng máu tươi hoặc cơ thể bị trúng đạn rất nặng, dùng giọng nói yếu ớt nói một câu “tôi muốn nghỉ ngơi một lát” rồi không bao giờ tỉnh lại nữa.

Càng nghĩ càng thấy sợ, Lăng Hàm gào âm lên: “Anh đừng ngủ mà! Đừng ngủ!”

Lục Tư Nguyên không phản ứng gì.

Lăng Hàm không dám nhúc nhích, hoảng hốt gào to: “Lục Tư Nguyên! Anh đừng ngủ mà! Tôi xin anh đó! Đừng ngủ mà!”

“Im miệng! Ổn chết đi được!” Lục Tư Nguyên không thể chịu nổi nữa mà quát to, sau đó dường như đụng tới miệng vết thương nên “shhhh” một tiếng..

“Tôi tưởng anh...”

“Tưởng cái gì? Tôi sẽ chết? Đã bảo là không sao đừng có lo lắng lung tung, cậu là heo à? Ngốc đến mức vô phương cứu chữa!” Không biết có phải vì tác dụng của phần nộ hay không mà Lục Tư Nguyên nói được một câu vô cùng trôi chảy.

Lăng Hàm bị anh mắng mà không dám ho he gì, rõ ràng thái độ của Lục Tư Nguyên rất đáng ghét, nói câu nào cũng độc miệng, nhưng thời khắc này đây Lăng Hàm như nghe thấy tiếng trời.

“Xin lỗi.” Lăng Hàm lí nhí nói: “Anh kiên trì thêm lát nữa, xe cấp cứu sắp tới rồi.”

Lăng Hàm biết Lục Tư Nguyên tạm thời không có gì đáng ngại mới thả lỏng hơn một lúc, lúc này cậu mới cảm nhận được đầu óc mình rất choáng, lồng ngực nghèn nghẹn như muốn nôn, còn phần đùi đã vô cùng đau đớn vì bị đè.

Tiếng còi xe cứu thương từ xa vọng lại, càng ngày càng gần, hai người thở phào một hơi. Xe cứu thương nhanh chóng lao vào công trường, cẩn thận nâng hai người trong xe lên cáng. Ban nãy ở trong xe không có cảm giác gì, sau khi được đưa ra Lăng Hàm mới thấy đầu óc vô cùng choáng váng. Cậu nghĩ chắc đây là chấn động não trong truyền thuyết chẳng, sau đó ngất đi.

Chương 41: Bệnh viện

Lăng Hàm mở mắt ngồi dậy nhìn quanh bốn phía, bức tường màu trắng, rèm cửa sô màu xanh nhạt cùng với giường bệnh mà cậu đang nằm... đầu óc dần trở nên rõ ràng.

Tôi hôm qua đã xảy ra tai nạn xe cộ...

Lục Tư Nguyên!

Lăng Hàm cuống quýt nhảy xuống giường rồi lao ra ngoài, hành lang cực kì yên tĩnh, không có bất cứ ai. Đột nhiên phòng bên cạnh vang lên tiếng mở cửa, một y tá ôm một cái khay đủ các loại thuốc đi tới, Lăng Hàm vọt tới trước mặt y tá đó, hỏi: “Xin hỏi phòng bệnh của Lục Tư Nguyên ở đâu?”

Y tá bị dọa giật mình nhưng cũng nhanh chóng nhận ra cậu là bệnh nhân tai nạn giao thông mới được đưa tới hôm qua, cô nàng chỉ sang phòng bên phải: “Ồ đó, phòng 1108.”

“Cảm ơn.” Lăng Hàm nhanh chóng đi về phía phòng 1108, đến trước cửa phòng cậu lại đi chậm lại rồi chân chừ không dám gõ cửa.

Không biết lúc này đi vào có làm phiền anh không?

Lăng Hàm đứng trước cửa phòng bồi hồi một lúc lâu rồi đưa tay gõ nhẹ một cái, trong lòng thầm nghĩ nếu không có động tĩnh gì cậu sẽ không đi vào.

“Ai đó?”

Lăng Hàm xoay người, thấy Tần Vĩnh đang cầm bình nước đứng sau lưng mình.

“Là Lăng Hàm đó à.” Tần Vĩnh cười rộ lên: “Sao cậu không vào đi.”

Lăng Hàm trù trù nói: “Tôi... sợ anh ấy đang nghỉ ngơi...”

“Tĩnh rồi.” Tần Vĩnh mở cửa ra rồi nhẹ nhàng nói: “Vào đi.”

Lăng Hàm đi theo Tần Vĩnh vào phòng bệnh, trái tim của cậu đập thình thịch, không biết lúc này Lục Tư Nguyên đã biến thành bộ dạng gì rồi? Anh bị thương có nghiêm trọng không? Liệu có gây ra ảnh hưởng gì sau này không?”

Nghệ sĩ kiếm ăn từ vẻ bề ngoài, bất kể vết thương nào cũng sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp sau này, không biết bề ngoài của Lục Tư Nguyên có tổn hại gì không?

Hôm qua va chạm rất mạnh, không biết có bị nội thương gì hay không?

Vô số vấn đề cứ quanh quẩn khiến Lăng Hàm không thở nổi, mỗi bước chân của cậu đều như nặng cả nghìn cân.

Trong phòng bệnh này bố trí không khác lắm so với phòng bệnh của Lăng Hàm, rèm cửa sổ màu xanh nhạt che khuất tình hình bên trong. Tần Vĩnh đi tới kéo rèm ra, Lăng Hàm lập tức thấy được Lục Tư Nguyên đang ngồi trên giường bệnh. Anh đang cúi đầu nghịch máy tính bảng, một tay truyền nước còn một tay chậm rãi trượt trên màn hình, vẻ mặt bình thản, hoàn toàn không có cảnh tượng toàn thân băng bó, rên rỉ đau đớn như trong tưởng tượng của Lăng Hàm.

Lăng Hàm cứ tưởng Lục Tư Nguyên phải chịu đau đớn, không ngờ nhìn anh giống như người chẳng hề có chuyện gì, trái tim lo lắng hơi thả lỏng.

“Tư Nguyên, Lăng Hàm đến này.” Tần Vĩnh đặt bình nước lên bàn.

Lục Tư Nguyên ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Lăng Hàm nhận lấy cái nhìn của Lục Tư Nguyên khiến cậu cảm thấy lúng túng đến độ tay chân không biết để như thế nào cho đúng, đối phương lại cứu cậu thêm lần nữa lại còn bị thương, Lăng Hàm cảm thấy thật sự hổ thẹn.

“Anh không sao chứ?” Cậu lắp ba lắp bắp hỏi, hỏi xong lại muốn tự cho mình một cái tát, tai nạn hôm qua nghiêm trọng như thế làm sao có thể không có chuyện gì được?

Lục Tư Nguyên nói: “Tôi không sao, cậu vẫn ổn chứ?”

“Tôi không sao.” Để giảm bớt cảm giác khẩn trương trong lòng, Lăng Hàm liền khoa trương phát phát tay lại đá đá căng chân: “Nhìn này, không vấn đề gì hết, không hề bị thương chút nào.”

Tần Vĩnh không nhịn được phải chen vào: “Không có chuyện gì? Gãy cả chân còn nói không có vấn đề gì?”

Gãy chân?

Trong đầu Lăng Hàm lập tức kêu “ong” một tiếng, có ngút ngàn ngàn.

“Đáng lẽ không đến mức bị thương nặng như vậy, nhưng lại thích ra cái vẻ anh hùng cứu mỹ nhân cơ, kết quả là gãy cả chân mình luôn mà còn làm bộ làm tịch, cậu kêu đau hai tiếng sẽ chết à?” Một Tần Vĩnh luôn luôn ôn hòa hiếm mới có dịp nổi giận: “Nếu không nhờ may mắn thì tôi qua cậu đã đi gặp Diêm Vương rồi!”

“Tần Vĩnh!!!” Lục Tư Nguyên lập tức lên tiếng.

Tần Vĩnh đẩy đẩy kính mắt, nói với Lăng Hàm: “Xin lỗi, vừa rồi là tôi đang mắng cậu ta, hoàn toàn không có ý trách cậu, nghe nói tối hôm qua là Tư Nguyên lái xe nên nên có truy cứu trách nhiệm cũng phải truy cứu cậu ấy, không liên quan gì tới cậu cả.”

Lăng Hàm: “...”

Cậu lại càng thấy áy náy hơn.

Tần Vĩnh nói với Lục Tư Nguyên: “Không đâu tự dưng đòi lái xe, mua dây buộc mình!”

Sắc mặt của Lục Tư Nguyên hơi khó coi.

“Anh đi ra ngoài đi.” Lục đại ma vương ra lệnh.

Tần Vĩnh liếc mắt nhìn Lục Tư Nguyên, sau đó đẩy kính mắt bỏ đi.

Lăng Hàm buồn bã hỏi Lục Tư Nguyên: “Đau lắm sao?”

Lục Tư Nguyên bỏ máy tính bảng sang cạnh gối, sau đó vẫy vẫy tay: “Cậu qua đây.”

Lăng Hàm giống như con cún nhỏ vừa được chủ nhân gọi là vọt tới ngồi xôm bên cạnh giường, cái cằm kê ở mép giường, đôi mắt tròn tròn nhìn chăm chăm Lục Tư Nguyên.

“Có hơi đau nhưng không khoa trương như Tần Vĩnh nói đâu.” Lục Tư Nguyên nói: “Có vài chuyện anh ta nói không sai, tôi qua người lái xe là tôi, trách nhiệm của vụ tai nạn cũng là tôi, hẳn là tôi phải xin lỗi cậu mới đúng.”

“Không đúng! Rõ ràng là chiếc xe đi ngược chiều kia mới sai, thế nào lại đổ trách nhiệm cho anh được?” Lăng Hàm phản bác: “Nếu như lúc đó người lái xe là tôi thì chắc chắn kết quả không tốt được như bây giờ đâu.”

Ít nhất... cậu không bảo đảm được cậu có đủ dũng khí để nhào qua bảo vệ Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên cong ngón tay gõ đầu cậu, nói: “Cái đầu của cậu làm bằng gỗ à? Đừng kéo trách nhiệm về phía mình như vậy.”

“Nói chung anh lại vừa cứu tôi một lần nữa, tôi thật sự không biết nên báo đáp anh như thế nào...” Lăng Hàm ôm đầu nói.

Lục Tư Nguyên nhướn mi, nói: “Muốn báo ơn sao? Được, cậu định chuẩn bị báo đáp như thế nào?”

Lăng Hàm: “... Không biết, tôi không biết có thể làm gì...”

Lục Tư Nguyên mỉm cười, nụ cười của anh có cảm giác như hào quang bắn ra bốn phía: “Chẳng phải có câu lấy thân báo đáp đó sao?”

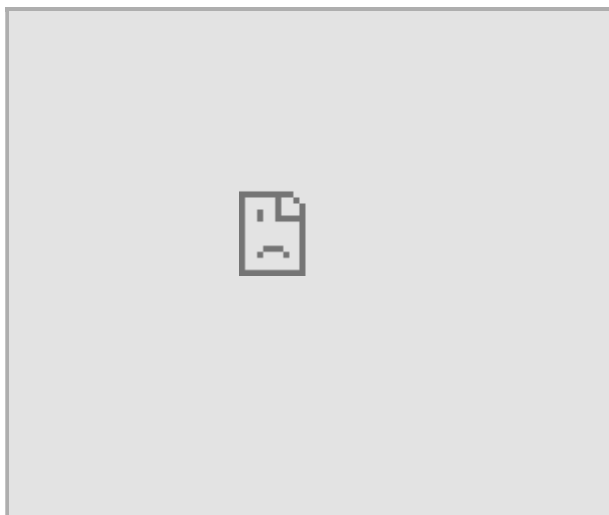
Lăng Hàm há hốc mồm, những lời này là có ý gì đây? Chẳng lẽ Lục Tư Nguyên để mắt đến cậu?

Làm sao người này có thể để mắt đến cậu được? Chẳng phải anh chán ghét cậu hay sao? Hóa ra người này là một lão gay sao sao sao sao sao?!

Lăng Hàm đột nhiên nhảy dựng lên, lùi lại: “Anh muốn tôi lấy thân báo đáp?!”

Lục Tư Nguyên vốn chỉ cảm tên này cứ hồ thẹn, ử rữ mãi cho nên mới tốt bụng khuấy động bầu không khí một chút, ai mà biết tên ngốc kia lại tỏ vẻ tránh như tránh tà vậy chứ. Rõ ràng anh đây đẹp trai đến mê người, bảo cậu lấy thân báo đáp là cậu có lỗi rồi đây! Vậy mà còn dám ghét bỏ?

“Thế nào? Bảo cậu lấy thân báo đáp liền ra cái vẻ đạo đức là thế nào? Vừa rồi là ai thề son sắt phải báo đáp tôi?”

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm: “Đổi cách khác không được sao?”

“Không được!” Lục Tư Nguyên cười nhạt: “Từ hôm nay trở đi, thân thể cậu là của tôi, tôi bảo cậu làm cái gì cậu phải làm cái đó!”

Cái quái gì vậy, còn tưởng người này muốn đè cậu chứ.

Làm người đều có chút sống hèn, vừa rồi còn sợ đến tránh không kịp mà hiện giờ biết đối phương không có ý đó khiến Lăng Hàm đột nhiên thấy hụt hẫng. Lục Tư Nguyên vừa có

dáng vẻ bên ngoài vừa có địa vị, làm tình nhân của anh hoàn toàn không thiệt chút nào, nếu thế nguyện vọng “tìm một người bạn trai tốt hơn Chu Bắc Hiền” của cậu chẳng phải đã được thực hiện rồi sao?

“Đang nghĩ cái gì vậy?”

Giọng nói của Lục Tư Nguyên gọi tâm trí đang bay tít tận phương nào của cậu lại, Lăng Hàm sờ sờ mũi, rất muốn hỏi đối phương một câu - anh có thiếu bạn trai không? Ở đây có một người anh có muốn không?

“Qua đây.” Lục Tư Nguyên hạ lệnh.

Lăng Hàm vội vã tiến tới.

“Ngồi xồm xuống.”

Lăng Hàm chẳng hiểu ra sao vẫn ngồi xồm xuống.

Lục Tư Nguyên vắn vắn cái đầu của cậu, buồn bã nói: “Lúc trước đã bị thương rồi, nghe nói hôm qua suýt nữa lại chấn động não, chắc không hỏng luôn đó chứ?”

Lăng Hàm: “...”

Cậu rút lại lời vừa nãy! Lục khổng tước hoàn toàn không thích hợp để làm bạn trai!

Lăng Hàm vốn định đẩy tay của Lục Tư Nguyên ra nhưng lại nhớ đến chuyện đối phương đang là người bệnh đành phải đứng lên lui ra sau hai bước.

Lục Tư Nguyên thấy cậu không vui liền thu tay lại, sau đó cao giọng sai bảo: “Sáng chưa ăn sáng, mau đi mua bữa sáng cho tôi đi.”

Lăng Hàm sững sốt.

“Chẳng phải muốn lấy thân báo đáp còn gì? Đi mau!”

Lục Tư Nguyên nhướn mi, sau đó cầm lấy máy tính bảng lên tiếp tục chuyên tâm làm chuyện của mình, Lăng Hàm cứ tưởng anh đang đọc tài liệu hay email gì đó, kết quả cậu vô

tình liếc vào màn hình mới biết Lục Tư Nguyên đang chơi rắn
săn mồi!

Rắn săn mồi!

Lăng Hàm: “...” Cái đồ trẻ con!

“Anh muốn ăn cái gì?” Lăng Hàm hỏi.

“Tự cậu quyết đi.” Lục Tư Nguyên vui đầu chơi rắn săn mồi.

Lăng Hàm vừa oán thăm vừa đi ra khỏi phòng bệnh, tâm tình
thả lỏng hơn trước rất nhiều...

Đột nhiên bước chân của cậu hơi khựng lại một chút, trong
đầu nghĩ đến chuyện chẳng lẽ Lục Tư Nguyên vì muốn giảm
bớt áp lực cho cậu nên mới nói như vậy?

Nghĩ xong cậu lại lập tức lắc đầu, không phải đâu không phải
đâu, chắc chắn Lục không tước không biết săn sóc như vậy
đâu!

Chương 42: Nguyên nhân

Lăng Hàm xuống căn tin ở tầng dưới cùng mua bữa sáng, thời gian vẫn còn sớm nên không có quá nhiều người, cậu đi tới xếp hàng ở quầy bán cháo.

Lăng Hàm cảm nhận được người trong căn tin vô tình hữu ý liếc về phía bên này, một lát sau có một cô bé lớn gan đi tới, nói: “Xin hỏi anh có phải là Lăng Hàm không?”

Trước đây Lăng Hàm chỉ là nghệ sĩ không danh tiếng, đi trên đường cũng không ai nhận ra vậy mà hôm nay lại có cô gái tới hỏi, cậu kinh ngạc một chút rồi vui vẻ đáp lời: “Đúng vậy, là tôi.”

“Quả nhiên là vậy!” Cô bé cũng đang mặc đồ bệnh nhân giống cậu vui vẻ kêu lên: “Anh có thể kí tên cho em không?”

“Đương nhiên là được.” Lăng Hàm không thể từ chối người hâm mộ được.

Cô bé kia không mang theo giấy bút liền vội vàng mượn của những người xung quanh, đáng tiếc cô chỉ mượn được bút lại không mượn được giấy.

“Anh có thể kí lên quần áo của em không?” Cô bé kia nói.

Lăng Hàm lưỡng lự: “Kí lên quần áo bệnh nhân sao?”

“Không phải không phải, là ở đây.” Cô bé kia đột nhiên kéo vạt áo ngoài lên, để lộ ra lớp áo trong màu xanh lam nhạt.

Trong khoảnh khắc có điều gì đó xẹt qua não của Lăng Hàm, lóe lên rồi biến mất, nhanh đến mức khiến người ta không bắt được.

“Ở đây.” Cô bé kia vén vạt áo, nói.

Lăng Hàm cầm bút kí một chữ rồng bay phượng múa ở vạt áo

của cô bé hai chữ “Lăng Hàm”.

“Em cảm ơn.” Cô bé kia kích động nói.

Lăng Hàm lần đầu tiên được yêu cầu kí tên cũng mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ mình nổi tiếng rồi, không biết có ai lại muốn cậu kí tên nữa không?

“Có thể hỏi vì sao anh lại ở đây không?” Cô bé tò mò hỏi.

Lăng Hàm không nói tí mĩ: “Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn thôi.”

“A, anh phải giữ sức khỏe nhé.” Cô bé kia thấy cậu không trả lời liền biết điều đi ra ngoài.

Sau khi cô bé kia rời đi, Lăng Hàm vẫn tiếp tục xếp hàng, chỉ là rõ ràng người nhìn về phía cậu ngày càng nhiều, Lăng Hàm cũng không để tâm đến chuyện này mà trong đầu cậu vẫn đang quanh quẩn nghĩ về màu xanh lam kia. Màu sắc bộ đồ của cô bé vừa rồi giống như một chiếc chìa khóa đưa cậu vào trạng thái lĩnh ngộ.

Màu xanh lam... màu xanh lam...

Trong đầu Lăng Hàm xẹt qua cảnh tượng lúc xảy ra tai nạn giao thông - trong bóng tối, phía trước đột nhiên có một chiếc xe lao ra, Lục Tư Nguyên đánh vô lăng tránh đi theo bản năng rồi lập tức lao vào công trường bên cạnh, chiếc xe kia có màu...

Là màu xanh lam!

“Cậu gì ơ?” Nhân viên công tác ở căn tin của bệnh viện khẽ nhắc nhở.

Lăng Hàm tỉnh táo lại: “À, cho tôi một suất... à không, hai suất cháo.”

Đúng vậy, chiếc xe lúc đó quả thật là màu xanh lam.

Lăng Hàm nhớ đến chiếc xe màu xanh lam theo dõi cậu mấy

lần trước khiến cậu nhanh chóng suy luận theo hướng vụ tai nạn lần này chưa chắc đã là ngoài ý muốn, mà là có âm mưu.

Cậu nhanh chóng loại bỏ những kẻ từng tiếp xúc sau khi mình sống lại, ngoại trừ Chu Bắc Hiền cùng với Y Tụ ra thì cậu không hề đặc tội bất cứ kẻ nào, chẳng lẽ là bọn họ? Nhưng hai người đó không nhất thiết phải làm như vậy, chỉ vì muốn xả giận mà giết người cũng quá khoa trương rồi, hơn nữa mức độ nguy hiểm quá lớn, bọn họ không cần thiết phải mạo hiểm làm chuyện như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể là do “Lăng Hàm trước kia”, từ lúc cậu mới sống lại chưa được bao lâu đã bị chiếc xe kia theo dõi, rất có thể là người mà “Lăng Hàm trước kia” đặc tội.

Lăng Hàm bê bữa sáng về phòng, Lục Tư Nguyên nhận lấy rồi ăn hai miếng, cuối cùng thái độ của anh cũng tốt hơn.

Suy nghĩ lúc này của Lăng Hàm rất phức tạp, nếu chiếc xe kia là nhắm về phía cậu, vậy rõ ràng Lục Tư Nguyên đã bị cậu làm liên lụy.

“Cậu nhìn tôi chăm chăm như thế làm gì?” Lục Tư Nguyên nhướn mày: “Ăn đi, Tần Vĩnh đi làm thủ tục chuyển viện rồi, một lát nữa chúng ta sẽ đi.”

“Chuyển viện?”

“Ở đây quá nhiều người nói ra nói vào, quá ồn.”

Lăng Hàm hiểu ý của anh, Lục Tư Nguyên không muốn làm lớn chuyện tai nạn giao thông này, nếu như còn tiếp tục ở lại đây thì chuyện này sẽ nhanh chóng truyền ra ngoài. Cậu nhớ đến chuyện mình bị nhận ra rồi còn xin ký tên liên ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, nhờ đâu chuyện này bị truyền thông biết thì Lục Tư Nguyên hoàn toàn không thể yên tĩnh dưỡng thương được nữa.

Chín giờ, Tần Vĩnh làm thủ tục xong cho hai người, phía bệnh viện còn đặc biệt cho xe đến đưa hai người đi, Lăng Hàm không bị thương nên có thể xuất viện luôn.

“Tôi có chuyện quan trọng cần phải làm.” Trước khi Lăng Hàm đi liền nói với Lục Tư Nguyên: “Anh... dưỡng thương

cho tốt, tôi sẽ quay lại thăm anh.”

Lục Tư Nguyên hơi sững sờ những cũng gật đầu, không nói gì thêm.

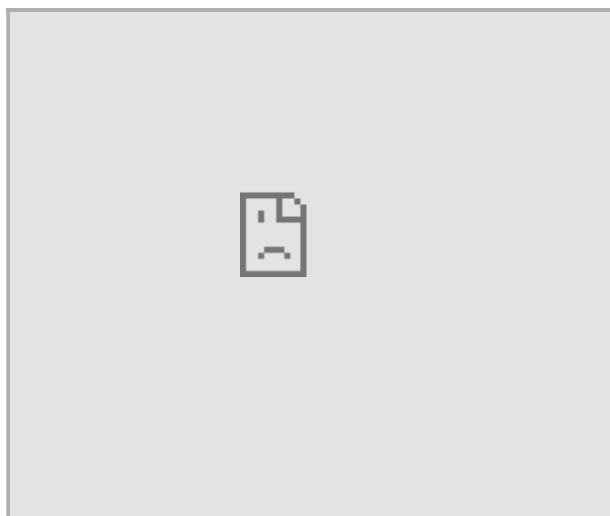
Sau khi lên xe, Tần Vĩnh nói: “Lăng Hàm này thật sự không hiểu chuyện, có gì mà cần phải chạy đi làm lúc này? Cậu bị thương nặng như vậy, gì thì gì cũng phải đưa cậu tới bệnh viện đã chứ.”

Lục Tư Nguyên không thay đổi sắc mặt, nói: “Cậu ấy bận.”

Tần Vĩnh còn định nói vài ba câu nữa nhưng thấy Lục Tư Nguyên chẳng hề phiền lòng chuyện này nên cũng dừng lại, ngâm nghĩ kĩ thì cũng tốt, nếu Lục Tư Nguyên có thể chán ghét Lăng Hàm thì chẳng còn gì tốt hơn.

Sau khi rời bệnh viện, Lăng Hàm dùng tốc độ nhanh nhất chạy về GMG, cậu không kịp lên lầu mà vọt thẳng vào bãi đỗ xe. Nhà gửi xe có hai tầng, Lăng Hàm bắt đầu tỉ mỉ tìm từ tầng thứ nhất, càng xuống dưới ánh sáng càng tối. Sở dĩ Lăng Hàm chạy tới đây vì cậu nhớ đã từng vô tình thấy chiếc xe kia ở chỗ này, hi vọng có thể tìm được.

Xe màu xanh lam không nhiều, Lăng Hàm dùng tốc độ nhanh nhất để kiểm tra từ tầng thứ nhất lên tầng thứ hai, lúc cậu cảm thấy hết hi vọng thì đột nhiên thấy một chiếc xe quen thuộc, chiếc xe đó có màu sắc cùng kiểu dáng tương tự như trong trí nhớ.

Lăng Hàm bước lùi lại hai bước rồi dùng di động chụp biển số xe, thân sau chiếc xe rồi đi đến trạm bảo vệ để hỏi nhân viên bên trong: “Xin hỏi đây là chiếc xe của ai?”

Người tới lui vào tòa nhà GMG đều là những ngôi sao nổi tiếng, có lẽ bảo vệ sẽ có ấn tượng.

Nhân viên bảo vệ nhìn kỹ rồi lắc đầu: “Thật ngại quá, tôi không rõ lắm! Ở đây mỗi ngày đều có rất nhiều xe cộ lui tới cho nên không biết được xe nào là của ai.”

Lăng Hàm hỏi: “Một chút ấn tượng cũng không có sao?”

Nhân viên bảo vệ lưỡng lự trong chốc lát, nói: “Cũng không hẳn là không có ấn tượng, chiếc xe này hơi đặc biệt, có vẻ như nó rất hay ra vào chỗ này, còn về phần chủ xe là ai thì xin hỏi cậu hỏi chuyện này để làm gì?”

“Tôi đang tìm chủ nhân chiếc xe này, nếu như anh không biết thì thôi.”

“Thật ngại quá.”

Lăng Hàm nói cảm ơn với người bảo vệ, tuy rằng bảo vệ không rõ chủ xe là ai nhưng anh ta cũng đã nói chiếc xe này thường xuyên ra vào, rất có thể chủ nhân của nó là nhân viên hoặc nghệ sĩ của GMG.

Là ai?

Là ai có cừ oán với Lăng Hàm?

Chuyện cho tới nước này khiến Lăng Hàm nhớ lại những lần bị theo dõi, dưới chân cậu có cảm giác lạnh lạnh, rất có thể chính cậu đã dạo qua mấy lần Quỷ Môn Quan!

Lăng Hàm vốn định tìm A Khôn báo tin nhưng sau đó lại ý thức được, nếu tin cậu còn sống để cho thủ phạm còn ẩn trong bóng tối biết được, rất có thể cậu sẽ lại bị truy sát, cho nên Lăng Hàm lại nhanh chóng rời khỏi GMG.

Trở lại căn hộ của mình, Lăng Hàm lần thứ hai lục tung cả căn

nhà lên, cố gắng đào bới manh mối về quan hệ của Lăng Hàm trước kia, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Cậu mất hứng ngồi trên ghế sofa ôm đầu trầm tư, xung quanh yên tĩnh khiến suy nghĩ của cậu càng thêm rõ ràng. Lăng Hàm nhắm mắt lại, lặng lẽ nhớ về tất cả những chuyện từ sau khi cậu sống lại đến nay, cố gắng tìm ra nhiều manh mối hơn.

Người kia rất có thể là nghệ sĩ bên cạnh cậu, nhất định phải có manh mối gì đó...

Suy nghĩ kỹ lại một chút, vì nguyên nhân gì mà lại có người muốn giết chết “Lăng Hàm”... giết chết?

Lăng Hàm đột nhiên mở mắt, sao cậu lại quên mất chuyện lúc trước Lăng Hàm chết là vì bị giết chứ! Cậu ta bị người đập vào gáy rồi Bạch Tử Sách mới mượn cơ thể của Lăng Hàm để sống lại!

Cậu nhớ lúc vừa mới sống lại có nghe được tiếng hai người kia nói chuyện, tuy là không rõ ràng lắm nhưng cậu có thể hiểu đại khái. “Lăng Hàm trước kia” dùng nhược điểm của ai đó muốn tống tiền họ, nhược điểm kia chắc chắn rất quan trọng, dẫn tới người nợ bí quá hóa liều giết người bịt miệng.

Càng nghĩ càng thấy khả năng này chính xác, Lăng Hàm đi qua đi lại trong phòng khách, cố gắng nhớ lại đoạn đối thoại lúc vừa sống lại nhưng đáng tiếc do đã quá lâu, chưa kể lúc đó đầu óc của cậu cũng mơ hồ nên cậu không nhớ được gì nhiều, nhưng nhất định nhược điểm đó đang ở trong căn hộ này.

Có điều, cậu đã lật tung cả căn hộ này lên rồi, tại sao không tìm được bất cứ thứ gì!

Chương 43: Hung thủ

Lăng Hàm đi vào phòng ngủ tìm lại một lần nữa, cuối cùng ánh mắt của cậu nhìn về phía quyển sổ nhật kí liền cầm lên xem, những nội dung viết về sau cực kì mất trật tự, thậm chí trang cuối cùng còn có một dòng chữ: Tôi không còn lựa chọn nào khác.

Sau đó là một đồng linh tinh.

Không còn lựa chọn nào khác?

Lúc trước Lăng Hàm cũng không suy nghĩ nhiều vì trong nhật kí có rất nhiều câu như vậy, đều là những câu “Lăng Hàm trước kia” tiện tay viết, không có ý nghĩa nên cậu cũng cho rằng đây là một câu như vậy. Nhưng hiện tại có người muốn giết cậu, Lăng Hàm không thể không cố gắng suy nghĩ ý nghĩa của những lời này, lúc đó tâm trạng của “Lăng Hàm” thế nào? Chắc chắn là đột nhiên cảm thấy áp lực cho nên mới nôn nóng bất an, khiến câu chữ trở nên như vậy.

Nhưng vì sao?

Có khả năng rất lớn là do kinh tế của cậu ta xảy ra vấn đề, sau đó áp lực về vấn đề tiền bạc thúc đẩy cậu ta đi tống tiền người khác.

Mạch suy nghĩ càng lúc càng trở nên rõ ràng, từ phương hướng này Lăng Hàm bắt đầu giải đồng từ ngữ hỗn loạn kia ra, liền có càng nhiều suy nghĩ.

Cậu vội vã cầm laptop ra phòng khách rồi mở ra, cậu đăng nhập vài hòm thư cuối cùng cũng đăng nhập được.

Lăng Hàm không ngờ hóa ra nó ở trong email thật, khiến cậu không khỏi giật mình, cậu nhận ra mình phải nhanh chóng nắm được chân tướng sự việc.

Cậu hít sâu một hơi, bấm mở một tệp tin trong đó.

Đây là một đoạn video.

Chất lượng của video khá tệ, có vẻ là quay lén ở một chỗ tối nào đó, hướng quay từ dưới lên giống như là quay lén dưới mặt bàn.

“... hít một hơi đi...”

“Hàng tốt đấy...”

Trong đoạn video truyền ra tiếng rên rỉ của đàn ông và phụ nữ, Lăng Hàm xem mà đỏ mặt.

“Vào không?” Có một người đàn ông hỏi.

“Thôi.” Một thanh âm vừa quen thuộc lại xa lạ, đó là tiếng của Lăng Hàm: “Tôi phải vào nhà vệ sinh.”

Màn hình nhoáng lên, độ cao của góc quay thay đổi khiến Lăng Hàm có thể thấy rõ được nội dung của video.

Đó là trong một căn phòng xa hoa, ánh sáng mờ ảo, rất nhiều nam nữ đang tụ vào một chỗ phun mây nhả khói, có người còn cầm cả kim tiêm trên cánh tay nữa. Cách đó không xa có vài nam nữ trần truồng đang quấn lấy nhau, âm thanh phát ra khiến người ta phải đỏ mặt tới tận mang tai.

Lăng Hàm lập tức hiểu ra, đây là một bữa tiệc thác loạn!

Màn hình chỉ dừng lại vài giây nhưng quay rõ rất nhiều khuôn mặt.

Trong đó có vài người nhìn khá quen, chắc là nghệ sĩ có chút danh tiếng.

Lăng Hàm quay ngược lại để xem lại mấy lần, cuối cùng cũng phát hiện một người quen ngồi trên ghế sofa. Người đó chính là cậu thiếu niên đẹp trai từng gặp ở GMG, tên là... Thường Hoan?

Thường Hoan là một thành viên trong nhóm nhạc thần tượng mới nổi gần đây, khả năng hát và nhảy không tệ, ngoại hình xuất sắc, khá nổi tiếng với giới trẻ.

Là cậu ta sao?

Lăng Hàm suy nghĩ một chút rồi quyết định gọi điện cho A Khôn, kiểm có để lấy được lịch trình làm việc của Thường Hoan.

Lịch trình nhanh chóng được gửi đến hòm thư, Lăng Hàm mở ra, thấy hôm nay Thường Hoan sẽ tới công ty nên vội vã chuẩn bị chạy đến GMG.

Bốn giờ chiều, Thường Hoan quay về công ty, Lăng Hàm làm bộ vừa mới ra khỏi công ty rồi lúc đi qua hành lang vờ như không cẩn thận đụng vào người cậu ta.

“Ôi, xin lỗi.”

“Không có gì.” Thường Hoan hơi quay đầu lại, thấy Lăng Hàm lập tức tròn to hai mắt: “Anh...”

“Hử?” Lăng Hàm nghiêng đầu.

“Lăng Hàm... anh đã về rồi?” Thường Hoan tỏ vẻ không có chuyện gì xảy ra, cười nói thân thiết: “Tôi nghe nói anh đoạt giải phim ngắn đúng không, chúc mừng nhé.”

“Cảm ơn.” Lăng Hàm mỉm cười.

“Bữa tiệc rất long trọng, chắc tối qua anh về khuya lắm nhỉ?!”

Lăng Hàm lắc đầu: “Uống rượu vào nào dám lái xe về. Hôm qua tôi tìm tạm một khách sạn ngủ một đêm, sáng nay mới về.”

Thường Hoan lộ vẻ mặt ngạc nhiên, biểu tình kia rất nhanh nhưng Lăng Hàm vẫn có thể bắt được.

“Mà tối qua xe của Lục Tư Nguyên bị hỏng, anh ta mượn xe của tôi, ừ ờ...” Lăng Hàm tỏ vẻ hối hận lắc đầu: “Sớm biết như vậy đã không cho mượn rồi...”

“Lục Tư Nguyên...” Thường Hoan tỏ vẻ khiếp sợ: “Anh nói

người xảy ra tai nạn giao thông là Lục Tư Nguyên?!”

“Đúng vậy.” Lăng Hàm than nhẹ: “Nếu như người lái xe hôm qua là tôi, vậy người bị tai nạn là tôi rồi.”

Thường Hoan hơi biến sắc: “Đúng vậy, anh thật may mắn.”

Hai người trò chuyện với nhau mấy câu rồi chia tay, vừa xoay người, nụ cười trên mặt Lăng Hàm đã biến mất không còn vết tích, từ đầu tới cuối cậu không hề nhắc đến mấy chữ “tai nạn giao thông.”

Lần đầu tiên nghe được giọng nói của Thường Hoan, Lăng Hàm đã cảm thấy quen quen, bây giờ nhớ lại mới phát hiện đó chính là giọng nói cậu nghe được lúc vừa sống lại! Cậu không nhớ rõ nội dung câu chuyện nhưng lại có ấn tượng với giọng nói này.

Là tên đó!

Chính là tên đó!

Là tên đó giết chết “Lăng Hàm” rồi quăng xác xuống sông, cũng chính tên đó nhiều lần theo dõi cậu, chính là tên đó suýt nữa hại chết Lục Tư Nguyên!

Lăng Hàm siết chặt nắm tay, móng tay như muốn găm vào lòng bàn tay.

Bệnh viện Nam An là một bệnh viện tư cao cấp, viện phí cực kì cao, chất lượng phục vụ và tính bảo mật của bệnh viện này rất tốt, rất được các quan chức hay quý nhân hoan nghênh. Thế nhưng hôm nay trước cổng bệnh viện lại tập trung một đám phóng viên.

Hết cách, bệnh viện không thể không tạm thời đóng cửa, cấm bất cứ kẻ nào ra vào đồng thời cho nhân viên canh vệ canh giữ ở các cửa ra vào.

“Lục Tư Nguyên đang dưỡng bệnh ở bên trong sao?”

“Nghe nói Lục Tư Nguyên xảy ra tai nạn giao thông đang nằm ở bệnh viện này, có đúng không?”

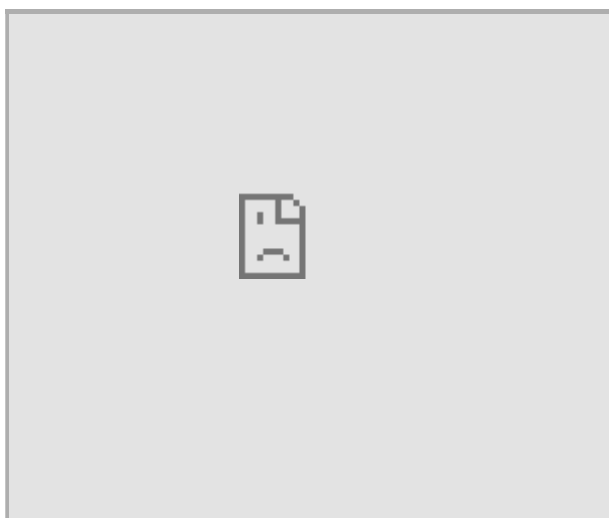
“Tôi là phóng viên của báo Hồng Phong, xin hỏi anh có biết bệnh tình của Lục Tư Nguyên không?”

“Không biết! Tôi không biết!” Nhân viên bảo vệ cố gắng chặn đám phóng viên đang ào lên như sóng thần lại, lớn tiếng nói: “Lục Tư Nguyên không ở đây, đừng có chen vào bên trong nữa!”

Các phóng viên không để ý đến nhân viên bảo vệ, chỉ nghĩ hết cách để lao vào cửa chính khiến cổng bệnh viện loạn thành một núi, cực kì ồn ào.

Tần Vĩnh đứng cách đó không xa quan sát cảnh tượng này, sau đó về phòng bệnh báo cáo với Lục Tư Nguyên: “Đám phóng viên biết cậu ở đây, nhằm vào cậu mà đến.”

“Kẻ nào tiết lộ hành tung của tôi?” Lục Tư Nguyên quăng sách trong tay sang một bên, khó chịu tựa vào đầu giường.

“Hiện giờ các phóng viên thần thông quảng đại lắm, trong quá trình chuyển viện có quá nhiều sơ hở, y tá rồi bảo vệ, ai trong số những người này cũng có thể tiết lộ tin tức.”

Lục Tư Nguyên nhướn mi: “Vì sao hôm nay lại đột nhiên có nhiều phóng viên như vậy, lẽ nào bọn họ hẹn nhau?”

Làm sao có thể!

Tần Vĩnh nhận ra chuyện này không đúng, nói: “Đề tôi đi hỏi

lại.”

Lục Tư Nguyên tiếp tục đọc sách, cảm giác nghi ngờ trong lòng anh ngày càng nặng nề. Tần Vĩnh nói bên ngoài có ít nhất hai, ba mươi phóng viên, hơn nữa ai cũng phát điên muốn chui vào, chuyện anh gặp tai nạn giao thông chắc chắn không thể khiến truyền thông điên cuồng như vậy, liệu có phải đã có chuyện khác xảy ra hay không?

Lục Tư Nguyên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời bên ngoài xám xịt, ảm đạm.

Có người gõ cửa phòng bệnh, Lục Tư Nguyên tưởng y tá đến liền nói: “Mời vào.”

Cửa phòng mở ra, một cô gái mặc đồng phục trắng của y tá bước vào, cô ta vừa nhìn thấy Lục Tư Nguyên là hai mắt sáng rực, hưng phấn vọt tới trước giường bệnh: “Xin chào, làm phiền rồi!”

“Cô là ai?!” Lục Tư Nguyên trầm mặt, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

Mặc dù anh đang bệnh liệt giường nhưng khí thế không hề suy giảm chút nào.

Cô gái kia vội vàng xông mấy bước về phía trước, cẩn thận nói: “Xin chào, tôi là phóng viên của báo mạng Như Khách, mạo muội quấy rầy.”

“Phóng viên?”

Cô ta tự giới thiệu xong không kịp chờ mà hỏi: “Xin hỏi quan hệ giữa anh Lục với Lăng Hàm là như thế nào?”

Câu hỏi này khiến Lục Tư Nguyên khẽ run, anh nhếch môi châm chọc: “Cô hỏi cái này để làm gì?”

À ta cố gắng không để nụ cười của anh làm cho lung lạc, nói: “Bên ngoài có lời đồn, trong ngày xảy ra tai nạn anh với Lăng Hàm cùng ngồi chung một chiếc xe, có phải như vậy thật không?”

Lục Tư Nguyên nhú mày.

Lăng Hàm?

Lẽ nào chuyện các phóng viên làm loạn ở bệnh viện có liên quan đến Lăng Hàm?

Tiếng bước chân bên ngoài ngày càng dồn dập, cửa phòng mở ra, Tần Vĩnh bước vào thấy có người trong phòng liền sững sốt: “Cô là ai?”

“Phóng viên.” Lục Tư Nguyên nói.

Tần Vĩnh tiến lên một bước: “Ai cho cô vào đây, mời ra ngoài!”

Cô phóng viên bị dọa đến lùi lại hai bước, sau đó lập tức tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu nói: “Xin lỗi, tôi chỉ muốn hỏi mấy câu hỏi mà thôi...”

Cô nàng này có ngoại hình khá xinh đẹp, tỏ vẻ đáng yêu sẽ khiến bất cứ người đàn ông nào mềm lòng nhưng trong đó không bao gồm Tần Vĩnh, anh ta không chút nương tay mà kéo lấy tay cô ta: “Lục Tư Nguyên cần yên tĩnh dưỡng thương, mời cô đi cho!”

Sau đó anh ta hung hăng đẩy cô ta ra ngoài rồi đóng cửa phòng bệnh.

“Khoan đã...”

Tần Vĩnh lạnh lùng đóng cửa lại, đi tới bên cạnh Lục Tư Nguyên cúi đầu: “Xin lỗi, đây là sơ xuất của tôi.”

Lục Tư Nguyên khoát tay: “Không liên quan gì tới anh cả, nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Tần Vĩnh nói: “Chuyện này có liên quan tới Lăng Hàm.”

Chương 44: Báo cảnh sát

“Lăng Hàm?” Lục Tư Nguyên vô cùng kinh ngạc, thực sự có liên quan đến cậu ta sao?

“Đúng vậy.”

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Lục Tư Nguyên, Tần Vĩnh bắt đầu kể lại chuyện không thể tin nổi này.

“Một tiếng trước, Lăng Hàm báo cảnh sát, cậu ta cho rằng vụ tai nạn đêm hôm trước là có người cố ý gây ra, hơn nữa đối tượng hoài nghi chính là Thường Hoan, đồng thời cậu ta còn tố cáo Thường Hoan cố ý dùng bình hoa đập vào gáy mình, cố tình muốn giết cậu ta.”

Lục Tư Nguyên: “...”

Lục Tư Nguyên hoàn toàn không ngờ chuyện sẽ phát triển như vậy.

“Thường Hoan?” Lục Tư Nguyên thoáng nghĩ: “Là Thường Hoan của nhóm SKY?”

“Đúng vậy.” Tần Vĩnh nói: “Cảnh sát đã đến GMG điều tra, các phóng viên nghe thấy tin này đều chen đến GMG, sau đó nghe nói cậu gặp tai nạn đang ở đây nên lại nhào đến chỗ này.”

Lục Tư Nguyên: “...”

Chỉ có mấy ngày mà chuyện đã xảy ra như vậy, đây đâu phải là đang quay phim truyền hình đâu!

Lục Tư Nguyên không tin nổi, hỏi: “Vì sao Lăng Hàm cho rằng Thường Hoan muốn giết mình? Trước đây bọn họ từng kết thù sao?”

“Chuyện này tôi không rõ lắm.”

Lục Tư Nguyên vẫn cảm thấy khó tin.

Hỏi xong đúng lúc chuông di động reo lên, người gọi tới là Lăng Hàm.

“Tôi nghe nói phóng viên chạy đến bên đó, có phải vậy không?” Thanh âm lo lắng vang lên từ đầu bên kia.

Lục Tư Nguyên nói: “Đương nhiên là thật.”

“Xin lỗi.” Lăng Hàm ử rử nói: “Tôi cũng không biết sẽ lớn chuyện đến thế, bên này xảy ra vài chuyện chưa kịp nói với anh.”

“Tôi không sao.” Lục Tư Nguyên cười khẽ: “Bọn họ cũng đâu thể ăn thịt tôi.”

“Tôi sợ họ làm phiền anh tĩnh dưỡng...”

“Tìm vài người đến canh chừng là được rồi.” Lục Tư Nguyên cắt lời: “Bên cậu thì thế nào, hiện giờ chắc các phóng viên đang tìm cậu hả?!”

“Không sao, tôi ở công ty thôi, bọn họ không vào được.” Lăng Hàm nói.

Lục Tư Nguyên: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Vụ tai nạn kia là do Thường Hoan làm thật sao?”

Nhớ lại cảnh đêm hôm đó, khi ấy chiếc xe kia đi ngược chiều đến khiến anh không thể không bẻ tay lái, sau đó bọn họ cứ thế đâm vào công trường khiến tai nạn xảy ra, cảnh sát giao thông nói máy quay an ninh ở công trường đó đã bị phá, không quay lại được bất cứ cái gì.

Bây giờ nghĩ lại quả thực rất khả nghi.

“Là tên đó.” Lăng Hàm khẳng định nói.

“Có chứng cứ gì không?”

“...” Đầu bên kia trầm mặc một lúc: “Tôi biết là cậu ta.”

Sự ngập ngừng trong lời nói của Lăng Hàm khiến Lục Tư Nguyên hơi cau mày: “Không có chứng cứ?”

“Vì sao cậu ta muốn hại cậu?”

“Anh có tin tôi không?” Lăng Hàm hỏi ngược lại.

Lục Tư Nguyên sững sốt, quả thực anh không hề nghi ngờ những gì mà Lăng Hàm nói, rõ ràng đối với sự việc li kì như vậy thì anh nên hoài nghi mới đúng, tố cáo người khác tội danh mưu sát không phải là chuyện nhỏ, vì sao anh lại dễ dàng tin tưởng lời Lăng Hàm như vậy.

Suy nghĩ kỹ một chút, Lăng Hàm rõ ràng là kẻ ham hư vinh, hoàn toàn không đáng tin tưởng.

Lục Tư Nguyên nói: “Tôi tin hay không có quan trọng không?”

“...” Lăng Hàm nói: “Nói cũng đúng.”

“Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Lục Tư Nguyên hỏi: “Tại sao Thường Hoan lại muốn làm như vậy?”

Lăng Hàm không trả lời.

“Nói.”

Qua hồi lâu, lúc Lục Tư Nguyên cho rằng Lăng Hàm cúp máy thì đầu bên kia cuối cùng cũng lên tiếng: “Tôi nói anh đừng tức giận nhé.”

“Tại sao tôi lại phải tức giận?”

“Tôi nắm được bí mật của cậu ta.” Thanh âm của Lăng Hàm trở nên rất nhỏ, hầu như không nghe được nhưng Lục Tư Nguyên vẫn nghe rõ ràng: “Bí mật gì?”

“... Tôi có video cậu ta hút thuốc phiện.”

Lục Tư Nguyên: “...”

Lăng Hàm ở đầu bên kia nói tiếp: “Anh còn nhớ rõ chuyện tôi chui từ sông lên rồi cản xe của anh không?”

Đương nhiên là nhớ, đêm hôm đó Lục Tư Nguyên đi tảo mộ Bạch Tử Sách, trên đường đột nhiên gặp Lăng Hàm cả người ướt sũng toàn máu ngay trên đường, bộ dạng thê thảm của Lăng Hàm lúc đó chắc cả đời này Lục Tư Nguyên cũng không thể quên được.

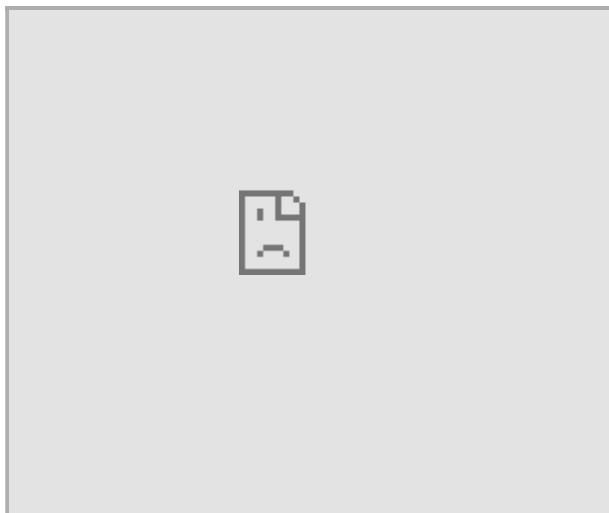
Có lẽ bộ dạng đó của Lăng Hàm khiến anh động lòng trắc ẩn nên anh mới đưa cậu đến bệnh viện, những ngày sau còn vô tình hữu ý đề bạt người này, cũng dễ dàng tha thứ cho cậu.

“Lần đó tôi rơi xuống sông không phải vì đánh nhau với người ta, mà là bị Thường Hoan đánh cho bất tỉnh, bọn họ nghĩ rằng tôi đã chết nên mới ném tôi xuống sông.” Lăng Hàm chậm rãi nói: “Lục Tư Nguyên, nếu như hôm đó không có anh có lẽ tôi đã không sống nổi, cho nên cả đời này tôi đều cảm kích anh...”

Lục Tư Nguyên: “...”

“Tôi biết vì sao cậu ta muốn giết tôi, bởi vì tôi đã từng lấy chuyện video để tống tiền cậu ta.” Thanh âm của Lăng Hàm rất nhỏ: “Xin lỗi.”

Quả thực Lục Tư Nguyên không nghĩ tới chuyện còn có nguyên nhân này, lại càng không ngờ Lăng Hàm sẽ nói thật với mình, anh trầm mặc một chút, nói: “Tại sao lại nói xin lỗi tôi? Tại sao lại kể chuyện quan trọng như vậy cho tôi biết?”

“...” Lăng Hàm nói: “Bởi vì anh bị thương là do tôi, anh từng có ơn với tôi, còn nữa... tôi tin anh.”

Sau đó cả hai bên đều im lặng.

Lục Tư Nguyên cảm thấy tâm tình của mình có chút kì quái, Lăng Hàm là người ham hư vinh, vì tư lợi cá nhân mà đi tố tụng người khác, theo lý mà nói, anh hẳn nên chán ghét người này mới đúng. Thế nhưng khi Lăng Hàm cẩn thận nói xin lỗi rồi nói thật chân tướng sự việc anh lại không hề cảm thấy chán ghét.

Thật kì quái.

Sau một lúc lâu, Lăng Hàm còn nói: “Lần trước tôi may mắn sống sót, cậu ta vẫn còn muốn đẩy tôi vào chỗ chết, thậm chí còn liên lụy đến anh nên tôi sẽ không bỏ qua.”

Lúc này giọng nói của Lăng Hàm lạnh lùng không giống bình thường, Lục Tư Nguyên trầm giọng nói: “Không cần đề chuyện tôi bị thương ở trong lòng, hôm đó tôi cũng có sai...”

Có vẻ như đầu bên kia đã bình thường lại, cậu khẽ nói: “Anh yên tâm đi, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, cậu ta nhiều lần muốn giết tôi nên chắc chắn sẽ để lại manh mối! Không nói nữa, anh cứ dưỡng thương đi, tôi sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này.”

Sau khi cúp máy, Lục Tư Nguyên có chút lo lắng, Lăng Hàm không có bằng chứng xác thực, Thường Hoan lại là nghệ sĩ trong công ty nên chắc chắn công ty sẽ không buông tha cho Lăng Hàm, hơn nữa người hâm mộ của Thường Hoan sẽ công kích cậu.

Hiện giờ có ai có thể giúp cậu đây?

Lục Tư Nguyên ngẫm nghĩ một lát, nói: “Tần Vĩnh.”

Tần Vĩnh im lặng này giờ lập tức dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn anh.

Lục Tư Nguyên: “Lăng Hàm gặp chuyện phiền toái, anh về

công ty đưa cậu ấy ra ngoài, tìm một chỗ an toàn đi.”

Tần Vĩnh ngăn người: “Tư Nguyên, nói thật tôi không hề ghét Lăng Hàm, thế nhưng lần này cậu ta hại cậu suýt nữa đi gặp Diêm Vương, cho nên tôi không cách nào vui vẻ tiếp nhận cậu ta được.”

Lục Tư Nguyên trầm giọng: “Tần Vĩnh, tôi biết anh muốn tốt cho tôi, nhưng người lái xe hôm đó là tôi, hơn nữa là tôi tự nguyện cứu người, sao có thể trách cậu ấy được?”

Tần Vĩnh lắc đầu: “Tư Nguyên, ảnh hưởng của cậu ta với cậu quá lớn, cậu không tiếc mạng sống của mình để cứu Lăng Hàm, thậm chí nằm trên giường bệnh còn đi lo lắng cho đối phương, đây không phải là hiện tượng tốt.”

Lục Tư Nguyên khoát tay: “Không cần nói nhiều.”

Tần Vĩnh biết nếu Lục Tư Nguyên đã quyết định thì không ai có thể lay động được, anh ta thâm thở dài, nói: “Được rồi, tôi sẽ đưa người ra ngoài! Thế nhưng chỗ an toàn mà cậu nói là chỗ nào?”

Lục Tư Nguyên trầm mặc một chút, trả lời: “Nhà của tôi.”

“Nhà cậu?” Tần Vĩnh cực kì hoảng sợ, anh ta chưa bao giờ thấy Lục Tư Nguyên đem người về nhà.

Lục Tư Nguyên thản nhiên nói: “Đừng nghĩ nhiều, nếu như chuyện này thật sự có người cố ý gây ra, tôi sẽ không bỏ qua.”

Tòa nhà GMG.

“Cậu muốn làm gì? Rốt cuộc là cậu muốn làm cái gì?” Trong phòng làm việc ở GMG, A Khôn vừa quơ hai tay vừa đi tới đi lui, lo lắng đến phát cuồng mà gầm lên.

Căn phòng này được tạm thời được bố trí cho Lăng Hàm, hiện giờ bên ngoài GMG chen chúc đầy người hâm mộ, bọn họ hung hăng giơ tranh hoặc biểu ngữ chặn lại cổng lớn để yêu cầu Lăng Hàm phải công khai xin lỗi. Đám phóng viên cũng trộn lẫn vào trong đó, không ngừng chen vào bên trong. GMG

gần như đã phải điều động tất cả các nhân viên an ninh tới đây để cản dòng người lại.

Nếu Lăng Hàm dám đặt chân ra ngoài một bước thôi, chắc sẽ bị đám fan hâm mộ kia xé nát!

Chương 45: Ngâm cạnh tranh

“Cậu thử nhìn cậu mà xem! Giờ cậu thành cái dạng gì rồi! Hả? Đã thành cái dạng gì rồi?!” Hôm nay A Khôn không đội cái mũ dạ quen thuộc của mình, để lộ cái đầu hơi nhọn, nhìn có chút buồn cười của anh ta. Đối với A Khôn mà nói thì đội mũ là chuyện hết sức quan trọng, bởi vì anh ta lùn, đội mũ có thể che được cái đầu buồn cười của anh ta cho nên dù đi bất cứ đâu A Khôn cũng sẽ đội mũ, hôm nay anh ta không đội đủ để chứng minh anh ta đang lo lắng đến mức nào.

“Vì sao không nói cho tôi biết trước?” Khuôn mặt của A Khôn đỏ lên một cách mất tự nhiên vì tức giận, từ lúc xảy ra chuyện đến giờ đã qua hơn một ngày, tin tức như gió lốc điên cuồng lan tỏa trên mạng khiến tất cả mọi người đều không kịp phản ứng. Khi anh ta biết chuyện này là do Lăng Hàm gây ra còn không thể tin nổi, không ngờ Lăng Hàm lại tố cáo Thường Hoan tội mưu sát? Giết người? Tai nạn giao thông?

Đùa kiểu quái gì vậy?

Thế nhưng, A Khôn nhanh chóng biết được đây không phải trò đùa.

Cấp trên trong công ty tìm anh ta nói chuyện, mắng anh ta té tát rồi yêu cầu anh ta phải xử lý tốt chuyện này. A Khôn vô cùng sợ hãi, anh ta làm ở GMG đã năm năm, dần dần không ít nghệ sĩ, tuy rằng không nổi tiếng, hai năm gần đây có Đậu Dương rất có tiềm lực khiến sự nghiệp của anh ta cũng dần khởi sắc, ấy vậy mà lúc này lại xảy ra chuyện như vậy! Nếu như lần này không xử lý tốt thì tiền đồ của anh ta ở GMG coi như xong rồi!

A Khôn vốn không để Lăng Hàm vào mắt, anh ta chủ lực đẩy Đậu Dương còn Lăng Hàm cùng lắm cũng chỉ làm nền, nổi tiếng thì tốt, không nổi tiếng cũng không mất mát gì. Mọi sự vốn đang tốt đẹp, thế nhưng từ lúc Lăng Hàm nhập viện về cứ như biến thành một người khác, nói không nghe đã đành lại còn ngày càng biết tự chủ trương, đến giờ thì gây ra chuyện

thể này!

Lăng Hàm yên lặng ngồi trên ghế, thái độ thản nhiên, trong lòng cậu nghĩ không nói cho anh ta là vì anh ta nhất định sẽ cản cậu. Chuyện báo cảnh sát này cậu đắn đo cả một buổi tối rồi cuối cùng vẫn quyết định thực hiện. Chưa nói đến chuyện Thường Hoan muốn làm hại cậu, chỉ riêng chuyện tên đó là hung thủ sát hại “Lăng Hàm” đã đủ để khiến Thường Hoan phải trả cái giá đắt rồi.

Không cần biết chủ nhân trước kia của cái thân thể này là hạng người gì thì người đó vẫn để lại thân xác cho cậu, cho cậu một cơ hội làm lại lần nữa, cậu nhất định phải báo phần ân đức này. Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, đây chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao? Thường Hoan muốn giết cậu, cậu báo cảnh sát thì có lỗi gì?

Thế nhưng thực tế lại rất nực cười, rõ ràng cậu là người bị hại nhưng người bị khiển trách cũng là cậu.

Chuyện báo cảnh sát Lăng Hàm làm bí mật, không nói cho bất cứ ai lại càng không nói cho truyền thông, tin tức bị lộ ra hoàn toàn là ngoài ý muốn. Sau khi cảnh sát nhận được báo án nhất định sẽ phải điều tra, tìm Thường Hoan nói chuyện, cứ thế chuyện này đến tai người khác. Truyền thông vừa mới đánh hơi được đã lập tức hành động, làm lớn chuyện lên.

Thường Hoan một mực thề thốt phủ nhận, kêu oan khắp nơi, quyết định thà chết không nhận tội. Xét từ góc độ của Thường Hoan thì quả thật phải chôi đến cùng, bởi vì nếu cậu ta mà thừa nhận thì cậu ta cũng xong đời, cho nên Thường Hoan cũng phải dốc toàn lực ngăn cản việc điều tra. Thường Hoan cố ý làm lớn chuyện để các lãnh đạo trong công ty cùng dư luận tạo áp lực với Lăng Hàm, buộc Lăng Hàm phải rút đơn kiện, chỉ cần Lăng Hàm rút đơn kiện là cậu ta coi như thắng, đám fan hâm mộ chỉ trực chờ xé nát Lăng Hàm bên ngoài sợ rằng cũng là do Thường Hoan.

Đương nhiên Lăng Hàm sẽ không để cậu ta được như ý, công ty gọi cậu tới GMG, lấy danh nghĩa là “bảo vệ” rồi nhốt cậu trong căn phòng làm việc này, nhiều người chạy tới khuyên can, thậm chí hứa hẹn điều kiện rất phong phú chỉ cần cậu rút đơn kiện rồi thừa nhận là do mâu thuẫn nên cậu cố ý vu oan hãm hại Thường Hoan.

Lăng Hàm tranh cãi với bọn họ một lúc lâu, đây cũng là nguyên nhân cậu không kịp báo cho Lục Tư Nguyên.

Chuyện đã đến bước này cứ để xem ai có thể gánh nổi.

Thấy Lăng Hàm không nói lời nào, A Khôn càng tức giận hơn: “Tôi nói rõ cuộc cậu muốn làm cái gì? Thứ nhất, kể cả Thường Hoan thực sự có lỗi với cậu thì cậu cũng đâu có tổn thất gì lớn, vì sao không thể nhẫn nhịn một chút? Thứ hai, mặc dù cậu muốn trừng phạt cậu ta nhưng chẳng lẽ không thể chọn phương pháp tốt hơn sao, vì sao phải báo cảnh sát? Cảnh sát bắt Thường Hoan rồi cậu được ích lợi gì? Cậu cho rằng cậu là người bị hại? Dư luận sẽ đồng tình với cậu? Thích cậu? Công ty sẽ coi cậu là anh hùng để bồi dưỡng?”

Lăng Hàm chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt của cậu bình tĩnh, lạnh lùng, biểu cảm không chút thay đổi.

A Khôn có chút kinh hoàng, tại thời điểm gần như quyết định đến sống chết mà Lăng Hàm vẫn có thể giữ bình tĩnh được, thật là khiến người ta kinh ngạc.

“Không đâu, bọn họ sẽ cảm thấy em phiền phức.” Lăng Hàm hơi ngời thẳng người dậy, tư thế kia khiến phần lưng của cậu trông có vẻ vô cùng mạnh mẽ, nó như đang truyền ra một thông điệp rằng - Cậu sẽ không chịu thua, sẽ không từ bỏ.

Chẳng biết tại sao mà A Khôn còn đầy một bụng mắng chửi lại chẳng thể thốt ra thành lời.

“Em biết rõ hậu quả, cũng đồng ý gánh chịu hậu quả.” Lăng Hàm nói tiếp: “Thường Hoan phải trả giá thật đắt cho hành động của mình, pháp luật là cách chính xác nhất.”

A Khôn khó có thể phản bác lại, nếu như những gì Lăng Hàm nói đều là thật vậy thì cậu làm cũng không sai, có lẽ trên thế giới này cũng chẳng có đúng và sai, người có năng lực sai cũng thành đúng, người không có năng lực đúng cũng sẽ thành sai. Dựa theo suy nghĩ của anh ta, Lăng Hàm nắm được nhược điểm của Thường Hoan có thể làm được rất nhiều chuyện, thậm chí có thể lấy được lợi ích tối đa, không cần thiết phải

dùng cách lưỡng bại câu thương như vậy. Nếu Lăng Hàm vẫn còn là Lăng Hàm của lúc trước cũng sẽ làm như vậy.

“Anh Khôn, xin lỗi anh.” Lăng Hàm nói: “Lần này để liên lụy đến anh rồi, em xin lỗi.”

A Khôn trầm mặc lui lại hai bước, lần đầu tiên anh ra dùng ánh mắt cẩn thận để quan sát thật kỹ Lăng Hàm. Cậu thanh niên có đôi mắt màu đen trầm ổn lại vô cùng trong suốt. Ở trong tình cảnh ác liệt này vẫn có thể cười xán lạn, đây không phải là biểu cảm mà một người đang chìm trong bóng tối của sự sầu lo nên có.

Tại thời điểm mà anh ta không biết, có phải Lăng Hàm đã thay đổi rồi không?

“Chuyện cho tới nước này thì xin lỗi cũng có ích gì?” A Khôn đành giọng nhưng đã có chút hòa hoãn lại.

Lăng Hàm đã đắc tội với tất cả mọi người, bây giờ có muốn phản cung cũng không kịp, thà rằng cứ kiên trì đến cùng có khi còn có cơ hội sống. Anh ta với Lăng Hàm là người trên cùng một cái thuyền, bất kể có thể nào vẫn phải giúp đỡ Lăng Hàm.

A Khôn vừa định nói gì đó thì đột nhiên cánh cửa phòng bị mở ra, hai người họ quay đầu lại, phát hiện một bóng người quen thuộc đứng ở cửa - Chu Bắc Hiền.

Hắn mặc một bộ âu phục may đo vừa người, trên sống mũi là chiếc kính không gọng có tạo hình đơn giản, đôi mắt khề nheo, khóe mắt đuôi lông mày đều cho thấy là hắn đang cười.

Lăng Hàm đột nhiên đứng phắt dậy, nhìn hắn không chớp mắt.

Thư kí của Chu Bắc Hiền muốn theo vào nhưng lại bị hắn đưa tay cản lại.

Sau đó hắn nói với A Khôn: “Anh cũng đi ra ngoài.”

Ngữ điệu của hắn rất nhẹ, thế nhưng giọng nói là có vẻ đáng tin khiến A Khôn vội vã quay lại nhìn Lăng Hàm.

Trên mặt Lăng Hàm không có biểu cảm gì.

“Hai người thông thả nói chuyện.” A Khôn biết Chu Bắc Hiền chắc chắn không đến để uống trà tâm sự với Lăng Hàm, anh ta cũng biết mình chẳng thể làm được gì nên mới biết ý rồi đi.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, Chu Bắc Hiền tùy ý bước lên hai bước, kéo cái ghế gần nhất rồi ngồi xuống, sau đó lười nhác gác chân lên... một cái ghế khác, cuối cùng nói: “Cậu đúng là biết tìm việc cho tôi.”

Lăng Hàm cũng từ từ ngồi xuống ghế, khẽ mỉm cười, nói: “Chu tổng đại giá, hôm nay tôi được yêu quý quá rồi.”

“Cậu còn mặt mũi mà nói vậy sao?”

“Đương nhiên là có, tôi cảm thấy khuôn mặt này của mình không tệ.”

“Đúng thật là tự tin đấy.”

“Chẳng phải công ty chúng ta dạy nghệ sĩ phải biết tự tin hay sao?”

“Nói cũng đúng.”

“Cảm ơn đã khích lệ.”

“Hiếm thấy cậu vẫn nhớ lời dạy của công ty.”

“Tôi vẫn luôn nhớ kĩ.”

Hai người họ đánh thái cực quyền, màn dạo đầu nhanh chóng trôi qua.

Chu Bắc Hiền hứng thú nhìn chằm chằm Lăng Hàm: “Vậy cậu có nhớ kỹ rằng, tất cả những nghệ sĩ kí hợp đồng với công ty đều phải báo cáo hành động của họ với công ty, không được bôi nhọ nghệ sĩ khác, không được tùy tiện tôn hại đến quyền lợi của công ty không?”

Lăng Hàm hỏi vặn lại: “Tôi có bôi nhọ nghệ sĩ khác sao? Hình như cũng không tôn hại đến quyền lợi của công ty.”

“Thường Hoan có phải là nghệ sĩ của công ty không?”

Lăng Hàm cười lạnh một tiếng: “Cảm phiền Chu tổng làm rõ, Thường Hoan thật sự đã đập vỡ đầu của tôi, thật sự gây ra tai nạn giao thông để tôi bỏ mạng, những gì tôi nói đều là thật, không hề bôi nhọ cậu ta.”

“Thật sự.” Hai chữ này được Lăng Hàm nhấn mạnh.

Chu Bắc Hiền cười nói: “Điều đó không quan trọng.”

Lăng Hàm khó tin, nói: “Không quan trọng? Chu tổng, tôi suýt nữa đã mất mạng mà anh cảm thấy không quan trọng? Nếu có người muốn mạng của anh lẽ nào anh cũng cho rằng nó không quan trọng?”

“Nhưng hiện giờ chẳng phải cậu vẫn sống tốt đó sao?” Chu Bắc Hiền lấy tay chỉ chỉ về phía Lăng Hàm: “Hoàn toàn không chút tổn thương nào cả.”

Lăng Hàm nhìn anh ta bằng ánh mắt khó tin.

Chu Bắc Hiền lại nói: “Rõ ràng cậu có thể báo chuyện này lên để chúng ta dùng cách giải quyết tốt hơn, tại sao phải dùng cách lưỡng bại câu thương còn tôn hại đến công ty như thế này?”

Hắn vẫn cười, thế nhưng trong mắt chẳng hề có chút ý cười nào, Lăng Hàm biết hắn đã tức giận rồi.

Lăng Hàm nhếch miệng cười: “Tôi cảm thấy đây chính là cách tốt nhất.”

Ánh mắt của Lăng Hàm cực kì kiên định, giọng điệu cũng rất quyết liệt.

Chương 46: Đối lập

Bị từ chối như vậy nhưng Chu Bắc Hiền không tức giận, trái lại còn cười rộ lên: “Tính tình đúng là kiêu ngạo, nhưng cậu phải biết rằng, cứng quá dễ gãy.”

“Tôi chỉ từng nghe tà không thẳng nổi chính.”

“Thú vị lắm.” Chu Bắc Hiền cười khẽ: “Cậu có muốn nghe một câu chuyện xưa không?”

Lăng Hàm giữ im lặng.

Chu Bắc Hiền thoải mái nói: “Đã từng có một đứa bé sống cùng với mẹ mình trong cuộc sống vô cùng nghèo khó, người mẹ qua đời vì bệnh, đứa bé kia được cha ruột đón về nuôi, nói cho cậu biết cậu là con trai nhà giàu! Khi đó, đứa bé ấy rất vui vẻ, bởi vì cậu ta có cha rồi, lại còn được ở trong nhà lớn có nhiều đồ ăn ngon! Nhưng cậu ta nhanh chóng chẳng thể vui mừng được nữa vì cậu ta phát hiện cha mình đã có con với người vợ khác, con của người vợ kia lớn hơn cậu ta, là anh trai cùng cha khác mẹ.”

Lăng Hàm yên lặng nghe.

Chu Bắc Hiền nói tiếp: “Mẹ kế với anh trai không thích đứa bé kia, người anh trai tùy hứng ngang ngược, bình thường toàn bắt nạt cậu em. Có một lần, người anh trai đó làm vỡ cái bình hoa cổ của cha khiến cha rất tức giận, hỏi ai làm, người anh trai nói là đứa bé kia làm vỡ, đứa bé kia lại nói là do anh trai làm vỡ, cậu đoán xem người cha đó sẽ tin tưởng ai?”

Lăng Hàm: “...”

Chu Bắc Hiền nói: “Cuối cùng cha đã trừng phạt đứa em, bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng thủ phạm làm vỡ bình hoa chính là đứa em trai.”

Lăng Hàm: “Câu chuyện này có liên quan gì đến tôi?”

“Không liên quan.” Chu Bắc Hiền bật cười, lắc đầu: “Không muốn nghe kể chuyện à?”

“Anh cứ kể tiếp đi, kể bao lâu cũng được, đằng nào tôi bị nhốt ở đây cũng chán lắm.” Lăng Hàm thờ ơ nhún vai.

Chu Bắc Hiền lại cười, nói: “Được, hôm nay tôi cũng đang rảnh rỗi, ngồi kể chuyện cho cậu nghe cũng được...”

Hắn dừng một chút, nói tiếp: “Tôi nói đến đâu rồi? À đúng rồi, đứa bé kia bị phạt nhưng đứa bé đó lại không phục, nhất quyết muốn cha mình điều tra rõ sự việc, thế nhưng cha của cậu ta lại chẳng hề làm như vậy! Sau đó đứa bé kia hiểu rằng, sự thật là thế nào chẳng hề quan trọng, quan trọng là gia đình nhất định phải đạt được một loại cân bằng, phải để mẹ kế với anh trai cảm thấy thỏa mãn mới được! Mỗi gia đình đều giống như một chuỗi thức ăn, đứa bé kia không biết mình đang ở tầng chót của cái chuỗi thức ăn đó cho nên mới trắc trở khắp chốn như vậy. Sau này hiểu rõ rồi, đứa bé kia thay đổi cách ứng xử, cuối cùng có được sự coi trọng của người cha, trở thành người thừa kế của gia tộc.”

“À.” Lăng Hàm nói: “Kể xong rồi?”

“Đã kể xong.”

Lăng Hàm nhún nhún vai: “Tôi vẫn không hiểu nó có liên quan gì đến tôi.”

Chu Bắc Hiền vẫn kiên trì: “Câu chuyện này rất giống tình huống hiện tại của cậu, cậu đang không rõ mình phải đối đầu với người anh, cậu cho rằng mình chỉ đang đả kích Thường Hoan nhưng thực chất cậu lại đang đánh vỡ thế cân bằng trong công ty, gây tổn hại đến quyền lợi của những người khác, vậy nên công ty sẽ không dễ dàng tha thứ loại tình huống này đâu.”

“Anh muốn nói cho tôi biết rằng, trong công ty cũng là một chuỗi thức ăn mà tôi đang nằm ở tầng dưới chót? Hiện tại tôi đang không biết tự lượng sức mình?”

Chu Bắc Hiền cười nói: “Đừng tức giận, ai cũng có lúc yếu ớt, người yếu phải học được cách lấy lui làm tiến, đánh đổi thời gian và không gian để trưởng thành, nếu như cậu vẫn tiếp tục thì chỉ còn kết cục bị đối thủ nghiền thành bột xương.”

“Tôi không tức giận.” Lăng Hàm nói: “Tôi hiểu ý của anh, các người cảm thấy giá trị của Thường Hoan lớn hơn tôi, hi vọng có thể hi sinh tôi để bảo toàn cậu ta.”

“Không phải là hi sinh, là nhường đường, sau đó đổi lấy càng nhiều không gian và thời gian hơn.” Chu Bắc Hiền nói: “Chỉ cần hôm nay cậu lui một bước, công ty sẽ không bạc đãi cậu, nếu như cậu còn tiếp tục cố chấp, vậy cả cậu lẫn Thường Hoan đều thành bột xương, chẳng tốt cho ai cả.”

“Anh sai rồi.” Lăng Hàm đột nhiên cười rộ lên.

Chu Bắc Hiền hơi ngẩn ra: “Sai rồi?”

Lăng Hàm đứng lên, nhìn chằm chằm xuống Chu Bắc Hiền rồi lạnh lùng nói: “Có thể tôi là người yếu thế, nhưng tôi cũng không phải là đối tượng nằm ở tầng chót của chuỗi thức ăn như anh nghĩ, tôi cầm vũ khí sát thương cao trong tay.”

Chu Bắc Hiền lặng lẽ nhìn cậu, ánh mắt hai người họ giao nhau trong không trung, căn phòng yên lặng tới mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Một lúc lâu sau, Chu Bắc Hiền hơi nheo mắt lại: “Được, tôi đã hiểu ý của cậu, chỉ mong cậu có thể kiên trì đến cuối cùng.”

Lăng Hàm thẳng sống lưng.

Cửa bị gõ một cái, Chu Bắc Hiền chẳng buồn quay đầu lại, nói: “Vào đi.”

Cửa mở ra, trợ lý của Chu Bắc Hiền đi vào, nói: “Chu tổng, Tần Vĩnh tới rồi, anh ta muốn đưa Lăng Hàm đi.”

Chu Bắc Hiền lộ ra một nụ cười mỉm không rõ ý tứ, quan sát Lăng Hàm từ trên xuống dưới một lát, nói: “Vũ khí sát thương cao trong lời của cậu là chỉ cái này sao?”

Lăng Hàm sững sốt, thứ vũ khí mà cậu vừa nói là ý chỉ đoạn

video Thường Hoan chơi thuốc phiện, mặc dù cậu không thể để Thường Hoan nhận tội hành hung nhưng có thể dùng đoạn video đó cho cậu ta ngã xuống đáy vực, không ngờ Tần Vĩnh lại chạy tới đây, Tần Vĩnh đại diện thay cho ai thì mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

“Hay lắm.” Chu Bắc Hiền đứng lên, có chút hăng hái nói: “Không ngờ Lục Tư Nguyên lại chịu bảo vệ cậu, đúng là rất thú vị.”

Lăng Hàm chỉ giữ im lặng.

“Cho anh ta vào đi.” Chu Bắc Hiền phân phó.

Sau một lúc lâu, Tần Vĩnh mặc vest bước vào phòng, anh ta vội vã liếc mắt nhìn Lăng Hàm một cái rồi nói với Chu Bắc Hiền: “Hôm nay tôi tới đây để mang Lăng Hàm đi.”

“Lăng Hàm phải ở đây đợi lệnh.” Chu Bắc Hiền nói.

Tần Vĩnh cười khẽ một tiếng: “Mặc dù Lăng Hàm là nghệ sĩ của công ty nhưng cũng có quyền tự do cá nhân chứ?! Bắt nhốt người khác phi pháp là tội lớn đó.”

“Nói đùa.” Chu Bắc Hiền cười nói: “Chúng tôi làm sao có thể bắt nhốt nghệ sĩ chứ, anh cứ nhìn tình hình bên ngoài mà xem, chúng tôi đang bảo vệ cậu ta thì đúng hơn.”

“Cái này không cần Chu tổng phải quan tâm, chúng tôi sẽ sắp

xếp cho Lăng Hàm chỗ tốt hơn.”

Chu Bắc Hiền không phải đèn cạn dầu, anh ta mỉm cười nói: “Tôi nhớ quản lý của Lăng Hàm là A Khôn chứ không phải anh Tần thì phải?! Muốn dẫn người đi cũng phải là A Khôn dẫn đi, tiện nói thêm một câu, cấp trên của A Khôn là tôi, hình như không liên quan gì đến Lục Tư Nguyên.”

Tần Vĩnh đẩy kính mắt, nói: “Rất xin lỗi nhưng tôi phải nói cho anh biết một chuyện, đêm hôm đó ngoài Lăng Hàm còn có Lục Tư Nguyên cũng bị thương trong vụ tai nạn đó, cho nên chuyện này có liên quan rất lớn với chúng tôi! Hiện giờ Lục Tư Nguyên vẫn còn đang nằm trong bệnh viện, nếu như tai nạn giao thông này là do có người cố tình gây nên mà công ty lại cố tình bao che cho hung thủ, vậy chúng tôi nhất định không từ bỏ ý định.”

Chu Bắc Hiền sửng sốt: “Lục Tư Nguyên xảy ra tai nạn giao thông? Cùng với Lăng Hàm?”

Tần Vĩnh châm chọc cười, nói: “Xem ra tin tức của Chu tổng không được nhanh nhạy cho lắm nhỉ, đám phóng viên bên ngoài đã sớm nghe được tin và lập tức xông tới phòng bệnh của Lục Tư Nguyên lấy tin rồi mà Chu tổng vẫn hoàn toàn không biết chút nào sao?”

Sắc mặt của Chu Bắc Hiền khẽ đổi, sau đó lại khôi phục vẻ bình tĩnh thông dong trước sau như một: “Xem ra lần này tôi chưa nghe ngóng kĩ rồi.”

“Thân là người bị hại, chúng tôi phải đảm bảo cuộc điều tra được tiến hành thuận lợi.” Tần Vĩnh nói.

Thái độ của Tần Vĩnh chính là thái độ của Lục Tư Nguyên, Chu Bắc Hiền không nói gì rồi lặng lẽ đưa mắt nhìn Lăng Hàm, giống như đang nói: Thì ra cậu giấu kín một quân bài tốt như vậy.

Lăng Hàm bắt được ánh mắt của Chu Bắc Hiền khiến cậu hơi sửng sốt, cậu giấu chuyện Lục Tư Nguyên cũng bị hại hoàn toàn không có ý gì, suy nghĩ của cậu rất đơn giản, Lục Tư Nguyên bị thương cần tĩnh dưỡng nên tốt nhất không nên để anh dính vào chuyện này. Lúc công ty khuyên cậu rút đơn kiện, Lăng Hàm cảm thấy nó chẳng liên quan gì đến Lục Tư

Nguyên nên cũng không nói, không ngờ lại bị Chu Bắc Hiền hiểu thành như vậy.

Chu Bắc Hiền ngậm bồ hòn làm ngọt, vẫn mỉm cười với Lăng Hàm: “Nếu Lục Tư Nguyên đã đồng ý đưa cậu ra ngoài vậy tôi sẽ không giữ cậu nữa.”

Từ lúc Tần Vĩnh tiến vào tranh luận với Chu Bắc Hiền, Lăng Hàm không hề nói câu nào, tới giờ cậu cảm thấy mình hẳn nên tỏ thái độ cho nên nhìn thẳng vào Chu Bắc Hiền, nói: “Chu tổng, có chuyện anh đã làm rồi! Tuy rằng anh là cấp trên của tôi nhưng quả thật anh không có quyền hạn chế tự do của tôi, cho nên tôi ở lại chỗ này chẳng qua là vì chưa đến giờ tan tầm thôi! Kể cả anh Tần không đến thì tới lúc tan làm tôi vẫn sẽ rời đi, cho nên Chu tổng không cần trách bất cứ ai cả.”

Chu Bắc Hiền cùng Tần Vĩnh đều ngẩn ra.

Chương 47: Yêu cầu

Chu Bắc Hiền nheo mắt lại quan sát cậu thanh niên trước mặt, trong mắt toàn sự tìm tòi nghiên cứu, người dám chống đối hẳn như vậy quả thực không có nhiều.

Lăng Hàm không chút biến sắc.

Chu Bắc Hiền nói: “Tôi sẽ cân nhắc cho cậu mấy ngày nghỉ, chờ sự việc giải quyết xong xuôi hãy quay về!”

Chờ Chu Bắc Hiền đi rồi, Lăng Hàm thở phào nhẹ nhõm rồi quay sang hỏi Tần Vĩnh: “Là Lục Tư Nguyên...”

“Đúng, là cậu ấy bảo tôi tới đón cậu.” Tần Vĩnh nói.

Dù đã đoán được nhưng khi nghe chính miệng Tần Vĩnh thừa nhận vẫn khiến trong lòng Lăng Hàm có một cảm giác khác thường.

“Đi thôi.” Tần Vĩnh nói.

Lăng Hàm: “Chúng ta đi đâu?”

“Nhà của Tư Nguyên.”

Lăng Hàm: “...!!!”

Cậu có chút bối rối hỏi: “Sao... sao lại đến nhà anh ấy?! Tôi ở khách sạn là được rồi!”

Dưới nhà của cậu toàn paparazi đang cầm chốt, quá gây chú ý nên Lăng Hàm tính mấy ngày này sẽ ở lại khách sạn bên ngoài.

Tần Vĩnh đẩy kính mắt, nói: “Đúng vậy, tôi cũng cho rằng ở khách sạn là được rồi, nhưng mà có người cho rằng khách sạn không an toàn.”

Lăng Hàm: “...”

Làm sao bây giờ, có cảm giác càng ngày nợ càng nhiều.

Lăng Hàm ôm tâm tình phức tạp leo lên xe của Tần Vĩnh, để phòng ngừa bên ngoài có người thấy Lăng Hàm nên Lục Tư Nguyên bảo Tần Vĩnh lái chiếc xe được thiết kế đặc biệt. Cửa kính của chiếc xe này là thủy tinh đặc biệt, từ bên ngoài nhìn vào sẽ không thấy gì bên trong xe.

Phía trước có bảo vệ mở đường, Lăng Hàm thậm tự giấu nghề, mức độ phô trương thế này cũng chẳng khác kiếp trước khi cậu còn làm một siêu sao cho lắm.

Chiếc xe dần đi xa khỏi GMG, Lăng Hàm nhìn hàng người hâm mộ giờ biểu ngữ bên ngoài khiến tâm trạng của cậu bất giác lại dựng ngược lên. Kiếp trước cậu chết quá đột ngột nên sau khi sống lại cậu quyết tâm cố kiềm chế sự nóng tính của mình lại, gặp chuyện cũng đa phần là nhịn, Lăng Hàm cho rằng mình làm như vậy đã là nhượng bộ rất nhiều, thế nhưng đến cuối cùng lại phát hiện người ta vẫn chê cậu chưa nhượng bộ đủ.

Là cậu đã làm sai sao?

Là do cậu nhường nhịn không đủ sao?

Lăng Hàm tự hỏi lòng mình, không nhường nhịn thì kết quả là đầu rơi máu chảy, cậu có cảm giác bản thân mình đầu rơi máu chảy cũng không sao, vấn đề ở chỗ nó có liên quan đến người khác.

Cho tới bây giờ cậu không hề cảm giác hành vi của mình có vấn đề gì, thậm chí còn âm thầm khinh bỉ cách làm của A Khôn. Nhưng đến lúc này xem ra người như A Khôn với Chu Bắc Hiền lại sống tốt hơn.

Quy tắc của xã hội chính là đào thải, kẻ thích nghi được sẽ sống sót, tồn tại chính là chính nghĩa. Điều này liệu có nghĩa là cậu sẽ nhanh chóng bị loại bỏ, mà Chu Bắc Hiền với A Khôn mới là sự tồn tại chính xác?

Lăng Hàm đột nhiên lắc đầu.

Không phải, không phải như vậy.

Bọn họ chỉ đắc ý nhất thời mà thôi.

Hơn nữa sao cậu lại phải nghe theo bọn họ? Cậu không hề làm sai.

Cứ chờ xem, kẻ chiến thắng cuối cùng nhất định là cậu.

Lăng Hàm kiên định với lòng tin của mình.

Di động đột nhiên vang lên, người gọi tới là Tưởng Nghị. Lăng Hàm vội vàng nhận điện thoại trả lời câu hỏi của Tưởng Nghị, vừa cúp máy đến lượt Âu Dĩnh gọi tới, sau đó là đủ loại câu hỏi tình hình thế nào khiến Lăng Hàm trả lời không xuể.

“Tắt máy luôn đi!” Tần Vĩnh có lòng tốt đề nghị.

“Không được, bất cứ lúc nào cảnh sát cũng có thể liên lạc với tôi.” Lăng Hàm nói.

Tần Vĩnh không thêm nói nữa.

Một lúc lâu sau đến lượt di động của Tần Vĩnh vang lên, Lăng Hàm nhìn anh ta nhận điện thoại, nói vài câu “Cậu ấy ổn”, “Ổ trên xe tôi”, “Tôi biết rồi” rồi cúp máy, sau đó Tần Vĩnh bẻ tay lái sang một hướng khác.

“Nhà Tư Nguyên cũng có paparazi, chúng ta không thể trở về đó được.”

“Vậy giờ...?”

“Chúng ta đến chỗ của Tư Nguyên trước.” Tần Vĩnh nói: “Công tác bảo vệ của bệnh viện Nam An khá tốt, hẳn là các phóng viên đã giải tán rồi.”

Lăng Hàm không từ chối, nhưng khi nghe thấy phải đến chỗ Lục Tư Nguyên thì đột nhiên có chút khẩn trương.

Cậu ôm tâm trạng rối bời tới bệnh viện, Lăng Hàm nhìn bệnh viện được canh gác nghiêm ngặt lại càng rối hơn, chiếc xe lái

vào cổng lớn, một đường thông thoáng.

Lăng Hàm quay cửa kính xe xuống quan sát liền phát hiện khung cảnh của bệnh viện này cực tốt, cây cao bóng mát cùng với những cảnh sông hồ tự nhiên, bãi cỏ vườn hoa đủ cả. Những tòa nhà cao cao thấp thấp lấp ló trong hàng cây xanh cực kì đẹp, thay vì nói đây là một bệnh viện thì chẳng thà nói đây là một công viên.

Xe dừng lại trước cửa một tòa nhà, Lăng Hàm bỗng nhiên cảm thấy khẩn trương.

Cậu có thể đứng trước mặt bất cứ kẻ nào để nói một cách hiên ngang rằng cậu không làm sai, nhưng trước mặt Lục Tư Nguyên vẫn không đủ sức.

Sau khi xuống xe, bảo vệ bước ra kiểm tra, thấy người đến là Tần Vĩnh thì lạng yên lùi lại.

Lăng Hàm theo Tần Vĩnh vào phòng bệnh của Lục Tư Nguyên.

“Vào đi.” Thanh âm vọng ra trầm thấp mà từ tính.

Tần Vĩnh vịn tay nắm rồi đẩy cửa bước vào.

Căn phòng rất lớn, lấy ánh sáng cực tốt. Những tia sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ to lớn nghiêng nghiêng chiếu vào phòng, người đang ngồi trên giường như được bao trùm trong ánh nắng, được ánh nắng ấy dát lên một tầng hào quang. Mắt, mũi, môi của anh được khắc họa vô cùng rõ ràng dưới ánh sáng, không bởi ra nổi một khuyết điểm nào, quả thực nhìn anh giống như một bức tượng được người thợ chăm chút từng li từng tí để tạo ra.

Lục Tư Nguyên ngồi dựa vào đầu giường, cúi đầu xem một quyển sách giấy, góc nghiêng đẹp đến mê hồn.

Lăng Hàm đột nhiên giật mình, cậu chỉ cảm thấy sao người này lại có thể đẹp được đến vậy!

Trước đây Lăng Hàm không có hảo cảm với Lục Tư Nguyên nên lúc nào nhìn anh cũng thấy chướng mắt, bây giờ gặp lại chắc do tâm tình đã khác nên cậu cảm thấy anh đẹp trai kinh

khủng.

Lục Tư Nguyên nghe tiếng động liền ngẩng đầu lên, thấy Lăng Hàm đứng sau Tần Vĩnh liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tần Vĩnh giải thích: “Dưới nhà của cậu cũng có phóng viên, không thể đưa cậu ấy về đó.”

Lục Tư Nguyên liếc mắt nhìn Lăng Hàm, sau đó gật đầu nói: “Tôi biết rồi.”

Lăng Hàm không biết nói thế nào nên chỉ đành hỏi thăm nhạt nhẽo: “Chân của anh thế nào rồi?”

“Khôi phục ổn rồi.” Lục Tư Nguyên nói: “Hai ngày nữa là được ra viện, cậu thì sao?”

Lăng Hàm nhún nhún vai: “Rất ổn.”

“Không ổn.” Tần Vĩnh thẳng thừng bóc mẽ cậu: “Lúc tôi tới cậu ấy đang bị Chu Bắc Hiền giam trong phòng, công ty muốn cậu ấy rút đơn kiện, bên ngoài người hâm mộ của Thường Hoan la hét đòi xin lỗi, tình hình không ổn lắm.”

Lăng Hàm cảm thấy hơi mất mặt liền quay đầu sang chỗ khác.

Lục Tư Nguyên nói với Tần Vĩnh: “Anh ra ngoài trước đi! Tôi có lời muốn nói với cậu ấy.”

Tần Vĩnh đi rồi, trong phòng chỉ còn hai người là Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm.

Lục Tư Nguyên: “Khó chịu lắm nhỉ?”

Lăng Hàm sửng sốt liền đưa tay sờ đầu một cái: “Cũng có chút nhưng vẫn nhận được! Bọn họ cũng đâu dám thực sự làm gì tôi, hơn nữa chắc chắn Thường Hoan sẽ phải vào tù, tôi sợ cái gì? Bọn họ càng bức tôi càng chứng tỏ là bọn họ lo sợ thôi.”

Lục Tư Nguyên không ngờ Lăng Hàm lại nói ra mấy câu như vậy, anh cho rằng Lăng Hàm sẽ than thở đau khổ, không ngờ câu lại có thể nghĩ thoáng đến thế.

“Bây giờ cậu chống lại công ty, những ngày tháng sau này sẽ không tốt đẹp gì, có đáng không?”

Lăng Hàm cười cười: “Đáng.”

Cậu hiểu ý của Lục Tư Nguyên, những lời khuyên cậu nghe được nhiều nhất là phải biết tự lượng sức mình, phải nhẫn nại, phải nhường đường, không ngờ Lục Tư Nguyên lại đứng về phía cậu.

Lục Tư Nguyên... Lục Tư Nguyên dường như không giống với những người khác...

Lăng Hàm vừa bất ngờ lại vừa vui vẻ, mặc dù cậu tin những gì mình làm đều đúng nhưng đứng dưới hoàn cảnh áp lực lớn thế này cậu vẫn cần những người khác ủng hộ, cổ vũ mình.

Lăng Hàm gãi gãi đầu: “Hôm nay cảm ơn anh.”

Tuy rằng Lăng Hàm nghĩ dù Tần Vĩnh không tới, đến giờ cậu vẫn có thể muốn đi thì đi, nhưng Lục Tư Nguyên có ý tốt thì cậu vẫn phải cảm ơn.

Lục Tư Nguyên quan sát cậu từ trên xuống dưới một lượt, đột nhiên cười lạnh: “Cảm ơn? Nói một câu là xong à?”

Lăng Hàm: “...”

“Hành động thực tế đâu?” Lục Tư Nguyên khép sách lại rồi thản nhiên nói: “Mấy ngày trước có người nào đó nói muốn

lấy thân báo đáp, sau này người đó sẽ do tôi quản lý, kết quả người đó tự nhiên chạy biến mất lại còn chọc phải pháp luật, suýt nữa bị giam lỏng, cậu nói xem, người như vậy nói cảm ơn có thể tin được sao?”

Người nào đó chọc phải pháp luật: “...”

Chờ đã, cậu nói muốn lấy thân báo đáp lúc nào? Từ lúc nào thân thể cậu thuộc về anh ta vậy?

Lục khổng tước tiếp tục nói: “Nếu muốn cảm ơn, không bằng hành động thực tế đi.”

Lăng Hàm: “Anh nói đi, chỉ cần tôi làm được chắc chắn sẽ làm!”

“Hai ngày tới cậu đều phải ở đây không được đi đâu, ở đây chăm sóc tôi.” Lục Tư Nguyên bùng cốc nước, lạnh lùng nói.

Chương 48: Chú lễ

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết!” Lục Tư Nguyên cắt lời: “Chẳng phải cậu vừa nói muốn cảm ơn tôi sao? Bảo cậu chăm sóc tôi không được à?”

“Ý của tôi không phải như vậy.” Lăng Hàm nóng nảy, có lẽ mấy ngày tới sẽ có rất nhiều người đến tìm cậu, ở chỗ của Lục Tư Nguyên không tiện lắm.

Lục Tư Nguyên đặt cốc nước xuống tủ đầu giường, giọng nói thản nhiên nhưng không chừa đường lui cho đối phương: “Tôi không cần biết cậu có ý gì, nếu như cậu đã muốn cảm ơn tôi, vậy ở lại đây chăm sóc tôi.”

Lăng Hàm: “...”

Lục Tư Nguyên thật sự không phải là người bình thường, anh luôn có thể khiến thiện cảm của người ta đối với anh từ 99 tụt xuống 0.

“... Được.”

Lục Tư Nguyên nhướn mi: “Không tình nguyện? Không tình nguyện thì thôi đi.”

“Không phải, không có, tôi rất tình nguyện.” Lăng Hàm cắn răng nói.

Lục Tư Nguyên quét mắt nhìn một vòng quanh phòng rồi lầm bầm: “Phòng bệnh đủ lớn, không biết có thêm một cái giường nữa được không?”

Lăng Hàm ngạc nhiên.

Lục Tư Nguyên tự hỏi tự trả lời: “Cũng có thể.”

Nói xong anh ấn chuông trên đầu giường.

“Khoan đã.” Lãng Hàm gọi lại: “Anh muốn làm gì?”

Lục Tư Nguyên không thèm đổi sắc mặt: “Thêm giường.”

Lãng Hàm tròn to hai mắt: “Thêm giường làm cái gì?”

Lục Tư Nguyên kì quái nói: “Không thêm giường... chẳng lẽ cậu muốn ngủ dưới đất?”

Lãng Hàm: “...”

Ý của anh là...

“Anh muốn tôi ngủ ở đây?”

“Đương nhiên, cậu không ngủ ở đây thì ngủ đâu?” Lục Tư Nguyên nói một cách đương nhiên: “Từ giờ trở đi, cậu phải chăm sóc tôi suốt hai tư giờ, hiểu chưa?”

Lãng Hàm: “...”

Lãng Hàm buồn bực nói: “Tôi biết rồi!”

Một lát sau y tá chạy đến, nghe thấy yêu cầu của Lục Tư Nguyên thì lộ ánh mắt kì quái nhìn Lãng Hàm, sau đó cười trả lời: “Được.”

Sau đó phòng bệnh của Lục Tư Nguyên có thêm một cái giường nhỏ sạch sẽ, nhóm y tá yên lặng vào xếp giường rồi lại yên lặng rời đi.

Lãng Hàm: Ở đây có bảo vệ, hộ lý, y tá, bác sĩ, cả một đồng người hầu hạ sao vẫn túm chặt cậu không buông?

Nhưng Lục không tức quá tính, không ai biết anh đang nghĩ gì.

Lãng Hàm tự an ủi bản thân, thiếu nợ thì phải trả, đúng lý hợp tình, coi như là trả trước một phần đi!

Vì thế Lăng Hàm bắt đầu nỗ lực trong công cuộc chung sống với Lục Tư Nguyên, cậu đã chuẩn bị tinh thần bị Lục khổng tước làm khó dễ nhưng sau khi ở chung mới phát hiện việc chăm sóc Lục khổng tước thực ra rất dễ. Bình thường anh không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần Lăng Hàm ngoan ngoan đồ nước châm trà là tốt rồi.

Thừa dịp rảnh rỗi, Lăng Hàm lướt Weibo, quả nhiên chuyện cậu tố cáo Thường Hoan đã được đẩy lên top tìm kiếm.

Thường Hoan làm ầm ĩ chuyện này lên, những fan hâm mộ lập tức nhảy sang Weibo của Lăng Hàm để chửi bới, chửi mắng Lăng Hàm không tiếc ngôn từ nào, lịch sử đen tối của Lăng Hàm lại bị lật lại, thậm chí có người còn tung tin rùm pha về khoảng thời gian trước khi cậu vào GMG.

“Trước đây Lăng Hàm vào hộp đêm chơi với gái làng chơi đấy.”

“Lăng Hàm quen sáu người bạn gái cùng một lúc.”

“Nghe nói, Lăng Hàm với Thường Hoan từng cãi nhau.”

“Nghe nói, nhân phẩm của Lăng Hàm cực tệ...”

Người kia nói rất rõ ràng, thậm chí còn rõ ràng hơn chính bản thân Lăng Hàm nữa, cậu lật qua lật lại tin tức một lần, đọc những bình luận chửi bới mình của đám người kém cỏi kia nhưng cũng không để tâm.

Mấy ngày nay Thường Hoan dẫn dắt truyền thông cho rằng cậu ta là người bị hại, đồng thời cường ép Lăng Hàm rút đơn kiện đã khiến chuyện này ầm ĩ lên, khiến rất nhiều người quan tâm.

Một ngày chuyện này được quá nhiều người quan tâm thì khả năng làm giả cũng bị thu nhỏ lại, tình huống trở nên có lợi với cậu.

Cứ chờ xem, thời gian sẽ cho cậu đáp án.

“Này.” Tiếng gọi của Lục Tư Nguyên khiến Lăng Hàm ngẩng đầu.

“Tôi muốn vào nhà vệ sinh.” Lục Tư Nguyên nói.

Lăng Hàm: “...”

Chuyện này đối với một người cong như cậu thì có chút xấu hổ, không cần biết tính tình của Lục Tư Nguyên có tệ đến mức nào nhưng cơ thể của anh vẫn tràn ngập sức hấp dẫn, kiểu hấp dẫn này là sự hấp dẫn thuần túy từ hormone đàn ông cùng cảm quan, nó giống như sự hấp dẫn của người đẹp khóa thân trước mặt trai thẳng, chưa kể Lăng Hàm không phải là người chống cự được bản năng của thân thể.

Trước đây việc này đều có hộ lý làm, hiện giờ Lăng Hàm trở thành hộ lý túc trực bên Lục Tư Nguyên nên đương nhiên chuyện này sẽ rơi xuống đầu cậu.

Lăng Hàm cắn răng đi tới đỡ Lục Tư Nguyên, Lục Tư Nguyên khoát tay lên vai cậu rồi thuận thế dựa vào.

Lăng Hàm tập trung ý chí, cẩn thận đỡ anh xuống giường rồi lại đỡ anh đi vào nhà vệ sinh cách đó không xa.

Lục Tư Nguyên giống như đại hiệp một chân, nhún nhún nhảy nhảy để Lăng Hàm tùy ý đưa anh vào nhà vệ sinh, nhà vệ sinh ở đây khá lớn nhưng đối với đại hiệp một chân như Lục Tư Nguyên vẫn có chút phiền toái, xung quanh không có chỗ nào để cho anh vịn tay được.

“Cởi quần.”

Lăng Hàm “hả” một tiếng.

“Hả cái gì, cởi quần hộ tôi.” Lục Tư Nguyên nhướn mày.

Lăng Hàm: “...”

Cậu chưa bao giờ thấy một người nào lại có thể nói câu “cởi quần hộ tôi” một cách khí thế cùng thản nhiên đến vậy, hơn nữa rõ ràng anh có thể tự cởi vì sao nhất định phải bắt cậu cởi giúp?

Lăng Hàm oán thán rồi lại nghĩ nghĩ: Hi, chẳng nào cũng không phải mình chịu thiệt.

Lăng Hàm đặc ý âm thầm giúp Lục Tư Nguyên cởi quần ngoài, nhưng dù sao cậu cũng là con, hoàn toàn không thể làm một cách thân nhiên được cho nên vụng tay vụng chân khiến Lục Tư Nguyên phải dùng ánh mắt “Có chút chuyện cũng làm không xong” để nhìn cậu.

Lăng Hàm chỉ hận không tìm được cái lỗ nào để chui xuống, mắt mặt chết đi được!

Trên mặt nóng như có lửa đốt, Lăng Hàm không cần soi gương cũng biết mặt mình đang đỏ đến mức nào.

Cậu cứ nghĩ tới lại cảm thấy mắt mặt đến mức muốn biến mất khỏi Trái Đất này!

Bây giờ Lục Tư Nguyên chỉ mặc một chiếc quần lót màu xanh lam, phân đẳng trước căng phồng khiến Lăng Hàm lúng túng không thôi.

Cuối cùng Lục Tư Nguyên tự cởi quần lót, Lăng Hàm vừa thấy cái gì đó nhảy ra lập tức khiếp đảm, mọe nó, lớn quá.

Toàn bộ quá trình Lục Tư Nguyên đều cực kì bình tĩnh, Lăng Hàm lại xấu hổ đến không xong. Vất vả đỡ Lục Tư Nguyên đi ra, Lăng Hàm phát hiện trên trán mình toàn là mồ hôi.

Lục Tư Nguyên dựa vào giường bệnh, nhướn mày nói: “Nhìn cái bộ dạng không tiền đồ của cậu kìa!”

Lăng Hàm: “...!!!” Nếu nói cho anh biết tôi là công nhất định sẽ dọa chết anh!

Thật ra là không dám, chuyện bộc lộ giới tính của mình ở trong giới giải trí có ảnh hưởng rất lớn đến sự nghiệp tương lai, trừ phi vị trí đủ cao, tài nguyên và bối cảnh hùng hậu chứ không ai dám lớn tiếng tuyên bố mình là đồng tính luyến ái.

Tuy rằng Lục không tức vừa kiêu ngạo lại độc miệng nhưng thực chất không khó hầu hạ, ít nhất trong lúc Lăng Hàm hầu hạ anh hoàn toàn không hề hành hạ cậu. Trong công viên xinh đẹp yên tĩnh, căn phòng rộng rãi thoải mái cùng môi trường tĩnh lặng ở đây khiến nội tâm có chút xao xuyến của Lăng Hàm bình tĩnh lại.

Một ngày cứ vậy trôi qua, đến sáng ngày hôm sau, Lăng Hàm dậy khỏi cái giường nhỏ rồi hầu hạ Lục không tức rửa mặt, vừa hầu hạ vừa đầu đầu nghĩ xem nên giải quyết những vấn đề kế tiếp như thế nào. Đột nhiên có người đẩy cửa phòng ra, Tần Vĩnh mệt mỏi bước vào, phía sau anh ta còn có một người đàn ông tầm năm, sáu mươi tuổi, tinh thần quắc thước.

Người đàn ông kia mặc một chiếc áo lông màu xám đơn giản, mái tóc thô ráp ngắn ngủn, hai mắt sáng có thần, môi khế mím nhìn có vẻ là người cực kỳ nghiêm túc.

“Tiểu Nguyên, chú tới thăm cháu đây.” Người đàn ông đi về phía giường bệnh.

Lăng Hàm dựa theo yêu cầu của Lục Tư Nguyên múc từng muỗng cháo cho anh, cậu thấy ông chú kia bước qua lập tức buông bát đứng dậy còn Lục Tư Nguyên vui vẻ gọi một tiếng: “Chú Lê!”

Lăng Hàm thấy hai người này thân quen liền thức thối lách người tránh đi, ai ngờ Lục Tư Nguyên lại gọi cậu lại: “Rót cho chú Lê cốc nước.”

Lăng Hàm cầm bình nước trên tủ đầu giường rồi rót cho ông chú kia cốc nước.

“Đây là...” Ông lão hỏi.

Lục Tư Nguyên cười nói: “Không nói cho chú biết, chú Lê,

trước hết chú thử nhìn rồi đoán xem cậu ấy như thế nào.”

Ông lão cười ha hả một tiếng: “Thằng nhóc này định kiểm tra chú đây hả.”

Sau đó ông quay đầu lại quan sát Lăng Hàm từ trên xuống dưới, Lăng Hàm bị ánh mắt của ông rà soát có cảm giác như đang bị chiếu tia X - quang, thậm chí xương cốt cũng bị nhìn thấu.

“Dáng người rất đẹp, khí chất xuất chúng lại có quan hệ thân mật với cháu vậy chắc chắn là một nghệ sĩ.” Ông lão vừa nhìn chăm chăm Lăng Hàm vừa nói: “Mặc dù là nghệ sĩ nhưng lại không chăm chút vẻ ngoài, trên mặt sầu tư, chúng tôi gần đây gặp phải chuyện khó giải quyết.”

Lục Tư Nguyên: “Đúng rồi.”

Lăng Hàm kinh ngạc không thôi

Ông lão tiếp tục nói: “Trong lòng hai người đều có thiện cảm với đối phương, tin tưởng nhau, quan hệ thân mật, nếu chú đoán không lầm thì không phải bạn bè cũng là người yêu, thế nào, chú đoán không sai chứ?”

Lục Tư Nguyên: “...”

Lăng Hàm: “...”

Một lát sau Lục Tư Nguyên mới lạnh nhạt nói: “Chú nói đùa, cậu ấy là hộ lý của cháu.”

Hộ lý Lăng đang hắng một cái rồi nói sang chuyện khác: “Xin hỏi chú đây là...”

Ông lão ôn hòa nói: “Tôi là chú của Tư Nguyên tên là Lê Tiên, cứ gọi chú Lê là được rồi, chú từng là cảnh sát hình sự nhưng đã về hưu! Hôm qua Tư Nguyên nói có bạn bè gặp chút chuyện muốn nhờ chú giúp nên chú tới đây.”

Tần Vĩnh cười nói: “Chú Lê khiêm tốn rồi, cảnh sát hình sự đã từng phá vô số vụ án lớn, lấy được vô số vinh dự như chú mà nói vậy thì quá khách sáo.”

Sau đó anh nói với Lăng Hàm: “Có chú Lê ở đây thì đừng
hòng manh mối nào qua được mắt ông ấy, vụ án của cậu chẳng
mấy chốc sẽ có tiến triển thôi.”

Chương 49: Kết án

Lăng Hàm sửng sốt, cậu không nghĩ Lục Tư Nguyên sẽ đặc biệt mời cảnh sát hình sự đến giúp mình, hình như cậu lại mắc nợ anh rồi...

“Cảm ơn.” Cậu chỉ có thể nói hai chữ này.

Lục Tư Nguyên có chút không được tự nhiên: “Không phải là tôi đang giúp cậu, tôi cũng là người bị hại nên muốn hung thủ phải chịu quả báo thích đáng.”

Lăng Hàm à một tiếng, nghĩ lại thấy cũng đúng, cậu không có quan hệ gì với Lục Tư Nguyên thì dựa vào cái gì mà anh ta phải làm nhiều thứ cho cậu như vậy? Anh ta gây một chân, suýt nữa mất cả mạng sống nên nhất định sẽ rất tức giận.

“Thì ra người bạn chọc phải pháp luật mà Tư Nguyên nói là cháu.” Chú Lê cười cười vỗ vai Lăng Hàm: “Xem ra chú đoán không sai, hai đứa là bạn rất thân.”

Lăng Hàm liếc nhìn Lục Tư Nguyên, trong lòng có chút cảm giác quái dị.

Bạn bè?

“Vậy không lãng phí thời gian nữa, cháu kể lại chuyện này một lần đi.” Chú Lê rất hăng hái trên phương diện công việc.

Chuyện liên quan đến vụ án cho nên Lăng Hàm thu lại tâm trí đang treo ngược cành cây của mình, kể lại tỉ mỉ cho chú Lê nghe toàn bộ những gì mình đã thấy. Chú Lê vừa nghe vừa quan sát vẻ mặt của cậu, Lăng Hàm biết ông đang phán đoán xem cậu có nói dối hay không nhưng cậu cũng chẳng cảm thấy khó chịu, thậm chí còn cho rằng đây là cơ hội rất tốt để có được lòng tin cho nên cậu nói rõ ràng từ đầu tới cuối, đương nhiên đã bỏ qua phần cậu sống lại.

Ngày tiếp theo Lăng Hàm nhận được điện thoại của cảnh sát,

yêu cầu cậu dẫn đường đến hiện trường vụ án. Chú Lê không chỉ là cảnh sát hình sự mà còn là một người thầy, ông từng huấn luyện cho các đồn cảnh sát trên toàn quốc nên mạng lưới giao thiệp của ông cực lớn. Lần này tổ trưởng tổ điều tra là cảnh sát Trương lại chính là học trò của chú Lê nên thấy chú Lê khiến anh ta rất vui vẻ.

Cảnh sát Trương dẫn Lăng Hàm vào bệnh viện cậu nằm lúc vừa sống lại để lấy báo cáo, tiếp theo yêu cầu cậu dẫn đến địa điểm cậu bị vớt xác, hôm đó là vào buổi tối nên Lăng Hàm không thể xác định được vị trí, chập vạt hồi lâu cuối cùng cậu quyết định gọi điện xin sự giúp đỡ của Lục Tư Nguyên.

Kỳ thực cậu không muốn gọi Lục Tư Nguyên chút nào, thấy anh thì cậu sẽ lại nhớ đến câu “Không phải bạn bè cũng là người yêu” của chú Lê, thật quái dị.

Lục Tư Nguyên lạnh lùng nói: “Ngay cả chỗ mình rơi xuống nước cũng không nhớ rõ, cậu là heo à?”

Vị trí cậu rơi xuống sông cách thành phố A nửa ngày chạy xe, Lăng Hàm theo chân cảnh sát chạy tới chạy lui lại lo nghĩ quá nhiều, vậy nên cậu nghe anh nói vậy liền cãi lại: “Đương nhiên là tôi không nhớ được rồi! Hôm đó tôi có thể bò từ sông lên đã là tốt lắm rồi còn yêu cầu tôi nhớ rõ vị trí sao, tôi đâu phải là thần tiên! Ngày đó tôi gặp được anh rồi ngất luôn trong lòng anh đó thôi, anh quên hết rồi hả Lục đầu heo?!”

Lăng Hàm mãi cãi nhau với Lục Tư Nguyên, không phát hiện xung quanh đã trở nên yên tĩnh.

Người ở đầu bên kia có vẻ không ngờ Lăng Hàm sẽ nổi giận, anh im lặng hai giây rồi trầm giọng nói: “Cậu dám chửi tôi?”

“Hừ, chỉ cho phép anh chửi tôi mà không cho tôi chửi lại sao?” Lăng Hàm cố cãi.

Đầu bên kia lại im lặng vài giây, sau đó cúp máy.

Lăng Hàm cất di động rồi quay đầu lại liền phát hiện đám cảnh sát xung quanh đang dùng ánh mắt quái dị nhìn cậu chăm chăm, cậu tê cả da đầu: “Mọi người nhìn tôi như vậy làm gì?”

“Không có gì!” Mọi người làm như không có chuyện gì tản ra.

Lăng Hàm chẳng hiểu ra làm sao, đột nhiên di động của cậu kêu lên, người gọi tới là Lục Tư Nguyên, hơn nữa còn là yêu cầu gọi video.

Chưa thấy người Lăng Hàm còn có thể mạnh mẽ, nhưng nhìn thấy người thì cậu lại hơi sợ, cậu nuốt nước bọt rồi miễn cưỡng bấm nhận.

“Làm... làm cái gì thế?”

“Né cái mặt ngu xuẩn của cậu ra!” Trong màn hình, mặt Lục Tư Nguyên đen sì, biểu cảm cũng không thoải mái, anh đang đeo kính, dù cho có đang làm bệnh nhân thì nhìn anh vẫn đẹp trai ngút trời.

“Anh muốn làm cái gì?”

“Làm cái gì? Chẳng phải bảo tôi xác nhận vị trí sao?” mặt Lục Tư Nguyên càng đen.

À, hóa ra là để xác định vị trí qua video à...

Lăng Hàm sờ sờ mũi rồi cảm di động đi tới bờ sông, dưới ánh mắt soi mói của mọi người, dựa vào mệnh lệnh giờ lên hạ xuống rồi quay trái quay phải của Lục Tư Nguyên để quơ quơ cánh tay, một lúc lâu sau Lục Tư Nguyên nói: “Thấy đoạn đường ngoằn ngoèo phía trước không? Tôi nhớ chỗ tôi nhặt cậu ở gần một đoạn ngoằn ngoèo, nơi đó có một vách đá khá dốc, cái đoạn phía trước kia rất giống.”

Lăng Hàm nói biết rồi.

“Biết rồi?” Lục Tư Nguyên hừ lạnh một tiếng: “Mau mau hoàn thành nhiệm vụ rồi chạy về đây, đừng nghĩ rằng tôi sẽ bỏ qua cho cậu.”

Lăng Hàm: “...”

Mọi nó, ai sợ ai chứ?

Có Lục Tư Nguyên đưa thêm manh mối cộng thêm ẩn tượng

mơ hồ của Lăng Hàm cuối cùng cũng xác nhận được vị trí.

Cảnh sát xuống nước trực vớt hồi lâu, cuối cùng tìm được một cái hòm da nằm trong đồng đá tảng gần bờ sông, bên trong chiếc hòm đó dính đầy bùn cát và bọt biển.

Cảnh sát Trương lắc lắc đầu: “Ngâm nước lâu lắm rồi, chắc chắc dấu vân tay đã biến mất.”

Lăng Hàm cúi người quan sát, chau mày.

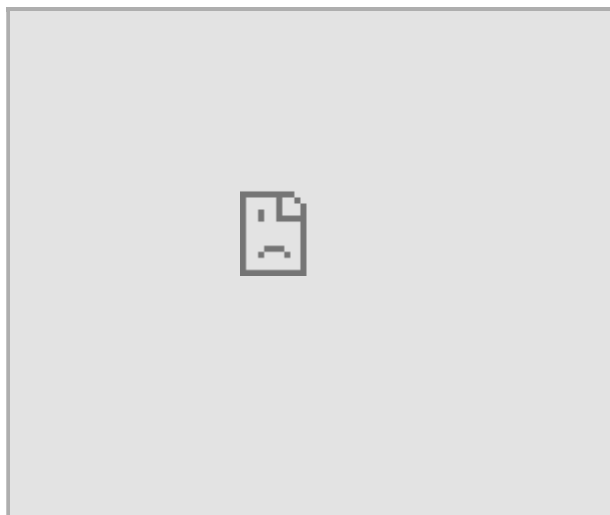
Chú Lê quan sát cái hòm một lát, an ủi: “Cháu yên tâm, bất cứ hung thủ nào cũng sẽ để lại dấu vết, nhất định sẽ có chứng cứ thôi.”

Lăng Hàm hỏi cảnh sát Trương: “Tai nạn giao thông điều tra đến đâu rồi? Thường Hoan... có nói gì không?”

Cảnh sát Trương nói: “Ở hiện trường không có camera, nhưng ở đoạn đường quốc lộ trước và sau đều có camera, quả thật đêm hôm đó xe của Thường Hoan có xuất hiện.”

Lăng Hàm nắm chặt tay: “Quả nhiên là cậu ta!”

“Có xuất hiện cũng không đủ để chứng minh cậu ta là thủ phạm.” Cảnh sát Trương nói.

Lăng Hàm sửng sốt.

Chú Lê an ủi: “Đừng lo lắng, sẽ có chứng cứ, cháu phải tin tưởng trên đời này không có bất cứ vụ án nào hoàn hảo đến mức không để lại chứng cứ nào hết.”

Cảnh sát Trương khuyên nhủ: “Xin hãy tin tưởng chúng tôi, chú Lê rất lợi hại.”

Lăng Hàm thoáng thả lỏng rồi cúi gập người xuống trước mặt mọi người: “Xin nhờ các vị.”

Thường Hoan đang lo lắng bất an đi tới đi lui trong căn hộ, một lát sau cậu ta đột nhiên phát điên mà hất tất cả đồ đạc trong tầm mắt xuống đất, chỉ một khoảnh khắc, toàn bộ đồ vật trên bàn, trên kệ đã vỡ nát.

“Ghe tởm! Ghe tởm!” Thường Hoan đấm không ngừng lên mặt bàn, gào thét nói: “Tôi cố gắng lâu như vậy chẳng lẽ bây giờ lại thành hai bàn tay trắng? Tôi không cam lòng! Tôi không cam lòng!”

Không cam lòng nhưng cũng vô cùng hối hận, hối hận vì cậu ta không nên quyết định đẩy Lăng Hàm vào chỗ chết như vậy. Lần đầu tiên giết Lăng Hàm chỉ đơn thuần là ngoài ý muốn, Thường Hoan thật sự không muốn giết Lăng Hàm, lúc đó là Lăng Hàm nhiều lần tổng tiền lại uy hiếp rồi đe dọa nên cậu ta mới bị tức đến mất lý trí rồi cầm cái bình đập tới, ai ngờ lại đập chết thật. Lúc đó Lăng Hàm đã hoàn toàn tắt thở nên Thường Hoan cho rằng Lăng Hàm đã chết, liền vội vã ném xác xuống sông.

Sau đó Thường Hoan lo lắng suốt một quãng thời gian, ai ngờ Lăng Hàm lại trở về!

Lăng Hàm không chết!

Lúc biết Lăng Hàm còn sống cậu ta thở phào một hơi, bởi vì cậu ta không cần gánh tội danh giết người cùng cảm giác dằn mặt, cũng không cần lo lắng sẽ bị bắt vào tù vì tội giết người nữa. Thế nhưng thở phào xong, trong lòng Thường Hoan lại có cảm giác sợ hãi, nếu như Lăng Hàm lại tiếp tục tổng tiền cậu ta thì phải làm sao? Nhớ đâu có một ngày Lăng Hàm công bố đoạn video kia thì sao? Những gì cậu ta hi sinh để có được sẽ bị phá hủy, sự nổi tiếng cũng sẽ biến mất! Quan trọng hơn là cậu ta đã suýt nữa giết chết Lăng Hàm, chắc chắn Lăng

Hàm không có khả năng tha cho cậu ta!

Thử đổi lại là mình, bản thân Thường Hoan cũng sẽ không thể để kẻ suýt giết mình rong chơi ngoài vòng pháp luật.

Loại cảm giác sợ hãi này giống như rắn độc quần lầy trái tim của Thương Hoan, khiến cậu ta nghi ngờ Lăng Hàm biết người hại mình là cậu ta. Sau khi Lăng Hàm trở về không có động tĩnh gì, Thường Hoan lại càng khẳng định nhất định đối phương muốn chinh chết mình. Cũng bởi vì đứng ở góc độ khác, người bình thường suýt nữa mất mạng làm sao có thể làm như không có chuyện gì, không có khả năng coi như không có chuyện gì xảy ra.

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, Thường Hoan vẫn quyết định ra tay trước, giết chết Lăng Hàm!

Thường Hoan theo dõi Lăng Hàm nhiều lần, có hai lần bị phát hiện còn những lần khác thì không, trong lúc đó cậu ta cũng có do dự, nhưng đêm hôm đó Thường Hoan nhìn thấy đoạn đường không có camera, lại thấy công trường toàn những vật liệu xây dựng sắc bén... hoàn toàn là một nơi lý tưởng để giết người.

Chỉ cần Lăng Hàm chết ở đó, mọi người sẽ cho rằng đó là tai nạn ngoài ý muốn.

Mọi thứ đều hoàn mỹ.

Thường Hoan ra tay dưới sự hấp dẫn cực lớn đó.

Thế nhưng cậu ta hoàn toàn không ngờ rằng mệnh của Lăng Hàm chưa tới, cậu không chết, lại càng không ngờ được rằng Lục Tư Nguyên ở trong xe của Lăng Hàm, hơn nữa Lăng Hàm còn nhanh tay báo công an khiến cậu ta trở tay không kịp.

Thường Hoan chưa bao giờ nghĩ tới chuyện cầu xin Lăng Hàm buông tha mình, thứ nhất cậu ta biết Lăng Hàm không có chứng cứ trực tiếp, thứ hai cậu ta không cảm thấy đối phương sẽ bỏ qua cho mình. Vậy nên Thường Hoan vận dụng các mối quan hệ của mình để tạo áp lực cho Lăng Hàm, ép Lăng Hàm phải rút đơn kiện, ai mà ngờ sự xuất hiện của Lục Tư Nguyên đã phá hỏng kế hoạch của cậu ta.

Chuyện tới nước này đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Thường Hoan...

Xả giận xong, Thường Hoan ngồi bệt xuống đất, hai mắt vô định nhìn lên trần nhà.

Chương 50: Lịch sử đen tối

Hai ngày sau, chú Lê thông báo cho Lăng Hàm trong hòm da kia có rất nhiều đồ riêng tư do Thường Hoan để lại, đủ để chứng minh Thường Hoan là chủ của nó, đồng thời trong chiếc hòm đó cũng lưu lại vết máu của Lăng Hàm, hoàn toàn khớp với những gì Lăng Hàm kể lại. Qua điều tra xe của Thường Hoan có phát hiện bánh xe lưu lại bùn đất ở khu vực gần công trường, mà trong đêm xảy ra vụ tai nạn, xe của Thường Hoan cũng được xác nhận có đi loanh quanh ở phụ cận hiện trường.

Lăng Hàm lúc này đã về được chung cư của mình, cậu im lặng lắng nghe, cuối cùng mỉm cười, nói: “Cảm ơn chú Lê.”

“Không cần cảm ơn chú, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.”
Chú Lê cười nói.

Cúp máy, Lăng Hàm đi vào thư phòng rồi cầm lấy quyển nhật kí màu đen kia, cậu khẽ nói: “Lăng Hàm, cậu có thể yên nghỉ được rồi.”

Sau đó cậu cầm quyển nhật kí đi vào nhà bếp, châm lửa rồi đốt nó cháy sạch. Quyển nhật kí cháy dần, tâm tình của Lăng Hàm cũng theo đó dần dần bình tĩnh lại, lần này coi như cậu đã giải quyết xong một đoạn nhân quả của mình.

Được chú Lê thông báo, Lăng Hàm báo tin cho bạn bè thân thiết của mình trước, còn có cả A Khôn.

A Khôn ở đầu bên kia giật mình: “Thật vậy sao?”

“Cứ chờ xem, không bao lâu nữa là Thường Hoan sẽ bị bắt thôi.” Việc đã nắm chắc phần thắng khiến giọng điệu của Lăng Hàm nghe nhẹ nhõm hơn.

“Cậu giỏi lắm thằng ranh này!” A Khôn cười, nói tiếp:
“Thường Hoan xuống ngựa, cậu lại có tiếng, sau này nhất định công ty sẽ bồi dưỡng cậu.”

Lăng Hàm nói: “Đó là chuyện sau này, cảm ơn anh Khôn lúc đầu đã chống đỡ giúp em.”

“Giữa chúng ta mà còn phải nói mấy lời này làm gì.” A Khôn lập tức nói: “Anh Khôn vẫn luôn tin cậu, nhất định là Thường Hoan sai rồi, cậu ta đáng bị trừng phạt đúng tội.”

Lăng Hàm lắc đầu, nói thêm hai câu khách sáo rồi cúp máy.

Tưởng Nghị cùng Âu Dĩnh cũng gọi điện thoại tới hỏi thăm, sau khi được Lăng Hàm khẳng định bọn họ đều vui vẻ. Tưởng Nghị nói: “Cứ có cảm giác cậu sắp phát đến nơi rồi ấy.”

Lăng Hàm bị cậu ta chọc cười: “Được rồi được rồi, chờ tôi phát nhất định sẽ không quên cậu.”

Hai người họ cười ha hả, lúc này cả hai người đều cho rằng sau vụ này Lăng Hàm sẽ cực kì nổi tiếng, sẽ được công ty coi trọng. Trước đây công ty bức Lăng Hàm muốn cậu rút đơn kiện cũng chỉ vì bọn họ cảm thấy Thường Hoan quan trọng, muốn hi sinh Lăng Hàm để giữ Thường Hoan. Nhưng lúc này đã không giống lúc xưa, Thường Hoan chắc chắn sẽ xuống ngựa mà độ phủ sóng của Lăng Hàm cũng đủ cao, vì lợi ích nên dù Lăng Hàm đắc tội với công ty thì công ty cũng sẽ thận trọng suy nghĩ sắp xếp cho cậu.

Vốn Lăng Hàm còn muốn gọi điện thông báo cho Lục Tư Nguyên nhưng do dự một hồi chỉ gửi một tin nhắn cảm ơn thật dài, cũng nói rằng chuyện đã giải quyết xong, sau này rảnh rồi nhất định sẽ chuyên tâm chăm sóc cho anh.

Sợ anh là một chuyện, nhìn thấy anh liền cảm thấy xấu hổ là chuyện khác, Lăng Hàm sợ mình nghĩ quá nhiều.

Sau đó, cậu nằm lên giường đi ngủ.

Thường Hoan bị bắt vào lúc đang quay chương trình ở GMG, đã nhiều ngày nay cậu ta sống trong thấp thỏm lo âu, chỉ sợ cảnh sát sẽ tìm được chứng cứ rồi tóm mình vào tù, thậm chí Thường Hoan đã chuẩn bị sẵn đường lui đi làm dân xuất ngoại. Cậu ta làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, cứ theo lịch trình đi làm việc để không khiến bất cứ kẻ nào nhìn ra sự khác thường của mình, đợi đến khi thủ tục làm xong là đi ngay lập tức, không ngờ cảnh sát lại đến nhanh như vậy.

Thế nên khi cảnh sát đưa ra lệnh tạm giam, sắc mặt của Thường Hoan trắng bệch, cả người nhũn ra.

Cậu ta không đi được nữa rồi.

Từ lúc Lăng Hàm báo cảnh sát đến giờ còn chưa tới một tuần, độ chú ý của dư luận đối với vụ án này vẫn chưa biến mất, ngoài cổng GMG thường xuyên có paparazi đến cầm chốt, cố gắng moi thêm càng nhiều tin tức. Xe cảnh sát vừa tiến vào cổng GMG là các phóng viên lập tức hành động, nhao nhao tràn lên, đến khi Thường Hoan bị cảnh sát dẫn ra là các phóng viên lao lên như vừa hít thuốc lắc, vây kín Thường Hoan.

“Thường Hoan, cậu thừa nhận cố ý giết chết Lăng Hàm sao?”

“Xin hỏi vì sao cậu lại muốn giết Lăng Hàm? Giữa hai người có thâm cừu đại hận gì?”

“Bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, xin hỏi cậu có gì muốn nói với người hâm mộ không?”

“Xin hỏi...”

“Có thể....”

Thường Hoan cúi đầu không nói một lời, cảnh sát nỗ lực ngăn cản phóng viên đang nhào đến, nhưng các phóng viên vẫn liều mạng chìa micro đến trước mặt Thường Hoan để cố hỏi được nhiều tin hơn.

Thường Hoan bị đẩy tới đẩy lui, trong quá trình này đầu của cậu ta không cẩn thận đập vào micro của phóng viên, vang lên một tiếng vang lớn.

Cậu ta ngậy người chốc lát rồi không nhin nổi gào lên: “Tôi bị anh ta ép! Là anh ta tổng tiền tôi! Tôi chỉ tự vệ! Chưa kể anh ta đâu có chết?”

Phóng viên nhanh nhạy hỏi: “Vì sao anh ta lại muốn tổng tiền anh?”

“Vòi tiền!” Thường Hoan nhăn mặt, quát âm lên: “Mỗi ngày anh ta đều tới vòi tiền, tôi thực sự không chịu nổi nữa! Các người nghĩ anh ta là con nhà giàu sao? Không phải! Anh ta được bao dưỡng đấy! Sau khi bị kim chủ đá đi anh ta liền chạy khắp nơi vay tiền, người khác không cho vay thì bắt đầu tống tiền tôi!”

“Tôi bị ép! Anh ta mới là kẻ khôn nạn! Tôi không giết người! Anh ta sống rất tốt!”

Các phóng viên còn muốn hỏi thêm nhưng cảnh sát đã kéo Thường Hoan vào xe cảnh sát.

Lúc Thường Hoan bị bắt Lăng Hàm đang nằm ngủ ở nhà, mấy ngày gần đây cậu ngủ không được ngon lắm, hiện giờ chuyện đã đi đến hồi kết nên mới đi ngủ bù. Tiếng chuông điện thoại réo liên tục khiến cậu tỉnh giấc, Lăng Hàm vươn một cánh tay ra từ trong chăn rồi cầm lấy điện thoại di động đang rung ầm ầm trên từ đầu giường lên, sau đó mơ mơ màng màng nhận cuộc gọi: “A lô...”

Giọng điệu của A Khôn có chút sắc nhọn: “Cậu đang làm gì đấy?”

Nghe thấy giọng của A Khôn khiến Lăng Hàm tỉnh táo hơn vài phần, cậu ngồi dậy đáp: “Em đang ngủ...”

“Điên à, bây giờ cậu còn có tâm trạng để mà ngủ sao?” A Khôn lên giọng: “Chuyện lớn rồi đây này.”

“Làm sao thế?”

“Tự đi đọc tin tức đi!” A Khôn nói.

Lăng Hàm vội vàng lật di động ra xem, tin thứ nhất là Thường Hoan đã bị bắt, tin thứ hai là Thường Hoan tiết lộ chuyện Lăng Hàm tống tiền.

Vừa mở báo ra, Lăng Hàm nhanh chóng đọc toàn bộ nội dung một lần, tổng kết lại là Thường Hoan bóc mẽ Lăng Hàm được bao dưỡng nhưng giả làm con nhà giàu, vì không có tiền nên đi tống tiền người khác.

Cư dân mạng phản ứng rất kịch liệt.

“Một vở kịch thật hay đây!”

“Biết ngay cả hai người này chẳng phải thứ tốt lành gì mà!”

“Thường Hoan chẳng phải hoa sen trắng, Lăng Hàm cũng chẳng ra làm sao!”

Lăng Hàm kéo xuống chút nữa, những bình luận mặt trái chiếm đa số. Trên Weibo của cậu lượng fan lại tăng vọt, đa phần là anti fan, số lượng bình luận đã lên đến chục nghìn.

Cư dân mạng tổng kết lại có mấy câu hỏi, thứ nhất, Lăng Hàm có thật sự tống tiền Thường Hoan hay không? Thứ hai, Lăng Hàm có thật sự là con nhà giàu hay không? Thứ ba, Lăng Hàm có từng được bao dưỡng hay không?

Đọc những bình luận này khiến niềm vui sướng hân hoan khi Thường Hoan bị bắt của Lăng Hàm biến mất không còn một mảnh.

“Lăng Hàm ơi là Lăng Hàm, cục diện rồi rầm rồi...” Lăng Hàm lắc đầu cười khô, khẽ thở dài.

Đầu óc của cậu nhanh chóng vận chuyển, nỗ lực tìm kiếm cách giải quyết tình hình. Thực ra Lăng Hàm đã sớm có đối sách ứng phó nếu Thường Hoan công bố chuyện cậu tống tiền, đó là kiên quyết không thừa nhận.

Lăng Hàm không phải kiểu người cổ hủ không biết xoay chuyển, chuyện tống tiền là do “Lăng Hàm trước kia” làm, hơn nữa cậu ta cũng đã phải trả giá vì hành động của mình, cho nên Lăng Hàm hiện tại chẳng ngu gì mà thừa nhận là do mình làm, thừa nhận sẽ chỉ khiến Thường Hoan vui vẻ còn cậu chẳng có chỗ tốt nào.

Trên màn hình di động đột nhiên xuất hiện ba chữ “Lục không tước” to đùng.

Lăng Hàm vội vã bấm nhận, lần trước không thấy Lục không tước hạ lệnh bảo cậu về chăm sóc nên cậu chạy thẳng luôn, không biết lúc này Lục không tước đã giận đến mức nào rồi.

Di động được kết nối, quả nhiên âm thanh nghiên răng nghiên lợi của Lục Tư Nguyên vang lên: “Cậu đúng là đồ hay gây sự!”

Sát khí nồng nặc toát ra từ màn hình điện thoại, Lăng Hàm rụt cổ một cái.

“Từ giờ trở đi, nếu có người hỏi cậu có tống tiền hay không thì kiên quyết phủ nhận cho tôi, có nghe không?”

“Hả?”

“Chẳng lẽ cậu muốn thừa nhận?” Khí áp ở đầu bên kia hơi thấp, anh đang cố gắng nhẫn nhịn nói tiếp: “Chuyện tống tiền chỉ có chúng ta biết, trước mặt Thường Hoan không có chứng cứ gì, chỉ cần cậu kiên quyết không thừa nhận thì cậu ta cũng không có cách nào! Bây giờ Thường Hoan muốn kéo cậu xuống nước, cậu thừa nhận tức là làm đúng theo kế hoạch của cậu ta! Nói chung lần này cậu ta nói cái gì cũng phải kiên quyết phủ nhận, tuyệt đối không được nhún nhường.”

Lăng Hàm không ngờ Lục Tư Nguyên sẽ nói như vậy, hơn nữa còn đưa ra biện pháp bảo vệ cậu trong thời gian nhanh nhất sau khi vụ việc xảy ra, thành thật mà nói Lăng Hàm rất cảm

động.

Lục Tư Nguyên ở đầu bên kia thấy Lăng Hàm vẫn im lặng liền nghĩ là do cách nói của mình quá nghiêm khắc, anh lại mềm giọng nói tiếp: “Yên tâm, không sao đâu.”

Chương 51: Bày tỏ

Khoảnh khắc ấy, Lăng Hàm cảm thấy trong lòng như bị thứ gì đó đâm vào, hơi đau xót và tê dại, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, chưa từng có ai nói như vậy với cậu cả. Kiếp trước, cậu rực rỡ chói lóa, đứng ở đỉnh cao trong làng giải trí, tự tin đến mức ngông cuồng tự đại, mạnh mẽ đến mức không biết sợ điều gì, nhưng trên thực tế, tận sâu trong nội tâm cậu vẫn biết sợ hãi, chỉ là cậu không thể thể hiện điều đó ra ngoài mà thôi. Sau khi được sống lại, mọi chuyện đều không được thuận lợi, cậu phải dốc hết toàn bộ sức lực của mình ra nhưng cuộc sống vẫn xảy ra vô số biến cố, sâu trong lòng cậu đè nén một nỗi bất an, nhưng nỗi bất an này lại không thể nói cho người khác được.

Lục Tư Nguyên lúc nào cũng xuất hiện vào thời điểm cậu khó khăn nhất, tựa như một vị cứu thế giải thoát cho cậu khỏi cơn hoạn nạn, một câu “Yên tâm, không sao đâu” kia giống như một liều thuốc an ủi có tác dụng mạnh nhất, vừa hiệu quả lại vừa có sức thuyết phục.

Sở dĩ cậu thấy cảm động là vì cậu biết đây không phải là những lời chót lưỡi đầu môi, càng không phải là những lời đường mật mà Chu Bắc Hiền lúc nào cũng nói nhưng lại rất khó để thực hiện được, cậu biết câu nói này là thật.

Tận sâu trong tim cậu như bị thủng một cái lỗ, có thứ gì đó nong nóng đang cuộn cuộn chảy ra ngoài, lấp đầy khoang ngực.

Lúc cậu sống lại, Lục Tư Nguyên đã cứu cậu...

Lúc cậu đang rơi vào bế tắc, chán nản, anh đã cho cậu cơ hội quay MV...

Lúc gặp tai nạn xe, anh đã dùng tính mạng của mình để bảo vệ cậu...

Lúc cậu mất hết danh dự, anh lại dùng sự tin tưởng của mình

để giúp đỡ cậu...

Tuy nhiều khi anh hung dữ với cậu, nhưng phần lớn thời gian lại bảo vệ cậu. Lăng Hàm không phải kẻ ngốc, cậu không phải là hoa sen trắng có thể vờ như không biết gì rồi cứ yên tâm hưởng thụ sự săn sóc này, một người có thể vì một người khác làm đến mức này đúng là đã ít lại càng ít hơn.

Liệu có phải Lục Tư Nguyên... thích cậu không?

Cậu đã nhiều lần nghĩ thầm trong lòng, nhưng lại cảm thấy điều đó là không thể. Đó là Lục Tư Nguyên đấy, là Lục Tư Nguyên kiêu ngạo tự phụ đó! Là Lục ảnh đế mà bất kể thân phận, địa vị, dung mạo hay tiền tài đều vượt trội hơn người, sao anh có thể thích cậu của bây giờ được? Phải nói là anh thích Bạch Tử Sách của trước kia thì có khả năng hơn, đã thế từ trước đến giờ cậu cũng không biết rốt cuộc anh có cong không nữa.

Cậu là gay, được một người đàn ông xuất sắc khác đối xử như vậy, sao có thể không rung động được? Sao có thể không nghĩ linh tinh đây?

Giờ cậu không thể kiềm chế được nữa rồi.

Nếu Lục Tư Nguyên thích cậu, vừa hay, cậu cũng có chút thích anh, hai người có thể thử xem thế nào...

“Lục Tư Nguyên.”

“Hửm?” Giọng mũi trầm thấp quyến rũ đến mức khó tả.

“Tại sao anh lại giúp tôi thế?” Lăng Hàm hỏi hộp siết chặt điệt thoại: “Sao anh phải liều cả mạng để cứu tôi vậy?”

Bên kia bỗng rơi vào im lặng.

“Tại sao?”

Trong phòng rất yên tĩnh, Lăng Hàm cảm thấy miệng lưỡi khô khan, cậu hít sâu một hơi cố để mình bình tĩnh lại, sau đó lại khẽ khàng hỏi: “Có phải là anh... thích tôi không?”

“Cậu nghĩ nhiều rồi!” Lục Tư Nguyên lập tức phủ định.

Lăng Hàm chờ ra, Lục Tư Nguyên trả lời quá nhanh, ngay đến một giây dừng lại để suy nghĩ cũng không có.

Mặt Lăng Hàm bỗng đỏ bừng lên, cậu xấu hổ đến mức chỉ hận không thể chui vào cái khe nào đó, nhưng cậu không phải kiểu xấu hổ đáng thương, dù giờ trong lòng đang thấy nhục không tả nổi nhưng cậu vẫn không hề thể hiện ra, ngược lại còn cười lớn, nói: “Thật đấy hả, vậy thì tôi yên tâm rồi. Anh tốt với tôi quá, làm tôi hơi ngượng, thật ra tôi cũng không thích anh, chỉ đùa thôi ha ha ha ha ha.”

Nói rồi cậu suýt nữa tự vả cho mình một cái, mẹ kiếp, nói năng cái kiểu gì vậy? Thế này chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi à.

Đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi, như thể không để ý tới lời nói có hàm ý khác của cậu, anh bình tĩnh nói: “Yên tâm, tôi có người mình thích rồi, sẽ không thích cậu đâu.”

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm gãi gãi đầu: “Ha ha, thế hả, vậy thì tốt quá, ờ thì, sau này chúng ta chính là bạn bè tốt... anh em tốt...”

Giọng nói trầm thấp từ đầu bên kia cắt ngang mấy câu không đầu không đuôi này của cậu, giọng anh ngược lại với cậu, rất bình tĩnh: “Khi ấy cứu cậu ở bờ sông là vì đúng lúc tôi đi ngang qua, lúc quay MV cho cậu cơ hội là vì cảm thấy cậu thích hợp, lúc tai nạn xe tôi đang lái xe, tôi có trách nhiệm phải bảo vệ người ngồi cùng tôi. Còn về việc hiện tại giúp đỡ cậu là vì tôi không muốn kẻ tội phạm suýt nữa hại chết tôi được như ý... Cậu hiểu chưa?”

“... Tôi hiểu.”

“Nếu hành động của tôi khiến cậu hiểu lầm, vậy phiền cậu nhớ kỹ một câu: Trừ người trong lòng tôi ra, không thể có chuyện tôi sẽ yêu thêm ai khác.”

Lăng Hàm: “... Được, tôi nhớ rồi.”

Sau đó cậu dập điện thoại.

Trong căn phòng yên tĩnh, Lăng Hàm cầm điện thoại ngồi chờ ra đó, thế rồi cả người như mất hết sức lực mà ngã xuống giường.

Mẹ nó, mất mặt quá đi mất...

Sao Lục Tư Nguyên có thể thích cậu được chứ?

Lăng Hàm nằm trên giường lăn qua lăn lại một lúc lâu, sau đó cậu bật chăn ra rời khỏi giường, xỏ dép chạy vào nhà vệ sinh để rửa mặt, cuối cùng nước lạnh cũng đè được cảm xúc đang dâng trào trong lòng cậu xuống.

Cậu ngẩng đầu nhìn thấy hình ảnh tóc tai toán loạn, vẻ mặt mệt mỏi của mình trong gương.

Đây là lần đầu tiên mà Lăng Hàm mơ hồ cảm thấy thích một ai đó, đã thế còn có ý muốn bày tỏ. Kiếp trước, có bao nhiêu ong bướm theo đuổi cậu, nhưng chỉ có người ta tỏ tình với cậu, cậu chưa bao giờ chủ động thể hiện tình cảm của mình cả. Không ngờ hiện tại chỉ vừa mới nhen nhóm chút ý định muốn bày tỏ với người ta thôi mà đã bị người ta vô tình dập tắt luôn rồi.

Sau khi bị vả một cái như vậy, ngọn lửa tình yêu mông lung kia cũng theo đó mà tắt lịm, chỉ còn lại chút xấu hổ và cảm giác chịu thiệt theo lý tính.

“Chốt lại là sau này mình phải giữ khoảng cách với Lục Tư Nguyên thôi.”

Cậu nói với bản thân ở trong gương.

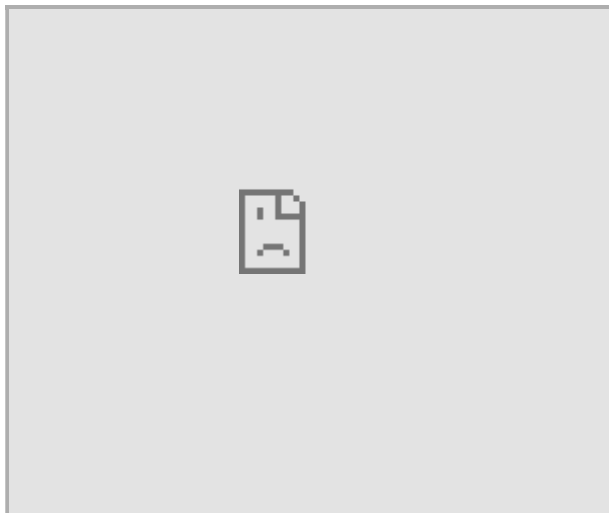
Rửa mặt xong, A Khôn gọi điện đến cho cậu, bảo cậu tới công ty một chuyến, Lăng Hàm nghe xong liền thu dọn đồ đạc rồi đi luôn.

Lục Tư Nguyên cảm thấy rất phiền muộn.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Lăng Hàm xong anh lại càng cảm thấy phiền hơn.

Anh nghiêm túc suy nghĩ lại cuộc trò chuyện giữa hai người,

lại chắc chắn rằng mình không hề nói sai. Trong vấn đề tình cảm, anh luôn tuân thủ một nguyên tắc: Nếu mình không có ý gì, vậy thì phải nói cho rõ ràng, không được để người ta suy nghĩ vẩn vơ.

Anh biết có rất nhiều người lúc biết được tình cảm của người khác thì luôn nói khéo, không muốn nói năng quá tuyệt tình, dẫn đến việc tình cảm cứ dây dưa không dứt. Anh không có sở thích dùng tình cảm của người khác để thỏa mãn lòng hư vinh của mình, chính vì lẽ đó mà bao năm nay scandal của anh vô cùng ít ỏi.

Anh không chắc rốt cuộc Lăng Hàm có thích mình không hay chỉ đang đùa, nhưng anh buộc phải làm rõ ràng ngay từ đầu, như vậy với ai cũng là tốt cả.

Chỉ là sau khi nói xong, không hiểu sao anh lại cảm thấy hơi bức bối.

Câu hỏi của Lăng Hàm cũng là câu hỏi mà anh muốn hỏi chính mình: Tại sao mình cứ để ý tới Lăng Hàm?

Tại sao?

Anh chắc chắn mình vẫn còn yêu người kia, dù rằng người ấy đã chết rồi.

Lục Tư Nguyên ngồi trên xe lăn cau mày, phát tay ra hiệu cho hộ lý đẩy anh ra chỗ bãi cỏ phía xa.

Một chiếc xe con màu đen đỗ trên đường trước tòa nhà, cô trợ lý giỏi giang xuống khỏi xe rồi vội đi vào, trên đường thấy Lục Tư Nguyên đang phơi nắng ngoài bãi cỏ, cô vội quay lại đi đến trước mặt anh, nói: “Sếp, tài liệu đây rồi ạ.”

Nói rồi, cô cung kính đưa tệp tài liệu cho Lục Tư Nguyên, Lục Tư Nguyên nhận lấy rồi mở ra xem: “Vất vả cho cô rồi.”

“Chuyện nên làm mà.” Cô trợ lý mỉm cười: “Bên phía Ứng Thiên Media nói chờ anh bình phục, hi vọng anh có thể qua đó xem thử.”

Lục Tư Nguyên đồng ý rồi lại hỏi: “Bên phía GMG có tin tức gì không?”

Cô trợ lý ngần ra, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại kịp, cô đáp: “Công ty rất chú trọng đến vụ của Thường Hoan và Lăng Hàm, trước mắt đang chuẩn bị buổi họp báo.”

“Họp báo?” Lục Tư Nguyên khựng lại.

“Phải.”

Anh bỏ tài liệu xuống, ngần đầu nói: “Tại sao phải mở họp báo? Chuyện này do bên cảnh sát xử lý, tất cả nguyên nhân, quá trình, kết quả bên cảnh sát đều công bố cả rồi, chuyện này rất rõ ràng, còn phải làm rõ với phóng viên điều gì nữa?”

Cô trợ lý dè dặt nói: “Tôi cũng không rõ lắm, hoặc là đang muốn tỏ thái độ...”

“Tỏ thái độ?” Lục Tư Nguyên khẽ cau hàng lông mày đẹp của mình lại, mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Bao giờ?” Anh hỏi.

“Hai giờ chiều ngày hôm nay.”

Hai giờ?

Lục Tư Nguyên sững người hỏi lại: “Giờ là mấy giờ rồi?”

Cô trợ lý giơ tay lên nhìn đồng hồ, đáp: “Đã hai giờ rồi ạ.”

Chương 52: Tường thuật

Tại tòa cao ốc GMG.

Lăng Hàm lòng đầy tâm sự vừa đẩy cửa vào thì phát hiện trong văn phòng không chỉ có một mình A Khôn mà còn có một người đàn ông đẹp trai khác đang ngồi trên ghế sofa màu đen – Chu Bắc Hiền.

Thấy cậu vào, A Khôn đang sốt ruột vội chạy ra đón, đưa một tờ giấy in A4 cho Lăng Hàm.

“Đây là cái gì?” Lăng Hàm ngờ vực hỏi, ánh mắt thoáng liếc về phía Chu Bắc Hiền đang đứng bên cạnh cười cười.

“Hai giờ chiều chúng ta sẽ mở họp báo, đây là bản thảo phát ngôn của cậu.” Về mặt A Khôn phức tạp, anh ta nói tiếp: “Liên quan tới chuyện giữa cậu với Thường Hoan.”

Lăng Hàm nhìn tờ giấy A4, trên đó viết:

Tôi muốn gửi lời xin lỗi chân thành tới mọi người vì chuyện của tôi và Thường Hoan đã mang đến rắc rối cho mọi người...

Ngay câu đầu tiên đã khiến Lăng Hàm phải cau chặt mày, càng đọc sắc mặt của cậu lại càng nặng nề hơn.

“... Tại đây, tôi xin tuyên bố sẽ rút khỏi làng giải trí, cảm ơn sự quan tâm của mọi người.”

Chờ Lăng Hàm đọc xong dòng cuối cùng, cả căn phòng đều trở nên yên tĩnh đến mức một chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng.

Lăng Hàm ngẩng đầu nói: “Anh Khôn, đây là chuyện quan trọng mà anh nói trong điện thoại sao? Bảo em tuyên bố rút khỏi làng giải trí trước công chúng?”

A Khôn có chút khó xử: “Đây là quyết định của công ty...”

Lăng Hàm lùi lại một bước, ánh mắt chuyển qua kẻ vẫn không nói gì là Chu Bắc Hiền: “Quyết định của công ty?”

Chu Bắc Hiền khoanh tay trước ngực: “Phải, là quyết định của công ty.”

“Tại sao đột nhiên lại đưa ra quyết định này?” Lăng Hàm vẫn không thể tin nổi, chuyện này quá bất ngờ, hơn nữa còn chẳng có lý do gì nữa.

Nụ cười của Chu Bắc Hiền vẫn dịu dàng như nước: “Chuyện của cậu chẳng lẽ cậu lại không biết?”

Lăng Hàm biết giờ không còn đường để lui nữa, cậu tập trung cao độ: “Ý anh là chuyện Thường Hoan chỉ trích tôi bắt chẹt cậu ta sao? Không hề có chuyện đó, cậu ta vu oan cho tôi.”

Chu Bắc Hiền vẫn cười rất dịu dàng, nhưng vẫn có thể dễ dàng thấy được vẻ khinh miệt trong ánh mắt của hắn: “Cậu ấy có vu oan cho cậu hay không, tự cậu rõ nhất không phải sao?”

“Tôi không hề làm chuyện đó.” Lăng Hàm bình tĩnh nói: “Đang yên đang lành bảo tôi rút khỏi làng giải trí, tôi tuyệt đối không đồng ý.”

Sau khi sống lại, nguyên nhân lớn nhất mà cậu lại vào giới giải trí là vì cậu không hề có các kỹ năng sống khác, hơn nữa vào giới này thì tiền mới kiếm nhanh được. Giờ cậu không còn cố chấp giành lại vị trí ảnh đế được người người mến mộ nữa, nhưng mình muốn đi là một chuyện, còn bị người ta ép rời khỏi giới giải trí lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Càng bắt cậu đi, cậu càng không chịu đi đây!

“Được, nếu cậu không chịu chấp nhận kết quả này, cậu có thể khiếu nại, công ty chúng tôi rất có tính người đây.”

Lăng Hàm thâm siết chặt nắm đấm: “Tôi sẽ khiếu nại.”

“Cậu buộc phải làm rõ sự việc trước hai giờ.” Chu Bắc Hiền đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Hiện tại là một giờ, cậu vẫn còn

một tiếng nữa.”

Lăng Hàm suýt chút nữa là ném luôn tờ giấy lên đầu hắn.

A Khôn thấy tình hình không ổn liền lao tới giảng hòa: “Ôi ôi ôi, đừng giận mà, có gì thì từ từ nói.”

Lăng Hàm tức giận quay lại: “Anh tưởng em sẽ đánh hắn à? Không đâu, làm vậy chỉ bẩn tay em thôi!”

Ai ngờ Chu Bắc Hiền nghe thấy cậu nói vậy lại chỉ lắc đầu, giống như thể anh ta đang bất lực trước một đứa trẻ nghịch ngợm vậy: “Lăng Hàm, tôi làm vậy là xuất phát từ lòng tốt. Tôi đoán cậu đang thầm nghĩ rằng tôi giỏi trò sau lưng cậu, nhưng nói thật cho cậu biết, chuyện này không liên quan gì tới tôi hết.”

Lăng Hàm cười lạnh.

Chu Bắc Hiền khẽ cười, nhún vai: “Đấy xem đi, trước đó cậu luôn miệng nói là Thường Hoan vu oan cho cậu, trách tôi không tin cậu, giờ chẳng phải cậu cũng đang không tin tôi đấy sao? Khiếu nại là đặc quyền tôi cho cậu, cậu nên cảm ơn tôi mới đúng chứ.”

Nếu người không hiểu hắn nghe thấy những lời này thì sẽ cảm thấy rất có lý, chắc chắn sẽ bị lay động, sẽ cảm thấy hắn là người tốt, nhưng Lăng Hàm lại rất rõ con người này. Chu Bắc Hiền giỏi nhất là việc trêu đùa trái tim người khác, cho người ta một hi vọng như có như không nhưng lại không cho một câu trả lời chắc chắn, nhìn những người đó phải vật lộn khổ sở vì những hi vọng đó nhưng cuối cùng vẫn chẳng được gì, đây chính là việc mà Chu Bắc Hiền thích làm nhất.

Lăng Hàm rất rõ trong lòng, dù cho công ty có ngửa mặt với hành động của cậu thì cùng lắm cũng chỉ đóng băng cậu, sẽ không bắt cậu công khai rút khỏi giới. Nếu đóng băng thì còn có cơ hội để mà vùng dậy, còn rút rồi sau này có trở lại, không những không có ai chấp nhận mà còn trở thành kẻ không giữ lời. Hiện tại, cậu bị ép rời khỏi giới giải trí, người ngoài sẽ cho rằng cậu chột dạ nên mới rời đi, chắc chắn sẽ không suy nghĩ sâu xa ẩn tình sau đó, rồi những lời ăn tiếng nói ấy sẽ là vết đen cả cuộc đời cậu.

Công ty không nhất thiết phải ép cậu đến mức không còn đường lui, cho nên đằng sau chuyện này nhất định là có người giở trò. Ngoài Thường Hoan và những kẻ được lợi đằng sau cậu ta ra, Chu Bắc Hiền cũng là một hiểm nghi.

Không biết có phải vì cậu đã trải qua nhiều khốn cảnh quá rồi không mà lúc này cậu rất bình tĩnh, cậu nói: “Tôi muốn làm rõ vấn đề, nếu không tôi sẽ không đọc bản tuyên bố này trước mặt mọi người đâu.”

A Khôn trợn mắt há mồm, không ngờ đến mức này rồi mà Lăng Hàm vẫn muốn vùng vẫy tới cùng.

Năm phút sau, các lãnh đạo cấp cao của công ty được triệu tập vào phòng họp, bàn về chuyện của Lăng Hàm. Trước đây không phải không có chuyện nhân viên cảm thấy bức xúc với các quyết định mà đưa ra khiếu nại, nhưng chuyện này ít, phải nói là cực ít. Họ là nhân viên ở tầng lớp cao, một nghệ sĩ tẹp riu như Lăng Hàm đi đòi quyền lợi thì đúng là đã ít lại càng ít hơn. Vì mọi người đều hiểu rõ mình không thể thành công được, cho nên không muốn thừa hơi làm gì.

Trên đường tới phòng họp, A Khôn lên nói với Lăng Hàm: “Không phải cậu có quan hệ rất tốt với Lục Tư Nguyên đấy sao, mau báo cho cậu ta biết chuyện đi.”

Lăng Hàm nghĩ tới mối tình còn chưa bắt đầu đã kết thúc của mình lại thấy mất mặt, cậu kiên quyết lắc đầu, cậu thật sự không còn mặt mũi đâu để mà làm phiền tới Lục Tư Nguyên nữa rồi.

A Khôn trợn mắt há mồm, vậy là muốn một mình đi chống lại mấy ông to bà lớn kia sao, tuy anh ta không tán thành với hành động của Lăng Hàm nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ngầu chết đi được.

Lăng Hàm nói: “Yên tâm đi, em sẽ nói rõ ràng. Đúng rồi, bên phía phóng viên chắc cũng sắp bắt đầu rồi đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Thế có nghĩa là phóng viên cũng đã đến cả rồi?”

A Khôn gật đầu, “Phải.”

“Em biết rồi.” Lăng Hàm đáp.

Các lãnh đạo nhanh chóng lục tục tiến vào phòng họp, họ đã nhận được thông báo, Lăng Hàm muốn khiếu nại.

Họ vừa thấy phục cậu lại vừa thấy phiền, họ biết chắc chắn Lăng Hàm đã đắc tội với ai đó, nhưng không ngờ cậu lại dám đòi làm rõ vấn đề, tuy cậu không sai, nhưng những nghệ sĩ không nghe lời thì luôn khiến người ta phải đau đầu.

Lát nữa bất kể Lăng Hàm có nói gì, quyết định của bọn họ dành cho Lăng Hàm cũng sẽ không thay đổi.

Ai nấy đều ôm tâm tư này vào phòng họp, nhưng vào tới nơi mấy vị lãnh đạo liền ngăn ra, chỉ thấy trên ghế trong phòng họp đã có phóng viên ngồi kín. Trưởng phòng quan hệ công chúng nhanh mắt phát hiện trong đám phóng viên này có vài người quen mặt, là phóng viên mà họ đã đặc biệt mời tới tham dự buổi họp báo.

Thấy các lãnh đạo đi vào, một phóng viên ở gần nhất đứng dậy: “Nghe nói Lăng Hàm muốn khiếu nại cách phạt của công ty, chúng tôi có thể ngồi dự được không?”

Các lãnh đạo: “...”

Chu Bắc Hiền đi ở phía sau cùng cau mày lại, nhưng có vẻ như không hề ngạc nhiên, hần mím cười đáp: “Hôm nay GMG chúng tôi đặc biệt mời các vị tới tham dự buổi họp báo, GMG làm việc công bằng rõ ràng, tất nhiên các vị có thể tham dự rồi.”

Sắc mặt của các lãnh đạo trở nên rất đặc sắc.

“Không biết Lăng Hàm muốn làm rõ vấn đề gì nhỉ?” Một cô phóng viên ở gần đó đứng dậy hỏi: “Chúng tôi có hỏi Lăng Hàm nhưng cậu ấy không chịu tiết lộ gì cả, nói cuối cùng rồi sẽ rõ hết.”

Các lãnh đạo đưa mắt nhìn nhau, trưởng phòng quan hệ công chúng là phản ứng nhanh nhất, anh ta cười đáp: “Đúng là chúng tôi có xử phạt Lăng Hàm, nhưng cậu ấy không phục cho nên mới đề nghị khiếu nại. GMG chúng tôi luôn làm việc với nguyên tắc công bằng, rõ ràng, tất nhiên sẽ cho cậu ấy cơ hội đề khiếu nại.”

“Xin hỏi là hình phạt thế nào vậy?” Phóng viên kia gắng hỏi: “Liệu có liên quan tới Thường Hoan không?”

Trưởng phòng quan hệ công chúng đã đâm lao thì phải theo lao, bên nào cũng khó xử, đành nói: “Chúng tôi bắt cậu ấy nộp phạt một khoản nhất định.”

Đám phóng viên bắt đầu rục rịch, nhao nhao lên hỏi, Chu Bắc Hiền cười tíu mắt đưa tay lên đề xuống: “Mời các vị ngồi, chúng ta chờ cậu ấy làm rõ xong đã rồi hỏi cũng không muộn.”

Phóng viên tất nhiên sẽ nể mặt con trai nhà họ Chu, cho nên đều đồng loạt ngồi về chỗ của mình.

Phòng họp yên tĩnh lại, các lãnh đạo ngồi xuống các ghế trên đầu trong phòng họp.

Chương 53: Trốn tránh

Lăng Hàm đứng giữa phòng họp, đối diện với cả một hàng lãnh đạo trước mặt cũng không hề tỏ ra rụt rè sợ hãi, cậu khẽ quay về phía phóng viên cúi người, nói: “Thưa các vị, có thể các vị cảm thấy tôi giống như một thằng oắt cứ thích đối địch với mọi người, nhưng có những lời tôi phải nói rõ ràng. Các vị đều biết dạo gần đây có rất nhiều chuyện xảy ra, các tin tức trái chiều về tôi phải gọi là nhiều vô cùng, khiến cho công ty phải chịu ảnh hưởng nhất định, tôi vô cùng xin lỗi...”

Nói tới đây, Lăng Hàm lại cúi gập người trước mặt các lãnh đạo.

“... nhưng công ty cho rằng chuyện giữa tôi và Thường Hoan gây ra tổn thất cho công ty, phạt tôi một vạn thì tôi không chấp nhận...”

Có một lãnh đạo muốn lên tiếng nhưng lại bị bạn mình kéo lại, khẽ nói: “Anh muốn làm gì?”

“Chúng ta có thể nói chúng ta không phạt cậu ta vì chuyện của Thường Hoan.”

“Anh không thấy bản thảo phát ngôn trên tay cậu ta à? Nếu lát nữa cậu ta vạch mặt công bố nội dung bản thảo phát ngôn, anh bảo đám phóng viên sẽ nghĩ sao về công ty chúng ta hả? Anh còn muốn ở lại nữa không?”

Nghe thấy anh ta nói vậy, người kia liền biết điều ngồi lại vị trí.

Thế là trong suốt quá trình làm sáng tỏ vụ việc tiếp đó, Lăng Hàm và các lãnh đạo chỉ triển khai thảo luận việc “Phạt một vạn có hợp lý hay không”, cuối cùng kết thúc bằng việc phạt năm nghìn vì Lăng Hàm nghỉ làm không phép gây ra tổn thất cho công ty, đương nhiên Lăng Hàm cũng nắm chắc bất cứ thời cơ nào để phủ định các tin đồn trái chiều về mình.

Đùa chắc, những lúc thế này tất nhiên bảo vệ mình là việc quan trọng nhất rồi, có thể nào thì cứ phủ định trước đã rồi tính tiếp. Còn về vấn đề có những chuyện kia thật không, tương lai có bị đào ra hay không thì cậu không thể quan tâm nhiều được đến thế.

Cả quá trình tiến triển rất thuận lợi, tiếc là sắc mặt của các lãnh đạo lại rất khó coi.

Chờ kết thúc khiếu nại là đến giờ họp báo, các lãnh đạo khách sáo trả lời vài câu hỏi của phóng viên rồi dồn dập rời đi. Lăng Hàm và các phóng viên quay trở lại nơi tổ chức họp báo, cậu vừa đi vừa ung dung trả lời các câu hỏi của phóng viên.

Chuyện đến bước này rồi, buổi họp báo cũng chỉ có thể tổ chức theo đúng lịch thôi, trưởng phòng quan hệ công chúng nói vài câu mở màn đơn giản rồi bảo Lăng Hàm lên phát biểu.

Lăng Hàm lặng lẽ lên sân khấu, nhìn xung quanh nói: “Tôi biết trong lòng các vị đang có rất nhiều câu hỏi, hôm nay tôi cố động viên bản thân đứng đây để nói cho mọi người biết, tôi chấp nhận lời phê bình của mọi người, cũng chấp nhận các chất vấn của mọi người.”

Có buổi khiếu nại làm bước đệm, các phóng viên cũng không hùng hổ nữa, hầu hết các câu hỏi đều là những câu mà mọi người đang quan tâm nhất vào thời điểm này.

“Thường Hoan từng nói cậu bắt chẹt cậu ta, không biết có chuyện này không?”

“Không có, cậu ta chỉ muốn trả thù tôi thôi.”

Sau đó, phóng viên lại truy hỏi rất nhiều câu, Lăng Hàm đều phủ nhận hết, cậu thừa nhận mình ham hư vinh nên mới giả bộ giàu có, thật ra gia cảnh không được tốt lắm.

Chu Bắc Hiền nheo mắt nhìn chằm chằm Lăng Hàm, thầm kinh ngạc. Lăng Hàm có thể trả lời lưu loát trước những câu hỏi dồn dập của phóng viên, thái độ ung dung, hành động phóng khoáng cứ như thể đã từng trải qua chuyện này vô số lần. Bất lẽ là cách xử lý khiếu nại hay trả lời câu hỏi trong họp báo cậu đều vượt qua một cách trót lọt, xử lý rất đẹp mắt.

Thú vị đây.

Tinh thần của Lăng Hàm tập trung cao độ, kiếp này cậu nói chuyện gì cũng chưa từng phải động não đến vậy, mỗi câu nói đều phải cân nhắc kĩ lưỡng rồi mới nói ra, nửa tiếng họp báo với cậu cứ như là nửa tiếng đánh trận vậy.

Những phóng viên được mời tới đây đều đã được GMG đánh tiếng từ trước, tuy rất kinh ngạc khi thấy nội dung bị thay đổi nhưng họ không phải kẻ ngốc, mọi người đều không đăng bài viết đã soạn sẵn từ trước mà viết lại rồi gửi cho Chủ biên.

Đương nhiên họ cũng không thể viết GMG không tốt, về phần Lăng Hàm, nếu Lăng Hàm đã thay đổi nội dung phát ngôn, họ sẽ tự động cho rằng GMG tới sát nút thì đối ý muốn giữ lại Lăng Hàm, trên bản thảo sẽ đánh giá về Lăng Hàm nhiều hơn. Buổi họp báo cuối cùng cũng kết thúc trong sự ăn ý của đôi bên.

“Sếp?” Cạnh cửa phòng họp báo, cô trợ lý đẩy xe lăn chuẩn bị tiến vào lại bị Lục Tư Nguyên lên tiếng ngăn lại.

“Về thôi.”

Cô trợ lý rất kinh ngạc: “Không vào sao?”

Lúc biết tin sắp mở họp báo, Lục Tư Nguyên bất chấp sự ngăn cản của bác sĩ mà vội vàng quay về đây, không ngờ tới nơi thì đã kết thúc rồi.

“Không vào nữa.” Lục Tư Nguyên liếc qua Lăng Hàm đang bình tĩnh đáp trả câu trả lời của phóng viên, ra hiệu cho trợ lý đẩy anh ra ngoài.

Lăng Hàm cố giữ tinh thần tỉnh táo để ứng đối với mọi người xung quanh, bất giác ngẩng đầu lên trông thấy ngoài cửa hình như có người mới rời đi, cậu đang muốn qua đó nhìn kỹ hơn thì lại bị người ta ngắt lời.

Sau khi kết thúc họp báo, Lăng Hàm mệt mỏi cực độ, A Khôn thấy vậy liền bảo cậu về nghỉ ngơi, thái độ khách sáo hơn rất nhiều. Lăng Hàm thấy ánh mắt kì dị của anh ta liền biết sau vụ

này chắc A Khôn sẽ thay đổi cách nhìn về mình, nhưng cậu cũng chẳng để tâm.

Cậu tranh thủ lôi điện thoại ra xem tin tức, những bình luận liên quan tới mình vẫn đang hot, khen chê đều có cả nhưng chê bai thì nhiều hơn. Cậu mở Weibo ra, lượng người theo dõi lại tăng lên đáng kể, cũng phải xấp xỉ lượng fan của những ngôi sao hạng A, hạng B. Lăng Hàm biết rõ mình không mua nhiều lượng theo dõi, cho nên con số này thật sự rất khá.

Đây gọi là tốt xấu lẫn lộn đấy à?

Lăng Hàm nhìn trời, từ góc độ nào đó thì cũng có thể coi là chuyện tốt nhỉ.

Lâu rồi không đăng Weibo, Lăng Hàm suy tư trong chốc lát rồi trình trọng viết: “Vụ án đã kết thúc, công đạo ở trong lòng mỗi người, cảm ơn mọi người đã quan tâm và theo dõi.”

Vừa mới đăng được vài giây, bình luận bên dưới đã tăng vùn vụt, có người chửi mắng, có người chất vấn, có người chế giễu, nhưng không ngờ còn có người ủng hộ cậu.

Lăng Hàm hơi bất ngờ, cậu bị lộ ra nhiều lịch sử đen tối như vậy mà vẫn có người chịu ủng hộ, đây đúng là tình yêu chân thật rồi.

Sau đó anti và fan lại bắt đầu lao vào chiến nhau, một bên nói Lăng Hàm làm chuyện xấu xa không trong sạch, bên còn lại nói Lăng Hàm là người bị hại không nên bị chê trách, tóm lại ai cũng có lý riêng của mình, cuối cùng lại lỗi vụ trước đây Lăng Hàm khoe thân với giả bộ giàu có ra nói lại một chập nữa.

Lăng Hàm trầm nghĩ: Chắc những lịch sử đen tối này sẽ theo cậu cả đời rồi.

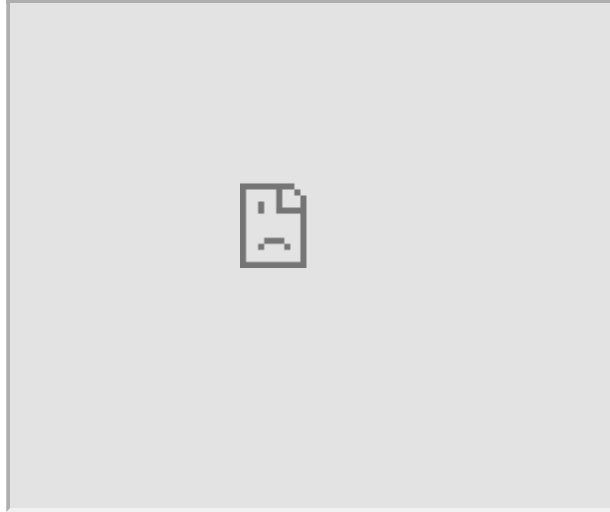
Mọi chuyện kết thúc, Lăng Hàm bỗng nhớ ra cậu vẫn còn nợ ân tình của Lục Tư Nguyên. Lục Tư Nguyên từng yêu cầu cậu ở bên cạnh chăm sóc cho anh, sau đó cậu lại lén chạy mất, chọc Lục Tư Nguyên giận điên lên, nếu chuyện này đã kết thúc, cậu cũng nên thực hiện lời hứa quay về chăm sóc anh.

Nhưng nghĩ tới việc sáng nay bị từ chối thăm như vậy, Lăng

Hàm lại hơi chùn bước.

Hai người gặp nhau thì sẽ ngượng ngùng lắm, lỡ anh ta hiểu làm thì sao? Liệu có cảm thấy da mặt mình dày quá không?

Tại hành lang tòa nhà GMG.

Lục Tư Nguyên đang chuẩn bị rời đi, ai ngờ lại bị người ta phát hiện. Trưởng phòng bộ phận phát hành trông thấy anh thì mắt sáng rực lên, vội chạy tới chỗ anh nói: “Lục tổng, anh về rồi à?”

Lục Tư Nguyên ngẩng lên, khẽ nói: “Tôi sắp đi rồi, có chuyện gì không?”

“Là thế này, anh cũng biết dạo gần đây Lăng Hàm có nhiều tin tức xấu, mà cậu ta lại vừa mới tham gia MV của anh, công ty đang nghĩ là không được thích hợp...” Trưởng phòng phát hành uyển chuyển nói.

“Tại sao lại không thích hợp?”

“Sợ là sẽ ảnh hưởng tới album của anh...”

Lục Tư Nguyên cau mày: “Tôi đã sắp xếp xong hết lịch trình rồi, album cũng sắp được tung ra, giờ anh mới nói với tôi là không được, chẳng lẽ muốn tôi làm lại từ đầu à?”

Trưởng phòng phát hành có chút khó xử: “Chuyện này...”

“Daniel đã về Pháp rồi, nếu muốn quay lại thì cần phải tìm diễn viên và ê kíp, lãng phí thời gian tiền bạc không nói, chất lượng cũng không được bảo đảm, tại sao tôi phải chịu chuyện thiệt thòi như vậy?”

Trưởng phòng phát hành dè dặt nói: “Hay là... không phát hành hai ca khúc đó?”

“Không phát hành?” Lục Tư Nguyên cười như không cười.

Trưởng phòng phát hành tê cả da đầu: “Hai bài có Lãng Hàm...”

“Vì Lãng Hàm? Giờ Lãng Hàm đang hot, không phải rất tốt đấy sao?”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết, cứ theo kế hoạch mà làm.” Lục Tư Nguyên quyết.

Thấy thái độ kiên quyết của anh, trưởng phòng phát hành đành phải nghe theo.

Đúng lúc này Lục Tư Nguyên vô tình ngẩng lên, trông thấy Lãng Hàm đang ở góc ngoặt đi tới, vội nói với trợ lý: “Đi thôi!”

Nếu để Lãng Hàm hỏi sao anh lại ở đây thì khó xử lắm.

Cô trợ lý không hiểu gì nên chỉ tiến tới đẩy anh đi, bỏ lại trưởng phòng phát hành đang nghệt mặt tại chỗ. Anh ta còn chưa nói hết cơ mà!

Một người điềm tĩnh, lạnh lùng như Lục Tư Nguyên rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì vậy? Tại sao tự dưng lại trở nên thất thố như thế?

Anh ta ngoảnh lại, chỉ thấy Lãng Hàm đang nổi tiếng dạo gần đây đeo ba lô đi tới, có vẻ như cậu nhìn thấy anh ta nên còn lịch sự gật đầu chào hỏi. Trưởng phòng bộ phận phát hành theo phản xạ cũng gật đầu đáp lại, trơ mắt nhìn cậu đi về hướng Lục Tư Nguyên đã biết mất.

Chương 54: Tức giận

Lục Tư Nguyên đi trước Lăng Hàm, nhưng vì ngồi xe lăn không thể đi nhanh được, thấy sắp bị đuổi kịp, anh liền liếc sang lối thoát hiểm bên cạnh, ra hiệu cho trợ lý đẩy mình vào đó rồi che chắn hộ.

Trợ lý nghe vậy kinh ngạc vô cùng nhưng vẫn nghe theo mà che người anh đi, Lăng Hàm đeo ba lô đi ngang qua cũng không chú ý tới bên này.

Chờ Lăng Hàm đi rồi, Lục Tư Nguyên mới bảo trợ lý đẩy anh ra khỏi đó, cô trợ lý thấy vẻ mặt ung dung thản nhiên của anh lại càng không thể hiểu nổi anh đang muốn làm gì, chẳng lẽ người mà sếp vừa tránh là Lăng Hàm?

Cô trợ lý ôm một bụng nghi vấn, nhưng vì ngại thân phận đôi bên nên cũng không hỏi thẳng ra.

Chưa đi được mấy bước, Lục Tư Nguyên như cảm nhận được gì đó mà móc điện thoại trong túi ra, sắc mặt khẽ thay đổi. Cô trợ lý ở trên cao nhìn xuống vô tình liếc thấy nội dung bên trong: Anh Lục, tôi tới đây.

Người gửi tin là Husky.

Trợ lý bắt đầu nổi hứng hóng hót: Husky là ai? Tại sao có thể khiến sắc mặt của sếp thay đổi ghê đến vậy?

“Đi thôi!” Lục Tư Nguyên lên tiếng, giọng nói có chút vội vã.

Trợ lý vội vàng đẩy Lục Tư Nguyên vào thang máy, dựa vào hai năm kinh nghiệm đi theo Lục Tư Nguyên, cô biết Lục Tư Nguyên đang sốt ruột thật sự.

Hai người nhanh chóng lên xe, suốt đường phóng xe như bay về bệnh viện Nam An, tốc độ này khiến cô trợ lý không khỏi hết hồn. Trong hai năm cô đi theo Lục Tư Nguyên, Lục Tư Nguyên lúc nào cũng tỏ ra bình tĩnh, ung dung, rất hiếm

khi trở nên vội vã như thế này, không biết cái người tên Husky kia là nhân vật máu mặt cỡ nào nhỉ?

Về tới bệnh viện Nam An, câu đầu tiên mà Lục Tư Nguyên nói với vệ sĩ là: “Có ai tới đây không?”

Vệ sĩ đáp: “Không có.”

Sau đó, Lục Tư Nguyên bảo vệ sĩ đẩy anh lên phòng bệnh ở tầng ba, lại dặn dò tất cả mọi người: “Không được phép nói cho bất cứ ai chuyện hôm nay tôi từng rời khỏi đây.”

Mọi người đều đáp vâng.

Cô trợ lý lại buồn bực: Sao sếp lại phải giấu chuyện mình ra ngoài? Nếu vệ sĩ không nói dối, rõ ràng là Husky vẫn chưa tới, chẳng lẽ sếp vội vã trở về là vì muốn về trước khi người tên Husky kia tới sao? Giấu chuyện mình ra ngoài cũng là để giấu Husky à?

Cô trợ lý càng lúc càng thấy tò mò hơn về thân phận của người tên Husky này, người có thể khiến sếp của cô tốn công tốn sức như thế, cô thật sự rất muốn gặp được.

Mười phút sau, có người đẩy cửa phòng bệnh ra, người bước vào khiến trợ lý kinh ngạc không thôi. Không ngờ lại là Lăng Hàm vừa mới thấy không lâu trước đó!

Không phải chứ, chẳng lẽ Husky là Lăng Hàm?

Cô trợ lý nhìn sếp đang nằm trên giường cầm sách nghiêm túc nghiên cứu, lại nhìn cậu thanh niên ngoài cửa, trong lòng hỗn loạn.

“Tôi... tôi về rồi đây.”

Lăng Hàm hơi xấu hổ gãi gãi đầu, cậu có gương mặt đẹp trai và con mắt sâu hun hút, con tim cô trợ lý bỗng đập thình thịch.

Không có ai trả lời.

Cô trợ lý thấy cậu thanh niên ngượng ngịu đến mức không biết làm gì cho ổn liền quay đầu lại nói: “Sếp...”

“Cô ra ngoài đi.” Lục Tư Nguyên tựa như ra khỏi thế giới trong sách, hất cằm ra hiệu cho trợ lý.

Cô trợ lý hiểu ngay vấn đề, rất thức thời nói: “Tôi còn có chuyện, xin phép đi trước.”

Sau đó cô sóng đôi guốc cao ra khỏi phòng bệnh, lúc cô lách người đi ra vô tình trông thấy nụ cười hiếm hoi của sếp nhà mình.

Sau khi trợ lý đi rồi, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người là Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên, không ai nói gì cả.

Một lúc lâu sau, Lăng Hàm đành phải lên tiếng trước: “Anh Lục, tôi...”

Anh Lục chậm rãi đặt sách lên đầu giường, nhướn hàng lông mày đẹp của mình lên hỏi: “Đeo cái gì đấy?”

“À, quần áo của tôi.” Lăng Hàm mở ba lô lấy quần áo bên trong ra, cậu thường để sẵn vài bộ ở công ty cho nên tiện thì cầm theo luôn.

“Quần áo?”

“Phải.” Lăng Hàm cầm một bộ nói: “Tôi sẽ tuân thủ lời hứa túc trực ở đây chăm sóc anh cho đến khi anh xuất viện. Tôi không biết phải ở đây bao lâu cho nên mang quần áo sạch tới để thay.”

Lục Tư Nguyên: “...”

Lục Tư Nguyên dường như rất kinh ngạc: “Túc trực chăm sóc cho tôi?”

Lăng Hàm chớp mắt: “Phải.”

Lục Tư Nguyên cười lạnh: “Chắc không làm được một nửa rồi lại chạy mất đấy chứ?”

Lăng Hàm xấu hổ lắc đầu: “Lần này tuyệt đối không như thế nữa.”

Cậu tiến tới mở tủ quần áo ra, treo quần áo của mình vào đó.

Lục Tư Nguyên không ừ hử gì, vẫn tiếp tục đọc sách, như thể quyển sách đó là thứ thu hút nhất trên đời này vậy.

Anh không nói gì, Lăng Hàm lại đang xấu hổ vì sáng nay mới bị từ chối nên cũng cố gắng không lên tiếng trước, hai người chưa bao giờ ở cạnh nhau mà lại im lặng đến vậy.

Chiếc giường nhỏ bên cạnh vẫn chưa bị dọn đi, chăn đệm sạch sẽ như mới, như thể đang chờ Lăng Hàm nằm xuống bất cứ lúc nào.

Lăng Hàm đứng một lát liền đi tới trước mặt Lục Tư Nguyên: “Nếu anh có gì cần dặn dò thì cứ việc nói.”

Ngôn từ của cậu vô cùng khách sáo, dù sao thì tốt nhất cũng nên giữ khoảng cách.

Nhưng Lục Tư Nguyên còn chẳng buồn ngược mắt lên.

Căn phòng hơi tĩnh lặng.

Lăng Hàm nghĩ, liệu có phải Lục Tư Nguyên ghét mình rồi không? Sáng nay vừa bị từ chối, tối lại mặt dày xáp tới, chắc là bị anh ghét rồi.

Lăng Hàm chán chừ một hồi lại hỏi: “Có cần tôi làm gì không?”

Cuối cùng Lục Tư Nguyên cũng chịu trả lời cậu: “Không cần.”

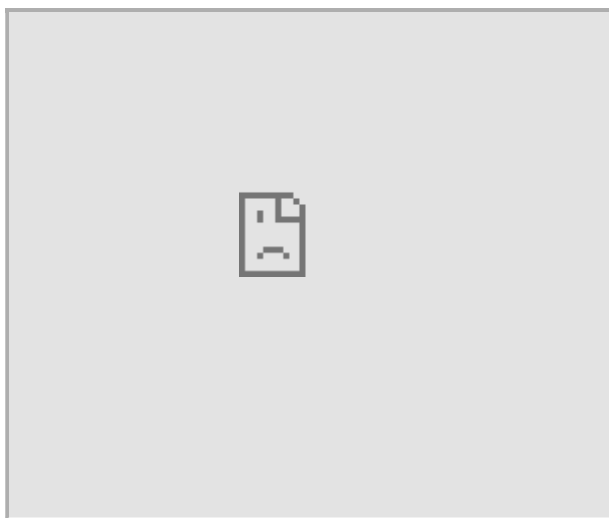
“Vậy tôi ra ngoài trước, nếu có gì cần dặn thì cứ gọi điện thoại cho tôi.” Lăng Hàm hoàn toàn trung ra dáng vẻ hâu hạ người khác.

Thấy Lục Tư Nguyên không trả lời, cậu lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh, từ đầu đến cuối, Lục Tư Nguyên không hề liếc cậu đến một cái.

Chờ Lăng Hàm đi rồi, Lục Tư Nguyên mới bỏ sách xuống, thờ dài một hơi.

Tốt lắm, cậu ta không biết mình tới GMG thấy cậu ta.

Hai ngày sau đó, Lục Tư Nguyên vẫn rất ít nói, chỉ dặn Lăng Hàm làm một số chuyện vặt vãnh. Lăng Hàm đáp ứng mọi yêu cầu của Lục Tư Nguyên, cái gì không biết làm thì cậu sẽ hỏi y tá hoặc hộ lý để họ dạy cho, nghiêm túc học cách làm của họ, thế nên cũng nhanh chóng thân được với đám y tá.

Y tá nói: “Giờ anh Lăng hoàn toàn có thể một mình chăm sóc người bệnh được rồi.”

“Vậy sao?”

“Phải. Anh học rất nhanh.”

Lăng Hàm được khen thì hơi đắc ý, nhưng nghĩ đến thái độ của Lục Tư Nguyên thì lại khiêm tốn đi vài phần.

“Anh Lăng với anh Lục là bạn tốt của nhau à?” Y tá cười hỏi.

Lăng Hàm không biết nên trả lời thế nào, đáp: “Anh Lục có ơn với tôi.”

Hai người vui vẻ nói chuyện, điện thoại Lăng Hàm vang lên, cậu cầm lên nhìn một cái rồi nói với y tá: “Anh Lục gọi tôi rồi, lần sau nói chuyện tiếp nhé.”

Mặt cô y tá khẽ đỏ lên, đáp ừ.

Lăng Hàm vội quay trở lại phòng bệnh, Lục Tư Nguyên cười như không cười: “Đi đâu đấy?”

“Không đi đâu cả, chỉ ra ngoài đi dạo chút thôi...” Lăng Hàm đi tới: “Có muốn uống nước không?”

Lục Tư Nguyên không ừ hử gì.

Lăng Hàm rót cho anh một cốc nước ấm.

Lục Tư Nguyên nhận lấy uống một ngụm, thờ ơ nói: “Cậu thích cô y tá đó à?”

Lăng Hàm ngẩn ra, ngập ngừng một lúc lâu rồi mới nói: “Không đến mức thế, nhưng cô ấy khá dễ thương.”

Lục Tư Nguyên đặt cốc nước lên bàn, ngược mắt lên nhìn cậu: “Có muốn tôi làm mai cho cậu không?”

Lăng Hàm giật nảy mình, vội xua tay: “Đừng đừng đừng, tôi không có ý đó đâu, tôi chỉ coi cô ấy như bạn thôi.”

“Bạn?” Cặp mắt Lục Tư Nguyên đen sâu hun hút: “Nhưng cô ấy có vẻ không coi cậu là bạn đâu.”

Lăng Hàm hơi sững sờ.

Hai hàng lông mày đẹp của Lục Tư Nguyên khẽ cau lại ánh lên vẻ trào phúng: “Không có ngôi sao nữ cho nên buồn chán quá đi tán tỉnh y tá à?”

Lời nói châm chọc này khiến Lăng Hàm không dễ chịu chút nào.

“Nào là Âu Dĩnh, nào là Trương Nghệ Tuyền, giờ lại thêm một cô y tá, đúng là gặp ai yêu người đó, nực cười hơn là trước đó còn bày tỏ với tôi nữa chứ.” Lục Tư Nguyên nhếch miệng cười châm biếm: “Tiêu chuẩn chọn người của cậu là xuống tay với người ở gần nhất, bất kể nam nữ à?”

Mặt Lăng Hàm như nóng bừng lên, đây là lần đầu tiên Lục Tư Nguyên nhắc tới chuyện cậu tỏ tình, Lăng Hàm cảm thấy mặt mặt vô cùng, mà thái độ châm biếm của Lục Tư Nguyên khiến cậu chỉ hận không thể biến mất khỏi đây ngay lập tức.

“Tôi không có...” Lãng Hàm cúi thấp đầu: “Có phải anh Lục quan tâm hơi nhiều rồi không? Tôi ở bên ai thì có liên quan gì tới anh Lục đâu nhỉ?”

Lục Tư Nguyên hơi trợn to mắt, như thể không tin được rằng Lãng Hàm sẽ nói những lời như vậy.

Lãng Hàm hít sâu một hơi, nói: “Nếu anh Lục đã không còn gì cần dặn dò nữa, vậy tôi ra ngoài trước nhé. Hi vọng anh Lục dưỡng thương cho tốt rồi nhanh chóng bình phục.”

Sau đó, chúng ta sẽ không gặp nhau nữa.

Cửa đóng lại.

Chương 55: Đánh cược

Lục Tư Nguyên bực dọc đấm xuống giường, anh thấy mình chẳng nói gì sai cả, Lăng Hàm vừa mới bày tỏ với anh chưa được bao lâu thì đã làm như không có chuyện gì mà thân mật với người phụ nữ khác, là ai thì cũng sẽ tức giận cả thôi. Nhưng khi thấy vẻ mặt của Lăng Hàm, anh lại cảm thấy hình như mình sai rồi.

Có điều muốn anh phải hạ mình xin lỗi thì không thể nào.

Từ đó về sau, Lăng Hàm cố gắng tránh nói chuyện với y tá, cô y tá có vẻ như cảm nhận được điều gì đó nên cũng không cười nói vui vẻ vô tư với Lăng Hàm như trước đây nữa.

Lúc Lăng Hàm đang đi dạo một mình dưới lầu thì bỗng thấy một chiếc xe đi tới, cửa xe mở ra, Tần Vĩnh mặc một bộ đồ âu, đi giày da bước xuống khỏi xe.

Lăng Hàm lên tiếng chào, Tần Vĩnh cười với cậu, Lăng Hàm cảm nhận được một chút lạnh nhạt từ trong nụ cười ấy của anh ta.

Đang định bắt chuyện thì Tần Vĩnh đã đi xa rồi.

Những lời Lăng Hàm định nói ra đành phải nuốt lại.

Tần Vĩnh đi vào phòng bệnh, báo cáo với Lục Tư Nguyên một số công việc, Lục Tư Nguyên cũng nghiêm túc lắng nghe. Sau khi bàn chuyện xong, Tần Vĩnh nói: “Cậu nghĩ cậu ta tới chăm sóc cậu thật à?”

Người anh ta nói là ai, không cần nói cũng biết.

Lục Tư Nguyên: “Lẽ nào không phải?”

Tần Vĩnh cười, lắc đầu: “Cậu ta cùng đường rồi nên mới tới cầu cạnh cậu thôi.”

Chuyện giữa Lăng Hàm và Thường Hoan đã kết thúc, nhưng tin tức truyền thông vẫn không chịu buông tha cho cậu, các tin đồn về cậu vẫn đầy trời. Mặt xấu có, mặt tốt cũng có. Lăng Hàm nổi thật rồi.

Nếu ở những công ty giải trí khác, dựa theo cách nổi tiếng này của Lăng Hàm chắc chắn sẽ tiện thể thúc đẩy tuyên truyền, nhưng từ lúc Lăng Hàm vào bệnh viện Nam An tới giờ cũng đã được một tuần rồi, công ty lại không hề cho cậu cơ hội làm việc, ngay đến cả bộ phim truyền hình trước đây A Khôn có nhắc tới chuyện thử vai giờ cũng mặc kệ luôn rồi.

Cậu là người đã bị vứt bỏ.

Đây là điều mà tất cả mọi người đều biết rõ.

Ngay đến cả A Khôn cũng dần không đoái hoài gì đến cậu nữa, nổi tiếng rồi, nếu độ nổi tiếng không thể biến thành lợi ích thực tế thì độ nổi tiếng đó cũng chỉ là cút chó thôi.

Lăng Hàm không hề nhắc đến chuyện công việc của mình, người khác nhìn vào thì đều nghĩ cậu mưu tính thâm sâu. Bất cứ ai mà gặp phải tình cảnh này cũng đều sẽ tìm đường “sống” cho mình, từ biểu hiện trước đây của Lăng Hàm có thể thấy cậu rất ham muốn danh vọng và tiền tài, giờ bỗng trở nên thanh tâm quả dục như thánh nhân, ai mà tin nổi chứ.

Tần Vĩnh nói: “Buổi họp báo lần trước phạm phải điều kiêng kỵ của công ty, sau này Lăng Hàm sẽ không có cơ hội nào nữa đâu. Chắc cậu ta cũng rõ tình cảnh của mình lúc này rồi cho nên mới tìm kiếm cơ hội mới, mà cậu chính là sự lựa chọn tốt nhất.”

Lục Tư Nguyên cười như không cười, thản nhiên đáp lại: “Tôi biết.”

Tần Vĩnh sừng sờ: “Tư Nguyên, dạo gần đây quả thật cậu ta đã thay đổi rất nhiều, nhưng cậu đừng quên cậu nói: Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Những lịch sử đen tối mà báo chí lôi ra thì mười cái đến tám chín cái là thật, tôi không nghĩ loại người như vậy sẽ đột nhiên thay đổi tính nết đâu.”

Lục Tư Nguyên trầm mặc hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Chẳng lẽ không thể cho người khác trở nên tốt đẹp hơn được à? Trước đây từng phạm sai lầm, lẽ nào phải bị phỉ nhổ cả đời?”

“Đây là cái giá cậu ta phải trả khi phạm phải sai lầm.” Tần Vĩnh trở nên nghiêm túc hơn: “Nếu sai mà không cần trả giá, vậy trên đời này còn ai phải làm người tốt tiếp nữa? Nếu người xấu chỉ cần cúi đầu xin lỗi thì có thể được tha thứ, vậy những người được coi là lương thiện kia sao có thể cam tâm được?”

“Nói gì nghiêm trọng thế, tôi không muốn nghe những lời này.” Lục Tư Nguyên cau mày lại.

Tần Vĩnh: “Cậu thật sự tin rằng cậu ta tới đây là để chăm sóc cậu?”

Lục Tư Nguyên bình tĩnh đáp: “Đúng vậy, tôi tin cậu ấy.”

“Có muốn đánh cược không?”

“Cược cái gì?” Lục Tư Nguyên cau mày.

“Đánh cược trước khi cậu ra viện cậu ta nhất định sẽ đưa ra yêu cầu, nếu cậu ta đề nghị cậu làm chuyện gì đó, chứng tỏ cậu ta có ý muốn lợi dụng cậu, sau này chúng ta sẽ không qua lại với cậu ta nữa, còn nếu không... tôi sẽ không bao giờ can thiệp vào chuyện giữa cậu và cậu ta nữa.”

Lục Tư Nguyên cười như không cười: “Anh có can thiệp hay không với tôi không quan trọng, quyết định của tôi trước giờ đều không bị ai làm ảnh hưởng cả.”

Tần Vĩnh tức tối nhú mày, cổ đờ nén cơn giận xuống nói: “Cậu có cược không?”

Lục Tư Nguyên cười lắc đầu: “Được thôi.”

Thái độ của anh khiến người ta không hiểu được anh đang nghĩ gì.

Lăng Hàm hoàn toàn không hề biết gì về chuyện hai người họ đánh cược với nhau, tâm trạng của cậu không được tốt lắm, vì cậu biết được tin từ A Khôn, nói rằng vì cậu gây chuyện trong cuộc họp báo, cho nên lãnh đạo nào đó và một số quản lý đã bị

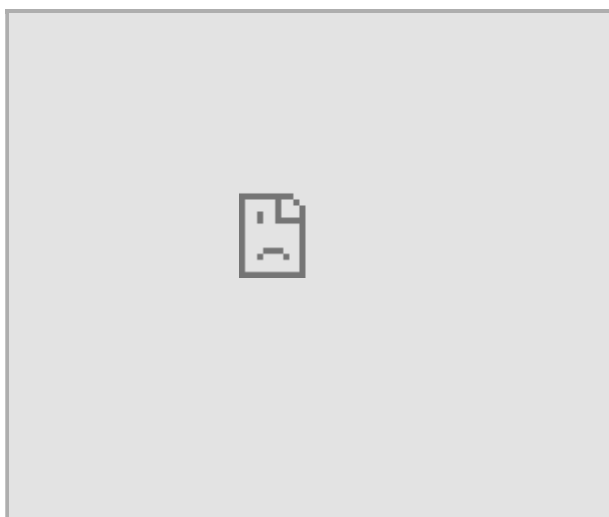
đuổi việc vì giải quyết mọi chuyện không thỏa đáng, nghe nói người được thay thế là người của Chu Bắc Hiền.

Lăng Hàm ngẫm nghĩ liền biết bản thân trở thành con dao cho Chu Bắc Hiền sử dụng rồi, chẳng trách tự dưng hắn có lòng tốt cho cậu cơ hội khiếu nại, thì ra là vì muốn đối phó với người khác.

Nghĩ lại liền thấy bực mình.

Nhưng cậu nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, tiếp tục toàn tâm toàn ý làm hộ lý cho Lục Tư Nguyên. Lục không tức cũng không khó hầu, rất ít khi hành hạ cậu, có điều hai người càng lúc càng ít nói chuyện với nhau. Trước đây, lúc hai người đấu khẩu hoặc trêu chọc nhau, Lục Tư Nguyên vẫn trưng ra cái vẻ như lần đầu gặp mặt, lạnh lùng và khó tiếp cận. Giờ cãi nhau thành ra không vui thế này, Lăng Hàm cũng cố gắng không chế bản thân, hai người thật sự giống một mối quan hệ giữa bệnh nhân và hộ lý, càng thờ ơ nhau hơn.

Cả hai ôm tâm tư như vậy nửa tháng trời, cuối cùng Lục Tư Nguyên cũng xuất viện.

Trước hôm xuất viện một ngày, Lục Tư Nguyên bảo Lăng Hàm đỡ mình ra bãi cỏ bên ngoài tản bộ, cỏ cây trong viện tươi tốt, bầu không khí trong lành mát mẻ. Nửa tháng sống nhàn nhã khiến Lăng Hàm thấy hơi lưu luyến.

“Bạn có gì muốn nói với tôi không?” Lục Tư Nguyên hỏi.

“Hả?” Lăng Hàm không hiểu.

“Nghe nói dạo gần đây cậu không nhận được công việc nào à?”

Lời nói mang tính ám thị rõ ràng như thế khiến Lăng Hàm sững sờ, nếu là người khác thì sẽ thuận nước đẩy thuyền theo, nói mình khó khăn, nhân cơ hội này để xin này xin nọ, nhưng Lăng Hàm tự nhận thấy cậu đã nhận quá nhiều ơn của Lục Tư Nguyên, cho nên không nhờ vả anh điều gì nữa.

“Vẫn ổn, tạm thời tôi không nghĩ tới những chuyện này.” Lăng Hàm khách sáo đáp: “Dù sao lâu lắm cũng không được nghỉ, giờ được thoải mái thế này cũng thích.”

Những ngày qua nói là chăm sóc, nhưng thật ra Lục Tư Nguyên cũng không sai bảo gì cậu, cuộc sống vô cùng nhàn hạ, dễ chịu, nhưng chuyện cô y tá cứ như chiếc gai đâm trong lòng. Sao Lục Tư Nguyên lại có thể nghĩ cậu như vậy?

“Thật sự không có gì khác muốn nói với tôi à?” Lục Tư Nguyên hỏi lại.

Lăng Hàm cảm thấy hôm nay Lục Tư Nguyên thật kì lạ.

“Không có thật mà, không thì anh nói coi tôi nên nói cái gì đây?”

Lục Tư Nguyên nghe cậu nói vậy lại chỉ nghiêng mặt đi không nói gì nữa, giây phút anh quay đi, Lăng Hàm vô tình nhìn thấy khóe miệng anh khẽ nhếch lên, có vẻ như tâm trạng đang rất tốt.

Hôm sau, Tần Vĩnh tới đón Lục Tư Nguyên ra viện, hai người họ căn bản không cần phải động tay, chỉ đứng ở ngoài chờ người ta thu dọn cho, Lăng Hàm tép riu đành phải yên phận ở trong phòng thu dọn hành lý của mình.

Tần Vĩnh đứng ở hành lang, hỏi: “Thế nào, cậu ta có yêu cầu gì không?”

Lục Tư Nguyên nhìn Lăng Hàm đang tất bật trong phòng, lắc

đầu.

Tần Vĩnh rất kinh ngạc: “Cậu ta không đề cập chuyện công việc với cậu à?”

“Không.”

Tần Vĩnh bĩu môi: “Không ngờ đấy nhé, chẳng lẽ tôi nhìn lầm cậu ta rồi?”

“Lần này tôi thắng rồi.” Lục Tư Nguyên khẽ nói: “Sau này đừng nói những lời không tốt về cậu ấy trước mặt tôi nữa.”

Tần Vĩnh nhún vai: “OK, sau này tôi sẽ không nói xấu cậu ta nữa.”

Chương 56: Đánh nhau

Lăng Hàm thu dọn quần áo trong tủ nhét vào ba lô của mình, động tác rất thô bạo.

Điện thoại trong túi áo bỗng vang lên, cậu cầm lên xem, thấy trên màn hình hiển thị một dãy số lạ, Lăng Hàm sợ bỏ lỡ cơ hội làm việc liền đặt điện thoại xuống rồi nghe máy: “Xin hỏi ai thế?”

“Ai thế?” Bên kia bật cười.

Lăng Hàm không hiểu gì cả.

Giọng nói đàn ông dễ nghe truyền ra, quyến rũ vô cùng: “Ra sân bay đón tôi.”

“A lô...” Lăng Hàm còn chưa kịp nói gì, đầu bên kia đã dập máy.

Cậu cầm điện thoại ngẩn ra, giọng người đàn ông kia nghe rất khê, rất êm tai, thuộc kiểu khiến người ta nghe mà mê mẩn, hơn nữa giọng điệu đó rõ ràng là người quen!

Chẳng lẽ là người quen trước kia của Lăng Hàm.

Nghĩ tới đám bạn ngoài giới, Lăng Hàm hít sâu một hơi, dạo gần đây những kẻ kiêu thấy sang bắt quàng làm họ này nhiều vô cùng, cậu tuyệt đối sẽ không dính líu quan hệ với bất cứ người quen cũ nào của Lăng Hàm trước đây!

Vừa quay lại thì phát hiện Lục Tư Nguyên đi vào, anh đứng trước cửa, dáng vẻ muốn nói lại thôi. Ánh sáng mặt trời chiếu lên lưng anh, khiến cả người anh như có một vầng sáng ấm áp. Mái tóc đen của anh cũng ánh lên, làn da trắng như trong suốt, cả người cứ như thủy tinh, đẹp đẽ vô cùng.

“Anh Lục, đồ đạc được thu dọn xong hết cả rồi.” Các hộ lý tiến tới báo cáo.

Lục Tư Nguyên khẽ gật, ra hiệu cho họ ra ngoài.

Chờ người đi hết rồi, Lục Tư Nguyên mới chậm rãi tiến vào.

Lăng Hàm biết anh có điều muốn nói, liền đứng dậy: “Anh Lục.”

Lục Tư Nguyên nhét tay phải trong túi áo jacket màu nâu, có vẻ không được tự nhiên lắm: “Xin lỗi, lần trước tôi nói chuyện hơi quá đáng với cậu.”

Lăng Hàm sững sờ, Lục không tức mà lại xin lỗi á, mặt trời mọc đằng tây đây à?

“Anh Lục xin lỗi chuyện gì cơ?”

Lục Tư Nguyên đành nói: “Lần trước là tôi không đúng, không nên hiểu lầm quan hệ giữa cậu và cô y tá kia, mong cậu thứ lỗi.”

Thái độ của anh rất thành khẩn.

Lăng Hàm nghĩ tới những chuyện mà người này đã làm cho mình, lập tức tha thứ cho anh ngay, cậu cười đáp: “Tôi quên lâu rồi.”

Có lẽ vì không quen phải xin lỗi người khác nên Lục Tư Nguyên nghe vậy cũng chỉ gật đầu rồi ra khỏi phòng.

Chờ tất cả được thu dọn ổn thỏa rồi, đám người Lăng Hàm ra về. Giữa đường Lăng Hàm xuống xe, tạm biệt Lục Tư Nguyên rồi vui vẻ về chung cư của mình. Không biết có phải Lăng Hàm bị ảo giác không nhưng cậu cảm thấy tâm trạng của Lục Tư Nguyên có vẻ rất tốt, trên đường đi thậm chí còn chủ động bắt chuyện với cậu.

Lăng Hàm không phải là người thù dai nhớ lâu, chỉ cần người ta tốt với cậu, cậu sẽ dễ dàng quên đi ác ý của người ta. Cậu cảm thấy Lục Tư Nguyên rất tốt, trừ việc tính tình hơi khó ở ra thì mọi thứ đều rất hoàn hảo.

Trở về căn chung cư phải xa cách nửa tháng, Lăng Hàm cảm thấy rất vui. Lúc ở bệnh viện, cậu ăn ở chung với Lục Tư Nguyên nên làm gì cũng không được tự nhiên, không thể quá buông thả bản thân, về tới địa bàn của mình, tâm tình bỗng tự do hẳn.

Cậu mở cửa, đèn cảm ứng trong phòng khách nghe thấy tiếng động liền sáng lên, sau đó Lăng Hàm phát hiện dưới ánh đèn sáng chói, một người đàn ông xa lạ đang ngồi trên chiếc ghế sofa đắt tiền của cậu. Tóc người đàn ông này rất ngắn, làn da màu lúa mạch, mặc một chiếc áo sơ mi bóng màu xám, cà vạt vẫn xanh được kéo xuống ngực, cúc áo phanh rộng để lộ ra nước da nâu bóng nhẵn.

Tivi trong phòng khách đang bật nhưng không có tiếng, đang chiếu quảng cáo dầu gội đầu. Người đàn ông kia chăm chú xem tivi như thể đang tập trung tinh thần để xem một bộ phim rất hay vậy.

Lăng Hàm giật mình, còn chưa kịp hỏi “anh là ai” thì người đàn ông kia đã quay đầu qua nói: “Về rồi đấy à?”

Giọng điệu quen thuộc.

Anh ta có gương mặt anh tuấn, là kiểu đẹp mà trong giới giải trí rất dễ nhận ra.

Lăng Hàm lùi lại ra cửa, cảnh giác hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi là ai?” Người đàn ông kia kinh ngạc nhướn mày, bật cười, giọng điệu ngả ngớn.

Giọng nói này nghe rất quen tai, Lăng Hàm nhanh chóng nhớ lại: “Anh là người đã gọi điện cho tôi à?”

“Phải, bảo cậu tới đón tôi, kết quả cậu lại không tới, cậu đứng là to gan hơn nhiều rồi đấy.” Người đàn ông đứng dậy khỏi sofa, anh ta rất cao, vóc dáng cũng rất đẹp, nhìn cũng chỉ khoảng ngoài ba mươi, giống kiểu người tinh anh của xã hội.

Lúc này Lăng Hàm mới liếc thấy chiếc va li màu đen bên cạnh sofa, trên đó vẫn còn dán giấy kiểm tra an ninh.

“Sao anh lại ở trong nhà tôi? Anh biết mật mã à?” Lăng Hàm

chất vấn.

“Nhà của cậu?” Người đàn ông kia nghe mà như nghe một câu chuyện cười: “Lăng Hàm, mới hai tháng không gặp, cậu càng lúc càng kỳ lạ rồi đây.”

Lăng Hàm vẫn cảnh giác.

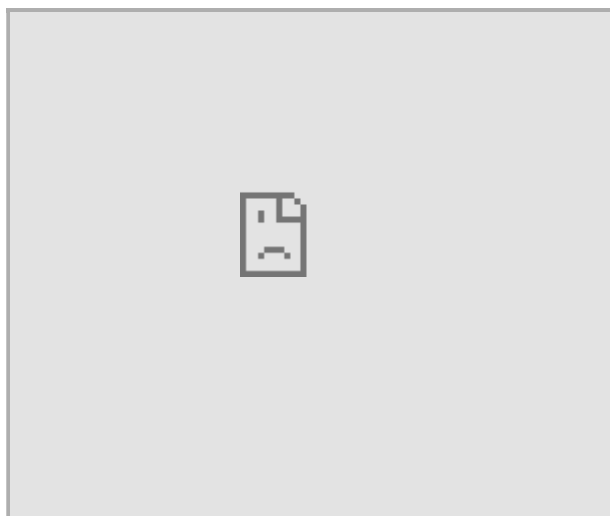
“Đây là nhà của tôi, cho cậu ở tạm một thời gian mà đã thành nhà cậu rồi?”

Lời của người đàn ông này khiến Lăng Hàm hoàn toàn điếng người.

“Có điều, mới theo tôi được nửa năm cậu đã muốn lấy nhà của tôi, cậu nghĩ mình đáng cái giá này sao?” Người đàn ông nghiêng đầu, giọng nói không che giấu được sự trào phúng: “Cho cậu một con xe đã là quá lắm rồi, đừng có mà lòng tham không đáy.”

Vì quá sốc nên Lăng Hàm không nói ra được câu nào, tuy người đàn ông này không lấy chứng cứ ra, nhưng cậu biết lời anh ta nói là thật. Vì với tình hình kinh tế trước đây của Lăng Hàm, cậu ta không thể nào mua nổi căn nhà này, cũng không thể nào mua được Porsche, nhưng chỉ dựa vào điều này cũng không thể chứng minh được người đàn ông này chính là chủ nhà.

“Anh tên gì?” Lăng Hàm hỏi.

Người đàn ông kia phì cười, vừa cười vừa lắc đầu, như thể Lăng Hàm vừa hỏi một câu rất ngu xuẩn.

“Không chịu nói cho tôi biết?”

Người đàn ông kia tiếp tục lắc đầu.

Lăng Hàm hít sâu một hơi, đi ra chỗ thiết bị báo động để liên hệ với quản lý tòa nhà.

Nghiep vụ ở khu này rất tốt nên liên lạc được cũng nhanh.

“Có một người đàn ông xông vào nhà tôi, tự xưng là chủ nhà...”

Thấy Lăng Hàm làm thật, người đàn ông kia sai bước tới, đẩy Lăng Hàm ra, nói vào điện thoại: “Xin lỗi, chỉ là hiểu lầm thôi.”

Sau đó ấn tắt.

Lúc quay đầu lại, mặt mũi anh ta sa sầm: “Cậu làm gì thế?”

“Anh không nói cho tôi biết tên của anh.” Lăng Hàm đứng thẳng người lên. Người đàn ông kia rất khỏe, hơn nữa vừa rồi anh ta không kiềm chế nên động tác đẩy người hơi thô bạo, đẩy cậu lên tường.

Anh ta đi tới bóp cằm cậu: “Tôi tên gì mà cậu cũng không biết?”

Lăng Hàm bỗng nổi giận, hất tay anh ta ra, sức của cậu cũng không yếu cho nên giằng co một hồi cuối cùng cũng thoát được ra.

Anh ta bất ngờ bị cậu bẻ vặn tay, đau đến cau mày, lập tức giơ tay lên muốn tát cậu.

Lăng Hàm không chịu thiệt, lúc tay anh ta chưa kịp đánh xuống, cậu đã nhấc chân phải lên đạp vào bụng anh ta. Cái đạp này không nhẹ chút nào, đạp một cái mà khiến cho người đàn ông cao hơn cậu cả cái đầu cũng phải lùi lại hai bước, đạp vào

bức tường đối diện.

Mắt người đàn ông đỏ ngầu lên.

“Mẹ nó, cậu dám đập tôi!”

Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi, không hề báo trước đập mạnh Lăng Hàm một cái.

Lăng Hàm sớm biết anh ta sẽ trả đòn nên đã kịp thời tránh được, còn vớ luôn đôi giày đá bóng ném vào mặt anh ta. Nhân lúc người đàn ông kia tránh đi, cậu xông tới huých cả khuỷu tay vào ngực anh ta, một huých này khiến người đàn ông ngã luôn xuống đất.

“Đmm! Mày dám đánh ông à!” Lăng Hàm đá loạn xạ vào mặt người đàn ông kia.

“Đệch mẹ! Con mẹ nó, mày dám đánh vào mặt tao à!” Người đàn ông vừa che chắn vừa chửi: “Mẹ nó, mày muốn chết có đúng không?”

Lăng Hàm nghe thấy vậy lại càng đánh dữ hơn.

Chương 57: Bao dưỡng

Cơ thể Lăng Hàm không có nhiều ưu thế, chỉ dựa vào việc đánh ngã được người kia trước, chuẩn bị dốc hết sức để đánh cho anh ta nằm bò. Thấy người đàn ông kia bảo vệ mặt mình, cậu liền biết mặt là nhược điểm của anh ta, thế là cứ vậy mà tấn vào mặt. Ai ngờ đánh mãi đánh mãi, người đàn ông kia lại như bình tĩnh lại, cũng không bảo vệ mặt nữa, thấy cậu đánh là liền chống đỡ, cậu cũng không làm được gì nữa cả.

Có mấy lần anh ta định lật người lại nhưng đều bị Lăng Hàm đè chặt, hai người cứ lăn qua lộn lại, không dứt ra được.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Hai người đang đánh nhau đến đỏ cả mắt liền ngừng lại.

“Xin hỏi anh Lăng có nhà không?” Bên ngoài có người cất tiếng hỏi.

“Xuống!” Người ở bên dưới gầm lên.

Lăng Hàm chân chừ.

“Mau lên!” Anh ta tức tối gắt.

“Anh biết điều một chút cho tôi!” Lăng Hàm cảnh cáo, đứng dậy đi mở cửa.

Người đứng ngoài cửa là quản lý tòa nhà, anh ta mặc đồng phục, thấy cửa mở ra liền nói: “Anh Lăng...”

Có lẽ vì thấy dáng vẻ chật vật của Lăng Hàm, anh ta không khỏi giật mình, mắt tròn tròn lên: “Chẳng lẽ có người xông vào nhà anh thật?”

Lăng Hàm đang định nói thì người đàn ông phía sau lưng bò dậy, chỉnh lại quần áo đi tới bên cạnh, cố gắng áp chế cơn giận nói với người quản lý: “Đã nói là hiểu lầm rồi mà, về đi.”

Nhìn dáng vẻ bê bối quá mức của cả hai người, người quản lý lại tròn to mắt hơn, trong mắt xẹt qua vẻ ngờ vực không rõ ràng, bên trái là Lăng Hàm đang không được tự nhiên lắm, người đàn ông bên phải thì đang sầm sì mặt mày, anh ta nghi ngờ hỏi: “Anh Chu, hai người làm sao vậy?”

Lăng Hàm sững sờ: “Anh ta là chủ nhà thật sao?”

Quản lý tòa nhà không hiểu gì, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Phải, anh ấy là chủ nhà, xin hỏi...”

Lăng Hàm: “...”

“Không sao nữa rồi.” Người đàn ông họ Chu nói.

“Không có việc gì vậy tôi xin phép về trước.” Chắc thấy hai người không nói rõ ràng với nhau, nhân viên quản lý cũng thức thời rời đi.

Chờ anh ta đi rồi, Lăng Hàm bỗng cảm thấy bầu không khí ngột ngạt không tả nổi.

Má nó, không ngờ lại là chủ nhà thật, không, nên nói là kim chủ mới đúng.

Thế cũng có nghĩa là, mình vừa mới tấn chủ nhà kiêm chủ xe kiêm cả kim chủ đây hả?

Người đàn ông đóng sầm cửa lại, đang định ra tay, Lăng Hàm đã lùi về phòng khách, lớn tiếng kêu lên: “Chờ đã!”

Người đàn ông hùng hổ như trâu chọi tiến vào phòng, vừa đi anh ta vừa xắn tay áo, để lộ ra cánh tay màu lúa mạch rất vạm vỡ, nếu mà bị đâm mấy cái chắc răng cũng bay sạch cho xem. Anh ta vừa xắn tay áo vừa áp sát về phía Lăng Hàm, ánh mắt hung ác: “Muộn rồi! Giờ có xin tha cũng không có tác dụng gì đâu!”

Lăng Hàm cảm thấy mình vẫn còn cơ hội được cứu, cậu vừa lùi vừa nói lớn: “Tôi không cố ý mà, tôi bị mất trí nhớ, thật sự không nhớ ra anh là ai cả!”

Người đàn ông cười lạnh, căn bản không hề nghe cậu giải thích, anh ta lao vào cậu như một con báo săn mồi: “Cậu tưởng cậu đang đóng phim Hàn Quốc đấy à?”

Mẹ nó, vụ này toi rồi.

Lăng Hàm vội chạy ra đằng sau sofa, tốc độ của cậu rất nhanh, hơn nữa cậu cũng đã chuẩn bị chạy sẵn nên người đàn ông kia cũng chỉ có nước vô huyệt.

Anh ta càng tức hơn, giận tím mặt, nhìn chằm chằm Lăng Hàm như thể muốn ăn tươi nuốt sống cậu.

“Anh giai à, chuyện đó...”

Lăng Hàm còn đang định nói gì đó để cứu vãn tình thế, kết quả người đàn ông kia lại tiếp tục lao về phía cậu.

“Tôi bị mất trí nhớ thật mà, nếu không tôi cũng nào dám báo bảo vệ đúng không?” Lăng Hàm vừa trốn sự truy đuổi của người đàn ông vừa chạy, hai người cứ chạy lòng vòng quanh cái sofa.

Nửa tiếng đồng hồ sau, cả hai đều đã mệt đến mức thở dốc.

“Mẹ nó, cậu đừng có chạy.” Anh ta chống một tay xuống ghế, một tay chỉ Lăng Hàm mà mắng.

Lăng Hàm không có nhiều sức lực nhưng động tác của cậu rất linh hoạt, chạy cũng nhanh, không bị anh ta bắt được cũng đủ khiến bản thân cậu kinh ngạc.

“Chúng ta đình chiến được không?” Lăng Hàm giờ cờ trắng.

Có lẽ người đàn ông kia cũng mệt quá rồi, anh ta hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống sofa, Lăng Hàm cẩn thận ngồi ở một đầu, cơ thịt đều căng cứng, chuẩn bị chạy bất cứ lúc nào.

“Ý của tôi là...” Lăng Hàm khó khăn nói: “Căn nhà này là của anh? Xe là anh mua cho Lăng... tôi?”

Người đàn ông bật cười, không nói gì, nhưng vẻ mặt đã nói lên tất cả.

Lăng Hàm hít một hơi lạnh, nổi bất an ngay một lớn dần. Cậu cố gắng đè nén tâm trạng hỗn loạn trong lòng, gian nan nói: “Anh là... kim chủ của tôi?”

Cậu vốn định hỏi “Anh bao dưỡng tôi à?”, nhưng hai chữ kia nói ra ngược ngạo quá.

Người đàn ông nhún mày, nhún vai đáp: “Trước đây đúng là chúng ta có quan hệ này, cậu không tự biết rõ à?”

Lăng Hàm như bị sét đánh ngay tại chỗ, đầu óc cậu lập đi lập lại vài lần câu này rồi mới nói: “Trước đây là ý gì?”

“Trước đây nghĩa là...” Anh ta sờ lông mày của mình, cười lạnh nói tiếp: “Từ giờ trở đi, chúng ta không còn là loại quan hệ này nữa.”

Lăng Hàm hoàn toàn sững người.

“Tôi hết hứng thú với cậu từ lâu rồi, trước lúc tôi đi công tác, cậu quỳ gối cầu xin tôi, xin tôi cho cậu thêm một cơ hội, tôi mềm lòng nên mới đồng ý, ai ngờ vừa mới về cậu lại dám đánh tôi thế này, mẹ nó nữa.”

Lăng Hàm: “...”

Người đàn ông càng nói càng tức, anh ta đột nhiên đứng lên sofa nói: “Giờ thu dọn đồ đạc cút khỏi đây ngay, sau này đừng

có xuất hiện trong căn nhà này nữa, nghe rõ chưa!”

Lăng Hàm giật mình, lùi lại hai bước nói: “Anh bình tĩnh lại đã, tôi sẽ đi ngay, tôi đi ngay.”

Sau khi biết sự thật cậu đã thấp thỏm không yên, muốn đi từ lâu rồi.

“Cút!” Người đàn ông tức giận như một con rồng phun lửa, anh ta xua tay nói.

Lăng Hàm khá biết điều, nghe vậy nhanh chóng chạy vào phòng ngủ, nhét vài bộ đồ mình mới mua rồi cẩn thận đi ra cửa nhìn vào phòng khách.

Người đàn ông ngồi trong phòng khách khoanh tay trước ngực, cổ áo phanh rộng, cặp mắt đen bắn ra ánh sáng lạnh lùng sắc bén, vô cùng khí thế.

Lăng Hàm chân chừ một hồi, kéo hai cái đai đen của ba lô, cẩn thận đi qua phòng khách, cậu vẫn nhìn chăm chăm vào người đàn ông ngồi trên sofa, chỉ sợ anh ta sẽ đột nhiên nhảy dựng lên tấn mình.

Cậu xê dịch từng bước một.

Ánh mắt người đàn ông hướng theo từng bước di chuyển của cậu, Lăng Hàm nghĩ, nếu trong mắt có thể bắn ra đạn chắc giờ cậu đã thành cái tổ ong rồi.

Cuối cùng Lăng Hàm cũng đi được tới chỗ cửa, người đàn ông vẫn ngồi yên trên ghế, dường như không có ý đuổi theo. Giờ mà không đi thì còn đợi lúc nào nữa, Lăng Hàm lập tức chạy biến ra khỏi cửa.

Cửa đóng sầm lại, chờ đến khi không còn thấy người đàn ông kia và căn nhà của anh ta nữa, Lăng Hàm mới dám mạnh một cái lên tường.

Chết tiệt! Không ngờ Lăng Hàm lại có người bao dưỡng thật!

Nếu để ai biết được chuyện này, trời ơi, cả đời này đừng có hòng ngẩng được đầu lên nữa.

Trong đầu Lăng Hàm lóe lên vẻ mặt của Lục Tư Nguyên, cậu lập tức lắc đầu, nhất định không thể để hắn biết được.

Cậu vội vã xuống lầu, đi tới cổng của khu chung cư, nhìn thấy con đường lớn cùng xe cộ tấp nập trước mặt, Lăng Hàm bỗng không biết phải làm sao – Mình nên đi đâu đây?

Cậu mở ví tiền ra xem, chỉ còn lại mấy cុ Mao ít ỏi đến đáng thương, số tiền lúc trước kiếm được từ chỗ Lục Tư Nguyên đều đưa cho Đường Tập quay phim hết rồi, còn lại một ít thì dùng để thuê thám tử tư, giờ trên người cậu thật sự không còn các nào.

Chương 58: Tìm kiếm

Nghĩ tới nghĩ lui, Lăng Hàm đành phải gọi điện cho Tưởng Nghị, hỏi cậu ta có tiện không, Tưởng Nghị khó xử nói em gái cậu ta đến ở mất rồi.

Lăng Hàm nghĩ em gái người ta đến, cậu cũng không tiện làm phiền.

Lăng Hàm tìm tạm một cái khách sạn ở lại một đêm, kết quả vừa vào ở một đêm đã bị người ta chụp được ảnh, sáng sớm ngủ dậy liền thấy ngay tin “Thực hư chuyện ngôi sao họ Lăng đi thuê phòng” khiến cậu phải nhanh chóng trả phòng ngay. Trước đây lúc chưa có tiếng tăm gì, cậu rất muốn được quan tâm, giờ thật sự nổi tiếng rồi, Lăng Hàm lại cảm thấy bất tiện vô cùng. Đi ra đường, mười thì có tới tám người đều sẽ nhòm ngó cậu. Trước đây thì Lăng Hàm cảm thấy rất đặc ý, rất hưởng thụ ánh mắt của mọi người, tiếc là cậu vừa biết tin mình được bao dưỡng thì chợt dạ vô cùng, thấy người ta nhìn mình thì chỉ sợ bí mật nhỏ bé kia bị lộ ra, vô cùng căng thẳng.

Lăng Hàm đành phải lôi áo sơ mi ra trùm đầu mình lại, cúi đầu đi như kẻ gian, cẩn thận đi trên đường.

Tìm được chỗ nấp rồi, cậu gọi cho A Khôn, không biết A Khôn đang bận gì mà nói lát nữa sẽ gọi lại cho cậu, nhưng sau đó căn bản không hề liên lạc lại.

Tới trưa, Lăng Hàm mua một hộp bánh xốp và một chai nước lọc trong siêu thị, chui vào hành lang siêu thị ăn bữa trưa.

Vừa ăn cậu vừa nghĩ: “Tốt nhất là thuê một căn nhà. Nhưng không có tiền, phải làm sao bây giờ? Số tiền còn lại không còn nhiều nữa, nếu cứ tiếp tục ở khách sạn thì chắc chắn không chịu nổi, tiền thuê nhà lại không đủ, bên phía thám tử lại sắp phải đưa thêm tiền điều tra rồi.

Càng nghĩ lại càng thấy phiền lòng.

Trong lúc cậu đang nghĩ xem nên làm thế nào, điện thoại vang lên.

Là Lục Tư Nguyên gọi.

“Anh Lục?” Lãng Hàm khách sáo chào, đang nghĩ anh ta gọi đến làm gì?

“Nghỉ ngơi ỏn cả chứ?”

“...” Kì lạ, không ngờ Lục Tư Nguyên lại gọi tới để hỏi thăm cậu: “Nghỉ ngơi tốt lắm, anh Lục có chuyện gì không?”

Bên kia hắng giọng: “Chuyện tin tức kia là sao thế?”

“Tin tức nào cơ?”

“Tin đi thuê khách sạn ấy.”

Lãng Hàm hơi sững sờ, anh ta gọi đến để hỏi chuyện này sao?

“Báo chí nói linh tinh đấy, anh đừng tin. Tôi đến kì hạn phải trả nhà, không có tiền thuê nhà nên chủ nhà đuổi ra ngoài, tôi chỉ ở khách sạn tạm một đêm thôi.” Lãng Hàm nói.

“Thì ra là vậy.” Lục Tư Nguyên dường như hơi bất ngờ: “Vậy giờ cậu đã tìm được chỗ ở chưa?”

“Chưa.”

Bên kia im lặng một hồi rồi mới lên tiếng: “Hay là... cậu tới chỗ tôi ở tạm?”

Lãng Hàm sững người, nghĩ lại tới làm phiền anh sao? Vừa định từ chối, cậu khựng lại. Chuyện cấp thiết, ở tạm vài ngày chắc không thành vấn đề đâu nhỉ?

“Vậy... làm phiền anh rồi.”

“Tới đây đi, tôi đợi cậu.” Anh chuẩn bị dập máy.

“Chờ đã!”

“Hừm?”

Lăng Hàm hỏi: “Nhà anh ở đâu?”

Bên kia lại im lặng một lúc: “Cậu không biết địa chỉ nhà tôi?”

Chẳng lẽ tôi nên biết địa chỉ nhà anh sao?

Lăng Hàm thầm phỉ nhổ trong lòng, nhưng không dám đắc tội với anh: “Tôi thật sự không rõ lắm.”

“Lần trước không phải tôi đã nói với cậu rồi sao?”

“Lần nào?” Lăng Hàm cố gắng nhớ lại nhưng hoàn toàn không có ấn tượng gì cả.

“Lần bị tai nạn xe ấy.”

Được nhắc nên Lăng Hàm nhớ lại, khi ấy tham dự lễ trao giải phim về, cậu có chở Lục Tư Nguyên về nhà, nhưng vì không biết đường nên đổi lại thành Lục Tư Nguyên lái xe, lúc ấy Lục Tư Nguyên quả thật có nói địa chỉ cho cậu biết, tiếc là giờ cậu không sao nhớ lại được.

“Nhớ ra chưa?” Giọng điệu của Lục Tư Nguyên nghe có vẻ lạnh nhạt.

“... Chưa.” Lăng Hàm đành thành thật trả lời, chuyện lâu thế rồi, đã thế chỉ là nói chuyện qua loa, sao cậu nhớ nổi?

“Nghĩ cho kỹ đi, nhớ ra thì tới đây, không nhớ ra thì ngủ ngoài đường luôn đi.” Đầu bên kia lạnh lùng nói xong liền dập điện thoại.

Lăng Hàm cầm điện thoại mà chờ người, một lúc lâu sau mới thốt ra được một chữ “Đệch!”.

Cậu đúng là điên rồi mới nghĩ tới chuyện tới nhà anh ta ở nhờ, cậu có phải có máu M* méo đâu!

* Máu M: Chỉ những người thích bị ngược đãi.

Cuộc điện thoại của Lục Tư Nguyên khiến Lăng Hàm nghĩ tới

một người khác, cậu gọi cho Tần Vĩnh, bên kia máy bận suốt, Lăng Hàm phải gọi mấy cuộc mới được.

“Anh Vĩnh, hỏi anh một chuyện...” Lăng Hàm mặt dày nói.

“Chuyện gì?” Giọng điệu của Tần Vĩnh rất ôn hòa.

“Nhà anh có tiện không?” Lăng Hàm nịnh nọt hỏi.

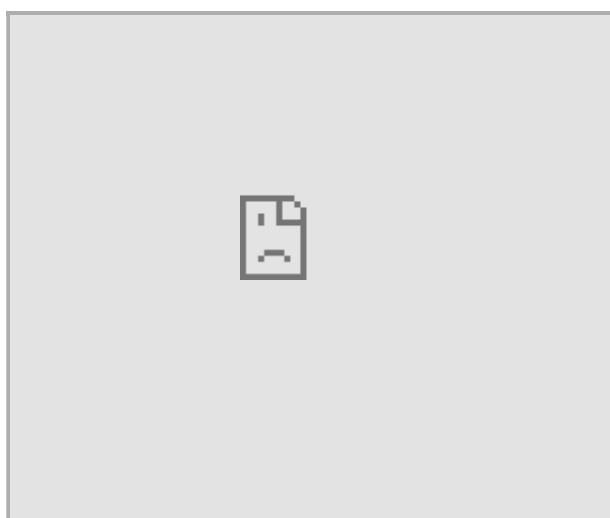
“Tiện, hiện tại tôi ở có một mình thôi.”

“Vây...”

Tần Vĩnh ngắt ngang lời cậu: “Ngại quá, vừa rồi Tư Nguyên có gọi cho tôi, bảo tôi không được thu nhận cậu, thế nên xin lỗi nhé.”

Trong lòng Lăng Hàm như có cả nghìn con thằn lằn chạy qua, Lục Tư Nguyên làm cái quái gì vậy! Không ngờ anh ta lại làm cả chuyện này!

Lăng Hàm buồn bực không thôi, cậu nhầm thủ đồng bạn bè của mình: Em gái của Tưởng Nghị tới rồi, không tiện. Âu Dĩnh là con gái, cậu đàn ông con trai cũng không thể mặt dày xin ở nhờ nhà người ta được. Tần Vĩnh từ chối cậu rồi, còn lại mỗi Đường Tập, người ta là sinh viên đại học, vẫn còn đang ở nội trú, không thích hợp.

Nghĩ tới nghĩ lui không ngờ không có ai phù hợp nhận cậu.

Lăng Hàm ghen lời.

Lục không tức nói có thể để cậu ở nhờ, nhưng cái tính của anh ta, thôi nhờ vào, ông đây có ngủ ngoài đường cũng không ngủ nhà anh ta!

Lăng Hàm nuốt miếng bánh cuối cùng, đeo ba lô lên, kiêu ngạo ra khỏi siêu thị. Ra đến đường chính, cậu cứ lặng lẽ đi về phía trước. Người trên đường thấy một thanh niên cao gầy bịt mặt thì đều kinh ngạc nhìn cậu.

Cuối cùng Lăng Hàm đi tới công viên gần nhất, ngồi xuống một chiếc ghế dài mà ngăn người. Lúc này, cậu có thể bỏ áo sơ mi ra khỏi mặt được rồi, để bức bách thêm chút nữa chắc cậu chết ngạt mất.

Hay đi vay tiền, vay tiền đi thuê nhà trước.

Lăng Hàm buồn bã nghĩ, nếu không phải cùng đường cậu sẽ không bao giờ mượn tiền người khác, đừng nói kiếp này, ngay đến cả kiếp trước cậu cũng chưa từng mượn tiền ai bao giờ.

Lăng Hàm không biết hạ mình thế nào.

Trời dần tối, công viên càng lúc càng ít người, trong cây chốc chốc lại có tiếng côn trùng kêu vang, khiến nơi này ngày càng yên tĩnh.

Nhĩ tới những chuyện tệ hại xảy ra thời gian gần đây, nào là cảnh sát, rồi lại kim chủ, rồi đánh nhau, những ngày qua đúng là “náo nhiệt” vô cùng, kiếp trước cậu không có được cuộc sống phong phú như vậy. À, thật ra cũng có phong phú, chính là cái lần cậu bị chơi một vỏ đó.

Càng nghĩ càng bất lực, càng nghĩ càng giận.

Điện thoại lại vang lên, cậu cầm lên nhìn, là Lục Tư Nguyên gọi tới, vừa mới định nghe máy thì máy lại hết pin.

OK, đúng lúc cậu đang không muốn nghe điện thoại của anh ta.

Cậu ngồi dựa vào ghế ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời màu xanh

đậm như có một lớp voan che chắn, nhẹ nhàng trải rộng.

Vừa nghĩ nên tìm ai để vay tiền, vừa nghĩ xem tiếp tục nên làm thế nào, bất giác trời đã tối kịt.

“Lăng Hàm! Lăng Hàm!”

Không biết qua bao lâu, bỗng có người gọi tên cậu, Lăng Hàm theo phản xạ “ơ” một tiếng.

Lúc này trời đã tối đen như mực, chiếc ghế mà Lăng Hàm ngồi có vị trí khá lụp, hai bên là hai sườn dốc, trên sườn dốc trồng đủ các loại cây cao tầm nửa người, rất khó bị phát hiện. Cậu nhìn về phía có giọng nói, thấy ánh đèn pin vàng quơ qua quơ lại qua kẽ hở của lá cây, giống như có người đang tìm gì đó.

“Lăng Hàm?” Một giọng nói quen tai cất lên.

Lăng Hàm ngẩn ra, không ngờ lại là Lục Tư Nguyên?

“Lăng Hàm!” Ánh sáng đèn pin lướt qua bên này, trong ánh sáng, dáng người cao lớn của chủ nhân chiếc đèn pin trở nên mơ hồ.

Nói thật, Lăng Hàm không muốn đáp lại anh, cậu đang phiền lòng lắm, sợ là sẽ gắt gỏng với Lục Tư Nguyên, nhưng nếu vờ như không nói gì thì có vẻ không ổn, trông Lục Tư Nguyên có vẻ sốt ruột lắm rồi.

“Gọi tôi làm gì?”

“Lăng Hàm?” Nghe thấy giọng cậu, đèn pin rọi ngay tới, ánh sáng nhúc nhích khiến Lăng Hàm phải giơ tay che đi. Thoáng cái, cậu đã nghe thấy tiếng bước chân giẫm lên cỏ đi tới.

“Đúng là ở đây thật.” Giọng Lục Tư Nguyên hơi hỗn hên, xen lẫn cả cáu giận.

Chương 59: Về nhà

Lăng Hàm buông tay che mắt ra, kinh ngạc ngược lên nhìn, Lục Tư Nguyên đứng ở bụi cây phía sau ghế, đêm tối không nhìn rõ được mặt anh, nhưng Lăng Hàm có thể cảm nhận được sự đè nén của anh.

“Bạn làm gì ở đây thế hả?” Giọng điệu chất vấn rõ ràng.

Lăng Hàm nhướn mày: “Bạn này tôi phải hỏi anh mới đúng, anh ở đây làm gì? Tìm tôi có chuyện gì à?”

Lục Tư Nguyên mặt mũi sầm sì, dường như có chút vẩn vơ, anh nhảy ra khỏi bụi cây, đứng ra con đường được lát đá, đi đến trước mặt Lăng Hàm, nghiêng răng nói: “Bạn dập điện thoại của tôi.”

Ồ, tới để hỏi tội à.

Này, ông đây dập điện thoại của anh thì sao? Chỉ vì chuyện vớ vẩn đó mà tới gây sự với tôi chắc? Ông đây vừa mới đánh nhau với người ta còn đang khó ở đây, xem ông đây có đi chết anh không nhé!

Lăng Hàm khí phách hất cằm nói: “... hết pin rồi.”

Cuối cùng cậu vẫn nhất, không dám phũ lại.

Dù sao thì Lục Tư Nguyên và cái tên họ “Trư” kia cũng không giống nhau.

* Ở đây Lăng Hàm so sánh Chu Thành với heo, họ Chu 朱 và chữ heo 猪(trư) đều đọc là /zhū/.

“Hết pin rồi?” Lục Tư Nguyên chế giễu nhếch miệng cười, không biết có tin hay không: “Bạn cũng ác thật đấy.”

Lăng Hàm không hiểu gì: “Tôi ác cái gì?”

Lục Tư Nguyên đột nhiên nổi giận: “Chơi trốn tìm thú vị lắm đúng không? Thấy tôi tới tìm cậu, cậu đặc ý lắm đúng không?”

Cái quái gì vậy hả?! Tự dưng ở đâu chui ra xong nổi điên, bị dờ hơi đây à!

Lăng Hàm vốn đã khó chịu từ trước, bị anh quát như thế lại càng bức bối hơn: “Tôi không biết anh đang nói gì cả.”

Lục Tư Nguyên hít sâu một hơi.

“Tốt lắm, tốt lắm.” Anh chỉ lặp đi lặp lại câu nói này, làm Lăng Hàm càng không hiểu gì. Hôm nay hình như cậu không chọc gì Lục không tức mà nhỉ, là Lục không tức tự bảo cậu đến nhà anh ta ở nhưng lại không nói cho cậu biết địa chỉ, sau đó cũng không cho Tần Vĩnh giúp cậu, luận lý lẽ thì đáng ra cậu mới là người nên nổi giận chứ, nhưng giờ thì sao, Lục Tư Nguyên cứ như đang tức điên lên vậy.

Lục Tư Nguyên nhìn xung quanh nói: “Cậu chạy tới tận đây, chẳng lẽ định ngủ ở đây thật?”

Lăng Hàm ngẩn ra, ngay sau đó liền hiểu ra Lục Tư Nguyên hiểu lầm rồi, anh tưởng cậu ngủ ngoài đường thật sao.

“Làm sao đây? Sao cậu lại thành ra thế này?” Ánh đèn pin quét cậu từ đầu xuống chân, cuối cùng dừng lại ở mặt, Lăng Hàm không quen nên lại đưa tay lên che ánh sáng, tay lại bị một bàn tay ấm áp khác tóm lấy.

“Đừng nhúc nhích, để tôi xem nào.” Lục Tư Nguyên xáp mặt tới, hơi thở ấm áp của anh phả vào bên tai cậu, khiến cậu ngứa ngáy.

Lăng Hàm vội lui lại một bước: “Không sao, bị đâm vào tường thôi.”

Cậu đánh nhau với con heo kia, bị đâm lên mặt mấy cái, chắc chắn là để lại vết rồi.

Lục Tư Nguyên áp sát tới, cầm đèn pin soi kỹ lên vết bầm trên

mặt cậu: “Cũng may, không nghiêm trọng lắm.”

Lăng Hàm đang định giải thích vài câu lại thấy Lục Tư Nguyên rút điện thoại ra gọi: “Tìm thấy Lăng Hàm rồi, ở công viên Hà Tân.”

Nói rồi anh nghiêng đầu với Lăng Hàm, ra hiệu cho cậu đi với mình: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Lăng Hàm kinh ngạc.

“Còn đi đâu được nữa, tất nhiên là về nhà rồi, chẳng lẽ cậu thật sự muốn ngủ ở đây?” Lục Tư Nguyên lạnh lùng nói.

Này, ông đây chắc chắn sẽ không ngủ ở đây, nhưng cũng không muốn tới nhà anh nhé.

Cậu muốn từ chối, nhưng thấy vẻ mặt hung dữ của Lục Tư Nguyên lại đành nhịn xuống, thức thừ không lên tiếng nữa. Tuy Lục Tư Nguyên tỏ ra hung dữ, nhưng cậu buồn tủi ở công viên cả buổi, anh ta lại là người đầu tiên tới tìm cậu. Bất kể là cậu có muốn tới nhà anh ta hay không, cậu cũng xin nhận ý tốt của anh.

Nghĩ như vậy, Lăng Hàm yên tâm lẳng lặng đi theo sau Lục Tư Nguyên ra cổng lớn.

Hai người ra khỏi cổng chưa bao lâu thì có mấy chiếc xe từ ngoài đường đi tới dừng phía trước cổng.

Chiếc xe trên cùng mở cửa ra, Tần Vĩnh bước xuống, anh ta liếc mắt nhìn Lăng Hàm rồi đi ra xe phía sau gõ cửa sổ.

Ba chiếc xe phía sau đồng loạt kéo cửa sổ xuống.

Tần Vĩnh khom người nói với người bên trong: “Tìm thấy người rồi, hôm nay vất vả cho mọi người quá.”

Trời rất tối, Lăng Hàm không nhìn rõ được người trong xe, nhưng cậu có thể thấy được dáng vẻ vạm vỡ của người đàn ông đó, chắc là vệ sĩ.

“Lên xe.” Lục Tư Nguyên ở bên cạnh nói.

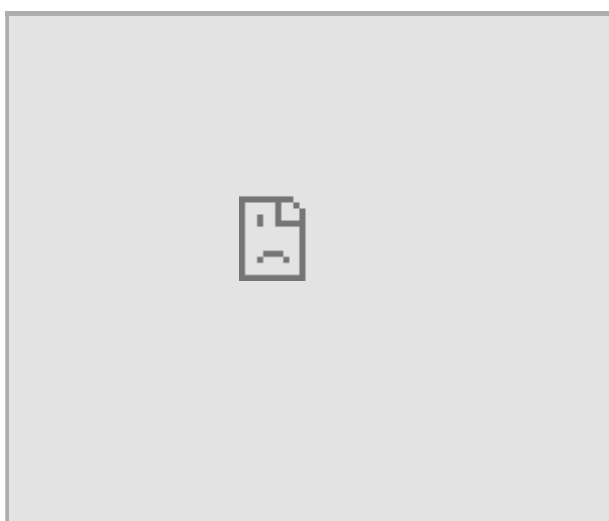
Lăng Hàm nghiêng đầu qua, thấy Lục Tư Nguyên sải bước đi về phía chiếc xe Tàn Vĩnh vừa xuống rồi mở cửa ra. Chắc thấy Lăng Hàm không đi theo, anh mất kiên nhẫn quay lại nói: “Còn ngần ra đó làm gì? Lên xe đi!”

Lăng Hàm không phản ứng lại.

Tàn Vĩnh căn dặn bên kia xong đứng dậy vẫy tay, ba chiếc xe kia liền quay đầu rời đi. Tàn Vĩnh đi tới vỗ vai Lăng Hàm, khẽ nói: “Cậu ấy tìm cậu nửa ngày trời rồi, gọi điện cậu không nghe máy, cuống hết cả lên. Lát nữa về đừng chống đối cậu ấy, nói gì cũng đừng cãi lại.”

Lăng Hàm sững sờ, thì ra những người ban nãy được cử đi tìm mình sao?

“Anh ấy tìm tôi làm gì?” Lăng Hàm không tin nổi nhìn chằm chằm chiếc xe cách mình mười bước chân kia, Lục Tư Nguyên đã ngồi lên ghế lái, chẳng buồn nhìn cậu lấy một cái nhưng cũng không phóng xe đi mất.

Tàn Vĩnh cười đáp: “Không phải cậu đang giận đối với cậu ấy sao? Cậu không đi tìm cậu ấy thì cậu ấy đành phải đi tìm cậu thôi.”

Địch, ai thêm giận đối con khổng tước đó chứ?

Lăng Hàm không tin được nói: “Tôi không giận gì anh ta cả.”

“Không giận sao không nghe điện thoại của cậu ấy?”

“Điện thoại của tôi hết pin.”

“Thế sao không tới nhà cậu ấy?”

Tại sao tôi phải đến nhà anh ta? Tôi có phải thích bị ngược đãi đâu, tự mình đi chịu tội làm gì.

Lăng Hàm trầm nghĩ, nhưng vẫn nói: “Tôi không biết địa chỉ nhà anh ấy.”

“Chẳng lẽ cậu không thể hỏi người khác được à? Hỏi tôi cũng được mà.”

Lăng Hàm ngẩn người, đúng là cậu quên thật. Lúc đó cậu đã không muốn tới nhà Lục Tư Nguyên nữa rồi, cho nên căn bản cũng chẳng muốn hỏi.

Tần Vĩnh đẩy gọng kính: “Cậu ấy sợ cậu giận cậu ấy nên ngủ ngoài đường thật, lại sợ cậu xảy ra chuyện nên cuống cuống gọi bọn tôi đi tìm cậu đấy.”

Lăng Hàm: Cậu là đàn ông con trai, xảy ra chuyện gì được chứ?

“Được rồi, lên xe đi.” Tần Vĩnh đẩy cậu về phía trước, Lăng Hàm lờ lợ bị đẩy lên xe.

Lục Tư Nguyên ngồi đằng trước, không nói không rằng, bầu không khí trở nên cứng nhắc, Tần Vĩnh xuống xe giữa đường nên giờ chỉ còn lại hai người, bầu không khí lại càng gượng gạo hơn.

Chờ đến khi xe về tới chung cư cao cấp, Lăng Hàm mới nhớ ra địa chỉ mà Lục Tư Nguyên từng nói.

“Đằng Hải, là Đằng Hải đúng không?” Lăng Hàm nhào lên ghế Lục Tư Nguyên hỏi.

Dưới ánh đèn mờ tối trong xe, Lục Tư Nguyên không quay lại, chỉ khẽ hừ một tiếng.

Lăng Hàm rụt cổ lại, đúng là Đằng Hải rồi, nhưng giờ đến nơi

rồi, có nhớ ra cũng có tác dụng gì nữa đâu.

Nhưng điều khiến cậu thấy khó hiểu hơn chính là thái độ của Lục Tư Nguyên, thái độ kiêu như cậu đã làm ra chuyện gì đó lỗi lầm lắm thế này là sao? Chẳng lẽ cậu phải nhớ từng câu nói của anh ta sao? Anh ta cũng đâu phải là bạn thân của cậu!

Mà rốt cuộc giờ có nên ngủ lại chỗ anh ta không?

Còn chưa kịp suy nghĩ kĩ, Lục Tư Nguyên đã đánh xe vào gara. Lăng Hàm quyết định mặc kệ, cứ ngủ lại trước đã rồi tính tiếp, cũng không phải chưa từng ăn ở chung với nhau, nghèo đến mức này rồi còn tự ái cái quái gì nữa?

Chương 60: Chó lớn

Cậu xuống xe cùng Lục Tư Nguyên rồi vào thang máy, trợn to mắt nhìn anh ấn ngón tay thon dài vào phím 12, cậu thầm ghi nhớ con số 12 này lại. Với sự hiểu biết của cậu về Lục Tư Nguyên, lỡ mà nhớ nhầm tầng, anh ta chắc chắn sẽ không nói cho cậu biết đáp án, đến lúc đó chộc anh ta điên lên thì nguy.

Đến tầng 12, Lăng Hàm lại đi theo Lục Tư Nguyên tới cuối hành lang rẽ trái, trên đó có ghi 1203, đọc nghe cũng thuận miệng. Giữa 123 thêm một cái vòng, cũng dễ nhận ra.

Vẫn là mật mã cửa quen thuộc.

Đạch, còn phải nhớ mật mã nữa à? Lỡ cậu không nhớ được thì làm sao?

Với những gì cậu hiểu về Lục Tư Nguyên, lỡ cậu mà không nhớ mật mã, Lục Tư Nguyên chắc chắn sẽ không mở cửa cho cậu...

“Qua đây.” Giọng nói của Lục Tư Nguyên kéo trí óc cậu quay về.

Lăng Hàm ngoan ngoãn đi tới.

“Mật mã là XXXXXX.”

“Ồ.”

“Đọc lại một lượt?”

Coi cậu là học sinh tiểu học chắc.

Nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn đọc lại, sau đó vội móc điện thoại ra để lưu lại, nhưng lôi ra mới nhớ điện thoại bị hết pin.

Lục Tư Nguyên mở cửa, Lăng Hàm liếc thấy chỗ cây cảnh ở bên phía tay phải có giấy bút, cậu vội chạy tới cầm giấy bút

lên ghi lại mật mã.

“Viết cái gì đấy?”

“Mật mã, sợ quên mất.” Lãng Hàm viết một dãy số soàn soạt lên giấy rồi nhét tờ giấy vào túi áo như trút được gánh nặng.

Cất xong cậu quay lại thì thấy Lục Tư Nguyên đang nhìn mình như nhìn một thằng thần kinh.

“Có cần phải kích động đến thế không?”

Lãng Hàm nghi ngờ “hả” một tiếng.

“Qua đây lấy vân tay.”

Lãng Hàm: “...”

Tự dung thấy cái dáng vẻ cấp thiết ghi lại mật mã vừa rồi của mình ngu dân quá.

Lấy vân tay xong, cậu đi theo Lục Tư Nguyên vòng qua vườn hoa vào phòng khách, không gian bên trong rất rộng lớn, phía nam là một chiếc cửa sổ sát đất to đùng. Trong phòng khách đồ rất ít đồ, rõ ràng trông thoáng đãng hơn nhiều. Sàn nhà màu đen, tường sơn màu xám, các đồ vật trang trí nếu không phải bằng sắt thép thì sẽ là những món đồ sứ độc đáo, cả phòng đều được thiết kế theo phong cách hiện đại, nhìn vào trông rất lạnh lẽo.

Lục Tư Nguyên bỏ giày ra rồi đi chân trần vào phòng khách, Lãng Hàm cúi đầu nhìn đôi dép lông màu xám đi trong nhà được đặt trước cửa, cậu đi vào rồi lặng lẽ đi theo.

Lục Tư Nguyên vào phòng đi thẳng tới chỗ tủ tivi, sau đó lấy một cái hộp màu bạc ở dưới tủ ra, anh mở ra lấy một lọ Povidone-iodine đen thùi lùi và bông băng ra, nói: “Qua đây.”

Lãng Hàm thấy anh chấm thuốc vào bông, chắc muốn tự mình bôi thuốc cho cậu, cậu vội ngăn lại: “Để tôi tự làm.”

“Nói ít thôi.”

Ngang ngược, độc tài!

Lăng Hàm oán thán đi về phía anh.

Lục Tư Nguyên khẽ lau thuốc lên phía mặt bên phải của cậu, sau đó lại bôi một lọ thuốc nước toàn tiếng Anh ra xịt lên vết thương của cậu.

“Đây là cái gì thế?”

“Thuốc đây nhanh quá trình lành vết thương.”

“Ồ.”

“Xong rồi.” Xịt xong, anh lại cất lọ thuốc kia vào hộp thuốc, dặn dò: “Sau này mỗi ngày xịt ba lần, phải xịt đúng giờ.”

“... Được.”

Lăng Hàm không ngờ Lục Tư Nguyên lại bôi thuốc cho cậu, cậu không khỏi kinh ngạc, nghĩ tới việc Lục Tư Nguyên thuần thực chuyện thuốc men như thế, chắc rất biết chăm sóc người khác. Nhưng sao anh ta lại bảo một kẻ không biết gì như cậu tới chăm sóc anh ta chứ?

Bôi thuốc xong, Lăng Hàm nghe thấy động tĩnh ở phía sau, cậu quay lại thì thấy một vật sống chạy tới, không màng xung quanh lao thẳng vào lòng cậu.

Vật sống kia không nhẹ chút nào, Lăng Hàm suýt nữa thì không đón được. Lúc định hình lại được thì thấy là một con Husky đen trắng cực lớn. Vẻ mặt nghiêm túc nhưng ánh mắt rất ngốc nghếch, lúc này nó đang thè lưỡi nghiêng đầu nhìn cậu, cặp mắt ướt át phản chiếu gương mặt thoáng kinh ngạc của Lăng Hàm.

“Anh nuôi chó à?” Lăng Hàm kinh ngạc suýt rụng cả hàm, với cái kiểu người đến uống nước cũng cần có người hầu như Lục Tư Nguyên mà lại đi nuôi chó? Con chó này sao mà lớn được vậy?

“Đại Bạch, qua đây.” Lục Tư Nguyên gọi.

Màu lông con Husky này đen nhiều hơn trắng, vậy mà lại gọi là Đại Bạch?

Nghe thấy chủ nhân gọi, Đại Bạch thoát khỏi người Lãng Hàm, lại chạy đi tìm cha mình.

Lục Tư Nguyên khom người xuống xoa đầu nó, mắng: “Đã bảo không được tùy tiện lao vào người khác rồi, không nghe lời là sao!”

Husky tỏ ra vô tội lắc lắc đuôi.

Lục Tư Nguyên khom người xuống, xoa đầu nó cười nói: “Nhớ cha không?”

Đuôi Husky lại càng vẫy tít hơn.

Trong căn nhà rộng rãi và hiện đại, một người một chó chung sống rất hòa hợp, về mặt Lục Tư Nguyên bỗng trở nên vô cùng dịu dàng, khiến Lãng Hàm có ảo giác anh là một người rất nhẹ nhàng... Lục không tước mà dịu dàng được thì heo cái cũng có thể trèo lên cây.

Lãng Hàm đi tới cạnh chỗ anh ngồi xổm xuống, nhìn con Husky kiểm chuyện làm quà: “Chó anh nuôi à?”

“Phải.” Nhắc đến chó, giọng điệu của Lục Tư Nguyên đối với cậu cũng ôn hòa hơn nhiều: “Nó tên là Đại Bạch, nào, tới chào chú đi.”

Nói rồi anh nhắc một chân con Husky lên vẫy vẫy Lãng Hàm.

Lãng Hàm bắt lấy chân Husky, cười nói: “Chào Đại Bạch, chú là chú Lãng.”

Husky bỗng cong người lên nhào vào lòng Lăng Hàm, liếm khắp mặt cậu.

Vì không kịp phòng bị mà Lăng Hàm suýt nữa thì bị “hôn” đến mức nước dãi đầy mặt, vào lúc “ngàn cân treo sợi tóc”, Lục Tư Nguyên đã xách cổ con cún ra giải thoát cho gương mặt của cậu.

“Đại Bạch! Không được tùy tiện liếm người khác! Nói con bao nhiêu lần rồi hả?” Lục Tư Nguyên mắng.

Đại Bạch nghiêng đầu, nhìn anh bằng vẻ đáng yêu, cái đuôi quẫy loạn xì, sau đó nó lại quay lại nhìn Lăng Hàm.

Lăng Hàm sợ hãi vội đứng dậy lùi lại phía sau.

“Nó có vẻ rất thích cậu đấy, đúng là đồng loại thu hút nhau.” Lục Tư Nguyên nhàn nhạt nói.

Lăng Hàm: Có giỏi thì anh nói lại lần nữa xem?

Nhưng làm người phải biết lấy đại cục làm trọng, cậu vờ như không nghe thấy: “Con chó này to ghê, mấy tuổi rồi?”

“Hai tuổi lẻ sáu tháng.”

“Đực hay cái thế?”

Lục Tư Nguyên ôm cổ Husky, sờ sờ bộ lông dày và mềm của

nó: “Là con trai.”

Lăng Hàm ngứa ngứa trong lòng cũng vươn tay ra xoa đầu nó, rồi lại vuốt vuốt tai, cảm giác tay sờ mượt mượt rất thích.

“Đi đi.” Lục Tư Nguyên vỗ đầu Đại Bạch, Đại Bạch quấy đuôi chạy đi.

Lục Tư Nguyên lại nói thêm một câu, nhưng vì Lăng Hàm mãi nhìn theo Đại Bạch cho nên không nghe rõ anh nói gì, cậu quay lại hỏi: “Anh vừa nói gì ấy nhỉ?”

“Không có gì.” Mặt Lục Tư Nguyên không cảm xúc đáp.

Chắc không phải vẫn còn giận đấy chứ? Giận suốt cả đường rồi vẫn chưa hết à?

Lăng Hàm cảm thấy mình nên nói gì đó để làm dịu bầu không khí, nhưng cả hai kiếp EQ của cậu đều quá thấp, lúc này bảo cậu chủ động tìm chủ đề nói chuyện thật sự là làm khó cậu. Nín nhịn nửa ngày, cậu đành phải nói: “Cảm ơn anh Lục đã cho tôi ở nhờ.”

Lục Tư Nguyên đánh giá cậu một lượt rồi chỉ thốt ra một chữ: “Giả.”

Lăng Hàm: “...”

“Đừng tưởng tôi không biết thẳng nhãi cậu đang nghĩ gì, trước mặt thì gọi tôi anh Lục này nọ, sau lưng không chừng đã đặt cho tôi cái biệt danh gì đó cũng nên, trời sinh tính tình đã trái ngược, đúng là không khác gì mấy con cún.”

Lăng Hàm: “...”

Lục Tư Nguyên hất cằm chỉ cái ba lô sau lưng Lăng Hàm: “Đeo mãi không thấy mệt à?”

Tất nhiên là mệt rồi! Nhưng anh có cho tôi cơ hội để bỏ nó xuống đâu!

“Đi theo tôi.” Lục Tư Nguyên ra hiệu cho cậu đi theo, đưa cậu vào một căn phòng, nói: “Sau này cậu ở đây.”

Lăng Hàm nói một tiếng cảm ơn.

Chương 61: Mất mặt

Lăng Hàm đẩy cửa bước vào, khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cậu kinh ngạc đến mức đồ đần. Căn phòng này có một nửa là giường và tủ quần áo, nửa còn lại là một công viên trò chơi siêu lớn dành cho cún cưng. Đồ chơi cho cún, cầu trượt cho cún... nhiều vô số kể, dường như có thể sánh ngang với khu vui chơi mà các trung tâm thương mại chuẩn bị riêng cho các em thiếu nhi.

Trong lúc cậu đang bận kinh ngạc, Đại Bạch đã chen vào phòng theo khe hở bên cạnh cậu, chạy tới khu vui chơi của mình, vô cùng vui vẻ.

Ồ... Chẳng lẽ sau này mình phải sống chung với cún à?

Cậu nghiêng đầu nhìn Lục Tư Nguyên, Lục Tư Nguyên nhướn mày: “Chỉ có hai phòng, lẽ nào cậu muốn ngủ cùng tôi?”

Xí, giữa cún và Lục Tư Nguyên, tất nhiên cậu sẽ chọn cún!

Lúc về đến nhà đã rất muộn, Lăng Hàm vẫn chưa ăn gì, dạ dày sôi lên ọc ọc.

Nghe thấy tiếng ọc ọc đó, Lăng Hàm xấu hổ tới mức không thể kiếm một cái lỗ nẻ nào đó dưới đất để chui xuống.

“Chưa ăn cơm à?”

“Ừ.”

“Tôi cũng chưa ăn.” Lục Tư Nguyên nói.

Hai người đàn ông lớn dùng mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng Lục Tư Nguyên lên tiếng: “Biết nấu cơm không?”

“... Biết.” Chỉ biết làm trứng xào cà chua, những món khác chưa từng nấu.

Hai người đi vào phòng bếp, phòng bếp vô cùng to, có đủ loại dụng cụ nấu nướng, sáng loáng như mới... Chắc hẳn là đồ mới, lúc mua về e là còn chưa đựng tới quá hai lần.

Lăng Hàm mở tủ lạnh ra, thật bất ngờ là bên trong đầy ắp đồ ăn.

“Dì giúp việc mua đấy.” Dường như nhìn ra được sự nghi hoặc của cậu, Lục Tư Nguyên giải thích: “Ngày nào dì ấy cũng đều đến dọn dẹp sạch sẽ, tiện thể mua một ít đồ ăn.”

Sau đó bổ sung thêm một câu: “Nhưng tôi rất ít khi nấu cơm.”

Ừ, nhìn vào là biết ngay mà.

Lăng Hàm cảm thấy hai người có điểm chung ở phương diện này, ấy là mười đầu ngón tay không dính nước, cho dù là khi nghèo túng khốn đốn, phần lớn thời gian Lăng Hàm vẫn đi ăn ở bên ngoài, rất ít khi tự nấu. Cho dù nấu ăn ở nhà vừa hợp vệ sinh vừa đỡ tốn tiền, nhưng bị dây thần kinh lười chi phối, dẫn đến việc cậu rất ít khi nấu ăn.

Nhưng Lăng Hàm cảm thấy trên phương diện nấu nướng cậu có thể đánh bại được Lục Tư Nguyên, điều này khiến cậu rất đắc ý.

Thứ cảm xúc đắc ý này dính ngay phải căn bệnh tàn đời mãn kiếp của đàn ông – chém gió.

“Tôi nói cho anh biết, tôi biết nấu rất nhiều món, thường xuyên tự nấu cơm.”

“Biết nấu món gì?”

Lăng Hàm đắc ý nói: “Trứng xào cà chua, cà chua xào trứng.”

Lục Tư Nguyên ngạc nhiên: “Không phải là cùng một thứ à?”

“Người hỏi được câu này đích thực không phải người trong ngành!” Lăng Hàm đắc ý đập trứng vào bát, vừa khuấy trứng vừa tiếp tục chém gió thành bão: “Cà chua xào trứng và trứng xào cà chua không phải là cùng một loại đồ ăn, trứng xào cà

chua thì trứng phải nhiều hơn, mà cà chua xào trứng thì cà chua phải nhiều hơn, hiểu chưa?”

Lục Tư Nguyên: “...”

Lăng Hàm tự giác khinh bỉ Lục Tư Nguyên một hồi, rất là thỏa mãn.

Cậu lấy cà chua cắt thành miếng, trông mấy miếng này có vẻ xấu, nhưng Lăng Hàm cảm thấy Lục Tư Nguyên nhìn không ra đâu, nên chẳng hề xấu hổ chút nào.

“Không nên lộ vỏ trước à?” Lục Tư Nguyên bất thành linh bật ra câu hỏi.

“Không lộ cũng được mà, phiền lắm, đàn ông lên tí đi.”

Lăng Hàm đặt nồi lên bếp đun nóng trông rất ra dáng, đổ thêm dầu vào, bung bát trứng và cà chua định đổ chung vào cho nhanh.

Lục Tư Nguyên vội vàng ngăn cậu lại: “Cậu định làm gì đấy?”

Lăng Hàm vô tội trả lời: “Xào nó lên.”

Biểu cảm của Lục Tư Nguyên thay đổi trong chốc lát, sau cùng biến thành thất vọng: “... Cậu lẩn ra kia.”

Lăng Hàm né ra.

Lục Tư Nguyên tắt bếp, mở máy hút mùi lên.

Ban nãy Lăng Hàm đã cảm thấy có gì đó sai sai, bây giờ mới phản ứng kịp, hóa ra mình chưa bật máy hút mùi, chẳng trách khói bốc khắp nơi!

Lục Tư Nguyên đeo tạp dề, đầu tiên là bỏ gạo vào nồi cơm điện nấu cơm, sau đó cắt thái một ít nguyên liệu... Một loạt động tác vô cùng trôi chảy, cách dùng dao cũng tinh tế, khiến Lăng Hàm trợn mắt há mồm.

“Anh... không phải anh không thường xuyên nấu cơm à?”

Lục Tư Nguyên lạnh nhạt đáp: “Không thường xuyên nấu

không có nghĩa là không biết nấu.”

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm tự vả mặt mình đôm đốp chỉ mong thời gian quay ngược lại, nuốt hết những lời vừa nói ra vào lòng.

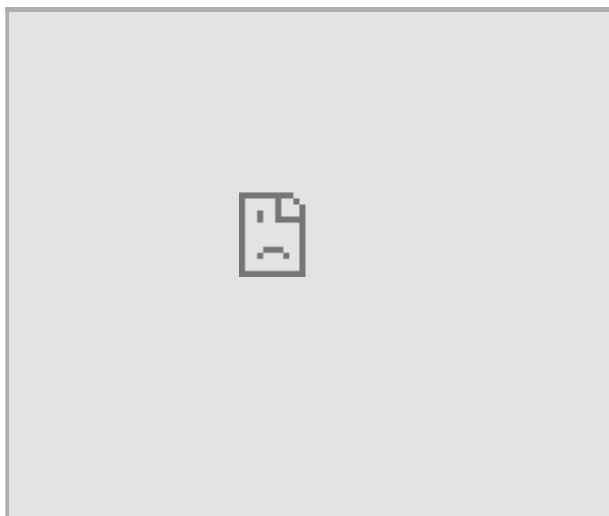
Sau đó Lục Tư Nguyên làm hai món ăn, vừa đơn giản vừa nhanh gọn, quá trình nấu rất nhanh, màu sắc và mùi vị rất khá.

Lăng Hàm được ăn món ăn thơm ngào ngạt, vừa cảm động vừa xấu hổ.

“Biết rửa bát chứ?” Ăn cơm xong, Lục Tư Nguyên hỏi.

Lăng Hàm vội vàng gật đầu.

“Nếu không biết rửa thì trong bếp có máy rửa bát đó, biết dùng không?”

“...”

Biểu cảm của Lục Tư Nguyên viết rõ mấy chữ “nhìn qua là biết đồ ngốc như cậu không biết đâu” rất rõ ràng.

“Thế thì rửa bằng tay.” Lục Tư Nguyên nói: “Sau này tôi nấu cơm, cậu phải rửa bát, chỗ tôi không nuôi người nhàn nhã đâu.”

Lăng Hàm vội vàng gật đầu, ngoan ngoãn thu dọn chén bát đem vào bếp rửa.

Ăn uống no đủ nên có phần buồn ngủ, hôm nay thực sự quá mệt. Vừa định hỏi về chuyện tắm giặt thì Lục Tư Nguyên đã lấy một bộ đồ ngủ màu nâu từ trong phòng ngủ của anh ra, đưa cho cậu: “Đi tắm đi, đồ ngủ cũ của tôi, không có bộ mới.”

Lăng Hàm ồm một tiếng, nhận lấy bộ đồ rồi chui vào phòng tắm.

Bên trong phòng tắm có bồn tắm lớn rất xa hoa, Lăng Hàm chẳng buồn nhìn một cái, về bản chất con người cậu khá qua loa, chỉ dùng vòi hoa sen tắm ào ào một cái rồi bước ra.

Lục Tư Nguyên đang ngồi trong phòng khách vui đùa cùng bé cún, ngẩng đầu lên vô tình liếc thấy cậu, ánh mắt đột ngột thay đổi, nhưng nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, lạnh nhạt nói: “Sao không mặc quần áo vào?”

Lăng Hàm cúi đầu nhìn áo choàng tắm màu trắng được thắt đai lưng lỏng lẻo trên người mình, ngượng ngùng nói: “Tôi mặc ngay đây.”

Cậu có thói quen tắm xong sẽ mặc mỗi áo choàng tắm ra ngoài đi đi lại lại, đợi khi nào sấy tóc xong mới mặc quần áo, thấy Lục Tư Nguyên mới ý thức được đây không phải nhà mình, cần phải chú ý, vội vàng chạy vào phòng tắm mặc đồ ngủ vào.

Lúc bước ra lần nữa thì phòng khách đã không còn ai, chỉ có một chú Husky ngốc nghếch đáng yêu.

Sau đó cậu cũng không thấy Lục Tư Nguyên nữa, Lục Tư Nguyên không bước ra, đến cả khi cậu chúc ngủ ngon cũng không trả lời. Lăng Hàm đành về phòng ngủ của mình.

Ngủ đến nửa đêm đột nhiên phát hiện lồng ngực mình nặng nề vô cùng, mở mắt ra thấy ngay một cục gì đó đen thui lù lờ đang đè lên người. Lăng Hàm kêu thảm một tiếng, cục đen thui kia lại càng hoảng sợ, cứ kêu ăng ẳng.

Tiếng kêu thảm thiết của một người một cún có thể khiến người chết cũng phải bật dậy. Chẳng bao lâu sau, cánh cửa bật mở, ánh đèn nhanh chóng sáng lên.

Khi nghe thấy tiếng kêu của cún, Lăng Hàm đã biết được cái cục đang đè trên ngực mình là Đại Bạch, vội vàng ngừng kêu, nhưng Đại Bạch bị kinh sợ, cứ sữa mãi không ngừng. Lăng Hàm đưa tay bịt miệng Đại Bạch theo bản năng, sợ nó đánh thức Lục Tư Nguyên. Đại Bạch vừa sữa vừa tránh né, một người một cún cứ thế lăn lộn trên giường.

Khi Lục Tư Nguyên bật đèn lên, nhìn ngay thấy cảnh tượng một người một cún chập vạt như thế.

“Bạn đang làm gì vậy?!” Sắc mặt Lục Tư Nguyên xanh lè.

Lăng Hàm cảm thấy trên người mình hơi man mát, cúi đầu nhìn lại mới phát hiện ra mình đang trần truồng nằm trên giường, đè lên người Đại Bạch, hơn nữa Đại Bạch còn kêu thảm thiết... Mẹ kiếp hình ảnh này quá đáng sợ!

“Không phải, anh nghe tôi giải thích! Không phải như anh nghĩ đâu!” Lăng Hàm để mông trần lăn xuống khỏi Đại Bạch, luống cuống chân tay giải thích với Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên sa sầm mặt mũi, bước tới bên cạnh giường vuốt ve Đại Bạch đang hoảng sợ, “Đừng sợ, đừng sợ, cha ở đây rồi...”

Đại Bạch từ từ bình tĩnh lại, không còn kêu gào ầm ĩ nữa.

Lăng Hàm để mông trần đứng giữa căn phòng, xấu hổ muốn chết, hoảng loạn lấy quần áo ngủ bị vút lại trên giường. Cậu có thói quen ngủ khóa thân, trước khi đi ngủ cũng từng do dự không biết có nên cởi đồ không, sau đó nghĩ lại mình ngủ một mình một phòng chắc không sao, cho nên lột sạch quần áo, tiếp tục thói quen của mình, ai ngờ về sau vớ ngay phải chuyện thế này.

Đúng là bao nhiêu mặt mũi bị quăng hết ra Thái Bình Dương!

Chương 62: Cùng giường

“Xin lỗi...” Lãng Hàm hoảng loạn mặc quần áo lên người, vừa mặc vừa xin lỗi, Lục Tư Nguyên cung chiều cún của anh ta như vậy, tóm lại kiểu gì cứ xin lỗi đã rồi tính.

“Tôi thực sự không làm gì nó, anh đừng hiểu lầm.” Chuyện này nhất định phải nói cho rõ ràng, lỡ như bị đồn ra ngoài thì cậu thực sự khỏi cần sống nữa mất: “Buổi tối đi ngủ nó trèo lên giường của tôi, tôi sợ hết hồn, ai ngờ nó cũng sợ theo...”

Lục Tư Nguyên không ừ hử gì.

Lãng Hàm cuối cùng cũng mặc xong quần áo, thấy biểu cảm lạnh lùng của anh mà rất thấp thỏm. Thời khắc này cậu chỉ mong làm sao mà Đại Bạch có thể nói chuyện, từ đó chứng minh được sự trong sạch của bản thân.

“... Nó cứ sửa mãi, tôi sợ đánh thức anh nên vội vàng bịt miệng nó lại...” Bây giờ nghĩ lại, hành động của cậu đúng là ngu xuẩn hết chỗ nói! Bịt miệng chỉ khiến Đại Bạch hoảng sợ thêm, có khác nào xúi giục nó sửa hăng tiết thêm?

Ôi, Lục Tư Nguyên có tin hay không, đành nghe lệnh trời vậy. Cậu nghĩ chắc người bình thường thì đều sẽ tin tưởng cậu chứ nhỉ? À thì, nhân thú gì gì đó thực sự là quá nặng đô, cậu thực sự không có sở thích ấy.

“Là tôi không tốt.” Lục Tư Nguyên đột nhiên nói.

Hả?

Lãng Hàm ngẩng phắt lên, vô cùng kinh ngạc, có phải cậu vừa bị ảo giác không?

“Bình thường Đại Bạch rất thích ngủ trên chiếc giường này, tôi quên mất.” Lục Tư Nguyên nhú đôi lông mày đẹp, quay đầu nói với Lãng Hàm: “Cậu có phiền phải ngủ chung với Đại Bạch không?”

“Chuyện này...” Lăng Hàm nói, cậu thích cún thật, nhưng ngay lập tức bắt cậu phải chấp nhận chuyện ngủ cùng một con cún, quả thực khó mà chấp nhận nổi.

“Tôi ngủ sofa vậy.”

Vì thế Lăng Hàm chuyển chỗ ngồi tới chiếc sofa lớn nhất trong phòng khách, chiếc sofa này có tạo hình rất đẹp, tiếc rằng một người đàn ông trưởng thành cao một mét tám ngủ trên đó thì hơi miễn cưỡng. Lục Tư Nguyên chắc cảm thấy thiệt thòi cho Lăng Hàm quá, chần chừ trong chốc lát rồi nói: “Hay là hôm nay cậu ngủ cùng tôi đi, giường của tôi rất rộng.”

Lăng Hàm: “!”

Lăng Hàm đè nén cảm giác chấn động trong lòng, đùa đùa một câu: “Anh không sợ buổi tối tôi có mưu đồ bất chính à?”

Lục Tư Nguyên chỉ cười lạnh một tiếng khinh thường, tiếng cười đó khiến toàn thân Lăng Hàm lạnh toát.

“Có bản lĩnh thì cứ việc.”

Chỉ một câu rất bình thường mà ý tứ khinh bỉ có thể nồng nặc đến thế, Lăng Hàm thực sự không chịu nổi. Đêm đã muộn lắm rồi, Lăng Hàm bị giày vò quá lâu, rất muốn đi ngủ.

Vì thế, hai người đành ngủ chung trên một chiếc giường. Tất nhiên lần này Lăng Hàm không thể ngủ khỏa thân được nữa, phải mặc áo ngủ cho cẩn thận. Lúc nằm trên giường rồi, Lăng Hàm vẫn tưởng mình đang mơ.

Sao cậu có thể ngủ chung với Lục Tư Nguyên được?

Cả hai kiếp đều chưa từng nghĩ đến điều này.

Lục Tư Nguyên không nói dối, giường của anh rất to, hai người đàn ông nằm song song cạnh nhau vẫn thừa chỗ. Nhưng Lăng Hàm hoàn toàn không ngủ nổi, mỗi một dây thần kinh trên cơ thể đều đang phản kích đến run rẩy – chỉ cần nghĩ tới việc người bên cạnh mình là ai, cậu đã thấy da đầu tê dại rồi.

Không phải vì thích thú gì Lục Tư Nguyên, mà là cảm thấy rất kỳ diệu, rất khó tin, rất khó làm ngơ.

“Rốt cuộc cậu có ngủ không đây?” Chắc vì động tĩnh trở qua lật lại của cậu làm phiền tới Lục Tư Nguyên, trong bóng tối, một âm thanh đè nén vang lên.

Xung quanh yên lặng và tối đen càng làm nổi bật thêm giọng nói trầm trầm và gọi cảm kia, nghe mà thấy lỗ tai ngứa ngáy.

Lăng Hàm đột nhiên có cảm giác muốn “tuốt súng”.

Mẹ kiếp, sớm không đến, muộn không đến, bây giờ mới đến.

Từ khi sống lại có quá nhiều việc xảy ra, Lăng Hàm chỉ có thể sống dựa vào bàn tay phải, hơn nữa số lần rất ít, nhất là khi đợt này có mấy ngày liền chưa đụng tới. Ngay lúc này đây, nằm bên cạnh mình là đối tượng mà mình khá thích, hơn nữa đối phương còn là một anh chàng đẹp trai cực kì gọi cảm, trừ khi bị liệt dương, chứ Lăng Hàm không tin có người không động lòng.

Đúng là thất sách.

Nếu để anh ta biết mình có phản ứng với thân thể của anh ta, chắc sẽ bị đánh cho như đòn.

Lăng Hàm nín nhịn đến khó chịu, nhưng không dám buông thả, trừ khi không thiết sống nữa. Vì thế, cậu ép buộc bản thân mình không được phép động đây, âm thầm niệm kinh Kim Cương trong đầu, cũng không biết đã niệm mấy lần, dù sao cũng dần mất đi tri giác.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, bên ngoài đã sáng bạch. Lăng Hàm phát hiện ra mình đã lăn tới giữa giường, tứ chi mở banh ra, dường như độc chiếm luôn cả chiếc giường, mà Lục Tư Nguyên bên cạnh đã không thấy bóng dáng đâu.

Lăng Hàm vội vàng tỉnh dậy.

Đẩy cửa bước ra.

Rèm cửa chấm đất của khung cửa sổ ngoài phòng khách được kéo hết ra, ánh sáng rạng rỡ tràn vào căn phòng, có một người

đang ngồi trên chiếc ghế sofa đơn bên cạnh cửa sổ. Lục Tư Nguyên vẫn mặc bộ đồ ngủ bằng chất liệu mềm mại màu nâu, hơi cúi đầu, mái tóc thoải mái nhưng hơi rối khẽ lay động trong gió, đôi chân dài vắt vào nhau, trên tay anh là một cốc cà phê nghi ngút khói.

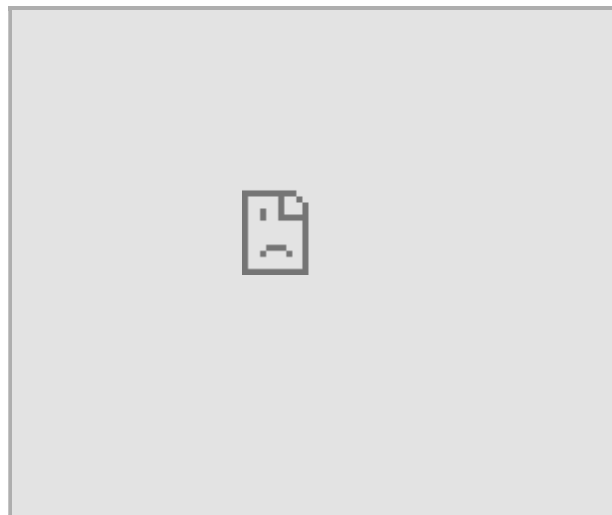
Ánh nắng vàng nhạt, rèm cửa trắng muốt, sofa xám tro, anh ngồi ở đó, lười biếng, thư thái, giống như một bức tranh tĩnh tế được đóng khung cân thận, trong động có tĩnh, trong tĩnh có động.

Lăng Hàm ngơ ngác trong giây lát, trong lòng tràn lên cảm giác kỳ lạ.

“Dậy rồi à.” Nghe thấy động tĩnh, cơ thể Lục Tư Nguyên khẽ cử động, nhưng anh không quay đầu lại, vẫn nhìn cúi đầu nhìn chằm chằm vào tách cà phê, lông mi dài tạo thành lớp đồ bóng phủ xuống đôi mắt sâu.

“Ừm.” Lăng Hàm bước tới và ngồi xuống ghế sofa đối diện anh.

Trên bàn trà bằng gỗ nguyên khối với tạo hình đơn giản có bánh mì, sữa, cà phê và một cái điều khiển nhỏ.

Lục Tư Nguyên cầm điều khiển ấn nhẹ một cái, một giọng nam hơi khàn vọng lên, không biết là từ góc nào trong phòng khách, thứ âm nhạc như có như không giống như màn sương bao phủ, giọng nam kia lúc gần lúc xa, không thể nắm bắt

được.

Lăng Hàm tập trung tinh thần lắng nghe một lúc, chỉ cảm thấy giọng hát kia đột nhiên trở nên bất định, giống như cơn gió nhẹ lướt qua mái tóc, khoan khoái và dễ chịu.

“Thế nào?” Lục Tư Nguyên hỏi.

“Humm?”

“Bài hát mới của tôi.”

Lăng Hàm mở bừng hai mắt, đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Lục Tư Nguyên, bỗng dưng cảm thấy trái tim đập hơi nhanh.

“Rất hay.” Cậu không tìm được từ ngữ nào phù hợp hơn để hình dung, nhưng thực sự rất hay.

Lục Tư Nguyên cười cười, có vẻ rất vui. Lăng Hàm chú ý tới viên mắt hơi đen của anh, không kìm lòng được mà hỏi: “Tôi qua... anh ngủ không ngon à?”

Nét cười bên khóe miệng Lục Tư Nguyên biến mất, anh khẽ hừ một tiếng: “Tôi qua người nào đó cứ ngáy khò khò cả đêm, làm sao có thể ngủ ngon được?”

Lăng Hàm bối rối vô cùng, mặt mũi đỏ bừng: “Xin lỗi anh.”

Chuyện tối hôm qua vẫn còn hiện ra vô cùng sinh động trong đầu, cậu thực sự không còn mặt mũi nào để đi gặp ông bà ông vải. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, không đúng, trước kia chưa từng có ai nói cậu ngủ ngáy, nghĩ lại lần nữa, có lẽ thay đổi cơ thể nên biết ngủ ngáy rồi.

“Tôi vào phòng vệ sinh.”

“Đồ dùng rửa mặt ở ngăn tủ trong phòng vệ sinh, tự lấy nhé.”

Lăng Hàm nhanh chóng chạy xa.

Đánh răng rửa mặt xong, chạy ra lần nữa, tâm trạng cậu đã được điều chỉnh lại. Ngủ ngáy thì là ngủ ngáy thôi, chỉ cần không coi mình như tên biên thái thích ấy ấy với thú cưng thì

cũng không phải chuyện gì to tát. Lăng Hàm cảm thấy giới hạn của mình càng ngày càng thấp, nghĩ tới năm đó khi còn là Bạch Tử Sách, làm gì từng chịu oan ức bao giờ? Làm gì có chuyện đánh nhau với người khác? Làm gì có chuyện âu sầu vì tiền nong? Nếu như có người nói với cậu rằng sau này cậu sẽ đối mặt với những thứ ấy, chắc chắn cậu sẽ khinh khỉnh, thậm chí còn nghĩ nếu sống mà không có tôn nghiêm như thế, chẳng thà chết quách đi cho rồi. Bây giờ được sống lại, những chuyện chưa từng trải nghiệm đều phải trải nghiệm hết một lượt, cậu vẫn sống nhẵn răng.

Con người ai cũng vậy ấy mà, đầu tiên chỉ muốn lùi một bước, sau đó phát hiện ra không giải quyết được vấn đề, nên cảm thấy lùi thêm bước nữa cũng không sao, cứ thế, hết bước này đến bước khác, giới hạn của bản thân càng lúc càng thấp, khả năng nhẫn nhịn càng lúc càng cao.

Cũng không biết sự thay đổi này là tốt hay xấu.

Bây giờ nghĩ lại những lời của Chu Bắc Hiên thấy cũng không sai, kẻ yếu cần phải lùi về sau để đổi lấy thời gian và không gian mà trưởng thành. Lăng Hàm không muốn thừa nhận mình là kẻ yếu, nhưng thực tế vẫn là thực tế, tầng lớp - địa vị - trạng thái của một con người không phải thứ mà bản thân tự đánh giá được. Không chịu chấp nhận chỉ có thể đụng đầu vào tường, đụng thêm mấy lần là ngoan ngoãn ngay.

Cậu tóm lấy miếng bánh mì, vừa nhai vừa nghĩ, hôm nay hoặc là ngủ sofa hoặc là chen chúc cùng Đại Bạch, chứ ngủ cùng Lục Tư Nguyên chỉ sợ mình chịu không nổi mà nhào tới, cho dù không nhào tới, cứ nhẫn nhịn mãi cũng khổ sở lắm, biết không hả.

Chương 63: Chu tổng

Nghĩ tới chuyện tâm sự của mình, đột nhiên cảm thấy gấu quần bị cái gì đó lôi lôi kéo kéo, cúi đầu nhìn lại mới biết Đại Bạch đã chạy tới bên cạnh từ lúc nào, đang ngược mắt lên nhìn chăm chăm vào miếng bánh mì trên tay mình, cái đuôi vẫy vẫy rất vui vẻ.

Bị con cún nhìn chăm chăm bằng ánh mắt ngốc nghếch, trái tim Lăng Hàm dần dần mềm nhũn ra, cúi đầu hỏi: “Mày ăn cái này?”

“Đừng cho nó.” Lục Tư Nguyên lập tức ngăn cản: “Nó không ăn đâu.”

Sau đó anh lấy từ dưới bàn trà ra một túi bánh quy cho cún, lấy một cái đưa cho Đại Bạch, Đại Bạch lập tức thấy lợi quên bạn, bỏ lại Lăng Hàm, quay đầu nhào vào lòng cha nó.

Lăng Hàm không nuôi cún, tò mò nên theo Đại Bạch ngồi xổm một bên, nhìn chăm chăm bánh quy cho cún trong tay Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên: “...”

Anh lấy một chiếc bánh quy đưa cho Lăng Hàm, Lăng Hàm ngửi ngửi, cảm thấy mùi rất thơm: “Có ăn được không?”

Lục Tư Nguyên im lặng mất nửa giây: “Được.”

Lăng Hàm ăn một cái, cảm thấy mùi vị rất tuyệt.

Một người một cún, ăn rất vui vẻ.

“Đợt này có lịch trình gì không?” Lục Tư Nguyên vừa dứt bánh vừa hỏi.

Lăng Hàm lắc đầu: “Không có, đến lúc đó rồi tính sau.”

Lục Tư Nguyên im lặng một hồi: “Tôi có một người bạn làm đạo diễn, đợt này đang tìm người, có lẽ có thể giới thiệu cậu tới thử xem.”

Lăng Hàm đột ngột ngẩng phắt lên, vẫn chưa kịp vui mừng, Lục Tư Nguyên lại nói, mặt không có cảm xúc gì: “Phần trăm rất nhỏ, đừng ôm hy vọng quá.”

Ờ.

Lăng Hàm lặng lẽ ngồi về chỗ nhai bánh quy.

“Đội lát nữa tôi sẽ phải đi, mười giờ sáng dì giúp việc sẽ tới dọn dẹp, cơm trưa có thể nhờ dì ấy nấu.” Lục Tư Nguyên đưa miếng bánh quy cuối cùng trên tay cho Đại Bạch, đứng dậy rời khỏi đó.

Không lâu sau đó, anh thay một chiếc áo jacket màu xanh dương rất đẹp trai, bước ra phòng khách, cầm lấy điện thoại trên bàn, nhét đại vào túi áo. Ngay khi Lăng Hàm tưởng rằng anh đã chuẩn bị rời đi, Lục Tư Nguyên quay đầu lại dặn dò: “Nhớ cho kĩ, không được nói với bất kì ai rằng cậu đang ở chỗ tôi.”

Lăng Hàm gật đầu.

Cửa đóng lại.

Khoảnh khắc Lục Tư Nguyên rời nhà, tâm trạng Lăng Hàm vô cùng không tốt. Cảm giác không tốt ấy không phải nhắm vào Lục Tư Nguyên, mà là nhắm vào bản thân cậu. Cùng trẻ tuổi, cùng lăn lộn trong giới giải trí, vậy mà Lục Tư Nguyên có thể đứng trên đỉnh cao, còn mình thì chẳng có việc gì, chỉ biết ở trong nhà.

Một trời một vực, cách biệt quá lớn, cảm giác chênh lệch cũng quá lớn.

Lăng Hàm nghĩ, sống ở chỗ Lục Tư Nguyên thực sự không tiện lắm, cậu bắt buộc phải tìm được nhà.

Niềm vui lúc nào cũng ngắn ngủi, bất kể nơi này có tốt đến

mấy cũng không thuộc về mình. Khi căn nhà chỉ còn lại một mình cậu, cảm giác cấp bách và cảm giác khó khăn khi bị ngó lơ một lần nữa bủa vây lấy cậu. Những việc mà cậu miễn cưỡng không nghĩ tới nhảy ra khỏi đầu, từng chuyện một, tiền, nhà, công việc, kim chủ... chuyện nào cũng khiến cậu đau đầu không thể tưởng nổi.

Khi cậu đã đi vòng vòng trong căn nhà một lúc lâu, cánh cửa bị ai đó mở ra, lúc một người phụ nữ trung niên bước vào, Lăng Hàm mới nhận ra đã tới mười giờ.

Ở mãi trong nhà không phải cách hay, Lăng Hàm thu dọn xong xuôi, thay quần áo rồi ra khỏi nhà. Khi đó Chu Bắc Hiên cho cậu nghỉ phép, với tình hình trước mắt, kỳ nghỉ phép này có khả năng là nghỉ không thời hạn, cũng có nghĩa là có thể cậu sẽ không nhận được bất kì công việc nào.

Con người phải nhìn nhận rõ hiện thực, nhưng không được phép chấp nhận số mệnh. Chấp nhận số mệnh nghĩa là không tiến về phía trước nữa, Lăng Hàm cảm thấy mình không nên sống một cách vô dụng như thế. Tốt xấu gì cũng nhặt về được một cái mạng, có thể nào cũng phải đường đường chính chính mà đi tới cuối cùng.

Cậu biết tiền đồ của mình ở GMG về sau này coi như đã hết, phương án tốt nhất là tìm chỗ quản lý mới, tiếc rằng với trạng thái của mình hiện tại, làm sao công ty khác có thể bỏ ra một số tiền hủy hợp đồng lớn thay mình được?

Từ khi sống lại, mỗi một bước đi trong giới giải trí này đều vô cùng gian nan. Lần đầu tiên Lăng Hàm có suy nghĩ – có phải mình nên rút khỏi giới giải trí mà tìm lối thoát khác không?

Con đường mà kiếp trước phù hợp với mình, chưa chắc kiếp này còn phù hợp.

Đến công ty, Lăng Hàm chủ động chào hỏi cô gái ở quầy lễ tân, cô gái lễ tân nói chuyện rất vui vẻ với cậu. Từ khi sống lại, kỹ năng lớn nhất mà Lăng Hàm nắm bắt được là uốn ba tấc lưỡi. Kiếp trước đi theo con đường lạnh lùng quý tộc, kiếp này lần tới tầng lớp thấp như nhành cây ngọn cỏ, bắt buộc phải tìm thông tin và cơ hội trong dòng người, cho nên Lăng Hàm học được cách trò chuyện với người khác.

“Thời gian này anh không ở đây nên có lẽ không biết, Chu tổng lớn quay về rồi.” Cô gái ở quầy lễ tân có mái tóc mềm mại, dung mạo dịu dàng, nhưng lại vô cùng thích buôn chuyện.

Lăng Hàm định hỏi Chu tổng lớn là ai, nhưng sợ câu hỏi này quá ngốc nghếch, đành phải hỏi: “Thật sao?”

Cô gái nhỏ ghé đầu tới trước mặt anh mà lè lưỡi: “Chắc công ty lại sắp có biến động gì đây.”

“Nghĩ linh tinh, làm sao có chuyện gì được?” Tuy Lăng Hàm nói như vậy, nhưng thực ra trong lòng hăng hái thúc giục đối phương mau nói đi mau nói đi.

“Chu tổng lớn và Chu tổng nhỏ đang tranh giành quyền lực đó, anh nhìn xem, lần trước vì mối quan hệ xúi quẩy của anh, Chu tổng nhỏ lôi hết mấy người có liên quan tới Chu tổng lớn

xuống, thay bằng người của mình, làm sao mà Chu tổng lớn nuốt cục tức này được?”

Lăng Hàm hiểu ra được Chu tổng nhỏ mà cô gái lễ tân nhắc tới là ai, Chu Bắc Hiền. Nghĩ như vậy, thân phận của Chu tổng lớn dễ đoán hơn rồi.

Kiếp trước, mối quan hệ của Chu Bắc Hiền và Lăng Hàm không dám công khai, càng không dám để người nhà họ Chu biết, Lăng Hàm cũng ngốc nghếch không ép uổng gì hắn, cảm thấy như thế sẽ làm khó hắn, đến lúc chết đi rồi, Lăng Hàm chưa từng bước vào cánh cửa nhà họ Chu. Nói đi nói lại, hình như Chu Bắc Hiền có một người anh trai, người anh trai này do vợ cả của cha hắn sinh ra, tên là Chu Thành. Nghe nói người này là một cậu ấm hào hoa, chơi bời lêu lổng, được đưa đến nước Anh du học từ lâu lắm rồi, sau này về nước chưa được bao lâu lại bị điều đến phía Nam để phát triển, có được một chút thành tựu tiếp tục được điều về, sau đó không biết làm sao mà bị đày tới nước ngoài lần nữa, hai năm trở lại đây mới quay về. Truyền kỳ về người này chủ yếu là những tin đồn tình ái, chắc vì ở nước ngoài lâu quá, học được thói tự do của Âu Mỹ, sau khi trở về lập tức quyền rũ rất nhiều ngôi sao danh giá, hơn nữa người này cũng không kiêng kị gì, nam nữ xoi tất, người nào cũng dám bỏ vào miệng. Bao dưỡng một ngôi sao ở tầng đáy của giới giải trí như Lăng Hàm hình như cũng không phải chuyện gì lạ.

Hai anh em nhà này vẫn luôn tranh quyền đoạt lợi, bây giờ nhìn lại, dường như Chu Bắc Hiền đang chiếm thế thượng phong.

Cô gái ở quầy lễ tân thao thao bất tuyệt kể chuyện đời tư của Chu tổng lớn, đột nhiên im lặng, đứng thẳng người, dịu dàng nói: “Chào Chu tổng!”

Lăng Hàm quay đầu lại, nhìn thấy một hàng người vội vàng đi vào sảnh lớn, người đàn ông đi đầu mặc âu phục màu đen, một tay dắt trong túi quần, bước đi như cơn gió, hướng về phía mình. Bên cạnh anh ta có vài quản lý cấp cao, trong đó có một gương mặt quen thuộc mà cậu từng gặp ở buổi họp tường trình lần trước, nhưng người đó rất cung kính với người đàn ông này, có vài phần lấy lòng.

Lăng Hàm vừa nhìn thấy người đàn ông kia đã sợ hết hồn,

người này không phải ai khác mà chính là người đàn ông họ Chu hôm qua mới đánh nhau với cậu - tức kim chủ trước của cậu. Lúc này đây trên má phải của người này vẫn có vết bầm xanh tím lờ mờ, cho dù không làm giảm khí thế, nhưng nhìn vào cũng hơi kỳ lạ.

Vừa về nước đã bị đánh một trận, vác gương mặt nát bét tới công ty, nghĩ thôi cũng biết chắc chắn anh ta giận điên mề lên rồi.

Lăng Hàm – với tư cách là kẻ đầu sỏ - sợ rụt cả vào, vội vàng cúi đầu trốn về một lối đi khác, nhưng chưa kịp hành động, người đàn ông kia đã bước tới quây lê tận. Lăng Hàm chỉ có thể nghiêng người giả bộ như đang chăm chú đọc quyển tạp chí đặt trên quầy.

Chương 64: Hợp tác

“Chu tổng, anh có thư.” Cô gái lễ tân gọi người đàn ông đang chuẩn bị bước vào theo lối đi bên phải.

Lăng Hàm vội vàng dùng cuốn tạp chí để che mặt mình, âm thầm cầu cho anh ta đừng nhìn thấy cậu, đừng nhìn thấy cậu.

Quyển tạp chí che khuất tầm mắt, Lăng Hàm nghe thấy đám người kia dừng ở một chỗ không xa, có người bước tới nhận lấy tạp văn kiện rồi rời đi.

Chắc là đi rồi nhỉ?

Lăng Hàm từ từ hạ quyển tạp chí xuống mà nhìn lên, một gương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, Lăng Hàm sợ đến mức lao đảo lùi về sau hai bước, đụng phải giá sách báo bằng sắt phía sau, giá sách báo vang lên tiếng va chạm thanh thúy.

Không biết Chu Thành đã đứng lù lù trước mặt cậu từ bao giờ, đang dùng ánh mắt như nhìn người chết để nhìn cậu chăm chăm.

Lăng Hàm chật vật đứng vững lại, miễn cưỡng nói: “Chào Chu tổng.”

Ánh mắt sắc bén của người đàn ông kia nhìn chăm chăm vào cậu trong chốc lát, cười lạnh một tiếng: “Hóa ra cậu biết tôi là ai.”

Lăng Hàm thậm chí đã có ý nghĩ đi chết rồi, liếc trái liếc phải, rất muốn bỏ của chạy lấy người. Hôm nay cậu đến xin công việc, không phải đến để sinh sự với một Chu tổng lớn vừa về nước trước con mắt của quần chúng nhân dân. Xảy ra mâu thuẫn với Chu tổng lớn rồi, cậu còn có cơ hội không?

Đúng là họa vô đơn chí mà!

Lăng Hàm vô cùng chán nản, thầm nghĩ, sao “Lăng Hàm”

không để lại một tí thông tin gì đại loại như vậy, tốt xấu gì cũng phải nhắc nhở rằng cậu từng được Chu Thành bao dưỡng, nếu không hôm qua cậu cũng không đâm một cú đau như thế lên mặt Chu tổng.

Mà nói chứ, sao cậu xui tận mạng như vậy? Người họ Chu không biết xúi trên xúi dưới thế nào mà trúng ngay Chu Thành.

“Tất nhiên là biết rồi.” Lăng Hàm cười vô cùng giả tạo: “Chu tổng nổi danh lẫy lừng như thế, làm sao có thể không biết cho được?”

Chu Thành cười lạnh một tiếng, cuối cùng cũng không nói đến sự thật rằng vết xanh tím trên mặt anh ta là do bị Lăng Hàm đánh, chuyện này mà nói ra chỉ có anh ta xấu mặt thôi.

“Mọi người đi lên trước đi.” Chu Thành quay đầu nói với đám người đang tò mò chết đi được kia, đám người kia vội vàng vâng dạ, nhưng không thể nào đè nén được vẻ thăm dò trong ánh mắt. Lăng Hàm có cảm giác ánh mắt của đám người đó như đang lột truồng cậu ra vậy.

Bất kể là ai cũng đều có ý thích hóng hớt buôn chuyện, huống hồ khi một đương sự trong chuyện là Chu tổng lớn vừa mới về nước, một người là Lăng Hàm mà thời gian trước được dư luận thảo luận rất hăng.

Lăng Hàm chỉ muốn co giò chạy, gắng gượng nặn ra một nụ cười mỉa: “Tôi cũng xin phép đây.”

“Không được phép đi!”

Chưa kịp chuồn đi đã bị Chu Thành tóm cổ áo, sau đó kéo vào một phòng họp gần nhất.

Cánh cửa phòng họp bị sập lại một cách mạnh bạo, ngăn cách ánh mắt hóng hớt của quần chúng.

Sau khi vào phòng, Lăng Hàm cũng giãy ra khỏi bàn tay của Chu Thành, chỉnh lại quần áo, lùi về một bước với vẻ đề phòng: “Anh có chuyện gì?”

Nếu như Chu Thành định đánh cậu ở đây, cậu cũng sẽ đánh trả, cho dù anh ta có là cậu ấm của công ty này thì cùng lắm cậu không làm nữa, phỉu mông bỏ đi. Cậu không tin ngoài cái giới giải trí này ra, Lăng Hàm không bùng nổ bất cứ ai khác.

“Tôi cảnh cáo cậu, nếu dám nhắc đến chuyện của chúng ta dù chỉ một câu ở cái công ty này, tôi sẽ cho cậu chết không nên thân.” Chu Thành chỉ vào mũi cậu mà uy hiếp.

Nghe thấy câu uy hiếp của anh ta, Lăng Hàm lại thấy bình tĩnh hẳn. Suy đi tính lại, Chu Thành vừa về nước đã có tin đồn với mình, hẳn sẽ bị mất điểm nhiều, sức ảnh hưởng trong công ty cũng giảm xuống, e rằng sẽ ảnh hưởng tới tương lai. Ngược lại, bản thân cậu là người chân đất không sợ xỏ giày, cùng lắm bỏ đi là xong, cho nên hẳn là Chu Thành sợ mối quan hệ này bị lộ ra hơn cậu nhiều.

Cậu bỗng có thêm một chút sức mạnh.

“Chúng ta thì có chuyện gì được?” Lăng Hàm xòe tay, nghiêng đầu nói.

Chu Thành nhú mày lại, có vẻ kinh ngạc, ánh mắt đầy hồ nghi.

“Trước kia tôi chưa từng tiếp xúc với Chu tổng, giữa chúng ta sẽ không có quan hệ gì cả, trước kia không có, sau này cũng không có.” Lăng Hàm thông thả nói, vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Chu Thành phía đối diện.

Ánh mắt của Chu Thành thoáng hiện một tia thấu hiểu.

Lăng Hàm thở phào một hơi, cậu biết hai người đã đạt được suy nghĩ chung.

Chu Thành đột nhiên nở nụ cười, anh ta rất đẹp trai, cười lên có một chút gian tà như mây tên lưu manh, giống hệt như hình tượng đàn ông xấu xa khiến rất nhiều phụ nữ mê đắm điên đảo trong phim điện ảnh. Mà anh ta đúng là có bản lĩnh này thật, đẹp trai lắm tiền, địa vị cao quý, thân phận tôn quý, bất kỳ điều nào trong số điều kiện kể trên cũng đủ thu hút ánh mắt phụ nữ rồi, huống hồ còn là người gom đủ từng ấy điều kiện.

“Hôm nay vừa về công ty đã nghe được sự tích anh hùng của cậu, cảnh sát tổng Thường Hoan vào ngục rồi, còn dám tưởng trình lời người của tôi xuống, lá gan mập ra nhiều phết nhỉ.”

Lăng Hàm biết anh ta sẽ tính món nợ này nên phản bác: “Tôi chỉ phản đòn theo lẽ thường thôi, Thường Hoan muốn giết tôi, tôi báo cảnh sát gô cổ cậu ta lại chẳng lẽ không đúng à? Trong công ty có người muốn ép tôi rút khỏi giới giải trí, nếu anh là tôi, lẽ nào anh cũng ngoan ngoãn chịu trận? Hơn nữa, người bày trò đối đầu với anh là em trai Chu Bắc Hiền của anh, muốn truy cứu cũng nên tìm anh ta, tôi cũng chỉ bị anh ta lợi dụng thôi.”

Chu Thành cười lạnh: “Cậu cảm thấy tôi sẽ tin cậu?”

Lăng Hàm nhún vai: “Bất kể anh có tin hay không, dù sao sự thật cũng là vậy.”

“Mấy chuyện vớ vẩn của cậu đừng tưởng tôi không biết”, Chu Thành nói: “Đừng nói như thể mình vô tội lắm.”

“Tôi không nói mình vô tội, có lẽ Chu tổng ở nước ngoài nên không biết, mấy chuyện vớ vẩn của tôi bây giờ đã thành chuyện ai ai cũng biết rồi.” Lăng Hàm lắc đầu cười: “Có quá nhiều chuyện xảy ra, nếu như Chu tổng có hứng thú, vui lòng tìm kiếm tên của tôi là biết ngay thôi.”

Chu Thành cười lạnh: “Tôi không rảnh mà quan tâm đến

chuyện của cậu, tóm lại trước kia tôi từng cho cậu cơ hội rồi, tự bản thân cậu không biết nắm bắt, tôi đã đối tốt với cậu lắm rồi, sau này cậu tự quản cái miệng của mình cho chặt vào.”

Chắc anh ta cũng đang bực bội chuyện đánh nhau hôm qua, bản tính hiếu chiến của đàn ông là như thế đấy, có lý trí đến đâu, đứng trước những cuộc ẩu đả, lý trí cũng bay hết sạch.

Lăng Hàm không phục: “Quậy đến mức này là trách nhiệm của một mình tôi chắc? Hơn nữa, anh từng cho tôi cơ hội gì?”

“Mẹ kiếp, nếu không có tôi, cậu có thể đóng MV của Y Tự được chắc?” Chu Thành rất tức giận, anh ta nhìn Lăng Hàm như thể đang nhìn một kẻ vong ân bội nghĩa.

Câu nói của anh ta khiến Lăng Hàm khựng lại, nghĩ kỹ lại, đúng thật, cơ hội đầu tiên sau khi vừa sống lại là quay MV của Y Tự. Với tình hình của Lăng Hàm lúc đó, có thể có được cơ hội này đúng là miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống. Hóa ra chuyện này do Chu Thành xúi giục sau lưng.

Nhưng từ câu nói của Chu Thành có thể phán đoán được, Chu Thành quả thực không hiểu gì về chuyện của mình, Lăng Hàm mỉm cười châm chọc: “Xin lỗi Chu tổng, có lẽ anh không biết, tôi không quay MV của Y Tự.”

Bây giờ đến lượt Chu Thành ngẩn ra.

“Em trai tốt của anh và tình nhân bé nhỏ Y Tự của anh ta đã tôi ra khỏi ê kíp mà.”

Câu nói của Lăng Hàm dường như khiến Chu Thành vô cùng chấn động, nhưng điều khiến anh ta chấn động và điều khiến Lăng Hàm chấn động không giống nhau: “Cậu nói sao cơ? Chu Bắc Hiền và Y Tự là tình nhân?”

Câu nói của Chu Thành khiến Lăng Hàm thấy rất bất ngờ, nhưng sau đó lập tức nhớ tới vẻ cẩn trọng của Chu Bắc Hiền là hiểu ngay. Chắc chắn Chu Bắc Hiền sợ chuyện mình thích đàn ông sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp mới không để lộ bí mật. Còn tưởng hai người kia thâm tình đến mức nào, kết quả cũng không địch lại nổi quyền lực và danh lợi.

Lăng Hàm nhún vai: “Sao, anh không biết cả chuyện này cơ

à?”

Chu Thành khựng lại, đột nhiên vỗ tay, từng tiếng từng tiếng một, rất chậm rãi, khóe miệng hơi nhếch lên, nụ cười càng ngày càng ngoác rộng. Anh ta bước tới trước mặt Lăng Hàm, đưa tay nắm lấy bả vai cậu mà nói: “Làm sao cậu biết được? Có chứng cứ gì không?”

Động tác của anh ta vừa thân mật vừa ái muội, như thể những điều không vui ngày hôm qua và cả trước đó chưa từng xảy ra, tốc độ lật mặt nhanh như lật thuyền này khiến Lăng Hàm có lòng khen ngợi.

Chương 65: Vũ đình

Lăng Hàm không hề muốn phát sinh thêm quan hệ quá thân mật với anh ta, dù sao bất kể là Chu Bắc Hiền hay Chu Thành đều không phải thứ tốt đẹp gì. Cậu đánh mặt, gạt tay Chu Thành ra: “Không có. Nếu anh muốn có chứng cứ, cho người theo đuôi Y Tự là biết ngay mà.”

“Tự dung tôi cảm thấy nhìn cậu thuận mắt lắm đấy nhé.” Chu Thành cười tí mắt, nói.

Lăng Hàm không dám đắc tội anh ta quá đà, nhưng cũng không muốn quá thân mật với anh ta, cậu nghiêm túc nói: “Tóm lại, hai chúng ta thanh toán xong rồi, sau này con đường lớn của chúng ta mỗi người đi một hướng, nước sông không phạm nước giếng.”

“Nói hay lắm.” Chu Thành giơ một bàn tay lên.

Lăng Hàm high-five với anh ta, hai người nhìn nhau mà cười.

Sau khi đi ra khỏi phòng họp cùng Chu Thành, cô gái lễ tân nhìn cậu bằng ánh mắt tràn ngập ý tưởng hóng chuyện hay, xông lên hỏi cậu: “Hai người nói những gì vậy, mau kể cho tôi nghe với.”

Lăng Hàm giả bộ không nhìn thấy, đi lên tầng tìm A Khôn, tìm một vòng mới phát hiện ra A Khôn không ở đây, Lăng Hàm đành ngồi trong văn phòng đợi.

Chạy được khỏi hòa thượng chứ không chạy được khỏi miếu, cậu không tin A Khôn sẽ không quay về.

Dạng người không có chính kiến, gió chiều nào theo chiều ấy, thấy lợi quên nghĩa khiến người ta rất đau đầu, có thể ép nhau một chút, còn có thể ép ra được chút mỡ.

Trong lúc đợi, cậu lấy điện thoại ra lướt Weibo, cậu tưởng rằng độ nhiệt tình của fan sẽ giảm đi không ít, bởi vì gần đây

tin tức về cậu ít đi khá nhiều. Họ đều rất dễ quên, bất kể ngôi sao có nổi tiếng cỡ nào, nếu như im lặng một thời gian cũng sẽ bị lãng quên, huống hồ là nhân vật nhỏ bé như cậu. Điều khiến cậu thấy kỳ lạ là bình luận của hôm nay nhiều hơn cậu tưởng tượng rất nhiều.

Cẩn thận xem lại, hóa ra Tưởng Nghị và Âu Dĩnh đã gắn thẻ cậu trong bài đăng.

MV rất tuyệt.

Liên kết là một bài hát được lên bảng xếp hạng.

Lăng Hàm ngồi thẳng dậy.

Hai MV mà mình tham gia, toàn bộ đều là của Lục Tư Nguyên.

Cậu ấn vào liên kết, đoạn video từ từ mở ra, tiếng mưa rả rích bật ra khỏi loa, giữa cảnh sơn thủy mờ mịt, mái đình nhỏ xanh xám, kiếm khách áo đen cưỡi chiếc mũ ướt sũng, để lộ đôi mắt đen thâm tình...

Một đoạn tiếng tiêu trong trẻo qua đi, nhạc dạo du dương uyển chuyển, kéo người ta vào thế giới xinh đẹp của danh kiếm và hồng nhan...

“Vũ Đình.”

Trong văn phòng yên tĩnh, tiếng hát của đàn ông du dương mà đau thương nhẹ nhàng vang vọng, Lăng Hàm nhìn vào màn hình điện thoại không chớp mắt, ánh đèn sáng chiếu lên gương mặt cậu.

Sau khi ca khúc kết thúc, âm thanh dần dần nhỏ đi, phảng phất như chàng thư sinh múa bút thành văn, dùng bút lông sói kéo một nét xa xôi, sau cùng biến mất trong tận cùng trắng xóa.

Trên màn hình, người kiếm khách áo đen nằm trong đình trú mưa, cô gái xinh đẹp chớp mắt biến thành bà lão tóc bạc trắng.

Nốt nhạc sau cùng biến mất.

Màn hình tối đen.

Sau khi tất cả kết thúc, Lăng Hàm dường như hoàn hồn lại mà thở hắt ra, buột miệng khen: “Thật tuyệt!”

Tất cả chú ý của cậu bị bài hát hút hết, cậu giống như một thính giả bình thường chưa được đào tạo chuyên nghiệp, bị hình ảnh tinh tế, tình tiết đau buồn và thứ âm nhạc hoa lệ kia hoàn toàn bắt mắt hồn, hoàn toàn chìm đắm trong câu chuyện đúng như ý nguyện của người hát, tưởng tượng ra đôi nam nữ yêu nhau sâu đậm kia, còn phần biểu diễn của mình trong MV thì chẳng buồn xem kĩ. Không phải lần đầu tiên cậu nghe Lục Tư Nguyên hát, nhưng đây là lần đầu tiên nghe đến mức nhập tâm như vậy.

Dù sao, đây là bài hát mà cậu và anh cùng xuất hiện.

Lăng Hàm ôm tâm tình thích thú sâu kín, chia sẻ bài hát này lên Weibo, trong lúc đợi bình luận, điện thoại của cậu đột nhiên bị Đường Tập tập kích.

Từ sau lễ trao giải cuộc thi làm phim ngắn, hai người về cơ bản không gặp mặt nhau, số lần liên lạc ít ỏi cũng do phía Đường Tập chủ động liên lạc, chủ yếu là an ủi và động viên Lăng Hàm, hy vọng cậu có thể khắc phục khó khăn, vân vân.

Lăng Hàm rất cảm kích chàng trai như một cậu em trai này, nhưng lại cảm thấy không nên để trẻ con tham dự vào đồng rắc rối của mình, cho nên nội dung nói chuyện với Đường Tập không hề đi sâu vào mấy thứ này.

“Lăng Hàm, bây giờ có tiện nói chuyện không?” Giọng nói trẻ trung, trong sáng của Đường Tập có một chút căng thẳng rất khó phát hiện ra.

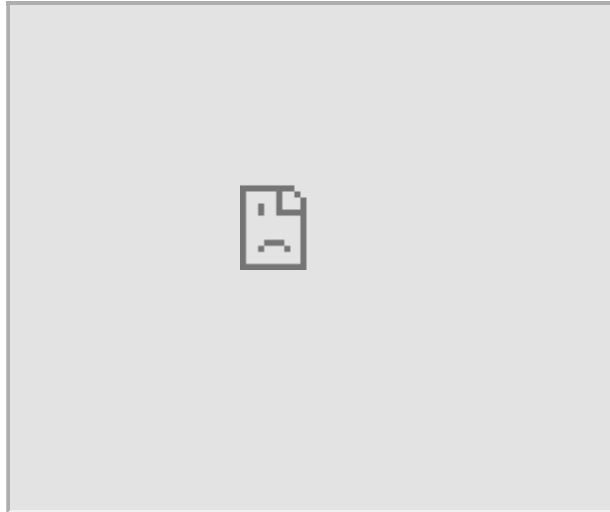
“Tiện chứ.” Lăng Hàm mỉm cười ngả người lên sofa: “Sao thế?”

“Tôi có một vai diễn, rất phù hợp với anh, không biết anh có hứng thú không?” Đường Tập nói chuyện rất thẳng thắn, chắc vì trẻ tuổi, cuộc sống sung túc, còn chưa học được cái mà người ta vẫn gọi là đạo lý đối nhân xử thế trong xã hội.

Lăng Hàm tưởng rằng lại là vai diễn trong phim ngắn nên hỏi:
“Có kịch bản chưa?”

“Có rồi.”

“Bạn làm đạo diễn à?”

“Không phải tôi.” Đường Tập phản ứng lại, giải thích: “Đạo diễn không phải tôi, là một đạo diễn của đài truyền hình, lần casting này là chọn cho nhân vật của phim truyền hình.”

Nhân vật của phim truyền hình?

Lăng Hàm bỗng chốc ngồi thẳng dậy, không dám tin vào tai mình: “Nhân vật của phim truyền hình?”

Cậu không nghe nhầm chứ? Không phải là phim ngắn, là phim truyền hình? Tính đến hiện tại, cậu mới chỉ quay MV với phim ngắn, đến cả một tác phẩm phim truyện ra hồn cũng không có, nếu như có thể quay phim truyền hình, chắc chắn sẽ là một đột phá quan trọng trong sự nghiệp.

Vừa vui mừng được chốc lát, cậu lại nhớ tới tình trạng hiện tại của bản thân, không có tác phẩm tiêu biểu, danh tiếng nửa vời, công ty không coi trọng, liệu ai có thể vờn cạnh ô liu ra với cậu?

Thôi thì đừng ôm quá nhiều hy vọng.

Cảm giác vui mừng hớn hờ của Lăng Hàm nhạt bớt, dịu dàng trả lời: “Cảm ơn, hiếm có người ủng hộ tôi và nhớ tới tôi như cậu.”

Bất kể cơ hội mà cậu ta mang tới là thế nào, ý tốt của Đường Tập vẫn khiến cậu cảm thấy âm áp.

“Không cần khách sáo, tôi...” Đường Tập đột nhiên khựng lại, dừng lời trong chốc lát, giọng nói hơi khàn: “Ngay ngày mai thôi, anh sẽ đến, đúng chứ?”

Lăng Hàm có phần tò mò không biết giữa chừng Đường Tập định nói gì, nhưng cậu cũng không truy hỏi thêm. Thực ra cậu vốn định từ chối, bởi vì hôm nay cậu sẽ nói chuyện tử tế với A Khôn, có lẽ sẽ có cơ hội công việc khác, nhưng giọng điệu có phần chờ mong của Đường Tập khiến cậu không nỡ từ chối.

“Được, tôi nhất định sẽ đến.”

Đường Tập vui vẻ nói: “Tôi sẽ gửi địa chỉ vào điện thoại cho anh.”

Hai người trò chuyện thêm vài câu rồi mới lưu luyến cúp máy.

Lăng Hàm tiếp tục đợi ở phòng làm việc, tiếc rằng đợi thẳng một mạch tới sáu giờ chiều cũng không có ai quay về, nhìn sắc trời dần tối bên ngoài khung cửa sổ, Lăng Hàm thở dài một hơi, đứng dậy, đi ra khỏi văn phòng.

Lê tám thân mệt mỏi về căn hộ của Lục Tư Nguyên, cậu thầm cảm ơn bản thân chưa quên mất số tầng và mật mã. Căn nhà sáng đèn, ánh đèn rực rỡ khiến Lăng Hàm ý thức được rằng Lục Tư Nguyên đã về, cậu vội vàng thu bớt biểu cảm âu sầu trên gương mặt, nặn ra một nụ cười mỉm đúng mực rồi bước vào phòng khách.

Lăng Hàm đã nghĩ kỹ việc phải bắt chuyện với Lục Tư Nguyên thế nào, ví dụ như chuyện về MV, chuyện của Đại Bạch, chuyện đi ngủ, tiếc rằng vừa mới bước vào đã phát hiện ra Lục Tư Nguyên căn bản không ở phòng khách. Tìm khắp nơi, trong phòng dành cho cún cũng không có, chỉ thấy chú cún Đại Bạch hoảng loạn của anh. Phòng ngủ chính cũng trống không, sáng nay lúc Lăng Hàm đi nó là thế nào thì bây giờ quay về vẫn y nguyên như thế.

Lăng Hàm nghi hoặc bước vào phòng ăn, trong phòng ăn cũng không có ai, nhưng trên bàn cơm có mấy món ăn vẫn còn hơi ấm. Đến gần một chút, Lăng Hàm phát hiện ra trên bàn ăn trắng muốt có một mảnh giấy ghi chú, bên trên viết: Có việc ra ngoài, tối nay không về.

Chương 66: Ảnh chân dung

Lục Tư Nguyên bị tai nạn nằm viện lâu như thế, chắc chắn có rất nhiều công việc dồn lại, bận rộn cũng là chuyện thường. Lăng Hàm cầm mảnh giấy mỉm cười, được rồi, không cần phải phiền não nghĩ xem bắt chuyện với Lục Tư Nguyên thế nào nữa, vấn đề đi ngủ cũng được giải quyết luôn.

Trên bàn cơm có mấy món ăn bình thường như các gia đình khác, các món rau khá nhiều. Sống chung được một thời gian, Lăng Hàm biết Lục Tư Nguyên không phải động vật ăn thịt, có thể vì giữ gìn vóc dáng, cũng có thể vì phải giữ giọng, tóm lại anh ăn uống rất thanh đạm.

Mở nồi cơm điện ra, bên trong hầm cháo gạo lứt, trộn cùng với vừng, lạc, bách hợp và những loại hạt khô vừa thơm vừa dinh dưỡng, nhìn thôi đã khiến người ta thèm ăn rồi.

Lăng Hàm rất tò mò, những món ăn này do Lục Tư Nguyên nấu hay do dì giúp việc nấu?

Nhưng bất kể là ai nấu thì hôm nay chỉ có thể vào bụng cậu hết. Lăng Hàm ngồi trước bàn cơm ăn uống thả ga, quả thực cậu có hơi đói.

Sau một bữa no nê, chút phiền muộn trong bụng Lăng Hàm bị chèn ép đến mức không còn gì.

Cậu nghĩ, mình không nên chấp nhặt với dạng người như A Khôn, trên đời này lúc nào mà chẳng bọ đờ kẻ đang lên, giẫm đạp kẻ lỡ vận, không có gì phải buồn. Có lẽ mọi chuyện không tệ đến mức thế, fan của mình nhiều như vậy, còn sống chung với ngôi sao lớn, hòa giải được với Chu Thành, ngày mai có cơ hội quay phim truyền hình nữa... Tính ra thì cũng có vài chuyện tốt, tương lai không hẳn là mù mịt.

Lăng Hàm xử lý cảm xúc tiêu cực khá thuận buồm xuôi gió, nhanh chóng trở nên lạc quan và tích cực.

Cậu ngâm nga một bài hát rồi vào phòng vệ sinh tắm rửa, lúc mở cửa phòng tắm mới phát hiện ra Đại Bạch đang lượn lờ bên ngoài. Chắc vì còn ám ảnh tâm lý với chuyện tối qua, Đại Bạch nhìn thấy cậu, chạy nhanh như một làn khói ra phòng khách, sau đó biến mất tăm mất tích trong căn phòng dành cho cún của mình.

Lăng Hàm thấy hơi cô đơn, ngồi xem tivi trong phòng khách một lúc rồi về phòng ngủ.

Màu sắc chủ đạo của phòng ngủ chính là màu xám, trong phòng có một chiếc giường đôi rất lớn, chất liệu chăn cực kỳ tốt, Lăng Hàm vẫn còn nhớ được cảm giác ấm áp khi được tỉnh dậy giữa đông chăn sáng nay. Đèn đầu giường được chỉnh màu vàng hơi tối, dưới chân đèn có vài quyển sách.

Hình như Lục Tư Nguyên rất thích đọc sách, trong phòng khách có kê một giá sách rất to, trên giá chất đầy sách vở đủ thể loại. Khi Lăng Hàm vẫn còn là Bạch Tử Sách, trong nhà cũng có giá sách to lắm, bên trên cũng chất đầy sách, nhưng đông sách ấy mua về để trưng thôi, căn bản chẳng đọc được mấy cuốn. Lăng Hàm thầm nghĩ, chắc Lục Tư Nguyên cũng chỉ mua về để trang trí. Anh ta bận sút đầu mề trán như thế, làm gì có cơ hội đọc nhiều sách, không cần làm việc nữa chắc?

Lăng Hàm cầm đại một quyển sách trên đầu giường để lật xem, phát hiện ra đây là một cuốn sách về khuôn nhạc, Lăng Hàm hoàn toàn không hiểu nổi những kí hiệu trông vụn vụn vẹo vẹo kia nghĩa là gì.

Xin lỗi nha, tế bào âm nhạc của cậu thực sự tệ không tả nổi, tệ đến nỗi kiếp trước công ty muốn xây dựng hình ảnh phát triển toàn diện cho cậu, cố ý để cậu hát nhạc phim, thế mà ở trong phòng thu, cậu hát làm sao mà ý đồ nâng tầm cậu thành ca sĩ của nhà sản xuất cũng phải tắt ngúm. Lúc đó, Bạch Tử Sách không để tâm lắm, cậu chỉ cần có diễn xuất tốt là được rồi, con người làm sao có thể đạt đến trình độ cái gì cũng biết, cái gì cũng giỏi được?

Sau này, sự xuất hiện của Lục Tư Nguyên khiến suy nghĩ của cậu chịu đả kích nặng nề.

Lục Tư Nguyên không chỉ hát hay mà diễn cũng tốt, con người này quá hoàn hảo, hoàn hảo đến mức làm nổi bật nhược điểm của Bạch Tử Sách lên.

Bây giờ nghĩ lại, một nguyên nhân quan trọng khiến khi ấy cậu ghét Lục Tư Nguyên chắc là đổ kị.

Lăng Hàm đặt lại quyển sách, vô tình phát hiện ra bên dưới có một quyển sách bìa cứng, hình ảnh trang bìa là ảnh đen trắng của một người đàn ông, chỉ có góc nghiêng của nửa thân trên, dường như người đàn ông này đang ngửa cổ, khoe ra chiếc cằm tinh tế, đôi mắt hơi nhắm lại, lông mi dài giống như hai con bướm đậu trên đó.

Đó là cậu - Bạch Tử Sách của trước kia.

Lăng Hàm không kìm lòng được mà cầm quyển sách đó lên, mở ra mới biết đây là một quyển sách ảnh, bên trong tập hợp đủ loại ảnh chụp của Bạch Tử Sách khi còn sống. Có lẽ vì làm Lăng Hàm lâu quá, cậu cảm thấy người đàn ông trong ảnh rất xa lạ, giống như một người khác.

Đặt sách ảnh của ngôi sao nam khác trên đầu giường, lẽ nào Lục Tư Nguyên là fan của mình?

Sau đó cậu nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ này, nếu như Lục Tư Nguyên là fan của mình, kiếp trước hai người cũng không đến mức nhìn nhau không vừa mắt như thế.

Bỏ cuốn sách ra, tâm trí Lăng Hàm bị chiếc giường đôi rộng rãi mềm mại bên cạnh thu hút, chiếc giường này tối nay là của một mình cậu rồi.

Lăng Hàm vui vẻ nhào lên đó mà lăn tới lăn lui, mùi hương thanh mát và sạch sẽ ngập tràn trong khoang mũi. Tất nhiên tối hôm đó Lục Tư Nguyên không về.

Ngày hôm sau, Lăng Hàm ăn mặc chỉnh tề, tinh thần hăng hái, đi thử vai theo địa chỉ mà Đường Tập đã gửi cho cậu. Bất kể là cơ hội thế nào, đối với cậu của thời điểm hiện tại, nó đều hiếm có và quý giá. Chuyện như thế này nếu gặp phải đời trước chắc cậu còn chưa từng nghĩ đến, từ khi ra mắt cậu đã gặp được toàn những đoàn phim truyền hình và điện ảnh chất lượng cao, hơn nữa chưa từng phải cầu cạnh cơ hội khắp nơi

như vậy, đúng là khiến người ta phải bùi ngùi.

Sau khi đến nơi mà Đường Tập bảo, Lăng Hàm phát hiện ra đây là một khu biệt thự, hơn nữa trông có vẻ quen quen. Hoàn cảnh ở khu biệt thự này rất ổn, mảng phủ xanh rất nhiều, xe cộ đi lại cũng ít.

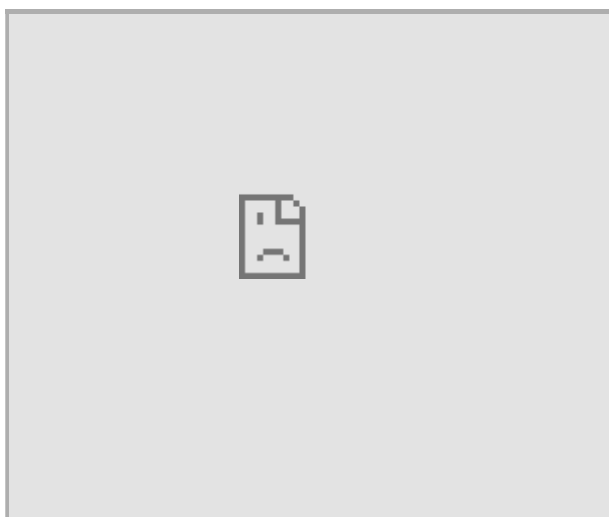
Sau khi xuống xe, càng đi vào trong, Lăng Hàm càng khẳng định đây là nơi mà mình từng đến.

Do dự đi men theo con đường nhỏ vào sâu bên trong, Lăng Hàm đột nhiên nhận được điện thoại của Đường Tập: “Anh đến nơi chưa?”

“... Đến rồi.”

“Đến đâu rồi? Tôi ra đón anh.” Giọng của Đường Tập có vẻ rất phấn khích.

Lăng Hàm dừng bước, hỏi đầy nghi ngờ: “Đây thực sự là chỗ thử vai à?”

Cậu còn tưởng là những nơi đại loại như công ty hay khách sạn, không ngờ là ở khu biệt thự.

“Đúng vậy!” Giọng của Đường Tập lẫn cùng tiếng thở hổn hển, chắc vì vội vàng chạy ra: “Anh đang ở đâu? Tôi ra ngoài rồi.”

Lăng Hàm nhìn xung quanh, phát hiện bên cạnh mình có một lối đi do giàn hoa tạo thành, liền nói thật.

“Đợi yên ở chỗ đó, tôi qua đón anh ngay.” Đường Tập vội vàng nói hai câu rồi cúp máy.

Lăng Hàm hơi nhướn mày, liếc thấy băng ghế dài bên cạnh, bước tới đó và ngồi đợi.

Chưa được bao lâu đã có tiếng bước chân từ xa chạy tới, qua khe hở của những cây dây bụi, cậu nhìn thấy Đường Tập xuất hiện ở một con đường lát đá khác, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh.

Lăng Hàm vẫy vẫy tay với cậu ta: “Tôi ở đây.”

Đường Tập lập tức quay đầu lại, khoanh khắc nhìn thấy Lăng Hàm, cậu ta hơi giật mình: “Ồ đây thật nè.”

Nghe thấy câu nói ngốc không tưởng được của cậu ta, Lăng Hàm suýt nữa đã bật cười thành tiếng: “Tất nhiên rồi, chẳng lẽ cậu cho rằng tôi đang lừa cậu?”

Đường Tập sờ sờ chóp mũi, có vẻ mất tự nhiên, dáng vẻ ngượng ngùng của một chàng trai trông vô cùng đẹp. Nói về tướng mạo, Đường Tập tuyệt đối không thể sánh cùng Lục Tư Nguyên, nhưng hơi thở thanh xuân chỉ có ở lứa tuổi thiếu niên ấy khiến Lăng Hàm rất thích, ở bên cạnh Đường Tập cho cậu cảm giác trẻ trung, ở bên cạnh Lục Tư Nguyên, lúc nào cũng thấy thiếu tự nhiên.

Lăng Hàm đột nhiên ý thức được việc mình lại nghĩ tới Lục Tư Nguyên, vội vàng cắt ngang dòng suy nghĩ, cười khẽ bước tới bên cạnh Đường Tập: “Đi thôi.”

“Đi theo tôi.” Đường Tập đi đằng trước dẫn đường, cứ đi vài bước quay đầu một lần, dường như sợ cậu không theo kịp.

Lăng Hàm cảm thấy rất buồn cười.

Đi bộ chừng khoảng năm phút, hai người đến trước một căn biệt thự ba tầng, biệt thự ở chỗ này trông cũng na ná nhau, thế nhưng khi đứng trước căn biệt thự ấy, Lăng Hàm đột nhiên nhận ra nơi này.

Đây là nhà của đạo diễn phim truyền hình nổi tiếng Đường
Diệp, cũng là nhà của Đường Tập.

Chương 67: Cơ hội

Khi còn là Bạch Tử Sách, Lăng Hàm từng hợp tác với Đường Diệp, từng đến nơi này bàn bạc về kịch bản với Đường Diệp. Bây giờ nghĩ lại, đó là chuyện rất lâu về trước rồi.

Lăng Hàm có chút hoảng hốt.

Đường Tập nói có một bộ phim truyền hình đang chọn diễn viên, địa điểm thử vai là nhà của cậu ta... Cho nên, thực ra Đường Diệp đang tuyển diễn viên?

Trái tim vốn bình tĩnh của Lăng Hàm đột nhiên gọn sóng, đầu ngón tay hơi run, không kiềm chế được mà âm thầm chà lòng bàn tay phải vào quần – nếu như cậu đoán không lầm, đây sẽ là cái bánh cực to từ trên trời rơi xuống!

Đường Tập đã bước qua cánh cổng sắt, chắc cảm nhận được Lăng Hàm không theo kịp nên quay đầu lại hỏi: “Sao thế?”

Lăng Hàm hoàn hồn, lặng lẽ cất bước tiến vào.

Vào đến sảnh lớn của biệt thự, người giúp việc đang lau bàn đứng thẳng dậy, mỉm cười với Đường Tập: “Cậu chủ.”

Nghe thấy câu chào của người giúp việc, Đường Tập ừm một tiếng: “Cha tôi đâu?”

“Đang ở thư phòng trên tầng hai.”

Đường Tập quay đầu nói với Lăng Hàm: “Chúng ta lên tầng hai.”

Đi được vài bước, dường như phát giác Lăng Hàm không đi theo, cậu ta quay đầu hỏi: “Sao thế?”

Lăng Hàm không nói gì, cậu đã biết Đường Tập là con trai Đường Diệp từ lâu, ban đầu tiếp cận với Đường Tập cũng vì có mục đích khác, muốn nhờ việc cậu ta đạt được giải thưởng

cuộc thi làm phim ngắn mà lộ diện trước công chúng, nhưng không ngờ Đường Tập còn muốn giới thiệu mình cho cha cậu ta.

Tâm trạng có phần phức tạp.

Cậu đang nghĩ xem nên nói điều gì, Đường Tập ở bên đó đã nghiền cứu biểu cảm của cậu trong giây lát, đột nhiên lên tiếng với vẻ mặt tự nhiên: “Xin lỗi anh.”

Hả?

Lời xin lỗi của Đường Tập khiến Lăng Hàm khựng lại.

“Tôi vẫn luôn giấu anh về thân phận của tôi, thực ra cha tôi là Đường Diệp...” Thiếu niên tuần tú kia đến gần, có phần dè dặt: “Anh sẽ không trách tôi chứ?”

Sao có thể trách được?

Lăng Hàm lắc đầu, nặng nề nói: “Cha cậu là ai không quan trọng.”

Nói xong Lăng Hàm âm thầm phỉ nhổ bản thân trong lòng, thật vô liêm sỉ, nói cứ như thật ấy.

Hai mắt của thiếu niên tuần tú kia sáng lên, đột nhiên kéo bàn tay cậu, nói: “Tôi biết anh khác biệt mà.”

Không đâu, tôi cũng giống những kẻ khác thôi.

Lăng Hàm âm thầm nói.

Sau khi tiết lộ thân phận, Đường Tập như cái máy hát bị ấn công tắc khởi động: “Lúc trước không phải tôi cố tình giấu giếm anh, chỉ là tôi không muốn dựa vào danh tiếng của cha mình, muốn dùng nỗ lực của bản thân để khẳng định mình, cho nên tôi không nói về thân phận của mình cho bất kì ai. Cuối cùng, tôi cũng giành được giải thưởng nhờ khả năng của mình rồi.”

Giọng điệu tự hào của thiếu niên khiến Lăng Hàm có vài phần

cảm thán, cậu em à, cậu ngây thơ quá! Nếu như không có cha cậu, tôi không thể nào chọn cậu, nếu như không vì cha cậu, ông chú của cậu cũng sẽ không cho cậu mượn phòng làm việc. Phim của cậu rất xuất sắc, không sai, nhưng phim của người khác cũng rất xuất sắc, cho nên...

Nhưng nhìn thấy đôi mắt sáng ngời đầy hăng hái của thiếu niên kia, một người đã cảm nhận sâu sắc được sự phức tạp của xã hội lựa chọn im lặng, chỉ mỉm cười và nói: “Khả năng của cậu, mọi người đều thấy cả, thành danh chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

“Sẽ có một ngày tôi vượt qua được cha tôi.”

Câu nói hùng hồn của Đường Tập vừa dứt, một giọng nói trầm tĩnh của đàn ông từ trên tầng hai vọng xuống: “Còn sớm lắm!”

Nghe thấy giọng nói này, cả Đường Tập lẫn Lăng Hàm đều ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang tầng hai, có một người đàn ông trung niên đeo kính vóc dáng tầm tầm đang đứng bên lan can bằng gỗ lim. Người đàn ông này không đẹp, nhưng khí chất rất nho nhã. Sau khi nói xong câu đó, ông men theo cầu thang gỗ từ từ bước xuống, vừa đi vừa nói: “Mới được giải thưởng của một cuộc thi làm phim ngắn đã đặc ý thế này, không có kiên nhẫn để tạo ra tác phẩm hay mà còn muốn vượt qua cha? Không có cửa đâu!”

Khi nói đến “không có cửa”, ông đã xuống tới đầu cầu thang, bước vào phòng khách.

Đường Tập nhướn đôi lông mày đen như hai vết mực, phản bác với vẻ không phục: “Ai bảo con không có kiên nhẫn? Cha chưa từng thấy lúc con làm đạo diễn đâu. Đạo diễn bây giờ nên trẻ trung dám nghĩ dám làm, cha đã già chát rồi, mà con còn rất trẻ, sau này thiếu gì cơ hội.”

Cậu ta giống như một con sói vừa mới trưởng thành, nóng lòng muốn hướng móng vuốt sắc nhọn của mình về phía con sói đầu đàn mà tuyên chiến, thách thức quyền uy của con sói lớn, từ đó có thể chứng minh khả năng của bản thân với toàn thế giới.

Đường Diệp hừ một tiếng khinh thường: “Chưa nghe đến câu gừng càng già càng cay à? Thùng rỗng kêu to, chỉ với cái mức

ấy của con, xách dép cho người ta còn chẳng xứng.”

Lăng Hàm âm thầm nghĩ, hai cha con nhà này nói chuyện với nhau chẳng khách sáo gì.

Đôi lông mày đen của Đường Tập dựng ngược lên, đang định phản bác, đã bị Đường Diệp cắt ngang: “Lễ nghi đón khách của con đâu? Chẳng lẽ định để khách đứng mãi thế?”

Những câu phản nghịch của Đường Tập bị nghẹn trở lại, vội vàng đưa tay mời Lăng Hàm: “Anh ngồi đi, đừng khách sáo.”

Lăng Hàm nghe theo, ngồi xuống sofa ở phòng khách.

“Dì Ngô, rót trà.”

Người giúp việc già vội vàng đáp lời, đến bên cạnh chân tay bện rộn một hồi, rồi rót cho ba người mỗi người một chén trà.

Người đã đến rồi, ngồi cũng ngồi rồi, trà cũng rót rồi, Lăng Hàm biết nên nói vào việc chính rồi.

“Cậu là Lăng Hàm nhỉ.”

Sống lưng Lăng Hàm khẽ thẳng lên, cậu nói: “Đúng vậy, tôi chính là Lăng Hàm.”

Gương mặt của Đường Diệp mang nét cười, thái độ đón tiếp người khác cũng rất hòa nhã, thái độ này khiến Lăng Hàm như

được uống thuốc an thần, tuy rằng không thể đoán được Đường Diệp có thích cậu hay không, nhưng ít nhất có thể đoán được ông không ghét cậu. Phải biết rằng tin tức tiêu cực về cậu như lá bay đầy trời, rất khó để người chưa từng gặp mặt mình có những đánh giá tích cực.

“Không giống với lời đồn lắm.”

Đường Tập ở bên cạnh nói: “Truyền thông bây giờ ấy mà, rất thích chém gió thành bão.”

Lương tâm của Lăng Hàm lặng lẽ nhói đau, cậu em à, những tin tức ấy không phải chém gió chạt bão đâu, đa phần đều là thật đấy. Nhưng chắc chắn cậu sẽ không nói thật lòng mình vào những lúc như thế này, trừ khi đầu óc bị kẹp vào cửa.

Đường Tập nói có vai diễn muốn tìm cậu, địa điểm hẹn gặp là nhà cậu ta, người cần gặp là cha cậu ta, điều này nghĩa là gì? Có nghĩa là sắp tới đây có khả năng cậu sẽ được đóng phim truyền hình của Đường Diệp!

Đường Diệp từng quay bộ phim nào dở chưa?

Chưa từng!

Điều này có nghĩa là cậu sắp có một tác phẩm tiêu biểu, có được nước cờ đầu được đắp bằng vàng ròng!

Lòng bàn tay Lăng Hàm hơi rịn mồ hôi, cố gắng kiềm chế sự xao động trong lòng: “Những tin tức hiện tại đánh giá về tôi không tính cực lắm...”

Đường Diệp chưa nói gì, Đường Tập đã tỏ vẻ khinh thường: “Mấy bài báo đó không xem cũng được, người nổi tiếng thì phi sẽ nhiều, có ai thành ngôi sao mà không có ít lịch sử đen tối đâu?”

Ý tứ bảo vệ trong giọng điệu của cậu ta quá rõ ràng, khiến mặt Lăng Hàm hơi ửng đỏ: Cậu em à, tôi vẫn chưa phải ngôi sao gì đâu.

Nhưng Lăng Hàm không thể tự vả vào mặt mình, đành phải mặt dày giữ im lặng.

Đường Diệp chắc cũng cảm nhận được chủ đề cuộc nói chuyện đang lệch hướng nên nghiêm túc lên tiếng: “Tự giới thiệu một chút, kẻ hèn này họ Đường tên Diệp, từng quay vài bộ phim truyền hình, cũng coi như quen mặt trong giới giải trí, có thể cậu biết tôi.”

“Đạo diễn Đường uy danh lẫy lừng, làm sao có thể không biết được?” Lăng Hàm lập tức nịnh bợ, nịnh bợ chẳng ai chê thừa thãi cả, ai cũng thích nghe nịnh mà.

Đường Diệp cười cười, đạo diễn lớn như ông đã nghe qua quá nhiều câu nịnh nọt, chắc hẳn sức chống chọi cũng cao hơn, chẳng có động thái gì.

Chương 68: Kiểm tra

“Lần trước Đường Tập đạt giải thưởng, cậu đã giúp đỡ nó rất nhiều, nó tích cực giới thiệu cậu với tôi, tính nết con trai tôi thế nào, tôi biết rất rõ, người mà nó hết lời khen ngợi, tôi tin rằng không phải kẻ thị phi như người khác nói.”

Lăng Hàm thấy hơi chột dạ.

Ngừng lại trong giây lát, Đường Diệp nói tiếp: “Tôi đang chuẩn bị một bộ phim truyền hình, diễn viên đảm nhiệm vai nam thứ ba tạm thời có việc không thể tham gia được, Đường Tập cực lực giới thiệu cậu với tôi, tôi thấy hình tượng của cậu rất phù hợp, không biết cậu có hứng thú thử sức không?”

Có có có! Có có có!

Tôi biết ngay có miếng bánh trên trời rơi xuống mà!

Nội tâm kích động đến mức hỗn loạn, nhưng bề ngoài Lăng Hàm vẫn tỏ ra chần động theo bản năng của một diễn viên, biểu cảm trông rất “thật không thể tin nổi”, “Tôi? Bất ngờ quá, tôi...”

Sau đó cậu liếc nhìn Đường Tập, tích cực truyền đạt sự kích động trong nội tâm mình. Đường Tập bảo bối, cung quá tuyệt vời!

Nhưng không biết tại sao, Đường Tập đột nhiên nhìn qua chỗ khác, quay đầu đi, vành tai đỏ lên.

“Hình tượng của cậu phù hợp, nhưng không biết diễn xuất thế nào.” Giọng nói bình tĩnh của Đường Diệp khiến tâm tình pháp phoir của Lăng Hàm bình thường lại một chút.

Không thể thất lễ, phải tỏ ra không quan tâm thiệt hơn, đừng giống một thằng nhà quê chưa từng trải sự đời, Đường Diệp ghét nhất loại người ấy.

Đúng vậy, thực ra Lăng Hàm rất quen thuộc với Đường Diệp, lần hợp tác từ kiếp trước khiến cậu hiểu rõ Đường Diệp là dạng người như thế nào, có phần kiêu ngạo, thích màu mè, thanh nhã, ghét những kẻ chạy theo vật chất và hời hợt. Cho nên trước mặt ông, nhất định không được phép nông cạn, nếu không OUT là cái chắc.

Thời gian kiểm tra nhau đến rồi đây.

Lăng Hàm đang định thể hiện khả năng diễn xuất của mình, ví dụ như để Đường Diệp ra một đề bài gì đó thì Đường Tập ngồi bên cạnh đã trợn mắt: “Không phải cha đã xem phim ngắn của con rồi à? Sao không nhìn ra được khả năng diễn xuất của anh ấy?”

Đường Diệp bị phá đám có phần bức mình: “Chỉ một bộ phim ngắn, làm sao có thể nhìn ra được rốt cuộc cậu ấy có phù hợp hay không?”

Quả nhiên Đường Diệp là người nho nhã, đến nói chuyện cũng văn vở hơn hẳn.

“Thế thì đơn giản thôi, cứ để anh ấy thử vai luôn là được mà?” Đường Tập nói: “Người mà con đã chọn chắc chắn không có vấn đề gì, huống hồ lúc trước ai đã khen khả năng diễn xuất của Lăng Hàm khá khâm ái nhỉ?”

Thấy Đường Tập tranh luận vì mình mà lương tâm của Lăng Hàm lại bắt đầu nhói đau, ôi, lỡ như Đường Tập biết mình đã sớm biết rõ thân phận của cậu ta, vì thế mới cố ý tiếp cận, không biết cậu ta sẽ tức giận đến mức nào. Cho nên, có đánh chết cậu cũng không thể nói rõ chân tướng được.

Đường Diệp vốn định làm màu làm mè để kiểm tra khả năng của Lăng Hàm, bị con trai ngắt lời, uy nghiêm bay mất sạch, chỉ có thể tức giận nói: “Không được nói leo!”

Đường Tập làm mặt xấu, nhưng cũng thực sự im lặng.

Nhìn thấy cảnh này, Lăng Hàm đột nhiên nhớ tới người cha đã qua đời từ lâu ở kiếp trước, cùng cả bà nội rất yêu thương cậu, bây giờ họ đều không còn. Nhớ đến người thân không khỏi có

cảm giác đau lòng, cảm xúc kích động vì có được cơ hội của Lăng Hàm cũng vì thế mà bình lặng hơn, nụ cười trên mặt cũng nhạt đi vài phần.

“Thầy Đường có nghi vấn như vậy cũng rất bình thường, tôi không có tác phẩm tốt, tiết mục truyền hình từng tham gia cũng có hạn, thầy Đường có yêu cầu cao với tác phẩm của mình, xuất phát từ yêu cầu trách nhiệm, chắc chắn sẽ phán xét khả năng của tôi.” Lăng Hàm chậm rãi nói: “Nhưng bây giờ thầy Đường và tôi đang ngồi với nhau, đã đủ cho thấy thầy Đường bằng lòng cho tôi cơ hội, cũng công nhận một phần khả năng của tôi, đúng không?”

Nghe thấy giọng điệu không chân chừ không gấp gáp của cậu, Đường Diệp do dự trong chốc lát, gật gật đầu: “Khá đấy.”

Lăng Hàm tiếp tục nói: “Vậy tôi nên chứng minh khả năng của bản thân thế nào đây?”

Ở phương diện diễn xuất, Lăng Hàm rất có lòng tin vào bản thân, cậu tin rằng chắc chắn Đường Diệp sẽ rung động với diễn xuất của mình, nhưng không biết Đường Diệp sẽ dùng phương thức thế nào để sát hạch cậu.

Chắc vì Đường Tập giới thiệu cậu quá tích cực, Đường Diệp không thể dùng cách thức bình thường để Lăng Hàm diễn một đoạn kịch, đọc một đoạn hội thoại như những người khác khi thử vai được, ông suy ngẫm trong chốc lát rồi nói: “Chúng ta phân tích nhân vật, xem xem nhân vật mà cậu hiểu được có giống như tôi không.”

“Không thành vấn đề.” Lăng Hàm cười cười, âm thầm thở phào, còn tưởng sẽ bị làm khó, không ngờ chỉ là một đề bài đơn giản như vậy, cậu cho rằng khả năng nắm bắt nhân vật của mình khá tốt, rất ít khi nào hiểu sai lệch. Chỉ cần có lý giải đồng nhất với Đường Diệp, cậu nhất định có thể giành được vai này một cách thuận lợi.

Không biết từ lúc nào, trên tay Đường Tập đã có thêm một tập bản thảo, cậu ta đưa nó cho Lăng Hàm, đôi mắt đen sâu thẳm ánh lên nét cười, có ý cổ vũ và ủng hộ.

Lăng Hàm thấy ấm lòng.

Đường Tập nhỏ hơn cậu ba tuổi, thời gian gia nhập vào hàng ngũ đàn ông trưởng thành tuy ngắn ngủi nhưng cơ thể đã phát triển rất ổn, vóc người cao lớn, cơ bắp rắn chắc và vạm vỡ, đang vào thời điểm vừa có sức hút của đàn ông trưởng thành vừa có khí chất thanh xuân của các cậu em trẻ trung khiến người ta vô cùng rung động. Đứa trẻ này ban đầu trông có vẻ ương bướng ngang ngạnh, về sau tiếp xúc rồi mới biết là một chàng trai đơn thuần và kiêu ngạo, tinh thần phấn chấn và hy vọng của sinh viên vừa mới ra trường được thể hiện vô cùng rõ nét trên người chàng trai này.

Không thể không thừa nhận, trên người Đường Tập có một loại sức hút khác biệt.

Gặp được cậu ta, Lăng Hàm cảm thấy mình đã già rồi, giống như một gốc đại thụ đã trải qua phong ba bão táp, không còn sức sống của thời trai trẻ.

Trẻ trung thật là tốt.

Cậu âm thầm nghĩ như vậy, hoàn toàn quên rằng bây giờ mình chỉ lớn hơn Đường Tập ba tuổi.

“Anh nhìn tôi làm gì? Đọc kịch bản đi kìa đồ ngốc!” Đường Tập hừ một tiếng ngập tràn giọng mũi, quay đầu đi chỗ khác với vẻ mặt tự nhiên, lỗ tai bắt đầu ửng hồng lên.

Lăng Hàm không chú ý đến vẻ khác thường của cậu ta, tâm tư của cậu hoàn toàn dồn vào sát hạch sắp tới, sau khi nhận lấy

bản thảo, cậu vui đầu chăm chú đọc nó.

Đây là một bộ phim cổ trang mang yếu tố giả tưởng, được lấy nguyên tác từ một cuốn tiểu thuyết tình cảm rất nổi tiếng trên mạng, nhân vật nam thứ ba là con trai của cốc chủ cốc Thần Y, xuất thân cao quý, dung mạo tuấn mỹ, lại có y thuật tốt, cho nên tính cách hơi ngạo mạn. Anh ta thích một sư muội của mình, sau này sư muội cầu kết cùng một sư đệ khác, tính kế hãm hại nam thứ ba, khiến anh ta mất hết võ công.

Đọc đến đây, Lăng Hàm khẽ nhú mày, một chút cảm giác không thoải mái thoáng qua trong lòng. Trải nghiệm này quá mức quen thuộc, đầu óc cậu lập tức tràn ngập gương mặt của Chu Bắc Hiền và Y Tụ.

Cậu cố gắng đè nén cảm xúc bất thường ấy, tiếp tục đọc kịch bản.

Nhân vật nam thứ ba dùng y thuật của bản thân để tự cứu lấy mình, bắt đầu tìm kiếm cơ hội báo thù, sau một loạt tình tiết, khi anh ta sắp giết chết sư đệ thì sư muội đột ngột quỳ xuống cầu xin anh ta, anh ta đành tha cho hai người họ.

Xin lỗi, cái gì thế này?!

Đọc đến đây, Lăng Hàm tròn tròn hai mắt, nam thứ ba cứ bỏ qua cho hai người kia như thế à?

Cậu nhanh nhẹn lướt hết tiểu sử của nhân vật, phát hiện ra sau khi buông bỏ thù hận, nhân vật này nhanh chóng đứng vào cùng phe với nam chính và nữ chính, giúp đỡ cặp đôi này điều chế thuốc, làm đạo cụ, vân vân.

Anh ta cứ thế mà buông bỏ thù hận á?

“Thế nào?” Thấy cậu có vẻ đã đọc hết tóm tắt nhân vật, Đường Diệp lên tiếng hỏi.

Lăng Hàm gấp bản thảo lại, miễn cưỡng đè nén cảm giác khác lạ trong lòng, giảng giải những hiểu biết của mình về nhân vật nam thứ ba, tất nhiên, hiểu biết này là kiểu hiểu biết mà cậu cho rằng Đường Diệp có thể chấp nhận được.

Chương 69: Lật thuyền

“Từ nhỏ anh ta đã có cuộc sống ưu tú, chắc hẳn sẽ kiêu ngạo, về sau gặp phải tai ương, chắc hẳn sẽ rất buồn, sẽ ôm thù hận trong lòng, thế nhưng trong khoảnh khắc sắp báo được thù lớn mà lại từ bỏ vì không nỡ tổn thương sư muội, anh ta rất lương thiện, là một công tử khiêm tốn dịu dàng như ngọc...”

Đường Diệp khẽ gật đầu hài lòng, trong ánh mắt có phần tán thưởng, dường như rất đồng tình với phân tích của Lăng Hàm.

Lăng Hàm từng tham gia rất nhiều bộ phim truyền hình và điện ảnh, hợp tác cùng đạo diễn và biên kịch cả trong và ngoài nước, kinh nghiệm khá phong phú, việc phân tích nhân vật không thể làm khó được cậu, cho nên cậu không hề rụt rè, mọi chuyện sau đó cũng xảy ra y như suy nghĩ của cậu, bàn bạc với Đường Diệp vô cùng vui vẻ và thuận lợi, suy nghĩ của hai người trên các phương diện như nắm bắt và thể hiện nhân vật về cơ bản đồng nhất.

Bầu không khí hòa hợp một cách bất ngờ.

Kiểu hòa hợp này là kết quả mà Lăng Hàm cố tình tạo ra, khi đạo diễn bắt đầu chỉ dẫn, nội tâm đạo diễn đã có sẵn kết luận và mạch logic, cho nên suy nghĩ của diễn viên thực ra không quan trọng, quan trọng là suy nghĩ của diễn viên phải khớp với ý đồ của đạo diễn, có thể thể hiện ra được thứ mà đạo diễn muốn. Lăng Hàm biết Đường Diệp muốn nghe cái gì, câu nào cũng nói theo ý của Đường Diệp.

Bất tri bất giác mà đôi bên đã nói cả tiếng đồng hồ.

Hai bàn tay Đường Diệp đặt thoải mái trên sofa, nét cười trên gương mặt rõ hơn, đây là tâm thế hoàn toàn thả lỏng. Lăng Hàm nhìn thấy tư thế của ông, âm thầm thở phào, cậu đã có được sự tin tưởng của Đường Diệp.

“Tiểu Lăng, nếu cậu là Bạch Như Phong, cậu sẽ tha thứ cho sư muội của mình chứ?” Bất thành linh, Đường Diệp cất tiếng

hỏi.

Bàn tay đang cầm cốc nước của Lăng Hàm khựng lại, có tha thứ không?

Trong đầu hiện lên gương mặt của Chu Bắc Hiền và Y Tự cùng vẻ đắc ý của họ.

“Anh Bạch, chúng tôi chưa từng chia tay...”

“Anh Bạch, anh sẽ tha thứ cho chúng tôi chứ...”

Sự chật vật khi bị gán mác “bóc bánh trả tiền”, cảm giác hoảng hốt lo sợ khi tháo chạy...

Sống lại đã rất lâu rồi, Lăng Hàm có rất ít cơ hội nhìn thấy hai người kia, cậu tưởng mình đã lãng quên thù hận và khổ đau của kiếp trước, nhưng bây giờ xem ra chẳng qua chỉ là tự lừa mình dối người.

Cậu đặt cốc nước lên trà kỷ bằng gỗ đàn hương, chén sứ sáng bóng chạm vào mặt gỗ phát ra tiếng vang thanh thúy, khẽ cười: “Sao có thể chứ?”

Tiếng cười trong vắt đó như bám vào trái tim người nghe, Đường Diệp và Đường Tập đồng thời sững sờ.

Đồng tử của thanh niên nhạt dần, đôi môi nhếch thành một nụ cười mỉm, nhưng nét cười không hề chạm đến đáy mắt.

“Nếu như tôi là Bạch Như Phong, chắc chắn sẽ không buông tha đôi nam nữ kia.”

Giọng nói nhẹ nhàng như gió thổi mây bay, nhưng khi lọt vào tai lại mang ý vị khiến người ta phải kinh ngạc.

Nhất thời không có ai nói gì.

Chốc lát sau, Đường Tập kinh ngạc mà gọi một tiếng “Lăng Hàm”, Lăng Hàm mỉm cười dịu dàng với cậu chàng: “Sao thế?”

Đường Tập lăm bằm như bị hỏi đúng chỗ khó, lát sau mới do dự: “Tại sao không tha thứ?”

Nghe thấy câu hỏi này, chàng thanh niên đột nhiên bật cười, cơ thể ngửa ra lưng ghế gỗ lạnh lạnh, ngón tay trắng bệch vuốt lên chất gỗ bóng loáng.

“Bởi vì tôi ghét sự phản bội, bị người yêu phản bội là chuyện rất đau khổ.”

Câu nói của chàng thanh niên rất nhạt, chỉ là kể lại một sự thật, nhưng khiến người ta nghe ra bên trong dường như có ý tứ khác.

“Đó là vì cậu không yêu cô ấy.”

Người đàn ông trung niên ngồi ở ghế đối diện chậm rãi nói một câu: “Nếu như cậu thực sự yêu một người, khi cô ấy cầu xin cậu, cho dù cậu có hận cô ấy đến thế nào đi chăng nữa, cậu vẫn sẽ tha thứ cho cô ấy, nếu như không thể tha thứ, vậy thì là chưa đủ yêu.”

Giọng điệu rất bình thản khiến Lăng Hàm hơi sững người.

“Cho nên Bạch Như Phong từ bỏ việc trả thù trong thời khắc quan trọng nhất, tha cho sư muội và sư đệ, bởi vì cậu ấy yêu cô ấy. Thù hận sinh ra từ tình yêu, tình yêu có thể hóa giải thù hận, yêu đến tận cùng, có thể bao dung cho một người, không có giới hạn, cho dù cô ấy có làm ra chuyện sai trái đến đâu đi chăng nữa. Đây là suy nghĩ của Bạch Như Phong, bởi vì cậu ấy yêu sư muội của mình.”

Giọng nói nho nhã của Đường Diệp lửng lơ trong không khí, khiến hai người còn lại trong phòng khách im lặng.

Đồng tử của Lăng Hàm hơi co lại, khóe miệng bất giác muốn nhếch lên thành một nụ cười phản đối, tiếc rằng sau cùng cậu chẳng tỏ thái độ gì. Cậu muốn nói, cảm giác đau đớn đó, ông không hiểu được, khi bị phản bội, cảm giác đau đớn ấy như một con dao, nó sẽ từng xẻo người ta đến chết. Có lẽ thánh nhân có thể tha thứ được, nhưng cậu thì không, cậu không phải thánh nhân, cũng sẽ không lựa chọn tha thứ.

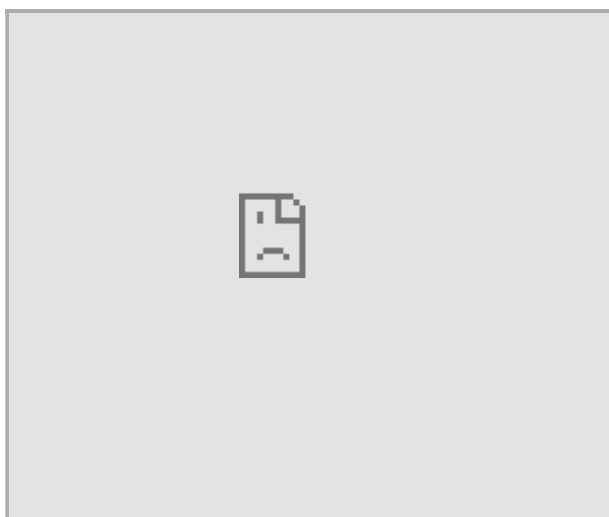
“Xem ra cậu không hề hiểu Bạch Như Phong như tôi tưởng

tượng, cậu có thể quay về suy nghĩ cho kĩ, tôi đợi câu trả lời của cậu.” Giọng nói của đạo diễn nổi tiếng có vài phần thờ than, sau đó chủ nhân của giọng nói này đứng dậy, khoát tay ngăn lời khuyên ngăn của Đường Tập, quay người bước lên cầu thang cách đó không xa, từ từ lên tầng.

“Cha...”

Giọng nói của Đường Tập khiến Lăng Hàm đang ngẩn ngơ trên sofa hoàn hồn lại, cậu đứng dậy, nói to với bóng lưng của Đường Diệp: “Thầy Đường, tôi sẽ quay về tìm hiểu thật kĩ!”

Người đàn ông trung niên kia không đáp lời, bóng lưng của ông nhanh chóng biến mất ở đầu cầu thang.

“Tính tình cha tôi có phần quái gở, Lăng Hàm, anh đừng để bụng...” Đường Tập giống như một chú chó Golden Retriever lo lắng, vẫy vẫy đuôi xoay quanh Lăng Hàm: “Ông ấy cảm thấy anh rất tốt, đã muốn dùng anh từ lâu rồi.”

Lăng Hàm lắc đầu, mỉm cười với thiếu niên như chú cún kia: “Là tôi thất lễ, cha cậu nói đúng, tôi vẫn chưa đủ hiểu Bạch Như Phong, tôi sẽ về suy nghĩ cho kĩ.”

Đường Tập lộ vẻ do dự: “Anh...”

Vẻ lo lắng của Đường Tập khiến Lăng Hàm không thể không vỗ vỗ bả vai cậu chàng: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ hiểu rõ nhân vật Bạch Như Phong này, đừng nói chuyện của tôi với

cha cậu, tôi cũng hy vọng dựa vào khả năng của mình để có được sự công nhận của đạo diễn, cậu hiểu được tâm tình này chứ?”

Những lời này khiến Đường Tập im lặng, Lãng Hàm biết cậu ta đang nghĩ gì, trước kia Đường Tập cố gắng quay phim ngắn, không dựa dẫm vào danh tiếng của cha là để chứng minh bản thân, sau cùng thực sự đã làm được. Nghe những lời cậu nói, chắc chắn Đường Tập sẽ nghĩ rằng mình cũng muốn làm như vậy.

Quả nhiên, im lặng trong chốc lát, Đường Tập không khuyên nhủ nữa, chỉ nói: “Để tôi tiễn anh.”

Bên ngoài biệt thự rất yên tĩnh, gió mùa thu hơi mạnh, thổi qua tán lá làm lá cây kêu xào xạc. Lãng Hàm từ chối để Đường Tập tiễn thêm, một mình cậu từ từ bước ra khỏi khu biệt thự.

Gió thổi qua mái tóc, để lộ vàng trán trơn nhẵn của cậu.

Hơi lạnh thoảng qua khiến suy nghĩ của Lãng Hàm bay tán loạn.

“... Yêu đến tận cùng, có thể bao dung cho một người, không có giới hạn...”

“Nếu như không thể tha thứ, vậy thì là chưa đủ yêu...”

Giọng nói của Đường Diệp như hòa vào cơn gió, không ngừng luân quần quanh tai cậu.

Cậu chưa từng nghĩ tới việc tha thứ cho Chu Bắc Hiền, cho nên, ngay từ đầu cậu đã không yêu hắn?

Nếu như không yêu hắn, vậy cảm giác đau đớn như cào xé ruột gan kia không phải rất nực cười à?

Vốn tưởng rằng phân tích nhân vật rất đơn giản, mình có thể chiến thắng một cách thoải mái, không ngờ lật thuyền trong mương, làm hỏng ngay chuyện đơn giản nhất.

Lãng Hàm lắc lắc đầu, gạt mái tóc bị gió thổi tung lên, bước nhanh ra khỏi khu nhà.

Đợi khi cậu đi rồi, thiếu niên mới bước ra khỏi bụi cây phía xa xa, âm thầm thở dài.

Chương 70: Người hâm mộ

Về đến Đằng Hải đã là buổi chiều, tâm trạng Lăng Hàm đã khôi phục kha khá, nghĩ đến việc mình suýt vì Chu Bắc Hiền mà mất đi cơ hội đóng phim truyền hình, Lăng Hàm không kiềm chế được mà khẽ tát cho mình một cái.

Chuyện đến nước này rồi, còn băn khoăn cái gì mà yêu với không yêu? Yêu thì đã làm sao? Không yêu thì đã làm sao? Chẳng lẽ Chu Bắc Hiền chịu quỳ trước mặt cậu gào khóc chảy nước mũi sấm hối chắc? Việc cấp bách bây giờ là lấy được vai diễn.

Mở cửa vào phòng khách, đập vào mắt là bóng người nho nhỏ ngồi bên khung cửa sổ sát đất, Lục Tư Nguyên mặc áo choàng tím màu nâu, một quyển sách rất to để mở trên đùi, hai mắt tập trung vào trang sách.

Nghe thấy động tĩnh, cơ thể Lục Tư Nguyên khẽ động dậy, nhanh chóng gấp quyển sách lại, hai bàn tay đặt lên trên như che giấu, sau đó mới quay đầu lại hỏi: “Về rồi à?”

Ánh mắt Lục Tư Nguyên rất bình tĩnh, nếu như không phải hai tay của anh vẫn đề lên cuốn sách, chắc Lăng Hàm sẽ tưởng vẻ kinh hoàng mà mình vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác của bản thân.

Nếu như Lục Tư Nguyên không giấu giếm, Lăng Hàm sẽ không thấy hứng thú với việc anh đang đọc gì, anh càng giấu, Lăng Hàm càng tò mò về nội dung sách.

“Anh đang đọc gì thế?”

“Không có gì.” Lục Tư Nguyên đứng thẳng dậy, kẹp sách dưới nách, sải chân bước về phía phòng ngủ. Lúc đi ngang qua phòng của Đại Bạch, Đại Bạch đột nhiên từ trong phòng xò ra, một chú cún cao ngang ngực thất lưng người vui vẻ nhào về phía Lục Tư Nguyên. Lục Tư Nguyên không hề phòng bị gì nên lão đảo mấy bước, cuốn sách dưới nách rơi xuống nền nhà, trượt theo sàn gỗ trơn bóng tới mũi chân Lăng Hàm.

“Đại Bạch!” Lục Tư Nguyên tức giận trách mắng chú Husky, chú cún to lớn vốn đang vui vẻ muốn chơi trò bắt nhào với chủ nhân bị hù một cái, chiếc đuôi vui vẻ vẫy vẫy cũng cụp xuống, đôi mắt ướt át có vẻ rất tội thân.

Lăng Hàm cúi người nhặt cuốn sách bên chân mình lên, đó là một cuốn album được đóng bìa cứng, mở ra xem, bên trong toàn là ảnh của một người đàn ông, hình ảnh to nhỏ đủ cả, thậm chí có vài tấm hơi mờ. Người trong ảnh lúc thì ngồi chơi điện thoại, lúc thì nói chuyện cùng người khác, lúc thì tạo dáng, lúc lại đi cùng trợ lý trên đường... Hình ảnh trong đủ mọi hoàn cảnh, rất sinh động.

Đó là ảnh của Bạch Tử Sách.

Cuốn sách ảnh không giống với cuốn mà lần trước Lăng Hàm nhìn thấy ở phòng ngủ, cuốn sách ảnh lần trước toàn là ảnh chân dung, tấm nào cũng được lựa chọn cẩn thận, mà ảnh trong cuốn này đa phần là ảnh được chụp ngoài đời, không căn chỉnh góc độ, tạo hình, ánh sáng, không thể hiện được kỹ năng chụp ảnh, thậm chí nhiều lúc Bạch Tử Sách trong ảnh trông lồi thối lệch thếch, dường như không ý thức được mình đang bị chụp.

Lăng Hàm nhanh chóng lật sách, càng xem càng kinh ngạc.

“Trả cho tôi.” Cuối cùng, Lục Tư Nguyên cũng mắng Đại Bạch xong, thấy Lăng Hàm đang lật sách của mình, nhanh chóng bước tới trước mặt Lăng Hàm, giằng lấy cuốn sách ảnh.

Hai tay đột nhiên trống không, Lăng Hàm ngẩng đầu lên, tròn mắt nhìn Lục Tư Nguyên với vẻ kinh ngạc.

Lục Tư Nguyên cũng không muốn giải thích gì thêm, cầm cuốn sách bước nhanh vào phòng ngủ, chỉ một lát sau, bên trong vang lên tiếng rào rào, như có cái gì đó bị đổ, sau đó là những tiếng mắng chửi khe khẽ.

Lăng Hàm đứng trong phòng khách nhìn Đại Bạch bị mắng đến mức hai tai cụp xuống, bước vào phòng ngủ.

Rèm cửa sổ trong phòng ngủ được kéo một nửa, đèn áp tường màu vàng cam bật sáng, chiếu rọi căn phòng vô cùng rõ ràng. Trên sàn nhà được trải thảm lông cừu màu xám là vài cuốn sách rơi vãi lung tung, đa phần đều là sách đóng bìa cứng, trong đó có một cuốn sách ảnh chân dung mà trước đó Lăng Hàm từng thấy. Bìa của những cuốn sách này là Bạch Tử Sách với đủ tư thế, có ảnh đen trắng, có ảnh màu, có ảnh cận mặt, có ảnh chụp nửa người, có ảnh toàn thân... đủ kiểu đủ dạng, muốn gì có nấy.

Lục Tư Nguyên nóng vội và bực bội nhặt từng quyển sách lên, chồng vào một chỗ, nhưng vì động tác quá vội vàng mà chồng sách lung lay như sắp đổ xuống lần nữa. Lúc này Lục Tư Nguyên đã nhặt được quyển sách bìa cứng cuối cùng, “bụp” một cái đặt lên trên cùng của chồng sách, sau đó ôm gọn cả chồng sách, vội vàng đặt lên tủ sách đã được mở toang trong phòng ngủ.

Trước kia Lăng Hàm đã chú ý tới một chiếc tủ đóng im ỉm trong phòng ngủ, nhưng ngại vấn đề riêng tư, Lăng Hàm cảm thấy tự tiện động vào tủ đồ đóng kín của người ta không ổn lắm, cho nên chưa từng nhìn thấy đồ đạc bên trong. Bây giờ sau khi nó được mở ra, Lăng Hàm dễ dàng nhìn thấy trên các ngăn tủ bên trong chất đầy sách, CD, giày chơi bóng, quần áo, vân vân... linh tinh và lộn xộn, thứ gì cũng có luôn.

Ánh mắt của Lăng Hàm dừng lại khi chạm phải đôi giày chơi bóng ở ngăn thứ ba, đôi giày đó là giày chơi bóng của Nike, màu trắng thuần, kiểu dáng rất đơn giản, có lẽ vì đi lâu rồi nên màu sắc đã chuyển sang ngà ngà, màu của dây giày cũng thành màu xám, ở mũi giày có một vết mài mòn.

Chính vì chỗ mòn đó mà Lăng Hàm không kìm lòng được muốn bước lên vài bước, định nhìn cho rõ hơn, thế nhưng Lục Tư Nguyên đã vội vã nhét chồng sách vào trong, sau đó thô lỗ đóng cửa tủ lại.

Một tiếng “rầm” khó ở vang lên, Lục Tư Nguyên dường như trút bỏ được tâm trạng lo lắng và hoảng hốt nào đó, hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói với Lăng Hàm: “Nhìn cái gì?”

Lăng Hàm do dự dừng bước chân.

Cho dù động tác ban nãy của Lục Tư Nguyên quá mạnh mẽ và vội vàng, nhưng ngay giây cuối cùng, Lăng Hàm vẫn có thể nhìn rõ mũi giày của đôi giày kia, đó là một vết mài hình vuông rất đặc biệt, trước kia có lần chạy bộ, cậu cảm thấy hơi xót chân, thế là cạy mạnh mài một miếng da trên mũi giày, tạo thành dấu vết như thế.

Trên thế giới có thể có những đôi giày giống hệt nhau, nhưng không thể có những vết mòn giống nhau.

Chắc vì thấy Lăng Hàm quá kinh ngạc, Lục Tư Nguyên có vẻ mất tự nhiên, khoanh tay lại, hai tay khoanh trước ngực như đang che chắn cái gì đó, cằm hơi hất lên, ánh mắt dường như lạnh đi: “Cậu nhìn gì đấy?”

Không biết nên trả lời thế nào.

Đột nhiên nhìn thấy có người sưu tầm bao nhiêu ảnh chụp của mình, còn sưu tầm cả quần áo và giày, tâm trạng của Lăng Hàm có phần kỳ dị. Cậu biết có một số fan cuồng sẽ sưu tầm ảnh chụp của ngôi sao cũng như một số đã từng dùng làm bộ sưu tập riêng của mình, Lăng Hàm có thể hiểu được, nhưng khi hành vi này được áp lên người Lục Tư Nguyên, cậu cảm

thấy rất khó tin.

Lục Tư Nguyên là ai chứ? Bản thân anh có xuất thân ưu tú, tài nghệ xuất chúng, vốn dĩ đã đứng trên đỉnh cao của giới giải trí, là sự tồn tại mà tất cả mọi người phải ngưỡng vọng, khó có thể tưởng tượng ra anh có hành động điên cuồng theo đuổi một ngôi sao nào đó. Mặt khác, quan hệ của Bạch Tử Sách và Lục Tư Nguyên rất tệ hại, họ là người ngang vai ngang vế, địa vị tương đương, cho nên có đánh chết Lăng Hàm cũng không thể nghĩ rằng Lục Tư Nguyên lên lút... lên lút...

Cảm giác khác lạ trong lòng như có con mèo giờ móng vuốt cào cào vào trái tim, cậu muốn hỏi, “hóa ra anh là fan của tôi à?”, “có phải anh rất hâm mộ Bạch Tử Sách không?”, vân vân, nhưng sau cùng không nói ra miệng. Nhìn dáng vẻ giấu giếm của Lục Tư Nguyên, dường như không muốn người ta biết được anh đang lên lút sưu tầm ảnh của Bạch Tử Sách.

“À ừm... tôi cũng thích Bạch Tử Sách, tôi có thể xem một chút không?”

Sau cùng, Lăng Hàm chọn cách nói khá thận trọng, thử hóa giải địch ý của Lục Tư Nguyên.

Chương 71: Tỉnh ngộ

“Không được, chẳng có gì hay ho để xem hết.” Quả nhiên, Lục Tư Nguyên nhanh chóng từ chối cậu.

Lăng Hàm nhin rồi nhin, rốt cuộc vẫn không nhin được: “Anh... có phải anh thích Bạch Tử Sách đúng không?”

“Thích” mà Lăng Hàm nói ý là chỉ cái thích của người hâm mộ dành cho thần tượng, nó giống như khi mọi người thảo luận về một ngôi sao nào đó thường hỏi “Bạn có thích ngôi sao XX không”, một câu hỏi rất bình thường. Nhưng không ngờ gương mặt của Lục Tư Nguyên lại trầm xuống, anh cười lạnh một tiếng, dáng vẻ không tự nhiên tựa hồ cũng theo tiếng cười nhạt kia tan thành mây khói, trở lại là một Lục Tư Nguyên lạnh lùng thường ngày.

“Sao tôi có thể thích cậu ta được?”

“Nhưng mà...” Lăng Hàm hoang mang nhìn về cái ngăn tủ cao bằng một người, biểu cảm cho thấy rõ điều cậu muốn nói - Nếu không thích thì sao lại thu thập nhiều đồ của Bạch Tử Sách đến vậy?

“Cậu ta quá ngu, không đáng để tôi thích.” Lục Tư Nguyên không muốn nói nhiều nên anh sai bước ra khỏi phòng ngủ.

Nếu chủ cho thuê nhà đã không muốn nói thì Lăng Hàm cũng chẳng tự rước nhục vào người làm gì, đương nhiên cậu sẽ không nhắc lại, nhưng tính công kích của chuyện này quá lớn nên nó vẫn in thật sâu trong tâm trí cậu. Nhớ lại hồi cậu mới sống lại, Lục Tư Nguyên đi ngang qua là vì muốn đi tảo mộ Bạch Tử Sách, khi đó Tần Vĩnh từng nói với cậu vài lời rằng Lục Tư Nguyên với Bạch Tử Sách cãi nhau, sau đó Bạch Tử Sách gặp tai nạn giao thông mất mạng nên Lục Tư Nguyên thấy day dứt trong lòng.

Lẽ nào vì day dứt cho nên Lục Tư Nguyên mới thu nhặt từng chút một của Bạch Tử Sách sao?

Nhìn những sách ảnh này liệu anh có day dứt thêm lần nữa hay không? Tự dẫn vật mình như vậy thì có gì hay?

Càng nghĩ càng phức tạp, Lăng Hàm lắc đầu. Bây giờ mỗi lần nhắc tới Bạch Tử Sách cứ như là đang nói đến một “người khác” chứ không phải là mình.

Sau đó Lục Tư Nguyên rời đi, Lăng Hàm không biết anh đi đâu cũng không có tư cách để truy hỏi. Hiện giờ chuyện khiến cậu nhức đầu nhất là chuyện của Đường Diệp, làm sao để hiểu được nhân vật Bạch Như Phong đây.

Chuyện Chu Bắc Hiền phản bội năm đó để lại cho cậu đả kích quá lớn, sự ảnh hưởng này khiến Lăng Hàm rất khó có thể bình tĩnh để đối mặt với nhân vật như Bạch Như Phong.

Lăng Hàm lôi kịch bản từ trong túi ra, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh cửa sổ sát đất, sau đó mở đèn đọc sách bên cạnh. Ánh sáng màu vàng cam dịu dàng đem lại cảm giác thoải mái dễ chịu nhưng Lăng Hàm lại chẳng hề thấy thả lỏng chút nào. Nếu không thể cho Đường Diệp một câu trả lời khiến ông ấy hài lòng tức là cậu đã mất đi cơ hội được đóng phim truyền hình.

Đến gần mười một giờ đêm, cửa vang lên một thanh âm rất nhỏ, Lăng Hàm đang rối bời vì không có bất cứ một manh mối nào liền nhìn thấy một bóng người cao gầy xuất hiện trong phòng khách.

Lục Tư Nguyên đã về.

Dáng vẻ đi lại của anh giống như một con mèo cao quý, không hề phát ra âm thanh nào.

“Chưa ngủ sao?” Lục Tư Nguyên không mở đèn, bóng của anh trong bóng đêm có chút mờ nhạt.

Bỏ đi bề ngoài của anh cùng sự quấy rầy của môi trường, lần đầu tiên Lăng Hàm thực sự lĩnh giáo được sức hấp dẫn từ giọng nói của Lục Tư Nguyên. Tâm nhìn hạn chế khiến cảm quan của cậu tập trung hết vào tai, thanh âm của Lục Tư

Nguyên giống như dòng suối nhỏ chảy róc rách trong đêm, làn nước âm áp như an ủi lòng người, nó ưu nhã như tiếng đàn violon, mang theo sắc điệu rung động, mang đến cho người nghe cảm thụ tuyệt vời.

Âm thanh ấy quá hấp dẫn, Lăng Hàm hơi hoảng hốt ừ một tiếng.

Lục Tư Nguyên nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh Lăng Hàm, tầm mắt đảo qua bàn trà liền dừng lại, lúc Lăng Hàm còn đang do dự không biết có nên giấu kịch bản đi hay không thì một bàn tay trắng nõn đã cầm lấy trước.

Lăng Hàm nghĩ, thôi kệ, muốn xem thì xem đi! Đường Diệp cũng không dặn cậu nhất định không được để người khác xem kịch bản.

Căn phòng khách chỉ có ánh sáng vàng từ ngọn đèn đọc sách phía sau Lăng Hàm, khóa hai người họ đối diện nhau trong một không gian chật hẹp.

“Tôi biết kịch bản này, Đường Diệp đang lên kế hoạch quay.”
Lục Tư Nguyên ngồi xuống ghế sofa phía đối diện lật kịch bản, giọng điệu có chút kinh ngạc: “Cậu lấy được nhân vật của Đường Diệp?”

“Vẫn chưa chắc chắn.”

“Cậu là nhân vật nào?”

“Bạch Như Phong, thầy Đường nói tôi lý giải sai lệch về nhân vật, hy vọng tôi quay về suy nghĩ thật kĩ.”

“Vậy sao...” Lục Tư Nguyên cười rộ lên, không biết có phải ảo giác hay không nhưng Lăng Hàm cảm thấy ngữ điệu của Lục Tư Nguyên lúc này dịu dàng hơn mọi khi rất nhiều:
“Điểm khác nhau giữa hai người là ở đâu?”

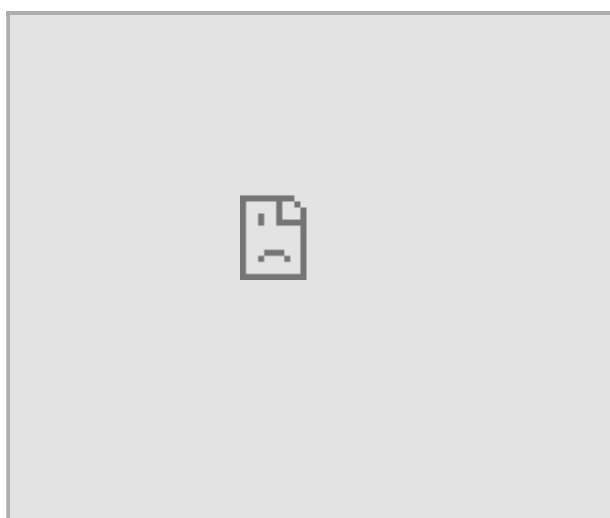
Không ngờ Lục Tư Nguyên lại có thể tiếp bước hỏi về chuyện của cậu khiến Lăng Hàm cực kì bất ngờ, lại có chút hưng phấn. Cậu vẫn luôn đau đầu vì chuyện này, nếu có người nói chuyện cùng có lẽ sẽ có phát hiện mới.

Lăng Hàm ngồi thẳng người, kể cho anh nghe cuộc đối thoại

của cậu với Đường Diệp.

Từ đầu tới cuối Lục Tư Nguyên đều giữ im lặng, không có quá nhiều phát biểu hay bình luận, chỉ thi thoảng hỏi một chút.

“Chỗ khác biệt của hai người là Đường Diệp cho rằng Bạch Như Phong yêu tiểu sư muội nên có thể buông tha hận thù, còn cậu lại cho rằng chuyện đó không có khả năng, đúng không?” Sau khi Lăng Hàm nói xong, Lục Tư Nguyên khoanh tay, nói.

Lăng Hàm gật đầu.

“Vì sao cậu lại cho rằng Bạch Như Phong không thể buông tha hận thù?”

Vì sao?

Trong đầu cậu xẹt qua khuôn mặt của Chu Bắc Hiền.

Lăng Hàm lắc đầu: “Có lẽ là ý kiến cá nhân cho rằng chuyện đó là không thể! Chịu tổn thương đến như vậy sao có thể nói bỏ là bỏ được?”

“Vì sao không thể bỏ?”

“Vì sao có thể bỏ?”

Lục Tư Nguyên dùng ngón tay thon dài gõ gõ lên bìa cuốn kịch bản, nói: “Bạch Như Họa sống sung sướng từ nhỏ, không

tranh quyền thế, cha mẹ tận tâm dạy dỗ, hơn nữa còn được Cốc Thần Y cứu sống, mưa dầm thấm lâu, người như vậy trưởng thành có thể xấu được sao? Tính cách như vậy khiến nhân vật dễ dàng tha thứ hơn những người khác, xét về khía cạnh logic hoàn toàn hợp lý! Nhân vật có thể đã từng hận, nhưng khi nhân vật này quyết định tha thứ cho tiểu sư muội cũng là lúc từ bỏ hận thù và tình yêu, bắt đầu lại.”

Trái tim đột nhiên có chút đau đớn, Lăng Hàm mím môi không nói gì. Dựa theo phân tích nhân vật, Lăng Hàm biết Lục Tư Nguyên nói như vậy không sai nhưng anh lại không thể thuyết phục được cậu.

“Liệu có phải cậu...” Lục Tư Nguyên đột nhiên dừng một chút, dùng ánh mắt thận trọng nhìn chằm chằm Lăng Hàm: “Có phải cậu đặt chính mình vào nhân vật quá sâu rồi không?”

Lăng Hàm kinh ngạc nhìn về phía trước.

Quả thực cậu đã đặt bản thân mình vào quá nhiều cho nên mới khó có thể chấp nhận hành động tha thứ của Bạch Như Phong, không đúng, là bản thân cậu không thể chấp nhận hành động “từ bỏ” này cho nên mới thất thố trong cuộc nói chuyện với Đường Diệp.

Mãi không thấy Lăng Hàm nói chuyện nên Lục Tư Nguyên khép kịch bản lại, đặt chồng giấy dày xuống bàn trà, anh ngẫm nghĩ rồi ngưng mắt nhìn Lăng Hàm một lát, cuối cùng nói: “Một diễn viên chuyên nghiệp phải đem bản thân hòa vào nhân vật, cảm thụ luồng tâm lý cùng hành vi của nhân vật, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của ‘bản thân’ để tiếp cận nhân vật, chứ không phải đem những suy nghĩ tình cảm của bản thân trong thực tế áp vào nhân vật, để nhân vật giống như mình.”

Giọng nói trầm thấp giống như một cây búa lớn nện thẳng vào lòng ngực của Lăng Hàm khiến cậu chấn động toàn thân, cậu không khỏi ngẩng đầu lên nhìn chòng chọc Lục Tư Nguyên.

Cậu cũng đã từng nói như vậy, là nói với một người đàn em, khi đó thân phận của cậu là người dạy dỗ còn người nghe khiến trách là đàn em kia, hiện giờ sông lại, vậy mà cậu lại bị người ta nói những lời ấy.

Sao giờ cậu lại thiếu chuyên nghiệp như vậy!

Chương 72: Kỳ quặc

“Hơn nữa, chỉ khi buông tha mới có thể có tương lai, nếu như vẫn quần lấy hận thù thì chỉ đang tự tổn thương chính mình thôi.”

Thanh âm của Lục Tư Nguyên lạnh lạnh lại trầm thấp, giống như chiếc lông vũ nhẹ rơi trong bóng đêm, chậm rãi phát đi những bụi bặm trong lòng.

“Nhưng mà chẳng lẽ cứ thế tha thứ cho kẻ thù sao?” Lăng Hàm không nhịn được bèn hỏi.

Lục Tư Nguyên lắc đầu: “Không phải là ý này, bất cứ chuyện gì đều không nhất thiết cứ phải phân rõ trắng đen, từ một đến một trăm còn có chín mươi chín bước! Cậu có thể hận nhưng không thể để hận thù khống chế cuộc sống của cậu, càng không thể để hoàn cảnh bên ngoài biến nó thành một trăm, không chế ở trên dưới năm mươi là được rồi.”

Lần đầu tiên Lăng Hàm nghe được cách nói như vậy khiến cậu kinh ngạc trừng mắt nhìn, cách nói này rất đặc biệt, dường như nó đã mở ra một cánh cửa bên trong cậu, nơi nào đó trong lòng đột nhiên thông thấu hơn bao giờ hết.

Lăng Hàm vừa định nói gì đó, Lục Tư Nguyên đột nhiên bật cười, giễu cợt lắc đầu: “Sao tôi lại giống như chuyên gia phân tích tình cảm thế này, mấy câu vừa rồi chỉ thuận miệng nói thôi, cậu nghe thì nghe! Nói chung là, nếu cậu muốn có được sự công nhận của Đường Diệp thì phải rút cái cá nhân của cậu ra, cố gắng tiếp cận nhân vật Bạch Như Phong này.”

Lăng Hàm như đã hiểu ra.

Lục Tư Nguyên có vẻ không muốn nói nhiều nên đứng lên, Lăng Hàm nhìn bóng lưng của anh chợt nhớ tới một việc, vội vàng gọi người lại: “Khoan đã.”

Lục Tư Nguyên quay đầu.

“Chuyện là...” Lăng Hàm hơi khàn trương nắm lấy tay vịn sofa: “Tôi... tôi ngủ ở sofa!”

Lục Tư Nguyên đã ra khỏi phạm vi ánh đèn có thể chiếu sáng, thân hình của anh chìm trong bóng tối, không một ai có thể nhìn rõ vẻ mặt của anh lúc này. Rất lâu sau, anh nói: “Tùy cậu.”

Đêm hôm đó Lăng Hàm ngủ ở sofa, mặc dù có hơi khó chịu nhưng vẫn có thể chấp nhận được. Lục Tư Nguyên ngủ một mình một giường sẽ không bị cậu quấy rầy.

Tháng mười một đã gần vào mùa đông, tối hôm qua có mưa một chút nên mặt đất hơi trơn. Lăng Hàm mặc một chiếc áo len cao cổ màu nâu, đứng ở giao lộ bên cạnh khu biệt thự gọi điện thoại.

Sau vài tiếng tút tút, di động được kết nối.

“Lăng Hàm?” Giọng nói của Đường Tập truyền ra từ trong điện thoại, mang theo vài phần vui mừng không thể che giấu.

“Cha của cậu có nhà không?” Lăng Hàm nhìn về phía khu biệt thự, cửa chính có mấy chiếc xe sang trọng ra vào.

“Có, anh qua đây đi... à không, để tôi qua đón anh, anh đang ở chỗ nào?” Trong di động truyền đến tiếng lật chăn, sau đó là tiếng cơ thể ma sát với nệm giường.

“Cậu còn chưa ngủ dậy?”

“Dậy rồi dậy rồi!” Đường Tập vội vàng phủ nhận.

“Liệu có tiện qua không? Có làm phiền ngài Đường không?”

“Không phiền không phiền!” Đường Tập nói: “Tôi qua đón anh ngay lập tức.”

“Để tôi tự đi là được rồi, tôi biết đường.”

Lăng Hàm cúp máy, men theo con đường nhỏ đi vào khu biệt thự, đi chừng mười phút là tới nhà của Đường Tập.

Còn chưa đến nơi, từ xa cậu đã thấy Đường Tập đang chạy đến, cậu ta mặc một chiếc áo len màu nâu.

Vậy mà chạy ra đón thật.

Gương mặt của Đường Tập rất trắng, cũng rất thanh tú, dáng người cao to, cực kì có tiềm lực làm người mẫu.

Có vẻ như Đường Tập trông thấy Lăng Hàm cho nên nhanh chân chạy đến trước mặt cậu, sau khi cậu chàng quan sát Lăng Hàm một lượt, trong đôi mắt đen thăm thăm kia xẹt qua ý cười rồi chỉ chỉ áo của mình: “Thật trùng hợp, chúng ta mặc đồ giống nhau này, anh cũng thích HB sao? Nhãn hiệu này không nổi tiếng, tôi còn nghĩ anh không biết...”

HB?

Đúng là Lăng Hàm không biết nhãn hiệu này.

“Xem ra gu thưởng thức của chúng ta không khác nhau lắm.” Đường Tập cười rộ lên lộ ra hàm răng trắng bóng, đôi mắt vì quá sung sướng mà híp lại thành hai đường cong cong.

Lăng Hàm: “...”

Sáng sớm lúc chuẩn bị đi, cậu lật tung ba lô của mình lên cũng không tìm được đồ để mặc, lúc cậu đang nghĩ có nên mặc lại quần áo ngày hôm qua hay không thì Lục Tư Nguyên nhìn thấu tình cảnh của cậu, anh lạnh nhạt ném cho cậu cái áo len.

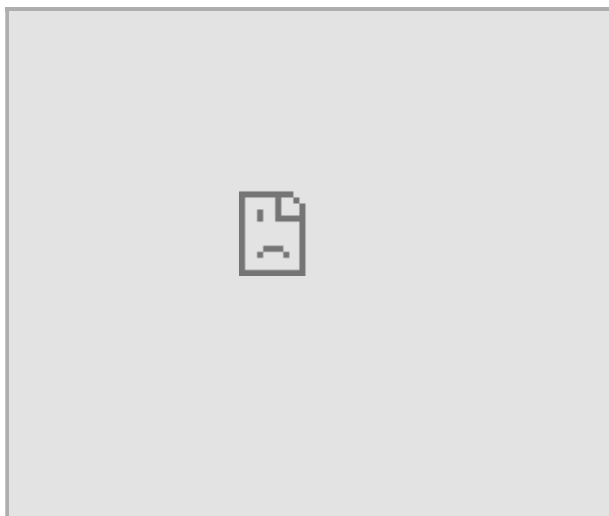
“Đồ tôi mặc trước đây, mặc tạm đi.”

Vậy nên cái áo len cậu đang mặc hiện giờ là đồ của Lục Tư Nguyên, chuyện đụng hàng với Đường Tập hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Đường Tập chẳng biết vì sao rất vui vẻ, nụ cười trên mặt rộng ngoác.

Vào phòng khách biệt thự, đúng lúc Đường Diệp đi vào từ cửa

hành lang, ông cười nói: “Tiểu Lăng tới đây à? Vào ăn sáng đi, dì Ngô vừa mới làm xong.”

“A không phải...” Lăng Hàm xua tay, cảm giác cực kì xấu hổ. Cậu nhí muốn nhanh chóng gặp Đường Diệp, không ngờ lại thành thất lễ.

Đường Tập đẩy phía sau Lăng Hàm đến phòng ăn: “Đi ăn đi, khách sáo cái gì.”

Vì vậy Lăng Hàm mơ mơ hồ hồ ngồi trước bàn ăn, Đường Tập tự nhiên ngồi bên cạnh cậu, thậm chí còn đích thân múc cháo cho cậu.

Lăng Hàm chưa ăn sáng, nhìn thấy đồ ăn thơm phức như này thì cái bụng bắt đầu rung động, Đường Tập quá nhiệt tình khiến cậu có chút quái dị không được tự nhiên. Cái cảm giác này rất kỳ cục, giống như Đường Tập đột nhiên trở thành một người đi chăm sóc người khác, mà Lăng Hàm đột nhiên biến thành người được chăm sóc, cảm thấy có chút là lạ, nhưng lại không hiểu được nó lạ chỗ nào.

Hai cha con họ Đường đối xử với cậu như đối xử với một người bạn cũ, lời nói cùng hành động vô cùng tự nhiên, hoàn toàn không coi cậu là người ngoài. Lăng Hàm hơi nghi hoặc, hôm qua Đường Diệp có vẻ không hài lòng với cậu, vì sao qua một đêm thái độ đã đảo ngược một trăm tám mươi độ như vậy?

Lăng Hàm vừa ăn vừa thâm nghĩ, chẳng lẽ Đường Tập lại nói tốt cho cậu sao?

Không hiểu sao lương tâm thấy đau quá!

“Tiểu Lăng, đêm qua nghĩ thế nào rồi?” Đột nhiên Đường Diệp nói.

Lăng Hàm lập tức căng thẳng, đặt bát xuống rồi nói: “Đêm qua tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, là bản thân tôi đặt mình vào quá sâu, đem tình cảm của bản thân áp đặt vào nhân vật cho nên mới không hiểu được tâm tình của Bạch Như Phong! Hôm nay tôi đã hiểu rồi, một diễn viên ưu tú cần phải rút bản thân mình ra, cố gắng để mình giống như nhân vật chứ không phải để nhân vật giống như mình.”

“Cha, đang ăn cơm đó, nói chuyện công việc làm gì?” Đường Tập bất mãn nói, sau đó gấp một đĩa rau chân vịt đặt vào bát Lăng Hàm: “Anh ăn đi, đừng để ý đến ông ấy! Ông ấy hống hách ở ngoài cũng thôi đi, về nhà còn tưởng rằng mình vẫn là đạo diễn lớn.”

Đường Diệp bị con trai chọc ngoáy liền bất chấp mặt mũi hừ một tiếng.

Lăng Hàm không thể làm gì khác hơn là yên lặng dùng cơm.

“Tiểu Lăng là người ở đâu? Cha mẹ đang làm gì?” Quả nhiên Đường Diệp không nói chuyện công việc nữa, vẻ mặt ôn hòa gọi chuyện.

Lăng Hàm thành thật: “Thành phố C ạ, cha mẹ tôi đã ly hôn, rất lâu rồi tôi không gặp họ nên cũng không biết họ đang làm gì.”

Cha con họ Đường lộ vẻ đồng tình.

Đường Diệp lưỡng lự một chút, nói: “Tiểu Lăng sống một mình cũng không dễ dàng gì.”

“Vẫn ổn, tôi cảm thấy một mình rất tự do.”

Đường Diệp lại hỏi vài vấn đề riêng tư, cái gì mà người ở đâu, trong nhà còn ai thân thích, trước đây học ở đâu, đã làm những

công việc gì..., chỉ là mấy câu hỏi bình thường. Lăng Hàm đều trả lời thật, đằng nào cậu cũng không có gì phải giấu giếm.

“Tiểu Lăng đẹp trai như vậy chắc là có nhiều người theo đuổi lắm nhỉ?!”

Chương 73: Hỏi

Câu hỏi của Đường Diệp càng ngày càng kỳ quặc, Lăng Hàm không biết nên trả lời như thế nào, đây là tuyển diễn viên hay đi coi mắt vậy?

Cảm giác kỳ lạ ngày càng dâng lên, Lăng Hàm nghĩ có lẽ do cậu đến quá sớm, hiện giờ nên rời đi rồi tìm một cơ hội thích hợp để chính thức gặp mặt nói chuyện hay không?

Nhưng nghĩ lại, Đường Diệp là người lớn, tính tình không được tốt cho lắm, có lẽ ông hỏi thăm chuyện này là vì những tin đồn kia, muốn xem xét bối cảnh để tìm hiểu cậu thì sao?

Lăng Hàm nghiêng đầu, phát hiện Đường Tập đang im lặng nhìn mình chăm chăm như thể cậu chàng cũng đang chờ câu trả lời của cậu.

Ánh mắt nghiêm túc của Đường Tập làm Lăng Hàm búng tỉnh - đây là đang kiểm tra!

Đường Tập không cắt lời chứng tỏ cậu ta muốn cậu trả lời, nói cách khác, câu trả lời của cậu rất quan trọng đến việc Đường Diệp có nhận cậu hay không!

Cậu nhớ tới những tin đồn từng nghe về Đường Diệp, nghe nói người này cực kì nho nhã, có vài phần kiêu ngạo, lúc chọn người đặc biệt coi trọng phẩm chất, nếu phẩm chất không đủ tuyệt đối không được nhận.

Lăng Hàm lập tức xóc lại tinh thần, cẩn thận trả lời: “Đúng là có rất nhiều người theo đuổi.”

Cảm ơn quyền nhật ký của Lăng Hàm để cậu có thể biết về chuyện của Lăng Hàm, bằng không cậu chẳng biết gì hết.

“Từng quen bao nhiêu bạn gái rồi?”

Câu hỏi này là để làm rõ lịch sử chuyện tình cảm sao? Có vài

nghệ sĩ có đòi tư chẳng ra làm sao, chắc chắn Đường Diệp sẽ không cho phép người như vậy ở trong ê kíp của mình.

“Không có.” Lãng Hàm là một chàng gay, làm sao có thể có bạn gái được.

“Thật sao?”

“Thật ạ.”

“Vậy có bạn trai không?” Đường Diệp bất thành linh hỏi.

Lãng Hàm sững sốt nhưng may mắn cậu phản ứng nhanh, lắc đầu nói: “Không có ạ.”

“Không có? Không thích đàn ông sao?” Đường Diệp hỏi rất thẳng thắn, đôi mắt của ông nhìn chăm chăm Lãng Hàm như đang muốn nhìn vào tận xương của cậu.

Trái tim của Lãng Hàm đập thành thịch, Đường Diệp đã biết được chuyện gì rồi? Vì sao đột nhiên ông lại hỏi như vậy?

Thừa nhận? Hay là không thừa nhận?

Nội tâm Lãng Hàm đấu tranh kịch liệt một hồi, cậu kiên định đứng ở phe “không thừa nhận”.

Nói đùa, nếu để Đường Diệp biết cậu là gay thì chắc chắn cậu out rồi. Một đạo diễn lớn cứng nhắc, luôn ra dáng bề trên như vậy chắc chắn cực kì bảo thủ, hơn nữa bí mật cậu là gay tuyệt đối không thể nói ra, bằng không tiền đồ sẽ bị hủy hoại.

“Không thích đàn ông.” Lãng Hàm nuốt nước miếng nói.

Đường Diệp không nói gì, chỉ mỉm cười rồi nhanh chóng liếc qua Đường Tập im lặng ngồi một bên.

Lãng Hàm nghi hoặc nhìn về phía Đường Tập, chỉ thấy biểu cảm của cậu chàng rất lạnh nhạt, khóe miệng luôn nhếch lên chẳng biết đã biến thành một đường thẳng tắp từ bao giờ.

Bầu không khí trong phòng ăn có chút quái dị.

Trong lòng Lãng Hàm trở nên khẩn trương, chẳng lẽ lời nói dối của cậu đã bị bóc mẽ? Lẽ nào Đường Diệp cũng giống với chú Lê của Lục Tư Nguyên, có khả năng dùng ánh mắt xác định được đối phương có nói láo hay không? Chẳng lẽ cậu bị vạch trần rồi sao?

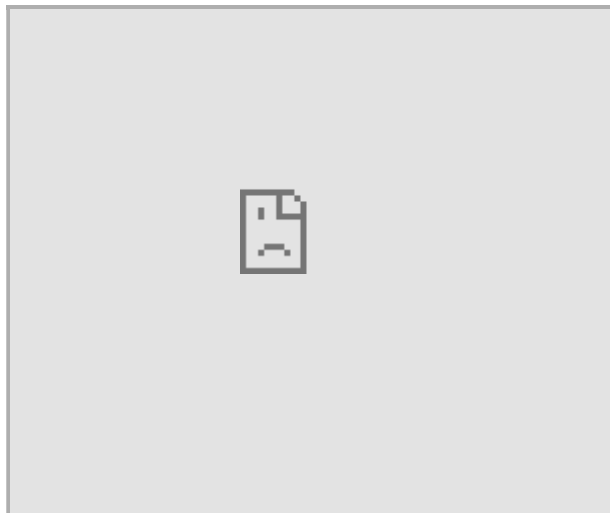
Trái tim đập thình thịch, cậu đang định nói gì đó để phá vỡ bầu không khí gượng gạo này thì thấy Đường Diệp thu lại ánh mắt đang nhìn Đường Tập, sau đó ông nhìn cậu, vẻ mặt ôn hòa, hỏi: “Một đối tượng qua lại cũng không có sao?”

Nghe câu hỏi này, phản ứng đầu tiên của Lãng Hàm là chuyện cậu nói láo đã bị nghi ngờ! Cũng đúng thôi, đến tuổi này của cậu mà chưa quen một ai đúng là rất bất bình thường, rất giả dối.

Lãng Hàm do dự không biết có nên đối giọng hay không.

“Được rồi.” Đường Tập đặt đĩa xuống, thanh âm của cậu chàng lúc này có chút lạnh lùng: “Cha, cha đừng hỏi nữa được không?”

Không biết có phải là ảo giác của cậu hay không nhưng Lãng Hàm cảm giác Đường Tập không vui, rõ ràng vừa rồi còn rất bình thường mà sao đột nhiên lại không vui rồi?

Chắc vì biểu hiện mất tự nhiên của Lãng Hàm quá rõ nên gương mặt đang âm trầm của Đường Tập lộ ra một chút ý

cười, cậu chàng nói với Lăng Hàm: “Cha tôi đang nói đùa ấy mà.”

Lăng Hàm chẳng thể làm gì khác hơn là cười ha ha hai tiếng, trong lòng cảm thấy bất an, cậu không biết có chuyện gì xảy ra giữa Đường Tập với Đường Diệp, hiện giờ cậu chỉ quan tâm xem mình có vượt qua cuộc kiểm tra hay không.

Cậu không ngừng nhìn về phía Đường Tập, muốn lấy được kết quả kiểm tra từ trong ánh mắt của cậu chàng nhưng đáng tiếc Đường Tập chỉ cúi đầu tập trung ăn cơm, không hề nhìn Lăng Hàm.

Lăng Hàm mơ hồ cảm giác được lời nói vừa rồi của cậu khiến Đường Tập không vui, nhưng cậu vắt hết óc cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là đắc tội ở chỗ nào.

Mấy người họ ăn sáng xong lại ngồi xuống ghế sofa nói chuyện chính, Lăng Hàm được Lục Tư Nguyên hướng dẫn đã sớm có chuẩn bị, tôi hôm qua cậu đã chuẩn bị sẵn tất cả mọi thứ trong đầu.

“Bạch Như Phong sống ở Cốc Thần Y từ nhỏ, được Cốc Thần Y cứu sống, từ nhỏ đã lập chí cứu người, bản tính thiện lương cho nên dẫn đến chuyện anh ta dễ dàng tha thứ cho người khác.” Lăng Hàm dừng một chút, rữ mi nói: “Nhưng mà Bạch Như Phong cũng là người, cũng có yêu hận tình thù, sau khi bị phản bội chắc chắn sẽ tức giận, đau lòng, khổ sở, khoảng thời gian đó Bạch Như Phong nhất định không dễ chịu gì, sau khi gặp nam nữ chính, có nam nữ chính làm bạn và hóa giải tâm tình tiêu cực của anh ta cho nên sau này mới có thể tha thứ cho tiểu sư muội, thế nhưng...”

Lăng Hàm nói một mạch, Đường Tập ngồi đối diện cậu thẳng lưng chăm chú lắng nghe, ánh mắt có chút lo lắng như đang sợ ý kiến của cậu và ý kiến của Đường Diệp sẽ không giống nhau.

Lăng Hàm mỉm cười, tiếp tục thẳng thắn: “Có lẽ khoảnh khắc Bạch Như Phong buông tha cho tiểu sư muội cùng sư đệ là vì Bạch Như Phong yêu tiểu sư muội, cũng có tình cảm với sư đệ! Nhưng tâm tình của Bạch Như Phong phức tạp, có khả năng anh ta âm thầm thề rằng cả đời này sẽ không gặp lại hai người đó nữa, có lẽ sẽ có chút hối hận, cũng có chút thoải mái,

có thể Bạch Như Phong đã từng hỏi chính mình rằng nếu có cơ hội làm lại thì có tha thứ cho họ lần nữa không, nhưng chính bản thân anh ta cũng không có đáp án.”

Giọng nói trẻ tuổi ôn định, rõ ràng như dòng suối róc rách chảy qua.

Lăng Hàm vừa nói vừa chăm chú nhìn phản ứng của Đường Diệp, cách làm an toàn nhất khi nói chuyện với Đường Diệp đó là cứ dựa theo ý tứ của Đường Diệp mà nói, sao cho hoàn toàn phù hợp với ý kiến của ông nhưng Lăng Hàm vẫn chọn cách nói suy nghĩ của mình.

Nếu như không thể hoàn toàn loại bỏ được ảnh hưởng của chính mình, vậy chẳng thà đánh nát nhân vật đó rồi đem cả suy nghĩ lẫn lý giải của mình trộn vào rồi sáng tạo ra một nhân vật mới. Mỗi diễn viên đều có cách hiểu về nhân vật khác nhau dẫn đến cách lý giải cũng khác nhau, chỉ cần có thể biểu đạt ra được ý đồ mà đạo diễn mong muốn, không chế ở trong phạm vi đạo diễn có thể chấp nhận được thì chắc chắn những đạo diễn có năng lực, có sáng tạo đều sẽ tiếp nhận.

Lăng Hàm tin rằng, với lý lịch đời tư cùng địa vị của Đường Diệp, tuy ông sẽ không thích người không có ý kiến giống mình, nhưng cậu càng tin rằng sự chuyên nghiệp của Đường Diệp sẽ không để ông từ bỏ cơ hội có được một cách lý giải nhân vật tốt hơn.

Trọng ánh mắt Đường Tập thoáng ánh lên vài phần lo lắng, chắc cậu ta sợ Đường Diệp sẽ lại nói lời phê bình.

Lăng Hàm giữ im lặng, Đường Diệp đột nhiên cười rộ lên rồi gật đầu: “Không tệ không tệ, tuổi trẻ tốt ở chỗ này, có suy nghĩ, có can đảm, logic về nhân vật của cậu không có vấn đề gì cả, hơn nữa còn càng đầy đủ hơn, cậu không giống người mới như một trang giấy trắng.”

Lăng Hàm nghe Đường Diệp nói vậy rốt cuộc cũng yên tâm, bàn tay nắm chặt buông ra, lúc này cậu mới cảm nhận được lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Chương 74: Nhân vật

“Tiểu Lăng à.” Người đàn ông trung niên nho nhã đặt kịch bản lên bàn trà, sau đó nói với Lăng Hàm: “Cậu rất được, tôi quyết định giao nhân vật Bạch Như Phong cho cậu.”

Lăng Hàm vô cùng vui sướng nhưng vẫn cố gắng đè cảm giác kích động xuống: “Cảm ơn thầy Đường!”

Đường Diệp đứng lên, chìa tay về phía Lăng Hàm: “Hy vọng sau này hợp tác vui vẻ.”

Lăng Hàm vội vã cầm tay ông, siết chặt: “Hợp tác vui vẻ!”

Có sự cho phép của Đường Diệp, vậy khả năng được đóng phim truyền hình của cậu là một trăm phần trăm! Đây là cơ hội lớn nhất để cậu đặt chân vào giới nghệ thuật từ lúc sống lại đến giờ!

Đường Tập đang ngồi trên ghế sofa cũng đứng lên, cười với Lăng Hàm: “Chúc mừng anh, tôi biết là anh làm được mà.”

Lăng Hàm mang ơn Đường Tập, chỉ hận không thể tiến lên ôm lấy cậu chàng một cái, thằng nhóc này tốt quá!

Mãi đến khi rời khỏi biệt thự, Lăng Hàm vẫn chưa thoát khỏi trạng thái kích động, đi đường cũng có chút lâng lâng như đang bước trên mây.

Đường Tập cùng cậu chậm rãi đi dạo, mặt đường hơi trơn trượt, bầu trời xám xịt như đang chuẩn bị có một cơn mưa khác, trên đường không có một người nào, cực kì yên tĩnh.

Đường Tập ngẩng đầu nhìn trời, dừng bước: “Trời sắp mưa rồi, tôi về lấy cái ô.”

Lăng Hàm bắt lại cánh tay của Đường Tập theo bản năng, cảm động tác xoay người của cậu chàng. Bầu không khí lạnh lẽo, cánh tay chàng thanh niên rắn chắc nóng hừng hực như trong

cơ thể cậu chàng có sẵn một ngọn lửa, nóng bỏng.

“Không cần đâu.”

Lúc này tâm trạng của Lăng Hàm vô cùng tốt, nụ cười rực rỡ giống như một mặt trời chói mắt dưới bầu trời xám xịt.

“Tôi ngồi xe về mà, không cần đến ô.”

Đường Tập ngưng mắt nhìn cậu một lát, lại cúi đầu nhìn tay Lăng Hàm đang nắm lấy tay mình. Lăng Hàm ngượng ngùng buông ra, cánh tay vẫn treo lơ lửng trong không khí một chút rồi thu về, chủ nhân của cánh tay nói: “Hay là để tôi lái xe đưa anh về, anh ở đâu?”

Lăng Hàm vội vàng lắc đầu từ chối, đùa à, làm sao cậu có thể để người khác biết cậu với Lục Tư Nguyên đang ở chung một chỗ được.

“Tôi đón xe về là được, không cần phiền vậy đâu.”

“Anh đang tránh né tôi sao?” Đường Tập trừng mắt nhìn rồi đột nhiên kề sát vào Lăng Hàm, nhiệt độ trên da của Đường Tập thông qua không khí truyền đến người cậu, khiến cậu có chút khó chịu.

Lăng Hàm lùi lại một bước, lắc đầu: “Tránh cậu? Tại sao tôi lại phải tránh cậu?”

Đường Tập đứng thẳng dậy, ồ một tiếng rồi thản nhiên nói: “Anh thực sự không thích đàn ông sao?”

Câu hỏi nhạy cảm này khiến Lăng Hàm giống lên hồi chuông cảnh báo, cậu muốn biết nguyên nhân Đường Tập hỏi như vậy, là đã biết cái gì cho nên hỏi sao.

“Không thích.” Lăng Hàm cẩn thận phủ nhận.

Đường Tập rơi vào trầm mặc, cậu chàng nhăn mi như có chút đau khổ, nhìn chằm chằm Lăng Hàm, khiến Lăng Hàm chẳng hiểu ra sao.

Cuối cùng cậu ta nói: “Đi thôi.”

Đi ra khỏi khu biệt thự, Đường Tập quay trở về. Tuy Lăng Hàm vẫn cảm thấy thái độ của Đường Tập kỳ quái nhưng cũng chẳng nghĩ nhiều, nhìn quanh bốn phía không có ai, tâm trạng sung sướng khi bắt được cơ hội lớn khiến Lăng Hàm không kìm được nhảy lên hai cái, nắm tay đâm lên trời hô “yeah”, sau đó ngửa đầu cười ha hả.

Một chiếc xe lăn bánh lại gần, Lăng Hàm lập tức im bật, làm bộ như người vừa rồi không phải là cậu, không nhanh không chậm đi về phía trước.

Chiếc xe lướt qua, Lăng Hàm lập tức rút di động gọi cho Lục Tư Nguyên, cậu muốn báo tin tốt này cho Lục Tư Nguyên nhưng đột nhiên lại ngừng lại.

Nếu như cậu nói cho Lục Tư Nguyên biết thì anh sẽ có biểu cảm gì?

Lăng Hàm vừa hưng phấn lại vừa tò mò, cậu cực kì muốn nhìn thấy vẻ mặt của Lục Tư Nguyên cho nên cậu bỏ di động xuống, quyết định để đến tối sẽ báo tin tốt cho anh.

Lăng Hàm quay về nhà Lục Tư Nguyên thu dọn đồ đạc, hành trình khá vội, ngày hôm sau đã phải rời thành phố A để bay tới trường quay Hoàn Kiếm lớn nhất cả nước.

Lăng Hàm vui vẻ muốn huýt sáo, đây là lần đầu tiên trong đời cậu nhận được vai đóng phim truyền hình, vạn sự khởi đầu nan, có bước đầu tiên thì những bước sau sẽ dễ hơn rất nhiều. Cảm giác hưng phấn này vẫn kéo dài ngay cả khi cậu về đến căn hộ của Lục Tư Nguyên, thậm chí lúc thu dọn đồ đạc cũng khẽ ngâm nga hát.

Thật ra cũng không có gì để dọn, Lăng Hàm đem mấy bộ đồ nhét vào cái va li đen, sau đó kéo đến để ở phòng khách, đang sau có một tiếng động nhỏ truyền đến, Lăng Hàm quay đầu thấy Đại Bạch đang lắc lắc đuôi chạy đến, nhìn cậu bằng vẻ mặt mong chờ.

“Lại đây nào!” Lăng Hàm tâm trạng tốt ngồi xổm xuống, vẫy tay gọi con chó Husky.

Đôi mắt ươn ướt của Đại Bạch nhìn cậu một cách đề phòng.

Lăng Hàm vừa mới cử động là nó lập tức lùi lại né ra một khoảng, bộ dạng lưỡng lự. Chắc là do đêm hôm đó để lại bóng ma quá lớn trong lòng nên đến bây giờ Đại Bạch vẫn không muốn tiếp xúc với Lăng Hàm.

Lăng Hàm nghĩ nghĩ một chút, sau đó đi tới bàn trà bên cạnh cửa sổ sát đất, dựa theo trí nhớ tìm được một cái hộp giấy rất đẹp, sau khi mở ra liền ngửi thấy mùi bánh quy thoang thoang, bên trong còn chừng nửa hộp bánh quy cho chó hình khúc xương.

Lăng Hàm hít một hơi, không nhìn được bèn nhón một cái bỏ vào mồm.

Ngon quá đi!

Ổng quần của cậu bị kéo kéo, Lăng Hàm cúi đầu liền thấy Đại Bạch đang ngoắc đuôi nhìn chòng chọc bánh quy cho chó trong tay cậu, ánh mắt tràn đầy khát vọng. Quả nhiên là một con chó tham ăn, hoàn toàn không chịu nổi sức hấp dẫn của đồ ăn mà!

Lăng Hàm đưa bánh quy cho nó, nói: “Sau này không được nhìn thấy chú là tránh, biết chưa?”

Đại Bạch sung sướng ăn bánh quy, cắn răng rắc.

“Chú nói cho con biết này, hôm nay chú nhận được vai nam phụ thứ ba đó!” Lăng Hàm cực kì sung sướng kể với Đại Bạch: “Con có hiểu cái gì gọi là nam phụ thứ ba không? Đó là nhân vật quan trọng nhất sau nam chính và nữ chính! Vậy mà chú lại lấy được nhân vật quan trọng như vậy! Chú đã bảo người có tài chắc chắn không thể không nổi tiếng mà! Thời cơ sẽ đến, khổ tận cam lai, những ngày an nhàn của chú tới rồi!”

Đại Bạch vui đầu ăn bánh quy, hoàn toàn chẳng hưởng ứng gì khiến Lăng Hàm cảm thấy có chút cô đơn. Cậu càng nhớ Lục Tư Nguyên, nếu như có Lục Tư Nguyên ở đây chia sẻ niềm vui với cậu thì tốt quá.

Mấy lần cậu muốn cầm di động lên để gọi hoặc gửi tin nhắn cho anh, cuối cùng đều nhịn xuống.

Bất ngờ phải đợi đến phút cuối mới vui chứ!

Lăng Hàm tưởng tượng dáng vẻ giật mình của Lục Tư Nguyên, không nhịn được cứ ngoác miệng cười.

Cậu gọi điện cho A Khôn, anh ta không bắt máy nhưng Lăng Hàm chẳng hề khó chịu, thái độ của A Khôn thế nào chẳng ảnh hưởng gì đến cậu, cuối cùng Lăng Hàm chỉ gửi một tin nhắn báo cho anh ta biết chuyện cậu nhận được vai diễn này.

Trời dần tối, Lăng Hàm vào nhà bếp làm cơm, đáng tiếc khả năng nấu nướng của cậu thực sự có hạn nên cuối cùng lại phải ra ngoài mua đồ ăn sẵn về nhà, lúc về lại vòng đi mua một chai rượu rồi khẽ cười đi lên nhà.

Làm xong xuôi mọi thứ, Lăng Hàm ngồi ở phòng khách chớp mắt chờ Lục Tư Nguyên, trong phòng khách đang chiếu một bộ phim cũ nhưng Lăng Hàm xem không nhập tâm chút nào.

Chương 75: Hôn

Đồng hồ dần chuyển đến mười giờ, sự hưng phấn ban ngày dần trở nên lắng xuống. Lăng Hàm nhìn đồng hồ rồi khẽ cau mày, không lẽ Lục Tư Nguyên sẽ không về sao?!

Lại nói, đâu có quy định nào bắt anh nhất định phải về nhà?

Lăng Hàm ngồi xuống trước bàn ăn, nhìn đồ ăn đầy ắp cả bàn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Ngoài cửa vang lên tiếng động, Lăng Hàm vội vàng đứng lên rồi vọt vào phòng khách: “Anh đã về...”

Một chữ “rồi” kia bị nuốt ngược vào trong.

Trong phòng khách, Tần Vĩnh chờ Lục Tư Nguyên đang bất tỉnh nhân sự đi vào, anh ta thấy Lăng Hàm thì có chút bất ngờ: “Cậu vẫn ở đây sao?”

Ngữ điệu chỉ có bất ngờ chứ hoàn toàn không có ý chê bai nhưng Lăng Hàm vẫn có chút ngượng ngùng, cậu sờ mũi, mặt dày nói: “Tôi ở tạm vài ngày thôi, vài ngày thôi.”

Ánh mắt sau lớp kính của Tần Vĩnh có chút sâu xa khiến Lăng Hàm không được tự nhiên, cậu cố gắng tỏ ra bình thường, nhìn về phía Lục Tư Nguyên rồi nói: “Anh ấy làm sao vậy?”

“Say rượu.” Tần Vĩnh nói, Lăng Hàm vội vàng chạy tới giúp đỡ, hai người họ cùng nhau đặt Lục Tư Nguyên xuống ghế sofa.

“Một bàn mỗi người chúc một chén, cậu ấy gục luôn.” Tần Vĩnh đứng dậy, nói: “Có cậu ở đây tôi cũng không cần ở lại chăm sóc cậu ấy nữa.”

Tần Vĩnh nói xong liền đứng dậy rời đi, trước khi đi còn nói: “Chăm sóc cậu ấy cho tốt.”

Lăng Hàm “vâng” một tiếng, tiễn Tần Vĩnh đi rồi quay lại phòng khách. Cậu nhìn chăm chăm con ma men đang ngất ngưỡng trên ghế sofa, cảm thấy không biết làm sao. Lăng Hàm không có kinh nghiệm chăm sóc người say nên cũng không biết phải làm thế nào. Vốn dĩ mong chờ báo tin tốt cho Lục Tư Nguyên nhưng lúc này anh đã say đến như vậy chỉ e ngay cả cậu nói gì anh cũng chẳng nghe rõ.

Lăng Hàm ngẫm nghĩ một chút rồi ngồi xổm bên cạnh ghế sofa, nói với Lục Tư Nguyên: “Nói cho anh biết một tin tốt nè, tôi được chọn rồi.”

Quả nhiên Lục Tư Nguyên chẳng có phản ứng gì.

Say thành như thế này còn nghe rõ mới là lạ.

Lăng Hàm bất đắc dĩ đứng lên.

Lục Tư Nguyên nửa nằm trên ghế sofa không nhúc nhích, khuôn mặt đẹp trai khẽ nghiêng, gương mặt trắng nõn, anh không bị đỏ mặt, nhìn qua chẳng hề giống một người uống say.

Lăng Hàm ngồi bên cạnh, nhìn anh chăm chú, cậu nghĩ: Thì ra anh uống say sẽ như thế này.

Chắc cậu là một trong số ít những người được nhìn thấy bộ dạng lúc say của anh nhỉ?!

Suy nghĩ này xẹt qua trong đầu khiến Lăng Hàm mơ hồ có chút hưng phấn, cậu dùng tay chọc chọc gương mặt của Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên nhú mày, có vẻ hơi khó chịu.

Lăng Hàm giật mình thu tay, sau khi xác định Lục Tư Nguyên không tỉnh lại mới thở phào nhẹ nhõm.

Lục Tư Nguyên đột nhiên nói mơ cái gì đó, Lăng Hàm cũng biết uống say sẽ rất khó chịu liền đứng dậy rót một cốc nước rồi đỡ Lục Tư Nguyên dậy uống nước. Cậu vừa mới đặt cốc bên môi Lục Tư Nguyên thì anh bất thành linh hất đổ cốc, cái

cốc rơi trên sàn phát ra một tiếng vỡ giòn tan.

Lăng Hàm ngây người một chút, sau đó lặng lẽ đứng lên thu dọn mảnh vỡ, đột nhiên đằng sau có một nguồn lực kéo giật cậu ngã về phía ghế sofa.

Cậu còn chưa kịp đứng dậy, thân thể mạnh mẽ bên cạnh đã nhanh chóng đè lên, Lăng Hàm bất ngờ không kịp đề phòng bị Lục Tư Nguyên đè xuống!

“Lục Tư Nguyên!!!” Lăng Hàm vùng vẫy muốn thoát thân, nhưng lại bị hai cánh tay rắn chắc ôm vào lòng. Lục Tư Nguyên thoạt nhìn rất gầy vầy mà lồng ngực lại rắn chắc như một khối sắt, sức lực rất lớn, Lăng Hàm hoàn toàn không có cách nào tránh thoát. Đầu của Lục Tư Nguyên dán sát vào tai cậu, bên tai truyền đến tiếng hít thở bình tĩnh mà thoải mái, hơi thở ấm áp phả lên cổ khiến lông tóc cả người Lăng Hàm dựng đứng.

Lục Tư Nguyên đột nhiên nói gì đó, Lăng Hàm không nghe rõ: “Cái gì cơ?”

Lục Tư Nguyên lại im lặng, chỉ yên tĩnh nằm cũng không có động tác gì hơn, nhưng anh nhất quyết không chịu buông Lăng Hàm ra, trong miệng lại nói mơ gì đó.

Lăng Hàm ngưng giãy giụa, vênh tai lên, hình như vừa rồi Lục Tư Nguyên có nói một cái tên.

Chẳng biết vì sao mà trái tim của Lăng Hàm đập rất nhanh.

Lúc say là lúc người ta không đề phòng nhất, có người nói cái tên mà đàn ông gọi lúc say là tên của người mà người đàn ông đó yêu nhất.

Người mà Lục Tư Nguyên yêu...

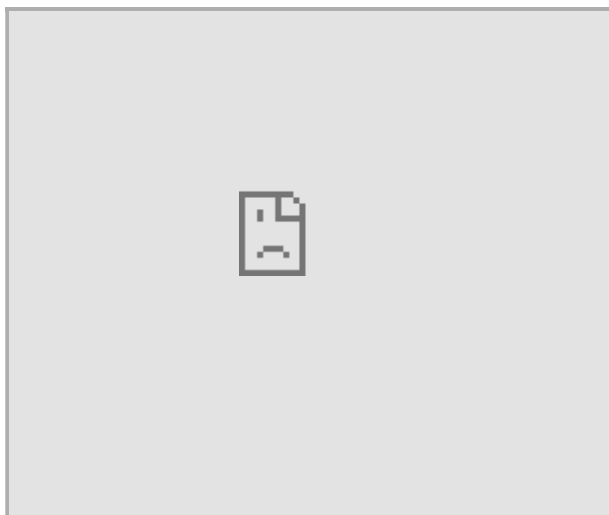
“Lục Tư Nguyên, anh đang gọi ai vậy?” Lăng Hàm khẽ hỏi, trái tim đập thành thịch, cảm giác như cậu đang tới gần bí mật sâu thẳm nhất của Lục Tư Nguyên. Lăng Hàm biết mình làm vậy thật dễ tiện nhưng cậu thực sự rất muốn biết người Lục Tư Nguyên thích là ai.

Người có thể khiến người đàn ông ưu tú như vậy nhớ mãi

không quên chắc chắn cũng rất ưu tú, cực kì tốt... chắc chắn tốt hơn cậu, nếu không... trước đây cậu mơ hồ tỏ tình với Lục Tư Nguyên anh sẽ không từ chối thẳng thừng đến thế.

Trái tim hơi đau, như là có ai cắm một cây kim nhỏ đâm một cái.

“...” Người phía trên thì thảo.

Lăng Hàm sửng sốt, cố gắng nghe cẩn thận.

“... Bạch...”

Lời nói của Lục Tư Nguyên rất mơ hồ, anh chỉ kêu một tiếng rồi không nhắc lại.

Bạch? Chẳng lẽ là Đại Bạch?

Lăng Hàm câm nín, cảm giác chờ mong, khổ sở trong lòng tan biến trong nháy mắt. Lục Tư Nguyên quả nhiên không phải người thường, có ai lúc say lại gọi tên một con cún chứ?

Chắc cảm nhận được cha mình đã về nên Đại Bạch tung tăng chạy đến.

“Suyt!” Lăng Hàm lập tức ra dấu cho Đại Bạch không lên tiếng, Đại Bạch nghiêng đầu, lắc lắc đuôi nhìn cậu.

Lăng Hàm giãy giụa một chút nữa cuối cùng cũng thoát khỏi

lồng ngực của Lục Tư Nguyên, cậu nhanh chóng đi đến phòng để đồ lấy chổi rồi quét dọn sàn nhà sạch sẽ, sau đó kéo Lục Tư Nguyên cả người toàn mùi rượu đến nhà tắm rồi quăng vào bồn tắm, cậu tự tay cởi quần áo của anh. Lục Tư Nguyên có vẻ tỉnh táo hơn một chút, hơi hé mắt.

Lăng Hàm vội vàng giơ cao hai tay, chứng minh sự trong sạch của mình: “Đừng hiểu lầm, tôi không làm gì anh cả, chỉ muốn giúp anh tắm thôi... nếu anh đã tỉnh thì tự tắm đi!”

Lục Tư Nguyên bất ngờ kéo cả người cậu vào bồn tắm khiến đầu gối của Lăng Hàm đập vào thành bồn, đau đến mức suýt nữa khóc âm lên.

“Lục Tư Nguyên!!!” Lăng Hàm vừa định rống giận thì đột nhiên có một cảm giác ấm áp trùm lên đôi môi của cậu. Đợi đến lúc Lăng Hàm ý thức được thì cả người đã cứng ngắc, Lục Tư Nguyên ôm lấy Lăng Hàm như ôm lấy kẹo bông gòn cỡ bự, liềm liềm rồi hôn nhẹ, anh híp mắt, bộ dạng mơ màng trông có vẻ rất thích thú.

Khoảng một phút trôi qua, đại não của Lăng Hàm mới hoạt động lại, cậu lập tức đẩy Lục Tư Nguyên ra rồi nhảy khỏi bồn tắm nhanh như thỏ. Tiềm lực bộc phát khi con người bị đẩy đến đường cùng tuyệt đối không thể đo lường được, Lục Tư Nguyên bị đẩy ra, cái gáy đụng phải thành bồn tắm vang lên một tiếng trầm đục, nhưng Lăng Hàm mặc kệ anh có bị thương hay không, chỉ biết điên cuồng chạy khỏi phòng tắm.

Cái đệt!

Lục Tư Nguyên vừa hôn cậu đó đó đó đó đó đó!!!

Một lúc lâu sau, Lăng Hàm mới bình tĩnh lại được, cậu nhớ tới Lục Tư Nguyên vẫn còn đang nằm trong bồn tắm liền chửi thề một tiếng, sau đó mon men quay lại nhà tắm.

“Lục Tư Nguyên, anh tắm xong chưa?”

Trong phòng tắm không có động tĩnh gì.

Lăng Hàm xoắn xuýt vò đầu, cậu hít sâu một hơi rồi cất bước đi vào nhà tắm, thấy Lục Tư Nguyên đang nằm im trong bồn tắm không nhúc nhích.

Chương 76: Khách sạn

Lăng Hàm nhớ tới chuyện cậu vừa đẩy anh đụng đầu vào thành bồn tắm liền vội vàng cúi xuống, ôm lấy đầu của Lục Tư Nguyên sờ sờ, sờ đến cái gáy thì hình như sờ thấy một cục u hơi lớn.

Lăng Hàm: “...”

Tám giờ sáng ngày hôm sau, Lục Tư Nguyên khó khăn mở mắt ra, đập vào mắt anh là cái đèn ngủ hình đĩa bay trong phòng ngủ, anh cau mày, khó khăn ngồi dậy. Anh đang mặc đồ ngủ bình thường, người cũng khô ráo thoải mái, chắc đã được tắm rửa rồi.

Lục Tư Nguyên có chút bất ngờ, Tần Vĩnh mà biết tắm cho anh á? Chẳng phải trước đây anh ta chỉ ném anh lên giường là xong việc hay sao?

Lục Tư Nguyên khẽ động, gáy truyền đến cảm giác đau đớn khiến anh hít ngược một hơi khí lạnh.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Anh cố gắng nhớ lại nhưng chẳng nhớ nổi chuyện gì.

Trước đây mỗi lần anh uống say, lúc tỉnh lại cũng đau đầu cực kì nhưng chưa bao giờ đau đến rõ ràng như lần này, giống như là bị ai đó dùng búa đập vào gáy. Lục Tư Nguyên đưa tay sờ đầu, đợi đỡ đau rồi mới xuống giường.

Trong phòng khách không có ai, anh chợt nhớ ra trong căn nhà này phải còn một người nữa mới đúng.

“Lăng Hàm?”

Căn phòng trống trải không có tiếng trả lời, Lục Tư Nguyên đột nhiên có chút không quen, lần đầu tiên anh có cảm giác nhà to quá ở không hết.

Anh vào nhà tắm, khi đặt chân vào nhà tắm rộng lớn thì bất thành linh nào của Lục Tư Nguyên như được mở công tắc, một đoạn kí ức ngắn ngủi hiện ra.

Anh đưa tay sờ lên môi, dường như trong trí nhớ vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại ấy...

Đêm qua, dường như... Bạch Tử Sách đã tới...

Lục Tư Nguyên vội vàng lắc đầu, nhanh chóng bỏ qua cái suy nghĩ không thể xảy ra này, người nọ đã mất từ lâu rồi, sao có thể xuất hiện được?

Nhưng mà nụ hôn tối hôm qua, cảm giác cơ thể của người kia... vô cùng rõ ràng.

Những ký ức nhỏ vụn xâu lại thành chuỗi, vẻ vui mừng trong mắt Lục Tư Nguyên dần dần tan biến, trở nên âm trầm.

Bạch Tử Sách đã chết, chắc chắn người chăm sóc anh ngày hôm qua là Lăng Hàm, anh lầm rồi.

Sau khi rửa mặt, nước lạnh giúp đầu óc anh tỉnh táo hơn. Lục Tư Nguyên ngẩng đầu nhìn người đàn ông đẹp trai, lạnh lùng trong gương rồi nhàn nhạt nhếch môi cười, sau đó xoay người ra khỏi nhà tắm.

Anh đi vào phòng ăn, trên bàn bày cơm nước nóng hổi, cùng với một tờ giấy nhắn màu vàng.

Anh cầm tờ giấy nhắn lên, trên đó có một dòng chữ.

[Tôi nhận được vai nam phụ thứ ba rồi, cảm ơn anh đã giúp đỡ. Hôm nay phải đến Hoàn Điểm, một tháng sau gặp lại.]

Thức ăn cùng rượu bày trên bàn đủ để chứng tỏ được Lăng Hàm đã để tâm thế nào, hẳn là cậu chờ anh về ăn cơm nhưng anh lại có tiệc chiêu đãi không thể về.

Lục Tư Nguyên cầm tờ giấy nhắn, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Một lúc lâu sau anh đọc lại nội dung trên tờ giấy nhỏ ấy, đột nhiên hai mắt tròn to, trong đôi mắt đen nhánh như có pháo hoa đang nổ tung.

Lục Tư Nguyên nhanh chóng cầm tờ giấy nhấc lao ra khỏi phòng ăn, do chạy quá nhanh mà anh vấp phải cái ghế nhưng Lục Tư Nguyên hoàn toàn không cảm thấy đau đớn mà chỉ mau chóng quay về phòng ngủ, mở tủ gỗ gần cửa sổ, lật tìm một xấp sách vở.

Anh nhanh chóng lấy ra một quyển sách bìa cứng, cẩn thận mở ra, bên trong là một xấp giấy được dính vào nhau, mỗi trang đều có chữ viết, có chữ như rồng bay phượng múa, có chữ vô cùng tinh tế, dáng chữ như đang giương nanh múa vuốt, phóng khoáng không chịu gò bó, hoàn toàn có thể nhìn ra đây là do cùng một người viết.

Lục Tư Nguyên run rẩy đặt tờ giấy nhấc xuống, so sánh với những chữ trong trang giấy, con chữ màu đen cao cao mảnh mảnh, có chút giương nanh múa vuốt giống như thái độ tự cao tự đại của người nọ.

Quá giống!

Quả thật nó giống như được viết từ cùng một người.

Máy bay hạ cánh, Lăng Hàm kéo va li ra khỏi sân bay rộng lớn, cậu giơ tay gọi một chiếc xe.

Trên xe, Lăng Hàm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đi không chào không phải phong cách của cậu, nhưng Lăng Hàm thật sự không có cách nào đối mặt với Lục Tư Nguyên.

Không biết anh có nhớ những chuyện xảy ra tối hôm qua hay không, có biết cục u sau gáy là do cậu gây ra không?

Lăng Hàm cảm thấy chột dạ.

Tối hôm qua cậu ngủ không ngon, Lăng Hàm thích Lục Tư Nguyên, tuy nhiên cảm giác thích này không đến mức phải

cùng sống cùng chết, mà một khi có anh chàng đẹp trai nằm trước mặt mình không chút đề phòng, tình huống này cũng như đặt một con thỏ đang ngất xỉu trước mặt một con sói đang đói bụng, rốt cuộc là ăn vào bụng thì tốt hay là không tốt?

Ví Lục Tư Nguyên như thỏ có chút không phù hợp, đáng lẽ phải ví anh như con hổ đang ngất xỉu, nếu như thật sự làm gì con hổ đó thì chắc cậu sẽ phải sống nửa đời còn lại trong bệnh viện mất.

Lăng Hàm lặng lẽ khen ngợi khả năng tự kiểm chế của mình.

Trên xe, cậu gọi điện cho A Khôn một lần nữa, A Khôn rất ngạc nhiên nhưng không nói gì thêm, quan hệ của hai người họ cũng chỉ có vậy.

Chiếc xe đậu trước cửa khách sạn mà ê kíp của Đường Diệp ở.

Lăng Hàm xuống xe, kéo va li của mình đi vào, cậu vừa đi vừa gọi điện báo cho Đường Diệp biết, một lát sau có một người đàn ông tóc tai rối tung kích động chạy tới, mừng đến chảy nước mắt nói với Lăng Hàm: “Cuối cùng cậu cũng tới rồi!”

Bộ phim Đường Diệp mời cậu tham gia là một bộ phim truyền hình viễn tưởng tên là “Vô Huyền”, đã quay được nửa tháng. Diễn viên vai nam phụ thứ ba bị Đường Diệp thay thế là một tiểu thí tươi trẻ vừa mới nổi tiếng, vốn mọi thứ đã được xác định xong, đáng tiếc trước khi xuất phát thì anh chàng kia xảy ra xung đột với người khác, bị đánh cho nhập viện nên không thể

tham gia, vì thế Đường Diệp mới chọn diễn viên khác.

Lăng Hàm im lặng.

Thảo nào bảo cậu phải chạy tới ngay lập tức, thật ra Đường Diệp còn lo lắng hơn cả cậu ấy chứ!

Cậu đi theo người đàn ông tóc rối kia vào phòng số 302, bên trong phòng có một đám người, Lăng Hàm đếm nhẩm cũng có ít nhất tám người. Tám người này ngồi trên một tấm thảm phong cách Thổ Nhĩ Kỳ bàn chuyện đến mức nước bọt văng tung tóe, thi thoảng còn hoa tay múa chân, bầu không khí tương đối náo nhiệt.

“Lăng Hàm đến rồi!” Người đàn ông đi vào liền phát phát tay, nói.

Đám người đang hăng hái thảo luận lập tức nhao nhao quay lại chào hỏi, Đường Diệp ngồi bên phải gật đầu với cậu. Đám người này chào hỏi xong lại tiếp tục thảo luận đến khi thể ngất trời.

Nếu như người thường gặp tình huống này sẽ cho rằng mình bị cô lập, nhưng Lăng Hàm biết trạng thái lúc làm việc của Đường Diệp nên không để bụng, người đàn ông tóc rối kia dẫn cậu đến một căn phòng khác.

Trong phòng này có hai chiếc giường, tức là sẽ có người khác ở cùng.

Người đàn ông kia giới thiệu xong xuôi liền rời đi, Lăng Hàm sung sướng ngã lên giường, cọ cọ mặt vào gối đầu, hạnh phúc xoay người.

Cuối cùng cũng được đóng phim truyền hình rồi...

Cậu cầm di động lên thấy đã mười giờ sáng, không biết Lục Tư Nguyên đã tỉnh chưa?

Lăng Hàm suy nghĩ lung tung một chút rồi ngồi dậy, người tóc rối kia tới gọi cậu: “Lăng Hàm, tới trường quay thôi.”

Lăng Hàm vội vàng đứng lên đi cùng, sau đó bị kéo đi hóa trang, còn được đưa cho một bản thời gian biểu.

Lăng Hàm nhìn ngày ghi phía trên thời gian biển lập tức ngơ ngác, không ngờ phải lập tức quay cảnh cho vai nam phụ thứ ba luôn rồi!

Chương 77: Nhân viên hậu cần

Cũng may cậu có kinh nghiệm từ kiếp trước, nhanh chóng tìm được cảnh sắp quay trong kịch bản.

Tối hôm qua vì Lục Tư Nguyên nên cậu ngủ không ngon, cứ cầm kịch bản đọc, lúc ở trên máy bay cũng đọc suốt.

Mặc dù có đọc nhưng chỉ đọc thôi sao có thể thuộc lòng được chứ!

Lăng Hàm vội nhớ lời thoại.

Trời ạ, chẳng lẽ ngay buổi quay đầu tiên đã làm trò cười cho thiên hạ?

Trên trán toát ra một chút mồ hôi lạnh.

Trước kia tốc độ học thuộc lời thoại của cậu là nhanh nhất, rất nhiều những đạo diễn từng hợp tác với cậu cũng tán thưởng khả năng này của cậu.

Chờ tạo hình xong, Lăng Hàm liền bị thúc giục đi quay phim. Đến những lúc thế này không có ai cân nhắc cậu có bao nhiêu thời gian chuẩn bị, cũng không có ai quan tâm cậu đã thích ứng được hay chưa, trong lòng tất cả mọi người đều nghĩ, dụng cụ, đạo cụ cùng bối cảnh đã chuẩn bị xong, tốn thêm một ngày là tốn thêm một đồng tiền, tiến độ hoàn thành phải nhanh, những chuyện khác đều xét sau, nếu như ai không làm được thì lập tức đổi người.

May mắn Lăng Hàm không phải người mới thực sự, thậm chí còn là lão làng cho nên cậu vào trạng thái rất nhanh, chỉ cần quay một lần là xong.

Sau khi xong việc, Lăng Hàm đói ră như chó lại nhanh chóng chạy qua một bên ăn cơm hộp, lúc tìm thấy mấy miếng miếng thịt trong hộp cơm cảm giác thật quá cảm động.

“Cậu làm tốt lắm.” Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Lăng Hàm xoay người, phó đạo diễn đang đứng bên cạnh cậu, Lăng Hàm nhớ người này họ Lý. Bộ phim này phân tổ để quay, những cảnh quan trọng sẽ do đích thân Đường Diệp quay, những cảnh không quan trọng sẽ do phó đạo diễn quay, Đường Diệp là người quyết định cao nhất.

Lăng Hàm vội vàng buông hộp cơm xuống, nói: “Đạo diễn Lý, cảm ơn lời khen của ông.”

Trên mặt đạo diễn Lý thoáng hiện ý cười, không nói gì.

Thái độ lúc làm việc, khả năng diễn xuất, kỹ thuật đọc thoại cùng khả năng ứng biến của Lăng Hàm đều rất tốt.

Về đến khách sạn, Lăng Hàm vội vàng tắm rửa rồi đi ngủ, chần gối trên cái giường khác trong phòng vẫn chỉnh tề, lúc tới như thế nào thì bây giờ vẫn y hệt như vậy.

Lăng Hàm quả thực quá mệt mỏi, cậu chọn giường cạnh cửa sổ rồi lăn ra ngủ luôn.

Lịch trình dày đặc, ngày tiếp theo lại tiếp tục quay phim, chẳng hề có lúc nghỉ ngơi, diễn viên đóng vai nam phụ thứ hai tiến đến làm quen với Lăng Hàm, khiến Lăng Hàm hơi kinh ngạc.

Diễn viên đóng vai nam phụ thứ hai này rất cao, dáng người gầy gò, khuôn mặt đẹp trai, Lăng Hàm không nhận ra người này cũng không biết đây là tiểu thịt tươi do ai mò được mà lại có thể lọt vào mắt xanh của Đường Diệp. Không phải do Đường Diệp chọn thì cũng sẽ là do bên đầu tư nhét vào, bối cảnh vô cùng chắc chắn. Bất kể là khả năng nào thì điều kiện của người này cũng không kém, sao có thể chủ động đi làm quen với vai nam phụ thứ ba như cậu chứ?

Nhưng Lăng Hàm nhanh chóng nhận ra mình đã lầm, người này không phải diễn viên đóng vai nam phụ thứ hai, người này chỉ là thể thân cho nam phụ thứ hai thôi.

“Thế thân?” Lăng Hàm sững sốt, cuối cùng cũng hiểu vì sao thái độ của tiểu thịt tươi này lại cung kính như thế.

“Đúng vậy.” Tiểu thịt tươi cảm khái thở dài: “Thật hy vọng một ngày nào đó có thể không đóng thế thân nữa.”

“Vậy... cậu thế thân cho ai?” Lăng Hàm tò mò.

Tiểu thịt tươi kia không trả lời, đột nhiên cậu ta hất cằm về phía sau Lăng Hàm, chỉ chỉ nói: “Đó, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới liền, đến rồi kìa.”

Lăng Hàm quay đầu sang, sau đó phát hiện hóa ra đó là người quen của cậu: Y Tự.

Y Tự hơi nghiêng đầu chào hỏi những người xung quanh, làn da của cậu ta trắng bóng như sữa, lông mi vừa cong vừa dài, hôm nay cậu ta mặc áo sơ mi màu trắng phối với quần jean màu xanh da trời, mái tóc nhuộm màu khói đã được chải chuốt chỉnh chu, tai phải còn đeo thêm một cái bông tai hình chữ thập màu bạc, nhìn qua cực kì thoải mái, tỏa khí chất mỹ thiếu niên trong sáng tươi mới.

Đi theo cậu ta còn có một trợ lý, cách đó không xa còn có một cô gái chạy theo, chắc cũng là trợ lý của cậu ta, hai bên xếp hàng, nhìn là biết bày ra cho một ngôi sao đang ăn khách nào đó.

Một lát sau cậu ta quay đầu lại, mắt đối mắt với Lăng Hàm.

Y Tự thoáng sững sốt, sau đó trên mặt biến thành vẻ khinh miệt cùng chán ghét.

Lăng Hàm nhú mày, nhưng vẫn phải giữ thể diện đi qua mỉm cười, chào hỏi: “Xin chào.”

Y Tự làm bộ như không nghe thấy cậu nói, dứt khoát lướt qua cậu rồi dẫn theo một đám người ồn ào rời đi.

Lăng Hàm chẳng để tâm, cười lui qua một bên.

Từ sau sự việc lần trước, đã lâu rồi bọn họ không gặp mặt.

“Cuối cùng hôm nay cũng tới rồi.” Nhân viên công tác đứng

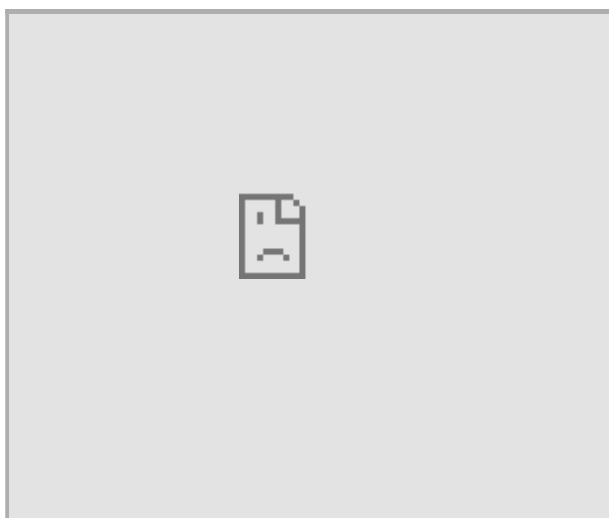
bên cạnh nhỏ giọng bàn luận: “Cứ dùng thể thân suốt thôi, đạo diễn Đường cũng sắp nổi giận rồi.”

“Đúng thế, đạo diễn Đường ghét nhất diễn viên dùng thể thân, đặc biệt là dùng thể thân những cảnh bình thường, không ngờ Y tự lại dùng thể thân nhiều đến thế.”

“Người ta bận bịu mà, không có thời gian.”

“Hừ, tên đó thì bận cái gì chứ, bạn đi tuyên truyền album mới của mình sao?” Một người khác khinh thường nói: “Lục Thiên Vương vừa mới phát hành album, tên đó là cái gì chứ! Hơn nữa kê cả tên đó có bạn đi chẳng nữa thì nữ thần Âu Dĩnh của tôi có bận rộn không? Có bạn bằng nam thần Tất Thâm của tôi không? Nữ thần với nam thần còn phải dành thời gian đích thân đến quay bộ phim này, tên đó là cái thá gì?”

“Suyt, nhỏ giọng thôi, bồi cảnh người ta cứng lắm đấy.”

Sau khi bị nhắc nhở thì đám nhân viên kia đi làm việc, không tiếp tục tám chuyện nữa.

Lăng Hàm mới nhớ ra hình như GMG có phát hành album cho Y Tự đề đây cậu ta lên. Không biết vô tình hay cố ý mà Lục Tư Nguyên lại phát hành album ngay trước Y Tự, ép Y Tự không thể không lùi ngày phát hành album, đương nhiên hiệu quả giảm bớt rất nhiều. Có vàng trắng sáng Lục Tư Nguyên ở phía trước, ánh sáng đom đóm như Y Tự sao có thể tranh được với anh? Chẳng cần nghĩ cũng biết lượng tiêu thụ album thê

thảm đến thế nào.

Nhưng Lãng Hàm lại nghĩ, Lục Tư Nguyên với Y Tự là người cùng công ty GMG, chắc hẳn không phải là âm thầm chèn ép chứ? Nếu không làm sao công ty có thể đồng ý?

Lãng Hàm lắc đầu một cái để quăng suy nghĩ này ra khỏi đầu, cậu quay sang hỏi tiểu thịt tươi đang ăn cơm hộp bên cạnh mình: “Nam chính với nữ chính của bộ phim này là ai đóng vậy?”

Thế thân nghe được câu hỏi của Lãng Hàm liền tỏ ra tương đối kinh ngạc: “Anh không biết à?”

Trên mặt cậu ta viết rất rõ ràng: Nam phụ thứ hai không biết thì thôi, thậm chí là nam chính và nữ chính cũng không biết luôn sao?

“Nam chính là Tất Thâm, nữ chính là Âu Dĩnh.” Tiểu thịt tươi đáp.

Không ngờ lại là Âu Dĩnh!

Mặc dù cậu đã có dự cảm, nhưng khi nghe được tận tai vẫn cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Thế là một tổ ba người lúc đầu thế quái nào lại âm hồn bất tán mà tụ lại trong cùng một đoàn làm phim khác sao?

Lãng Hàm câm nín nhìn trời.

Ăn cơm trưa xong, Lãng Hàm lại tiếp tục cầm đầu vào quay phim, Y Tự đã tới, thế thân không cần nữa cho nên lần này Lãng Hàm sẽ trực tiếp diễn với Y Tự.

Lãng Hàm âm thầm nói trong lòng, cậu thà diễn với thế thân cũng không muốn diễn với Y Tự, vừa nhìn thấy tên đó đã thấy phiền.

Chuyên viên trang điểm thay quần áo cho cậu, lần này thay một bộ đồng phục của đệ tử Cốc Thần Y, một bộ hán phục màu trắng, đầu đội ngọc quan, vô cùng tươi sáng, tao nhã.

Tách tách.

Lăng Hàm quay đầu lại liền thấy một cô gái buộc tóc đuôi ngựa đang hốt hoảng cất điện thoại di động: “Thật xin lỗi, cậu hóa trang lên đẹp quá nên tôi không nhìn được muốn chụp một tấm...”

Lăng Hàm cảm thấy cô gái này có chút quen mắt, cậu nhìn thấy tấm bảng mà cô nàng đang kẹp ở cánh tay thì khựng lại một chút, cuối cùng cũng nhớ ra đây là nhân viên hậu cần ở bên cạnh lúc cậu quay cảnh đầu tiên.

Cậu bèn cười lễ phép với cô nàng kia một cái.

Cô gái kia lùi về sau, ôm ngực, khuôn mặt dần dần đỏ lên.

Chương 78: Cãi nhau

“Ha ha, đó là tác phẩm ngày hôm nay tôi hài lòng nhất đấy!” Chuyên viên trang điểm đeo cái kính to bằng nửa gương mặt xuất hiện bên cạnh cô nhân viên hậu cần kia, nói một cách đắc ý.

“Tôi phải chụp thêm mấy tấm nữa!” Có vẻ như cô nhân viên hậu cần khá thân với chuyên viên trang điểm, cũng biết Lăng Hàm sẽ không tức giận nên vội vàng giẫm giày cao gót chụp thêm mấy tấm ảnh Lăng Hàm.

“Tôi cũng muốn!”

Vì thế Lăng Hàm cam chịu bị chuyên viên trang điểm lôi kéo chụp vô số tấm hình, lại còn bị yêu cầu làm đủ loại tư thế. Ánh mắt của hai cô nàng càng ngày càng phát sáng, lúc đầu còn sợ Lăng Hàm tức giận nên yêu cầu cũng không có gì quá đáng, sau đó có lẽ bọn họ cảm thấy tính tình Lăng Hàm tốt cho nên độ khó của yêu cầu ngày càng tăng. Cuối cùng, Lăng Hàm kiên quyết từ chối yêu cầu muốn cậu đưa hai tay làm tai thỏ rồi chu môi về phía trước làm bộ đáng yêu.

Hai cô gái vô cùng thất vọng.

“Chụp một tấm thôi mà.”

“Không được, không thể được.” Lăng Hàm lắc đầu, ánh mắt lấp lánh của hai cô nàng khiến cậu cảm thấy cực kì áp lực.

“Vậy chụp một tấm mặt nghiêng của công tử Cốc Thần Y tao nhả đi.”

Yêu cầu này không quá đáng, Lăng Hàm nhanh chóng tiến vào trạng thái, câu nghiêng người sang trái, tay phải đưa lên, tay trái vòng vào trước ngực, ánh mắt hướng về phía trước. Vào lúc này dường như cậu đã đặt mình vào cảnh tượng xanh mướt, cây cối sum suê của Cốc Thần Y, trên trời treo một vầng trăng sáng trong treo lạnh lùng, cậu mặc bộ đồ trắng khẽ mím

cười, ánh mắt trong suốt mà nhàn nhã, tựa như một vị công tử không nhiễm bụi trần...

“A a a a a!!! Đẹp trai quá!!!” Hai cô gái ôm mặt hét chói tai, cầm điện thoại bận rộn đổi góc chụp liên tục, tranh thủ chụp được những tấm ảnh đẹp nhất.

Lăng Hàm đang chuẩn bị đổi tư thế thì đột nhiên bả vai của cậu bị người nào đó hung hăng kéo về phía sau, bên tai vang lên một thanh âm nghiêm nghị lại quen thuộc: “Tiểu Bạch?!”

Người này ra tay vừa nhanh vừa độc, bàn tay nắm lấy bả vai của cậu y như cái kim thép khiến Lăng Hàm lảo đảo hai bước mới có thể đứng vững lại, cậu tức giận ngẩng mặt lên nói: “Ai...”

Câu nói kế tiếp nghẹn trong họng.

Người đàn ông trước mặt cậu nhú chặt chân mày, đôi mắt thon dài sắc bén như dao dường như muốn mổ xẻ cậu ra.

Chu Bắc Hiền.

Lại là Chu Bắc Hiền!

Bàn tay của Chu Bắc Hiền vẫn nắm lấy bả vai của cậu, năm ngón tay bầu chặt giống như nắm vào tận xương của cậu. Cảm giác đau đớn khiến Lăng Hàm hít ngược một hơi khí lạnh, cậu vội vàng lui về sau đồng thời hất tay của hắn ra, đè xuống cảm giác giận dữ, nói: “Anh làm cái gì đây?”

Lúc nhìn thấy khuôn mặt của Lăng Hàm, con người của Chu Bắc Hiền đã giãn to ra vì ngạc nhiên, đáy mắt u ám của hắn xẹt qua một tia suy nghĩ vô cùng phức tạp: “... là cậu à.”

Lăng Hàm tức giận nói: “Không phải tôi thì anh nghĩ là ai chứ?”

“Tôi cứ tưởng cậu là...” Chu Bắc Hiền định trả lời theo bản năng nhưng đã nhanh chóng dừng lại, hắn cười lắc đầu một cái: “Là tôi nhận lầm.”

“Bắc Hiền, em tới...” Một giọng nói hết sức phấn khởi đột nhiên im bật.

Đám người dần tản ra, Lăng Hàm nhìn về phía phát ra âm thanh liền thấy Y Tự đang mặc bộ hán phục màu xám nhạt kiểu dáng tương tự với cậu đứng cách đó không xa, gương mặt trang điểm tinh tế hoàn toàn cứng nhắc, ánh mắt của cậu ta nhìn chằm chằm vào cánh tay giao nhau của Chu Bắc Hiền với Lăng Hàm.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Lăng Hàm mạnh mẽ hất tay một lần nữa: “Buông tôi ra!”

Lần này đã đánh rớt tay của Chu Bắc Hiền, thế nhưng Chu Bắc Hiền cứ như uống nhầm thuốc mà lập tức đưa tay nắm lấy cổ tay của Lăng Hàm: “Chờ một chút!”

Lăng Hàm giật mình mở to hai mắt, lần đầu tiên cậu thấy dáng vẻ thất thố như thế này của Chu Bắc Hiền, hắn cứ như bị trúng tà, hoàn toàn không để ý đến chuyện mình đang ở trường quay người đến người đi, cũng không lo lắng những ánh mắt tò mò xung quanh.

Xung quanh bắt đầu vang lên tiếng xì xào bàn tán, đại khái là đang suy đoán quan hệ giữa Lăng Hàm cùng Chu Bắc Hiền, trên mặt Lăng Hàm hơi nóng lên, cậu nghiêng răng nói: “Chu tổng, xin hỏi anh có chuyện gì không?”

Chu Bắc Hiền tựa như người vừa mới tỉnh lại từ giấc mộng, hắn chớp mắt mấy cái, đáy mắt cũng khôi phục sự tỉnh táo: “Thật xin lỗi, tôi nhận lầm người.”

Lăng Hàm vội vã rút tay về, xoay người rời đi không quay đầu lại. Cậu không muốn mới ngày thứ hai đã nghe thấy những lời đồn đại nhảm nhí, mấy tin đồn trong giới giải trí truyền đi rất nhanh, nếu để một người có tính cách nghiêm túc như Đường Diệp nghe thấy lời đồn thôi gì không tốt thì chắc cậu lại phải cuộn gói mất.

Trước khi đi, khóe mắt của Lăng Hàm liếc nhìn về mặt của Y Tự, vẻ mặt của cậu ta lúc này hung ác cứ như bị cướp chồng, thật là khiến người ta sợ hãi.

Nhưng mà cậu đã làm cái gì đâu...

Lăng Hàm thâm nhủ trong lòng, không lâu sau Chu Bắc Hiên bị Đường Diệp dẫn đi, hai người họ cười nói đi ra một chỗ xa, xem chừng là có chuyện quan trọng cần nói.

Chờ những vị quản lý cấp cao rời đi, công việc được tiếp tục, Lăng Hàm với Y Tự bước vào một căn phòng theo phong cách cổ, Y Tự nằm trên giường, Lăng Hàm ngồi trước cửa sổ, những người xung quanh vội vàng làm việc.

Lăng Hàm cho rằng Y Tự sẽ gây phiền toái cho cậu, nhưng bất ngờ là quay đến cảnh thứ hai rồi mà Y Tự không hề có bất cứ động tác dư thừa nào, quả thực là khiến cậu rất ngạc nhiên.

“Tổng Vân, đã khá hơn chút nào chưa?” Lăng Hàm ngồi trên giường nhỏ kiểu dáng xưa cũ, cúi đầu ân cần hỏi thăm Y Tự.

Cảnh thứ ba là Y Tự đóng vai Tổng Vân bị thương, dưỡng thương ở Cốc Thần Y, được bạn tốt Bạch Như Phong chăm sóc, hai người họ có một đoạn đối thoại trên giường.

“Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn...” Y Tự yếu ớt nói.

“Làm lại!” Đạo diễn lý dùng loa hô lên: “Y Tự, bây giờ Lăng Hàm là bạn tốt của cậu chứ không phải kẻ thù, đừng có trừng cậu ấy bằng ánh mắt như bị cướp vợ như thế.”

Các nhân viên không khỏi bật cười.

Y Tụ lạnh lùng hừ một tiếng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười thân thiện, thế nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm Lăng Hàm vẫn nhọn hoắt như kim. Sự hận thù cùng nụ cười giả tạo khiến khuôn mặt đẹp đẽ của cậu ta trở nên vặn vẹo cực kì quái dị.

Lăng Hàm đang diễn đôi với cậu ta thật sự muốn cười bò, cậu chưa bao giờ thấy một vẻ mặt nào kỳ quái đến như vậy!

Đúng thật là vô cùng “thân thiện”.

“Y Tụ, thả lỏng đi, hai người lúc này là bạn tốt, là bạn tốt đó hiểu không?” Giọng nói của đạo diễn Lý lại một lần nữa vọng ra khỏi loa.

Y Tụ đột nhiên xoay người ngồi dậy khỏi giường: “Xin lỗi, tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”

Mọi người kinh ngạc không hiểu chuyện gì xảy ra, nhao nhao nhìn về phía đạo diễn Lý. Đạo diễn Lý nhìn màn hình máy quay phim một chút, sau đó cầm loa nói: “Mọi người nghỉ ngơi một chút đi.”

Nhân viên công tác bận rộn cả nửa ngày nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, có người đi ra phía ngoài nói chuyện phiếm, có người ngồi thẳng trên chiếu, trên giường chỉ còn lại Y Tụ cùng với Lăng Hàm.

Lăng Hàm vừa định đứng lên rời đi thì đằng sau vang lên một giọng nói thâm độc: “Đúng là bám dai như đĩa, lần này mày trèo lên ai mà được chọn vào đoàn làm phim này thế.”

Lăng Hàm dừng bước, xoay người: “Thật ngại quá, tôi được đích thân đạo diễn Đường chọn lựa.”

“Đạo diễn Đường?” Y Tụ khinh thường hừ một tiếng rồi đứng lên, bước tới gần Lăng Hàm: “Loại người tống tiền người khác như mày mà cũng lọt được vào mắt xanh của đạo diễn Đường sao?”

Cậu ta cao giọng, mấy nhân viên còn trong phòng làm việc đột nhiên xoay đầu lại, tò mò nhìn về phía Lăng Hàm.

“Chú ý cách dùng từ của cậu.” Lăng Hàm thản nhiên nói: “Tôi có tống tiền hay không là do cảnh sát quyết định, cậu bồi nhò

tôi, cẩn thận tôi kiện cậu tội phỉ báng đây.”

“Hừ.” Y Tụ khinh thường cười nhạt, đi vòng qua đằng sau cậu: “Có phải tội phạm tông tiên hay không trong lòng mày tự biết rõ! Nghe nói mày còn từng làm trai nhảy, có phải thật không vậy?”

Chương 79: Quay phim

Lăng Hàm không dao động, nói: “Xin chú ý đến lời nói của cậu.”

Y Tự khinh thường: “Trên mạng đầy ảnh chụp ra đó mà y còn làm bộ làm tịch cái gì? Cái gì mà công tử phong nhã của Cốc Thần Y? Thật nực cười!”

Lăng Hàm nhú mi, hỏi ngược lại: “Ảnh chụp nào, xin mời lấy ra cho tôi xem, tôi cũng rất tò mò không biết mình múa thoát y sẽ trông như nào.”

Y Tự ngẩn ra, tiện mồm nói: “Trên mạng đầy đó thôi.”

“Mời cậu lấy chứng cứ ra.”

Y Tự mím môi, cười lạnh rồi rút điện thoại ra, một lúc lâu sau liền lôi ra một tấm Lăng Hàm cởi trần: “Đây không phải sao?”

Lăng Hàm nhìn lướt qua, sau đó nhếch môi, nói: “Tấm ảnh này trước đây tôi chụp cho một tạp chí, cậu không thấy tấm ảnh này đã được xử lý rồi à? Nghe nói lúc trước cậu cũng làm người mẫu cho tạp chí cơ mà, ngay cả cái này cũng không nhìn ra được thì tôi có lý do để nghi ngờ tính chân thực lý lịch của cậu đấy.”

Y Tự bị tấn công ngược lại, trên mặt lập tức lộ vẻ tức giận: “Mày dám nói lý lịch của tao là giả?”

“Tức rồi à?” Lăng Hàm vẫn ung dung: “Vừa rồi lúc cậu nói tôi là tội phạm tống tiền, là múa thoát y tôi nào có tức giận, vậy mà tôi mới chỉ nghi ngờ một chút xíu cậu đã tức giận như vậy sao? Chẳng lẽ cậu chỉ cho phép mình đâm người khác mà không cho phép tôi nói cậu hả?”

Ánh mắt của quần chúng vây xem đều tụ lại trên người Y Tự, trong ánh mắt đều ánh lên vẻ suy ngẫm về chuyện gì đó.

Y Tụ hừ lạnh một tiếng: “Chẳng lẽ những tin đồn này đều là giả?”

“Là giả mà thật là thật mà giả, trong giới giải trí là vậy, nếu cậu tin thì tôi cũng đành chịu, không can thiệp được.” Lãng Hàm thản nhiên nói, mấy tin đồn này có chút thật có chút giả, đại thể là đều không có chứng cứ, chưa kể có vài nghệ sĩ nổi tiếng còn cố tình tạo tin đồn, tất cả mọi người cũng quen rồi.

Y Tụ thấy mình không chen ép được thể diện của Lãng Hàm, cậu ta bất ngờ tiến sát lại, thấp giọng nói: “Mày cứ cẩn thận tao đây!”

“Cảm ơn cậu đã quan tâm.” Lãng Hàm chẳng buồn động đậy một sợi lông mi.

“Lãng Hàm!” Lúc này đột nhiên có một bóng người mặc đồ cổ trang chạy vào, cắt đứt bầu không khí căng thẳng trong căn phòng.

Cô gái kia mặc váy hồng, mái tóc đen dài như suối, giữa trán vẽ một hoa văn hình ngọn lửa đỏ rực, xinh đẹp lại sắc xảo.

Người quen.

Lãng Hàm ngạc nhiên thốt lên: “Âu Dĩnh!!!”

“Đúng là cậu rồi!” Âu Dĩnh chạy chậm tới, hưng phấn đánh vào bả vai Lãng Hàm một cái: “Nghe nói diễn viên đóng vai nam phụ thứ ba phải nhập viện không thể tham gia diễn xuất được, không thể không đổi người nhưng không ngờ lại là cậu! Cậu cũng may mắn ghê ta, được đạo diễn Đường nhìn trúng!”

“Hừ, may mắn? E là lại âm thầm dùng thủ đoạn gì không chừng.” Giọng nói quái gở cắt đứt câu chuyện của bọn họ.

Sắc mặt của Âu Dĩnh trầm xuống, quay sang hỏi Y Tụ: “Cậu có ý gì?”

“Diễn viên nam phụ thứ ba bất ngờ nằm viện, Lãng Hàm lập tức nhảy vào, chẳng lẽ không quá trùng hợp sao?”

“Cứ trùng hợp thì là giờ thủ đoạn sao? Có vài người lòng dạ chẳng ra làm sao nên nhìn ai cũng thấy người đó giờ trò không trong sạch.” Âu Dĩnh kháy lại.

Tình hình có chút khó coi, Lăng Hàm cảm thấy chẳng cần thiết phải làm mấy chuyện vô nghĩa này nên nói với Âu Dĩnh: “Chúng ta đi ra ngoài trò chuyện đi.”

Âu Dĩnh liếc mắt nhìn Y Tự, hừ lạnh một tiếng rồi nhấc váy nhanh chân đi ra ngoài.

Sự xuất hiện của Âu Dĩnh khiến Lăng Hàm rất vui, từ sau lần gặp nhau ở phim trường Đông Nam, Lăng Hàm với cô chỉ nói chuyện qua tin nhắn hay Weibo hoặc qua các phương tiện liên lạc khác chứ không thật sự gặp mặt nhau. Bây giờ gặp lại lần nữa lại chẳng hề có cảm giác xa cách chút nào, giống như là một người bạn cũ đã lâu không gặp.

“Hôm qua có nghe diễn viên đóng vai nam phụ thứ ba bị đổi người, hôm nay mới biết đó là cậu.” Âu Dĩnh còn chưa tẩy trang, đôi mắt được trang điểm khiến ánh mắt nhuốm lên vẻ yêu dị, ngọn lửa đỏ rực giữa trán khiến Âu Dĩnh trông càng xinh đẹp hơn: “Lúc nghe được tin này tôi còn cảm thấy không thể tin nổi, này, làm sao mà cậu làm được thế?”

Lăng Hàm: “Nói ra thì dài dòng lắm, có nhớ tôi từng quay một phim điện ảnh không? Đạo diễn Đường vội vàng muốn tìm người, trùng hợp làm sao có người từng xem phim tôi đóng, thấy tôi diễn không tệ cho nên giới thiệu tôi, chắc là lúc đó đạo diễn Đường thật sự cần người lắm rồi nên quyết định chọn tôi luôn, bây giờ nhớ lại tôi cũng cảm thấy khó tin, chỉ có thể nói tôi may mắn thôi.”

Cậu cố ý che giấu chuyện Đường Tập giới thiệu mình, Lăng Hàm cảm thấy Đường Tập sẽ không thích chuyện cậu rêu rao chuyện mình được giới thiệu, Đường Diệp lại càng không hoan nghênh chuyện đấy. Nếu như để mọi người biết cậu là do con trai của Đường Diệp giới thiệu thì không biết người ta sẽ nghĩ Đường Diệp thế nào, có khi lại nghĩ Đường Diệp thiên vị người quen cũng nên.

“Biết là cậu may mắn mà! Tôi đã nhiều lần nghĩ cậu không còn cơ hội trở mình nữa, kết quả lại bất ngờ thế này.” Âu Dĩnh

cười hì hì nói.

May mắn sao? Lăng Hàm âm thầm thở dài, phải biết rằng mỗi bước đi của cậu đều vô cùng gian khổ, chỉ cần sai một chút là tất cả sẽ xong luôn. Nhưng việc này không cần phải nói với bên ngoài, tự mình biết là tốt rồi.

Trợ lý của Y Tụ bùng cả phê vội vã chạy vào, lướt qua hai người họ, Âu Dĩnh khẽ nhú mày, liếc mắt nói: “Mà cũng chẳng biết cậu gặp may hay là xui xẻo nữa, vất vả lắm mới được đạo diễn Đường ưu ái nhưng lại phải chung đoàn làm phim với cái kẻ đáng ghét kia.”

“Đúng vậy, tôi cũng thấy thật xui xẻo.”

Hai người họ quay đầu liền thấy Y Tụ đang bùng ly cả phê do trợ lý đưa tới vừa bước ra khỏi phòng, cậu ta nháp một ngụm: “Chẳng biết đen đui thế nào, hết lần này tới lần khác đều gặp phải người không ưa.”

Nhân viên công tác xung quanh đã rút đi gần hết, chỉ còn vài người cũng đang cúi đầu làm việc của mình, làm như họ hoàn toàn không nghe được câu chuyện của ba người.

Âu Dĩnh cười khinh bỉ, tựa hồ cô cũng chẳng muốn gặp lại Y Tụ rồi quay sang nói với Lăng Hàm: “Tôi về trước đây, lúc rảnh rồi ăn với nhau bữa cơm nhé.”

Sau đó Âu Dĩnh kéo làn váy đỏ thật dài của mình ra khỏi

trường quay phong cách cổ này. Từ đằng xa có nhân viên trông thấy Âu Dĩnh trò chuyện với Lăng Hàm liền lộ vẻ giật mình. Lăng Hàm hiểu lý do vì sao bọn họ lại giật mình, Âu Dĩnh là nữ chính, hơn nữa danh tiếng cũng rất lớn vậy mà lại đặc biệt tới trường quay thăm hỏi nghệ sĩ cấp thấp như Lăng Hàm, đúng thật là khiến người ta kinh ngạc.

Trên hành lang chỉ còn lại Lăng Hàm cùng Y Tụ, bầu không khí gượng gạo. Lăng Hàm không muốn nói chuyện với người này nên chỉ yên lặng dựa vào lan can.

“Đừng để tao nắm được nhược điểm của mày.”

Bên tai là giọng nói đê thấp xuống của Y Tụ, Lăng Hàm nghiêng đầu sang thì cậu ta đã đi vào trong phòng, cách đó không xa có tiếng loa gọi: “Bắt đầu thôi, chuẩn bị nào!”

Lăng Hàm nhú mày, bên môi chậm rãi nhếch lên một nụ cười.

Những cảnh quay tiếp theo có vẻ như là Y Tụ đã điều chỉnh trạng thái tốt nên không hề xuất hiện sai lầm, thái độ cũng rất quy củ. Ưu thế của Lăng Hàm không được phát huy quá nhiều nhưng cậu có khả năng khống chế phong thái của mình rất mạnh, diễn cái gì ra cái đó, từng ánh mắt, từng hành động đều đem hình tượng công tử tao nhã của Bạch Như Phong khắc họa rõ nét.

Đặt hai người lên bàn cân so sánh, mọi người đều cảm thấy kỹ năng của Lăng Hàm vượt trội hơn hẳn Y Tụ.

Lăng Hàm nhìn ra sự tức giận, ghen hòng, không cam lòng trong mắt của Y Tụ, cậu thậm chí cười nhạt, sự ghen tị của tên này cũng thật đáng sợ, mới chỉ hơi chèn ép một chút đã bắt đầu có suy nghĩ xấu xa rồi, tính cách nhỏ mọn như vậy hoàn toàn phù hợp với kẻ ngụy quân tử như Chu Bắc Hiền!

Y Tụ càng tỏ ra thái độ thù địch, Lăng Hàm lại càng diễn tốt hơn, không có gì thú vị hơn việc có thể chân chính dùng thực lực của bản thân để chèn ép kẻ thù.

Chương 80: Dụ dỗ

Chạng vạng tối, đạo diễn thấy ánh sáng cùng hoàn cảnh phù hợp với yêu cầu nên muốn mọi người đổi sang quay ngoại cảnh trong đình viện, hì hụi hì hụi, các nhân viên đem dụng cụ ra ngoài vườn, một mình Lăng Hàm bước ra khỏi phòng còn Y Tự lại được ba người trợ lý hầu hạ như được cung phụng bước ra.

Hai người họ vô tình hay cố ý đi cách xa nhau một chút, Lăng Hàm vui đầu đọc kịch bản, Y Tự ngồi một bên nghịch điện thoại di động, thi thoảng Lăng Hàm cảm nhận được ánh mắt quen thuộc đang nhắm thẳng vào mình từ phía đình viện, cẩn thận quan sát thì phát hiện đó là Chu Bắc Hiền.

Xung quanh Chu Bắc Hiền có một đống người vây quanh, phần lớn là những diễn viên muốn tìm quan hệ chấp nối. Hắn chấp hai tay sau lưng, cơ thể như ngọc, có người bên cạnh nói chuyện cùng, hắn chỉ thi thoảng mỉm cười rồi gật đầu, người kia lập tức hưng phấn đến kích động, chắc người kia tưởng Chu tổng đang nghe mình nói cho nên càng nói nhiều hơn.

Nhưng Lăng Hàm biết Chu Bắc Hiền hoàn toàn không nghe vào tai, hắn đang nhìn sang bên này.

Khoảng cách quá xa, Lăng Hàm không nhìn rõ vẻ mặt cùng biểu cảm của hắn, thế nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt thâm trầm của Chu Bắc Hiền vẫn đang đặt trên người mình.

Lăng Hàm không hiểu tại sao hắn lại nhìn chằm chằm cậu như vậy, cậu với Chu Bắc Hiền đã gặp nhau nhiều lần nhưng chưa một lần nào hắn dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào cậu như thế. Ánh mắt này dường như xen lẫn cả nhiệt độ nóng rực khiến người ta cảm thấy tê dại cả da đầu, nếu không phải là Lăng Hàm biết tính cách lạnh lùng vô tình của hắn thì có khi còn tưởng hắn thích mình.

Suy nghĩ Chu Bắc Hiền “thích cậu” vừa mới xẹt qua đầu đã

khiến cả người Lăng Hàm nổi da gà, suy nghĩ này quá đáng sợ lại còn buồn nôn, Lăng Hàm vội thu mắt lại, chuyển chú vào kịch bản.

Sau khi thu mắt lại, cậu phát hiện Y Tụ đang nhìn mình chòng chọc, vẻ mặt cứng đờ, lỗ mũi phập phồng như thể cậu ta đang cố gắng nhẫn nhịn cảm xúc gì đó.

Lăng Hàm ngẩn ra.

“Sao anh ấy lại nhìn mày?” Giọng của Y Tụ như bật ra khỏi kẽ răng, từng chữ từng chữ đều kìm nén.

Lăng Hàm không biết mình nên làm vẻ mặt gì, nực cười, làm sao cậu biết được lý do mà Chu Bắc Hiền nhìn cậu chứ?

“Chẳng phải anh ta đang nhìn cậu sao?” Giọng Lăng Hàm rất lạnh nhạt.

Y Tụ ngẩn ra, vẻ mặt hồ nghi quay về phía cổng vòm rồi lại quay về nhìn Lăng Hàm, lạnh lùng hừ một tiếng.

Hai diễn viên đều có chút không yên lòng nên hiệu quả cảnh quay tự dừng sẽ giảm bớt rất nhiều, trong loa vang lên tiếng đạo diễn Lý: “Hai người đang làm trò gì vậy hả?”

Lăng Hàm giật mình, nhanh chóng vào trạng thái, cậu bất giác nhìn về phía cổng vòm lần thứ hai, Chu Bắc Hiền đã không còn đứng đó nữa.

Quay phim mãi đến tận khuya, Lăng Hàm lết thân xác mệt mỏi đi vào phòng khách sạn, vừa mới đóng cửa lại thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Lăng Hàm cứ tưởng bạn cùng phòng của cậu đã tới nên vội vàng chạy ra mở cửa, thế nhưng khi cậu nhìn thấy người đang đứng bên ngoài liền sửng sốt, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Người đứng bên ngoài không phải ai khác chính là Chu Bắc Hiền.

Mùi rượu nồng nặc phả ra từ người hắn, Chu Bắc Hiền vắt áo

khoác lên vai, một tay chống vào khung cửa, mơ hồ có ý ngăn cản không cho cậu đóng lại.

Hắn nghiêng đầu, đôi mắt dài mảnh hơi híp lại, nhìn Lăng Hàm không chớp mắt.

“Anh tới đây làm gì?”

Lăng Hàm vịn vào cánh cửa, nhú chặt chân mày hỏi, nếu như Chu Bắc Hiền biết điều thì hắn nên nhìn ra vẻ không chào đón trên mặt cậu lúc này rồi tiện đà rời đi mới đúng. Cậu tin rằng với khả năng quan sát của Chu Bắc Hiền, hắn có thể dễ dàng hiểu được biểu cảm của cậu.

Nhưng cậu đã đoán sai rồi.

Chu Bắc Hiền không những không rời đi, thậm chí còn đi vào trong phòng.

Đôi mắt của Lăng Hàm mở lớn vì kinh ngạc, cậu lập tức lạnh lùng nói: “Chu tổng, đã khuya lắm rồi, tôi muốn đi ngủ.”

Khách sạn về đêm rất im lặng, trên hành lang ngoại trừ ánh đèn màu hoàng hôn bên ngoài đổ vào tấm thảm màu đỏ rực ra thì chẳng còn bất cứ cái gì khác. Lúc này đã là mười hai giờ, đa phần mọi người đã ngủ say, không có ai đi qua lại hành lang cả.

Lăng Hàm mở miệng đuổi người, có vẻ như Chu Bắc Hiền đã nghe thấy nên hắn dừng bước, tiếng gót giày da nện xuống sàn nhà hơi ngừng lại.

“... Bạch Tử Sách?”

Thanh âm trầm thấp như tiếng sét đánh giữa trời quang, Lăng Hàm kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt của Chu Bắc Hiền.

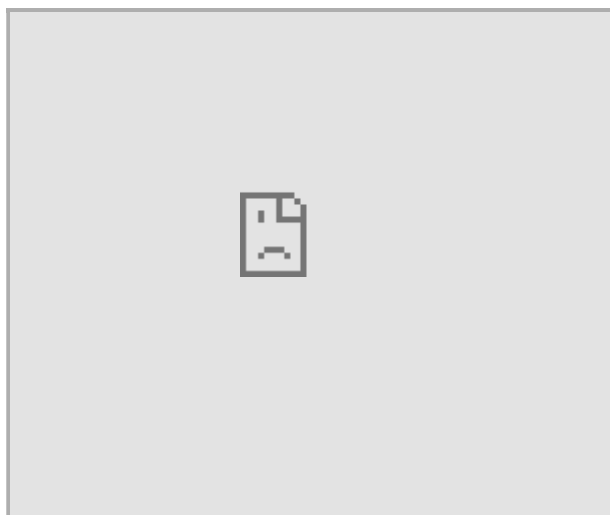
“Anh đang gọi ai?”

Giọng của Lăng Hàm căng lên vì quá khẩn trương.

Đáy mắt đen thẫm thẫm của Chu Bắc Hiền hiện lên vẻ mê man, hắn lập tức lắc đầu, nhìn người trước mặt bằng ánh mắt

nghe ngờ một hồi, chợt nói: “À, cậu không phải cậu ấy, cậu là Lăng Hàm.”

Ngón tay đang nắm chặt của Lăng Hàm dần dần buông lỏng, cổ họng vẫn hơi căng lên: “Đúng là tôi rất giống Bạch Tử Sách, chẳng lẽ hôm nay Chu tổng mới biết điều này sao?”

Chu Bắc Hiền lắc đầu, trong ánh mắt toát lên vẻ hoài niệm hiếm có: “Tôi biết cậu giống cậu ấy, đáng vẻ cậu mặc đồ cổ trang ngày hôm nay là giống cậu ấy nhất.”

Tâm tình phiền muộn xẹt qua trong lòng, Lăng Hàm nhướn mày nói: “Nửa đêm rồi Chu tổng còn chạy tới phòng tôi chắc không phải để nói rằng tôi và Bạch Tử Sách giống nhau đấy chứ?!”

“Tất nhiên là không phải.”

Chu Bắc Hiền khẽ nâng tay lên như muốn chạm vào khuôn mặt của Lăng Hàm, nhưng Lăng Hàm đã kịp tránh ra, hấn thu tay lại rồi nói: “Tôi với Bạch Tử Sách là bạn thân, từ khi cậu ấy qua đời tôi vẫn luôn nhớ nhung cậu ấy...”

Chu Bắc Hiền nói rất chậm, rất trầm, cứ như từng câu từng chữ hấn nói ra đều thấm đẫm tình cảm nhưng vào tai của Lăng Hàm nó lại biến thành những lời châm chọc nhất. Cảm giác khuất nhục, hận thù đột nhiên bùng lên một cách rõ ràng hơn bao giờ hết, lồng ngực của cậu như muốn nứt ra.

“Bạn rất thân sao?” Giọng của Lăng Hàm có hơi sắc nhọn một cách khác thường: “Thân tới mức nào mà có thể khiến Chu tổng cứ mãi đuổi theo một người có bộ dạng giống người đó thế?”

Chu Bắc Hiền giật mình, hấn day day huyết Thái Dương: “Xin lỗi, tôi đã say mất rồi.”

Lăng Hàm lạnh nhạt.

Có vẻ Chu Bắc Hiền cuối cùng cũng hiểu được sự không chào đón của Lăng Hàm cho nên hấn cầm áo khoác đi ra ngoài, ra tới nơi, hấn đột nhiên nghĩ đến cái gì đó bèn nghiêng đầu hỏi: “Trưa mai tôi có thể mời cậu ăn một bữa cơm không?”

Nếu như diễn viên khác lọt vào mắt xanh, được Chu tổng mời ăn cơm chỉ sợ đã vui sướng đến nhảy dựng lên, nhưng đối với Lăng Hàm thì cậu chỉ cảm thấy buồn nôn mà thôi, cậu thản nhiên từ chối: “Mai tôi có việc rồi, không rảnh.”

Lời từ chối khiến Chu Bắc Hiền hơi ngẩn ra, tiện đà quan sát Lăng Hàm thật kĩ rồi xoay người ra khỏi phòng.

Lăng Hàm đứng trong phòng một lúc lâu, đến khi sự tức giận trong lòng giảm bớt mới đi thay đồ rồi nằm trên giường nghịch điện thoại di động. Cậu không biết rốt cuộc Chu Bắc Hiền đang phát điên cái gì mà tự dưng chạy tới nói cậu giống Bạch Tử Sách, thậm chí còn tỏ vẻ như đang hoài niệm Bạch Tử Sách, lẽ nào hấn không biết cậu có một biệt danh là “Tiểu Bạch Tử Sách” hay sao? Lẽ nào thời gian mấy năm ở GMG chưa đủ để hấn biết chuyện này?

Vậy nên rốt cuộc là Chu Bắc Hiền đang muốn làm cái gì đây?

Sự khác thường của Chu Bắc Hiền khiến cậu càng cảnh giác hơn, cậu muốn nhìn xem tiếp theo Chu Bắc Hiền muốn làm gì.

Cậu mở Weibo, có rất nhiều người xin kết bạn, trong đó có cả: “Chuyên viên trang điểm Kéo Nhỏ” và “Nhân viên hậu cần Tiểu Hồ Ly”.

Nhớ đến hai cô gái năng động đáng yêu đó, Lăng Hàm liền mỉm cười, nhún “Đồng ý”.

Chương 81: Tức giận

Có lẽ các nhân viên trong ê kíp đều là mèo đêm, vừa mới đồng ý kết bạn chưa bao lâu thì Tiểu Hồ Ly đã gửi một tin nhắn riêng cho cậu. Lăng Hàm mở ra xem, không ngờ lại là một tấm ảnh chụp trong phim của mình.

“Tôi đã up lên Weibo rồi, đẹp quá, đừng có kiện tôi chuyện vi phạm bản quyền hình tượng đây nhé, tôi làm vậy cũng là một cách tuyên truyền giúp cậu mà!”

Lăng Hàm càng cười rộ hơn.

Cậu ấn vào Weibo của Tiểu Hồ Ly, phát hiện đúng là có ảnh trong phim của mình thật. Một người đàn ông mặc đồ trắng đang đứng nghiêng, hơi ngẩng đầu, để lộ vùng từ cằm xuống cổ và những đường nét tuyệt đẹp.

Bên dưới còn có cả bình luận của Tiểu Hồ Ly: Tiểu thịt tươi mà mọi người muốn đây! Chụp trực tiếp bằng điện thoại, không PS, không filter nhé!

Bên dưới có hàng loạt các bình luận nào là “liếm màn hình”, nào là đoán thân phận của người trong tấm ảnh.

Lăng Hàm thấy buồn cười, nhưng cậu cũng hơi vui vui, như thể trở về thời kỳ đỉnh cao trước kia, mỗi lần cậu up ảnh, có vô số người gào khóc gọi ông xã ơi em muốn lấy anh. Giờ nghĩ tới tình cảnh nửa hot nửa scandal của mình, Lăng Hàm lại thấy hơi bất lực.

Dạo gần đây cậu không có tin tức nào gây sốc cả, cũng không có tác phẩm gì, mọi người sắp quên mất cậu rồi. Lăng Hàm cảm thấy bản thân cũng nên cố gắng một phen, công ty không cho cậu tài nguyên, cậu không thể tự từ bỏ được, thế là cậu tải ảnh về rồi đăng lên Weibo của mình: Phim mới “Vô Huyền”, mong mọi người ủng hộ nhiều.

Chưa được mấy phút sau, mọi người lại lũ lượt bình luận, có

người khen đẹp, khen ngẫu kêu muốn liêm láp, có người lại chửi cậu xấu xa còn giả bộ thanh cao...

Lăng Hàm bình tĩnh tắt Weibo.

Căn phòng hai người giờ chỉ có một mình cậu, sau khi tắt điện thoại, căn phòng bỗng càng tịch mịch hơn.

Lăng Hàm dựa lưng vào đầu giường, cậu mở mắt nhìn chằm chằm chiếc đèn tròn trên trần nhà, trầm nghĩ: Tại sao Lục Tư Nguyên không liên lạc gì với mình nhỉ?

Cậu tới Hoành Điểm đã ba ngày rồi, Lục Tư Nguyên lại không hề gọi cuộc điện thoại nào, không gửi lấy cả một cái tin nhắn, như thể muốn hoàn toàn tuyệt giao với cậu vậy.

Lăng Hàm khó tránh khỏi có chút thấp thỏm, chắc không phải anh nhớ tới chuyện cậu đẩy anh hại anh bị đập đầu vào bồn tắm đấy chứ.

Lăng Hàm cười khổ, nhưng nụ cười cũng nhạt dần, ánh mắt đượm buồn.

Điện thoại bỗng vang lên tiếng “tích”, Lăng Hàm vội ấn vào.

Là một dãy số lạ.

Khóe miệng đang giương lên bỗng cứng đờ, tâm trạng mong chờ bỗng biến mất tã, cậu lạnh lùng mở tin nhắn ra xem, đoán có lẽ là tin quảng cáo gì đó, nhưng đó lại mà một tin nhắn nằm ngoài dự liệu của cậu, nội dung chỉ vồn vẹn hai chữ: Ngủ ngon.

Lăng Hàm nhìn hai chữ “ngủ ngon” này rất lâu, những người có thể nghĩ tới đều nghĩ hết một lượt trong đầu, nhưng không sao xác định được. Người đêm hôm khuya khoắt có thể gửi tin nhắn chúc mình ngủ ngon, lẽ nào là người ái mộ mình?

Từ lúc sống lại tới giờ, đây là lần đầu tiên Lăng Hàm nhận được tin nhắn kiểu này, nhưng trong lòng cậu không hề mong chờ, cũng không vui sướng chút nào.

Lăng Hàm giữ phím tắt nguồn một lúc lâu, màn hình hoàn toàn tối lại, phản chiếu gương mặt có chút tiêu tụy mệt mỏi của cậu.

Lăng Hàm bỗng ý thức được việc cậu đang mong ngóng điện thoại của Lục Tư Nguyên.

Cậu vội để điện thoại lên tủ ở đầu giường, tắt đèn, chui vào chăn, nhưng mắt vẫn trợn trừng nhìn trần nhà tối đen như mực.

Tình trạng này không ổn...

Lần này sau khi về, cậu phải tìm nhà rồi chuyển ra ngoài ngay thôi.

Tính ra, công ty có phân ký túc cho diễn viên, biết đâu mình cũng có thể xin một căn?

Lăng Hàm quyết định sáng mai sẽ hỏi Tưởng Nghị, nói không chừng cậu ta lại biết rõ quy trình.

Cậu trở mình, từ từ chìm vào giấc mộng.

Hôm sau vẫn quay các cảnh rườm rà như mọi ngày, thoáng cái đã tới mười hai giờ trưa, anh trai đưa cơm đã mang cơm trưa tới, đạo diễn Lý tuyên bố nghỉ, cả đám người đã đói đến mức bụng dính lưng lúc này mắt sáng như sao, ủa cả lên.

Lăng Hàm không có trợ lý, tất nhiên cũng phải qua đó giành đồ ăn, thật ra tình cảnh của cậu khiến người trong ê kíp rất kinh ngạc, dạo gần đây vì dính nhiều scandal nên Lăng Hàm bỗng nổi lên nhanh chóng, lại còn được làm nam thứ ba trong phim, đáng ra sẽ không phải một mình như vậy, không cần phải có tới ba trợ lý như Y Tụ nhưng ít nhất cũng nên có một người chứ, đằng này cậu chẳng có ai cả.

Lăng Hàm đang định đi qua đó, một bóng người cao gầy bỗng đứng chắn trước người cậu, Y Tụ mặc một bộ trường bào màu xám tím đứng chắn trước đường của Lăng Hàm. Cậu ta mím chặt môi, ánh mắt lạnh như băng.

Lúc này, phần lớn mọi người đều đang vây quanh đạo diễn sinh hoạt để lĩnh cơm hộp, rất ít người chú ý tới bên này, tiếng nói huyên náo cũng che lấp đi cảnh gương cung bạt kiếm của

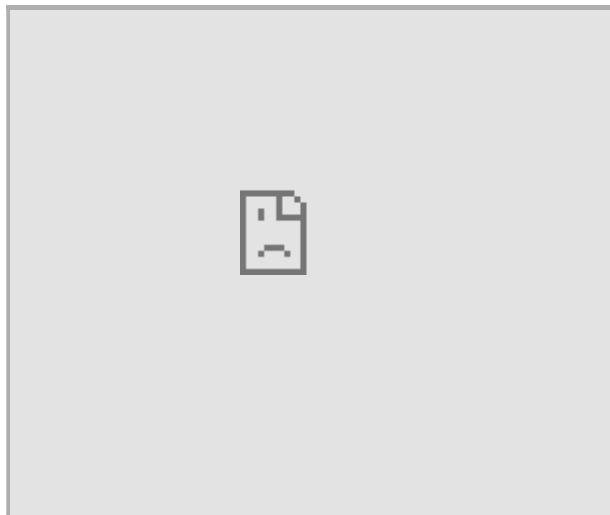
hai người.

“Có chuyện gì không?” Lăng Hàm chớp mắt, dạo gần đây, trừ lúc phải quay phim ra thì hai người này tránh xa nhau được bao nhiêu thì tránh bấy nhiêu, nước sông không phạm nước giếng, Y Tự cũng đã dừng các hành động khiêu khích, gây sự của mình lại. Cậu cứ tưởng rằng con người này đã học được cách tôn trọng người khác, nhưng không ngờ vẫn chứng nào tật nấy.

“Tối qua, có phải Chu Bắc Hiền tới phòng của mày không?” Y Tự hỏi thẳng, may mà lúc này xung quanh đang rất ồn ào, mọi người đều bận buôn chuyện rồi ăn uống, không có ai chú ý tới bên này.

Lăng Hàm: “...”

Cậu này nghe sao thấy kỳ vậy nhỉ? Y Tự là người yêu của Chu Bắc Hiền, là người yêu mà lại hùng hổ tới chất vấn có phải người đàn ông của cậu ta tối qua tới phòng của cậu không, thế này không phải sẽ khiến người ta hiểu lầm à?

Sự trầm ngâm của Lăng Hàm khiến Y Tự càng tức điên lên, cậu ta tiến sát lại một bước, nghiến răng nói: “Đúng, hay là không?”

“Đúng.”

Giây phút nói xong, Lăng Hàm có cảm giác khí thế của người

trước mặt bỗng bùng bùng lên, gương mặt vặn vẹo, hai mắt như có thể phun ra lửa. Cùng lúc đó, tay phải của cậu ta khê giờ lên kèm theo cơn tức, áp sát vào mặt Lăng Hàm!

Trong tích tắc, Lăng Hàm đã giơ tay lên chặn ngay bàn tay phải đang giáng xuống mặt mình lại, cậu cười lạnh: “Muốn đánh người à?”

“Đồ khôn!” Người đối diện tức tối gất lên, vì giọng điệu quá sắc bén khiến cho hai người ở gần nhất quay lại, tò mò nhìn qua.

Lăng Hàm vô cùng kinh ngạc, cậu hoàn toàn không ngờ Y Tụ sẽ phát điên, cũng không ngờ phản ứng của cậu ta lại mạnh đến vậy, còn dám có ý định đánh người trước mặt bao người ở đây.

“Anh ta chỉ vào phòng tôi ba phút rồi đi luôn.” Lăng Hàm vội nói.

Y Tụ bỗng vung tay ra, tựa như hoàn hồn lại từ cơn phẫn nộ, hất cằm nói: “Thật?”

Lăng Hàm đoán có lẽ tối qua cậu ta không nhìn thấy những việc đã xảy ra, chỉ nghe thấy tiếng bàn tán cho nên hôm nay mới tới hỏi ép mình.

“Thật.” Cậu bực mình nói: “Phiền cậu tránh ra cho.”

“Anh ấy tới phòng của mày làm gì?”

Lăng Hàm nhếch lên một nụ cười châm biếm, khoanh tay trước ngực đáp: “Xin hỏi cậu Y đây với Chu tổng có quan hệ gì với nhau? Tại sao lại phải hỏi chuyện giữa tôi và Chu tổng vậy?”

Y Tụ sững ra, ngang ngược nói: “Mặc kệ tao, tao hỏi thì mày cứ trả lời đi là được!”

“Xin hỏi, cậu Y Tụ là cảnh sát à? Tại sao lại phải cố gắng hỏi chuyện giữa tôi và Chu tổng thế?”

Trong mắt Y Tụ lóe lên vẻ ác liệt, nhưng cậu ta vẫn gằn giọng nói: “Đừng có kiêu rêu mời không uống thích uống rượu

phạt.”

Trong đôi mắt độc ác ấy ẩn giấu sự lo lắng cùng bất an, cảm giác này có chút quen thuộc, là cảm xúc cậu thường thấy ở kiếp trước vào những lúc soi gương.

Khi ấy, có người thường chụp ảnh cho cậu, cho cậu biết Chu Bắc Hiền và Y Tự lại đi đâu và làm gì.

Cậu lại nghĩ tới ánh nhìn chăm chú đầy sự ganh ghét của Y Tự khi Chu Bắc Hiền và mình tiếp xúc trước đó, Lăng Hàm bỗng thấy sung sướng. Chu Bắc Hiền và Y Tự xảy ra vấn đề rồi! Cho nên giờ Y Tự mới nhạy cảm và tức giận với chuyện tới qua Chu Bắc Hiền vào phòng cậu đến thế.

Chương 82: Cơm hộp

Sau khi nghĩ thông, Lăng Hàm vừa kinh ngạc vừa mừng, còn có một chút tâm trạng phức tạp không rõ ràng, cậu cứ tưởng rằng đôi nam nam chó má này tình sâu nghĩa nặng thế nào, kết quả cũng chẳng lâu dài được với nhau.

Lăng Hàm nhếch miệng, từ tốn nói: “Tôi qua anh ta uống say, không biết tại sao lại đến phòng tôi, nói tôi mặc đồ cổ trang rất giống với Bạch Tử Sách, còn nói anh ta vô cùng nhớ Bạch Tử Sách nữa.”

Lúc nói những lời này, ánh mắt Lăng Hàm vẫn khóa chặt lấy Y Tự, cố tình muốn nhìn ra được chút tâm trạng thay đổi nào đó của cậu ta.

Trời thu hiem có hôm nào lại râm thế này, gió mát lạnh thổi từng cơn vào da mọi người, mang theo cảm giác lạnh lạnh.

Lăng Hàm nói xong, Y Tự bỗng rơi vào trầm mặc một cách kỳ lạ, cơ thể và biểu cảm đều cứng đờ, cứ như biến thành tượng đá.

Lăng Hàm vẫn tiếp tục thông thả nói: “Chu tổng nói anh ta và Bạch Tử Sách là bạn bè thân thiết, không biết chuyện này có phải thật không hả cậu Y?”

Lăng Hàm không biết những lời này có lực sát thương hay không, nhưng từ vẻ mặt nhăn nhó của Y Tự lúc này, có lẽ là có rồi. Chẳng lẽ cái chết của mình lại trở thành cái gai giữa Chu Bắc Hiền và Y Tự sao? Chẳng lẽ Chu Bắc Hiền thật sự có nhớ mình? Vậy thì cũng nực cười quá đấy.

Kiếp trước không biết quý trọng, chết rồi lại nhớ với chẳng nhung, cái nỗi nhớ này chẳng qua cũng chỉ để giảm bớt cảm giác tội lỗi vì thủ đoạn của mình mà thôi. Nếu cậu thật sự chết đi sống lại, đứng trước mặt hắn, e là hắn sẽ không do dự mà tiếp tục giết mình đâu.

Càng nghĩ càng tức.

Lăng Hàm cười lạnh một tiếng, không cần biết chuyện này có thật hay không, nếu chuyện của Bạch Tử Sách có thể đã kích hai người này, vậy cậu cũng không ngại dùng tới nó.

“Cậu Y còn lời gì muốn nói nữa không?” Lăng Hàm thâm hít sâu một hơi, nhàn nhạt hỏi.

Y Tự dường như đã bình ổn lại được tâm trạng kịch liệt nào đó, khẽ nhún vai, hung hăng lườm cậu một cái rồi quay người bỏ đi.

Lăng Hàm nhìn theo bóng lưng của cậu ta, bỗng nhớ tới chuyện tối qua Chu Bắc Hiền nói muốn mời cậu ăn cơm, nếu vừa rồi cậu nói cho Y Tự biết chuyện này, liệu Y Tự có phát điên lên không nhỉ?

Lăng Hàm hào hứng nhìn ngó xung quanh, muốn thử tìm bóng dáng Chu Bắc Hiền, nhưng cậu lại phải thất vọng vì hắn ta không có ở đây.

Cũng phải, chắc chắn hắn sẽ không tới rồi, có một số người lúc theo đuổi người ta thì cứ sống chết bám lấy, dùng mọi cách để tiếp cận, khiến người ta càng lúc càng thấy phản cảm, nhưng Chu Bắc Hiền thì không như vậy. EQ của hắn rất cao, nếu hắn nhìn ra được đối phương ghét hắn tiếp cận, hắn sẽ tránh ra một khoảng cách nhất định phù hợp, chờ ác cảm của đối phương biến mất hắn mới ra tay.

Tối hôm qua cậu kiên định từ chối hắn như thế, chắc chắn hắn nhìn ra được là cậu rất ghét hắn, sẽ không làm chuyện tốn công tốn sức vào lúc này đâu.

Nói như vậy...

Lăng Hàm bỗng nhớ đến một chuyện, cậu theo bản năng muốn móc điện thoại ra khỏi túi, nhưng khi tay cậu tiếp xúc với tầng tầng lớp lớp hán phục, cậu mới nhớ ra là điện thoại đã để trong túi quần thay ban nãy.

Cậu thu tay lại, vừa đi về phía trước vừa trầm tư, tin nhắn “ngủ

ngon” tôi qua liệu có phải là do Chu Bắc Hiền gửi không?

Nếu thật sự là hắn, vậy hắn đang coi cậu thành đối tượng đi săn của hắn sao?

Da gà cả người Lăng Hàm nổi hết cả lên, trong lồng ngực trào lên cảm giác kinh tởm khó tả bằng lời.

Không thể nào, cậu ở GMG không phải ngày một ngày hai, nếu hắn nhìn trúng cậu thì đã ra tay từ lâu rồi, tại sao phải chờ tới tận bây giờ? Hơn nữa, trước đó cậu còn từng có xung đột với hắn, có điên hắn mới có hứng thú với cậu!

“Cơm hộp của cậu đây.” Giọng của đạo diễn sinh hoạt khiến cậu hoàn hồn lại, cậu nhận lấy hộp cơm rồi nói một tiếng cảm ơn, đi ra một cái bàn cách đó không xa để ngồi.

Vừa mới ngồi, đằng sau đã vang lên một tiếng choang lớn, giống như có thứ gì đó rơi xuống đất, Lăng Hàm quay đầu lại liền nhìn thấy cô hậu cần từng chụp ảnh cho cậu cách đây không lâu đang hoảng loạn ngồi thụp xuống thu dọn tấm Clapperboard*.

* Clapperboard: Tấm gỗ nhỏ được sử dụng trong sản xuất phim và sản xuất video để hỗ trợ đồng bộ hóa hình ảnh và âm thanh, đồng thời chỉ định và đánh dấu các cảnh khác nhau và thực hiện khi chúng được quay và ghi âm (Theo Wikipedia).

Lăng Hàm bỏ hộp cơm xuống, đứng dậy nhặt cho cô một tấm Clapperboard rơi gần mình nhất.

“Của cô đây.”

Cô trợ lý vội ôm lấy tấm Clapperboard, đột nhiên nghe thấy giọng nói trầm thấp, vội vàng ngẩng lên.

Người thanh niên ở phía trên đang khẽ cúi xuống, che lấp tầm nhìn phía trên của cô, cậu rất trắng, rất sáng sủa, sáng đến mức gần như trong suốt, ánh sáng trời thu như xuyên qua cậu chiếu hắt lên người cô, cậu cứ đứng trong ánh nắng cúi người như thế, đưa cánh tay thon dài về phía cô...

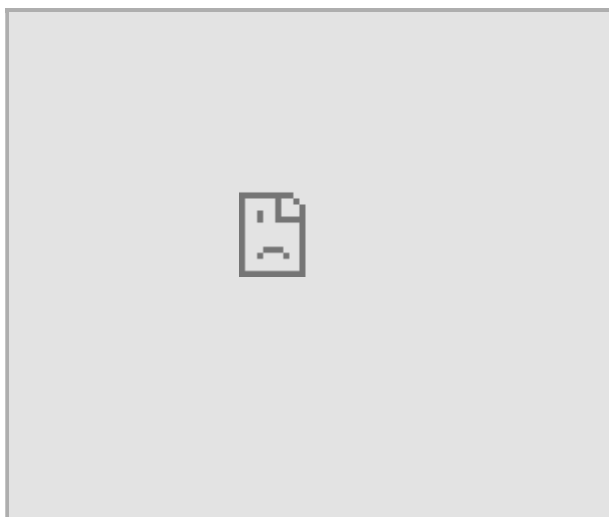
Một người trong suốt, sáng sủa...

Nhất thời, cô nhân viên hậu cần có cảm giác như nhìn thấy một thiên thần.

Cô khẽ dờn tầm mắt, có thể nhìn thấy bầu trời xanh quang đãng từ xa qua vai cậu.

Bầu trời xanh thẳm khiến người ta phải rung động.

“Lăng Hàm!” Sau khi buột miệng thốt ra tên cậu, mặt cô gái buộc tóc đuôi ngựa bỗng đỏ lên. Cô cuống cuống đứng dậy, nhận lấy tấm bảng trong tay Lăng Hàm, dùng giọng nói e thẹn bình thường chẳng bao giờ dùng đến nói một tiếng “cảm ơn”.

Giọng cô vô cùng êm ái, thùy mị, nếu để đám bạn nghe thấy chắc sẽ sốc chết mất, cô gái dịu dàng này mà lại là Tiểu Hồ Ly suốt ngày điên điên khùng khùng kia sao?

“Có cần tôi giúp mang đi hộ không?” Chàng trai ôn hòa nói, cậu đưa tay ra, ngón tay trắng trẻo, các khớp xương rõ ràng, là một đôi tay cực kì đẹp.

Cô nhân viên hậu cần bắt đầu “liếm loạn”, không ngờ anh chàng đẹp trai này lại xem trọng mình như thế, hạnh phúc quá đi mất. Nhưng cô vẫn biết rõ nặng nhẹ, bảo một nam thứ ba giúp một hậu cần nhỏ bé như cô, không phải quá đáng quá sao.

“Không cần đâu!” Cô vội đáp, mặt hơi nóng lên, nhanh chóng cầm bảng chạy mất, nếu ở lại thêm chút nữa chắc cô sẽ không thở nổi nữa mất.

Đẹp trai quá!

Đúng kiểu cô thích luôn a a a a!

Tới khi cô thu dọn xong xuôi rồi quay trở lại lấy cơm thì phát hiện cơm đã được phát hết mất rồi.

“Hết rồi à?”

Cô nhân viên hậu cần như bị sét đánh ngang tai, trái tim nát vụn vỡ, mệt nhọc nửa ngày trời, cuối cùng lại bị sai đi thu dọn, giờ đến cơm cũng không có mà ăn sao?

Ông trời biết cô còn chưa ăn sáng mà!

“Chỗ tôi thừa một hộp này.” Lúc cô gái đang mặt mày đưa đám ôm cái bụng đói, phía sau lại truyền tới một giọng nam êm tai quen thuộc.

Cô vội quay lại, thấy Lăng Hàm đang đứng trước mặt mình, tay xách một hộp cơm vẫn chưa ai động tới.

Mắt cô nhân viên hậu cần sáng lên, tầm mắt không tự chủ được cứ dính chặt lấy hộp cơm, nuốt nước bọt.

“Cái này...”

“Cho cô đây.” Cậu như nhìn ra được khát vọng của cô, nhếch miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Cô gái hậu cần thấy hơi choáng váng, đẹp trai như thế đúng là phạm quy mà, lại còn đẹp đúng kiểu người đàn ông hoàn mỹ nhất trong lòng cô nữa chứ.

Á á á! Nam thần cho cơm hộp, làm sao giờ? Không muốn ăn nữa, muốn giấu cả đời cơ!

Chương 83: Số điện thoại

Vì chuyện của Y Tự, Lăng Hàm căn bản không nuốt trôi cơm, thấy cô gái kia đáng thương như thế, nghĩ tới việc người ta còn giới thiệu giúp mình trên Weibo, cậu liền đưa hộp cơm cho cô, những chuyện khác thì hoàn toàn không nghĩ nhiều.

Một tuần sau đó, sóng yên biển lặng, Lăng Hàm đã kết thúc hết các cảnh quay của đạo diễn Lý, chuyển sang quay tiếp các cảnh quay của Đường Diệp. Đường Diệp cảm thấy rất hài lòng về biểu hiện của cậu, yêu cầu lại càng nghiêm khắc hơn, khiến Lăng Hàm cũng chẳng còn sức lực hay tâm sức đâu mà nghĩ đến chuyện của Chu Bắc Hiền và Lục Tư Nguyên nữa, dồn hết sức lực vào công việc.

Nhưng tới nào Lăng Hàm cũng nhận được một tin nhắn chúc ngủ ngon, cứ nghĩ đến chuyện là Chu Bắc Hiền gửi thì cậu cảm thấy vô cùng khó chịu, lần này cuối cùng cậu cũng đáp lại một tin nhắn hỏi đối phương là ai, nhưng chủ nhân của tin nhắn kia không trả lời.

Lăng Hàm không giữ được bình tĩnh, định chặn số điện thoại này, đối phương bỗng gửi tới một tin nhắn: Cậu là Bạch Tử Sách sao?

Lăng Hàm đang định đi ngủ, giờ phút này Chu Công gì đó liền bay sạch, trong đầu như bị hắt cho một chậu nước, lạnh đến mức tỉnh cả người, cậu vội gọi lại vào số này, nhưng sau tiếng tút thứ hai thì lại là một giọng nói thu âm truyền tới “Số điện thoại bạn gọi hiện đang bận”.

Rồi đối phương dập máy.

Lăng Hàm không từ bỏ lại gọi lại, có điều lần này thì không gọi được nữa.

Cậu nằm trên giường không yên, rời giường đi đi lại lại trong phòng, thầm đoán thân phận của đối phương liệu có phải là Chu Bắc Hiền không?

Nếu hắn đã biết được thân phận của cậu, vậy cậu chỉ cần thay đổi trạng thái của mình là có thể giải thích được, chứ Lăng Hàm khó có thể tin được rằng sẽ có người chấp nhận được cái sự thật ảo diệu là việc cậu “sống lại”.

Đi khoảng ba vòng trong phòng, Lăng Hàm cũng bình tĩnh lại, không cần biết có phải Chu Bắc Hiền hay không đều không quan trọng, trọng tâm lúc này phải là quay ra một tác phẩm ra trò thuộc về mình. Nghĩ vậy, cậu quyết định không thêm đề ý tới cái số điện thoại bí ẩn kia nữa, lặng lẽ quan sát xem sao.

Ban ngày, Lăng Hàm chuyên tâm vào công việc, buổi tối cầm điện thoại nhìn mãi, chờ số điện thoại bí ẩn kia lại gửi tin nhắn tới. Nhưng chờ tới hai ngày, số điện thoại này lại không gửi thêm bất cứ tin nhắn nào nữa.

Chẳng lẽ từ bỏ rồi?

Lăng Hàm cầm điện thoại ngờ vực, chìm vào suy tư. Lúc này, điện thoại bỗng vang lên, Lăng Hàm nhìn thì thấy là một dãy số lạ, cậu khẽ chần động, vội nhận điện thoại áp lên tai.

“Nhanh thế cơ à?” Một giọng đàn ông quen thuộc, trầm thấp truyền từ loa ra, trong giọng nói còn xen lẫn sự vui vẻ dễ thấy.

Lăng Hàm ngẩn ra: “Chu Bắc Hiền?”

“Là tôi.” Chu Bắc Hiền đáp.

“Anh chờ đã.” Lăng Hàm vội dập điện thoại, ấn vào nhật ký cuộc gọi, lưu số này lại, rồi lại mở tin nhắn ra đối chiếu, phát hiện đây là hai số khác nhau. Lúc mới nhận cuộc gọi, cậu còn tưởng là người bí ẩn kia gọi tới, nhưng không ngờ lần này thật sự là Chu Bắc Hiền.

Sau khi cậu gọi lại, câu đầu tiên khi điện thoại được kết nối là: “Anh có từng gửi tin nhắn cho tôi không?”

“Tin nhắn? Không.” Bên kia dừng lại, khẽ cười một tiếng: “Cậu không thích gọi trực tiếp à, nếu thế sau này tôi sẽ gửi tin nhắn cho cậu.”

“Không, tôi không có ý đó.” Lãng Hàm vội từ chối, đùa chắc, nếu cứ tiếp tục không làm rõ thì cậu sẽ sống trong hoang mang mất.

Giờ điều cậu có thể chắc chắn là, số của người bí ẩn kia không phải là số của Chu Bắc Hiền, Lãng Hàm thở phào một hơi, sau đó lại trở nên căng thẳng, nếu không phải Chu Bắc Hiền vậy thì là ai?

Chu Bắc Hiền không ngừng tìm chủ đề để bắt chuyện với cậu, có vẻ như muốn gia tăng tình cảm, sau đó hẳn lại nhắc tới chuyện muốn mời Lãng Hàm đi ăn, nhưng trong đầu Lãng Hàm lúc này chỉ còn mỗi chuyện số điện thoại bí ẩn kia, căn bản không có tâm trạng đâu để đối phó với hắn, sau khi từ chối liền nói cậu buồn ngủ rồi không khách sáo mà dập điện thoại.

Không ngờ tới trưa ngày hôm sau, Chu Bắc Hiền lại đích thân tới, nói muốn mời tất cả mọi người ăn cơm. Từ lúc quay lại làm việc với Đường Diệp tới giờ, cảnh đôi của Lãng Hàm với Y Tự đã ít hơn nhiều, ví dụ như hôm nay, trong lịch trình, hai người không có một cảnh nào đóng chung với nhau cả.

Vậy có nghĩa là, Chu Bắc Hiền biết Y Tự không có cảnh cho nên mới tới chăng?

Lãng Hàm đã nhìn ra, Chu Bắc Hiền có suy nghĩ muốn “bao” mình, nhưng kiểu thích này chắc cũng chỉ kiểu như thích một con thú cưng, dù sao giờ con cái nhà giàu ai chẳng ba thê bảy thiếp? Ở ngoài có cả đồng tình nhân, bao nuôi một ngôi sao nhỏ căn bản chẳng là gì.

Trong các nhà đầu tư cho “Vô Tuyền” có GMG đổ vốn, Lãng Hàm cảm thấy chỉ dựa vào diễn xuất của Y Tụ thì khó có thể lọt vào mắt xanh của Đường Diệp, cậu ta có thể vào được ê kíp của bộ phim này, chắc chắn Chu Bắc Hiền phải tốn không ít sức lực.

Nghe tin Chu tổng nhỏ muốn mời cơm, ai nấy đều nhiệt liệt hưởng ứng.

Chu Bắc Hiền mỉm cười ứng đối, ánh mắt vô tình hữu ý liếc về phía Lãng Hàm đang đứng ngoài vòng người, lại bị Lãng Hàm tránh đi.

Cậu không ngờ tới việc Chu Bắc Hiền sẽ mời cả đoàn làm phim ăn cơm, nếu như cậu không đi thì thành ra lạc bầy rõ ràng quá, sẽ dẫn đến việc để người ta nghi kỵ, cho nên cậu đi cuối cùng đoàn người, chậm chậm bước lên xe.

Bữa cơm này rất lớn, ngoài Lãng Hàm ra thì những người khác ở trong đoàn làm phim, kể cả nam nữ chính và các nhân vật quan trọng khác cũng tới. Lãng Hàm bỗng ý thức được việc có lẽ cậu đã đánh giá cao vị trí của bản thân trong lòng Chu Bắc Hiền rồi. Cậu những tưởng rằng hẳn muốn tìm đủ mọi cách mời mình đi ăn cho nên mới mời cả đoàn, nhưng sau khi thấy Chu Bắc Hiền cười nói vui vẻ với mọi người trong đoàn, cậu liền cảm thấy bản thân nghĩ nhiều, loại người như Chu Bắc Hiền sao có thể làm ra chuyện ngu ngốc như thế chỉ vì một ngôi sao nhỏ như cậu được?

Lăng Hàm lặng lẽ lập cho no bụng, Âu Dĩnh dành chút thời gian ra nói chuyện với cậu được một câu rồi lại bị đoàn người vây lấy, Lăng Hàm thấy lúc này chắc cũng ổn rồi nên muốn chuồn. Nhìn Chu Bắc Hiên bị mọi người vây cứng, không thể thoát thân, Lăng Hàm liền nói với Đường Diệp một tiếng rồi chuồn ra cửa lớn.

Ra khỏi khách sạn thì trời đã tối đen, cậu giờ điện thoại lên, trên màn hình xanh hiển thị tám giờ hai mươi phút. Lăng Hàm đi xuống bậc thang thứ hai, sau lưng liền vang lên tiếng bước chân dồn dập giống như có người đang chạy vội tới, rồi âm thanh quen thuộc vang lên: “Lăng Hàm!”

Lăng Hàm đang định bước xuống bậc thứ ba thì dừng lại, cậu hơi ngoảnh lại, đập vào mắt là gương mặt phỉm đỏ vì uống hơi nhiều của Chu Bắc Hiên.

Ánh đèn dưới bầu trời đêm ở Hoàn Kiếm rực rỡ, những con đường phụ cận đều theo phong cách cổ xưa, đèn lồng đỏ nối nhau thành chuỗi dài, sáng rực dưới màn đêm đen kịt. Gió lạnh thổi qua cổ, Lăng Hàm kéo khóa áo jacket lên, nói với Chu Bắc Hiên: “Có chuyện gì không?”

Tiếng ồn trong khách sạn được ngăn cách bởi bức tường, chỗ hai người đứng rõ ràng yên tĩnh hơn rất nhiều. Mùi rượu phảng phất xen lẫn mùi thuốc lá phả ra từ người Chu Bắc Hiên. Lăng Hàm hơi giật mình: Hắn bắt đầu hút thuốc rồi sao?

Chu Bắc Hiên bước chậm lại, từ từ tiến đến gần Lăng Hàm, vì chạy vội nên hắn thậm chí còn không mặc áo khoác.

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Hắn ngoảnh lại thấy có bóng người lấp ló trong phòng, có vẻ sợ có người ra nên liền lặng lẽ đi về phía hành lang bên phải, hất đầu ra hiệu cho Lăng Hàm đi theo.

“Nói luôn ở đây đi.” Mặt Lăng Hàm lạnh tanh.

Chương 84: Tin nhắn

Nghe thấy Lăng Hàm nói vậy, Chu Bắc Hiền hơi sững ra, bắt đầu thở dài, bước lên bậc thang trên cùng, nhìn từ trên cao xuống nói: “Sao phải vội về thế?”

Khoảng cách giữa hai người rất gần, cậu vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người Chu Bắc Hiền.

Lăng Hàm đáp: “Ừ, tôi đang vội lắm.”

“Cậu... đúng là không khách sáo với tôi chút nào.” Chu Bắc Hiền cười khỏ, trong mắt tràn ngập hứng thú.

“Không dám.” Lăng Hàm vẫn thờ ơ như cũ: “Nếu Chu tổng không còn chuyện gì nữa thì tôi xin phép đi trước đây.”

Cơn gió ban đêm thổi qua, lành lạnh.

Chu Bắc Hiền lên tiếng: “Nếu tôi có áo khoác ở đây tôi sẽ khoác nó lên người cậu.”

Lời nói đầy ám thị khiến Lăng Hàm sững sờ, một lúc lâu sau cậu mới phản ứng lại, Chu Bắc Hiền thật sự muốn bao cậu sao? Đầu hẳn bị kẹp vào cửa à?!

Cậu cười lạnh, đang định bỏ đi thì lại liếc thấy một bóng người đi ra khỏi cửa lớn sau lưng Chu Bắc Hiền, vì bị khuất bóng nên không nhìn được rõ mặt nhưng Lăng Hàm vẫn có thể nhận ra ngay đó chính là Y Tự.

Không ngờ Y Tự lại tới, không phải hôm nay cậu ta không có cảnh quay nào sao?

Trong một khoảng thời gian ngắn, đầu Lăng Hàm lướt qua vô số suy nghĩ mơ hồ, cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại nói với Chu Bắc Hiền: “Nếu anh có áo khoác, thật sự sẽ khoác cho tôi sao?”

Chu Bắc Hiền ngẩng ra, sau đó giương lên một nụ cười đầy mờ ám: “Tất nhiên rồi.”

Lăng Hàm không nhịn được nhìn qua vai của Chu Bắc Hiền để thấy được phản ứng của Y Tự, bóng người kia dừng bước, chờ người đứng tại chỗ.

Lăng Hàm tiếp tục nói với Chu Bắc Hiền: “Anh có ý gì?”

Chu Bắc Hiền: “Tôi chẳng có ý gì cả.”

Lăng Hàm: “Là ý mà tôi đang nghĩ tới à?”

Chu Bắc Hiền: “Cậu muốn nghĩ thế nào thì là như thế.”

Lăng Hàm cười cười: “Thì ra Chu tổng nhỏ tiếng tăm lòng lẫy thích đàn ông.”

Bị người trước mặt chỉ ra tính hướng của mình, nhưng Chu Bắc Hiền không hề tức giận, cũng không có phản ứng gì quá mạnh, hắn kiểm chế rất tốt rồi nói: “Tôi không thích đàn ông, tôi thích cậu.”

Lăng Hàm lại nhìn ra sau lưng Chu Bắc Hiền, Y Tự hơi nhúc nhích, quay người, đưa tay ra mở cửa kính rồi bước nhanh ra khỏi khách sạn.

Lăng Hàm bất ngờ nhú mày, với tính cách hống hách phách lối của Y Tự vậy mà lại không xông vào chém mình, còn lựa chọn lặng lẽ rời đi, đúng là bất ngờ thật.

Vỡ kịch bất gian không còn đất diễn nữa, Lăng Hàm cũng mất hứng thú, nhún vai nói với Chu Bắc Hiền: “Tôi không tin.”

Sau đó cậu bước nhanh xuống bậc thang.

Cậu không nghe thấy tiếng bước chân phía sau, có lẽ Chu Bắc Hiền không đuổi theo, Lăng Hàm cố nhịn không quay đầu lại, cậu thừa biết thủ đoạn của Chu Bắc Hiền, hắn sẽ không bám riết lấy cậu, nhưng nhất định sẽ từ từ khống chế được tiết tấu.

Lăng Hàm trở về phòng của mình trong khách sạn, tắm rửa

xong nằm lên giường nghịch điện thoại. Sau cái tin cậu đăng giới thiệu đóng “Vô Huyền”, Weibo vốn đang tĩnh lặng bỗng có rất nhiều bình luận, mâu thuẫn tập trung vào việc nam thứ ba trong phim vốn là Lưu Trạch giờ lại bị thay thế. Chuyện vốn rất đơn giản, Lưu Trạch nằm viện không thể đóng phim, vừa hay Lăng Hàm có thể thay thế, nhưng giờ trên mạng ai cũng như bị Conan nhập hay Dịch Nhân Kiệt tái thế, kêu chuyện này chắc chắn có ẩn giấu nội tình, rồi lại lôi Lăng Hàm ra để bới móc.

Lăng Hàm chẳng còn gì để nói, cậu thấy Tưởng Nghị gửi cho cậu một tin nhắn riêng liền kích vào đọc: Ai kia thật sự có tố chất tự nổi tiếng, ghen tị hận.

Lăng Hàm: “...”

Đọc xong cậu gọi điện ngay cho Tưởng Nghị, điện thoại nhanh chóng được kết nối: “A lô!”

“Không làm phiền cậu đây chứ?”

“Không, không! Cậu thừa biết tôi là người vụn vặt rảnh rồi mà, đâu như ai kia có tố chất nổi tiếng đâu chứ, giờ cậu khiến ‘Vô Huyền’ hot luôn cùng rồi kìa.”

Lăng Hàm cười khò: “Cậu đừng có cười nhạo tôi nữa, nói nữa tôi dập máy đó.”

“Rồi rồi rồi, tôi không nói nữa là được chứ gì.”

“Vấn đề ký túc thế nào rồi?” Lăng Hàm hỏi.

“Tôi hỏi rồi, có thể xin một căn, nhưng chắc phải ở chung với người khác. Phải chờ cậu nổi tiếng rồi mới có thể đổi sang căn to cơ.” Tưởng Nghị hơi dừng lại: “Tôi muốn hỏi cậu từ lâu rồi, chuyện nhà trước của cậu là sao vậy?”

Lăng Hàm lặng lẽ thở dài, vấn đề này sớm muộn gì cũng bị hỏi, có vài người biết cậu không có nhà để về, nhưng những người này đều không hỏi nguyên nhân, Lăng Hàm biết, có người không hỏi vì sợ kích thích tới cậu, vài người khác không hỏi là biết có hỏi cũng sẽ không có được câu trả lời thật lòng.

Lăng Hàm cũng rất cảm kích vì họ đã không hỏi cậu, vì vấn đề

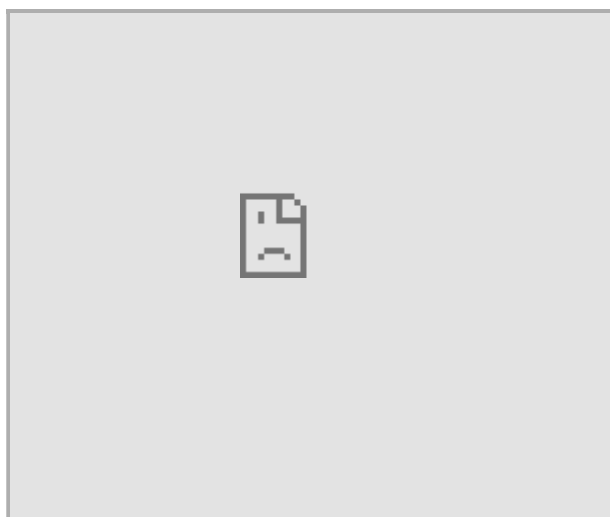
này thật sự rất khó trả lời.

Lăng Hàm đáp: “Phòng đến kỳ phải trả, hết tiền.”

Một câu trả lời an toàn đạt mức tiêu chuẩn.

“Ồ.” Tưởng Nghị đáp.

Hai người nói với nhau vài câu về những chuyện xảy ra gần đây rồi mới lưu luyến dập điện thoại, Lăng Hàm rất thích trò chuyện với Tưởng Nghị, chủ yếu là vì đầu óc Tưởng Nghị rất đơn giản, tính cách thoải mái tươi sáng, nói chuyện với cậu ta không cần phải cân nhắc đắn đo gì, phải biết, trước kia Lăng Hàm nói chuyện cũng chẳng động não bao giờ.

Gọi điện thoại xong mới phát hiện nhận được một tin nhắn, đó là một dãy số vô cùng quen thuộc.

Lăng Hàm ngồi thẳng dậy, ấn vào tin nhắn.

“Ngủ ngon.”

Lăng Hàm liếc nhìn đồng hồ, không ngờ đã mười giờ rồi.

Nghĩ một hồi, cậu quyết định trả lời tin nhắn: “Nói cho tôi biết bạn là ai, nếu không tôi sẽ chặn số bạn.”

Đôi phương nhanh chóng trả lời lại: “Xin lỗi, tôi không phải là người xấu.”

Xem ra uy hiếp có tác dụng, cuối cùng người bí ẩn kia cũng chịu nói nhiều thêm một chút rồi.

“Bạn là ai?” Lăng Hàm hỏi.

“Tôi là fan của cậu.” Tin nhắn đáp.

Lăng Hàm nhìn mấy chữ này mà cạn lời, lại hỏi tiếp: “Tại sao lại hỏi tôi có phải là Bạch Tử Sách không?”

“Cậu và cậu ấy rất giống nhau.” Đối phương lại nhanh chóng đáp lại.

Nhìn thấy dòng chữ này, Lăng Hàm mới thở phào một hơi, chuyện đã đến nước này, Lăng Hàm đoán có lẽ đối phương thật sự là fan của Bạch Tử Sách, dù sao thì người bình thường ai ăn no rủng mỡ đi gửi tin nhắn đùa cợt người khác làm gì. Hơn nữa, thời gian họ nhắn tin cho nhau cũng không ngắn, đối phương không uy hiếp gì cậu, cũng không đưa ra yêu cầu gì quá đáng. Còn về việc người kia cô tình giấu tên họ thật sự của mình, không chịu nói ra, Lăng Hàm lại hơi nghi là người quen. Dù sao thì số điện thoại của cậu cũng chỉ có vài người biết, không phải chó mèo gì cũng biết được.

“Sao bạn lại có số điện thoại của tôi?”

“Tôi có cách.” Người bí ẩn nói rất ngắn gọn, Lăng Hàm luôn cảm thấy câu cú của người này hơi lạnh nhạt, bình thường fan mà gặp được thần tượng thì phải giống kiểu như fan của Bạch Tử Sách trước đây, liều mạng kêu gào với mình là “Ông xã ơi, em muốn lấy anh” hay kiểu như “Ông xã ơi, 데 em đi” các kiểu chứ.

Cái thái độ lạnh lùng này giống kiểu mấy thành phần fan có quyền thế, vì gia thế hùng hậu nên không sùng bái ngôi sao mù quáng như người bình thường.

Lăng Hàm không biết nên nói gì nữa, cậu những tưởng mình thường là người kết thúc vấn đề, không ngờ năng lực khiến cuộc trò chuyện kết thúc của đối phương còn mạnh hơn cả cậu.

Đối phương không chịu tiết lộ thông tin, lại biết số điện thoại

của mình khiến Lăng Hàm cảm thấy khó chịu trong lòng, lỡ đối phương là một kẻ biến thái thì sao? Trước đây, lúc còn là ngôi sao lớn, thỉnh thoảng cậu cũng bị một vài fan điên cuồng đến mức biến thái làm phiền, tâm lý cũng bị ảnh hưởng.

Cậu không muốn có nhiều liên hệ với người bí ẩn kia, liền trả lời lại một câu: “Cảm ơn sự yêu thích của bạn, nhưng tôi không thích những fan không chịu tiết lộ thân phận thật sự của mình, nếu bạn thật sự thích tôi, xin hãy thẳng thắn tới gặp tôi, trước lúc đó, tôi sẽ không có liên lạc gì với bạn nữa.”

Lăng Hàm cảm thấy lời lẽ của mình không quá nghiêm khắc, chắc cũng không đến mức kích thích người bí ẩn kia, sau đó cậu xóa toàn bộ tin nhắn, chặn số của người bí ẩn đó lại.

Một đêm không mộng寐.

Chương 85: Khập khiễng

Đồng hồ dần chuyển đến mười giờ, sự hưng phấn ban ngày dần trở nên lắng xuống. Lăng Hàm nhìn đồng hồ rồi khẽ cau mày, không lẽ Lục Tư Nguyên sẽ không về sao?!

Lại nói, đâu có quy định nào bắt anh nhất định phải về nhà?

Lăng Hàm ngồi xuống trước bàn ăn, nhìn đồ ăn đầy ắp cả bàn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Ngoài cửa vang lên tiếng động, Lăng Hàm vội vàng đứng lên rồi vọt vào phòng khách: “Anh đã về...”

Một chữ “rồi” kia bị nuốt ngược vào trong.

Trong phòng khách, Tần Vĩnh chờ Lục Tư Nguyên đang bất tỉnh nhân sự đi vào, anh ta thấy Lăng Hàm thì có chút bất ngờ: “Cậu vẫn ở đây sao?”

Ngữ điệu chỉ có bất ngờ chứ hoàn toàn không có ý chê bai nhưng Lăng Hàm vẫn có chút ngượng ngùng, cậu sờ mũi, mặt dày nói: “Tôi ở tạm vài ngày thôi, vài ngày thôi.”

Ánh mắt sau lớp kính của Tần Vĩnh có chút sâu xa khiến Lăng Hàm không được tự nhiên, cậu cố gắng tỏ ra bình thường, nhìn về phía Lục Tư Nguyên rồi nói: “Anh ấy làm sao vậy?”

“Say rượu.” Tần Vĩnh nói, Lăng Hàm vội vàng chạy tới giúp đỡ, hai người họ cùng nhau đặt Lục Tư Nguyên xuống ghế sofa.

“Một bàn mỗi người chúc một chén, cậu ấy gục luôn.” Tần Vĩnh đứng dậy, nói: “Có cậu ở đây tôi cũng không cần ở lại chăm sóc cậu ấy nữa.”

Tần Vĩnh nói xong liền đứng dậy rời đi, trước khi đi còn nói: “Chăm sóc cậu ấy cho tốt.”

Lăng Hàm “vâng” một tiếng, tiễn Tần Vĩnh đi rồi quay lại phòng khách. Cậu nhìn chăm chăm con ma men đang ngất ngưỡng trên ghế sofa, cảm thấy không biết làm sao. Lăng Hàm không có kinh nghiệm chăm sóc người say nên cũng không biết phải làm thế nào. Vốn dĩ mong chờ báo tin tốt cho Lục Tư Nguyên nhưng lúc này anh đã say đến như vậy chỉ e ngay cả cậu nói gì anh cũng chẳng nghe rõ.

Lăng Hàm ngẫm nghĩ một chút rồi ngồi xổm bên cạnh ghế sofa, nói với Lục Tư Nguyên: “Nói cho anh biết một tin tốt nè, tôi được chọn rồi.”

Quả nhiên Lục Tư Nguyên chẳng có phản ứng gì.

Say thành như thế này còn nghe rõ mới là lạ.

Lăng Hàm bất đắc dĩ đứng lên.

Lục Tư Nguyên nửa nằm trên ghế sofa không nhúc nhích, khuôn mặt đẹp trai khẽ nghiêng, gương mặt trắng nõn, anh không bị đỏ mặt, nhìn qua chẳng hề giống một người uống say.

Lăng Hàm ngồi bên cạnh, nhìn anh chăm chú, cậu nghĩ: Thì ra anh uống say sẽ như thế này.

Chắc cậu là một trong số ít những người được nhìn thấy bộ dạng lúc say của anh nhỉ?!

Suy nghĩ này xẹt qua trong đầu khiến Lăng Hàm mơ hồ có chút hưng phấn, cậu dùng tay chọc chọc gương mặt của Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên nhú mày, có vẻ hơi khó chịu.

Lăng Hàm giật mình thu tay, sau khi xác định Lục Tư Nguyên không tỉnh lại mới thở phào nhẹ nhõm.

Lục Tư Nguyên đột nhiên nói mơ cái gì đó, Lăng Hàm cũng biết uống say sẽ rất khó chịu liền đứng dậy rót một cốc nước rồi đỡ Lục Tư Nguyên dậy uống nước. Cậu vừa mới đặt cốc bên môi Lục Tư Nguyên thì anh bất thành linh hất đổ cốc, cái

cốc rơi trên sàn phát ra một tiếng vỡ giòn tan.

Lăng Hàm ngây người một chút, sau đó lặng lẽ đứng lên thu dọn mảnh vỡ, đột nhiên đằng sau có một nguồn lực kéo giật cậu ngã về phía ghế sofa.

Cậu còn chưa kịp đứng dậy, thân thể mạnh mẽ bên cạnh đã nhanh chóng đè lên, Lăng Hàm bất ngờ không kịp đề phòng bị Lục Tư Nguyên đè xuống!

“Lục Tư Nguyên!!!” Lăng Hàm vùng vẫy muốn thoát thân, nhưng lại bị hai cánh tay rắn chắc ôm vào lòng. Lục Tư Nguyên thoạt nhìn rất gầy vầy mà lồng ngực lại rắn chắc như một khối sắt, sức lực rất lớn, Lăng Hàm hoàn toàn không có cách nào tránh thoát. Đầu của Lục Tư Nguyên dán sát vào tai cậu, bên tai truyền đến tiếng hít thở bình tĩnh mà thoải mái, hơi thở ấm áp phả lên cổ khiến lông tóc cả người Lăng Hàm dựng đứng.

Lục Tư Nguyên đột nhiên nói gì đó, Lăng Hàm không nghe rõ: “Cái gì cơ?”

Lục Tư Nguyên lại im lặng, chỉ yên tĩnh nằm cũng không có động tác gì hơn, nhưng anh nhất quyết không chịu buông Lăng Hàm ra, trong miệng lại nói mơ gì đó.

Lăng Hàm ngưng giãy giụa, vênh tai lên, hình như vừa rồi Lục Tư Nguyên có nói một cái tên.

Chẳng biết vì sao mà trái tim của Lăng Hàm đập rất nhanh.

Lúc say là lúc người ta không đề phòng nhất, có người nói cái tên mà đàn ông gọi lúc say là tên của người mà người đàn ông đó yêu nhất.

Người mà Lục Tư Nguyên yêu...

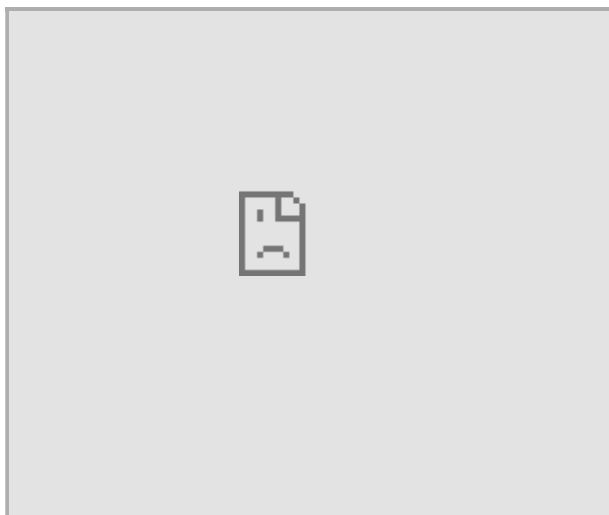
“Lục Tư Nguyên, anh đang gọi ai vậy?” Lăng Hàm khẽ hỏi, trái tim đập thành thịch, cảm giác như cậu đang tới gần bí mật sâu thẳm nhất của Lục Tư Nguyên. Lăng Hàm biết mình làm vậy thật dễ tiện nhưng cậu thực sự rất muốn biết người Lục Tư Nguyên thích là ai.

Người có thể khiến người đàn ông ưu tú như vậy nhớ mãi

không quên chắc chắn cũng rất ưu tú, cực kì tốt... chắc chắn tốt hơn cậu, nếu không... trước đây cậu mơ hồ tỏ tình với Lục Tư Nguyên anh sẽ không từ chối thẳng thừng đến thế.

Trái tim hơi đau, như là có ai cắm một cây kim nhỏ đâm một cái.

“...” Người phía trên thì thảo.

Lăng Hàm sửng sốt, cố gắng nghe cẩn thận.

“... Bạch...”

Lời nói của Lục Tư Nguyên rất mơ hồ, anh chỉ kêu một tiếng rồi không nhắc lại.

Bạch? Chẳng lẽ là Đại Bạch?

Lăng Hàm câm nín, cảm giác chờ mong, khổ sở trong lòng tan biến trong nháy mắt. Lục Tư Nguyên quả nhiên không phải người thường, có ai lúc say lại gọi tên một con cún chứ?

Chắc cảm nhận được cha mình đã về nên Đại Bạch tung tăng chạy đến.

“Suyt!” Lăng Hàm lập tức ra dấu cho Đại Bạch không lên tiếng, Đại Bạch nghiêng đầu, lắc lắc đuôi nhìn cậu.

Lăng Hàm giãy giụa một chút nữa cuối cùng cũng thoát khỏi

lồng ngực của Lục Tư Nguyên, cậu nhanh chóng đi đến phòng để đồ lấy chổi rồi quét dọn sàn nhà sạch sẽ, sau đó kéo Lục Tư Nguyên cả người toàn mùi rượu đến nhà tắm rồi quăng vào bồn tắm, cậu tự tay cởi quần áo của anh. Lục Tư Nguyên có vẻ tỉnh táo hơn một chút, hơi hé mắt.

Lăng Hàm vội vàng giơ cao hai tay, chứng minh sự trong sạch của mình: “Đừng hiểu lầm, tôi không làm gì anh cả, chỉ muốn giúp anh tắm thôi... nếu anh đã tỉnh thì tự tắm đi!”

Lục Tư Nguyên bất ngờ kéo cả người cậu vào bồn tắm khiến đầu gối của Lăng Hàm đập vào thành bồn, đau đến mức suýt nữa khóc âm lên.

“Lục Tư Nguyên!!!” Lăng Hàm vừa định rống giận thì đột nhiên có một cảm giác ấm áp trùm lên đôi môi của cậu. Đợi đến lúc Lăng Hàm ý thức được thì cả người đã cứng ngắc, Lục Tư Nguyên ôm lấy Lăng Hàm như ôm lấy kẹo bông gòn cỡ bự, liềm liềm rồi hôn nhẹ, anh híp mắt, bộ dạng mơ màng trông có vẻ rất thích thú.

Khoảng một phút trôi qua, đại não của Lăng Hàm mới hoạt động lại, cậu lập tức đẩy Lục Tư Nguyên ra rồi nhảy khỏi bồn tắm nhanh như thỏ. Tiềm lực bộc phát khi con người bị đẩy đến đường cùng tuyệt đối không thể đo lường được, Lục Tư Nguyên bị đẩy ra, cái gáy đụng phải thành bồn tắm vang lên một tiếng trầm đục, nhưng Lăng Hàm mặc kệ anh có bị thương hay không, chỉ biết điên cuồng chạy khỏi phòng tắm.

Cái đệt!

Lục Tư Nguyên vừa hôn cậu đó đó đó đó đó đó!!!

Một lúc lâu sau, Lăng Hàm mới bình tĩnh lại được, cậu nhớ tới Lục Tư Nguyên vẫn còn đang nằm trong bồn tắm liền chửi thề một tiếng, sau đó mon men quay lại nhà tắm.

“Lục Tư Nguyên, anh tắm xong chưa?”

Trong phòng tắm không có động tĩnh gì.

Lăng Hàm xoắn xuýt vò đầu, cậu hít sâu một hơi rồi cất bước đi vào nhà tắm, thấy Lục Tư Nguyên đang nằm im trong bồn tắm không nhúc nhích.

Chương 86: Video

Vốn dĩ còn phải quay tiếp, nhưng sau đó Lăng Hàm không chịu nổi phải đi bệnh viện, chuyện quay phim đành phải hoãn lại. Chuyện này gây ra động tĩnh quá lớn, hầu hết mọi người trong đoàn đều biết đến chuyện này. Trước khi đi, Lăng Hàm thấy sắc mặt của Đường Diệp rất khó coi, biết tiếp theo Y Tụ không được yên thân rồi.

Bụng đúng là rất đau, nhưng vốn dĩ có thể chịu được, có điều tại sao Lăng Hàm không muốn chịu nữa? Là để Y Tụ cũng phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình, miễn cho cậu ta tưởng cậu dễ bắt nạt.

Lăng Hàm tới bệnh viện lấy thuốc xong lại quay về tiếp tục quay phim để đuổi kịp tiến độ, quả nhiên Y Tụ cũng đã biết điều hơn nhiều, tuy nổi hận không bỏ đi nhưng cũng không giở trò mờ ám gì nữa.

Vì Lăng Hàm phải tới bệnh viện nên bị chậm trễ thời gian, buổi quay phim ngày hôm đó kéo dài tới tận mười giờ tối mới kết thúc, lúc kết thúc, Đường Diệp chậm rãi nói: “Nếu trong tình huống bình thường, những lịch trình tôi đưa ra luôn dôi chút ít thời gian để phần lớn lịch trình đều có thể hoàn thành đúng kỳ hạn, nhưng hôm nay lại bắt mọi người tăng ca thế này, tôi thấy rất có lỗi với mọi người.”

Tất cả nhân viên trong đoàn làm phim vốn đang mệt rệu rã, nhưng thấy đạo diễn lớn lên tiếng xin lỗi thì vội tỏ ý có tăng ca cũng không sao, đạo diễn Đường cũng đã rất rộng rãi rồi vân vân. Nhưng trong lòng mọi người đều biết, Đường Diệp nói vậy là để nhằm vào ai.

Y Tụ làm như đã nghĩ thông, vội xin lỗi: “Xin lỗi, là lỗi của tôi, là tôi không chú ý đến sức của mình, khiến Lăng Hàm vốn đã hơi yếu lại bị đâm đến mức phải vào bệnh viện, còn hại mọi người phải tăng ca.”

Lăng Hàm cũng lên tiếng xin lỗi: “Đây là lỗi của tôi, tại cơ thể

tôi không tốt, không chịu nổi kiếm của Y Tự, sau này tôi sẽ cố gắng tập luyện thêm, để thành mình đồng da sắt, có thể chịu được đòn!”

Mọi người: “...”

Đường Diệp làm như không nghe thấy lời nói sắc bén của hai người kia, xua tay nói: “Hôm nay muộn rồi, mọi người về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Lăng Hàm ăn cơm xong liền về khách sạn, đang định ngủ thì nhận được điện thoại của Âu Dĩnh, nghe thấy giọng nói kinh ngạc của cô: “Cậu bị Y Tự đánh à?”

Hai ngày nay, Âu Dĩnh và Tất Thâm vì vướng lịch trình nên không có ở Hoàn Điểm, không được nhìn thấy những chuyện đã xảy ra, Lăng Hàm kinh ngạc thấy thấy cô ở xa như thế mà vẫn biết được tin, cậu buột miệng: “Sao cô biết?”

“Có người quay video đăng lên mạng rồi, hừ, chắc chắn là người khó chịu với cậu ta đăng lên.”

Lăng Hàm nói chuyện với cô vài câu rồi vội bật Weibo lên xem, quả nhiên phát hiện trên mạng đang truyền nhau một cái video, tiêu đề là: Thần tượng mới nổi đánh người mới, người mới bị đánh nhập viện.

Cậu kích vào xem, địa điểm hiển thị trên màn hình đúng là studio chỗ cậu quay phim, nhân vật chính trong video là cậu và Y Tự, cả video dài mười mấy phút, nội dung là Y Tự dùng kiếm liên tục đâm vào bụng cậu, sau đó Đường Diệp lên tiếng ngăn lại, cậu thì ôm bụng chui vào một góc, trông rất đáng thương.

Lăng Hàm không ngờ lại có người quay cảnh này lại, hơn nữa từ góc độ quay có thể thấy, đây là người trong đoàn làm phim làm.

Trong đầu cậu lướt qua vẻ mặt lo lắng cùng tức giận của cô gái hậu cần, Lăng Hàm muốn hỏi xem có phải cô làm không, nhưng cậu lập tức dập tắt suy nghĩ này ngay. Bất kể chuyện này có phải do cô làm không thì tốt nhất vẫn không nên truy cứu, dù sao thì video này nhằm vào Y Tự chứ không phải là cậu.

Cậu vốn chỉ định lợi dụng cơ hội này một chút để Đường Diệp đích thân xử lý Y Tụ thôi, không ngờ hiệu quả lại tốt như thế, không ngờ lại có người đứng ra thay cậu. Bằng chứng rành rành ra đó, để xem Y Tụ sẽ xử lý cục diện này thế nào.

Nghĩ đến dáng vẻ sứt đầu bết trán của Y Tụ, Lăng Hàm bỗng cảm thấy vui sướng vô cùng.

Cậu vội tay tắt đèn đầu giường, chui vào chăn chuẩn bị ngủ, điện thoại lại vang lên hai tiếng “tít tít”, báo có tin nhắn mới.

Lăng Hàm phản xạ có điều kiện nghĩ là tin nhắn của người bí ẩn, nhưng cậu lại nghĩ ra cậu đã chặn số của người kia rồi, đáng ra không nhận được tin nhắn của người đó mới phải chứ.

Cậu cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn của Lục Tư Nguyên.

Lăng Hàm bỗng ngồi bật dậy.

Bao nhiêu ngày rồi, đây là tin nhắn đầu tiên mà cậu nhận được từ Lục Tư Nguyên.

Tin nhắn: Cậu không sao chứ?

Lăng Hàm lập tức trả lời: Không sao, vẫn ổn lắm, anh thì sao?

Sau khi gửi, cậu đợi một lát, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên trong căn phòng yên tĩnh khiến cậu giật cả mình. Lăng Hàm cầm máy lên nhìn mới thấy là Lục Tư Nguyên gọi tới.

Cậu vội nghe máy, một giọng nam quen thuộc lại êm tai bay vào tai: “Cậu bị Y Tụ đánh à?”

Lục Tư Nguyên cũng biết chuyện này rồi?

Cậu nhanh chóng phản ứng lại, có lẽ anh cũng đã thấy cái video kia, Lăng Hàm kể lại một lượt chuyện ở phim trường cho anh nghe, nhưng vẫn giấu anh chuyện cậu đã “đò đưa” Chu Bắc Hiền.

Cậu cũng không biết tại sao mà mình phải giấu, nhưng cứ cảm thấy không nói ra thì tốt hơn, Lục Tư Nguyên chắc chắn sẽ rất tức giận. Nghĩ kĩ lại, Chu Bắc Hiền tán mình thì cũng đâu liên quan gì tới Lục Tư Nguyên, Lục Tư Nguyên cũng chẳng phải là gì của mình, dù cậu với Chu Bắc Hiền có thành một đôi thì cũng không đến lượt anh giận.

Nhưng suy cho cùng cậu vẫn thấy chột dạ, không dám nói ra sự thật kia.

Rồi cậu lại nghĩ, cậu không thể nào thành một cặp với Chu Bắc Hiền được, giữa hai người họ chỉ có hận thù, cậu chột dạ cái rắm gì chứ!

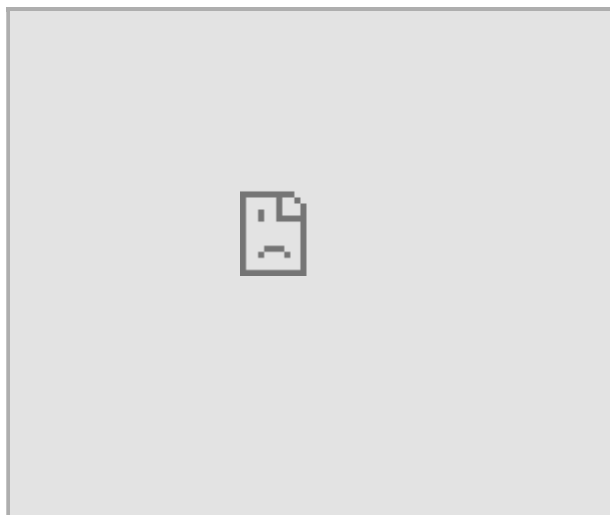
Lòng dần bình lặng lại: "... Tới viện khám rồi, bác sĩ nói không sao cả."

Sau đó cậu lại chuyển chủ đề: "Dạo này chắc anh bận lắm nhỉ?"

"Hết bận rồi." Lục Tư Nguyên đáp.

Lăng Hàm nghe thấy tiếng xe truyền ra từ điện thoại của anh, ngờ vực hỏi: "Vẫn chưa về nhà à?"

"Ừ, phía trước có xe chắn đường, tắc rồi."

Lăng Hàm nghĩ tới việc gần đây chắc anh bận thật, mười một giờ rồi vẫn còn ở ngoài, liền nói: "Chắc gặp phải tên ma men

nào đó rồi, trước tôi ra ngoài ăn đêm, chỗ ăn cơm có người đỗ xe chắn giữa đường, tắc nghẹt hết cả, sau đó thì đánh nhau luôn.”

Hồi đó, cậu ra ngoài đi ăn đêm với bạn thì bị chắn đường, chủ nhân chiếc xe kia chắc say rượu, to gan ngang ngược, một người bạn trong đám của cậu khó chịu mới chạy lên nói lý, không biết thế nào lại thành ra đánh nhau.

“Cậu đánh nhau?”

“Sao thể được! Tốt xấu gì tôi cũng là ngôi sao nổi tiếng, sao có thể đánh nhau được?” Lăng Hàm buột miệng nói.

“Ngôi sao nổi tiếng?”

“À!” Lăng Hàm bịt miệng, bỗng nhớ ra mình không còn là Bạch Tử Sách nữa, cậu cười khan hai tiếng: “Là nghệ sĩ nhỏ, nghệ sĩ nhỏ, nhưng dù gì thì cũng phải chú ý tới hình tượng chứ.”

Lục Tư Nguyên ở đầu dây bên kia không lên tiếng.

Lăng Hàm vừa muốn nói chuyện với anh lại vừa muốn dập điện thoại, nói thì bầu không khí hơi gượng gạo, không nói thì thấy tiếc, hiem lắm người ta mới có được một lần gọi tới hỏi han, cứ vậy mà dập thì tiếc lắm.

“Cậu có vẻ bận lắm nhỉ.” Lục Tư Nguyên nói.

Lăng Hàm đáp: “Vẫn ổn, vẫn ổn.”

Im lặng một hồi, Lục Tư Nguyên nói tiếp: “Bạn đến nổi không gọi được cả cuộc điện thoại?”

Lăng Hàm ngẩn ra, bỗng nghĩ đến chuyện khoảng thời gian này ngày nào cậu cũng mong ngóng Lục Tư Nguyên để ý đến mình, nhưng lại quên mất việc cậu cũng không hề để ý đến anh.

Nghĩ vậy, có vẻ mình cũng có chút sai rồi, đang cân nhắc nên xem trả lời thế nào, điện thoại bỗng truyền đến tiếng “tút tut”, Lục Tư Nguyên dập máy rồi.

Lăng Hàm tưởng anh giận, vội gọi lại, dè dặt nói: “Xin lỗi, là tôi không tốt, là tôi không tốt.”

Tuy cậu cảm thấy chuyện này không phải là lỗi của một mình cậu, cậu không gọi, anh cũng không gọi, hai bên bình đẳng mà, anh giận, tôi đây cũng nào có vui vẻ gì. Nhưng nghĩ đến chuyện đối phương là chủ nhà của mình, có thể nào cũng không thể tỏ vẻ khí thế được, đành nhận lỗi trước.

“Nói xin lỗi là xong à?” Hình như Lục Tư Nguyên đang cười, nhưng nghe kĩ cũng không nghe ra được, Lăng Hàm nghe thấy anh đang nói chuyện với ai đó, một lát sau lại nghe thấy Lục Tư Nguyên nói: “Lúc này tôi không cần thận dập máy mất.”

Ồ.

Lăng Hàm nghĩ, thì ra không giận.

Chương 87: Kinh ngạc

“Nếu rảnh... tôi mời anh bữa cơm đèn bù được không?”

“Lúc nào?”

Lăng Hàm vốn chỉ định khách sáo một câu, không ngờ Lục không tước lại nói thế, cậu đành bảo: “Chờ tôi ở Hoàn Điểm về...”

“Lâu thế á?”

Lăng Hàm nằm xuống giường, cợt nhả: “Anh biết mà, tôi ở Hoàn Điểm ít nhất phải một tháng, nếu anh muốn tôi sớm mời anh đi ăn, trừ khi anh tới Hoàn Điểm.”

Bên kia không nói gì.

Lăng Hàm lật người, cảm thấy rất đặc ý khi trêu được Lục Tư Nguyên một vỏ như vậy.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, nửa đêm nửa hôm, ai lại tới giờ này? Không phải Chu Bắc Hiền đấy chứ? Chắc không phải hán đâu, Chu Bắc Hiền đi rồi mà.

Lăng Hàm bực bội xuống giường, đi ra kéo mạnh cửa, đập vào mắt chính là Lục Tư Nguyên một tay đang kéo hành lý một tay đang cầm điện thoại.

Lăng Hàm tròn tròn mắt.

“Sao, sao lại là anh?”

Lúc này, tay phải cậu cầm điện thoại áp sát vào tai, mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình, tóc tai rối như tổ quạ vì vừa mới lăn lộn trên giường.

Nói ra câu đó xong, cậu liền nghe thấy giọng mình truyền ra từ chiếc điện thoại màu đen của Lục Tư Nguyên, vô cùng kinh

ngạc.

Lục Tư Nguyên mặc một chiếc áo gió cổ đứng màu đen, trông có vẻ bụi bặm nhưng vẫn đẹp trai kinh người, nghe vậy anh khẽ cười nhìn cậu: “Kinh ngạc lắm hả?”

Lăng Hàm thần thờ gật đầu.

“Không mời tôi vào à?”

“À...” Lăng Hàm hoàn hồn lại, vội tránh người ra để Lục Tư Nguyên vào phòng.

Đóng cửa lại, cậu chà tay, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Đi công tác.” Lục Tư Nguyên nhìn lướt qua căn phòng một vòng, chỉ vào chiếc giường trống nói: “Không ai ngủ đúng không?”

Lăng Hàm lắc đầu, do dự một lát mới nói: “Nghe nói có bạn cùng phòng, nhưng không biết bao giờ mới tới.”

“Ồ, mượn một tối trước vậy.” Lục Tư Nguyên mở hành lý, lấy đồ bên trong ra.

Lăng Hàm luống cuống nhìn anh, đến giờ vẫn không tài nào tưởng tượng nổi Lục Tư Nguyên thật sự xuất hiện trước mặt cậu.

Lăng Hàm quay cả một ngày nên rất mệt, Lục Tư Nguyên đi vội tới đây cũng mệt, hai người không nói được gì với nhau nhiều đều đã chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, Lục Tư Nguyên vẫn đang ngủ trên giường, anh nằm nghiêng, da dẻ sáng láng, mũi cao, khiến Lăng Hàm ngứa ngáy muốn sờ thử, cậu phát hiện mình thích Lục Tư Nguyên thật, sau đó nghĩ tới việc người kia nói đã có người mình thích, cậu lại thất vọng không thôi.

Nếu đã không thích, tại sao lại cố tình chạy tới đây chọc tôi chứ?

Lăng Hàm ỉu xiu đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, lại nghĩ người ta đi công tác, căn bản không phải tới tán tỉnh gì mình, cậu lại càng tôn thương hơn.

Tốt xấu gì cũng từng “đồng sàng cộng chăn”, vậy mà chẳng buồn tán tỉnh tôi là sao!

Cậu rón rén thu dọn xong xuôi rồi ra ngoài, vừa tới studio, Lăng Hàm lại có cảm giác mọi người xung quanh hình như đang nhìn cậu bằng ánh mắt quái lạ.

Lăng Hàm không hiểu gì, trực giác cho thấy hình như lại xảy ra chuyện gì mà cậu không biết rồi, lúc cậu đi hóa trang liền tranh thủ thời gian hỏi cô chuyên viên trang điểm Cây Kéo Nhỏ quen thuộc.

“Tại sao mọi người đều nhìn tôi thế?”

Cây Kéo Nhỏ vừa chụp bộ tóc giả dài cho cậu vừa nói:
“Chuyện video chắc cậu biết rồi chứ?”

“Biết.” Nói không biết thì giả quá, còn không bằng cứ thẳng thắn thừa nhận.

“Thế cậu đã lên xem Weibo của Âu Dĩnh chưa?”

Weibo của Âu Dĩnh?

Lăng Hàm nghi hoặc ngẩng đầu, lại bị Cây Kéo Nhỏ vỗ lên đầu: “Đừng nhúc nhích!”

“Tôi chưa xem, Âu Dĩnh sao thế?”

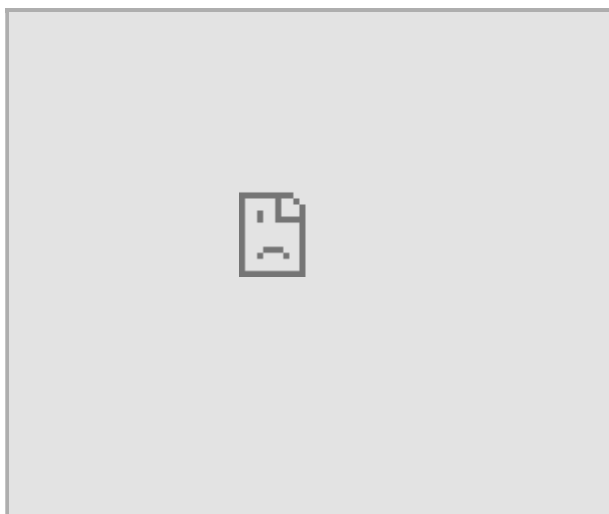
“Xem ra cậu không biết thật.” Cây Kéo Nhỏ nhún vai: “Tôi qua Âu Dĩnh share lại cái video kia, còn nói Y Tự kiêu căng tự đại, từng dùng thủ đoạn đá cậu ra khỏi MV.”

MV?

Lăng Hàm nhớ tới lúc vừa mới sống lại, Chu Thành có giúp cậu tìm kế mưu sinh – Quay MV của Y Tự.

“À, cái đó à.” Lăng Hàm bừng tỉnh đại ngộ, nhưng lại kinh

ngạc: “Âu Dĩnh nói chuyện đó ra á?”

Cây Kéo Nhỏ vốn đang giúp cậu sửa tóc liền dừng lại, hưng phấn tì lên vai cậu, hóng hót: “Nói như vậy, những điều Âu Dĩnh nói đều là thật à?”

Lăng Hàm nhún vai, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Cặp mắt to tròn của Cây Kéo Nhỏ đảo quanh, cô thẳng người dậy: “Xem ra là thật rồi, không ngờ Y Tự lại là người như vậy... Tôi cũng cảm thấy cậu ta có gì đó đối địch với cậu, rốt cuộc cậu đã làm gì khiến cậu ta cứ suốt ngày như vậy với cậu thế?”

“Không có, chắc chỉ hiểu lầm gì đó thôi.” Lăng Hàm cũng không biết tại sao Y Tự lại ghét mình như thế, dạo gần đây vì Chu Bắc Hiền có ý tán tỉnh mình khiến cậu ta ghen tức thì hiểu được, nhưng mới gặp mặt, cậu chẳng làm gì cũng bị cậu ta khó chịu mà.

“Sáng hôm nay, tất cả mọi người đều đoán thử xem là ai đăng video kia, cậu đoán là ai?” Ánh mắt của Cây Kéo Nhỏ hóng hót sáng long lanh.

Cuối cùng Lăng Hàm cũng hiểu tại sao mọi người đều nhìn cậu như vậy rồi, chắc để đoán xem là ai đăng cái video đó, có khi còn nghĩ liệu có phải kể để mình hại Y Tự không cũng nên.

Nhưng cậu không ngờ Âu Dĩnh cư nhiên lại nhân cơ hội này để tung lịch sử đen tối của Y Tự ra, cậu biết Âu Dĩnh ghét Y Tự, cô và cậu khi ấy “kết duyên” với nhau cũng vì lý do cả hai người đều ghét cậu ta.

Với địa vị của Âu Dĩnh lúc này, lời chỉ trích của cô tuyệt đối rất có sức mạnh.

Lăng Hàm cảm thấy Âu Dĩnh giúp mình đánh úp Y Tự một phát này quá sung sướng, nhưng cậu không ngờ “chuyện video” lại gây ra ảnh hưởng lớn đến như vậy.

Một viên đá ném xuống mặt hồ, vén lên bao ngọn sóng, sau chuyện tối qua Âu Dĩnh tung ra, bỗng có rất nhiều “nhân sĩ biết chuyện” lũ lượt chui ra chỉ trích Y Tự những chuyện như “tự đại”, “ngạo mạn”, “ức hiếp người khác”, “cướp vai”... Lăng Hàm bỗng đánh hơi được mùi thủ đoạn của ai đó trong đây, giống trước kia lúc cậu dính scandal, tất cả mọi người bỗng nhao nhao ra phơi bày lịch sử đen tối trước đây của cậu.

Đến khoảng mười giờ sáng, Đường Diệp vẫn chưa tới, Y Tự cũng không tới. Lăng Hàm chờ ở phim trường thấy chán, liền hỏi cô nhân viên hậu cần Tiểu Hồ Ly cũng đang nhàn rỗi như mình: “Sao đạo diễn Đường vẫn chưa tới nhỉ?”

“Đi họp rồi.” Mặt Tiểu Hồ Ly sáng lên, hỏi gì đáp nấy: “Nữ chính và nam thứ hai nảy sinh mâu thuẫn, ông ấy muốn xử lý ôn hòa chuyện này.”

Xử lý ôn hòa kiểu gì?

Lăng Hàm hơi ngờ ngợ.

Có lẽ nhìn ra vẻ nghi hoặc của cậu, cô hậu cần trả lời đơn giản: “Chắc sẽ phải đổi diễn viên đấy.”

Lăng Hàm trầm mặc suy tư, lời của Tiểu Hồ Ly rất sâu xa, chẳng lẽ Đường Diệp có suy nghĩ này thật?

Nhớ lại những ngày tháng từng qua lại với Đường Diệp trước kia, Lăng Hàm cảm thấy nếu Đường Diệp quyết tâm muốn đổi diễn viên, ông cũng có thể làm được. Mâu chốt nằm ở chỗ phải xem thái độ của bên đầu tư là GMG, cũng phải xem thái độ của Chu Bắc Hiên nữa. Y Tự dựa dẫm Chu Bắc Hiên, giờ

nếu Chu Bắc Hiền từ bỏ Y Tự, Y Tự rất có khả năng sẽ mất vai diễn này. Nếu Chu Bắc Hiền muốn bảo vệ cậu ta, vậy thì Đường Diệp sẽ giữ cậu ta lại.

Tuy không có nhân vật chính ở đây, mọi người bắt đầu quay các cảnh không quan trọng của các diễn viên khác, nhưng tâm tư của các nhân viên thì vẫn chưa quay về với công việc, rảnh rỗi lại bàn tán nhau, trong vấn đề thảo luận lúc nào cũng xoay quanh Y Tự với Lăng Hàm.

Thân là nguồn cơn của đồng tin đồn, Lăng Hàm muốn tránh hiềm nghi nên đứng trong một góc phía xa cúi đầu nghịch điện thoại, cố gắng để mình trông có vẻ say sưa trong thế giới điện thoại, để người ta không bắt chuyện với cậu.

Cậu rất mong Y Tự có thể biến khỏi đây, nếu có thể không ở chung đoàn làm phim với cậu ta thì đúng là tốt đẹp biết mấy!

Chương 88: Đánh nhau

Cậu không ngừng lướt Weibo, tin tức, vì có Âu Dĩnh dẫn đầu làn sóng, thêm việc có người cố tình đẩy chuyện này lên cao, có những ngôi sao nhỏ trước đây bị ức hiếp cũng nhảy ra chỉ trích Y Tự. Nhất thời, Y Tự bỗng trở thành đối tượng đả kích của mọi người.

Nhưng chuyện video cũng nhanh chóng được đè xuống, đồng thời biến mất khỏi từ khóa tìm kiếm.

Lòng Lắng Hàm chùng xuống, cậu biết GMG ra tay bảo vệ Y Tự rồi.

Một công ty quản lý coi nghệ sĩ làm hàng hóa như GMG, lúc nghệ sĩ xảy ra chuyện sẽ căn cứ vào tổn thất và tiềm lực lợi ích để quyết định xem có cứu nghệ sĩ đó không, ví dụ như vụ mâu thuẫn trước đây của cậu với Thường Hoan, GMG thà làm trái lương tâm bảo vệ Thường Hoan cũng không chịu đứng về phía cậu. Hôm nay, bên đó lại ra tay giúp đỡ Y Tự, chắc chắn là muốn giữ cậu ta rồi.

Điều đó cũng đúng thôi, trước mắt Chu Bắc Hiền chủ lực nâng đỡ Y Tự, muốn xây dựng cậu ta trở thành ngôi sao lớn giống như Bạch Tử Sách, bước đầu đã có hiệu quả, không thể vào thời khắc quan trọng thế này mà kéo Y Tự rớt đài được.

Sau khi lịch sử đen tối của Y Tự được đè xuống, các tuyên truyền về bộ phim “Vô Huyền” cũng lũ lượt được tung ra. Trong đó, còn đầy điểm sáng là tình tiết giữa mối quan hệ giữa nhân vật nam thứ hai do Y Tự đóng và nam thứ ba do Lắng Hàm đóng ra, về sau hai người xích mích thành thù, mối quan hệ trở nên tồi tệ. Phương hướng tuyên truyền rõ ràng là muốn trộn lẫn scandal đời thật và tình tiết trong phim của hai người vào với nhau, xào nấu thành giả tưởng giữa hai người.

“Bên ngoài có nhiều phóng viên lắm.” Cây Kéo Nhỏ lén chạy tới chỗ Lắng Hàm: “Chắc tới đề moi tin.”

Lăng Hàm “ừ” một tiếng, không có phản ứng gì. Chuyện này cũng bình thường thôi, chớ sẵn bây giờ lúc nào chẳng thính, họ không tới mới khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Tới mười một giờ, Đường Diệp quay lại, Y Tự mang theo nụ cười gượng gạo đi cạnh ông. Trước ánh mắt của nhiều người, Đường Diệp bình tĩnh, tự nhiên hô hào mọi người bước vào quay phim theo đúng tiến độ. Lăng Hàm vừa nhìn ánh mắt ông liền biết nguyện vọng muốn đuổi Y Tự cắt khỏi đây tan thành mây khói rồi.

Có Đường Diệp ở đây, mọi người làm như không có gì xảy ra, quay về công việc của mình, trưng ra cái vẻ “tôi không biết gì hết”, “tôi chẳng hóng hớt gì cả”.

“Lăng Hàm.”

Lúc Đường Diệp đi vào, Lăng Hàm đã đứng dậy, nhưng cậu chân chừ không đi qua đó, có vẻ Đường Diệp chú ý thấy cậu liền vẫy tay với cậu: “Qua đây với tôi.”

Lăng Hàm ngờ ngợ, đi theo ông vào một góc không người, Đường Diệp nói: “Tôi biết cậu và Y Tự có mâu thuẫn với nhau.”

Ông đưa tay lên ngăn lời Lăng Hàm định nói lại: “Tôi biết cậu định nói gì, cậu không cần phải giải thích gì cả, tôi không quan tâm, cũng không muốn biết. Tôi chỉ yêu cầu cậu nhớ một điều, vấn đề giữa cậu và Y Tự đã làm ảnh hưởng tới cả đoàn làm phim của chúng tôi.”

Lăng Hàm ngậm miệng, thật ra Đường Diệp nói đúng, giờ có nói gì thì cũng vẫn rất cứng nhắc, mâu thuẫn của cậu và Y Tự gây ảnh hưởng tới đoàn làm phim là chuyện ván đã đóng thuyền, không thể chối cãi được.

“Tôi xin lỗi.” Rõ ràng Đường Diệp đã cho cậu cơ hội để cậu có được vai diễn này, nhưng vì chuyện của cậu với Y Tự mà lại làm ảnh hưởng tới Đường Diệp, Lăng Hàm cảm thấy rất áy náy.

“Không cần phải xin lỗi.” Đường Diệp xua tay, dịu dàng nói:

“Lát nữa sẽ có người vào đây chụp ảnh, nhớ phải duy trì hòa bình với Y Tự đây.”

Ồ, thì ra là cố tình muốn đánh tiếng trước.

Biết được mục đích của ông, Lăng Hàm khẽ thở dài, cậu thì có thể phối hợp, chỉ là không biết bên phía Y Tự...

Đường Diệp như nhìn ra nghi vấn của cậu, ông nói: “Tôi đã dặn Y Tự rồi.”

Có Đường Diệp bảo đảm, Lăng Hàm cũng yên tâm hơn.

Một lúc lâu sau, Âu Dĩnh mặc váy đen và Tất Thâm mới bận rộn ở ngoài cũng đã tới, Lăng Hàm và Âu Dĩnh đưa mắt nhìn nhau, từ trong mắt cô, cậu có thể nhìn ra được việc cô cũng đã được dặn dò trước rồi.

Cho nên cuộc họp ban nãy để đưa ra quyết định xây dựng một ê kíp thân thiết vui vẻ với nhau sao?

Lăng Hàm cạn lời nhìn trời.

Quay về phim trường, Lăng Hàm, Âu Dĩnh, Y Tự cứng nhắc đến mức có mù cũng nhìn ra, may mà ở giữa có Tất Thâm có EQ cao giảng hòa, khiến bầu không khí không bị gượng gạo quá.

Sau đó, Âu Dĩnh và Lăng Hàm xếp hàng đi đến phòng trang điểm, bỗng có người đi nhanh, chen vào giữa Lăng Hàm và Âu Dĩnh, khiến Âu Dĩnh đang đi đôi guốc cao mười hai phân suýt thì bị ngã.

“Cậu!” Âu Dĩnh được Lăng Hàm đỡ lấy, thấy người đi qua là Y Tự, cô dựng ngược cả lông mày: “Không biết đi đường cho đàng hoàng à!”

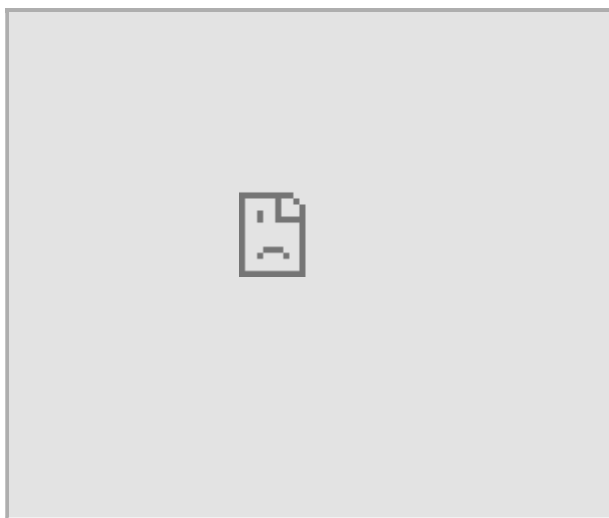
Y Tự chậm rãi quay qua, ánh mắt lạnh lùng, kiêu ngạo: “Chó ngoan không chắn đường.”

Âu Dĩnh tức đến mức suýt thì phun máu, vành mắt đỏ lên, cơ thể mảnh mai khẽ run.

“Lại bắt đầu giả bộ yếu đuối đây à?” Y Tự quay lại, lạnh lùng

nhìn Âu Dĩnh: “Là cô hại tôi trước, giờ lại trưng ra cái vẻ kẻ bị hại cho ai xem?”

Cậu ta còn giả bộ nhìn trái ngó phải, nhún vai nói: “Có phải lại tìm ai đó lên quay lại không? Quay đi! Tôi chờ xem đấy! Nào, từ từ mà quay, nói cho cả thế giới này Y Tụ tôi đây ghét con khốn như cô thế nào!”

Lăng Hàm cau mày, đang định nói gì đó thì Y Tụ đã chỉ thẳng vào mũi cậu mắng: “Còn mày nữa đấy! Mày với con khốn này cùng một giuộc với nhau, lòng dạ độc ác, thủ đoạn dơ bẩn gì cũng muốn dùng hết!”

“Cậu quá quắt nó vừa thôi!” Âu Dĩnh tròn tròn mắt, xua mạnh tay, như thể làm thế có thể đuổi được Y Tụ đi vậy.

Trong phòng hóa trang, chỉ có Cây Kéo Nhỏ với một stylist khác đang tròn mắt nhìn ba người họ cãi nhau.

“Đừng tưởng tôi không biết cô làm những chuyện bẩn thỉu gì? Cô từng ngủ với lão sếp của Chính Hợp Thanh Mỹ, còn từng ngủ với Thái tử của Long Hưng, giờ kim chủ là ai ấy nhỉ? À, hình như là lão tổng của Gia Di đúng không? Được lắm, có muốn tôi tung những chuyện này của cô ra cho cả thế giới này biết không! Con đi bao thằng cười như cô, có dám thừa nhận không!”

“Chát” một tiếng, tất cả mọi người trong phòng trang điểm đều ngẩn ra, cứ như ai đó vừa ấn công tắc dừng, mọi người đều đơ

ra tại chỗ.

Mặt Y Tự lệch sang một bên, trên gương mặt trắng nõn dần hiện lên dấu năm ngón tay rõ ràng.

Tay Lăng Hàm giơ cao trên không.

Âu Dĩnh vì tức giận mà vẫn giữ nguyên tay xua đuổi trước ngực.

Thời gian như ngừng lại, qua năm giây, Y Tự không tin nổi sờ sờ mặt mình, từ từ ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Lăng Hàm: “Mày... đánh tao?”

Mặt Lăng Hàm lạnh tanh, không có cảm giác căm ghét, không hưng phấn, không ai có thể nhìn ra được điều gì ở cậu, chỉ có đôi mắt trở nên thâm trầm, như bầu trời sao, ẩn chứa một ngọn lửa giận.

“Đúng, là tôi đánh cậu.” Cậu từ từ thu tay lại, cái tát này cậu đã muốn tát từ kiếp trước rồi.

“Mày đánh tao?” Y Tự vẫn không tin nổi, bất ngờ, kinh ngạc đến mức không thể chấp nhận nổi sự thật.

“Đúng, tôi không chỉ đánh cậu, còn muốn đạp cậu nữa kia.” Sau đó cậu nhấc chân, đạp thẳng vào bụng Y Tự.

Một đạp này là để trả thù cho những cú đâm ở bụng.

Y Tự hoàn toàn không ngờ được Lăng Hàm vẫn còn đánh người, không phòng bị lại nhận thêm một đạp, cậu ta ôm bụng kêu lên một tiếng, ngã xuống đất co ro cả người.

Lúc này, ba người còn lại trong phòng đã hoàn toàn sững sờ, vội chạy tới vây lấy Y Tự.

Chương 89: Giải thích

“Cậu không sao chứ?” Cây Kéo Nhỏ khuyu xuống, hoảng hốt hỏi Y Tụ. Stylist còn lại cũng luống cuống tay chân đứng bên cạnh, không biết nên làm gì.

Âu Dĩnh chạy hai bước về phía Y Tụ rồi dừng lại, cô quay người, kéo cánh Lãng Hàm, khản giọng hét lên: “Sao cậu lại đánh cậu ta?”

Lãng Hàm kéo tay cô rồi nói: “Nếu tôi không ra tay, cô sẽ đánh cậu ta.”

Âu Dĩnh sững sờ, đôi mắt to tròn bỗng rung rung ngập nước.

“Đừng sợ, loại người này đáng đánh.” Lãng Hàm sợ nhất là con gái khóc, cậu vụng về an ủi: “Tôi không đánh mạnh, cậu ta không chết được đâu.”

“Cái tên ngốc này!” Âu Dĩnh đâm lên bả vai Lãng Hàm, khóc: “Cậu có biết cậu ta là ai không? Cậu ta là người tình của Chu Bắc Hiền đây! Sau này cậu còn muốn ở lại cái giới giải trí này nữa không?”

Cây Kéo Nhỏ vốn đang ngồi xuống xem xét Y Tụ, nghe thấy vậy kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Thật sao? Y Tụ thật sự là tình nhân của Chu Bắc Hiền à?”

Lãng Hàm thật sự rất phục, giờ phút này rồi mà cô ấy còn hóng hớt như thế, cậu thở dài: “Đưa cậu ta đi viện đi.”

Xúc động nhất thời như ma làm, đánh cậu ta một trận thế này chắc sẽ có rắc rối. Nhưng cậu không hối hận vì đã ra mặt thay Âu Dĩnh, Âu Dĩnh đã giúp cậu không ít việc, lần này nếu không phải muốn giúp cậu nói dối thì cô ấy cũng sẽ không gây thù chuốc oán với Y Tụ đến mức thế này.

Nhưng cậu thấy rất bất ngờ vì chuyện Âu Dĩnh biết thân phận của Y Tụ, càng bất ngờ hơn khi cô ấy biết mà vẫn dám đối

chơi với cậu ta.

“Xảy ra chuyện gì à?” Ngoài cửa có một giọng nói quen thuộc truyền tới khiến cho cả năm người ở trong phòng đều phải quay lại.

Có hai người đứng ngoài cửa, một người là Đường Diệp, người còn lại là... Lục Tư Nguyên.

Mặt Đường Diệp tái lại, rõ ràng vô cùng tức giận. Cũng phải thôi, vừa mới dẫn mọi người phải hòa hợp với nhau, quay người một cái đã đánh nhau rồi, như vậy có ông sếp nào mà vui nổi chứ.

Thần sắc của Lục Tư Nguyên rất khó lường, anh chỉ lạnh nhạt liếc Y Tự một cái, sau đó lại quay qua nhìn Lăng Hàm và Âu Dĩnh.

Có lẽ phụ nữ vốn yếu đuối nhất gan, thấy Đường Diệp hùng hổ như vậy, Âu Dĩnh tự nghĩ mình sai liền theo phản xạ kéo lấy Lăng Hàm trốn ra sau lưng cậu.

Lục Tư Nguyên thấy vậy, vẻ mặt thoáng thay đổi.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Lăng Hàm đã chuẩn bị sẵn lời lẽ để đáp trả, cậu cướp lời Đường Diệp: “Đạo diễn Đường, thật sự rất xin lỗi, là tôi không nhịn được con giận nên mới ra tay đánh người...”

“Rõ ràng là cậu ta chửi chúng ta trước mà!” Âu Dĩnh vội đứng ra bảo vệ Lăng Hàm, cô cuống cuống nói: “Đạo diễn Đường, chuyện này tôi có thể làm chứng, là Y Tự quá đáng, cậu ta khiêu khích chúng tôi trước, còn chửi chúng tôi nữa...”

Giống như sợ Đường Diệp không tin, cô lại quay sang xin Cây Kéo Nhỏ làm chứng: “Hai người cũng có mặt, tôi nói không sai đúng không?”

Cây Kéo Nhỏ gật mạnh đầu, stylist đứng cạnh cô vốn đang hơi do dự, nhưng thấy Cây Kéo Nhỏ gật đầu cũng khẽ gật theo.

“Không phải! Là nó đánh tôi trước!” Y Tự bị bơ, chật vật bỏ

dậy, chỉ Lăng Hàm mắng: “Đạo diễn Đường, là nó đánh tôi trước, cô tình muốn trả thù tôi!”

Âu Dĩnh tức đến mức giậm chân: “Y Tự, cậu còn chút thể diện nào nữa không thế hả? Rõ ràng là cậu chửi chúng tôi trước...”

“Tôi nói vài câu nói thật thì sao chứ?” Y Tự lạnh lùng nói: “Tôi có nói gì quá đáng không?”

Âu Dĩnh hé miệng nhưng lại mím chặt lại, không nói được lời nào.

Lăng Hàm biết mình đánh người trước là đuối lý rồi, cậu không giải thích gì, cúi đầu tự kiểm điểm, dù sao lời Âu Dĩnh nói ra cũng thuyết phục hơn cậu. Cậu lén nhìn sắc mặt Lục Tư Nguyên, đúng lúc Lục Tư Nguyên đang nhìn cậu, cậu vội quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Vẻ mặt đó... Ừm, tóm lại là không vui vẻ chút nào.

“Thật ra, tôi cũng đã đứng ở bên ngoài được một lúc rồi...”
Lục Tư Nguyên nãy giờ không nói gì, lúc này lại lên tiếng: “Cũng thấy mọi việc xảy ra, Y Tự gây sự trước rồi Lăng Hàm đánh người, ai cũng sai hết.”

Y Tự tức giận trợn trừng mắt: “Ý anh là tôi sai sao? Ra tay đánh người giờ còn có lý nữa hả?”

Lục Tư Nguyên hơi nhú mày, ánh mắt lạnh dần.

Lăng Hàm không thể ngồi yên chờ chết, bỗng cười lạnh một tiếng: “Y Tự, chắc cậu không biết đâu nhỉ, chuyện vừa nãy tôi đã thu âm lại hết cả rồi, nếu để cả thế giới này biết cậu chửi Âu Dĩnh những lời lẽ đó, tôi tin sẽ có rất nhiều người đồng ý đề tôi tấn cậu đấy.”

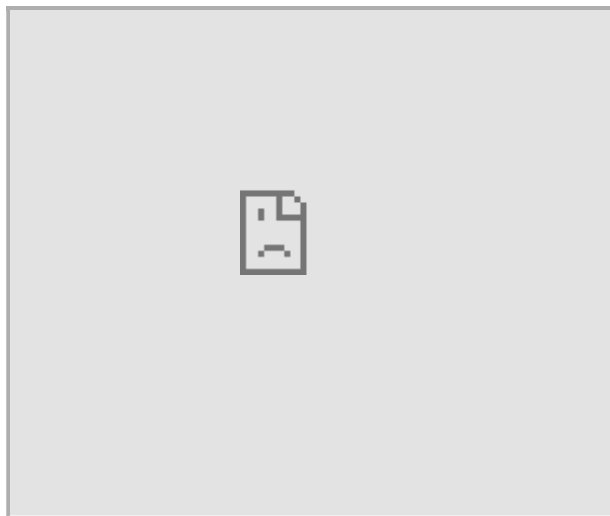
Mọi người sửng ra.

Âu Dĩnh chông nạnh nói: “Tốt quá, tôi sẽ kiện cậu ta tội phỉ báng!”

Lăng Hàm nhướn mày: “Cậu ta không chỉ phỉ báng cô, còn phỉ báng cả lão tổng của Chính Hợp Thanh Mỹ và Thái tử của Long Hưng nữa.”

Âu Dĩnh ngăn người, sau đó lại phụ họa: “Đúng đúng đúng, suýt nữa thì tôi quên mất!”

Y Tự dám gây sự với Âu Dĩnh nhưng chắc chắn không dám chọc tới Chính Hợp Thanh Mỹ và Thái tử của Long Hưng, đặc biệt là cái người ở Long Hưng kia, làm chuyện gì cũng không biết kiêng kị, không sợ trời không sợ đất, chọc vào anh ta, cả đời này đừng hòng sống yên. Sắc mặt Y Tự khế thay đổi, cuối cùng đành mạnh miệng: “Tao không tin là mày đã thu âm.”

“Có muốn nghe thử không?” Lăng Hàm móc điện thoại ra.

“Được rồi, được rồi, chuyện này kết thúc tại đây, các người quên là còn ông già này ở đây rồi hả?” Đường Diệp tức giận, chấp tay sau lưng đi đến bên cạnh Y Tự: “Cậu còn muốn nằm đó bao lâu nữa?”

Y Tự cắn răng, chắc biết mình không làm gì được nữa đành bỏ dậy, phúi bụi trên người, hung hăng trừng mắt với Lăng Hàm.

Có Lục Tư Nguyên và Đường Diệp ở đây, Y Tự có điên cuồng đến đâu đi nữa cũng không dám thật sự làm gì, cậu ta miết nắm đấm, mặt mũi xanh mét.

“Vừa mới bảo các người hòa hợp với nhau xong thì đã đánh nhau rồi, xem ra các cô các cậu không coi lời tôi nói là gì đúng không?”

Giọng của Đường Diệp rất thấp, trong đó còn xen lẫn cả sự tức giận dễ nhận thấy.

Mọi người vội im bật, cúi đầu nghe mắng.

Đường Diệp lắc đầu, nói với Lục Tư Nguyên: “Đề cậu chê cười rồi.”

Lục Tư Nguyên cũng cười lại với ông: “Lăng Hàm và Y Tự là nghệ sĩ của GMG, khiến ông chê cười rồi mới đúng.”

Đường Diệp nhìn mọi người một lượt, trầm giọng nói: “Chuyện này dừng ở đây, không ai được nhắc tới nữa.”

Có lời cảnh cáo nặng đô của Đường Diệp, Y Tự dù không cam tâm cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Lăng Hàm khẽ thở dài, may quá, xem như qua cửa rồi.

Đánh nhau te tua mà vẫn phải giả bộ làm bạn, Y Tự, Lăng Hàm, Âu Dĩnh không thấy thoải mái chút nào, trong suốt quá trình tạo hình, mọi người đều như biến thành kẻ câm, một mực im lặng.

Chờ đến lúc quay về phim trường làm việc, ba người lại phải ở chung một chỗ thì khó chịu mức nào không cần nói cũng đủ biết.

Một lát sau, Lăng Hàm thấy có một người trung niên đi vào, tay cầm máy ảnh, lúc vào rồi cũng chỉ lẳng lặng đứng ở một góc không bắt mắt.

Ba người vốn đang ở thế giương cung bạt kiếm nhất thời xốc lại tinh thần, lời diễn xuất trăm điểm của mình ra, chuyển đổi trạng thái từ sát khí sang cười nói ha hả, từ kẻ thù sống chết liền hóa thành bạn bè thân thiết.

Lăng Hàm phải cảm ơn Tất Thâm, nếu không phải có Tất Thâm đứng ở giữa chọc cười, âm thầm điều chỉnh bầu không khí thì chắc chỗ này sẽ gượng gạo chết mất.

Chương 90: Nói chuyện điện thoại

Không ít người biết chuyện, ánh mắt đều xen lẫn vẻ kỳ quái. Mượn lời của Tiểu Hồ Ly nói thì là thế này: “Đột nhiên hiểu được sự khác nhau giữa cười giả và cười thật, cũng biết được diễn xuất của ai là tốt nhất.”

Người phóng viên kia chụp ảnh xong liền tung ngay lên mạng bài viết Lăng Hàm và Y Tự cười nói với nhau, tiêu đề viết “Mối quan hệ giữa các tiểu thít tươi bất hòa? Tin đồn không cần phá cũng tự vỡ”, đính kèm theo đó là bức ảnh Lăng Hàm và Y Tự đang ngồi cạnh nhau cười cười nói nói.

Lăng Hàm: “...”

OK, xem ra quan hệ cũng không tồi. May da mặt Y Tự dày, người khác cũng không thấy được vết năm ngón tay.

Bài viết này viết bậy viết bạ nói hai người như anh em ruột thịt trong công ty, làm Lăng Hàm còn tưởng mình và Y Tự có quan hệ vững chãi như thế thật.

Các bộ phận truyền thông khác cũng dùng bài viết này thay thế cho các tin tức về chuyện video trước đó. Đến đây, Lăng Hàm có thể biết rõ được Y Tự được GMG giữ lại chắc rồi. Nhưng vì trước đó có chuyện của Âu Dĩnh, lại bị những ngôi sao nhỏ khác làm chứng, Lăng Hàm cũng biết GMG có thể đề được chuyện này xuống trong chốc lát nhưng không thể đề được suốt đời, danh tiếng của Y Tự chắc chắn bị ảnh hưởng nặng nề rồi.

Không ai có thể hiểu được sức nặng mạng tính hủy hoại của internet hơn Lăng Hàm, kiếp trước, kiếp này, chuyện xấu không ngừng bám riết lấy cậu. Dù sau này Y Tự có trở thành nghệ sĩ mang tầm cỡ quốc tế thì những lịch sử đen tối này cũng sẽ quán lấy cậu ta cả đời.

Hơn nữa còn rất nhiều tin xấu.

Những lời chỉ trích kiểu như “mắc bệnh sao”, “bắt nạt người mới”, “kiêu căng tự đại”,... không thể đánh đổ được Y TỰ, dù sao thì những tội đó cũng không phải là không thể tha thứ được, nhưng cũng sẽ không để cậu ta dễ sống.

Lăng Hàm trầm tư quay về phòng ở khách sạn, cậu mở cửa phát hiện phòng vẫn còn sáng, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ mình quên tắt đèn, nhưng phản ứng tiếp theo là nhớ ra trong phòng còn người nữa.

Lục Tư Nguyên đang gọi điện thoại ngoài ban công, tấm rèm xanh lam che mắt cửa sổ, Lăng Hàm theo bản năng bước thật khẽ, sợ làm phiền tới anh.

Qua khe hở của rèm cửa, Lăng Hàm nhìn thấy anh đang đứng quay lưng về phía mình, có vẻ như không chú ý thấy cậu đã quay về.

“Được, tôi hiểu rồi... Yên tâm... hai ngày nữa tôi sẽ về...”

Một giọng nói nhẹ nhàng bay vào tai.

“Tung scandal? Ồ, tiếp tục... đả tố Chu Bắc Hiền á?” Lục Tư Nguyên cười: “Tôi phải sợ sẽ đả tố anh ta sao?”

Bên kia điện thoại nói gì đó, Lục Tư Nguyên lại cười: “Quan tâm tới GMG làm gì? Không ai tra ra chúng ta đâu...”

“Đừng có quá đáng... Không có bằng chứng thì đừng có nói linh tinh gì vội...”

“... Dạy dỗ một bài học nhỏ là được...”

Lăng Hàm sửng người.

Scandal, Chu Bắc Hiền, GMG... Những từ khóa này khiến đầu óc Lăng Hàm nhanh chóng vận chuyển, cậu không tự chủ được mà nghĩ đến những lời Âu Dĩnh công kích Y TỰ, có người thầm tung tin về Y TỰ...

Chẳng lẽ là Lục Tư Nguyên làm?

Không, không thể nào?

Sao anh ta phải làm như vậy?

Lục Tư Nguyên gọi điện thoại xong, anh cắt điện thoại đi rồi quay lại, đẩy cửa kính đi vào. Vừa vào liền thấy Lăng Hàm đứng cạnh cửa sổ, thấy hơi giật mình, anh nhướn mày: “Cậu nghe thấy hết rồi à?”

Lăng Hàm do dự một hồi, khẽ gật.

Lục Tư Nguyên khẽ cười: “Chắc giờ cậu đang muốn hỏi tại sao tôi lại phải nhắm vào Y Tụ đúng không?”

Lăng Hàm gật gật.

Lục Tư Nguyên trả lời: “Tôi ghét cậu ta, muốn cho cậu ta một bài học.”

“...”

“Cậu muốn hỏi tại sao tôi ghét cậu ta?”

Lăng Hàm lại gật đầu, cảm thấy cuộc đối thoại này dường như đều nằm trong lòng bàn tay của Lục Tư Nguyên.

“Vì Bạch Tử Sách.” Lục Tư Nguyên tự hỏi tự trả lời, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi ghét cậu ta vì Bạch Tử Sách.”

Lăng Hàm sững sờ, hoàn toàn không biết nên nói gì. Cậu không dám tin, cậu cứ tưởng Lục Tư Nguyên ghét Y Tụ là vì Chu Bắc Hiền, nhưng không ngờ lại là vì Bạch Tử Sách.

Vậy có nghĩa là, Lục Tư Nguyên thật sự là fan của Bạch Tử Sách sao?

Vì quá sốc, cậu không hề chú ý thấy Lục Tư Nguyên đang rất cẩn thận quan sát sắc mặt của cậu.

Như thể nhìn ra nghi vấn của cậu, Lục Tư Nguyên lại thông thả nói: “Chắc cậu không biết đâu nhỉ, Bạch Tử Sách và Chu Bắc Hiền từng là người yêu của nhau.”

Lúc nói tới đây, ánh mắt của anh khóa chặt vào Lăng Hàm,

một cái chớp mắt cũng không có.

“Thật á?” Lăng Hàm bày ra vẻ mặt kinh ngạc như thật, lúc sống lại, cậu đã từng tưởng tượng thử những phản ứng khi nghe thấy tin tức kiều này, cho nên biểu cảm rất tự nhiên. Nhưng không biết vì lý do gì, trong ánh mắt của Lục Tư Nguyên lại thoáng qua vẻ thất vọng. Lăng Hàm không biết tại sao anh lại thất vọng, lúc cậu đang muốn nhìn kĩ lại thì ánh mắt của anh đã quay lại vẻ bình thường.

“Sau đó Chu Bắc Hiền thích Y Tự, chia tay với Bạch Tử Sách, hại Bạch Tử Sách chết vì tai nạn xe. Đối với tôi, Bạch Tử Sách là một người bạn rất rất tốt, cho nên tôi ghét bọn họ, giờ thì cậu hiểu rồi chứ?” Lục Tư Nguyên nhàn nhạt nói.

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm hơi xoắn xuýt, cậu rất muốn nói chuyện Bạch Tử Sách bị tai nạn xe căn bản không phải là vì bị kẻ thứ ba xen vào chuyện tình cảm, mà vì bị lừa vào bẫy, mất hết tâm trạng nên không cẩn thận mới đi gặp Diêm Vương. Nhưng giờ cậu không phải là Bạch Tử Sách, không tiện nói ra. Hơn nữa, sao cậu không biết chuyện Lục Tư Nguyên và Bạch Tử Sách là bạn rất thân với nhau nhỉ? Hai người phải ghét bỏ nhau mới đúng chứ!

Chắc vì vẻ mặt của Lăng Hàm quá kỳ quái, Lục Tư Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu: “Được rồi, tôi thừa nhận, quan hệ giữa tôi và Bạch Tử Sách không tốt lắm, là tôi đơn phương nghĩ cậu ấy

là bạn tôi, chắc cậu ấy không biết điều này.”

Lăng Hàm: “...”

Anh giai à, anh thể hiện quá kín đáo, có quý mới biết là anh muốn làm bạn với tôi ấy!

Phỉ nhỏ xong, vẻ mặt Lăng Hàm giãn ra, trực giác của cậu mách bảo Lục Tư Nguyên không hề nói dối. Liên hệ với một đồng sách ảnh và đồ dùng liên quan tới Bạch Tử Sách mà Lục Tư Nguyên sưu tầm trước đó, lời nói của Lục Tư Nguyên lại đáng tin hơn mấy phần.

“Còn nữa, quan hệ giữa tôi với Chu Bắc Hiền cũng không ra làm sao, cho nên nếu có thể đả kích anh ta và tình nhân của anh ta thì tội gì không làm? Hơn nữa, lần này tôi cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền thôi.”

Thuận nước đẩy thuyền?

Anh thuận nước đẩy thuyền thế này suýt khiến Y Tụ thành con chuột ngoài đường rồi đây.

Lăng Hàm run bắn người, Lục Tư Nguyên lúc nào cũng trung ra cái vẻ lạnh lùng không quan tâm tới người khác, thì ra lòng dạ lại đen tối như hạt mè thế này. Kiểu người như anh không nên đắc tội là tốt nhất...

“Đang nghĩ gì thế?”

Giọng nói quỵn rũ của anh khiến Lăng Hàm hoàn hồn lại, cậu vội đáp: “Không có gì.”

“Thật à?” Dưới ánh mắt bức thiết của Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm chỉ chịu đựng được hai giây rồi miễn cưỡng nói: “Tôi đang nghĩ đến chuyện của Bạch Tử Sách.”

“Ồ?”

“Tôi biết anh là fan của anh ấy mà, chuyện này... tôi nghe nói... năm đó chuyện Bạch Tử Sách gọi trai bao là bị người ta hãm hại...” Gần đây, thám tử tư không cung cấp được nhiều thông tin cho Lăng Hàm, Lăng Hàm hơi lo lắng, giờ thấy Lục Tư Nguyên đề tâm tới chuyện của Bạch Tử Sách, cậu liền buột

miệng nói ra.

“Hãm hại?” Ánh mắt của Lục Tư Nguyên nhất thời sầm xuống: “Ai hại?”

“Không biết nữa.” Giờ cậu không phải là Bạch Tử Sách, không tiện nói thẳng, hơn nữa đến chính bản thân cậu cũng thấy hơi mờ mịt lung... Haiz, tự dưng thấy bản thân sống mơ màng quá, muốn tự tát cho mình một phát thì phải làm sao giờ?

Chương 91: Phiền lòng

“Tôi nghe nói cậu trai bao kia được người ta mời đến diễn kịch, chỉ cần tìm ra cậu trai bao kia là biết mà?” Lăng Hàm hít một hơi thật sâu.

Lục Tư Nguyên im lặng trong chốc lát, có vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó, sau đó gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Lăng Hàm không hiểu câu “tôi biết rồi” của anh là biết cái gì, cậu cũng không tiện hỏi nhiều.

Lục Tư Nguyên đột ngột chuyển đề tài, khoanh tay trước ngực mà hỏi: “Thật sự không ngờ cậu dám đánh cậu ta?”

“Cậu ta” ở đây là ai, hai người đều hiểu rõ.

Lăng Hàm lúng túng quay đầu đi chỗ khác, có lẽ trong mắt người khác, ra tay đánh người luôn là chuyện không tốt, thế nên khí thế của Lăng Hàm có phần sụt giảm: “... Nhất thời xúc động rồi thành ra như thế...”

“Nhất thời xúc động?” Lục Tư Nguyên cười mà như không, nhìn cậu một cái rồi không nói gì thêm nữa.

Lăng Hàm không hiểu được biểu cảm của anh, là tán thành hay không tán thành đây? Lục Tư Nguyên nói thêm: “Nói ra thì, người nào đó nói chỉ cần tôi tới sẽ mời tôi ăn cơm bồi tội, định bao giờ thì thực hiện đây?”

Lăng Hàm sửng người, vội vàng nói: “Anh muốn ăn gì? Đi thôi đi thôi, cứ gọi tự nhiên.”

Nửa tiếng đồng hồ sau, Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm ngồi trong phòng riêng của một nhà hàng được bài trí rất cao cấp theo phong vị cổ xưa, nhân viên phục vụ cũng rất chuyên nghiệp, chắc hẳn gặp người nổi tiếng nhiều rồi, thấy Lục Tư Nguyên tuy phần khích đến mức hai mắt sáng ngời nhưng không có động tác nào thất lễ.

Lục Tư Nguyên cầm thực đơn gọi vài món, hai người chậm rãi vừa ăn vừa nói chuyện.

Sau vài câu chuyện trò, Lục Tư Nguyên đột nhiên hỏi: “Nghe nói cậu ở dưới trường A Khôn không được vui vẻ cho lắm hả?”

Lăng Hàm chau chừ trong giây lát rồi đành nói thật: “Anh Khôn không thích tôi lắm.”

Vốn dĩ không nên nói với người ngoài về những mâu thuẫn với quản lý, nhưng đối diện với Lục Tư Nguyên thì có gì mà phải giấu giếm chứ. Bất kể là trong trạng thái sứt mẻ tình cảm ở kiếp trước hay trạng thái quan hệ hòa nhã của kiếp này, Lăng Hàm đều phải công nhận nhân phẩm của Lục Tư Nguyên.

“Cũng nghe nói qua.”

Lăng Hàm trầm nghĩ, lẽ nào quan hệ giữa tôi và A Khôn là chuyện mà bà con cô bác xa gần đều biết hay sao?

“Có từng nghĩ đến chuyện đổi quản lý khác chưa?” Lục Tư Nguyên lại hỏi.

Lăng Hàm nhìn anh với vẻ kinh ngạc, rất bất ngờ khi anh nói ra những câu như vậy? Anh hỏi như thế là có ý gì? Nếu mình đáp là “có” thì sẽ thế nào, mà đáp “không” thì sẽ ra sao?

Vì thế cậu cười khẽ bảo: “Anh Khôn cũng tạm được.”

Lục Tư Nguyên nhìn cậu chằm chằm: “Cậu tính tiếp tục ở lại dưới trường A Khôn à?”

Lăng Hàm do dự trong chốc lát, thở dài một tiếng: “Nếu không thì sao? Còn làm thế nào được nữa?”

Dạng nghệ sĩ ở chiếu dưới của dưới như cậu, chưa đến lượt cậu nói “không” với quản lý.

Lăng Hàm không muốn nói đến đề tài này, tùy tiện hỏi một câu: “Anh đến Hoàn Kiếm là có việc gì à?”

Ban đầu cậu nghĩ một cách rất dĩ nhiên rằng Lục Tư Nguyên đến Hoành Diêm để công tác, chắc chắn là quay phim điện ảnh hay phim truyền hình gì đó, nhưng bây giờ trông có vẻ không giống, bởi vì Lục Tư Nguyên trông rất rảnh rỗi.

Lục Tư Nguyên nói rất hời hợt: “Chuyện nhỏ thôi.”

Lăng Hàm thấy anh có vẻ không muốn nói nên đành chuyển đề tài: “Làm xong việc chưa? Anh chuẩn bị bao giờ đi?”

Vừa nói xong, Lăng Hàm đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lạnh, lập tức quay đầu nhìn ra cửa sổ. Chắc vì bên ngoài có gió thổi tới, gió đêm mùa này quả thực rất lạnh.

Lục Tư Nguyên cười mà như không: “Mong tôi đi thế cơ à?”

“Không, tôi không có ý này.” Lăng Hàm vội vàng giải thích, đùa nhau hả, cho dù có là sự thật cũng không thể thừa nhận được.

“Có lẽ là ngày mai.” Lục Tư Nguyên chậm chậm nói. Ánh đèn trong phòng ăn chiếu sáng gương mặt trắng như gôm sứ của anh, xinh đẹp đến mức không thể tin nổi, không nhìn ra được một tí vết nào, nhưng biểu cảm trên mặt có phần lạnh nhạt.

Câu nói “cái đẹp có thể no bụng” chắc sinh ra để nói Lục Tư Nguyên. Lăng Hàm không ngăn được suy nghĩ bấy bả, nếu như gương mặt này mà chịu cười lên thì tốt biết bao, đảm bảo một gương mặt sánh bằng hai bát cơm to.

“Nhanh vậy sao?” Lăng Hàm nói, giọng nói có phần tiếc nuối.

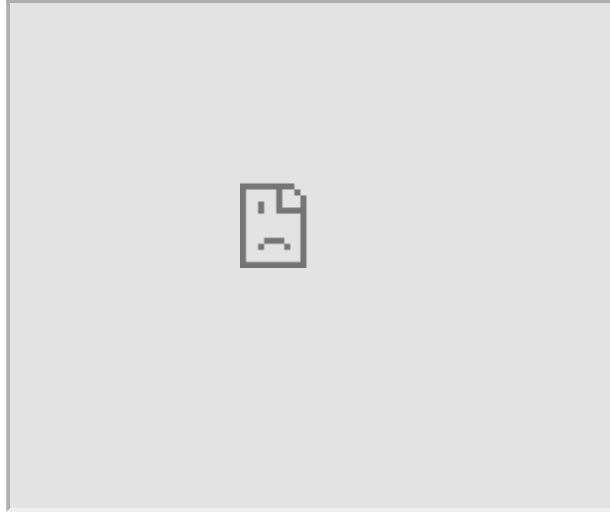
“Không nở hả?” Khóe miệng Lục Tư Nguyên nhếch lên khe khàng đến mức gần như không thấy được, nhưng nhìn kĩ lại hơi giống ảo giác.

“Hả? Không!” Lăng Hàm vội vàng phủ nhận, đùa chắc, cho dù cậu thực sự không nở để anh đi cũng không dám nói như vậy, nếu để Lục Tư Nguyên biết mình vẫn còn mong nhớ anh, e rằng sẽ chịu không nổi mất.

Lục Tư Nguyên nhướn đôi lông mày tuấn tú của mình, đột nhiên gắp một miếng thịt mỡ rất mỡ màng vào bát của Lăng

Hàm: “Đừng mãi nói như thế, đồ ăn nguội hết rồi, ăn đi.”

Lăng Hàm nhìn chằm chằm vào miếng thịt mỡ bóng nhẫy trong bát mình, ngẩng đầu nhìn Lục Tư Nguyên mặt lạnh như tiền trước mắt, rồi lại cúi đầu nhìn miếng thịt mỡ trong bát lần nữa, không dám chắc có phải anh cố ý hay không.

Chẳng lẽ mình nói sai câu gì sao?

Ngẫm nghĩ kĩ lại những lời vừa nói, Lăng Hàm cảm thấy, làm gì có nhĩ.

Ngó miếng thịt mỡ trong bát, dưới ánh mắt đăm đuôi của con không tước họ Lục, Lăng Hàm chỉ có thể nhăn mặt nhịu mày mà ăn hết.

Sau đó Lăng Hàm phải ăn thêm mấy miếng thịt mỡ, ngấy đến mức chết nửa phần hồn, cảm thấy trong một tháng tới đây cậu sẽ không đụng vào thêm một miếng thịt mỡ nào nữa.

Lục Tư Nguyên không hứng thú lắm, dù sao nửa sau bữa cơm anh cứ lạnh lùng nhìn Lăng Hàm, như thể Lăng Hàm thiếu nợ anh năm triệu tệ vậy. Lăng Hàm càng lúc càng thấy Lục Tư Nguyên khó hầu hạ, mình đã hòa nhã tốt tính mời anh ta ăn cơm, anh ta còn lạnh mặt với mình.

Sau khi về khách sạn, Lục Tư Nguyên độc chiếm phòng tắm rất lâu, Lăng Hàm muốn đi vệ sinh mà phải nín nhịn đến chết ghen. Cậu nghĩ Lục Tư Nguyên cố tình làm vậy, nhưng trời

đắt chứng giám, cậu thực sự không hề đặc tội với anh mà! Anh lại lên cơn cái gì vậy?

Con giận chất đầy trong lòng, Lăng Hàm di chuyển ra ban công hóng gió, cảnh sắc về đêm mờ ảo mang giữa khoảng không tối mịt khiến tâm trạng của cậu cũng thư thái hơn một chút.

“Làm ơn đi mà, Lục ảnh đế, không tước họ Lục kia, anh mau đi đi! Tôi thật sự không hầu hạ nổi anh!” Lăng Hàm chấp tay hướng lên trời mà cầu nguyện.

Vừa cầu nguyện xong, quay người lại đã thấy một cơ thể với những đường nét đẹp đến mức bùng cháy đang chắn trước cửa kính. Lục Tư Nguyên đứng bên cạnh rèm cửa, mái tóc đen như mun ướt đầm nước, thân trên để trần, bên dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm lông lẻo.

Lăng Hàm suýt chút nữa phụt máu mũi, tầm mắt không khỏi lướt tới lướt lui trên đôi chân dài thẳng tắp kia, rồi không kiềm chế được mà liếc nhìn phần thân trên trần như nhộng của anh, vai rộng, eo thon, thân hình tam giác ngược, cơ bắp thành hình thành khối cực kì đẹp, trông còn rất rắn chắc nữa chứ.

Suy đoán trước kia của cậu không sai, Lục Tư Nguyên quả nhiên là một tên đô con, cơ bắp của anh khiến đám đàn ông phải xấu hổ, nhưng các cô gái thích những anh chàng mảnh khảnh mỏng như tờ giấy gió thổi là bầy chắc sẽ thất vọng. Chẳng trách anh không mấy khi lộ đồ.

“Nhìn đã mắt chưa.” Nhưng cơ thể này lại tỏa ra mùi bất lương, rất nồng nặc.

Lăng Hàm giật mình, lúng túng ho một tiếng: “Anh... anh ra rồi à...”

Bởi thế nên các cụ dạy rồi, không được nói xấu sau lưng người khác, nếu không nhất định sẽ bị đương sự nghe thấy...

“Tôi đi tắm đây!” Cậu vội vàng bỏ lại một câu như thế rồi co chân chuồn thẳng, trông như đang chạy trốn chết. Nhìn biểu cảm của Lục Tư Nguyên, chắc chắn anh đã nghe thấy lời cầu khẩn ban nãy rồi, ở lại sẽ lúng túng lắm.

Lăng Hàm ở trong phòng tắm rất lâu mới lê tấm thân ra ngoài, sau đó thấy Lục Tư Nguyên đã nằm xuống ngủ rồi. Đầu óc Lăng Hàm tràn ngập hình ảnh cơ thể hoàn hảo kia, không khỏi có chút thèm thuồng.

Nói ra thì, lâu lắm rồi chưa được “giao lưu kết hợp” với bàn tay phải...

Nhưng, nằm bên cạnh Lục Tư Nguyên mà “tuốt lươn” thì không ổn lắm...

Chương 92: Đường về

Vì thế Lăng Hàm phải nhắm nhin cả một đêm, đến mức hai vành mắt đen sì, khiến Kéo Nhỏ nhìn thấy phải phàn nàn: “Tôi hôm qua làm gì đấy? Cậu bảo tôi trang điểm cho cậu kiểu gì bây giờ đây?”

Lăng Hàm chỉ có thể cười áy náy, đầu óc không tự chủ được mà hiện ra hình ảnh Lục Tư Nguyên không mặc quần áo... Cậu vội vàng lắc đầu, ngăn chặn những ý nghĩ bậy bạ của mình.

Trạng thái này khiến Lăng Hàm vừa muốn Lục Tư Nguyên mau chóng đi công tác vừa muốn anh tiếp tục ở lại đây, vô cùng bối rối. Lúc tối về đến khách sạn, cậu phát hiện va li của Lục Tư Nguyên không thấy đâu nữa, mà không chỉ va li, đến cả đồ dùng của Lục Tư Nguyên cũng biến mất, không còn thứ gì.

Lăng Hàm không sồn lòng, chui vào phòng tắm tìm kiếm, không thấy đồ dùng vệ sinh cá nhân của Lục Tư Nguyên đâu, thế nên quay về ngồi trên giường trong phòng một lúc mới ý thức được rằng, Lục Tư Nguyên thực sự đã đi rồi.

“Đệt!” Cậu nằm vật ra giường: “Thế mà không nói một câu nào...”

Nhờ ảnh hưởng của Đường Diệp, cho dù quan hệ của Y Tự, Lăng Hàm và Âu Dĩnh đã rơi xuống hầm băng thì lúc quay phim vẫn phải ngoan ngoãn mà làm tròn chức trách của mình, không còn nảy sinh xung đột nữa. Địa vị của Y Tự cũng không lung lay được bao nhiêu, đến cả tin tức tiêu cực về cậu ta trên mạng cũng ít đi kha khá, Lăng Hàm biết chắc chắn Chu Bắc Hiền đứng sau chống lưng, cũng biết trên mạng vẫn có người cản chặt Y Tự không chịu nhả khiến cậu ta rất buồn bực.

“Vô Huyên” vì chuyện này mà chưa phát sóng đã nổi tiếng, đề tài bàn luận không ngớt. Đầu tiên là chuyện nam thứ ba đôi vai, do một Lăng Hàm ôm đầy tin tức tiêu cực thay thế, fan

hâm mộ của hai người cắn xé nhau vô cùng “hăng hái”, còn đây đưa tới cái gọi là “âm mưu trong âm mưu ngoài”, mức độ quan tâm rất cao; sau đó đến chuyện Y Tự đánh Lăng Hàm, một lần nữa đẩy bộ phim này lên đầu sóng ngọn gió.

Bất kể tốt hay xấu, mức độ bàn tán mà công chúng dành cho bộ phim này là thứ mà những bộ phim khác không thể đuổi kịp được.

Cứ như thế, một tháng sau, Lăng Hàm thu dọn đồ đạc, tinh thần phấn chấn quay về thành phố A. Cậu không về căn hộ của Lục Tư Nguyên mà đến GMG báo cáo trước. Sau khi xuống máy bay, đột nhiên phát hiện ra có vài người hâm mộ đến đón, điều này khiến cậu rất vui mừng, cảm giác mệt mỏi thoáng chốc bị cuốn đi hết.

Không phải cậu thích được fan hâm mộ theo đuổi và tặng bốc, mà là thấy bất ngờ vì sau bao nhiêu tin tức xấu như thế, vẫn còn người thực lòng dõi theo, thật sự khiến cậu cảm động.

Cô gái ở quầy lễ tân vừa nhìn thấy cậu đã vui vẻ chào hỏi: “Halo, lâu lắm không được gặp cậu rồi!”

Lăng Hàm cũng tươi cười đáp lại: “Đúng vậy, một ngày không gặp như xa cách ba thu, chúng ta đã hơn một tháng không gặp, nhớ chết mất thôi.”

Cô gái trực quầy lễ tân hơi đỏ mặt, “xùy” cậu một tiếng, hóng hớt hỏi: “Hãy, nghe bảo cậu với Y Tự đánh nhau à, thật không vậy?”

Lăng Hàm biết cô ấy hỏi đến chuyện video nên nhún nhún vai: “Có chút hiểu lầm thôi, về sau đã đăng đàn giải thích rồi còn gì?”

“Gớm, ai thèm tin chiêu ấy của công ty mình? Nói đi, rốt cuộc hai người làm sao vậy?” Cô em ở quầy lễ tân ngày ngày được gặp rất nhiều người, mạng lưới thông tin nhanh nhạy, muốn giấu giếm cô ấy cũng hơi khó.

“Không tiện nói đâu, không tiện nói.” Lăng Hàm lắc đầu: “Không nói chuyện với cô nữa, còn việc quan trọng.”

Cậu vẫn phải giữ mặt mũi cho Đường Diệp, cho dù rời khỏi đoàn làm phim rồi cũng không thể nói lung tung được.

“Ê ê ê, cậu đợi đã!” Thấy cậu định đi, cô gái lễ tân vội vàng gọi giật lại: “Tôi không hỏi nữa, được chưa! Vậy cậu nói cho tôi nghe, cậu với Chu tổng lớn có quan hệ gì với nhau thế!”

Bước chân của Lăng Hàm khựng lại, cậu quay đầu nhìn gương mặt hóng hớt của cô gái kia với vẻ kinh ngạc: “Chu tổng lớn?”

Cô gái lễ tân vội vã gật đầu: “Đúng vậy, bây giờ trong công ty đang đồn rằng quan hệ của cậu với Chu tổng lớn không bình thường.”

Sắc mặt Lăng Hàm hơi thay đổi: “Công ty đồn đại gì về quan hệ của chúng tôi?”

Cô gái lễ tân giật mình vì sắc mặt của cậu, lầm bầm trong chốc lát: “Hôm Chu tổng lớn vừa về công ty, anh ấy có nói chuyện riêng với cậu một lúc... Người khác đang phỏng đoán về mối quan hệ của cậu với anh ấy.”

Mẹ kiếp, đừng có hù tôi.

Cuối cùng Lăng Hàm cũng yên tâm lại, cậu bình tĩnh đáp trả: “Ồ, hóa ra là chuyện này à, tôi với Chu tổng lớn không thân thiết lắm, hôm đó anh ấy có chuyện hỏi tôi thôi.”

“Chuyện gì thế?”

“Bí mật.” Lăng Hàm cười tí mắt.

“Ghét thế nhỉ!” Cô gái lễ tân xẵng giọng, giơ tay nhéo mặt cậu.

Lăng Hàm cười ha hả, cậu cũng giơ tay nhéo mặt cô gái kia: “Tôi đi trước nhé.”

Sau đó cậu cười sảng khoái đi về hành lang bên phải, lập tức đụng mặt phải một bức tường thịt, đụng đến mức suýt lệch cả mũi.

Đúng là cứng gớm ha.

Ngẩng đầu lên...

Wow, Lục Tư Nguyên nè.

Lăng Hàm ôm mũi lùi về sau hai bước, có ý nghĩ muốn chạy. Không biết anh đã nhìn thấy cảnh tượng lúc này cậu trêu chọc cô gái lễ tân chưa, trông biểu cảm thì chắc là thấy rồi đây.

“Chào... chào anh Lục.” Suýt nữa cậu lại gọi đầy đủ cả họ lẫn tên anh, may mà kịp phanh lại vào thời khắc mấu chốt.

Lục Tư Nguyên đưa mắt nhìn cậu, từ trên cao nhìn xuống, không nói năng gì, bước qua người cậu bỏ đi, trợ lý theo sau anh cũng thở hồng hộc, nghênh ngang bỏ đi.

Lăng Hàm sờ đầu mũi hơi đau vì cú va chạm, ỉu xiu đi vào thang máy. Mình tốt tính chào hỏi anh ta, anh ta chẳng nói chẳng rằng, phách lối với mình? Không phải chỉ đùa với em gái kia thôi à? Giận dữ cái gì chứ!

Lăng Hàm vừa đi vừa oán thăm, đang định vào văn phòng của A Khôn thì đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào từ chỗ cầu thang máy trên hành lang, quay đầu nhìn lại, đúng là năm tháng chẳng thuận lợi gì. Người đàn ông cao to chân dài mắt đào hoa áo sòng phanh ra được một đám người ủng hộ rầm rộ kia chẳng phải Chu Thành được em gái dưới quầy lễ tân nhắc tới hay sao.

Lăng Hàm thấy anh ta, đột nhiên nhớ tới việc mình từng là tình nhân được anh ta bao nuôi, nghĩ sâu xa hơn một chút, có khả năng họ từng có những hành vi không tiện miêu tả, bỗng chốc thấy toàn thân như bị giật điện, lông lá dựng ngược, nhanh chóng lách mình chui vào văn phòng.

Đóng cửa vào, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài đi xa dần, Lăng Hàm mới khẽ thở phào.

Cậu cả nhà họ Chu thật phô trương.

Quay đầu lại, A Khôn không ở văn phòng, trong phòng làm việc chỉ có một mỹ nữ điện nước đầy đủ, thấy Lăng Hàm, cô gái này hơi khựng lại, nhưng sau đó nhanh chóng chào một tiếng “Anh Lăng”.

Lăng Hàm chưa từng gặp cô trợ lý này, chắc là người mới, trông rất xinh đẹp và ngọt ngào, giọng nói lại càng ngọt hơn. Lăng Hàm mỉm cười lễ phép với cô: “Anh Khôn không có ở đây à?”

“Ra ngoài một lát rồi.” Khi mỉm cười, trên mặt trợ lý này có một lúm đồng tiền nhỏ xinh: “Chào anh Lăng, em là Tống Ngưng, mới đến đây được nửa tháng.”

Giọng điệu ỏn ẻn này khiến Lăng Hàm nổi hết da gà da vịt, cậu bình tĩnh lại, đặt ba lô xuống sô pha: “Không cần khách sáo như vậy, cứ gọi Lăng Hàm là được rồi.”

A Khôn được sắp xếp thêm trợ lý? Trong thời gian cậu không ở đây, cuối cùng A Khôn cũng được công ty coi trọng rồi à?

“Anh Lăng Hàm.” Cô trợ lý tên Tống Ngưng gọi một tiếng ngọt lịm, đứng đưa bộ ngực trắng phau và đầy đặn bước tới, đặt một cốc nước lên bàn trà. Mùi thơm trên cơ thể của cô bay vào khoang mũi của Lăng Hàm, như có như không, Lăng Hàm đột nhiên thấy không chịu nổi nữa.

Không phải cậu thích ngực phụ nữ, mà là phản ứng trước ngực của cô trợ lý này ít vài đến đáng thương, đi một bước nảy lên nảy xuống ba bận, khiến người ta muốn ngó lơ cũng khó.

“Anh Lăng Hàm, nước của anh này.” Cô trợ lý ngả tới gần như người không xương.

Chương 93: Đàm phán

Lăng Hàm chỉ hận sao thời gian không thể quay ngược lại, nếu như ban nãy cậu không bước vào phòng thì tốt quá. Chu Thành có gì đáng sợ đâu, dù sao anh ta cũng không thể ăn tươi nuốt sống cậu được. Người từng có quan hệ xác thịt với anh ta là Lăng Hàm trước kia, không phải cậu, hơn nữa Chu Thành và cậu đã cắt đứt quan hệ, cho dù anh ta nhìn thấy cậu cũng sẽ không có động tác dư thừa nào, trốn tránh cái con khỉ!

Điện thoại nội bộ trong văn phòng bắt thành linh đồ chuông, cô trợ lý vốn đang dựa sát vào người Lăng Hàm quay người đi nghe điện thoại, giúp cậu thở phào một hơi.

Cô trợ lý ngọt ngào “a lô” một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Lăng Hàm, đáp lời rồi đặt điện thoại xuống, nói với Lăng Hàm: “Anh Lăng Hàm, Chu tổng lớn bảo anh tới văn phòng của anh ấy.”

Lăng Hàm: “...”

Chắc chắn ban nãy Chu Thành đã nhìn thấy mình cho nên mới gọi điện thoại tới. Có thể thu hồi suy nghĩ ban nãy được không, thực ra cậu cũng không muốn gặp Chu Thành lắm đâu.

“Tôi biết rồi.” Thẻ diện của Chu tổng lớn thì phải giữ rồi, Lăng Hàm chỉ có thể tự công nhận rằng số mình đen.

“Anh Lăng Hàm, hình như anh với Chu tổng lớn rất thân thiết nhỉ.” Cô trợ lý chớp đôi mắt ngây thơ, ồ ồ ồ nói.

“Ồm, từng gặp vài lần.” Lăng Hàm thực không sống nổi với kiểu con gái ẻo ợt chảy nước này, cậu nói với trợ lý: “Lát nữa anh Khôn về, làm phiên cô thông báo với anh ấy một tiếng rằng tôi đã về nhé.”

“Dạ vâng.” Cô trợ lý ngọt ngào mỉm cười với cậu.

Lăng Hàm thực sự không chịu nổi nữa, lẽ nào A Khôn nhét

tình nhân của anh ta vào đây!

Nhưng đây không phải chuyện mà cậu nên nghĩ tới, Lăng Hàm lắc lắc đầu, nhanh chóng đi ra khỏi văn phòng.

Văn phòng của Chu Bắc Hiền ở tầng bảy, văn phòng của Chu Thành ở tầng tám, cũng không biết có phải cố ý hay vô tình, cho dù Lăng Hàm vừa sống lại không được bao lâu, cậu cũng được nghe vài chuyện đầu đá cả trong sáng lẫn ngoài tối của hai anh em nhà này.

Lăng Hàm vừa đi vừa nghĩ, không biết Chu Thành tìm cậu có chuyện gì. Chu Thành từng cảnh cáo mình không được nhắc đến mối quan hệ với anh ta, bây giờ anh ta lại là người chủ động tìm mình.

Không ngờ cửa phòng làm việc lại để mở. Lăng Hàm do dự trong chốc lát mới sải chân tiến vào. Chu Thành ngồi trên ghế sofa, cứ như đang cố tình đợi cậu; thấy cậu bước vào, anh ta mỉm cười đứng dậy: “Cuối cùng cậu cũng về rồi.”

Lăng Hàm có phần bất ngờ với vẻ nhiệt tình của anh ta, giọng điệu của anh ta khi nói chuyện như thể đôi bên là bạn bè, khiến cậu không được thoải mái lắm.

“Xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì không?” Lăng Hàm tỏ rõ thái độ làm việc công, đứng cách Chu Thành hơi xa một chút.

“Không có chuyện gì thì không được tìm cậu à? Dù gì chúng ta cũng từng...” Cậu cả nhà họ Chu chớp đôi mắt đào hoa, vừa nói vừa ghé tới, nụ cười trên mặt anh ta có phần ái muội.

Lăng Hàm thừa nhận Chu Thành thực sự rất đẹp trai, đã thế còn nhiều tiền, hào phóng, biết cách thả thính, nếu như làm tình nhân chắc sẽ là kiểu được chào đón nhất; nhưng Lăng Hàm cứ nghĩ đến việc hai người từng có mối quan hệ không thể miêu tả được kia, nhìn thấy gương mặt tuần tú thoáng ý cười ấy, không những không cảm nhận được một chút sức hút nào mà ngược lại rất muốn đâm cho anh ta một cái.

“Chu tổng lớn từng cảnh cáo tôi đừng quá dây dưa với anh, nếu như không có chuyện gì thì tôi đi thật đây.”

Chu Thành sững sờ, sau đó nở nụ cười hờ hững: “Khá thú vị đấy. Nghe nói trong thời gian tôi đi Mỹ, cậu từng làm rất nhiều chuyện, lá gan của cậu cũng to lớn nhỉ, sao trước đây tôi không phát hiện ra!”

Lăng Hàm thân nhiên đáp: “Cậu cả nhà họ Chu một ngày trăm công nghìn việc, làm gì có cơ hội tìm hiểu một nghệ sĩ tận tầng đáy của giới giải trí như tôi? Với cả, tôi làm những chuyện đó cũng vì bất đắc dĩ mà thôi.”

Chu Thành hơi nheo đôi mắt đào hoa của mình, đột nhiên nói: “Cậu nói đúng lắm, tôi đã biết quá ít về cậu, chỉ bằng, chúng ta quay lại đi.”

Lăng Hàm: “...”

Ban nãy tai cậu không có vấn đề gì chứ, không nghe nhầm chứ, Chu Thành vừa nói anh ta muốn quay lại?

Cô tình gọi cậu tới để nói câu này?

Cậu vừa mới quay về, có cần thiết phải gây sốc như vậy không?

Chắc vì biểu cảm trên mặt cậu quá chấn động, Chu Thành bước tới, đặt tay lên vai Lăng Hàm. Lăng Hàm run lên như phải gió.

Chu Thành đưa đầu tới gần, ghé miệng vào tai cậu mà nói nhỏ: “Tiếp tục làm tình nhân của tôi, cậu thấy sao?”

Toàn thân Lăng Hàm lại run lên lần nữa, vội vàng hất tay anh ta ra, lùi về sau một bước: “Chẳng thể nào hết! Anh và tôi đã không còn quan hệ gì nữa rồi, sau này cũng không có đâu.”

Chu Thành có vẻ rất bất ngờ khi cậu từ chối, anh ta hơi nhíu mày, nghiêng đầu hỏi: “Thế này nhé, tôi cho cậu căn hộ đó, cậu thấy sao?”

Trong đầu Lăng Hàm hiện ra hình ảnh căn hộ mà mình từng sống khi sống lại, căn hộ đó rất lớn, môi trường khá ổn, bài trí xa hoa, nằm giữa thành phố A tấp nập tấp nập, chỉ e giá của nó không thể dưới mười triệu tệ.

Người trước mặt cậu đang đùa à? Chỉ vì muốn tán cậu mà bỏ ra nhiều tiền như thế?

Lăng Hàm không thể tin nổi.

“Chi bằng thế này nhé, chỉ cần cậu theo tôi, sau này cậu muốn hát cũng được, muốn đóng phim cũng được, đều được hết, tôi đảm bảo cậu sẽ có nhiều cơ hội tốt hơn những người khác.”

Lăng Hàm không nói được gì nữa.

Cậu âm đẹp trai nhiều tiền chắc hẳn đã tán nhiều người lắm rồi, lười quá chẳng buồn đưa đẩy ái muội lá mặt lá trái nữa mà đưa thẳng giá cả rõ ràng. Hoặc có khi vì cậu từng đi theo anh ta, cho nên anh ta không muốn tốn thời gian và sức lực nói những lời ngọt ngào hư tình giả ý nữa chẳng?

Nói thật lòng, Lăng Hàm không hề có cảm giác bị sỉ nhục hay gì gì đó đại loại thế. Cả hai kiếp đều lăn lộn trong giới giải trí, cậu biết hết những chuyện nên biết và không nên biết. Cậu cũng hiểu rằng cái giá mà cậu âm đẹp mã thừa tiền trước mặt mình đưa ra, đối với một nghệ sĩ ở chiếu dưới như cậu, không thể coi là sỉ nhục, thậm chí có thể xếp vào hàng “chân ái”. Dù sao thì các thương gia khác bao nuôi minh tinh đa phần đều có vợ con, hơn nữa trông mặt to bụng phệ; còn người trước mặt cậu có thể khiến người ta chủ động bò lên giường chỉ với gương mặt của anh ta, không cần anh ta phải ra tay bao nuôi.

Vụ buôn bán này không thể có lời hơn được nữa.

Nếu như là Lãng Hàm của trước kia, chắc lúc này cậu ta đã cảm động đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, nhào tới gọi anh ta là “tâm can bảo bối” rồi, nhưng tiếc rằng Lãng Hàm của hiện tại đã thay lòng đổi dạ.

Dù gì trước kia cậu cũng từng là nhân vật hô mưa gọi gió, là người từng trải, nên thứ mà cậu theo đuổi chắc chắn sẽ khác biệt.

Nhưng nếu như từ chối thẳng thừng, chắc anh ta sẽ tưởng mình đòi thêm nhiều hơn, nên Lãng Hàm nghĩ ngợi, lầy lù làm tiến: “Tôi đã có người trong lòng rồi.”

“Người trong lòng?” Biểu cảm của Chu Thành giống như đang nói “cậu đùa đấy à, cậu mà cũng có người trong lòng? Lẽ nào thứ cậu thích không phải là tiền sao?”.

“Nếu như anh muốn tìm tình nhân, bên ngoài kia có đầy trai xinh gái đẹp cho anh tha hồ lựa chọn, anh thấy đấy, tính tình tôi không ôn lắm, về ngoài cũng chỉ đến thế thôi, không đáng để anh nhọc lòng.” Lãng Hàm hiếm hoi mới có được lúc hạ thấp mình. Thực ra cậu còn định nói rằng, ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ, nếu đã tách nhau ra rồi thì dứt khoát chút đi cậu chủ ơi.

“Cậu đang từ chối tôi?” Người đàn ông tuấn tú kia nhú mày, có vẻ không tin nổi.

Lãng Hàm nhún vai, tỏ ý tôi cũng bất đắc dĩ.

Chu Thành đột nhiên bật cười, cười to đến mức hai vai run run, Lãng Hàm không hiểu tại sao tự dưng anh ta bật cười, cứ đứng ngơ ngác tại chỗ đợi anh ta cười dứt cơn.

“Thú vị thật đấy.” Chu Thành nói: “Ban nãy tôi chỉ đùa, muốn xem xem phản ứng của cậu thế nào thôi.”

Lãng Hàm chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt, không hiểu anh ta đang nói thật hay nói dối, nhưng nếu cậu âm này đã muốn tìm lối thoát, cậu cũng không thể cản mãi không nhà, thế là đành nói: “Tôi biết anh đang đùa mà.”

Chuyện này coi như xong rồi, đúng không?

Chương 94: Dây dưa

“Thực ra tôi tìm cậu thực sự có chuyện đây.” Cười xong Chu Thành mới nghiêm mặt nói: “A Khôn muốn dẫn dắt người mới, có lẽ sẽ không có thời gian chăm lo cho cậu nữa, chắc cậu phải đổi quản lý rồi.”

Lăng Hàm sững người, đổi quản lý, sao cậu không hề nghe ngóng thấy điều gì về chuyện này?

“Anh Khôn chưa từng nói với tôi về chuyện này.” Lăng Hàm thận trọng đáp lại.

Chu Thành phát phát tay: “Chuyện này mới quyết định hai hôm nay thôi.”

Đầu óc Lăng Hàm nhanh chóng phân tích tình hình, chuyện gì thế này? Quản lý của mình là A Khôn, mà cấp trên của A Khôn là Chu Bắc Hiền. Nếu như mình phải đổi quản lý thì cũng nên thông qua Chu Bắc Hiền chứ không phải Chu Thành.

“Gần đây tôi có thành lập một bộ phận đặc biệt, chuyên bồi dưỡng nhân tài mới, cậu có hứng thú qua đó không?” Chu Thành nói rất tùy tiện, nhẹ nhàng như không, không hề để tâm gì.

Nhưng trái tim Lăng Hàm bỗng trở nên thấp thỏm, đầu óc phân tích nhanh nhạy hơn, cái gì mà bộ phận đặc biệt, chuyên bồi dưỡng nhân tài mới, không phải đang bồi đắp khả năng của mình để đối đầu với Chu Bắc Hiền đây chứ? Hôm nay anh ta tìm mình tới hóa ra là để yêu cầu mình đứng về cùng chiến tuyến với anh ta.

Tự dưng thấy đau đầu thật.

Lăng Hàm nói: “Tôi cần bàn bạc với anh Khôn một chút đã.”

Có thể nào đi chẳng nữa thì bây giờ cậu vẫn là nghệ sĩ dưới trướng A Khôn, quyết định này vẫn phải bàn bạc với A Khôn

mới được.

“VẬY cậu xuống dưới nghĩ cho kĩ nhé, tôi đợi cậu.” Chu Thành tươi cười nói, không hề vội vàng.

Sau khi ra khỏi văn phòng của Chu Thành, Lăng Hàm càng nghĩ càng thấy không đúng, tại sao Chu Thành cố tình tìm mình đến? Xét về góc độ việc tư, cậu và Chu Thành đã không còn quan hệ gì nữa; xét từ góc độ việc công, cậu có phải nhân vật lớn gì đâu mà để anh ta vất vả đích thân mời mọc.

Chắc không phải chỉ vì ghê tởm với Chu Bắc Hiền, muốn cướp người từ chỗ em trai mà tìm đến mình chứ? Thế thì nhầm nhí quá.

Lăng Hàm vội vàng gạt bỏ ý nghĩ vừa đáng sợ vừa tức cười này.

Đến văn phòng của A Khôn lần nữa, A Khôn vẫn chưa quay về, Lăng Hàm vất chân ngồi trên sô pha đợi. Trợ lý pha cho cậu một tách trà, cậu đành ngồi uống trà, nghịch điện thoại.

Trong điện thoại có một dòng tin nhắn mới, cậu mở ra, là Chu Bắc Hiền gửi tới.

Lăng Hàm chẳng buồn đọc nội dung đã xóa phát đi.

Trong một tháng ở Hoàn Kiếm, Chu Bắc Hiền thường xuyên gọi điện thoại cho cậu; ban đầu cậu còn bắt máy, về sau cứ nhìn thấy số điện thoại của hắn hiện lên là cúp thẳng tay, Chu Bắc Hiền cũng im lặng được một thời gian rồi bắt đầu nhắn tin mỗi ngày.

Lăng Hàm không mấy khi dùng Wechat, cũng ít khi lên Weibo, những người quen cậu đều biết nếu muốn liên lạc với cậu chỉ có thể gọi điện hoặc nhắn tin. Lăng Hàm không hề cảm thấy mình có vấn đề, tuy rằng hay bị người ta chê là quê mùa, nhưng bớt đi được khá nhiều sự quấy rầy và quấy rối.

Chu Bắc Hiền rất hăng tiết vệt, càng không ý tới hắn, hắn càng hăng hái.

Lăng Hàm không cho rằng kiểu người ấy sẽ thích mình, có lẽ vì bây giờ theo đuổi mình mà bị ngăn cản nên ham muốn chinh phục của hắn bị khơi lên thôi. Từ đầu đến cuối, cậu không hiểu nổi Chu Bắc Hiền uống nhằm thuốc gì, Lăng Hàm của trước kia ngày ngày có ý nghĩ nịnh nọt, chỉ cần hắn tỏ ý một chút, chắc chắn sẽ tự dâng bản thân mình tới cửa. Thời gian ấy dễ thông đồng với nhau thì hắn không làm gì, đợi đến bây giờ mới đột nhiên ra tay quyến rũ, đúng là nhạt nhẽo.

“Lăng Hàm?” Giọng nói quen thuộc khiến Lăng Hàm ngẩng đầu lên khỏi điện thoại.

A Khôn đã về rồi. Anh ta đội cái mũ đỏ nghìn năm không đổi, mặc áo gilê, trông có vẻ rất trẻ trung, thế nhưng thực tế anh ta đã ba mươi sáu tuổi rồi.

Lăng Hàm cảm thấy biểu cảm của anh ta khi nhìn thấy mình có vẻ kỳ lạ, nhưng không nghĩ nhiều, chỉ đứng dậy chào hỏi: “Anh Khôn.”

“Cậu về rồi à? ‘Vô Huyền’ đóng máy rồi hả?” A Khôn vừa đi vừa nói.

“Vâng.” Lăng Hàm đứng dậy, A Khôn ra hiệu bảo cậu không cần khách sáo, lại bảo cậu ngồi xuống. Lăng Hàm ngoan ngoãn nghe theo.

A Khôn bước tới ngồi xuống sofa, nói chuyện ngày thường: “Làm việc với đạo diễn Đường chắc khó khăn lắm nhỉ?”

“Cũng tạm tạm, đạo diễn Đường khá nghiêm nhưng vẫn rất săn sóc mọi người.” Lăng Hàm trả lời rất giống như đang giải quyết công việc, quan hệ của cậu với A Khôn là như vậy, hai người đều rõ cả. Chuyện Y Tự và Lăng Hàm đánh nhau âm ỉ đến thế, A Khôn mãi về sau mới liên lạc với cậu truy hỏi sự việc, nếu là quản lý bình thường chắc đã cuống cuống xử lý rắc rối ngay cho nghệ sĩ của mình rồi.

Hai người nói vài chuyện khách sáo, A Khôn ra hiệu cho trợ lý ra ngoài, cô trợ lý vâng lời đi ra ngay.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại Lăng Hàm và A Khôn.

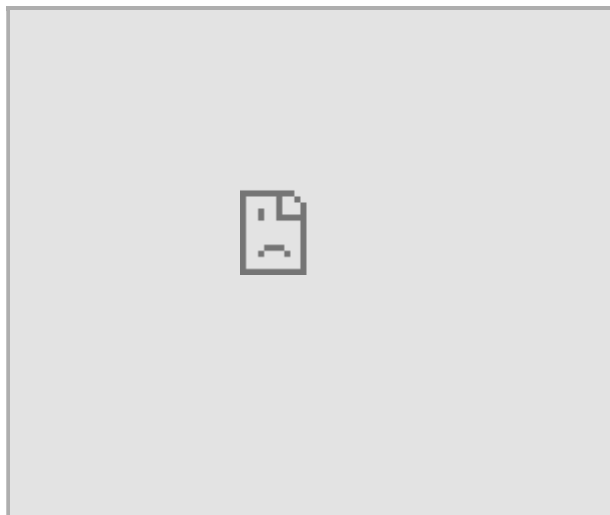
A Khôn có vẻ chán chừ, muốn nói lại thôi.

Lăng Hàm mở lời trước, phá vỡ sự im lặng: “Anh Khôn, có chuyện gì thế?”

Khóe miệng A Khôn mấp máy, sau cùng thốt ra một câu khiến Lăng Hàm giật mình: “Lăng Hàm, e rằng sau này chúng ta không thể hợp tác cùng nhau nữa.”

Đột nhiên nghe được tin tức này, Lăng Hàm không phản ứng kịp, cậu ngơ ngác hỏi: “Anh Khôn, tại sao anh nói vậy?”

Sắc mặt A Khôn rất phức tạp: “Chẳng lẽ cậu không biết chuyện cậu sẽ đổi quản lý à?”

Đổi quản lý? Hóa ra những lời ban nãy của Chu Thành không phải nói đùa! Lăng Hàm lắc đầu, tỏ ý mình hoàn toàn không biết đến chuyện này.

A Khôn quan sát sắc mặt của cậu một lúc, dường như đang xác định rằng cậu thực sự không biết mới thở dài: “Cách đây không lâu, Lục Tư Nguyên đề cử anh với chủ tịch hội đồng quản trị, chủ tịch cất nhắc anh lên một bậc, cho anh dẫn dắt hai nghệ sĩ mới khá có tiềm năng.”

Lăng Hàm bỗng bừng tỉnh, chẳng trách trong phòng A Khôn có thêm trợ lý, hóa ra anh ta thực sự đã được nâng hạng rồi.

“Nhưng cậu ấy cũng đưa ra một điều kiện, muốn chuyển cậu cho quản lý khác.”

Câu nói của A Khôn khiến Lăng Hàm sửng người, cậu đột nhiên nhớ đến lúc ở Hoàn Kiếm, Lục Tư Nguyên từng hỏi cậu có muốn đổi quản lý không, cậu còn tưởng anh tiện miệng nói chơi chơi vậy thôi, không ngờ anh lại hành động thật.

“Anh ấy thực sự yêu cậu như vậy sao?” Lăng Hàm không kìm lòng được, cất tiếng hỏi.

A Khôn liếc cậu một cái, gật gật đầu, biểu cảm có phần phức tạp: “Xem ra cậu với cậu ta có quan hệ không tồi, không uống công cậu từng cố gắng tiếp cận cậu ta. Sau này có cậu ta che chở, ngày tháng của cậu đến rồi.”

Lăng Hàm vô thức muốn phủ nhận mối quan hệ của mình với Lục Tư Nguyên, nhưng cứ hé miệng mà cuối cùng không nói ra được: “Nếu như em đổi quản lý, vậy sẽ đổi tới dưới trướng của ai?”

“Còn có thể là ai được nữa?”

Lăng Hàm đột nhiên linh động hơn khi vận may gõ cửa, buột miệng hỏi: “Tần Vĩnh?”

A Khôn gật gật đầu: “Chắc cậu ta có ý định này.”

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm thấy lòng mình vừa cảm động vừa phức tạp, cảm động vì Lục Tư Nguyên suy nghĩ cho mình, mà phức tạp vì quan hệ của mình với Lục Tư Nguyên càng không thể rõ ràng được. Ân huệ nhận được quá nhiều, sau này chắc không báo đáp nổi.

Cảm động một lúc, đột nhiên nhớ lại câu nói của A Khôn, Lăng Hàm cảm thấy có gì đó không đúng: “Thế nào là ‘chắc vậy’? Vẫn chưa xác định à?”

A Khôn nói: “Đúng thế, nghe nói khi cậu ta đang đề nghị với chủ tịch hội đồng quản trị thì Chu tổng lớn xuất hiện, muốn chuyển cậu về dưới trướng anh ta. Khi ấy chủ tịch không đồng ý, bởi vì cậu và tôi đều là người của Chu tổng nhỏ, chuyện này phải hỏi qua Chu tổng nhỏ. Chu tổng nhỏ hình như không đồng ý, nên chuyện này bây giờ vẫn chưa có kết luận, cũng

không rõ rốt cuộc cậu được điều chuyển về dưới trướng ai, nhưng có thể chắc chắn rằng cậu không còn trong tay anh nữa.”

Khi nói câu này, sắc mặt A Khôn có vẻ kỳ lạ: “Lăng Hàm, từ bao giờ mà quan hệ của cậu với ba người này thân thiết đến thế?”

Lăng Hàm: “...”

Chương 95: Ác ý

Nói thật lòng, cậu không hề muốn lôi kéo quan hệ gì hết, cậu chỉ muốn lẳng lẳng làm một diễn viên thôi.

Dưới cái nhìn chòng chọc của A Khôn, Lăng Hàm chỉ có thể cười gượng: “Không phải anh bảo em tìm một chỗ dựa cho tử tế đấy sao...”

Trong mắt A Khôn lộ vẻ kính phục: “Có thể thu phục được cả ba người này, cậu giỏi quá rồi đấy! Không nhìn ra cậu có khả năng như vậy, đúng là không gáy thì thôi, gáy một tiếng giật hết cả mình.”

Lăng Hàm: “...”

Đừng nói những câu khiến người ta hiểu lầm như vậy được không?

“Nói thế là em sắp phải đối quản lý à?”

Tại sao tôi lại là người biết sau cùng!

Lăng Hàm không biết nên vui hay buồn. Nếu phân tích một cách lý trí, đối quản lý chắc hẳn sẽ có khá nhiều điểm tốt, bởi vì Lục Tư Nguyên không thể chuyển mình tới dưới trướng một người nát hơn cả A Khôn, mà cậu với A Khôn từ lâu đã bằng mặt mà không bằng lòng, sớm muộn gì cũng phải tách ra. Đối quản lý chỉ có chỗ tốt chứ không có gì xấu.

Nhưng bây giờ đột nhiên có thêm cục diện rối rắm của Chu Thành và Chu Bắc Hiền, chuyện này còn phơi ra trước mặt chủ tịch hội đồng quản trị, cậu cứ có dự cảm không ổn lắm, như sắp bị người ta đưa lên đầu sóng ngọn gió của dư luận.

Trong đầu đột nhiên hiện ra gương mặt hóng hớt của cô gái ở quầy lễ tân, cậu như bừng tỉnh, chẳng trách cô ấy truy hỏi về quan hệ của cậu và Chu Thành.

“Tất nhiên rồi.” A Khôn đưa ra một đáp án chắc chắn, nhưng ánh mắt của anh ta có vẻ không ổn lắm. Lãng Hàm có vẻ như hiểu ra được anh ta đang nghĩ gì, bám được vào cây đại thụ là đòi hỏi quản lý ngay, chắc chắn A Khôn đang nghĩ mình yêu cầu Lục Tư Nguyên làm như vậy.

Cậu tính giải thích, lại không biết nên giải thích thế nào, cảm giác giải thích mấy cũng không rõ được.

“Từ sau khi rơi xuống nước, cậu cứ như thay đổi hẳn vậy.” A Khôn cười khế: “Nếu cậu đã không muốn nói về quan hệ với ba người họ thì anh cũng không hỏi nữa. Mọi người đều thông minh sáng dạ mà, nếu như có người dám cướp nghề sĩ trên tay anh, chắc chắn anh sẽ thấy không thoải mái, nhưng Lục Tư Nguyên giới thiệu anh với chủ tịch, cho nên anh xin nhận phần ân tình của cậu ta, tuyệt đối không làm khó cậu. Còn về việc cuối cùng cậu sẽ theo ai, vậy phải xem vào sổ của cậu rồi.”

Ánh mắt của A Khôn trở nên sắc bén hơn: “Trước kia anh cảm thấy cậu không xứng đáng để bồi dưỡng, nhưng bây giờ anh thừa nhận anh nhìn nhầm rồi.”

Lãng Hàm vẫn chưa làm rõ được quan hệ của cậu với Lục Tư Nguyên, Chu Thành và Chu Bắc Hiền, đành miễn cưỡng trả lời: “Anh Khôn đừng nói như vậy, sau này chắc chắn chúng ta còn là bạn bè, những điều anh vừa nói em đều không biết, em vừa mới về mà!”

A Khôn cười khế, có vẻ không tin lời cậu nói, sau đó vỗ vỗ vai cậu: “Cậu vừa về cũng mệt rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi!”

Biểu cảm của anh ta cho thấy anh ta hoàn toàn không tin lời Lãng Hàm nói, chắc chắn anh ta nghĩ cậu đã lén lút liên lạc với Lục Tư Nguyên khi ở Hoành Điếm, đưa ra yêu cầu đòi quản lý.

Lãng Hàm biết bây giờ nói gì thêm cũng vô dụng, âm thầm thở dài, cậu đứng dậy nói: “Anh Khôn, em đi trước đây.”

Ra khỏi cửa, Lãng Hàm lập tức gọi cho Lục Tư Nguyên, chốc lát sau, cuộc gọi được kết nối. Lãng Hàm hỏi một câu rất phủ đầu: “Chuyện đòi quản lý là thật à?”

Đầu dây bên kia im lặng trong giây lát: “Đúng vậy, không phải cậu muốn đòi quản lý à?”

“Tôi có nói muốn đòi quản lý đâu.” Lăng Hàm ra dáng một con vẹt chết còn cứng miệng. Thực ra cậu cảm thấy cảm kích hành động của Lục Tư Nguyên hơn, nhưng đồng thời cũng không mong anh đòi đầu với hai anh em nhà họ Chu, hai anh em nhà kia có phải đèn cạn dầu đâu. Hơn nữa, chuyện to như thế này mà anh không bàn bạc gì với cậu, hại cậu biến thành người cuối cùng biết chuyện, đúng là tức thật.

“Cậu không nói muốn đòi, nhưng cậu nghĩ như vậy đó.”

“Làm sao anh biết được tôi nghĩ gì? Anh có phải con giun trong bụng tôi đâu.”

Người bên kia khẽ cười: “Nghĩ một đằng nói một nẻo.”

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm: “Anh thừa nhận là anh làm rồi à?”

“Tôi có nhắc đến với chủ tịch...”

Lăng Hàm nhẫn nhịn nhưng không nhịn nổi: “Sao anh không nói trước với tôi một tiếng?”

Đầu dây bên kia im lặng rồi chậm rãi lên tiếng: “Xin lỗi.”

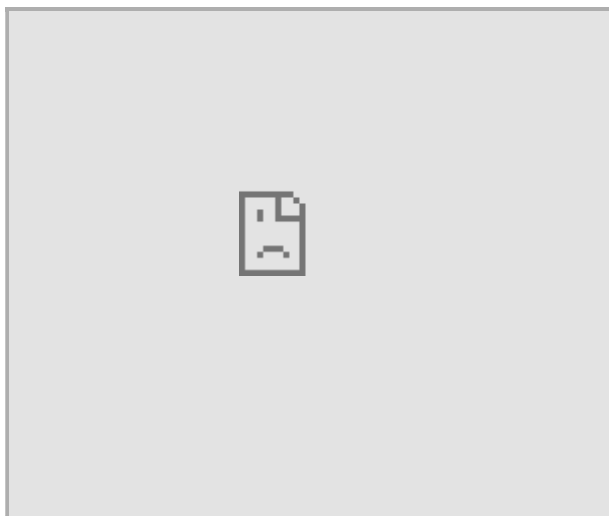
Lăng Hàm không ngờ Lục Tư Nguyên sẽ xin lỗi mình, khiến cậu không biết nên nói thêm gì nữa.

“Không nói nữa nhé, tôi vẫn đang bận.” Lục Tư Nguyên cúp máy.

Lăng Hàm cầm điện thoại mà ngơ ngẩn, cậu không hiểu nổi rốt cuộc Lục Tư Nguyên có ý gì, tại sao phải ra tay giúp cậu, trước mắt hai người không có quan hệ gì đặc biệt trừ quan hệ chủ nhà và người thuê phòng, tại sao anh phải nhọc lòng như vậy vì cậu?

Chẳng lẽ...

Ý nghĩ này vừa khiến Lăng Hàm kích động vừa khiến cậu không dám thừa nhận.

“Cứ thế này, coi chừng tôi sẽ tưởng anh yêu tôi đấy...” Cậu lầm bầm.

Lăng Hàm cứ nghĩ vẫn nghĩ vợ, bất tri bất giác đã đến bãi đỗ xe, đến bãi đỗ xe rồi mới nhớ ra mình làm gì có xe. Chiếc Porsche trước kia đã trả cho Chu Thành, đừng nói đến xe, đến chỗ ở cũng không có, bây giờ cậu hoàn toàn là một kẻ khó rách áo ôm không nơi nương tựa!

Lăng Hàm bất lực ngửa mặt nhìn trời, tự nhận mình xúi quẩy, quay đầu về thang máy.

“Lăng Hàm!” Giọng nói quen thuộc vang lên từ một hướng nào đó.

Da đầu Lăng Hàm tê dại, vô thức quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Chu Bắc Hiền mặc bộ vest gọn gàng đang tựa vào một chiếc Mercedes Benz màu xám và mỉm cười với mình.

Lăng Hàm kéo hành lý ngoảnh đầu đi luôn, định coi như không nhìn thấy hắn.

Nào ngờ Chu Bắc Hiền sai đôi chân dài của hắn đuổi theo, vừa đuổi vừa hô: “Đợi đã!”

Bãi đỗ xe rất rộng, bây giờ đang là khoảng ba giờ chiều, nhân

viên ra vào khá nhiều, xe đi tới đi lui rất thường xuyên, tiếng gọi của Chu Bắc Hiền đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Lăng Hàm vội bước nhanh hơn, điên cuồng xông về phía thang máy như đi ăn trộm, âm thầm cầu nguyện rằng, đừng đuổi theo tôi nữa. Tiếc rằng trời không chiều lòng người, Chu Bắc Hiền đuổi theo cậu như căn nhảm thuốc, từ bãi đỗ xe, đi vượt qua một chiếc xe ở giữa mà xông tới.

Thật khó tưởng tượng rằng có một ngày Chu Bắc Hiền sẽ theo đuổi cậu không chịu từ bỏ thế này. Hắn ta sĩ diện hão và coi trọng thể diện như thế, chẳng lẽ không e sợ ánh mắt của người khác sao? Không sợ bị người khác hiểu lầm sao?

Lăng Hàm lại nhanh chóng lắc đầu, giờ là lúc nào rồi mà cậu còn nghĩ đến chuyện về hắn ta thế, hôm nay vừa về đã gặp trọn bộ ba khó chơi Lục Tư Nguyên, Chu Thành, Chu Bắc Hiền, mình nên đi cúng thần tài mới đúng!

Lăng Hàm đã xông vào thang máy, ấn nút, cảm ơn trời đất, bây giờ trong thang máy chỉ có một mình cậu. Cậu không muốn người khác nhìn thấy mình và Chu Bắc Hiền lôi lôi kéo kéo, sau lại đồn đại thành tin bậy tin bạ.

Cửa thang máy từ từ khép lại, đúng lúc chuẩn bị đóng kín hoàn toàn thì một bàn tay chen vào, làm kẹt cửa, cưỡng ép bắt cánh cửa mở ra.

Chu Bắc Hiền bước vào thang máy, đưa tay kéo Lăng Hàm đang trốn mà không có chỗ trốn, mạnh mẽ kéo cậu ra khỏi thang máy.

Lăng Hàm đột nhiên thấy hận cơ thể hiện tại, kiếp trước mình cao to bao nhiêu, sao kiếp này lại biến thành con gà què thế này? Nếu như là lúc trước, tốt xấu gì mình vẫn có thể tranh chấp với Chu Bắc Hiền được, bây giờ chưa kịp giãy giụa gì đã bị lôi ra ngoài rồi.

“Buông tay!” Dù gì cũng là đàn ông trưởng thành, tuy rằng không kịp đề phòng đã bị lôi ra khỏi thang máy, nhưng vùng vẫy một hồi cậu vẫn có thể thoát ra được.

Chu Bắc Hiền đi đằng trước lôi cậu đi rất mạnh bạo, dồn rất nhiều sức, cơ thể tản ra khí chất vừa không tốt đẹp gì vừa áp

bức người khác. Sau khi Lăng Hàm giãy ra được, hắn dùng bước, quay đầu lại, dùng ánh mắt như chó sói nhìn cậu chăm chăm khiến da đầu của Lăng Hàm tê dại.

Chương 96: Giăng co

Chu Bắc Hiền rất hiếm khi bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài, bất kể lúc đang phần nộ hay tức giận, hắn sẽ luôn kiềm chế mà bo bo giữ mình, giấu kín tâm sự và cảm xúc của bản thân. Cậu còn nhớ, kiếp trước Chu Bắc Hiền từng nói thế này: “Anh sống trong giới giải trí cơ mà, kẻ nào cũng là cao thủ diễn xuất, khả năng quan sát của ai cũng rất kinh khủng, nếu muốn sinh tồn trong giới này, bắt buộc phải giấu được tâm tư và tình cảm của mình ở nơi sâu nhất, mới không bị người khác đọc vị.”

Lúc ấy, Lăng Hàm không hề tin những lời hắn nói, cậu cảm thấy chỉ cần cá tính đủ mạnh, đặc trưng mới mẻ là có thể đứng vững ở giới giải trí. Hơn nữa khi ấy cậu đang trong thời kỳ hào quang vô hạn, là bậc đế vương trong giới, không cần thiết phải sống một cách đề nén ngọt ngào như vậy, cho đến khi ngã ngựa. Bây giờ nhìn lại, những gì Chu Bắc Hiền nói là đúng.

Bất kể sống trong ngành nghề nào, muốn trèo lên cao, muốn đứng cho vững, muốn trụ được lâu, bắt buộc phải học cách giấu tâm tư thật sâu.

Chu Bắc Hiền là nhân tài kiệt xuất trong số đó, cho dù họ từng ăn nằm, cậu cũng rất ít khi phát hiện ra lúc nào hắn bộc lộ cảm xúc.

Nhưng cậu không có hứng thú nghiên cứu xem tại sao hắn lại để lộ cảm xúc như thế, hắn kích động cũng được, bình tĩnh cũng được, có liên quan gì đến cậu đâu?

Sau khi giã ra được sự kiềm hãm của Chu Bắc Hiền, Lăng Hàm quay người đi về phía thang máy một lần nữa. Hành động mang ý tứ từ chối rõ rệt này đã hoàn toàn chọc giận Chu Bắc Hiền, Lăng Hàm chưa kịp đi vào trong, đột nhiên có một nguồn sức mạnh cực kì lớn phía sau túm lấy cổ tay cậu, lôi về sau. Lăng Hàm lão đảo bước theo, bị hắn kéo vào trong lối đi thoát hiểm, đến cả hành lý cũng bị bỏ chỏng chơ bên ngoài.

Cánh cửa của lối đi thoát hiểm đóng lại với một tiếng “rầm”,

âm thanh vang vọng dội về trong hành lang rộng rãi mà tăm tối, trầm trầm mà áp lực, khiến người ta sợ hãi.

Trong lối đi này chỉ có hai người họ.

Vừa bị kéo vào trong, cơ thể Lăng Hàm đã đột ngột bị đẩy vào bờ tường lạnh như băng, một bàn tay đè cứng trên lồng ngực cậu. Lăng Hàm bị ép dính sát vào góc tường, không thể nhúc nhích được.

“Anh muốn làm gì?” Lăng Hàm không sợ hãi, cậu nói với vẻ mặt không cảm xúc. Dù sao thì hẳn có làm gì cũng không liên quan đến cậu.

“Cậu với Chu Thành có quan hệ gì?” Chu Bắc Hiền chống một tay bên tai cậu, một bàn tay khác đè lên lồng ngực cậu, trong đôi mắt đen thẳm như vực thẳm ấy loáng thoáng hai ngọn lửa giận.

Lăng Hàm nhú mào, không hiểu tại sao hẳn lại hỏi vậy: “Liên quan gì đến anh?”

Bàn tay đang đè trên lồng ngực đột nhiên siết lại, Lăng Hàm cảm thấy ngực mình hơi đau, gương mặt Chu Bắc Hiền dí sát tới, hẳn gần giọng: “Cậu theo anh ta rồi à?”

Lăng Hàm không thể nhẫn nhịn được nữa, đột ngột hét hẳn ta ra: “Anh bị khủng à! Đúng thật là không hiểu làm sao nữa.”

“Có phải cậu đi theo anh ta nên mới từ chối tôi không?” Biểu cảm của Chu Bắc Hiền chẳng khác gì một thằng đàn ông bị bạn gái cấm sừng khiến Lăng Hàm vừa tức cười vừa kinh ngạc.

“Chu tổng nhỏ, anh biết anh đang nói gì không?” Lăng Hàm đáp lời: “Có một số câu không thể nói lung tung được, nói gì cũng phải có chứng cứ.”

“Chứng cứ? Cậu đang nói đến chứng cứ với tôi?” Chu Bắc Hiền hừ lạnh: “Nếu như cậu không đi theo anh ta, tại sao anh ta cố tình đòi cậu đi? Cậu đã muốn rời khỏi tôi từ lâu lắm rồi đúng không?”

Hóa ra lại vì chuyện đổi quản lý, Lăng Hàm muốn rên rỉ.

Lăng Hàm cảm thấy cạn hết ngôn từ với vẻ mặt đố kỵ của hắn, cậu cười lạnh rồi nói: “Chu tổng nhỏ, thứ nhất, tôi và anh ta không có quan hệ gì; thứ hai, tôi và anh cũng không có quan hệ gì. Chuyện đổi quản lý do Lục Tư Nguyên đề nghị trước, không phải Chu Thành.”

Chu Bắc Hiền cười lạnh, ánh mắt hắn ta càng lạnh hơn.

“Đây là câu mà tôi muốn hỏi sau đó, cậu và Lục Tư Nguyên có quan hệ gì nữa? Trước đó không lâu, cậu ta cố gắng gạt bỏ công việc để tới Hoành Điểm tìm cậu, hai người thậm chí còn ở chung một phòng, còn ăn cơm cùng nhau, không cần nói một chút à?”

Phản ứng đầu tiên của Lăng Hàm khi nghe thấy câu này là không ngờ Lục Tư Nguyên cố tình đến thăm cậu như vậy á? Phản ứng thứ hai là chuyện này bị Chu Bắc Hiền biết rồi, không biết đám thợ săn tin có biết không.

Cậu có phần không dám tin vào những điều Chu Bắc Hiền nói, nhưng cậu cũng biết rằng Chu Bắc Hiền trước nay không nói và không làm chuyện gì mà hắn chưa chắc chắn rõ ràng.

“Anh nghe ai nói vậy?” Lăng Hàm hỏi.

“Cậu không cần phải biết.”

Lăng Hàm rất bình tĩnh: “Đúng vậy, tôi không cần biết, cũng không muốn biết. Anh ấy đến Hoành Điểm nhất thiết phải đến thăm tôi à? Trong phòng tôi vừa dọn trống một chiếc giường, đạo diễn Đường sắp xếp anh ấy vào phòng tôi nghĩa là tôi với anh ấy có quan hệ mờ ám hả? Anh biết liên tưởng quá rồi đấy.”

Lăng Hàm nói rất hùng hồn, bởi cậu quả thật cậu không cho rằng Lục Tư Nguyên cố tình đến Hoành Điểm để thăm mình. Dựa vào cái gì mà anh phải đến Hoành Điểm thăm cậu? Nguyên do chẳng có miếng logic nào, cũng không hiểu đám thợ săn tin và người hóng chuyện bây giờ nghĩ cái gì nữa.

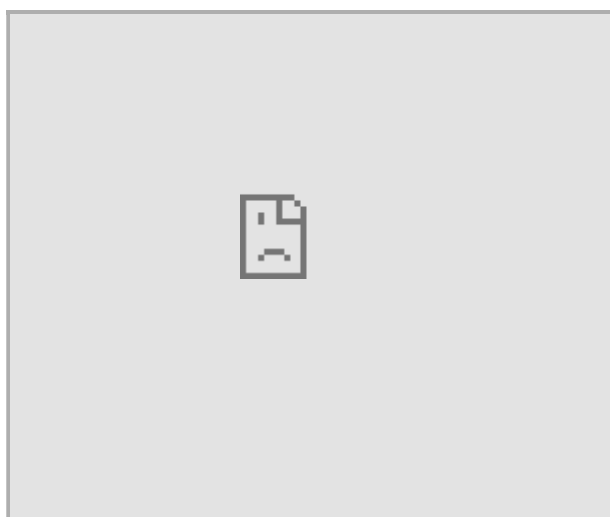
Hơn nữa, thái độ chất vấn của Chu Bắc Hiền khiến cậu rất khó

chịu: “Cho dù quan hệ của tôi và Lục Tư Nguyên không đơn giản đi chăng nữa thì cũng liên quan gì đến anh? Anh là gì của tôi? Có tư cách gì mà chất vấn tôi?”

Chu Bắc Hiền bị cậu hỏi nên sững sờ, buông tay ra.

Lăng Hàm nhận cơ hội này thoát được khỏi sự kìm kẹp của hắn, hơi lùi về sau mấy bước.

“Xin lỗi, do tôi kích động.” Chu Bắc Hiền giống như người đột ngột tỉnh táo lại, khôi phục trạng thái hào hoa phong nhã trước đây, thái độ rất lịch thiệp, không giống với vẻ điên cuồng ban nãy.

Lăng Hàm hơi nghi ngờ, cậu thực sự có thể khiến cảm xúc của hắn thay đổi lớn đến vậy sao? Kiểu phần nộ và đồ kỵ ban nãy không giống giả bộ lắm.

Nhưng hắn có tư cách gì mà giận dữ hay đồ kỵ? Hắn thực sự để ý đến cậu à? Kiếp trước cậu chung chạ chung gối với hắn, hắn nói bỏ mặc là bỏ mặc ngay, qua lại với Y Tư sau lưng cậu, lúc ra tay giết hại không hề lưu luyến.

Hắn nói cậu bây giờ rất giống Bạch Tử Sách, cho nên, có thể suy đoán rằng sự giận dữ và đồ kỵ của hắn là vì Bạch Tử Sách không?

Người chết đã chết rồi, hắn ra vẻ hoài niệm cho ai xem?

Như thế không thấy tức cười à?

Bàn tay của Lăng Hàm lặng lẽ siết chặt, cảm giác giận dữ trong lòng từ từ trào lên.

Cậu ghét Chu Bắc Hiền, ghét cái sự làm bộ làm tịch của hắn, ghét cái vẻ thâm tình giả dối của hắn. Đột nhiên có một ý nghĩ mơ hồ hiện ra trong đầu, càng lúc càng rõ ràng. Nếu như, nếu như Chu Bắc Hiền thực sự thích Lăng Hàm của hiện tại, có lẽ có thể thông qua cách này để đả kích hắn...

Ý nghĩ này một khi bùng ra thì không thể thu lại được, càng lúc càng mạnh mẽ, nhanh chóng dồn ép lý trí của cậu đến nơi sâu nhất.

Hít một hơi thật sâu, Lăng Hàm nghe thấy mình nói: “Tôi có thể hiểu rằng anh đang đồ kỵ không?”

Cậu không chỉ không rời đi mà thậm chí còn bước tới gần Chu Bắc Hiền, hai mắt nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt.

Chu Bắc Hiền im lặng không nói.

Lăng Hàm đã áp sát hắn đến mức cách nhau chưa đầy một thước, ngấm kĩ gương mặt tuấn tú của hắn, dùng giọng nói trầm và hơi nhỏ, lầm bầm bên cạnh hắn: “Tại sao anh phải đồ kỵ?”

Giống như bị đầu độc, nhãn cầu của Chu Bắc Hiền hơi lay động, sau đó dùng bàn tay bóp bả vai cậu: “Trong lòng cậu hiểu rõ mà, không phải sao?”

Lăng Hàm hơi nghiêng đầu, cười mà như không: “Anh không nói, làm sao tôi biết được?”

Giống như tìm lại được sự chủ động của mình, Chu Bắc Hiền đột nhiên nở nụ cười, khẽ nhướn mày, không những không chùn bước mà còn tiến tới, ghét sát gương mặt của Lăng Hàm, chóp mũi hai người gần như chạm vào nhau, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương.

“Tôi thích cậu, bây giờ đã biết chưa?”

Chương 97: Chân tướng

Lăng Hàm cười khẽ, ngẩng đầu lên, tránh khỏi bàn tay đang sờ lên tai mình của hắn: “Anh thích tôi, phải có chút thành ý chứ nhỉ.”

Chu Bắc Hiền dường như ý thức được điều gì đó, lông mày hơi nhướn lên, không còn vẻ lo âu nữa: “Cậu muốn thứ gì?”

Có lẽ hắn cho rằng Lăng Hàm giống như những minh tinh cần được bao nuôi khác, sẽ đòi hỏi đồ này vật nọ. Dạng người như vậy dễ đuổi nhất, lúc lên trời được rao giá, lúc rơi xuống được đòi quà, niềm yết công khai, không cần phải chịu trách nhiệm gì cả. Đối với cả hai người, nhất là Chu Bắc Hiền, đây mới là dạng quan hệ an toàn nhất, dễ bị hắn chi phối nhất.

Nhưng Lăng Hàm làm sao có thể cho hắn toại nguyện được?

“Tôi muốn anh nói với cả thế giới rằng anh thích tôi, muốn ở bên tôi.”

Gương mặt Chu Bắc Hiền lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó hắn nhíu mày: “Đừng có đùa như vậy.”

“Tôi không hề đùa.” Biểu cảm của Lăng Hàm rất nghiêm túc: “Nếu như anh có thể làm được điều này, có lẽ tôi có thể bắt đầu với anh.”

“Có thể? Không phải là chắc chắn sao?”

“Đúng vậy, không chắc chắn. Tại sao anh tuyên bố anh thích tôi thì tôi bắt buộc phải ở bên anh?” Lăng Hàm hỏi ngược.

“Mồm miệng sắc bén lắm.” Chu Bắc Hiền hét cách với cậu: “Lòng ham muốn của cậu lớn thật.”

Lăng Hàm hất cằm: “Đúng vậy, tôi tùy hứng như thế đấy, ai muốn thích tôi, đầu tiên phải thừa nhận với cả thế giới.”

Chu Bắc Hiền hoảng hồn trong một khoảnh khắc, đưa tay ra, dường như định chạm vào gương mặt Lăng Hàm, nhưng bị Lăng Hàm tránh né. Ánh mắt hắn rất nặng nề, nhưng lại thoáng vẻ dịu dàng: “Dáng vẻ ban nãy của cậu, thực sự quá giống...”

Lăng Hàm nhướn mày.

Chu Bắc Hiền dường như đắm mình trong dòng hồi ức: “Cậu ấy cũng giống như cậu vậy, lúc nói chuyện cứ hùng hùng hồ hồ, không để lại đường lui, đến cả việc tùy hứng cũng tùy hứng một cách hùng hồn... trên cơ bản cậu ấy sẽ không đưa ra yêu cầu gì quá đáng...”

Lăng Hàm lạnh nhạt ngắt lời hắn: “Xin lỗi, tôi không phải người mà anh nghĩ tới, tôi thích nhất là đưa ra những yêu cầu vô lý.”

Chu Bắc Hiền bật cười, không hề tức giận, dịu giọng nói: “Tôi biết cậu không phải cậu ấy, tôi sẽ suy nghĩ về điều kiện của cậu, có lẽ chúng ta có thể làm bạn bè trước?”

Lăng Hàm hơi nhướn mày, nhìn hắn với vẻ nghi ngờ.

“Cùng nhau ăn một bữa cơm được chứ, yêu cầu này không quá đáng đúng không?”

Lăng Hàm đang định từ chối thì đột nhiên nhớ tới điều gì đó nên gật đầu đồng ý: “OK, ngày mai đi.”

“Hôm nay không được sao?” Chu Bắc Hiền được đăng chân lên đăng đầu.

“Không được.” Lăng Hàm kiên định từ chối.

Chu Bắc Hiền thở dài, dường như bất đắc dĩ, giọng nói có phần cung chiêu: “Được thôi, nghe lời cậu.”

Lăng Hàm sờn hết cả da gà da vịt, đột nhiên nói: “Anh nhìn vào tôi, nói anh thích tôi.”

Chu Bắc Hiền tuy rằng rất kinh ngạc vì yêu cầu của cậu,

nhưng vẫn mỉm cười nói: “Tôi thích cậu.”

Lăng Hàm nhìn chằm chằm vào hai mắt hắn, hồi lâu sau mới lùi một bước, mỉm cười: “Tôi biết rồi.”

“Biết tôi thích cậu rồi à?”

Lăng Hàm cười châm chọc: “Tôi đi đây.”

Cậu vừa quay người đã sầm mặt. Cậu có thể xác nhận rằng, ban nãy Chu Bắc Hiền chỉ đang đóng kịch. Hắn thể hiện trạng thái mặt kiêu chế và một loạt cảm xúc phần nộ khác để biểu đạt tình cảm yêu mến mãnh liệt, như vậy có thể khiến một số người tưởng rằng hắn thực sự thích mình, sau đó đánh mất sự phòng bị trong lòng.

Có lẽ hắn cho rằng cậu quá cảnh giác nên muốn dùng cách này để cảm hóa. Nhưng trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau ban nãy, Lăng Hàm không đọc nổi một chút yêu thương nào từ đôi mắt đen như đáy vực của hắn; ở sâu trong đôi mắt ấy, chỉ có sự bình tĩnh và vẻ lạnh nhạt không gì phá vỡ được mà cậu đã quá quen thuộc.

Chu Bắc Hiền không yêu bất kì ai cả.

Hắn chỉ đang thể hiện như thể hắn yêu Lăng Hàm thôi.

Có lẽ cậu thích mà hắn nói có vài phần thật lòng, nhưng kiểu thích ấy cũng chỉ ở mức hời hợt nhất mà thôi. Thậm chí hắn chỉ tìm kiếm hình bóng trong quá khứ từ hình ảnh của cậu bây giờ, thích cái kiểu ấy, ai thêm?

Lăng Hàm cười lạnh.

Nếu anh đã thích chơi nhau, tôi cũng xin theo hầu, xem xem sau cùng thằng nào mới rơi vào rọ của thằng nào.

Lăng Hàm đẩy cửa, bước ra khỏi lối thoát hiểm.

“Tôi đưa cậu về nhé, cậu sống ở đâu?” Chu Bắc Hiền hỏi với theo.

“Tôi tự về được.” Lăng Hàm nói chuyện rất chậm rãi, rất bình tĩnh, nhưng ý từ chối kiên quyết trong giọng nói không cho

phép bất kì ai phủ nhận.

Một kẻ thông minh và chu đáo như Chu Bắc Hiền sao có thể làm những chuyện khiến người ta chướng mắt như “ép buộc” được, vì thế hắn chỉ lặng lẽ tiễn cậu tới thang máy, tạm biệt cậu rồi đôi lú đôi ngả.

Lăng Hàm gọi xe quay về chung cư Đăng Hải, sau khi vào căn hộ mới phát hiện ra có người đang đi lại bên trong, ban đầu Lăng Hàm tưởng là Lục Tư Nguyên, nhìn kĩ lại thì ra là Tần Vĩnh.

Tần Vĩnh đang đùa giỡn với chú cún trong phòng khách, trên tay cầm một miếng bánh quy cho cún hình khúc xương, chọc cho Đại Bạch ham ăn xoay vòng vòng.

Lâu lắm không gặp Đại Bạch, hình như nó lại to hơn rồi, chắc do ảo giác.

Lăng Hàm thay dép lê rồi bước vào phòng khách. Dường như Đại Bạch cũng nhìn thấy Lăng Hàm, thế mà nó không lùi không tránh, ngược lại còn vẫy đuôi thỏ hồng hộc chạy bước nhỏ tới bên cạnh cậu, giương đôi mắt ướt đáng yêu nhìn Lăng Hàm chằm chằm.

Trái tim Lăng Hàm mềm nhũn ra.

“Nào, Đại Bạch!” Cậu ngồi thụp xuống, vỗ vỗ hai bàn tay, cơ thể to lớn của giống chó Husky đột ngột nhào tới, Lăng Hàm

không kịp đề phòng nên bị nó đè xuống nền đất.

Chú chó Husky liếm mặt cậu, liếm đến mức mặt mũi Lăng Hàm toàn nước miếng, nhưng cậu không hề thấy ghê mà còn cười ha hả: “Có nhớ chú không nào?”

Bản tính thích nhào vào lòng người khác của Đại Bạch không hề thay đổi, Lăng Hàm lâu lắm không gặp nên rất nhớ nó.

Đợi khi chú chó kia chơi chán rồi, Lăng Hàm mới vuốt vuốt phần lông mềm trên cổ nó rồi đứng dậy chào hỏi: “Anh Vĩnh.”

Nếu như đối với Lục Tư Nguyên, cậu vừa nể vừa sợ vừa chột dạ thì đối với Tần Vĩnh, lúc nào cậu cũng tôn trọng anh như một người anh cả.

Lúc cười trông Tần Vĩnh rất hòa nhã, kiểu hòa nhã này khác hẳn kiểu ôn hòa gượng ép và không chế của Chu Bắc Hiền, thân thiện và dễ gần hơn hẳn.

“Về rồi à?”

Lăng Hàm gật gật đầu, kéo va li qua một bên, đưa mắt nhìn khắp nơi.

“Cậu ấy vẫn chưa về đâu.” Tần Vĩnh nói.

“Ồ.” Lăng Hàm mở va li ra, Đại Bạch tò mò xoay vòng vòng quanh va li của cậu, vừa xoay vừa vẫy đuôi.

“Cậu cãi nhau với cậu ấy à?” Tần Vĩnh hỏi.

“Hả?” Lăng Hàm ngẩng đầu lên, sau khi nhớ ra “cậu ấy” là ai mới vội vàng đáp: “Không ạ, sao có thể thế được?”

“Nhưng sau khi gọi điện thoại với cậu xong, cậu ấy có vẻ không vui.”

Lăng Hàm khựng lại, lập tức nhớ tới lần gọi điện trước đó của hai người, cậu đã chất vấn anh tại sao nhắc tới chuyện đổi quản lý. Lẽ nào vì chuyện này mà không vui?

Trông Tần Vĩnh không giống như đang nói dối, Lăng Hàm do dự trong chốc lát rồi nói: “Liên quan đến việc anh ấy đề xuất

đôi quản lý cho em, em không thích có người tự tiện quyết định thay mình, cho dù là với ý tốt...”

“Không thể trách cậu ấy được.” Tần Vĩnh lắc đầu: “Vốn dĩ Lục Tư Nguyên chỉ âm thầm nói với chủ tịch hội đồng quản trị về chuyện thăng chức cho A Khôn, chỉ cần A Khôn thăng chức rồi, nghệ sĩ dưới trướng của anh ta chắc chắn sẽ có sự biến động, muốn đưa cậu đi cũng danh chính ngôn thuận hơn; nhưng không ngờ lúc đó cậu cả nhà họ Chu đột nhiên xuất hiện rồi thăng thừng đòi người, vì tính chất của sự việc thay đổi cho nên mới biến thành thế này.”

Lăng Hàm sửng sờ.

Chương 98: Giấc mơ

“Từ lúc A Khôn thăng chức đến khi nghệ sĩ dưới trướng được thay đổi rất thừa thời gian, đủ cho cậu suy nghĩ rõ xem có cần tiếp tục đi theo anh ta hay không, tôi đoán Tư Nguyên tính toán như thế.”

Lăng Hàm: “...”

Nói như vậy, hình như mình trách nhầm anh thật rồi. Lục Tư Nguyên có lòng tốt giúp đỡ cậu, nào ngờ lòng tốt bị lừa dối, nếu đổi lại là cậu, chắc cậu cũng tức giận.

Trong lòng Lăng Hàm trào lên cảm giác ấm áp, có Chu Thành với Chu Bắc Hiền làm nền, cậu đột nhiên cảm thấy Lục Tư Nguyên là một người đàn ông cực kì tốt, ngoài việc hơi ngượng ngùng ra.

Tiếc rằng, trái tim của đàn ông tốt đã sớm có chủ rồi.

Lăng Hàm không biết nên vui mừng hay nên buồn bã, cậu xoa đầu Đại Bạch và đáp lời: “Em biết rồi, là em đã trách nhầm anh ấy.”

“Cậu đã về rồi thì tôi cũng nên đi đây.” Tần Vĩnh dặn: “Cậu đồ dành cậu ấy một tí, đợt này cậu ấy có hơi nhiều áp lực.”

Lăng Hàm không hiểu đầu của tai nheo thế nào, đồ dành anh ấy? Đồ dành Lục Tư Nguyên á? Đồ thế nào? Cúi anh ấy như một đứa con ba tuổi?

Nhưng nghĩ tới việc ban nãy Tần Vĩnh đã nói, vì mình hiểu lầm nên Lục Tư Nguyên không vui, Lăng Hàm gắng gượng đồng ý: “Vâng.”

Tuy rằng cậu cũng chẳng biết phải đồ dành người khác thế nào.

Tính tình của con không tước họ Lục kia quá khó nắm bắt,

biến đổi khó lường hơn cả mây trên trời, muốn hầu hạ cũng tốn sức đây.

Cứ mặc kệ trước đã.

Mặc kệ con khổng tước kia vui hay buồn, áp lực hay thoải mái, Lăng Hàm thực sự cảm thấy mệt đến rã rời. Vừa ngồi máy bay từ Hoành Điểm về đã phải gặp A Khôn, Chu Thành, Chu Bắc Hiền, qua một phen đầu trí tuệ, độ dũng khí, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi vô cùng. Người ngoài không nhìn ra được tình trạng của cậu, lúc nào cũng cảm thấy chắc hẳn cậu vẫn ổn, trên thực tế đó chỉ là hiện tượng giả mà cậu điều chỉnh được qua nhiều năm tháng tích lũy, chuyên dùng để đối phó với người ngoài thôi.

Tần Vĩnh vừa đi khỏi, Lăng Hàm đã vội vàng tắm một cái rồi nhào lên giường lớn trong phòng ngủ chính, thầm nghĩ mình chỉ ngủ khoảng một tiếng thôi, đợi khi nào Lục Tư Nguyên về mình sẽ trả giường cho anh ấy, mơ mơ màng màng cứ nghĩ vẫn nghĩ vơ rồi không biết gì nữa.

Trong lúc mơ màng, Lăng Hàm cảm thấy có người đang gọi tên mình, cậu muốn mở mắt ra, thế nhưng mí mắt quá nặng, không mở ra nổi.

Người kia không gọi tên cậu nữa mà giơ tay xoa xoa đầu rồi nhét cậu vào ổ chăn.

Chẳng trách cậu thấy hơi lạnh, hóa ra là chưa đắp chăn.

Lăng Hàm rúc mình trong ổ chăn ấm áp, dễ dàng chìm vào mộng đẹp.

Trong mơ cậu tóm được một cái gối ôm to ơ là to ấm ơ là ấm, không kìm lòng được mà ôm chặt lấy cái gối ôm kia. Cái gối ôm liệu mạng giấy giụa, cậu sợ cái gối chạy mất nên dùng hết cả tay lẫn chân quấy lấy nó như con bạch tuộc.

Cái gối ôm không vùng vẫy nữa mà ngược lại, còn ôm lấy cậu. Lăng Hàm bị ôm nên không thoải mái, thầm nghĩ mình ôm gối ôm vẫn thoải mái hơn, để cái gối ôm ôm mình còn ra thể thống gì, thế là vùng vẫy đòi ôm gối ôm.

Gối ôm không chịu.

Lăng Hàm trong giấc mơ tức giận, vung tay đánh, cuối cùng thì tách gối ôm ra.

Tứ chi không còn bị giam hãm của Lăng Hàm vội vàng quăn lấy cái gối ôm, ôm chặt cứng, quyết không buông tay. Cái gối ôm kia hình như cũng tức giận, cũng vung tay đánh cho Lăng Hàm một cái làm cậu choáng váng. Khi ấy Lăng Hàm bị đánh nên thức giấc, chặt vật muốn mở mắt ra, nhưng xung quanh đột nhiên không có động tĩnh gì nữa, cậu lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Sau đó cái gối ôm lại ôm cậu, Lăng Hàm không giãy được, đành mặc cho nó muốn ôm sao thì ôm. Cậu tìm một tư thế thoải mái trong vòng tay của gối ôm, yên tâm chết giấc.

Ngủ một giấc tỉnh dậy, trời đã sáng bạch.

Lăng Hàm mở mắt ra, trong lòng ảo não vô cùng. Đã bảo chỉ ngủ một tiếng thôi, cuối cùng lại ngủ trương phen chết trôi đến tận sáng hôm sau!

Mình chiếm giường của Lục Tư Nguyên rồi, thế Lục Tư Nguyên đâu?

Quay đầu nhìn bên kia giường, không có ai cả, cậu vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, vô thức bước về phía khung cửa sổ sát đất trong phòng khách, quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang ngồi trên sofa bên cửa sổ hút cho chó ả.

“Anh về rồi à?” Lăng Hàm vội vàng lên tiếng chào hỏi.

Lục Tư Nguyên nghe tiếng, ngẩng đầu lên nhìn cậu, rồi nhanh chóng cúi xuống, nhét miếng bánh quy trong tay vào miệng Đại Bạch.

Lăng Hàm cảm thấy rất lúng túng, nhưng sau khi bước tới, cậu phát hiện ra trên mặt Lục Tư Nguyên có vết bầm, nhất là trên gò má anh có vết bầm màu xanh nhàn nhạt, rất rõ ràng.

Lăng Hàm kinh ngạc, ai dám đánh anh ấy? Ai ăn gan hùm mật gấu mà dám đánh Lục ảnh đế?

“Mặt anh...”

Cuối cùng Lục Tư Nguyên cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng sắc bén, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ phẫn nộ và tố cáo. Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Lăng Hàm chăm chăm.

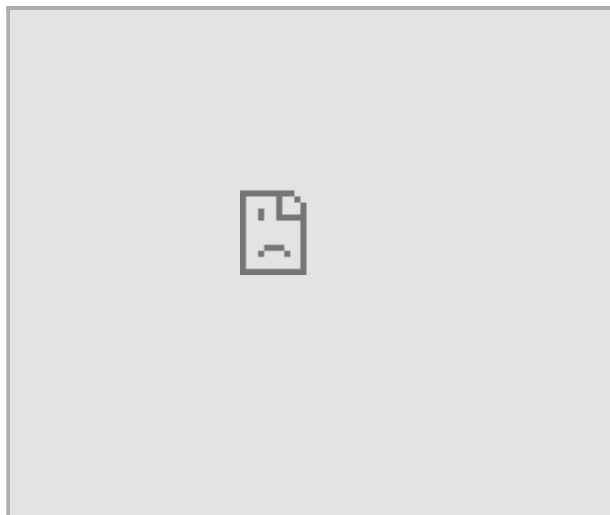
Lăng Hàm bị anh nhìn mà không hiểu gì, có phần dờ dẫm. Anh nhìn tôi làm gì! Từ đầu đến cuối tôi chưa làm gì nhé.

Nhưng nghĩ lại, nếu như Lục Tư Nguyên đã bị người ta đánh cho bầm xanh cả mặt, chắc cũng không muốn để người khác nhìn thấy đâu nhỉ! Một khi chuyện này bị lộ ra ngoài, bất kể thế nào cũng gây ra tổn hại tới hình tượng của anh, hơn nữa cũng thu hút những lời đồn đoán không cần thiết từ thế giới bên ngoài.

Lăng Hàm nghĩ vậy mà cảm thấy mình nên thông minh một chút, bèn cúi đầu vuốt ve Đại Bạch, giả bộ như câu hỏi vừa rồi không phải do mình thốt ra.

“Là cậu đánh đấy.”

Hả?

Lăng Hàm ngẩng đầu lên, kinh ngạc chớp chớp mắt. Cậu không nghe nhầm chứ, ban nãy Lục Tư Nguyên nói cậu đánh anh ấy?

“Anh đừng có nói linh tinh. Làm sao mà tôi đánh anh được! Hôm qua tôi về đến nhà là đi ngủ ngay, hôm nay mới thấy bầm mắt anh mà!” Lăng Hàm cãi.

Nghe vậy, khí thế trên người Lục Tư Nguyên có vẻ càng sắc bén thêm: “Xem ra cậu chẳng nhớ gì rồi.”

Lăng Hàm càng không hiểu gì. Cậu có thể quên mất chuyện gì được? Anh cần nói gì thì nói cho rõ ràng được không, không thể việc gì cũng lòi ra hàm oan cho cậu được.

Lăng Hàm cảm thấy mình không sai gì cả, nên hùng hồn cãi: “Nhớ gì mới được? Tóm lại tôi không nhớ rằng tôi từng đánh anh.”

Trên gương mặt Lục Tư Nguyên thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ: “Cậu không biết lúc ngủ cậu thích đánh người loạn xạ à?”

Lăng Hàm: “...”

Trong đầu Lăng Hàm đột nhiên xẹt qua hình ảnh của giấc mơ tối qua, hình như cậu đã đại chiến ba trăm hiệp với một cái gối ôm, chẳng lẽ...

Cậu có phần chột dạ, hỏi lại: “Tôi hôm qua sao?”

Lục Tư Nguyên hừ một tiếng, tỏ ý không muốn nói chuyện với cậu nữa.

Lăng Hàm nhớ tới tình cảnh chiếc gối liễu mạng giấy giữa mà mình cố gắng trấn áp nó trong giấc mơ thì càng chột dạ hơn.

“Ôi chao, Đại Bạch, con ăn gì mà lăm thế! Coi chừng mập thù lù như cái lu bây giờ!” Lăng Hàm nhanh chóng chuyển đề tài, túm lấy tai Đại Bạch mà sờ mó. Khóe mắt cậu vẫn liếc về phía người đàn ông phía đối diện, chăm chú để ý từng biểu cảm của anh.

Đại Bạch có đồ ăn rồi nên không thèm ngó ngang tới cậu nữa, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên dùng đôi mắt long lanh biển hồ nhìn cậu một cái, rồi nhanh chóng ăn bánh quy của mình.

Không dám nịnh nọt chủ, chỉ có thể liếc mình nịnh nọt cún cưng của chủ. Quả nhiên, khóe mắt cậu liếc thấy khóe miệng

của Lục Tư Nguyên hơi nhếch lên.

Lăng Hàm hơi thả lỏng, nhanh chóng tìm thời cơ nói: “Xin lỗi anh, tướng ngữ của tôi không ổn lắm, tôi đảm bảo sau này sẽ không xảy ra những chuyện tương tự nữa... À không, sẽ không có chuyện như thế này nữa, bởi vì tôi sẽ ngủ ngoài sofa.”

Lăng Hàm đồng dạng bạch quyết tâm của mình, chỉ thiếu nước giơ tay lên trời mà thề thốt. Thực ra Tưởng Nghị đã giúp cậu liên hệ với chung cư của công ty rồi, qua vài hôm nữa là có thể chuyển vào đó.

Căn phòng bỗng chốc im lặng hẳn, qua một lúc, hai người đồng thời lên tiếng: “Anh...”/ “Cậu...”

Rồi đồng thời im bật.

Lục Tư Nguyên nói: “Cậu nói trước đi.”

Chương 99: Phim điện ảnh

Lăng Hàm sắp xếp câu từ cẩn thận: “Hôm qua tôi đã hiểu lầm anh, rất xin lỗi. Anh Vĩnh đã kể cho tôi nghe rồi, anh có lòng tốt muốn đòi quản lý cho tôi, về sau vì có chút ngoài ý muốn mới biến thành thế này, chuyện này không thể trách anh được.

Lục Tư Nguyên lộ ra biểu cảm có phần sững sờ, lông mày hơi động: “Ồm.”

Chỉ có thể thôi à? Lăng Hàm cảm thấy mình nói rất chân thành, không ngờ phản ứng của đối phương bình thản như thế, lẽ nào Tần Vĩnh nói anh ta rất buồn rất tức giận chỉ là chém gió?

“Tôi bôi thuốc cho anh nhé!” Lăng Hàm cảm thấy mình đã đánh người ta đến mức mặt mũi xanh tím rồi, dù gì cũng nên bù đắp, cậu nhớ rằng Lục Tư Nguyên từng lấy hộp thuốc từ phía dưới chiếc tủ trong phòng khách ra, nên đứng dậy bước tới bên cạnh tủ, ngồi thụp xuống, lần theo trí nhớ mà tìm được hộp thuốc.

Cầm hộp còn với tấm bông, Lăng Hàm nhanh chóng tới bên cạnh Lục Tư Nguyên: “Tôi bôi thuốc cho anh nhé.”

“Không cần đâu.” Lục Tư Nguyên ngoảnh mặt đi.

Lăng Hàm cầm tấm bông quay sang một bên khác: “Anh như thế này không thể nào ra ngoài được đâu, rõ lắm đấy. Nào, để tôi bôi cho anh.”

Lục Tư Nguyên liếc mắt nhìn cậu, ánh mắt ấy có vẻ quái dị, nhưng sau cùng không từ chối nữa, chỉ ngồi trên sofa.

Lăng Hàm thấy anh chịu vâng lời nên cầm tấm bông chấm từng chút một lên vết thương của anh. Khuôn mặt đẹp như thế này mà xanh xanh tím tím, bản thân Lăng Hàm cũng xót xa lắm, phải trách mình tại sao lại nở ra tay cả trong mơ như vậy.

Sau khi dùng cồn sát trùng vết thương, dưới sự chỉ đạo của Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm cầm lọ xit vết thương ngoài xit lên mặt anh.

Căn phòng rất yên tĩnh, khoảng cách giữa hai người cực kì gần, gần đến mức có thể chạm tới hơi thở của đôi phương. Lăng Hàm cúi đầu, đột nhiên phát hiện Lục Tư Nguyên đang nhìn mình không chớp mắt, bỗng chốc cảm thấy mất tự nhiên.

“Bôi thuốc xong rồi đây.” Cậu bình tĩnh lùi ra, bỗng chốc cảm thấy trái tim đập rất nhanh. Cậu biết mình hơi thích Lục Tư Nguyên, nhưng không ngờ mình lại phản ứng non và xanh như gà giò vậy, cậu vừa muốn khinh bỉ chính mình vừa hơi hoảng hốt.

Lăng Hàm giả bộ đi cất thuốc, vội vàng rời khỏi ban công, nhân cơ hội ấy mà bình ổn lại những dao động trong lòng.

Cứ tiếp tục thế này sẽ có chuyện xảy ra thật đấy.

Tìm thời gian hợp lý mà rời đi thôi.

“Cậu đã ưng mắt quản lý nào chưa?” Giọng nói của Lục Tư Nguyên vang lên sau lưng.

Lăng Hàm đóng tủ lại và đứng thẳng dậy: “Tạm thời chưa có.”

Cậu rất mừng vì Lục Tư Nguyên nhắc tới vấn đề này, phá vỡ bầu không khí ái muội ban nãy, thực ra cậu cũng không biết nên nói gì, nhưng ít nhất sẽ không cần ngượng ngập nữa.

“Tần Vĩnh ổn không? Nếu như cậu ưng mắt một quản lý nào khác, tôi cũng có thể đề cập với công ty.” Lục Tư Nguyên nói rất nhẹ nhàng, dường như chỉ cần Lăng Hàm muốn chọn ai là có thể chọn người đó ngay.

Lăng Hàm cười khỏ: “Với địa vị hiện tại của tôi, e là chưa đến lượt tôi chọn quản lý. Nếu như tôi đi theo Tần Vĩnh, liệu có phiền đến anh ấy không?”

Thực ra điều mà cậu muốn nói là, nếu như cậu đi theo Tần Vĩnh, liệu có phiền đến Lục Tư Nguyên không?

Bây giờ cơ hội này chính là miếng bánh không lồ từ trên trời rơi xuống, không phải cậu không muốn ăn. Tuy nói cậu đi theo Tần Vĩnh, trên thực tế là đi theo Lục Tư Nguyên, tất nhiên sẽ nhận được sự che chở từ anh, nhưng cậu đã nhận quá nhiều ân huệ từ Lục Tư Nguyên, không muốn nhận thêm ơn nghĩa gì nữa.

Kiểu tình cảm này khá kỳ lạ, cậu không tiện nói với Lục Tư Nguyên.

“Phiền gì chứ? Bây giờ anh ấy chỉ dẫn dắt mỗi mình tôi thôi.”
Lục Tư Nguyên đáp.

Lăng Hàm nói: “Để tôi suy nghĩ một chút.”

Cậu nghĩ, nếu như có ai đó biết được cậu còn cần do dự, chắc người ta sẽ cắn cậu chết ngắc.

Cậu không thể có mối liên hệ quá mật thiết với Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm sợ chính mình sẽ lún quá sâu. Nếu như trái tim Lục Tư Nguyên đã có nơi thuộc về, cậu càng không thể buông thả bản thân suy nghĩ bậy bạ.

Thời gian hai người cùng sống trong một nhà thực ra rất ít, hiếm có lúc được ở bên nhau, Lăng Hàm cảm thấy rất vui, nhưng cũng tự phỉ nhổ cảm giác vui vẻ của mình. Cho dù Lục Tư Nguyên chẳng mấy khi chuyện trò, hai người cũng không làm gì cả, Lăng Hàm vẫn thoáng cảm thấy phấn khích.

Chắc vì vết bầm trên mặt mà Lục Tư Nguyên từ chối bớt một số công việc, ở nhà nghỉ ngơi. Buổi trưa, hai người cùng nhau nấu một bữa cơm, ăn cơm xong, Lục Tư Nguyên lấy một chiếc đĩa DVD ra mời mọc cậu.

“Có muốn cùng xem một bộ phim không?”

Lăng Hàm không có việc gì làm nên gật đầu đồng ý.

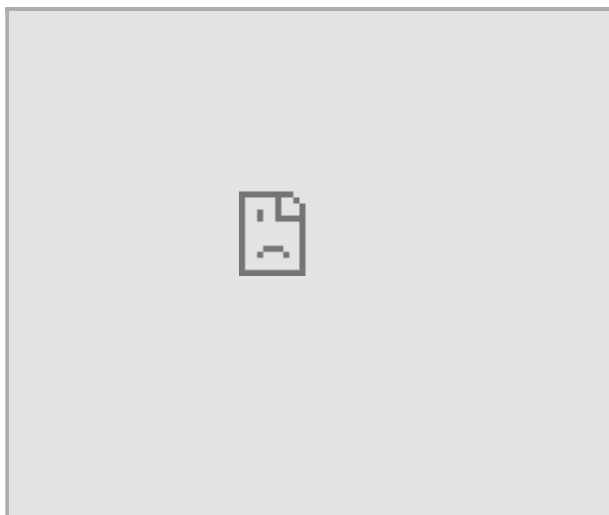
Đợi đến khi phim bắt đầu rồi, cậu mới phát hiện ra đây là một bộ phim điện ảnh mà mình diễn vai chính ở kiếp trước.

Nhìn thấy bộ phim mà mình đóng vai chính, Lăng Hàm có cảm giác như đã trải qua mấy kiếp người. Cậu cảm thấy người

trong phim không phải mình, mà giống một người khác, nhỏ nhả cao quý, thần thái sáng ngời, giống như giấc mộng trong lòng rất nhiều người bình thường.

“Anh là người hâm mộ của Bạch Tử Sách à?” Lăng Hàm không kìm lòng được mà hỏi.

“Đúng vậy.” Lục Tư Nguyên gật gật đầu.

Lăng Hàm từng có vài lần hỏi về quan hệ của anh với Bạch Tử Sách, trước nay Lục Tư Nguyên luôn tỏ vẻ cự nự, riêng lần này lại thừa nhận rất thẳng thắn, khiến Lăng Hàm vô cùng kinh ngạc.

“Không phải cậu cũng là fan của cậu ấy sao?” Lục Tư Nguyên quay đầu hỏi.

Lăng Hàm nhớ ra mình từng nói mình là fan của Bạch Tử Sách, vội vã gật đầu như giã tỏi: “Đúng đúng đúng, tôi cũng là fan của Bạch Tử Sách.”

Nhắc đến Bạch Tử Sách, không hiểu sao Lục Tư Nguyên lại thờ dài một tiếng: “Tôi rất hiểu con người cậu ấy, chỗ nào cũng tốt, chỉ riêng chỗ này có vấn đề.”

Anh vừa nói vừa chỉ vào đầu mình.

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm có phần tức giận, nhưng không tiện bộc phát, chỉ có thể phản bác một cách uyển chuyển: “Tôi nhớ anh ấy rất thông minh mà.”

“Đây là ảo giác của cậu thôi.” Lục Tư Nguyên không hề khách sáo gì: “Các fan xa tận chân trời như cậu làm sao hiểu được con người chân thật của cậu ấy? Cậu thấy cậu ấy trong phim điện ảnh vừa đẹp trai vừa ngầu lòi, nhưng thực tế không hề chú ý hình tượng gì cả, phối đồ có vấn đề lắm... Nói cho dễ nghe thì là phóng khoáng, không chịu gò bó, nói khó nghe hơn thì là không có gu. Nói năng cũng không suy nghĩ gì, mở miệng là buột ra luôn, cái gì nên nói hay không nên nói đều nói, là kiểu không có đầu óc mà người ta vẫn bảo đấy.”

Gân xanh trên trán Lăng Hàm giật giật, nhưng sau cũng vẫn nhẫn nhịn được: “Tôi cho rằng với địa vị của anh ấy, không cần thiết phải khúm núm, muốn nói gì cứ nói mới là tính cách chân thật.”

Nghe thấy câu này của cậu, Lục Tư Nguyên liếc mắt nhìn cậu một cái, biểu cảm ấy như đang nói: Quả nhiên là thứ fan cuồng không có não.

“Cậu nghĩ như vậy cũng rất tốt, ít nhất không cần vỡ mộng, cứ để cậu ấy lưu lại trong tâm trí cậu với hình ảnh đẹp nhất đi.” Giọng nói của Lục Tư Nguyên trầm trầm khàn khàn, có vẻ rất đau lòng.

Lăng Hàm không biết nên trưng ra biểu cảm gì cho hợp, nên cùng anh thương tiếc bản thân mình hay nên tỏ ý đồng tình? Bất kể trưng ra biểu cảm nào cũng rất kỳ lạ.

May mà Lục Tư Nguyên lên tiếng nói tiếp, cứu vớt tình cảnh không biết nên dàn xếp thế nào của cậu: “Bất kể đầu óc cậu ấy có vấn đề hay không, thậm chí có ra gì hay không, tôi đều không để tâm. Nhưng riêng một điều tôi không thể nào nhẫn nhịn nổi, ấy là mắt nhìn người của cậu ấy quá có vấn đề.”

“Mắt nhìn người có vấn đề?”

“Đúng vậy, mắt nhìn người của cậu ấy có vấn đề kinh khủng, cậu nói xem, sao cậu ấy lại đi thích Chu Bắc Hiên được chứ?” Lục Tư Nguyên thở dài một tiếng, biểu cảm trông như chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Lăng Hàm: “...”

Tuy rằng rất giận, nhưng với điều này, cậu thực sự không thể nào phản bác được. Cậu cũng vô cùng hối hận vì mình đã nhìn trúng phải Chu Bắc Hiền, tự biến bản thân thành cái dạng như bây giờ đây.

Chương 100: Chụp ảnh

Hai người nói chuyện rất lâu về chủ đề Bạch Tử Sách, đồng lòng mắng xối xả những điểm không ra gì của Chu Bắc Hiên. Trước kia Lục Tư Nguyên không mấy khi bộc bạch nỗi lòng, nhưng lần này anh lại chủ động nói về suy nghĩ của mình. Lăng Hàm cảm thấy mối quan hệ của hai người đã gần thêm một bước, nhưng với đề tài Bạch Tử Sách, hai người không thể nào đạt đến sự ăn ý được, có lúc bình luận của Lục Tư Nguyên khiến Lăng Hàm giận sôi gan.

Hai người vừa nói chuyện vừa xem phim, bầu không khí càng lúc càng tùy ý, càng lúc càng thoải mái, Lăng Hàm cũng buông lỏng, không còn câu nệ như trước đây nữa. Cậu cảm thấy Lục Tư Nguyên dường như không phải kiểu ở tít trên cao, cũng không quá lạnh nhạt khó gần như trong tưởng tượng. Khi cậu đang nghĩ có khi mình đã hiểu lầm anh thì đột nhiên nghe thấy Lục Tư Nguyên hỏi: “Cậu và Chu Thành quen nhau từ hồi nào vậy?”

Lăng Hàm bỗng chốc kinh ngạc đến mức suýt nữa nhảy dựng lên khỏi sô pha, may mà khả năng ứng biến của cậu không quá tệ, tuy rằng trong lòng đã nổi giông nổi gió, nhưng biểu hiện trông vẫn bình tĩnh.

“Chu Thành... Chu Thành... à tôi nhớ ra rồi, anh đang nói đến Chu tổng lớn hả?” Lăng Hàm giả bộ nghĩ ngợi trong chốc lát rồi ra vẻ bình tĩnh.

Lục Tư Nguyên nhướn mày: “Cậu với anh ta...”

“Tôi với anh ta thân thiết gì đâu.” Lăng Hàm nói.

“Nhưng anh ta cố tình đòi cậu trước mặt chủ tịch hội đồng quản trị.” Lục Tư Nguyên nhíu mày.

“Thật vậy á?” Tuy rằng lòng đã điên cuồng mắng Chu Thành là thằng thần kinh rung rinh, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn tỏ ra rất kinh ngạc: “Tôi cũng không biết anh ta đòi tôi, lẽ nào

anh ta nhìn ra được tiềm lực của tôi nên muốn nâng đỡ?”

Lục Tư Nguyên tặng cho cậu một ánh mắt khinh thường của kẻ bề trên.

Lăng Hàm cười hề hề, dùng mấy câu nói hài hước mà lấp liếm cho qua. Tên dở hơi Chu Thành này, rõ ràng đã bảo sau này nước sông đừng phạm nước giếng, đừng ai tỏ vẻ quen biết người kia, không ngờ anh ta lại đột nhiên đòi xin mình về, chẳng trách mọi người đều đồn quan hệ của hai người không trong sáng.

Lăng Hàm thực sự sợ mối quan hệ của mình với Chu Thành lúc trước bị bại lộ, trong lòng đã muốn đập Chu Thành học tiết rồi.

Có vẻ Lục Tư Nguyên không nghĩ quá nhiều, không truy hỏi thêm, Lăng Hàm vội vàng chuyển đề tài: “Xem phim đi, đừng quan tâm mấy chuyện không đâu nữa... Hầy, phim này diễn tốt thật...”

Lục Tư Nguyên hờ hững liếc cậu một cái, không nói năng gì.

Lăng Hàm bị anh nhìn đến mức chột dạ, nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ra vẻ đang chăm chú xem phim.

Cho đến khi điện thoại của cậu bất ngờ đổ chuông.

Lăng Hàm cầm điện thoại lên, nhìn thấy số điện thoại hiển thị trên màn hình run bắn cả người.

“Hửm?” Phản ứng của cậu quá rõ, Lục Tư Nguyên tò mò hửm một tiếng.

Lăng Hàm biết phản ứng của mình hơi quá đà, cậu cười gượng một tiếng rồi vội vàng cúp máy.

Thế mà đôi phương vẫn cần mẫn gọi tới lần nữa, Lăng Hàm hoảng hồn cầm lấy điện thoại chạy vào phòng của Đại Bạch, khóa cửa lại rồi vọt lên giường trùm chăn, đảm bảo người bên ngoài không nghe thấy âm thanh trong phòng mới bắt máy.

“Đang làm gì vậy? Tại sao không nhận cuộc gọi của tôi?”

Giọng nói trầm trầm của Chu Bắc Hiền vọng lại từ đầu dây bên kia.

Tuy rằng đang rúc trong chăn như đi ăn trộm, nhưng giọng nói của Lăng Hàm không hề giảm bớt khí thế, vẫn đường hoàng như đang diễn thuyết trước hội đồng lớn: “Anh gọi tới làm gì?”

“Không phải đã đồng ý ăn cơm cùng tôi à?”

Lăng Hàm sửng người, đột nhiên nhớ tới việc hôm qua hình như đã đồng ý đi ăn cơm cùng Chu Bắc Hiền, cậu ồ một tiếng: “Sớm thế à?”

“Sớm sửa gì, đã sáu giờ rồi, cậu đang ở đâu? Tôi tới đón cậu.”

Đã sáu giờ rồi? Lăng Hàm thấy không dám tin, sao thời gian trôi nhanh thế, cậu đã làm ồ trong nhà cùng Lục Tư Nguyên suốt cả ngày rồi sao?

“Anh không cần đến, anh nói thời gian và địa điểm đi, tôi lập tức chuẩn bị ra ngoài ngay.”

Bên kia vang lên tiếng cười khẽ: “Đến cả chỗ ở mà cậu cũng không muốn nói với tôi, xem ra rất đề phòng tôi nhỉ.”

Đùa chắc, nếu như tôi nói cho anh biết tôi sống ở nhà Lục Tư Nguyên, chắc lại là một trận đại chiến thế giới mất.

Cậu lạnh lùng đáp: “Đúng vậy.”

Sau đó cậu quả quyết và dứt khoát cúp máy luôn.

Ở trong phòng thêm một lúc, Lăng Hàm quyết định thôi thì đành đến chỗ hẹn trước. Cậu tự nhủ, đây là chuyện đã hẹn từ trước rồi.

Cậu ở trong phòng cho tâm trạng bình tĩnh lại mới ra khỏi đó.

Lục Tư Nguyên ngồi trên ghế sofa nhìn cậu chằm chằm, biểu cảm viết rõ đây nghi vấn. Lăng Hàm nhớ tới lời bình luận mà anh dành cho Chu Bắc Hiền, có phần chột dạ.

“Một người bạn.” Cậu lấy hết hai trăm phần trăm diễn xuất của mình ra để nói.

Lục Tư Nguyên vẫn nhìn cậu chăm chăm.

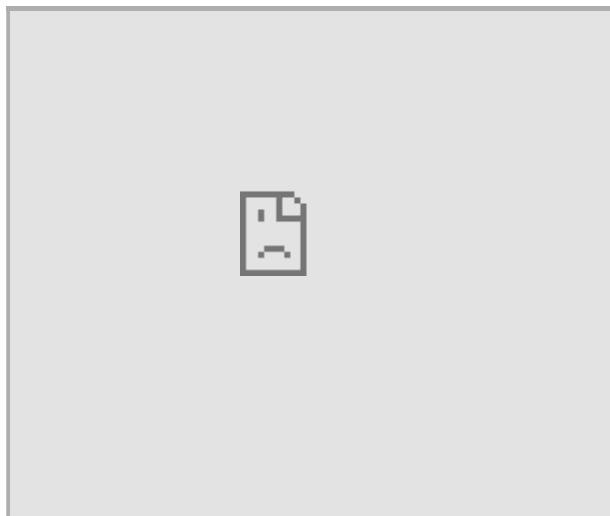
Lòng bàn tay của Lăng Hàm đã rịn mồ hôi, cảm giác thật áp lực.

Qua một chốc, Lục Tư Nguyên quay đầu lại, tiếp tục nhìn vào màn hình chiếu phim.

Lăng Hàm nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Bạn tôi mời tôi ăn cơm.”

Lục Tư Nguyên nhìn chăm chăm vào màn hình, đến cả mí mắt cũng không nhấc lên: “Cậu ra ngoài ăn cơm liên quan gì đến tôi? Không cần phải báo cáo.”

Lăng Hàm: “...”

Ôi chao, tại sao cậu phải báo cáo với Lục Tư Nguyên nhỉ? Nhưng cảm giác chột dạ này là sao đây? Giống như cảm giác chột dạ mà mấy ông chồng hay có khi bị tình nhân “gọi ngõ” phải lừa vợ trốn đi... cái quái quỷ gì thế!

Và lại cậu có thể cảm nhận được, dường như Lục Tư Nguyên không vui lắm, nhưng nhìn ngắm kĩ biểu cảm của anh lại cảm thấy mình nghĩ hơi nhiều, có lẽ anh căn bản chẳng để tâm đâu.

Dường như nhìn ra điều gì đó, biểu cảm của Lục Tư Nguyên hòa hoãn hơn một chút: “Vừa hay tối nay tôi cũng hẹn người ta ăn cơm, không cần để ý đâu.”

Lăng Hàm cuối cùng cũng thở phào, Lục Tư Nguyên có hẹn thật đúng lúc, cậu không cần cảm thấy áy náy vì bỏ Lục Tư Nguyên ở nhà một mình nữa.

“Tôi đi trước nhé.” Lăng Hàm ném lại một câu rồi chạy vào phòng thu dọn đồ đạc, chưa được bao lâu sau đã thấy tin nhắn báo thời gian và địa điểm được gửi tới điện thoại, Lăng Hàm vội vàng tìm quần áo, chải chuốt một hồi rồi ra ngoài.

Ra khỏi cửa rồi Lăng Hàm mới thở phào một hơi, cảm giác như được phóng sinh vậy. Cậu cố gắng đè nén cảm giác kỳ quái trong lòng, gọi điện thoại cho Tưởng Nghị.

“Tưởng Nghị, hôm nay rảnh không?”

“Từ hôm qua đã hỏi tôi hôm nay rảnh không, rốt cuộc là có chuyện gì?” Giọng nói của Tưởng Nghị lộ vẻ tò mò.

“Tôi muốn nhờ cậu một chuyện, nhưng chuyện này có vẻ hơi thất đức...”

“Thất đức?” Giọng nói của Tưởng Nghị càng lúc càng kinh ngạc: “Cậu nói tôi nghe xem, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Chuyện này cậu đừng nói với bất kì ai, được không?” Sau khi có được sự đảm bảo từ Tưởng Nghị, Lăng Hàm mới nói: “Tôi muốn cậu đi chụp một bộ ảnh.”

“Chụp ảnh?” Tưởng Nghị rất kinh ngạc.

“Chuyện này rất bí mật, cho nên tôi mới tìm cậu, bởi vì cậu là bạn thân nhất của tôi, tuyệt đối có thể tin tưởng được.”

Chắc vì những lời đánh giá này mà Tưởng Nghị thấy hơi ngại: “Cậu đừng nói như vậy, chỉ là chụp ảnh thôi mà, có gì ghê gớm chứ? À mà... rốt cuộc chụp ảnh ai vậy?”

“Ảnh tôi.”

“Ảnh cậu?” Giọng nói từ đầu dây bên kia cao hơn vài phân, có vẻ rất kinh ngạc.

“Đúng vậy, là ảnh tôi có hẹn với người khác.” Bất kể đối phương kinh ngạc thế nào, Lăng Hàm vẫn tiếp tục ném vài quả bom hạng nặng xuống.

Đầu dây bên kia có lẽ thực sự đã nổ tung, hồi lâu vẫn chưa có phản ứng gì, mãi về sau mới nghe thấy giọng điệu chần chừ của Tưởng Nghị: “Cậu nghiêm túc đấy à?”

“Cậu yên tâm, tôi chụp ảnh tuyệt đối không phải vì phạm pháp hay phạm tội gì, tôi chỉ muốn trả thù thôi, cậu có thể giúp tôi không?”

Qua một lúc lâu sau, khi Lăng Hàm tưởng rằng cậu ta sẽ từ chối, đầu dây bên kia mới vang lên một chữ “được”.

Chương 101: Hẹn hò

Lăng Hàm thở ra một hơi, trên mặt lộ ra một nụ cười cực khoái rồi lập tức trở về bộ dạng nghiêm túc. Cậu chuyển tin nhắn Chu Bắc Hiền gửi qua cho Tưởng Nghị, vực dậy một trăm hai mươi phần trăm tinh thần rồi đón xe đi tới điểm đích.

Cậu đã từng nghĩ đến chuyện bản thân dụ dỗ Chu Bắc Hiền rồi ghi âm lại, nhưng sau đó lại bỏ ý kiến này đi. Chu Bắc Hiền cực kì thông minh, khả năng quan sát cũng rất tỉ mỉ, cậu sợ mình sẽ để lộ sơ hở rồi bị phát hiện, như vậy không những đánh rạn động cơ mà còn khiến Chu Bắc Hiền nhắm vào cậu. Vậy nên cách dễ nhất vẫn là tìm một người thứ ba chụp ảnh lại, vốn Lăng Hàm định tìm một thám tử tư làm chuyện này nhưng lại sợ bọn họ nắm được nhược điểm sẽ gây khó dễ, đến lúc đó lại càng gặp nhiều phiền phức hơn, hơn nữa cậu tin vào nhân phẩm của Tưởng Nghị cho nên đến cuối cùng vẫn là nhờ cậu chàng ra tay.

Nơi hẹn là một nhà hàng kiểu Tây trong khách sạn, nhà hàng này nằm ở tầng cao nhất trong tòa nhà, tường bao xung quanh được làm hoàn toàn bằng thủy tinh, buổi tối có thể ngắm nhìn cảnh đêm của thành phố từ mọi phương hướng, tất nhiên giá cả ở đây cũng rất đắt đỏ, hơn nữa muốn dùng bữa nhất định phải đặt trước nếu không hoàn toàn không thể bước vào. Lăng Hàm cực kì quen thuộc với nhà hàng này, đây là nơi kiếp trước cậu thường đến, có thể nào thì xem ra Chu Bắc Hiền thật sự rất hoài niệm Bạch Tử Sách, tìm một người tương tự như cậu rồi đi đến nơi Bạch Tử Sách thường tới.

Lăng Hàm đứng trước cửa nhà hàng quan sát xung quanh, không thấy một bóng người nào khiến cậu khẽ nhíu mày một cái, sau đó cậu nhanh chóng gọi điện cho Tưởng Nghị, nhỏ giọng nói: “Cậu đang ở đâu, đã tới chưa?”

“Tôi đến bãi đậu xe rồi.”

“Lát tôi sẽ liên lạc lại với cậu sau.”

Lăng Hàm vội vã nói vài câu rồi nhét di động vào trong túi.

Cậu nhẹ nhàng bước vào đại sảnh, đi thang máy đến tầng cao nhất, Lăng Hàm nhìn những kiến trúc ngày càng nhỏ dần, cậu thoáng thở hắt một hơi.

Thang máy lên đến tầng cao nhất, Lăng Hàm vừa mới bước vào đã thấy Chu Bắc Hiền đang mỉm cười đứng chờ ở cửa chính.

Lăng Hàm bất ngờ, nhà hàng này là nơi lui tới quen thuộc của rất nhiều người trong giới nghệ sĩ, lẽ nào Chu Bắc Hiền không sợ bị người khác phát hiện hay sao?

“Lăng Hàm.” Hôm nay Chu Bắc Hiền ăn mặc cực kì chỉn chu, bộ vest trắng thơm màu xám tro, kiểu dáng khiêm tốn, đơn giản, mái tóc cũng được cắt tỉa gọn gàng, bước chân ra ngoài bất cứ ai cũng sẽ cho rằng hẳn đi gặp mặt một nhân vật cực kì quan trọng.

Cậu nhìn ra được, Chu Bắc Hiền rất coi trọng buổi gặp mặt lần này.

Lăng Hàm nhú mào, nhanh chân bước tới.

“Cậu đến muộn.” Chu Bắc Hiền liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay rồi mỉm cười nói, nhưng có vẻ như không tức giận.

Lăng Hàm nhún nhún vai: “Kẹt xe, hơn nữa bình thường tôi cũng hay tới trễ.”

“Được rồi.” Tuy là bị ghen hòng nhưng Chu Bắc Hiền cũng chỉ nhún vai, đưa tay làm động tác xin mời.

Lăng Hàm quay đầu nhìn về phía cửa thang máy, không nhìn thấy bóng dáng Tưởng Nghị, cậu khẽ nhú mào.

Chu Bắc Hiền cũng nhìn về phía thang máy: “Đang chờ ai sao?”

“Không, tôi sợ bị người quen nhìn thấy.” Lăng Hàm tỏ vẻ cực kì bình tĩnh, kỹ năng của cậu tốt, một khi đã vào trạng thái diễn kịch thì rất khó bị người ta phát hiện kẻ hở.

Quả nhiên Chu Bắc Hiên không phát hiện ra ý đồ của cậu, mỉm cười nói: “Không cần lo lắng, có thấy cũng không sao cả, lẽ nào chúng ta không thể là hai người bạn cùng ăn một bữa cơm hay sao?”

Thằng nhóc chết tiệt kia sao còn chưa tới?

Tuy là trong lòng có lo lắng thế nhưng Lăng Hàm vẫn rất bình tĩnh bước vào nhà hàng cùng Chu Bắc Hiên.

Đèn trong nhà hàng được thắp sáng trưng, đèn thủy tinh hoa lệ, thế nhưng cả một nhà hàng to như vậy lại chẳng hề có một bóng người, cánh cửa nhà hàng mở rộng, tất cả những nhân viên phục vụ mặc đồng phục cung kính đứng hai bên, đợi đến khi Lăng Hàm bước vào họ đồng loạt khom người, chỉnh tề nói: “Xin chào quý khách!”

Lăng Hàm sững sốt nhìn Chu Bắc Hiên, chẳng lẽ tên này bao trọn cả nhà hàng này sao?

Rất có khả năng, bằng không hẳn sẽ không thản nhiên đứng chờ cậu ở cửa chính, bởi vì hẳn chắc chắn sẽ không có người khác bước vào.

Thế này phiền toái rồi, nếu như Chu Bắc Hiên thật sự bao trọn nhà hàng vậy sự xuất hiện của Tưởng Nghị quá bất thường, nhất định sẽ bị Chu Bắc Hiên phát hiện, càng không cần nói đến chuyện chụp ảnh.

Lăng Hàm thấy hơi vương tay vương chân.

Không được, phải nghĩ cách đi ra ngoài mới được.

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn cho hai người họ, Lăng Hàm bất an lật lật, đầu óc cậu vẫn còn đang nghĩ xem nên mượn cớ gì để hai người họ rời khỏi nhà hàng này.

Cậu ở bên này âm thầm tính toán, Chu Bắc Hiên bắt đầu nói tới nói lui: “Cậu có muốn ăn món gì không?”

“Không, cái gì cũng được.” Lăng Hàm không hứng thú, nói.

“Bít tết dài của nhà hàng này làm rất ngon, có thể thử xem.”

Lăng Hàm cảm nín lần thứ hai, trước đây cậu tới chỗ này sẽ chọn món bít tết dài cậu thích nhất, cho nên lúc này Chu Bắc Hiền đang thật sự coi cậu thành thể thân của Bạch Tử Sách, muốn ôn lại tình xưa sao?

Lăng Hàm từ chối cho ý kiến, Chu Bắc Hiền lại có vẻ rất vui, hẳn nói với nhân viên phục vụ mấy câu, gọi bít tết dài cùng rượu.

Chu Bắc Hiền lại hỏi tiếp Lăng Hàm có muốn ăn cái gì nữa không, Lăng Hàm nào có tâm tư ăn uống gì, cậu chỉ gọi qua quýt vài món. Cậu rất lo lắng nếu Tưởng Nghị đã vào thang máy rồi đi lên, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị lộ.

Cậu đứng ngồi không yên, đứng lên nói: “Tôi vào nhà vệ sinh một lát.”

Chu Bắc Hiền rất lịch sự đưa tay làm động tác mời.

Lăng Hàm cuống quýt đi về phía nhà vệ sinh, cậu đóng cửa gọi điện cho Tưởng Nghị, di động không liên lạc được khiến Lăng Hàm sốt ruột đến mức toát hết cả mồ hôi.

Qua một lúc lâu di động mới kết nối được: “Tới đây tới đây, tới ngay đây.”

“Đừng có lên!” Lăng Hàm vội vàng hô lên.

“Hả?”

“Tầng cao nhất của nhà hàng đã bị bao trọn rồi, hiện tại chỉ có hai người là tôi với Chu Bắc Hiền thôi! Cậu xuất hiện chắc chắn sẽ lộ!”

“Chu Bắc Hiền?!” Thanh âm kinh hãi của Tưởng Nghị vang lên từ trong điện thoại, bày tỏ rõ thái độ không tin nổi của mình.

“Giờ tôi không có thời gian giải thích với cậu, mau mau xuống dưới đi!”

“Tôi đến nơi rồi!” Tưởng Nghị kêu lên.

Cái gì?!

Dưới tình huống cấp bách, Lăng Hàm lập tức xông ra khỏi nhà vệ sinh, kêu lên với Chu Bắc Hiền: “Anh qua đây!”

Chu Bắc Hiền đang nghiêng cầu ngắm cảnh đêm liền đứng lên. Lăng Hàm bước đến kéo hắn rồi nhanh chóng lôi ra khỏi chỗ ngồi, hướng thẳng về phía buồng rửa tay. Khóe mắt kín đáo liếc về phía cửa thang máy, quả nhiên cửa đã mở ra, bóng người của Tưởng Nghị như ẩn như hiện.

Lăng Hàm ra sức kéo Chu Bắc Hiền đến một góc chết, chặn tầm mắt của hắn lại, tới khi bước vào toilet mới thở dài một cái.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Tuy rằng đột nhiên bị kéo vào

toilet như vậy nhưng Chu Bắc Hiền vẫn rất giữ phong độ, không hề tức giận.

Lăng Hàm buông tay ra, cố gắng bình tĩnh nói: “Tôi hỏi anh, anh có ý gì đây?”

“Hửm?” Chu Bắc Hiền nhú mày.

“Có đúng là anh đã bao trọn nhà hàng này rồi không?” Lăng Hàm bình tĩnh lại, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

Chu Bắc Hiền gật đầu: “Không sai.”

“Chẳng phải đã nói cứ làm bạn trước rồi sao?”

“Đúng thế, bây giờ chúng ta là bạn bè.” Ánh mắt của Chu Bắc Hiền có chút thâm trầm.

“Nhưng mà anh như vậy...”

“Đây là tâm ý của tôi, tôi rất chân thành muốn kết bạn với cậu.” Chu Bắc Hiền nói.

Lăng Hàm: “...”

Chu Bắc Hiền nheo mắt lại: “Cậu kéo tôi vào đây chỉ vì chuyện này thôi sao?”

Lăng Hàm nói: “Đúng vậy, nếu không có chuyện gì khác thì đi ra ngoài đi.”

Sau đó Lăng Hàm bước ra khỏi toilet trước, cậu không biết Chu Bắc Hiền có tin lời mình nói hay không nhưng xét từ biểu hiện trước mặt thì có khả năng hẳn không quá tin.

Chương 102: Nói chuyện

Ra khỏi toilet, trong nhà hàng im ắng, những nhân viên phục vụ lẳng lặng đứng chờ, đồ ăn đã dọn sẵn lên bàn.

Lăng Hàm cùng với Chu Bắc Hiền ngồi xuống, vị trí của hai người lúc này là vị trí đẹp nhất trong nhà hàng, sát bên cạnh bức tường thủy tinh, chỉ cần nghiêng đầu là có thể ngắm cảnh đêm. Lúc này chừng bảy giờ tối, trời đã tối, mây rất dày che khuất trăng cùng sao trên bầu trời.

“Có thích không?” Thấy cậu ngắm cảnh đêm, Chu Bắc Hiền hỏi.

Lăng Hàm “ừm” một tiếng: “Cũng được.”

Chu Bắc Hiền cười rộ lên, đột nhiên vỗ tay một cái, tiếng dương cầm du dương cất lên. Lăng Hàm quay đầu lại liền thấy trên sân khấu đặt đàn dương cầm, giữa nhà hàng có một nghệ sĩ đánh đàn mặc áo bành tô đang ngồi phía sau đàn dương cầm, ngón tay thon dài xinh đẹp bay lượn như bướm bướm, những âm thanh tuyệt vời nhẹ nhàng bay ra từ những đầu ngón tay.

Dưới ánh đèn rực rỡ, nhà hàng cao cấp chỉ có vồn vện hai người, thức ăn đẹp mắt, âm nhạc du dương, người đàn ông đẹp trai... Lăng Hàm có cảm giác như nếu cậu là một người phụ nữ chắc đã cảm động đến rơi nước mắt rồi, đáng tiếc cậu không phải phụ nữ lại càng không phải là người biết rung động.

Lăng Hàm biết Chu Bắc Hiền đang nghi ngờ phản ứng lúc nãy của mình liền làm vẻ đang giận, nói: “Có phải anh coi tôi là phụ nữ đúng không?”

Chu Bắc Hiền sững sốt, nói: “Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?”

Lăng Hàm chỉ về phía đàn dương cầm rồi lại chỉ đồ ăn trước mặt: “Chẳng lẽ như thế này không giống sao?”

“Nếu như cậu để ý thì tôi có thể bảo nghệ sĩ kia rời đi.”

Lăng Hàm quyết định diễn bộ dạng tùy hứng này đến cùng, bắt đầu bắt bẻ Chu Bắc Hiên: “Vậy anh thừa nhận đang dùng cách tán gái để theo đuổi tôi?”

Chu Bắc Hiên cười khỏ lắc đầu: “Đừng như vậy, cậu biết ý của tôi không phải như thế mà.”

“Tôi ghét nhất những người coi tôi là con gái!” Lăng Hàm đứng lên, tỏ vẻ phẫn nộ.

Chu Bắc Hiên cũng không tức giận chỉ quan sát cậu một chút, sau đó khoanh tay trước ngực rồi nheo mắt lại: “Hôm nay cậu có vẻ hơi kỳ lạ.”

Tim Lăng Hàm đập chệch một nhịp nhưng cậu hiểu lúc này không thể lùi bước, phải liều mạng diễn tới cùng.

“Không phải hôm nay tôi kỳ lạ mà tôi lúc nào cũng kỳ lạ hết.” Lăng Hàm cười khẩy: “Anh cho rằng anh làm mấy trò này là tôi sẽ tin anh sao?”

Chu Bắc Hiên cau mày, chắc hẳn không ngờ rằng Lăng Hàm sẽ phản ứng mạnh như vậy.

Lăng Hàm biết cậu phải viện cho mình một lý do, bằng không Chu Bắc Hiên chắc chắn sẽ nghi ngờ nên cậu nói: “Tôi làm người dưới trướng anh lâu như vậy, anh chưa bao giờ thể hiện rằng anh có hứng thú với tôi, chúng ta còn từng cãi nhau nữa, vì sao đột nhiên anh lại muốn theo đuổi tôi? Anh nói xem, nếu anh là tôi thì anh sẽ nghĩ thế nào?”

“Thì ra là vậy.” Vẻ mặt của Chu Bắc Hiên thả lỏng hơn một chút: “Hoàn toàn chính xác, nếu như tôi là cậu thì tôi cũng sẽ nghi ngờ mục đích của đối phương, nhưng tôi vẫn muốn nói rằng tôi thật lòng.”

Lăng Hàm nhìn hắn bằng ánh mắt nghi ngờ.

Chu Bắc Hiên thấy không gạt được cậu nên đành thở dài, thừa

nhận: “Được rồi, tôi nói thật, tôi thích cậu là vì cậu giống một người.”

“Giống ai?” Lăng Hàm nhún mày. Tốt lắm, cứ tiếp tục như vậy đi! Chu Bắc Hiền đã bị dời trọng tâm.

“Bạch Tử Sách.” Chu Bắc Hiền thốt ra ba chữ, không biết hần nghĩ tới điều gì mà thở dài, trên mặt cũng lộ ra vẻ hoài niệm.

“Đây chẳng phải là sự thực đã biết từ sớm hay sao?” Lăng Hàm nhún mày: “Chẳng lẽ anh không biết tôi có biệt danh là Tiểu Bạch Tử Sách?”

“Tôi biết.” Chu Bắc Hiền cười khỏ, hần nhìn chằm chằm Lăng Hàm rồi nghiêm túc nói: “Lúc cậu vừa vào công ty tôi đã chú ý tới cậu, nhưng ngoại trừ khuôn mặt có chút giống thì những thứ khác cậu chẳng hề giống cậu ấy chút nào, tôi cũng chưa bao giờ coi cậu là cậu ấy.”

“Vậy sao bây giờ...”

“Từ cái lần ở phim trường cậu mặc đồ cổ trang quay lưng về phía tôi thì đột nhiên tôi cảm thấy như đã trông thấy cậu ấy.” Chu Bắc Hiền chầm rãi nói, trong đôi mắt đen nhánh vụt qua một tia cảm xúc phức tạp: “Bắt đầu từ lúc đó tôi mới để mắt đến cậu, cậu thật sự rất giống cậu ấy, không chỉ ở khuôn mặt mà ngay cả động tác của cậu cũng rất giống...”

Mặt Lăng Hàm không đổi sắc đứng đó một lúc lâu, sau đó chầm rãi cất lời: “Vậy ra anh đang coi tôi thành thể thân, đúng không?”

Chu Bắc Hiền im lặng một chút, nói: “Gần như vậy! Nhưng tôi có cảm giác với cậu.”

Lăng Hàm biết hần đang nói thật, cậu ngẫm nghĩ một chút rồi mới thả lỏng mặt: “Anh thích Bạch Tử Sách sao?”

Chẳng biết những lời này chạm đến dây thần kinh nào của Chu Bắc Hiền mà hần ngây ra một lúc lâu, sau đó mới cười khỏ trả lời: “Không phải, tôi không có tư cách thích cậu ấy.”

Lăng Hàm không muốn thấy gương mặt kia diễn cái vẻ đau khổ vì tình nên không nhìn được phải nói: “Rất xin lỗi, tôi

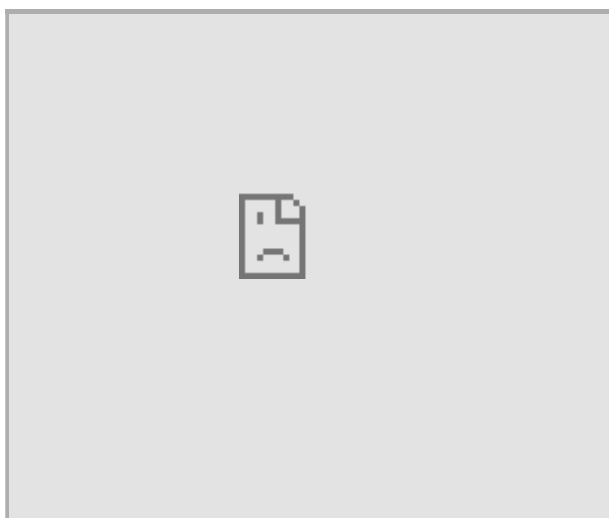
không thích làm thể thân của người khác, anh đi tìm người khác đi.”

Sau đó cậu đẩy ghế ra, bỏ lại Chu Bắc Hiền rồi bước nhanh ra khỏi nhà hàng, nhưng cậu biết Chu Bắc Hiền chắc chắn sẽ đuổi theo, cậu càng tùy hứng càng kiêu ngạo không gì gò bó lại càng giống Bạch Tử Sách, gần đây đầu óc Chu Bắc Hiền đang theo con đường hoài niệm nên nhất định sẽ đuổi theo.

“Chờ đã.” Quả nhiên Chu Bắc Hiền đứng lên, đuổi theo.

Lăng Hàm bước chân vào thang máy rồi nhanh tay bấm nút đi xuống. Chu Bắc Hiền dù muốn theo vào cũng phải đi trả tiền làm trễ một khoảng thời gian. Trong thang máy, Lăng Hàm vội vã gọi điện cho Tưởng Nghị: “Tôi xuống rồi, canh đúng cơ hội mà chụp ảnh!”

Đầu bên kia đáp một câu được, không nửa lời thừa thãi.

Lăng Hàm biết đợi mọi chuyện kết thúc chắc sẽ bị hỏi đến chết.

Thang máy đi xuống không bao lâu, một chiếc thang máy khác cũng xuống đến nơi, Chu Bắc Hiền lao từ trong ra: “Lăng Hàm, chờ đã.”

Lăng Hàm bước nhanh hơn.

Chu Bắc Hiền bước đến bên cạnh rồi kéo tay cậu lại, ngăn trở

hành động chạy trốn của cậu, có vẻ như hấn ta đã hơi giận:
“Tôi bảo cậu từ từ đã cơ mà!”

Lăng Hàm thâm hờ hét trong lòng, Tưởng Nghi, trông cậy vào chú em đó! Mau chụp ảnh đi!

Lăng Hàm đứng vững lại, im lặng nhìn hấn.

Chu Bắc Hiền cười bất đắc dĩ: “Tôi xin lỗi được chưa?”

Lăng Hàm vẫn im lặng nhìn.

Chu Bắc Hiền tiếp tục nói: “Tuy rằng lúc đầu tôi bị sự giống nhau giữa hai người thu hút nhưng sau đó tôi lại bị chính bản thân cậu hấp dẫn! Tôi không phải người tùy tiện, cậu cũng đâu thể bảo tôi quên Bạch Tử Sách ngay lập tức được đúng không? Nếu như tôi gặp cậu đã quên mất Bạch Tử Sách thì cậu cũng đâu có chấp nhận một người quá dễ dàng yêu đương như vậy đúng không?”

Lăng Hàm cảm thấy Chu Bắc Hiền thật sự rất biết cách nói chuyện, hết lần này tới lần khác hấn đều nói những lời rất có đạo lý khiến cậu không thể bùng nổ được, tiếp tục tức giận lại trở thành cậu cố tình gây chuyện.

Được rồi, hấn đã muốn bậc thang thì cậu cũng có thể cho hấn.

Lăng Hàm hít sâu một hơi, nói: “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh, tuy rằng tôi cảm thấy rất tức giận nhưng dù sao anh cũng đã nói thật lòng, tôi không phải là người nhỏ nhen đi so đo như vậy.”

Chu Bắc Hiền dường như khá bất ngờ đối với thái độ đột nhiên thay đổi của cậu, hấn lộ vẻ kinh ngạc: “Cậu...”

Lăng Hàm mỉm cười: “Sao, giờ tha thứ cho anh cũng không được à?”

“Không phải.” Chu Bắc Hiền chậm rãi nở nụ cười: “Cậu thật thú vị.”

Lăng Hàm nhú mày, nhìn Chu Bắc Hiền một cách nghi ngờ, cái gì gọi là thú vị, tên này bị M sao? Càng hung dữ mạnh bạo thì càng thích à.

“Nếu như cậu đã tha thứ cho tôi thì mời cậu ăn cùng tôi bữa cơm, coi như tôi đền tội với cậu.” Chu Bắc Hiền nói xong lại bổ thêm một câu: “Chỉ thuần túy là bạn bè.”

Lăng Hàm còn có thể trả lời như thế nào được nữa, đương nhiên là nói: “Được.”

Chương 103: Âm mưu

“Địa điểm do cậu chọn.” Chu Bắc Hiền cười híp mắt nói.

Lăng Hàm đột nhiên có cảm giác giống Bạch Tử Sách cũng rất tốt, cậu có làm gì đi chăng nữa thì Chu Bắc Hiền cũng không hề chán ghét, thậm chí còn tự hạ thấp bản thân để đền tội với cậu. Dường như cả thế giới này vợ chính tốt đến đâu cũng đều là mây bay, kẻ thứ ba mới là bảo bối.

Phì phì phì, ai là kẻ thứ ba chứ.

Lăng Hàm đem suy nghĩ đáng sợ kia quăng ra khỏi đầu rồi quan sát bốn phía, cố gắng tìm một nhà hàng ở vị trí kín đáo gần đó. Không phải cậu đang nghĩ cho Chu Bắc Hiền mà là vì chính bản thân cậu cũng sợ bị những kẻ khác chụp hình mình đang làm chuyện xấu.

Sau đó cậu cùng Chu Bắc Hiền tới nhà hàng kia, từ khâu chọn đồ ăn đến ăn thì Lăng Hàm đều tỏ ra rất phóng khoáng tự nhiên, hoàn toàn khác với dáng vẻ nóng giận ban nãy. Chu Bắc Hiền có vẻ hơi bất ngờ nhưng cũng rất nghe theo Lăng Hàm tán chuyện trên trời dưới đất, những câu chuyện sau đó hoàn toàn không nhắc đến một chữ Bạch Tử Sách nào.

Lăng Hàm nghĩ nếu như không phải cậu đã biết kẻ này là người như thế nào chỉ sợ cậu đã sớm chìm vào. Chỉ riêng điều kiện của Chu Bắc Hiền thôi cũng đã đủ khiến trái tim người khác rung rinh rồi, giờ còn cộng thêm hắn là người chủ động tấn công, bao trọn nhà hàng là vì nhớ nhung người cũ, làm ra cái vẻ đã yêu người mới thế này quả thực khó ai có thể chống đỡ được. Tiến lên thì nói là tán tỉnh, lùi lại thì có thể nói là tìm thể thân, không cần chịu trách nhiệm.

Hơn nữa khẩu vị cũng đặc biệt, không thích người ngoan ngoãn mà lại thích kiêu người khó có thể thuần phục.

Một bữa cơm coi như kết thúc trong vui vẻ, Lăng Hàm cảm giác như vừa hoàn thành một nhiệm vụ trọng đại nên nụ cười

trên mặt cũng thật hơn vài phần. Sau khi ăn xong hai người cùng đi ra cửa, vừa đặt chân ra ngoài thì đột nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói tức giận: “Lăng Hàm?!”

Nghe thấy giọng nói này, nụ cười trên mặt Lăng Hàm cứng đờ, bước chân cũng khựng lại, trong đầu nổ pháo hoa bùng nổ ào ào đủ loại suy nghĩ. Suy nghĩ đầu tiên là quay lại cười chào hỏi, đối diện thẳng mặt với ngọn lửa giận, rồi lại chẳng biết nghĩ cái gì mà xuất hiện suy nghĩ thứ hai là nhanh chóng chuồn lẹ, nói không chừng còn tránh được một kiếp.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Lăng Hàm đã chọn suy nghĩ thứ hai, không dám quay đầu lại mà bước về phía trước, ừ đúng, ra về người vừa được gọi tên không phải là cậu.

“Cậu đứng lại cho tôi!”

Lăng Hàm tê cả da đầu, xem ra không có cách nào để lừa dối qua cửa được rồi, cậu đành quay đầu, cười trừ: “Ôi, anh Lục đây à?” Thật ra cậu rất muốn thêm một câu: “Tạm biệt anh Lục”, thế nhưng không có lá gan đấy.

Có vẻ như Lục Tư Nguyên cũng vừa mới dùng bữa xong bước ra, vừa vặn cùng một lúc.

Lăng Hàm đột nhiên muốn đánh mình ngất xỉu luôn tại chỗ, tại sao cậu lại chọn chỗ này chứ? Lúc đầu chẳng phải cậu đã nghĩ không tới những nơi nghệ sĩ hay lui tới sao? Chẳng lẽ không chọn một chỗ bình thường được à?

Chuyện tới nước này có ảo não cũng vô dụng.

“Lục Tư Nguyên.” Chu Bắc Hiền khách sáo nói, trong mắt lộ nghiến ngầm.

Lục Tư Nguyên đứng trước mặt hai người họ, ánh mắt lướt qua lướt lại giữa hai người một lát rồi cũng khách sáo nói: “Chu tổng nhỏ.”

Lăng Hàm cảm thấy ánh mắt của Lục Tư Nguyên giống như dao đâm vào người mình, cậu ngoan ngoãn im lặng đứng một chỗ, tỏ vẻ cậu không tồn tại.

Lục Tư Nguyên mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt nhìn

rất thoải mái, cách đó không xa còn có hai người khác, vừa nhìn qua là biết không phải người trong giới giải trí, trang phục và khí chất của bọn họ rất giống quản lý cấp cao của mấy công ty.

“Lục tổng.” Hai người kia bước tới, ánh mắt có chút nghi ngờ.

Ánh mắt của Lục Tư Nguyên vẫn dính chặt lên người Lăng Hàm, cậu đọc được ý “Đợi về rồi tôi xử lý cậu” trong ánh mắt đó, càng run rẩy hơn.

Nghe thấy tiếng gọi của người nọ, Lục Tư Nguyên thu lại ánh mắt sắc lẹm như dao kia rồi nói với người đó: “Trương tổng, đây là hai người quen của tôi, Lăng Hàm, Chu Bắc Hiền.”

“Hân hạnh, hân hạnh.” Trương tổng cười khách sáo, nghe thấy tên của Chu Bắc Hiền thì khách sáo một hồi, Chu Bắc Hiền ứng đối thành thạo.

Lăng Hàm có cảm giác mình là người dư thừa bèn đứng sang một bên làm phong nền. Đứng trước những con người giá trị cao nắm trong tay danh lợi của cả một công ty thì những diễn viên nhỏ như cậu chỉ có thể làm nền.

Mấy anh chàng đẹp trai thực sự quá gây chú ý, xung quanh nhanh chóng có quần chúng vây xem, hai bên hàn huyên một chút rồi rất ăn ý tạm biệt.

Đợi Lục Tư Nguyên đi rồi, Lăng Hàm mất mát theo Chu Bắc Hiền rời đi, đồng thời cũng kiên quyết từ chối lời ngỏ muốn đưa cậu về nhà của hắn, sau đó cậu gọi điện nhờ Tưởng Nghị đến đón mình.

Chu Bắc Hiền tiếc nuối lái xe đi, trước khi đi còn nói: “Hy vọng cậu có thể tin tưởng tôi.”

Lăng Hàm nghĩ, tin anh thì có mà xuống địa ngục.

Thế nhưng cậu cũng không làm Chu Bắc Hiền mất mặt, khách sáo tiễn người đi.

Chờ Chu Bắc Hiền đi rồi, Tưởng Nghị đứng cách đó không xa

quyết định lợi dụng cơ hội dừng xe ngay cạnh cậu. Lên xe, Lăng Hàm cúi gằm mặt xuống.

Tường Nghị phát hiện có chút không đúng liền vui vẻ giờ đi động của mình lên: “Thành công! Chụp nhiều ảnh lắm đó!”

Lăng Hàm không phản ứng.

Chắc thấy sắc mặt của Lăng Hàm không ổn nên Tường Nghị đặt di động xuống, thận trọng nói: “Làm sao thế? Mặt mũi xì ra vậy.”

Lăng Hàm nhăn nhó: “Tôi xong đời rồi.”

“Lại xảy ra chuyện gì tôi không biết sao?”

“Tôi với Chu Bắc Hiền ăn cơm bị người khác bắt gặp, bây giờ không biết giải thích như thế nào.”

“Bị ai bắt gặp? Cần giải thích với ai?” Tường Nghị hỏi.

Lăng Hàm gãi đầu một cái, không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Suy nghĩ một hồi, cậu cảm thấy mình chẳng cần phải giải thích với ai chuyện mình ăn cơm với Chu Bắc Hiền cả. Thứ nhất, cậu với Chu Bắc Hiền trong sạch, hoàn toàn không đồng ý yêu cầu có quan hệ mập mờ của Chu Bắc Hiền; thứ hai, cậu với Chu Bắc Hiền ăn cơm chung là vì có mục đích riêng; thứ ba, hiện giờ cậu đang độc thân, ăn cơm với ai hay nói chuyện yêu đương với ai cũng là quyền tự do cá nhân, không cần thiết giải

thích với ai cả...

Muốn nói lý do thì ba lý do kia đã đủ rõ ràng rồi, nhưng Lăng Hàm chỉ vừa mới nghĩ đến gương mặt của Lục Tư Nguyên là có cảm giác bản thân không thể nói những lý do này ra khỏi miệng được.

“Bị phóng viên bắt gặp sao?” Tưởng Nghị bắt đầu đoán.

Lăng Hàm dừng một chút, nói: “Không phải.”

“Không phải phóng viên cũng không phải người yêu thì cậu sợ cái gì?” Tưởng Nghị buông tay.

Được rồi Tưởng Nghị nói rất đúng, cậu không cần sợ cũng không cần chột dạ.

Tưởng Nghị chớp chớp mắt: “Rốt cuộc cậu với Chu Bắc Hiền có chuyện gì với nhau vậy? Tại sao lại muốn tôi chụp hình của hai người?”

Lăng Hàm miễn cưỡng lên tinh thần, nói: “Nói ra thì rất dài dòng, nói ngắn gọn thì là Chu Bắc Hiền đang tán tôi.”

Tưởng Nghị tỏ vẻ khiếp sợ.

Lăng Hàm nói: “Đừng có làm cái mặt như vậy, tôi vẫn luôn từ chối mà.”

Tưởng Nghị đóng cái miệng đang há thành hình chữ O của mình lại, nhin một chút lại không nhin nổi, nói: “Mất tên đó mù à?!”

Lăng Hàm nguýt: “Cậu nói cái gì?”

“Không có gì.” Tưởng Nghị giơ tay đầu hàng: “Thế cậu chụp mấy cái ảnh này làm gì?”

“Tôi muốn uy hiếp hắn.” Lăng Hàm nói: “Ảnh này chính là chứng cứ.”

Miệng của Tưởng Nghị há thành hình chữ O lần thứ hai, một lát sau cậu chàng túm lấy vai của Lăng Hàm lắc điên cuồng: “Cậu tỉnh lại đi, đừng có nghĩ quẩn!”

“Đùa thôi mà.” Lăng Hàm nói rồi lại thở dài.

“Vậy là được rồi, vậy là được rồi.” Tương Nghị nói: “Nếu nói rõ từ trước tôi đã không làm đồng phạm với cậu rồi.”

“Chỉ là chút chiêu trò thôi.” Lăng Hàm nói: “Chờ đến khi tôi sống không nổi nữa sẽ đem mấy ảnh này gửi cho cánh truyền thông, sau đó tôi lại nổi tiếng rồi.”

Tương Nghị tròn trắng mắt: “Cậu đừng có nghĩ quẩn nữa...”

Chương 104: Giải thích

Lăng Hàm khoát khoát tay: “Không phải tôi sẽ làm như vậy đâu.”

Chuyện khiến cậu ưu sầu nhất lúc này là phải đối mặt với Lục Tư Nguyên như thế nào, mặc dù cậu với Lục Tư Nguyên không phải là người yêu nhưng ban ngày ban mặt vẫn nói có kẻ thù chung là Chu Bắc Hiền căn bã, tới đến lại cười nói ăn uống với Chu Bắc Hiền, lại còn bị Lục Tư Nguyên bắt tại trận.

Lăng Hàm cảm giác mình chết đi cho xong.

Nói thật cậu cảm thấy mình quá mất mặt, phỏng chừng không thoát khỏi cái danh tình nhân gian trá! Không nói thật thì lại không thoát nổi cái danh kẻ tiểu nhân sống hai mặt, cách nào cũng sai hết.

Lăng Hàm cảm thấy sau chuyện ngày hôm nay, Lục Tư Nguyên chắc chắn không có khả năng tiếp tục cho cậu ở nhờ nữa, mà kẻ cả anh vẫn cho cậu tiếp tục ở lại thì cậu cũng chẳng còn mặt mũi đâu mà ở nhà của anh.

“Chuyện kia... mất bao lâu mới có thể xin được chung cư?”
Lăng Hàm hỏi.

“Chung cư? Ừm, để xem tình huống thế nào đã, chắc cần mấy ngày.”

Lăng Hàm quyết định ngày mai vẫn đi xin, nhưng đó là chuyện ngày mai còn đêm nay thì phải làm sao bây giờ? Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện đêm nay phải về đối mặt với Lục Tư Nguyên là Lăng Hàm đã cảm thấy tê hết cả da đầu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lăng Hàm đột nhiên bám vào vai của Tưởng Nghi, âm trầm nói: “Người anh em, em gái cậu đã đi chưa?”

Lúc về đến chung cư của Lục Tư Nguyên đã là tám rưỡi, Lăng Hàm đứng ngoài cửa lưỡng lự một lát, cảm thấy đưa đầu vào

hay rút đầu ra vẫn phải ăn một dao liền quyết tâm mở cửa bước vào. Lúc vào nhà, Lăng Hàm còn ôm hy vọng Lục Tư Nguyên còn chưa trở về, thế nhưng khi nhìn thấy đèn đuốc sáng choang trong phòng khách thì cậu biết hy vọng của cậu tan vỡ rồi.

Lục Tư Nguyên ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, hướng thẳng mặt ra chỗ cửa, chỉ cần Lăng Hàm xuất hiện là chắc chắn không thoát khỏi ánh mắt của anh, thế nên Lăng Hàm bước vào đã đối diện trực tiếp với ánh mắt của Lục Tư Nguyên, hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lý.

“Lục... Lục Tư Nguyên!” Lăng Hàm càng hoảng sợ.

“Vẫn còn biết đường về à?!” Lục Tư Nguyên cười lạnh một tiếng, từ từ đứng lên khỏi sofa.

“... Đương nhiên là biết.” Lăng Hàm toát hết mồ hôi: “Tôi với anh vừa tạm biệt nhau xong thì tôi liền bắt xe về ngay, không ngờ anh còn về sớm hơn cả tôi, ha ha ha...”

Gương mặt lạnh lùng kia của Lục Tư Nguyên thực sự làm cậu không biết phải nói gì, chỉ có thể cười gượng. Tình huống này quả thực quá xấu hổ, tuy rằng cậu có thể bịa ra cả vạn lý do cho việc cậu ăn cơm với Chu Bắc Hiền nhưng chung quy lại vẫn cảm thấy chột dạ, không có cách nào để hùng hồ lên được.

“Tôi không biết quan hệ của cậu với Chu Bắc Hiền tốt như vậy từ lúc nào đấy?” Trên gương mặt đẹp trai của Lục Tư Nguyên phủ một lớp sương lạnh, ánh mắt hoàn toàn không hề có chút thiện ý nào.

Lăng Hàm vội vàng giải thích: “Anh đừng hiểu lầm! Tôi với tên đó hoàn toàn không có gì cả! Ngày hôm nay... ôi... chỉ là cùng ăn một bữa cơm cực kì bình thường! Anh phải biết tên đó là cấp trên của tôi, gần đây tôi lại gặp vấn đề với người quản lý nên chắc là tên đó muốn biết suy nghĩ của tôi thôi.”

Lăng Hàm đã sớm nghĩ xong lý do để thoái thác rồi, để tìm được một lý do này cậu phải vắt cạn óc mới nghĩ ra được, thật quá mệt mỏi.

Lục Tư Nguyên khoanh tay trước ngực, nhú lông mày: “Thật sự?”

Lăng Hàm gật đầu, không dám nhìn vào mắt của anh.

“Cậu nghĩ rằng tôi sẽ tin sao?”

Lời nói của Lục Tư Nguyên làm cho Lăng Hàm ngẩng phắt đầu lên, đối diện với cậu là một gương mặt đẹp trai đang bị phủ lên một lớp sương lạnh, đôi mắt cực kì sắc bén. Trái tim của Lăng Hàm đập thịch một tiếng, trực giác mách bảo cậu việc này toi rồi, chột lại cậu vẫn quá xem thường Lục Tư Nguyên, thực ra cậu cũng đã xác định được rằng không lừa được anh, nhưng trong lòng vẫn ôm một chút hy vọng.

Nói tóm lại cậu chẳng qua chỉ ăn với Chu Bắc Hiền một bữa cơm thôi mà, phản ứng của Lục Tư Nguyên thế này lại có chút hơi quá.

Lăng Hàm giật mình, cúi đầu không hé răng.

Sự lạnh lùng trong ánh mắt Lục Tư Nguyên càng lạnh thêm, ban ngày người này thô lộ với anh, cho anh thấy rằng cậu với Chu Bắc Hiền ở hai bên đối lập, vậy mà đến tối lại lừa gạt anh đi ăn tối với Chu Bắc Hiền, lại còn chỉ có riêng hai người! Thậm chí bây giờ cậu còn định lừa gạt anh!

Lục Tư Nguyên cũng biết phản ứng của mình như vậy hơi quá, nhưng anh không thể khống chế được, cảm giác tức giận vì bị phản bội cùng cảm giác thất bại khi đồ của mình bị người khác cướp mất như đang đốt cháy mạch máu của anh, làm anh không nhìn được muốn bóp cổ cậu thanh niên trước mặt, cảnh cáo cậu, uy hiếp cậu, để cậu không bao giờ được phép lừa gạt anh đi ăn cùng với Chu Bắc Hiền nữa!

Lục Tư Nguyên bất giác tiến lên một bước, vươn tay, thật muốn bóp chặt lấy, nhưng đến lúc gần như đã chạm vào thì anh đã tỉnh táo thu tay lại, anh khẽ nhú mày vì cảm giác khó kiềm chế này.

Lăng Hàm thấy Lục Tư Nguyên thật sự nổi giận lại càng lo sợ, bất an nói: “Xin lỗi... tôi...”

Lăng Hàm biết cách làm của mình chẳng có tí đạo nghĩa nào

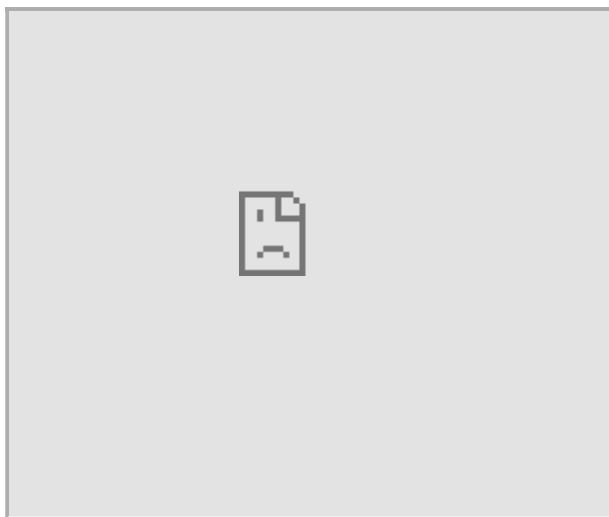
nhưng vẫn có xúc động muốn nói ra kế hoạch của mình, như vậy Lục Tư Nguyên sẽ không cho rằng cậu với Chu Bắc Hiền có quan hệ mật thiết nữa, nhưng may mắn cậu vẫn còn giữ lại được ý chí, ngăn cậu nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Lỡ nói ra kế hoạch đê hèn như thế, Lục Tư Nguyên sẽ nghĩ cậu như thế nào? Hình tượng của cậu trong lòng Lục Tư Nguyên sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

Nhưng lời xin lỗi của cậu vào tai Lục Tư Nguyên lại khiến anh cho rằng cậu đang thừa nhận giữa cậu và Chu Bắc Hiền có mối quan hệ không thể cho người khác biết, cảm giác tức giận cùng với ngọn lửa ghen tuông bùng nổ. Anh nhớ tới trước đó người này nói có cùng chung mối thù và muốn trừng phạt Chu Bắc Hiền, vừa quay đầu đã thấy cậu nói cười vui vẻ với kẻ địch, đột nhiên Lục Tư Nguyên cảm thấy Lăng Hàm là một kẻ tiểu nhân hai mặt!

Cảm giác thất vọng khiến vẻ lạnh lùng trên người anh càng thêm lạnh.

“Cậu đi đi.” Lục Tư Nguyên đánh giọng nói.

Xương cốt toàn thân Lăng Hàm như bị nhúng nước lạnh, cậu ở đây lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Lục Tư Nguyên bảo cậu đi một cách thẳng thừng như thế. Tuy rằng cậu đã chuẩn bị tinh thần rời đi bất cứ lúc nào nhưng trong lòng vẫn ôm một chút kỳ vọng hảo huyền, hiển nhiên, sự hảo huyền này cũng phải tỉnh lại rồi.

Không ngờ cảm giác khó chịu trong lòng cậu lại còn khó chịu hơn dự tính, Lăng Hàm lặng lẽ siết chặt tay, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi...”

Quá trình thu dọn đồ đạc rất nhanh, lúc tới đây cậu cũng chỉ mang theo một ít đồ nên thu dọn tất nhiên sẽ nhanh. Lúc cậu dọn đồ, Đại Bạch cũng bước vào rồi ngoắc cái đuôi quay xung quanh cậu, chắc là nó tưởng cậu đang chơi cái gì thú vị.

Lăng Hàm cầm món đồ cuối cùng nhét vào ba lô, sau đó ngồi xổm xuống sờ đầu Đại Bạch, cười nói: “Đại Bạch, chú đi đây, từ giờ không chơi với con được nữa thì có nhớ chú không?”

Đại Bạch nghiêng cái đầu chó, đôi mắt long lanh vô tội nhìn theo cậu.

Lăng Hàm đột nhiên có cảm giác đau lòng lại có chút ước ao, cậu xoa xoa cái đầu của nó: “Ngưỡng mộ con thật, chẳng cần phải nghĩ điều gì cả.”

Sau đó Lăng Hàm đeo ba lô lên lưng, tay khéo theo va li đi khỏi chung cư. Lúc quay đầu nhìn cánh cửa kia, Lăng Hàm lại không nhìn được phải thở dài, đây là lần thứ hai bị đuổi ra ngoài rồi nhỉ?!

Lòng ngực có chút nặng nề như thể đang bị chặn ngang.

Lăng Hàm hít một hơi thật sâu, vực dậy tinh thần, không sợ, chẳng nào cũng có người chịu cho cậu ở nhờ.

Chỉ là... chỉ là cậu hy vọng có một ngày cậu sẽ có chỗ ở cố định, không bị đuổi ra ngoài nữa...

Chờ Lăng Hàm đi rồi, Lục Tư Nguyên vẫn giữ thái độ thờ ơ lạnh nhạt lại nhú mày, không biết cảm giác đè nén trong lòng ngực là từ đâu ra.

Xét ở khía cạnh nguyên tắc thì anh tuyệt đối không nhường dù chỉ một bước, Lăng Hàm đã xúc phạm đến ranh giới cuối cùng của anh, anh nhất định phải phạt cậu thật nặng, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng lê loi kéo va li đi của cậu thì anh lại cảm thấy phiền não.

Lục Tư Nguyên không biết mình bị làm sao.

Nói một cách lý trí thì chẳng phải chỉ là một bữa cơm thôi sao, có gì mà không được, biết đâu Lăng Hàm với Chu Bắc Hiền ăn cơm với nhau là vì chuyện công việc thật.

Nhưng vì sao cậu lại phải lừa anh? Nói thật không được sao?

Lục Tư Nguyên không cảm thấy mình sai, nhưng lại cũng có cảm giác mình đã sai, anh bực bội buồn phiền đi tới đi lui trong phòng.

Chương 105: Đuổi đi

Đại Bạch chạy từ trong phòng ra, thấy cha mình thì vui vẻ xông đến nhưng Lục Tư Nguyên đang không vui, đẩy đẩy cái đầu chó của nó rồi mắng: “Chỉ biết mỗi ăn thôi! Trừ ăn ra con còn biết cái gì nữa hả?!”

Đại Bạch đáng thương lắc lắc cái đuôi, ỉu xiu trở về phòng của nó.

Lục Tư Nguyên đứng trong phòng một lát, sau khi bốt giận lại bắt đầu nghĩ không biết Lăng Hàm đi đâu. Cậu bị người ta đuổi ra khỏi chung cư, không có tiền thì còn có thể đi đâu? Chẳng lẽ lại ra công viên ngủ bờ ngủ bụi một đêm?

Nhớ đến tình cảnh lúc nhặt được Lăng Hàm lần trước, nhớ đến bộ dạng cậu ngồi ngẩn người trong công viên trung tâm giữa đêm, Lục Tư Nguyên càng ngày càng cảm thấy suy nghĩ của mình chính xác khiến anh đứng ngồi không yên, cuối cùng nhanh chóng cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Lăng Hàm đón xe đến nhà của Tưởng Nghị, đương nhiên Tưởng Nghị không ở chung cư do công ty phân phối mà tự thuê một căn nhà hai phòng ngủ, giao thông không tệ, không quá ồn ào, đương nhiên cũng hơi nhỏ.

Trước khi hai người tạm biệt, Lăng Hàm đã nói có lẽ hôm nay cậu sẽ bị đuổi ra ngoài vì bị bạn bắt gặp đi ăn cơm với Chu Bắc Hiền. Lúc đó Tưởng Nghị còn không tin nhưng hiện giờ thấy Lăng Hàm ôm bao lớn bao nhỏ đứng trước cửa nhà mình thì tin thật rồi.

“Bạn của cậu là ai vậy?” Lăng Hàm không nói cho Tưởng Nghị biết chuyện cậu ở nhà của Lục Tư Nguyên, chỉ nói là ở nhờ nhà của một người bạn mà người bạn đó có chút va chạm với Chu Bắc Hiền. Khi đó Tưởng Nghị nghĩ dù có va chạm thì cũng không đến mức đuổi người đi chứ! Hiện giờ thấy Lăng Hàm thế này, cậu ta mới phát hiện có lẽ Lăng Hàm đánh giá vị “bạn tốt nhiệt tình” kia hơi nhẹ nhàng, người bạn kia quả thật

không khách sáo chút nào.

Lăng Hàm không trả lời, đánh trống lảng: “Chắc phải ở nhờ nhà cậu vài ngày, đợi xin được chung cư tôi sẽ lập tức dọn ra ngoài ngay.”

“Không cần đâu, cậu ở chỗ tôi không cần khách sáo, muốn ở bao lâu cũng được.” Tưởng Nghị cười lớn.

Nhìn nụ cười này khiến nội tâm vẫn đang lo lắng của Lăng Hàm cuối cùng cũng có một tia ánh mặt trời, may mà cậu vẫn có một người bạn như vậy.

Cất đồ xong, tiếng chuông điện thoại liên tục vang lên.

Lăng Hàm cầm lên nhìn, là Lục Tư Nguyên gọi tới! Lăng Hàm không muốn nghe nhưng tiếng chuông điện thoại cứ vang lên không ngừng, cậu không biết phải làm sao.

Tưởng Nghị thấy cậu cầm di động dờ ra thì có chút ngạc nhiên hỏi: “Là ai gọi tới vậy?”

Lăng Hàm lấy lại tinh thần, vội vàng tắt máy: “Một người bạn thôi.”

Cậu đã từng hứa với Lục Tư Nguyên rằng sẽ không tiết lộ chuyện hai người ở chung, nghe điện thoại quá dễ lộ.

“Tôi đi gọi điện thoại.” Lăng Hàm cất đồ xong, cậu ra ban công gọi lại cho Lục Tư Nguyên.

Bên kia bắt máy rất nhanh.

Lăng Hàm nói: “Vừa rồi tôi không tiện nghe điện thoại.”

“À.” Bên kia nói một cách lạnh lùng: “Cậu đang ở đâu?”

“Ở nhà của Tưởng Nghị.” Lăng Hàm nói, cậu rất ngạc nhiên khi Lục Tư Nguyên lại muốn biết cậu đi đâu nhưng nghĩ tới tính cách kỳ quặc của Lục Tư Nguyên, cậu lại vui ngay. Lục Tư Nguyên ấy mà, nhìn thì có vẻ đáng sợ nhưng thật ra là người rất tốt...

“Tưởng Nghị?” Đầu bên kia thoáng kinh ngạc rồi lập tức hỏi:
“Bao giờ cậu về?”

Lần này tới lượt Lăng Hàm kinh ngạc, cậu không nghe lắm
đấy chứ, Lục Tư Nguyên hỏi cậu bao giờ về?

Đầu bên kia không thấy cậu nói gì liền tăng hắng một cái, nói:
“Vừa rồi tâm tình tôi không tốt nên đã nặng lời với cậu, tôi
không có ý đuổi cậu đâu... bao giờ thì... cậu về?”

Lăng Hàm trợn mắt, vừa rồi là Lục Tư Nguyên đang nói xin
lỗi với cậu? Anh ấy xin lỗi cậu? Hơn nữa còn bảo cậu về?

“Chuyện này...” Lăng Hàm dừng một chút, qua một lúc lâu
sau mới nói: “Tôi không về nữa đâu.”

Đầu bên kia đột nhiên trầm xuống.

Lăng Hàm nói tiếp: “Tôi đã làm đơn xin công ty cấp cho ký
túc xá rồi, mấy ngày nữa sẽ chuyển qua đó, lần này làm phiền
anh quá.”

Lăng Hàm nói xong, Lục Tư Nguyên vẫn không lên tiếng, qua
một lúc lâu sau mới nói: “Tôi biết rồi.”

Lăng Hàm không nghe ra được tâm tình của Lục Tư Nguyên
nhưng trực giác của cậu mách bảo anh đang không vui, cậu rất
bất ngờ với chuyện Lục Tư Nguyên gọi cậu về, trong lòng
thậm có một niềm vui không nên có nhưng cậu nhanh chóng
đè cảm giác đó lại.

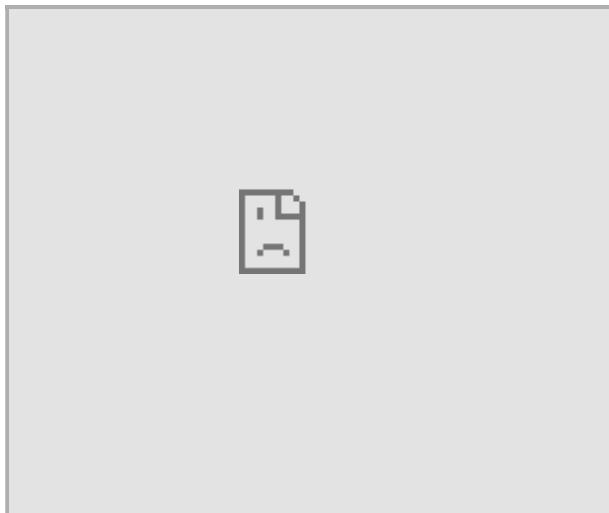
Lục Tư Nguyên cúp máy.

Lăng Hàm quăng suy nghĩ không nên có trong đầu đi rồi cùng
dọn dẹp phòng với Tưởng Nghị, sau đó ăn một bữa cơm.
Tưởng Nghị có việc phải ra ngoài, Lăng Hàm tự mình lẩn lộn
trong nhà của Tưởng Nghị một hồi rồi cũng đi ra ngoài.

Cậu đi mua một chiếc điện thoại di động rẻ tiền và sim điện
thoại, sau khi chuẩn bị đầy đủ thì lựa một tấm ảnh trong đám
ảnh Tưởng Nghị vừa chụp rồi gửi cho Y Tự.

Tấm ảnh kia chụp rất rõ mặt của Chu Bắc Hiền với Lăng Hàm,

hai người nhìn nhau mỉm cười. Khi đó hẳn là bọn họ đang ngồi nói chuyện trên trời dưới đất, Lăng Hàm vẫn duy trì nụ cười mỉm hoàn hảo của mình, còn Chu Bắc Hiền cũng cười rất vui vẻ.

Trong mắt người khác, bức ảnh như vậy có rất nhiều ẩn ý.

“Tĩnh” một tiếng, di động của Y Tụ vang lên thông báo tin nhắn tới.

Y Tụ ở trong phòng buồn bực, thời gian gần đây Chu Bắc Hiền rất ít khi tới chỗ của cậu ta, về cơ bản là có việc thì mới tới mà có tới cũng không ngọt ngào như trước kia.

Từ sau cái chết của Bạch Tử Sách, quan hệ của hai người họ cứ như rơi vào điểm băng, Y Tụ biết người kia vẫn để lại một dấu ấn sâu đậm trong lòng Chu Bắc Hiền, khoảng thời gian đó Chu Bắc Hiền rất chán chường, không gặp mặt Y Tụ, cứ như thể trách cứ cái chết của Bạch Tử Sách là cậu ta làm vậy.

Dù trong lòng Y Tụ vừa ảm ức vừa khổ sở nhưng cũng không dám làm căng, người sống vĩnh viễn không thể so được với người đã chết. Chắc là Chu Bắc Hiền nhìn thấy cậu ta sẽ nhớ tới Bạch Tử Sách cho nên mới tránh không gặp mặt.

Chu Bắc Hiền vẫn đối xử tốt với cậu ta như trước, đã hứa là nhất định sẽ làm, chỉ là không thấy hắn đâu nữa cả.

Y Tụ biết không thể ép buộc Chu Bắc Hiền cho nên mới rạng

chờ đợi. Qua một thời gian rất lâu, dường như Chu Bắc Hiền đã nghĩ thông suốt cuối cùng cũng nhớ tới còn có cậu ta bên cạnh. Thế nhưng Y Tự vẫn cảm giác được giữa hai người đã có khoảng cách, không còn khăng khít như xưa.

Hồi Bạch Tử Sách vẫn còn sống, hai người họ lén lút qua lại với nhau sau lưng Bạch Tử Sách, tình cảm thanh mai trúc mã ngày càng trở nên nồng đậm, sự lén lút mang tới cảm giác kích thích khiến người ta không thể tự kiềm chế, chỉ hận không thể dính với nhau hai mươi tư tiếng một ngày. Thế nhưng sau khi Bạch Tử Sách chết đi, rõ ràng bọn họ có thể quang minh chính đại ở bên nhau, nhưng tình cảm tưởng như sâu sắc đó lại bất ngờ phai nhạt.

Y Tự có cảm giác bất cứ lúc nào Chu Bắc Hiền cũng có thể rời đi.

Cảm giác nguy cơ này càng thêm mãnh liệt từ lúc Lăng Hàm xuất hiện, gương mặt giống Bạch Tử Sách, khí chất giống Bạch Tử Sách, điều gì cũng khiến cậu ta cảm thấy khó chịu, đây cũng là nguyên nhân khiến Y Tự căm hận Lăng Hàm.

Lúc ở phim trường, ánh mắt của Chu Bắc Hiền nhìn Lăng Hàm tuyệt đối không phải là ánh mắt của một cấp trên nhìn cấp dưới của mình!

Chẳng lẽ Chu Bắc Hiền coi trọng Lăng Hàm?

Chỉ cần nghĩ tới đây, Y Tự đã ghen tuông đến phát cuồng.

Âm báo tin nhắn đến khiến cậu ta tỉnh táo lại, Y Tự cầm di động lên đọc tin nhắn, nó được gửi tới từ một số điện thoại lạ với nội dung là một bức ảnh.

Y Tự lập tức đứng phắt dậy khỏi ghế sofa, hai bàn tay run rẩy.

Trong bức ảnh kia có thể thấy rõ ràng gương mặt của Chu Bắc Hiền với Lăng Hàm, có vẻ như hai người đang ngồi đối diện cùng nhau ăn cơm, ánh mắt qua lại mập mờ giống ánh mắt của những cặp tình nhân đang nhìn nhau. Hai người đều cười, lại còn cười ngọt ngào như mía lùi, gương mặt tươi cười ấy của Chu Bắc Hiền khiến mắt cậu ta đau nhói.

Tìm được bằng chứng để chứng minh mối nghi ngờ trong lòng khiến hai mắt của Y Tụ lập tức đỏ lên vì tức giận.

Chương 106: Đơn xin

Tiếng mở cửa làm Y Tự ngẩng đầu khỏi tấm ảnh, vừa hay thấy Chu Bắc Hiền đang đẩy cửa bước vào, trên người còn có mùi rượu nhàn nhạt.

Y Tự đứng phắt dậy, con mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc vào hắn, giọng nói cao vút một cách bất thường: “Anh đi đâu?”

Chu Bắc Hiền hơi sững sờ, lập tức nhú mày: “Em làm sao vậy?”

“Em hỏi anh đi đâu?” Y Tự lặp lại câu hỏi.

Chu Bắc Hiền nhíu chặt chân mày, nói: “Có một bữa tiệc, uống với mấy người bạn vài chén.”

“Bạn bè?” Y Tự cười lạnh một tiếng: “Là tình nhân chứ!”

“Em đang nói cái gì vậy?” Chu Bắc Hiền chau mày, giọng điệu vẫn nhỏ nhẹ như trước, rất ít khi hắn rơi vào tình trạng cảm xúc bị xao động mạnh mẽ: “Là ai nói bậy bạ khiến bảo bối Y Tự của anh hiểu lầm vậy?”

Y Tự đột nhiên ném di động về hướng hắn, Chu Bắc Hiền vội vàng đón lấy.

“Tự xem đi!” Y Tự nói một cách lạnh lùng.

Chu Bắc Hiền khẽ nhíu mày, cầm di động lên liền thấy bức ảnh trên màn hình.

Hắn cười rộ: “Chỉ bức ảnh này thôi mà khiến bảo bối Y Tự tức giận hả?”

“Quan hệ của anh với Lăng Hàm là thế nào?” Y Tự không để ý tới câu hỏi của hắn, ép hỏi.

“Cậu ta là nghệ sĩ dưới trướng của anh, quan hệ chỉ có như

vậy.” Chu Bắc Hiền vẫn không biến sắc, hòa nhã nói: “Tôi hôm nay quả thực anh có ăn cơm với Lăng Hàm cũng kết thúc rất nhanh, lúc đó hẳn mới tám giờ! Sau đó anh đi gặp bạn bè khác, người có thể gửi ảnh cho em hẳn là nên gửi một tấm ảnh với bạn bè ở quán karaoke ca hát nữa, như vậy em sẽ không hiểu lầm.”

Y Tự nửa tin nửa ngờ.

Chu Bắc Hiền cởi áo khoác ra, vừa tháo cà vạt vừa bước tới gần Y Tự, kéo vai của cậu ta ngồi vào ghế sofa: “Không biết em đã nghe nói đến chuyện Chu Thành chưa nhỉ?”

“Chu Thành?” Chắc chắn Y Tự đã từng nghe nói đến vị đại công tử này của nhà họ Chu, anh trai của Chu Bắc Hiền.

“Anh ta vừa mới trở về đã định thành lập một bộ phận đặc biệt, nói là đào tạo người mới nhưng thực chất là đang cướp đoạt công việc của anh! Trong khoảng thời gian gần đây anh ta đã gặp gỡ không ít nghệ sĩ, cố gắng kéo những người này đến bên mình, Lăng Hàm cũng là một trong số đó.”

Y Tự có chút ghen tị nói: “Lăng Hàm quan trọng như vậy sao? Đáng giá để anh ta cướp?”

Chu Bắc Hiền cười rộ: “Chưa kể còn rất trùng hợp, Lục Tư Nguyên xem trọng A Khôn nên đề bạt anh ta với cha! Chu Thành đột nhiên chui ra nói muốn những nghệ sĩ trong tay A Khôn, còn đặc biệt nhắc tới Lăng Hàm! Lăng Hàm lại là nghệ sĩ ở bên anh, nếu như anh chấp nhận chuyện bị cướp mất nghệ sĩ ngay trước mặt cha thì mặt mũi anh để vào đâu được nữa?”

“Vậy nên anh mới đặc biệt mời Lăng Hàm ăn cơm?” Y Tự giúp hắn nói ra câu tiếp theo.

Chu Bắc Hiền gật đầu một cái: “Không sai, giờ mới biết à?”

Mọi thứ đều nói xuôi, có lý có chứng cứ, cuối cùng Y Tự cũng hết giận nhưng trong lòng vẫn có một chút bất an cùng nghi ngờ. Thế nhưng lý do của Chu Bắc Hiền quá hoàn hảo nên cậu ta không tiện chất vấn thêm, cuối cùng hít vào một hơi rồi nói: “Về sau anh đừng gặp mặt cậu ta nữa.”

“Ngoại trừ vấn đề công việc anh sẽ không gặp mặt cậu ta.”
Chu Bắc Hiền mỉm cười trả lời.

Y Tự vừa định nổi giận tiếp, nhưng khi thấy đôi mắt mỉm cười kia của Chu Bắc Hiền, cậu ta lại chẳng nói được gì. Hai người họ quen biết từ nhỏ, số lần Chu Bắc Hiền dao động tâm tình cực ít, lúc nào cũng giữ nguyên một vẻ mặt tươi cười đó, thế nhưng Y Tự biết Chu Bắc Hiền đã tức giận, chuyện hắn đã quyết định không một ai có thể thay đổi.

Y Tự cảm thấy nghèn nghẹn trong lòng cũng chỉ có thể nhin xuống.

Lăng Hàm gửi tin nhắn xong liền mỉm cười, năm đó lúc cậu với Chu Bắc Hiền ở bên nhau có người lén lút gửi tin nhắn cùng với ảnh chụp cho cậu, báo cho cậu biết Chu Bắc Hiền với Y Tự gian díu với nhau. Đến giờ cậu vẫn không biết người gửi tin nhắn kia là ai, nhưng cảm giác nghi ngờ, đau khổ vẫn lưu lại trong lòng cậu, cảm giác bị hành hạ một cách chậm rãi bởi thủ đoạn mềm dẻo cũng nên để Y Tự ném thử xem sao.

Nếu đã là tình yêu đích thực tất nhiên sẽ chịu nổi sóng gió, nếu như không phải tình yêu đích thực thì với quan hệ dựa vào quyền lợi của Chu Bắc Hiền của Y Tự sẽ khiến Y Tự có cảm giác nguy hiểm.

Ngày hôm sau Lăng Hàm tới công ty xin nhà ở, A Khôn vẫn là quản lý của cậu như lúc trước, anh ta thấy cậu xin nhà thì vô cùng kỳ quái, Lăng Hàm cũng chỉ nói là không có tiền. A Khôn là một trong số ít những người biết được cuộc sống thật của cậu, hoàn toàn biết rõ tình trạng kinh tế của cậu nên nghe Lăng Hàm nói lý do chỉ lộ vẻ đã hiểu.

Không biết có phải là do thái độ phân biệt đối xử hay không mà có rất nhiều chuyện A Khôn không hề không chế Lăng Hàm, thái độ rất thoải mái. Quá trình xin vào ký túc xá vô cùng thuận lợi, chỉ cần đơn xin phê chuẩn đến tay Chu Bắc Hiền là xong.

Lăng Hàm nghĩ, lúc Chu Bắc Hiền thấy đơn xin chung cư của cậu sẽ có phản ứng như thế nào nhỉ?

Nếu hắn thật sự có hứng thú với cậu có lẽ sẽ không mặc kệ. Thế nhưng tôi qua cậu chẳng hề nề mặt Chu Bắc Hiền, có khi hắn đã biết khó mà lùi bước. Không ai hiểu lòng tự trọng của Chu Bắc Hiền cao thế nào hơn cậu. Nếu như Chu Bắc Hiền không tán cậu nữa, cậu cũng không cần tiếp tục gặp lại kẻ đáng ghét đó.

Một lát sau, A Khôn quay về, trên mặt có vài phần ngạc nhiên, sau đó nói với Lăng Hàm rằng Chu Bắc Hiền gọi cậu tới phòng làm việc của hắn.

Lăng Hàm nhú mày, không ngờ sự cố chấp của Chu Bắc Hiền đối với cậu lại mạnh mẽ đến vậy.

“Để em qua đó.” Lăng Hàm mỉm cười gật đầu, đi tới phòng làm việc của Chu Bắc Hiền.

Phòng làm việc của hắn ở tầng bảy, trên đường đi tới cậu thấy Chu Thành. Lăng Hàm vừa thấy người này lập tức xoay người rời đi, cố gắng trốn vào một cái góc tối không người, đợi sau khi Chu Thành rời đi mới tiếp tục đi gặp Chu Bắc Hiền. Nào ngờ mắt của Chu Thành lại tinh như vậy, vừa đảo mắt đã thấy cậu rồi lập tức đuổi theo.

Trên hành lang vẫn còn những người khác, Lăng Hàm không thể làm gì quá mức, sợ lại xảy ra scandal không giải thích được, vì vậy cậu cố gắng tỏ ra tự nhiên chào hỏi Chu Thành: “Xin chào Chu tổng.”

“Cần gì phải khách sáo như vậy?” Chu Thành nhướn lông mày tự đắc, gương mặt đẹp trai lộ ra vẻ xấu xa, như cười như không: “Nghe nói cậu xin ký túc xá à?”

Lăng Hàm hỏi: “Sao anh biết?”

Chu Thành đáp: “Tôi muốn biết thì sẽ biết, tại sao lại muốn xin nhà, cậu gặp khó khăn trong khoản tìm chỗ ở à?”

Trong mắt Lăng Hàm hiện lên vẻ tức giận, cảm thấy Chu Thành tới là để chế giễu cậu, tình hình của cậu như thế nào chẳng phải Chu Thành là người biết rõ nhất sao? Không phải chính là tên này đuổi cậu ra khỏi nhà hả?

Nhưng đối diện với đôi mắt đen nhánh thân thiết kia của Chu Thành, cậu chỉ cảm thấy đối phương thực sự đang lo lắng cho cậu.

Lẽ nào tên này thực sự quan tâm chuyện cậu sống thế nào?

Trên hành lang không còn người nào, chỉ có Chu Thành cùng với trợ lý của anh ta, Chu Thành khẽ nói: “Đã lâu lắm rồi tôi không về căn nhà kia, nếu như cậu muốn thì có thể về đó...”

“Xin lỗi, tôi đã đi rồi sẽ không về nữa.” Lăng Hàm không biến sắc cắt lời, đùa chắc, sao cậu có thể trở về đó được?

Chu Thành sững sốt.

Chương 107: Tin tức

Lăng Hàm dùng ánh mắt lạnh lùng bình tĩnh, trong suốt nhìn chăm chăm vào mắt anh ta, cậu nói: “Chu tổng, anh đã nói về sau tốt nhất chúng ta đừng qua lại, anh đã quên lời mình nói rồi sao?”

Chu Thành giật giật môi, trong mắt xẹt qua một tia hối hận: “Tôi không có ý gì khác, chẳng qua cảm thấy cậu gặp khó khăn nên muốn giúp đỡ cậu một chút thôi...”

“Tôi không cần sự giúp đỡ của anh, nếu như Chu tổng có lòng thương người thì ở vùng núi nghèo khó vẫn còn rất nhiều những em nhỏ không có điều kiện tới trường, hẳn là bọn họ cần sự giúp đỡ hơn tôi nhiều.”

Chu Thành bị thái độ không chút khách sáo nào của cậu làm cho ghen hờn không nói nên lời, cuối cùng chỉ thở dài, nói: “Hy vọng cậu có thể thuận lợi.”

Sau đó anh ta cùng với thư ký của mình rời đi.

Lăng Hàm đã muốn đi từ sớm rồi, chặn ở hành lang thế này mà bị người ta phát hiện thì chẳng còn mặt mũi nào, càng không biết sẽ bị đồn thổi ra làm sao. Cậu không ngại chuyện bị dính tin đồn nhưng lại để ý chuyện bị nói có dính líu đến Chu Thành, nhớ đâu bị ai đó phát hiện mối quan hệ bao nuôi của cậu với Chu Thành trước kia thì cậu đừng hòng tiếp tục làm nghệ sĩ nữa.

Lăng Hàm bị lời nói của Chu Thành làm cho khó hiểu, theo bản năng cho rằng đó là sự chăm sóc của anh ta đối với “người tình cũ”. Với cái kiểu chăm sóc thế này Lăng Hàm tránh còn không kịp.

Sau khi Chu Thành rời đi, Lăng Hàm đi tới phòng làm việc của Chu Bắc Hiền. Vừa rồi Chu Thành bước ra từ phòng làm việc của hắn nên có lẽ Chu Thành biết chuyện cậu xin nhà từ chỗ Chu Bắc Hiền?

Lăng Hàm vừa bước vào phòng làm việc của Chu Bắc Hiền, hắn đã cười híp mắt chờ sẵn bên trong, cứ như thể đang đặc biệt đợi cậu.

“Chu tổng, tôi tới rồi.” Lăng Hàm nói chuyện công việc.

Chu Bắc Hiền cười dịu dàng: “Không cần phải khách sáo như vậy, lúc không có người thì cậu cứ gọi thẳng tên tôi là được rồi.”

Lăng Hàm trợn mắt nhìn.

“Tôi đã thấy đơn xin của cậu.” Chu Bắc Hiền giơ tờ giấy trong tay lên: “Cậu muốn nhà như thế nào?”

Lăng Hàm: “...”

Chu Thành là kiểu người thẳng thắn, đem đồ mà anh ta nghĩ là tốt nhất đưa tới còn Chu Bắc Hiền lại biết chú ý lắng nghe suy nghĩ của Lăng Hàm, tính ra thì biết sẵn sóc hơn Chu Thành mấy phần, nên là người đã có thiện cảm với hắn thì sẽ rất dễ dàng bị thủ đoạn này làm cho lung lay.

Lăng Hàm nhanh chóng động não, nói: “Cứ bình thường là được rồi, có thể cho tôi căn hộ một người ở là tốt nhất.”

“Không thành vấn đề.” Chu Bắc Hiền cười khẽ: “Tôi đã nói với phòng hành chính rồi, bọn họ sẽ dựa theo ý của cậu để sắp xếp.”

Lăng Hàm: “Cảm ơn.”

Chu Bắc Hiền bước ra từ đằng sau bàn làm việc rồi đi tới trước mặt cậu, nụ cười dễ chịu như gió xuân: “Không cần phải khách sáo với tôi.”

Lăng Hàm đang nghĩ xem nên nói gì, Chu Bắc Hiền đã nói trước: “Tôi còn có việc, cậu đi trước đi.”

Hở? Lăng Hàm cho rằng Chu Bắc Hiền sẽ lập tức tán tỉnh mình, không ngờ lại thu tay? Việc này có chút nằm ngoài dự liệu của cậu.

Tuy rằng ngoài ý muốn nhưng cậu lại thử phào nhẹ nhõm, cậu thực sự lười ứng phó với Chu Bắc Hiền, thật ra cậu có chút tò mò không biết Chu Bắc Hiền với Y Tự có cãi nhau hay không, nhưng chắc chắn chuyện này cậu không thể hỏi được.

Vậy nên Lăng Hàm nói một câu “tôi đi đây” rồi dứt khoát quay đầu rời đi, cực kì mạnh mẽ.

Sau đó nhớ lại, chắc là Chu Bắc Hiền không muốn thể hiện quá suồng sã, nếu như hắn không tán tỉnh cậu thì chắc là định xài chiêu lạt mềm buộc chặt rồi.

Lăng Hàm cười nhạt.

Quả nhiên Chu Bắc Hiền không nuốt lời, Lăng Hàm nhanh chóng nhận được thông báo của phòng hành chính bảo cậu đi xem nhà. Mấy nghệ sĩ nhỏ vô danh làm gì được đối xử như vậy, thường thường là sẽ bị phân thẳng đến ký túc xá, trước khi bước vào ở hoàn toàn không biết mình sẽ ở chỗ nào.

Vừa khéo, người đi xem nhà với cậu lại là cô em lễ tân cậu rất quen thuộc kia. Em gái này có tính cách hoạt bát, tin tức nhanh lẹ, hơn nữa cũng thân thiết với Lăng Hàm. Cô nàng tỏ ra kinh ngạc khi thấy Lăng Hàm có thể đi được đến bước này, lập tức truy hỏi xem có phải nguyên nhân là do được Chu Thành cất nhắc hay không.

Lăng Hàm câm nín nhìn trời, cậu nói mấy câu chọc cười em gái kia rồi xem xét nhà cửa một lúc lâu, cuối cùng chọn được một căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách ở một khu chung cư tương đối yên tĩnh.

Từ lúc xin đến lúc phê chuẩn chỉ mất một ngày, lúc Lăng Hàm về nhà dọn đồ đạc, Tưởng Nghị còn cảm thấy không thể tin nổi.

“Nhanh vậy sao?”

Lăng Hàm gật đầu.

Tưởng Nghị gãi gãi đầu, thoáng nghi ngờ: “Chẳng phải là cần trên dưới một tuần sao?”

Lăng Hàm: “... Tôi giỏi chọn thời cơ mà.”

Đâu thể nói là do Chu Bắc Hiền mở cửa sau chứ.

Thu dọn đồ đạc chuyển nhà xong, Lăng Hàm lại về công ty quay một cái quảng cáo. Cậu có cảm giác như mình đang được cưng chiều, không ngờ cậu lại được quay quảng cáo. A Khôn bóng gió nói cho cậu biết đây là ý của Chu Bắc Hiền. Cùng lúc đó bộ phim “Vô Huyền” cũng bắt đầu được tuyên truyền rầm rộ trên mạng internet, Lăng Hàm may mắn được mời đi dự sự kiện, không biết vô tình hay cố ý mà Y Tự không có mặt ở sự kiện đó.

Lăng Hàm nghĩ có lẽ Chu Bắc Hiền đã phát hiện ra điều gì đó nên cố ý tách bọn họ ra.

Nhận quảng cáo với tuyên truyền rồi nên Lăng Hàm thật sự bận đến bù đầu, thoáng cái một tuần đã trôi qua. Trong khoảng thời gian này cậu không gặp Lục Tư Nguyên, hai người cũng không có bất cứ liên lạc gì, dường như từ cái ngày cậu dọn ra ngoài thì hai người họ cũng cắt đứt liên lạc.

Hôm nay Lăng Hàm xong việc trở về chung cư thì đột nhiên nhận được điện thoại của Lục Tư Nguyên, lúc nhìn thấy tên người gọi hiện trên màn hình, Lăng Hàm có cảm giác không thể tin nổi.

“Lục Tư Nguyên.” Trái tim của Lăng Hàm đập thành thịch, cậu phát hiện thì ra mình chờ mong điện thoại của Lục Tư Nguyên đến thế, nhưng cậu nhanh chóng kìm lại những suy nghĩ khác thường kia.

Đầu bên kia trầm mặc một hồi mới lên lên tiếng: “Có tin tức của gã trai bao kia rồi.”

Lăng Hàm không phản ứng kịp: “Trai bao gì cơ?”

“Là cái người đã hãm hại Bạch Tử Sách.” Lục Tư Nguyên nói.

Lăng Hàm lập tức đứng dậy, hai mắt tròn to: “Anh nói là... cái gã trai bao trong vụ scandal gọi trai bao năm xưa sao?”

“Không sai.”

Lăng Hàm mông lung, vẫn chưa thể tin được lời anh nói: “Sao anh tìm được?”

“Tôi đang ở dưới lầu, chúng ta cùng đi gặp đi.”

Lục Tư Nguyên đang ở dưới lầu?

Lăng Hàm ngẩn ra, thuận miệng đáp: “Được, tôi xuống ngay đây.”

Sau khi cúp máy, Lăng Hàm cầm chìa khóa rồi vọt ra ngoài, nhanh chóng đi xuống lầu, sau đó thấy chiếc xe của Lục Tư Nguyên đang đậu ở ven đường cạnh cửa chính.

Lăng Hàm dừng một chút, sau đó chậm rãi đi tới gõ một cái lên cửa kính xe.

Lục Tư Nguyên hạ kính xuống, thản nhiên nói: “Lên xe đi.”

Ánh đèn đường rực rỡ trong màn đêm, gương mặt của Lục Tư Nguyên đẹp đến độ vô thực, lúc này trời đã sắp vào đông nên không khí hơi lạnh, anh mặc một cái áo len cổ cao màu xám,

nhìn qua có vẻ lạnh lùng cấm dục.

Mới chỉ một tuần không gặp mà Lăng Hàm lại bị vẻ đẹp trai của Lục Tư Nguyên làm cho giật mình, nhưng cậu tỉnh táo lại rất nhanh, không chờ nổi hỏi thẳng: “Thật sự tìm được tung tích tên trai bao đó rồi sao?”

Nhịp tim của Lăng Hàm đập rất nhanh khi hỏi câu hỏi đó, ánh mắt không tự chủ nhìn chằm chằm Lục Tư Nguyên, chỉ sợ anh sẽ nói ra lời khiến người ta thất vọng.

Lục Tư Nguyên gật đầu: “Thật.”

Lăng Hàm vội vã mở cửa rồi ngồi lên xe, cuống cuống nói: “Đi thôi.”

Lục Tư Nguyên bất ngờ hơi nghiêng người về phía cậu, Lăng Hàm thấy anh tới gần như vậy tim lại càng đập nhanh hơn, lắp ba lắp bắp nói: “Làm... làm gì vậy?”

Lục Tư Nguyên vươn cánh tay thon dài của mình cài chắc đai an toàn cho cậu, sau đó ngồi thẳng người nổ máy.

Lăng Hàm: “...”

Thì ra là cài dây an toàn, nói thẳng ra là được... không phải, chỉ cần nhắc cậu một câu là được mà.

Trong lòng Lăng Hàm có chút khác thường, cậu khẽ cựa mình, làm bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chiếc xe lái về phía trước, tốc độ càng lúc càng nhanh. Ngọn đèn đường sáng chói, gió lạnh hiu hiu lùa vào từ cửa sổ khiến Lăng Hàm rụt cổ một cái.

Chương 108: Quán bar

Hai mắt của Lục Tư Nguyên nhìn thẳng tắp về phía trước, tay đề xuống nút điều khiển, kính xe ô tô nhanh chóng nâng lên, chặn cơn gió lạnh bên ngoài.

Lăng Hàm nghiêng đầu trộm liếc về mặt của anh, biểu cảm của Lục Tư Nguyên vẫn nhàn nhạt như cũ, như thể những hành động vừa rồi chỉ là ảo giác. Từ sau khi lên xe Lục Tư Nguyên chẳng nói một câu nào, vẻ mặt cũng không thay đổi khiến Lăng Hàm không đoán được anh đang nghĩ gì.

Nhớ đến chuyện trai bao là Lăng Hàm vừa có chút khăn trương, lại có chút suy sụp. Người cậu tìm mãi không được cuối cùng cũng thấy, nỗi oan khuất của kiếp trước sắp được giải trừ, cậu chờ đợi giờ khắc này đã lâu rồi.

Thế nhưng tại sao Lục Tư Nguyên lại tìm được người kia.

Lúc đó cậu chỉ thuận miệng nói một câu rằng Bạch Tử Sách bị người ta hãm hại, manh mối là tên trai bao kia, không ngờ Lục Tư Nguyên lại sai người đi điều tra sao?

Nếu đúng là như vậy thì Lục Tư Nguyên cũng quá dễ tâm đến Bạch Tử Sách rồi!

Qua một lúc lâu, Lăng Hàm đang nghĩ nên nói cái gì để đánh vỡ sự trầm mặc này thì Lục Tư Nguyên lại lên tiếng trước.

“Tôi nghe nói cậu đã xin được nhà rồi?”

Lăng Hàm: “Đúng vậy.”

Có thể nói là chuyện cậu xin nhà đã được cả thế giới này biết không? Hơn nữa những lời này liệu có nhằm nhĩ quá chăng? Anh đã chờ dưới nhà tôi rồi sao có thể không biết chuyện tôi xin được nhà?

Lục Tư Nguyên khựng lại một chút, lại hỏi: “Gần đây bạn rộn

hay rảnh rồi?”

Hở? Không ngờ lại hỏi mình bạn hay rảnh!

Lăng Hàm đáp: “Hơi bạn một chút.”

Lục Tư Nguyên không nói gì, ánh đèn đường đột nhiên chiếu lên gương mặt đẹp trai như ngọc của anh, đôi mày hơi nhíu, ánh mắt dường như có hơi ảo não.

Lăng Hàm thấy vẻ mặt này của anh, trong đầu lập tức hiện ra một suy nghĩ đáng sợ, chẳng lẽ Lục Tư Nguyên đang vất óc nói chuyện với cậu?

Cẩn thận nhớ lại mấy câu hỏi của Lục Tư Nguyên, cậu trả lời vô cùng ngắn gọn, nếu như để người ngoài nghe được chỉ sợ sẽ nghĩ rằng cậu không muốn trả lời.

Lăng Hàm càng nghĩ càng thấy đây là sự thật, Lục Tư Nguyên quả thật đang tìm cách nói chuyện phiếm với cậu nhưng trình độ quá cùi bắp, mà vừa rồi cậu cũng không quá tập trung cho nên cuộc trò chuyện càng chẳng đi đến đâu. Lục không tức kiêu ngạo như vậy mà cũng biết xuống nước nói chuyện với người khác, nhưng năng lực tiếp cận như thế này thật sự quá “gà”, ngay cả Lăng Hàm cũng cảm thấy có chút đáng thương.

“Bạn rộn cũng tốt mà.” Lăng Hàm nói: “Bạn rộn ít nhất cho thấy tôi có dấu hiệu nổi tiếng, rảnh rồi thì coi như xong rồi.”

Lục Tư Nguyên gật đầu một cái: “Hoàn toàn chính xác, nếu như ‘Vô Huyền’ lên sóng, sau này cậu sẽ còn bận rộn hơn.”

“Chắc là vậy, mong là được như lời anh nói.” Lăng Hàm nói.

“Cậu đã quyết định tìm ai làm người quản lý chưa?” Lục Tư Nguyên hỏi.

Lăng Hàm dừng một chút, không trả lời câu hỏi này, cậu có chút muốn làm nghệ sĩ dưới tay Tần Vĩnh nhưng như vậy đồng nghĩa với việc sẽ dây dưa không rõ với Lục Tư Nguyên, một ngày dây dưa sẽ khiến cậu miên man suy nghĩ, sợ chính mình không nhịn nổi mà nhào tới.

Nhưng cậu chắc chắn không thể tiếp tục làm nghệ sĩ dưới tay A Khôn rồi.

“Vẫn chưa.” Lãng Hàm nói sang chuyện khác: “Sắp tới nơi chưa?”

Cái này cũng không hẳn là nói sang chuyện khác, quả thực cậu rất lo lắng, chỉ hận không thể mọc cánh bay qua.

“Nhanh thôi, ở một quán bar ven đường.” Lục Tư Nguyên vừa nói vừa rẽ vào một lối nhỏ, mặt đường này rất hẹp, Lãng Hàm nhận ra con đường này, đó là một trong những con đường đi tới khách sạn.

“Quán bar ven đường?” Lãng Hàm bừng tỉnh, những trai bao như vậy chắc chắn sẽ trà trộn ở những nơi đủ mọi loại người, nếu như tên đó đi làm ở chỗ đảng hoàng nào đó mới khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Chiếc xe nhanh chóng chạy tới quán bar, từ bãi đỗ xe đi ra Lục Tư Nguyên đeo kính râm lên rồi đưa cho Lãng Hàm một cặp kính khác.

Lãng Hàm: “Tôi không cần...”

Nhưng Lục Tư Nguyên vẫn kiên trì đặt kính vào tay cậu, Lãng Hàm nghĩ có lẽ Lục Tư Nguyên thực sự có vài điểm khiến người ta chán ghét, bị lên án là lạnh lùng ngang ngược, kiếp trước hai người họ không hợp nhau là vì cả hai đều là những người coi mình làm trung tâm nên đương nhiên nhìn nhau không vừa mắt.

Cậu không cảm thấy với bộ dạng của mình thì cần cải trang làm gì, nhưng nghĩ đến cảnh cậu đang đi cùng Lục Tư Nguyên thì dù có thế nào cũng sẽ khiến người khác chú ý, vì vậy cậu ngoan ngoãn đeo kính lên, đi cùng Lục Tư Nguyên vào quán bar ven đường.

Lục Tư Nguyên dẫn Lãng Hàm thẳng đến một quán bar tên là “Sau nửa đêm”, phong cách của quán bar này từ cái tên đã thấy mùi không đảng hoàng. Hai người đẩy cửa bước vào, dưới ánh đèn mờ mờ, mùi rượu thoang thoảng, trong quán không có quá nhiều người nhưng đều ăn nói nhỏ nhẹ.

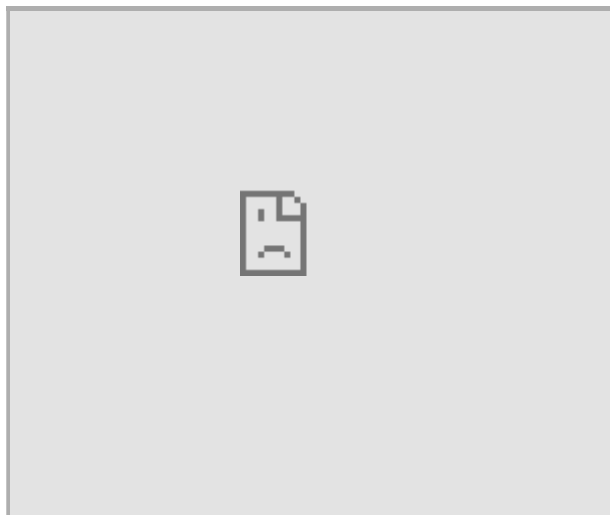
Hơn nữa đều là đàn ông.

Lăng Hàm nhận ra đây là một gay bar!

Mọi! Cậu với Lục Tư Nguyên cùng vào gay bar! Chuyện này mà bị cánh săn ảnh phát hiện thì không biết sẽ tạo thành sóng gió lớn cỡ nào.

Lăng Hàm bất giác đưa tay chỉnh lại kính râm, cố gắng che mặt mình lại càng nhiều càng tốt, nhưng động tác này chỉ làm tâm lý thoải mái hơn mà thôi. May mắn đèn trong quán bar quá mờ, mọi người còn đang bận tán tỉnh nhau nên rất ít người chú ý tới bên này.

Lục Tư Nguyên đi thẳng tới quầy bar, hỏi: “Tôi tìm Dật Thần.”

Tuy rằng hai người đều dùng kính râm che hơn nửa gương mặt nhưng vẫn lộ ra cằm cùng đường nét khuôn mặt quá đẹp đẽ, những người đàn ông đang uống rượu trên quầy như có như không liếc về phía hai người họ, thậm chí còn có người đứng lên, tựa hồ muốn đi qua.

Lăng Hàm vừa xấu hổ vừa khấn trương.

“Dật Thần sao? Tôi biết cậu ta đang ở đâu.” Người đàn ông ngồi trên ghế đầu gần nhất đứng lên, nháy mắt với Lục Tư Nguyên rồi đột nhiên quay sang phía Lăng Hàm cười một cách

đầy khiêu khích: “Anh đẹp trai yên tĩnh này đi cùng hả? Có muốn cùng uống một ly không?”

Lăng Hàm vẫn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không nhìn lung tung không nói xằng bậy, làm bộ mình không tồn tại, cậu cho rằng người đàn ông kia muốn tiếp cận Lục Tư Nguyên, không ngờ hóa ra lại là tiếp cận mình, cậu sững sốt xua tay: “Không phải, tôi không uống rượu.”

“Giọng nói của anh đẹp trai cũng dễ nghe như trong tưởng tượng nhỉ.” Người đàn ông kia cười rộ lên, bước tới gần hơn: “Tới quán bar mà không uống rượu? Nói đùa sao? Không biết có thể may mắn nhìn gương mặt của anh một chút không?”

Lăng Hàm lúng túng tới mức muốn chui xuống lòng đất, đang không biết nên trả lời như thế nào thì đột nhiên có một cánh tay vươn ra từ bên cạnh ôm lấy cổ của cậu, chủ nhân của cánh tay đó nói một cách lạnh lùng: “Cậu ấy là người của tôi.”

Người đàn ông kia sững sốt, nghi ngờ nhìn Lục Tư Nguyên rồi lại nhìn Lăng Hàm, cuối cùng nhún nhún vai: “OK, mạo phạm rồi.”

Lăng Hàm: “...”

Người đàn ông kia cầm ly rượu rời đi, Lục Tư Nguyên thả tay ra, Lăng Hàm còn chưa kịp thở phào một tiếng thì cánh tay ấy đã vòng lấy eo của cậu.

Cái eo của Lăng Hàm rất nhạy cảm, cậu muốn tránh đi nhưng bên tai lại truyền đến tiếng của Lục Tư Nguyên: “Cố chịu một chút đi, đuổi ruồi.”

Động tác giãy giụa của Lăng Hàm cứng ngắc, ai oán nói: “Đều do anh quá đẹp trai đây, bọn họ toàn nhìn anh.”

Lục Tư Nguyên cười khê: “Bọn họ đang nhìn cậu mới đúng.”

Mặt của Lăng Hàm nóng bỏng, cố gắng tỏ ra bình tĩnh nói: “Anh chắc chắn tên đó ở đây à?”

“Ừ, tên của cậu ta là Dật Thần.”

Lục Tư Nguyên ôm eo của cậu tiếp tục hỏi nhân viên pha chế

rượu, chắc là hành vi tuyên bố chủ quyền đã khiến những người xung quanh ý thức được điều gì đó, những gã đàn ông đang xúm lại nhìn Lăng Hàm đều lui về.

Mặc dù thế này có hơi lạ, thế nhưng nếu có thể giúp cậu tránh được những người khác thì tạm thời cứ để như vậy đi.

Nhân viên pha rượu vừa lau bình vừa nói: “Dật Thần thì có đây, không biết đang ở chỗ nào thôi.”

“Gọi tới đây được không? Tôi tìm cậu ta có chút việc.”

Chương 109: Cùng giường

Người pha rượu tò mò quan sát Lục Tư Nguyên cùng với Lăng Hàm, chắc là đang nghĩ xem hai người tìm Dật Thần làm gì.

Lăng Hàm giữ im lặng.

“Để tôi xem.” Người pha rượu gọi một nhân viên phục vụ tới, người đó nghe xong cũng tò mò quan sát Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm rồi gật đầu, nói: “Mời đi theo tôi.”

Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm đi theo nhân viên phục vụ tới chỗ sâu nhất trong quán bar.

“Xin chờ một lát.” Nhân viên phục vụ bảo hai người ngồi xuống rồi rời đi, chừng năm phút sau có một cậu trai trang điểm, cách ăn mặc lẫn cử chỉ đều cực kì diêm dúa lòe loẹt bước vào.

“Nghe nói hai người nói rõ muốn gặp tôi?” Dật Thần đặt mông ngồi xuống ghế dài phía đối diện, cười hì hì nói: “Hơn nửa đêm còn đeo kính râm làm gì, mau bỏ xuống đi.”

Lăng Hàm nhìn thấy cậu trai kia lập tức cảm thấy thất vọng, lý do là vì cậu trai trước mặt không phải tên trai bao năm đó, cậu lặng lẽ quay đầu nói với Lục Tư Nguyên: “Không phải tên này.”

Lục Tư Nguyên chẳng chút động tĩnh, trầm giọng hỏi: “Nghe nói cậu là bạn của Đồng Nam?”

Dật Thần sững sốt, ngồi thẳng người dậy rồi nói một cách cảnh giác: “Các người tìm Đồng Nam làm gì? Các người là ai?”

Lục Tư Nguyên không nói nhiều, móc một cái phong bì ra quăng lên bàn: “Đây là một vạn tệ tiền mặt.”

Trên mặt Dật Thần hiện lên vẻ tham lam, cậu ta nhìn chòng

chọc cái phong bì, nói: “Tôi không biết...”

“Đừng nói dối, trước đây khi cậu ta làm việc ở chỗ này hai người qua lại rất thân thiết, người cuối cùng thấy cậu ta là cậu, chỉ có cậu biết cậu ta đang ở đâu.”

Lăng Hàm ngẩn ra, chẳng lẽ tên trai bao kia lên là Đồng Nam? Còn người trước mặt này là bạn bè của tên đó? Nói cách khác là người này biết được tung tích của tên trai bao kia?

Tâm tình kích động.

Dật Thần bất an ngo ngoáy người: “Tôi chỉ có chút quen biết với cậu ta thôi, không phải bạn bè gì cả, nếu như hai người muốn tính toán cái gì thì mời về đi, tôi với cậu ta đã nghỉ chơi lâu rồi.”

“Cái chúng tôi muốn không phải là tính toán.” Lăng Hàm vội nói: “Chúng tôi chỉ muốn biết cậu ta đang ở đâu.”

“Yên tâm, chúng tôi sẽ không làm gì cậu ta cả, chỉ có vài câu hỏi muốn hỏi mà thôi.” Lục Tư Nguyên nói.

Dật Thần do dự nhìn hai người họ rồi lại nhìn phong bì trên bàn, lưỡng lự không quyết được.

“Nếu như cậu không nói thì để tôi hỏi những người khác, dù sao cũng sẽ có người biết thôi.” Lăng Hàm định lấy lại phong bì.

“Khoan đã!” Dật Thần nhanh tay chặn lại phong bì: “Tôi nói là được chứ gì.”

Lục Tư Nguyên thả tay ra.

Dật Thần nhanh chóng cất phong bì đi: “Thật ra tôi không biết địa chỉ rõ ràng, lần cuối cùng tôi với cậu ta gặp nhau là từ một năm trước, đột nhiên cậu ta muốn đi rồi để lại cho tôi một khoản tiền để đưa cho người đàn ông của cậu ta làm phí chia tay.”

“Cậu ta đi đâu?” Lăng Hàm hỏi.

“Đi Hải Nam.” Dật Thần nói: “Còn chỗ nào Hải Nam thì cậu ta không nói, sau khi đi đến đó cũng không hề liên lạc gì với tôi nữa.”

Lăng Hàm nhìn chằm chằm vào mắt của Dật Thần, dựa vào biểu cảm của cậu ta để đoán xem đang nói thật hay là nói dối, không may là cậu ta không hề nói điều.

“Cậu ta đi một năm nay hoàn toàn không liên lạc với những người khác sao?” Lục Tư Nguyên hỏi.

Dật Thần nghĩ một chút, lắc đầu: “Cái này thì không rõ lắm, cậu ta bất ngờ rời đi tôi cũng rất ngạc nhiên, thời gian đó cậu ta nợ rất nhiều tiền, trước khi rời đi có biến mất một khoảng thời gian, về rồi lại vội vội vàng vàng rời đi, tôi nghĩ chắc cậu ta đi trốn nợ rồi! Với tính cách của cậu ta chắc sẽ không ở lại Hải Nam mãi đâu.”

Lục Tư Nguyên suy nghĩ một chút, nói: “Tôi biết rồi.”

Lăng Hàm thất vọng nhưng biết có hỏi thêm cũng không được gì, đành ỉu xiu nói lời cảm ơn.

Dật Thần tò mò hỏi: “Hai người tìm cậu ta làm gì đấy?”

Lục Tư Nguyên nhìn thoáng qua Lăng Hàm rồi khoát khoát tay, tỏ ý không muốn nói nữa. Người làm việc ở quán bar lâu dài vô cùng giỏi về việc quan sát đoán ý, Dật Thần lập tức nói: “Không quây rầy hai người nữa, tôi đi trước nha!”

Sau đó cậu ta đứng lên, lắc lư rời đi.

Chờ Dật Thần đi rồi, Lục Tư Nguyên hỏi Lăng Hàm: “Cậu làm sao vậy?”

Lăng Hàm xóc lại tinh thần: “Không có gì.”

Nếu như phản ứng quá mức thì Lục Tư Nguyên sẽ cảm thấy kỳ lạ!

Lục Tư Nguyên không tiếp tục truy hỏi, lúc này nhân viên phục vụ bung một chai rượu qua rồi đặt lên bàn: “Dật Thần nói hai người muốn uống rượu.”

Lục Tư Nguyên ngẩn ra, không từ chối chỉ gật đầu, nói: “Đề xuống đi.”

Chờ nhân viên phục vụ rời đi, anh cười: “Tên Dật Thần này đúng là tham lam thật.”

Lấy của anh một vụn tẻ lại còn gọi một chai rượu đắt tiền, Lăng Hàm hiểu rõ ẩn ý trong đó, Dật Thần này hẳn là dựa vào việc bán rượu mà sống, có vẻ trích phần trăm khá cao.

“Nếu đã đem ra rồi thì uống đi.” Lục Tư Nguyên rót hai ly rượu, đẩy một ly đến trước mặt Lăng Hàm: “Không vui thì uống chút đi, có thể giúp tâm trạng khá hơn.”

Lăng Hàm nghĩ cũng đúng liền cầm ly rượu kia lên uống một ngụm.

“Không cần phải buồn bã như vậy, nhất định có thể tìm được Đồng Nam.”

Thanh âm của Lục Tư Nguyên trầm thấp khiến tâm trạng thất vọng của Lăng Hàm được an ủi, cậu thở ra một hơi: “Đúng vậy, không thể quá vội vàng.”

Có một số việc không thể ép buộc được, nhưng mất công mất sức một hồi lại chẳng thu được cái gì vẫn khiến người ta cảm thấy phiền muộn, vừa hay bên cạnh có rượu, mượn rượu giải sầu.

Uống thêm hai ngụm cả người Lăng Hàm cảm thấy nóng rực, đầu cũng hơi choáng. Trục giác của Lăng Hàm cảm thấy thôi xong rồi, trước đây tửu lượng của cậu không tệ nhưng xem ra tửu lượng của cái xác này quá kém.

“Vì sao cậu lại quan tâm đến chuyện của Bạch Tử Sách như vậy?” Chắc là uống rượu vào nên thanh âm của Lục Tư Nguyên có thêm sự quyến rũ không nói thành lời, khiến cậu muốn thắng thắn tất cả mọi chuyện.

Lăng Hàm chóng mặt nghĩ, người này thật sự rất đẹp trai.

Cậu lão đảo đưa tay kéo cái kính râm trên mặt anh xuống, Lục Tư Nguyên không phản kháng, tùy cậu tháo kính xuống để lộ đôi mắt đen kịt sâu thẳm. Đôi mắt ấy nhìn chăm chăm vào Lăng Hàm, khiến trái tim của Lăng Hàm đập thành thịch.

“Đừng... đừng... nhìn tôi như vậy, tôi...” Lăng Hàm say xin nói lẽ nhè.

Lục Tư Nguyên giờ cái ly của mình lên cùng ly với cậu:
“Cùng ly.”

Sắc đẹp trước mặt, Lăng Hàm chẳng chút do dự uống một hơi cạn sạch, cảm giác nóng cháy bắt đầu từ dạ dày vọt thẳng lên đỉnh đầu, Lăng Hàm có cảm giác mình sắp hôn mê.

“Quan hệ của cậu với Bạch Tử Sách là như thế nào?” Lục Tư Nguyên dụ dỗ hỏi.

Lăng Hàm đã không còn biết mình nói cái gì, cười hì hì:
“Quan hệ thế nào... quan hệ của tôi với anh ta... có nói anh cũng không tin...”

Lục Tư Nguyên tiến sát gần cậu hơn nữa, thanh âm dụ hoặc mang theo khả năng dụ dỗ người khác: “Sao cậu lại biết tôi không tin chứ?”

“Anh... anh... có tin rằng trên thế giới này... có... có thần linh không?” Lăng Hàm nói nhảm.

Lục Tư Nguyên trầm mặc một hồi: “Tôi tin.”

“Hi hi... anh mà lại tin... anh mà lại tin á...” Lăng Hàm cười phá lên: “Nếu như... nếu như tôi nói cho anh biết rằng... anh... tôi chính là... chính là...”

“Chính là cái gì?” Đôi mắt của Lục Tư Nguyên đột ngột trở nên sâu thẳm, đáy mắt hiện ra ngọn lửa càng ngày càng sáng rực.

“Chính là...” Lăng Hàm đang nói đột nhiên lệch đầu sang một bên rồi ngã lên bàn.

Lúc Lăng Hàm tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường rất lớn lại còn cực kì mềm mại, đèn chùm hình tròn trên trần nhà nhìn rất quen mắt, đây là đâu?

Cậu trừng mắt nhìn một lúc lâu mới phản ứng được rằng mình đang ở trong phòng ngủ của Lục Tư Nguyên!

Sau khi nhận ra điều này, cả người Lăng Hàm cứng đờ, cậu chậm rãi nghiêng đầu, quả nhiên phát hiện bên trái mình có một gương mặt quen thuộc đang ngủ say.

Lục Tư Nguyên!

Chương 110: Trình

Lăng Hàm ngồi phất dậy, trợn to hai mắt nhìn chằm chằm phía trước, trong đầu thì đã loạn cào cào đủ thứ. Rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cậu với Lục Tư Nguyên lại ngủ cùng một chỗ?

Cậu vỗ đầu một cái, cuối cùng cũng nhớ được hôm qua cậu với Lục Tư Nguyên đi đến quán bar tìm tên trai bao kia, gặp được bạn của tên trai bao đó, sau đó hai người uống một chút rượu, hình như còn trò chuyện một lát...

Lăng Hàm có chút sợ hãi, cậu không nói cái gì không nên nói đây chứ?!

Có lẽ do động tác của Lăng Hàm quá mạnh nên lông mi của Lục Tư Nguyên nằm bên cạnh khẽ động đậy, mi mắt từ từ nâng lên trong sự gào thét một cách câm lặng của Lăng Hàm.

“Tỉnh rồi đây à?” Thanh âm lúc vừa mới tỉnh ngủ khàn khàn, gợi cảm.

Lăng Hàm gật đầu một cách cứng ngắc, khó khăn nói: “Tối hôm qua chúng ta...”

Lục Tư Nguyên ngồi dậy, như cười như không hỏi: “Chúng ta làm sao?”

Ý tứ ái muội trâu chọc trong lời này quá rõ khiến gương mặt của Lăng Hàm đỏ bừng, cậu tránh đi ánh mắt của Lục Tư Nguyên, nói: “Tôi uống say, cảm ơn anh đã đưa tôi về... tôi đi ngay đây.”

Sau đó cuống quýt xuống giường.

Lục Tư Nguyên không hề cản cậu, anh nghiêm chỉnh ngồi trên giường nhìn bộ dạng hoảng loạn của cậu lật đật trèo xuống giường đi giày, lại lật đà lật đật tìm quần áo khắp phòng.

Từ đầu đến cuối Lăng Hàm đều cảm nhận được tầm mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm mình ở phía sau, cậu không dám quay đầu, khẩn trương đến độ trái tim đập bình bịch. Cậu cởi đồ ngủ rồi thay lại quần áo của mình, không biết có phải là ảo giác của Lăng Hàm hay không mà cậu cảm thấy ánh mắt đằng sau mình trở nên nóng hơn không biết bao nhiêu lần.

“Tôi đi đây.” Thu dọn xong, Lăng Hàm vội vàng nói.

Mặc dù cậu biết giữa hai người chẳng có chuyện gì xảy ra cả, hơn nữa trước đây cũng từng ngủ chung rồi nhưng chẳng biết tại sao hôm nay cậu cứ có cảm giác không được tự nhiên.

Tối hôm qua cậu không nói cái gì đó chứ?!

Trong lòng vẫn có chút lo lắng nên cậu đi ra tới cửa rồi vẫn quay đầu lại, hỏi: “Tối qua tôi có nói gì không?”

Lục Tư Nguyên cười khẽ, trong nụ cười dường như có ẩn ý sâu xa nào đó: “Cậu đã nói rất nhiều.”

Lăng Hàm có chút khẩn trương, gặng hỏi: “Tôi nói cái gì??

Lục Tư Nguyên không trả lời ngay, Lăng Hàm càng thêm lo sợ bất an, qua rất lâu đến khi Lục Tư Nguyên nhám nháp xong điệu bộ lo lắng kia của cậu thì mới nói: “Cậu nói trên đời này có thần linh.”

Lăng Hàm thở phào: “Tôi còn nói gì nữa không?”

Lục Tư Nguyên: “Không.”

Cuối cùng Lăng Hàm cũng đặt lại tim vào lồng ngực được rồi, cậu sợ nếu lộ ra quan hệ của cậu với Chu Bắc Hiên cùng với Chu Thành sẽ khiến cho Lục Tư Nguyên thất vọng. Xem vẻ mặt của Lục Tư Nguyên thì có lẽ anh không biết chuyện.

Lăng Hàm rời khỏi căn hộ của Lục Tư Nguyên liền nhận được thông báo yêu cầu cậu đến quay cho một chương trình thực tế, chương trình này có tên là “Minh Tinh đôi đầu” hiện đang là chương trình ăn khách nhất, số lượng khán giả khổng lồ, tỉ lệ người xem rất cao.

“Minh Tinh đôi đầu” sẽ chia các khách mời ra làm hai đội, cùng chơi một vài trò chơi, qua những cuộc chơi sẽ phô ra được phong thái nghệ sĩ của mình.

Hiện giờ đoàn làm phim “Vô Huyền” đang tuyên truyền cho bộ phim nên đã đem nguyên dàn diễn viên trong phim đến quay cho chương trình. Lần này chương trình sẽ quay ở một khu vui chơi, Lăng Hàm đến tòa nhà của đài truyền hình trước rồi đi xe chuyên dụng của chương trình “Minh Tinh đôi đầu” để đến địa điểm ghi hình.

Toàn bộ những vai diễn quan trọng trong bộ phim “Vô Huyền” đều tới, diễn viên chính Tất Thâm cùng với Âu Dĩnh chắc chắn có mặt, nữ phụ Tả Nhu nam phụ Y Tự, nam phụ Lăng Hàm cũng trình diện, thành viên cố định của chương trình là năm người, vừa đủ mười người.

Mười người chia làm hai đội, quyết định bằng rút thăm.

Các thành viên cố định làm nóng bầu không khí trước, sau đó bắt đầu rút thăm chia đội, kết quả rút thăm là Lăng Hàm, Âu Dĩnh, Tả Nhu cùng với hai thành viên cố định một đội, gọi là đội Xanh, Tất Thâm, Y Tự, Hạ Đồng Tân với hai người khác vào một đội, gọi là đội Đỏ.

Tuy rằng người trong đoàn làm phim đều biết rõ người nào đó không vui nhưng tất cả đều cười híp mắt, tuyệt đối không để người khác nhìn ra mối quan hệ có mâu thuẫn.

Hạ Đồng Tân hàn huyên với Tất Thâm cùng Âu Dĩnh chán chê rồi mới quay sang nói với Lăng Hàm và Y Tự: “Nghe nói hai người là kẻ thù sông còn trong phim?”

Y Tự cướp lời nói trước: “Đúng vậy, lúc đầu hai chúng tôi là bạn bè, sau thì trở mặt thành thù.”

Lăng Hàm bị cướp lời, chỉ có ngậm miệng không nói gì.

Hạ Đồng Tân đảo mắt qua hai người một vòng, sau đó cười híp mắt: “Nhưng mà hai người nhìn qua đâu giống quan hệ thù địch.”

Y Tự cười nói: “Ngoài đời, mối quan hệ giữa tôi với Lăng

Hàm cũng tốt lắm.”

Cậu ta vừa nói vừa nhìn thoáng qua Lăng Hàm, đương nhiên Lăng Hàm sẽ không bóc mẽ lời nói dối này.

Hạ Đồng Tân nói: “Không biết có phải là ý trời hay không mà lần này hai người lại thành đối thủ.”

Lăng Hàm nói: “Vậy nên sẽ không nương tay.”

Hạ Đồng Tân lập tức nói: “Xem ra Lăng Hàm rất có lòng tin sẽ chiến thắng đây nhỉ?”

Lăng Hàm nhướn mi cười, có chút ngạo nghễ nói: “Đương nhiên rồi.”

Y Tự không cam lòng tỏ ra yếu kém, lập tức nói: “Thắng lợi thuộc về đội tôi!”

Hai người nhìn nhau, trong bầu không khí tựa hồ có tia lửa bắn tung tóe, khán giả chỉ nghĩ hai người họ vì chương trình mà cố tình tạo ra vẻ đối nghịch với nhau, thế nhưng chỉ có hai người họ mới biết, bọn họ thật sự rất muốn đánh bại đối phương.

Giới thiệu các thành viên của phim xong xuôi là lúc chính thức bước vào trò chơi, chương trình “Minh Tinh đối đầu” lấy việc trêu đùa các nghệ sĩ ra làm điểm nhấn, để người xem có thể thấy bộ dạng chân thật nhất của các nghệ sĩ.

Trò chơi đầu tiên là ngồi thuyền hải tặc, đội Đỏ cùng với đội Xanh đều phải lên thuyền hải tặc, sau khi khởi động cả hai đội phải cố gắng trụ vững, biên độ đong đưa của thuyền sẽ ngày càng mạnh theo thời gian, đội nào hết lên trước sẽ thua.

Ở đây có ai chưa từng chơi thuyền hải tặc, Hạ Đồng Tân vốn tràn đầy lòng tin còn đùa rằng sẽ thắng chắc rồi thậm chí còn làm một động tác thể hiện mình rất trâu, kết quả vừa mới ngồi chưa nổi một phút đã kêu cha gọi mẹ, muốn sống muốn chết khiến những người khác cười đến không dừng được, vòng thứ nhất đội Đỏ của Y Tự thua.

Sắc mặt của Y Tự có chút khó coi, mặc dù nguyên nhân không hẳn là vì thua cuộc mà là vì chiếc thuyền này có biên độ lắc rất cao, người sợ độ cao chắc chắn bị hù chết.

Đội Đỏ thua rồi nên đội Xanh làm một động tác chiến thắng, đồng thanh hô khẩu hiệu, thay đổi vị trí để chơi tiếp, kết quả lần này Âu Dĩnh thét lên trước, đội Xanh thua.

Đám người Hạ Đồng Tân làm trò cười, ồn ào hô thiên hạ vô địch, vòng đầu chỉ là ngoài ý muốn thôi, đội Xanh không cam lòng tỏ ra yếu thế cũng phản kích, bầu không khí trở nên vô cùng náo nhiệt.

Lăng Hàm liếc nhìn Y Tự, thấy được sát khí mãnh liệt trong mắt đối phương.

Lăng Hàm nhú mày, lòng hiếu thắng bị khơi lên. Đằng nào thì quan hệ của họ bây giờ cũng là kẻ địch, có dùng tất cả mọi phương pháp để đội mình chiến thắng cũng không khiến người khác cảm thấy kỳ lạ.

Tới vòng thứ ba, không ngờ đội Đỏ lại thắng, tất cả thành viên của đội Xanh đều nâng cao tinh thần, nhất quyết muốn lấy lại danh dự.

Trò chơi thứ hai là bảo vệ khoai tây. Mỗi đội đứng trên một đài cao, bốn phía bày bốn mươi củ khoai tây, đội Đỏ với đội Xanh dựa vào trò oẳn tù tì để quyết định xem ai là người bảo vệ và ai là người tấn công. Phe công kích sẽ phải nhanh chóng cướp được khoai tây từ phe bảo vệ trong một khoảng thời gian nhất định, phe nào có nhiều khoai hơn thì phe đó thắng lợi.

Kết quả oằn tù tì là đội Đỏ làm phe bảo vệ, đội Xanh là đội tấn công. Hạ Đồng Tân cùng với đám người Y Tự đứng trên đài cao, trong tay cầm búa nhựa đang cảnh giác quan sát xung quanh, chỉ chờ người của đội Xanh xông tới là lập tức đập búa.

Chương 111: Thi đấu

Thân là đàn ông nhất định phải làm tốt thí trước, Lăng Hàm và hai chàng trai khác lên chuồn xuống bên dưới sân khấu của đội Đỏ, thấy đối phương không chú ý đến mình liền với tay trộm khoai tây.

“Trộm tới kìa!” Trên sân khấu có người lớn tiếng hô lên, ngay sau đó búa nhựa từ trên trời giáng xuống, đập lên đầu Lăng Hàm – Người không lấy gì cả.

Búa nhựa không nặng, Lăng Hàm bị đập cũng chỉ hơi choáng một chút, sau đó nhanh chóng ôm đầu tránh, kết quả lại có nhiều búa điên cuồng đập về phía cậu hơn. Mọi người thấy vậy đều cười nghiêng ngả.

Lăng Hàm thấy không đau lắm liền không bảo vệ đầu nữa, cố với tay moi khoai, nhưng không biết có ai đó liền phi tới đập thẳng chân mu bàn tay của cậu, người đó đập mạnh đến nỗi khiến Lăng Hàm đau trắng bệch cả mặt.

Lăng Hàm ngẩng đầu lên, cậu phát hiện ra một gương mặt hung ác khế lướt qua giữa đồng búa nhựa, trong lòng dâng lên cảm giận.

Đây là chương trình, vậy mà cũng sử dụng thủ đoạn bị ôi cho được!

Vì hiệu quả của chương trình, tuy đau nhưng cậu vẫn không thể biểu hiện ra mặt, khoảnh khắc cậu dừng lại, tất cả búa đều đổ ập xuống người cậu, cậu đành phải lui ra.

Cuối cùng, Lăng Hàm chẳng lấy được củ khoai tây nào, nhưng vì cậu đã thu hút được toàn bộ sự chú ý nên các thành viên khác có thể thuận lợi trộm được mười củ khoai.

Vòng tiếp theo đổi sang đội Xanh bảo vệ, đội Đỏ tấn công, Lăng Hàm lên nhìn tay mình trong lúc đứng vào góc mà máy quay phim không thể quay tới, lúc này mu bàn tay của cậu đã

bị xanh tím một mảng.

Cậu giận vô cùng.

Y Tự ra tay thật độc ác!

Lăng Hàm cầm búa nhựa đứng trên đài cao, vì giận nên mặt cậu trông nghiêm túc hơn hẳn, nhưng vừa hay lại hợp cảnh, không khiến người ta có cảm giác kỳ lạ.

Người của đội Đỏ bắt đầu tới trộm khoai, Lăng Hàm thu lại cảm xúc của mình, chơi game một cách chuyên nghiệp, cố gắng bảo vệ đồng khoai tây bên cạnh chân mình. Sau một hồi giành giật, Lăng Hàm bỗng phát hiện y Tự đang lén lấy khoai tây ở cạnh mình, cậu lập tức dùng chiêu gây ông đập lưng ông để giã lại, còn nghiền mạnh một cái.

Mặt Y Tự tái dại lại.

Y Tự vội rút tay, muốn lùi về, Lăng Hàm giơ búa lên, đập thẳng búa vào mũi cậu ta. Cậu dùng hết sức để đập một búa này, búa nhựa không có lực sát thương mạnh nhưng nếu bị đập vào mũi thì vẫn đau điếng người.

Y Tự lập tức ôm mũi, không khống chế nổi cảm giác muốn rơi cả nước mắt.

Không biết có phải là ảo giác không nhưng Lăng Hàm có cảm giác Áu Dĩnh vẫn luôn che máy quay phim giúp cậu, cho nên không ai quay lại được cảnh này.

Sau trận đấu, đội Xanh lấy được nhiều hơn đội Đỏ hai củ khoai, giành thắng lợi trong cuộc chơi này.

Lăng Hàm liếc mắt nhìn Y Tự, chỉ thấy mặt cậu ta tràn ngập nỗi căm hận, ánh mắt nhìn mình cũng đăm đăm sát khí.

Lăng Hàm hừ lạnh một tiếng, chẳng để tâm mà nhún vai, thậm chí còn quăng cho cậu ta một ánh mắt khiêu khích.

MC cầm micro hưng phấn nói: “Kết quả cuộc thi là 1 – 1, cuộc thi tiếp theo sẽ là trận đấu quyết định thắng lợi, rút cuộc đội

Xanh hay đội Đỏ sẽ thắng đây, mời khán giả cùng bỏ phiếu, ấn like để ủng hộ thần tượng của mình nhé!”

Sau đó, MC đọc một loạt các hãng tài trợ, còn nói chỉ cần khán giả ủng hộ đội thắng, tham gia vào việc vote đều sẽ có cơ hội nhận được sữa do nhà tài trợ cung cấp...

Tất Thâm và Âu Dĩnh là nam nữ chính, tất nhiên được quan tâm nhiều hơn, đồng thời cũng phụ trách nhiệm vụ tuyên truyền nhiều nhất. Đám người Hạ Đồng Tân cũng tập trung giao lưu với Tất Thâm và Âu Dĩnh, hai MC vô cùng chuyên nghiệp, phối hợp rất nhịp nhàng.

Trong lúc quay, Âu Dĩnh có đánh mắt giao lưu với Lăng Hàm mấy lần, nhưng trước máy quay thì hai người không hề nói gì với nhau cả.

Sau màn trò chuyện với nữ thứ Tả Nhu, MC bắt đầu nói chuyện với Lăng Hàm và Y Tự, lúc này chương trình đang muốn quảng bá cho cả Lăng Hàm và Y Tự cùng lúc, chắc đã bàn bạc với nhau ngay từ đầu. Tiến trình của show “Minh Tinh đối đầu” vốn không nói cho các nghệ sĩ biết, tất cả các nghệ sĩ lúc tới trường quay căn bản không biết sẽ làm gì, sẽ bị hỏi những câu hỏi thế nào, đây cũng là nguyên nhân có thể khiến “Minh Tinh đối đầu” nổi như bây giờ.

Có lẽ vì trước đây có khoảng thời gian Lăng Hàm và Y Tự từng có tin đồn không hợp cho nên ê kíp chương trình cho rằng đây sẽ là điểm nóng, thế nên mới quảng bá hai người cùng lúc.

MC cười tươi rồi hỏi Y Tự và Lăng Hàm: “Hai người có muốn biết trên mạng mọi người đánh giá về mình thế nào không?”

Hai người cùng ngẩn ra, Y Tự thích chiếm ống kính, lập tức lắc đầu cười nói: “Không biết.”

MC nhìn hai người, nói bằng vẻ không có thiện ý: “Có một từ, nếu đoán đúng, đội của người đoán đúng sẽ thắng luôn.”

“Không phải chứ?!” Mọi người cùng thốt lên, đặc biệt là Hạ Đồng Tân, vẻ mặt và tư thế rất quá đà: “MC, anh nói vậy đã được sự đồng ý của đạo diễn chưa?”

MC lập tức hét về phía máy quay: “Đạo diễn, được không?”

Lăng Hàm nhìn theo tầm mắt của anh ta, không ngờ lại thấy đạo diễn mập mạp gật đầu.

“Không phải chứ? Đạo diễn tùy tiện quá!” Đám Hạ Đồng Tân lập tức tỏ vẻ bất mãn một cách khoa trương, nhưng ngay sau đó lại sửa lời: “Vậy cũng được, không cần phải tham gia vào trò chơi tàn khốc nữa.”

Thế là những người đang phát sợ lên vì bị mấy trò chơi kia hành tởm cũng hưởng ứng tích cực, kêu ầm lên đòi mau bắt đầu.

MC: “Nếu đã vậy thì bắt đầu thôi, nhớ này, mỗi người chỉ được đoán một lần.”

“Hả? Chỉ có một cơ hội thôi sao?” Hạ Đồng Tân kinh ngạc kêu lên: “Sao không nói sớm!”

MC ung dung đáp: “Giờ nói cũng không muộn.”

Mọi người lại đồng loạt “xì” một tiếng.

“Giờ tôi sẽ tung đồng xu, người nào mặt phải thì nói trước, mặt trái nói sau, hai người chọn đi.” MC móc trong túi ra một đồng một tệ như làm phép thuật.

“Mặt phải.” Y Tự và Lăng Hàm đồng thanh lên tiếng.

Y Tự lườm một cái.

“Mặt trái.” Hai người lại hai miệng một lời.

Lăng Hàm: “...”

Cậu ta quay ra nhìn Lăng Hàm, kết quả đúng lúc bốn mắt chạm nhau, cậu nhìn ra được vẻ chán ghét của cậu ta trong đó. Hay lắm, cậu cũng đang thấy phiền lắm đây.

“Ôi, ăn ý quá đi!” Các nghệ sĩ khác không biết chuyện bắt đầu mù quáng gào thét tạo không khí.

Lăng Hàm nhìn người kia một cái, người kia không hiểu cậu đang muốn nói gì, chỉ cười nói ha hả.

Lăng Hàm bất lực, nếu ăn ý với người khác sẽ khiến người ta có thiện cảm, nhưng chuyện này ứng vào Y Tự và cậu thì tuyệt đối không, họ chỉ cảm thấy rất khó chịu thôi.

“Rốt cuộc thì mặt phải hay trái đây?” MC cười hỏi.

Y Tự: “Mặt phải.”

Lăng Hàm: “Mặt trái.”

“Cuối cùng cũng khác nhau rồi.” MC để lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Lăng Hàm thấy nụ cười này của anh ta thì giật mình, chắc không phải ê kíp chương trình tưởng mình với Y Tự có quan hệ bạn bè rất tốt đấy chứ?

Người trong đoàn làm phim đều biết quan hệ giữa cậu và Y Tự, nhưng người trong chương trình này lại không biết gì cả, rất có khả năng nghĩ cậu và Y Tự là bạn tốt của nhau.

Lăng Hàm thật muốn chửi thề.

“Bắt đầu.” MC tung đồng xu lên trời, trước ánh mắt của mọi người, đồng xu rơi vào lòng bàn tay của MC.

Mặt phải ở trên.

“Ừm, Y Tự nói trước.” MC nói.

Y Tự cười lên trông vô cùng sáng sủa, hồn nhiên, như một chàng trai mới lớn đáng yêu: “Mọi người trong đội ơi, nói xem tôi nên nói gì bây giờ?”

Người trong đội Đỏ lập tức cổ động nghĩ từ, nhón nháo lên nói các kiểu từ ngữ nào là “tuấn tú”, “đẹp trai” hay “đáng yêu”, “xinh đẹp”, đặc biệt là Hạ Đồng Tân còn hét rất lớn: “Tuấn tú! Chắc chắn là tuấn tú! Tin tôi đi!”

Chương 112: Đờ mờ

Người trong đội Đỏ phản đối, Hạ Đồng Tân lại thuyết phục những người khác, không lâu sau cuối cùng cũng nhất quán được ý kiến.

MC: “Giờ đã chắc chưa?”

Người của đội Đỏ đồng thanh nói: “Tuần tú!”

Y Tự làm như đã nghe mọi người nói một lúc lâu, thấy vậy liền đáp: “Được, vậy thì ‘tuần tú’.”

MC: “Chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn.”

“Chúc mừng cậu!” MC nói tới đây, đội Đỏ lập tức reo hò ầm ĩ.

“Chúc mừng cậu đã đáp sai.” MC nói nốt về sau.

Đội Đỏ ngẩn ra.

Đội Xanh lại hoan hô vui sướng.

Y Tự chau mày, không nói gì.

MC quay ra nói với Lăng Hàm: “Đến lượt cậu đây.”

Thật ra Lăng Hàm không đoán ra được từ nào, nhưng Y Tự không đoán đúng thì cậu có đoán sai cũng chẳng sao.

Cậu cũng hỏi các đồng đội trong đội Xanh, đội Xanh lại nhao nhao lên tranh cãi, cuối cùng cũng quyết định đoán là “tuần mỹ”.

Lăng Hàm cười với MC, đáp: “Tuần mỹ.”

MC: “Chắc chưa nào?”

Lăng Hàm: “Chắc chắn.”

“Chúc mừng cậu...” MC ngập ngừng, sau đó mới lớn tiếng nói nốt: “Cũng sai mất rồi!”

Đội Xanh đồng loạt “xì”. Đội Đỏ lại hoan hô ầm ĩ, sau đó hai đội nhất chí bảo MC nói đáp án.

“Được được được, trước yêu cầu nhiệt liệt của hai đội, tôi đành phải nói cho mọi người biết từ được miêu tả hai người.” MC nói những lời người ta muốn nghe được một lúc, lại ngập ngừng rồi tiếp tục: “Giờ tôi xin nói rõ từ để miêu tả chính là... Sữa XX tự nhiên không nhiễm độc...”

Đội Xanh và đội Đỏ đồng loạt gào lên: “Cho xin đi! Lại quảng cáo à!”

“Không nhin nổi nữa rồi!”

“Đừng trêu ngươi người ta thế nữa được không?”

Lăng Hàm và Y Tự là người trong cuộc thì đều trung ra vẻ mặt muốn tấn MC, nhưng thật ra Lăng Hàm không thấy hứng thú lắm, cậu chắc chắn Y Tự cũng không thấy hứng thú gì với những lời MC sắp nói ra.

“Thương nhau lắm cắn nhau đau.” MC bỗng nói.

“Gì cơ?” Hạ Đồng Tân kinh ngạc thốt lên, tỏ ý lắng tai nghe.

MC: “Từ để hình dung hai người họ là ‘thương nhau lắm cắn nhau đau’.”

Nghe thấy cụm từ này, vẻ mặt của Lăng Hàm và Y Tự đều lập tức trở nên quái dị.

“Sao lại là sáu chữ?” Hạ Đồng Tân không chịu.

MC nhún vai: “Tôi có nói nhất định phải hai chữ đâu.”

Sau đó MC liền bị cả đám người vây vào tấn.

MC bị khinh bỉ một trận nhưng vẫn rất bình tĩnh, nói với Lăng Hàm và Y Tự: “Tiếp theo chương trình, hai người có muốn biểu hiện một chút cái gọi là ‘thương nhau lắm cắn nhau đau’ không?”

Lăng Hàm và Y Tự: “...”

Trong lòng có cả vạn con thần thú chạy qua.

Sau khi công bố cụm từ đó, vẻ mặt của các thành viên trong đoàn làm phim đều rất kỳ quặc, nhưng mọi người đều là diễn viên chuyên nghiệp, nhanh chóng điều chỉnh lại vẻ đùa cợt như cũ.

“Làm đi! Làm đi!” Cả đám người vỗ tay cười nói.

Chuyện đã đến nước này, Y Tự và Lăng Hàm dù có không tình nguyện thì cũng chỉ có thể lao theo.

“Làm vẻ mặt tình cảm dạt dào trước đã!” Hạ Đồng Tân chưa bao sợ chuyện chưa đủ lớn, lúc này vẻ mặt của người trong đoàn làm phim đã đủ kỳ quặc lắm rồi, đặc biệt là Âu Dĩnh, trông cô vô cùng xoắn xuýt.

Cô lên tiếng: “Hay là đổi đi?”

Mắt Hạ Đồng Tân sáng lên: “Đổi cũng được, hôn đi!”

Lăng Hàm: Địch!

Lúc này, nội tâm không phải có một vạn con thần thú chạy qua mà là cả trăm nghìn con ấy!

Đầu óc Hạ Đồng Tân có vấn đề à? Chuyện gì không nói sao tự dưng nói chuyện này.

Trước đây lúc xem “Minh Tinh đôi đầu” cậu thấy rất thú vị, vì ê kíp chương trình có thể tùy cơ mà đưa ra một số nhiệm vụ, các nghệ sĩ căn bản không biết chuyện gì sẽ xảy ra, cho nên phản ứng của ai cũng rất chân thực, đây là lý do mà chương trình này hot như vậy. Nhưng giờ đến lượt cậu, Lăng Hàm mới thấy kiểu chương trình này đúng là muốn hại chết người.

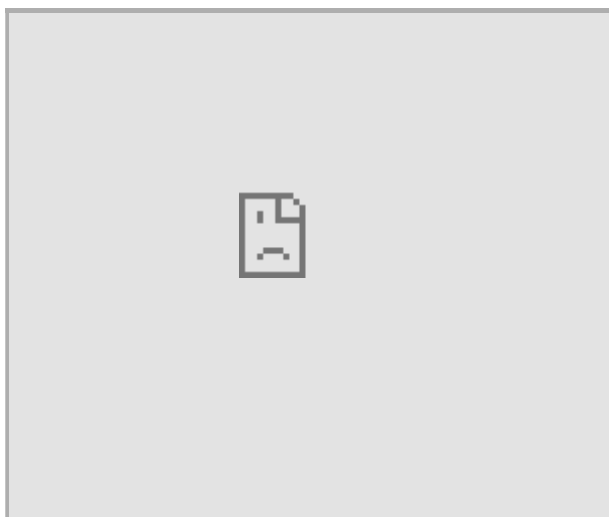
“Được đây được đây! Hôn đi! CP yêu nhau lắm cần nhau đau mà.” Nhưng người khác cũng góp vui, ồn ào cả lên.

Lăng Hàm thấy Âu Dĩnh lộ ra vẻ ngạc nhiên, cậu biết cô muốn giải vây giúp mình, kết quả lại thành ra hại mình nên cũng rất kinh ngạc. Ánh mắt hai người giao nhau, trong mắt Âu Dĩnh lộ ra vẻ áy náy.

Lăng Hàm mỉm cười với cô, tỏ ý không sao cả.

Chắc ê kíp chương tình cũng biết mình đưa ra yêu cầu quá đáng cho nên sau đó MC và những người khác liền đánh trống lảng qua chuyện khác, chỉ cần bày tỏ tình cảm là được, không cần hôn hít gì đó nữa.

Lăng Hàm và Y Tự thở phào một hơi.

Hai người bị ép phải thể hiện được ánh mắt tình cảm dạt dào, sau đó lại là vẻ mặt căm thù. Lăng Hàm và Y Tự mặt như táo bón, nhưng vì hiệu quả chương trình cũng không thể không cố bày ra đủ loại tư thế. Căm thù là thật, nhưng cái gọi là tình cảm dạt dào thì thật sự không thể làm nổi, cả hai đều gượng gạo vô cùng.

Sau đó, Lăng Hàm mới biết thì ra cư dân mạng đã ship hai người thành một cặp, không biết vô tình hay cố tình mà được xào nấu thành một CP.

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm muốn chửi thề.

Ghép với ai không ghép sao lại khăng khăng đi ghép với Y Tự!

Cái cảm giác như ăn phải shit này thật khiến người ta sợ hãi, không thể lý giải nổi.

Sau một hồi “hành tội” Lăng Hàm và Y Tự, cuối cùng ê kíp chương trình cũng bắt đầu cuộc thi mới, mọi người đều âm thầm thở phào một hơi.

Trận thi đấu tiếp theo là cuộc thi tiếp sức, mọi người thở phào, cảm thấy cũng bình thường, tới nơi mới biết là bị hố.

Vì phải thi trong bể bơi, tất cả mọi người đều phải cởi đồ để lộ cơ thể, hơn nữa sau khi xuống nước sẽ bị nhòe trang điểm, mọi người lập tức kêu lên: “Gian manh quá rồi đây!”

Đám đàn ông Hạ Đồng Tân xấu xa nói: “Yeah, ủng hộ ủng hộ! Giờ hai tay ủng hộ luôn!”

Các nghệ sĩ nữ đưa mắt nhìn nhau, vừa kinh ngạc lại vừa xấu hổ.

Kiểu chương trình thế này chắc chỉ có “Minh Tinh đối đầu” mới dám làm, nếu những chương trình khác bảo nghệ sĩ để lộ cơ thể, hơn nữa còn không thông báo trước, chắc chắn sẽ bị liệt vào danh sách đen ngay.

Chuyện đã đến nước này, mọi người cũng chỉ có thể lao theo. Người tự tin vào vóc dáng của mình nhanh chóng chọn đồ bơi được treo ở bên cạnh, người không tự tin thì do dự một hồi, cuối cùng vẫn phải làm theo.

Chờ mọi người thay xong đi đến bên bể bơi, không có so sánh sẽ không có thương đau, Hạ Đồng Tân nhìn cơ bắp của các tiểu thịt tươi bên cạnh, lập tức ngồi thụp xuống nói: “Các người không thấy tôi, các người không thấy tôi...”

Cả đám bật cười ha ha.

Hạ Đồng Tân trách cứ: “Đạo diễn quá đáng quá, tại sao lại bắt

chúng tôi phải cởi đồ chứ?”

“Anh Tân có mỡ bụng kìa.” Một người cùng ê kíp cười nói.

Hạ Đồng Tân cả giận: “Tôi béo đấy thì sao nào? Tôi béo đấy thì sao? Các người gây thì hay lắm đấy à? Mỡ bụng cũng đáng yêu lắm đấy biết không hả?”

Sau đó anh ta đứng dậy, cố tình khoe cái bụng mỡ của mình.

Các nghệ sĩ bên cạnh chọc chọc vào bụng anh ta, khiến anh ta cười ha hả.

MC chủ yếu toàn nói chuyện với Âu Dĩnh và Tất Thâm, dù sao thì chủ đề chính cũng chỉ xoay quanh hai người. Lăng Hàm thấy Y Tụ phô bày các tư thế một cách rất tự nhiên, tận dụng được vóc dáng hoàn mỹ của mình.

Nói thật, dáng người cậu ta cũng không tồi, nhưng vì trắng nên trông hơi yếu ớt. Ngược lại, Lăng Hàm lại có một cơ thể săn chắc, các cơ bụng đẹp dễ rõ rệt, tuy không bằng dáng người cậu kiếp trước, nhưng thế này cũng là không tồi rồi.

Cởi đồ xong, mọi người lần lượt ra bể bơi chuẩn bị. Quy tắc là thi bơi, không giới hạn kiểu bơi.

“Rút thăm, rút thăm nào!” Sau khi tuyên bố thể lệ cuộc thi. Mọi người vây lại bốc thăm, do bốc thăm sẽ quyết định thứ tự thi đấu, lúc có kết quả, không biết là vô tình hay cố ý mà Y Tụ và Lăng Hàm lại là hai người nhận gậy cuối cùng của hai đội.

Chương 113: Độ hot

Nghe thấy tiếng còi, người đầu tiên của đội Đỏ và đội Xanh bắt đầu nhảy xuống nước. Hạ Đồng Tân dùng tư thế cực kì vặn vẹo ngã vào làn nước, bơi kiểu chó tiến về phía trước, động tác hài hước này khiến mọi người trên bờ đều không nhịn cười nổi.

Tất cả cười toáng lên.

Lăng Hàm cũng cười theo, không phải vì hiệu quả chương trình mà cậu mặc sức thoải mái thật sự. Kiếp trước cậu từng làm ảnh đế, từng tham gia đủ loại chương trình, kiểu chương trình tạp kỹ thế này tất nhiên cũng chỉ là case nhỏ. Tuy giờ mọi người nhìn vào thì thấy cậu giống như lần đầu tiên được tham gia chương trình thực tế, nhưng biểu hiện của cậu vẫn rất chừng chạc, khéo léo, khiến người khác phải thán kinh ngạc.

Lăng Hàm biết được tham gia chương trình này là một cơ hội rất lớn, vì sẽ được khán giả biết mặt, nếu có thể tạo được hashtag thì sẽ được chú ý nhiều hơn. Cậu thấy rất lạ, không ngờ công ty lại cho cậu tham gia “Minh Tinh đôi đầu”, vì trong đoàn làm phim “Vô Huyền” có rất nhiều diễn viên nổi tiếng hơn cậu, có chống lưng tốt hơn cậu. Ví dụ như nữ thứ ba, ví dụ như diễn viên thực lực đóng vai phản diện, diễn viên khách mời cũng nổi tiếng hơn cậu rất nhiều. Theo lý mà nói, có thể nào cũng không đến lượt cậu, nhưng cậu được lên chương trình.

Lăng Hàm cảm thấy chuyện này không thể nào là miếng bánh lớn rơi từ trên trời xuống được, chắc chắn là có người thâm tiến cử cậu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lăng Hàm nghĩ khả năng lớn nhất có lẽ là Đường Tập, nhưng Đường Tập rất ít khi liên lạc với cậu, từ lúc cậu bắt đầu quay “Vô Huyền”, hai người không hề liên lạc gì với nhau. Lăng Hàm cũng không tiện đánh bạo hỏi cậu ta “Này, có phải là cậu tạo điều kiện cho tôi tham gia ‘Minh Tinh đôi đầu’ không?”.

Có thể nào thì cũng khó xử lắm.

Cho nên Lăng Hàm vẫn luôn im lặng.

Nhưng nếu đã tới quay chương trình, cậu cũng sẽ không lãng phí khổ tâm của người khác, nhất định phải nắm chắc cơ hội này để nổi tiếng. Trước đây “xào tới xào lui” cũng chỉ toàn tin xấu, đặc biệt sau vụ đánh nhau với Y Tụ, cậu cảm thấy rất phản cảm, buộc phải thay đổi ấn tượng của mình trong lòng khán giả, cho nên lúc quay chương trình này cậu rất thoải mái, hơn nữa cũng rất cố gắng.

Lăng Hàm vẫn có nỗi sợ với nước, dù sao lúc cậu sống lại cũng liều sống liều chết để trèo từ dòng sông lên bờ, thấy nước lúc nào cũng khiến cậu nhớ lại cảm giác lạnh lẽo, tuyệt vọng, khó thở, cô đơn, bức bách chết người lúc ấy. Nhưng cậu là một diễn viên chuyên nghiệp, dù trong lòng sợ hãi nhưng cậu cũng không thể hiện ra một chút nào hết.

Tuy mục đích là để tạo không khí vui vẻ, nhưng về sau mọi người cũng dần dần nhập tâm vào cuộc thi, có ý đối đầu gay gắt với nhau.

Có một số diễn viên vì để giữ hình tượng nên không dám làm những tư thế khoa trương như Hạ Đồng Tân, tư thế bơi rất đẹp mắt. Đặc biệt là các diễn viên nữ, chỉ hận không thể bơi như nàng tiên cá.

Đến lượt Lăng Hàm là lượt cuối cùng, cậu thâm hít sâu một hơi, lao mạnh xuống nước. Một tay nhận lấy gậy, tay còn lại liều mạng quạt nước. Bên cạnh vang lên một tiếng “ùm”, Y Tụ cũng đã nhảy xuống.

Lăng Hàm lập tức dâng lên lòng hiếu thắng, ra sức quạt nước.

“Cố lên! Cố lên!” Cậu nghe thấy người trên bờ điên cuồng gào thét.

“Sắp đến rồi!”

Lăng Hàm cảm thấy Y Tụ đang tăng tốc độ, không ngờ đã vượt qua mình! Cậu diếng người, đột nhiên đưa gậy lên miệng cắn chặt, hai tay cùng quạt nước tiến về phía trước.

Động tác này khiến mọi người xung quanh ngẩn ra! Mất hình tượng quá! Quy tắc cuộc thi không hạn chế các tư thế, nhưng dù sao mọi người cũng đều là nghệ sĩ, phải thể hiện bản thân trước mặt cả nghìn vạn người, buộc phải chú ý đến hình tượng. Mọi người đều biết một tay cầm gậy một tay quạt nước sẽ rất chậm, nhưng không ai cho gậy lên miệng cắn cả, mất phong độ không nói, hơn nữa gậy tiếp sức còn rất bần.

Động tác này của Lăng Hàm khiến mọi người rất bất ngờ.

“Sắp đến rồi! Cố gắng lên Lăng Hàm!” Người của đội Xanh bắt đầu gào thét.

Lúc cách điểm đích còn khoảng một mét, Lăng Hàm bỗng dòn sức lặn xuống, dùng sức đập nước, nhắm mắt nín thở tiến về phía trước, lúc cậu cảm nhận được bức tường thì lập tức bơi lên, để lộ mặt khỏi mặt nước, sau đó đưa gậy cho người phía trên.

Khoảnh khắc cậu đưa gậy tiếp sức mới phát hiện người đứng trước mặt là Hạ Đồng Tân.

Lăng Hàm tròn tròn mắt, không ngờ cậu lại bơi sai hướng, bơi sang làn của đội Đỏ!

Hạ Đồng Tân lập tức khom người xuống giành lấy gậy của cậu, vừa kéo gậy vừa hét về phía Y Tự: “Y Tự cố lên! Y Tự cố lên!”

Người của đội Xanh sốt sắng gào lớn: “Mau bơi lại đây đi!”

“Hạ Đồng Tân! Mau bỏ tay ra!” Lăng Hàm hét lên, cố gắng tóm lấy gậy tiếp sức, người của đội Đỏ đưa mắt nhìn nhau, một người trong số đó trách Hạ Đồng Tân: “Trả cho người ta đi!”

Hạ Đồng Tân giở giọng ngả ngón chơi xấu: “Không! Tôi không trả đây!”

Người của đội Xanh từ trong cơn ngạc nhiên cuối cùng cũng phản ứng lại, lớn tiếng kêu bỉ ổi, rồi cũng xông tới giành gậy,

cả trường quay cười đùa âm ỉ hết cả.

Hạ Đồng Tân bị mọi người tấn công, không thể không buông gậy, Lăng Hàm vội ngậm gậy bơi về làn bên cạnh, đưa gậy cho thành viên của đội Xanh. Mà cậu vừa giao gậy cho đội mình xong thì chưa đầy một giây sau Y Tự cũng giao gậy cho Hạ Đồng Tân.

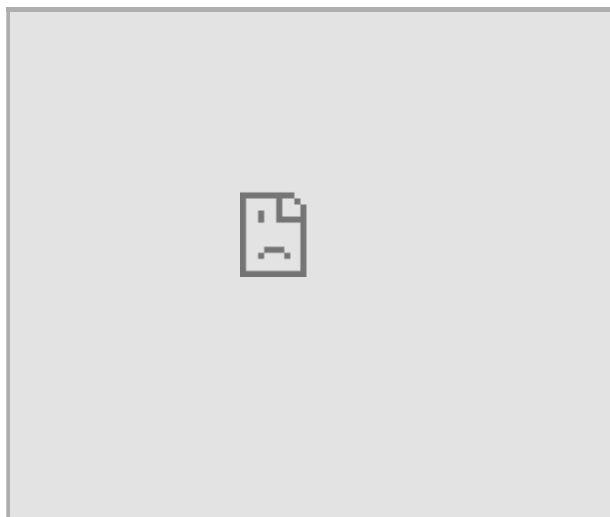
Đội Xanh thắng, cả đội hoan hô âm ỉ.

Người của đội Đỏ lại “xì” một tiếng, bảo nhau lần sau lại tới.

Kết thúc cuộc thi, chờ mọi người lên bờ thay đồ xong hết cả rồi, Lăng Hàm với Âu Dĩnh vừa trò chuyện vừa đi vào trong, giọng của Y Tự bỗng vang lên từ phía sau: “Làm bộ làm tịch!”

Lăng Hàm biết cậu ta đang ám chỉ việc cậu chọn sai làn, Lăng Hàm lạnh lùng tỏ ý đã nghe, mặc kệ cho cậu ta nói nhảm.

Chờ cậu ta đi rồi, Âu Dĩnh lén hỏi cậu: “Vừa rồi là cậu cố ý hay thật sự bơi nhầm thế?”

Lăng Hàm không biết nên trả lời thế nào, suy nghĩ ban đầu của cậu là biểu hiện tốt bản thân, thay đổi ấn tượng xấu của mình với khán giả, cho nên cậu chọn cách ngậm gậy, cố gắng dùng sức của mình để giành được thắng lợi, làm vậy để thể hiện tinh thần đàn ông không chịu thua cho mọi người thấy. Ai ngờ lại xuất hiện sai lầm, bơi nhầm làn như thế!

Thừa nhận thì rõ ràng mình quá mưu mẹo, không thừa nhận thì lại cho thấy mình ngu quá.

Cậu rơi vào tình thế khó xử.

Lăng Hàm thấy mất hết cả mặt mũi.

Âu Dĩnh liếc nhìn vẻ mặt của cậu, bỗng bật cười, một lúc sau còn cười gập cả người, không chịu nổi nói: “Thì ra là bơi nhầm thật, ha ha ha!”

Lăng Hàm vội giải thích: “Tôi không đeo kính bơi mà, mắt tôi không tốt, bơi rất dễ bị viêm cho nên tôi cứ nhắm mắt suốt...”

Âu Dĩnh xua tay: “OK, OK, cậu không phải giải thích nữa, tôi biết rồi ha ha ha...”

Sau đó cô cười như điên, còn đâu hình tượng nữ thần ngày nào nữa.

Lăng Hàm ủ rũ đi vào phòng thay đồ nam.

Sau khi chương trình được cắt ghép xong xuôi, cuối tuần chiếu, chuyện Lăng Hàm bơi nhầm làn trở thành điểm nhấn của cả chương trình, còn chuyện “thương nhau lắm cắn nhau đau” của cậu với Y Tự cũng trở thành chủ đề bàn tán của mọi người.

Lăng Hàm lướt Weibo của mình, bên dưới có cả đồng bình luận.

“Không ngờ O thiếu lại có mặt ngọc ngém đáng yêu như vậy ha ha ha.”

“Chắc cổ tình đây, làm trò chảnh?!”

“O thiếu, chắc không phải anh với Y Tự là một đôi đấy chứ? Đến vòng cuối cùng cũng là hai người đấu với nhau kìa.”

“Người O thiếu đẹp quá!”

Lúc chương trình được đăng lên mạng, hình đại diện còn cố tình lấy chuyện Lăng Hàm bơi nhầm làn làm điểm nhấn, nói tóm lại, vì sự cố bất ngờ ngày, Lăng Hàm lại hot thêm một tí,

khíén khán giả quen mặt hơn.

Số lượng người theo dõi trên Weibo cũng không ngừng tăng lên một cách đáng kể.

Chương 114: Trả thù

Lăng Hàm rất vui, cậu cảm ơn sự cổ vũ của các fan trên Weibo, rồi lại tuyên truyền một ít cho “Vô Huyền” và còn đính kèm cả ảnh.

Bên dưới có người bình luận: “Mặc đồ đã đẹp rồi, cởi ra còn đẹp hơn.”

Lăng Hàm không khỏi kinh ngạc với sự bạo dạn của đám fan hiện giờ.

Có fan còn gào lên: “Ông xã đề em luôn đi!”

“Ông xã, dáng vẻ của anh lúc không mặc đồ đẹp trai quá, có mùi kìa!”

Lăng Hàm: “...”

Đám fan mà cậu thu hút được đều là những người kiểu gì thế này?

Cậu bất chợt rơi vào dòng suy nghĩ miên man.

Tính ra thì Lăng Hàm trước đây cũng đăng nhiều hình hở người mà nhỉ, còn bị bôi nhọ là “bán thịt”, giờ chẳng qua chỉ tham gia bơi trong chương trình thôi, vậy mà có người lại còn đòi liếm màn hình? Tại sao phản ứng của khán giả lại khác thường như thế?

Lăng Hàm lại miên man suy nghĩ.

Cậu hỏi Âu Dĩnh về chuyện này, Âu Dĩnh cười đáp: “Trước đây là cậu cố tình, giờ cậu ngốc nghếch đáng yêu như vậy, tất nhiên mọi người sẽ thay đổi cách nhìn nhận rồi.”

Lăng Hàm: “...”

Tôi muốn đi theo con đường ngẫu lòi bá đạo cơ!

Có bước đà từ trước, cuối cùng cũng đến ngày “Vô Huyền” công chiếu, giờ khoa học kỹ thuật phát triển, tốc độ công tác hậu kỳ cũng nhanh hơn, thời gian để chế tác một phim truyền hình cũng càng lúc càng ngắn.

Sau khi “Vô Huyền” lên sóng, Tất Thâm và Âu Dĩnh vốn đã có sức hút, lại có thêm sự tham gia của các nam thanh nữ tú, chế tác sắc nét, bộ phim cũng được nâng lên tầng cao mới, nhanh chóng trở thành phim truyền hình có tỉ lệ người xem đầu bảng đồng trời trở thành phim có lượng fan đông đảo nhất trong năm.

Chốt lại một câu: “Vô Huyền” nổi rồi.

Diễn viên trong phim cũng nổi theo luôn.

Ngoài Tất Thâm với Âu Dĩnh ra, Y Tụ và Lăng Hàm cũng được coi là những người “thắng lợi” trong bộ phim, đã thế còn bị gán ghép thành một cặp khiên Lăng Hàm vô cùng cạn lời.

Sau khi nổi tiếng, địa vị của Lăng Hàm trong GMG cũng vọt thẳng lên, hôm nay Chu Bắc Hiền còn cố tình gọi cậu tới văn phòng tỏ ý có lời muốn bàn bạc.

Từ lúc quay phim cho đến khi kết thúc chương trình truyền hình, Chu Bắc Hiền vẫn luôn quan tâm Lăng Hàm một cách tỉ mỉ chu đáo, chưa hề ngơi nghỉ lúc nào, ngày nào cũng nhắn tin gọi điện, chỉ thiếu mỗi nước tắm hoa tươi đá quý nữa thôi.

Nhưng Lăng Hàm vẫn rất lạnh nhạt với hắn, cậu không từ chối nhưng cũng chưa từng để tâm đến. Dù sao thì Chu Bắc Hiền cũng thích chơi mấy cái trò chơi tình ái kiểu này, Lăng Hàm quyết định chơi với hắn tới cùng.

Mỗi lần tin nhắn điện thoại vang lên, cậu đều mong chờ, nhưng mở ra lại phát hiện không phải người ấy.

Lăng Hàm càng lúc càng cảm thấy mình đang rất hóng tin nhắn hay điện thoại của Lục Tư Nguyên, cảm giác này khiến cậu rất xoắn xuýt, vừa muốn cự tuyệt lại vừa có khao khát muốn đến gần.

Nhiều lúc cậu muốn liên lạc với Lục Tư Nguyên, nhưng cuối cùng vẫn không làm vì cậu không biết mình nên nói gì. Chỉ những lúc tham gia hoạt động hay hoạt động xong rồi cậu mới nhắn báo cho anh biết cậu sắp đi đâu làm gì.

Lục Tư Nguyên trả lời cậu rất đơn giản, ngoài “cố gắng làm việc tốt” hay “chúc mừng” thì cũng không nói gì thêm, vô cùng công thức hóa.

Đôi khi Lăng Hàm còn nghĩ, cậu với Lục Tư Nguyên đã ngủ chung giường bao nhiêu lần, tại sao vẫn như hai kẻ xa lạ vậy!

Nhưng ngay lập tức cậu lại thấy khinh bỉ bản thân, chẳng lẽ cậu còn muốn có chuyện gì đó với anh sao?

Lăng Hàm nhanh chóng tới văn phòng của Chu Bắc Hiền.

Điều khiến cậu ngạc nhiên là, lúc cậu bước vào phòng làm việc của hắn thì bên trong lại không có ai cả.

Lúc cậu đang ngạc nhiên, cửa phòng bỗng đóng lại, còn chưa kịp quay người thì một cánh tay khỏe khoắn đã ôm lấy hông cậu từ phía sau.

Lăng Hàm sửng sò, vội quay đầu lại, thấy gương mặt tươi cười của Chu Bắc Hiền, cậu liền giãy ra.

“Anh muốn làm gì?” Lăng Hàm lạnh lùng nói: “Tôi có thể kiện anh tội quấy rối vì hành động vừa rồi đấy.”

Chu Bắc Hiền giơ hai tay lên cao: “Tôi chỉ đùa thôi mà.”

“Có thể đùa ‘thoáng’ hơn nữa không?” Lăng Hàm cau mày, mặt nghiêm lại.

Chu Bắc Hiền cũng trở nên nghiêm nghị, gương mặt đẹp trai nhu hòa, nhưng lúc trở nên nghiêm túc thì lại lộ ra vẻ phiền muộn: “Tôi muốn hỏi cậu, cậu muốn làm gì.”

Lăng Hàm nhú mày, không hiểu hắn đang hỏi gì.

“Rốt cuộc cậu có theo tôi hay không? Cho một tín hiệu chính

xác đi.”

Đây là lần đầu tiên Chu Bắc Hiền đưa ra một câu hỏi rõ ràng như vậy, khiến Lăng Hàm rất kinh ngạc. Nhưng lời này khiến người ta cảm thấy rất bức bách, không hề phù hợp với phong cách của hắn. Trước giờ lúc nào hắn cũng dịu dàng, lịch sự, không bao giờ tỏ thái độ hùng hổ dọa người.

Nếu như đã hỏi ra câu này, chứng tỏ hắn bắt đầu sốt ruột, mất kiên nhẫn rồi.

Đích xác, với điều kiện của hắn mà muốn theo đuổi một nghệ sĩ nhỏ, chuyện tóm được vào tay cũng chỉ là chuyện trong phút chốc, căn bản không cần phải đồ đạc nịnh nọt như vậy. Nhưng với Lăng Hàm, hắn lại như va vào tường đồng vách sắt, khiến hắn phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Lăng Hàm không rõ cách chung sống của hắn và Y Tự, cũng không biết hai người bọn họ có cãi nhau hay không, nhưng xét từ phản ứng của Y Tự, có vẻ như ở bên nhau cũng không được vui vẻ gì. Y Tự vô cùng ghét cậu, lần trước trong chương trình truyền hình còn cả gan dám giẫm tay cậu, lúc đó tuy hơi lộn xộn nhưng dù gì xung quanh cũng có nhiều người như vậy, khó tránh khỏi việc bị phát hiện, cũng không đảm bảo được rằng không bị máy quay ghi lại. Vậy mà cậu ta vẫn làm.

Từ tất cả những hiện tượng này thì có thể thấy Y Tự đang coi cậu là hòn đá ngang chân giữa cậu ta và Chu Bắc Hiền.

Lăng Hàm không thích “đóng” vai này. Nhưng cứ nghĩ tới hành động của người ta rồi lại nghĩ tới mình, cậu lại không nhìn được. Có nhiều người chưa từng chịu khổ, căn bản không biết hành động của mình đã gây tổn thương cho người khác đến mức nào.

Nỗi đau khổ phải trở mắt nhìn người mình yêu dần rời xa, yêu một người khác, dây dưa không rõ ràng với người khác, người chưa từng trải qua căn bản không thể hiểu được sự khó chịu của nó.

Giờ thì Lăng Hàm đã hiểu, nếu gặp phải nỗi đau như vậy, cách giải quyết tốt nhất chính là buông tay, không yêu người đó nữa, vì có yêu mới bị dằn vặt, nhưng người trong cuộc lại không phát hiện ra điều đó, cậu ta sẽ chìm đắm trong cơn đau khổ ấy.

Chu Bắc Hiền có yêu Y Tự hay không thì cậu không rõ, nhưng Lăng Hàm tin Y Tự chắc chắn có yêu Chu Bắc Hiền. Năm ấy, Y Tự và Chu Bắc Hiền lén hẹn hò với nhau rồi bị cậu phát hiện, Lăng Hàm từng điều tra về bối cảnh của cậu ta, phát hiện mọi điều đúng như cậu ta nói.

Chu Bắc Hiền từng là con riêng, lưu lạc chịu khổ với mẹ ở bên ngoài. Hắn và Y Tự đúng là thanh mai trúc mã, mà lúc đó Chu Bắc Hiền vẫn chưa có gì trong tay, cũng không phải con ông cháu cha như bây giờ, cho nên Y Tự rất có khả năng yêu Chu Bắc Hiền.

Tuy trong đầu xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, nhưng thời gian chỉ trôi qua có một thoáng chốc. Lăng Hàm xóc lại tinh thần, hỏi: “Anh thích tôi không?”

“Tất nhiên.”

“Ngày nào anh cũng ép buộc tôi, đó là cái thích mà anh nói sao? Xin lỗi, tôi không thích anh.” Lăng Hàm đáp.

“Là cậu vẫn luôn trốn tránh thì có.” Tất nhiên Chu Bắc Hiền sẽ không từ bỏ, hắn cố chấp hỏi: “Lần nào tôi nhắn tin hay gọi điện cho cậu, cậu cũng không buồn đáp lại. Hẹn cậu ra ngoài cậu cũng không đi, sắp xếp chương trình cho cậu thì cậu từ chối, lẽ nào đây không phải là trốn tránh sao?”

Nghe thấy hắn nói như vậy, Lăng Hàm thâm cười lạnh. Bản thân rõ ràng đã có người yêu mà vẫn “đi sẵn” ở ngoài, còn trưng ra cái vẻ thâm tình, người ta có lỗi với hắn, đúng là nực cười.

Trông dáng vẻ của hắn thì giống như đã có vài phần là rung động thật lòng, nhưng Lăng Hàm biết rõ, muốn tên này thật sự rung động là điều vô cùng khó, hắn yêu bản thân mình nhất, có được rồi tuyệt đối sẽ không trân trọng nữa.

Dục vọng của con người không bao giờ là đủ, chỉ có cái không có được mới là tốt nhất, mà kiêu dục vọng không có được này chính là nỗi khổ gọi là cầu mà không được.

Để hắn ném thử cảm giác đau khổ này cũng khá tốt.

Chương 115: Nghi kỵ

Lăng Hàm cười lạnh, lên tiếng: “Tôi hỏi anh, anh và Y Tự có quan hệ gì với nhau?”

Mối quan hệ giữa Chu Bắc Hiền và Y Tự vẫn luôn là bí mật, đột nhiên nghe thấy Lăng Hàm hỏi như vậy, hắn vô cùng kinh ngạc, trên mặt thoáng lộ ra vẻ hoảng loạn, nhưng vẫn nhanh chóng khôi phục lại.

“Có phải cậu nghe tin đồn nhảm ở đâu không?”

Lăng Hàm cũng không né tránh: “Phải, đúng là tôi có nghe nói chuyện anh với cậu ta có quan hệ thân mật với nhau, nếu không tại sao anh phải dốc sức nâng đỡ cậu ta như vậy?”

Không ngoài dự đoán, Chu Bắc Hiền không hề thừa nhận, còn lắc đầu cười đáp: “Cậu nhầm rồi, tôi nâng đỡ cậu ta là vì cậu ta là nghệ sĩ dưới trướng của tôi, hơn nữa là công ty dồn lực nâng đỡ cậu ta, không phải là tôi.”

Lăng Hàm nhếch miệng cười trào phúng: “Anh biết không, cậu ta đã rất nhiều lần gây sự với tôi rồi đấy.”

Chu Bắc Hiền thoáng cau mày.

“Tôi nói cho anh hay, con người tôi khá thực tế, có lẽ anh cũng từng nghe nói đến chuyện trước đây tôi rất mê tiền rồi nhỉ, nhưng giờ tôi không chỉ cần tiền mà còn cần cả tình cảm, cần cả sự chung thủy nữa.”

Nghe thấy lời này, Chu Bắc Hiền không khỏi ngạc nhiên, rồi lại lập tức lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ: “Sao cậu lại có thể tham lam như vậy?”

Lăng Hàm biết lời thoại tiếp theo của hắn là gì, muốn người muốn tiền muốn tình cảm, sao có thể cùng lúc thỏa mãn tất cả như vậy được? Hoặc là lấy tiền, hoặc là lấy tình, ở cái giới giải trí này đó chính là quy tắc ngầm.

“Đúng, tôi tham lam thế đấy. Nếu anh muốn ở bên tôi, anh tuyệt đối không thể ở bên người khác.” Lăng Hàm chẳng sợ gì mà nói thẳng, nhiều lúc nghĩ không yêu ai cũng tốt, có thể đưa ra rất nhiều yêu cầu quá đáng, nếu hắn không làm được cũng chẳng sao, mình cứ bỏ đi là xong.

Ai yêu trước thì người đó sẽ thành kẻ yếu.

Dẫu sao cậu cũng phách lối quen rồi, tính cách lúc nào cũng vậy, nếu không có được cái mình muốn, chỉ cần một chút ít không được thỏa mãn thôi cậu tuyệt đối sẽ không nhượng bộ hay tạm bợ gì cả.

Dù gì cậu cũng đã có giác ngộ của hẳn một kiếp người cơ mà.

Cậu từng nghĩ kiếp này không thể ở bên người mình thích thì làm thế nào? Cô độc đến già thì phải làm sao? Sau này phát hiện, cũng không hẳn là không thể.

Chuyện bao nhiêu năm sau ai biết được sẽ thành ra thế nào chứ! Nói không chừng cũng chẳng sống lâu được đến thế! Kiếp trước không phải cậu tạch ngay từ lúc còn trẻ đấy à?

Lăng Hàm cảm thấy mình nghĩ hơi nhiều, chủ yếu chắc vì trong lòng thấy hơi tuyệt vọng, tuy không muốn thừa nhận nhưng cậu vẫn phải nhìn thẳng vào lòng mình, cậu thật sự đã thích Lục Tư Nguyên mất rồi.

Có điều Lục Tư Nguyên đã có người trong lòng, cậu không thể làm ra chuyện chia rẽ người ta được.

Nghĩ tới Lục Tư Nguyên, nghĩ tới chuyện này, lòng cậu lại thấy hơi hụt hẫng.

“Anh tìm tôi đến đây chính là vì chuyện này sao?” Lăng Hàm xốc lại tinh thần rồi hỏi, cậu bỗng cảm thấy chuyện này thật nhạt nhẽo, sao cậu lại phải lãng phí thời gian ở đây với một người cậu không thích nhỉ? “Nếu không còn chuyện gì khác nữa thì tôi về đây.”

Chu Bắc Hiên trông có vẻ như đã khôi phục lại vẻ bình

thường, hần cười khẽ, mặt mũi vô cùng dịu dàng: “Tôi gọi cậu đến đây đương nhiên là có chuyện nghiêm túc, nhưng cũng là vì cả chuyện ban nãy nữa, nếu tôi không gọi cậu tới đây chắc cậu sẽ không chủ động tới tìm tôi đâu nhỉ?”

Lúc nói những lời này, trên mặt hần hiện lên vẻ khổ sở.

Nếu không hiểu gì về con người hần, có lẽ Lăng Hàm đã nghĩ rằng hần thật sự đã yêu cậu rồi, người chưa từng trải e là sẽ bị gạt thật.

“Có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

Chu Bắc Hiền thở dài, trong ánh mắt mang ý “lòng dạ cậu thật sắt đá”.

“Tôi gọi cậu tới đây là vì chuyện quản lý, cậu có hứng thú tới chỗ Long Dục không?”

Long Dục?

Lăng Hàm giật mình, người này là quản lý kim bài, từng dẫn dắt rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng. Cậu không ngờ Chu Bắc Hiền lại cho mình một tài nguyên lớn như vậy.

“Có hứng thú không?” Chu Bắc Hiền nói lại.

Gần đây Lăng Hàm vẫn luôn trốn tránh vấn đề này, thật ra từ tận sâu trong nội tâm, cậu vẫn muốn về chỗ Tàn Vĩnh, vì như vậy có thể tiếp xúc lâu dài với Lục Tư Nguyên, nhưng cậu biết không nên làm vậy, như thế chỉ khiến cậu chìm đắm càng sâu hơn mà thôi.

Về phần Long Dục cậu cũng không muốn đi, nếu về bên đó thì đồng nghĩa với việc cậu đã nhận ơn của Chu Bắc Hiền. Trên đời này chẳng có bữa cơm nào miễn phí cả, trên trời cũng chẳng rơi bánh xuống cho mà ăn đâu, làm chuyện gì cũng đều phải trả giá hết.

“Xin lỗi, để tôi suy nghĩ thêm đã.”

“Tốt nhất là cậu nhanh chóng quyết định đi, thời gian không có nhiều đâu.” Chu Bắc Hiền nở một nụ cười hòa nhã.

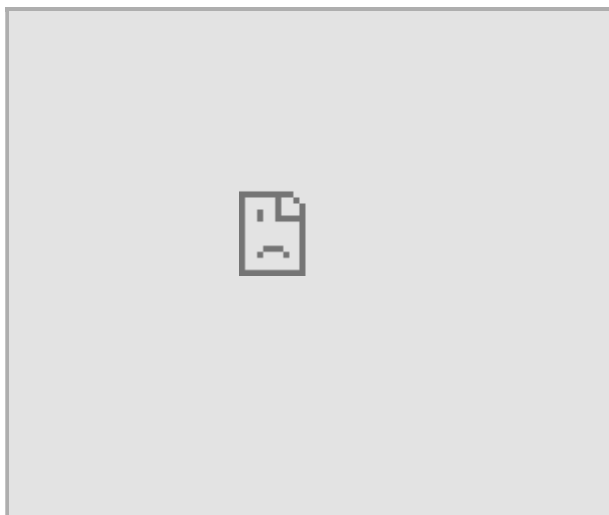
Sau khi ra khỏi văn phòng của Chu Bắc Hiền, tâm trạng của Lăng Hàm hơi phức tạp, cậu không nắm chắc được điều gì cả, nhưng cũng không thể cứ tiếp tục kéo dài như thế.

Cậu buộc phải hành động quyết đoán thôi.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, chưa ra khỏi văn phòng của Chu Bắc Hiền được bao lâu, lúc đang đi ngoài hành lang thì cậu lại thấy Tần Vĩnh.

Lăng Hàm còn chưa kịp chuẩn bị, thấy anh ta chưa nhìn về phía này liền có suy nghĩ muốn lén lùi lại để trốn, ai ngờ lại bị nhìn thấy.

“Lăng Hàm.”

Giọng nói dịu dàng cất lên khiến Lăng Hàm không thể không quay đầu lại, cậu cười chào hỏi: “Anh Vĩnh.”

Tần Vĩnh vẫn mặc một bộ vest đen từ trên xuống, trông rất chừng chạc, lại không mất phong độ: “Qua đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Lăng Hàm bất đắc dĩ đi theo.

“Cậu vừa ở trong văn phòng của Chu Bắc Hiền ra hả, anh ta tìm cậu rồi à?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại rất khẳng định.

Lăng Hàm đành phải gật đầu.

“Chắc chắn là anh ta nói với cậu chuyện bảo cậu tìm quản lý mới đúng không?”

Lăng Hàm rất ngạc nhiên, tại sao cậu làm gì người khác cũng sẽ nhanh chóng biết được vậy! Nếu Tần Vĩnh cũng đã biết chuyện này rồi, vậy cậu cũng chẳng có gì phải giấu giếm nữa, cậu gật đầu.

“Vậy cậu đồng ý với anh ta chưa?”

Lăng Hàm lắc đầu: “Chưa ạ, tạm thời em vẫn chưa suy nghĩ kĩ.”

Tần Vĩnh cười khế: “Tôi tìm cậu cũng chính là vì chuyện này đây, cậu có hứng thú tới chỗ tôi không? Tôi thật lòng hoan nghênh cậu, Tư Nguyên cũng rất hoan nghênh cậu.”

Lăng Hàm ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, không ngờ Tần Vĩnh lại chủ động hạ mình mời cậu? Đây là chuyện mà trước giờ cậu chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhưng, tại sao Tần Vĩnh phải đặc biệt tới mời cậu, anh ta với cậu qua lại với nhau không quá thân thiết, cũng không có vướng mắc về lợi ích, chẳng lẽ là Lục Tư Nguyên cố tình đánh tiếng sao?

Lăng Hàm cau mày, không biết nên xử lý cảm xúc lúc này ra sao, cậu thấy hơi vui, nhưng cũng cảm thấy phiền não vì niềm vui này.

Tần Vĩnh như nhìn ra điều gì đó, cười nói: “Không phải nghĩ nhiều đâu, Tư Nguyên không biết chuyện hôm nay tôi tới đây tìm cậu.”

“Vậy tại sao...”

“Cậu muốn hỏi tôi tại sao lại tìm cậu à? Vì tôi cảm thấy cậu rất có tiền đồ.” Tần Vĩnh cười hờn hậu: “Thành thật mà nói, có thể do trước đây đánh giá về cậu không tốt lắm, tôi cũng không coi trọng cậu, thậm chí cậu tiếp cận Tư Nguyên, tôi cũng cho rằng cậu bày mưu tính kế để làm vậy. Nhưng sau này xảy ra rất nhiều chuyện, tôi đã thấy được biểu hiện của cậu, tôi

cảm thấy cậu rất có tiềm lực, hơn nữa cũng biết nắm chắc thời cơ nhưng không đánh mất bản thân. Người như vậy chỉ cần cho một cơ hội thì nhất định có thể thành công.”

Lăng Hàm vô cùng ngạc nhiên, kinh ngạc tới nỗi tròn tròn mắt, cậu không ngờ Tần Vĩnh lại đánh giá cậu cao như thế. Thậm chí mới đầu lúc ở bên cạnh Lục Tư Nguyên, cậu còn nghĩ Tần Vĩnh không thích mình lắm, không ngờ anh ta lại nhận xét cậu như vậy.

Nói không cảm động là giả.

Lăng Hàm bắt đầu dao động.

Chương 116: Dây dưa

Tần Vĩnh lại mời thêm lửa: “Đừng nghĩ nhiều, đây là chuyện giữa cậu và tôi, không liên quan tới ai khác cả. Chẳng lẽ cậu vẫn muốn tiếp tục đi theo Chu Bắc Hiền?”

Câu nói này rõ ràng là muốn đề nát suy nghĩ cuối cùng và cũng chặn đứng đường lui của Lăng Hàm, Lăng Hàm hít sâu một hơi: “Cảm ơn anh Vĩnh, sau này xin hãy chăm sóc em nhiều hơn.”

Tần Vĩnh dần lộ ra một nụ cười.

Có rất nhiều chuyện trước khi quyết định sẽ rất rối bời, nhưng một khi đã hạ quyết tâm, con người ta sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Sau khi Lăng Hàm đồng ý với Tần Vĩnh, gánh nặng vô hình trên người như được tháo xuống.

Đúng vậy, thậm chí còn chẳng phải xoắn xuýt lâu la, chỉ cần suy nghĩ từ phương diện sự nghiệp thôi, theo Tần Vĩnh cũng tốt hơn theo Chu Bắc Hiền rất nhiều rồi.

Tần Vĩnh vỗ vai cậu: “Sau này hợp tác vui vẻ.”

Lăng Hàm cũng muốn nói gì đó, Tần Vĩnh lại vỗ vai cậu nói: “Yên tâm, chuyện sau này cứ giao cho tôi, tôi sẽ giải quyết cho.”

Hai người nói thêm vài câu ngoài lề rồi tạm biệt nhau.

Nhưng sau khi Lăng Hàm đi rồi, Tần Vĩnh lại cầm điện thoại lên gọi vào một số điện thoại: “Cậu ấy đồng ý rồi.”

Bên kia đáp lại một câu.

Tần Vĩnh cười bảo: “Sao không thấy cậu vui vẻ gì thế? Chỉ ‘ừm’ mỗi một tiếng thế thôi à?”

Bên kia lại nói vài câu.

Tần Vĩnh vừa đi vừa gọi điện thoại: “Cậu không nói cho cậu ấy biết chuyện cậu giới thiệu cho cậu ấy vào ‘Minh Tinh đối đầu’ à? Tôi không hiểu sao cậu lại phải giấu cậu ấy? Nếu cậu thích cậu ấy, không phải vừa hay có thể lấy lòng cậu ấy sao? Không thích á? Không thích mà cậu lại làm bao nhiêu chuyện vì cậu ấy như vậy... Khụ khụ, OK, tôi không rõ các cậu đang nghĩ gì, tóm lại là chuyện tôi hứa với cậu tôi làm được rồi nhé...”

Anh ta vừa đi vừa nói.

Sau khi anh ta rời đi, Lăng Hàm mang theo vẻ mặt phức tạp bước ra khỏi góc tối.

Cậu vẫn luôn nghĩ rằng người giới thiệu cậu lên chương trình “Minh Tinh đối đầu” là Đường Tập, giờ mới biết không ngờ lại là Lục Tư Nguyên.

Mà Tần Vĩnh đến tìm cậu cũng là vì Lục Tư Nguyên.

Nhưng, anh không thích cậu.

Từ lúc sống lại đến giờ cũng đã là một khoảng thời gian dài, Lục Tư Nguyên đã làm rất nhiều chuyện cho cậu, bất luận có kể cho ai nghe người ta cũng sẽ có cảm giác anh thích Lăng Hàm. Nhưng Lăng Hàm hiểu rõ, Lục Tư Nguyên chưa từng thích mình, cậu cũng không biết tại sao anh lại phải tốn công tốn sức vất vả vì mình như vậy, khiến cậu cũng thấp thỏm theo.

Tối hôm đó, Chu Bắc Hiền điên cuồng gọi điện cho Lăng Hàm, tâm trạng Lăng Hàm không được tốt nên không muốn đề ý tới hắn, nhưng cậu lại không chịu nổi tiếng chuông, cuối cùng vẫn nghe máy.

“Cậu đồng ý về bên Tần Vĩnh rồi à?” Chu Bắc Hiền hỏi luôn trong điện thoại.

Lăng Hàm nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

“Cậu thật sự không muốn tới chỗ tôi sao?” Giọng Chu Bắc

Hiền đầy vẻ không thể tin nổi, như thể cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước quyết tâm nhanh chóng rời khỏi hắc của Lăng Hàm.

“Ừm.” Ngoài “ừm” ra, Lăng Hàm không muốn nói gì thêm nữa.

Bên kia im lặng.

Lăng Hàm mất kiên nhẫn cúp điện thoại, sau đó lại mở lịch sử ghi âm ra.

“Anh thích tôi không?”

“Tất nhiên.”

“Ngày nào anh cũng ép buộc tôi, đó là cái thích mà anh nói sao? Xin lỗi, tôi không thích anh.”

“Là cậu vẫn luôn trốn tránh thì có.”

Trong điện thoại truyền ra tiếng hai người nói chuyện, đó là giọng nói của Chu Bắc Hiền và Lăng Hàm.

Trước khi Lăng Hàm bước vào văn phòng của Chu Bắc Hiền cậu đã đoán được việc hắc sẽ nói những gì. Dù cho hắc không nói, cậu cũng sẽ dự hắc nói ra.

Cuộc thu âm trong điện thoại vẫn chạy không ngừng, cuối cùng kết thúc, trên màn hình xanh phản chiếu gương mặt vô cùng nghiêm túc của cậu.

Do dự hồi lâu, Lăng Hàm chuyển file ghi âm thành một tập tin rồi gửi vào hòm thư Y Tự. Đây là hòm thư cá nhân của Y Tự, kiếp trước lúc chưa chia tay Chu Bắc Hiền, vì lo lắng nên cậu đã từng điều tra hòm thư của Chu Bắc Hiền, phát hiện trong hòm thư của hắc có một tin nhắn ái muội từ hòm thư này gửi tới.

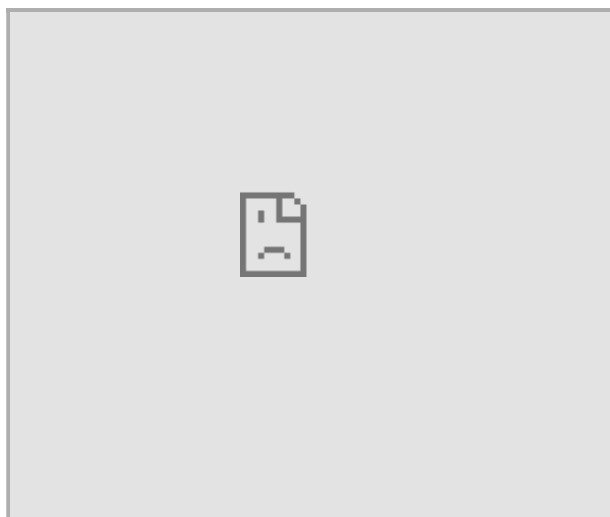
Sau này cậu xác định được hòm thư này chính là hòm thư của Y Tự.

Lăng Hàm cười khế rồi ấn nút gửi đi.

Các kẻ thù, cứ hành hạ nhau đi!

Vì “Vô Huyền” nổi tiếng rầm rộ, nhà đầu tư của “Vô Huyền” liền tổ chức tiệc mừng công ở khách sạn, tất nhiên ê kíp làm phim “Vô Huyền” đều được mời tới đông đủ.

Bảy giờ tối, Lăng Hàm đến khách sạn đúng giờ, từ sau khi cậu quay “Vô Huyền”, công ty đã bố trí cho cậu một trợ lý, hôm nay là ngày thứ ba trợ lý theo cậu, còn được điều cho một cái xe đi đón cậu, tóm lại, đãi ngộ của cậu đã ở tầm mà một nghệ sĩ nên có rồi.

Trợ lý là một chàng trai mập mạp, không biết ăn nói lắm, nhưng làm việc rất nhanh nhẹn, nghe nói mới tốt nghiệp được hơn một năm.

Lăng Hàm vào hội trường, đèn trong sảnh sáng trưng, nam nữ ăn mặc đẹp đẽ đang khẽ trò chuyện với nhau. Trong sảnh có một dàn nhạc, tiếng nhạc êm tai bay bổng trong không gian quyện lẫn mùi hương ngọt ngào từ bánh kẹo và mùi son phấn.

Tuy nói là tiệc mừng công của “Vô Huyền” nhưng khách mời phần lớn là người tai to mặt lớn, nói chung vẫn là một buổi tiệc danh lợi.

Lăng Hàm vừa bước vào đã thấy Chu Thành và Chu Bắc Hiên đang bị mọi người bao vây ở cách mình không xa, hai anh em

nhà này rất kỳ lạ, không ở cùng chỗ nhưng lại thăm đôi đầu nhau dù bị ngăn cách bởi hai đám người.

Cậu quay đầu lại thì thấy Lục Tư Nguyên cũng đang bị mọi người vây lấy. Đúng lúc này Lục Tư Nguyên ngẩng lên, mắt hai người chạm nhau, anh khẽ gật đầu với Lăng Hàm.

Lăng Hàm cũng gật đầu với anh, sau đó quay người đi vào một góc, mọi người xung quanh nhìn thấy cậu, khách sáo chào hỏi cậu, Lăng Hàm cũng không luống cuống, cười nói đáp trả.

Lúc đang nói chuyện, cậu bỗng có cảm giác lạnh gáy, Lăng Hàm quay đầu lại liền thấy Y Tụ đang đứng ngay sau lưng mình.

Cậu ta cười nhưng ánh mắt lại u ám, lạnh lẽo như vực sâu.

“Qua bên kia đi.” Cậu ta hất cằm chỉ ra ban công, bảo Lăng Hàm ra đó, sau đó không đợi Lăng Hàm đáp lại đã sải bước đi đến ban công.

Lăng Hàm cau mày, xin lỗi mọi người xung quanh một tiếng rồi đi theo.

Lúc ra ban công, gió bên ngoài thổi vào mặt lạnh lạnh. Chọn ban công là một góc khuất, mọi người đều không thấy được.

Lăng Hàm đã chuẩn bị sẵn tâm lý, Y Tụ cũng không phải kẻ ngốc, sớm muộn cũng sẽ phát hiện ra điều bất thường.

Quả nhiên vừa ra tới nơi, Y Tụ đã lập tức quay lại, mắt như phun ra lửa.

“Là mày đúng không!” Không đầu không đuôi hỏi một câu như vậy nhưng Lăng Hàm lập tức hiểu ra ngay. Có điều cậu vẫn giả ngu.

“Cái gì?”

“File ghi âm kia là mày gửi cho tao đúng không?” Tuy là câu hỏi nhưng lại mang giọng điệu khẳng định.

Lăng Hàm thoải mái thừa nhận: “Giỏi đấy, là tôi gửi.”

Giây phút đó, cậu thấy gương mặt Y Tụ trở nên vắn vẹo, cậu ta giơ tay phải lên như muốn tát cậu.

Lăng Hàm vội lùi lại: “Cậu bình tĩnh lại một chút đi.”

“Thằng khốn!” Y Tụ tức giận dùng dùng quát lên.

Chương 117: Bữa tiệc

Lăng Hàm nhún vai: “Tôi nghĩ là cậu làm rồi, nếu cậu nghe đoạn ghi âm kia rồi thì nên biết mối quan hệ giữa chúng tôi là gì chứ? Là bạn trai cậu muốn theo đuổi tôi, nhưng tôi không hề đồng ý nhé. Giờ tôi nói cho cậu biết sự thật, cậu lại trách tôi?”

Mặt Y Tự tái đại, e là cậu ta cũng biết người ngoại tình là Chu Bắc Hiền, nhưng xét về mặt tình cảm lại không thể chấp nhận được, muốn đổ tội lên Lăng Hàm.

Cậu ta bặm chặt môi, vẫn nhìn chăm chăm vào Lăng Hàm.

“Mày biết quan hệ giữa tao với anh ấy?”

Lăng Hàm đáp: “Đương nhiên là biết, e là có rất nhiều người đều biết chuyện này ấy.”

Trên mặt Y Tự hiện lên vẻ sùng sốt, có chút lo lắng lại có chút vui vẻ.

“Rất nhiều người biết chuyện sao?”

“Dù sao thì tôi cũng biết.” Lăng Hàm nói không rõ ràng.

“Mày gửi file ghi âm đó cho tao là có ý gì?”

“Chỉ muốn cho cậu biết Chu Bắc Hiền là loại người gì thôi.”

Y Tự bỗng cười lạnh một tiếng: “Làm gì có chuyện, chắc chắn mày muốn chia rẽ tao với anh ấy để mày nhân cơ hội mà xen vào chứ gì. Ngoài mặt mày từ chối anh ấy, không để ý tới anh ấy, nhưng thật ra là mày thích anh ấy, đúng không? Có điều mày biết anh ấy đã có tao, cho nên mày muốn phá chúng tao để chúng tao chia tay, sau đó sẽ độc chiếm anh ấy?”

Lăng Hàm nhàn nhạt đáp: “Cậu nghĩ nhiều rồi.”

“Tao sẽ không để mày được như ý đâu.”

Lăng Hàm cau mày: “Vậy thì cậu quản anh ta cho chắc vào, tuyệt đối đừng có thả anh ta ra để đi tán tỉnh người khác! Hôm nay anh ta đã tán tôi, biết đâu được mai lại đi tìm người khác thì sao.”

Câu nói này như chọc trúng chỗ sợ hãi nhất của Y Tụ, mặt cậu ta bỗng tái nhợt, trong mắt bỗng bùng lên lửa giận, tay buông bên hông bỗng siết chặt lại.

“Tôi đi trước đây, người ta vẫn đang đợi tôi!” Chế giễu Y Tụ xong, Lăng Hàm đi khỏi ban công, thân nhiên bước vào hội trường.

Vừa vào chưa lâu, hai anh em nhà họ Chu đang nói chuyện với mọi người ở phía trước bỗng ngẩng lên, đi tới bên này. Mới đầu Lăng Hàm cũng không chú ý, sau mới phát hiện cả hai người đều đang đi về phía mình, lúc này cậu mới hơi ngạc nhiên.

“Chào Chu tổng lớn, Chu tổng nhỏ.” Chào hỏi lịch sự thì vẫn phải có.

Chu Thành và Chu Bắc Hiền ý thức được việc hai người có hành động giống nhau liền dừng bước. Khách khứa xung quanh đều đang cầm ly rượu bắt chuyện với nhau, về mặt đưa đẩy, Chu Bắc Hiền giỏi hơn Chu Thành, hắn chỉ từ chối vài lần là mọi người đều chuyển hướng sang Chu Thành, còn hắn cũng thoát thân được, đi tới cạnh chỗ Lăng Hàm: “Lăng Hàm, tôi có chuyện muốn nói với cậu một lát.”

Chắc là chuyện file ghi âm rồi.

Lăng Hàm giả ngu: “Chuyện gì?”

“Chúng ta tìm chỗ nào đó yên tĩnh đi.”

“Chuyện gì mà không thể nói ngay ở đây được?”

Hai hàng lông mày của Chu Bắc Hiền khẽ động, dường như còn mang vẻ giận dữ, nhưng hắn lập tức dịu giọng nói: “Qua

đây đi.”

Trong giọng điệu xen lẫn ý khẩn thiết.

Lăng Hàm biết chuyện này buộc phải nói rõ ràng, cậu hít sâu một hơi, lặng lẽ đi sau lưng hắn, tới một chỗ yên tĩnh.

“Là cậu đã ghi âm à?” Quả nhiên, vừa tới nơi Chu Bắc Hiền liền hỏi thẳng.

Lăng Hàm thừa nhận không hề do dự: “Đúng, là tôi ghi âm.”

“Cậu muốn làm gì?” Ánh mắt Chu Bắc Hiền rất bình tĩnh, không giống đang giận. Điều này khiến Lăng Hàm có chút bất ngờ, cậu những tưởng hắn sẽ nổi cơn tam bành cơ. Dù sao thì chuyện cậu tự tiện ghi âm gửi cho Y Tự cũng không phù hợp với lợi ích của hắn. Từ những dấu hiệu này cho thấy hắn căn bản không muốn để Lăng Hàm và Y Tự biết được sự tồn tại của nhau và xảy ra mâu thuẫn. Hắn cũng giống như tất cả những gã đàn ông có quyền có thể khác, chỉ mong hậu cung của mình không biết nhau hoặc sống yên ổn cùng nhau.

“Tôi từng nói rồi, nếu tôi thích một người, vậy thì người đó chỉ có thể có mình tôi. Anh chưa chia tay với cậu ta đã theo đuổi tôi, tôi rất giận.” Lăng Hàm nói thẳng.

Vẻ mặt Chu Bắc Hiền thoáng dần ra: “Cậu đang ghen đấy à?”

Lăng Hàm sững sờ cuối cùng vẫn nói chắc như đinh đóng cột: “Không phải.”

Chu Bắc Hiền kinh ngạc, trong mắt bùng lên một tia giận dữ, nhưng cảm xúc đó cũng biến mất rất nhanh chóng: “Chẳng lẽ cậu không có chút thiện cảm nào với tôi hay sao?”

“Phải, tôi không thích anh.” Lăng Hàm nói rất quyết đoán.

Chu Bắc Hiền hoàn toàn rơi vào im lặng.

Có lẽ hai người nói chuyện với nhau khá lâu cho nên có người đã đi tới bắt chuyện, Chu Bắc Hiền vốn định nói gì đó, lúc này cũng im lặng, quay đi nói chuyện với những người khác.

Nhân cơ hội này, Lăng Hàm lẳng lặng rời đi.

Sảnh tiệc ồn ào khiến Lăng Hàm thấy hơi khó chịu, cậu biết không phải là vấn đề do khung cảnh ở đây mà là vì tâm trạng, vì Chu Bắc Hiền gây áp lực quá lớn cho cậu.

Hiện tại, cậu và Chu Bắc Hiền, còn cả Y Tự đã hoàn toàn lột mặt nhau ra rồi.

Lăng Hàm khẽ thở ra, đi sang một góc để được yên tĩnh một lát.

“Ê, một mình à?” Giọng Âu Dĩnh vang lên bên cạnh.

Lăng Hàm quay lại, quả nhiên trông thấy Âu Dĩnh đang mặc một chiếc váy đen đứng bên cạnh, cô trang điểm xinh xắn, tóc uốn cao, trông rất sang trọng, như một con thiên nga đen xinh đẹp.

“Đúng vậy.” Thấy Âu Dĩnh, Lăng Hàm rất vui: “Tính qua chào hỏi cô một tiếng mà thấy xung quanh cô có nhiều người quá.”

Âu Dĩnh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cậu: “Gì thì gì người ta cũng là hoa đán hạng A mà lại!”

Hai người nói chuyện này chuyện nọ, Âu Dĩnh bỗng hất cằm về phía bên phải bảo Lăng Hàm nhìn qua đó.

Lăng Hàm nhìn theo hướng cô chỉ, thấy một người đàn ông

trung niên tai to mặt lớn đang cười nói ha hả với mọi người.

“Đó là ai thế?”

Âu Dĩnh đáp: “Lão đó là Mã Bằng Ba, là một đạo diễn, háo sắc lắm. Nghe nói nam nữ gì cũng ăn tất, thích nhất là dùng quy tắc ngâm với các nghệ sĩ.”

Lăng Hàm nhìn kĩ người đàn ông trung niên kia, nhìn cái bộ dạng đúng là không dám nịnh, nói có vẻ nhiều.

“Cô từng hợp tác với ông ta à?” Trông Âu Dĩnh có vẻ không ưa lão đạo diễn đó.

Âu Dĩnh cau mày: “Đúng vậy, tôi từng hợp tác với lão ta, nhưng kiếp này không muốn hợp tác thêm lần nào nữa, kinh tởm chết đi được. Vợ lão dạo gần đây đang làm loạn lên đòi ly hôn với lão, phân chia tài sản, âm ỉ ghê lắm.”

Lăng Hàm chưa từng nghe thấy chuyện này: “Thật sao?”

Âu Dĩnh nhiều chuyện: “Đương nhiên, tôi có biết vợ lão, Mã Bằng Ba làm việc rất sạch sẽ, ai cũng biết lão chơi đùa với nghệ sĩ ở khắp nơi nhưng lại không có chứng cứ. Vợ lão không làm gì được lão, Mã Bằng Ba muốn bà ấy tay trắng ra khỏi nhà, bà ấy cứ nhắc tới chuyện này là lại khóc.”

Lăng Hàm lên tiếng: “Khôn nạn vậy luôn á? Nếu đã như vậy, cô còn nhìn lão làm gì? Chúng ta nói chuyện khác đi.”

“Nói cũng phải, chúng ta nói về lão làm gì chứ.” Ân Dĩnh cười đáp.

Một lát sau, MC mời mọi người tới chúc mừng. Mọi người trong ê kíp làm phim “Vô Huyền” đều tụ lên phía trước chúc rượu nhau, Đường Diệp phát biểu xong bắt đầu rót rượu, tất cả mọi người đều nâng ly chúc mừng.

Sau khi làm xong một loạt nhiệm vụ chúc mừng, người trong hội trường lại tụ lại tán gẫu với nhau. Lăng Hàm đi vào một góc hội trường, vốn muốn bắt chuyện với Lục Tư Nguyên, nhưng bên cạnh Lục Tư Nguyên thật sự có quá nhiều người.

Chương 118: Mưu kế độc ác

Cậu đứng ở lối đi chần chừ trong chốc lát, do dự không biết có nên chen chúc qua không, đột nhiên phát hiện ra Y Tự và lão đạo diễn tên Mã Bằng Ba kia đang trò chuyện, nhưng thỉnh thoảng cứ liếc mắt về phía mình.

Lăng Hàm nhú mày.

Hai người này đã uống rất nhiều rượu, mà hiển nhiên Mã Bằng Ba kia không địch lại cồn, lão đi đường cứ lắc lư.

Lăng Hàm nghĩ: Để tôi xem xem hai người tính làm gì?

Sau đó quay đầu lại, trùng hợp sao có đạo diễn và nhà sản xuất khác tìm cậu nói chuyện, Lăng Hàm vực dậy tinh thần để đối phó, đây là cơ hội tốt mở rộng quan hệ xã giao.

Không lâu sau đó, khi cậu quay lại lần nữa, phát hiện Mã Bằng Ba đã không thấy tăm tích, còn Y Tự đang cầm một ly rượu đi về phía cậu.

Chuông cảnh báo trong đầu Lăng Hàm kêu inh ỏi, cậu lập tức cảnh giác.

“Chúng ta đến phòng nghỉ nói chuyện nhé, ở đây không tiện.”
Y Tự mở lời.

Lăng Hàm đáp: “Chúng ta có gì để nói sao? Đã nói rõ hết rồi mà?”

Nghe Lăng Hàm nói vậy mà Y Tự không hề tức giận, cậu ta chỉ cười khề: “Tất nhiên là chuyện liên quan đến Chu Bắc Hiên, tao muốn biết anh ấy quyến rũ mày thế nào, sao vậy, không dám đến à?”

Lăng Hàm biết tuy rằng cậu ta đã cố kiên nhẫn bắt chuyện với mình, nhưng thực tế vẫn đang nén giận, nếu như hôm nay không nói rõ, chắc sẽ không chịu thôi.

Thế nên cậu đáp: “Được.”

Lần này Y Tự không dắt cậu tới ban công mà tới phòng nghỉ trong sảnh lớn ở tầng một. Sảnh lớn ở tầng một có rất nhiều phòng nghỉ nhỏ dành cho khách khứa, hiệu quả cách âm rất tốt, có thể chợp mắt hoặc làm chuyện khác.

Y Tự đẩy cửa một phòng nghỉ ở giữa rồi bật đèn.

Ánh sáng màu cam ấm áp khiến căn phòng tràn ngập ý vị dịu dàng, nhưng bên trong tĩnh mịch không có một ai khiến nó trở nên trang nghiêm.

“Ngồi đi.” Y Tự coi nơi này như nhà cậu ta, đưa tay tỏ ý mời khách.

Lăng Hàm bước tới ngồi xuống, phát hiện ra trên bàn trà đặt sẵn hai ly rượu vang đỏ, chắc hẳn đã được chuẩn bị từ trước.

Lăng Hàm hỏi: “Phía sau cậu là gì vậy?”

Y Tự quay đầu, không phát hiện ra điều gì khác thường nên quay lại hỏi: “Gì cơ?”

“Có người nằm trên giường à?”

Y Tự bật cười: “Tất nhiên không có.”

Cậu ta quan sát sắc mặt Lăng Hàm trong chốc lát, đứng thẳng người dậy: “Mày sợ có người trốn ở bên trong chụp trộm hay ghi âm à?”

Lăng Hàm không nói gì.

Y Tự bước ra khỏi sô pha, kéo tấm màn ngăn sau lưng mình để khoe chiếc giường lớn không có ai nằm: “Nhìn này, có gì đâu.”

Lăng Hàm mới thả lỏng hơn một chút.

Y Tự quay về sô pha lần nữa, cầm ly rượu vang lên, đung đưa

dung dịch màu đỏ thẫm, neho mắt hỏi: “Hai người hẹn hò từ khi nào?”

Lăng Hàm nhướn mày: “Xin lỗi, tôi phải sửa một chuyện, tôi và anh ta không hẹn hò với nhau.”

Y Tự cười lạnh đầy khinh thường: “Vậy mày phải biết tao và anh ấy bên nhau từ khi nào?”

Lăng Hàm nhướn mày. Hóa ra Y Tự cố tình gọi mình đến để tuyên bố chủ quyền.

“Tao và anh ấy sống cùng nhau từ nhỏ, chúng tao lớn lên bên nhau.” Y Tự nói: “Tao biết tất cả quá khứ của anh ấy, cũng hiểu cách đối nhân xử thế của anh ấy, có lẽ mày không biết, anh ấy từng hẹn hò với Bạch Tử Sách.”

Nói đến đây, cậu ta ngừng lại, quan sát phản ứng của Lăng Hàm.

Sắc mặt Lăng Hàm có chút thay đổi.

Y Tự thấy vậy, nở nụ cười hài lòng: “Mày nên biết rằng Bạch Tử Sách ưu tú đến mức nào, tiếc rằng cuối cùng vẫn không tranh giành nổi với tao, người Chu Bắc Hiền yêu nhất vẫn luôn là tao.”

Lăng Hàm vẫn giữ im lặng.

Y Tự nhấp một hớp rượu: “Mày có biết tại sao anh ấy muốn theo đuổi mày không? Bởi vì trông mày giống Bạch Tử Sách, đây mới là nguyên nhân anh ấy muốn theo đuổi mày.”

Lăng Hàm nhướn mày: “Ban này không phải cậu nói anh ta vứt bỏ Bạch Tử Sách à? Tại sao phải tìm thứ thay thế như tôi? Lẽ nào anh ta vẫn không quên được Bạch Tử Sách?”

Lăng Hàm hiểu hết những gì đã qua nên biết những câu nào đâm thọt người ta nhất, quả nhiên, mặt mũi Y Tự tái đi, nhưng cậu ta nhanh chóng lấy lại vẻ trấn tĩnh.

“Hừ, bởi vì Bạch Tử Sách chết rồi, anh ấy vẫn luôn áy náy trong lòng, tuyệt đối không phải vì yêu anh ta.”

Lăng Hàm không tiếp lời.

Y Tự thả lỏng, nâng ly rượu lên: “Tao không có ý đối địch với mày, tao nói với mày những câu này cũng chỉ để mày biết khó mà lui, uống cạn ly rượu này, từ nay về sau chúng ta vẫn là bạn bè.”

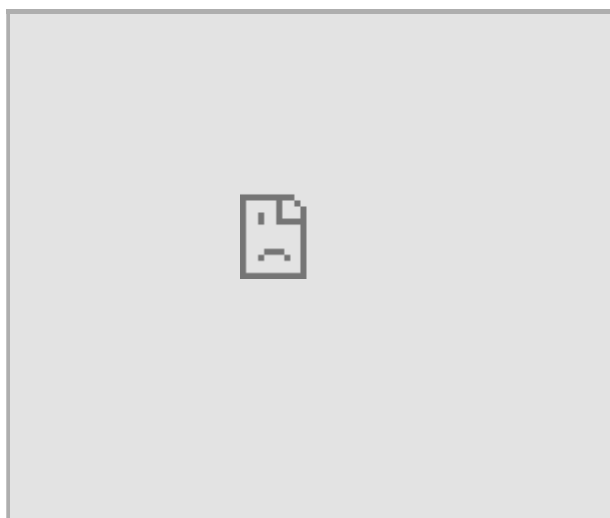
Lăng Hàm nhìn cậu ta hồi lâu rồi từ từ nâng ly: “Cậu thực sự nghĩ như vậy à?”

“Tất nhiên rồi.”

“Được.” Hai người chạm ly, ngửa đầu dốc cạn.

Đồng tử của Y Tự lóe lên vẻ sung sướng khi âm mưu đen tối của mình thành công: “Sau này... Chúng ta chính là bạn rồi.”

Chốc lát sau, mí mắt của Lăng Hàm bắt đầu sụp xuống: “Buồn ngủ...”

“Buồn ngủ thì ngủ một giấc cho ngon.” Giọng điệu của Y Tự rất nhẹ nhàng: “Tao cũng... rất buồn ngủ.”

Cậu ta đã đứng dậy rồi, nhưng đột nhiên ôm trán, cơ thể từ từ mềm nhũn mà ngã xuống.

Lăng Hàm buông bàn tay đang ôm đầu ra, cậu đứng dậy, mặt lạnh như tiền, bước tới trước mặt Y Tự.

Trời tạo nghiệp may ra còn sống, tự tạo nghiệp thì thoát làm sao được.

Dám nghĩ đến chuyện chuốc thuốc mê để làm hại mình, đúng là độc ác mà!

Thời gian quay về một tiếng đồng hồ trước, Mã Bằng Ba và Y Tự chuyện trò làm Lãng Hàm rất bất an, nghe được Âu Dĩnh đánh giá Mã Bằng Ba như vậy, Lãng Hàm cảm thấy có lẽ Y Tự có âm mưu gì đó, cho nên cậu cô tình tìm một nhân viên phục vụ theo dõi Y Tự, xem xem cậu ta đã đi những đâu.

Nhân viên phục vụ báo với cậu, Y Tự bố trí cho Mã Bằng Ba say khướt ở trên giường trong phòng nghỉ, sau đó lấy thêm một phòng nghỉ bên cạnh, yêu cầu phục vụ rượu.

Khi nghe được cả quá trình, Lãng Hàm lập tức hiểu ra Y Tự định làm gì. Bởi vì cậu lập tức nhớ tới sự kiện “bóc bánh trả tiền” không hiểu sao bị vướng vào từ kiếp trước, khi đó cậu cũng uống rượu, sau đó bất tỉnh nhân sự, mà khi tỉnh rượu đã thấy mình nằm trên giường cùng một tên trai bao.

Đây chính là bão táp mưa giông cuối cùng mà cậu trải qua trước khi cuộc đời kết thúc, từ đó cậu bị coi như con chuột chạy qua đường, bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, sau cùng chết dưới gầm xe tải.

Đúng là quá quắt!

Lãng Hàm bóp trán, cảm giác căm hận trào lên trong lòng. Cậu có dự cảm rất mạnh mẽ rằng, Y Tự chuẩn bị giở bài cũ.

Cho nên sau khi Y tự tiến vào và chọn vị trí, cậu cố ý dụ Y tự quay người rời khỏi chỗ, nhân cơ hội đó đổi ly rượu.

Nếu như trong ly rượu không có vấn đề gì, vậy thì cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng tiếc rằng ly rượu đó quả thật đã bị động chạm.

Chỉ có điều lần này người bị hại là Y Tự.

Lãng Hàm nhìn Y Tự hôn mê bất động mà vẻ giận dữ trên mặt càng rõ hơn.

Nếu Y Tự đã bỏ thuốc vào rượu, vậy thì kế hoạch của cậu ta cũng dễ hiểu thôi, Mã Bằng Ba đã say bét nhè rồi, đưa thêm người lên giường của lão, sau đó báo cho đám thợ săn ảnh luôn châu chực, tất cả mọi thứ lại giống như vụ “bóc bánh trả tiền” năm xưa.

Lần này nhất định phải dùng gậy ông đập lưng ông!

Cậu tuyệt đối không nung tay nhân từ nữa!

Lăng Hàm bước tới trước mặt Y Tự, kéo cậu ta dậy khỏi sofa, đỡ cậu ta ra khỏi phòng nghỉ.

Bên ngoài rất yên tĩnh, hành lang có trải thảm khiến cho tiếng bước chân cũng nhỏ hơn, Lăng Hàm nhìn xung quanh không có ai nên đỡ Y Tự sang phòng nghỉ bên cạnh.

Cửa phòng nghỉ mà Mã Bằng Ba đang ở được đẩy ra thật khẽ.

Lăng Hàm đỡ cậu ta vào phòng, quả nhiên nhìn thấy Mã Bằng Ba nằm xoạc cẳng trên giường. Lăng Hàm đặt Y Tự ngã xuống bên cạnh lão, thô lỗ cởi quần áo của cậu ta ra, cởi đến khi Y Tự không còn một mảnh vải nào trên người.

Chương 119: Tiền hí

“Um...” Khi Lăng Hàm đang cởi quần áo cho Y Tụ thì Mã Bằng Ba vốn say quắc cần câu bên cạnh dường như tỉnh dậy vì nghe thấy động tĩnh, lão mơ mơ màng màng hé mắt ra, nhìn thấy Lăng Hàm, lập tức cười tíu cả mắt rất dê già: “... Em đến... thật đấy à...”

Ban đầu Lăng Hàm giật mình, sau rồi mỉm cười với lão.

Mã Bằng Ba sắp chảy cả nước dãi: “Tôi... tôi yêu em.”

Lăng Hàm cười với lão rồi vươn tay cởi đồ.

“Mỹ nhân chủ động ghê...” Mã Bằng Ba lắc lắc đầu, ánh mắt lão mơ hồ, nhưng chân tay vẫn kéo quần áo của mình theo bản năng, nhanh chóng cởi sạch sẽ, để lộ một đống thịt mỡ trắng hếu.

Lăng Hàm đứng thẳng dậy, nhìn hai cơ thể lỏa lồ mà nở nụ cười thỏa ý.

Sau đó cậu còn chụp vài tấm hình với hai cơ thể này rồi mới nhẹ nhàng lướt đi.

Lăng Hàm từ phòng nghỉ bước xuống, nhưng lại bắt gặp Lục Tư Nguyên đang đứng ở chiếu nghỉ cầu thang. Lăng Hàm sững sờ, lòng dạ nổi trống.

Anh chưa bước lên hay đã nhìn thấy rồi?

Thấp thỏm cười khẽ với Lục Tư Nguyên, đôi phương cũng cười khẽ, không nói gì cả.

“Định đi lên à?” Lăng Hàm bước tới bên cạnh anh, hỏi.

Lục Tư Nguyên lắc đầu: “Không cần nữa.”

Lăng Hàm càng thấp thỏm hơn, câu này có ý gì? Cái gì gọi là

“không cần nữa”?

Bởi vì chột dạ, cậu không dám nhìn thẳng vào mắt Lục Tư Nguyên, cố gắng ép mình trấn tĩnh lại: “Tôi có chút chuyện.”

Lục Tư Nguyên gật gật đầu, Lăng Hàm giả bộ như không có chuyện gì, bước vào sảnh lớn, nhìn ngó quanh quất tìm bóng dáng Âu Dĩnh, sau đó nhanh chóng tìm thấy cô nàng đang bị mấy người đàn ông vây quanh.

Âu Dĩnh thấy cậu bước tới đành phải xin thất lễ cùng mấy người kia rồi đến gần cậu: “Tìm tôi có việc gì thế?”

“Cô biết số điện thoại của vợ Mã Bằng Ba không?”

Âu Dĩnh chớp chớp đôi mắt to: “Cậu hỏi số của vợ lão làm gì?”

Lăng Hàm cười khế: “Có một vở kịch lớn sắp lên sóng đây.”

“Kịch gì thế?” Âu Dĩnh không hiểu gì.

Lăng Hàm suyt một tiếng: “Đừng hỏi trước, tóm lại là một chuyện tốt đối với vợ lão.”

Âu Dĩnh tò mò đưa số điện thoại cho Lăng Hàm.

Lăng Hàm đáp: “Cảm ơn nhé.”

Sau đó cậu cầm điện thoại đến góc ban công, gửi ảnh chụp cho vợ của Mã Bằng Ba.

Còn chưa kịp gọi điện thoại qua thì đối phương đã vội vã gọi tới.

“Đây là cái gì? Cậu là ai?”

Lăng Hàm đè giọng xuống: “Chị ơi, Mã Bằng Ba bây giờ đang nằm ở phòng nghỉ trên tầng hai khách sạn Stern, chị tự quyết định nhé.”

Cậu nhanh chóng nói xong rồi cúp máy, sau đó bước tới bên

cạnh nhân viên phục vụ, lấy một ly rượu, ung dung tựa vào vị trí đắc địa nhất quan sát hướng cửa ra vào.

Chưa đầy mười phút sau, cửa ra vào của khách sạn đột nhiên vọng tiếng ồn ào, người trong sảnh lớn lục tục nhìn qua, thấy ngay một người phụ nữ trung niên hơi thấp dần theo một đám phóng viên khiêng theo máy ảnh to nhỏ, hung hãn bước vào trong, chẳng nói chẳng rằng mà xông thẳng lên khu phòng nghỉ ở tầng hai.

Người trong sảnh lớn kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau, không biết đang xảy ra chuyện gì.

Bảo vệ của khách sạn cũng xông vào theo, vừa đuổi vừa hô: “Mấy người không thể vào được!”

Nhưng người phụ nữ hung hãn và đám phóng viên căn bản chẳng sợ gì bảo vệ, nhanh chóng xông lên phòng nghỉ, chốc lát sau, trên đó vọng xuống tiếng khóc lóc mắng chửi và tiếng gào thét của cả nam và nữ, vô cùng rõ ràng và chói tai.

Lăng Hàm khẽ nhếch môi.

Các khách mời dù gì cũng là nhân vật tầm cỡ trong xã hội, tuy rằng gặp phải cảnh tập kích bất ngờ vẫn không hề rối loạn, nhưng họ vẫn nổi máu tò mò, ào ào hỏi nhau: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Mã Bằng Ba! Tôi muốn ly hôn với ông!”

Một tiếng hét thảm thiết từ trên tầng hai vọng xuống khiến đám đông sợ hết hồn.

Có người không nín được tò mò mà đi lên tầng hai, tất nhiên Lăng Hàm cũng nằm trong số đó, lên đến nơi rồi mới thấy một cánh cửa phòng nghỉ nào đó mở tung, tiếng mắng chửi từ bên trong vọng ra.

“Tôi phải cho tất cả mọi người nhìn thấy hai kẻ ti tiện này!” Giọng của người phụ nữ kia vẫn vang lên the thé.

Chẳng bao lâu sau, hai kẻ lừa lỏ bị đẩy ra ngoài, họ gắng gượng dùng tay che đi thân dưới, mặt mũi lộ rõ vẻ kinh hoàng và chân động.

Thấy hai người họ, tất cả mọi người tỏ vẻ bưng tỉnh, dường như đã biết chuyện gì đang xảy ra.

“Trời ạ, hóa ra là Y Tự!”

Đám đông ồn ào, hoàn toàn không dám tin.

Trên mặt Y Tự vẫn còn vẻ mờ mịt, nghe thấy vậy mới lấy tay che mặt, hô âm lên: “Không phải tôi! Không phải tôi!”

Ánh đèn flash đột ngột ập tới khiến cậu ta hoảng hốt vô cùng.

Nhưng bất kể cậu ta có nói thế nào, nhân chứng vật chứng đã đầy đủ, bị đám đông chính mắt nhìn thấy, sự nghiệp diễn viên của cậu ta coi như tiêu tùng.

Khóe miệng Lăng Hàm nhếch lên thành một nụ cười nhạt.

Bây giờ, nên đến lượt cậu ném trái cảm giác của tôi khi ấy rồi.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, đợi khi tất cả mọi người hiểu ra chuyện gì, họ ồn ào hẳn lên. Tuy rằng đều là nhân vật tiếng tăm trong xã hội, nhưng không ai thoát được bản tính hóng hớt trời sinh, họ ghé tai nhau râm rì. Những người không hiểu chân tướng cũng nhanh chóng hiểu được sự việc, trên mặt lộ rõ vẻ bưng tỉnh.

Vốn dĩ Mã Bằng Ba cũng không quá nổi tiếng, khá nhiều

người có mặt ở đó không biết lão ta, nhưng qua một đêm, mọi người đều biết rõ mười mười. Chỉ sợ sau đêm nay, tên tuổi Mã Bằng Ba sẽ thành đề tài bàn tán của nhân dân cả nước.

Lăng Hàm đã có thể tưởng tượng ra tiêu đề của các đầu báo ngày mai – tin xấu nhất trong năm, đạo diễn Mã Bằng Ba ngoại tình cùng nghệ sĩ nam mới nổi Y Tự!

Nghĩ tới dáng vẻ kinh ngạc như sắp rớt luôn tròng mắt của mọi người khi nhìn thấy tin tức mà Lăng Hàm không kìm nổi nụ cười nhạt bên khóe môi. Thế nhưng nụ cười ấy nhanh chóng biến mất, bởi vì cậu nghĩ tới những lời đánh giá và gièm pha của người ngoài dành cho mình sau sự kiện “bóc bánh trả tiền” năm ấy. Khi đó, cậu giống như con chuột chạy qua đường, bị bao nhiêu người đòi đánh, ra ngoài bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, còn bị người ta ném cả chua và trứng thối, suýt nữa còn hất phân lên người cậu.

Những ngày tháng ấy thực sự quá khó khăn, quá đau đớn.

Mà tất cả những thứ này chẳng qua chỉ là âm mưu của Y Tự và Chu Bắc Hiền.

Chỉ cần nghĩ đến việc họ bắt tay nhau hãm hại mình, cậu đã thấy khó chịu.

Lăng Hàm lạnh lùng nhìn Y Tự hoảng hốt cuống cuống mặc quần áo, vừa nhục nhẽ vừa hoảng loạn muốn lần đi, nhưng bị phóng viên vây chặt như nêm cối, không thể thoát thân.

Trời tạo nghiệp may ra còn sống, tự tạo nghiệp thì thoát làm sao được.

Nếu như Y Tự không nổi ý xấu trước, cố ý giở bài cũ, muốn chuốc thuốc mê Lăng Hàm rồi tạo hiện trường giả rằng cậu ngủ cùng Mã Bằng Ba, cậu sẽ không tương kế tựu kế để cậu ta tự ăn phải quả đắng. Nói đi nói lại, chẳng qua cũng chỉ là nhân quả báo ứng.

Người tập trung trên tầng hai càng lúc càng nhiều, khung cảnh dần mất khống chế.

Chu Bắc Hiền, Chu Thành và Lục Tư Nguyên chắc hẳn đang xã giao bên dưới cũng lên trên tầng, đám đông lục tục nhường

đường cho họ.

Chu Bắc Hiền mặc âu phục màu xám, đeo kính không gọng trên mũi, đôi mắt ngày thường rất âm áp ấy đã không còn vẻ thân thiết nữa mà lộ vẻ u ám. Khóe miệng hắn mím thành một đường thẳng cứng đờ, không thể lạnh nhạt hơn.

Trên tầng xảy ra chuyện lớn như thế, chắc chắn có người thông báo cho hắn. Lãng Hàm nghĩ, có khi nghe thấy chuyện vợ Mã Bằng Ba bất gian, hắn sẽ thấy khinh thường và ôm tâm lý xem kịch hay, nhưng khi nghe thấy đối tượng ngoại tình là Y Tụ, chắc chắn mặt mũi hắn sẽ biến sắc mà vội vã lên tầng.

Tưởng tượng ra biến hóa trên gương mặt hắn, Lãng Hàm cảm nhận được chút niềm vui khi người khác gặp nạn.

Chương 120: Võ kịch lớn

Người đi sau hần vài bước là Chu Thành, biểu cảm trên mặt Chu Thành mới gọi là thần nhiên và tự tại, việc chẳng liên quan đến mình, “đức hạnh” không kém gì đám đông quan khách, chỉ thiếu điều viết luôn mấy chữ “cười trên nỗi đau của kẻ khác” lên mặt. Biểu cảm này trong mắt Lăng Hàm càng có thêm ý tứ, bởi vì cậu biết Chu Thành biết tổng mười mười quan hệ của Chu Bắc Hiền và Y Tụ, chắc hẳn anh ta sắp cười đến rồ dại trong lòng rồi.

Người đi sau cùng là Đường Diệp và Lục Tư Nguyên. Sắc mặt Đường Diệp rất khó coi, thậm chí đã hơi tái. Dù sao đây cũng là tiệc mừng của “Vô Huyền”, đang vui vẻ chúc mừng bộ phim thắng lợi, kết quả lại xảy ra chuyện này, chẳng ai vui mừng nổi.

Còn về phần Lục Tư Nguyên, trên mặt anh chẳng có biểu cảm gì, vẫn rất bình thản, như thể đối diện với bất kì chuyện gì cũng không thấy hứng thú, khí chất cao quý và nho nhã ấy vẫn thu hút người khác cho dù ở bất kì tình trạng hỗn loạn nào. Khi đi ngang qua người Lăng Hàm, anh đột nhiên liếc cậu một cái.

Lăng Hàm không biết tại sao anh liếc mình, chợt dạ nhìn đi chỗ khác, cậu không dám khẳng định có phải Lục Tư Nguyên đã nhìn thấy tất cả mọi việc mình làm, có phải đã biết mình đứng sau sai sử hay không.

Vợ Mã Bằng Ba ồn ào đòi ly hôn lâu như vậy, chị ta đã thành kẻ có kinh nghiệm, biết đây là cơ hội tốt nhất, lập tức diễn trò khóc nháo đòi sống đòi chết, hoàn toàn không còn hình tượng quý bà của trước đây. Chắc hẳn người phụ nữ xinh đẹp nho nhã cỡ nào gả cho một tên đàn ông cận bã, bị kéo vào vụ ly hôn giằng co lâu ngày cũng trở nên ngạnh khó bảo.

Lăng Hàm âm thầm thấy đồng cảm với chị ta.

“Mã Bằng Ba! Tôi muốn ly hôn! Ông lại ngoại tình! Lại ngoại

tình! Ra ngoài XX, bây giờ còn làm trò này nữa!”

“Ông không thừa nhận, bây giờ bị tôi bắt tận tay day tận trán rồi! Ông còn gì để cãi nữa?”

“Mã Bằng Ba, ông quá kinh tởm! Không chỉ chơi phụ nữ, còn chơi cả đàn ông! Tôi phải cho cả làng cả tổng biết ông có cái thứ phẩm hạnh gì!”

Vợ của Mã Bằng Ba gào khóc ầm ĩ. Trong mắt Lăng Hàm, vẻ thương tâm của chị ta có phần giả dối, cố ý làm to chuyện. Nhưng Lăng Hàm không cảm thấy như vậy là quá đáng. Nghe Âu Dĩnh kể, vợ Mã Bằng Ba trước kia ở nhà nội trợ, nhà mẹ đẻ không có tiền tài, trước khi Mã Bằng Ba nổi tiếng, chị ta vẫn luôn đi theo chồng, có thể coi như vợ chồng cùng nhau trải qua hoạn nạn, tiếc rằng không thể cùng nhau hưởng thụ hạnh phúc. Sau khi nổi tiếng, Mã Bằng Ba cảm thấy bà vợ già ở nhà không có bản lĩnh, cảm thấy trước kia mình thật ngu ngốc, vợ nhậm một cọng cỏ dại mà cứ coi như tình yêu đích thực, bây giờ lão muốn theo đuổi tình ái, theo đuổi cuộc sống hưởng thụ.

Vợ của Mã Bằng Ba đã ngoài bốn mươi, từng giúp đỡ lão không xa không rời khi lão nghèo khó, sau này Mã Bằng Ba phát đạt rồi mới ở nhà làm nội trợ, sinh con, chăm sóc con cái cho lão, bây giờ đã có một con gái. Mã Bằng Ba không rũ bỏ được tư tưởng có con trai để nối dõi tông đường, có lẽ muốn lấy chuyện này làm lý do chèn ép vợ, tóm lại lão luôn lấy lý do vợ không sinh con trai để trắng hoa bay bướm bên ngoài, cho dù vợ Mã Bằng Ba muốn sinh con trai cũng không thể nào sinh được.

Lúc đó ai cũng hiểu Mã Bằng Ba muốn sinh con trai, nhưng không muốn để vợ sinh, mà muốn đổi thành một cô gái trẻ trung xinh đẹp nào đó.

Sau này họ ầm ĩ ly hôn, vợ của Mã Bằng Ba không thể nhẫn nhịn được nữa, bộc phát thành một trận chiến ly hôn, nhưng Mã Bằng Ba muốn cho vợ mình ra đi tay trắng, một người phụ nữ bốn mươi tuổi không có khả năng làm việc như chị ta mà bị đuổi đi tay trắng thì cuộc sống sau này sẽ rất khốn khổ, cho nên chị ta mới nhùng nhằng không chịu ly hôn. Bây giờ chị ta nắm dao đằng chuôi, cố ý xé chuyện to ra, muốn cho tin tức này ngập tràn trên mặt báo, đến lúc đó chị ta mới có quyền lợi

khi phân chia tài sản ly hôn.

Mã Bằng Ba bị phóng viên vây ở giữa, liều mạng mặc quần áo, nghe vợ la hét mà tức lộn ruột, mắng trả: “Mẹ kiếp, mày ồn ào cái quái gì vậy hả! Cút ngay về!”

Vợ của Mã Bằng Ba cố gắng túm quần của lão, không cho lão mặc, dưới ánh nhìn chòng chọc của đám đông, Mã Bằng Ba cuống lên, giơ chân đạp vào ngực vợ, đạp cho chị ta ngã lăn ra thảm, sau đó kéo quần lên.

Vợ của Mã Bằng Ba nằm một lúc mới bò lên được, gào khóc thảm thiết: “Ông ta đánh tôi! Ông ta đánh tôi!”

Đám đông rộ lên.

Đã ngoại tình còn bạo hành.

Tình tiết éo le của phim truyền hình gom đủ cả, được lắm, rất hợp với khung giờ tám giờ tối.

Mã Bằng Ba mặc quần xong mới biết cảm xúc của mình quá kích động đã làm hỏng việc, lập tức hoảng loạn phân bua: “Tôi không cố ý đâu, là bà ta giở trò trước...”

Vợ của Mã Bằng Ba khóc thảm thiết hơn.

Đám phóng viên chụp ảnh vui như Tết, chỉ mong sao cho sự việc càng lúc càng âm ỉ, càng lúc càng “đặc sắc”.

Mã Bằng Ba và vợ lão trở thành nhân vật chính, thu hút ánh mắt của đám đông, chỉ có ít người chú ý tới động tĩnh của Y Tụ. Cậu ta trốn vào phòng, còn khóa trái cửa, chắc hẳn người bên ngoài mà không đi thì cậu ta tuyệt đối không ló đầu ra.

Khi Chu Bắc Hiền và những người khác qua đó, khung cảnh hỗn loạn mới yên lặng hơn.

Chu Bắc Hiền nói với vợ của Mã Bằng Ba: “Chị, chị đứng dậy trước đã.”

Hắn nói rồi còn thân thiết đỡ vợ của Mã Bằng Ba lên. Chị ta

không ngốc, mình dẫn người đến phá phách, tuy nổi tiếng đây nhưng phải biết chừng biết mực, nên lau nước mắt mà đứng dậy, vẫn còn thút thít khóc.

Chu Bắc Hiền lại nói với đám phóng viên: “Các vị, hôm nay là tiệc mừng công của đoàn phim ‘Vô Huyền’, mong các vị đăng bài về ‘Vô Huyền’ nhiều hơn.”

Tuy rằng phóng viên vốn trời sinh nhiệt tình với tin tức bên lề và chuyện buôn dưa, cũng kiểm bát com nhờ tin tức, nhưng muốn lẫn lộn về lâu về dài trong ngành cũng phải nhìn sắc mặt của các nhân vật lớn. Hôm nay hai cậu ấm của tập đoàn Chu thị, đạo diễn, nhà đầu tư của đoàn phim “Vô Huyền” và những người khác đều đã lên đây, ai cũng là nhân vật có máu mặt trong lĩnh vực của họ, đám phóng viên vội vàng thấy đủ liền thôi, lui về một bên.

Sau khi Chu Bắc Hiền lên tiếng, những người khác cũng không nói gì, bên tổ chức âm thầm tán thành với hành động của hắn. Đám đông hóng hớt cũng không thảo luận thêm, im lặng quan sát tình hình.

“Đạo diễn Đường, ông nói đôi câu đi.” Chu Bắc Hiền nói với Đường Diệp đầy khách sáo.

Các nhân vật lớn ở đây đa phần đều lăm tiền nhiều của hơn Đường Diệp, nhưng đa số rất kính trọng ông.

Tuy rằng sắc mặt không dễ nhìn, nhưng Đường Diệp cũng

không tiện bộc phát, ông nói với các phóng viên: “Chụp đủ rồi thì về đi, nếu như không muốn về, dưới tầng có rượu và đồ ăn, có thể xuống đó ngồi một lát.”

Các phóng viên đưa mắt nhìn nhau, thức thời xuống tầng mà đi mất, dù sao cũng lấy được tư liệu quan trọng nhất, bây giờ tốt nhất là về viết bài, tranh thủ lên bài ngay cho nóng!

Có nhiệm vụ và mong chờ, đám hóng viên cũng không nản nã thêm, lục tục kéo nhau đi.

“Các vị, dưới tầng có tiệc rượu, mời mọi người xuống tầng dùng bữa.” Đường Diệp không khách sáo gì mà nói với đám quan khách.

Các khách mời liếc nhìn nhau trong giây lát, tuy rằng vẫn muốn ở lại hóng chuyện thêm, nhưng cũng biết rằng không thể chọc cho Đường Diệp tức giận nên lặng lẽ kéo nhau xuống tầng. Lãng Hàm cũng theo dòng người đi xuống, kết quả có một bàn tay từ bên cạnh vươn ra kéo cánh tay cậu.

Lãng Hàm quay đầu lại, thấy Lục Tư Nguyên đứng bên cạnh mình. Cậu không hiểu tại sao Lục Tư Nguyên giữ mình lại, chỉ chớp mắt rất nghi hoặc.

Lục Tư Nguyên nói: “Ở lại đây đi.”

Những người xung quanh đưa mắt nhìn hai người với vẻ bất ngờ.

Có yêu cầu từ Lục Tư Nguyên, tất nhiên Lãng Hàm sẽ ở lại hóng chuyện vui rồi.

Đợi khi đám người rời đi khá khá, Chu Bắc Hiền mới sầm mặt hỏi vợ của Mã Bằng Ba: “Chị dâu, sao chị lại ở đây? Ai bảo chị đến vậy?”

Chương 121: Hạ màn

Chu Bắc Hiền là người rất thông minh, có thể chỉ đúng điểm mấu chốt rất đúng trọng tâm. Đám đông tỏ ra bưng bít, đúng vậy, vợ của Mã Bằng Ba xuất hiện ở chỗ này tuyệt đối không phải một sự tình cờ, chắc chắn có người đã báo chuyện Mã Bằng Ba ngoại tình với vợ lão, sau đó chị ta mới dẫn một đoàn quân phóng viên ùn ùn kéo tới, đánh cho Mã Bằng Ba không kịp kéo quân.

Người thông báo cho Mã Bằng Ba mới là hung thủ đứng sau tất cả chuyện này.

Mã Bằng Ba cũng phản ứng kịp thời, lão lồng lộn lên: “Đúng thế, mẹ kiếp là thằng nào hại ông? Nếu như tìm ra được, xem tôi có xử chết nó không!”

Dưới ánh mắt chòng chọc của đám đông, vợ của Mã Bằng Ba lộ vẻ rụt rè, dù sao chị ta cũng là một người phụ nữ làm nội trợ đã ngoài bốn mươi tuổi, chưa từng trải qua phong ba bão táp gì. Nhưng chị ta nhanh chóng bình tĩnh lại: “Không biết, có người lên gửi tin nhắn báo cho tôi biết.”

Dường như nghĩ ra điều gì đó, chị ta cười lạnh: “Thiện ác sẽ có trời định, trên thế giới này người tốt thì ít mà kẻ gian quá nhiều, chắc chắn có người không nhìn nổi mới muốn giúp tôi. Có thể nào, tôi cũng phải cảm ơn người đã nhắn tin cho mình.”

Mặt mũi Mã Bằng Ba vặn vẹo, ngoạc miệng mắng ầm lên, lời nói ra vô cùng khó nghe, đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt, đám đông nghe xong cũng phải trợn mắt há miệng.

Vợ của Mã Bằng Ba cũng không chịu yếu thế mà mắng trả lão, hai người bắt đầu xâu xé nhau trước mặt đám đông, lời hết chuyện lông gà vỏ tỏi trong cuộc sống ra công kích lẫn nhau. Trông họ có vẻ rất “thành thạo” chuyện này, chắc cũng từng cãi cò không ít lần.

Một đôi vợ chồng mà sống với nhau thế này thì nên ly hôn từ

lâu rồi, có khác gì kẻ thù đâu!

“Đừng cãi nữa!” Đường Diệp quát to một tiếng mới khiến trấn áp được hai người kia.

Mã Bằng Ba xả giận xong cuối cùng cũng không chế được bản thân, lão liếc vợ mình một cái đầy thù hận rồi quay đầu nói với Đường Diệp: “Đạo diễn Đường, người phụ nữ này cấu kết với người khác hãm hại tôi! Tôi uống rượu xong vào phòng nghỉ ngơi, căn bản không biết chuyện gì xảy ra cả... Không đúng, tôi nhớ có người vào phòng, sau đó lúc tỉnh dậy phát hiện Y Tự nằm bên cạnh mình... Nhất định có người hãm hại tôi!”

Mã Bằng Ba hoa chân múa tay gào thét âm ỉ, sợ người khác không tin tưởng lão ta.

“Anh nói có người bước vào? Là ai?” Chu Bắc Hiền lạnh lùng hỏi.

Mã Bằng Ba khựng lại, lập tức vỗ đầu hồi tưởng cẩn thận, nghĩ một lúc lâu mới đưa mắt nhìn xung quanh, sau cùng ánh mắt tập trung vào Lăng Hàm, lộ vẻ do dự, dường như không dám xác nhận.

Lăng Hàm lặng lẽ đứng nguyên tại chỗ, không hề có chút dao động nào. Cậu đã sớm biết có khả năng mình sẽ bị kéo vào, bởi vì lúc cậu đặt Y Tự lên giường của Mã Bằng Ba, lão ta đột nhiên tỉnh dậy và nhìn thấy. Nhưng vì lão uống quá nhiều, thần trí mơ hồ, cho nên chắc chắn không thể xác nhận có phải là cậu hay không.

Sự do dự của Mã Bằng Ba đã chứng minh điều này.

Lão suy nghĩ trong chốc lát rồi giơ tay chỉ về phía Lăng Hàm: “Là cậu ta.”

Đám đông đồng loạt nhìn theo hướng chỉ của lão về phía Lăng Hàm, Lăng Hàm tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ vào mũi mình: “Tôi á?”

Có câu chỉ điểm của Mã Bằng Ba, Lục Tư Nguyên liếc qua; Chu Thành đột ngột mở to hai mắt, trên gương mặt vốn lưu manh của anh ta hiện vẻ kinh ngạc; ánh mắt của Chu Bắc Hiền

bỗng trở nên thâm trầm, hẩn nhìn chăm chăm vào Lăng Hàm, không nói lời nào, biểu cảm của ba người khác biệt nhưng tâm tư đều nặng nề.

Lăng Hàm bình tĩnh nói: “Đạo diễn Mã, ăn có thể ăn linh tinh chứ nói thì không thể nói lung tung được, tôi căn bản không quen ông, trước kia chúng ta cũng chưa từng gặp nhau, thậm chí chưa nói với nhau câu nào, sao ông có thể nói ra những lời như vậy?”

Mã Bằng Ba trở nên do dự. Đúng là như vậy thật, Lăng Hàm căn bản không quen lão ta, trước buổi tối hôm nay, lão cũng chưa từng tận mắt thấy Lăng Hàm, tại sao Lăng Hàm muốn hại mình? Và lại trước khi uống rượu lão cũng vừa mắt với Lăng Hàm thật, muốn được trải qua một đêm “thoải mái và nóng bỏng” với cậu ấy; Y Tự bằng lòng giúp lão làm mỗi làm mai, chưa biết chừng sau khi uống say lão coi người khác là Lăng Hàm...

Mà nói đi nói lại, tại sao rõ ràng Y Tự đã hứa sẽ đưa Lăng Hàm lên giường mình, cuối cùng lại là Y Tự nằm trên giường mình? Còn dở một nỗi là bị người khác nhìn thấy! Dở hơn nữa là bị bà vợ già phát hiện!

Mã Bằng Ba càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, tuy rằng không dám khẳng định là Lăng Hàm, nhưng vẫn loáng thoáng cảm thấy chắc chắn có bàn tay của Lăng Hàm bên trong, nếu không tại sao Lăng Hàm không may mắn tổn hại gì? Y Tự cũng đâu thể hại lão chứ, làm như vậy không có lợi gì cho cậu ta. Y Tự không xử trí được Lăng Hàm mà ngược lại tự đưa mình lên giường? Nghĩ thế nào cũng sai sai!

Nhưng không có chứng cứ gì cả.

Lão không thể chứng minh được người mà lão nhìn thấy là Lăng Hàm, lúc đó lão mơ mơ màng màng, căn bản không phân biệt được người vào phòng mình là ai. Cho dù lão có muốn chỉ điểm cũng phải lấy được chứng cứ, mà lão lại không có thứ này.

Tóm lại, bất luận nghĩ thế nào, lão có cả ngàn vạn cái miệng trên người cũng không thể nói rõ được.

Nghĩ đến đây, Mã Bằng Ba im miệng.

Lăng Hàm hỏi: “Đạo diễn Mã, tôi tin rằng ông sẽ không nói những câu này vô duyên vô cớ, có thể nói cho chúng tôi biết toàn bộ quá trình không?”

Câu này hỏi quá khéo, thực chất là muốn dụ Mã Bằng Ba tiết lộ chuyện Y Tự và lão ngấm ngấm lập mưu với nhau, nhưng cậu cũng tin rằng Mã Bằng Ba tuyệt đối sẽ không hé răng. Vừa bị bắt tận tay day tận trán mà còn đồn ra rằng lão với Y Tự âm mưu hại người khác, danh tiếng của lão sẽ xấu đến mức phẫu thuật thẩm mỹ cũng không cứu nổi.

Những người có mặt ở đó cũng không phải kẻ ngốc, đồng loạt hướng ánh mắt về phía lão. Mặt Mã Bằng Ba tái xanh, lúng ba lúng búng nói: “Tôi chỉ uống chút rượu thôi mà...”

Đám đông thấy lão áp ứng là biết ngay còn có tình tiết khác, lập tức nhìn lão bằng ánh mắt khinh bỉ. Nhưng có một người lộ ra ánh nhìn hoài nghi, ánh mắt hần nhăm về Lăng Hàm vừa thâm trầm vừa sắc bén, giống như hai lưỡi dao nhọn găm tới.

Ánh mắt này đến từ Chu Bắc Hiền, chắc chắn hẳn đã bắt đầu nghi ngờ. Nhưng Lăng Hàm không để ý, dù sao cũng không có chứng cứ, đúng không cả nhà?

Lăng Hàm hỏi thêm: “Đạo diễn Mã, trước mặt mọi người, ông có chắc người ông nhìn thấy là tôi không?”

Mã Bằng Ba vừa trải qua sự kiện bắt gian tại giường, sút đầu

mẻ trán, căn bản không suy nghĩ rõ ràng được, dưới cái nhìn chòng chọc của đám đông, lão càng thêm do dự: “Tôi... tôi không dám chắc.”

Lúc này, Lục Tư Nguyên vẫn luôn đứng bên cạnh Lăng Hàm đột ngột lên tiếng: “Ban nãy tôi đứng trên cầu thang có nhìn thấy Lăng Hàm ở sảnh lớn.”

Lăng Hàm kinh ngạc ngẩng đầu lên, bối rối nhìn thẳng vào gương mặt tuấn tú của Lục Tư Nguyên. Tại sao Lục Tư Nguyên nói dối để giúp cậu? Rõ ràng anh nhìn thấy cậu từ tầng hai đi xuống, anh nói như vậy là để bảo vệ cậu.

Nhưng tại sao anh phải bảo vệ mình?

Lẽ nào anh biết chuyện này thực sự do mình làm nên cố ý giúp mình che giấu? Anh không cảm thấy mình làm như vậy rất đáng sợ à? Không cảm thấy mình là người lắm mưu nhiều kế sao?

Tâm trạng của Lăng Hàm rất phức tạp.

Có được câu đảm bảo từ Lục Tư Nguyên, ánh mắt của mọi người một lần nữa chuyển hướng về Mã Bằng Ba. Mã Bằng Ba không biết nghĩ tới chuyện gì mà để lộ ánh mắt bưng bình và nhục nhã hổ thẹn.

Có thể thấy được biểu cảm xấu hổ trên mặt lão già dê cụ này, đúng là thần kỳ!

Lăng Hàm thở phào, xem ra Mã Bằng Ba không chắc chắn người đó là cậu.

Đường Diệp không muốn lằng nhằng với lão, cũng không muốn thảo luận về chuyện này nữa: “Tóm lại, đạo diễn Mã và chị đây vẫn nên về nhà luôn đi thì hơn.”

Tiệc mừng công của ông đã bị hủy hoại hết cả, sắc mặt ông rất khó coi.

Chương 122: Trò hề

Mã Bằng Ba lập tức phản ứng được: “Xin lỗi, tôi đi ngay đây.”

Trước khi đi không quên trừng mắt với người vợ đứng bên cạnh một cái rồi cúi đầu vội vã chạy xuống tầng, biến mất trước ánh mắt vui vẻ khi thấy người khác gặp họa của đám đông.

Lúc này Chu Bắc Hiền mới lên tiếng: “Hay là, chúng ta cũng xuống trước đi. Y Tự là nghệ sĩ của tôi, tôi sẽ xử lý.”

Hắn đã lên tiếng thì đám đông cũng không tiện nói gì, đành lục tục xuống tầng. Lãng Hàm thức thời theo họ xuống sảnh lớn.

Cậu không rõ Chu Bắc Hiền sẽ nói gì với Y Tự, cậu cũng đoán được rằng Chu Bắc Hiền sẽ nghi ngờ mình, nhưng không có chứng cứ thì hắn cũng chẳng làm gì được. Hơn nữa, Y Tự động tay động chân trước, chẳng qua cậu chỉ dùng gậy ông đập lưng ông thôi.

Vừa xuống tầng chưa bao lâu, đột nhiên có người vỗ vai cậu từ đằng sau, Lãng Hàm quay người lại, thấy Chu Thành tươi cười đứng sau lưng mình, hất hất cằm với cậu, tỏ ý bảo cậu qua chỗ khác nói chuyện.

Lãng Hàm nhướn mày, trông Chu Thành có vẻ không chịu từ bỏ ý định, đành phải theo anh ta vào một góc.

Sau khi xảy ra chuyện Mã Bằng Ba, người trong sảnh có vẻ không tập trung, tuy vẫn hòa nhã và ồn ào như thường, nhưng họ âm thầm bàn tán về chuyện vừa xảy ra, đồn đoán về tình tiết tiếp theo đó.

Chu Thành mặc vest đen rất vừa vặn, tôn lên vóc dáng cao lớn của anh ta, vừa nho nhã vừa lưu manh. Anh ta cao hơn Lãng Hàm nửa cái đầu, khi anh ta cúi xuống nhìn cậu, nụ cười đều giả rất giống như kẻ bề trên đang đùa giỡn người khác.

“Chu tổng lớn có chuyện gì không?”

“Đừng gọi tôi là Chu tổng lớn.” Chu Thành nhướn mày cười: “Cứ gọi tên tôi là được rồi, nếu như không chịu gọi tên tôi thì gọi anh Thành cũng được.”

Lăng Hàm: “...”

Anh ta trêu cậu như trêu phụ nữ vậy hả?

“Nếu như không có chuyện gì khác thì tôi đi trước đây.” Lăng Hàm định đi ngay nhưng bị Chu Thành giữ lại: “Đừng đi mà.”

Lăng Hàm quay đầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho anh ta mau nói.

Chu Thành đề thấp âm lượng: “Chuyện này thực sự không liên quan gì đến cậu à?”

Lăng Hàm đáp: “Chu tổng lớn cảm thấy sao?”

Chu Thành sờ mặt mà lắc đầu: “Không chắc chắn, cho nên mới cố tình hỏi cậu.”

Lăng Hàm hỏi vặn: “Vậy anh cảm thấy tôi nên trả lời thế nào?”

Chu Thành hỏi: “Cậu không phủ nhận hả?”

Lăng Hàm nhún vai: “Tại sao phải phủ nhận? Phủ nhận có tác dụng gì không? Khi thốt ra câu hỏi đó, không phải anh đã nghi ngờ tôi rồi à? Tôi nói thêm bao nhiêu nữa cũng vô dụng.”

Chu Thành sững sờ: “Xin lỗi, tôi không có ý này...”

Nhưng anh ta cũng không giải thích được anh ta hỏi câu này rốt cuộc có ý đồ gì, không biết nên nói tiếp thế nào.

Lăng Hàm tiếp tục hỏi: “Anh cảm thấy tôi và Y Tự có thù có oán, lần này Y Tự gặp vận hạn nên anh nghĩ khả năng lớn nhất là do tôi làm?”

Chu Thành á khẩu, trông có vẻ anh ta nghĩ như thế thật.

Lăng Hàm hỏi tiếp: “Mà có phải do tôi làm hay không thì có liên quan gì đến anh?”

Chu Thành gơ tay đầu hàng: “Xin lỗi xin lỗi, là tôi quá đường đột, tôi không nên hỏi câu này. Có lẽ cứ gặp phải chuyện liên quan đến cậu là IQ của tôi sụt giảm. Nếu như tôi làm tổn thương cậu thì tôi chân thành xin lỗi.”

Lăng Hàm đáp: “Tôi đi trước đây.”

Chu Thành không dám kéo cậu lại nữa, có phần thất vọng. Lăng Hàm vừa đi chưa được mấy bước thì anh ta đột nhiên bước vội tới, giữ cậu lại.

Lăng Hàm quay đầu.

Chu Thành ngập ngừng: “Có thời gian ăn cùng nhau một bữa cơm không?”

Lăng Hàm cạn lời, cậu lại được mời nữa hả? Gần đây cậu trở thành một món điểm tâm ngọt ngào thơm phưng phức, ai cũng muốn cắn một miếng à?

Cậu đánh giá cẩn thận người đàn ông trước mặt, cơ thể cao lớn, vóc dáng đỉnh đặc, vừa trưởng thành vừa tràn ngập lực hấp dẫn của đàn ông, cộng thêm địa vị cao quý, đúng là một người đàn ông tốt không thể có được nhiều.

Nếu như Lăng Hàm không yêu bất kì ai, chưa biết chừng sẽ thử với anh ta, nhưng tiếc rằng trái tim cậu như hoa đã có chủ, hơn nữa người này còn là “cự kim chủ” của cậu, có thể nào cũng không thể dính dáng tới được.

Lăng Hàm không nói năng gì, chỉ hất tay anh ta ra. Chu Thành có vẻ như muốn kéo cậu lại, nhưng Lăng Hàm không muốn dây dưa thêm với anh ta, vừa đúng lúc nhìn thấy Âu Dĩnh cách đó không xa nên vội vàng qua chào hỏi: “Âu Dĩnh.”

Thấy tình hình như vậy, Chu Thành đành phải từ bỏ ý muốn tiếp tục nói chuyện với cậu.

Lăng Hàm bước tới trước mặt Âu Dĩnh, cô nàng đang bị mây

tên đàn ông quần lầy, nghe thấy tiếng gọi, mừng muôn hét lớn mà bước tới bên cạnh cậu, cười khẽ nói thầm: “Cậu đến đúng lúc quá, cứ tiếp tục cười với mấy người kia thêm chắc mặt tôi cứng như tượng mất.”

Lăng Hàm chớp chớp mắt: “Ai bảo cô đẹp quá làm gì?”

Âu Dĩnh chun mũi rất đáng yêu: “Nguyên một đám dê cù, chẳng thể ưa nổi, tôi vẫn thích kiểu như cậu hơn.”

Lăng Hàm giả bộ kinh ngạc: “Hóa ra cô yêu thầm tôi à?”

Âu Dĩnh lườm lườm, giơ tay thụi cho cậu một cái: “Đừng dờ hoi nữa, ai thích cậu hả? Nói ra thì... vụ này có phải cậu làm không?”

Cô nói rất khẽ.

Lăng Hàm bình tĩnh hỏi lại: “Cô cảm thấy sao?”

Âu Dĩnh lè lưỡi: “Trước khi chuyện xảy ra, cậu xin số của vợ Mã Bằng Ba, sau đó Mã Bằng Ba và Y Tự dính phốt lớn, nếu cậu nói cậu không trợ giúp ở phía sau thì còn lâu tôi mới tin.”

Lăng Hàm cười khẽ: “Là bọn họ có ý đồ xấu từ trước, muốn hện tôi tới phòng nghỉ để đánh thuốc rồi đưa lên giường cho Mã Bằng Ba hưởng, kết quả bị tôi phát hiện ra, tôi tráo rượu của Y Tự... Chuyện sau đó nữa thì cô biết rồi đấy.”

.....

Âu Dĩnh mở to mắt, dường như rất ngạc nhiên vì Lăng Hàm có thể thừa nhận thẳng thắn như vậy.

“Cô ngạc nhiên cái gì?”

Âu Dĩnh lắc đầu, đánh giá Lăng Hàm từ trên xuống dưới trong chốc lát: “Tôi không ngờ hóa ra là cậu thật, đã thế cậu còn chịu thừa nhận.”

Lăng Hàm mỉm cười: “Tôi sẽ không giấu giếm gì cô.”

Âu Dĩnh chớp mắt, rồi lại chớp mắt, nói một câu: “Tôi chỉ có một câu dành cho tất cả những việc cậu đã làm – làm tốt lắm người anh em!”

Lăng Hàm bật cười, vỗ vỗ vai cô: “Tôi biết cô sẽ nói vậy mà.”

“Bây giờ tôi chống mắt lên xem Y Tụ vườn mình đứng đây như thế nào? Cho dù Chu Bắc Hiền muốn nâng đỡ cậu ta, chắc chắn GMG cũng không đồng ý, loại chuyện xấu xa này sẽ ám quẻ cậu ta cả đời!” Âu Dĩnh thở dài: “Như Bạch Tử Sách năm đó đường đường cũng là một ảnh đế, còn là bông hoa của giới giải trí, vì chuyện như thế này mà chết vật quá mức, thậm chí còn bị tai nạn mà qua đời, nghĩ thôi cũng thấy tiếc.”

Lăng Hàm bị gọi lại những ký ức không tốt đẹp của năm đó, cậu hít sâu một hơi, đè nén cảm giác không vui trong lòng mà nói: “Thế sự vô thường, nhân quả báo ứng, thiện ác có báo, chưa gặp quả báo chẳng qua là vì chưa đến lúc thôi.”

“Oa, cậu đôi sang theo đạo Phật từ bao giờ thế?” Âu Dĩnh bật cười.

“Tôi nói thật mà.” Lăng Hàm nghiêm túc trả lời.

Âu Dĩnh không cho là vậy, cô nàng vẫn cười, lát sau mới bảo: “Không ngờ cậu lại nói thật với tôi.”

Lăng Hàm nhún vai: “Dù sao cũng không có gì phải giấu giếm, Chu Bắc Hiền đã bắt đầu nghi ngờ tôi rồi. Sở dĩ tôi nói với cô, là muốn nhờ cô giúp.”

Âu Dĩnh hỏi: “Giúp gì thế?”

“Cô giúp tôi làm chứng, khi Mã Bằng Ba và Y Tự ngủ, tôi vẫn luôn ở sảnh.”

Âu Dĩnh lộ vẻ kinh ngạc: “Cậu bảo tôi làm nhân chứng giả à?”

“Yên tâm đi, chuyện này sẽ không nhờ cảnh sát điều tra đâu, cùng lắm chỉ có Chu Bắc Hiên và Mã Bằng Ba điều tra, lẽ nào cô muốn để hai người đó được toại nguyện.”

Chương 123: Oan uổng

Âu Dĩnh mỉm cười: “Cậu yên tâm, tôi sẽ làm chứng cho cậu.”

Có Âu Dĩnh làm chứng rồi, Lăng Hàm mới thấy yên tâm hơn một chút.

Âu Dĩnh đột nhiên lùi về sau một bước, sờ cằm mà đánh giá Lăng Hàm trong chốc lát, cô nàng nghiêng đầu với vẻ nghi ngờ: “Hôm nay cứ như được quen biết cậu lần nữa vậy, cảm giác con người cậu khang khác.”

“Cảm thấy tôi nham hiểm độc ác à?”

Âu Dĩnh lắc đầu: “Không, cảm thấy cậu không còn là một bình hoa di động nữa.”

Lăng Hàm cười khẽ: “Lẽ nào trước kia cô coi tôi là bình hoa di động.”

Âu Dĩnh đáp: “Tôi không có ý đó, cảm giác cậu khá đơn thuần mới đúng.”

Cô nàng ngừng lại trong chốc lát, chắc vì cảm thấy đề tài này hơi khó nói, cô chuyển đề tài: “Lạ nhỉ, nói ra thì trông cậu cũng cao ráo đẹp trai, tính tình cũng là kiểu tôi thích, nhưng tại sao tôi không có cảm giác gì với cậu nhỉ?”

Lăng Hàm ghen hống.

“Tôi vừa gặp cậu đã thấy thân thiết, như thể cậu là em trai tôi ấy, nhưng không thể nào nảy sinh ra cảm giác yêu đương.” Âu Dĩnh tự nói tự nghe, tự chìm trong suy nghĩ: “Nói ra thì cậu độc thân, tôi cũng độc thân, con đường phát triển của cậu chắc không tệ, mà tôi cũng tạm tạm, bề ngoài hay tính cách đều phù hợp... Hay là thử tí nhỉ?”

Lăng Hàm vội vàng lùi về sau hai bước, xua tay như đuổi tà: “Đừng, xin đừng yêu tôi, tôi đã có người mình thích rồi.”

Âu Dĩnh đột nhiên nở nụ cười thiếu đạo đức: “Khai mau, ai đây?”

Bấy giờ Lăng Hàm mới ngẫm ra là mình đã bị Âu Dĩnh đưa vào tròng, ấp a ập úng, có vẻ then thùng.

Âu Dĩnh vỗ vỗ cậu: “Nào, thành khẩn khai báo sẽ được hưởng khoan hồng, có gì đâu mà phải ngại, để chị đây xem xem rốt cuộc là người như thế nào.”

Lăng Hàm sờ đầu mũi: “Cô đừng hỏi nữa.”

“Tại sao? Có gì phải ngại đâu?” Âu Dĩnh mở to hai mắt, ra điều khó hiểu.

Lăng Hàm đáp: “Tôi yêu thầm người ta.”

Âu Dĩnh tỏ vẻ kinh ngạc: “Yêu thầm á? Cậu mà cũng biết yêu thầm á?”

Lăng Hàm cười ha hả: “Lẽ nào tôi yêu thầm rất kỳ lạ à?”

Âu Dĩnh càng tò mò hơn: “Rốt cuộc là người thế nào mà có thể khiến cậu yêu thầm vậy?”

“Yêu thầm?” Một giọng nói đột ngột vang lên sau lưng.

Lăng Hàm hết cả hồn, quay phắt ra sau thì thấy Lục Tư Nguyên đang đứng lù lù như vong hồn sau lưng mình. Tuy rằng anh rất đẹp trai nhưng vẫn không lấn át được cảm giác kinh hồn táng đảm khi anh đột nhiên hiện ra sau lưng cậu.

Lăng Hàm gọi một tiếng theo bản năng: “Lục Tư Nguyên!”

Lục Tư Nguyên nhướn mày: “Sao nào?”

Lăng Hàm biết mình phản ứng hơi quá đà nên phải cố gắng bình tĩnh lại: “Anh đột nhiên xuất hiện làm tôi hết hồn.”

Lục Tư Nguyên hỏi: “Tôi đáng sợ đến thế cơ à?”

Lăng Hàm lắc đầu, đang nói đến đối tượng yêu thâm thì đối tượng ấy sừng sững sau lưng, người nào mà chẳng sợ mất mặt?

Nghĩ tới việc trước đó Lục Tư Nguyên đã bảo vệ mình, tâm trạng của Lăng Hàm có phần phức tạp, cậu không nhìn được bèn buột miệng hỏi: “Ban nãy tại sao anh lại giúp tôi?”

Lông mày Lục Tư Nguyên hơi nhướn lên: “Giúp cậu? Tôi đâu có giúp cậu, tôi chỉ nói sự thật thôi.”

Lăng Hàm sững sờ.

Lục Tư Nguyên nói thêm: “Quả thật tôi đã nhìn thấy cậu ở sảnh, tôi chỉ không nói thời gian thôi.”

Bấy giờ Lăng Hàm mới nghĩ ra, cậu nói ban nãy của Lục Tư Nguyên là một câu nước đôi, anh chỉ nói Lăng Hàm ở sảnh, nhưng không nói thời gian Lăng Hàm ở đó. Nhưng trong tình hình này, bất kỳ ai cũng hiểu rằng khi sự việc xảy ra, Lăng Hàm không có mặt tại hiện trường.

Lục Tư Nguyên nói năng thật giao hoạt, anh không hề nói dối, mà vẫn lừa được mọi người.

Sau khi nghĩ thông suốt, Lăng Hàm thấy khâm phục anh vô cùng, đồng thời cũng không khỏi nghĩ: Anh ấy vẫn muốn giúp mình nhỉ? Nếu không sẽ không cố tình nói một câu khiến người ta hiểu lầm như thế.

Nhưng cậu này không thể hỏi thẳng, hỏi thẳng chẳng khác nào chỉ ra Lục Tư Nguyên đang chém gió, như vả vào mặt anh. Chuyện này chỉ có thể tự biết trong lòng thôi.

Lăng Hàm thấy cảm kích, ánh mắt cậu không khỏi lượn lơ vài vòng trên người Lục Tư Nguyên, giá như Lục Tư Nguyên không thích ai thì tốt quá, chưa biết chừng có thể tiến sâu hơn cùng anh...

Nghĩ lại thì, số mình nhỏ thật, kiếp trước thích phải người không thích mình, còn hại mình mất mạng, kiếp này khó khăn lắm mới thích ngay phải kẻ địch, thế mà người ta lại là đất đã “cắm cờ”, không thể xuống tay được.

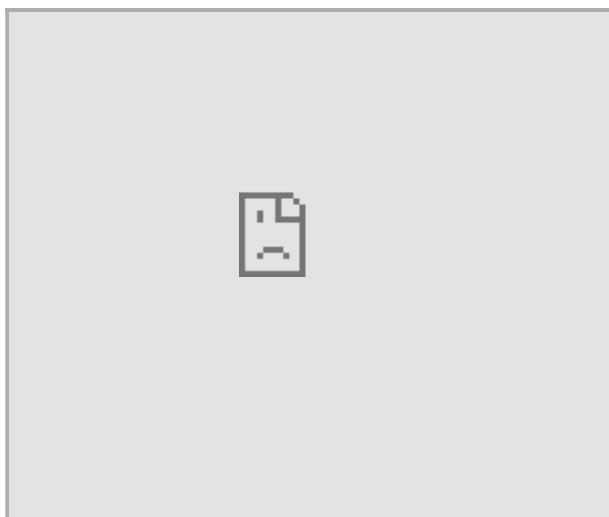
Lẽ nào mình có mệnh cô độc? Chẳng lẽ mình phải độc thân vui tính cả đời sao?

Cậu âm thầm thở dài.

Đợi khi Lục Tư Nguyên đi rồi, Âu Dĩnh mới nói với Lăng Hàm: “Cậu với Lục ảnh để rất thân quen nhỉ.”

Lăng Hàm đáp: “Tôi từng quay MV của anh ấy mà?”

Âu Dĩnh xoa cằm: “Tôi cảm thấy, anh ấy đối xử với cậu rất khác biệt.”

“Khác chỗ nào?”

“Anh ấy rất quan tâm đến cậu đấy.” Âu Dĩnh đáp: “Con người anh ấy lạnh lùng cao ngạo, đối xử với ai cũng nhạt như nước ốc, chỉ có với cậu là ấm áp.”

Lăng Hàm rất muốn hỏi: Xin hỏi anh ấy ấm áp ở đâu thế?

Dường như nhìn ra được vẻ nghi hoặc của cậu, Âu Dĩnh giải thích: “Cậu nhìn đi, những người có mặt ở đây đều chủ động tìm Lục Tư Nguyên để nói chuyện, nhưng Lục Tư Nguyên chỉ chủ động tìm cậu nói chuyện, rất coi trọng cậu mà.”

Lăng Hàm khựng lại, không kìm lòng được mà nhìn về phía Lục Tư Nguyên. Lục Tư Nguyên một lần nữa bị bao nhiêu người vây ở chính giữa, nói cười xã giao, phong độ ngời ngời.

Lăng Hàm quan sát trong chốc lát, quả thực chỉ có người khác tìm Lục Tư Nguyên để bắt chuyện, mà Lục Tư Nguyên chỉ chủ động với vài nhân vật lớn, về cơ bản không chào hỏi bất kì ai, thái độ của anh khá là kiêu ngạo.

Tất nhiên, với địa vị của mình, anh có tư cách để làm như vậy, những người khác hiển nhiên cũng chấp nhận cách làm của anh.

Ban nãy anh có ý đến nói chuyện với mình, thực ra là đánh giá cao mình à?

Nghĩ đến đây, Lăng Hàm không khỏi cảm thấy nở hoa trong lòng. Nhưng vui vẻ chưa đầy hai phút đã bắt đầu ảm ức, vui vẻ có tác dụng quái gì đâu, Lục Tư Nguyên có người trong lòng rồi, anh ấy có tốt với mình cũng vô dụng!

Lăng Hàm đang buồn bực thì đột nhiên âm thanh ồn ào vang lên sau lưng, cậu quay đầu lại, phát hiện ra Y Tụ đang từ trên tầng bước xuống, trên gương mặt có đủ thứ cảm xúc phức tạp, từ ủ rũ, ần ần đến sợ hãi.

Khi đối diện với ánh mắt của đám đông, cậu ta có phần lẩn tránh, như thể chỉ muốn tìm một cái lỗ nẻ mà chui xuống. Chu Bắc Hiền đi bên cạnh cậu ta, sắc mặt rất khó coi.

Nhìn thấy cảnh này, Lăng Hàm không nén được suy nghĩ, đúng là tình yêu đích thực mà!

Chẳng bao lâu sau, hai người đã bước tới sảnh dưới tầng. Ánh mắt Y Tụ đảo quanh sảnh lớn trong chốc lát, khi lướt tới Lăng Hàm, trong mắt cậu ta bỗng bốc lên một ngọn lửa. Cậu ta rảo bước thật nhanh xông tới trước mặt Lăng Hàm, giờ bàn tay lên định giáng xuống.

“Cậu làm gì đấy?” Lục Tư Nguyên đứng bên cạnh Lăng Hàm, dễ dàng tóm được bàn tay của Y Tụ.

Lăng Hàm vẫn luôn bất động, thực ra cậu rất hy vọng Y Tụ có thể đánh mình thật, như thế đủ cho người khác thấy Y Tụ rất cuộc là người như thế nào.

Y Tụ tức giận đến phát cuồng: “Đừng cản tôi, tôi phải đánh

chết thẳng khôn nạn này!”

Nghe thấy câu nói như kẻ điên của cậu ta, đám đông một lần nữa rộ lên.

“Là nó, tất cả đều do nó dựng lên!” Y Tự làm sao chịu nổi ánh mắt lên án của mọi người, cậu ta gào thét như điên: “Tôi bị oan, tôi bị người ta hãm hại. Chính nó, chính là Lăng Hàm hại tôi! Tôi hôn mê, nó đưa tôi tới giường của Mã Bằng Ba, tôi không làm gì bậy bạ với Mã Bằng Ba hết!”

Lục Tư Nguyên tỉnh bơ, anh lên tiếng: “Nhưng mà, Lăng Hàm ở sảnh lớn.”

Âu Dĩnh đứng bên cạnh cũng hòa theo: “Không sai, Lăng Hàm vẫn luôn ở sảnh, cậu ấy ở cùng tôi, cậu không thể đổ oan cho cậu ấy được.”

Hai người nói xong, không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau.

Chương 124: Chết vẫn

Lăng Hàm rất cảm động, cậu không ngờ Âu Dĩnh dám làm nhân chứng giả cho mình trước mặt mọi người, càng không ngờ Lục Tư Nguyên lại giúp mình thêm lần nữa.

Bất kể là Lục Tư Nguyên hay Âu Dĩnh, lời họ nói ra đều rất có trọng lượng, đám đông lập tức tin rằng Lăng Hàm bị đổ oan, nên ánh mắt họ hướng về Y Tự lộ vẻ khinh bỉ.

Y Tự sửng sốt, nhìn Lục Tư Nguyên rồi nhìn Âu Dĩnh, sau đó đột ngột hét âm lên: “Các người là đồng bọn, các người cấu kết với nhau, có phải các người muốn hại tôi không? Có phải các người bắt tay với nhau để hại tôi không!”

Sự kiện vừa phải trải qua đã tặng cho cậu ta một đòn công kích nặng nề, Y Tự không khống chế được cảm xúc, cứ thế mà bùng nổ, gào thét âm ỉ, không sót lại một chút nho nhã nào.

Lời cậu ta nói ra quá chủ quan, đa phần là chỉ trích và nguyên rủa không ngừng, khiến đám đông vừa kinh ngạc, vừa không nhìn được mà lắc đầu.

Cậu ta càng nói như thế lại càng chẳng có ai tin. Ý tứ châm chọc trên mặt đám đông càng lúc càng rõ rệt, ánh mắt họ nhìn cậu ta càng lúc càng giống như nhìn một tên thần kinh, như nhìn thứ rác rưởi cặn bã.

Đây là trạng thái bị cô lập hoàn toàn mà người ta vẫn nói.

Lăng Hàm không nói năng gì, chỉ yên lặng đứng đó, cậu đã trở thành người thắng cuộc. Cậu lặng lẽ quan sát tất cả, cho đến khi Chu Bắc Hiền không chịu nổi tiếng gào thét của Y Tự nữa mà bước tới cưỡng ép lôi cậu đi, trò hề náo nhiệt của tối nay mới kết thúc.

Bữa tiệc kết thúc trong những lời buồn chuyện của đám đông, tối đó, một tin tức nặng ký tràn ngập trên mạng – nghệ sĩ nam mới nổi Y Tự ngoại tình cùng đạo diễn nổi tiếng Mã Bằng Ba

bị bắt gian!

Nghệ sĩ ngoại tình vốn đã khiến người ta xôn xao bàn tán, mà cả hai kẻ ngoại tình đều là nam càng khiến người ta mở rộng tầm mắt, đề tài này nóng đến mức không cần bàn cãi.

Đến ngày hôm sau, tuyệt đại đa số các đơn vị truyền thông đều đưa tin về sự việc lần này, mà trên mạng còn lan truyền video bắt gian tại giường. Vợ của Mã Bằng Ba chuẩn bị rất đầy đủ, video được quay sắc nét, ghi lại đầy đủ dáng vẻ lố lố xấu xí của Mã Bằng Ba và Y Tự, mặt mũi không chệch đi đâu được, nét như Sony, khiến người ta không thể nhận nhầm thành người khác.

Lăng Hàm nghe nói cả đêm qua Chu Bắc Hiền không ngủ, bàn luận đối sách với phòng truyền thông của GMG, đồng thời yêu cầu bên truyền thông dè chuyện này xuống, không được đưa tin. Công tác truyền thông của GMG trước nay khá tốt, mà ảnh hưởng của GMG quá lớn, một khi họ đã đánh tiếng, nhiều khi truyền thông không dám không theo. Tiếc rằng truyền thông không có cách nào trong chuyện này.

Thứ nhất, khi ấy chuyện này quá âm ỉ, ngoài bên truyền thông ra, người bình thường cũng âm thầm quay video, chụp ảnh rồi đăng ảnh và viết bài trên mạng, tốc độ truyền tin cực nhanh; thứ hai, số lượng đơn vị truyền thông biết chuyện quá nhiều, kiểu gì cũng có người muốn xé chuyện cho to ra, cho nên không thể nào dè xuống được. Đến ngày hôm sau, các đầu báo lớn đều là chuyện của Y Tự và Mã Bằng Ba, hình ảnh ngập tràn.

Lần này GMG thực sự bất lực.

Vợ và con gái của Mã Bằng Ba cùng nhau lên chương trình truyền hình kêu ca khóc lóc, viết một bức “tâm thư” mấy nghìn chữ trên Weibo, liệt kê đầy đủ những chuyện ác mà Mã Bằng Ba đã làm trong hai mươi năm qua, những người mà Mã Bằng Ba từng “chăm mút”, ngôn từ trau chuốt, văn vẻ mạch lạc, khiến người ta hiểu rõ hơn Mã Bằng Ba ngoài đời là phường cặn bã đến mức nào.

Sau khi được đăng tải, bức “tâm thư” này nhanh chóng lan

truyền, được vô số người chia sẻ. Mã Bằng Ba trở thành tên đàn ông rác rưởi bị bao nhiêu người đòi đánh, những nghệ sĩ lúc trước từng bị Mã Bằng Ba chòng ghẹo cũng đứng ra bày tỏ quan điểm và chỉ trích lão. Mã Bằng Ba bỗng chốc biến thành con chuột qua đường, căn bản không dám lộ mặt ra khỏi cửa.

Vợ của Mã Bằng Ba nộp đơn ly dị lên tòa án, Mã Bằng Ba bị đánh cho sứt đầu mẻ trán, chắc chẳng ai dám cho lão quay phim, cũng không có diễn viên nào dám hợp tác cùng lão nữa. Sự nghiệp của lão coi như đến đây là hết, quay về với cái máng lợn cũ.

Mà Y Tự cũng không khá khẩm hơn, cậu ta trốn trong nhà không dám gặp mặt ai. Tối hôm đó cậu ta được Chu Bắc Hiền đón đi rồi từ ấy chẳng bao giờ xuất hiện nữa. Người của phòng truyền thông cũng muốn giúp cậu ta giải thích là bị hàm oan, tiếc rằng nhân chứng vật chứng quá đầy đủ, ảnh chụp và video nét ngời ngời như mặt trời ban trưa, mặt mũi của cậu ta căn bản chẳng giấu được.

Đoàn làm phim “Vô Huyền” cũng khổ tâm lắm, vốn dĩ bộ phim phát sóng rất yên lành, còn mở cả tiệc mừng công, ai ngờ “nhờ” Y Tự mà được réo lên trang nhất. Nhà đầu tư cho bộ phim cũng không biết nên cười hay mếu, dù sao thì ngay từ khi bắt đầu quay, mọi chuyện đã xoay như chong chóng, diễn viên đổi hết người này đến người khác, khiến người ta kinh hồn bạt vía. Nhưng may mà đã phát sóng xong rồi, tỉ suất người xem cũng được khẳng định, hôm nay được hâm lại độ nóng cũng không tính là lỗi, chưa biết chừng còn kiếm thêm.

Nhưng sự nghiệp của Y Tự đã tan tành rồi, xảy ra chuyện thế này, hình tượng thiếu niên đẹp người đẹp nét phơi phới thanh xuân của cậu ta đã bị hủy hoại hoàn toàn, biến thành một đồng chí đồng tính vừa ngoại tình vừa “đói bụng ăn quàng”, người người khinh bỉ.

Mọi chuyện dần dần nằm ngoài tầm kiểm soát, búa rìu dư luận càng lúc càng mạnh mẽ, rất nhiều người hô hào “Y Tự cút khỏi giới giải trí.” Biển quảng cáo của Y Tự lần lượt bị gỡ xuống, video quảng cáo không dám phát sóng thêm, một khi quảng cáo của cậu ta được phát sóng, sản phẩm mà cậu ta quảng cáo sẽ bị cư dân mạng tẩy chay hàng loạt, lượng tiêu thụ giảm mạnh, danh tiếng cũng giảm sút theo. Các nhãn hàng sợ đến mức vội vàng gỡ hết quảng cáo có mặt Y Tự, đồng thời

phần nộ bắt đền GMG.

Lăng Hàm còn nghe nói, lúc ở nhà, Chu Bắc Hiền bị chủ tịch hội đồng quản trị mắng cho một trận tơi bời hoa lá, nhân sự của GMG cũng biến động theo. Lăng Hàm nghĩ, trong đó chắc chắn có công lao của Chu Thành.

Công việc của Chu Bắc Hiền bị tạm dừng, kế hoạch đang tiến hành trong tay hắn bị đình chỉ, ngược lại, kế hoạch bồi dưỡng của Chu Thành được đẩy nhanh tiến độ.

Tất cả bắt đầu biến động bất ngờ.

Đến ngày thứ năm, Lăng Hàm cuối cùng cũng nhận được điện thoại từ Chu Bắc Hiền, Chu Bắc Hiền hẹn cậu đến văn phòng để trao đổi.

Lăng Hàm bình tĩnh qua đó, bởi vì cậu biết sớm muộn gì cũng có ngày này. Chu Bắc Hiền không phải tên ngốc, chắc chắn hắn sẽ nhanh chóng làm rõ được tiền căn hậu quả, biết cậu là kẻ đầu têu đứng sau, dù sao cậu cũng từng tìm nhân viên phục vụ để theo dõi Y Tự, Chu Bắc Hiền sẽ tra ra nhanh thôi.

Sau đó Chu Bắc Hiền rơi vào vòng xoáy tranh đấu trong nội bộ công ty, bận đến sứt đầu mẻ trán, không có hơi đâu mà tìm cậu tính sổ, nhưng bây giờ hắn bại rồi, bị cách chức tạm thời, tất nhiên sẽ có rất nhiều thời gian tìm cậu “nói chuyện”.

Lăng Hàm đã có chuẩn bị từ trước, không hề sợ hãi kiểm

chuyện, dù sao chuyện này cũng không phải do cậu sai.

Khi cậu đến văn phòng, cánh cửa đang mở tung, Chu Bắc Hiền chống hông đi đi lại lại trong phòng. Lần đầu tiên Lăng Hàm thấy hắn lo lắng bất an như thế. Chu Bắc Hiền không mặc áo vest, chỉ mặc sơ mi, cà vạt bị tháo tung ra, vắt vẻo trước ngực, không hề có hình tượng gọn gàng trang trọng như mọi ngày.

Con người Chu Bắc Hiền vô cùng chú ý tới chi tiết, rất cẩn trọng, rất tỉ mỉ, yêu cầu rất cao với bề ngoài của mình. Bây giờ trông hắn lồi thối lếch thếch, xem ra lần này hắn thực sự nóng ruột, hoàn toàn không còn chút bình tĩnh nào của ngày thường.

Thấy Lăng Hàm bước vào, Chu Bắc Hiền lập tức ngẩng đầu lên, hắn nhìn cậu bằng ánh mắt vô cùng phẫn nộ, nơi đáy mắt như có ngọn lửa cháy hùng hục, tựa như sắp phun ra để thiêu chết Lăng Hàm.

Chương 125: Thử vai

Lăng Hàm tỏ vẻ bình tĩnh: “Chu tổng, tìm tôi có việc gì không?”

Chu Bắc Hiền không muốn phí lời với cậu mà hỏi một câu phủ đầu luôn: “Có phải cậu làm không?”

Lăng Hàm giả ngốc: “Không biết Chu tổng đang nói gì vậy?”

Chu Bắc Hiền quát: “Cậu biết tôi đang nói cái gì. Tối hôm đó cậu là người gọi vợ của Mã Bằng Ba đến đúng không! Cũng là cậu đặt Y Tự lên giường của Mã Bằng Ba!”

Lăng Hàm nhướn mày: “Chu tổng, anh có chứng cứ gì không? Không có chứng cứ, đừng nói năng bừa bãi.”

Chu Bắc Hiền cười lạnh, chỉ vào mũi cậu và mắng: “Cậu cảm thấy tôi không có chứng cứ à? Nhân viên phục vụ đó đã nói ra tất cả sự thật, cậu có cãi láo nữa cũng vô dụng thôi. Cậu bảo người phục vụ đó theo dõi Y Tự, sau đó đẩy cậu ấy đến giường của Mã Bằng Ba.”

Lăng Hàm rất bình tĩnh: “Nếu anh đã biết toàn bộ sự thật, vậy cũng nên biết rằng, ban đầu họ muốn hãm hại tôi, không phải tôi muốn hại họ. Tôi chỉ dùng gậy ông đập lưng ông thôi, sao hả? Chỉ cho phép họ hại tôi chứ không cho phép tôi phản đòn à?”

Chu Bắc Hiền cười lạnh: “Cậu vẫn không vừa mắt với Y Tự nhỉ, chỉ một lòng muốn ‘chỉnh đốn’ cậu ấy thôi đúng không? Cậu và cậu ấy có mâu thuẫn, tất nhiên sẽ muốn cậu ấy chết.”

Lăng Hàm đáp: “Chu tổng quá lời rồi, tôi chưa từng nghĩ đến việc muốn cậu ta chết.”

Chu Bắc Hiền hỏi lại với vẻ không thể tin nổi: “Tại sao cậu hại cậu ấy như vậy? Rốt cuộc cậu ấy đã đắc tội gì với cậu?”

Lăng Hàm cười lạnh: “Ngay từ đầu tôi đã nói rồi, là họ muốn hại tôi trước, nếu như phản ứng của tôi không nhanh nhạy, hôm nay người bị nhà nhà đòi đánh là tôi. Nếu như người xảy ra chuyện là tôi, Chu tổng, anh có gọi cậu ta tới văn phòng để chất vấn để trách mắng thế này không? Anh có ra mặt vì tôi không? Anh có hao tâm tổn trí vì tôi không?”

Chu Bắc Hiền im lặng.

Lăng Hàm bước lên trước một bước, nhìn thẳng vào hắn: “Anh sẽ không làm vậy đâu, bởi vì cậu ta mới là tình yêu đích thực của anh, tôi chỉ là hàng thay thế thôi. Nếu như tôi xảy ra chuyện này, chắc chắn anh còn chẳng buồn hỏi han nữa cơ.”

Chu Bắc Hiền cuối cùng cũng thả lỏng hơn một chút, hắn nhìn chằm chằm vào Lăng Hàm: “Lẽ nào cậu đang ghen tị với cậu ấy, cậu hại cậu ấy là vì tôi?”

Lăng Hàm sửng sờ, Chu Bắc Hiền tưởng tượng hơi quá đà rồi đây! Lẽ nào hắn nghĩ cậu và Y Tự đang tranh đoạt tình nhân? Người này thích dát vàng lên mặt, thích coi mình là nhất quá rồi đây!

Cậu cười lạnh: “Chu tổng, đừng tự nghĩ mình quan trọng lắm. Tôi làm như vậy không phải vì anh, tôi và cậu ta có quá nhiều ân ân oán oán, xảy ra chuyện như thế này cũng chỉ có thể trách bản thân cậu ta thôi.”

“Cho nên cậu thừa nhận cậu làm à?”

Lăng Hàm nói: “Tôi nói rồi, ngay từ đầu họ đã muốn hại tôi, bỏ thêm thuốc ngủ vào rượu của tôi, nhưng bị tôi phát hiện, tôi đổi ly rượu, nếu là anh, lẽ nào anh có thể nuốt trôi cục tức này? Chu tổng, tôi không phải thánh để người khác chèn ép mà chỉ lặng lẽ nín nhịn. Lẽ nào trong lòng Chu tổng chỉ có phép cậu ta bắt nạt tôi, không cho phép tôi phản công?”

“Chu tổng, tôi thừa nhận do tôi làm, vậy thì bây giờ anh muốn trừng phạt tôi à?”

Chu Bắc Hiền lặng im. Hắn tìm Lăng Hàm tới chỉ để xác nhận chân tướng sự thật, nhưng xác nhận rồi, lại không biết nên làm

thế nào. Như Lăng Hàm nói, quả thực Y Tự và Mã Bằng Ba hứa nhau lên kế hoạch muốn hại Lăng Hàm, Lăng Hàm chỉ thuận nước đẩy thuyền, tặng một đòn đánh trả thôi.

Về mặt lý trí, Chu Bắc Hiền biết Lăng Hàm nói đúng, nhưng về mặt tình cảm vẫn khó lòng chấp nhận được.

Lăng Hàm nhìn chằm chằm vào mặt hắn, biết hắn đang nghĩ gì, người này luôn đặt lợi ích lên hàng đầu. Bây giờ hắn nổi giận như điên, trông qua thì giống như đang bắt bẻ thay cho Y Tự, thực chất chỉ vì tổn hại về lợi ích thôi.

Bởi vì hắn đã tốn quá nhiều tâm tư để bồi dưỡng Y Tự, kết quả Y Tự hủy hoại hết, sự nghiệp của hắn cũng tan thành mây khói theo.

“Cậu đi đi.” Sau cùng Chu Bắc Hiền chỉ nói vậy.

Lăng Hàm thản nhiên rời khỏi văn phòng của hắn, cậu biết, với tính cách có thù phải báo của Chu Bắc Hiền, chắc chắn những ngày tháng tới đây mình sẽ không dễ sống, nhưng cậu đã sớm dự tính đến ngày này rồi. Nếu như có thể cho đôi cậu nam nam kia sống khô sở, cậu có thể trả bất cứ giá nào.

Quả nhiên, ngày hôm sau, Lăng Hàm phát hiện ra hoạt động tuyên truyền của mình bị hủy bỏ, vốn dĩ cậu có một hoạt động quảng cáo và một chương trình tạp kỹ, không ngờ lại bị dừng hết toàn bộ. Lý do được báo với cậu là vì cậu và Y Tự ở chung một đoàn phim, hơn nữa hai người là bạn thân, vì ảnh hưởng tiêu cực từ Y Tự nên hoạt động của Lăng Hàm cũng sẽ tạm ngừng.

Khi nghe được lý do này, Lăng Hàm cười lạnh, rõ ràng Chu Bắc Hiền muốn dùng lý do này để khiến cậu buồn nôn.

Là bạn với Y Tự?

Không đi thì tôi, cậu cũng không ham hố gì mấy hoạt động ấy.

Hơn nữa đợt này cậu không được nghỉ ngơi nên rất muốn đi du lịch một chuyến cho thư giãn.

Nghĩ là làm ngay, Lăng Hàm chuẩn bị ra nước ngoài sống vài ngày thanh tịnh, thế mà chưa kịp đóng gói hành lý đã nhận

được điện thoại từ Tần Vĩnh. Tần Vĩnh nói có một nhân vật, mong cậu có thể đi thử vai.

Lăng Hàm vừa vui mừng vừa kinh ngạc, lần này cậu chẳng làm gì mà chuyện đã được giải quyết, đúng là hơi sai trái, sau đó cậu đột nhiên nhớ ra, mình đã đồng ý đề Tần Vĩnh làm quản lý rồi, anh ta giúp mình sắp xếp công việc cũng là tất nhiên thôi. Cậu biết Tần Vĩnh sẽ không lấy công việc ra đùa cợt, vì thế nhanh chóng đồng ý với anh ta.

“Bốn giờ chiều nay, ở văn phòng của Quất Tử Ảnh Thị.”

“Quất Tử Ảnh Thị?” Lăng Hàm do dự trong chốc lát, nghĩ kỹ lại, cảm thấy tên công ty này quen quen nhưng không nhớ được đã nghe thấy tên nó ở đâu, chắc không phải là công ty lớn.

“Đúng vậy, lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ cho cậu.” Tần Vĩnh nói xong rồi cúp máy.

Lăng Hàm cầm điện thoại ngẫm nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra Quất Tử Ảnh Thị là sao, đó là một trang web chuyên về video, chủ yếu phát triển theo hướng video, nghe nói là trang web mà Ứng Thiên mới xây dựng, giống như Bạch Ngân của trang Phong Mị, nhưng video đăng tải chuyên nghiệp và trẻ trung hơn.

Lăng Hàm lên mạng tra cứu, quả nhiên phát hiện ra điều này. Gạt bỏ suy nghĩ đi du lịch, cậu vào phòng tắm một cái rồi thu

dọn đồ đạc, đợi đến giờ rồi ra cửa.

Theo địa chỉ mà Tần Vĩnh đã gửi, Lăng Hàm đến một tòa nhà lớn, trên đó viết mấy chữ “Ứng Thiên Media”, nếu so sánh với tòa nhà của GMG thì mỗi bên một vẻ, nhưng đều lộng lẫy như nhau. Nếu như GMG theo phong cách hậu hiện đại rất lộng lẫy tráng lệ thì tòa nhà của Ứng Thiên nho nhã mà cổ điển, khá khiêm tốn chứ không có vẻ vênh váo quá mức.

Lăng Hàm nghĩ: Quát Tử chắc hẳn nằm trong tòa nhà này?

Lăng Hàm bước vào trong, đi thang máy tới tầng mười bảy. Sau khi thang máy mở ra, Lăng Hàm nhìn ngay thấy mấy chữ Quát Tử Ảnh Thị được khắc trên tường.

Lăng Hàm biết đã đến điểm đích rồi.

Một cô gái trẻ trung xinh đẹp đứng ở quầy lễ tân của Quát Tử Ảnh Thị, trông rất có sức sống, thấy Lăng Hàm, cô nàng nở nụ cười rất tươi.

“Chào anh!”

Lăng Hàm tháo kính đen. Cô gái kia lập tức lộ vẻ mừng vui: “Lăng Hàm, anh là Lăng Hàm à! Em thích anh lắm đó! Cuối cùng anh cũng đến rồi!”

Lần đầu tiên Lăng Hàm gặp được fan hâm mộ nhiệt tình như vậy, cậu sờ mũi, có vẻ ngượng ngùng. Kiếp trước cậu được fan theo đuổi và tung hô thành quen rồi, kiếp này lần đầu tiên được đón tiếp nồng hậu như thế.

“Tôi đến để thử vai.”

Chương 126: Cùng sân khấu

“Biết chứ, ông chủ đặc biệt căn dặn trước, tôi chờ anh từ lâu rồi.” Cô gái kia vui vẻ nói: “Lão tổng đã nói với tôi rồi cho nên tôi đặc biệt tới đây trước, chỉ để gặp được cậu thôi đấy!”

Lăng Hàm không biết nên nói gì cho phải, không thể làm gì khác hơn là cười, nói: “Cảm ơn.”

Cô gái kia cười hi hi rồi dẫn cậu tới một phòng làm việc cách đó không xa, cô nói: “Là ở đây.”

Lăng Hàm nói lời cảm ơn lần nữa, cô gái kia mỉm cười gật đầu rồi đột nhiên lấy một quyển sổ ra, sau đó chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, nói: “Anh có thể ký tên cho tôi không?”

Lăng Hàm đương nhiên không thể chối từ.

Xoèn xoẹt ký tên xong xuôi, cô gái kia cầm lấy chữ ký rồi sung sướng rời đi.

Chờ cô gái kia đi rồi, Lăng Hàm gõ cửa, người bên trong nói vọng ra: “Vào đi.”

Lăng Hàm bước vào, nhìn trang trí bên trong căn phòng cậu thầm nghĩ Quát Tử Ảnh Thị đúng là một công ty trẻ và rất hiện đại, quy mô tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ. Phòng làm việc không rộng rãi sáng sủa, đồ trang trí cũng không tinh tế như GMG, khắp nơi chất đống đủ loại tài liệu, thoạt nhìn lộn xộn nhưng lại đem đến cảm giác phần chấn.

Bên trong có hai người đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện.

“Hi!” Lăng Hàm đi vào, một trong hai người đó ngẩng đầu lên chào hỏi cậu, người đàn ông kia để tóc dài tới ngang vai, trên môi có một hàng ria mép ngắn ngủn, cười lên có cảm giác rất phóng khoáng.

Lăng Hàm cũng vội vàng nói xin chào.

Một người còn lại là người quen của Lăng Hàm - Lục Tư Nguyên.

Thấy Lục Tư Nguyên ở đây khiến Lăng Hàm có chút kinh ngạc, không hiểu tại sao anh lại có mặt ở chỗ này, Lục Tư Nguyên gật đầu với cậu, Lăng Hàm cũng vội trả lễ.

“Chỗ này nhỏ, cứ ngồi tự nhiên.” Người đàn ông xa lạ kia nói: “Tôi tên là Lục Nham, cậu cứ gọi anh Nham là được rồi.”

Lục Nham?

Lăng Hàm tròn tròn hai mắt, đây chính là vị đạo diễn rất nổi tiếng dạo gần đây? Là Lục Nham quay tác phẩm đầu tiên đã trở thành ngựa đen phòng vé, cả danh tiếng lẫn doanh thu đều không tầm thường sao?

Lục Tư Nguyên nói: “Đạo diễn lần này là Lục Nham, sắp tới anh ấy đang chuẩn bị quay một bộ phim, hôm nay cậu tới đây để chọn vai nam thứ.”

Lăng Hàm kinh hãi, Tần Vĩnh không hề nói cho cậu biết rằng cậu sẽ quay phim điện ảnh, hơn nữa lại còn là vai nam thứ, tin tức này cứ như miếng bánh từ trên trời rơi xuống, khiến cậu ngất xỉu.

“Tôi là nam chính.” Lục Tư Nguyên tiếp tục thả bom hạng nặng.

Lăng Hàm sững sốt, cậu với Lục Tư Nguyên hợp tác quay phim sao?

Nếu như là sự thật thì đây chính là cơ hội hợp tác thứ hai từ sau MV lần trước.

Lăng Hàm ôm tâm tình kích động một cách khó hiểu ấy ngồi xuống ghế băng cạnh bàn trà, ba người họ bắt đầu thảo luận như ba người bạn, bầu không khí cực kỳ ung dung thoải mái, không hề giống một buổi thử vai mà giống một buổi tiệc trà.

Không lâu sau, Lục Nham đưa kịch bản đã được in ra cho

Lăng Hàm, cậu lật qua thì thấy trên bìa có hai chữ “Hạ Thiên”.

Lăng Hàm nhanh chóng đọc qua kịch bản để biết được nội dung chính. Bộ phim lần này là một bộ phim nghệ thuật, kể về một câu chuyện của hai anh em. Hai anh em có xuất thân hàn hân, người anh nỗ lực tiến lên trong cuộc sống còn em trai lại là một đứa ngốc, cha mẹ bệnh nặng. Vì gia đình, người anh phải bỏ học đi làm công từ sớm, một mình nuôi bốn miệng ăn nên áp lực rất lớn, ba mươi ba tuổi vẫn không dám quen bạn gái. Sau đó cha mẹ lần lượt qua đời, trước khi mất người mẹ có dặn người anh nhất định phải chăm sóc em trai, đừng vứt bỏ người em ấy. Người anh đứng trước giường nghiêm túc thề thốt, người mẹ già mới yên tâm nhắm mắt qua đời.

Người anh tiếp tục dẫn theo em trai đi làm công, sau đó anh ta yêu một nữ công nhân, cô gái kia cũng đồng ý gả cho người anh, thế nhưng cha mẹ dang dở nhất quyết không đồng ý, họ cho rằng gánh nặng của gia đình dang dở quá lớn, sẽ liên lụy đến con gái mình. Cuối cùng dưới sự nỗ lực của cả hai người, nhà gái cũng đồng ý với điều kiện... bỏ cậu em trai đi.

Vốn dĩ người anh cũng không cam tâm tình nguyện chăm sóc cho em trai của mình lại thêm việc người yêu đau khổ cầu xin, cuối cùng người anh dao động, bắt đầu tìm cách bỏ rơi em trai mình.

Nhưng dù bỏ rơi biết bao nhiêu lần thì người em trai vẫn có thể tìm được đường trở về.

Đến cuối phim, người anh quyết tâm chăm sóc người em trai, từ bỏ cơ hội kết hôn cùng với cô gái kia.

Kịch bản này được cải biên từ một câu chuyện có thật, Lăng Hàm cảm thấy tâm trạng của cậu lúc này rất nặng nề, cậu tưởng rằng chuyện của mình đã đủ thảm lắm rồi, nhưng câu chuyện của nhân vật này còn bi thảm hơn, trên đời còn rất nhiều người đang sống trong những hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng.

“Đọc xong rồi sao?” Lục Nham hỏi.

Lăng Hàm gật đầu, thật ra cậu khá tò mò về quan hệ của Lục Nham với Lục Tư Nguyên, cả hai người này đều họ Lục, liệu có phải là trùng hợp hay không?

Nhưng trong trường hợp này mà hỏi như vậy thì cũng không thích hợp lắm.

Lục Tư Nguyên nói: “Tôi đóng vai người anh, cậu là em trai.”

Lăng Hàm vực dậy tinh thần: “Tôi đóng vai em trai á?”

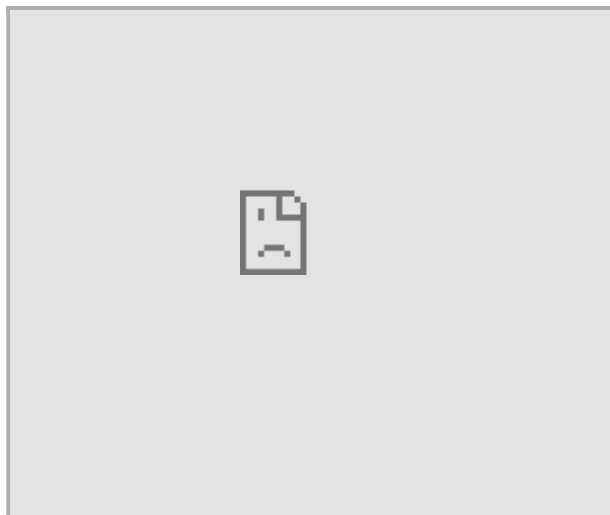
“Đúng vậy.” Lục Nham nói: “Tư Nguyên nói cậu có rất có năng lực, nhưng tôi vẫn muốn xem xét khả năng của cậu.”

Diễn vai một nhân vật ngốc nghếch không hề dễ, khán giả chưa từng thấy kẻ ngốc thật sự thì diễn thế nào cũng được, thế nhưng người đã gặp kẻ ngốc thật thì sẽ nhìn ra được sự thiếu chân thực trong đó.

Trước đây Lăng Hàm từng diễn vai một kẻ ngốc cho nên cậu có chút lòng tin với lần này.

Cậu nói: “Có cần tôi diễn một đoạn ngay bây giờ không?”

Lục Tư Nguyên nói: “Đương nhiên, cậu đến đây để đạo diễn xem xét diễn xuất của cậu mà, hy vọng cậu không khiến chúng tôi thất vọng.”

Lăng Hàm bị lời nói của Lục Tư Nguyên khơi lên lòng háo thắng: “Tôi sẽ diễn thật tốt.”

Sau đó cậu đứng lên đi lại trong phòng: “Hai người muốn tôi

diễn cái gì?”

Trong đôi mắt đẹp của Lục Tư Nguyên lộ ra ý cười, anh trầm giọng nói: “Cậu là một kẻ ngốc, tôi là anh trai của cậu, bây giờ cậu cứ diễn một đoạn bất kì thể hiện kẻ ngốc không muốn xa rời người anh trai của mình đi.”

Nghe xong yêu cầu, Lăng Hàm nhắm mắt lại suy tư một hồi sau đó nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình. Khi cậu mở mắt ra, cơ mặt xuất hiện sự thay đổi nhỏ bé đến mức mắt thường không thể thấy, trông vô cùng ngờ nghệch, chuyển động của đôi mắt cũng dần dần trở nên cứng nhắc.

“Anh ơi... anh ơi...” Lăng Hàm chậm chạp di chuyển tới bên cạnh Lục Tư Nguyên.

Tư thế đi lại của Lăng Hàm lúc này giống như một đứa nhỏ đáng yêu nhưng có chút chậm chạp, đi được nửa đường dường như cậu vấp phải cái gì đó mà hơi lảo đảo, sau đó ngã nện mông xuống đất, bắt đầu gào khóc, khóc một hồi cậu lau lau nước mắt, tự đứng lên.

“Anh ơi... anh...”

Không chỉ Lục Nham mà ngay cả Lục Tư Nguyên cũng lộ vẻ giật mình.

Quá giống!

Thật sự quá giống!

Bộ dạng của Lăng Hàm như thế này mà đi ra ngoài nói cậu không bị thiếu năng sợ rằng không ai tin.

Lăng Hàm loạn chà loạn choạng đi tới bên cạnh Lục Tư Nguyên, cậu cười khúc khích nhìn anh rồi gọi: “Anh ơi.”

Chẳng hiểu sao khi Lục Tư Nguyên nhìn thấy nụ cười ấy, trái tim của anh khẽ run lên, trong khoảng khắc thoáng qua, một cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời được sinh ra, đột nhiên anh rất muốn xoa đầu cậu, nói cho cậu biết cậu không cần phải sợ, không cần khổ sở, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh cậu.

Lục Tư Nguyên nhanh chóng không chế cảm giác khác thường

này, nói: “Đi ra!”

Người em trai không hề biết trong lòng người anh trai đã cực kì chán ghét mình, vẫn cười ngốc nghếch nhích tới gần: “Anh ơi.”

Bàn tay của cậu chạm vào bả vai của Lục Tư Nguyên, trong lòng Lục Tư Nguyên nổi lên từng cơn sóng lẫn lẫn.

“Anh ơi, em thích... thích anh.” Lăng Hàm nói lúng búng:
“Anh ơi, đừng giận.”

Lục Tư Nguyên thở dài, vươn tay ôm lấy cậu rồi nhẹ nhàng vỗ lên lưng Lăng Hàm. Cái ôm đột ngột khiến Lăng Hàm ngẩn ra, lồng ngực của Lục Tư Nguyên rất ấm áp lại vững chãi khiến người ta cảm thấy người này rất đáng tin.

“Cực kì tốt!” Lúc này Lục Nham đột nhiên vỗ tay một cái đầy kích động.

Chương 127: Trở mặt

Tiếng nói của Lục Nham chắt đứt sự tương tác giữa hai người, họ lùi ra. Lăng Hàm thu lại trạng thái của mình, nhìn Lục Tư Nguyên bằng một ánh mắt khác rồi nói với Lục Nham: “Thế nào?”

Lục Nham chỉ vào cậu: “Đúng là cảm giác mà tôi muốn, chính là cậu!”

Sau đó anh ta quay sang nói với Lục Tư Nguyên: “Mắt nhìn người của cậu chưa bao giờ sai cả, tôi biết cậu ta diễn tốt nhưng không ngờ sẽ tốt đến như vậy! Hai người còn rất ăn ý, bầu không khí cực kì tuyệt vời!”

Bầu không khí?

Lăng Hàm vô cùng kinh ngạc, trên mặt Lục Tư Nguyên thoáng lộ vẻ xấu hổ rồi nhanh chóng biến mất.

Lục Nham không chú ý đến sự khác thường của hai người, anh ta vẫn kích động đi loanh quanh, nói: “Hai người vốn là bạn tốt, là quan hệ có khả năng thể hiện rõ nhất cảm giác ghét bỏ nhưng vẫn không muốn rời xa này rồi.”

Lời này khiến cả Lục Tư Nguyên lẫn Lăng Hàm đều câm nín.

Lục Nham tiếp tục nói với Lăng Hàm: “Vai nam thứ của bộ phim này quyết định chọn cậu! Trong tuần tới sẽ bấm máy, cậu chuẩn bị sẵn sàng đi!”

Lăng Hàm bị bánh tưng từ trên trời rơi xuống đập cho choáng váng, lẽ nào cậu chỉ đến một lát như vậy mà đã được chọn rồi sao? Gần đây cậu gặp vận may gì vậy, cảm giác như có rất nhiều chuyện chuyên ngẫu thành an, hơn nữa cũng gặp rất nhiều may mắn.

“Cứ thế chọn tôi luôn á?” Cậu hỏi lại lần nữa.

“Đương nhiên.” Lục Nham nói, sau đó liếc mắt nhìn Lục Tư Nguyên, nói một câu đầy ẩn ý: “Lục Tư Nguyên cảm thấy cậu rất tốt, vẫn luôn đề cử cậu với tôi đó.”

Lời này quá đột ngột khiến Lăng Hàm không hiểu ý tứ của Lục Nham nhưng cậu phản ứng rất nhanh, vội vàng quay đầu nói với Lục Tư Nguyên: “Cảm ơn anh.”

Lục Tư Nguyên gật đầu, trong đôi mắt đen nhánh ánh lên một tia sáng.

Sau khi từ Quất Tử Ảnh Thị trở về, còn chưa về đến nhà, cậu đã nhận được điện thoại của Tưởng Nghị gọi đến.

Đã lâu lắm rồi hai người không liên lạc với nhau, từ sau khi quay xong bộ phim truyền hình kia, Lăng Hàm liên tục dính phải scandal, dần dần cũng có tiếng tăm nên công việc cứ ứ ứ kéo đến, chiếm hết khoảng thời gian cá nhân của cậu.

Nhiều khi cậu mệt mỏi đến rạng sáng một, hai giờ mới ngủ, cơ hội liên lạc với Tưởng Nghị và Âu Dĩnh đã ít lại càng ít. Thật tình cậu rất nhớ hai người kia, rất muốn tìm cơ hội hẹn bọn họ đi ăn cơm uống rượu, xúc tiến tình cảm, đáng tiếc vẫn không có cơ hội.

Nhận được điện thoại của Tưởng Nghị, Lăng Hàm lập tức vực dậy tinh thần, vừa ngạc nhiên vừa phấn khởi nói: “Tưởng Nghị!”

“Lâu lắm không gọi điện thoại rồi.” Tưởng Nghị ở đầu bên kia cười nói: “Mắt nhìn người của tôi quả nhiên không sai, gần đây cậu nổi tiếng quá đi, có khi sau này còn nổi tiếng hơn cả tôi ấy chứ, chưa biết chừng sẽ trở thành Bạch Tử Sách thứ hai luôn mất.”

Lăng Hàm hơi xúc động, trước kia cậu nghèo rớt mùng tơi cần người khác tiếp tế, không ngờ Tưởng Nghị lại coi trọng cậu đến như vậy, đối với lời nói chân thành của Tưởng Nghị cậu chỉ có thể nói: “Cảm ơn cậu đã khích lệ.”

“Khích lệ gì đâu, tôi đã từng thấy ánh mắt của cậu, ánh mắt ấy tôi từng thấy từ một người khác, đó chính là Bạch Tử Sách!”

Người có ánh mắt như vậy sau này chắc chắn tiền đồ vô hạn.”
Tưởng Nghị nói một cách sùng bái.

Lăng Hàm nghe Tưởng Nghị khen mình như vậy chỉ cảm thấy cảm xúc trăm mối ngón ngang.

Nhưng Tưởng Nghị lập tức nói thêm: “Tôi thì không được, trước đây lúc anh Bạch dẫn dắt tôi cũng chẳng có gì tiến bộ! Sau khi anh Bạch mất, chẳng còn ai chăm sóc tôi như vậy nữa, bây giờ tôi vẫn chẳng tiếng tăm gì như trước, vẫn lẫn lộn ở tầng chót này, tuổi tác của tôi cũng lớn rồi, tiếp tục hai năm nữa mà tôi còn không nổi tiếng thì tôi già thật rồi! Có đôi khi tôi nghĩ liệu tôi cứ kiên trì như vậy thì có ý nghĩa gì không, chẳng thà đổi một nghề khác.”

Tưởng Nghị luôn là một người ảm áp lạc quan, tích cực hướng về phía trước, đây là lần đầu tiên Lăng Hàm nghe cậu ta nói những lời ỉu rĩ như vậy, cậu kinh ngạc đồng thời cũng có chút đau lòng nên an ủi: “Đừng tự coi nhẹ chính mình như thế, cậu tốt lắm, cũng rất nỗ lực, chẳng qua là kém may mắn một chút thôi! Nếu như cậu may mắn thì có khi đã nổi tiếng khắp trời nam đất bắc rồi.”

Tưởng Nghị cười rộ lên: “May mắn cũng là một loại năng lực đó, tôi không được may mắn chứng tỏ ông trời không muốn cho tôi ăn chén cơm này rồi.”

Lăng Hàm muốn nói chút gì đó để xoa dịu Tưởng Nghị nhưng cậu ta đã đổi trọng tâm câu chuyện: “Không nói cái này nữa, sao tự dưng tôi lại nói mấy câu chán đời vậy nhỉ? Tôi nghe nói trong công ty có người chen ép không muốn cho cậu nhận quảng cáo, có thật như vậy không?”

Lăng Hàm không muốn để Tưởng Nghị phải lo lắng: “Không có chuyện đó đâu, tôi vẫn ổn mà.”

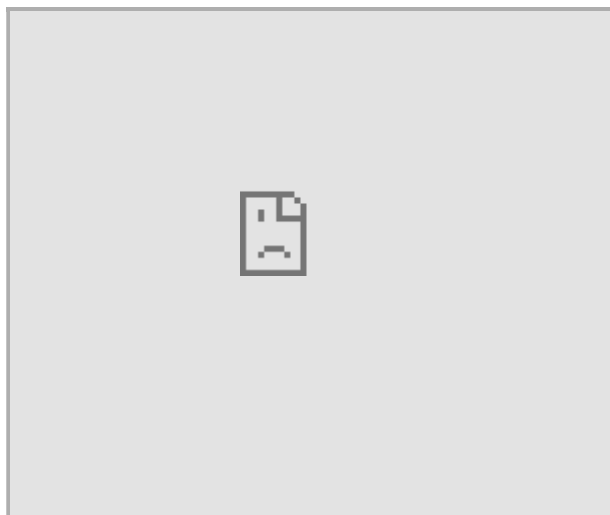
“Có phải cậu đắc tội với ai không?” Tưởng Nghị thử hỏi dò.

Lăng Hàm biết giấy không thể gói được lửa, sớm muộn gì Tưởng Nghị cũng sẽ biết chân tướng của chuyện này nên cậu kể lại chuyện Mã Bằng Ba ngoại tình lần trước cho Tưởng Nghị.

Tưởng Nghị nghe đến trợn mắt há mồm, không dám tin:

“Chuyện này là cậu làm thật á?”

“Là bọn họ gây sự với tôi trước, tôi chỉ gây ông đập lưng ông thôi.” Lăng Hàm nói.

Bên kia im lặng một hồi rồi nói: “Được lắm, nếu như bọn họ không có ý đồ xấu xa thì sẽ không rơi vào kết cục như vậy, tất cả đều do bọn họ tự tìm lấy.”

Sau đó cậu ta còn nói thêm: “Tôi chỉ muốn hỏi xem có phải Chu Bắc Hiền lại muốn đối phó với cậu hay không thôi, hôm qua tôi nghe có người bàn tán không ngờ lại là thật.”

Lăng Hàm: “Không cần lo lắng đâu, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn.”

Tưởng Nghị cười rộ lên: “Tất nhiên là tôi tin tưởng cậu rồi, rất nhiều lần tôi nghĩ cậu tới đường cùng rồi nhưng không ngờ đều có thể chuyển nguy thành an, lần này nhất định cậu có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Lăng Hàm nở nụ cười: “Cảm ơn nha!”

Tưởng Nghị cúp máy, Lăng Hàm bắt đầu suy tư, ngay cả Tưởng Nghị cũng nghe được tin cậu bị từ chối nhận quảng cáo, là ai nói cho cậu ta biết? Chẳng lẽ tin tức này đã được truyền ra trong công ty rồi sao?

Chuyện nghệ sĩ trong công ty đặc tội với người ta rồi bị chôn

vui đã xảy ra quá nhiều, thế nhưng tất cả đều được giữ bí mật, mọi người không dám thảo luận vấn đề này mà giờ tin cậu bị từ chối quay quảng cáo ngay đến người không liên quan cũng nói ra nói vào, liệu có phải người khác cũng biết đến thủ đoạn của Chu Bắc Hiền rồi không?

Lăng Hàm ôm mỗi hoài nghi này về nhà, rất nhanh cậu có được đáp án.

Bởi vì Chu Bắc Hiền đã gọi điện cho cậu.

“Quan hệ của cậu với Chu Thành là như thế nào?” Đây là câu nói đầu tiên của Chu Bắc Hiền khi cậu vừa nhận cuộc gọi, giọng điệu vô cùng lạnh lùng.

Lăng Hàm hơi sửng sốt, âm thầm giật mình: “Anh có ý gì?”

Chu Bắc Hiền cười lạnh, nói: “Cậu là tình nhân của anh ta, anh ta là kim chủ của cậu, hai người đã có quan hệ từ lâu rồi đúng không! Uổng công tôi còn coi cậu như bảo bối mà theo đuổi, các người ngầm câu kết hãm hại tôi! Lăng Hàm, hiện giờ coi như tôi biết cậu rồi, tôi nhận, nhưng từ nay về sau giữa chúng ta không còn tình tình ái ái gì nữa hết, chúng ta chỉ là kẻ thù!”

Đầu óc Lăng Hàm chấn động, cơ bắp toàn thân cứng lại, trong đầu cậu chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Sao Chu Bắc Hiền lại biết quan hệ của cậu với Chu Thành? Lẽ nào chuyện đó đã bại lộ? Chuyện này có bao nhiêu người biết? Lục Tư Nguyên có biết hay không?

“Tôi vẫn luôn nghĩ vì sao cậu lại đối xử với tôi ôn hòa như vậy, không ngờ cậu đã sớm ăn cây táo rào cây sung, câu kết với người khác! Các người nhân cơ hội này muốn hất cẳng tôi đúng không? Còn nói cái gì mà Y Tự ra tay trước, rõ ràng đó là cái bẫy do các người bố trí ngay từ đầu!”

Chu Bắc Hiền không ngừng chỉ trích Lăng Hàm, hiển nhiên hắn đã bị chọc tức, cảm giác như mình bị người ta đùa giỡn một trận nhưng vấn đề quan trọng nhất là sau thất bại lần này, quyền thế cùng chức vị của hắn đều bị giảm xuống rất nhiều. Kết quả này đối với một kẻ luôn kiêu ngạo như Chu Bắc Hiền mà nói chính là một chuyện khó có thể chịu được.

Chương 128: Hoa tươi

Lăng Hàm bình tĩnh, nói: “Tôi không biết anh đang nói gì, là do anh tự suy diễn mà thôi, nếu như anh muốn đổ oan cho tôi thì xin lấy chứng cứ ra được không? Đừng có há mồm nói bậy như vậy.”

“Cậu đừng cho là tôi không biết, nếu như các người không cầu kết với nhau thì vì sao đầu đầu anh ta cũng bảo vệ cậu? Thậm chí hôm qua anh ta còn to tiếng với tôi ngay trước mặt ban giám đốc vì cậu, đem toàn bộ quảng cáo đều chuyển cho cậu!”

Lăng Hàm ngẩn ra, ý của Chu Bắc Hiền tức là hắn đã định chôn vùi cậu nhưng lại bị Chu Thành ngăn cản sao?

“Tôi đã điều tra rồi, các người đã ở cùng nhau từ lâu rồi, căn nhà lúc đó cậu thuê với chiếc xe cậu lái đều do Chu Thành mua cho cậu.”

Nghe như vậy Lăng Hàm hoàn toàn không còn lời nào để nói, xem ra Chu Bắc Hiền đã điều tra mọi chuyện từ đầu đến cuối. Chỉ khác một chỗ là cậu hoàn toàn không có ý lợi dụng Y Tự để bài bố bầy rập hãm hại cậu ta. Thế nhưng hiện giờ cậu có giải thích thế nào cũng không thể giải thích rõ ràng được vì trong lòng Chu Bắc Hiền đã nhận định cậu với Chu Thành cầu kết với nhau để hãm hại hắn.

Nhưng có cần phải giải thích không? Chu Bắc Hiền chẳng phải là người quan trọng gì, hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi!

“Anh đã nói xong chưa? Nói xong rồi thì tôi cúp máy đây.”

“Vậy là cậu thừa nhận cậu làm?”

Lăng Hàm nói một cách lạnh lùng: “Tôi nói mọi chuyện đều là do anh tự tưởng tượng ra thì chắc chắn anh sẽ không tin đúng không? Vậy thì tôi còn nói làm gì, tôi có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích! Tôi thấy thật kỳ lạ, nếu anh đã cho rằng tôi với Chu Thành cầu kết hãm hại anh thì sao lại còn gọi điện thoại

tôi nói cho tôi biết? Anh muốn biết cái gì?”

Dường như câu nói của Lăng Hàm đã hỏi khó Chu Bắc Hiền, hắn dừng một lúc lâu sau mới nói: “Tôi rất không cam tâm, chỉ muốn hỏi cậu xem...”

Thanh âm của Chu Bắc Hiền khàn khàn, nghe giống như cục đá ma sát trên mặt tường, kìm nén và bức bối: “... Tôi muốn hỏi cậu, rốt cuộc cậu có từng thích tôi không?”

Lăng Hàm hoàn toàn kinh ngạc, khó có thể tưởng tượng người như Chu Bắc Hiền mà đột nhiên hỏi một câu hỏi yếu ớt như vậy. Cái giọng điệu như kẻ thất bại trên tình trường đáng thương thế này thực sự khó có thể thốt ra từ miệng hắn.

Thế nhưng sự thực vẫn là sự thực, hắn đang hỏi cậu như vậy.

Lăng Hàm vẫn cho rằng Chu Bắc Hiền gặp dịp thì chơi, chẳng hề có tình cảm thật với cậu nhưng xét theo hành vi của hắn thì lẽ nào Chu Bắc Hiền đã thực sự có gì đó với cậu?

Im lặng.

Sự im lặng chết chóc.

Lăng Hàm không nói gì, nhưng im lặng đã là một cách thể hiện câu trả lời.

Mãi đến khi cuộc gọi chấm dứt Lăng Hàm vẫn chưa lấy lại tinh thần, cậu cảm di động khiếp sợ không thôi.

Từ từ bình tĩnh lại, nếu phân tích từ góc độ của Chu Bắc Hiền, giả sử hắn thật sự có vài phần thật lòng đối với cậu nhưng lại cho rằng cậu và Chu Thành cấu kết với nhau để bài bố bấy rập hại hắn thì đây đúng là một đả kích quá lớn.

E rằng loại người kiêu ngạo như hắn vẫn sẽ canh cánh, ghi hận trong lòng. Lăng Hàm biết Chu Bắc Hiền thù dai cỡ nào, bất kể là mối thù nhỏ cỡ nào hắn cũng đều có thể nhớ mãi không quên, còn nhớ cực kì lâu, chỉ chờ một ngày có cơ hội sẽ điên cuồng báo thù.

Lúc đó cậu với Chu Bắc Hiền sẽ không ra sao nữa rồi.

Nhưng Lăng Hàm chưa từng nghĩ sẽ hòa giải với Chu Bắc Hiền, kiếp trước bọn họ là kẻ thù, kiếp này cũng vậy.

Ánh mắt của Lăng Hàm dần trở nên lạnh lùng.

Có điều tại sao Chu Bắc Hiền lại cho rằng cậu với Chu Thành là cùng một phe? Phải chăng lúc cậu không có ở đây đã có chuyện gì xảy ra?

Nghĩ tới đây, Lăng Hàm cảm thấy cậu phải lập tức liên lạc với Chu Thành, hỏi xem anh ta đã làm gì. Thế nhưng vừa nghĩ đến cái bộ dạng lưu manh của cậu chủ phong lưu kia, Lăng Hàm lại bó tay toàn tập.

Người như vậy đã bắt đầu qua lại thì cực kì khó chơi, cậu thật sự không muốn xuất hiện chung một chỗ với anh ta chút nào.

Lăng Hàm đi tới đi lui trong phòng khách, một hồi lâu sau cậu vẫn quyết định muốn biết chân tướng.

Cậu đang định gọi điện cho Chu Thành, lúc này mới phát hiện ra cậu không hề có số của anh ta.

Lăng Hàm ngẩn ngơ, có chút dở khóc dở cười. Trước đây cậu với Chu Thành đánh một trận, căn bản đã không lưu lại bất cứ cách liên lạc nào, việc hai người họ có thể đồng thời xuất hiện lại càng ít, bản thân Lăng Hàm muốn tránh anh ta còn không được cho nên cậu hoàn toàn không có bất cứ một cách liên lạc nào chứ đừng nói đến số điện thoại.

Biết được cậu không thể liên lạc được với Chu Thành, Lăng Hàm thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác của cậu đối với Chu Thành và Chu Bắc Hiền không giống nhau, Chu Bắc Hiền là kẻ thù kiếp trước của cậu. Có thể nói mục tiêu quan trọng nhất trong cuộc đời này của cậu chính là khiến hắn sống không dễ dàng. Thế nhưng Chu Thành thì khác, anh ta là kim chủ kiếp này của cậu, từng có quan hệ không thể để người khác biết, Lăng Hàm vừa nghĩ đến chuyện hai người từng nằm chung giường là trong lòng lại thấy vô vùng mâu thuẫn. Nhưng hết lần này đến lần khác Chu Thành làm ra vẻ chẳng hề biết, tựa như có ý đồ tái hợp khiến Lăng

Hàm càng thêm lo lắng bất an.

Lăng Hàm cho rằng cậu không có số điện thoại thì chẳng thể nào liên hệ với Chu Thành, không ngờ lúc cậu đang làm ổ trên sofa xem tivi thì di động của cậu đột nhiên kêu lên.

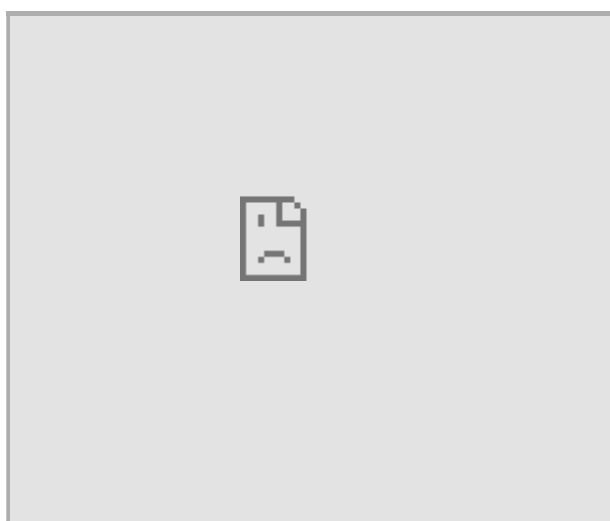
Cậu cầm di động lên xem chỉ thấy một dãy số lạ, Lăng Hàm không dám không nhận cuộc gọi từ số lạ, chỉ sợ sẽ bỏ qua cuộc điện thoại quan trọng nào đó.

“A lô, ai vậy?”

Đầu bên kia không trả lời, một lát sau đối phương mới nhẹ nhàng cười một tiếng, thanh âm giống như cọng lông vũ nhẹ nhàng quét qua lỗ tai, khiến người nghe run rẩy cả người.

Lăng Hàm lập tức thốt lên: “Chu Thành!”

“Hóa ra cậu vẫn còn nhớ giọng của tôi, cậu lạnh lùng như vậy làm tôi tưởng cậu quên tôi rồi chứ.” Chu Thành cười hì hì nói.

Da đầu của Lăng Hàm tê dại, cái người không làm trò thì sẽ chết này sao lại có số di động của cậu?

Lăng Hàm vội vàng nắm quyền chủ động: “Anh gọi tới làm gì?”

“Hửm?” Giọng mũi vô cùng gợi cảm, Chu Thành nói: “Lẽ nào cậu không có điều gì muốn nói với tôi sao?”

Lăng Hàm mím chặt môi, cố gắng bình tĩnh dưới sự mê hoặc của con yêu ma này: “Đương nhiên là có, anh đã nói gì với Chu Bắc Hiền?”

“Nếu như cậu đã muốn biết, vậy tối mai lúc tám giờ hãy đến căn hộ của tôi đi.”

“Tại sao tôi lại phải tới đó?” Lăng Hàm từ chối.

“Nếu như cậu không muốn biết có chuyện gì xảy ra thì có thể không đến.” Chu Thành cười khẽ, sau đó cúp máy trước khi Lăng Hàm kịp làm điều ấy.

Cậu nhíu mày có chút khó chịu, nhưng ngẫm nghĩ lại thì cứ miên man suy nghĩ không phải biện pháp hay, tốt nhất là biết rõ chân tướng, biết thái độ của Chu Bắc Hiền với Chu Thành thì mới biết được sau này nên làm như thế nào.

Thời gian trôi qua trong chớp mắt đã tới buổi tối ngày hôm sau, Lăng Hàm che chắn cho bản thân cẩn thận, sau khi xác nhận không ai có thể nhận ra mình thì cậu mới ra khỏi phòng, đi xuống lầu lái xe đến nhà Chu Thành.

Khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng cậu đã tới cái nơi vừa xa lạ vừa quen thuộc kia.

Bảo vệ của khu này vẫn là người bảo vệ lúc trước, thấy cậu thì chẳng hề hỏi câu nào, thuận lợi để cậu đi vào.

Lúc vào đến căn hộ Lăng Hàm có lưỡng lự một chút, sau đó dùng vân tay của mình mở cửa, vậy mà vẫn mở được cửa thật.

Chu Thành không hề đổi khóa, anh ta có ý gì?

Lăng Hàm vào nhà, đèn lớn tắt để lộ phòng khách ẩn hiện trong ánh đèn mờ nhạt. Lăng Hàm chân chừ một lát mới đi vào, nhỏ giọng gọi: “Chu Thành?”

Vào phòng khách, cậu liếc mắt một cái liền thấy trên bàn ăn sát tường có bày giá cắm nến với hoa tươi, còn có cả những món ăn tinh xảo. Nguồn sáng trong căn nhà đều tắt, chỉ có ánh nến lay động trên bàn là thứ duy nhất chiếu sáng ở đây.

Tiếng nhạc thật nhỏ đến mức như có như không chậm chậm vang lên, mang theo không khí yên tĩnh.

Đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng này khiến Lăng Hàm giật mình.

Phía sau Lăng Hàm có một đôi tay im lặng vươn ra, sau đó nhẹ nhàng che lại hai mắt của cậu: “Đoán xem ai đây nào.”

Chương 129: Từ chối

Lăng Hàm bất động: “Chu tổng lớn đừng làm quá.”

Phía sau truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhõm, bàn tay che mắt cậu cũng buông ra.

Lăng Hàm xoay người lại, yên lặng nhìn Chu Thành: “Anh muốn làm gì?”

Chu Thành đang mặc một chiếc áo sơ mi, tóc tai đã được xử lý cẩn thận, trong ánh sáng mờ ảo này những đường nét tuấn mỹ của anh ta càng thêm quyến rũ.

“Mời cậu ăn cơm.” Chu Thành làm một tư thế mới.

Lăng Hàm nhíu mày, không quá tình nguyện.

“Xin lỗi, tôi đã ăn rồi.” Cậu nói.

Chu Thành im lặng chốc lát: “Thật tuyệt tình.”

“Tôi chỉ muốn biết anh đã nói gì với Chu Bắc Hiền.” Lăng Hàm nói, trong đầu cậu không khỏi tưởng tượng ra cảnh Chu Thành vì cậu mà gây gổ trước mặt ban giám đốc. Cậu không hiểu vì sao Chu Thành lại muốn công khai bảo vệ mình như vậy, vì điều đó không có bất cứ lợi ích nào cho anh ta.

Đến nơi nhìn thấy căn nhà này, những ký ức trước kia của cậu ùn ùn kéo đến, trong lòng cậu có chút băn khoăn, nhưng khi nhìn thấy phòng ăn được trang trí nên và hoa thì còn cái gì thắc mắc nữa đây.

Thế nhưng Lăng Hàm vẫn không rõ một điều, trước đây Chu Thành khinh thường cậu như vậy, vì sao thái độ lại đột ngột thay đổi?

Có lẽ thấy Lăng Hàm kiên quyết từ chối ăn cơm với mình nên Chu Thành thở dài, nói: “Tôi nói với nó rằng cậu là tình nhân

của tôi, bảo nó mau cút đi.”

Trong đầu Lăng Hàm nổ đùng một tiếng, cậu đã tự hỏi vì sao Chu Bắc Hiền lại đột nhiên biết quan hệ của cậu với Chu Thành, lại còn điều tra việc này, cậu suy đoán đủ loại nguyên nhân nhưng không ngờ được lại do chính Chu Thành nói ra.

Chu Thành nói như vậy nên chắc chắn Chu Bắc Hiền cho rằng cậu với Chu Thành cấu kết với nhau hại hắn.

“Đừng cho là tôi không biết, cậu em đáng yêu của tôi vẫn luôn mơ ước cậu.” Chu Thành bất mãn nói: “Người của tôi mà cũng định rở vào, không biết sống chết.”

Đầu óc của Lăng Hàm trở nên loạn hơn, Chu Thành cũng biết chuyện Chu Bắc Hiền quán lấy cậu sao?

“Sao anh lại biết...”

“Tôi thừa biết ánh mắt nó nhìn cậu thể hiện điều gì.” Thanh âm của Chu Thành không giấu được sự đố kỵ trong lòng anh ta, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Hàm: “Cậu là người của tôi, tại sao nó dám dùng ánh mắt đó nhìn cậu? Nghe nói lúc trước ở trường quay nó còn dụ dỗ cậu đúng không?”

Lăng Hàm trợn mắt há mồm, sao mấy chuyện hư hỏng của cậu người người đều biết chứ! Hơn nữa cái giọng điệu ghen tuông của Chu Thành là chuyện gì đây?

“Tôi không phải là người của anh.” Lăng Hàm biện bạch: “Mối quan hệ của chúng ta đã kết thúc rồi.”

Chu Thành đột nhiên trầm xuống, qua một lúc lâu mới nói: “Tôi biết, cậu rời đi rất tuyệt tình! Bất kể tôi lấy lòng như thế nào cậu cũng không trở lại bên tôi vì cậu không tin rằng tôi yêu cậu.”

Lăng Hàm bị lời nói thâm tình này của anh ta làm cho choáng váng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này? Gần đây cậu phạm phải Hồng Loan hay sao? Hay hoa đào của cậu nở rồi?

“Nhưng tôi không buông bỏ được, tôi rất nhớ cậu, nhìn thấy

video của cậu, thấy ảnh của cậu, thấy phỏng vắn của cậu... tôi đều nhớ cậu! Chỉ cần ở trong căn nhà này là tôi lại nhớ tới cậu! Nhớ tới quãng thời gian vui vẻ của hai chúng ta! Trước đây tôi cứ nghĩ cái tôi nhớ chính là cơ thể của cậu nhưng hiện giờ tôi nhận ra không phải như vậy! Lãng Hàm, ngay từ đầu mối quan hệ giữa tôi với cậu là quan hệ bao nuôi có phải là sai rồi không?" Thanh âm của Chu Thành rất thấp, lại còn mang theo cảm giác dè dặt. Chu Thành không giống Chu Bắc Hiền, dù Chu Bắc Hiền thích một người nào đó cũng không hề nói thẳng ra, còn Chu Thành lại là một kẻ phong lưu điển hình, nói mấy câu tâm tình chẳng hề đỏ mặt.

Lãng Hàm ngăn ra, cậu đang được tỏ tình đây à?

Cậu ngẫm nghĩ một chút, cố gắng tỉnh táo giữa những đòn tấn công dồn dập của Chu Thành: "Dù anh có thích tôi thì sao anh lại nói vậy, anh biết anh ta sẽ đối phó với tôi."

"Đó là ngoài ý muốn." Chu Thành hơi áy náy, nói: "Cậu biết quan hệ của tôi với nó không hợp, lúc đó chúng tôi đang cãi nhau, bất cẩn liền nói ra! Đó là vì tôi ghen, ghen với việc nó có thể chi phối cậu."

Anh ta dừng lại một chút, nói tiếp: "Nhưng mà từ hôm nay trở đi thì không như thế nữa, tôi sẽ bảo vệ cậu, cậu sẽ không có việc gì hết."

Trong lòng Lãng Hàm nổi lên từng đợt sóng lăn tăn.

"Tôi biết cậu vẫn luôn coi thường tôi, cảm thấy tôi là một cậu ấm phong lưu không hiểu chuyện tình! Quan hệ của chúng ta trước đây khiến cậu không tin tưởng tôi nhưng tôi muốn hỏi cậu, làm người ắt sẽ có lúc sai lầm, sau khi phạm sai lầm mới có thể thấy rõ tâm ý của mình, xin cậu cho tôi một cơ hội." Lời nói của Chu Thành quá mức chân thành, không hề có chút ý tứ trêu đùa nào.

Trong khoảng khắc ấy, ngay cả Lãng Hàm cũng cảm động.

Nhưng trong đầu Lãng Hàm lại lướt qua một gương mặt đẹp trai đầy kiêu ngạo, cậu cười khổ một tiếng, chỉ thầm hận bản thân không buông bỏ được, nếu như cậu buông tay rồi có thể bắt đầu với một người khác, có thể không phải là Chu Thành, không phải là Chu Bắc Hiền mà là một người khác.

Cậu hít sâu một hơi, nói: “Xin lỗi.”

“Lăng Hàm...”

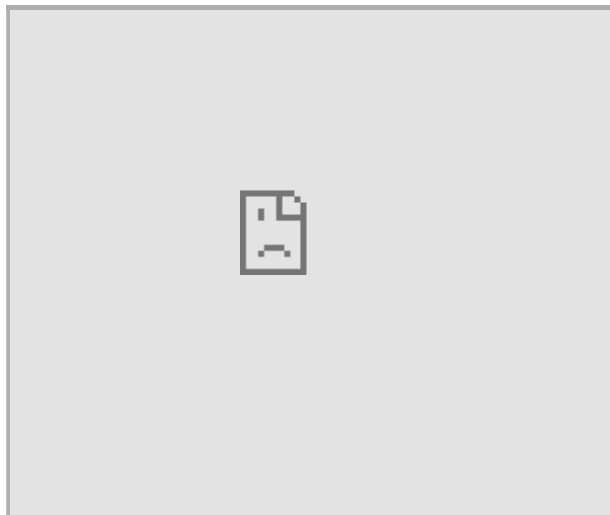
“Nếu như anh chỉ muốn nói với tôi những lời này, vậy tôi đi trước.”

“Đừng đi.”

Lăng Hàm vừa mới xoay người, đột nhiên bị người ta ôm chặt lấy từ phía sau, cái ôm âm áp, lực của hai cánh tay rất mạnh mẽ như muốn cắt đứt cơ thể cậu.

Lăng Hàm muốn giãy giụa nhưng người đằng sau cậu lại khẽ run.

Không biết vì sao trái tim cậu bắt đầu đập loạn lên, trái tim có một cảm giác bị thương khó nói nên lời, nó co lại thành một nhúm như thể bị một bàn tay nắm chặt, muốn hít thở cũng khó khăn.

“Anh buông...” Lăng Hàm không biết mình bị làm sao, chỉ thấy đầu óc mê man, cơ thể yếu ớt, hoàn toàn không có cách nào thoát khỏi ôm áp của Chu Thành.

Không phải, không phải là không thể buông ra mà là không muốn giãy ra.

Lý trí còn sót lại trong đầu cậu đưa ra kết luận.

“Không...” Chu Thành lắc đầu, cái đầu chôn ở cổ Lăng Hàm lắc lắc, những sợi tóc ngắn ngùn đâm vào da thịt cậu có hơi ngứa.

Lăng Hàm cảm thấy đau khổ không rõ vì sao, đột nhiên cậu có sức mạnh đẩy Chu Thành ra, sau đó vọt lên trước mấy bước mới nói: “Xin lỗi, tôi đi về trước.”

Chu Thành không đuổi theo.

Lăng Hàm hốt hoảng lao đảo chạy khỏi căn hộ, qua rất lâu cảm giác rung động kia mới dừng lại, trái tim kia giống như không thuộc về cậu mà đang bị một linh hồn khác điều khiển.

Cậu nhớ đến quyển nhật ký đã bị thiêu hủy, cuốn nhật ký của Lăng Hàm trước đây. Nếu dựa theo dựa theo hiểu biết trước kia thì Lăng Hàm lúc trước là một người hư vinh, ích kỉ, rất khó tưởng tượng cậu ta sẽ viết nhật ký, nhưng cậu ta lại viết lâu như vậy, những người ghi nhật ký thường là những người có tâm tư nhạy cảm, trong sáng.

Lăng Hàm từng đọc quyển nhật ký đó, trong đó “anh ấy” được nhắc tới rất nhiều lần, từ ngữ hỗn loạn, tình cảm phức tạp.

Chẳng biết tại sao Lăng Hàm lại đột nhiên nghĩ rằng “anh ấy” kia chính là Chu Thành.

Hóa ra Lăng Hàm “thật” thích Chu Thành sao?

Lăng Hàm ôm trái tim đã không còn đập loạn kinh ngạc với kết luận này.

Cậu với Chu Thành không gặp nhau nhiều, lần đầu liên gặp đã chia tay, thái độ của anh ta rất ác liệt nhưng sau đó thái độ lại thay đổi. Hiện giờ trở nên thâm tình ắt hẳn phải có nguyên nhân.

Lăng Hàm không thể không chế bản thân mình không nghĩ tới những chuyện đã từng xảy ra trong quá khứ của hai người họ, một người là kim chủ còn một người là chim hoàng yến, ngày qua ngày ở chung ắt hẳn sẽ xảy ra biến hóa.

Thế nhưng Chu Thành và Lăng Hàm đã là chuyện quá khứ.

Lăng Hàm lúc này đã không còn là Lăng Hàm lúc trước, Lăng Hàm kia đã chết rồi.

Nghĩ đến chuyện này chẳng biết tại sao cậu lại có chút thương cảm, lại có chút thất vọng cùng mất mát.

Lăng Hàm đeo kính râm rời khỏi căn nhà ấy, vừa mới đặt chân vào ga ra thì đột nhiên có người gọi cậu lại.

“Lăng Hàm.”

Chương 130: Dọn nhà

Lăng Hàm lập tức quay đầu lại, thấy Tần Vĩnh đang đứng cạnh một chiếc xe con màu bạc cách đó không xa, trên tay cầm theo một túi tài liệu, anh ta thấy Lăng Hàm quay đầu lại thì trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

“Đúng là cậu.”

Có lẽ lúc đầu anh ta không xác nhận được đó có phải là Lăng Hàm hay không cho nên mới lên tiếng gọi, không ngờ Lăng Hàm thực sự quay đầu lại.

Trong lòng cậu hốt hoảng, miễn cưỡng bình tĩnh lại: “Anh Vĩnh.”

Tần Vĩnh đột nhiên cúi người xuống rồi nói gì đó vào trong xe, lúc này Lăng Hàm mới ý thức được trong xe còn có người khác, cổ họng của cậu lập tức căng lên, lòng bàn tay thấm ra mồ hôi.

Hy vọng trong xe không phải người mà cậu nghĩ...

Đáng tiếc ông trời không giúp cậu, cậu càng sợ cái gì sẽ càng gặp phải thứ đó.

Chốc lát sau cửa xe mở ra, một đôi chân thon dài xuất hiện, sau đó Lục Tư Nguyên bước xuống. Trên mặt anh là vẻ thần nhiên như bao lâu nay vẫn vậy, đôi mắt đen láy như mực, như mặt ngọc chìm trong nước, đẹp đẽ nhưng lạnh lùng.

“Tại sao anh lại ở đây?” Lăng Hàm nhìn thấy anh, khoang miệng bắt đầu khô khốc. Cậu biết mình không nên tỏ ra hoang mang như vậy nhưng cậu thực sự bị giật mình. Chu Thành là một cây gai trong quá khứ của cậu, điều cậu kiêng kị, cậu không muốn để bất cứ kẻ nào biết lại càng không muốn để Lục Tư Nguyên biết.

Bởi vì nếu anh biết, nếu Lục Tư Nguyên biết cậu đã từng xấu

xa đến như vậy chắc chắn sẽ xoay người bỏ đi, tuyệt đối không lưu luyến.

“Tôi... tôi tới gặp một người bạn.” Lăng Hàm vô thức nói láo, mắt mở to.

Lục Tư Nguyên bước tới, đôi chân dài kia chỉ cần mấy bước đã đi đến trước mặt Lăng Hàm, anh mỉm cười: “Tôi đang có chuyện tìm cậu.”

Lăng Hàm quay lại nhìn chằm chằm ngời đàn ông đẹp trai cao ráo ngay trước mặt, hơn nữa người này còn chủ động mỉm cười với mình. Lục Tư Nguyên rất ít khi cười, đa phần anh chỉ trưng gương mặt lạnh lùng kia ra, cứ như một con chim công kiêu ngạo tự yêu bản thân mình, được người ta công nhận là nam thân lạnh lùng cô đơn.

Anh sẽ không tỏ ra thân thiện với ai nhưng hết lần này tới lần khác anh lại chủ động tiếp cận cậu, thậm chí còn từng chung chăn chung gối...

Lăng Hàm cố gắng ổn định lại những suy nghĩ đang bay loạn của mình, cậu âm thầm siết tay thật chặt để không chịu ảnh hưởng của Chu Thành, thu lại toàn bộ suy nghĩ yêu đương kia!

“Anh Lục...” Cậu hít sâu một hơi rồi mỉm cười, nói.

Lục Tư Nguyên nhìn thẳng vào mắt cậu, nói: “Tôi cũng tới đây gặp một người bạn.”

Lăng Hàm: “À.”

“Đã đọc kịch bản chưa?”

Lăng Hàm gật đầu: “Đọc rồi.”

“Có... suy nghĩ cảm nhận gì không?”

Lăng Hàm hơi ngẩn ra, vào thời điểm này mà nói chuyện ấy có vẻ không phù hợp lắm. Trong khi cậu đang sắp xếp lại từ ngữ thì dường như Lục Tư Nguyên nhận ra được điều gì đó: “Tạm thời không nói vội.”

Nói xong, anh hơi chần chừ, đôi mày kiếm xinh đẹp hơi nhíu, trong đôi mắt đen thăm thẳm kia ánh lên chút vẻ kỳ quái.

Vẻ mặt kỳ cục này khiến Lăng Hàm tỉnh táo lại khỏi cảm giác hoang mang suốt này giờ, cậu âm thầm kinh ngạc vì biểu cảm của Lục Tư Nguyên.

“Anh Lục, có phải anh có điều gì muốn nói không?” Lăng Hàm hỏi.

Lục Tư Nguyên dừng một chút, có vẻ như đã hạ quyết tâm, nên vẻ do dự trên mặt cũng biến mất, anh nói: “Cậu có muốn chuyển đến ở chỗ tôi không?”

Lăng Hàm sửng sốt, lời này chẳng khác nào sét đánh ngay sát bên tai cậu bởi vì nó quá vang dội lại không chân thực.

“Anh nói cái gì?”

Chắc Lục Tư Nguyên cũng thấy mình nói vậy quá đột ngột nên giải thích: “Tuần tới phim sẽ bắt đầu quay, tôi nghĩ chúng ta nên trao đổi nhiều hơn để phối hợp cho ăn ý, đạt được trạng thái hoàn mỹ, vậy nên tôi thấy ở chung sẽ dễ dàng trao đổi hơn, cậu cảm thấy thế nào?”

Lăng Hàm chớp mắt mấy cái, Lục Tư Nguyên đang mời cậu đến ở nhà anh sao?

Nhưng mà cậu nhớ rõ cậu vừa mới bị đuổi khỏi đó không bao lâu mà.

Lăng Hàm không trả lời, Lục Tư Nguyên vỗ vỗ cái trán rồi bước hai bước: “Xin lỗi, là tôi quá đường đột.”

Thấy anh định rời đi, chẳng biết Lăng Hàm lấy lá gan ở đâu ra mà đột nhiên kéo tay anh lại: “Khoan đã.”

Kéo người lại rồi Lăng Hàm có chút khinh bỉ bản thân mình lành vết thương lập tức quên đau, bất chấp tất cả, ngay cả chuyện bị đuổi đi lúc trước cũng không truy cứu.

Lục Tư Nguyên quay đầu.

Lăng Hàm vội rút tay về như bị phỏng, khuôn mặt chẳng hiểu sao nóng bừng: “Được đó, tôi cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh.”

Lục Tư Nguyên cười rộ lên: “Vậy lúc nào cậu có thời gian? Tôi có thể giúp cậu dọn đồ.”

Lăng Hàm vội vàng xua tay: “Không cần đâu, tự tôi tới là được! Đồ của tôi cũng không nhiều lắm, không cần nhiều người đâu.”

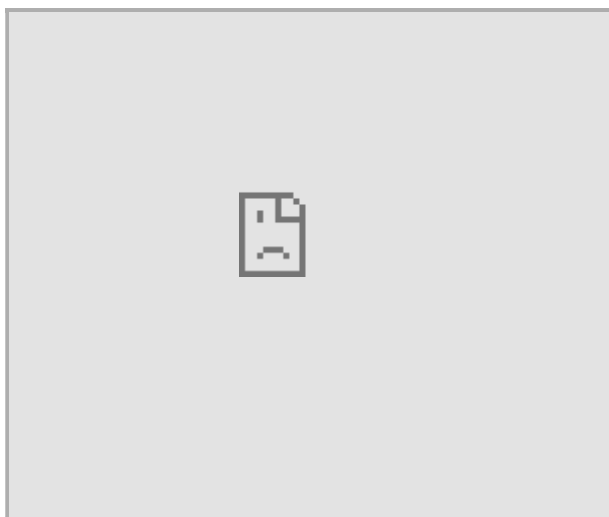
Lục Tư Nguyên thấy thái độ kiên quyết của cậu chỉ có thể từ bỏ: “Vậy tôi ở nhà chờ cậu.”

Anh thật sự bảo cậu tới nhà anh?

Mãi đến lúc này Lăng Hàm mới xác nhận mình không nghe lầm, Lục Tư Nguyên thật sự mời cậu tới nhà anh ở.

Lăng Hàm hít sâu một hơi rồi gật đầu.

Cậu khẳng định rồi hình như Lục Tư Nguyên khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhớ tới cái gì liền hỏi: “Cậu tới gặp ai vậy? Bạn của cậu đâu rồi?”

Anh vừa nói vừa nhìn ra phía sau Lăng Hàm.

Lăng Hàm bị một chậu nước lạnh hắt cho tỉnh cả người, bắp thịt toàn thân căng lên phòng bị, suýt nữa cậu quên mất mình

vừa mới ra khỏi nhà Chu Thành!

“Người đó không xuống, tôi chỉ tới hỏi chút chuyện xong rồi đi luôn.”

Lục Tư Nguyên cũng không hỏi nhiều, Tần Vĩnh gọi anh một tiếng nên anh liền xoay người đi về phía chiếc xe của mình, lát sau chiếc xe con màu bạc đó rời đi.

Lăng Hàm đứng trong hầm để xe mờ tối, cơ thể dần dần bình tĩnh lại, một cảm giác hưng phấn đan xen sợ hãi dâng lên trong lồng ngực.

Cậu cố gắng đè cảm giác này xuống, sau đó đi tới mở cửa rồi ngồi vào xe của mình.

Về đến chung cư, Lăng Hàm dùng tốc độ nhanh nhất đóng gói tất cả đồ đạc, cậu chỉ hận không thể tới đó ngay lập tức, chờ khi đóng gói đồ xong xuôi đã là mười một giờ đêm.

Lăng Hàm nằm trên ghế sofa cười khẽ, cảm giác mình y như một đứa ngốc, ngay cả chờ một buổi tối cũng không chờ nổi.

Ngày hôm sau cậu tỉnh dậy rất sớm, rửa mặt ăn sáng lại chờ một lát, căn thời gian hợp lý mới gọi điện cho Lục Tư Nguyên.

“Lăng Hàm?” Thanh âm ở đầu bên kia dường như có hơi buồn ngủ, giọng mũi nặng nề, so với bình thường càng thêm khàn khàn gợi cảm.

Lăng Hàm nghe đến tê cả lỗ tai, cảm giác tai cậu sắp mang thai rồi. Trước đây cậu không cảm thấy giọng nói của Lục Tư Nguyên có vấn đề gì, hiện tại cuối cùng cậu cũng hiểu ý của những fan hâm mộ khi họ nói rằng giọng nói của anh rất hấp dẫn.

“Là tôi, tôi muốn hỏi sáng nay anh có ở nhà không?”

“Cậu sắp dọn tới rồi hả?” Đầu bên kia dường như đã tỉnh lại.

Lăng Hàm không trả lời, có chút ngượng ngùng. Thật ra cậu vẫn có cảm giác mình chẳng việc gì phải ngại, cậu chuyển đến là để học tập chứ không phải vì cái gì khác, thế nhưng vẫn có vài phần chột dạ cùng suy nghĩ kỳ quái.

“Có nhà, cậu qua đây đi! Tôi chờ cậu.”

Có được những lời này Lăng Hàm lập tức vui vẻ, xách ba lô tung tăng xuống nhà để xe.

Vừa xuống tới nơi đã thấy có rất nhiều người đang vây quanh một chiếc xe, đa phần là mấy người già. Lăng Hàm có hơi nghi ngờ nhưng sự nghi hoặc đó cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất, đột nhiên có người hét âm lên: “Cử động kìa, cử động kìa! Cậu ta cử động kìa.”

Đám người vây xem đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhao nhao bàn tán: “Chưa chết đâu...”

“Thằng nhãi này nhìn ngon lành đấy, sao lại thành như này chứ?”

“Có nên đưa vào bệnh viện không nhỉ?”

“Thôi cứ đưa vào bệnh viện đi...”

Lăng Hàm vừa đi qua, đám người nọ dường như chú ý thấy cậu nên một bà cụ tóc bạc trắng đột nhiên đi tới gọi cậu lại: “Cháu ơi.”

Chương 131: Bệnh viện

Lăng Hàm không thể không dừng bước.

Bà cụ run rẩy đi tới, vẫy tay với cậu: “Cậu nhóc, làm một chuyện tốt đi! Cháu đưa người này tới bệnh viện được không?”

Đôi mắt giấu sau kính râm của Lăng Hàm chớp chớp, chần chờ một lúc rồi đi tới: “Vâng.”

Mấy chuyện giúp người làm niềm vui thế này cậu cũng vui lòng làm, chỉ là có chút tiếc nuối vì không thể tới chỗ Lục Tư Nguyên sớm hơn một chút, một đám ông bà già thế này muốn tự đi có lẽ có chút khó khăn, chút việc nhỏ này cậu nguyện ý giúp đỡ.

Thấy cậu đồng ý giúp, mấy ông bà già tránh ra một con đường để Lăng Hàm bước vào. Cậu khoác ba lô đi vào, chỉ thấy một chiếc ô tô Land Rover màu đen cùng một người đàn ông đang nằm trên nền xi măng, người đàn ông này mặc một bộ đồ màu xanh lam, mái tóc đen cắt ngắn gọn gàng, gương mặt quay về phía chiếc xe, bên người có rất nhiều vỏ chai rượu nằm ngổn ngang.

Lăng Hàm còn chưa tới gần đã ngửi được mùi rượu gay mũi, không biết người đàn ông này đã uống nhiều đến cỡ nào. Cậu trông cách ăn mặc kia liền mơ hồ cảm thấy quen thuộc nên nhanh chân bước tới bên cạnh người đàn ông kia, sau đó ngồi xồm xuống, vỗ vỗ bả vai của anh ta: “Này!”

Chân của người này rất dài, một chiếc giày đã rớt đầu mắt lộ ra đôi tất màu xám tro.

“Anh gì ơi, phiền anh tỉnh chút nào!” Lăng Hàm đẩy người nọ một cái, cậu tính nếu như người này còn không động dậy thì cậu sẽ mạnh mẽ kéo người này ra.

Trong lúc cậu đang lôi kéo thì người đàn ông này đột nhiên

giật giật, sau đó quay mặt ra, mơ mơ màng màng mở mắt.

Gương mặt kia khiến Lăng Hàm kinh hãi, Chu Thành!

Ngàn vạn lần cậu cũng không ngờ được rằng người này lại là Chu Thành.

Cậu cả Chu luôn luôn trong bộ dạng năng nổ, đã bao giờ thê thảm như thế này chưa? Tại sao tên này lại chạy đến nhà xe trong khu chung cư của cậu, lại còn uống nhiều đến như vậy.

Trong đầu bật ra vô số câu hỏi, Lăng Hàm mạnh mẽ đè những nghi hoặc trong lòng xuống rồi đỡ Chu Thành dậy. Chu Thành bị lảo đảo trong chốc lát, đôi mắt ti hí không có tiêu điểm. Đến khi Lăng Hàm đỡ người ra khỏi đám đông thì dường như anh ta đột nhiên tỉnh táo lại, mạnh mẽ nắm lấy cánh tay của Lăng Hàm, nói: “Cậu... Lăng Hàm...”

Giọng nói khản đặc nghe như yết hầu bị trăm ngàn mảnh vụn thủy tinh cắt nát, anh ta nói được một câu rồi lập tức ho khan, ho đến không thở được.

Uống nhiều rượu như vậy lại còn ăn mặc phong phanh rồi ngủ một đêm trên mặt đất lạnh băng, người có khỏe đến mấy cũng sẽ bị cảm thôi.

Trong lòng Lăng Hàm có chút đồng tình, giọng điệu cũng không còn gay gắt như trước: “Đừng nói nữa, tôi dẫn anh tới bệnh viện.”

Chu Thành bỗng siết chặt lấy tay cậu nhào cả người lên, suýt nữa đè cả Lăng Hàm xuống dưới đất.

“Lăng Hàm...” Có lẽ vì còn chưa tỉnh rượu cho nên tên này muốn nhào lên hôn cậu.

Lăng Hàm lập tức đẩy người ra, kẻ say dễ mất thăng bằng nên Chu Thành dễ dàng ngã xuống đất, đầu óc có vài phần mờ mịt, một lúc sau mới ôm đầu kêu đau.

Lăng Hàm cũng muốn mặc kệ người này rồi bỏ đi, thế nhưng cậu đi được hai bước lại có chút không đành lòng. Không cần

biết mục đích khiến Chu Thành uống rượu là gì nhưng nếu để mấy tay sẵn ảnh biết được cậu cả Chu uống say khướt dưới khu nhà cậu thì hai người họ cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Lăng Hàm hít sâu một hơi, sau đó kéo Chu Thành đứng lên khỏi mặt đất rồi nhanh chóng kéo người đi về phía xe mình.

May mắn thay Chu Thành không phải ngôi sao, người bình thường hoàn toàn không biết anh ta mà Lăng Hàm cũng đang đeo kính râm. Tuy rằng một chàng trai cao lớn đẹp trai lôi kéo một người đàn ông khác cũng cao lớn đẹp trai có chút gây chú ý nhưng không đến mức gây thành náo loạn.

Vắt vả nhét được Chu Thành vào xe, Lăng Hàm ngồi vào ghế lái rồi đóng cửa, cậu lái xe về phía bệnh viện gần nhất, đây là phương pháp xử lý thích hợp nhất mà cậu nghĩ ra được. Chu Thành uống nhiều lại còn bị lạnh, hẳn là nên đến bệnh viện khám xem sao, chưa kể đưa anh ta về nhà hay đến công ty đều không ổn.

Mở bản đồ hướng dẫn xong, Lăng Hàm nhanh chóng tìm được một bệnh viện tương đối lớn, thuận đường đi về phía trước.

Chu Thành yên lặng ngồi bên ghế phó lái, hoàn toàn không có bộ dạng ngang ngược vô lý lúc trước, anh ta chỉ thi thoảng ngẩng đầu liếc Lăng Hàm một cái, làm bộ đáng thương.

Lăng Hàm coi như không thấy chỉ tập trung lái xe.

Một người đàn ông to cao lực lưỡng lại làm bộ đáng thương khiến Lăng Hàm thấy hơi bất ngờ, hai anh em nhà họ Chu một người thì hung hãn mạnh mẽ, hay gây sự, càng không cần phải nói đến Chu Thành luôn ngang ngược. Đến giờ, Lăng Hàm vẫn còn nhớ rõ thái độ của anh ta lúc đuổi cậu ra khỏi căn hộ kia, muốn bao nhiêu kiêu ngạo thì có bấy nhiêu kiêu ngạo.

Nhưng không ngờ người cao lớn như Chu Thành làm bộ đáng thương vậy lại không khiến cho người ta cảm thấy chán ghét.

“Lăng Hàm...”

Chu Thành vừa mới hé miệng, Lăng Hàm đã nói: “Đừng làm phiền tôi đang lái xe.”

Chu Thành ngậm miệng.

Hai người im lặng chạy đến bệnh viện, Lãng Hàm thực sự cảm thấy anh ta đáng thương cho nên không nhẫn mặt nữa, hòa hoãn nói: “Có cần tôi gọi cho trợ lý của anh không?”

Chu Thành lắc đầu.

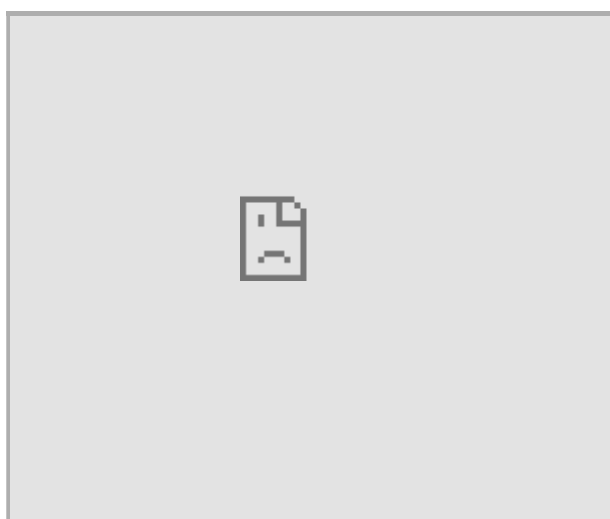
Lãng Hàm mở cửa xe, đi cùng anh ta vào phòng khám bệnh. Bên trong có rất nhiều người, Chu Thành trợn mắt há mồm: “Có nhiều người như vậy á?”

Lãng Hàm quay đầu lại, nói: “Làm sao thế?”

Chu Thành khoát tay lia lịa: “Quên đi, tôi đi tìm bác sĩ tư nhân của tôi.”

Lãng Hàm: “...”

Có bác sĩ tư nhân mà sao không nói sớm!

Chắc tại ý trách móc trong ánh mắt của Lãng Hàm quá gay gắt cho nên Chu Thành hắng giọng, nói: “Chẳng phải chỉ là uống say rồi bị cảm thôi sao, chuyện nhỏ, cứ mua chút thuốc rồi uống là được rồi.”

Lãng Hàm mặc kệ anh ta, thấy hơi hối hận vì lo chuyện bao đồng.

“Được rồi, tự anh đi mua thuốc đi! Tôi có việc phải đi trước.”
Lăng Hàm nói.

Chu Thành kéo cậu lại: “Chờ đã, chẳng lẽ cậu cứ thế quăng tôi ở chỗ này?”

Lăng Hàm nói: “Anh muốn như thế nào?”

“Chẳng phải cậu nên đưa tôi về hay sao?” Cậu cả nhà họ Chu hùng hồn nói.

Lăng Hàm bị người này làm cho tức đến bật cười, vừa rồi cậu thấy anh ta chật vật như vậy còn có chút thương cảm, nhưng hiện giờ chỉ cảm thấy mình làm ơn mắc oán. Nhìn cái bộ dạng bây giờ của anh ta mà xem, lên mặt dạy đời, ánh mắt lấp lánh, làm quái gì còn chút đáng về ốm đau?

Lăng Hàm đột nhiên có cảm giác như mình bị trêu đùa.

“Bên ngoài có xe, anh có thể đón xe đi về.” Lăng Hàm không nhìn được đẩy cánh tay của anh ta ra, sau đó xoay người bước đi thật nhanh.

“Lăng Hàm!” Chu Thành ở phía sau kêu lên, Lăng Hàm chẳng buồn quay đầu lại, chạy càng nhanh.

Đằng sau đột nhiên vang lên một tiếng hô, sau đó là tiếng người nhốn nháo. Lăng Hàm quay đầu lại theo bản năng liền thấy Chu Thành đã nằm lăn ra sàn nhà bệnh viện.

Cậu hoảng sợ, cuống quýt chạy tới rồi ngồi xổm xuống bên cạnh anh ta, đẩy người một cái: “Anh làm sao thế?”

Chu Thành không hé răng, ôm bụng co người lại, vẻ mặt tái nhợt, chân mày chiu chặt.

Lăng Hàm lưỡng lự, cậu không biết người này đang giả vờ hay thật sự có vấn đề, nhưng không sợ vạ nhất chỉ sợ nhất vạ, Lăng Hàm vội vàng hô: “Bác sĩ! Bác sĩ!”

Chỉ chốc lát sau có mấy người y tá cùng bác sĩ vọt ra, nhắc Chu Thành đặt lên cáng cứu thương.

“Cậu là người nhà của bệnh nhân sao?” Bác sĩ hỏi.

“Không phải.” Lăng Hàm vội vã trả lời: “Tôi là bạn của anh ta.”

Bác sĩ không hỏi nữa chỉ nhanh chóng cùng các y tá khác đẩy Chu Thành vào phòng cấp cứu.

Lăng Hàm đứng tại chỗ chần chừ một hồi, cuối cùng quyết định đi theo. Hiện giờ Chu Thành chỉ có một mình, cậu không thể bỏ mặc anh ta như vậy được.

Chương 132: Xấu hổ

Chu Thành được đưa vào phòng cấp cứu, Lăng Hàm chờ bên ngoài hành lang. Dáng người cậu rất cao, lại đẹp cho nên dù đeo kính râm vẫn khiến nhiều người chú ý, những người bệnh cùng nhân viên y tế đi qua đi lại thì thoáng lại liếc nhìn.

Một y tá mặc đồ trắng đi tới nói với cậu: “Cậu chính là bạn của bệnh nhân à?”

Lăng Hàm gật đầu.

“Mời cậu đi đăng ký và nộp viện phí trước.” Y tá kia nói, đưa tay chỉ phương hướng cho cậu rồi lại vội vàng chạy về.

Lăng Hàm ngoan ngoãn nghe lời đến quầy thanh toán lấy số xếp hàng, đợi một lát là đến lượt của cậu.

“Có thể bảo hiểm y tế không?”

“Không có.”

“Có chứng minh thư không?”

“... Tôi đăng ký giúp người ta thôi.”

“Có bảo hiểm y tế và chứng minh thư của bệnh nhân không?”

“Không có.”

“Mời nộp tiền mặt.”

Nộp đủ các loại phí xong lại quay về phòng cấp cứu, bác sĩ đã kiểm tra xong đi ra.

“Người bệnh bị đau dạ dày nghiêm trọng, tối hôm qua lại uống nhiều rượu cho nên bệnh đau dạ dày tái phát.” Bác sĩ nói.

Lăng Hàm không biết nên nói gì.

“Không cần lo lắng, chỉ cần truyền dịch là ổn rồi, về sau đừng để cho anh ta uống rượu nữa, ăn ít đồ cay thôi.”

Lăng Hàm chỉ có thể nói vâng.

Bác sĩ dẫn cậu đi viết đơn thuốc rồi bảo cậu đi đóng tiền thuốc.

Lăng Hàm mở hồ cầm đơn thuốc đứng xếp hàng, cực kì mất tự nhiên hứng lấy ánh mắt kỳ quái của những người xung quanh, cậu đã gây nên cái nghiệt gì chứ? Vì sao lại phải tốn công tốn sức trong cái bệnh viện này chỉ vì con ma men Chu Thành kia.

Di động trong túi kêu lên, Lăng Hàm vội vã lôi ra xem, là Lục Tư Nguyên gọi tới, thôi xong rồi! Cậu cứ bận rộn chuyện của Chu Thành mà quên không báo cho Lục Tư Nguyên, hơn nữa đồng hồ trên di động báo đã mười giờ sáng.

Trời ơi, cậu đã phí mất hai tiếng rồi sao?

“Đã tới chưa?” Lục Tư Nguyên hỏi.

Lăng Hàm nói: “Thật ngại quá, tôi có chút chuyện đột xuất, tạm thời chưa tới được rồi.”

“Hử?” Có vẻ như Lục Tư Nguyên nghe được cái gì liền hỏi: “Cậu đang ở đâu? Sao lại ồn ào thế?”

Lăng Hàm trả lời: “Tôi đang ở bệnh viện.”

“Bệnh viện?” Thanh âm của Lục Tư Nguyên có chút kinh ngạc.

“Bạn của tôi đổ bệnh, tôi đi cùng người đó tới bệnh viện.” Lăng Hàm không yên lòng, cậu không dám nói là mình đưa Chu Thành tới bệnh viện, nói chung cậu không muốn để Lục Tư Nguyên biết cậu với Chu Thành có quan hệ với nhau.

Lục Tư Nguyên không phát hiện có gì không đúng: “Nếu như vậy cậu cứ đưa bạn đi chữa bệnh đi, mật mã nhà tôi không đổi.”

Lăng Hàm nói được, thấy Lục Tư Nguyên không có ý hỏi căn kẽ hơn liền thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng truyền dịch, Chu Thành được y tá cầm kim truyền, sắc mặt anh ta tái nhợt, biểu cảm cũng uể oải.

Lăng Hàm đi tới bên cạnh anh ta, thấy Chu Thành chỉ mặc một bộ đồ phong phanh, cậu ngẫm nghĩ một chút rồi lấy một chiếc áo khoác từ ba lô ra, sau đó lạnh lùng nói: “Mặc vào đi.”

Chu Thành ngẩng đầu, nhìn cậu không chớp mắt, ánh mắt vô cùng u ám.

Lăng Hàm bị anh ta nhìn đến mất tự nhiên nên làm bộ thu tay về rồi nói: “Không cần thì thôi.”

Cậu còn chưa kịp thu tay lại thì Chu Thành đã nhanh chóng nắm lấy, cướp lấy cái áo khoác, khiến y tá đang truyền dịch cho anh ta kêu lên: “Đừng có lộn xộn!”

Chu Thành choàng áo khoác lên người, cuối cùng anh ta cũng lộ ra một nụ cười nhẹ khiến Lăng Hàm hơi ngẩn ra, chưa bao giờ cậu thấy Chu Thành cười một cách đơn thuần như vậy. Người đàn ông này lúc nào cũng có chút lưu manh, làm việc thì khiêu khích mờ ám khiến người ta không nhìn ra suy nghĩ thật của mình, nhưng giờ khắc này dường như mặt nạ của anh ta đã bị tháo xuống, lộ ra vẻ mặt chân thật nhất - một nụ cười thuần túy xuất phát từ nội tâm.

Anh ta không nói một câu nào, ánh mắt nhìn thẳng về phía Lăng Hàm. Sàn nhà của bệnh viện rất lạnh, thời tiết cũng lạnh, thế nhưng ánh mắt của Chu Thành lại giống như có nhiệt độ nóng bỏng đến mức muốn đốt cháy làn da của cậu.

Áp bách, mạnh mẽ và nóng bỏng.

Lăng Hàm vội vàng liếc mắt sang hướng khác, miễn cưỡng bình tĩnh nói: “Bác sĩ nói anh bị bệnh đau dạ dày, bảo anh từ giờ trở đi uống ít rượu, ăn ít đồ ăn kích thích thôi.”

Thành thật mà nói, Lăng Hàm đã từng thấy bộ dạng đặc ý của Chu Thành ở tiệc rượu cho nên cậu hoàn toàn không ngờ anh ta lại mắc bệnh đau dạ dày nặng đến vậy, bình thường hoàn

toàn không nhìn ra.

“Ngồi đi.” Chu Thành cười khẽ, hất cằm tỏ ý bảo Lăng Hàm ngồi xuống bên cạnh.

Lăng Hàm vốn định để anh ta lại rồi đi nhưng khi nhìn đến sắc môi trắng nhợt cùng biểu cảm uể oải kia lại có chút mũi lòng, nghĩ đến đằng nào cậu cũng đã trễ giờ rồi thì có trễ thêm một lúc nữa cũng không thành vấn đề, vậy nên cậu ngồi xuống.

“Tại sao anh lại uống rượu trong ga ra?” Đây là vấn đề Lăng Hàm cảm thấy khó thể giải thích nổi nhất, đang yên đang lành tại sao người này lại chạy tới khu nhà cậu uống rượu, lại còn uống say đến mức ngủ ở ga ra, nếu không nhờ người ta phát hiện chắc có khi anh ta chết lúc nào không ai hay.

“Tôi nói tôi rất đau lòng, muốn gặp cậu, cậu có tin không?” Chu Thành quay đầu lại, trong mắt lóe lên tia sáng yếu ớt giống như ánh sáng le lói của đom đóm.

Đầu ngón tay của anh ta giật giật, dường như anh ta muốn làm gì đó nhưng vì trên mu bàn tay còn đang cắm kim truyền cho nên không làm được.

Lăng Hàm cũng không chú ý đến động tác nhỏ này của Chu Thành, bởi vì cậu đã bị câu nói thâm tình kia làm cho sững sốt, một hồi lâu sau mới lên tiếng: “Anh vì tôi mà uống rượu giải sầu?”

Không phải là cậu không tin, mà là hoàn toàn không thể nào tin nổi. Nhớ tới lúc Chu Thành bao nuôi Lãng Hàm, từ nhật ký của Lãng Hàm là có thể hiểu cậu ta thích Chu Thành nhưng có vẻ như Chu Thành không để ý gì đến cậu ta, cho nên nếu nói vì Lãng Hàm mà Chu Thành uống rượu giải sầu thì quả thực khó ai mà tin nổi.

Chu Thành cười khẽ, không trả lời, trái lại nói: “Tôi cũng không biết mình bị làm sao nữa, từ sau khi cậu rời đi tôi cứ mãi nhớ đến cậu, chỉ cần tôi ở căn hộ đó thì trong đầu toàn là hình bóng của cậu, toàn là quãng thời gian chúng ta vui vẻ với nhau... Lúc ở trong công ty nhìn thấy cậu, tôi thấy được rất nhiều điều trước đây tôi chưa bao giờ phát hiện, giờ tôi mới biết mình đã mất đi cái gì... Có thể cậu sẽ không tin nhưng tôi thực sự thích cậu, chỉ là tôi biết điều đó sau khi tôi đã đánh mất cậu...”

Thanh âm của Chu Thành ngày càng thấp, đến cuối cùng nó gần như biến thành một tiếng thở dài, sắc mặt cũng theo đó tái nhợt thêm vài phần.

Lãng Hàm không biết nên nói gì, từ thái độ của Chu Thành có thể thấy được anh ta có vài phần thật lòng đối với “Lãng Hàm” trước đây, chờ sau khi Lãng Hàm đi rồi anh ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ, cảm thấy cái đã mất đi mới là cái tốt nhất cho nên cứ nhớ mãi không quên, càng nghĩ càng thấy tốt nên có ý định quay lại với cậu. Mà bản thân Lãng Hàm lại làm quá tốt, không biến sắc từ chối, kiên định cự tuyệt mới khiến cái người phong lưu đa tình này cảm thấy mất đi người quý báu là mình, vậy nên tâm tình trở nên đa sầu đa cảm.

Chu Thành nhìn cậu, trong mắt đọng đầy tình ý: “Lãng Hàm, tôi không quên được cậu, tôi nên làm gì bây giờ?”

Lãng Hàm cười châm chọc, sau đó bình tĩnh nói: “Lúc này anh nên làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Chu Thanh vội vàng hỏi.

“Bán căn nhà của anh đi.” Lãng Hàm nói không chút biểu cảm: “Chẳng phải anh nói chỉ cần về đó là lại nhớ tôi sao, vậy thì bán đi, bán đi rồi không về được sẽ không nhớ nữa.”

Chu Thành cười lúng túng: “Cậu đang nói đùa sao?”

“Tôi không nói đùa, tôi đang nói thật.” Lăng Hàm rất nghiêm túc nói: “Tôi hỏi anh, anh có thật sự thích tôi không? Hay anh chỉ đang không cam lòng vì không chiếm được?”

Chu Thành sững sốt.

Lăng Hàm không chút khách sáo vạch trần anh ta: “Cố ý uống say rồi nằm lăn ra ở ga ra nhà tôi, làm to chuyện như vậy chẳng phải là muốn cho tôi biết anh yêu tôi đến cỡ nào sao? Hành động này của anh khác gì mấy cậu học sinh nam đốt nến tỏ tình dưới ký túc xá nữ, chẳng qua là tự mình làm mình cảm động thôi.”

“Tôi không phải...”

“Anh chính là như vậy!” Lăng Hàm phản bác: “Tôi hỏi anh, anh nói anh yêu tôi vậy trong lúc tôi chia tay với anh thì anh có lên giường với người khác không?”

Chương 133: Tập thể dục

Trên mặt Chu Thành lộ ra vẻ lúng túng: “Cái kia...”

Lăng Hàm khoát khoát tay: “Anh không cần trả lời tôi, tôi không cần cái đó, anh có lên giường với người khác hay không chẳng liên quan gì đến tôi cả, tôi chỉ muốn anh hiểu rõ ràng xem anh có thật sự thích tôi hay không mà thôi! Kể viên đạn bọc đường lúc trước không có hiệu quả nên lần này muốn chơi khổ nhục kế sao? Tôi từng nghe nói tới thủ đoạn của cậu cả nhà họ Chu rồi, xương càng khó gặm thì anh lại càng muốn gặm, nếu không sẽ cảm thấy không cam lòng! Nhưng mà tôi không phải con mồi của anh, làm phiền anh thu lại cái vẻ mặt thâm tình kia đi được không?”

Đôi mắt của Chu Thành trở nên u ám, môi mím lại thành một đường thẳng, cuối cùng không nói năng gì.

Lăng Hàm đứng lên: “Tôi còn có việc, không ở lại đây với anh được! Anh có thể gọi cho trợ lý đến đón anh.”

Tuy rằng nhìn Chu Thành rất đáng thương nhưng Lăng Hàm hiểu rõ ý đồ của anh ta hơn ai hết, loại người đại thiếu gia phong lưu như anh ta thích nhất trò theo đuổi người khác, anh ta không phải thích đối phương mà chỉ thích cảm giác vui vẻ lúc săn mồi mà thôi.

Lăng Hàm đã sớm nhìn thấu.

Bất kể là lấy lòng trong công ty hay là say khướt trong nhà đề xe cũng đều là thủ đoạn của anh ta hết.

Chỉ có điều là không thành công, nghĩ cũng thấy anh ta đáng thương.

Chu Thành nhướn mày: “Tại sao tôi lại phải làm như vậy, nếu như không phải tôi thích cậu thì có ai có thể khiến tôi làm như thế?”

Lăng Hàm cười khẽ: “Có một người có thể.”

Chu Thành nhướn mày: “Ai cơ?”

“Chu Bắc Hiền.” Lăng Hàm nói ra một cách vô cùng bình tĩnh và chắc chắn, ngay trước khi Chu Thành kịp phủ nhận cậu đã lạnh lùng nói trước: “Sở dĩ anh làm vậy là vì anh biết được Chu Bắc Hiền đang theo đuổi tôi đúng không? Hai anh em nhà anh giống như nước với lửa, nhìn đối phương là thấy ngứa mắt, cái gì cũng phải cướp mà tôi chính là món chiến lợi phẩm kia, không đúng sao?”

Chu Thành trầm mặc.

Lăng Hàm không muốn tiếp tục dây dưa với anh ta nữa nên quyết định dùng dao sắc chặt đứt dây, để vị đại thiếu gia này nghỉ ngơi một chút, đừng tiếp tục làm phiền cậu: “Nếu anh muốn chơi với anh ta thì xin đừng kéo tôi vào, tôi sẽ không qua lại với bất cứ ai trong hai anh em các người! Muốn theo đuổi tôi cùng lắm chỉ là vì anh muốn thắng được anh ta đúng không?”

Chu Thành không nói gì.

Lăng Hàm tiếp tục nói: “Nếu như anh muốn thắng anh ta thì chỗ tôi còn có một thứ khác có thể giúp anh.”

“Thứ gì?” Cuối cùng Chu Thành cũng mở miệng.

Lăng Hàm cười hả hê, quả nhiên là vậy, ngay từ đầu cậu đã cảm thấy Chu Thành đột nhiên chơi trò thâm tình với mình là có vấn đề, quả nhiên trực giác của cậu không sai, trên đời này làm quái gì có chuyện tình cảm từ trên trời rơi xuống đâu cơ chứ?

“Nói cho anh biết một bí mật, Chu Bắc Hiền với ảnh đế Bạch Tử Sách từng là một đôi.” Lăng Hàm nói.

Quả nhiên Chu Thành tròn tròn mắt, lộ ra vẻ khiếp sợ: “Cậu nói cái gì?”

Lăng Hàm gật đầu: “Là thật đấy.”

“Hơn nữa tôi cho anh biết thêm, cái chết của Bạch Tử Sách có liên quan tới Chu Bắc Hiền, scandal trai bao năm xưa chính là do bọn họ bày ra để hãm hại Bạch Tử Sách sập bẫy.” Lãng Hàm bình thản nói ra bí mật này, ngón tay hơi bấu chặt lại.

“Cậu chắc chắn?”

Lãng Hàm gật đầu: “Tôi rất chắc chắn, chính tôi cũng đang điều tra chuyện này, hiện giờ đã có manh mối rồi.”

Vẻ mặt của Chu Thành lập tức biến hóa trong khoảnh khắc: “Có chứng cứ không?”

“Tên trai bao lúc trước là do hội Chu Bắc Hiền thuê, chỉ cần tìm được tên trai bao đó thì chắc chắn chân tướng sẽ được rõ ràng! Hiện giờ Chu Bắc Hiền đang dính vào chuyện của Y Tự, nếu lại thêm một bản án cũ của Bạch Tử Sách thì anh ta sẽ không có cơ hội trở mình!”

Chu Thành ngẩng đầu, nhìn gương mặt của cậu một hồi rồi nói: “Cảm giác của tôi sai rồi sao, có vẻ như cậu rất hận Chu Bắc Hiền.”

Lãng Hàm âm thầm hít vào một hơi rồi cười khẽ: “Là ảo giác của anh thôi.”

Chu Thành nhún nhún vai, nói tiếp: “Cậu với Bạch Tử Sách có quan hệ như thế nào, tại sao cậu lại phải điều tra lại vụ án đó?”

Lãng Hàm nói: “Tôi là fan hâm mộ của Bạch Tử Sách.”

Những lời này hoàn toàn là lời nói nhảm, thế nhưng trong lòng cả hai đều biết rõ, có hỏi tiếp cũng không hay.

Lúc Lãng Hàm ra khỏi bệnh viện đã là gần trưa, cậu đeo ba lô chạy tới căn hộ của Lục Tư Nguyên, nhập mã số quen thuộc, quả nhiên cánh cửa được mở ra.

Anh ấy thật sự không hề đổi mặt khẩu.

Trong lòng Lãng Hàm có chút bối rối, Lục Tư Nguyên thật sự rất tin tưởng cậu.

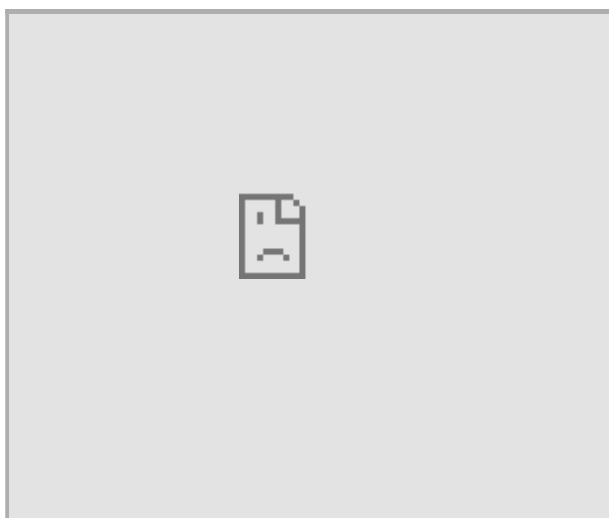
Sau khi vào nhà, Lục Tư Nguyên đã đi mất, Đại Bạch chạy từ trong nhà ra, ngoắc ngoắc cái đuôi rồi dùng đôi mắt ướt nhẹp nhìn cậu, Lăng Hàm dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết trong bộ não đơn giản của nó đang nghĩ cái gì.

“Đúng là một chú chó tham ăn!” Lăng Hàm khom lưng xoa xoa cái đầu cún của nó.

Đại Bạch thở phì phò, cái đuôi lắc càng thêm vui vẻ.

Tâm trạng mệt mỏi của Lăng Hàm bị con chó bự này xua đi hết, cậu ném ba lô ở một bên rồi ôm Đại Bạch lăn qua lăn lại trên sàn nhà. Đại Bạch cứ nghĩ người này đang chơi đùa với mình nên càng vui vẻ, thậm chí còn hưng phấn sủa vài tiếng.

Chơi đùa một lát là đói bụng, Lăng Hàm đứng dậy đi vào nhà bếp, cậu mở tủ lạnh to đùng kia ra liền phát hiện trong đó toàn là đồ ăn.

Khả năng nấu nướng của Lăng Hàm rất tệ, nhưng để no bụng thì vẫn được, thế nên cậu đơn giản nấu bát mì ăn liền.

Sau khi ăn xong, Lăng Hàm nằm lên ghế sofa xem tivi, Đại Bạch thân thiết nhảy lên trên ghế sofa muôn chui vào lòng cậu. Lăng Hàm ôm lấy nó, vừa ấm lại vừa xù lông cực kì thoải mái. Sau một lúc lâu Đại Bạch đập đập cái bụng của cậu, Lăng Hàm vội vàng đẩy nó ra tiện tay nhéo bụng mình một cái, một đồng thịt mềm mềm...

Lần trước cậu tập thể hình là lúc nào?

Lăng Hàm rơi lệ đầy mặt, vừa rồi cậu không chút do dự ăn hết một bát mì, một bát mì đó!

Đến buổi tối khi Lục Tư Nguyên trở về, liếc mắt đã thấy Lăng Hàm đang mặc áo ngắn tay đứng ở phòng thể hình tập tạ tay, dáng người của cậu rất được, cao gầy cân xứng, những cơ bắp mỏng bám dọc theo khung xương, trông như một tác phẩm do nghệ nhân tỉ mỉ chế tác thành. Lăng Hàm đứng quay lưng về phía anh, làn da trắng sứ nhẵn nhụi nhìn không thấy lỗ chân lông, từng giọt mồ hôi trong suốt chảy dọc theo gương mặt đang đỏ ửng rồi làm ướt cái áo phong màu đen. Mồ hôi làm ướt phần áo trước ngực khiến những thứ bên dưới nó càng thêm rõ ràng.

Lục Tư Nguyên nhìn chằm chằm khoảng áo bị mồ hôi làm ướt của cậu, hồi lâu sau mới yên lặng dời ánh mắt đi.

Trong phòng thể hình có lắp đặt hệ thống âm nhạc nên có lẽ Lăng Hàm không nghe được động tĩnh bên ngoài, Đại Bạch xoay xoay bên chân cậu, cực kì quẩn quýt.

Lục Tư Nguyên cười khẽ, đi tới.

Đại Bạch phát hiện ra anh trước, nó hưng phấn chạy tới rồi xoay xung quanh cha mình.

Lục Tư Nguyên vỗ vỗ đầu nó.

Lúc này Lăng Hàm đã hoàn thành xong bài tập, cậu xoay người rồi cứ thế đối diện với ánh mắt của Lục Tư Nguyên, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên nhưng lập tức nở nụ cười, nhanh chóng tắt nhạc rồi ra khỏi phòng thể hình.

Khi hai người họ đứng đối diện nhau, Lục Tư Nguyên càng có thể nhìn rõ làn da ướt át nhưng phát sáng của cậu, giống như là hơi nóng thoát ra từ lỗ chân lông, trông thật khỏe mạnh và... gợi cảm.

“Anh về lúc nào thế, tôi không nghe thấy gì cả.” Cậu vừa nói vừa dùng khăn mặt lau mồ hôi, hơi nghiêng đầu một chút, mái tóc đen bóng không nằm ngay ngắn mà rối tung mỗi sợi một nơi.

Lục Tư Nguyên nheo mắt.

“Vừa mới về.”

Lăng Hàm lúc này khi nhìn thấy Lục Tư Nguyên đã không còn lúng túng như trước, vậy nên cậu không khách sáo nói: “Ăn cơm chưa, tôi ăn cùng với anh.”

Lục Tư Nguyên gật đầu: “Được.”

Lăng Hàm cứ vậy đi vào nhà bếp, bộ đồ tập thể dục đang mặc trên người làm nổi bật đôi chân dài cùng cái hông vênh của cậu, nhưng có vẻ như cậu hoàn toàn không phát hiện điều này.

Lăng Hàm rất vui vẻ chạy vào nhà bếp kiểm đồ ăn.

Chương 134: Mua giường

Lục Tư Nguyên lẳng lặng đi tới đứng bên cạnh nhìn cậu, một lúc lâu sau mới nói: “Hôm nay tôi gặp Chu Thành ở công ty.”

Lăng Hàm giật mình, động tác trên tay hơi dừng một chút, sau đó làm bộ như chẳng vấn đề gì nói: “Ồ, làm sao vậy?”

“Hình như anh ta đồ bệnh, vừa mới từ bệnh viện về.” Lục Tư Nguyên nói rất bình thản như đang nói một chuyện rất bình thường.

Lăng Hàm nói: “Gần đây thời tiết có hơi lạnh, rất dễ bị bệnh.”

Lục Tư Nguyên nói: “Cái tôi muốn nói là cậu mặc đồ phong phanh quá, đi mặc thêm quần áo vào đi!”

Nghe đến đó Lăng Hàm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cậu mỉm cười, nói: “Anh nói đúng, tôi cũng thấy hơi lạnh.”

Hiện giờ chưa mở hệ thống sưởi nên trong nhà quả thật hơi lạnh, Lăng Hàm cảm giác cánh tay của mình nổi một lớp da gà.

Cậu nhanh chóng đến phòng khách mở ba lô của mình ra, lấy áo khoác choàng lên, thầm nghĩ: Vì sao Lục Tư Nguyên lại đột nhiên nhắc đến Chu Thành? Chẳng lẽ chuyện mình đưa Chu Thành vào bệnh viện bị phát hiện rồi?

Thấp thỏm quay lại nhà bếp, Lục Tư Nguyên đã mặc tạp dề đang đứng nấu cơm, Lăng Hàm chẳng thể làm gì khác hơn là đứng một bên nhìn.

Có điều sau đó Lục Tư Nguyên không nhắc lại chuyện Chu Thành nữa, Lăng Hàm dần dần bình tĩnh lại, nói vậy là vừa rồi Lục Tư Nguyên chỉ vô tình nhắc tới Chu Thành mà thôi!

Ăn cơm xong, Lăng Hàm cầm kịch bản bàn bạc với Lăng Hàm, cậu vội vàng thu lại mấy suy nghĩ linh tinh, nâng cao

ting thần để nói chuyện với Lục Tư Nguyên. Xét về phương diện chuyên nghiệp, Lăng Hàm với Lục Tư Nguyên hoàn toàn ngang ngửa, cực kì ăn ý.

Sự ăn ý này khiến Lăng Hàm cảm thấy trong cuộc đời này sẽ không có người thứ hai có thể thảo luận về kịch bản với cậu như vậy, một cảm giác thỏa mãn cùng cô độc rất vi diệu. Thỏa mãn vì đối phương tâm ý tương thông với mình, vì những quan điểm thống nhất nhưng lại cô độc vì khoảng cách giữa hai người.

Từ kịch bản đến nhân vật rồi đến tình tiết, bàn tới bàn lui, bất giác đã đến mười giờ, hai người nhìn nhau mỉm cười rồi ăn ý kết thúc câu chuyện tại đây.

Sau khi tắm xong, Lăng Hàm chủ động ra ghế sofa ngủ, Lục Tư Nguyên chẳng nói gì coi như là thâm chấp nhận.

Lăng Hàm nằm nghiêng trên ghế cảm thấy thế này thật tốt, cậu với Lục Tư Nguyên rất ăn ý với nhau, tiếp tục thế này cũng không tệ.

Mấy ngày kế tiếp, Lăng Hàm với Lục Tư Nguyên cùng nhau ở nhà nghiên cứu kịch bản, xem phim, tìm đủ loại tài liệu sách vở cùng tư liệu điện ảnh để học tập, đùa giỡn với nhau, còn có thể cùng nhau làm cơm, cùng nhau chợ Đại Bạch ăn... Thời gian như chậm lại nhưng lại trôi qua rất vội vàng, dường như mở mắt là bình minh, chớp mắt đã thấy bầu trời tối đen.

Ngày thứ tư, Lăng Hàm đang ngủ ngon đột nhiên chuông cửa vang lên, Lăng Hàm ngạc nhiên, chuông cửa nhà Lục Tư Nguyên vụn năm không kêu khiến cậu còn tưởng lắp chuông chỉ để trang trí. Hơn nữa cậu ở đây lâu như vậy nhưng ngoại trừ chính cậu và Lục Tư Nguyên thì chỉ có cô giúp việc dọn dẹp vệ sinh với Tần Vĩnh tới đây, ngoài ra không còn bất cứ ai khác. Vậy nên Lăng Hàm rất ngạc nhiên khi nghe được tiếng chuông cửa, đi mở cửa, phát hiện người đến là mấy người mặc đồng phục nhân viên giao hàng.

Hai người kia thấy Lăng Hàm cũng rất ngạc nhiên, nhưng chắc đã được huấn luyện chuyên nghiệp cho nên không hề có biểu cảm thất thố nào, chỉ hơi ngẩn ra rồi nói với Lăng Hàm: “Chào anh, chúng tôi là nhân viên giao hàng, xin hỏi anh là người ký nhận sao?”

Giao hàng?

Lăng Hàm mờ mịt nhìn theo người nọ, ở lối đi cách đó không xa có hai người khác, bên cạnh có một cái thùng rất lớn.

“Hàng gì vậy?” Lăng Hàm hỏi.

“Một cái giường lớn.” Nhân viên giao hàng nói.

Lăng Hàm ồ một tiếng, ý bảo nhân viên giao hàng kia chờ một chút, sau đó đóng cửa gọi cho Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên bắt máy rất nhanh.

“Anh Lục mua giường đấy à?”

“Ừ.” Phía bên Lục Tư Nguyên rất âm ỉ, dường như là đang trong sự kiện nào đó.

“Anh mua giường làm gì thế?” Lăng Hàm ngơ ngác hỏi, đang yên đang lành đột nhiên mua cái giường khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

“Hàng ngày cậu ngủ sofa không cảm thấy mệt mỏi sao?”
Lục Tư Nguyên nói xong lập tức cúp máy.

Lăng Hàm cảm di động ngây người hồi lâu, sau đó sờ cái mũi rồi để nhân viên giao hàng đi vào.

Bọn họ vác cái thùng lớn kia vào nhà, sau đó hỏi Lăng Hàm:
“Xin hỏi đặt ở đâu?”

Đặt ở đâu?

Lăng Hàm nhìn quanh bốn phía, phòng cho khách đã bị Đại Bạch chiếm đóng, phòng ngủ chính thì là của Lục Tư Nguyên, nơi cậu ở chỉ có phòng khách thôi. Thật ra Lăng Hàm rất thích phòng khách, rộng rãi sáng sủa, không gian lớn.

“Cứ để ở phòng khách đi.” Lăng Hàm đi tới vách tường sát phòng thể hình rồi bảo nhân viên để giường ở đó. Mấy người

đặt cái thùng xuống rồi nhanh chóng mở ra, nhanh tay lẹ chân lấy dụng cụ ra lắp ráp, không bao lâu sau một chiếc giường theo phong cách tối giản liền xuất hiện. Tiếp đó còn có chăn nệm cũng do các nhân viên này giao tới, sau khi sắp xếp xong xuôi họ liền lễ phép rời đi.

Đại Bạch chạy từ ban công tới xoay xung quanh chiếc giường, đại khái đang tò mò không biết đây là cái gì. Thám thính xong xuôi nó nhảy lên giường, lăn lộn kêu gâu gâu.

Lăng Hàm nhìn giường cũng vui vẻ nằm lên, ôm Đại Bạch lăn lộn trên đó, sau đó cậu đứng lên vào phòng giữ đồ trong phòng Lục Tư Nguyên tìm một bộ ga giường rồi ném chăn lên.

Gặp được ổ của mình, đột nhiên Lăng Hàm cảm nhận được một cảm giác mình thật sự đang ở nơi này. Loại cảm giác này vô cùng vi diệu, nó giống như cảm giác thỏa mãn khi tự mua nhà rồi tự tay trang trí từng chút một cho căn nhà của mình vậy!

Cậu chỉ là khách trong nhà Lục Tư Nguyên, trước mặt người khác Lục Tư Nguyên là nam thần mà nói đúng ra thì đúng là “nam thần” thật, có chút không nhiễm khói lửa nhân gian. Nếu muốn nói rõ ra thì anh là một người khá trầm lắng, chỉ có lúc nói tới chuyện nghề nghiệp mới có thể nói nhiều hơn một chút, biểu cảm cũng đa dạng hơn một tẹo, những lúc khác thì nói gãy gọn, thậm chí còn có chút khiến người ta cảm thấy khó chịu, tác phong làm việc cũng nhanh gọn.

Tổng thể mà nói, bỏ đi nghề nghiệp là ngôi sao thì anh không khác gì mấy thằng đàn ông nhạt như nước ốc mà mấy cô bé hay lên án. Hơn nữa lại còn không thích xin lỗi, đã làm sai chuyện gì thì chỉ biết im lặng, thà rằng bồi thường đến chết cũng nhất quyết không nói lời xin lỗi.

Lăng Hàm bị anh hiểu lầm đuổi đi, sau đó Lục Tư Nguyên biết đây chỉ là hiểu lầm cũng không hề xin lỗi mặc dù Lăng Hàm cũng chẳng hề chờ mong anh nói điều này.

Nhưng thi thoảng Lục Tư Nguyên cũng rất hiểu ý, xuống bếp làm cơm, thuận tiện mua cho Lăng Hàm cái gì đó.

Hiện tại là mua cái giường.

Xế chiều Tần Vĩnh có tới, anh ta thấy cái giường kia liền mỉm cười với Lăng Hàm: “Có thích không?”

Lăng Hàm “à” một tiếng, hiểu ra: “Anh mua à?”

Tần Vĩnh gật đầu, đi tới sờ cái giường: “Tạm được, là tôi nhờ bạn mua đó nhưng là do Tư Nguyên đặc biệt chọn cho cậu.”

Lăng Hàm ngần ra.

“Có thích không?” Tần Vĩnh lại hỏi.

Lăng Hàm gật đầu, quả thật là cậu rất thích chiếc giường này, mà kể cả có không thích thì cũng không đến lượt cậu nói.

“Nếu như cậu không thích có thể trả lại.” Tần Vĩnh nói.

Lăng Hàm lắc đầu: “Không cần đâu.” Đùa à, ăn nhờ ở đâu sao có thể làm như thế.

Cậu ngẫm nghĩ một chút, mãi vẫn không hiểu vì sao Lục Tư Nguyên lại đột nhiên mua cho mình cái giường này thế nên cậu hỏi: “Vì sao đột nhiên...”

Tần Vĩnh như cười như không nhìn cậu, quan sát cậu từ trên xuống dưới rồi nói: “Cái này phải hỏi cậu thôi.”

“Hỏi em?” Lăng Hàm vô cùng ngạc nhiên.

“Ừ.” Tần Vĩnh gật đầu, biểu cảm trên mặt có chút mập mờ: “Nghĩ xem hai người bọn cậu ở chung lâu như vậy mà lại không ngủ chung một giường, cậu ta hết cách, không thể làm gì khác hơn là mua thêm một cái giường nữa chứ sao.”

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm kinh ngạc đến mức không biết nên phản ứng thế nào.

Tần Vĩnh cười ha hả: “Nói đùa thôi, nhìn vẻ mặt của cậu thế kia chắc không phải tưởng thật chứ?!”

Lăng Hàm: “...”

Chương 135: Hỏi

Suýt nữa Lăng Hàm tưởng đó là thật, Tần Vĩnh nói đùa mà cứ như đang nói thật.

Cậu mất tự nhiên gãi gãi đầu, nói: “Về sau anh Vĩnh đừng đùa như vậy nữa mà.”

Làm hại cậu suy nghĩ kỳ quái, sức chịu đựng tâm lý của cậu kém lắm, không chịu được đâu.

Tần Vĩnh giơ hai tay lên xin lỗi: “Xin lỗi, về sau sẽ không đùa thế nữa.”

Tần Vĩnh đưa cho Lăng Hàm một phần tài liệu: “Chờ cậu ấy về rồi đưa cho cậu ấy.”

Chờ sau khi Tần Vĩnh đi rồi, Lăng Hàm lại ngã nhào lên giường, tâm tình kích động không thôi. Tuy rằng Tần Vĩnh chỉ nói đùa nhưng vì sao cậu nghe xong lại thấy vui vẻ trong lòng như vậy?

Bóp bóp cái tai của Đại Bạch, cậu hỏi: “Con nói xem, có phải chú bị ngốc rồi không?”

Đại Bạch sủa gâu gâu, dường như nó đang nói cậu ngốc thật.

Lăng Hàm chơi đùa với nó một lúc vẫn khó có thể bình tĩnh lại, cậu đứng dậy lấy điện thoại chụp một tấm cái giường này, sau khi kiểm tra kỹ càng không để lộ ra bất cứ manh mối nào mới đăng ảnh lên Weibo.

[Tui có ổ của mình rồi, à hú!!!]

Vừa mới đăng ảnh không bao lâu đã lục tục có vài bình luận.

Có người nói: [Giường của 0 thiếu thật ngăn nắp quá đi.]

Có người đùa giỡn: [Chồng ơi có muốn lên giường với em

không?]

Có người phỉ nhổ: [Mua mỗi cái giường mà cũng đem khoe khoang, không sống ảo sẽ chết à!]

Có người phản bác lại: [Mất mày mù à, đây là giường thương hiệu Roger, siêu cấp xa hoa thoải mái, cái đồ mắt heo luộc!]

Có người: [Tôi mặc kệ thích chửi thì chửi.], [Roger thì sao, khoe giàu à.]

Có người hoài nghi: [0 thiếu quảng cáo cho Roger sao?]

Lăng Hàm nhìn đi nhìn lại một chút mặt liền méo xẹo, tâm trạng cuối cùng cũng bình phục lại, ngẫm kĩ cũng thấy mình thật ngốc, đầu óc cứ như bị chập mạch nên mới phát rồ đi chia sẻ lên mạng xã hội, này chẳng phải là tự tìm phiền toái sao? Tâm trạng này giống như một đứa nhóc tìm được thứ tốt là muốn chia sẻ với đám đồng bọn của mình, kết quả bị cả đám đồng bọn dội nước lạnh.

Lăng Hàm không thể làm gì khác hơn là xóa bài đăng đi.

Nhưng vừa mới xóa, Tần Vĩnh đã gọi điện thoại tới: “Sao lại xóa Weibo đi rồi?”

Lăng Hàm nghĩ thật đen đui, cậu có làm chuyện lớn nhỏ gì cũng bị tất cả mọi người biết, thậm chí còn kéo cả người đại diện vào.

“... thì xóa đi thôi mà.”

“Roger vừa mới gọi điện tới, bọn họ đang tìm người đại diện, tôi đã đề cử cậu với họ.”

Lăng Hàm: “...”

Tần Vĩnh: “Không cần xóa, nể mặt họ trước, để người ta xem thành ý của chúng ta.”

Lăng Hàm: “... được rồi.”

Tĩnh táo nghĩ lại thì hành động vừa rồi của cậu cũng không tính là ngu xuẩn.

Buổi tối Lục Tư Nguyên về không hề nói chữ nào đến chuyện Weibo, tựa như anh không hề mua chiếc giường kia cũng không phát hiện sự thay đổi trong nhà, hai người cơm nước xong lại thảo luận kịch bản, Lục Tư Nguyên đột nhiên hỏi: “Cậu có gì... muốn nói với tôi không?”

Lăng Hàm kỳ quái ừ một tiếng: “Không có mà... sao đột nhiên anh hỏi như vậy?”

Lục Tư Nguyên trầm mặc một chút, chậm rãi nói: “Tôi có nghe một vài tin đồn, là về cậu với Chu Thành.”

Trong lòng Lăng Hàm lập tức căng thẳng, lưng cứng ngắc, nhưng tốt xấu gì cậu cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn cho nên biểu hiện rất bình tĩnh: “Ồ, tin đồn gì vậy?”

Ánh mắt của Lục Tư Nguyên rất trầm lắng, Lăng Hàm bị nhìn đến toát cả mồ hôi lạnh, cậu âm thầm nuốt một ngụm nước bọt.

Ngay khi cậu muốn lên tiếng đánh vỡ sự yên tĩnh này thì Lục Tư Nguyên gục đầu xuống nói: “Có người nói với tôi rằng cậu với Chu Thành có quan hệ tình nhân.”

Trong đầu Lăng Hàm vang lên một tiếng “oành”, Lục Tư Nguyên đã biết cái gì hay là điều tra được cái gì rồi...

Suy nghĩ của cậu còn đang rối loạn, Lục Tư Nguyên tiếp tục nói: “Tôi không thể chỉ nghe tin đồn kia nhưng lại rất để ý nó cho nên mới phải hỏi cậu trực tiếp! Đương nhiên những chuyện liên quan đến cuộc sống riêng của cậu thì cậu không muốn trả lời cũng không sao.”

Đôi mắt của Lục Tư Nguyên đen thẫm thẫm, đáy mắt như có một tầng sương đen dày đặc, sâu đến không thể nắm bắt được.

Lăng Hàm không nhìn kỹ đôi mắt của anh, cậu đang khẩn trương đến độ không thể suy tính một cách bình thường, suy nghĩ duy nhất trong đầu cậu lúc này là: “Nếu như Lục Tư Nguyên biết rõ chân tướng chắc chắn sẽ không thèm để ý đến cậu! Nhưng chuyện ngu xuẩn của Lăng Hàm đã làm lúc trước

không có quan hệ với cậu!”

Không sai, đó là Lăng Hàm trước đây làm, hoàn toàn không liên quan gì đến mình cả!

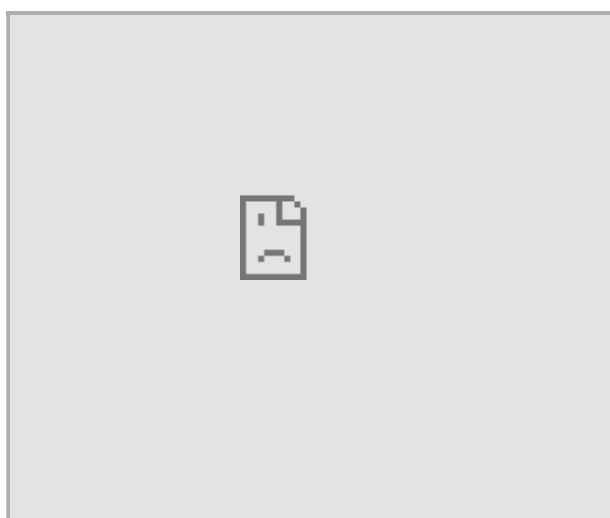
Có suy nghĩ này rồi, Lăng Hàm nhanh chóng đưa ra quyết định, cậu bình tĩnh nói: “Mặc kệ là ai nói cũng đừng tin, đều là giả.”

Cậu không nói dối, là Lăng Hàm trước kia có quan hệ bao nuôi với Chu Thành, hoàn toàn không phải Lăng Hàm của bây giờ cho nên cậu không hề nói dối.

Lăng Hàm tự nói với mình một lần nữa, sau đó dần dần bình tĩnh lại.

Màn sương đen trong mắt Lục Tư Nguyên ngày dày đặc, anh nhếch mép cười khẩy: “Hôm đó cậu nói đưa bạn đến bệnh viện, người bạn đó là ai?”

Trái tim vừa mới bình tĩnh của Lăng Hàm lại bị treo lên, cơ bắp toàn thân cứng ngắc vì căng thẳng, dưới tình huống thế này cậu có chút luống cuống tay chân, vô thức phủ nhận: “Chỉ là một người bạn, anh không biết đâu.”

“Tôi không biết.”

Đã nói điều rồi thì Lăng Hàm không thể không nhắm mắt theo lao: “Đúng vậy, anh không biết...”

Lục Tư Nguyên khẽ nhíu mày, không tiếp tục truy hỏi nữa. Lãng Hàm kinh hồn bạt vía mấy ngày trời Lục Tư Nguyên cũng không hề hỏi lại.

Chẳng biết tại sao mà cậu lại có chút khó chịu.

Kỳ thực nếu đứng trên lập trường của cậu mà nói thì Lục Tư Nguyên hoàn toàn không có lý do gì để hỏi chuyện của cậu, cậu cũng chỉ nói một lời nói dối thiện ý thôi chứ chẳng có chuyện gì lớn cả. Nhưng nếu Lục Tư Nguyên là bạn trai của cậu thì cậu có nói dối không?

Lãng Hàm không xác định được.

Nếu như quá để ý đến một người, quá để ý chuyện có mất đi người đó hay không thì đại khái sẽ muốn để lại ấn tượng tốt trong lòng đối phương, không muốn cho đối phương biết bộ mặt xấu xí của mình.

Vậy nên có khả năng rất cao là sẽ nói dối.

Lãng Hàm rất ít khi nói dối, nhất là nói dối với những người thân cận, làm như vậy sẽ khiến cảm thấy tội lỗi mà cảm giác tội lỗi này đối mặt với Lục Tư Nguyên càng khiến Lãng Hàm cảm thấy áp lực gấp bội, bất giác cậu tránh né anh.

Đúng lúc Tần Vĩnh nhận được vài quảng cáo cho cậu, Lãng Hàm cầu còn không được chưa kể bên Roger đã đồng ý để cậu làm người đại diện. Có lẽ đây là chuyện duy nhất khiến cậu vui vẻ trong khoảng thời gian gần đây.

Sau một khoảng thời gian đi sớm về khuya, giao lưu ít hơn, về nhà là ngã ra nằm ngủ, hai người thật sự rất giống bạn cùng phòng.

Thế nhưng trái tim của Lãng Hàm vẫn treo lơ lửng, như có thanh gươm của Damocles treo trên đỉnh đầu khiến cậu ăn không ngon ngủ không yên.

Buổi tối thứ sáu, sau khi chụp ảnh cho tạp chí xong xuôi đột nhiên trợ lý của ê kíp lên lút nói với cậu: “Lãng Hàm, có người tới đón cậu.”

Lăng Hàm ngạc nhiên hỏi: “Ai vậy?”

Trợ lý hoa tay múa chân: “Là một anh chàng cực kì đẹp trai! Trước đây em chưa từng thấy anh ta, đó là nghệ sĩ mới kí hợp đồng của GMG các anh sao?”

Vừa vặn có trợ lý của Lăng Hàm lấy đồ qua, Lăng Hàm liền hỏi: “Bên ngoài có người đang chờ tôi à?”

Nam trợ lý mập mạp kia ngăn người: “Ai cơ? Em không chú ý.”

Thay quần áo rồi tẩy trang xong, Lăng Hàm với trợ lý ra khỏi phòng vệ sinh, đi dọc theo hành lang tới phòng khách của tòa soạn báo, liếc mắt đã thấy một người đàn ông cao lớn, đẹp trai đang ngồi trong phòng nghỉ được bao quanh bởi những bức tường thủy tinh. Người này ngồi vắt chéo hai chân, trên tay lật xem một cuốn tạp chí, khoe miệng treo một nụ cười có chút xấu xa.

Bước chân của Lăng Hàm khựng lại.

Người đàn ông kia ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Cuối cùng cũng xuất hiện rồi.”

Lăng Hàm thấy người này liền đau đầu, Chu Thành y như keo con chó dính trên da cạo kiểu gì cũng không rớt, nhưng cậu lại chẳng thể nào gây xích mích với anh ta được nên chỉ có thể lên tinh thần nói: “Sao Chu tổng lại tới đây?”

Chương 136: Câu lạc bộ

“Gọi Chu Thành là được rồi, không cần khách sáo như vậy đâu.” Chu Thành đặt cuốn tạp chí lên mặt bàn trà bằng thủy tinh rồi đứng lên, nhắc chân dài bước tới, đưa tay vỗ bả vai của Lăng Hàm: “Chẳng phải lần trước đã nói nếu không làm tình nhân được thì làm bạn sao, khách sáo như vậy làm gì?”

Trợ lý của Lăng Hàm tròn hai mắt, vẻ mặt giật mình.

Sắc mặt của Lăng Hàm trở nên xanh mét, cậu lùi một bước tránh đi tay của anh ta rồi nghiêm mặt nói: “Chu tổng, anh đừng nói đùa nữa!”

Chu Thành sững sốt, lập tức giơ hai tay lên nói: “OK, tôi xin lỗi, hôm nay tôi tới đây là để mời cậu ăn cơm.”

Lăng Hàm không muốn tiếp tục giao du với người này nên nói: “Xin lỗi, hôm nay tôi có hẹn rồi.”

Sau đó cậu còn giơ tay lên để nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi hô: “Oa, đã muộn thế này rồi cơ à, tôi phải đi mau lên mới được.”

Chu Thành chẳng để bụng, cười khẽ: “Có muốn xem tấm ảnh này một chút rồi hãy quyết định xem có nên đi ăn tối với tôi không?”

Bước chân của Lăng Hàm dừng lại, cậu quay đầu nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi ngờ.

Chu Thành cười như thể đã biết trước, anh ta móc một tấm ảnh từ trong túi ra rồi đưa cho Lăng Hàm. Thái độ chắc chắn của anh ta khiến Lăng Hàm nghi hoặc, cậu nhận lấy tấm ảnh đó, hai con mắt đột nhiên ngưng lại: “Đây là...”

“Bây giờ có muốn đi ăn tối với tôi hay không đây?” Chu Thành nghiêng đầu nói.

Biểu cảm của Lăng Hàm thay đổi một chút, sau đó quay đầu nói với trợ lý: “Anh đi về trước đi.”

Ánh mắt của trợ lý kia qua lại giữa hai người một chút, sau đó gật đầu đồng ý, xách đồ của Lăng Hàm xoay người rời đi, không hề hỏi nhiều. Lăng Hàm với Chu Thành cũng rời khỏi tòa soạn đi đến bãi đỗ xe.

Trong bãi đỗ xe không có nhiều người lắm, vừa lên xe Lăng Hàm đã không chờ nổi mà giờ giờ tấm ảnh chụp trong tay lên: “Tấm ảnh này ở đây ra?”

Đây là bức ảnh chụp một người đàn ông, người này mặc quần jean, trên lưng đeo một cái ba lô, có vẻ như người này đang chạy đi, mặt hướng về phía ống kính nhưng có vẻ người này không nhận ra là đang bị chụp lén.

Người đó chính là tên trai bao mà Lăng Hàm tìm đã lâu không thấy, là nhân vật chính hại cậu dính vào scandal “gọi trai bao” năm xưa.

Chu Thành cho xe chạy đi, mắt nhìn thẳng về phía trước: “Từ lúc cậu nói cho tôi biết quan hệ giữa Chu Bắc Hiền và Bạch Tử Sách tôi đã cho người bắt tay vào điều tra.”

“Hiện giờ cậu ta đang ở đâu? Tấm ảnh này chụp được ở chỗ nào?” Lăng Hàm hỏi liên tục.

Chu Thành quay sang nháy mắt mấy cái với cậu: “Chờ lát nữa sẽ nói cho cậu.”

Lăng Hàm nghiêng răng, hàm hừ ngồi tại chỗ rồi đem tấm ảnh nhét vào túi quần của mình. Cậu có cảm giác mình như con cá còn Chu Thành đang câu cá, tấm ảnh kia chính là mồi của anh ta, thế nhưng hết lần này đến lần khác cậu không có cách nào từ chối.

Nửa giờ sau hai người họ đi vào một câu lạc bộ tương đối lịch sự, câu lạc bộ này được thiết kế ngay trong công viên lưng dựa vào hồ, yên tĩnh giữa hoàn cảnh ồn ào, tất nhiên giá cả cũng vô cùng sang quý, người bình thường có khi còn chẳng thể uống nổi chén nước ở đây.

Đời trước Lăng Hàm cũng từng tới đây, cũng biết người ở đây không có tiền thì cũng có quyền, hơn nữa đa phần là vì mời khách mới tới đây.

Chu Thành mời cậu tới nơi này có thể thấy được anh ta có mười phần thành ý. Tiền nong chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là những chỗ riêng tư như thế này khó tránh khỏi sẽ gặp phải người quen, nói cách khác Chu Thành có ý giới thiệu Lăng Hàm với những người trong giới.

Lăng Hàm biết được ân tình trong đó nên do dự không tiến lên. Chu Thành không sợ bị người phát hiện nhưng cậu thì sợ. Nếu như trong lòng cậu không có ai chắc cậu sẽ rất vui lòng đi vào đây làm cáo mượn oai hùm, đằng nào cũng không phải quan hệ thuần khiết. Thế nhưng hai ngày trước Lục Tư Nguyên từng hỏi cậu như vậy, khi đó cậu còn thề son sắt là không hề có quan hệ gì, kết quả chớp mắt một cái lại cùng Chu Thành tới những nơi thế này, nhờ đâu để anh biết...

Cậu trù trù đứng ngoài chưa tiến vào, Chu Thành cũng không giục mà chỉ đứng trên bậc thang chờ, trên mặt nở một nụ cười nhạt như thể anh ta đã chắc chắn rằng Lăng Hàm sẽ không từ chối. Cái dáng vẻ đó làm Lăng Hàm giận đến nghiến răng kèn kẹt, thế nhưng sự thật là cậu hoàn toàn không chống lại được sức mê hoặc của manh mối anh ta đang nắm giữ.

Chẳng liên quan! Chắc sẽ không xui xẻo đến mức bị Lục Tư Nguyên phát hiện đâu...

Hơn nữa cậu với Chu Thành bàn chuyện nghiêm túc, lại chẳng có quan hệ gì không thể cho người khác biết, như vậy có gì mà chột dạ?

Lăng Hàm âm thầm suy nghĩ một chút, càng nghĩ lại càng thấy đúng. Quả thật cậu với Chu Thành không hề có quan hệ gì không đứng đắn, hoàn toàn chỉ là đi vào ăn cùng nhau một bữa cơm mà thôi, không nên nghĩ quá nhiều.

Chuẩn bị tinh thần xong xuôi, Lăng Hàm chỉnh lại quần áo rồi điều chỉnh trạng thái của mình cho tốt sau đó bước lên cầu thang, cùng Chu Thành đi vào đại sảnh.

Chu Thành đã đặt phòng trước, vừa bước chân vào đã có

người phục vụ xinh đẹp tới đón tiếp. Dịch vụ của câu lạc bộ này rất tốt cũng có yêu cầu rất cao đối với các nhân viên phục vụ, nhân viên nữ phải cao trên 165 centimet, nhân viên nam phải cao trên 175 centimet, đồng thời cũng phải có gương mặt ưa nhìn, có hơi giống điều kiện chọn người của các công ty giải trí.

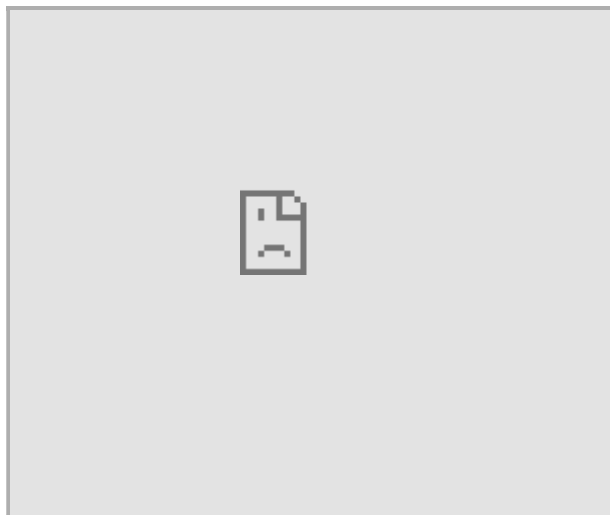
Quả nhiên, đi vào không bao lâu đã gặp một người nhìn qua giống như một tinh anh trong giới doanh nhân cười nói đi tới, người nọ vừa nhìn thấy Chu Thành là lập tức tiến lên chào hỏi, đồng thời cũng âm thầm quan sát Lăng Hàm.

Lăng Hàm cảm thấy rất xấu hổ nhưng biểu cảm vẫn tỏ ra thản nhiên.

“Chu tổng, không ngờ lại gặp anh ở chỗ này!” Một đám người cười ha ha.

“Lý tổng, Trương tổng, Vương tổng, thật trùng hợp quá, mọi người cũng tới đây thể này.”

“Ôi, bọn tôi sắp đi rồi nhưng nếu Chu tổng đã tới thì nhất định phải uống một chén rồi mới đi được.” mấy vị lão tổng khách sáo nói, sau đó quay sang phía Lăng Hàm: “Vị này chính là...”

Chu Thành cười giới thiệu: “Đây là bạn của tôi, Lăng Hàm.”

Sau đó anh ta giới thiệu cho Lăng Hàm mấy người này, thực tình Lăng Hàm còn chẳng nhớ rõ bọn họ là ai, kêu bừa hai

tiếng coi như ứng phó cho qua.

Mấy vị lão tổng kia nể mặt mũi của Chu Thành nên đối xử với người lạ như Lãng Hàm cũng coi như thân thiết, rất nhiệt tình kéo bọn họ vào lô ghế uống rượu.

Chu Thành không thể chối từ, kinh nghiệm chinh chiến bao năm nên anh ta khá biết điều, cùng đi vào lô ghế với mấy vị lão tổng kia.

Lãng Hàm lưỡng lự, Chu Thành lại cười với cậu, có lẽ anh ta cảm nhận được cậu không muốn theo cùng cho nên nói: “Vào phòng trước chờ tôi.”

Mấy vị lão tổng kia đều là những con cáo già sành sỏi, bọn họ lập tức nhìn ra được điều gì đó trong mắt Chu Thành nên càng thêm nhiệt tình, thậm chí có người còn trực tiếp kéo Lãng Hàm: “Vào đi, khách sáo làm gì, mọi người đều là bạn bè với nhau cả, uống một ly với nhau nào.”

Không phải Lãng Hàm chưa từng thấy qua tình huống thế này, cậu ngẫm nghĩ một chút thấy có lẽ đám lão tổng này sẽ là chủ đầu tư sau này của mình cho nên cậu không từ chối, cố gắng ở lại.

Những người khác lập tức để cậu ngồi bên cạnh Chu Thành.

Chu Thành cười híp mắt không từ chối.

Mấy lão tổng kia mời rượu Chu Thành, Chu Thành vừa định nâng ly thì Lãng Hàm bất giác đưa tay ra cản lại: “Bác sĩ nói anh không được uống rượu.”

Nói xong cậu lập tức hối hận, cậu điên rồi, Chu Thành có uống rượu vào rồi đau dạ dày hay không đâu có liên quan gì đến cậu đâu?

Chu Thành cũng sửng sốt, trong đôi mắt đen nhánh của anh ta khẽ lóe sáng rồi lập tức cười nói: “Uống một chút không sao đâu mà.”

Trong nhóm lão tổng kia làm gì có người nào ngu ngốc, nghe Lãng Hàm nói thế vội vàng ngăn cản: “Thì ra Chu tổng bị đau dạ dày, không thể uống, không thể uống!”

Một người khác lại nói: “Đúng thế đúng thế, tình nghĩa giữa chúng ta đâu chỉ dựa vào vài ba chén rượu đâu, giờ đang thịnh hành cách sống lành mạnh, uống rượu làm gì hại người.”

Chu Thành cười ha hả: “Nói gì vậy chứ, mấy vị đại ca mời tôi uống thì Chu Thành này phải liều mình bồi quân tử mới phải, dù cho uống đến chảy máu dạ dày cũng phải uống!”

Sau đó anh ta cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, phóng khoáng không gì sánh được.

Hành động của Chu Thành thực sự nằm ngoài dự đoán của Lăng Hàm, lấy địa vị của anh ta hoàn toàn không phải làm đến mức này.

Chương 137: Mạnh mẽ

Thấy Chu Thành đã nể mặt đến như vậy, quả nhiên mấy vị lão tổng kia lập tức vén tay áo lên đi mời rượu, thậm chí còn mời cả Lăng Hàm.

Vừa rồi Lăng Hàm còn cảm khái vì Chu Thành nhưng đến giờ óc còn không mang nổi mình óc, không biết mình có nên uống hay không. Đúng lúc cậu còn đang do dự thì đột nhiên có một cánh tay vươn ra cầm lấy chén rượu của cậu đi.

“Lăng Hàm không uống được rượu, tôi uống giúp cậu ấy!” Chu Thành nói xong liền uống cạn ly rượu của Lăng Hàm.

Lăng Hàm chân kinh, mấy vị lão tổng kia cũng kinh ngạc nhưng chẳng ai là đèn cạn dầu, mặc dù trong lòng kinh hãi nhưng biểu cảm trên mặt cũng chỉ thay đổi trong nháy mắt. Một chiêu này của Chu Thành khiến không một ai dám mời rượu Lăng Hàm nữa.

Cuối cùng Lăng Hàm cũng có thể yên lặng ở một bên làm vách tường chờ đợi.

Chờ sau khi Chu Thành uống với mỗi người một ly xong liền từ chối khéo: “Tôi với bạn có việc, các vị cứ tự nhiên, chơi vui vẻ.”

Sau đó anh ta đứng dậy dẫn Lăng Hàm rời đi.

Mấy vị lão tổng kia nhiệt tình giữ người lại nhưng cũng biết dừng đúng lúc.

Sau khi ra khỏi lô ghế kia, cuối cùng Lăng Hàm có cái nhìn khác về vị công tử phong lưu trong truyền thuyết này. Anh ta trên bàn rượu rất cởi mở, nâng được buông được lại sáng khoái, khó tránh vì sao Chu Thành lại có thể đứng vững dưới sức ép của Chu Bắc Hiền. Nếu đổi lại là cậu, sợ rằng không đối phó được trong trường hợp này.

Cũng không biết Lục Tư Nguyên có thể ứng phó được hay không?

Lăng Hàm thử tưởng tượng phản ứng của Lục Tư Nguyên trong tình huống này, thế nhưng vẫn không thể tưởng tượng được khuôn mặt lạnh băng kia có thể có bao nhiêu phần nhiệt tình, sau đó lại thôi.

Nghĩ đến chuyện mình lại vô thức nghĩ đến Lục Tư Nguyên khiến Lăng Hàm vội vàng lắc đầu, quăng suy nghĩ đó đi.

Mọi thứ đã được bố trí sẵn sàng trong phòng riêng, Chu Thành cởi áo khoác xuống rồi treo lên giá áo, sắc mặt của anh ta vẫn như bình thường nhưng mùi rượu nồng nặc trên người vẫn chứng minh chuyện anh ta vừa uống rượu là thật.

Lăng Hàm không nhịn được liền hỏi: “Anh không sao đây chứ?”

Chu Thành ngồi vào ghế, nhướn mày: “Cậu đang quan tâm tôi sao?”

Lăng Hàm: “... Tôi chỉ không muốn lại phải đưa anh vào viện thôi.”

Chu Thành nhún nhún vai, trên mặt thoáng qua vẻ cô đơn: “Tôi không nên hy vọng mới phải.”

Lăng Hàm không biết nên trả lời anh ta thế nào nên đánh trống lảng qua chuyện khác: “Tắm ảnh kia...”

“Ăn cơm xong rồi nói.” Chu Thành lên tiếng, sau đó bảo nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên.

Trong lòng Lăng Hàm có hơi tức giận: “Tôi tới đây để nói chuyện nghiêm túc.”

Chu Thành bất đắc dĩ: “Vậy có thể vừa ăn vừa nói không?”

Lúc này Lăng Hàm mới ngồi xuống.

Chốc lát sau những nhân viên phục vụ nối đuôi nhau bưng vào

rất nhiều món ăn, sắc hương đều đủ, hơn nữa còn cực kì đặc sắc.

“Ném thử món cá ở đây đi, rất ngon.” Chu Thành gấp một miếng cá vào bát của Lăng Hàm, động tác cực kì tự nhiên đến mức khiến Lăng Hàm cảm thấy ngạc nhiên.

Chắc không phải người này còn chưa từ bỏ ý định đó chứ?!

Lăng Hàm âm thầm bắt đầu dĩ trong lòng, cậu chẳng biết tại sao mình lại thành miếng bánh thơm ngon, một người như Chu Thành muốn loại người gì chẳng được có sao cứ phải nhắm vào cậu. Dù ngoại hình của cậu quả thật không tồi nhưng trong giới giải trí đâu thiếu nam thanh nữ tú, vì sao hết lần này đến lần khác Chu Thành vẫn khăng khăng với một người mà anh ta đã từng vứt bỏ là cậu.

Trong bữa cơm, Chu Thành liên tục giới thiệu các món ăn, thi thoảng Lăng Hàm đáp lại hai tiếng còn lại không phản ứng gì nhiều. Một lúc sau, Chu Thành không tìm được đề tài gì để nói tiếp thì Lăng Hàm mới chậm rãi nói: “Chu tổng, đồ ăn đã giới thiệu xong, tôi cũng ăn thử tất cả các món rồi, bây giờ nói chuyện chính được chưa?!”

Chu Thành khẽ nhíu mày, thoáng bắt đầu dĩ nói: “Được rồi, cậu muốn biết cái gì, tôi biết sẽ nói hết.”

Lăng Hàm mừng rỡ: “Người này hiện đang ở đâu?”

“Thâm Quyến.” Chu Thành trả lời rất sảng khoái khiến Lăng Hàm cứ định ninh anh ta sẽ vòng vo một hồi lấy làm sững sốt, cậu hỏi tiếp: “Chỗ nào Thâm Quyến?”

“Cái này thì không rõ lắm, tấm ảnh này cũng chỉ do vô tình mà chụp được thôi.” Chu Thành nói: “Tôi đã cho người đến quán bar của người này làm việc để tìm ảnh, có ảnh rồi tôi tiếp tục cho người đi tìm kiếm trên cả nước, cuối cùng tìm được ở Thâm Quyến.”

Chu Thành nói nhẹ tênh nhưng Lăng Hàm lại nghe đến trợn mắt há mồm. Cậu không nghe nhầm đó chứ, Chu Thành cho người “tìm kiếm trên cả nước”? Thật là chấn động.

Chẳng lẽ anh ta vì câu nói của cậu mà làm đến vậy sao?

Không đúng, có lẽ là vì anh ta muốn đánh bại Chu Bắc Hiền, quá khao khát nắm được nhược điểm của Chu Bắc Hiền thôi.

Lăng Hàm nhanh chóng bình tĩnh lại: “Nếu đã thấy ở Thâm Quyên vậy thì phạm vi phải thu hẹp lại mới có thể tìm được người! Chỉ cần tìm được người này là có thể đào ra được sự thật trong việc Bạch Tử Sách gọi trai bao, làm cho Chu Bắc Hiền chịu quả báo!”

Chu Thành không hề phụ họa theo như Lăng Hàm nghĩ, biểu cảm của anh ta rất bình tĩnh. Thành thật mà nói thì lúc Chu Thành không cười cũng có vài phần nghiêm túc, thậm chí còn khiến người ta có ảo giác rằng người này rất đáng tin. Nếu như không biết anh ta là một công tử phong lưu, không biết những hành vi của anh ta thì chưa biết chừng sẽ bị vẻ mặt này lừa gạt.

Nhưng Chu Thành lại cười, lúc anh ta cười không khỏi mang theo vài phần bỉ ổi, xấu xa, rất có phong thái của một tên sở Khanh.

Lăng Hàm ngẫm nghĩ rồi giật mình nhận ra vừa rồi cậu cho rằng anh ta tin cậu thật quá ngốc.

“Hoàn toàn chính xác, nếu như có thể tìm ra nhược điểm để đả kích Chu Bắc Hiền tôi rất vui lòng làm như vậy.” Chu Thành nói.

Thật bất ngờ vì anh ta lại không nói rằng “Tôi vì cậu nên mới

làm như vậy.”, phương pháp nhất quán nhất của mấy công tử phong lưu này chính là để đối tượng biết mình đã vì con mồi mà phải trả giá những gì, chỉ hận không thể khiến đối phương cảm động đến rơi nước mắt, yêu thương nhớ nhung.

Lăng Hàm vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần đối phó với chiêu nũng nịu, không ngờ Chu Thành lại không nói như vậy, thậm chí còn nói là vì đề đả kích Chu Bắc Hiên.

Sau đó Lăng Hàm lại nghĩ có lẽ cậu đã nghĩ quá rồi, vốn dĩ Chu Thành hoàn toàn không có ý gì với mình cả, lần trước cậu nói nặng như thế thì những người đàn ông có lòng tự trọng đều không tiếp tục mất mặt nữa, huống hồ còn là đại thiếu gia như Chu Thành. Lần này anh ta tìm cậu ăn cơm có lẽ thật sự chỉ là đơn thuần muốn nâng cao tình cảm, làm sâu sắc tình đồng minh.

Nếu nói Lăng Hàm không thất vọng thì là nói dối, cậu cho rằng Chu Thành đã tìm được nhân chứng quan trọng nhất nhưng ai ngờ vẫn là giả trúc mức nước, công dã tràng. Nhưng cậu lấy lại tinh thần rất nhanh, nói chung có đầu mối vẫn tốt hơn là không có gì, chỉ cần biết người nọ đang ở Thẩm Quyển thì sẽ có cách tìm được người.

Đã biết được thứ muốn biết, Lăng Hàm không còn lòng dạ nào ăn cơm với Chu Thành nữa nên dù Chu Thành nói câu chuyện quan trọng cỡ nào cậu cũng chỉ đáp lời một cách miễn cưỡng. Đại khái Chu Thành cũng nhìn ra được cậu không hứng thú lắm nên thở dài: “Ngồi cùng với tôi khiến cậu cảm thấy không thoải mái sao?”

Lăng Hàm nhếch khóe miệng cười khế: “Không đâu, anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Trong mắt Chu Thành hiện lên một chút âm đạm, anh ta đặt đĩa xuống: “Nếu như cậu đã không muốn ăn vậy chúng ta đi thôi.”

Lăng Hàm ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên.

Chu Thành nói: “Đi thôi.”

Sau đó anh ta đẩy ghế ra, đi tới giá áo bên cạnh rồi cầm lấy áo khoác choàng lên người.

Lăng Hàm cũng đứng lên, một trước một sau đi ra khỏi phòng.

Khoảng cách từ căn phòng này đến đại sảnh cũng không xa, hai người chẳng ai nói với ai câu nào, bàn chân bước đi trên thảm lông dê không một tiếng động. Lăng Hàm nhìn chăm chăm bóng lưng của Chu Thành, cậu cảm thấy bóng lưng cao lớn của anh ta có chút cô đơn.

Ánh sáng ấm áp phát ra từ những ngọn đèn hai bên phủ lên mái tóc ngắn ngắn cứng cỏi của anh ta, sáng bóng như một thứ kim loại sắc bén. Mái tóc của Chu Thành rất đen lại dày, thẳng tắp cứng cỏi, không cần sờ lên cũng biết đâm vào sẽ rất đau.

Lăng Hàm không nhớ cậu đã đọc được ở đâu một cách nói là, những người có mái tóc vừa thô vừa cứng đều là những người kiêu ngạo, không dễ dàng chịu thua.

Không biết Chu Thành có phải là người như thế hay không...

Chương 138: Nguy cơ

Suy nghĩ miên man, đột nhiên Chu Thành đang đi phía trước quay người lại: “Tôi...”

Mặt của anh ta bị ngược sáng nên không thể nhìn rõ được biểu cảm của anh ta lúc này.

Trái tim Lăng Hàm run lên, vô thức cảm thấy anh ta sẽ nói một chuyện rất quan trọng nhưng Chu Thành vừa mới phun ra được một chữ thì đột nhiên có một âm thanh rất quen thuộc truyền đến từ đằng xa cắt đứt lời nói.

“Anh!”

Thanh âm kia khiến cả Lăng Hàm lẫn Chu Thành đều chấn động, vô thức quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh đó liền thấy nơi cuối hành lang có Lục Tư Nguyên, Chu Bắc Hiền cùng hai người đàn ông mặc âu phục khác đang đứng đó.

Thấy Lục Tư Nguyên khiến cả người Lăng Hàm cứng đờ, giống như bị một chậu nước đá dội thẳng từ đầu xuống chân.

Lục Tư Nguyên... tại sao Lục Tư Nguyên lại ở chỗ này?!

Hơn nữa lại còn đi cùng Chu Bắc Hiền!

Ánh mắt của Lăng Hàm chuyển qua chuyển lại giữa Chu Bắc Hiền và Lục Tư Nguyên, trái tim đập thành thịch. Hai người kia chẳng phải là kẻ thù của nhau sao, tại sao lại đi cùng với nhau như vậy?

Lục Tư Nguyên đứng gần tường, gương mặt đẹp trai kia vẫn thản nhiên như mọi khi. Có lẽ là vì anh đã từng diễn quá nhiều vai nên khả năng kiểm soát biểu cảm vô cùng mạnh, tất cả mọi người đều khó có thể đọc được cái gì từ trên gương mặt của anh.

Nhưng Lăng Hàm vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí

xung quanh Lục Tư Nguyên dần trở nên ác liệt, giống như mây đen chuẩn bị nổi lên giông bão, chỉ cần tích lũy tới một mức nhất định sẽ xảy ra sấm chớp rền trời.

Phải giải thích với anh như thế nào đây?

Mồ hôi lạnh âm thầm thấm ướt bàn tay của Lăng Hàm, cậu chỉ hận không thể chui về chỗ tối trong hành lang để người ta không chú ý tới sự tồn tại của cậu.

Có lẽ vì Lăng Hàm đứng sau Chu Thành, dáng người của Chu Thành lại cao to đã chặn lại tầm nhìn của Chu Bắc Hiền nên hắn không chú ý tới cậu, nhưng khi Chu Thành quay đầu chắc chắn sẽ thấy. Ánh mắt của Chu Bắc Hiền chậm rãi chuyển mắt từ trên người Chu Thành qua Lăng Hàm, nụ cười càng thêm sâu: “Thì ra Lăng Hàm ở đây à! Gần đây em cứ nghĩ mãi anh đang làm gì hóa ra là bận hẹn hò với tình nhân, xem ra đây chính là tình yêu đích thực của anh rồi, nếu không đã không nuôi lén lút lâu như vậy, thậm chí còn kết bè kết phái quay em nữa.”

Lăng Hàm chỉ hận không thể bịt cái mồm của hắn lại, càng hận không thể biến mất ngay tại chỗ. Cậu vô thức nhìn về phía Lục Tư Nguyên chỉ thấy cả người anh khẽ giật giật, ánh mắt trở nên sâu thẳm thẳm.

Lăng Hàm nhìn ra chỗ khác, miễn cưỡng nói: “Chu tổng nhỏ đùa gì thế, tôi với Chu tổng chỉ là bạn bè thôi...”

Cái giọng điệu miễn cưỡng đó đến chính Lăng Hàm còn nghe không nổi, sức thuyết phục quá nhỏ bé.

Chu Thành mỉm cười, đột nhiên vươn tay đặt trên bả vai của Lăng Hàm: “Em trai nói đùa quá rồi, anh với Lăng Hàm chỉ là bạn bè thôi.”

Chu Bắc Hiền nhíu mày, khó kìm nổi lòng ghen tị: “Bạn bè gì mà đặc biệt tới nỗi bao nuôi suốt nửa năm? Anh trai thật cao tay, ngay cả chuyện gian díu với nghệ sĩ dưới tay em lâu như vậy mà em chẳng hề hay biết, đúng là rất giỏi.”

Có lẽ Chu Bắc Hiền thật sự phát cáu cho nên lời này của anh

ta vừa chua lại vừa sắc nhọn, không hề phù hợp với hình tượng dịu dàng văn nhã thường ngày của anh ta. Hai người đàn ông đứng bên cạnh có chút kinh ngạc nhìn Chu Bắc Hiền, sau đó lại quay sang nhìn Chu Thành cùng Lăng Hàm, đại khái cũng hiểu đây là chuyện của hai anh em nhà họ Chu nên không hề nói một câu.

Chu Thành cười khẩy, giang tay nói: “Tùy chú muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, chú có cái nhìn phiến diện với anh thì dẫu anh có nói gì cũng sai cả thôi.”

Hai anh em hoàn toàn không nể mặt mũi nhau, tục ngữ nói điều khiến đàn ông nổi giận chỉ có quyền lợi, tài phú và mỹ nhân. Có thể vị mỹ nhân kia sẽ cảm thấy đắc chí, thậm chí là tự hào khi được những người đàn ông ưu tú tranh giành, nhưng Lăng Hàm đang đứng giữa vòng tranh đấu chỉ muốn biến mất ngay lập tức, hận không thể đảo ngược thời gian.

Chẳng cần nhìn cũng biết sắc mặt của Lục Tư Nguyên lúc này đã khó coi như thế nào, Lăng Hàm cũng biết sớm muộn gì cũng có ngày lời nói dối bị vạch trần nhưng cậu không ngờ ngày đó lại tới nhanh như vậy, khiến cậu chẳng kịp chuẩn bị tâm lý.

Cảm giác chóng mặt cùng sợ hãi khiến cậu cứng đờ tại chỗ, Lăng Hàm há miệng nhưng chẳng thể thốt nên lời.

Một khắc đó trong đầu Lăng Hàm chỉ có hai chữ - xong đời!

“Đi thôi.” Chu Thành hơi ôm lấy Lăng Hàm ý bảo cậu đi cùng với anh ta. Vì là người thắng trong cuộc chiến của hai anh em cho nên anh ta mỉm cười, thái độ cũng rất rộng lượng thoải mái, rất có phong thái thản nhiên của người đã đạt được phần thắng, chẳng cần ngôn ngữ hay hành động phản kích nào, chỉ cần nhẹ nhàng tuyên thệ chủ quyền là có thể đánh bại đối thủ.

Đôi mắt đại ra của Lăng Hàm nhìn chòng chọc Lục Tư Nguyên, chẳng biết vì sao mà đột nhiên anh lại lùi về sau một bước, sau đó nghiêng người né đi. Hai người đàn ông đứng bên cạnh làm nên từ đầu tới giờ cũng tránh ra, nhường lại một con đường.

Lăng Hàm hốt hoảng đi cùng với Chu Thành lướt qua bọn họ.

Lúc đi ngang qua, Lăng Hàm vẫn cúi đầu không dám nhìn vào mắt Lục Tư Nguyên.

Cậu có cảm giác mình phải nói cái gì đó nhưng đầu óc của cậu hiện giờ rất hỗn loạn, không thể để ý được manh mối nào, hơn nữa trong tiềm thức của cậu vẫn lý trí tự nhắc nhở rằng đây không phải nơi để nói chuyện. Vì thế nên đến cuối cùng cậu chẳng hề nói một câu nào chỉ đi theo Chu Thành.

Ra khỏi câu lạc bộ, từng cơn gió lạnh thổi tới khiến Lăng Hàm giật mình, đầu óc dần tỉnh táo lại.

Cậu dừng bước, lạnh mặt hỏi Chu Thành: “Chu tổng lớn, hành động vừa rồi của anh có phù hợp không?”

Chu Thành cũng dừng bước, nụ cười bên khóe môi dần biến mất, anh ta nhún vai một cách vô tội: “Tôi có hành động nào không phù hợp sao?”

“Vì sao anh không giải thích rõ ràng?”

“Chẳng phải tôi đã giải thích rồi đó thôi?” Chu Thành nói: “Hơn nữa kể cả tôi có giải thích thì Chu Bắc Hiền cũng sẽ không nghe, có nói cũng vô ích.”

Lăng Hàm biết Chu Thành nói đúng nhưng cậu vẫn không nhịn được mà giận cá chém thớt với anh ta, nếu như anh ta nói nhiều một chút thì không chừng Lục Tư Nguyên sẽ hiểu... bản thân cậu cũng biết đây chỉ là ảo tưởng. Khi cậu nói dối đã

phải biết một ngày lời nói dối bị lộ tức là cậu đã đánh mất lòng tin của anh.

Chu Thành cũng nhìn ra cậu có gì đó không đúng liền hỏi: “Cậu làm sao thế?”

Lăng Hàm nói một cách lạnh lùng: “Về sau anh đừng tìm tôi nữa.”

Chu Thành ngạc nhiên.

Anh ta vừa định cất lời thì Lăng Hàm đã không cho anh ta bất cứ cơ hội nói cái gì mà xoay người, nhanh chóng bước đi. Cậu nghe được đằng sau có người hô tên của mình nhưng cậu không muốn nghe cũng không muốn quay đầu lại.

Lăng Hàm vội vã lái xe về chung cư, đôi chân trần đi tới đi lui trên sàn nhà, trong đầu cậu không ngừng diễn đi diễn lại những phản ứng của Lục Tư Nguyên khi anh trở về, rồi lại nghĩ xem mình phải trả lời như thế nào. Nếu như anh giận dữ thì cậu nên làm như thế nào, nếu như anh không nói một lời thì nên làm thế nào để phá vỡ cục diện bế tắc ấy...

Đại Bạch nghe tiếng động liền chạy ra quay xung quanh cậu, Lăng Hàm thấy nó lại chẳng vui vẻ gì, trái lại còn phiền não nhiều hơn, cậu mắng một câu: “Đi ra!”

Đại Bạch ngu ngốc nghiêng đầu nhìn cậu, lắc lắc đuôi.

Thần kinh đang căng chặt của Lăng Hàm không hiểu sao lại đột nhiên trùng xuống, cậu ngồi xồm, xoa đầu Đại Bạch: “Đại Bạch, con nói xem chú nên làm thế nào bây giờ? Chắc chắn cha con sẽ không tha thứ cho chú đâu.”

Đại Bạch sủa lớn hai tiếng, vẫy vẫy đuôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Lăng Hàm nhìn đồng hồ rồi thả người ngồi xuống ghế sofa, cả người dần trở nên lạnh băng.

Cậu đã nghĩ đến đủ các loại tình huống có thể xảy ra nhưng chưa từng nghĩ đến trường hợp Lục Tư Nguyên không trở về...

Chương 139: Ngả bài

Liệu có phải vì anh đã đoán được cậu sẽ về đây cho nên mới tách ra?

Lăng Hàm ôm cánh tay của mình, có hơi lạnh. Cậu gọi Đại Bạch qua, ôm lấy nó để sưởi ấm thân thể của mình.

Đến tầm ba giờ sáng, ngoài cửa vang lên tiếng đóng cửa. Lăng Hàm nửa mê nửa tỉnh nằm trên ghế sofa lập tức tỉnh lại, đứng phắt dậy.

Đèn phòng khách vẫn sáng, chiếu rọi căn phòng sáng như ban ngày. Lục Tư Nguyên xuất hiện trong phòng khách, trên người anh vẫn là bộ vest màu xanh đậm mà Lăng Hàm thấy lúc ban ngày.

Lục Tư Nguyên rất thích các trang phục chính thức, trong các trang phục chính thức lại thích nhất vest hơn nữa anh mặc vest cũng rất đẹp. Lăng Hàm cảm thấy trên đời này không có bất cứ người đàn ông nào mặc vest đẹp hơn Lục Tư Nguyên, lạnh lùng nhưng bình lặng, ưu nhã lại cao quý, từng trải, bất cứ từ ngữ miêu tả sự tốt đẹp nào cũng đều có thể phù hợp.

Anh cứ quyến rũ lại gọi cảm như vậy nên dù Lăng Hàm đã cố gắng cũng không thể nào chống lại sự cám dỗ của anh.

Ở đời trước, lúc vẫn còn là Bạch Tử Sách thì quan hệ của cậu với Lục Tư Nguyên chẳng ra làm sao, tính cách của cả hai đều cao ngạo, hơn nữa còn vì đủ loại nguyên nhân mà dẫn đến bất đồng, thế nên cậu chẳng hề đánh giá cao Lục Tư Nguyên, thậm chí trong lòng còn nghĩ chẳng đáng. Chưa kể lúc đó cậu đã có người mình thích nên những người khác dù có tốt thế nào cũng khó có thể đi vào lòng cậu.

Nhưng khi gặp phải sự phản bội cùng tổn thương rồi lại đụng trúng Lục Tư Nguyên, tiếp cận đối phương một cách thân cận thì cậu phát hiện anh hoàn toàn không giống những gì cậu tưởng tượng. Sau khi sự ác cảm kia biến mất, tình yêu say đắm

cứ thể dâng lên như cơn sóng thần trong trái tim của cậu.

Lăng Hàm biết chuyện này không đúng, Lục Tư Nguyên đã có người mình thích, thậm chí còn từng từ chối cậu rõ ràng, cậu biết rõ mình không nên tiếp tục rơi vào tay giặc. Nếu như trước đây có ai hỏi liệu cậu có vì một người nào đó mà lo được lo mất, thậm chí còn nói dối hay không? Chắc chắn cậu sẽ trả lời như chém đinh chặt sắt là không.

Nhưng mà thực tế là cậu vô cùng lo được lo mất, còn nói dối một cách ngu xuẩn. Có lẽ là vì vài phần lòng tự trọng cùng với sự tự ti trong lòng, không muốn để lộ ra mặt yếu kém của mình cho nên cậu mới đi trên con đường đã biết rõ không có kết quả tốt.

Lăng Hàm nhìn Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên phát hiện cậu không ngủ liền nhíu mày, đứng yên tại chỗ.

Mùi rượu nhàn nhạt tỏa ra từ Lục Tư Nguyên bay đến chớp mũi của cậu, Lăng Hàm nhớ anh uống rượu với Chu Bắc Hiền có lẽ còn phải đi xã giao ở chỗ khác nữa. Không biết có phải do chuyện của cậu ảnh hưởng đến phán đoán của anh hay không.

“Về rồi, anh về rồi?” Lăng Hàm nói, cổ họng khô cứng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Vẻ mặt của Lục Tư Nguyên rất tỉnh táo, đôi mắt đen nhánh trong suốt sáng tỏ, anh hít một hơi, ánh mắt anh nhìn Lăng Hàm có vẻ như là hơi nghi ngờ, qua một lúc lâu sau mới nói: “Cậu vẫn còn ở đây à...”

Có lẽ do đã uống quá nhiều nên cổ họng của anh có hơi khàn khàn, thế nhưng giọng điệu vẫn bình thản lạnh lùng, hời hợt.

Cậu vẫn còn ở đây à...

Hóa ra anh thật sự không muốn cậu ở đây sao?

Mắt của Lăng Hàm nóng lên, cậu gục đầu xuống, đột nhiên có

cảm giác cậu ở trong căn nhà này rất không tự nhiên, bàn chân đang giẫm lên sàn nhà lạnh lạnh giống như đang giẫm lên băng thiên tuyết địa, cảm giác lạnh lẽo cực độ bắt đầu từ bàn chân rồi len lỏi đến mọi ngóc ngách cơ thể.

Cậu cố gắng quên đi nỗi đau như kim châm trong tim, miễn cưỡng nói: “Tôi chờ anh về, vì tôi có lời muốn nói...”

Lục Tư Nguyên xoa trán, mặc dù lúc say có hơi chật vật nhưng động tác của anh vẫn ưu nhã đầy quý tộc.

Lăng Hàm vô thức tới gần muốn giúp đỡ nhưng khi bàn tay của cậu chỉ còn cách gương mặt của Lục Tư Nguyên mười phân lại đột nhiên cứng lại.

Ánh mắt Lục Tư Nguyên nhìn thẳng vào cậu, trong đôi mắt đen láy ấy là sự lạnh lùng cùng chán ghét.

Trái tim của Lăng Hàm giống như vừa trúng một cú cực nghiêm trọng, nó giống như bị võ sĩ quyền anh mạnh mẽ đấm một cái. Lúc cậu chật vật, lúc cậu vờ ngớ ngẩn thì Lục Tư Nguyên cũng chưa bao giờ nhìn cậu như vậy, đây là lần đầu tiên anh dùng ánh mắt chán ghét ấy để nhìn cậu. Trong mắt anh, dường như cậu là thứ gì đó cực kì bẩn thỉu, chỉ hận không thể tránh càng xa càng tốt.

Ánh mắt ấy khiến Lăng Hàm không thở nổi, trái tim như bị ai đó bóp chặt, khó thở.

Chút lý trí còn sót lại của cậu cũng phải thán phục, hóa ra sức ảnh hưởng của Lục Tư Nguyên đối với cậu lại lớn như thế! Chỉ cần dùng một ánh mắt hay một câu nói cũng có thể làm cậu tổn thương.

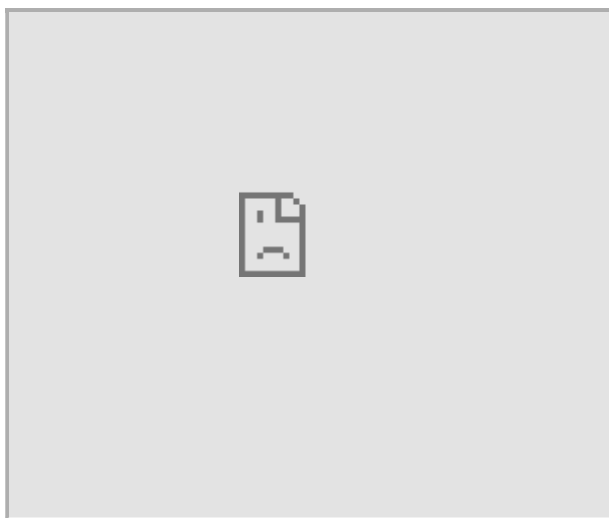
Lăng Hàm cố gắng quên đi nỗi khó chịu trong lòng, lúng túng thu tay về.

Lục Tư Nguyên cởi áo khoác xuống, đi vào phòng vệ sinh. Sự rời đi bất chợt này khiến Lăng Hàm sợ hãi, trong tính toán của cậu phải có đầy đủ hai người nói chuyện nhưng nếu Lục Tư Nguyên đi rồi tức là cậu đã không còn cơ hội.

Lăng Hàm sợ hãi liền lập tức đuổi theo, ùn ùn giải thích: “Tôi lừa anh là tôi có lỗi nhưng quả thật tôi với Chu Thành không

có quan hệ gì, là do anh ta cứ dính lấy tôi, tôi bắt đắ dĩ mới đi ăn cơm cùng với anh ta! Về sau trở đi tôi tuyệt đối không qua lại gì với anh ta nữa...”

Bước chân của Lục Tư Nguyên dừng lại, anh quay đầu cười, nói: “Ha, cậu cả nhà họ Chu phong lưu đa tình đang ép buộc cậu ở bên anh ta sao?”

“Tôi...”

“Không cần nói vội, tôi có mấy vấn đề cần hỏi cậu.” Lục Tư Nguyên giơ tay lên ngăn lại: “Thứ nhất, cậu có từng là tình nhân được Chu Thành bao nuôi hay không?”

Lăng Hàm há miệng, Lục Tư Nguyên nói: “Chỉ cần cậu trả lời là đúng hay không đúng.”

Thanh âm của Lục Tư Nguyên rất lạnh khiến Lăng Hàm càng thêm sợ hãi.

“Có đúng như vậy hay không?” Thấy cậu mãi không trả lời nên sự kiên nhẫn trong mắt Lục Tư Nguyên ít đi một phần, giọng nói lại lạnh hơn một phần.

Lăng Hàm run lên, nói: “... đúng.”

Sau đó lập tức xấu hổ cúi đầu thật thấp.

“Chỗ cậu ở trước đây là của Chu Thành đúng không?”

Đôi môi Lãng Hàm run rẩy, một lát sau nhẹ nhàng gật đầu. Đôi mắt với sự chất vấn của Lục Tư Nguyên, cậu vừa hồ then lại vừa khổ sở, cảm giác như cậu đã hèn mọn đến cùng cực. Tuy rằng cậu đã sớm có chuẩn bị cho lúc này nhưng tới khi nó đến thật cậu vẫn khó chịu đến muốn bật khóc, cậu giống như một đứa nhỏ lúng túng đứng trước mặt người lớn đang tức giận.

“Lần trước cậu nói đưa bạn đến bệnh viện là đưa Chu Thành có đúng không?”

Lãng Hàm chết lặng gật đầu, đầu óc có chút mê man. Cậu hoàn toàn không tưởng tượng được mình sẽ thành cái dạng này, cái dạng cực kì vô dụng, cũng không tưởng tượng ra được lúc mình hăm hở trước đây là như thế nào. Ngày trước, cái cậu không thiếu nhất chính là tự tin, còn hiện tại cậu chỉ cảm thấy hèn mọn.

“Hai người chia tay là lúc tôi thu nhận cậu lần đầu tiên, mà trước đó cậu đứng trước mặt tôi giả vờ đáng thương, tôi cũng nghĩ cậu không nơi nương tựa nên hết lần này đến lần khác giúp đỡ cậu, đúng không?”

Lãng Hàm cảm giác cả người cậu cứng ngắc như một khối đá, cậu muốn lên tiếng nhưng không nói nên lời, muốn động một ngón tay cũng không thể giơ lên. Cứ như thế đây không phải là cậu, như thể thân xác này đã thoát khỏi sự khống chế của linh hồn, hoàn toàn tách biệt như một người đã chết.

Lục Tư Nguyên mỉm cười, làm bầm: “Tần Vĩnh từng nhắc nhở tôi rất nhiều lần, nói cậu từng có tiền án, phẩm hạnh không đứng đắn nhưng tôi vẫn nhất quyết không dùng chuyện quá khứ để đánh giá về cậu, lại càng tin tưởng rằng trăm nghe không bằng một thấy, thế nhưng hiện giờ nghĩ lại thì thấy suy nghĩ này của tôi thật nực cười! Trước đây cậu tổng tiền Thường Hoan, suýt nữa bị cậu ta giết chết tôi còn đồng tình với cậu, nhưng giờ nghĩ lại đó chẳng phải là không phạt người đúng tội sao?”

Lãng Hàm trợn mắt, khó khăn thốt ra được một câu: “Nhưng mà lúc đó anh không ngại quá khứ của tôi...”

Chương 140: Lang thang

Cậu nhớ rất rõ cậu đã thắng thắn với Lục Tư Nguyên chuyện cậu tổng tiền Thường Hoan, thế nhưng Lục Tư Nguyên lại nói vì cậu thành khẩn nên không trách tội cậu.

Khóe môi của Lục Tư Nguyên nhếch lên một cách giễu cợt: “Đúng vậy, trước đây những người kia bôi nhọ cậu tôi không hề để ý một chút nào, nhưng bây giờ... tôi để ý rồi...”

Lăng Hàm câm lặng.

“Cậu có biết vì sao tôi với Chu Bắc Hiền xuất hiện ở đó không?” Lục Tư Nguyên hỏi.

Lăng Hàm giật giật môi, thần thờ nói: “Vì sao?”

Nếu như lúc đó anh không xuất hiện, nói không chừng... không chừng sẽ chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Lục Tư Nguyên nhếch mép cười một cách châm chọc, không biết là anh đang cười Lăng Hàm hay là cười chính mình: “Tôi tới đó với anh ta là vì cậu, anh ta không muốn buông tay mà tôi lại muốn để cậu tới bên cạnh tôi... cậu nói xem, nó có nực cười hay không?”

Lăng Hàm ngơ ngác, cả người bắt đầu run nhè nhẹ

Lục Tư Nguyên vươn ngón tay thon dài của mình niết nhẹ cằm của Lăng Hàm, trong mắt đầy vẻ mê man cùng nghi hoặc: “Kỳ lạ thật, rốt cuộc cậu đã chuốc thuốc gì cho tôi? Vì sao tôi sẽ bỏ qua những chuyện xấu xa của cậu, cảm thấy cậu là người tốt?”

Ngón tay của anh lạnh lạnh, khẽ run rẩy, Lăng Hàm không cảm nhận được bất cứ điều gì, chỉ có cảm giác mình không thể hô hấp, lực tay của Lục Tư Nguyên không lớn nhưng cậu lại cảm thấy khó thở.

Lục Tư Nguyên hít sâu một hơi, trong mắt anh dường như

đang có một luồng ánh sáng dần tắt: “Một câu hỏi cuối cùng, sau khi cậu lừa dối tôi hết lần này đến lần khác, cậu cảm thấy liệu tôi có tha thứ cho cậu không?”

Câu nói này như quả pháo hoa cuối cùng nổ rộ trên bầu trời rộng lớn, một lần hoa lệ rồi kết thúc, pháo hoa hết rồi chỉ còn lại bóng đen không bờ cùng tro tàn, lạnh lẽo lại thêm cô đơn. Lăng Hàm cảm thấy những ám muội giữa cậu và Lục Tư Nguyên tựa như quả pháo hoa cuối cùng, để rồi tất cả sẽ tiêu tan thành mây khói.

Cậu không biết nên làm thế nào để vẫn hồi, liệu chẳng quỳ xuống cầu xin là một cách tốt? Hay là lại tiếp tục nói dối để lừa anh?

Thế nhưng sâu trong lòng Lăng Hàm biết rõ tất cả đã chẳng thể cứu vãn, mà tôn nghiêm của bản thân không cho phép cậu làm như vậy.

Đúng vậy, tại sao cậu lại muốn lừa anh chứ?

“Bởi vì tôi thích anh.” Lăng Hàm ngỡ ngác, cậu cũng không ý thức được những lời mình nói ra miệng: “Tôi biết những chuyện tôi đã làm sẽ khiến anh xem thường tôi, tôi không muốn anh nhìn thấy mặt xấu xa của mình...”

Trong phòng rất im lặng.

Lúc rạng sáng cả thành phố đã chìm trong giấc ngủ say, phần lớn người còn đang say sưa trong giấc mộng, ngay cả xe cộ cũng rất ít.

Cả thế giới gần như yên tĩnh.

Lăng Hàm thầm cảm ơn thượng đế khi để cho cả thế giới biến thành màu đen, để cho thế nhân ngủ say, như vậy sẽ chẳng ai nhìn thấy cậu chật vật cùng thâm thê này. Chuyện dọn đồ cậu đã làm đến quen tay vì có quá nhiều lần cậu phải nhếch nhác rời đi như thế này, tựa hồ cậu đã quá quen với việc gói ghém đồ đạc của mình, lại càng quen với việc ở nhưng không để lại bất cứ dấu vết nào. Đồ đạc của cậu rất ít, đại khái trong bóng tối âm thầm cậu đã dự đoán được mình sẽ rời khỏi đây

nhanh thôi.

Lúc thu dọn đồ đạc, Lục Tư Nguyên nói: “Ngày mai cậu có thể đi.”

Lăng Hàm lắc đầu: “Không được.”

Lục Tư Nguyên dựa người trên cánh cửa, tâm trạng uể oải, ánh mắt hờ hững, anh không giữ cậu lại mà chỉ im lặng nhìn cậu đóng gói đồ đạc rời đi.

Lăng Hàm cúi đầu, đeo ba lô đi lướt qua anh.

Quả nhiên trên đường chẳng có ai, ngay cả xe cộ cũng không có, ánh đèn đường mờ mịt. Một mình Lăng Hàm đi lang thang không mục đích trên đường cái, cậu chưa từng nghĩ sẽ tìm đến ai bởi vì chắc chắn người ta sẽ truy hỏi nguyên nhân mà cậu đã không còn sức lực giải thích. Đầu của cậu lúc này rất lộn xộn, không có chút hào hứng nào.

Lăng Hàm cứ đi mãi về phía trước, từ lúc trời tờ mờ sáng, trong bóng đêm thăm thẳm dần xuất hiện những tia sáng màu xanh. Người đi lại trên đường dần dần nhiều hơn, xe cộ cũng đông đúc hơn, âm thanh dần ồn ào.

Có người đi đường ngạc nhiên liếc nhìn cậu như đang phán đoán xem không biết đây có phải nghệ sĩ trên tivi hay không? Lăng Hàm hoàn toàn không chú ý tới, cậu giống như một u hồn tự do lướt đi trên con đường.

Đi không biết bao lâu, đột nhiên có người kéo cậu lại, sau đó quát to một tiếng: “Là thật!”, tiếp đó xung quanh có vô số người tràn tới, vây vây tay với cậu. Đủ loại âm thanh nhao nhao tới gần, những người đó há mồm ngậm miệng, cố gắng nói gì đó nhưng Lăng Hàm chẳng hề nghe lọt nổi một chữ.

Cậu mịt mờ đứng tại chỗ, đầu càng ngày càng đau.

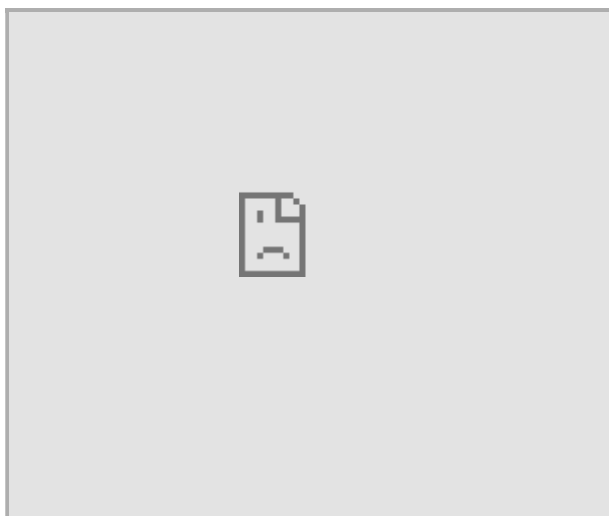
Bất thành linh có người giật lấy cánh tay của cậu, kéo cậu vào một lồng ngực cứng rắn, nhiệt độ cơ thể ấm áp khiến cảm giác lạnh lẽo của cậu biến mất. Người này nói gì đó, âm thanh rất quen thuộc nhưng cậu lại chẳng thể nghe được rõ ràng.

Người đó không ngừng ngăn cản những người xung quanh tới

gần, người đó nắm tay Lăng Hàm rất chặt, kéo cậu ra khỏi đoàn người.

Bàn tay của người này rất nóng, nóng đến cháy bỏng.

Lăng Hàm mơ màng bị kéo vào trong một chiếc xe, người nọ tiếp tục nói chuyện với cậu nhưng cậu không nghe rõ. Con buồn ngủ dâng lên như cơn sóng triều đánh úp lên tinh thần vốn đang yếu ớt của cậu, Lăng Hàm co ro ngồi trên ghế lái phụ, không lâu sau thì chẳng còn biết gì nữa.

Lúc ngủ cậu còn mơ một cơn ác mộng, trong cơn ác mộng đó Bạch Tử Sách với Lăng Hàm đan xen lẫn lộn vào nhau khiến cho cậu không thể phân biệt được rốt cuộc cậu là ai. Thậm chí còn có cảnh tượng lúc Bạch Tử Sách cùng Lục Tư Nguyên ở cùng nhau, ngay cả những lúc ánh mắt vô tình giao nhau hay những lần tình cờ gặp mặt cũng hiện ra. Nếu không nhờ giấc mơ này, Lăng Hàm hoàn toàn không biết hóa ra cậu với Lục Tư Nguyên đã có nhiều lần gặp mặt ngắn ngủi như vậy.

Lần thứ hai tỉnh lại, đầu của Lăng Hàm không còn mê mẩn như trước nhưng mí mắt thì vẫn nặng nề. Cậu từ từ mở mắt ra, đập vào mắt là trần nhà màu trắng toát, mũi ngửi được mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Cậu cũng coi như là khách quen của bệnh viện nên lập tức nhận ra mình đang ở đâu.

Lăng Hàm không vội vàng ngồi dậy mà lẳng lẳng nằm trên

giường găm nhâm cảm giác lưu lại sau giấc mơ, đáng tiếc cậu không nhớ được cái gì, dường như giấc mộng lộn xộn bữa bãi kia đã được bộ não xóa sạch ngay trong thời khắc cậu tỉnh lại, hoàn toàn không để lại bất cứ một dấu vết nào.

Thứ duy nhất còn lại là cảm giác buồn man mác không biết vì sao.

Lăng Hàm chỉ biết đại khái mình đã mơ thấy cái gì, nhưng cũng chỉ có như vậy.

Mối quan hệ của cậu với Lục Tư Nguyên cũng giống như giấc mơ vừa rồi, nát vụn, ám muội, giống như bụi bặm lơ lửng trong không trung, bay là là rồi vút đi nhưng cũng có mảnh rơi trên mặt đất, không bay nổi.

Nhớ lại tình cảnh tối hôm qua, cậu có cảm giác bản thân thật vô dụng. Nếu lúc đó cậu gặp phải người xấu chắc cũng sẽ không phản kháng mà ngoan ngoãn đi theo. Đến giờ nghĩ lại mới thấy sợ, may mà cậu gặp được người tốt, thậm chí còn đưa cậu vào bệnh viện.

Trong lúc cậu còn đang suy nghĩ lung tung thì cửa phòng mở ra, Lăng Hàm nghiêng đầu, thấy Chu Thành xuất hiện liền giật mình.

Cậu lập tức ngồi dậy, day day huyết Thái Dương, nói: “Tại sao anh lại ở đây?” Trong ánh mắt rõ ràng mang theo sự nghi ngờ.

Chu Thành thả một hộp sữa tươi vào trong tay cậu, mỉm cười, nói: “Cậu quên rồi sao? Hôm qua chính tôi đã đưa cậu vào đây.”

Lăng Hàm nhớ lại tình cảnh lúc đó, quả thật có người kéo cậu vào trong xe rồi đưa đi, cậu cảm thấy người kia rất quen thuộc, xem ra người đó chính là Chu Thành.

Chu Thành mặc một bộ đồ bình thường, áo khoác màu vàng nhạt, quần màu nâu sẫm, những món đồ trên người anh ta không có món nào không phải hàng hiệu, có cảm giác cực kỳ xa xỉ, trông rất có tinh thần.

Nếu là lúc trước, Lăng Hàm tránh còn không kịp, nhưng hiện giờ đối mặt Chu Thành, đầu sỏ gây nên tranh cãi giữa cậu và

Lục Tư Nguyên thì cậu chẳng có chút cảm xúc gì. Lục Tư Nguyên với cậu đã cắt đứt, không cần phải... không cần phải tiếp tục phân rõ giới hạn với Chu Thành, hơn nữa cậu cũng chẳng còn sức mà làm vậy.

Chu Thành ngồi bên giường, đưa tay muốn xoa đầu Lăng Hàm lại bị cậu tránh đi.

Bàn tay của anh ta cứng ngắt dừng giữa chừng, một lúc lâu sau mới làm như không có chuyện gì thu tay lại: “Cậu bị sốt, nhiệt độ rất cao.”

Chương 141: Say rượu

Lăng Hàm nghĩ: Ờ, chẳng trách hôm qua lại khó chịu như vậy, thì ra không chỉ vì đau lòng mà còn vì ốm nữa. Có lẽ việc cắt đứt với Lục Tư Nguyên cũng không khó khăn như mình nghĩ, chỉ là đúng lúc đó mình bị ốm cho nên mới có cảm giác khốn đốn như thể không còn gì nuôi tiếc vậy thôi.

Cậu nhìn ra được vẻ tổn thương trong mắt Chu Thành nhưng lại không hề dao động, ngay cả việc an ủi qua quýt hay giải thích cậu cũng chẳng muốn làm. Dù Chu Thành có đưa cậu tới bệnh viện, trông cậu lúc cậu chữa bệnh cũng không thay đổi được sự thật anh ta là nguồn cơn của tất cả những chuyện này.

Cậu nghĩ sao cũng được, đắc tội với Chu Thành không sao cả, đắc tội với Chu Bắc Hiền cũng chẳng sao, đánh mất công việc cũng chẳng có gì to tát... Thế nào cũng được hết, kể cả thế giới có hủy diệt cũng không khiến cậu xao động được nữa.

Tim tựa như không còn đập nữa, giống như đã chết rồi vậy.

Chu Thành nói rất nhiều điều, Lăng Hàm vẫn một mực im lặng, thậm chí còn chẳng buồn nhìn anh ta, cuối cùng cậu nghe phiền quá liền nằm lại giường, trùm chăn che kín đầu, bày ra dáng vẻ cự tuyệt.

Bóng tối bao phủ, Lăng Hàm lại cảm thấy được an ủi.

Chu Thành không nói gì nữa, căn phòng trở nên yên tĩnh, Lăng Hàm nghe thấy tiếng bước chân rời đi, âm thanh đó rõ ràng có chút nặng nề.

Cuối cùng cũng đi rồi.

Lăng Hàm nhắm mắt cuộn tròn người lại, không ngờ cậu lại cảm thấy an toàn trong không gian chật hẹp này, như được về lại trong bụng mẹ, ấm áp nhưng cũng cô độc.

Không có ai khác cả, chỉ có cậu tự làm bạn với mình.

Trong bóng tối hiện lên một gương mặt giống y như cậu, cũng đang nhắm mắt nằm yên tĩnh.

Cậu chết rồi sao?

Lăng Hàm ngưng mắt nhìn “mình” trong hư không, bỗng thấy hơi ngượng mộ. Ngủ say hay là chết đều là điều mà giờ cậu khát vọng.

Người kia trôi lơ lửng, im lặng, yên ổn, qua một hồi lâu, trong bóng tối lại hiện thêm một khuôn mặt khác, anh cười, nhíu mày, vẻ mặt sinh động lại tao nhã, mắt như bảo thạch quý giá nhất, vừa óng ánh lại sâu không lường được.

Tim Lăng Hàm đập mạnh, cậu mở bừng mắt ra.

Lục Tư Nguyên...

Cậu không thể nghĩ tiếp nữa...

Lăng Hàm bò dậy khỏi giường, mặc bừa quần áo vào rồi cúi đầu vội vàng ra khỏi cửa.

Giờ đã sang đông, gió lạnh thổi khiến người ta buốt óc nhưng cũng khiến con người ta trở nên tỉnh táo hơn. Chỉ có lạnh và đau mới khiến Lăng Hàm cảm thấy tim bắt đầu đập, cảm giác mình vẫn còn đang sống.

Cậu bắt một chiếc xe đến phố quán bar, sáng sớm, rất nhiều quán bar đều chưa mở cửa, Lăng Hàm gõ cửa từng chỗ, cuối cùng cũng tìm được một quán pub mở cửa, cậu lao vào, vì còn quá sớm nên trong tiệm không có khách khứa nào cả.

Lăng Hàm nhìn xung quanh rồi bật cười, hay lắm, cậu có thể uống thỏa thích một mình rồi.

Cậu gọi rượu Whisky mạnh nhất trước ánh mắt kinh ngạc của nhân viên phục vụ, ôm cả chai rồi bắt đầu nốc.

Độ nóng mãnh liệt lan từ dạ dày ra khắp chân tay, xua tan cơn lạnh, như thể cũng xua tan những hình ảnh về Lục Tư Nguyên

trong tâm trí cậu.

Cậu buộc phải làm gì đó để dời sự chú ý, nếu không cậu sẽ luôn nhớ tới anh.

Cậu biết, đây chính là cảm giác thất tình.

Lần đầu tiên cậu cảm nhận được cảm giác khó chịu đến mức muốn chết thế này.

Cậu coi thường nhất là loại người không buông bỏ được, nếu thất tình thì đáng ra phải nhanh chóng quên đi, cậu đang cố gắng làm cho bằng được chuyện này. Thật ra, tình cảnh hiện tại cũng không tính là thất tình, đã yêu đương gì đâu mà đòi thất tình, cùng lắm... cùng lắm cũng chỉ có thể nói là cậu yêu thắm thất bại thôi.

Cậu không ngờ bản thân lại rơi vào tình cảnh này, cảm giác này hoàn toàn khác với cảm giác trước kia lúc cắt đứt với Chu Bắc Hiền, là cảm giác mà cậu chưa từng nếm trải, một nỗi đau hoàn toàn mới. Mà cậu lại bất lực trước nỗi đau khổ mình chưa từng biết gì này.

Có lẽ rượu có thể giúp được cậu.

Nếu rượu không thể, không biết sex thì có thể không?

Thất tình cái bép, không phải chỉ là hormone đang tác oai tác quái thôi sao? Trai đẹp ở đâu chẳng có, việc gì cứ phải treo cổ trên một cái cây làm gì?

Tâm trí cậu gào thét loạn lên, trong đầu cậu bỗng xuất hiện rất nhiều suy nghĩ mà bình thường cậu chưa bao giờ nghĩ tới. Hay thử tình một đêm xem!

Phóng túng một lần, có rượu, có sex, nhất định sẽ rất sung sướng, sẽ không nghĩ tới những chuyện đau khổ kia nữa.

Dù gì giờ cậu cũng bất chấp hết rồi, có bung xõa một chút cũng chẳng sao...

Có phải không ai thèm cậu đâu, chỉ cần cậu ngoắc tay một cái, có mà được cả năm người muốn ở bên cậu đấy.

Cậu không tin, ngoài Lục Tư Nguyên ra cậu không tìm được ai khác!

Vừa nảy ra suy nghĩ này, nó liền như gong cỏ sinh trưởng dồi dào.

Trước mắt mơ hồ, có âm thanh gì đó vẫn luôn quấy nhiễu cậu, ồn ào đến mức khiến cậu vừa thấy phiền vừa thấy khó chịu. Mãi đến khi nhân viên đưa cho cậu một tờ giấy ăn, cậu mới ý thức được việc mình đang khóc và thứ âm thanh khiến cậu bức bối chính là tiếng khóc của cậu.

Lăng Hàm vội lau nước mắt, tức giận không thôi. Cậu nghĩ người đang khóc chắc chắn là người khác, vì cậu không biết khóc, sao cậu có thể khóc được? Người như cậu, từ sau lúc trưởng thành đã không biết khóc lóc là gì nữa rồi.

Cậu xuất sắc, tự tin như vậy, sao có thể làm cái chuyện khóc lóc như kẻ hèn yếu thế này được?

Kể cả là lúc bị Chu Bắc Hiền phản bội, cậu cũng chưa từng khóc lần nào.

Lục Tư Nguyên thì có là gì, anh ấy cùng lắm cũng chỉ trông hơi được, xuất thân hơi ổn, vừa hay hợp gu cậu mà thôi, chứ với cái tính chim công chết tiệt kiêu căng ngạo mạn của anh, người khác còn lâu mới chịu nổi!

Thế nên chia tay là chính xác rồi!

Chia sớm thì mình được giải thoát sớm, có thể đi tìm anh đẹp trai khác, tìm mùa xuân thứ hai!

“Không cần nữa.” Cậu đẩy tờ giấy ăn mới mà nhân viên đưa cho, giọng điệu lạnh lùng.

Sau đó cậu lại gọi thêm mấy chai rượu, ôm rượu chui vào một góc từ từ “gặm nhấm”, không biết uống bao lâu, trong lúc uống còn ngủ gà ngủ gật, lúc tỉnh dậy thì trong quán đã có rất nhiều người, trời cũng đã dần tối.

Lại qua một ngày rồi sao?

Cậu dần dần nghĩ, lại cũng nhắc cầm chai rượu nốc, sau đó cảm giác thiêu đốt trong dạ dày như gột tẩy mọi suy nghĩ trong cậu.

Cậu mê mết cảm giác này, cơ thể vừa ấm áp vừa nhẹ nhõm, giống như đang được bay trên mây, nhẹ bổng, không cần phải lo lắng điều gì cả, rất vui vẻ. Chẳng cần nghĩ gì, không cần phải nghĩ về bất cứ điều gì nữa...

Có người đi tới nói gì đó, kiểu như mấy câu tán tỉnh quê mùa “một mình à” đại loại thế...

Lăng Hàm tỏ vẻ lắng nghe, đáp lại: “Đúng vậy.”

Dưới ánh đèn mờ ảo, người trước mặt cao ráo chân dài, vóc người cũng được, chỉ là không nhìn rõ mặt... Nhưng chắc là cũng không đến nỗi tồi.

Thấy chưa, cậu vẫn “đắt hàng” phết mà.

Lăng Hàm đắc ý cười, đang định nói “đưa tôi đi đi” thì dạ dày lại cuộn trào, vừa mở mồm ra liền nôn thốc nôn tháo.

Mùi hôi xộc tới khiến người kia lùi lại, rõ ràng bị dọa cho sợ chạy mất.

Lăng Hàm chán chường rúc vào ghế, không buồn để ý đến mấy thứ lung tung trên người mình, vẫn ôm rượu nốc ừng ực.

Lúc nhân viên tới thu dọn bàn, Lăng Hàm đã hoàn toàn mất

phương hướng, cậu uống từ sáng đến tối, còn uống rượu mạnh nhất, đáng ra phải say bí tử rồi mới đúng, nhưng thần kỳ ở chỗ trừ lúc cậu ngủ một lát kia ra, còn đâu cậu vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Chắc nhân viên sợ cậu uống mãi sẽ xảy ra chuyện nên sau khi thu dọn bãi nôn dưới đất liền uyển chuyển khuyên Lăng Hàm thanh toán tiền, nhưng lại bị con ma men này từ chối.

Trong lúc mơ màng, lại có người tới bắt chuyện với cậu. Người kia không để tâm tới tình cảnh lộn xộn xung quanh, cũng không để ý tới mùi hôi do bãi nôn để lại, đi tới nói vài câu gì đó.

Lăng Hàm say, mông lung gật đầu, người đàn ông trước mặt cậu mơ hồ, không trông rõ thế nào, nhưng cậu cũng biết được người này khá cao to, đường cong đẹp mắt, mặt mũi cũng dễ nhìn.

Chương 142: Mê loạn

Lăng Hàm lại nghĩ, thật ra mặt mũi thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần người đẹp là được, dù sao cũng chỉ là cuộc vui một đêm. Không biết buông thả là cảm giác thế nào, chắc sẽ vui lắm, lâu lắm cậu không giải quyết nhu cầu sinh lý rồi, cũng muốn thử một chút. Trong giới giải trí, người chỉ dựa vào năm ngón tay để sống như cậu thật sự rất hiếm thấy.

Cậu nghĩ, chắc cũng không phải vì muốn giữ mình vì ai đâu, cậu giữ mình cho ai cơ chứ?

Chu Bắc Hiền sao? Nhỏ vào!

Lục Tư Nguyên?

Ha ha, họ đã yêu đương bao giờ đâu, giữ mình cái gì?

Vậy nên chắc chắn không phải vì bọn họ.

Nhưng tự gò bó mình thì có ý nghĩa gì? Cậu thấy cuộc đời chẳng thú vị chút nào, ngược lại còn sống khá gò ép.

Lăng Hàm ôm đầu nghĩ ngợi, cảm thấy thật buồn nôn.

Nếu lên giường với người mình không thích, cậu sẽ thấy kinh tởm lắm.

Nhưng hôm nay thì khác, cậu thay đổi rồi, cậu không còn là cậu của trước kia nữa rồi, trước đây cậu luôn kiêu căng tự phụ, không biết tự ti là gì, trước đây cậu sẽ không bao giờ lo được lo mất vì ai đó, thậm chí còn nói dối... Cậu thay đổi từ lâu rồi.

Từ lúc bắt đầu sống lại, cậu chính là một người khác, cậu chính là Lăng Hàm.

Lăng Hàm là người thế nào?

Ích kỉ, sa đọa, được bao dưỡng, hư vinh...

Cậu chính là Lăng Hàm...

Thế nên, những kiên trì kia chẳng có ý nghĩa gì nữa cả, nên vứt lâu rồi.

Lần đầu tiên, cậu chủ động tóm lấy ống tay áo của người đàn ông khác, nói mà toàn mùi rượu: “Anh có thích tôi không?”

Cơ thể người đàn ông kia cứng đờ, không đáp lại.

Lăng Hàm cho rằng anh ta có đáp lại hay không cũng chẳng có gì khác nhau, cậu nói như một kẻ điên: “Nếu anh thích tôi thì chúng ta đi, đi thuê phòng, thế nào?”

Cả người người đàn ông kia cứng đờ, tựa như không thể tin nổi vào lời thẳng thắn của cậu. Anh ta kéo tay Lăng Hàm, run run, ngực phập phồng, một lúc lâu sau cuối cùng mới chịu mở miệng. Giọng anh ta rất hay, nghe giống giọng nói không quên được từ tận sâu trong đáy lòng. Tim Lăng Hàm bỗng thắt lại, đau không thở nổi.

“Cút ra!” Cậu đẩy mạnh người kia ra, cậu không muốn tìm ai giống người kia dù chỉ một chút.

“Tôi muốn tình một đêm, anh không được! Tránh ra!”

Người kia tức đến nổi phát run lên, đứng một lát liền bỏ đi.

Lăng Hàm lại uống tiếp, nghĩ chắc người kia bị đuổi đi rồi. Nhưng không ngờ một lát sau người kia lại quay lại, lại kéo tay cậu, dùng một lực không dễ để chống cự lại kéo cậu ra khỏi lô ghê, kéo ra thẳng bên ngoài.

Lăng Hàm loạn choạng bị anh ta kéo đi, sống chết cũng không chịu, kêu âm ỉ: “Cút đi!”

Người kia vẫn kiên trì kéo cậu.

Lăng Hàm đánh người kia, lại bị đè lại một cách tàn bạo.

Lăng Hàm bỗng tăng xông, liều mạng kháng cự, mắt đỏ ngầu

đấm đá người kia, như thể người kia là kẻ thù sống chết của cậu. Với cậu hiện tại, người này không cho cậu uống rượu thì chính là kẻ thù, huống hồ anh ta còn giống người kia nữa!

Nhưng cậu đã uống quá nhiều rượu, tay chân mềm oặt không còn chút sức lực nào.

Sau khi bị không chế, Lăng Hàm chỉ có thể chửi mắng, dùng những lời lẽ ác độc nhất để chửi người kia.

Người đàn ông có vẻ bị chửi nhiều quá nên cũng đã tức giận, lại càng tăng lực không chế lên.

Lăng Hàm bực bội muốn chết, gào thét điên cuồng, phản kháng kịch liệt, dốc hết sức để tấn công người đàn ông trước mặt, sức của ma men đúng là không thể khinh thường, người kia bị đâm lên mặt liền sưng người.

Lăng Hàm nhận cơ hội này thoát khỏi sự kìm kẹp của anh ta, loạng choạng chạy về, xung quanh truyền tới tiếng kêu, chân cậu bị mắc vào cái gì đó, cơ thể không không chế được nhào thẳng xuống đất, cái mũi cao cũng nện thẳng xuống đất.

Cậu bò dưới nền đất lạnh, cơn đau ở mũi khiến Lăng Hàm nước mắt lưng tròng. Cậu ngọ nguậy muốn bò dậy, nhưng lại bị người kia kéo thẳng lên.

Cậu còn chưa kịp đứng vững đã bị kéo như kéo rác sau lưng ra khỏi quán.

Cậu bị quăng vào xe rồi khóa cửa lại, lúc này Lăng Hàm đã hoàn toàn cạn kiệt sức lực, nằm vật ra ghế sau như bùn nhão.

Một lát sau, xe dừng lại, lúc cậu đang mê man ngủ thì lại bị người kia thô lỗ lôi ra khỏi xe, kéo vào thang máy.

Lăng Hàm bám chặt lấy cửa thang máy, sống chết không chịu đi, cậu chửi bới âm ỉ, câu từ nào khó nghe nhất cậu cũng có thể lôi ra chửi hết.

Nhưng người đàn ông kia rất khỏe, bất kể Lăng Hàm có cự tuyệt thế nào, anh ta vẫn tách từng ngón tay của Lăng Hàm ra, đẩy cậu vào thang máy. Sau đó lại kéo cậu vào một căn phòng.

Vào tới phòng, Lăng Hàm vẫn đâm đá loạn xạ, người kia bỗng buông tay ra, vì bị mất lực tựa mà cậu ngã nhào xuống đất.

Một lúc sau, Lăng Hàm lại ngoác mồm lên chửi.

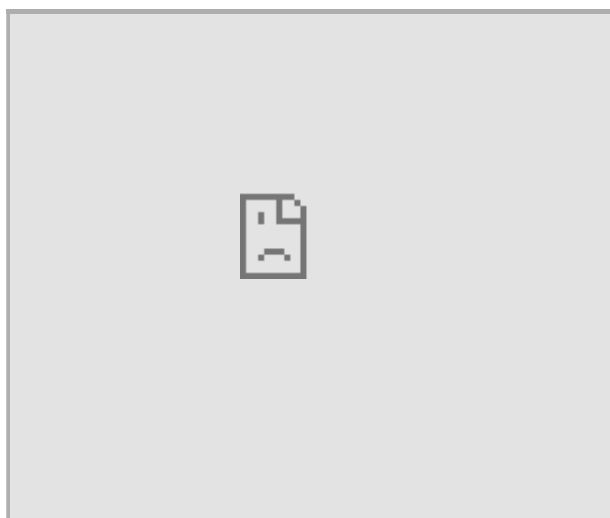
Suy nghĩ của cậu hoàn toàn hỗn loạn, không ngừng đứt đoạn, như một chiếc máy mực nát.

Sau đó cậu lại chửi người ta, chửi ai thì cậu không rõ, dù sao chắc chắn sẽ chửi Chu Thành và Lục Tư Nguyên.

Cậu cảm thấy rất tủi thân, tủi không chịu được, nói gì cũng không rõ ràng nữa. Sau một hồi, cậu cảm thấy có người kéo cậu vào nhà vệ sinh, nhét cậu vào bồn tắm.

Cậu chửi mệt rồi, chửi mãi chửi mãi lại muốn khóc.

“Anh ghét tôi đến thế sao?”

“Nhưng tôi không phải Lăng Hàm, tôi là Bạch Tử Sách, những chuyện kia thật sự không phải do tôi làm...”

“Xin lỗi vì đã lừa anh...”

Cậu nói năng lộn xộn, người đàn ông bên cạnh dừng hết động tác lại, sau đó Lăng Hàm liền cảm thấy đầu được xoa dịu dàng, người kia rất nhẹ tay, khiến cậu rất thoải mái.

Nước đã chảy đầy, nước ấm khiến toàn thân cậu cảm thấy thư

thái, giống như được quay lại bụng mẹ, vừa ấm áp vừa an toàn. Động tác của người kia cũng rất dịu dàng, không ngừng nói những lời an ủi.

Lăng Hàm cảm thấy anh ta rất giống người kia...

Giống đến mức khiến cậu rơi nước mắt.

Nhưng dù có đang say bết nhè, cậu cũng biết Lục Tư Nguyên không thể nào hành động hay nói năng nhẹ nhàng như vậy với mình được.

Từ tận sâu trong thâm tâm, cậu luôn mong anh làm như vậy, nhưng lại biết là không phải...

Có vẻ người kia muốn đi, Lăng Hàm theo phản xạ kéo tay anh ta, từ từ mở mắt ra. Diện mạo người đàn ông trước mắt dần rõ ràng hơn, lộ ra gương mặt quen thuộc, sống mũi cao thẳng, đẹp như không phải là thật.

Thật sự rất giống...

Không chỉ giọng nói, ngay đến mặt mũi cũng rất giống...

“Anh thích tôi không?” Lăng Hàm tóm chặt lấy tay anh ta như tóm lấy cọng cỏ cứu mạng mình, cậu không biết cậu đang hỏi ai, chỉ đơn giản là muốn hỏi thôi.

Người kia im lặng hồi lâu, sau đó gật đầu rất nhẹ.

Động tác này như một nút bật, khiến cảm giác hạnh phúc trong lòng Lăng Hàm bay lơ lửng như bong bóng, cậu kéo người đàn ông, dùng giọng điệu cầu khẩn nói: “Ôm tôi đi.”

Cơ thể người đàn ông cứng đờ.

Lăng Hàm mê man xoa mặt anh ta, gương mặt này là gương mặt cậu yêu nhất, muốn độc chiếm, muốn găng hết sức để chiếm hữu nó, muốn nắm chặt người này trong tay, để thành của riêng mình cậu, không ai có thể cướp đoạt.

Trong cảm giác mê loạn, có một suy nghĩ điên cuồng xộc lên đầu cậu.

Cậu ôm gương mặt của người kia rồi mạnh bạo hôn.

Người đàn ông kia cứng đờ như khúc gỗ.

Lăng Hàm vùng về ôm anh ta hôn loạn, động tác vùng về lại dồn dập, như một con thú nhỏ lạc đường, không tìm được đường đúng.

Mỗi người đàn ông kia rất mềm, hơi lạnh, hơi thở cũng lạnh lùng, khiến người ta có cảm giác cao không thể với tới nhưng lại không nhận được muốn tới gần.

Qua một hồi lâu, người đàn ông bỗng ôm chặt lấy cậu, lấy lại quyền chủ động mà hôn lên môi cậu...

Chương 143: Kinh hoàng

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Lăng Hàm chặt vật mở mắt ra, ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào chiếc cửa sổ lớn sát sàn. Tivi, giường rộng thoải mái, ga giường trắng tinh... Cậu nhất thời không rõ mình đang ở đâu.

Không phải cậu đang ở bệnh viện sao? Hình như sau đó cậu có tới quán bar thì phải?

Chuyện gì xảy ra thế?

Đầu Lăng Hàm đau từng cơn như có ai đó cầm búa nện.

Lăng Hàm rên lên một tiếng, hít thở sâu mấy lần mới dịu xuống, sau đó cậu lập tức ngồi dậy, nhưng cậu hơi nhúc nhích thì liền cứng cả người.

Cả người đau nhức không thôi, như bị một chiếc xe tải cán qua. Điều khiến cậu kinh hãi là cái nơi khó có thể mở miệng kia truyền đến một cơn đau như bị xé rách, đau rát, như bị giày vò tàn nhẫn.

Đầu óc Lăng Hàm trống rỗng, trong đầu có một giọng nói gào lên: Xảy ra chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Cậu cứ lặp đi lặp lại câu hỏi này với chính bản thân mình, muốn tìm kiếm đáp án từ dòng hồi ức, nhưng tiếc là đầu óc cậu lại chỉ có những hình ảnh vụn vặt như thể không có bất cứ ký ức nào. Trống rỗng, không có gì cả.

Không thể biết được sự thật, Lăng Hàm phát hoảng, vô số suy nghĩ hỗn loạn tràn ngập trong đầu cậu. Cậu nghĩ như một con đà điểu, có lẽ mọi chuyện không xấu như trong tưởng tượng, có lẽ tối qua cậu đã đi ăn lẩu.

Đúng, vì ăn lẩu nên bụng mới đau, chỗ đó mới đau.

Nhưng tôi qua cậu có đi ăn lẩu không?

Sao không có ký ức nào về chuyện đó?

Không không không, chắc lúc ăn lẩu cậu có uống rượu nên quên mất rồi.

Lăng Hàm cứ tự lừa mình dối người như thế, chậm rãi bò dậy khỏi giường, tấm chăn trắng trượt xuống khỏi người cậu, để lộ ra cơ thể trần trụi cùng những vết đỏ loang lổ trên người.

Những dấu vết kia chi chít giống như bị người ta mút mạnh lưu lại. Lăng Hàm rất trắng, da dẻ rất mẫn cảm, những vết đỏ đó lại càng nổi bật hơn trên nền da trắng của cậu.

Lăng Hàm chờ đợi, ngay đến cả thở cũng không thở nổi nữa.

Cậu vừa xỏ dép vào liền phát hiện ra đồng giấy được vo lại ném dưới đất.

Đầu Lăng Hàm nổ “oành” một tiếng, huyết thái dương giật đùng đùng.

Người và cái nơi khó nói kia lại càng đau hơn.

Cậu không thể tiếp tục tự lừa mình dối người được nữa, tôi qua cậu quả thật đã trải qua tình một đêm với người ta rồi.

Sau một hồi chật vật chấp nhận kết luận này, những ký ức mơ hồ cũng bắt đầu quanh quẩn trong trí não. Lăng Hàm nhớ ra, tôi qua cậu đã uống rất nhiều rượu, cuối cùng lên giường với một người đàn ông trông rất giống Lục Tư Nguyên... Hơn nữa còn chủ động quyến rũ người ta...

Lăng Hàm ôm mặt, không thể tưởng tượng nổi bản thân lại làm ra chuyện như vậy...

Cái vẻ phóng túng và phóng đảng ấy không phải là cậu...

Cậu đã uống say.

Cậu không ngừng tìm hết lý do này đến lý do khác, nhưng vẫn

không chông nổi nỗi sợ hãi và cảm giác tội lỗi trong lòng.

Trong nhà tắm mơ hồ truyền ra tiếng nước chảy, Lăng Hàm giật mình, ý thức được việc người kia đang tắm, sau khi Lăng Hàm lấy lại được lý trí cũng không dám ở lại thêm, gặp mặt đối tượng 419 của mình, cậu không biết mình sẽ có phản ứng thế nào.

Cậu vội tìm quần áo rồi mặc vào, vừa bước được hai bước, chân đã mềm nhũn ngã xuống đất.

Chân...

Trong đầu cậu bắt đầu hiện lên những cảnh tượng mơ hồ đêm qua, sau hai lần, cậu khóc lóc cầu xin không muốn tiếp tục nữa, nhưng người kia vẫn cưỡng ép tách hai chân cậu ra rồi chen vào, đâm mạnh vào cơ thể cậu....

Hết lần này đến lần khác, từ nhà tắm vào đến phòng ngủ, từ dưới đất lên tới giường, mặt trước lại mặt sau, liên tục được đưa lên tầng mây vui sướng nhất. Cuối cùng cậu thật sự không chịu nổi nữa, niềm vui sướng cực độ ấy khiến cậu điên cuồng lắc đầu gào khóc, liều mình giãy giụa. Cậu nghĩ nếu tiếp tục thì cậu sẽ chết mất. Khi ấy người kia mới thỏa mãn dừng lại.

Trong suốt quá trình, người đàn ông kia rất cường thế, ngang ngược, lại cực kỳ “dai”, Lăng Hàm bắn ra đến mức không thể bắn nổi nữa, người kia cũng chỉ tiết ra có hai lần.

Cảm giác vui sướng cường chế và cực hạn đó đến giờ nghĩ lại vẫn khiến cậu run sợ, thử một lần rồi sẽ rất khát vọng nhưng cũng lại càng sợ hơn. Cảm giác bị xâm chiếm tuyệt đối, bị công thành chiếm đất mà không thể phản kháng lại khiến người ta sợ hãi. Dưới cơ thể của người đàn ông kia, cậu hoàn toàn không có sức phản kháng, chỉ có thể để mặc người ta hết lần này tới lần khác đưa mình lên mây, ép mình chấp nhận niềm vui sướng mà người kia ban cho.

Quá kịch liệt, vui sướng như chết đi...

Lăng Hàm vừa nghĩ tới lại lập tức nổi hết da gà.

Tiếng nước trong nhà tắm có vẻ như đã dừng lại.

Lăng Hàm giật mình, vội bò dậy, nhặt quần áo lên rồi mặc vào bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó khập khiễng ra khỏi cửa. Cậu cúi đầu, vội đi vào khu vực thang máy, kéo cổ áo cao lên để che đi nửa khuôn mặt, cậu đi thang máy xuống tầng thấp nhất, sau đó gọi một chiếc xe chuyên dụng nhanh chóng trở về chung cư của mình.

Cậu thật sự rất hối hận, tất cả những chuyện xảy ra từ lúc cậu rời khỏi nhà Lục Tư Nguyên đến giờ đều sai lầm, cậu không nên buồn rầu đau khổ, đáng ra phải sớm ý thức được việc trạng thái không ổn rồi bắt xe về nhà. Cậu có chung cư, không cần bất cứ ai phải cho ở nhờ cả.

Nếu lúc đó cậu về nhà thì sẽ không xảy ra một loạt chuyện về sau. Dù có ốm, chỉ cần uống thuốc là khỏi, sốt cũng không sao, chết trong chung cư cũng còn tốt hơn chuyện mà cậu đang gặp phải lúc này.

Cậu thật sự đã lên giường với một người lạ mặt.

Lỡ đối phương là người xấu thì làm sao? Nếu người đó tranh thủ lúc cậu không tỉnh táo rồi chụp lại ảnh để tống tiền thì phải làm thế nào?

Chẳng lẽ đánh mất tình yêu rồi, giờ đến cả sự nghiệp cũng tiêu tùng luôn sao?

Lăng Hàm đau khổ ngồi cuộn người trên ghế sau, hận không thể chết luôn đi.

Cậu tự trách hết lần này tới lần khác, bất giác đã về tới nơi. Cậu sờ túi, phát hiện không thấy ví tiền đâu cả, điện thoại cũng không cầm theo. Có rất nhiều thứ đều để trong ba lô, mà ba lô thì chắc vẫn còn ở bệnh viện.

Lăng Hàm lại càng hậm hực hơn.

May mà trong túi áo vẫn còn chút tiền mặt, nếu không Lăng Hàm không biết nên đổi mặt thế nào với ánh mắt kinh ngạc của tài xế nữa.

Cậu nhanh chóng trả tiền rồi cúi đầu đi vào khu chung cư của mình. Về tới nhà, cậu khóa trái cửa lại, nằm xuống sofa không muốn dậy nữa.

Cậu cũng không biết tại sao lại phải khóa trái cửa, đây chỉ là hành động trong tiềm thức, hoặc vì cậu sợ có người vào, hay sợ có chuyện khác xảy ra, từ tận sâu trong thâm tâm cậu đã kháng cự lại tất cả những chuyện sắp tới rồi.

Đích xác, giờ cậu chỉ muốn yên tĩnh một mình, không muốn ai tới quấy rầy cả.

Trong đầu cậu đầy những lời gào thét, hối hận, tự trách, dằn vặt... Những cảm xúc hỗn loạn cứ như gia vị được trộn vào nhau, cảm giác cay đắng ngọt bùi cứ xao động trong tim cậu.

Môi cậu khô khốc, đầu lưỡi đắng chát.

Cả người cậu vừa đau vừa yếu ớt, không còn chút sức lực nào. Cậu cố chịu đựng từ khách sạn về tới đây đã là cực hạn rồi. Cậu biết mình sắp rơi vào trạng thái suy sụp, bất cứ đả kích nào cũng có thể khiến cậu không vực dậy nổi.

Trong đầu bắt đầu xuất hiện những đau đớn và choáng váng từ lúc ra khỏi nhà Lục Tư Nguyên, từ duy tan rã, cậu biết mình lại sót rồi.

Cả người lạnh toát, rõ ràng thời tiết hôm nay rất đẹp, cửa sổ trong phòng đóng chặt, điều hòa cũng đang bật chế độ ấm, nhưng cậu vẫn rất lạnh.

Cảm giác lạnh lẽo này không chỉ ở trên người, mà còn ở trong

tim.

Cậu không quá đau, cảm giác đau rát ở chỗ kia lúc nào cũng nhắc nhở cậu chuyện cậu đã trải qua.

Chương 144: Tỉnh lại

Cơ thể một khi đã yếu, tinh thần cũng sẽ yếu ớt theo, các cảm xúc dâng trào, không ngừng quẩn lầy cậu, hút mất chút sinh khí ít ỏi của cậu.

Mình sẽ chết à?

Thật ra mình đã chết rồi, tại sao vẫn còn phải sống mà chịu tội thế này?

Vì trả thù? Trả thù xong rồi còn điều gì ý nghĩa nữa?

Cuộc đời này có gì ý nghĩa chứ?

Sau khi sống lại, cậu thấy chẳng có chuyện gì vui vẻ cả, cuộc đời như vậy có cần phải tiếp tục nữa không?

Mệt quá...

Mỗi một việc cậu đều phải chịu trăm ngàn cay đắng, chuyện gì cũng gặp phải cản trở, rất mệt...

Đi được đến đây thật sự quá mệt mỏi...

Trong đầu cậu đều là những suy nghĩ tiêu cực, chúng không ngừng quẩn lầy, hết lần này tới lần khác lại khắc sâu hơn. Lăng Hàm cảm thấy rất mệt, cậu nằm trên sofa, ngay đến một ngón tay cũng không muốn cử động.

Trong cơn mơ hồ dường như cậu có nghe thấy tiếng chuông cửa, phải mất một lúc cậu mới ý thức được mình không phải đang mơ, chuông cửa đang kêu thật.

Nhưng cậu chẳng muốn nhúc nhích, càng không muốn gặp ai, cậu chỉ muốn yên tĩnh nằm một mình, nằm tới lúc trời cùng đất diệt.

Cậu không muốn nói chuyện, giao lưu với ai hết.

Sau một loạt tiếng chuông dồn dập, cuối cùng chuông cũng không vang nữa, Lăng Hàm mơ màng nghĩ chắc người ta đi mất rồi.

Cậu lại rơi vào trạng thái ngủ mơ màng, qua một hồi lâu, cửa truyền tới tiếng động, sau đó là tiếng va cửa.

Lăng Hàm khẽ cử động, muốn bò dậy nhưng lại phát hiện mình không còn chút sức lực nào cả.

Tiếng bước chân vồn vã tiến lại.

“Lăng Hàm!”

Lăng Hàm mở mắt ra, thấy gương mặt Chu Thành ngay trong gang tấc, ánh mắt lo lắng vô cùng.

Anh ta đặt tay lên trán Lăng Hàm, giật mình kêu: “Cậu lại sốt rồi! Mau lên, chúng ta tới bệnh viện!”

Lăng Hàm yếu ớt nói: “Không, tôi không đi...”

Giọng cậu nghe như muỗi kêu, nếu không nghe rõ căn bản không thể nghe thấy được.

Trong mắt Chu Thành ánh lên vẻ lo âu cùng phiền muộn, anh ta sờ chán cậu, nhẹ nhàng nói: “Ngoan, cậu bị ốm rồi, chúng ta tới bệnh viện...”

Sau đó, anh ta xốc Lăng Hàm lên.

Khoảnh khắc da thịt tiếp xúc với nhau, Lăng Hàm giật bắn người lên như bị giật điện, cậu đẩy Chu Thành ra, khàn giọng gào lên: “Đừng động vào tôi!”

Vì hành động này mà cổ áo của cậu bị banh ra, để lộ những vết tích loang lổ trước cổ và ngực.

Đồng tử Chu Thành co rút lại, sau đó kéo mạnh cổ áo cậu ra. Ánh mắt Lăng Hàm trở nên hoảng loạn, không, không được, cậu không thể để người khác thấy được...

Cậu rất kháng cự hành động này của anh ta, muốn trốn sang bên cạnh, không thể để người khác trông thấy những dấu vết nhục nhã này được.

Nhưng Chu Thành không cho cậu cơ hội trốn, anh ta tóm chặt lấy vai cậu, vạch cổ áo cậu ra.

Giây phút ấy, Lăng Hàm có cảm giác như bị lột sạch quần áo, trần trụi đứng trước mặt mọi người, để vẻ chật vật cùng những vết thương trên người mình hoàn toàn lộ ra.

“Đây là cái gì?” Đồng tử Chu Thành lay động, ngón tay găm chặt vào vai Lăng Hàm, mạnh đến mức như sắp găm vào da thịt cậu khiến Lăng Hàm cảm thấy đau buốt người. Điều khiến cậu thấy đau đớn hơn chính là giọng điệu chât vât của Chu Thành, nó như một chiếc roi quật mạnh lên mặt cậu, khiến mặt cậu đau rát.

Những cảm giác như nhục nhã, tội lỗi lấp đầy cả con tim cậu, rất khó chịu, như bị vo thành một cục. Dạ dày cuộn trào, cả ngày hôm qua cậu chỉ uống rượu mà không ăn gì, lại nôn rất nhiều, giờ bụng đau không chịu nổi.

Lăng Hàm lại muốn nôn, nhưng chẳng nôn ra được.

“Không phải việc của anh!” Giọng cậu khản đặc, cậu giật lại cổ áo của mình, cố tỏ ra cứng rắn.

Con ngươi của Chu Thành sâu hút, vẻ đau khổ thoáng hiện lên cũng nhanh chóng biến mất. Anh ta buông tay, giọng run run: “Tôi qua cậu đã gặp phải chuyện gì? Không sao, nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp cậu.”

Giọng nói dịu dàng như một người cha hiền từ đang dỗ dành con nhỏ, chỉ cần đứa bé nói cho ông bất cứ chuyện gì, ông cũng đều sẽ tin tưởng, bằng lòng che mưa chắn gió cho nó.

Nhưng Lăng Hàm không phải là trẻ con.

Cậu lạnh lùng nói: “Đừng nghĩ nhiều, tôi qua tôi tới quán bar uống rượu rồi lên giường với một người lạ.”

Cậu nghiêng đầu, trước ánh mắt hết sức kinh ngạc của Chu

Thành, cậu cười nói: “Có gì kỳ lạ đâu, Lăng Hàm không phải chính là người như vậy sao? Không phải hai chúng ta cũng quen nhau như thế à? Tôi có thể làm ra chuyện như vậy, chẳng phải rất đời bình thường ư?”

“Đúng, tôi là một thằng hèn hạ thế đấy, không có đạo đức không có giới hạn, tôi tiếp cận các người cũng chỉ vì tiền thôi, cậu chủ Chu, không phải anh hiểu rất rõ điều đó à?”

Chu Thành bỗng bịt miệng cậu lại, trong mắt ánh lên vẻ đau khổ, giọng khàn đặc: “Đừng nói nữa, tôi đưa cậu tới bệnh viện.”

“Không đi.”

Chu Thành không nghe lời cậu, ôm thốc cậu khỏi sofa. Lăng Hàm muốn giãy ra nhưng tiếc là chẳng có sức.

Hơn nữa, giờ với cậu thì sao cũng được.

Trong cơn mê man được Chu Thành đưa tới bệnh viện, thần thờ được truyền nước, thần thờ nằm đó, thần thờ tiếp nhận dòng chất lỏng lạnh lẽo tiến vào huyết quản của mình.

Cậu cũng chẳng buồn nghe xem Chu Thành và bác sĩ nói gì với nhau, cứ mặc kệ.

Ở trong viện hai ngày, vốn dĩ chỉ là sốt cảm thông thường nhưng lại nan giải hơn người bình thường. Không biết vì lý do

gì mà cậu cứ sốt cao mãi không hạ, hơn nữa có lần còn lên tới bốn mươi độ, cuối cùng không thể không nhập viện. Lúc kiểm tra còn phát hiện ra bị trúng độc côn, viêm dạ dày.

Trong suốt khoảng thời gian đó luôn là Chu Thành chăm sóc cho cậu, nếu là bình thường, Lăng Hàm sẽ cảm thán đường đường là đại công tử của nhà họ Chu mà lại đích thân chăm sóc bệnh nhân, nhưng lúc này cậu chỉ chờ ra đó, mặc kệ sự đời. Sống cũng được mà chết cũng chẳng sao, chẳng có gì quan trọng cả.

Cậu cho rằng cậu vốn đã là người chết rồi, vốn nên chết đi.

Con bệnh này ập tới dồn dập còn mang theo rất nhiều cảm xúc tiêu cực, những suy nghĩ trái chiều kia cứ đè nén cậu, khiến cậu khó mà khỏi bệnh nhanh được.

Ngày thứ ba, Lăng Hàm tỉnh dậy, nghe thấy Chu Thành đang nói chuyện điện thoại.

“Cậu ấy bệnh rồi, tôi đang chăm sóc cậu ấy... Chuyện phim ảnh để sau hẵng nói đi, giờ cứ đây lùi lại đã.”

Bên kia hình như có nói gì đó, Chu Thành lại nói: “Sốt cao mãi không hạ, hiện tại đã ổn rồi, đừng lo...”

“Bệnh viện nào à? Bệnh viện Tâm Hòa.”

Tới lúc Chu Thành cắt điện thoại đi quay lại, thấy Lăng Hàm đang mở mắt liền vui sướng cúi đầu xuống: “Cậu tỉnh rồi hả?”

Giọng anh ta rất dè dặt, như thể sợ lớn tiếng một chút thôi sẽ khiến Lăng Hàm vỡ vụn.

Khó có thể tưởng tượng ra cảnh Chu Thành lại dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với người khác.

Lăng Hàm chớp mắt: “Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

Chu Thành vội nói cho cậu biết thời gian.

Lăng Hàm nghe xong cũng chỉ đáp: “Ờ.”

Chu Thành khẽ động khước môi, ngồi xuống cạnh giường cậu,

cẩn thận hỏi: “Đỡ hơn chút nào chưa?”

Lăng Hàm nhếch miệng: “Đỡ nhiều rồi.”

Quả thật là đỡ nhiều rồi, trải qua vài ngày buông thả chán chường, những cảm xúc tiêu cực kia cứ quấy nhiễu cậu, nhưng cũng không đáng sợ đến mức muốn nuốt chửng cậu như trước kia nữa.

Không phải chỉ là thất tình thôi sao, tự dừng lại đi nghĩ tới cái chết, đúng là nực cười.

Lăng Hàm bật cười một tiếng, nhưng tự dừng cậu cười khiến Chu Thành căng thẳng, gương mặt anh tuần tràn ngập lo âu: “Cậu thật sự không sao đấy chứ, nếu thấy không thoải mái ở đâu tôi sẽ gọi bác sĩ tới ngay.”

Nói rồi anh ta định đứng dậy gọi người thì bị Lăng Hàm tóm lại.

Chương 145: Hiểu lầm

“Không cần đâu.” Lăng Hàm lắc đầu: “Tôi thật sự khỏe lên nhiều rồi, mấy ngày nay cảm ơn anh.”

Giọng cậu rất thành khẩn, bất kể ai nghe thấy cũng có thể cảm nhận được. Chu Thành có thể luôn chăm sóc, giúp cậu xử lý thủ tục nhập viện, cậu vô cùng cảm kích. Hơn nữa, Chu Thành và cậu cũng không phải kiểu thân thiết gì, anh ta là người quyền cao chức trọng, con nhà quyền thế, chẳng việc gì phải đích thân chăm sóc cho cậu. Bất luận có thế nào, Chu Thành làm được đến thế này quả thật cũng rất chân thành, khiến cậu cảm động.

Chính vì biết điểm này, cho nên Lăng Hàm mới thấy buồn.

Ai cũng nói lúc bệnh tật, người muốn ở bên cạnh mình nhất là người yêu nhất, cậu thấy Chu Thành ở bên mình lại không thấy thích thú gì, chỉ thấy áy náy, có áp lực, luôn nghĩ không biết nên báo đáp ân tình này của anh ta thế nào.

Nhưng nghĩ lại, rốt cuộc cậu muốn ai ở bên mình đây?

Lăng Hàm không biết.

Cậu lại hoàn toàn không mong người ở bên cạnh mình là Lục Tư Nguyên, vì cậu không thể tưởng tượng được cảnh Lục Tư Nguyên nhìn thấy bộ dạng này của mình thì sẽ có vẻ mặt thế nào, cậu không thể chịu được ánh mắt khinh bỉ và hờ hững của anh.

Nếu như anh lại dùng ánh mắt chán ghét và lạnh nhạt để nhìn mình, Lăng Hàm biết cậu nhất định sẽ gục ngã.

Chu Thành khẽ đảo mắt, bên miệng giương lên một nụ cười nhạt rồi lại ngồi xuống cạnh cậu, xoa đầu cậu: “Cảm ơn gì chứ, chúng ta là đồng minh mà.”

Anh ta nhấn mạnh hai chữ “đồng minh” này, mắt thoáng rù

xuống, che lấp vết đau thương và chịu đựng trong đó. Lúc ngẩng lên, anh ta lại trở về dáng vẻ hăm hở thường ngày: “Lát nữa y tá sẽ đo lại nhiệt độ của cậu lần nữa, nếu kết quả lần này vẫn ổn thì có thể xuất viện được rồi.”

Lăng Hàm khẽ gật đầu, mặt cậu vẫn nhợt nhạt giống như máu đã chảy sạch khỏi cơ thể cậu.

“Bảo cho cậu một tin tốt nữa nhé, công ty chuẩn bị tài nguyên cho cậu, quyết tâm tạo dựng cậu thành ngôi sao mới, thay thế vị trí của Y Tụ đấy.” Chu Thành lại lên tiếng.

Lăng Hàm sững sờ, cẩn thận đánh giá anh ta, trông Chu Thành vừa đẹp trai lại đầy sức sống, trong ánh mắt tràn ngập năng lượng, như thể mỗi câu anh ta nói ra đều là thật, khiến người ta không thể không tin tưởng.

Không tìm ra được một chút khuyết điểm nào.

Hay vì trông cậu chật vật quá nên người này mới nghĩ cách để mình vui?

“Thật sao?” Lăng Hàm hỏi.

Chu Thành gật đầu, nghiêm túc nói: “Là thật đấy.”

Lúc nói, anh ta khẽ nắm lấy tay Lăng Hàm, hơi nắm chặt, giống như muốn truyền đạt năng lượng cho cậu tin vào điều đó.

Lăng Hàm cảm nhận được độ ấm và lực truyền ra từ tay anh ta, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười yếu ớt: “Vậy thì thật sự cảm ơn anh rồi.”

Nếu những điều Chu Thành nói là thật, Y Tụ không thể tiếp tục ở lại công ty nữa, GMG thậm chí còn thả đào tạo người mới cũng không chịu tạo đà lại cho Y Tụ, chứng tỏ Y Tụ không còn giá trị để cứu vãn nữa.

Nếu là mấy ngày trước nghe thấy tin này, Lăng Hàm sẽ rất vui sướng, nhưng hiện tại, cậu lại chẳng có chút cảm giác phấn khích nào.

GMG nguyên nâng đỡ, bồi dưỡng cậu, nguyên dồn tài nguyên vào cậu, có vật không lồ như GMG làm chống lưng, lại có nguồn tài nguyên dồi dào cho cậu hưởng, vậy trở thành Bạch Tử Sách thứ hai chỉ là chuyện trong tầm tay.

Thậm chí có thể đá Chu Bắc Hiền xuống, khiến hắn không vực dậy nổi, trắng tay.

Như vậy thì mối thù của cậu hoàn thành rồi, sự nghiệp của cậu sẽ lại đạt tới đỉnh cao huy hoàng, có khi còn tiến xa hơn một bước. Vì cậu có kinh nghiệm và bài học từ kiếp trước, cậu sẽ không giẫm lên vết xe đổ, sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác nữa.

Đây không phải là điều cậu hy vọng sao?

Hầu hết những chuyện trùng sinh đều như vậy cả, sự nghiệp khởi sắc, đánh bại được kẻ thù ngông cuồng kiếp trước, từ đó bước chân lên con đường bằng phẳng, tìm thấy tình yêu hoàn mỹ của đời mình.

Nghĩ kĩ lại, thật ra giờ cậu sống cũng không tồi, ít nhất sự nghiệp cũng đã khởi sắc, Y Tự và Chu Bắc Hiền đã cùng đường, chỉ cần cậu cố gắng, liên minh với Chu Thành để đánh phủ đầu bọn họ, có lẽ bọn họ sẽ rơi vào vực thẳm.

Trừ tình yêu ra, cậu gần như giống hết với tất cả những nhân vật chính trong các câu chuyện trùng sinh.

Lăng Hàm thầm nghĩ rồi bật cười, đúng vậy, trừ tình yêu ra thì cậu chẳng thiếu gì cả.

Lại nhìn kĩ người trước mặt, con trai trưởng nhà họ Chu, đẹp trai phóng khoáng, địa vị cao quý lại có tiền, hơn nữa còn có vẻ si tình với mình, không phải là đối tượng yêu đương hoàn hảo sao?

Cậu còn mong ước xa vời gì hơn nữa?

Làm người không thể quá tham lam được, kể cả có là sống lại trở về cũng không nên ngấp nghé những thứ không thuộc về mình.

Lăng Hàm bỗng bật cười ha hả.

Tiếng cười của cậu khiến Chu Thành hơi sợ, anh ta giật mình hỏi: “Cậu sao thế?”

Sau đó anh ta lại đưa tay lên sờ trán cậu xem cậu có sốt không. Động tác của anh ta hơi vụng về, có thể nhìn ra được anh ta không thường chăm sóc cho người ốm, nhưng lại đồng ý làm vậy vì Lăng Hàm.

Trái tim lặng như tờ của Lăng Hàm có chút rung động.

“Tôi không sao.” Đây là lần đầu tiên Lăng Hàm chủ động nắm lấy tay anh ta, cậu lắc đầu, nhìn anh ta: “Anh cạo râu rồi à?”

Cậu nhìn cằm Chu Thành, nơi đó vô cùng trơn bóng, chỉ lún phún một chút chân râu xanh xanh.

Chu Thành kinh ngạc nhưng vẫn trả lời câu hỏi của cậu: “Tất nhiên rồi.” Anh ta cười rồi lại khẽ nói tiếp: “Tôi muốn mỗi khi cậu nhìn thấy tôi đều sẽ thấy đáng vẻ đẹp trai ngút trời của tôi.”

Nói rồi anh ta lại bật cười, xán lạn, đẹp đẽ, trông rất phân chấn.

Lăng Hàm ngẩn ra, nhoẻn miệng cười. Tinh thần sáng láng của Chu Thành đã cảm hóa cậu, khiến cậu cũng cảm thấy có chút tinh thần. Cậu nghĩ chắc giờ trông cậu bết bát lắm, rất suy yếu,

nếu để fan trông thấy chắc chắn sẽ khinh bỉ cậu mất.

Cậu không thể tiếp tục nằm đây mà đau buồn nữa.

Có đau khổ mấy thì cũng phải có hồi kết, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Chu Thành xoa đầu cậu, ánh mắt dịu dàng: “Mau khỏi lên nhé, cậu là ngôi sao hot nhất trong tương lai, không thể cứ nằm mãi ở đây được.”

Dòng suối ấm áp chảy vào tim, Lăng Hàm khẽ đáp: “Tôi sẽ làm được.”

Thời gian sa ngã qua đi, ăn năn hối hận thế cũng đủ rồi, giờ có tự trách cũng không có tác dụng gì, đường thì vẫn phải tiến về phía trước.

Không lâu sau đó ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân vồn vã, ở nơi Lăng Hàm không nhìn thấy, ánh mắt Chu Thành thoáng qua nét u buồn, nhưng ngay sau đó anh ta lại ngẩng lên cười với Lăng Hàm: “Tôi bận chút việc, ra ngoài một lát đã nhé.”

Lăng Hàm biết Chu Thành bận trăm nghìn việc, hiện tại còn đang phải điều hành một phòng ban mới mở, đã tâm hùng hực, giờ đang là lúc phát triển ý tưởng to lớn, có thể ở lại viện mấy ngày chăm sóc cậu đã là cực hạn rồi, cho nên cậu cũng không ngăn lại, gật đầu: “Tôi không sao đâu, anh cứ đi xử lý việc của mình đi.”

Chu Thành cười với cậu, đứng dậy, anh ta rất cao lớn, lúc đứng dậy khiến người ta hơi có cảm giác là cường giả từ cao nhìn xuống, nhưng Lăng Hàm biết anh ta không có ý như vậy, khí chất của anh ta vốn có vẻ kiêu ngạo, phách lối, từ nhỏ đến lớn đã được sống trong môi trường ưu việt, khí chất tự nhiên sẽ ở ngưỡng cao vời vợi như thế.

Anh ta nói với Lăng Hàm: “Nghỉ ngơi cho tốt, tôi sẽ trở lại ngay.”

Giọng anh ta rất nhẹ nhàng, ánh mắt dịu dàng như lông thiên nga đen.

Lăng Hàm thấy không quen với vẻ dịu dàng này của anh ta,

cậu mắt tự nhiên gật đầu.

Sau khi Chu Thành ra khỏi cửa, đóng cửa lại, Lăng Hàm nghe thấy tiếng cãi nhau bên ngoài, qua một lúc lâu sau lại truyền tới tiếng trách cứ của y tá, rồi mọi âm thanh biến mất. Lăng Hàm nghĩ chắc Chu Thành cãi nhau với ai đó, nhưng với thân phận địa vị của anh ta thì có thể cãi nhau với ai được? Chẳng lẽ là Chu Bắc Hiền?

Chắc không phải chứ.

Chương 146: Chật vật

Chu Bắc Hiền tới bệnh viện làm gì? Chẳng lẽ cố tình tới thăm mình? Chuyện đó tuyệt đối là không thể nào.

Lăng Hàm nghĩ tới nghĩ lui lại nghĩ tới cuộc điện thoại của Chu Thành lúc nãy, hình như có người hỏi han về mình, mà Chu Thành cũng đã trả lời. Cho nên người gọi cuộc gọi đó đã lập tức tới đây sao? Nhưng tại sao Chu Thành lại ngăn người kia và mình gặp nhau?

Lăng Hàm lật tìm ký ức, Tưởng Nghị, Âu Dĩnh, Chu Bắc Hiền, trợ lý, Tần Vĩnh... Cảm thấy người có khả năng nhất là Tần Vĩnh.

Phải rồi, hình như ban nãy Chu Thành có nói về chuyện phim ảnh gì đó.

Lăng Hàm bỗng nhớ tới chuyện trước đó cậu đã nhận một bộ phim quay chung với Lục Tư Nguyên, hơn nữa trong tuần này bắt đầu bấm máy rồi! Hai ngày nay cứ mãi đau buồn rồi rượu chè đến mức đồ bệnh, không ngờ cậu lại quên mất chuyện quan trọng như vậy!

Lăng Hàm miễn cưỡng dậy khỏi giường, vì động tác của cậu mà bình dịch đang truyền vào tay cậu cũng lắc theo, Lăng Hàm giật đầu kim ra, xuống giường xỏ dép, chậm rãi lết ra cửa. Một trận đồ bệnh gần như đã rút hết sức lực của cậu, cậu như một bệnh nhân thoái hóa xương ật ọ di chuyển ra tới cửa, hơi thở hơi dồn dập, cậu vịn tay cầm cửa.

Ngoài cửa rất yên tĩnh, Lăng Hàm nhìn trái nhìn phải liền thấy ở cuối hành lang có hai người đàn ông đẹp trai cao lớn đang đứng đó. Một trong số đó tất nhiên là Chu Thành, người còn lại...

Lăng Hàm tròn tròn mắt, theo phản xạ rút người quay lại phòng bệnh.

Trái tim vốn đã bình tĩnh lại, lúc này lại đập dồn dập như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lăng Hàm ôm ngực, hận không thể bóp vỡ cái thứ không tiền đồ trong ngực mình.

Cậu những tưởng rằng bản thân đã sắp xếp trái tim ổn thỏa cả rồi, nhưng khi gặp người thật, những phòng tuyến kia lại chỉ như một trò cười, một ánh mắt của đối phương cũng đủ để đánh bại cậu, không, thậm chí anh còn chưa nhìn tới cậu.

Lục Tư Nguyên...

Lục Tư Nguyên...

Lăng Hàm dựa vào khung cửa nhắm mắt, trái tim khẽ co rút.

Nghĩ tới một đêm sa đọa triền miên của mình với người lạ mặt kia, Lăng Hàm cảm thấy Lục Tư Nguyên cách mình càng lúc càng xa rồi. Anh là vì sao cao nhất, sáng nhất trong bầu trời đêm, còn cậu lại trở thành hạt cát bản thủ nhất rơi xuống tận cùng của biển sâu.

“Mời cậu đi cho.” Giọng của Chu Thành từ xa truyền tới, tuy anh ta đã đè thấp giọng nhưng vì bệnh viện quá yên tĩnh nên Lăng Hàm vẫn có thể nghe rõ được nội dung của câu nói.

Tĩnh lặng.

Qua một lúc lâu, giọng Lục Tư Nguyên vang lên: “Cậu ấy vẫn ổn chứ?”

“Sốt cao mãi không hạ, giờ thì hạ rồi, chắc không lâu nữa là có thể ra viện.”

Lục Tư Nguyên không nói gì.

Chu Thành lại tiếp lời: “Chuyện quay phim điện ảnh để sau tính tiếp đi, giờ Lăng Hàm cần nghỉ ngơi, chờ cậu ấy tĩnh dưỡng khỏi hẳn thì sẽ tự động qua đó.”

Lăng Hàm dựa người vào cửa, vênh tai lắng nghe nhưng lại

không nghe thấy Lục Tư Nguyên nói gì. Trong lòng cậu hơi thất vọng, cậu cũng không biết tại sao mình lại thất vọng, chuyện đến nước này rồi cậu còn trông mong cái gì nữa? Điều duy nhất khiến cậu ngạc nhiên là không ngờ Lục Tư Nguyên lại tới tìm cậu. Sau khi biết cậu là loại người như thế rồi, anh vẫn chịu hợp tác với cậu sao?

Lăng Hàm luôn tin rằng với cái tính không thể chấp nhận hạt cát nào trong mắt của Lục Tư Nguyên thì chắc chắn sẽ hủy hợp đồng với mình, cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Không biết đứng bao lâu, tiếng bước chân cồm cộp càng lúc càng gần, Lăng Hàm vội chạy về giường nằm xuống, giả vờ như đang ngủ.

Người vào bước rất khẽ như sợ sẽ làm cậu tỉnh giấc, chậm rãi đi tới bên giường.

Lăng Hàm nhắm nghiền mắt, cảm thấy ánh mắt của đối phương đang đảo quanh mặt mình.

“Lăng Hàm...” Tiếng thở dài như có như không.

Nghe thấy giọng nói này, cả người Lăng Hàm cứng đờ như một tảng đá, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút. Cậu cảm nhận được người kia đang ngồi xuống cạnh mình, sau đó trán được một bàn tay to lớn âm áp khô ráo chạm vào.

“Mau khỏi lên nhé.” Giọng nói của Lục Tư Nguyên vẫn trong veo như trước.

Lăng Hàm bỗng muốn khóc, niềm sung sướng chạy dọc khắp người cậu, Lục Tư Nguyên không ghét cậu! Không hề chê bai cậu!

Nhưng ngay sau đó cậu lại bị nỗi đau khổ to lớn bao trùm lấy, cậu cảm thấy đó chẳng qua cũng chỉ là những lời nói khách sáo mà thôi, dù giờ người đang nằm trên giường bệnh không phải là cậu mà là người khác đi chẳng nữa, Lục Tư Nguyên cũng sẽ nói những lời như vậy. Anh có thể tới đây thăm cậu đã là cực hạn rồi.

Lăng Hàm không mở mắt, vì cậu không biết nên đối mặt với Lục Tư Nguyên như thế nào.

Nhưng một lát sau lại có tiếng bước chân khác vào, Chu Thành cất giọng: “Cậu ấy cần tỉnh dưỡng, mời cậu rời khỏi đây cho.”

Không biết có phải là do Lăng Hàm bị ảo giác không nhưng cậu cảm thấy trong giọng nói của Chu Thành có chút gì đó xen lẫn ý thù địch, nhưng suy nghĩ này cũng chỉ lóe lên rồi nhanh chóng vụt tắt, trong đầu cậu lúc này gần như chỉ xoay quanh tâm lý vui sướng và đau khổ vì Lục Tư Nguyên tới thăm mình.

Nếu Lục Tư Nguyên có thể tuyệt tình thì tốt biết mấy, không biết chừng cậu có thể dần dần từ bỏ, nhưng giọng điệu của anh dịu dàng như vậy, tay anh cũng ấm áp đến thế, giống như thể rất nhiều lần cậu rơi vào cảnh chật vật khôn khó, anh đều là người kéo cậu vực khỏi bùn lầy.

Lăng Hàm rất muốn nói với anh rằng: “Đừng có đối xử tốt với tôi như vậy.”

Nhưng cậu lại tuyệt nhiên không dám mở mắt ra, nằm bất động, ngay đến cả thở cũng phải cẩn thận, chỉ sợ Lục Tư Nguyên sẽ phát hiện ra điều bất thường.

Chu Thành lại giục thêm lần nữa, Lăng Hàm cảm thấy Lục Tư Nguyên đứng dậy rồi rời đi. Anh đi khiến Lăng Hàm có cảm giác anh mang mất cả độ ấm cơ thể mình theo mất. Những vui sướng cùng đau khổ mơ hồ kia cũng biến mất, tâm trạng cậu lại bình thường trở lại, không hề có một chút gợn sóng nào.

Hình như chỉ khi ở trước mặt Lục Tư Nguyên, cậu mới là người có thất tình lục dục, mới có cảm giác vui vẻ, đau khổ, buồn rầu...

“Cậu tỉnh rồi à.”

Lăng Hàm bỗng nghe thấy tiếng Chu Thành.

Mí mắt Lăng Hàm khẽ động, nhưng vẫn không có dấu hiệu mở ra.

Chu Thành lại thở dài: “Kim trên tay cậu bị tháo ra rồi kìa.”

Bị vạch mặt, Lăng Hàm không thể không mở mắt. Cậu quay đầu lại, nhìn anh ta với vẻ ngượng ngùng.

Đáy mắt Chu Thành u ám vô cùng: “Cậu nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng tôi rồi à, tại sao lại phải trốn? Tại sao lúc Lục Tư Nguyên tới đây cậu lại giả bộ ngủ?”

Lăng Hàm không nói gì.

Chu Thành bước gần tới, ánh mắt lại càng u ám hơn: “Người khiến cậu đau lòng là cậu ta sao?”

Lăng Hàm vẫn không nói gì, cậu rất kinh ngạc, không ngờ Chu Thành lại đoán ra, sao anh ta có thể đoán ra được?”

“Cậu ta tìm cậu suốt cả đêm, huy động rất nhiều người đi tìm, chỉ thiếu mỗi nước báo cảnh sát nữa thôi.” Chu Thành chậm rãi nói, giọng anh ta rất khế.

Lăng Hàm sững sờ, hơi hốt hoảng, những gì anh ta nói là thật sao? Lục Tư Nguyên tìm cậu suốt sao?

Không, không thể nào.

“Chắc cậu ta tưởng cậu xảy ra chuyện, cho tới tận khi cậu ta tìm thấy tôi. Không ngờ người như cậu ta mà cũng căng thẳng, chật vật đến thế, nên nói giữa hai người không có gì, không có

ai tin đâu.”

Lăng Hàm chờ ra nhìn trần nhà, không ho he câu nào.

Trong đầu cậu rất loạn, rất loạn, tại sao Lục Tư Nguyên lại phải tìm cậu? Anh thật sự tìm cậu suốt cả một đêm sao?

Cậu bỗng nhớ lại cái hôm bị Chu Thành đuổi ra khỏi cửa, Lục Tư Nguyên huy động người tìm cậu khắp nơi như vậy, cuối cùng anh tìm thấy cậu trong công viên. Lúc đó trời đã tối, anh cầm đèn pin, anh đã nhảy từ trong vườn hoa yên tĩnh ra trước mặt cậu.

Chắc anh sẽ không hiểu được đâu, mỗi lần nhớ lại chuyện đó, Lăng Hàm đều cảm thấy Lục Tư Nguyên như một vị thần giáng thế, vị thần tới để cứu vớt cậu.

Sự cảm động đó sẽ không bao giờ thay đổi.

Hoặc có lẽ chính vì cảm động hết lần này tới lần khác cho nên dần dần khiến tình cảm trong lòng biến chất, cuối cùng cậu không còn là cậu thế này.

Lăng Hàm kéo chăn che kín mặt, như vậy có lẽ có thể ngăn người khác không thấy được vẻ mặt của cậu.

Nếu anh không tốt với cậu như thế, mọi thứ sẽ không thành ra thế này...

Nhưng sau khi biết được sự thật, tại sao anh vẫn phải đi tìm cậu chứ?

Nếu đã không thích thì đừng tốt với cậu như vậy, đó không phải là tốt với cậu mà là tàn nhẫn với cậu...

Qua một hồi lâu, cảm thấy hành động này có phần bất lịch sự với Chu Thành, cậu mới kéo chăn xuống.

Chương 147: Hồi phục

Chu Thành cúi đầu, nắm tay khế siết lại. Khi Lăng Hàm còn tưởng anh ta vẫn sẽ tiếp tục truy hỏi vấn đề, anh ta lại dõng chủ đề: “Tôi vừa mới hỏi bác sĩ, mai là có thể xuất viện được rồi.”

Lăng Hàm: “Vậy thì tốt quá.”

Hai người bỗng không còn gì để nói với nhau nữa, miễn cưỡng nói được vài câu, Chu Thành liền ra ngoài.

Hôm sau, nhờ có sự giúp đỡ của Chu Thành, Lăng Hàm nhanh chóng đóng gói đồ đạc ra viện, được Chu Thành đưa về tận chung cư. Đồ của cậu được Chu Thành để ở trong cốp xe, gồm hai cái ba lô đầy quần áo mà cậu mang đi từ nhà Lục Tư Nguyên.

Lăng Hàm cảm thấy tâm trạng tốt lên rất nhiều, tới giờ phút này cậu bỗng nghi ngờ cái người sống dở chết dở mấy ngày qua liệu có phải là mình không, vì cậu cảm thấy Bạch Tử Sách sẽ không làm ra những chuyện như vậy, chắc cậu bị tinh thần còn sót lại của “Lăng Hàm” làm ảnh hưởng cho nên mới để bản thân làm ra những chuyện ngu ngốc như vậy.

Nói không khó chịu là giả, nhưng cũng không còn nặng nề như trước nữa rồi.

Điều duy nhất khiến cậu hồi hận chính là cậu thật sự đã có tình một đêm với người ta, cậu không nhớ người kia trông như thế nào, cũng không biết đối phương làm gì, thậm chí còn không biết đối phương là người xấu hay người tốt. Lỡ là người xấu, chụp lại ảnh bất nhã của cậu, vậy thì sự nghiệp của cậu sẽ lại đi đời rồi.

Nghĩ tới mà sâu đời.

Đúng là rượu hại chết người mà!

Sau đó cậu lại nghĩ tới Lục Tư Nguyên, nghĩ tới việc anh tới

viện thăm cậu, nhưng cậu lại nhanh nhéo cho bản thân tỉnh táo lại, không được nghĩ tới anh nữa.

Cậu ngồi ở ghế lái phụ, Chu Thành ngồi bên cạnh tập trung lái xe, thỉnh thoảng dịu dàng quan tâm hỏi han tới cơ thể cậu. Tuy lần nào cũng tự xưng là đồng minh, nhưng Lăng Hàm biết rõ trong lòng anh ta không nghĩ như vậy. Trên đời này không có ai là kẻ ngốc cả, chỉ xem bạn có đồng ý để bị lừa hay không thôi. Nếu Chu Thành đã không muốn chọc rách tấm màn của số này, Lăng Hàm cũng sẽ thuận theo, cố ép mối quan hệ của hai người được định hướng theo nghĩa bạn bè của nhau, coi tất cả lòng tốt của Chu Thành dành cho mình là tình nghĩa, chờ tới một ngày nào đó để trả lại.

Cậu không thích nợ người khác, điều đó khiến cậu cảm thấy rất áp lực.

Nếu cậu thông minh, biết nhìn xa trông rộng, cách tốt nhất mà cậu nên làm lúc này là vạch rõ ranh giới với Chu Thành, đường đường chính chính đuổi anh ta đi, nếu anh ta không đi thì cũng nên dùng những ngôn ngữ độc ác nhất để kích thích anh ta, khiến anh ta không tới tìm mình nữa. Nhưng Lăng Hàm không làm được, cứ nghĩ tới đồng râu lún phún dưới cằm Chu Thành, ánh mắt nhẫn nhịn và mệt mỏi của anh ta, cậu không thể làm ra chuyện tàn nhẫn để tổn thương người khác ấy được.

Cậu không rõ trước đây Chu Thành là người thế nào, nhưng khoảng thời gian này, trước mặt cậu Chu Thành quả thật giống như một người bảo vệ, lúc cậu suy sụp nhất đã cho cậu ấm áp và che chở.

Cậu cần sự ấm áp này.

Chỉ có điều tấm lòng không thể đáp trả.

Về tới chung cư, Lăng Hàm lại ngủ thêm một giấc nữa, Chu Thành đưa cậu về tới nơi liền rời đi, không cưỡng ép đòi ở lại cũng không hung hăng như bình thường, bắt ép các kiểu. Anh ta biểu hiện như một người bạn thân thiết, đối xử tốt với cậu trong một khoảng cách an toàn, không khiến Lăng Hàm cảm thấy ngọt ngào, mất tự nhiên.

Lăng Hàm không thể chống lại người như vậy.

Ai cũng nói cách tốt nhất để quên một người chính là yêu một người khác, Lăng Hàm nghĩ, có lẽ cậu có thể thử tiếp nhận Chu Thành, thử yêu anh ta, như vậy thì có thể quên được Lục Tư Nguyên cũng không biết chừng

Càng nghĩ cậu lại càng cảm thấy đây là một ý hay.

Ở nhà hai ngày, đi tập gym, mỗi lần tới phòng tập gym đều có nhân viên tới đưa nước và đồ ăn cho cậu, cậu hỏi là ai gửi, nhân viên chỉ lắc đầu. Hơn nữa trên đó còn đính thiệp, viết “Vui lên nhé”, phía dưới còn vẽ thêm một cái mặt cười xấu hoắc.

Lăng Hàm nghĩ thời buổi này còn ai lại dùng cách cổ lỗ sĩ thế này để tán tỉnh nữa chứ? Người thời nay không phải đều nói thẳng “Hi anh giai, một mình hả? Số điện thoại bao nhiêu thế?” sao?

Mới đầu Lăng Hàm cũng không để tâm nhiều lắm, sau về nhà lại nhận được chuyển phát nhanh, trong đó toàn là những đồ dinh dưỡng cao cấp.

Lăng Hàm cạn lời, ai lại đi tặng đồ dinh dưỡng như các mẹ vậy?

Cậu mở hộp ra, cũng không bắt ngờ khi thấy một tấm thiệp trong đó.

“Có bồi dưỡng cơ thể cho tốt.”

Lăng Hàm nhú mày, bỗng cảm thấy người này hơi thú vị, ngốc đến mức đáng yêu. Nếu không để lại cách liên hệ, không để lại ảnh thì chứng tỏ là muốn lặng lẽ tặng quà, có khi cả đời này mình cũng sẽ không biết được người đó.

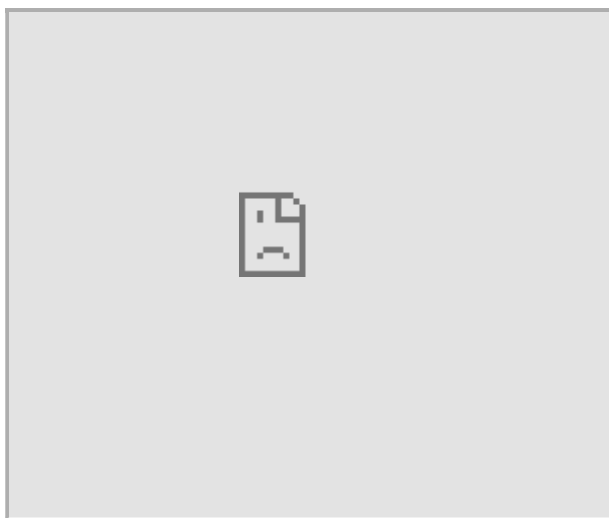
Hay là fan của mình nhỉ?

Lăng Hàm nghĩ.

Bất kể có thể nào, cậu vẫn cảm thấy ấm lòng khi nhìn thấy mặt cười kia. Ít nhất cậu cũng không phải chỉ có một mình nhỉ?

Tuy cậu không cần người khác ở bên, ví dụ như cậu vẫn cực lực từ chối chuyện Chu Thành tới chăm cậu, cậu muốn một mình, nhưng cậu lại không muốn cắt đứt liên hệ với thế giới, cách giao lưu thế này với cậu thành ra lại rất ổn.

Tới phòng tập gym, cậu được các kiểu nam nữ tới bắt chuyện, có vẻ như đã trở lại với cuộc sống thường ngày.

Trạng thái của Lăng Hàm càng lúc càng tốt lên, mẹ nó, cuộc sống phải như vậy chứ!

Cậu đẹp trai như vậy, ai chẳng yêu!

Sao cậu lại phải vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng chứ?

Tình một đêm thì tình một đêm có sao, trong cái giới giải trí này có ai mà chưa từng như vậy?

Lăng Hàm cảm thấy lòng tự tin bị đánh bại sâu trong lòng mình lại bắt đầu bành chướng, đang dần hồi phục, mây đen trên đỉnh đầu dường như cũng đã tan, những chát vật trở ngại kia dường như cũng có thể vượt qua được rồi.

Lại một ngày trôi qua, trong lúc cậu đang chạy muốt mát mồ hôi thì điện thoại vang lên. Cậu xuống khỏi máy tập chạy, dùng khăn vắt trên cổ lau mồ hôi, cầm điện thoại lên nhìn, là Tần Vĩnh gọi tới.

Mấy ngày nay, Tần Vĩnh cứ như một người tàng hình, không

nhắn tin hay gọi điện gì cho cậu, chắc Lục Tư Nguyên cũng đã đánh tiếng cho anh ta trước. Chuyện này cũng bình thường thôi, Lăng Hàm có thể dễ dàng đoán ra được. Nếu Lục Tư Nguyên nói chuyện này cho Tần Vĩnh biết, với một người khéo léo như Tần Vĩnh, chắc chắn sẽ không can thiệp vào.

Lăng Hàm hít sâu một hơi rồi mới nghe điện thoại: “Anh Vĩnh.”

“Nghỉ ngơi khỏe lên chưa?” Giọng Tần Vĩnh vẫn trầm thấp như thường ngày.

Lăng Hàm hơi sững người, cậu đoán đúng rồi, quả nhiên Lục Tư Nguyên đã nói chuyện này cho Tần Vĩnh biết, nếu không Tần Vĩnh không thể nào lại nói như vậy.

“Em khỏe lên rồi.”

“Khỏe rồi thì quay lại làm việc đi, bên đoàn làm phim đã chờ mấy ngày rồi.” Tần Vĩnh là một người rạch ròi công việc, anh ta dặn dò Lăng Hàm những điều cần chú ý trong công việc, từ đầu tới cuối không hề nhắc tới chuyện của Lục Tư Nguyên, như thể bộ phim mà cậu tới quay không có sự góp mặt của Lục Tư Nguyên, người hợp tác với cậu không phải là Lục Tư Nguyên vậy.

Lăng Hàm đã điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, cậu mỉm cười: “Không thành vấn đề ạ.”

Cậu có niềm tin trạng thái hiện tại của cậu sẽ không thất thố với Lục Tư Nguyên, mối quan hệ giữa cậu và Lục Tư Nguyên trở lại con số không cũng chỉ là quay về điểm khởi đầu, mọi chuyện chỉ có vậy. Tuy nhiên, cậu cũng vẫn hơi bất ngờ khi anh không hề đá mình ra khỏi bộ phim này.

“Hạ Thiên” lấy cảnh ở một thị trấn nhỏ, đây là một bộ phim bi kịch đề tài hiện thực, thế nên các chi tiết cảnh quay đều vô cùng coi trọng hiện thực, thị trấn nhỏ này chính là nơi có những nhân vật hiện thực nhất, nhưng vì năm tháng, thị trấn này cũng đã được làm mới rất nhiều lần, không còn tìm thấy được vết tích cuộc sống khi xưa nữa.

Để có thể có được hiệu quả mong muốn, trả lại cảnh tượng

chân thực khi đó, đoàn làm phim phải xây dựng đủ cảnh đạo cụ trên nền kiến trúc có sẵn.

Chương 148: Hạ thiên

Lúc Lăng Hàm tới nơi, cả ê kíp làm phim đều đang khí thế ngất trời, trong các ngõ hẻm người tới người lui, còn có rất nhiều người bản địa vây xem, ghé tai nhau rủ rỉ thì thầm tìm kiếm điều gì đó mới mẻ hay ho.

Lăng Hàm thấy nhiều người như vậy thở phào một hơi, cậu sợ phải ở riêng với Lục Tư Nguyên, tuy cậu có niềm tin sẽ không thất thố như trước đây, nhưng cậu không thể đảm bảo được sẽ không chế tâm trạng của mình đúng mực.

Nếu đã là kẻ thất bại trong tình yêu, cậu cũng không muốn trở nên quá chật vật.

Lúc vào trường quay, Lục Nham rất thân thiện với cậu, từ việc trò chuyện với anh ta, Lăng Hàm biết chắc anh ta không biết chuyện giữa cậu và Lục Tư Nguyên.

Nghĩ thôi cũng rõ, Lục Tư Nguyên không thể nào đem chuyện cá nhân vào trong công việc được.

Sau một hồi trò chuyện, Lục Nham gọi cậu vào một căn phòng, bên trong có một cái bàn rất lớn, xung quanh đầy ắp người, Lăng Hàm vừa bước vào, người bên trong đã đồng loạt ngẩng lên nhìn cậu.

Lăng Hàm nhìn xung quanh, vừa nhìn một cái liền thấy ngay Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên cũng đang dùng vẻ mặt giống những người khác để nhìn cậu, như thể không có quan hệ sâu xa gì với cậu. Trên gương mặt trắng nõn, vẻ mặt đậm bạc, đôi mắt đen sâu hút, không nhìn rõ được cảm xúc trong đó.

Trong đoàn làm phim có rất nhiều diễn viên, đẹp có, lạ có, nhưng Lục Tư Nguyên vẫn luôn là người chói mắt nhất, thu hút ánh nhìn nhất, bất kể là ai nhìn vào, giữa một tốp người thì người đầu tiên được chú ý tới cũng sẽ luôn là anh.

Lăng Hàm rũ mắt, dời tầm nhìn đi chỗ khác.

Lục Nham bảo cậu ngồi xuống, mọi người bắt đầu phân công công việc. Lúc chính thức quay phim, công việc sẽ rất khô khan, lộn xộn, Lăng Hàm dốc hết tâm trạng cùng sức lực vào công việc, tập trung triệt để, cố gắng để mình không bị phân tâm.

Sự chuyên tâm của cậu khiến Lục Nham rất mừng, cũng có được sự khẳng định của mọi người.

Một lát sau, Lăng Hàm được gọi đi hóa trang, tạo hình phim hiện đại khá đơn giản, chỉ mất một lát, stylist cũng không mất nhiều thời gian với cậu. Vì anh ta cảm thấy dáng vẻ của Lăng Hàm lúc này vừa sa sút vừa yếu ớt, rất phù hợp với hình tượng một kẻ ngốc.

Lăng Hàm thấy anh ta nhận xét như vậy, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Mấy ngày nay cậu gầy đi một ít, trông cũng tiêu tụy hơn, giờ thêm cái vẻ mặt ngốc nghếch vào là đúng chuẩn vai luôn.

Sau khi tạo hình xong, cảnh quay cũng được chuẩn bị xong, bắt đầu diễn.

Bầu trời u ám, tầng mây đè xuống, thấp gần đỉnh nhà, con đường cũ nát, hàng người quê mùa... nhìn vậy thôi cũng đủ biết bộ phim này sẽ u ám thế nào.

Người anh công mẹ bước từng bước về phía trước, cậu em ngốc của anh theo sau ê a như một đứa trẻ con.

Không lâu sau đó, họ tới một bệnh viện đơn sơ, một bác sĩ và một y tá đi ra, đẩy người mẹ vào phòng bệnh.

Người anh sốt ruột theo sau y tá, không ngừng hỏi cô: “Mẹ tôi sao rồi? Rốt cuộc mẹ tôi bị làm sao thế? Đang yên đang lành sao tự dưng lại bị ngất!”

Cô y tá bị anh quán lấy, hét cách đành trừng mắt, hung hăng

nói: “Đừng có cản đường tôi!”

Người anh bị quát liền rút lại, lẳng lặng đứng sang một bên.

Còn người em vẫn ê a nghịch ngợm bên cạnh, một lát sau nhất được một món đồ chơi mà đứa bé nào đó đã vứt xuống đất, vui sướng chạy tới bên cạnh anh trai, lắc lắc cánh tay anh: “Xe... xe...”

Người anh bỗng nổi giận, đẩy cậu ngã xuống đất, quát lên: “Tránh ra!”

Người em sững sờ, òa khóc, một người hơn hai mươi tuổi lại ngồi dưới đất khóc lóc âm ỉ như một đứa trẻ khiến vô số người phải đưa mắt nhìn qua. Người anh khó xử không thôi, vội kéo cậu lên.

“Cắt!” Giọng Lục Nham cắt lên cắt ngang cảnh quay tiếp theo, anh ta đi tới, hưng phấn cực độ: “Các cậu thật tuyệt vời!”

Phó đạo diễn cũng đi tới khen ngợi, không biết thật lòng hay chỉ là lời nịnh hot: “Tiếng địa phương nói tốt quá!”

Lục Tư Nguyên ra khỏi vai rất nhanh, anh lạnh nhạt gật đầu.

Lăng Hàm phúi phúi bụi trên người mình, mặt lạnh tanh đứng dậy.

Lúc quay phim thì anh em tình thâm, nhưng một khi hoàn thành cảnh quay, hai người lại như hai người xa lạ. Rất nhiều lần, Lục Tư Nguyên đã định nói gì đó nhưng Lăng Hàm lại tuyệt đối không cho anh cơ hội nói. Cậu nghĩ rằng tốt nhất vẫn nên tránh xa ra thì hơn, chỉ cần không tiếp xúc với người này, không nói chuyện với anh, qua một thời gian nữa rồi cậu sẽ dần quên được thôi.

Nhưng cậu trốn tránh đủ kiểu, tới lúc về khách sạn vẫn không tránh nổi.

Không ngờ đạo diễn Lục lại phân cho cậu với Lục Tư Nguyên ở chung một phòng!

Thật ra chuyện này cũng không thể trách đạo diễn được, trong giới làm phim có một quy tắc ngầm, diễn viên chính luôn là người nhận được đãi ngộ tốt nhất. Trong thị trấn này, khách sạn cao cấp nhất cũng chỉ được như khách sạn ba sao ở thành phố, trong khách sạn này có một phòng được gọi là phòng tốt nhất, thế nên đạo diễn sinh hoạt đã phân Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm vào căn phòng đó.

Lúc biết cậu sắp ở chung phòng với Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm đã tới tìm đạo diễn phụ trách sinh hoạt đề xin đổi phòng.

“Đổi phòng?” Đạo diễn sinh hoạt vô cùng nghi ngại: “Tại sao phải đổi phòng?”

Lăng Hàm không tìm được lý do, kiếm đại một lý do lấy lệ: “Thói quen của tôi không tốt, ngủ hay nghiêng răng với ngáy, nặng lắm, tôi sợ làm phiền tới anh Lục.”

Lăng Hàm càng nói càng khoa trương, còn tả hửn cả tiếng ngáy của mình ra, đến mức suýt khiến bản thân cậu tưởng thế thật.

Đạo diễn nghe thấy cậu nói thế xong không khỏi trợn mắt há miệng.

“Tôi không đề ý đâu.” Đằng sau vang lên một giọng nói lạnh nhạt.

Lăng Hàm quay đầu lại, Lục Tư Nguyên đang đứng sau lưng

cậu không xa, trong ánh mắt đen sâu thẳm thoáng hiện lên vẻ u ám. Lăng Hàm vẫn cho rằng mình biểu hiện rất tốt, lúc quay phim có thể làm như không có gì xảy ra, nhưng khi hai người thật sự ở cạnh nhau, tim cậu vẫn không thể không chế nổi mà đập loạn.

Đạo diễn thấy bầu không khí giữa hai người không ổn lắm, vội tìm lý do chuồn thẳng.

Lục Tư Nguyên hất cằm bảo Lăng Hàm đi theo anh, Lăng Hàm đứng yên tại chỗ một lúc lâu, hít sâu một hơi, bình ổn lại tinh thần rồi mới đi theo anh vào căn phòng hai người được gọi là “sang trọng” nhất kia.

Cậu nhớ lại lúc thoát ra khỏi trạng thái sa sút tinh thần kia, tâm trạng dần bình ổn lại, nghĩ kỹ, giờ sự nghiệp của cậu đang trên đà đi lên, có rất nhiều người thích cậu, tương lai sẽ có nhiều người hơn nữa thích cậu. Mà cậu tin chắc rằng nhất định sẽ có người không để ý tới quá khứ của cậu xuất hiện. Người ấy sẽ bao dung cậu, yêu thương cậu, bảo vệ che chở cậu, đó mới là người yêu trọn đời thật sự.

Đời người dài như thế, kiêu gì chẳng có vài mối tình, mới đầu để tìm được người vừa yêu thương lại vừa ăn ý với mình thì tỉ lệ khá thấp, phải là người cực may mắn thì mới được như vậy.

Yêu người không yêu mình, chẳng phải là chuyện rất đổi bình thường?

Nếu yêu đôi phương mà đôi phương nhất định phải yêu mình, suy nghĩ đó mới gọi là vô lý. Nghĩ theo hướng khác, nếu có một người mình không thích cứ mặt dày bám riết lấy mình không buông, mình cũng không vui nổi.

Nghĩ tới đây, trong đầu Lăng Hàm lại hiện lên gương mặt của Chu Thành, cậu chợt phát hiện thái độ của Chu Thành dành cho cậu không phải chính là thái độ của cậu với Lục Tư Nguyên đấy sao?

Cho nên đây gọi là báo ứng hả?

Chương 149: Cùng phòng

Lăng Hàm cười khỏ, trong lòng bỗng dâng lên chút đồng cảm với Chu Thành.

Trong chuyện này, từ đầu tới cuối Lăng Hàm cảm thấy Lục Tư Nguyên chẳng làm gì sai cả, có rất nhiều thời điểm khi cậu ở dưới đáy vực, Lục Tư Nguyên đều giúp đỡ cậu, anh có ơn lớn với cậu, hơn nữa từ đầu tới giờ cậu cũng không hề để lộ bản chất thật sự của mình. Anh vẫn luôn là người kiêu ngạo lạnh lùng, chưa từng che giấu điểm ấy, đã thế rõ ràng cũng từng từ chối cậu. Là cậu vọng tưởng, có được hy vọng liền khát khao có được thứ không thuộc về mình, giờ kết quả thế này cũng là chuyện đương nhiên.

Cửa phòng khẽ khép lại, Lăng Hàm nhún vai, làm như không có gì nói: “Tôi nghĩ chắc anh không thích ở chung phòng với tôi, cho nên mới muốn đổi phòng.”

Ánh mắt của Lục Tư Nguyên vẫn rất tĩnh lặng.

Lăng Hàm nhìn đôi mắt đen không cảm xúc kia, ký ức hôm ấy lại ùa về: “Sao lại nhìn tôi như vậy? Tôi cũng đâu phải là thằng không biết mình thối nát thế nào, đổi phòng rồi anh không phải nhìn thấy tôi nữa, mọi người đều vui vẻ còn gì.”

Lục Tư Nguyên thoáng nhíu mày: “Tôi tìm cậu không phải để nói những chuyện này.”

“Vậy anh muốn nói gì?”

Lục Tư Nguyên khẽ động đậy, từ hành động của anh, cậu nhìn ra được sự chần chừ và mất tự nhiên của người làm gì đó sai trái, mà chắc cậu nhìn lầm, sao Lục Tư Nguyên có thể mất tự nhiên được?

Hay anh chê cậu bản nên mới mất tự nhiên nhỉ?

Lăng Hàm không không chế được việc nghĩ tới chiều hướng

xấu nhất, cậu cũng đâu muốn như vậy. Có điều, khi đối mặt với Lục Tư Nguyên, cậu lại luôn lo được lo mất như thế. Nhưng có gì mà phải lo được lo mất? Họ cũng đâu còn là bạn nữa.

“Mấy ngày nay cậu vẫn ổn chứ?” Một lúc lâu sau, Lục Tư Nguyên cất tiếng hỏi.

Lăng Hàm mạnh miệng nói: “Ổn, rất ổn, có gì không ổn đâu.”

Cậu có thể đảm bảo lúc nói chuyện, nụ cười và vẻ mặt của cậu đều rất tự nhiên.

Lục Tư Nguyên lại không biết nói gì nữa, anh không phải là người giỏi bắt chuyện, đặc biệt những lúc không nói tới chuyên ngành hay buôn bán. Anh giậm giậm chân xuống đất, giống như muốn Lăng Hàm đi tới nhưng Lăng Hàm lại bất giác lùi về.

“Sao sáng hôm đó cậu lại bỏ đi một mình vậy?” Lục Tư Nguyên lại hỏi: “Trong người có chỗ nào khó chịu không?”

Lăng Hàm “hửm” một tiếng, nghi hoặc nghiêng đầu: “Anh đang nói gì cơ?”

Đồng tử của Lục Tư Nguyên co rút lại, trong mắt lóe ánh sáng, anh bước gần tới: “Cậu không nhớ gì nữa à?”

Lăng Hàm không hiểu gì: “Nhớ gì cơ?”

Lúc người đàn ông áp sát tới, khí thể lạnh lùng trên người anh khiến cậu có cảm giác ghệt thờ. Cậu như một con thiêu thân nhìn thấy lửa, muốn xấp tới, lại sợ bị lửa thiêu rụi. Cảm giác mới mẻ, hoàn toàn mất khống chế này không giống với cảm giác lúc cậu ở bên Chu Bắc Hiên. Cậu biết rõ, khi ấy cậu yêu Chu Bắc Hiên, sự phản bội của Chu Bắc Hiên khiến cậu buồn rầu, khiến cậu đau khổ, nhưng cảm xúc yêu hận ấy không mãnh liệt như cảm giác mà Lục Tư Nguyên trao cho cậu. Lục Tư Nguyên thậm chí còn không hề làm chuyện gì có lỗi với cậu, chỉ từ chối cậu, nhìn cậu bằng ánh mắt lạnh lùng, cậu đã đau khổ đến mức cả người như muốn rách toạc ra.

Nếu Lục Tư Nguyên đối xử với cậu như những gì Chu Bắc Hiền đã làm, Lăng Hàm biết cậu sẽ hoàn toàn gục ngã.

Lăng Hàm không rõ tại sao lại như vậy, chắc yêu cũng phân cấp bậc, mà sự yêu thích của cậu dành cho Lục Tư Nguyên cao hơn tình cảm cậu dành cho Chu Bắc Hiền chẳng?

Lục Tư Nguyên càng lúc càng sáp gần lại, Lăng Hàm ép mình không lùi ra sau, vì lùi lại chứng tỏ cậu đã yếu thế, mà cậu không muốn thể hiện sự yếu đuối của mình ra cho anh thấy.

“Không nhớ thật à?” Lục Tư Nguyên cao hơn cậu nửa cái đầu, anh hơi cúi xuống, con người đen nhánh nhìn chằm chằm Lăng Hàm, khiến cậu mất tự nhiên.

“Nhớ... nhớ gì cơ?” Cậu hơi nghiêng đầu đi, vẫn kiên quyết không lùi lại.

Cậu cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của đối phương phả lên mặt mình, xen lẫn mùi nam tính. Tư duy của Lăng Hàm bị hơi thở ấy làm cho lệch lạc, bắt đầu nghĩ xem Lục Tư Nguyên có xịt nước hoa không? Họ ngủ chung giường lâu như vậy, hình như chưa từng thấy anh xịt nước hoa bao giờ, trong phòng cũng không thấy có chai nước hoa nào... Vậy mùi hương tươi mát này từ đâu mà có?

Giọng Lục Tư Nguyên truyền tới: “Hôm đó cậu uống sau, sau đó ra ngoài với một người đàn ông, không có chút ấn tượng nào à?”

Giọng nói gần trong gang tấc như một tiếng sấm dội thẳng xuống đầu cậu, Lăng Hàm bỗng có cảm giác tỉnh lại khỏi cơn mê, cậu lùi lại, trợn to mắt nhìn người đàn ông trước mặt: “Sao... sao anh biết?”

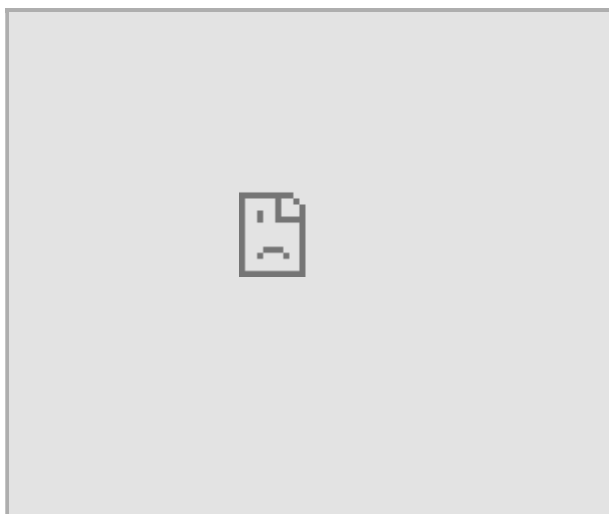
Giọng nói này không không chế được mà run lên.

Thảo nguyên trong lòng có một vọn con thần thú đang thét gào chạy qua!

Vô số từ ngữ để hình dung sự kinh hãi cũng không thể hình dung được tâm trạng sụp đổ của cậu lúc này.

Không ngờ Lục Tư Nguyên lại biết, không ngờ anh lại biết,

anh biết mất rồi...

Cậu hận không có khe hở nào để nhảy xuống, biến mất khỏi đây.

“Đương nhiên là tôi biết.” Lục Tư Nguyên nói tới đây, hơi dừng lại, đang định nói tiếp thì Lăng Hàm lúc này đang bị tâm trạng kích liệt nào đó không chế, cậu hét lên: “Đúng vậy, tôi uống say, ngủ với một người đàn ông đấy thì sao nào? Tôi chính là loại người như thế đấy? Không phải anh biết lâu rồi sao?”

Có rất nhiều người như vậy, vì sợ bị trách mắng nên tự mở miệng nói “tôi chính là người như thế đấy” trước, như thế như vậy thì người ta sẽ không tiện mắng cậu nữa.

Cậu nghĩ lần này xong thật rồi, mấy ngày nay cậu vẫn luôn hối hận vì việc uống say rồi làm ra chuyện ngu xuẩn, phóng túng bản thân đó, nhưng cậu tưởng chuyện này chỉ có mình cậu biết, không ngờ Lục Tư Nguyên lại biết.

Anh sẽ nghĩ mình thế nào đây?

Ồ, dù sao thì anh cũng đã ghét mình rồi, giờ có ghét thêm nữa cũng chẳng sao.

Cậu bỗng đứng lớn tiếng như thế khiến Lục Tư Nguyên hơi sững sờ, sau khi cậu gào xong, vừa thấy chặt vật lại vừa xấu hổ, cậu quay người kéo cửa, lao ra ngoài như một cơn gió. Cậu

thật sự không còn mặt mũi nào để tiếp tục ở lại đây nữa.

“Chờ đã!” Đứng sau vang lên tiếng hét của Lục Tư Nguyên, sau đó cánh tay cậu bị kéo lại phía sau, khe cửa vừa được Lăng Hàm mở ra lại bị đập mạnh lên, kêu một tiếng rầm trời.

Lăng Hàm vẫn chưa kịp định thần lại khỏi hành động bạo lực của Lục Tư Nguyên, cả người đã bị đẩy lên cửa, vì cậu bị đẩy quá mạnh, sau lưng hơi đau.

“Anh...”

Cậu muốn giãy ra, Lục Tư Nguyên lại dùng tay phải đè cậu lên cánh cửa, tay còn lại đè cửa, từ trên cao nhìn xuống, trong mắt anh đen kịt, như mắt của con mãnh thú đang phóng ánh mắt ra tầm xa để bắt con mồi, cực kì bức người.

Lăng Hàm hít thở không thông, lắp bắp nói: “Anh, anh muốn gì?”

Có một điều không thể phủ định được là, khi ánh mắt của cậu chạm vào ánh mắt của Lục Tư Nguyên, cậu cảm thấy sợ hãi theo bản năng, sợ cậu không có đủ sức, đến nói chuyện cũng không thể hùng hồn được.

“Cậu còn nhớ người đàn ông đã lên giường với cậu không?”
Lục Tư Nguyên khẽ hỏi.

Trong đầu Lăng Hàm loạn cào cào, cậu muốn vùng ra, đứng thẳng dậy, cái khí thế áp bức không thể phản kháng lại được này khiến cậu rất khó chịu, cậu rất muốn đứng thẳng dậy, tìm lấy một vị trí an toàn có lợi, nhưng cánh tay Lục Tư Nguyên đè lên người cậu lại rất khỏe, Lăng Hàm tóm lấy cổ tay anh muốn kéo nó ra khỏi lồng ngực của mình, kết quả vẫn phải bó tay.

Một vụn câu chửi thề đang gào thét trong lòng cậu.

Chương 150: Từ chối

Tuy rằng sau khi sống lại, tính cách của Lăng Hàm thay đổi rất nhiều, ví dụ như không kiêu căng tự phụ, không coi thường người khác nữa nhưng từ tận sâu trong tâm khảm vẫn luôn ẩn náu vài phần ngang bướng, ngạo mạn. Cậu vốn thấy hơi tự ti với Lục Tư Nguyên, rồi lại cảm thấy hối hận không thôi vì làm ra cái chuyện tình một đêm ngu xuẩn kia, nhưng khi Lục Tư Nguyên thật sự ra tay với cậu, những cảm xúc tiêu cực ấy lại bốc hơi hết, thay vào đó là cơn tức giận “ông đây không phải kiểu người mặc ai thích bóp nặn gì thì bóp nặn”.

Đúng, tôi thừa nhận tôi thích anh, thừa nhận là tôi không xứng với anh, nhưng anh cũng đừng có bức ép tôi!

Người thích tôi đẩy ra đẩy, không đến lượt anh phải dạy dỗ tôi đâu!

Cơn giận đang thiêu đốt, Lăng Hàm gào lên: “Buông tay ra!”

Lục Tư Nguyên vẫn dè cậu như cũ.

“Cút!” Lăng Hàm quát, đưa tay lên đẩy Lục Tư Nguyên.

Tay còn lại của Lục Tư Nguyên nhanh chóng tóm lấy cậu, khiến cậu đẩy hụt.

Thật ra Lăng Hàm cũng không phải thật sự muốn đẩy anh, dù sao Lục Tư Nguyên cũng không làm hại gì đến cậu, chỉ riêng ơn huệ đối phương nhiều lần giúp mình thì cậu đã không ra tay nổi rồi. Cậu chỉ muốn bảo đối phương tránh ra, bị dè thế này khiến cậu rất khó chịu.

Nhưng Lục Tư Nguyên lại cường thế, ngang ngược không chừa tất cả các động tác của cậu, Lăng Hàm giận lắm, cậu lớn tiếng nói: “Rốt cuộc anh muốn làm gì... ưm...”

Lăng Hàm trợn trừng mắt, đầu óc trống rỗng.

Gương mặt trước mắt gần sát lại, gần đến mức khiến cậu cảm thấy lạ lẫm. Trên môi truyền tới cảm giác ấm nóng, lực mút khiến cậu hơi đau.

Cậu không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Lục Tư Nguyên... Lục Tư Nguyên đang hôn cậu?

Anh đang hôn mình sao?

Đầu óc như rơi vào trạng thái chết máy, không ngừng lặp đi lặp lại suy nghĩ này, chỉ có một suy nghĩ luẩn quẩn, mùa may trong đầu cậu, lại không thể hiểu được, không thoát khỏi nó được. Nó như một câu hỏi toán tầm cỡ quốc tế, căn bản không thể giải được.

Qua một lúc lâu sau, cảm giác trên môi cuối cùng cũng biến mất.

Gương mặt áp sát kia cũng dần lui ra, hơi thở dồn dập, anh nói: “Giờ thì đã nhớ ra chưa?”

Lăng Hàm mờ mịt “a” một tiếng, nhưng vẫn đang ở trên mây.

Trên mặt Lục Tư Nguyên lộ ra vẻ bất đắc dĩ, anh nhéo nhéo gương mặt ngốc nghếch của cậu, khẽ cười bảo: “Người đêm hôm đó lên giường với cậu là tôi.”

Lăng Hàm: “...”

Trên đỉnh đầu cậu như có ai đó ném một quả bom nguyên tử xuống, cậu hoàn toàn bị nổ cho choáng váng rồi. Cậu hé miệng, nhưng lại chẳng thể thốt ra nổi một chữ nào.

Cậu vừa mới nghe thấy gì vậy? Lục Tư Nguyên nói gì cơ? Tại cậu có vấn đề à? Bị ảo giác hả?

Có phải uống nhiều quá xong bị để lại di chứng không?

Lăng Hàm tròn tròn mắt, “hả” một tiếng, nhưng chắc vì quá kinh ngạc nên giọng cậu cũng bị biến đổi nghe rất kỳ quặc.

Có lẽ bị biểu cảm của cậu chọc cười, Lục Tư Nguyên cười rộ lên, lại nhéo nhéo mặt cậu, cúi đầu xấp lại tai cậu nói: “Tôi nói, hôm đó người lên giường với cậu là tôi, nghe rõ chưa?”

Lăng Hàm: “...”

Á á á á á!

Trong đầu có một người tí hon đang ôm đầu gào thét, chạy tới chạy lui điên cuồng.

Cuối cùng Lăng Hàm cũng từ trạng thái chết máy hồi phục lại bình thường, nghe hiểu được lời Lục Tư Nguyên nói, mắt cậu tròn tròn, miệng lắp bắp: “Anh nói... anh nói tối hôm đó là anh?”

Lúc này Lục Tư Nguyên cũng chịu buông cậu ra, vừa bắt lực vừa giận nói: “Nếu hôm đó tôi không xuất hiện, có phải ai cũng có thể lên giường với cậu không?”

Lăng Hàm cúi đầu, hơi chột dạ.

“Sau này không được làm ra loại chuyện đó nữa.” Lục Tư Nguyên lên tiếng.

Lăng Hàm ngẩng đầu lên.

Lục Tư Nguyên kéo tay cậu, khẽ nói: “Chúng ta hẹn hò đi, được không?”

Bị nã pháo hết lần này tới lần khác khiến Lăng Hàm chết lặng, nhiều khi quá mong muốn một điều gì đó, cầu không được lại trần trọc vì nó, cuối cùng lúc nó bất ngờ ập đến thì lại không thấy vui như tưởng tượng.

Vì nó quá huyền ảo, không chân thực.

Trước kia đau khổ theo đuổi cũng không có được, sao có thể tự động dâng tới tận cửa thế này?

Nhất định là giả.

Chắc vì thấy Lăng Hàm im lặng quá lâu, niềm kỳ vọng ban đầu của Lục Tư Nguyên dần biến thành lo âu, anh nắm lấy tay Lăng Hàm: “Cậu không đồng ý à?”

Lăng Hàm mờ mịt nhìn tay hai người nắm vào nhau. Cậu không dám tin, điều này không thể trách cậu được, vì trước đó Lục Tư Nguyên đã thể hiện sự bất mãn, không chấp nhận dành cho cậu, thậm chí còn từ chối cậu, giờ chỉ vì một lần lên giường lại tiếp nhận cậu, bất luận có thể nào cũng khiến người ta không yên tâm nổi.

Lăng Hàm vô thức lắc đầu.

Lục Tư Nguyên buông tay cậu ra, ánh sao trong đôi mắt dần nhạt đi: “Cậu không thích tôi sao?”

Lăng Hàm không biết nên giải thích tâm trạng sục sôi và phức tạp lúc này của mình thế nào, cậu biết nếu giờ chấp nhận lời bày tỏ của Lục Tư Nguyên, vậy thì sau đó cậu sẽ cảm thấy bất an, cậu không chắc loại cảm giác bất an ấy liệu có gây ra những tổn thương khác hay không. Cậu biết rõ mình vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Sự im lặng chết chóc khiến hy vọng cuối cùng trong mắt Lục Tư Nguyên biến mất, anh lùi lại hai bước, quay người, lạnh nhạt nói: “Cậu thích Chu Thành, đúng không?”

Đề tài tự dung chuyển sang Chu Thành khiến Lăng Hàm không kịp trở tay, cậu cuống lên: “Không hề.”

Lục Tư Nguyên quay lưng lại với Lăng Hàm nên cậu không thấy được biểu cảm của anh, qua một hồi lâu sau, anh quay lại, trên mặt rạng nét cười: “Chúng ta không nói cái này nữa, dù cho không thể thành người yêu thì cũng có thể làm bạn mà nhỉ?”

Lăng Hàm mông lung gật đầu, tâm trạng vẫn loạn cào cào.

Tối hôm đó, hai người vẫn ở cùng một phòng, Lục Tư Nguyên nói rất ít, trông có hơi chán chường... hoặc có lẽ là cậu bị ảo giác. Một người luôn cao ngạo như anh sao có thể có lúc chán chường được? Nhưng khi nghĩ đến chuyện có thể vì đây là lần đầu tiên anh bị từ chối thì cậu cũng thấy hơi thấu hiểu. Đàn ông đều vậy cả, bất kể có thích đối phương hay không, nếu bị từ chối trước thì đều sẽ rất khó chịu. Cảm giác khó chịu ấy không phải là yêu, mà xuất phát từ đau khổ vì lòng tự tôn bị đá kích.

Lúc Lăng Hàm rúc trong chăn lại thấy hơi hồi hận, trong đầu bất giác nghĩ tới triển miên ngày hôm đó, nhớ tới khoái cảm như muốn chết ấy, cơ thể cậu dần nóng lên.

Cậu bấu cánh tay mình, miễn cưỡng đè những suy nghĩ linh tinh kia về lại trong đầu.

Đến giờ cậu vẫn không dám tin người lên giường với cậu lại là Lục Tư Nguyên!

Sao anh lại có thể làm vậy được?

Sao anh có thể làm thế với một đứa bé như mình?

Lăng Hàm trần trọc trở mình, không tài nào ngủ nổi.

Sau đó, quá trình quay phim rất thuận lợi, vì từng từ chối Lục Tư Nguyên nên mỗi lần gặp anh, cậu đều thấy hơi chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Cùng ở chung một phòng, thỉnh thoảng cậu có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Lục Tư Nguyên đang nhìn chằm chằm vào mình, nhìn đến mức da đầu cậu tê dại, mà điều duy nhất cậu có thể làm chính là vờ như không phát hiện ra.

Thói quen của hai người rất tốt, cũng phối hợp với nhau rất ăn

ý, không có thói quen xấu mà đôi bên không thể chịu nổi. Nếu hai người thật sự là người yêu, thật sự rất xứng đôi vừa lứa.

Nhưng Lăng Hàm lại không thể quên được vẻ lạnh lùng hà khắc của Lục Tư Nguyên lúc anh tuyệt tình, sự cay nghiệt đó khiến cậu rụt rè, bất an. Thường ngày, Lục Tư Nguyên không bao giờ nổi cáu, nhưng lúc anh thật sự phát điên, nhất định là đã nắm được tất cả chứng cứ, khiến người ta không thể cãi lại, mà thái độ của anh cũng sẽ cực kì ác liệt.

Chương 151: Tam giác

Lăng Hàm không rõ anh có thể chấp nhận mình đến mức độ nào, cậu có quá nhiều điểm xấu, bây giờ Lục Tư Nguyên chấp nhận được không có nghĩa là sau này cũng chấp nhận được. Cậu sẽ không quên được tình huống vài ngày trước khi hai người cãi nhau. Trước kia Lục Tư Nguyên không hề để tâm chuyện mình bắt chẹt người khác, nhưng khi đó anh đã để ý, đã hối hận rồi. Nếu như ở bên nhau thật, lỡ như có một ngày nào đó anh đột nhiên để bụng chuyện mình từng qua lại với Chu Thành, hoặc để bụng chuyện mình khoe khoang trước đây thì muốn khóc cũng đã muộn, mình cũng sẽ sụp đổ mất.

Nằm trên giường mà không ngủ được, lại không dám trần trọc trở mình. Lăng Hàm cẩn thận khống chế động tác của bản thân, hai mắt mở to trong bóng tối, cảm nhận tiếng hít thở nhẹ nhàng vọng tới từ một chiếc giường khác cách đó không xa.

Nghĩ nhiều hơn cũng vô dụng, bởi vì mình đã từ chối anh rồi...

Ngủ thôi...

Lăng Hàm cười khổ nhắm mắt lại.

Cứ như thế qua vài ngày nữa, phải quay cảnh em trai ngốc công anh trai đi khám bệnh. Cảnh quay này rất quan trọng, vì bạn gái, người anh trai đã sống trong đau khổ mâu thuẫn mà vứt bỏ người em của mình ba lần, nhưng không hiểu sao em trai ngốc vẫn quay về được. Bạn gái vì quan hệ trong nhà mà bắt đầu thúc ép, anh trai không thể không đưa ra quyết định, anh quyết tâm mua hai tấm vé đến một thành phố phương Bắc xa xôi, bỏ em trai ngốc ở lại trước cổng một trung tâm bảo trợ xã hội mà nghe trên mạng nói rằng đãi ngộ không tệ, em trai ngốc sẽ không thể quay về được nữa... Nhưng sau khi mua vé xong, vì áp lực và công việc, anh đổ bệnh, sốt cao mãi không khỏi. Em trai ngốc công anh, dầm mình trong cơn mưa nghiêng trời lệch đất xông vào bệnh viện...

Lục Nham yêu cầu rất cao về thời tiết, kiên quyết đợi ngày trời mưa mới quay cảnh này. Mưa trên thị trấn nhỏ rất tầm tã, giống như những hạt đậu từ trên trời rơi xuống đập vào người, lạnh lẽo vô cùng.

Hóa trang đặc thù xong, Lăng Hàm tiến vào cảnh mưa. Trời đất mịt mù, mưa rơi nặng hạt, cả thế giới như bị đánh mạnh, bọt nước văng lên khiến phim trường rơi vào cảnh mờ lung.

Lục Tư Nguyên và cậu sòng bước bên nhau đi vào trường quay, Lăng Hàm bước lên trước một chút, Lục Tư Nguyên khựng lại, tụt về sau một bước.

Hai người lặng lẽ tiến vào màn mưa.

Tiếng mưa rào rào át hết những âm thanh khác, Lăng Hàm không nghe thấy tiếng bước chân của Lục Tư Nguyên, nhưng cậu biết anh vẫn theo sau mình.

Lục Nham bước tới chỉ huy, hai người ai vào vị trí nấy. Lăng Hàm khụy xuống, đợi Lục Tư Nguyên phủ phục lên lưng mình.

Mưa rất to, nhanh chóng khiến hai người ướt sũng, lạnh lẽo vô cùng. Lục Tư Nguyên rạp trên lưng Lăng Hàm, Lăng Hàm vội vàng đỡ anh di chuyển về phía trước.

Đây là lần đầu tiên hai người đụng chạm thân mật như vậy trong phim, cảm giác trong thời khắc này rất kỳ diệu. Tiếng mưa rào rào khiến tất cả trở nên mơ hồ, xung quanh lạnh tê tái, nhưng nhiệt độ cơ thể của Lục Tư Nguyên lại nổi bật rõ ràng, thông qua làn da và lớp quần áo ướt sũng, truyền thẳng vào tim.

Cả thế giới dường như chỉ còn hai người họ nương tựa vào nhau.

Lục Tư Nguyên đột nhiên ôm cổ cậu, vùi mặt mình vào lưng cậu, rạp trên lưng cậu với tư thế yếu ớt.

Trong lòng Lăng Hàm đột ngột trào lên cảm giác thật kỳ diệu.

Lục Tư Nguyên trước nay luôn mạnh mẽ và lạnh lùng cao ngạo trước mặt cậu, bây giờ có thể dùng tư thế yếu đuối thế này để tiếp xúc với mình là điều cậu chưa từng nghĩ tới. Nhưng cảm giác này không tệ chút nào, thậm chí cậu còn nảy sinh ảo giác mình có thể chăm sóc cho anh, không chế được anh.

Nhưng cũng chỉ là ảo giác thôi.

Cậu hiểu rất rõ.

Lục Tư Nguyên ôm cổ cậu, hơi thở của anh lờn vờn bên tai. Lăng Hàm cố gắng bình tĩnh, dồn hết chú ý vào nhân vật trong tưởng tượng. Tuy rằng giữa cậu và Lục Tư Nguyên tồn tại rất nhiều vấn đề, nhưng khi phải làm việc, hai người vô cùng chuyên nghiệp, hơn nữa vô cùng nghiêm túc.

Cảnh quay nhanh chóng kết thúc, Lăng Hàm vẫn định quay người rời đi như mọi lần, không phải vì cậu không muốn nói chuyện với Lục Tư Nguyên, mà cậu biết cứ nói chuyện sẽ bị lộ tẩy. Xung quanh quá nhiều người, cậu không muốn làm to chuyện, khiến tất cả mọi người đều biết cả hai có quan hệ không rõ ràng.

Đến buổi chiều xong việc, một chiếc BMW màu đen lặng lẽ lái vào phim trường ở thị trấn nhỏ. Lăng Hàm tẩy trang xong, thay quần áo, vừa đi ra ngoài chưa được bao lâu đã nghe thấy có người đang gọi tên mình.

Âm thanh đó rất quen thuộc, Lăng Hàm cứ tưởng mình ảo giác, nhưng khi quay đầu, Chu Thành thực sự đang đứng cách đó không xa.

Lăng Hàm kinh ngạc bước tới đó: “Sao anh đến đây?”

“Vừa đúng lúc có việc đi ngang qua, đến thăm cậu.” Chu Thành khôi phục hình tượng phong lưu trắng hoa của mình. Hôm nay anh ta mặc áo len màu xám, bên ngoài khoác áo gió đen rất tôn dáng, mái tóc được chải chuốt kỹ lưỡng, đủ để vô số thiếu nữ gào thét điên cuồng.

Chu Thành rất đẹp trai, cho dù đặt anh ta vào giới giải trí cũng rất nổi bật, cộng thêm thân thế và địa vị xã hội, anh ta hoàn toàn là kẻ thắng cuộc trong cuộc đời.

Khi liếc thấy anh ta, trong đầu Lăng Hàm đột nhiên xẹt qua một câu nói, đó là câu lúc trước Chu Thành từng nói.

“Tôi muốn mỗi khi cậu nhìn thấy tôi đều là đáng vẻ tôi đẹp trai nhất.”

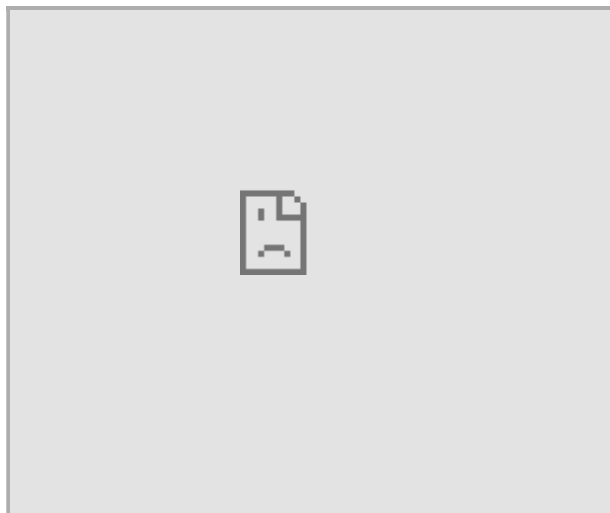
Nội tâm hơi xao động.

Thực ra cậu biết, trên thế giới này lấy đâu ra lắm trùng hợp như thế, nếu như có, cũng là người khác cố tình tạo ra, ví dụ như kiểu trùng hợp “có việc đi ngang qua” mà Chu Thành vừa nói.

Nhìn vào đôi mắt thấp thoáng vẻ khao khát của Chu Thành, Lăng Hàm không muốn bóc trần anh ta, bởi vì cậu nhớ tới cảm giác của mình dành cho Lục Tư Nguyên, đồng cảnh ngộ nên thông cảm cho nhau. À không phải, ít nhất Lục Tư Nguyên từng tỏ tình với cậu, còn cậu lại chưa từng chấp nhận Chu Thành. So sánh như thế hình như Chu Thành còn đáng thương hơn.

“Chỗ này có gì hay mà xem.” Lăng Hàm cười. Đối với Chu Thành, cậu có thể “thu dọn” cảm xúc của bản thân một cách điêu luyện, trò chuyện như bạn bè bình thường, nhưng đối với Lục Tư Nguyên thì không được như thế.

“Tôi phát hiện rồi.” Chu Thành nhún vai: “Nhưng cậu chắc chắn không biết trên thị trấn nhỏ này có một danh lam thắng cảnh.”

Lăng Hàm kinh ngạc: “Có thật á?”

Chu Thành hất cằm chỉ vào chiếc BMW màu đen của mình: “Đi nào, tôi đưa cậu đi xem thử.”

Lăng Hàm do dự khựng tại chỗ, cậu không từ chối Chu Thành một cách nghiêm khắc, nhưng không tỏ ý muốn đi hóng gió riêng với Chu Thành, điều này sẽ khiến người khác cảm thấy kỳ lạ, hơn nữa càng khiến Chu Thành vọng tưởng thêm.

Lúc này cậu cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng từ sau lưng phóng tới như hai cái gai nhỏ chọc vào lưng. Cậu quay đầu lại, vừa vặn thấy Lục Tư Nguyên đang thu tầm nhìn.

Trong tiềm thức, Lăng Hàm biết rằng ánh mắt vừa rồi đến từ Lục Tư Nguyên.

Cơ thể cậu hơi cứng đờ lại.

Cậu hé miệng, định từ chối Chu Thành. Cậu cũng không hiểu tại sao mình phải căng thẳng như vậy, nhưng theo bản năng vẫn sợ Lục Tư Nguyên hiểu nhầm mối quan hệ của mình và Chu Thành.

Ngay khoảnh khắc cậu định thốt ra miệng, Chu Thành đột nhiên tiến tới gần nói nhỏ với cậu: “Cậu không muốn biết tin tức về người kia à?”

“Ai cơ?” Lăng Hàm nhú mày.

“Cậu trai bao kia, cậu không muốn biết cậu ta đang ở đâu à?”

Lăng Hàm chân động, Chu Thành cuối cùng cũng tóm được điểm yếu của cậu, cậu vô cùng để tâm đến người này.

Nói xong câu này, Chu Thành lui về sau một bước, tươi cười nhìn cậu, thần thái bình tĩnh ấy khiến Lăng Hàm nghiêng răng. Mấy ngày hôm nay Chu Thành biểu hiện quá mức dịu dàng và chu đáo, khiến cho cậu suýt nữa quên rằng tên này cũng là một con sói không dễ chọc vào.

“Lên xe đi.” Chu Thành kéo cửa cho cậu.

Lăng Hàm chân chừ trong chốc lát, cuối cùng vẫn ngồi vào trong.

Cánh cửa sập lại, Chu Thành vòng qua một bên để ngồi vào ghế lái, phóng xe rời khỏi trường quay. Không biết có phải ảo giác hay không, cậu vẫn luôn cảm thấy bên kia phim trường có hai ánh mắt sắc lẹm găm sau lưng mình, hơn nữa khoảnh khắc cậu rời đi nó lại càng nóng thêm.

Có phải người đó không?

Lăng Hàm không quay đầu.

Chương 152: Thật đó

Thực ra bị hiểu nhầm cũng không sao, Lục Tư Nguyên từ chối cậu, cậu từ chối Lục Tư Nguyên, hai người còn chẳng nói với nhau mấy câu, cứ như hai người xa lạ, tại sao phải sợ anh hiểu nhầm?

Sợ nghĩa là mình vẫn thích anh.

Lăng Hàm không muốn thích Lục Tư Nguyên nữa, bởi vì cảm giác thích Lục Tư Nguyên khiến cậu thấy sợ hãi, cảm giác ấy như thể tình cảm và suy nghĩ của cậu bị điều khiển, bản thân cậu không còn là mình nữa mà bị hỉ nộ ái ố của một người khác dẫn dắt, quả thực rất gay go...

Lăng Hàm nhận ra mình lại đang nghĩ đến chuyện của Lục Tư Nguyên, vội vàng lắc đầu, gạt những suy nghĩ kia đi.

Cậu không hề biết rằng, sau khi cậu rời khỏi đó, Tần Vĩnh lái xe vào trường quay, mặt mũi trầm trọng, đưa một tập tài liệu cho Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên lật xem tài liệu, anh cùng Tần Vĩnh đến một chỗ khuất, tập tài liệu trên tay anh viết tất cả mọi chuyện liên quan tới Lăng Hàm từ khi sinh ra đến nay.

“Thông qua điều tra, Lăng Hàm và Bạch Tử Sách không có bất kì liên hệ nào, thậm chí cậu ta không phải fan hâm mộ của Bạch Tử Sách.” Tần Vĩnh nói: “Cậu ta từng nói muốn đi con đường của Bạch Tử Sách, nhưng không phải vì thích Bạch Tử Sách, mà là vì cậu ta tự thấy mình trông giống Bạch Tử Sách, cũng sẽ trở thành ngôi sao lớn như cậu ấy.”

“Ở quê hương của cậu ta, thời cấp hai và cấp ba, cậu ta là nhân vật làm mưa làm gió trong trường, gia đình giàu có, ra tay rộng rãi. Nhưng trên thực tế, cha mẹ cậu ta đã ly hôn từ lâu, mỗi người lập gia đình mới, mà cha cậu ta chỉ là giai cấp làm công ăn lương bình thường, cũng không phải nhân vật tai to mặt lớn nào. Theo như lời đồn của bạn thân, cậu ta có lòng tự

tôn cực kì mạnh, ham hư vinh, sĩ diện hão, những điều này khá giống với nhận xét của cậu về cậu ta trước đây.”

“Sau này cậu ta bỏ học, đến thành phố A, muốn dựa vào diện mạo xuất chúng mà nhảy vào giới giải trí, kết quả mãi mà không thành công, cho đến một năm trước, cậu ta gặp được Chu Thành. Chu Thành âm thầm cất nhắc, dẫn dắt cậu ta vào GMG, hai người bí mật hẹn hò chừng hơn nửa năm. Thời gian này Lăng Hàm vẫn luôn sống ở căn hộ của Chu Thành, lái chiếc xe mà Chu Thành mua cho cậu ta.”

Khi nói đến đây, Tần Vĩnh hơi nhát gừng, trên mặt anh ta có biểu cảm khá phức tạp. Nói thật lòng, khi biết được chân tướng, anh ta cũng rất bất ngờ, hơn nữa cảm xúc rất hỗn loạn, dù sao Lăng Hàm và anh ta qua lại không ít, thật khó tưởng tượng một người trông có vẻ đơn thuần lại có quá khứ như vậy, hơn nữa quá khứ này đủ để lật đổ tất cả đánh giá mà anh ta dành cho Lăng Hàm.

Anh ta quan sát cẩn thận biểu cảm của Lục Tư Nguyên, nhưng kỳ diệu làm sao, trên mặt Lục Tư Nguyên vẫn không có dao động gì, dường như những điều anh ta vừa nói không thể khiến anh ngạc nhiên.

Tần Vĩnh là người vô cùng thực tế, trước kia anh ta từng nghe nói Lăng Hàm ích kỷ và ham hư vinh, sau khi gặp mặt thấy không giống vậy, khi đó anh ta thực sự tin rằng đây là lời người khác nói nhằm, nhưng sau khi điều tra xong phát hiện Lăng Hàm quả thực là người như vậy, anh ta vô cùng ngạc nhiên. Anh ta cho rằng, tính cách có được từ nhỏ không thể thay đổi hoàn toàn, Lăng Hàm có thể xuất hiện với hình tượng đơn thuần, ngay thẳng mà không ai nhìn ra kẽ hở, đủ thấy người này tâm cơ cỡ nào.

Người như vậy...

“Tiếp tục đi.” Giọng điệu thản nhiên cắt ngang dòng suy nghĩ, Tần Vĩnh hắng giọng rồi mới nói tiếp: “Khi cậu ta và Chu Thành hẹn hò, chắc hẳn Chu Thành không dối dãi với cậu ta thật lòng, bởi vì từ đầu đến cuối Lăng Hàm không có được cơ hội góc đầu đuôi, cho nên rất có khả năng cậu ta muốn lẫn mình sang vòng tay của người khác...”

Khi nói đến đây, anh ta ngừng lại, lặng lẽ nhìn Lục Tư

Nguyên, thực ra những điều mà anh ta muốn nói sau đó là:
Lăng Hàm muốn nhào vào lòng cậu đấy.

Nhưng những câu này không cần nói ra Lục Tư Nguyên cũng hiểu, mà nói ra sẽ làm tổn thương người khác.

Lục Tư Nguyên nhẹ nhàng gấp tư liệu lại, ngẩng đầu lên, đôi đồng tử đen thẫm của anh sâu không thấy đáy: “Những điều này tôi đều biết cả rồi, nhưng bây giờ tôi muốn biết những thứ khác.”

“Thứ khác?”

“Ví dụ như, cậu ấy có chỗ nào khác thường không?”

“Chỗ khác thường?” Tần Vĩnh ngẫm nghĩ rồi đáp: “Nói ra thì, trên người cậu ấy quả thực có chỗ khác thường.”

“Chỗ nào khác thường?”

“Đúng vào nửa năm trước, Lăng Hàm đột nhiên cắt đứt quan hệ với bạn bè của cậu ta, không qua lại gì với đám người đó nữa, cũng không bước chân vào những chốn ăn chơi nữa. À phải rồi, cậu ta còn làm chứng minh thư, giấy phép lái xe và mấy thứ giấy tờ khác, nghe nói bị mất trí nhớ.”

Khi nói đến đây, hai người đều nhớ tới lần đầu tiên họ ra tay cứu giúp Lăng Hàm, khi đó sau khi Lăng Hàm tỉnh dậy trong bệnh viện, cậu từng nói mình mất trí nhớ rồi.

Tần Vĩnh ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Chúng ta cũng không biết tại sao cậu ta đột nhiên thay đổi, có lẽ vì muốn làm lại từ đầu, cắt đứt hoàn toàn với quá khứ?”

Bàn tay Lục Tư Nguyên hơi run, không nói năng gì.

Tần Vĩnh vô cùng nhạy cảm, lập tức cảm nhận được trạng thái khác thường của anh: “Sao thế?”

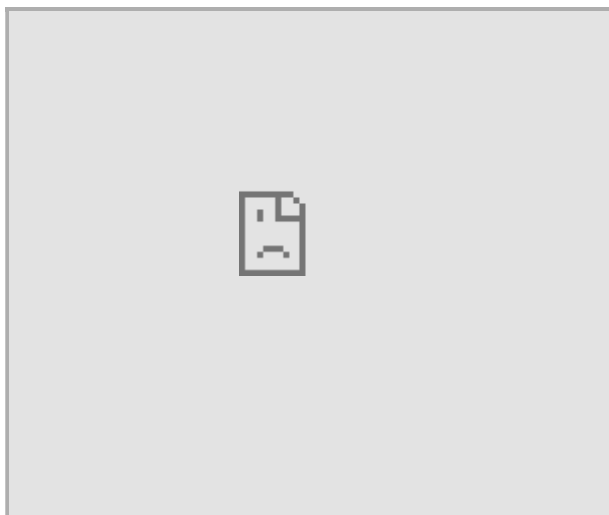
“Không có gì.” Lục Tư Nguyên lắc đầu, một suy nghĩ to gan lớn mật càng ngày càng rõ ràng trong lòng anh. Suy nghĩ này đã có từ rất lâu về trước, nhưng vì quá huyền hoặc, cho nên

anh không dám xác nhận.

“Quên mất chưa nói, thực ra Lăng Hàm và Chu Thành đã chia tay từ một tháng trước.” Tần Vĩnh nói: “Sau khi rời khỏi Chu Thành, cậu ta đến chỗ cậu, những chuyện sau đó, chắc hẳn cậu hiểu rõ hơn tôi.”

Lục Tư Nguyên hít một hơi thật sâu.

Tất nhiên anh hiểu rõ, anh và Lăng Hàm sống chung dưới một mái nhà lâu như thế, những chi tiết anh biết nhiều hơn người ngoài rất nhiều. Có nhiều lúc anh cảm thấy Lăng Hàm rất giống người kia, không chỉ là bề ngoài, mà còn có một số hành động, thói quen, thậm chí cả khí chất trên cơ thể cũng tương đồng.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao anh giữ Lăng Hàm bên cạnh mình hết lần này đến lần khác.

Anh có một suy đoán rất to gan, thậm chí từng gửi tin nhắn thăm dò, nhưng không lâu sau đó lập tức hoàn hồn mà cảm thấy cách làm của mình quá ngu xuẩn.

Trên đời này làm sao có chuyện kỳ diệu như thế được?

Tuy rằng lý trí không ngừng phủ nhận, nhưng tình cảm không thể ngừng thăm dò và khao khát.

Người đó vô tình để lộ ra tin tức nào đó.

Có thể ban đầu anh từng cho rằng Lăng Hàm đang cố tình bắt chước Bạch Tử Sách, nhưng sau vài lần Lăng Hàm thể hiện ra, anh có thể xác nhận chân thật một trăm phần trăm. Bởi vì quá chân thật, cho nên anh mới đứng ngồi không yên.

“Tôi biết rồi.” Anh bình tĩnh đáp.

Tần Vĩnh đột nhiên hỏi: “Có phải cậu thích cậu ta không?”

Bàn tay của Lục Tư Nguyên khựng lại: “Tại sao anh hỏi như vậy?”

Tần Vĩnh cười khế: “Biểu hiện của cậu chưa đủ rõ à? Tôi đi theo cậu bao nhiêu năm nay, ngoài Bạch Tử Sách ra, chưa từng thấy cậu để tâm đến ai như thế. Không chỉ giúp cậu ta hết lần này đến lần khác, còn giữ cậu ta bên mình. Mà ngạc nhiên hơn cả là cậu dám dẫn cậu ta về căn hộ của mình, đây là chứng cứ có sức thuyết phục nhất.”

Điều khiến Tần Vĩnh bất ngờ là Lục Tư Nguyên chỉ giữ im lặng, không lên tiếng phản bác.

Không ngờ cậu ta lại ngậm thừa nhận!

Dù đã biết sự thật từ rất lâu rồi, nhưng đương sự thừa nhận là một chuyện khác, tâm trạng của Tần Vĩnh có phần rối bời.

“Cậu chơi thật đấy à?”

Ý nghĩa đằng sau của câu này là, sao cậu dám đâm đầu vào một người như thế? Với tư cách là bạn bè, anh ta rất mong Lục Tư Nguyên bước ra khỏi nỗi đau tình ái, nhưng lại biến thành tro mắt nhìn anh nhảy từ hầm lửa này sang hố bom khác...

Chương 153: Tán cậu ấy

“Rất nhiều lời tố cáo dành cho cậu ta là thật, cần phải suy nghĩ cho kĩ.” Tần Vĩnh không kìm lòng được mà bổ sung thêm một câu, tuy rằng anh ta biết Lục Tư Nguyên có chủ kiến riêng của mình, hơn nữa suy xét việc gì cũng rất hoàn hảo, nhưng anh ta vẫn lo anh sẽ bị tình yêu làm mờ mắt.

Lục Tư Nguyên đáp: “Anh về trước đi.”

Mới thở ra hai câu đã bị đuổi đi, Tần Vĩnh cũng thật cạn lời, anh ta nhún vai, dứt khoát biến khỏi vị trí. Anh ta đề nghị cũng chỉ để thế thôi, không thể bắt Lục Tư Nguyên nghe theo ý kiến của mình, đúng không cả nhà? Tình yêu là một thứ kỳ lạ, anh ta không ngờ Lục Tư Nguyên sẽ thích Lăng Hàm, như thế không phải bông hoa nhài cắm bãi phân trâu, mà là bông hoa nhài cài bãi phân chó.

Tần Vĩnh có cảm giác đau xót như củ cải trắng nhà trồng bị heo ủi mất, hơn nữa với tình hình hiện tại, củ cải trắng còn vô cùng cam tâm tình nguyện.

Đúng là không thể tin nổi!

Sau khi Tần Vĩnh rời đi, Lục Tư Nguyên mới nhắm mắt lại, miễn cưỡng bình ổn tâm tình phạm phông của mình. Nhớ lại tối hôm đó ở quán bar, khi anh đi tìm Lăng Hàm, người kia đã uống say mềm, co quắp trong một góc không người như đồng bunn nhào, bị người khác chụp trộm cũng không biết. May mà anh phát hiện ra, ngăn cản giữa chừng, nếu cứ để mặc người kia tiếp tục phát điên trong quán bar, không biết sẽ bị đồn đại thành thế nào nữa.

Thực ra anh cũng không hiểu nổi tâm tư của mình, rõ ràng người này đã lừa anh, nói dối, nhưng anh không bỏ được, anh rất đề tâm.

Anh không có tư cách gì để dẫn cậu đi, nhưng anh nghĩ, nếu tiếp tục để Lăng Hàm lên cơn ở chỗ này sẽ tạo ra một loạt tin

tức tiêu cực, cho nên anh quyết định dẫn cậu đi.

Thế mà, tên ngốc này dám định đi tìm tình một đêm!

Anh suýt tức hộc máu, cưỡng ép lôi cậu tới khách sạn.

Sau đó Lăng Hàm nói những lời kia.

“Tôi không phải Lăng Hàm, tôi là Bạch Tử Sách, những chuyện đó không phải do tôi làm, tại sao họ trách tôi?”

“Tôi thích anh mà...”

Chàng thanh niên kéo bàn tay anh mà nói linh tinh. Khi đó anh thực sự cho rằng đối phương đang nói linh tinh, nhưng bây giờ nghĩ lại, người ta thường bảo rượu vào sẽ nói thật, rất có khả năng đúng như thế.

Đó không phải lần đầu tiên Lăng Hàm nói như thế, trước kia họ từng uống say một lần, cậu cũng nói những câu hàm hồ như mình là Bạch Tử Sách. Khi ấy anh có chút để tâm, nhưng cảm giác chuyện này có khả năng là nói tầm bậy tầm bạ, cho nên không nhắc tới.

Mà bây giờ...

Lục Tư Nguyên đột ngột mở bừng mắt ra, ngón tay thon dài cuộn lại, bởi vì siết quá chặt mà các khớp ngón tay trắng bệch.

Anh bắt buộc phải xác nhận rõ ràng...

Nội tâm trào lên cảm giác vừa vui mừng vừa sợ hãi, vui mừng vì nếu như mọi chuyện là thật, vậy thì anh sẽ có được thứ anh muốn nhất, nhưng lỡ như không phải...

Lục Tư Nguyên buồn bực đi đi lại lại, rồi lại lại đi đi, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, bầu trời cũng dần ảm đạm.

Lăng Hàm vẫn chưa quay về.

Cứ nghĩ đến việc cậu ở riêng một chỗ với Chu Thành, hai mắt Lục Tư Nguyên tối sầm, đen như hũ nút, lồng ngực vừa đau

đón vừa tê dại như có con rắn bò quanh, khiến anh không thể không chế được cảm xúc của mình nữa.

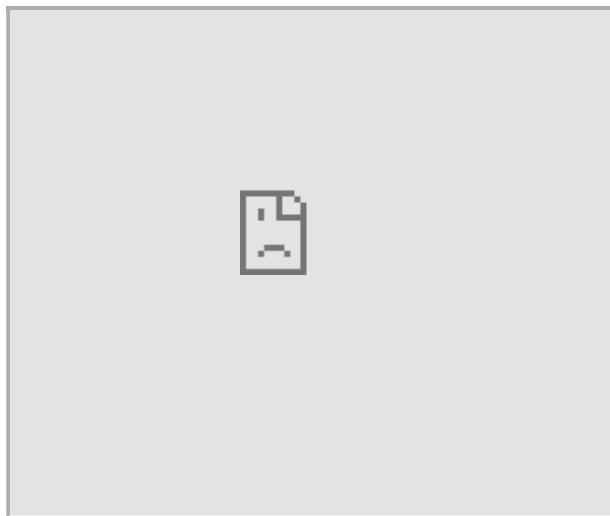
Không có lần nào anh cảm nhận được mình đang ghen rõ đến thế.

Lăng Hàm và Chu Thành rời khỏi đó không lâu, Chu Thành đã dừng xe lại, nói với cậu: “Đến rồi.”

Lăng Hàm xuống xe, phát hiện ra họ đang ở trên một cây cầu cổ.

Cây cầu có hình vòm, phong cách cổ kính, bắc qua một dòng sông nhỏ chảy róc rách, bên đầu cầu có một cây cổ thụ cành lá sum suê, mang vẻ yên ả của cảnh sắc sông nước Giang Nam.

Lăng Hàm không ngờ trên thị trấn nhỏ có một nơi như vậy, cậu đến đây mấy ngày, ban ngày phải đóng phim, đa phần kéo dài tới rất muộn, xong việc phải ăn cơm với nhân viên trong đoàn để gắn kết thêm, sau đó nữa về đến khách sạn, ngã đầu xuống gối là ngủ say như chết. Phạm vi hoạt động ngày thường rất hẹp, về cơ bản không đi dạo nên vô cùng lạ lẫm với thị trấn nhỏ này. Cho dù vậy, cậu cũng đã ở đây một thời gian, cậu luôn nghĩ rằng ít nhiều mình cũng hiểu nó hơn Chu Thành chưa từng đặt chân đến, không ngờ Chu Thành hiểu biết rất nhiều về phong thổ nơi này, còn biết cả một nơi đẹp để đến thế, chắc chắn trước khi đến đây cũng tốn kha khá công sức tìm hiểu.

Tuy vào mùa đông nhưng thị trấn nhỏ ở phía Nam không quá lạnh, trùng hợp làm sao, hôm nay còn có mặt trời. Tịch dương đỏ như màu máu, ánh sáng ấm áp chiếu lên người, xua hết cái lạnh chẳng còn sót lại bao nhiêu. Tán cây lay động trên cây cầu cổ kính khiến Lăng Hàm vốn đang định truy hỏi chuyện về cậu trai bao kia cũng không nỡ phá hỏng bầu không khí êm đềm như vậy.

Chu Thành nói qua về lịch sử của thị trấn nhỏ, đưa tay chống lên thành cầu, đột nhiên nói: “Đến chỗ này, tôi nhớ tới lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, khi ấy đang vào hạ, em đứng trên cầu, mặc áo phong trắng, cười một cái đẹp điên đảo...”

Lăng Hàm vốn đang bị ảnh hưởng bởi bầu không khí, nghe Chu Thành nói vậy lập tức tỉnh mộng, đột nhiên hiểu ra nguyên nhân Chu Thành dẫn cậu tới cây cầu này, hóa ra anh ta định khơi gợi hồi ức đẹp để giữa họ...

Nhưng Lăng Hàm căn bản không nhớ được tình cảnh lần đầu họ gặp nhau, không, không nên nói là không nhớ, mà căn bản là chưa từng trải qua. Lăng Hàm từng trải qua nhiều chuyện với Chu Thành đã không còn nữa rồi.

Chu Thành vẫn còn đang hoài niệm những gì họ từng có với nhau, trong lời kể của anh ta, kỷ niệm trước kia như được phủ một lớp sơn dầu, ấm áp và ngời sáng.

Lăng Hàm không rõ những chuyện trước kia họ trải qua có thực sự đẹp để như thế không, nhưng cậu có thể chắc chắn rằng, nếu như một người thích một ai đó, khi nhớ về khoảng thời gian cả hai ở bên nhau, rất có khả năng sẽ tô vẽ làm đẹp thêm cho kỷ niệm, ngược lại, nếu như ghét ai đó, sẽ khiến những kỷ niệm ấy trở nên xấu đi. Giống như bây giờ, cứ nhớ tới chuyện về Chu Bắc Hiền, cho dù trải nghiệm kiếp trước tốt đẹp đến đâu, khi nhớ lại vẫn không nén được đau thương và ghê tởm.

Chu Thành nói nhiều như vậy, chẳng qua cũng vì muốn gợi nhắc tình xưa nghĩa cũ, nhưng cậu không thể nói với anh ta rằng: “Xin lỗi cậu Chu, tôi không phải Lăng Hàm, Lăng Hàm có những kỷ niệm đẹp để với anh đã chết rồi.”

Cậu chắc chắn sẽ bị coi là kẻ thần kinh.

Nghe được một lúc, Lăng Hàm chật vật ngắt lời anh ta: “VẬY sao, có nhiều chuyện tôi không nhớ nổi nữa.”

Chu Thành nghe vậy, tạm ngừng dòng hồi ức, trong đôi mắt đẹp đẽ của anh ta thoáng hiện vẻ tủi thân. Chu Thành quả thực là một người đàn ông vừa đẹp vừa phong lưu, hơn nữa còn biết cách sử dụng ưu thế của mình. Khi anh ta nhìn Lăng Hàm chăm chăm bằng đôi mắt tủi hờn, Lăng Hàm có cảm giác mình ngắt lời anh ta là một chuyện rất tàn nhẫn, như thể mình đã làm gì đó có lỗi với anh ta vậy.

“Tôi nói nhiều như thế, em chỉ có phản ứng này thôi sao?” Anh ta thở dài, nghiêng mặt đi. Góc nghiêng của anh ta rất đẹp trai, sống mũi cao, ngũ quan sắc sảo, đường nét rõ ràng, dường như có thể sánh ngang với vẻ đẹp của người Âu Mỹ, đẹp trai đến mức đàn ông cũng phải ghen tị. Áo gió mở rộng, chiếc áo len ôm sát khoe trọn lồng ngực rộng rãi chắc, hormone đàn ông nồng đậm đủ khiến người ta đỏ mặt.

Lục Tư Nguyên đẹp theo kiểu lạnh lùng cấm dục, cho dù đẹp trai đến mức hồ cũng quần bản thân mình chặt như cái bánh chưng, cứ như sợ người ta chắm mút được gì đó; mà Chu Thành thì không vậy, anh ta giống con công đực xòe đuôi, chỉ sợ không thể phô bày được vẻ đẹp nhất, gợi cảm nhất của mình.

... Chẳng lẽ anh ta đang dùng mỹ nam kế với mình?

Lăng Hàm đột nhiên phản ứng kịp. Nghĩ cẩn thận lại, một cậu ấm nhà giàu, lái xe sang, ăn mặc lông lộn lên trợn, hẹn người nào đó tới một địa điểm yên tĩnh nào đó để ôn lại kỷ niệm tươi đẹp khi gặp nhau... Đây không phải mấy chiêu tán gái điển hình à?

Chương 154: Cây cầu nhỏ

Tuy rằng là chiêu trò, nhưng đã gọi là kinh điển, ắt sẽ tồn tại mãi mãi, rất nhiều người dính chương. Nếu như Lăng Hàm hơi quê mùa một chút, hiểu biết ít một chút, đơn thuần một chút, hám tiền một chút, chưa biết chừng đã rung động rồi. Cho dù cậu không thích Chu Thành, ban nãy cũng có vài phần áy náy với anh ta.

Nghĩ đến đây, Lăng Hàm dờ khóc dờ cười, bầu không khí tốt đẹp đến mấy cũng bay biến sạch. Cậu bình tĩnh lại và nói: “Ôi, tôi với anh ra ngoài là để nói chính sự mà, rốt cuộc đã có manh mối gì về người kia?”

Thời gian trước, sau khi Chu Thành gửi ảnh của tên trai bao đó cho cậu, cậu lập tức gửi email cho trung tâm thám tử, đồng thời gửi một số tiền hỗ trợ đến Thâm Quyển điều tra, nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tức nào hữu dụng, chỉ nói rằng đang điều tra. Nếu không phải kiếp trước từng nghe đến danh tiếng của trung tâm thám tử này thì chắc cậu đã nghi ngờ rằng mình bị lừa.

Tất nhiên, thủ đoạn của Chu Thành chắc chắn không giống với người thường, anh ta lắm tiền nhiều của, có rất nhiều người muốn “bán sức” cho anh ta, chuyện điều tra cũng dễ như trở bàn tay.

Chắc Chu Thành cũng biết mình không thể đánh động được cậu, gương mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, nhưng không hẳn là chịu nhiều đả kích. Tuy Chu Thành phong lưu đa tình, cái mặt trông không đáng tin, nhưng có thể góc đầu dây dưới sự chèn ép của Chu Bắc Hiền, thậm chí chèn ép ngược cậu em đang lên phơi phơi của mình là đủ thấy anh ta không phải nhân vật tầm thường. Đối mặt với đấu đá trên thương trường và trong nội bộ các danh gia vọng tộc, người không chống chọi nổi sẽ không thể sống ra hồn, vừa bị người ta từ chối đã đòi sống đòi chết là chuyện không thể nào xảy ra với anh ta, hành động mà anh ta có thể làm là tiếp tục quấy rầy bám rịt không tha... Nghĩ thôi Lăng Hàm đã thấy đau đầu rồi.

Bất kể có đau đầu hay không, vẫn phải làm chuyện nên làm.

Mặt mũi Chu Thành cuối cùng cũng nghiêm túc hơn, anh ta nói: “Cậu ta quay về thành phố A rồi.”

Nghe thấy tin này, Lăng Hàm mở to mắt, có vẻ không dám tin những gì mình nghe được, người tìm mãi không thấy hóa ra đã về thành phố A?

“Lần trước em hỏi tôi cậu ta đang ở chỗ nào của Thâm Quyển, tôi cho người tìm mãi mà không tìm thấy, sau này thuộc hạ của tôi vô tình phát hiện ra cậu ta ở thành phố A, mới biết cậu ta đã quay về thành phố A.”

Chu Thành nói rất nhẹ nhàng, chỉ vài câu đơn giản, nhưng Lăng Hàm biết được sự gian khổ trong đó, chắc hẳn Chu Thành đã tốn không ít công sức.

Lăng Hàm ép mình không được suy nghĩ sâu xa thêm, cậu tiếp tục hỏi: “Bây giờ cậu ta đang ở chỗ nào của thành phố A?”

Bây giờ cậu nên nghĩ cách làm sao tìm được người làm chứng quan trọng nhất, bảo cậu ta nói ra chân tướng năm ấy, sửa lại oan sai cho mình. Việc này đã trở thành một trong những chấp niệm lớn nhất của cậu sau khi sống lại, cậu không thể chấp nhận được con người mình trong kiếp trước ôm thanh danh bị sỉ nhục như thế mà chết đi. Người ta hay nói người chết hết chuyện, không liên quan gì nữa, không nhất thiết phải tự giày vò bởi chuyện trong quá khứ, nhưng cậu nghĩ khác, mình được sống lại là ý của ông trời, ông trời muốn bù đắp cho mình, tại sao mình lại không làm thế?

“Đang làm việc ở một quán bar.” Chu Thành cười khẽ, ý tứ khinh miệt trong nụ cười của Chu Thành khiến Lăng Hàm ý thức được điều gì đó, cậu hỏi: “Cậu ta ngựa quen đường cũ à?”

Chu Thành gật đầu: “Năm đó thằng em ‘tốt’ của tôi cho cậu ta một món tiền kha khá, nhưng trong hai năm gần ngủi đã đốt hết sạch rồi.”

Lăng Hàm nghĩ, cảm tạ trời đất, nếu cậu mà là tên trai bao kia, chắc hẳn đã ôm đồng tiền ấy mà rửa tay chậu vàng, mai danh ẩn tích, từ đó trở đi sông cuộc sống của một người bình thường, không bao giờ quay lại cắm đầu vào hồ phân cũ để mình bản thủ chặt vật nữa, như thế ai muốn tìm người cũng khó khăn.

Nhưng mỗi người mỗi chí hướng, nói đúng hơn là mỗi người một cách nghĩ, chơi một vô lớn, kiếm một khoản hậu hĩnh, kết quả sau cùng nhanh chóng tiêu sạch sẽ, quay về nghề cũ, quả thực không thể để người ta đánh giá tốt được.

Chu Thành không đợi cậu tiếp tục truy hỏi đã nói: “Không phải quán bar cũ lúc trước đâu, nếu như em về thành phố A, tôi sẽ dẫn em đi gặp cậu ta.”

Câu nói này khiến Lăng Hàm vui sướng âm ỉ. Chu Thành tốt hơn Lục Tư Nguyên nhiều lắm, thấy cậu buồn ngủ là tặng chiếu manh, cần thứ gì không đợi nói ra đã ngoan ngoãn dâng lên. Lăng Hàm không kìm được suy nghĩ, nếu như ban đầu cậu gặp được Chu Thành, chưa biết chừng đã thích anh ta, thích anh ta cũng dễ dàng hơn một chút.

Có được cậu đảm bảo của Chu Thành, Lăng Hàm vừa mừng rỡ vừa lo lắng.

Lúc này cậu loáng thoáng nghe thấy tiếng người nhón nhào từ bên đầu cầu vọng tới, Lăng Hàm ngẩng đầu lên, nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy nơi đầu cầu không xa bóng người lay động, dường như rất nhiều người đang vây tới.

Khi cậu đang đoán xem chuyện gì xảy ra thì một người đàn ông cao lớn mặc đồ đen vội vàng từ bên đầu cầu chạy tới, cung kính báo với Chu Thành: “Chu tổng.”

Chu Thành hỏi: “Sao bên kia nhiều người thế?”

Người đàn ông trả lời: “Lục Tư Nguyên tới đây. Gần đây rất nhiều người nghe nói Lục Tư Nguyên đang quay phim ở khu này nên tới vì danh tiếng của cậu ấy, đợi được gặp cậu ấy một lần. Nghe bảo vốn dĩ Lục Tư Nguyên đã quay về khách sạn rồi, sau đó lại tới đây, tôi nghĩ cậu ấy đã cải trang chắc không thành vấn đề gì, không ngờ vẫn bị người ta phát hiện ra.”

Lăng Hàm nghe xong mới đột nhiên ý thức được điều gì đó, ban nãy cậu cứ thấy sai sai mà không rõ sai ở chỗ nào, bây giờ cuối cùng hiểu ra, cây cầu nhỏ này không phải trường quay mà là nơi công cộng, nhưng ban nãy không có một ai hết! Dù gì cậu cũng là một minh tinh có chút danh tiếng, cứ ngang nhiên xuất hiện ở nơi công cộng, làm sao có thể không có động tĩnh gì được?

Khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông mặc đồ đen kia, cậu bừng tỉnh, chắc hẳn Chu Thành đã cho người xua dân đi, phải người canh giữ ở hai đầu cầu không cho ai tới mới giữ được một khu này yên tĩnh như vậy, nếu không chắc đã sớm chật kín người rồi.

Khi ý thức được Chu Thành âm thầm tốn công tốn sức thế nào, Lăng Hàm cảm thấy lòng dạ mình phức tạp, không biết nên đánh giá anh ta điều động binh lực tốt hay là quá có tâm.

Âm thanh bên phía đầu cầu càng lúc càng to, Lăng Hàm lập tức chuyển hướng tập trung từ Chu Thành sang Lục Tư

Nguyên.

Lục Tư Nguyên rất ít khi ra ngoài dạo chơi khi đang quay phim, với thân phận và địa vị của anh, ra ngoài chắc chắn sẽ gây ra ảnh hưởng lớn, căn bản không thể chơi cho đã đời được. Mà bản thân anh cũng thích ru rú ở nhà... Câu này không phải Lăng Hàm cố tình “dìm hàng” anh, Lục Tư Nguyên thực sự rất thích ru rú ở nhà, lại còn im lặng ít nói, nếu như thả anh vào thời cổ đại chắc sẽ là một nam thần lạnh lùng ẩn cư nơi thiên sơn. Người như vậy không hoạt bát, không hướng ngoại, lúc tiếp xúc sẽ thấy áp lực vì người này không có hơi thở nhân gian, thế mà Lăng Hàm thích mới chết chứ... Rốt cuộc vì thích người mới thích lấy hình tượng ấy hay vì thích hình tượng ấy mới thích người này, Lăng Hàm đã không thể phân biệt được nữa rồi.

Tóm lại, cậu và Lục Tư Nguyên tiếp xúc trong thời gian dài như vậy, ngoài những lúc làm việc, rất ít khi xuất hiện cùng nhau ở nơi công cộng, hai người đa phần ở nhà nấu nướng và chơi với Đại Bạch. Lúc quay phim cũng không ngoại lệ, hoàn thành công việc là ru rú ở khách sạn, cùng lắm chỉ ăn cơm với đoàn phim. Cho nên Lục Tư Nguyên đột nhiên nghênh ngang xuất hiện ở đầu cầu thực sự khiến Lăng Hàm khá bất ngờ.

Người tụ lại càng lúc càng nhiều, Lăng Hàm nghe thấy tiếng hét chói tai của các cô gái. Âm thanh tục tằn bỗng chốc phá vỡ sự yên bình của cảnh sắc sông nước, ý thơ vốn có bỗng chốc tan biến, không để lại dấu tích gì.

Mặt mũi Chu Thành tái xanh.

Ngược lại, Lăng Hàm thở phào một hơi, tiếp tục như thế này mãi, cậu thực sự không biết phải thoát thân thế nào, dù gì Chu Thành cũng giúp cậu nhiều, cậu không thể nhận ân tình của anh ta mà giả dối với anh ta được, như thế thiếu tình người quá.

Chương 155: Fan hâm mộ

“Trời tối rồi, tôi cũng nên quay về thôi.” Lăng Hàm nói.

Người kéo tới càng lúc càng đông, hơn nữa còn chen chúc về phía cây cầu, Chu Thành không thể phái người độc chiếm cây cầu nhỏ được nữa, đành phải gật đầu: “Chúng ta đi thôi.”

Vừa đi chưa được mấy bước, có người chạy tới, nhìn thấy họ, lập tức hô âm lên: “Lăng Hàm cũng ở đây này!”

Đám du khách vốn đang tập trung bên phía Lục Tư Nguyên, nghe thấy tiếng hô, có vài người ở vòng ngoài không chen nổi vào trong lập tức chuyển mục tiêu, ào ào nhào qua bên này góp vui.

Tuy rằng Lăng Hàm rất muốn chạy thoát thân, nhưng càng những lúc thế này càng không thể làm vậy, cậu nhanh chóng gấn nụ cười lên mặt, vẫy vẫy tay với đám đông.

“Có thể ký tên cho tôi không?”

“Có thể chụp ảnh chung với tôi không?”

Thấy minh tinh gần gũi như vậy, đám đông mặt mũi sáng ngời, ào ào kéo tới vây quanh Lăng Hàm, có phần khó khăn chế mà chen chúc về phía cậu. Chu Thành bỗng chốc bị đẩy sang một bên, có mấy cô gái còn vây quanh anh ta xin chữ ký, chắc các cô cũng không biết ai với ai, nhưng cảm thấy “đẹp trai còn ở bên cạnh minh tinh chắc hẳn cũng là minh tinh, xin ký tên chụp ảnh trước đã”.

Nhưng Chu Thành không phải Lăng Hàm, không phải nghệ sĩ, vốn dĩ không cần phải hòa nhã với đám đông như Lăng Hàm, sau khi bị tách ra khỏi Lăng Hàm, mặt mũi anh ta xám xịt hẳn, trùng mắt với mấy cô gái kia như hung thần ác sát, làm các cô sợ muốn tè ra quần.

Lăng Hàm liếc thấy gương mặt u ám kia, vội vàng bước tới

cứu vãn tình thế: “Xin lỗi, người này là bạn của tôi không phải người trong giới giải trí.”

Mấy cô gái kia đành phải thôi, lại tíu tít quần lấy Lăng Hàm đòi chụp ảnh chung.

Tuy bị tập kích bất ngờ nhưng Lăng Hàm không tức giận lắm, một mình tinh như cậu rất hưởng thụ cảm giác được người ta theo đuổi, hơn nữa đã sớm tự giác ngộ, cho nên cậu ứng phó rất điêu luyện. Chuyện gì cũng có hai mặt, nếu nổi tiếng, tất nhiên sẽ gặp phải một số phiền phức nhất định. Lăng Hàm không cảm thấy bị mạo phạm, đa số họ chỉ là người bình thường, trong lúc kích động không kiềm chế được nên mới vây quanh mình, nếu như nhận thức được điều này để tiếp nhận một cách chân thành sẽ có hiệu quả rất tốt trong việc vô về cảm xúc của cả hai bên.

“Ai muốn chụp ảnh chung hay ký tên thì cứ từng người một, không cần chen lấn.” Lăng Hàm dùng giọng nói ôn hòa nhất.

Một đám người bỗng chốc được vô về, nhận ra hành vi của mình không ổn nên ngoan ngoãn xếp hàng.

Lăng Hàm cúi đầu ký tên cho họ.

Chu Thành sầm mặt: “Chúng ta đi thôi.”

Lăng Hàm không ngẩng đầu lên, mỉm cười đáp lại: “Anh đi trước đi.”

Chu Thành bị vây quanh cũng không biết làm thế nào, muốn nổi giận cũng không bộc phát được, mấy người mặc đồ đen canh giữ bên cạnh cũng luống cuống.

Tiếng người ồn ào và tiếng thét chói tai càng lúc càng nhiều, đám đông bên đó đột nhiên bắt đầu ào ào di chuyển. Lăng Hàm ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lục Tư Nguyên đứng giữa đám đông như hạc giữa bầy gà đang từ từ tiến về phía mình.

Anh rất cao ráo, liếc mắt thoáng qua cũng nhận ra anh giữa đám đông, càng không bàn tới dung mạo tuấn tú và khí chất nho nhã cao quý ấy.

Lục Tư Nguyên không ôn hòa như Lăng Hàm, anh đi theo hình tượng cao quý lạnh lùng khinh khỉnh. Đã thế gần đây fan hâm mộ như một đám thích bị ngược đãi, thần tượng càng lạnh nhạt họ càng điên cuồng, cho dù Lục Tư Nguyên tỏ vẻ bức bối, họ cũng vẫn lẳng nhẳng đi theo, không dám tiếp cận quá gần, nhưng không muốn cách quá xa, vì thế mới có cảnh một tác xung quanh Lục Tư Nguyên trống rỗng mà bên ngoài một tác ấy thì chi chít đầu người.

Cây cầu không rộng, Lăng Hàm còn lo lắng những người ở vòng ngoài sẽ lọt xuống sông.

Nhìn thấy cảnh ấy, không hiểu sao Lăng Hàm nảy ra cảm giác vừa đau lòng vừa thỏa mãn rất khó hiểu. Đau lòng vì cậu thấy mình và những fan hâm mộ có đôi mắt tràn ngập sao sáng kia không khác gì mấy, chỉ có nhìn nam thần chứ không thể đến gần; mà thỏa mãn vì dù gì mình cũng từng ngủ với nam thần, tốt hơn mấy người đến cả vạt áo của anh cũng không dám chạm vào nhiều!

Lục Tư Nguyên bước tới, bình tĩnh nói với Lăng Hàm: “Cậu cũng ở đây à.”

Nói như thể không biết cậu ở đây vậy.

Lăng Hàm im lặng trong chốc lát, sau đó nở một nụ cười trông rất thương mại: “Trùng hợp ghê.”

Mặt mũi Chu Thành càng xám xịt.

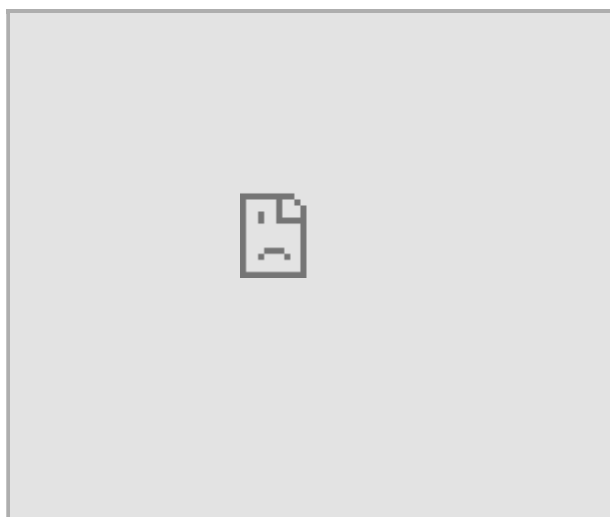
Lục Tư Nguyên từ từ bước tới, những người bên cạnh Lăng Hàm tự động tách ra nhường đường cho anh, để anh tiến tới bên cạnh Lăng Hàm. Anh mặc đồ rất thoải mái, tay phải đút túi quần, dáng vẻ đúng kiểu dạo chơi.

Một cô gái trong số đó đột nhiên kêu lên: “Hai người hình như đang quay phim cùng nhau, đúng không?”

Đây đúng là một câu hỏi thừa thãi vô cùng, người ta vượt ngàn dặm đường chạy tới thị trấn nhỏ cũ nát này để ngắm Lục Tư Nguyên, không phải vì biết anh đang quay phim ở đây à? Càng phải biết người quay phim cùng anh là ai, dù sao thì bộ phim này tuyên truyền nát mặt diễn viên, đoàn phim khoe ảnh

trường quay lên Weibo không thừa một khoảng trống.

Nhưng mọi người cứ như mất trí nhớ tập thể, rào rào lấy chuyện này làm câu bắt chuyện, có ý định nói thêm vài câu với nam thần, cho dù nam thần trả lời tí ti thôi cũng được. Thế mà nam thần vẫn lạnh lùng như thùng tiền trong nhà băng, họ đành tìm đường vòng cứu quốc, bắt chuyện sang người có vẻ dịu dàng lễ độ hơn là Lăng Hàm.

Lăng Hàm dùng đầu gối cũng biết mấy cô gái mặc áo đồng phục fandom Lục Tư Nguyên này đang chứa cái gì trong đầu, nhưng vẫn vui vẻ nói chuyện với các cô, cam tâm tình nguyện làm chiếc lớp xe dự phòng cho các cô. Các cô hứng khởi không thôi, vốn dĩ không dám tiến gần Lục Tư Nguyên quá, có Lăng Hàm đứng giữa dàn xếp, bất tri bất giác được gần với nam thần hơn. Họ đến gần quá khiến Lục Tư Nguyên nhàu mày rất khế, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt của Chu Thành, anh bình tĩnh hơn hẳn.

Trong mắt đám đông đang có mặt ở đó, Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm là hai ngôi sao sáng lờ lờ, Chu Thành chẳng qua chỉ là người qua đường trông bánh bao; cho nên khi Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm xuất hiện, những người đó sẽ vây quanh hai người kia mà ngó lơ Chu Thành. Chu Thành bị đẩy ra khỏi vị trí bên cạnh Lăng Hàm, xung quanh anh ta có vài vệ sĩ cao to lực lưỡng, dù muốn tiến tới nhưng lại cảm thấy chen chúc cùng một đám con gái rất mất giá, mặt mũi anh ta đen như đáy nồi.

Lăng Hàm đã mệt vì phải đối phó với vô số người, căn bản không thể để ý tới tình hình của Chu Thành, thậm chí không biết Chu Thành đã bị đẩy ra.

“Cảnh sắc nơi này rất đẹp.” Giọng nói của Lục Tư Nguyên đột nhiên vang lên, Lăng Hàm kinh ngạc quay đầu lại, nhận ra Lục Tư Nguyên đang nói chuyện.

Nhưng nói câu này trong tình huống như vậy... rất kỳ quặc.

Lăng Hàm chưa kịp nghiền ngẫm ý tứ trong câu nói của Lục Tư Nguyên thì những người xung quanh đã ào ào phụ họa, bày tỏ đồng tình.

“Đẹp quá đi mất!”

“Không ngờ nơi này có cảnh đẹp như vậy?”

“Chưa bị phát triển theo hướng công nghiệp hóa, cảnh đẹp tự nhiên đây!”

“Nam thần cũng tới đây ngắm cảnh sao?”

Lăng Hàm: “...”

Dáng vẻ tung hô mắt nảo khiến người ta không dám nhìn thẳng, ban nãy có một cô gái buột miệng “đẹp thì đẹp nhưng hơi nhỏ” lập tức bị cô gái có vẻ là người dẫn đầu lườm cho một cái, vội vàng nín thinh.

Lăng Hàm biết cô gái trừng mắt kia muốn nói gì: Lời nam thần nói là thật, lời nam thần như thánh chỉ, lời nam thần nói không được cãi!

Fan hâm mộ nảo đồ bê tông điển hình đây mà. Lăng Hàm nghĩ, nếu như Lục Tư Nguyên lên tiếng ra lệnh cho những người này nhảy từ trên cầu xuống, chắc đại đa số sẽ nhảy luôn không cần do dự gì.

Lăng Hàm đột nhiên cảm thấy hơi áp lực, nếu để các cô ấy biết mình từng ngủ cùng nam thần của họ, còn từ chối anh, không biết có bị đánh thành đầu heo không.

Chương 156: Chụp ảnh

Cậu không khỏi rùng mình.

“Nam thân... anh Lục, có thể chụp ảnh chung cùng chúng em không?” Có một fan hâm mộ không kiềm chế được mà hỏi vậy. Bình thường Lục Tư Nguyên không chụp ảnh cùng fan, cũng từ chối chia sẻ hình ảnh trong cuộc sống, hình ảnh ngày thường được lan truyền ra ngoài chỉ có vài tấm ít ỏi. Càng như thế, những tấm ảnh được phát tán càng quý giá, được coi như thánh vật, được lưu trữ rất nhiều, các fan càng muốn chụp ảnh chung cùng anh.

Không ngoài dự đoán, Lục Tư Nguyên lắc đầu.

Cô gái dẫn đầu đảo mắt, đột nhiên chớp mắt nói với Lăng Hàm: “Anh Lăng, nếu mọi người đã có duyên gặp gỡ trên cầu, hay là cùng chụp chung một tấm nhé?”

Sau đó liếc Lục Tư Nguyên: “Đóng chung một bộ phim cả mà, chụp chung đi.”

Giọng nói có phần nũng nịu.

Lăng Hàm không có cách nào phản bác lại con gái, nhất là khi các cô ấy làm nũng, cậu là kiểu chỉ thích mềm chứ không thích cứng rất điển hình. Trước ánh mắt mong chờ của các cô, cậu đành cắn răng quay đầu nói với Lục Tư Nguyên: “Hay là... chụp một tấm?”

Thấy Lục Tư Nguyên nhướn mày, cậu vô thức rụt rè: “... Một tấm ảnh tập thể?”

Dù sao chụp cùng bao nhiêu người như thế, làm một mẻ luôn.

Vô số đôi mắt sáng ngời đồng loạt hướng về phía Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên cười khẽ, chậm rãi nói: “Yêu cầu của cậu, làm

sao tôi nữ từ chối chứ?”

Lăng Hàm nghe câu này mà da đầu tê dại, cậu liếc mắt nhìn fan với vẻ chột dạ, sợ họ nghe ra điều gì đó. Nhưng trên thực tế cậu đã nghĩ nhiều rồi, làm sao fan có thể suy đoán nhiều như thế chỉ vì một câu nói?

Hai mắt của các fan dường như sắp bắn ra tia sáng xanh, họ phấn khích hô lên: “Mau mau mau, mau lấy máy ảnh, nhanh nhẹn lên!”

Có thể chụp ảnh cùng nam thần là chuyện hạnh phúc cỡ nào chứ! Bắt buộc phải nắm bắt thời cơ!

Lúc này có một cô gái dường như mê trai đến mù mắt, rõ ràng thấy mặt mũi Chu Thành đen sì sì, khí thế áp đảo, nhưng vẫn dám bắt chuyện với tinh thần không sợ chết: “Anh có muốn chụp cùng không?”

Chu Thành lạnh lùng liếc nhìn cô ấy, thốt ra một chữ vô cùng dứt khoát: “Không!”

Cô gái kia sợ đến mức nhanh chóng rút thẳng, trái tim mê trai vỡ vụn như cám.

Người trên cầu nghe nói sắp được chụp chung, mừng rỡ bắt đầu sắp xếp, nhưng sau đó xuất hiện thêm vấn đề, vì tất cả mọi người đều muốn đứng bên cạnh nam thần, nếu không ngại mất thể diện trước mặt nam thần, Lăng Hàm cảm thấy họ có thể xắn tay áo lên đánh nhau. Thấy cô gái kia hai mắt sắp xanh lè, Lăng Hàm thấy hơi hối hận vì đề nghị ban nãy.

“Chúng tôi sắp phải về rồi, mau lên.” Lục Tư Nguyên nói thêm, chẳng hề bận tâm đến việc các fan có cảm thấy thái độ của anh quá tệ hay không, trong mắt người hâm mộ, nam thần nên là dạng lạnh lùng ngạo mạn như vậy đây.

“Đứng chỉnh tề rồi.” Người trên cầu không dám tranh giành nữa, vội vàng xếp hàng gọn ghẽ. Trong lúc hoảng loạn, có cô gái suýt nữa ngã xuống, Lăng Hàm giơ tay đỡ cô ấy lên, trùng hợp phát hiện ra cô ấy chính là người dẫn đầu ban nãy.

Fan hâm mộ kia đỏ mặt, thẽ thọt nói “cảm ơn” rồi nhanh chóng chen vào giữa Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên!

Chính giữa luôn!

Động tác này không chỉ khiến đám đông há hốc miệng mà cũng khiến Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên sửng sờ.

Có tiền lệ, các cô gái khác cũng nhao nhao đòi chen vào giữa, thấy Lăng Hàm sắp bị chen bật ra ngoài, một bàn tay từ bên cạnh vươn tới đột nhiên túm cánh tay cậu, kéo cậu lùi về sau một bước.

Lăng Hàm quay đầu nhìn ngay thấy Lục Tư Nguyên đánh mặt đứng bên cạnh, còn cô gái vốn đang đứng giữa hai người biến thành đứng trước, mặt mũi mờ mịt.

“Mau chụp đi.” Giọng điệu của Lục Tư Nguyên càng thêm mất kiên nhẫn.

Cô gái dẫn đầu vội vàng xin lỗi, tuy còn nhỏ tuổi nhưng tố chất không tệ, bị Lục Tư Nguyên đuổi tới phía trước thì vội vã sắp xếp cho các cô gái đứng ngay ngắn, còn mình lùi ra ngoài rìa, chắc vì áy náy với hành động ban nãy.

Lăng Hàm bị giày vò đến mức đầu óc quay mòng mòng, rất rất rất hối hận với đề nghị vừa rồi, chuyện đến nước này chỉ có thể ngậm họng giả câm. Khi cậu tưởng rằng mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc thì vấn đề khác lại nảy ra: Tất cả mọi người đều muốn chụp cùng nam thần, ai sẽ chụp ảnh đây?

Hay lắm, đây là một vấn đề cực kì sâu sắc.

Đám đông có mặt ở đó chìm vào suy nghĩ miên man, không ai ho he gì.

Lăng Hàm cuống lên, vốn vì có lòng tốt nên đề nghị, cuối cùng lợn lành chữa thành lợn què, khiến ai cũng bối rối. Cũng không thể trách cậu được, lúc trước mỗi khi ra ngoài, minh tinh nào cũng dẫn theo trợ lý, họ sẽ cười như gió xuân, còn các trợ lý đóng vai khó tính khó ở. Thế nhưng hôm nay trùng hợp làm sao, vì lý do cá nhân mà cả Lăng Hàm lẫn Lục Tư Nguyên đều không dẫn theo trợ lý, không thể nào giữ được trật tự, khiến sắc mặt ai cũng khó coi.

Cậu không thể coi lời mình nói như bông đùa nhảm nhí, nếu đã hứa với các fan sẽ chụp ảnh, chắc chắn phải tìm cách mà làm được, hơn nữa bản tính cậu làm việc gì cũng mong chăm sóc được cho tất cả mọi người, lòng dạ mềm lắm, cho nên không muốn làm con gái thất vọng.

Đang không biết nên làm thế nào thì một cô gái đưa ý kiến: “Anh đẹp trai bên kia có thể chụp ảnh giúp chúng em được không?”

Lăng Hàm quay đầu nhìn lại, thấy cô gái kia đang nói chuyện với Chu Thành.

Đúng rồi, Chu Thành đã tỏ ý rõ ràng, từ chối chụp ảnh cùng họ, hiện tại anh ta đang rất rảnh.

Lăng Hàm bỗng chốc tìm được phương án giải quyết, nhanh chóng bước tới nói với Chu Thành: “Anh làm ơn chụp cho chúng tôi một tấm đi!”

Mặt mũi Chu Thành càng xám xịt hơn, khí chất trên người giống như con sói đang nổi giận, vợ mình đã chạy theo người khác rồi, còn muốn mình may áo cưới cho vợ theo trai nữa.

Lăng Hàm căn bản không nhận ra được thay đổi trong cảm xúc của Chu Thành, bởi vì từ đầu đến cuối mặt mũi Chu Thành vẫn u ám như vậy, trong mắt cậu, gương mặt ấy chẳng có thay đổi gì, cũng không thấm nổi cảm xúc trong đó.

Bây giờ ý nghĩ duy nhất trong đầu cậu là mau chóng chụp cho nhanh rồi giải tán, vô hình trung, đôi mắt hướng về phía Chu Thành tràn ngập chờ mong, dường như có thể dùng ánh mắt cùn con để hình dung.

“Bảo người bên cạnh anh ta chụp đi.” Giọng điệu của Lục Tư Nguyên vẫn đều đều.

Thực ra Lăng Hàm nên tìm người bên cạnh Chu Thành mới phải, dù gì thì để một cậu ấm như Chu Thành chụp ảnh cũng không ổn thỏa lắm, nhưng cậu thân thiết với Chu Thành hơn, vô thức cầu cứu anh ta. Sau khi nghe Lục Tư Nguyên nhắc nhở, Lăng Hàm cũng ý thức được hành vi của mình, quay người hướng về phía trợ lý đứng bên cạnh Chu Thành.

“Để tôi chụp cho!” Chu Thành cười rất khí phách, thể hiện phong độ khoan dung rộng lượng của mình. Cho dù bà xã chạy theo thằng khác thì sao? Cho dù bà xã đã chạy còn bắt anh ta chúc phúc thì thế nào? Anh ta vẫn có thể mỉm cười chúc phúc họ nhé.

Đây chính là khí phách.

Lăng Hàm thấy anh ta đồng ý mà chân chừ, nhưng nhanh chóng hạ quyết tâm dùng dao sắc chặt đay rồi, giải quyết mọi chuyện cho xong. Vì thế cậu nhận lấy một chiếc máy ảnh khá ổn trong tay fan đưa cho Chu Thành.

Chu Thành nhận lấy một cách kiêu chể, nói với đám đông: “Mọi người chuẩn bị xong chưa?”

Lăng Hàm vội vàng chạy về giữa, đang định nói đã chuẩn bị xong thì một bàn tay hạ xuống bờ vai cậu, mò về phía trước, nhanh chóng lướt qua cần cổ để đáp xuống bên vai khác của cậu.

Cơ thể Lăng Hàm cứng ngắc lại, động tác này thân mật quá mức rồi đấy nhé!

Cậu rất mong bàn tay đó là của fan hâm mộ, nhưng hiện thực tàn khốc làm sao, bàn tay đó quả thực là của Lục Tư Nguyên. Lăng Hàm đành giả bộ làm như mình không chú ý tới.

Chương 157: Ảnh chụp chung

Có lẽ người khác nhìn vào cũng chỉ cho rằng họ là bạn tốt.

Cậu âm thầm nói như vậy trong lòng.

Đột nhiên, cậu nhìn thấy sắc mặt Chu Thành chùng xuống, nụ cười mỉm vất vả lắm mới xuất hiện lại biến mất.

Cậu ấm này lại khó ở nữa à? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra khiến anh ta không vui như vậy nhỉ?

“Mau bắt đầu đi!” Thực sự không muốn cậu kéo thêm nữa nên Lăng Hàm cất tiếng.

Nào ngờ Chu Thành lại chậm rì rì: “Tôi cảm thấy em và Lục Tư Nguyên nên tách nhau ra một đoạn, tốt nhất là bỏ tay xuống, tương tác cùng các fan bên cạnh...”

Anh ta còn chưa dứt lời đã bị Lục Tư Nguyên chen ngang.

“Chúng tôi tạo dáng gì không cần anh phải nhắc nhở.”

Giọng nói rất thản nhiên, nhưng ngữ điệu vẫn lạnh lùng như trước.

Đôi lông mày đen của Chu Thành nhướn lên, anh ta hươ hươ máy ảnh trong tay mà phản bác: “Bây giờ tôi là nhiếp ảnh gia, nên nghe lời tôi nhé.”

“Sao tôi không biết cậu cả nhà họ Chu là nhiếp ảnh gia nhỉ, cùng lắm chỉ là một tên chụp dạo thôi.”

“Bây giờ biết cũng không muộn đâu, Lục ảnh đế quay nhiều quảng cáo như thế chắc cũng biết tư thế hiện giờ của cậu không đúng nhỉ!”

“Đã biết tôi từng quay đủ loại quảng cáo thì cũng nên biết tôi là chuyên gia trong vấn đề chụp ảnh chứ!”

Lăng Hàm sắp phát điên luôn, chỉ chụp một tấm ảnh thôi mà? Tại sao nảy sinh nhiều vấn đề thế, có để cho người ta sống không hả mấy anh giai?

Các fan nhìn hai anh đẹp trai cãi qua cãi lại cãi xã giao mà đồng loạt ngây đờ ra, chắc cũng không hiểu nổi tình hình. Lăng Hàm nghĩ chắc các cô ấy cũng không hiểu nổi, tại sao chụp một bức ảnh thôi cũng phức tạp như vậy?

“Lục ảnh để đáng ra công việc phải bận bịu lắm chứ nhỉ? Sao mà rảnh rỗi nhàn hạ lên cầu đi dạo thế này?” Chu Thành không chịu yếu thế.

Lục Tư Nguyên không nhúc nhích gì: “Tôi nên có tự do được đi chơi tới bất cứ đâu.”

“Tất nhiên cậu có quyền tự do, nhưng thời điểm cậu đến quá trùng hợp, địa điểm cậu đến cũng trùng hợp quá đấy.”

Lục Tư Nguyên vẫn thản nhiên: “Trên thị trấn này có chỗ nào khác để dạo chơi được à? Cây cầu này đã là phong cảnh đẹp nhất rồi, tôi không đến đây thì đi đâu được nữa?”

Thấy thời gian cứ thế trôi đi mà mùi thuốc súng giữa hai người này càng ngày càng nồng nặc, Lăng Hàm nghe thôi cũng thấy da đầu tê dại.

Làm cái quần què gì vậy? Có thể đừng đối đầu trước mặt bao nhiêu người như vậy không? Có thêm đề ý tới thân phận của mình không hả?

“Mau chụp đi, mau chụp đi, tôi nhớ ra tôi còn dở việc phải mau chóng quay về!” Lăng Hàm đành giở phương pháp bỏ của chạy lấy người.

Hai kẻ đang đối đầu kia cuối cùng cũng nhận ra tình huống không ổn, Lục Tư Nguyên nhướn mày, không nói gì nữa, Chu Thành giơ máy ảnh lên cười khẽ ôn hòa với đám đông: “Làm lỡ kha khá thời gian, xin lỗi mọi người nhé!”

Sau đó giơ máy ảnh, không nhắc tiếng nào đã tách tách chụp

mấy tấm, chụp xong ném luôn máy ảnh cho fan nữ gần nhất, phúi phúi tay ngoảnh mặt đi ngay.

Tất cả mọi người hoàn toàn ngây ngẩn, ai cũng đang đợi anh ta hô “cheese”, thế mà nhiếp ảnh gia đã chụp tách tách xong rồi, họ còn chưa điều chỉnh tư thế và biểu cảm nè!

Lăng Hàm cũng không thể ở đó thêm được nữa, muốn nhanh chóng tạm biệt, cũng không truy cứu thái độ qua loa lấy lệ của Chu Thành, chỉ mong sao lòng bàn chân mình trơn như bôi mỡ.

“Mọi người, tôi đi trước nhé, mong mọi người ủng hộ phim điện ảnh của chúng tôi.” Lăng Hàm cười khẽ nói với đám đông, cậu cảm thấy cơ mặt mình sắp cứng đờ vì cười rồi.

“Mong mọi người ủng hộ phim điện ảnh của chúng tôi.” Lục Tư Nguyên cũng phụ họa, hai chữ “chúng tôi” được nghiêng rất sít, biểu cảm trên mặt có thể tạm coi là vui vẻ, thậm chí còn mang nét cười khi giành thắng lợi. Sức hút của nam thần lạnh lùng khi mỉm cười vô cùng đáng sợ, nhất là đối với fan của anh. Các cô gái xung quanh ngấm đến ngơ ngẩn, Lăng Hàm thấy có vài cô sắp chảy nước dãi ròng ròng.

Lăng Hàm không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa.

Đợi khi quay về khách sạn, cậu gần như mệt bã người, mệt hơn cả khi quay liền mười cảnh phim. Sau lúc mệt mỏi là cảm giác muốn ngủ, nhưng cậu không thể nào thả lỏng được, bởi vì từ đầu chí cuối Lục Tư Nguyên luôn dùng ánh mắt yên lặng nhìn cậu chằm chằm. Ánh mắt đó không sắc bén, không có ép buộc, nhưng khiến người ta khó lòng ngó lơ.

Bị người ta nhìn chăm chú bằng ánh mắt long lanh, lông măng trên người Lăng Hàm dựng ngược lên.

Càng đáng sợ hơn là cậu đi đâu Lục Tư Nguyên theo đấy, đi đường cũng theo, ăn cơm cũng theo, chỉ thiếu nước theo đi vệ sinh thôi.

Lăng Hàm muốn khóc lắm rồi, anh trai à, tại sao anh cứ nhìn tôi như vậy? Tại sao cứ lảng nhảng theo tôi như thế chứ?

Lúc nghĩ như vậy, cậu không cẩn thận buột miệng nói ra.

Lục Tư Nguyên đáp lại vô cùng vô tội: “Tôi không đi theo cậu.”

Lăng Hàm nhìn Lục Tư Nguyên nói dối mà không chớp mắt, không nói được nên lời.

Lục Tư Nguyên nói tiếp: “Tôi và cậu ở cùng một đoàn phim, ăn cơm cùng một chỗ, ở cùng một chỗ, dùng chung một phòng vệ sinh... Lộ trình của chúng ta giống nhau, cho nên tôi không đi theo cậu.”

Lăng Hàm không còn gì để nói.

Nói đúng quá rồi, tìm sao nổi lý do để phản bác.

Nhưng ánh mắt của Lục Tư Nguyên khiến cậu rất căng thẳng, cậu cảm thấy ánh mắt của anh quá khác với mọi người, như thể cậu đột nhiên biến thành một món đồ chơi mới lạ, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng kỳ diệu, thu hút đối phương không ngừng tìm tòi khám phá.

Lăng Hàm hoàn toàn không hiểu nổi tư duy của Lục Tư Nguyên, sau khi đột nhiên lên giường với cậu như bị lên cơn, đột nhiên tỏ tình với cậu, sau đó đột nhiên dùng ánh mắt khiến người khác sờn da gà mà nhìn cậu chăm chăm... Thôi được rồi, chuyện lên giường không thể trách anh được, khi đó cậu uống say cứ đòi lên giường với anh, có lẽ đúng lúc anh cũng có nhu cầu nên đôi bên bập vào nhau thôi.

Sau đó anh tỏ tình với cậu... Có lẽ vì Lục Tư Nguyên là một người bảo thủ và có trách nhiệm, cảm thấy lên giường xong phải chịu trách nhiệm đến cùng.

Thế bây giờ tại sao cứ nhìn cậu chăm chăm như vậy, cậu thực sự không tìm được cái cớ nào cho điều này!

Cậu hỏi anh: “Tại sao cứ nhìn tôi chăm chăm vậy?”

Anh trả lời: “Tôi có nhìn cậu đâu, cậu không nhìn tôi làm sao biết tôi đang nhìn cậu?”

Lặp lại hai lần như thế, Lăng Hàm đành từ bỏ công cuộc cãi lý với anh, anh thích nhìn thì nhìn, dù sao anh đã điên và từ bỏ điều trị.

Cứ tiếp tục như thế đến lúc quay phim xong, giữa chừng phải đổi địa điểm, Lăng Hàm được nghỉ ngơi vài ngày. Sau khi được phê chuẩn, cậu lập tức mua vé máy bay quay về thành phố A.

Cậu vẫn nhớ Chu Thành từng nói, đợi khi cậu về thành phố A, anh ta sẽ dẫn cậu đi tìm cậu trai bao kia.

Lăng Hàm nóng lòng lắm rồi.

Máy bay vừa hạ cánh, Lăng Hàm đã vội vàng gọi cho Chu Thành, mà dường như người bên kia luôn đợi điện thoại của cậu, không tới một giây đã bắt máy rồi.

“Về rồi à?”

“Ừm.”

“Một mình em?”

Lăng Hàm rất muốn đáp “phải”, tiếc rằng liếc nhìn người bên cạnh, đành phải bảo: “Về cùng với đồng nghiệp.”

“Đồng nghiệp” bên cạnh liếc cậu một cái.

Lăng Hàm giả bộ như không nhìn thấy: “Bất kể tôi về cùng ai cũng không quan trọng, anh chỉ cần cho tôi biết địa điểm, tôi

thực sự có chuyện quan trọng cần tìm cậu ta.”

“Tôi biết rồi, em muốn đòi lại công bằng cho Bạch Tử Sách.”
Trong giọng nói của Chu Thành loáng thoáng ý cười: “Tối nay
tôi đến đón em, tôi sẽ đưa em tới đó.”

Chương 158: Đồng nam

“Có thể đừng đi buổi tối không?” Lăng Hàm có phần sợ anh ta.

Đầu dây bên kia vọng tới tiếng cười khẽ, như sợi lông vũ mềm mại cọ cọ vào trái tim. Giọng nói của Chu Thành rất quyến rũ, không giống với vẻ lạnh lùng tao nhã của Lục Tư Nguyên, giọng của anh ta rất gợi cảm. Khi tiếng cười của anh ta vọng ra qua điện thoại, cứ như thể bản thân anh ta đang cười bên tai bạn, thậm chí Lăng Hàm có ảo giác như hơi thở của anh ta phả vào tai mình.

“Cậu ta chỉ có thể ra ngoài hoạt động vào buổi tối, em quên rồi à?”

Đúng vậy, Lăng Hàm suýt nữa quên mất người kia đã quay về nghề cũ.

Được rồi, vậy chỉ có thể đi vào buổi tối thôi.

Sau khi cất điện thoại, “đồng nghiệp” bên cạnh hỏi: “Ai thế?”

Lăng Hàm giả bộ bình tĩnh: “Một người bạn.”

“Đồng nghiệp” Lục Tư Nguyên không truy hỏi thêm: “Tối nay phải đến chỗ hẹn với bạn à?”

Lăng Hàm không biết có nên nói thật hay không.

Khi cậu đang chần chừ thì Lục Tư Nguyên đã nói: “Một mỗi một thời gian dài như thế cũng nên thư giãn chút, vừa đúng lúc tối nay tôi cũng có việc.”

Ừ, thế thì quá tốt rồi, Lăng Hàm nghĩ. Khi Lục Tư Nguyên nói có việc thường là về chính sự, vậy thì nhất định không có khả năng xuất hiện ở quán bar.

Lần này chắc sẽ không xảy ra chuyện xấu hổ như vụ bắt quả

tang lần trước đâu nhỉ.

Nhưng nghĩ kĩ lại, cho dù bị bắt phải thì đã sao! Cậu có phải người nào đấy của Lục Tư Nguyên đâu.

Hai người chia tay nhau ở sân bay, ai về nhà người nấy, Lăng Hàm nhanh chóng thu dọn đồ đạc, nằm nghỉ trên giường cả buổi chiều, khi đến giờ, Chu Thành gọi điện thoại bảo cậu xuống tầng.

Lăng Hàm lập tức trở mình xuống giường, nhanh chóng ra khỏi cửa, trái tim đập thình thịch trong lồng ngực. Tất nhiên cảm giác phấn khích này không phải vì gặp được Chu Thành, mà vì sắp được gặp người mà cậu muốn gặp nhất.

Chu Thành lái xe đưa cậu tới một con đường toàn quán bar. Thành phố A có rất nhiều con đường như vậy, trong đó con đường nổi tiếng nhất nằm ở khu Tây, nhưng lần này Chu Thành đưa cậu tới khu Nam.

Lăng Hàm không thường xuyên tới khu Nam, bởi vì quán bar ở khu Nam kém hơn bên khu Tây một chút, hơn nữa quản lý rất kém, thường xuyên xảy ra chuyện hỗn loạn, cho nên về cơ bản Lăng Hàm không tới đó.

Sau khi đến khu Nam, hai người xuống xe đi bộ, mục tiêu của Chu Thành rất rõ ràng, dẫn Lăng Hàm tiến thẳng vào quán bar to nhất, trang hoàng hào hoa nhất trong số này.

Sau khi vào cửa, một người đàn ông ăn mặc phong độ theo kiểu Anh bước tới, chắc hẳn người này quen Chu Thành nên cung kính đón cả hai vào một phòng bao riêng.

“A Nam đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Người đàn ông kia cung kính báo với Chu Thành: “Từ đêm nay trở đi, anh chính là khách hàng riêng của cậu ấy.”

Nói xong câu này, cậu ta tò mò liếc nhìn Lăng Hàm. Tuy đã cải trang nhưng thân hình Lăng Hàm không tầm thường, khó tránh được ánh mắt tò mò đánh giá.

“Người này là...”

“Là bạn tôi.”

Thấy Chu Thành không muốn nói nhiều, người kia thức thời không truy hỏi thêm, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Đợi cậu ta đi rồi, Lăng Hàm ngồi trên sô pha nóng ruột hỏi: “A Nam là ai thế?”

Chu Thành cười khê: “Người mà em muốn gặp nhất.”

Lăng Hàm mở to mắt: “Lẽ nào A Nam chính là cậu trai bao kia?”

Chu Thành gật đầu: “Tên thật của cậu ta là Đồng Nam, sau này đổi tên vài lần, ở đây gọi là A Nam. Em yên tâm, tôi dùng danh nghĩa khách hàng bao nuôi cậu ta một tháng, đưa trước cho một khoản tiền, cậu ta sẽ xuất hiện thôi.”

Lăng Hàm nghe vậy mới yên tâm một chút, nhìn về phía cửa phòng với vẻ mong chờ, lòng bàn tay rịn ra mồ hôi.

Không lâu sau đó, cửa phòng mở ra, một cậu trai mặc quần áo đen bó chèn lắc mông bước vào, quần áo của cậu ta rất lộ liễu, cổ áo siêu trễ, trên quần cũng nhiều lỗ to nhỏ. Cậu ta trang điểm đậm, lông mày vẽ mảnh như sợi chỉ, một bên tai còn đeo khuyên lưng lửng. Nhìn kĩ lại, chiếc khuyên tai kia hóa ra là kí hiệu ♂... Lăng Hàm không còn gì để nói nữa.

Bước vào phòng nhìn thấy hai người, cậu ta khựng lại, nhưng nhanh chóng hiểu ra, nhếch môi cười rồi bước tới ngồi xuống phía bên trái Chu Thành (Lăng Hàm ở bên phải), động tác trên tay vô cùng ảo lả, trông rất từng trải phong trần. Khi cậu ta vòng qua bàn trà ở giữa để bước tới bên cạnh Chu Thành, Lăng Hàm phát hiện ra phần vải ở hai cánh mông là vải lưới, có thể lấy bút đánh cờ ca-rô!

Hàng nghìn con thần thú như muốn trào ra từ nội tâm.

Mẹ kiếp, dám vác mông trần vào phòng.

Hai mắt của Lăng Hàm sắp lồi cả ra, không phải Lăng Hàm cố tình nhìn mông người ta, mà bất cứ ai thấy lòi ăn mặc như thế đều không kim được mà nhìn một cái.

Chu Thành mím môi, biểu cảm lạnh nhạt đi vài phần.

A Nam ngồi rất gần Chu Thành, lên tiếng phá vỡ sự im lặng trước: “Hôm nay vốn tưởng chỉ có mình Chu tổng, không ngờ còn có thể gặp được anh chàng đẹp trai khác, đúng là bất ngờ.”

Nói xong, cậu ta nở nụ cười quyến rũ với Lăng Hàm: “Anh đẹp trai, trong phòng chỉ có ba chúng ta, chẳng lẽ còn cần đeo kính râm sao?”

Ừ, câu này hỏi trúng trọng điểm rồi đấy. Thực ra Lăng Hàm vừa vào đã định tháo kính xuống, nhưng sợ người khác nhận ra mình, tới lúc đó lại xúi quẩy, vì thế cứ đeo kính lù lù mãi.

Lăng Hàm im lặng không nói gì, cậu trai trang điểm vô cùng lòe loẹt này chính là cậu trai bao năm đó, không lệch đi đâu được. Gương mặt son phấn gay quên lối về này chính là dáng vẻ vô cùng phù hợp với mấy tên đồng tính luyện ái như yêu ma quỷ quái trong tưởng tượng của người bình thường. Năm đó Chu Bắc Hiền tìm được cậu ta chắc đã tốn không ít công sức, ai nhìn vào cũng không thể nhận nhầm cậu ta không phải gay được. Lăng Hàm có thể tưởng tượng ra bức ảnh năm đó mình nằm trên giường với người này đã đả kích quần chúng như thế nào.

Nhìn thấy người này lần nữa, trái tim vốn đã không bình tĩnh của Lăng Hàm càng đập nhanh hơn, cơ thể nhúc nhích một cách khó kiềm chế. Có quá nhiều vấn đề muốn hỏi, quá nhiều

cảm xúc dâng trào, nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

Chu Thành lên tiếng: “Cậu ấy là bạn tôi, hôm nay chúng tôi tới tìm cậu có việc nghiêm chỉnh.”

A Nam khựng lại.

Giọng điệu của Chu Thành trở nên lạnh nhạt: “Tên thật của cậu đáng ra là Đồng Nam, đúng không?”

Cậu trai kia biến sắc, cơ thể vốn dựa sát vào Chu Thành hơi lùi về sau, gương mặt cũng lộ vẻ đề phòng: “Các anh là ai?”

“Nhân vật nam chính trong phốt bóc bánh trả tiền một năm trước của Bạch Tử Sách, là cậu nhỉ?” Chu Thành vào thẳng vấn đề, giọng điệu rất bình thản.

Nếu như câu hỏi đầu tiên chỉ khiến cậu trai này cảnh giác thì câu hỏi này khiến mặt mũi cậu ta biến sắc nhanh chóng. Cậu ta đứng bật dậy: “Các anh cũng đến điều tra chuyện này?”

Cũng đến?

Hai người còn lại trong phòng nghe được từ ngữ then chốt, hiểu rằng ngoài họ ra có khả năng còn người khác đã từng tìm cậu ta.

“Tôi chẳng biết gì hết, tôi chỉ nghe lệnh mà làm việc thôi!” Cậu trai kia nói xong đi vòng qua bàn trà, hướng về phía cửa, trông như muốn bỏ đi.

Lăng Hàm có vẻ nóng lòng muốn đứng dậy theo, định ngăn cậu ta chạy trốn, nhưng Chu Thành không hề động tĩnh, thái độ rất ung dung.

Cậu ta vừa mở cửa ra ngoài đã đột nhiên lão đảo lùi về sau, ngồi bệt xuống nền đất.

Lăng Hàm sững sờ, hai người bảo kê to cao lực lưỡng bước vào, chắc hẳn vẫn luôn canh giữ bên ngoài. Bấy giờ Lăng Hàm mới hiểu tại sao Chu Thành ung dung và bình thản như thế, hóa ra anh ta đã bố trí ổn thỏa từ trước.

Đồng Nam hoảng hốt bò dậy, nhìn mấy người bảo kê vạm vỡ

rồi nhìn Chu Thành và Lăng Hàm, rụt rè lùi về sau, vừa lùi vừa run giọng hỏi: “Rốt cuộc các anh là ai? Các anh muốn gì?”

Chương 159: Sám hối

Lăng Hàm đang định nói gì đó, Chu Thành bước tới bên cạnh vỗ vỗ vai bảo cậu trước tiên chớ lên tiếng, sau đó thông thả bước tới bên cạnh Đồng Nam, từ trên cao nhìn xuống cậu ta: “Quên mất chưa tự giới thiệu, tôi là Chu Thành, là anh trai của Chu Bắc Hiền. Trùng hợp làm sao, quan hệ của tôi và nó không tốt lắm.”

Đứng ở góc độ người quan sát, Lăng Hàm càng có thể hiểu một cách khách quan Chu Thành là người như thế nào, khi đối mặt với cậu, anh ta là mưa thuận gió hòa, khi đối mặt với Đồng Nam lại như sấm rền gió cuốn, làm việc quyết đoán, vô cùng áp bức người khác.

Mặt mũi Đồng Nam hơi tái, Lăng Hàm biết được áp lực khi phải đối diện với vẻ lạnh lùng của Chu Thành, cũng hiểu được cảm giác sợ hãi của cậu ta.

“Anh... anh là cậu cả nhà họ Chu?” Đồng Nam run run hỏi.

Chu Thành cười khẽ.

Biết được thân phận của anh ta, trong mắt Đồng Nam thoáng hiện vẻ tuyệt vọng, giống như đã mất đi sức lực để giãy giụa, cậu ta cúi đầu hỏi: “Anh muốn tôi làm gì đây?”

Đây là câu gián tiếp thừa nhận những việc năm đó cậu ta đã làm.

Lăng Hàm không kìm nén được mà bước lên phía trước một bước: “Khi đó tại sao cậu phải hại Bạch Tử Sách?”

Đã biết mình không thể đi được nên Đồng Nam cũng thả lỏng hơn, cậu ta nhún vai, thản nhiên như không: “Hại anh ấy? Tôi không hại anh ấy.”

Lửa giận bùng chốc phừng lên, Lăng Hàm đã bước tới đâm một cú thật mạnh lên mặt Đồng Nam ngay trước ánh mắt kinh

ngạc của Chu Thành, đánh cho cậu trai hờ hang ẻo lả kia ngã vật xuống đất.

Cú đấm này, cậu đã nhìn lâu lắm rồi.

“Cậu vừa nói cái gì?” Lăng Hàm gằn giọng quát lên khiến Chu Thành đang định bước tới ngăn cản phải dừng động tác, vẻ nghi hoặc trong ánh mắt anh ta càng rõ thêm.

Con giận trong mắt Lăng Hàm không thể che giấu được, hai tay cậu siết chặt, lồng ngực phập phồng vì thở dốc.

Sau khi bị đánh, Đồng Nam rút về một góc, nhìn Lăng Hàm đang tỏa ra sát khí với vẻ sợ sệt, hoảng hồn giải thích rằng: “Tôi, tôi nói sự thật mà, khi ấy tôi chỉ nhận được thông báo đến phòng nào đó của khách sạn, sau khi vào phòng với phát hiện ra Bạch ảnh đế đang nằm bên trong, tôi cũng rất sốc, nhưng những người kia ép tôi... Tôi không còn cách nào khác mới lên giường...”

Lăng Hàm nhắm mắt lại, che đi thần sắc tối tăm trong mắt, gằn giọng hỏi: “Ai bảo cậu đi?”

Đồng Nam không nói gì.

Lăng Hàm sẵn giọng đi: “Người bảo cậu hãm hại Bạch Tử Sách là ai?”

Đồng Nam giật mình vì tiếng quát đột ngột của cậu, hoảng hốt đáp lại: “Không phải mấy người đã biết từ lâu rồi sao, là Chu Bắc Hiền đấy, chính là hắn.”

“Có thật là hắn không?” Lăng Hàm vẫn truy hỏi mãi không tha.

Thái độ của Lăng Hàm quá tàn ác, vô cùng khí thế, Đồng Nam sợ ra trò, vội vàng giải thích: “Không phải hắn... cũng không phải không phải hắn...”

Cậu ta đã không nói năng mạch lạc được nữa rồi.

Lăng Hàm càng bức bối, lúc thì bảo phải, lúc thì bảo không

phải, rốt cuộc là phải hay không! Nhìn thứ ghê tởm đã hại mình thảm bại thành ra thế kia, Lăng Hàm chỉ muốn xông tới đập cho cậu ta vài phát.

“Đừng vội.” Sau lưng có một bàn tay vươn tới vỗ vỗ vai cậu, giọng nói của Chu Thành tràn ngập ý tứ an ủi: “Để cậu ta từ từ nói, đừng ép cậu ta, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Tuy rằng giọng điệu của anh ta rất ôn hòa, nhưng ánh mắt liếc về Đồng Nam không ôn hòa chút nào, tạo thành áp lực tâm lý vô cùng lớn cho cậu ta.

Đồng Nam nuốt nước bọt.

Chu Thành hỏi: “Người ban đầu tìm cậu có phải Chu Bắc Hiền không?”

Đồng Nam giải thích: “Thực ra ban đầu tìm đến tôi không phải Chu Bắc Hiền, là một người khác.”

“Ai?”

“Y Tự.”

Phòng bao rất yên tĩnh, hiệu quả cách âm rất tốt, khi tất cả mọi người trong phòng không nói gì, căn phòng bỗng trở nên tĩnh lặng.

“Tôi không lừa các anh đâu!” Chắc vì nghĩ rằng hai người

không tin nên Đồng Nam hô âm lên: “Thật đó, tôi không lừa các anh, hai người đó là cùng một bọn.”

Sau khi nói ra được, những câu về sau này của Đồng Nam hiển nhiên trôi chảy hơn nhiều, cậu ta vội vã bổ sung: “Y Tự đến tìm tôi trước hai lần, sau đó dẫn tôi đi gặp Chu Bắc Hiền, lần đó suýt nữa họ đã cãi nhau trước mặt tôi, sắc mặt Chu Bắc Hiền rất tệ, mắng Y Tự tự ra chủ ý. Tôi đoán ban đầu Chu Bắc Hiền không biết được ý định của Y Tự, nhưng sau này lại đồng ý. Lúc đó tôi căn bản không biết phải làm gì, nếu biết phải đi hại Bạch ảnh đế, chắc chắn tôi sẽ từ chối, chắc chắn đó!”

Ngôn từ rất chân thành, cậu ta còn nói thêm rằng mình sùng bái Bạch Tử Sách đến cỡ nào, có thiện cảm với Bạch Tử Sách ra sao, tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với anh, còn giải thích là mình đến nơi mới phát hiện ra Bạch Tử Sách, nhưng khi ấy tên đã lên đây, không thể không làm theo lệnh.

Chu Thành hỏi: “Cậu thực sự không biết là Bạch Tử Sách?”

Đồng Nam lập tức giơ tay lên thề thốt, mặt mũi hồi hận, chỉ thiếu nước quỳ xuống chỉ tay lên trời mà thề độc.

Người sợ rầy rà phiền phức rất nhiều, Chu Thành gặp dạng người này nhiều đến phát ngán. Khi chưa xảy ra chuyện thì mạnh ai nấy sống, một khi có vấn đề gì thì dồn hết trách nhiệm lên đầu người khác. Nhưng bản chất con người đã vậy rồi, người dám thừa nhận trách nhiệm chỉ là thiểu số trong xã hội thôi.

Chu Thành lại hỏi: “Khi đó Chu Bắc Hiền cho cậu rất nhiều tiền nhỉ?”

Đồng Nam nở nụ cười lúng túng, ấp a ấp úng: “Lúc đó rất túng thiếu mà... Tôi tưởng hẳn tìm tôi tới vui chơi cùng bạn làm ăn, không ngờ rằng...”

Chu Thành thấy hai mắt cậu ta hấp háy là biết ngay tên này đang nói láo, anh ta lạnh lùng hỏi: “Thật?”

Đồng Nam sợ đến mức run lên cầm cập, không dám dối gian lấp liếm nữa: “Thực ra tôi biết phải... phải đi hại người khác, nhưng tôi thực sự không biết người đó là Bạch Tử Sách, nếu

biết chắc chắn tôi sẽ không đi đâu!”

“Dối trá!” Giọng nói sắc bén vang lên, Chu Thành quay đầu, thấy Lăng Hàm vẫn luôn im lặng mà hai mắt đã bốc lên ánh lửa sáng rực, biểu cảm sắc lạnh đến mức tàn khốc: “Cho dù biết là Bạch Tử Sách, cậu cũng vẫn đi thôi, vì tiền tài, có chuyện gì mà loại người như cậu không làm ra được. Sau này cậu không giải thích câu nào đã chơi trò mất tích, khiến Bạch Tử Sách biến thành con chuột chạy qua đường bị người ta đòi đánh, cuối cùng gặp tai nạn xe mà chết, khi đó tại sao cậu không đứng ra đòi lại công bằng cho anh ấy? Lương tâm của cậu rơi ở đâu rồi?”

Những lời quá chính nghĩa khiến mặt mũi Đồng Nam lúc đỏ lúc trắng. Đến cả Chu Thành cũng thấy bất ngờ khi Lăng Hàm nói những câu này, đối với một cậu trai bao lần lộn ở tầng đáy của xã hội bằng lòng cầm tiền đi hãm hại người khác, căn bản không cần hỏi mấy câu này vì đáp án đã quá dễ thấy. Nếu như cậu ta thực sự có lương tâm, có lương tri, cậu ta cũng không dành lương tâm của mình cho người ta, càng không bán khoản trước tiền tài.

Thực ra Lăng Hàm hỏi những câu này cũng biết mình thừa lời, cậu muốn nghe thấy đáp án gì đây, muốn bắt người này sám hối à? Muốn cậu ta khóc lóc nhận sai? Thế rồi sao nữa? Cậu ta không phải chủ mưu, cùng lắm chỉ là công cụ bị lợi dụng. Cho dù Đồng Nam này không đồng ý tham gia với kế hoạch khi ấy, cũng sẽ có Lý Nam hay Trương Nam khác tham gia, kết quả vẫn như nhau thôi.

“Tôi sai rồi! Tôi thực sự sai rồi!” Đồng Nam đột ngột quỳ trên nền đất mà khóc lóc, trông có vẻ vô cùng hối hận: “Tôi thực sự biết sai rồi, cầu xin các anh đại nhân đại lượng tha cho tôi, nếu như các anh muốn báo thù cho Bạch Tử Sách thì tìm Chu Bắc Hiền với Y Tự, tìm tội cũng vô dụng... Tôi thực sự biết sai rồi, hai năm nay tôi trốn chui trốn lủi, đêm ngày ăn không ngon ngủ không yên, vô cùng hối hận vì sai lầm của mình. Tôi còn ăn chay, tin vào Phật giáo, ngày ngày niệm kinh cầu siêu độ cho vong hồn của Bạch ảnh đế, không tin các anh có thể hỏi người khác, họ đều biết chuyện tôi ăn chay mà... Tôi đưa số tiền ấy cho người khác, thật đấy, tôi còn giúp một đứa trẻ, tôi đã biết hối cải để làm lại cuộc đời rồi...”

Chương 160: Phán đoán

Đồng Nam nước mắt nước mũi ròng ròng kể chuyện mình hỏi hận thế nào, đã sống sa sút ra sao, cải tà quy chính một lòng hướng Phật, Lăng Hàm vốn đang tức giận vô cùng nghe xong tâm tình cũng phức tạp, dần dần dờ khóc dờ cười.

Đây là điều mà cậu muốn à? Muốn cậu ta quỳ trước mặt mình sám hối?

Đúng là tức cười hơn cả câu chuyện cười tức cười nhất, hơn nữa không hả lòng hả dạ chút nào.

Nhìn dáng vẻ chật vật xấu xí của tên này, Lăng Hàm không cảm nhận được một chút vui vẻ nào, nhưng tâm trạng cũng từ từ bình tĩnh hơn. Không sai, đây đưa những câu chất vấn không có ý nghĩa với người này làm gì, quan trọng nhất là cần cậu ta chỉ ra Chu Bắc Hiền và Y Tụ.

“Đứng dậy đi.” Lăng Hàm hít một hơi thật sâu: “Tôi tin lời cậu nói.”

Âm thanh khóc lóc của Đồng Nam bỗng chốc ngưng bật, cậu ta mở to hai mắt, lời cậu ta nói đến quỷ còn chẳng buồn tin mà người này lại bảo tin?

“Đứng dậy.” Chu Thành lên tiếng.

Người lặn lội ở chốn hoan lạc quanh năm tất nhiên liếc một cái là biết ngay ai có quyền có uy hơn, cậu ta vội vàng đứng dậy luôn, quệt nước mắt không hề tồn tại trên mặt, nhìn Lăng Hàm với vẻ đáng thương. Tên trai bao này đúng là tinh như cú vọ, biết Lăng Hàm đánh cậu ta trông qua thì dữ dằn nhưng thực ra rất dễ mềm lòng.

“Có thể cho tôi đi được chưa?”

Lăng Hàm: “Không được!”

Chu Thành: “Có thể.”

Hai người lên tiếng cùng lúc nhưng lời thốt ra hoàn toàn khác nhau, khiến Đồng Nam lẫn Lăng Hàm đều ngỡ người. Điều khiến Đồng Nam bất ngờ là Chu Thành bằng lòng cho cậu ta đi chứ không phải Lăng Hàm, mà Lăng Hàm bất ngờ vì Chu Thành có thể đồng ý cho cậu ta đi.

Chưa đợi Lăng Hàm lên tiếng, Chu Thành tiếp tục nói với Đồng Nam đang tràn đầy mong chờ: “Thả cậu đi cũng được thôi, thậm chí tôi có thể cho cậu một khoản tiền, để cậu sống tốt.”

Nghe thấy có thể được cho thêm tiền là hai mắt Đồng Nam sáng ngời lên.

“Nhưng cậu phải đồng ý với tôi một chuyện.”

Chu Thành nói nốt nửa câu sau, Đồng Nam hiển nhiên có vẻ do dự: “Cậu cả nhà họ Chu muốn tôi làm gì cho anh đây?”

“Giúp Bạch Tử Sách đòi lại công bằng, công khai thanh minh chuyện năm đó là Chu Bắc Hiền giật dây ép cậu hãm hại cậu ấy.”

Đồng Nam biến sắc, lắc đầu như trống bỏi: “Không được, tuyệt đối không được!”

Cậu ta từ chối quá dứt khoát, Lăng Hàm cũng biến sắc theo, vội vàng hỏi lại: “Tại sao không được?”

Đồng Nam chỉ liều mạng lắc đầu, mặt mũi cũng trắng bệch.

Chu Thành nheo mắt nhìn cậu ta: “Thằng em ‘tốt’ của tôi từng cảnh cáo cậu à?”

“Không, tuyệt đối không!” Đồng Nam cầu khẩn: “Hai anh làm ơn buông tha cho tôi đi, bây giờ tôi chỉ muốn sống cho yên ổn, không muốn dính líu vào thêm nữa. Bạch ảnh đế đã chết rồi, hà tất phải hao tổn nhân lực vật lực vì một người chết chứ? Cho dù có tẩy sạch thanh danh cho anh ấy thì đã sao, người chết không thể sống lại, chuyện qua rồi cứ để nó qua đi...”

Lăng Hàm nghe xong đột nhiên tức sôi gan, chỉ muốn vung tay đâm cậu ta thêm cái nữa. Chu Thành nhanh hơn một bước, ngăn chặn được, áp sát Đồng Nam: “Cậu không đồng ý?”

Chắc vì cảm thấy bầu không khí không ổn, Đồng Nam lại yếu thế, không dám đáp lời.

Chu Thành nheo nheo mắt: “Cậu hẳn là biết thân phận của tôi, thứ tôi có thể cho cậu không chỉ là tiền tài, còn dám đảm bảo nó chắc chắn không động đến cậu.”

Đồng Nam có vẻ chần chừ.

Lăng Hàm vô cùng chán ghét kiểu đàn ông đàn ang vừa rút đầu rút cổ vừa tham tiền hám tài này: “Rốt cuộc cậu có đồng ý hay không?”

Đồng Nam suy xét cẩn thận trong chốc lát rồi hỏi: “Anh Chu, anh có thể đảm bảo an toàn cho tôi?”

“Tất nhiên rồi.” Chu Thành nhếch miệng.

“Được, tôi đồng ý với anh, nhưng tôi muốn mười triệu tệ.”
Đồng Nam cắn răng nói.

Mười triệu tệ!

Lăng Hàm tròn tròn hai mắt, đánh giá cậu trai bao trước mặt mình với vẻ không thể tin nổi, còn dám giở chiêu sư tử ngoạm nữa chứ. Điều khiến cậu không thể tin được hơn là Chu Thành chẳng buồn nhú mày đã nói: “Được.”

“Đội đã!” Lăng Hàm ngắt lời anh ta: “Chu Thành, anh nghĩ cho kĩ, đây là mười triệu tệ chứ không phải một nghìn tệ đâu.”

Cho dù Chu Thành giàu nứt đổ đổ vách, mười triệu tệ cũng không phải con số nhỏ, hơn nữa còn dùng để rửa sạch oan ức cho mình đời trước, bất luận thế nào cũng rất áy náy.

Chu Thành cười khẽ nói với cậu: “Yên tâm, tôi tự biết chừng mực. Nếu như có thể nhờ chuyện này mà lật đổ được Chu Bắc Hiền thì thêm mười triệu tệ nữa cũng xứng đáng.”

Hai mắt Đồng Nam lóe sáng, chắc hẳn còn định tăng giá thêm, cậu ta mấp máy môi định nói gì đó thì Chu Thành liếc một cái đã nhìn thấy tâm địa cậu ta mà cướp lời: “Làm người đừng tham lam quá.”

Một câu này khiến tên ảo lả ngu xuẩn này phải câm họng.

Lăng Hàm không biết nên nói gì mới ổn, tuy rằng trong lời Chu Thành nói thì mười triệu tệ này là để lật đổ Chu Bắc Hiền, vì tranh giành lợi ích, nhưng nói câu nào cũng không giống như đang nghĩ cho bản thân.

Cảm giác vô cùng áp lực.

Lăng Hàm đột nhiên cảm nhận được một món nợ khổng lồ đè nặng sau lưng, không biết làm thế nào, cậu ghét nợ ân tình người ta, nợ ân tình khó trả lắm. Lục Tư Nguyên đã thế, Chu Thành càng thế, đến lúc đó có bấm vụn cậu ra bán cân hơi tính tiền cũng không trả nổi.

“Nếu đã như thế, cậu đi theo đám Trương Đào đi, tôi đã bao cậu trong vòng một tháng, cũng chuẩn bị chỗ ở cho cậu rồi.” Chu Thành nói với Đồng Nam: “Yên tâm, là một nơi rất an toàn, Chu Bắc Hiền nhất định không tìm ra được, vả lại Trương Đào sẽ bảo vệ sự an toàn của cậu.”

Cuối cùng Đồng Nam cũng thở phào một hơi, cậu ta cười khẽ nói với người đàn ông vạm vỡ mặc đồ đen tên Trương Đào: “Ông anh, sau này xin hãy chỉ giáo nhiều nhé.”

Người đàn ông kia vẫn lạnh nhạt, không có động thái gì.

Sau khi người đàn ông áo đen dẫn Đồng Nam đi rồi, trong phòng bao chỉ còn lại Lăng Hàm và Chu Thành.

Lăng Hàm không kiềm chế được: “Ban nãy anh không nên đồng ý cho cậu ta một số tiền lớn như vậy.”

Ai ngờ Chu Thành chẳng để ý lắm: “Tôi có đảm bảo nhất định sẽ cho cậu ta à? Lời hứa suông có phải giấy trắng mực đen đâu, em đừng ngây thơ như thế.”

Lăng Hàm: “...”

Đúng vậy, hình như đúng là thế thật, cậu bỗng thấy thư thái hơn vài phần. Tuy rằng không thích hành vi nói lời không giữ lấy lời như con bướm bướm đậu rồi lại bay của Chu Thành, nhưng nếu đồng ý cho Đồng Nam mười triệu tệ thì cậu không muốn chút nào. Dạng người như Đồng Nam, vì tiền mà hại Bạch Tử Sách, lại có thể vì tiền mà hại Chu Bắc Hiền, đúng là ghê tởm.

Chu Thành nói: “Không phải tôi không coi trọng lời hứa, mà phải xem đối tượng hứa hẹn là ai, nếu là em, tôi nói được giữ được.”

Lăng Hàm không đề phòng gì bị Chu Thành nhét ngay cho một họng thính ngọt ngào, không biết nói sao, đành lúng túng quay đầu đi.

Chu Thành cười khẽ rồi hỏi: “Có chuyện này tôi vẫn luôn muốn hỏi em, nhưng không biết có nên hỏi hay không.”

Lăng Hàm biết anh ta muốn hỏi gì, cậu đã chuẩn bị tâm lý từ trước: “Anh hỏi đi.”

Chu Thành nghiêm túc hơn hẳn: “Em và Bạch Tử Sách có quan hệ gì? Tôi cảm thấy không chỉ đơn giản là em sùng bái cậu ấy?”

Quả nhiên là vấn đề này, dù gì thì biểu hiện ban nãy của cậu cũng hơi quá đà, không khống chế được cảm xúc, khiến Chu Thành phát hiện ra điều bất thường. Bạch Tử Sách chết hơn

một năm rồi, fan bình thường cũng lắm chỉ làm nghi thức tưởng nhớ, hoài niệm về tác phẩm của cậu, không đến mức truy lùng điều tra chân tướng năm ấy, người làm như vậy chắc hẳn có quan hệ không đơn giản. Trước hết thì người làm như thế phải vô cùng tin tưởng Bạch Tử Sách, cảm thấy anh chắc hẳn không làm chuyện như vậy, sau nữa phải bằng lòng tiêu tốn thời gian, sức lực và tiền bạc để điều tra. Cho dù thân thiết cũng khó mà làm được đến bước này, Lăng Hàm nói cậu chỉ là fan của Bạch Tử Sách thì người làm fan như cậu cũng quá tận tâm rồi.

Chương 161: Chạy trốn

“Thật ra tôi...”

Cậu còn chưa nói hết đã bị Chu Thành cắt lời, anh ta nhìn chằm chằm vào Lăng Hàm rồi nói: “Em có biết là em không giỏi nói dối không?”

Lăng Hàm: “...”

Cậu lúng túng rời mắt đi, có chút xấu hổ, vừa rồi quả thật cậu định nói ra lý do thoái thác đã chuẩn bị từ sớm mà đó chính là một lời nói dối.

Chu Thành đưa tay tóm lấy cái cằm của cậu, ép cậu phải nhìn thẳng vào mắt anh ta, sau đó nói một cách chân thành: “Tôi có thể nghe được lời nói thật từ em không?”

Gương mặt của Lăng Hàm hơi ửng đỏ, ngón tay lúng ta lúng túng ngoắc vào nhau, Chu Thành hao tâm tốn sức tìm kiếm Đồng Nam, giúp cậu một chuyện lớn như vậy nhưng cậu lại nói dối anh ta, bất kể thế nào cậu vẫn là người có lỗi, nhưng nói thật thì lại quá kinh hãi, liên quan tới quá nhiều vấn đề.

Cậu khó xử.

“Nhìn tôi đi.” Thanh âm của Chu Thành rất dịu dàng khiến Lăng Hàm đang hỗn loạn quên đi ý tứ thế của hai người ngày càng ám muội.

Cậu hít sâu một hơi, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt của anh ta, nói: “Anh có tin rằng có ma quỷ trên đời này không?”

Đề báo đáp, cậu vẫn nên nói thật thì hơn!

Có lẽ Chu Thành hoàn toàn không ngờ Lăng Hàm sẽ nói như vậy nên hơi sững sờ, thậm chí còn nở nụ cười. Anh ta không nói gì nhưng Lăng Hàm nhìn ra được ý phủ nhận của anh ta từ nụ cười ấy, cậu âm thầm thở dài.

Đang muốn nói gì đó, đột nhiên cánh cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một người vội vàng chạy vào nói với Chu Thành: “Chu tổng, Đồng Nam chạy rồi!”

Cái gì?!

Bầu không khí mập mờ lập tức bị quét bay, Lăng Hàm đứng phắt dậy, nói: “Chạy? Sao cậu ta lại chạy?”

Người đàn ông lực lưỡng mặc áo đen toát đầm đìa mồ hôi lạnh trên trán, cuống quýt giải thích: “Vừa rồi lúc đi ra vẫn bình thường, tên đó nói với chúng tôi rất nhiều, lại còn nhờ vả sau này chăm sóc cậu ta nhiều hơn nên chúng tôi buông lỏng cảnh giác, vừa mới đặt chân ra cửa cậu ta liền bảo thấy bạn nên muốn qua đó chào hỏi, tôi đồng ý, ai mà ngờ...”

Chuyện về sau không khó đoán, chắc chắn Đồng Nam nhân cơ hội chạy mất.

Lăng Hàm rất ngạc nhiên, cậu không rõ vì sao Đồng Nam lại phải chạy trốn, vừa rồi rõ ràng đã đồng ý rồi cơ mà, hơn nữa Chu Thành cũng đã đồng ý cung cấp chỗ ở, bảo vệ, Lăng Hàm thật sự không nghĩ ra vì sao cậu ta phải chạy trốn.

Có điều sự thực sờ sờ ngay trước mắt, không thể không tin. Lăng Hàm lập tức phản ứng lại, rất có thể Đồng Nam cũng chỉ ra vẻ bằng lòng để sau đó tìm cơ hội chạy trốn giống như vừa rồi Chu Thành đồng ý để ứng biến tình hình.

Ngay từ lúc bắt đầu, Đồng Nam chưa hề có ý định hợp tác với họ, giống như ngay từ đầu Chu Thành đã không có ý định cho cậu ta một kết cục tốt đẹp.

Trong cuộc đàm phán của hai kẻ quỷ quyệt này chỉ có Lăng Hàm tin vào lời nói bậy của hai người họ.

Nhưng hiện giờ Lăng Hàm đã nhận ra rồi, cậu vừa tức giận lại vừa khổ sở.

Sắc mặt của Chu Thành cũng rất khó coi, anh ta bị một tên trai bao nhỏ nhoi đùa bỡn như vậy chẳng khác nào tát một cái tát

thật mạnh vào mặt anh ta cả.

“Tìm ngay lập tức!” Thanh âm của anh ta trầm khàn: “Gọi toàn bộ người tới đây, nhất định tên đó chưa chạy xa!”

Ra lệnh một tiếng, người đàn ông mặc đồ đen lập tức chạy đi tìm người. Lăng Hàm cũng đuổi theo, tốc độ của cậu rất nhanh hơn nữa động tác vượt ngoài dự đoán của Chu Thành, cho nên anh ta không kịp đuổi theo cậu.

“Lăng Hàm!”

“Tôi cũng đi tìm!” Lăng Hàm bỏ lại một câu như vậy rồi chạy thẳng ra ngoài.

Cảm giác phần nộ đan xen lo lắng như cọng rơm độc giấu kín trong lòng đột nhiên chui ra ngoài cắn thẳng vào trái tim của Lăng Hàm, khiến cậu khó có thể giữ được bình tĩnh. Hiện giờ trong đầu Lăng Hàm chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là nhất định phải tìm được Đồng Nam, bằng không cậu sẽ mất đi cơ hội minh oan cho chính bản thân mình.

Lăng Hàm nhớ lại mọi thứ để suy luận dấu vết, ngay từ khi bước chân vào cửa Đồng Nam đã nói “cũng có người” đang đi tìm cậu ta, hẳn là lúc đó cậu ta đã nhận ra rằng không chỉ có một mình Lăng Hàm cùng Chu Thành điều tra cái chết của Bạch Tử Sách nhưng cậu hoàn toàn không nghĩ ra còn có ai có thể sẽ đi điều tra chuyện này, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể là người biết chuyện năm đó, mà người biết chuyện năm đó chẳng cần nghĩ cũng biết là ai.

Suy nghĩ kĩ một chút, Chu Thành cho người truy tìm Đồng Nam trên cả nước, náo động lớn như vậy, chẳng lẽ Chu Bắc Hiền lại không hay biết gì?

Năm đó Đồng Nam cầm tiền rồi chạy đi đâu chẳng ai biết, cậu ta cẩn thận như vậy ắt phải có nguyên nhân đằng sau. Xét theo phong cách làm việc của Chu Bắc Hiền thì chuyện hẳn để lại một mối họa lớn như Đồng Nam đã đủ khiến Lăng Hàm bất ngờ lắm rồi, đương nhiên không ngoại trừ khả năng hẳn cho rằng Bạch Tử Sách đã chết, sẽ không có ai đi tìm trong sách cho Bạch Tử Sách cho nên mới bỏ qua cho Đồng Nam. Nhưng cũng có thể là Đồng Nam tự mình chạy thoát khỏi tầm tay của Chu Bắc Hiền, hơn nữa không ai lên tiếng cho Bạch Tử Sách

nên không giải quyết được gì.

Hiện giờ Đồng Nam đã xuất hiện, Chu Thành cho người điều tra, Chu Bắc Hiền sao có thể bình chân như vại?

Càng nghĩ càng thấy chính xác.

Cẩn thận nhớ lại thì sau khi Chu Thành đưa ra yêu cầu, phản ứng đầu tiên của Đồng Nam khi nghe được phải giúp Bạch Tử Sách minh oan chính là từ chối, nhanh đến mức hầu như không phải nghĩ. Nhất định Đồng Nam biết rằng nếu làm như vậy sẽ phải trả một cái giá đắt đến không chịu nổi cho nên mới từ chối một cách triệt để như vậy, hiện giờ cậu ta không thêm đề tâm đến sự bảo vệ cùng tiền của Chu Thành đưa ra lại càng chứng minh rõ điểm này.

Lăng Hàm không ngừng chạy về phía trước, chạy khỏi quán bar lại tiếp tục chạy trên đường cái.

Trong bóng đêm thăm thẳm, con đường quán bar khu Nam lại sáng trưng ánh đèn, vô số những ngọn đèn nhấp nháy tạo nên bầu không khí ám muội lại có chút chán chường. Có rất nhiều người trẻ tuổi tới lui trên con đường này, dường như đều có chút men say.

Lăng Hàm tìm vài người có bóng lưng tương tự nhưng đều không phải Đồng Nam, cậu mờ mịt đứng giữa đường.

Về mặt lý trí cậu biết tìm một người giữa một biển người

mệnh mệnh thể này chẳng khác nào mò kim dưới đáy bể, chẳng thể có kết quả, nhưng nếu cậu không làm gì mà chỉ đứng chờ một chỗ rồi chờ người khác làm giúp thì cậu lại không chịu nổi.

Vốn dĩ đây là chuyện của cậu, tại sao lại phải để người khác giúp đỡ?

Nhưng cậu cảm thấy rất lạnh, cả người lạnh toát, một cảm giác thất vọng to lớn giống như đám mây bao phủ lấy cậu, khiến cậu có cảm giác sức lực của bản thân không ngừng biến mất.

Lăng Hàm biết rằng bản thân mình đang rơi vào tâm trạng tiêu cực bất ổn, cậu cố gắng vực dậy chính mình - không được nản lòng, đã có thể tìm được Đồng Nam một lần thì ắt có thể tìm lại được lần thứ hai.

Cậu thở phò phò rồi tiếp tục chạy, đủ loại tâm tình như đang cháy hừng hực trong mạch máu, những ký ức xưa bị Đồng Nam làm cho sống lại, lúc thì cậu nghĩ đến chuyện kiếp trước, lúc lại nghĩ đến những chuyện kiếp này, loạn thành một đống.

Lăng Hàm tìm vô số người nhưng đều không phải, nỗi tuyệt vọng ngày càng lớn. Bất tri bất giác cậu chạy đến một con hẻm nhỏ, nó tối đen, cậu đã không còn sức để chạy tiếp nữa rồi nên chán nản dựa vào tường, càng nghĩ càng thấy khổ sở, đột nhiên Lăng Hàm hung hăng đâm mạnh vào tường, cố gắng giảm bớt trạng thái lo lắng của mình lúc này.

Đúng lúc ấy, Lăng Hàm nghe được tiếng cãi nhau phía trước, ngày càng gần.

“Buông ra, buông tôi ra!”

Giọng nói này rất quen thuộc.

Lăng Hàm vội vàng ngẩng đầu, hai mắt mở to nhìn thẳng vào bóng tối, trong lòng thầm hy vọng những gì mình nghe được không phải ảo giác.

“Tôi cầu xin anh thả tôi đi mà! Thật sự không phải tôi, oan có đầu nợ có chủ...” Thanh âm cầu xin nọ làm hai mắt của Lăng Hàm sáng lên, cơ thể vốn mệt mỏi rã rời như được rót vào một luồng sức mạnh, cậu chạy thẳng về phía trước.

Trong lúc chạy đi, Lăng Hàm nhìn thấy trong bóng tối phía trước mờ hồ bóng hai người, một người cao lớn thon dài còn một người nhìn yếu hơn nhiều, người cao lớn kia quây bóng người nhỏ yếu như thể điều hâu đang vô lấy gà con kéo đi.

Chương 162: Thăng thấn

Nương vào chút ánh sáng mờ tối, Lăng Hàm thấy được vẻ mặt oán hận đến vặn vẹo của Đồng Nam và khuôn mặt không chút thay đổi của Lục Tư Nguyên.

Cậu vô thức dừng chân lại.

Lăng Hàm khiếp sợ đứng sững tại chỗ, cậu không hiểu vì sao Lục Tư Nguyên lại xuất hiện ở đây rồi vì sao anh lại bắt được Đồng Nam. Lúc này tâm trạng cậu rất kích động, vừa hưng phấn lại vừa khiếp sợ. Cậu mừng là vì Đồng Nam đã bị bắt, chuyện này rốt cuộc không chuyên biến theo hướng xấu nhất, còn khiếp sợ là vì sự xuất hiện của Lục Tư Nguyên.

Trên đời này không thể nào có quá nhiều sự trùng hợp cùng một lúc như vậy, chắc chắn Lục Tư Nguyên xuất hiện ở đây là phải có nguyên nhân, càng không cần bàn đến chuyện vì sao anh muốn bắt Đồng Nam.

Lục Tư Nguyên trông thấy Lăng Hàm cũng không khỏi kinh ngạc.

“Lại sao anh/cậu lại ở đây?” Hai người đồng thời hỏi.

Dừng một chút, Lục Tư Nguyên hỏi: “Chẳng phải cậu có có hẹn với bạn sao?”

Lăng Hàm nhớ tới Chu Thành bị cậu bỏ lại liền cảm thấy căm nín, sau đó hỏi ngược lại: “Chẳng phải anh nói có chuyện cần phải làm sao?”

Có xui xẻo đến vậy không chứ, chuyện quan trọng mà Lục Tư Nguyên nói sao có thể là ở chỗ mấy quán bar con cóc như này?

Lục Tư Nguyên nhíu mày, lắc cổ áo trong tay: “Chuyện quan trọng của tôi chính là tìm tên này.”

Lăng Hàm ngo ngác.

Vẻ mặt của Đồng Nam đầy cảm tức và phẫn uất, cậu ta hét lên: “Vì sao mấy người cứ nhất định phải tìm tôi, không chịu buông tha cho tôi?!”

“Bởi vì cậu là nhân chứng then chốt.” Lục Tư Nguyên rất bình tĩnh nói: “Nhân chứng có thể trả lại trong sạch cho Bạch Tử Sách.”

Lăng Hàm sững sốt, Lục Tư Nguyên bắt Đồng Nam là vì Bạch Tử Sách?

“Tôi không biết, tôi không biết cái gì hết! Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không hợp tác với anh! Lục ảnh đế, sao anh cứ phải làm khó dễ tôi như vậy? Bạch Tử Sách với anh không thân cũng chẳng quen, vì cớ gì anh phải liều mạng vì anh ta chứ?” Đồng Nam kêu âm lên.

Trong lời của Đồng Nam chứa rất nhiều tin tức, Lăng Hàm đột nhiên phản ứng lại, lẽ nào người điều tra Đồng Nam không phải là Chu Bắc Hiền mà là Lục Tư Nguyên? Lục Tư Nguyên vẫn luôn cho người điều tra chuyện này sao?

Có lẽ thấy đã không còn cách nào chạy trốn nên Đồng Nam bất ngờ hô lớn: “Mọi người tới đây mau! Lục Tư Nguyên đánh người! Lục ảnh đế đánh người này!!!”

Sắc mặt của Lục Tư Nguyên trầm xuống, Lăng Hàm cũng bị sự khốn nạn của Đồng Nam làm cho ngây người. Nếu quả thật đám người kia kéo đến thì không dễ xử lý chút nào. Cậu nhớ tới biểu hiện lúc nãy của Đồng Nam, quý trước mặt cậu sám hối khóc ròng khiến lửa giận trong lòng lại càng bốc lên cao.

“Mày đúng là đồ vô liêm sỉ! Rõ ràng là mày hại người ta, tại sao không dám nhận?”

Đồng Nam kêu ông ổng trong chốc lát, nghe vậy liền the thé cất giọng: “Các người ép tôi chính là đang đẩy tôi vào đường chết!”

“Chu Bắc Hiền uy hiếp mày như vậy, chẳng lẽ mày chỉ biết

chạy trốn mà không nên phản kích lại hắn ta sao?” Lăng Hàm lạnh lùng nói: “Đạp tên đó xuống mày sẽ được an toàn, chút đạo lý cơ bản như vậy mà mày cũng không hiểu?”

“Anh chẳng biết cái gì hết! Anh căn bản không hề biết hắn là loại người gì! Hắn là một con quỷ, chuyện gì hắn cũng có thể làm được, hắn sẽ giết người thật đấy!” Đồng Nam ổn định lại cảm xúc của mình, trong mắt cậu ta xẹt qua sự sợ hãi, xem ra Chu Bắc Hiền không chỉ cho cậu ta tiền mà đồng thời cũng cho cậu ta cả bóng ma khắc sâu trong lòng.

“Không cần sợ, chúng tôi sẽ đảm bảo sự an toàn cho cậu.” Lăng Hàm cố gắng đè nổi lo lắng trong lòng xuống, tận lực khuyên bảo. Thật ra cậu rất muốn cho Đồng Nam hai cái bạt tai, cậu ta thật quá mức khôn nạn, quá mức ghê tởm, nhưng trong tình huống này cậu phải trấn an cậu ta, điều này khiến cậu đau cả dạ dày.

“Bỏ ra, nếu không... tôi sẽ lại hô lên.” Đồng Nam uy hiếp.

Lục Tư Nguyên chẳng thêm phí lời nữa, anh chưa bao giờ là người sẽ dùng lời nói khuyên bảo người khác, anh có khuynh hướng dùng hành động giải quyết vấn đề hơn. Bất kể Đồng Nam có đồng ý hay không thì Lục Tư Nguyên vẫn lôi cậu ta đi xềnh xệch, có vẻ như anh muốn kéo tên này đến một chỗ khác.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Đồng Nam nghe thấy tiếng động lại càng hô lớn, Lăng Hàm cuống lên, cậu sợ Lục Tư Nguyên bị người ta hiều lầm.

“Đi mau.” Lăng Hàm nói.

“Yên tâm đi.” Lục Tư Nguyên bình tĩnh nói rồi liếc mắt nhìn cậu. Ánh mắt của anh có chút kỳ lạ nhưng Lăng Hàm không hề chú ý tới, mà sợ rằng có chú ý cũng sẽ không nghĩ nhiều bởi cậu đang để ý quá nhiều thứ.

“Có người đến.” Lăng Hàm lo lắng chạy đến bên cạnh Đồng Nam rồi kéo lấy cánh tay của cậu ta, cùng Lục Tư Nguyên lôi người đi về phía trước.

“Bạch Tử Sách.”

“Ừ.” Lăng Hàm vô thức trả lời.

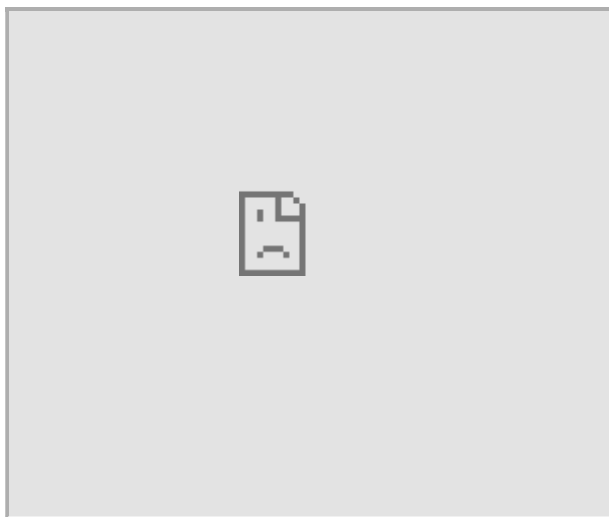
“Cậu kéo được không?”

“Kéo được.” Lăng Hàm đang tập trung hoàn toàn vào tiếng bước chân phía sau và Đồng Nam cho nên hoàn toàn không ý thức được mình đang nói cái gì, sau khi đi được mấy bước mới giật mình nhận ra, cậu lập tức quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt Lục Tư Nguyên.

Trong hẻm rất tối, đường nét trên gương mặt Lục Tư Nguyên cũng chỉ mờ hồ, biểu cảm mờ mịt không thể nhìn rõ, chỉ có đôi mắt của anh đang sáng rực giống như vì sao trên bầu trời, hoặc giống như trong đáy mắt có hai ngọn lửa đang thiêu đốt, nhiệt độ nóng đến mức như muốn thiêu đốt cả da Lăng Hàm.

Lăng Hàm chấn động, Đồng Nam vẫn đang gào thét nhưng thanh âm của cậu ta dường như bị đẩy ra rất xa, xa như thể nó vọng đến từ một giấc mơ.

Tiếng bước chân dồn dập ngày càng gần, Lăng Hàm tỉnh táo lại, cúi đầu nói: “Chúng ta đi.”

Sau đó kéo người đi về phía trước.

Lục Tư Nguyên không nhúc nhích.

Trong bóng tối có mấy người xuất hiện, mấy người đó nhanh chóng tiến đến bên cạnh hai người, một người trong số đó nói

với Lục Tư Nguyên: “Ngài Lục.”

Lục Tư Nguyên giật mình như vừa tỉnh dậy khỏi giấc mộng, anh thu lại ánh mắt rồi quăng Đồng Nam cho người nọ: “Đưa người đi!”

Sau khi nói xong lại quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm Lăng Hàm.

Đồng Nam vốn chỉ định dụ cho người chạy tới đây, không ngờ lại không như mong muốn, trên mặt cậu ta lộ vẻ tuyệt vọng, đấu tranh rồi bị người của Lục Tư Nguyên mang đi.

Con hẻm lại trở về với sự yên lặng vốn có.

Lăng Hàm đột nhiên cảm giác có chút mất tự nhiên, Lục Tư Nguyên đứng trước mặt cậu lúc này có chút xa lạ, không quá giống anh lúc bình thường. Mà Lục Tư Nguyên đang bước từng bước tiến về phía cậu.

Lăng Hàm lùi lại một bước theo bản năng, nhưng ngay khoảnh khắc cậu lùi về thì người trước mặt lập tức lao tới như một con báo săn, ôm chặt cậu vào lòng, hai cánh tay như vòng sắt hoàn toàn giam cầm cậu một cách vững vàng trong lồng ngực, như thể rất sợ cậu sẽ chạy mất.

“Dừng đi.”

Thanh âm cầu khẩn rất nhỏ vang lên bên tai, lần đầu tiên Lăng Hàm nghe thấy Lục Tư Nguyên dùng giọng điệu này nói chuyện với mình, ngữ điệu cùng ngôn từ đều yếu đuối, thật sự giống như anh đang cầu xin cậu. Một người cao ngạo như anh mà lại đang cầu xin cậu.

Lăng Hàm sửng sốt, ngay cả cảm giác khiếp sợ khi bị nhận ra thân phận thật sự cũng bị che lấp.

Lòng ngực của Lục Tư Nguyên vừa cứng rắn lại âm áp, giống như một khối sắt được nung đỏ, nhiệt độ của nó làm Lăng Hàm không biết phải làm gì. Cậu bị ôm chặt, khoảng cách quá gần khiến cậu có chút bất an.

“Anh... làm sao thế?”

“Là em sao? Thật sự là em sao?” Lục Tư Nguyên ghé sát vào lỗ tai của Lăng Hàm mà thủ thủ, những câu hỏi liên miên vừa như muốn cậu trả lại, lại như không muốn cậu trả lời. Anh vừa nói vừa ôm cậu chặt hơn, khiến Lăng Hàm gần như không thở nổi.

Qua một lúc lâu, lúc Lăng Hàm cho rằng mình sẽ bị ngạt đến chết thì Lục Tư Nguyên cuối cùng cũng thả cậu ra, anh ôm lấy khuôn mặt của cậu rồi quan sát tỉ mỉ, ánh mắt sâu thẳm thăm.

“Bạch Tử Sách, là em thật sao?”

Thanh âm của anh nhẹ bằng như lông vũ, nhẹ nhàng phát đi bụi bặm trong lòng.

Trong lòng cậu rất loạn, cậu nghĩ tại sao anh lại đột nhiên hỏi như vậy, nghĩ có phải anh đã biết điều gì hay không. Đối diện với ánh mắt sáng ngời, đông đầy tình cảm ấy khiến cảm giác hỗn loạn trong lòng cậu từ từ rút xuống. Người đàn ông này là một sự mê hoặc khó có thể tưởng tượng đối với cậu, anh luôn dễ dàng không chế suy nghĩ của cậu khiến cậu khó có thể chống cự.

Chương 163: Im miệng

Lăng Hàm ngẩng đầu lên, cậu vốn muốn ngụy biện nói mình không phải, thậm chí còn muốn viện khá nhiều lý do, ví dụ như “Trên đời này làm gì có ma quỷ”, “Anh suy nghĩ nhiều rồi”, nhưng đối diện với ánh mắt thâm thúy của Lục Tư Nguyên, cậu chẳng thể thốt lên được câu nào.

Lục Tư Nguyên rất kiên nhẫn, lẳng lặng chờ câu trả lời của cậu.

“Sao... sao anh lại hỏi như vậy?” Lăng Hàm trắc trở nói, đầu óc của cậu rất hỗn loạn, xung đột giữa nên thừa nhận và không nên thừa nhận rất mãnh liệt, chém giết nhau trong đầu cậu.

“Là em sao?” Lục Tư Nguyên vẫn tiếp tục hỏi một cách cố chấp.

Ngay cả thời gian đánh trống lảng cũng không có, qua một lúc thật lâu cậu mới hít sâu một hơi rồi nói: “Là tôi.”

Cậu không biết vì sao đột nhiên Lục Tư Nguyên lại hỏi như vậy, tại sao lại xác định rằng cậu là Bạch Tử Sách nhưng khi nhìn đôi mắt sâu thẳm kia, cậu cảm thấy những thứ đó không quan trọng. Lục Tư Nguyên hỏi cái gì, cậu cứ thành thật trả lời cái đó, không hề lừa gạt.

Một mình cõng trên lưng quá nhiều bí mật sẽ rất mệt mỏi, nếu có người chia sẻ sẽ tốt hơn rất nhiều. Người đang đứng trước mặt cậu lúc này là người cậu yêu nhất, cậu nguyện ý chia sẻ với người ấy bí mật sâu thẳm nhất trong lòng mình.

Lăng Hàm không biết nếu mình nói ra sự thật sẽ có hậu quả gì nhưng tình hình trước mắt có vẻ không tệ, Lục Tư Nguyên không đưa cậu vào viện tâm thần hay bệnh viện, cũng không coi cậu là yêu ma quỷ quái, trái lại anh dùng thái độ và ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng vào cậu, có vẻ như rất vui.

Ý thức được điểm ấy, Lăng Hàm dần dần trở nên vui vẻ, nếu

như đôi phương vui vậy có phải đồng nghĩa với thích hay không? Nếu như cậu là Bạch Tử Sách liệu có phải anh sẽ càng thích cậu hay không?

Lục Tư Nguyên sưu tầm rất nhiều đồ đặc của Bạch Tử Sách, giống như là một người hâm mộ của cậu. Nhưng điều đáng nói là Lục Tư Nguyên cũng có những lời chê bai Bạch Tử Sách khiến Lăng Hàm không thể hiểu thái độ của Lục Tư Nguyên đối với Bạch Tử Sách là gì, hiện giờ xem ra thích có vẻ nhiều hơn nhỉ?

Sớm biết như vậy nên thừa nhận sớm một chút mới phải!

Hai mắt Lăng Hàm cũng sáng lên.

Trong lúc còn đang sững sờ, gương mặt đẹp trai của ai đó ngày càng gần, sau đó đôi môi cậu cảm thấy ấm áp, bị chặn bởi một nụ hôn dịu dàng.

Trong nháy mắt, trong đầu như có pháo hoa bùng nổ, cả bầu trời đều là những sắc màu rực rỡ, hoa lệ xinh đẹp, giống như một giấc mơ đẹp nhất. Cậu thực sự nên nói cho Lục Tư Nguyên biết cậu là Bạch Tử Sách từ sớm rồi mới phải, nói không chừng bọn họ đã sớm ở bên nhau rồi.

Nhưng mọi chuyện liệu có thuận lợi như vậy không? Liệu có phải những thứ cậu đang trải qua lúc này chỉ là một giấc mơ? Trên đời thật sự có chuyện tốt như thế à? Không chỉ tóm được Đồng Nam, nỗi oan ngày xưa có hy vọng được rửa sạch, người mình thích vừa hay cũng thích mình... Hai chuyện tốt đẹp như vậy lại cùng xảy ra một lúc, thật sự có chuyện may mắn như thế sao?

Lăng Hàm sợ hãi.

Cậu ôm lấy cổ của Lục Tư Nguyên, mạnh mẽ hôn lại. Mặc kệ đi, cứ cho là mơ cũng phải tận hưởng đã rồi tính sau.

Đôi phương hơi khựng lại, sau đó nhanh chóng đáp trả, đảo khách thành chủ, hôn đến mức Lăng Hàm không thở nổi. Lăng Hàm dần dần cảm thấy cả người nóng rực, bên dưới cũng lặng lẽ ngóc đầu dậy. Trong đầu cậu cũng bắt đầu có vài hình ảnh

mông lung, đó là hình ảnh cậu với Lục Tư Nguyên trong cái đêm đó, ngày đó cậu uống quá nhiều rượu nên không nhớ được nhiều, nhưng chẳng biết tại sao lúc này ký ức ấy lại trở nên rõ ràng.

Cậu nhớ đôi phương ngang ngược xông lên, hung khí nóng rực cùng với làn da nóng bỏng và những nụ hôn triền miên. Cậu nhớ được bản thân mình rên rỉ cầu xin dưới thân anh như thế nào, sung sướng đến cực điểm.

“Lăng Hàm...” Âm thanh đột ngột vang lên.

Lăng Hàm giật mình tỉnh lại từ cảm giác say đắm như ăn phải thuốc mê ấy, đôi mắt dần rõ ràng hơn. Khuôn mặt đẹp trai phía trước không biến mất, đôi mắt xinh đẹp lại quen thuộc kia vẫn đang nhìn cậu chăm chăm. Rốt cuộc Lăng Hàm cũng ý thức được mình vừa làm cái gì, trời ạ, không ngờ cậu lại hôn Lục Tư Nguyên, mà Lục Tư Nguyên cũng hôn lại cậu!

“Các người đang làm cái gì vậy?” Giọng nói cắt đứt bọn họ dường như có chút lạnh lẽo.

Lăng Hàm vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn đột nhiên quay đầu lại liền thấy Chu Thành đang trầm mặt bước tới gần, ánh mắt anh ta đen kịt.

Sự xuất hiện của Chu Thành khiến cảm giác mê đắm như trúng độc vừa rồi nhanh chóng rút đi, cậu nhìn sang Lục Tư Nguyên đang ở bên cạnh mình, Lăng Hàm bắt đầu thấy hơi đau đầu... Mẹ nó sao chơi hay quá vậy!

Trong bóng tối, Chu Thành bước từng bước tới gần, hơi thở lạnh lẽo thấu xương cùng sự tức giận khó có thể diễn tả bằng lời. Sự tức giận này giống như sự tức giận của một người đàn ông phát hiện vợ mình bị một gã đàn ông khác trêu ghẹo.

Vốn dĩ Lăng Hàm chỉ nghĩ phải làm gì để phá cỗ cục diện xấu hổ này nhưng khi nhìn thấy bộ dạng tức giận của anh ta thì đột nhiên lại có vài phần chột dạ. Kỳ quái, cậu tự hỏi mình vì sao phải chột dạ?

Cậu vô thức tránh khỏi cái ôm của Lục Tư Nguyên, động tác này không hẳn là muốn trốn tránh anh mà chỉ đơn giản là vì xấu hổ khi bị phát hiện đang âu yếm người yêu mà thôi, khi ấy

người ta thường vô thức chọn tách nhau ra một chút.

Nhưng cậu chỉ vừa có ý đẩy ra lại cảm nhận được vòng tay đang ôm lấy mình siết chặt lại, Lăng Hàm bất ngờ bị kéo ngược lại vào một lồng ngực vững chãi, cái trán của cậu đụng vào cằm của Lục Tư Nguyên, bị cái cằm hơi nhọn của anh đụng cho đến suýt nữa chảy cả nước mắt.

Hay lắm, đây chính là tình tiết tổng tài bá đạo mạnh mẽ ôm lấy nữ chính trên tivi, trước đây cậu cảm thấy làm vậy cũng hay lắm nhưng lúc này lại cảm thấy lúc người đàn ông làm động tác này dường như không hề nghĩ đến liệu cô gái kia có bị đụng hay không, mẹ nó đau quá!

Nữ chính giả mạo - Lăng Hàm bắt đầu nghĩ lung ta lung tung nhằm giảm bớt áp lực khó hiểu trong lòng.

“Buông cậu ấy ra.” Chu Thành dường như thấy được động tác của Lăng Hàm nên lập tức ra lệnh cho Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên cũng bị đụng vào cằm nhưng anh chẳng buồn nhú mày lấy một cái, tựa như anh chẳng hề thấy đau, khi nghe được câu nói của Chu Thành lập tức hỏi ngược lại: “Vì sao?”

“Cậu ấy muốn đi, không muốn bị cậu ôm.” Chu Thành trầm mặt, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Lục Tư Nguyên cùng với Lăng Hàm.

Lăng Hàm đau trán, đau lòng, đau dạ dày, mà chỗ kia cũng

đau, cậu lại giãy ra, nói: “Buông em ra.”

Ánh mắt của Lục Tư Nguyên ánh lên vẻ đau lòng, nhưng vẫn thả cậu ra.

Lăng Hàm lấy được tự do liền thở dốc, đưa tay dụi dụi cái trán bị đụng. Thế nhưng động tác này trong mắt hai người kia lại mang hai hàm ý khác nhau.

Chu Thành khẽ nhưn mày, nói với Lục Tư Nguyên nói: “Tôi không biết Lục ảnh để thích đàn ông từ lúc nào đấy?”

Lục Tư Nguyên vẫn duy trì phong thái lạnh lùng cao ngạo của mình, đôi mắt nhìn chằm chằm Lăng Hàm, trên mặt không chút biểu cảm: “Liên quan gì tới anh?”

Chu Thành cười lạnh, nói: “Cậu có thích đàn ông hay không chẳng có liên quan gì đến tôi cả, thế nhưng cậu ôm bạn trai của tôi thì có liên quan đến tôi rồi.”

Nghe vậy, Lăng Hàm lập tức quay phắt sang nhìn Chu Thành, tôi thành bạn trai của anh từ lúc nào vậy hả hả hả hả hả???

Đồng tử của Lục Tư Nguyên co rút lại, khóe miệng khẽ nhếch lên giống như đang không chế tâm tình kịch liệt nào đó: “Tôi nhớ hai người đã chia tay rồi.”

Chu Thành giang tay ra: “Tôi chưa từng đề cập đến chuyện chia tay, lần trước chỉ là cãi nhau mà thôi.”

Lúc này Lăng Hàm đã nhận thấy tình hình không đúng liền vội vàng nói xem vào: “Khoan đã, chúng ta...”

Chu Thành đột nhiên quát lớn: “Im miệng!”

Chương 164: Xin lỗi

Tiếng quát lớn quá bất ngờ khiến Lăng Hàm giật mình hoảng sợ, ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt Chu Thành lộ vẻ hung ác này với cậu thì chưa bao giờ có lần thứ hai, ngay cả lời hơi nặng một chút cũng chưa nói bao giờ, Chu Thành vẫn luôn ăn nói nhẹ nhàng, rất có phong độ.

Lăng Hàm còn chưa hoàn hồn lại đã nghe được Lục Tư Nguyên nói: “Người cậu ấy thích là tôi, từng tỏ tình với tôi hai lần, anh thì tính là cái gì?”

Giọng điệu có vẻ tức giận.

Không phải, khoan đã, chuyện không phải phát triển như thế.

Lăng Hàm thật sự muốn đào hố rồi tự chôn mình xuống, cậu cuống quýt nhảy ra ngăn cản tình tiết máu chó này phát triển: “Khoan đã...”

“Im miệng!” Lần này Lục Tư Nguyên với Chu Thành đồng thanh quát cậu, rống cho Lăng Hàm sợ hãi rút về. Cậu vừa xấu hổ lại vừa tủi thân tránh qua một bên, lo lắng nhìn chằm chằm hai người đàn ông khiến bao người điên cuồng đang lên máu điên như hai con gà chọi mà nhìn nhau, bầu không khí cứng nhắc, chỉ còn kém nước xấn tay áo lao vào đánh nhau.

Lăng Hàm có lòng muốn giải thích thế nhưng cả hai người này đều mắng cậu, không cho cậu mở miệng, thân làm nhân vật chính cậu lại bị ép biến thành phong nền. Tâm tình cậu phức tạp đến mức khó có thể tưởng tượng được, tình thế phát triển nằm ngoài dự liệu của cậu, hơn nữa vì sao cả hai người này đều không cho cậu lên tiếng giải thích một chút? Chỉ cần giải thích là tốt rồi mà a a a!

Nội tâm cậu đang ôm đầu gào thét điên cuồng.

Cậu không hề biết lý do Lục Tư Nguyên với Chu Thành đều ngăn không cho cậu nói là bởi vì sợ hãi. Chu Thành sợ cậu nói

ra quan hệ của hai người chỉ đơn thuần là quan hệ vì tiền tài rồi sau đó trở mặt thành thù, như vậy sẽ xé rách lời bao biện “Lăng Hàm là bạn trai tôi”. Lục Tư Nguyên cũng sợ hãi, bởi vì anh nói “Người Lăng Hàm yêu là tôi, đã từng tỏ tình với tôi hai lần”, nhưng sự thực là hai ngày trước anh vừa mới tỏ tình với Lăng Hàm nhưng kết quả lại bị Lăng Hàm từ chối, nếu để Lăng Hàm nói ra sự thật thì anh sẽ chẳng có chút ưu thế nào.

Vậy nên không hẹn mà gặp, cả hai người đều vô cùng ăn ý không cho Lăng Hàm lên tiếng. Bọn họ có dự cảm nếu hôm nay không đánh bại được đối thủ thì sau này sẽ thất bại thảm hại. Vậy nên nhất định không thể thua, tuyệt đối không thể thua!

Vì thế nên lúc này mới xuất hiện một màn máu chó quái dị thế này, hai người đàn ông giàu có và quyền lực đang nhìn chăm chăm nhau như hai con gà chọi, mà người ở trung tâm tranh đấu của hai người họ lại chỉ biết quay xung quanh, lo lắng suông.

“Có người đến kìa, có người đến kìa, chúng ta đi thôi, chuyển sang chỗ khác nói chuyện nhé?” Lăng Hàm cẩn thận khuyên bảo, hai vị này đều là người máu mặt, một con tôm tít bé nhỏ như cậu không đáng để ý.

Hai người họ đều không để ý đến cậu.

“Lăng Hàm đã quen tôi từ một năm trước! Thời gian chúng tôi ở bên nhau còn lâu hơn thời gian cậu biết cậu ấy, chúng tôi đã trải qua rất nhiều chuyện, có lẽ trước đây đã từng cãi vã nhưng cuối cùng đã làm lành với nhau, cậu dựa vào cái gì mà chen chân vào giữa chúng tôi?” Chu Thành nói câu nào câu nấy sắc như dao, dứt khoát gán cho Lục Tư Nguyên cái danh kẻ thứ ba, anh ta biết thời gian Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm quen nhau rất ngắn ngủi cho nên anh ta chiếm ưu thế tuyệt đối ở phương diện này.

Sắc mặt của Lục Tư Nguyên quả nhiên tái nhợt, người đến sau mãi mãi không so được với người đến trước ở điểm này nhưng anh đã nhanh chóng bình tĩnh lại, thậm chí còn lộ ra vẻ giễu cợt: “Anh nói như vậy chứng tỏ anh cũng chẳng biết cái quái gì.”

Chu Thành nhíu mày.

Lục Tư Nguyên nhếch môi, biểu cảm trên mặt có thể nói là đặc ý: “Tôi hỏi anh, anh vẫn luôn thích Lăng Hàm sao?”

Chu Thành không chút do dự trả lời: “Đương nhiên.”

Lăng Hàm đang đứng một bên ngăn ra.

“Ngay từ lúc bắt đầu đã thích cậu ấy?” Lục Tư Nguyên tiếp tục hỏi.

Trên mặt Chu Thành lập tức lộ vẻ cảnh giác, anh ta nhìn Lăng Hàm, mặc dù không hiểu ra sao nhưng việc thể hiện lòng mình quan trọng hơn, thế nên anh ta rành mạch trả lời: “Đúng vậy, ngay từ đầu đã thích, tuy rằng lúc đó tôi không hiểu được tình cảm của mình nhưng sau khi ở bên nhau đã dần dần hiểu được tấm lòng của mình, tôi yêu cậu ấy, ngay từ khi bắt đầu đã yêu cậu ấy rồi.”

Lục Tư Nguyên cười rộ lên, Lăng Hàm lộ ra vẻ mặt phức tạp, quả nhiên cậu đã đoán đúng, Chu Thành với Lăng Hàm lúc trước thật sự có tình cảm với nhau, chỉ đáng tiếc Lăng Hàm đã...

Lục Tư Nguyên nói với Chu Thành: “Rất xin lỗi phải cho anh biết một sự thật, Lăng Hàm mà anh thích đã mất từ lâu rồi, Lăng Hàm đang đứng trước mặt anh lúc này tên thật là Bạch Tử Sách.”

Trên mặt Chu Thành lộ ra vẻ khiếp sợ khó có thể miêu tả được bằng lời, tóm gọn lại có thể nói bằng một câu - Mày đang lừa quỷ à thằng chó!

Lăng Hàm cũng khiếp sợ, cậu không ngờ Lục Tư Nguyên lại nói thẳng ra như vậy.

Mà đằng nào thì đây là chuyện sớm muộn gì cũng phải nói ra.

Chuyện tới nước này Lăng Hàm chỉ có thể thở dài một cái, sau đó tiến lên một bước nói với Chu Thành: “Anh ấy nói thật đấy, trước đây anh từng hỏi quan hệ của tôi với Bạch Tử Sách là gì, bảo tôi đừng nói dối anh, nếu như không phải có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì chắc chắn tôi sẽ thẳng thắn với anh... bây giờ nói cũng không tính là muộn.”

Cậu cân nhắc từ ngữ một chút rồi chậm rãi nói: “Có lẽ anh sẽ rất khó chấp nhận, nhưng sự thực là sau khi tôi bị tai nạn giao thông rồi tỉnh lại thì thấy mình đã thành Lăng Hàm...”

Sau đó cậu thuật lại một cách đơn giản những chuyện đã xảy ra sau khi sống lại cho Chu Thành biết, nếu không do thời gian và địa điểm đều không phù hợp thì cậu chỉ hận không thể nói tỉ mỉ từng thứ cho rõ ràng, tranh thủ để hai người này tiếp nhận sự thực Bạch Tử Sách đã sống lại ngay trong một lần.

Thật tốt quá, cuối cùng cậu cũng có cơ hội nói chuyện rồi, rốt cuộc có thể giải thích được rồi, chỉ cần nói rõ là chuyện sẽ được giải quyết.

Lăng Hàm rơi lệ đầy mặt.

Hy vọng của cậu là nói rõ ràng chân tướng nên nói đến nước miếng tung bay. Sau khi nói xong thì chớp chớp mắt nhìn chằm chằm hai người đàn ông còn lại, rất mong có thể nhìn ra được chút gì từ bọn họ.

Thái độ của Lục Tư Nguyên có thể nói là thư thái, như là trong đầu anh vốn suy nghĩ rất nhiều thứ cuối cùng đã được xác nhận những gì mình nghĩ là đúng. Chu Thành thì khác, hai con mắt trợn trừng, vẻ khó tin trong mắt cực kì rõ ràng.

Lăng Hàm biết muốn để người vừa nghe lần đầu đã chấp nhận thật sự rất khó, nếu như không có vô số chứng cứ thì có khi còn không tin chuyện này, cho nên cậu chưa bao giờ đề cập với Lục Tư Nguyên chuyện mình là Bạch Tử Sách. Mặc dù sau đó chẳng hiểu vì sao Lục Tư Nguyên lại biết, trong đó đã có những chuyện gì Lăng Hàm đều không rõ nhưng có thể khẳng định đó là một quá trình khá dài.

Vì kết quả này thực sự không thể tin nổi lại không thể có được bằng chứng chính xác, quan trọng hơn chính là nó công kích thường thức của mọi người. Cái gọi là thường thức là thứ cực kì khó phá vỡ, nhất là đối với những người lý trí. Dù là Lục Tư Nguyên hay Chu Thành đều không phải là người không có đầu óc, hơn nữa bản thân họ cũng có những quan niệm cùng thường thức của cá nhân mình, họ càng khó bị những thứ bên ngoài tác động hơn những người bình thường khác, không dễ bị lừa dối hay mê hoặc. Có thể tưởng tượng được muốn hai người này thừa nhận những chuyện kiểu như “trên đời có ma quỷ” hay “linh hồn sống lại” là chuyện khó khăn đến nhường nào, nói không chừng bọn họ sẽ dùng khoa học để mạnh mẽ phản biện lại.

“Lăng Hàm, có phải cậu ta uy hiếp em nói như vậy không?” Chu Thành hỏi.

Lăng Hàm nhìn anh ta bằng ánh mắt phức tạp, lắc đầu: “Anh ấy nói thật, Lăng Hàm thật sự đã qua đời! Anh còn nhớ Thường Hoan không? Anh từng hỏi tôi vì sao lại bắt chấp đối nghịch với công ty cũng phải kéo Thường Hoan xuống ngựa, bây giờ tôi có thể nói cho anh biết nguyên nhân. Bởi vì lúc đó Thường Hoan đã giết chết Lăng Hàm, sau đó vứt xác xuống sông nên linh hồn của tôi mới có chỗ trú chân, để báo đáp lại ân tình đó tôi nhất định phải giúp Lăng Hàm trừng trị hung thủ giết người!”

Cậu dừng một chút, có chút khổ sở nói tiếp: “Xin lỗi vì tôi vẫn luôn không nói sự thật cho anh biết.”

Chương 165: Tổ tình

Trong bóng đêm vẫn có thể nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Chu Thành, biểu cảm của anh ta không ngừng biến đổi, trong mắt là vẻ khiếp sợ cùng khó tin.

Có lẽ đây mới là phản ứng chính xác, dù sao kiểu người kỳ lạ như Lục Tư Nguyên cũng chỉ là số ít, Lăng Hàm nhìn Chu Thành đang bị đả kích chỉ biết âm thầm thở dài.

“Nơi đây không phải là chỗ để nói chuyện, hay là chúng ta trở về đi?”

Lăng Hàm đề nghị lần thứ N cuối cùng cũng được hai người họ tán thành, người nào đó rất muốn giẫm nát kẻ địch dưới chân rồi kéo Lăng Hàm rời đi nhưng Lăng Hàm lại không đành lòng để Chu Thành đang mất hồn mất vía ở lại trong con hẻm nhỏ này một mình, cho nên mới dám bắt chấp ánh mắt sắc lẹm của ai đó để kéo Chu Thành đi.

Trở về khách sạn, Lục Tư Nguyên lập tức bảo trợ lý đá Chu Thành cho Lục Nham. Lục Nham vừa nghe cậu cả nhà họ Chu tới lập tức huy động tất cả mọi người tới đón tiếp, làm cho Chu Thành vừa mới hoàn hồn lại một chút không có bất kì cơ hội nào để tiếp cận Lăng Hàm nữa.

Nhân lúc này, Lục Tư Nguyên mạnh mẽ kéo Lăng Hàm trở về phòng. Lúc đóng cửa, Lăng Hàm tránh khỏi tay Lục Tư Nguyên rồi cách ra một khoảng cách an toàn, sau đó bình tĩnh nói: “Anh muốn làm gì?”

Hỏi xong lại có chút hối hận, câu hỏi này quá mức yếu thế, cứ như cậu là con gái nhà lành đang bị kẻ cướp cưỡng đoạt, có thể có chút tiền đồ nào không?

Lăng Hàm cố gắng bình tĩnh lại, sau đó đem toàn bộ sự chú ý đặt ở vấn đề lớn nhất: “Lục Tư Nguyên, làm sao anh lại biết sự thật này?”

Cậu nhìn lâu như vậy cuối cùng cũng có thể hỏi ra được rồi, nếu không chắc chắn sẽ ghen đến phát điên mất. Lăng Hàm cảm thấy diễn xuất của mình cũng không tệ lắm, hơn nữa các loại giấy tờ cùng các mối quan hệ xung quanh đều đã được điều tra rõ ràng, rốt cuộc là lỗi hỏng ở chỗ nào khiến Lục Tư Nguyên cho rằng cậu là Bạch Tử Sách?

Lục Tư Nguyên lắc đầu: “Tôi không biết sự thật.”

Lăng Hàm sửng sốt.

Lục Tư Nguyên cởi áo khoác ra, thuận tay ném nó lên... giường của Lăng Hàm. Cái áo khoác vừa nhìn đã biết hàng xịn nằm trên ga giường trắng như tuyết có hơi chói mắt.

Động tác này của Lục Tư Nguyên hoàn toàn theo bản năng, sự vô thức này hơi có chút giống động vật, ngay từ trong tiềm thức đã biết lấy đồ của mình ném ở chỗ của mình để tuyên bố chủ quyền với bên ngoài.

Lăng Hàm căn bản không hề để ý đến chi tiết nhỏ này, toàn bộ đầu óc của cậu đang tập trung vào Lục Tư Nguyên. Lúc này anh mặc một chiếc áo sơ mi cùng với một cái áo len không cổ, nhìn hơi có chút phong cách nước Anh khiến Lục Tư Nguyên trông càng phong độ hơn.

“Không biết?” Lăng Hàm truy hỏi, cậu tỏ ý không tin câu trả lời của anh.

Lục Tư Nguyên cười khẽ, sau đó đi tới ngồi xuống giường của Lăng Hàm... Hành động này vẫn là theo bản năng, tương tự như sói với gấu dùng nước tiểu của mình đánh dấu lãnh địa.

“Nếu không biết thì tại sao...”

“Trực giác!”

Lăng Hàm tròn trĩnh hai mắt, cậu vốn tưởng rằng Lục Tư Nguyên sẽ đưa ra vô số chứng cứ nhưng kết quả anh lại cho một đáp án vô cùng mơ hồ là trực giác, thật sự bất ngờ.

“Em khiến tôi có cảm giác rất quen thuộc, cảm thấy em rất

giống người ấy.” Lục Tư Nguyên nhún vai, có lẽ chính anh cũng biết câu trả lời “trực giác” của mình rất vô trách nhiệm.

“Tôi chỉ thử em một chút, nếu như em không trả lời thì tôi cũng sẽ không hỏi nữa.” Anh nói. Nhưng mà câu trả lời này của anh thôi lăm, một khi đã có sự nghi ngờ cùng suy đoán thì sẽ liên tục có những hành động chứng thực suy đoán của mình cho đến khi đạt được kết quả mong muốn. Kể cả hôm nay Lăng Hàm không trả lời thì anh vẫn sẽ dùng cách khác để thử cậu thôi.

“Kỹ thuật diễn xuất của em tốt lắm, rất giống Lăng Hàm.” Lục Tư Nguyên nói thật: “Nhưng em có rất nhiều hành vi kỳ quái, ví dụ như nhất quyết phải tìm được sự thật về vụ án của Bạch Tử Sách, em biết rất nhiều bí mật mà không ai biết, lúc đó tôi chỉ cho rằng quan hệ của em với Bạch Tử Sách rất thân thiết mà thôi! Nhưng có một lần em uống rượu có nói vài lời, từ đó tôi mới to gan mà phỏng đoán...”

Lăng Hàm cố gắng nhớ lại nhưng trong đầu cậu trống hoác, chẳng có gì cả.

Lục Tư Nguyên nhắc: “Là lần đầu tiên đến quán bar tìm Đồng Nam.”

Lăng Hàm lập tức nhớ ra, ngày đó không tìm được người khiến tâm trạng của cậu không tốt, chắc là lúc uống rượu đã nói lung tung ra hết!

Lục Tư Nguyên thấy cậu đã nhớ lại bèn tiếp tục nói: “Bắt đầu từ lúc đó tôi đã chú ý từng hành động của em, càng ngày càng cảm thấy bộ dạng của em khả nghi.”

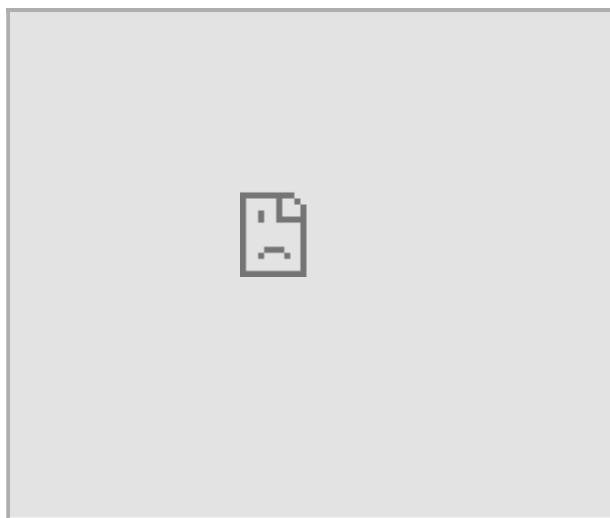
Ồ? Sao nói cứ như cậu là gián điệp vậy.

“Có điều, chuyện như vậy quá hão huyền.” Lục Tư Nguyên khoát tay, dường như có chút bất đắc dĩ với chính bản thân mình: “Nhưng tôi không có cách nào để ngừng nghĩ về nó, trên đời này tôi làm cái gì cũng mong có kết quả! Sau đó đến lần tôi đuổi em đi, em uống rượu, lúc tôi tới tìm thì em lôi kéo tôi bắt đầu khóc lóc kể lể, em nói em không phải Lăng Hàm, em là Bạch Tử Sách, không nên bị trách mắng! Lúc đó tôi mới xác nhận.”

Lục Tư Nguyên vừa nhắc tới “đuổi đi” cùng với “uống rượu” là Lăng Hàm lập tức nhớ tới cái đêm nóng bỏng ấy, gương mặt từ từ đỏ bừng lên.

Cậu miễn cưỡng thu lại những suy nghĩ đó rồi nói: “Chỉ bằng trực giác cùng với mấy lời nói lung tung lúc uống rượu mà anh đã kết luận là tôi?”

“Không phải, tôi không dám chắc chắn.” Lục Tư Nguyên lắc đầu.

Lăng Hàm hoàn toàn bối rối, nếu đã không chắc chắn vậy thì sao lại...

Lục Tư Nguyên đứng lên đi tới bên cạnh cậu, đột nhiên vươn tay ôm lấy cậu vào lòng rồi khẽ sát trán của anh vào trán của cậu.

Lăng Hàm quá bất ngờ nên không phản ứng kịp, chỉ có thể để mặc anh làm như vậy.

“Chắc là vì tôi hy vọng em chính là cậu ấy, chỉ cần cho tôi một tia hy vọng, tôi nguyện ý làm con thiêu thân lao đầu vào lửa.”

Thanh âm của Lục Tư Nguyên rất thấp, thấp đến mức khó có thể nghe thấy nhưng vì khoảng cách của hai người lúc này quá gần nên Lăng Hàm vẫn nghe được rõ ràng. Chẳng biết vì sao mà trong lòng cậu lại có chút đau đớn, thì ra Lục Tư Nguyên vốn dĩ không chắc chắn cậu là Bạch Tử Sách, là anh không

dám xác nhận nhưng lại bất chấp tất cả để tiếp nhận điều đó, chỉ bởi vì anh hy vọng đó là cậu...

Cậu hỏi: “Nếu như tôi không phải Bạch Tử Sách mà chỉ diễn giống anh ấy để lợi dụng anh thì sao?”

Lục Tư Nguyên vuốt ve gương mặt của cậu, nhẹ giọng nói: “Tôi không biết, nếu như em muốn lợi dụng tôi cả đời thì tôi cũng nguyện ý tiếp nhận.”

Lăng Hàm hoàn toàn ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau cậu mới lắp bắp nói: “Khoan đã... anh thích tôi?”

Một câu nói này khiến bầu không khí vốn dĩ đang ưu thương quần quýt biến mất sạch sẽ, tay của Lục Tư Nguyên cứng đờ, vẻ mặt cũng ngưng lại, một lát sau gương mặt dần biến thành màu đen. Đột nhiên anh mạnh mẽ kéo con người ngu ngốc trước mặt này lại gần hơn một chút, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chẳng lẽ tới giờ em mới biết sao?”

Lẽ nào anh thể hiện không rõ ràng, nói không đủ dễ hiểu?

Xem ra việc cậu ngốc thể này không liên quan tới đầu óc, trời sinh là vậy, kể cả có đổi sang cái xác khác cũng không cứu được.

Được lắm, rất “Bạch Tử Sách”.

Tên ngu ngốc nào đó trong lòng ai đó đang nhú mào, xoắn xuýt hỏi: “Tôi muốn hỏi anh đang muốn nói người nào? Là Bạch Tử Sách hay là Lăng Hàm?”

Trong nháy mắt ấy Lục Tư Nguyên thật sự tức giận đến mức muốn đá người ra khỏi cửa, nhưng rốt cuộc vẫn không nỡ cho nên chỉ có thể mạnh mẽ ôm lấy cậu, cố gắng để cậu biết anh đang tức giận. Đột nhiên anh lại cảm thấy mình thật đáng thương, cái tên ngốc nghếch trong lòng anh dù là kiếp trước hay kiếp này đều ngu đến hết cỡ, rốt cuộc có chỗ nào đáng giá để anh thích chứ?

Dù có đẹp hay tốt đến đâu, chỉ cần ngu thôi là phá hết thấy. Lục Tư Nguyên rất khó tha thứ cho những người ngu xuẩn nhưng hết lần này đến lần khác lại thích cái tên ngốc nghếch này. Lúc là Bạch Tử Sách đã như thế, đổi một cái thân xác

khác hẳn ngu y như vậy.

Nhưng mà cái sự ngu ngốc này cũng gián tiếp chứng minh đây chính là cậu, đồng thời cũng là điểm duy nhất có chút đáng giá để an ủi.

Chương 166: Chung giường

“Ui...” Người trong lòng nhú mào, xem ra thật sự bị đau.

Lục Tư Nguyên âm thầm cười nhạt, sự đau đớn này chẳng bằng một phần vạn những gì anh cảm nhận.

Anh nhìn người mà anh tưởng chừng như đã đánh mất nhưng tìm lại được này, sau khi sự hưng phấn kịch liệt qua đi thì chính là sự oán hận cùng tức giận. Hận vì người này vậy mà chẳng chịu nói ra sự thật, hận cậu đã lừa dối anh lâu như vậy, hận vì cậu khiến anh cảm thấy như đang phản bội Bạch Tử Sách mà áy náy thống khổ, hận cậu dụ dỗ anh nhiều lần nhưng lại vờ vô tội...

Không muốn nhìn nữa.

Anh bất ngờ dùng một tay đẩy người trong lòng ra ngoài, rất mạnh.

Lăng Hàm vẫn còn đang xoắn xuýt vì lời nói của Lục Tư Nguyên lại đột nhiên bị đẩy ra, quả thực là vừa sợ hãi vừa không hiểu có chuyện gì.

Cậu lão đảo lui lại, không cẩn thận đụng vào giường rồi cứ thế ngã ngồi xuống giường, nửa ngày sau cũng không bình tĩnh nổi. Lăng Hàm khiếp sợ nhìn Lục Tư Nguyên đã thấy sắc mặt của anh đen lại, biểu cảm lạnh lùng, bộ dạng lạnh lùng kiểu “đừng đưa nào chọc tao”.

Mẹ nó, Lục không tức lại phát điên cái gì thế?!

Một giây trước còn diễn vẻ chân tình khiến cậu cảm động đến suýt khóc, cũng muốn bày tỏ sẽ ở bên anh cả cuộc đời, nhưng một giây sau đó đã trở mặt đẩy cậu ra.

Là con người tuyệt đối không thể nhìn!

Lăng Hàm nổi cơn điên, kể cả có là người trong lòng thì cũng

sao chứ, không thể nhìn được thì vẫn là không thể nhìn, nếu Lục Tư Nguyên vẫn không thể sửa được cái tính cách điên rồ này, ông đây tuyệt đối sẽ không để yên!

“Anh làm cái quái gì thế hả!” Lăng Hàm đứng dậy khỏi giường, nắm chặt tay nói: “Lục Tư Nguyên, tôi nói cho anh biết, tôi nhìn anh lâu lắm rồi đấy nhé.”

Lục Tư Nguyên khoanh tay trước ngực, nhướn mày đáp: “Câu này tôi trả lại cho em, trước đây tôi thấy em giống Husky, giờ tôi thấy em ngu ngốc tới nỗi còn không bằng cả Đại Bạch.”

Đậu má! Thế này còn nhìn được nữa chắc?

Trán Lăng Hàm nổi gân xanh, chẳng nào anh cũng đã biết thân phận của cậu rồi, không cần phải nhìn nữa: “Anh nói năng kiểu gì đấy hả? Kiếp trước tôi đã muốn hỏi anh rồi, tại sao anh cứ ngựa mất với tôi thế? À, còn mắng tôi là chó nữa, tôi đắc tội anh sao?”

“Đương nhiên là em đắc tội với tôi rồi.” Lục Tư Nguyên cao ngạo hất cằm: “Đó là vì em ngu hết thuốc chữa.”

Quả thật Lăng Hàm muốn giận điên lên, đây là chuyện gì chứ? Không phải Lục Tư Nguyên thích cậu à, tại sao lại có thái độ như vậy? Anh thật sự thích cậu sao? Cái thái độ như này mà gọi là thích?

Uổng công cậu tin là thật!

“Tôi ngu thế quái nào được chứ?”

“Em thực sự ngu, ngu đến mức tôi thích em mà cũng không biết, không những ngu mà mắt lại còn mù mới đi thích tên khốn Chu Bắc Hiên kia.” Lục Tư Nguyên càng nói càng tức: “Không những thích Chu Bắc Hiên mà còn mập mờ với cái tên Chu Thành đó nữa! Chẳng lẽ em không biết Chu Thành phong lưu thành tính, thích chơi bời với các nghệ sĩ nam? Cũng chính vì tên đó thích chơi bời các nghệ sĩ nam cho nên mới bị cha anh ta chán ghét, rõ ràng là con trai trưởng của nhà họ Chu lại bị ghét bỏ đến mức để một đứa con ngoài giá thú như Chu Bắc Hiên có thể vào nhà, em nói xem sao em lại dây dưa với tên đó hả?”

Đương nhiên Lăng Hàm biết những chuyện này nhưng cậu không chấp nhận những lời chỉ trích đó, cậu giận dữ nói: “Chu Thành liên quan quái gì! Cái thân xác này là của Lăng Hàm, Lăng Hàm là bạn trai anh ta, có dây dưa với anh ta chẳng phải là bình thường sao?”

“Bình thường?” Lục Tư Nguyên hơi lên giọng, sự tức giận trong mắt càng tăng thêm: “Em thử nói lại lần nữa xem?”

Lăng Hàm thấy Lục Tư Nguyên đột nhiên tăng mạnh khí thế như vậy thì có hơi sợ, nhưng làm một thằng đàn ông thì sao có thể sợ chứ.

“Bình thường!” Lăng Hàm gân cổ nói.

Một giây sau đó mắt của Lăng Hàm hoa lên, cả người bị một nguồn sức mạnh áp đảo, sau lưng đập vào nệm giường mềm mại.

“Con mẹ nó...” Lời rống giận còn chưa nói xong đã bị chặn lại. Nụ hôn nóng bỏng làm đầu óc cậu choáng váng, không phân rõ phương hướng. Một tay của ai đó tàn sát bờ bãi trên người cậu, cuối cùng không nhịn được cởi đồ của cậu ra.

Lăng Hàm vùng vẫy: “Khoan đã!”

Chiều hướng phát triển này không đúng! Sắp có chuyện rồi!

Người phía trên chẳng có biểu hiện nào là nghe cậu nói cả, xoẹt xoẹt mấy cái đã cởi sạch không còn một mảnh.

“Chuyện của chúng ta còn chưa nói xong mà...” Cậu vừa mới há mồm đã bị chặn lại.

Lục Tư Nguyên hôn cực kì giỏi, giống như tia lửa bắn vào đồng rom khô, trong nháy mắt khiến não bộ của cậu cháy bùng lên. Bắt đầu từ những ngón tay rồi cháy đến ngực, cuối cùng là tới đầu óc, cả người Lăng Hàm như đang bị đốt hùng hực.

Đầu óc của Lăng Hàm bị lửa tình đốt đến mơ mơ màng màng, nhưng chút ý chí còn sót lại cuối cùng vẫn đang chăm chỉ đi

tìm chân tướng - chẳng phải bọn họ đang cãi nhau sao? Thế quái nào lại biến thành như vậy?

Từng cơn điện giật tê dại khiến cả người cậu run rẩy, cơ thể rất thật thà mà có phản ứng.

Lăng Hàm: “...”

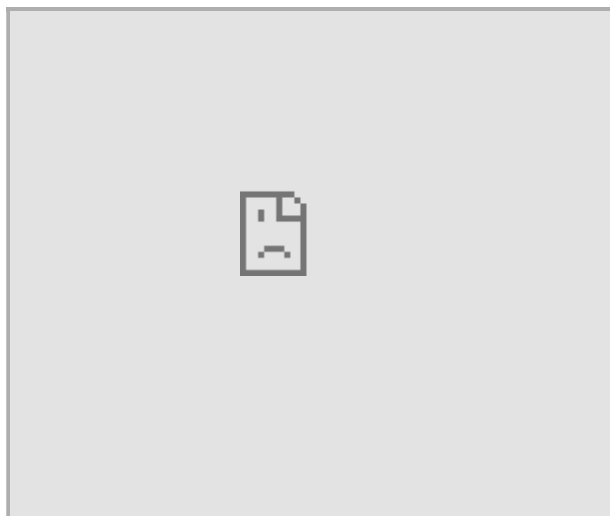
Đàn ông quả nhiên là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Kệ xác, làm đã rồi nói sau... tỉnh rồi... cãi nhau tiếp!

Củi khô gặp lửa, hưởng hò hai người họ đều có tình cảm với đối phương nên lăn lên giường rất nhanh. Thế nhưng Lăng Hàm không tính toán kỹ, cậu đã đánh giá sai thể lực của Lục Tư Nguyên, lúc đầu còn phối hợp hưởng thụ nhưng theo thời gian dần trôi cậu có chút không chịu nổi.

Lục Tư Nguyên cứ y như một động cơ vĩnh cửu, hoàn toàn không có ý ngừng lại. Được nửa đường Lăng Hàm đã đổi ý muốn chạy trốn nhưng lại bị anh bắt lấy không thả, đòi hỏi hết lần này tới lần khác.

Nếu như nói lần trước đầu óc không được tỉnh táo nên không lĩnh hội được nhiều, lần này toàn bộ quá trình cậu đều tỉnh táo cả, những khoái cảm như muốn hủy thiên diệt địa đánh sâu vào đại não thật quá đáng sợ.

Lăng Hàm thấy mình đã đủ lâu rồi, không ngờ núi cao còn có

núi cao hơn.

Mãi đến cuối cùng Lăng Hàm kêu cha gọi mẹ đòi ngừng lại, loạn đến mức không còn chút tình thú nào nữa thì Lục Tư Nguyên mới không thể không ngừng lại.

Lục Tư Nguyên vừa dừng, Lăng Hàm lập tức lăn ra ngủ, ngay cả sức để tức giận cũng không còn.

Ngủ thẳng đến ngày hôm sau mới tỉnh dậy tìm người tính sổ, kết quả Lăng Hàm vừa mới mở mắt phát hiện bên cạnh trống hoác, ngay cả một cái bóng ma cũng chẳng có. Cả người đau như vừa bị xe tải nghiền qua, chỗ nào đó đương nhiên đau đến không gì sánh nổi.

Lăng Hàm trợn trừng hai mắt nhìn trần nhà, một lúc lâu sau lấy tay che mặt lại, chơi ngu rồi.

Cơ thể cậu nhẹ nhàng nhàng thoải mái, có vẻ như đã được tắm rửa rồi nhưng cái cảm giác đau đớn kia không phải muốn bỏ qua là bỏ qua được.

Thực sự rất đau.

Lăng Hàm chỉ có thể nằm ngơ trên giường.

Tại sao tối hôm qua lại thành ra như vậy? Rõ ràng cậu đang cãi nhau với Lục Tư Nguyên, rõ ràng cả hai người họ đều bức muốn chết nhưng thế quái nào kết quả lại thành lăn giường?

Có thể lúc đầu quả thật cậu rất sượng, sượng xong chính là bị hành hạ.

Bị người ta mắng còn chưa mắng lại được đã bị làm cho cả người toàn vết thương thể này, tính kiêu gì cậu cũng là người chịu thiệt. Kể cả cậu thích Lục Tư Nguyên thì sao, thích anh đâu có nghĩa là có thể mặc kệ anh muốn làm gì thì làm!

Lăng Hàm càng nghĩ càng cảm thấy ức, càng nghĩ càng thấy điên tiết, ngọn lửa giận tối qua vốn đã được đè xuống bắt đầu cháy lên.

Không bao lâu sau, cánh cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, có người đi vào. Người nọ bước đi rất cẩn thận như là đang cố gắng

không tạo ra tiếng động.

Lăng Hàm mở hai mắt, rống giận nói: “Lục Tư Nguyên!”

Vốn dĩ phải là tiếng rống giận tràn ngập khí thế mới đúng, nhưng sự thực là âm thanh phát ra không khác lắm so với tiếng mèo kêu. Tối hôm qua cậu kêu khản cổ, hiện giờ đã khản đặc cả giọng.

Lăng Hàm tức giận đâm xuống giường.

Lục Tư Nguyên vội vàng bung một cốc nước tới, ân cần hỏi thăm: “Họng có đau không? Uống hớp nước đi!”

Lăng Hàm căm tức nhìn.

Lục Tư Nguyên khẩn trương hỏi han: “Em làm sao vậy? Còn đau không?”

Lăng Hàm nghiêng răng phun ra vài chữ: “Anh thử đổi vị trí thử một lần xem?”

Chương 167: Chày gỗ

“Xin lỗi.” Lục Tư Nguyên lộ vẻ áy náy, hai gò má của gương mặt đẹp trai ấy có hai mảng mây hồng hồng, chỉ một thoáng như một đóa hoa lạnh lùng chậm rãi nở rộ đem lửa giận của Lăng Hàm dập không còn mảnh nào.

Nhan sắc như vậy làm Lăng Hàm suýt nữa ngấm đến ngây người.

Ở trước mặt cậu, Lục Tư Nguyên vẫn là Lục Tư Nguyên bá đạo lạnh lùng, trầm mặc ít nói, thậm chí rất ít khi cười, thế nhưng lúc này anh lại lộ ra vẻ xấu hổ như thế khiến mắt chó của Lăng Hàm chút nữa mù luôn.

Ngọn lửa giận kia có muốn đốt lại cũng không được, Lăng Hàm âm thầm phỉ nhổ chính mình chẳng chút tiền đồ nào, xong rồi, nếu như Lục Tư Nguyên chỉ cần cười một cái đã làm cậu mê đến ngất ngây con gà tây thì sau này chẳng phải thiệt thòi chết sao?

Không được, không thể giao ra quyền chủ động được.

Kể cả cậu có say mê đến chết cũng không thể để anh phát hiện được, bằng không sẽ bị ăn đến chẳng còn chút cặn nào. Chẳng phải có câu nói là càng quan tâm đối phương thì đối phương lại càng không kiêng nể gì đấy sao.

Lăng Hàm miễn cưỡng lạnh mặt nói: “Em không chấp nhận lời xin lỗi của anh.”

Lục Tư Nguyên tiếp tục dỗ dành: “Uống nước trước đi! Có chuyện gì để uống nước xong lại nói.”

Lăng Hàm: “Không uống.”

Lục Tư Nguyên bắt đắc dĩ nói: “Em muốn như thế nào mới chịu uống nước?”

Lăng Hàm nói: “Sau này không cho phép anh làm như vậy nữa.”

Lục Tư Nguyên nhìn cậu.

“Nhìn cái gì hả?” Lăng Hàm xù lông: “Tôi qua em bảo anh dừng lại sao anh không dừng?”

Lục Tư Nguyên đột nhiên cúi người, đưa tay xoa đầu cậu một cái rồi nhẹ giọng nói: “Là vì em thật sự quá đáng yêu, anh thích em, thích lâu như vậy giờ có được em nên rất vui.”

Lời tâm tình quá bất ngờ làm Lăng Hàm đang hùng hổ lại có chút ngượng ngùng, cậu sờ mũi một cái: “Nhưng mà đừng có quá đà như vậy chứ.”

Được rồi, cậu cũng là đàn ông, nếu như gặp phải người mình thích thì quả thực sẽ không không chế được bản thân mình, huống hồ là lúc trên giường.

Lăng Hàm giật mình nhận ra mình đang tìm có giải vây cho Lục Tư Nguyên lại càng âm thầm phỉ nhổ bản thân mình một giây. Nếu như cậu là Trụ Vương thì Lục Tư Nguyên chính là hồ ly tinh Tô Đất Kỷ khiến cậu điên đảo thần hồn kia.

Lục - hồ ly tinh - Tư Nguyên tiếp tục nói xin lỗi: “Về sau không thế nữa.”

Lăng Hàm hơi hòa hoãn lại nhưng khi nghĩ đến người trước mặt thích mình thì lại có chút muốn lên mặt: “Anh nói anh vẫn luôn thích em, bắt đầu từ lúc nào thế?”

Đôi mắt của Lục Tư Nguyên rất dịu dàng: “Rất lâu rồi, anh cũng không biết cụ thể là lúc nào nữa, thế nhưng lúc anh nhận ra thì đã không thể rời mắt khỏi em nữa rồi.”

Nói vậy thì Lục Tư Nguyên thích cậu sớm hơn cả cậu thích Lục Tư Nguyên sao?

Lăng Hàm càng đắc ý hơn, cậu đúng là soái ca người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, không một ai không quỳ xuống dưới gấu quần của cậu.

“Haiz, anh không nói em thật sự không biết anh thích em đâu, vậy thế này đi, bản thiếu gia cho phép anh thích em.” Lãng Hàm nói: “Lần này tạm thời tha thứ cho anh, nếu như còn có lần sau...”

“Sẽ không, tuyệt đối sẽ không.” Lục Tư Nguyên vội vàng đảm bảo nhưng Lãng Hàm rất nhanh nhận ra rằng cậu yên tâm quá sớm, có một số chuyện, lời thề thốt của Lục Tư Nguyên cũng như đánh rắm vậy, đâu vẫn hoàn đó. Thế nhưng hiện giờ Lãng Hàm hoàn toàn tin tưởng, bởi vì hình tượng của Lục Tư Nguyên trong lòng cậu vẫn rất tốt, một lời hứa giá ngàn vàng, nói được nhất định làm được.

Lục Tư Nguyên thấy cậu đã nguôi giận liền đem nước dâng lên: “Uống hợp nước nhuận cổ họng đi.”

Lãng Hàm nhận lấy cốc nước rồi uống một hơi cạn sạch, sáng khoái.

“Minh hẹn hò nhé!” Vừa mới uống nước xong liền nghe được một câu nói thâm tình chân thành đến vậy, Lãng Hàm suýt nữa bị sặc.

“Cái... cái gì???” Cậu giật mình hỏi ngược lại.

Lục Tư Nguyên vỗ vỗ lưng giúp cậu thở, nói tiếp: “Anh thích em, em cũng thích anh, chúng ta đến với nhau chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao?”

Vẻ mặt của Lục Tư Nguyên rất nghiêm túc, trong đôi mắt ẩn chứa khát vọng thậm chí còn có vài phần cần trọng.

Lãng Hàm mềm lòng, lẩn đi lộn lại lâu như vậy hóa ra cả hai bên đều thích nhau cũng đã lâu. Cậu không phải loại người đang đói có người cho đồ ăn còn sĩ diện kêu no rồi, cậu im lặng rồi đưa tay ôm lấy cổ của Lục Tư Nguyên, mạnh mẽ kéo anh đè lên người mình, thừa dịp anh đang sững sờ để hôn lên môi anh.

Một lát sau mới thả Lục Tư Nguyên với gương mặt kinh ngạc ra, cậu cười híp mắt nói: “Chúng ta đã ở bên nhau từ lâu rồi.”

Đã sớm ở bên nhau, ngay cả giường cũng lẩn lộn rồi mà giờ

mới tỏ tình liệu có muộn quá hay không?

Trong đôi mắt đẹp đẽ của Lục Tư Nguyên ánh lên sự mừng rỡ, lập tức hôn ngược lại. Lăng Hàm bị hôn đến ngất ngây, đột nhiên cậu cảm thấy có gì đó cứng cứng đang chọc vào mình liên tê cả da đầu, có chút hối hận vì hành động quá đà vừa rồi.

Nếu như gọi lên hứng thú của Lục Tư Nguyên thì thứ chịu tội vẫn là cái mông của cậu.

Nhưng lần này Lục Tư Nguyên rất biết kiềm chế, chỉ hôn một cái rồi buông người ra, sau đó vào nhà vệ sinh tắm rửa. Lăng Hàm cũng biết cảm giác khó chịu khi phải kìm nén dục vọng, trong lòng lại dâng lên sự thương xót.

Chờ sau khi Lục Tư Nguyên ra ngoài, hai người họ nằm trên giường nói chuyện phiếm, Lăng Hàm kể lại những chuyện xảy ra với Chu Bắc Hiền, tuyệt đối không hề giấu giếm.

Lăng Hàm phát hiện lúc cậu kể về Chu Bắc Hiền mà trong lòng chẳng hề có chút gợn sóng, lúc vừa mới sống lại cậu còn có cảm giác hận thù nhưng hiện giờ thì ngay cả sự hận thù cũng chẳng còn bao nhiêu nữa, cậu có thể bình tĩnh kể lại câu chuyện yêu hận tình thù này bằng một loại giọng điệu bình tĩnh xa xôi.

Lục Tư Nguyên nghe rất nghiêm túc, hai tay ôm chặt Lăng Hàm, thi thoảng lại hôn lên tóc cậu.

Lục Tư Nguyên giúp Lăng Hàm xin nghỉ hai ngày để cậu nghỉ cho khỏe hẳn. Lăng Hàm chẳng chút khách sáo nằm trong khách sạn ngủ ngon lành, đằng nào quản lý của cậu cũng là Tần Vĩnh, ông chủ thật sự chính là Lục Tư Nguyên, có Lục Tư Nguyên đánh tiếng với đạo diễn thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, hơn nữa ông chủ của cậu cũng thích nằm trên giường cùng cậu bàn chuyện đời, ngày trôi qua thật vui vẻ.

Hai ngày sau, Lăng Hàm xuất hiện khỏe mạnh trước tầm mắt của mọi người, tiếp tục hoàn thành vai diễn còn đang dang dở.

“Cắt.” Lục Nham đứng lên, nói một cách bất đắc dĩ: “Tư Nguyên, hôm nay cậu làm sao vậy?”

Lăng Hàm kinh ngạc, Lục Tư Nguyên rất ít khi bị NG nhưng hôm nay đã NG đến ba lần rồi.

Lục Nham đi tới, kiên nhẫn nói: “Tư Nguyên, cậu phải thể hiện ra sự giằng xé tâm lý giữa hận thù và tình yêu chứ, không phải cái vẻ mặt rất thích kia!”

Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm: “...”

Lục Tư Nguyên xoa xoa khuôn mặt, nói: “Để tôi điều chỉnh lại một chút.”

Sau đó anh liếc mắt sang nhìn Lăng Hàm rồi nhanh chóng đi tới khu nghỉ ngơi uống nước ở rìa trường quay.

Lục Nham tò mò hỏi: “Hai người xảy ra chuyện gì vậy?”

Lăng Hàm nhún vai một cách vô tội, trong lòng cậu có chút bất ngờ vì không ngờ Lục Tư Nguyên lại bị quan hệ của hai người ảnh hưởng, một người chuyên nghiệp như anh mà cũng bị ảnh hưởng... Lăng Hàm vừa thấy buồn cười lại hơi đắc ý, nhiều hơn là cảm giác ấm áp trong tim.

Không có bất cứ chuyện nào tốt đẹp hơn chuyện biết được có một người yêu mình, lúc nào cũng để mình trong lòng.

Lăng Hàm cảm thấy bầu trời xám xịt ngày hôm nay cũng sáng sủa hơn, thật ra nhìn kỹ thì quang cảnh ở trường quay cũng không tệ.

“Anh ấy sẽ điều chỉnh tốt thôi.” Lăng Hàm nói một câu sau đó đi về phía Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên thấy cậu qua đây liền rót cho cậu một cốc nước, Lăng Hàm tự nhiên đón lấy uống hai ngụm, đột nhiên nói: “Anh thích em đến nỗi không diễn được vẻ căm ghét cơ à?”

Giọng điệu cậu cực kì đặc ý.

Chương 168: Ngọt ngào

Lục Tư Nguyên: "..."

Suýt nữa thì anh quên mất Lăng Hàm là một cái chày gỗ, cực kì thẳng thắn lại còn thích giẫm lên mặt mũi người khác.

Lăng Hàm thấy anh không nói gì liền nhỏ giọng nói tiếp: "Thừa nhận đi, có gì mà ngượng ngùng chứ."

Lục Tư Nguyên hết cách với cái chày gỗ này, nào có ai lại đi hỏi như vậy chứ? Có cần mặt mũi nữa không?

Anh lạnh mặt nói: "Em suy nghĩ nhiều quá, chỉ là trạng thái của anh hôm nay không tốt thôi."

"Xì." Hiện giờ Lăng Hàm đã không còn sợ cái mặt lạnh của anh nữa rồi, nhìn thì có vẻ lạnh lùng cao ngạo thế thôi chứ thực ra kiềm chế lắm đó.

"Điều quan trọng nhất khi đối nhân xử thế chính là chấp nhận sự thật, chấp nhận rồi mới có cơ hội tiến bộ."

"Em suy nghĩ nhiều rồi." Lục Tư Nguyên vẫn lạnh lùng như trước.

Lăng Hàm âm thầm gio ngón giữa.

Lục Nham lại đang kêu tiếp tục, Lăng Hàm vừa mới bước đi được hai bước thì người bên cạnh đột nhiên lấy tốc độ cực nhanh hôn lên má cậu một cái, tốc độ nhanh, góc độ khuất.

Lăng Hàm ngơ ngác, sau đó lập tức mở cờ trong lòng, cười toe toét y như bông hoa.

Sau đó đến khi diễn, Lục Tư Nguyên đã điều chỉnh tốt trạng thái nhưng chính cậu lại bị NG hai lần.

Lục Nham tức muốn hộc máu: "Lăng Hàm! Cậu có thể đừng

cười như vậy được không? Cậu bị thiếu năng hả?”

Lăng Hàm rất oan ức: “Tôi diễn vai thiếu năng mà.”

Lục Nham điên tiết: “Cái tôi muốn là thiếu năng chứ không phải cái dạng bị sắc đẹp làm cho hỏng não!”

Lăng Hàm với Lục Tư Nguyên: “...”

Lục Nham: “Rốt cuộc là hôm nay làm sao vậy, một người rồi hai người đều không nhập vai, thật sự là tức chết tôi rồi.”

Lục Tư Nguyên bước lên an ủi, Lục Nham bắt đắ dĩ nói: “Thôi thôi thôi, cậu là ông chủ, mất tiền cũng là cậu mất tiền! Đằng nào cũng không phải là đố tiền của tôi.”

Lúc này Lăng Hàm mới biết Lục Tư Nguyên chính là người đầu tư, cậu trợn to hai mắt: “Anh bỏ vốn sao?”

Lục Nham nói: “Vốn là cậu ta quay, cậu ta xây dựng ê kíp, không phải giờ cậu mới biết đấy chứ?”

Lăng Hàm: “...”

Quả thực cậu không hề biết mà!

Cậu đã nói tại sao cậu lại may mắn đến mức lọt vào mắt xanh của đạo diễn để nhận được vai nam thứ, thì ra là đi cửa sau... Lăng Hàm đột nhiên phát hiện cậu đã đi cửa sau rất nhiều lần, trước là Chu Thành đi cửa sau cho cậu đóng MV của Y Tư, “Vô Huyền” là nhờ Đường Tập đi cửa sau, bây giờ “Hạ Thiên” lại là nhờ Lục Tư Nguyên...

Lẽ nào trên đời này không có một đạo diễn nào chọn cậu chỉ đơn giản là vì nhìn ra được tài năng của cậu chứ không phải nhìn bối cảnh phía sau cậu sao?

Lăng Hàm âm thầm hờ hết trong lòng, sau đó lại tự khinh bỉ chính mình, trong giới giải trí chẳng phải đều là như vậy sao, giả vờ giả vịt cái gì chứ?

Sau khi xác nhận quan hệ với Lục Tư Nguyên, có rất nhiều

chuyện Lục Tư Nguyên không gạt cậu nữa, thậm chí còn dẫn cậu đến những bữa tiệc cực kì cá nhân, giới thiệu cậu cho bạn bè của mình. Người đầu tiên chính là Lục Nham.

Hai tròng mắt của Lục Nham muốn rớt xuống, anh ta nhìn Lục Tư Nguyên rồi lại nhìn Lăng Hàm, không tin nổi: “Hai người thật sự đến với nhau?”

Hai người họ đồng thời gật đầu.

Lục Nham lập tức bừng tỉnh: “Thảo nào cứ luôn cảm thấy bầu không khí giữa hai người là lạ.”

Lục Tư Nguyên nhìn Lục Nham rồi quay sang nói với Lăng Hàm: “Giới thiệu một lần nữa, đây là anh họ của anh, Lục Nham.”

Lăng Hàm đã sớm có cảm giác hai người có quan hệ, dù sao cũng đều là họ Lục khó tránh khỏi sẽ liên tưởng một chút, hiện giờ đã được chứng minh.

“Về sau xin giúp đỡ nhiều hơn... tôi nên gọi cậu là gì đây? Em dâu?” Lục Nham trêu đùa.

Lục Tư Nguyên lập tức quát lớn trước khi Lăng Hàm xù lông: “Đừng nói bậy bạ, cậu ấy không phải phụ nữ.”

Lăng Hàm thấy Lục Tư Nguyên giúp mình ra mặt liền thu lại câu nói sắp nói ra miệng.

Lục Nham bị quát liền sờ mũi một cái: “Xin lỗi, tôi không hiểu lắm kiểu quan hệ của các cậu, vừa rồi chỉ là nói đùa thôi.”

Lăng Hàm nghĩ cũng đúng, Lục Nham không phải cố ý nói vậy nên cũng thoải mái hơn: “Không sao, không sao đâu.”

“Về sau cứ gọi cậu ấy là Lăng Hàm là được rồi.” Lục Tư Nguyên nói.

Lăng Hàm cảm thấy Lục Tư Nguyên rất tốt, có rất nhiều chuyện không cần nhắc anh cũng biết nên giải quyết thế nào, cũng nguyện ý bảo vệ cậu, cậu bớt lo bớt mệt.

Lúc ở trường quay còn kiểm chế, nhưng về đến khách sạn là

bắt đầu làm sẵn làm bấy không cần để ý gì, chỉ hận không thể đánh vào nhau từng giây từng phút. Thời gian không lẫn lộn trên giường thì đa phần là Lăng Hàm nói chuyện, Lục Tư Nguyên nói ít một chút nhưng vẫn lắng nghe những gì Lăng Hàm nói, thỉnh thoảng phát biểu ý kiến.

Thời gian trôi qua vô cùng nhàn nhã.

Có đôi khi Lăng Hàm cảm thấy như mình đang mơ, rất sợ khi tỉnh lại tất cả sẽ quay về điểm xuất phát, nhưng khi mở mắt thấy khuôn mặt đang say giấc ngủ bên cạnh thì trong lòng cậu cảm thấy thỏa mãn không thôi.

Cậu bỗng hiểu ra vì sao lúc cậu đã kích Chu Bắc Hiền và Y Tự chẳng hề có chút vui vẻ nào, bởi vì báo thù không thể cho cậu niềm vui thật sự. Giống như một người luôn ghen tị với một người xuất sắc, cứ nghĩ rằng người nọ nghèo túng rồi mình sẽ vui vẻ nhưng sự thực lại không như vậy, bởi vì sẽ luôn có người càng xuất sắc hơn xuất hiện. Cách tốt nhất đó là để mình cũng trở nên ưu tú, đây mới là cách giải quyết từ gốc rễ.

Sự hận thù của cậu đối với Chu Bắc Hiền xuất phát từ sự phản bội cùng đã kích, nhưng nguyên nhân cơ bản nhất chính là yêu không đủ.

Nếu như gặp được người mình yêu thật lòng thì những cái mất đi sẽ quay trở lại, nỗi đau vì bị phản bội cũng sẽ dần phai nhạt.

Lăng Hàm rất may mắn đã gặp đúng người.

Có câu nói rất hay, đời người có ai chưa từng yêu phải kẻ khốn nạn?

Những cái xấu qua đi thì điều tốt đẹp mới có thể đến, cứ để qua khứ theo gió cuốn trôi đi.

Tinh thần của cậu càng ngày càng tốt, sau khi những suy nghĩ tiêu cực biến mất thì quả thực Lăng Hàm trở nên tươi cười rạng rỡ hơn hẳn. Mãi cho đến một ngày Lục Tư Nguyên đột nhiên nói với cậu: “Đồng Nam đồng ý làm chứng cho chúng ta rồi.”

Lăng Hàm hơi ngẩn ra, suýt chút nữa cậu đã quên bém mắt chuyện của Đồng Nam.

“Thật vậy sao?” Cậu rất vui vì nỗi oan kia có thể được rửa sạch, càng vui hơn khi thấy Lục Tư Nguyên vẫn luôn đề chuyện của cậu ở trong lòng, thậm chí còn để ý hơn cả chính cậu, lại còn chủ động đi làm, cuối cùng thực hiện được.

Lăng Hàm càng nhìn người trước mặt càng thấy đáng yêu, cậu không nhìn được hôn anh một cái.

Lục Tư Nguyên bị hành động bất ngờ của Lăng Hàm làm cho kinh ngạc, anh đưa tay ôm chậm lấy cậu: “Vui vậy sao?”

Lăng Hàm cười: “Đương nhiên.”

Lục Tư Nguyên cho là cậu vui vẻ vì nỗi oan có cơ hội được rửa sạch, cậu vui thì anh cũng vui nên trong lòng đang âm thầm tính toán xem đẩy nhanh tiến độ chuyện này thế nào, giải quyết chuyện này cho xong.

Hai người bắt đầu hôn qua hôn lại rồi dính vào nhau lẫn lộn.

Hai tuần sau, những cảnh quay ở thị trấn nhỏ này kết thúc, Boss Lục cho toàn bộ đoàn làm phim nghỉ ngơi rồi không chờ nổi muốn mang Lăng Hàm ra ngoài du lịch nhưng lại bị Lăng Hàm từ chối. Tuy rằng cậu rất muốn đi du lịch riêng với Lục Tư Nguyên nhưng chuyện công việc vẫn phải làm.

Ví dụ như trước hết phải về công ty báo một tiếng, tốt xấu gì cũng là nghệ sĩ của GMG.

Lục Tư Nguyên bất đắc dĩ đồng ý về công ty với cậu, giục cậu mau làm nhanh lên một chút. Lăng Hàm bị anh bám đến nỗi hết cách, nhưng không thể không chú ý đến ảnh hưởng của anh cho nên phải khuyên can mãi để anh ở lại bãi đậu xe còn cậu vội vàng chạy vào GMG.

Công việc xử lý xong không đến nửa giờ, cậu vừa mới ra khỏi công ty, đang muốn chạy xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm thì lại bất ngờ có một người chặn đường cậu.

Lăng Hàm ngẩng đầu lên, trong lòng âm thầm kêu một tiếng.

Má nó, là Chu Thành!

Thời gian qua cậu như sống trong mật ngọt, bị Lục hồ ly mê hoặc quá mức nên chẳng những quên mất Đồng Nam mà còn suýt nữa quên cả Chu Thành.

Chương 169: Chặn

“Có rảnh không?” Không biết có phải Lăng Hàm bị ảo giác hay không mà cậu có cảm giác Chu Thành gầy hơn, sắc mặt tiêu tụy, ánh mắt càng sâu thăm thẳm.

Nhìn thấy Chu Thành biến thành như thế này khiến Lăng Hàm có vài phần áy náy, nói vậy là những câu cậu nói lúc đó đã thành một cú sốc lớn đối với anh ta, bằng không với tính cách của Chu Thành thì dù có chán nản đến đâu cũng sẽ không để bản thân biến thành bộ dạng như quý này.

Thanh âm của Chu Thành rất nhẹ, không hề có một chút ý tứ ép buộc nào vậy mà Lăng Hàm lại không thể bước tiếp đi về phía trước.

“Có.” Cậu nói.

Chu Thành không nói không rằng chỉ xoay người đi, Lăng Hàm tự động đi theo phía sau, hai người họ đi vào một phòng nghỉ gần nhất. Lăng Hàm chợt nhớ tới cảnh từng gặp Chu Thành ở công ty sau khi sống lại, sau lần hai người đánh nhau, khi đó anh ta đột nhiên gọi cậu lại, kéo cậu tới phòng nghỉ gần nhất, đó chính là khởi đầu của những dây dưa không rõ sau này.

Vào phòng nghỉ, cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Trong phòng sạch sẽ ngăn nắp, cách trang trí tương đối thiên về công việc lạnh lẽo như băng, toát ra vài phần thô lương.

“Ngồi đi.” Chu Thành nói, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía Lăng Hàm giống như đang cố ý quan sát được điều gì đó.

Lăng Hàm bất an đi tới chiếc ghế sofa màu đen bằng da rồi ngồi xuống.

Chu Thành không ngồi, anh ta đứng tại chỗ một hồi rồi đột nhiên thở dài.

Lăng Hàm bị tiếng thở dài ai thán kia làm cho đau lòng liền vội vã đứng lên: “Chu tổng...”

“Trong lòng cậu vẫn luôn xưng hô với tôi như vậy sao?” Chu Thành hỏi.

Lăng Hàm sửng sốt.

Trên gương mặt đẹp trai có chút xấu xa của Chu Thành lộ ra một nụ cười khổ: “Tôi nên nhận ra từ sớm mới phải.”

Lăng Hàm nhận ra trong lời nói của anh ta có ý tứ, vội vàng hỏi: “Anh chấp nhận lời giải thích của tôi?”

Chu Thành xoa xoa mi tâm, cười một cách bất đắc dĩ: “Tôi cũng không muốn chấp nhận đâu, nhiều ngày nay tôi đã cho người điều tra mọi chuyện một lần, không rõ ràng nhưng sau đó lại phát hiện những thay đổi của cậu quả thật rất rõ, tôi không thể không chấp nhận sự thực cậu là một người khác.”

“Tôi là Bạch Tử Sách.” Lăng Hàm nói.

Chu Thành nhìn cậu một cái, ánh mắt có chút khác thường: “Đúng vậy, cậu là Bạch Tử Sách.”

Thái độ của anh ta rất bình tĩnh, ngôn từ cũng không quá cảm xúc, Lăng Hàm từ từ thả lỏng. Từ biểu hiện của Chu Thành, cậu biết anh ta yêu Lăng Hàm, cậu còn lo anh ta sẽ không chấp nhận được sự thực “Lăng Hàm” đã chết, có khi còn oán hận cậu, dù sao hiện tại cậu cũng coi như là tu hú chiếm tổ.

Lăng Hàm thấy hơi áy náy, giống như cậu tự dưng được nhận một phần tài sản, bây giờ bạn đời của chủ nhân tài sản ấy hỏi đến cậu, bất kể có thể nào cậu cũng sẽ thấy áy náy.

“Tôi rất xin lỗi vì chuyện Lăng Hàm.” Lăng Hàm chân thành nói: “Cũng rất xin lỗi vì vẫn luôn giấu anh sự thật.”

Chu Thành khoát tay ý bảo cậu không cần nói xin lỗi.

“Tôi biết, cho nên tôi đã chấp nhận sự thực rồi.”

Lăng Hàm im lặng, chân chừ không biết nên nói gì. Thời khắc này cậu chỉ cảm thấy phòng nghỉ này được trang trí quá ngay ngắn, quá lạnh lẽo, có chút chán ghét.

Chu Thành đột nhiên móc ra một điếu thuốc lá cùng với bật lửa: “Hút một điếu không?”

Lăng Hàm lắc đầu: “Tôi không hút thuốc.”

Chu Thành thu tay lại, rút một điếu nhét vào miệng rồi tự châm lửa sau đó rít một hơi thật dài, anh ta nặng nề phun ra một vòng khói màu trắng, biểu cảm trên mặt bị làn khói che mờ không ít.

“Cậu không phải cậu ấy, Lăng Hàm nghiện thuốc lá.” Anh ta nói.

Lăng Hàm không biết nên nói gì, sự thật là cậu cũng hút thuốc chỉ là rất ít khi hút, vừa rồi cậu muốn từ chối nên mới nói mình không hút nhưng nhìn bộ dạng của Chu Thành thế này cậu nói không nên lời.

Dường như Chu Thành đã hoàn toàn buông lỏng cảm xúc nào đó, anh ta cười rộ lên.

“Anh...” Lăng Hàm mất tự nhiên nói.

“Tôi hỏi cậu một lần cuối cùng, có phải cậu thích Lục Tư Nguyên không?”

Câu hỏi đột ngột này khiến Lăng Hàm kinh ngạc, nhưng cậu nhanh chóng trả lời một cách dứt khoát: “Đúng vậy!”

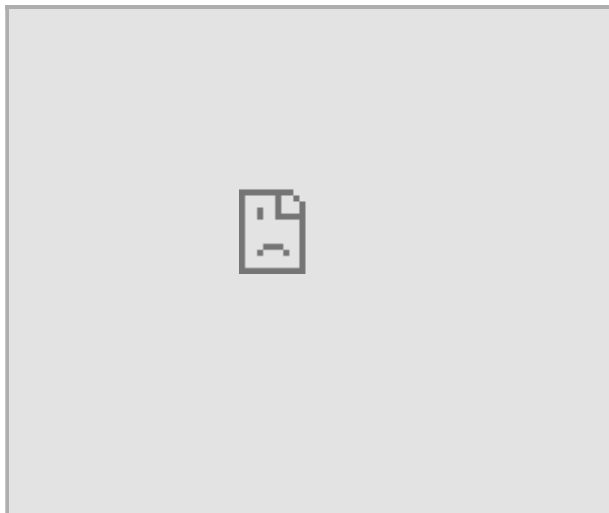
“Cậu không thích tôi?”

Lăng Hàm: “...”

Nói thẳng là không thích thì hình như hơi tổn thương người ta, cậu nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Tôi thích Lục Tư Nguyên, không có cách nào thích một người khác nữa.”

Chu Thành nhìn chằm chằm Lăng Hàm một cách buồn bã, ánh mắt kia cũng làm cho cậu thấy buồn theo. Cậu có chút thương

xót cho người đàn ông tiêu tụy đi trông thấy này, anh ta thực sự rất tốt, đối xử với cậu rất tốt, nếu như không phải cậu gặp Lục Tư Nguyên thì rất có thể cậu sẽ bị người này làm cho rung động.

Chu Thành không làm gì sai, chỉ là sai người sai cả thời điểm, không hơn.

Cái gọi là duyên phận tàn nhẫn như vậy đây.

Chu Thành nói một cách vô cùng chậm rãi: “Đã như vậy thì không còn gì để nói nữa.”

Trái tim của Lăng Hàm khẽ nhói, vô thức phát thở người tốt: “Anh tốt lắm Chu tổng, có rất nhiều người thích anh, người tốt hơn tôi ở đâu cũng có, nhất định anh sẽ tìm được một người thích hợp với mình...”

Lăng Hàm thật sự hy vọng Chu Thành có thể tìm được một người thích hợp, mau chóng thoát ra khỏi nỗi đau thất tình. Cậu chưa bao giờ biết cảm giác mất đi người yêu là đau khổ cỡ nào nhưng chắc cũng không khác lắm với việc bị người yêu phản bội.

“Đã như vậy, chúng ta giải quyết việc chung đi!” Chu Thành vươn tay, móc ra một tờ giấy đã được gấp gọn lại.

Lăng Hàm nhìn tờ giấy, trong lòng dâng lên cảm giác bất thường: “Đó là cái gì?”

Chu Thành dùng giọng điệu bàn chuyện công việc nói: “Đây là hợp đồng mà tôi với Lãng Hàm đã ký trước đây! Trong hợp đồng này ghi rõ cậu ấy làm người tình của tôi năm năm hoặc đến khi nào tôi chán, trong thời gian làm tình nhân, tôi cho cậu ấy tất cả mọi thứ cậu ấy muốn nhưng Lãng Hàm không thể có người khác...”

Chu Thành chậm rãi nói, từng chữ đều rất rõ ràng. Lãng Hàm trợn trắng hai mắt, không dám tin những gì mình vừa nghe thấy.

Ánh mắt của Chu Thành rất tĩnh lặng, giống như anh ta chỉ đang kể lại một sự việc: “Vốn dĩ tôi cũng không muốn ký hợp đồng đâu nhưng cậu ấy cảm thấy hứa hẹn không đáng tin cho nên làm một bản hợp đồng, nên tôi đã ký.”

“Hiện giờ cậu ở trong thân thể Lãng Hàm, xem xét thời gian chúng ta ký hợp đồng thì tôi hoàn toàn có quyền hưởng dụng cơ thể Lãng Hàm.” Chu Thành dừng một chút, nói tiếp: “Giờ tôi phải thực hiện quyền lợi của tôi.”

Lãng Hàm: “...”

Mẹ nó, thốn quá mức rồi!

Không thể nào, thật sự không thể có chuyện này được, sao lại có thể có chuyện hoang đường như vậy?

Lãng Hàm cướp lấy hợp đồng trên tay Chu Thành rồi lật xem, bản hợp đồng này rất ngắn, chỉ có mấy điều mà điều khoản đầu tiên thì con mẹ nó đúng là điều khoản về thời gian thực hiện hợp đồng. Các điều khoản tiếp theo bao gồm nhà, xe cộ, phát triển sự nghiệp các loại.

Cuối cùng bên dưới còn có chữ ký của hai bên A và B.

Cậu đã từng nhìn thấy bút tích của Lãng Hàm, đó là chữ ký rất nghệ thuật, rồng bay phượng múa, cực kì đặc sắc.

“Đây chính là chữ ký của Lãng Hàm, cậu thử so sánh một chút xem.” Chu Thành thấy sắc mặt của cậu không đúng, dường như anh ta đã sớm ngờ được tình cảnh này sẽ xảy ra nên lập tức lấy ra chữ ký mẫu đưa cho Lãng Hàm. Lãng Hàm cảm

thấy người này thật sự quá cẩn thận, chuẩn bị đến vài bản mẫu để Lăng Hàm có cơ hội chiêm ngưỡng đầy đủ chữ ký của “Lăng Hàm” trước kia là như thế nào.

“Nếu như cậu không tin thì có thể đến bộ phận nhân sự hoặc là bộ phận nghệ thuật để tra cứu, tư liệu đều được lưu giữ ở đó.” Chu Thành ôn hòa nói, giọng điệu giống như đang khuyên nhủ một đối tác không muốn chấp nhận sự thật, cực kì cẩn thận và chu đáo, hoặc có thể nói là đang dụ dỗ con mồi rơi vào bẫy rập, kiên trì đến mức không gì sánh nổi.

Chương 170: Hợp đồng

Lăng Hàm lật đi lật lại, so sánh rồi đối chiếu, còn thiếu mỗi nước cầm kính lúp soi xét từng chỗ. Nhưng Chu Thành đợi một thời gian lâu như vậy mới hẹn cậu nói chuyện nên chắc hẳn đã có chuẩn bị, đương nhiên không thể nào mắc lỗi. Ủng công cậu còn cho rằng Chu Thành đã chấp nhận sự thật và từ bỏ, nhưng kết quả là anh ta âm thầm bày binh bố trận sau đó góc đầu dây, dùng một gậy đánh gục cậu.

Lăng Hàm hoàn toàn không có sự chuẩn bị, trợn mắt há mồm không biết làm thế nào.

“Tại sao lại có cái này?” Cậu cầm bản hợp đồng trong tay, run rẩy nói.

“Tôi đã bảo rồi, vốn là tôi không muốn ký, mấy chuyện thế này là người tình ta nguyện nhưng cậu ấy không có cảm giác an toàn, khi đó bọn tôi đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt nên không thể làm gì khác hơn là chiều theo cậu ấy.” Chu Thành bắt đầu dĩ nhún vai.

Lăng Hàm: “...”

Ký vào cái này mà còn mặt mũi nói là đang yêu đương nồng nhiệt với Lăng Hàm! Đây hoàn toàn thuần túy là quan hệ bao nuôi, OK?!

“Tôi biết cậu muốn nói cái gì, đúng vậy, quan hệ giữa tôi và Lăng Hàm chính là quan hệ bao nuôi.” Chu Thành giống như con giun bò trong bụng cậu, biết mọi suy nghĩ của cậu: “Tôi đối xử với tình nhân rất tốt, chung sống lâu như vậy cũng sẽ có tình cảm.”

Lăng Hàm không biết lúc này nên bày ra biểu cảm gì, đúng vậy, kể cả có là một con chó thì nuôi lâu cũng có tình cảm.

“Sau đó cậu xuất hiện.” Chu Thành nói tiếp: “Lần đầu tiên tôi hiểu được cái gì là rung động, khi ấy tôi chỉ thấy cậu hơi khác,

cậu làm rất nhiều chuyện mà trước đây Lăng Hàm không làm, cho nên cuối cùng tôi lại không nhịn được để ý đến cậu, càng ngày càng bị cậu hấp dẫn, cuối cùng thích cậu.”

“Không phải, người anh yêu là Lăng Hàm.” Lăng Hàm liên tục từ chối, nội tâm rên rỉ, à không, cậu tuyệt đối không muốn nghe những lời này!

Chu Thành bị cậu cắt lời nên ánh mắt hơi sầm xuống, anh ta tiếp tục nói: “Trong khoảng thời gian này tôi rất khó chịu, vẫn luôn suy nghĩ, cuối cùng tôi xác nhận rằng người tôi thích chính là cậu chứ không phải Lăng Hàm. Cậu nên nhớ tình cảnh lúc chúng ta gặp nhau lần đầu tiên.”

Cả đời khó quên! Vừa gặp đã đánh nhau.

Dường như Chu Thành cũng nhớ lại cảnh đó, khẽ mỉm cười: “Khi đó tôi chẳng có nhiều cảm tình với cậu ấy, đúng là đã quyết tâm đá cậu ấy, nhưng giờ lại tiếc vì đã đẩy cậu ra đi.”

Đôi mắt của Chu Thành đọng đầy tình cảm đến mức khiến cho người ta không hít thở nổi.

Trái tim của Lăng Hàm thất lại, quả thật không còn mặt mũi nào đối diện với ánh mắt ấy.

A a a, ông trời mau giáng sấm sét xuống hủy chỗ này cho cậu chạy đi! Cậu hoàn toàn không biết nên xử lý thế nào nữa rồi.

Chu Thành quan sát sắc mặt của cậu hồi lâu, thở dài, đau buồn nói: “Không phải tôi muốn ép buộc cậu, tôi chỉ muốn chúng ta cho nhau một cơ hội, tôi biết lúc này cậu với Lục Tư Nguyên là một đôi thể nhưng cậu ta không nhất định là người cậu cần nhất! Hơn nữa cậu đã dùng cơ thể của Lăng Hàm để lên giường với cậu ta, chẳng lẽ cậu không có chút cảm giác áy náy nào sao?”

Cậu nói sau cùng kia hoàn toàn có mức độ sát thương cấp bậc vũ khí hạt nhân, đánh cho Lăng Hàm thương tích đầy mình.

Phải biết rằng để cậu tiếp nhận thân phận cùng cơ thể của Lăng Hàm cần rất nhiều sự nỗ lực củng cố trong lòng, cũng

giống như khi cơ thể làm phẫu thuật cấy ghép trái tim, cơ thể luôn luôn có phản ứng bài xích thứ bên ngoài mà ngoại trừ phản ứng cơ thể thì phản ứng tâm lý lại càng mạnh mẽ hơn.

Lăng Hàm rất xấu hổ nhưng lại không biết làm sao.

Từng lời của Chu Thành giống như một con dao nhỏ sắc bén đâm thẳng vào trái tim của cậu. Nếu như Lăng Hàm là một người vì tư lợi thì sẽ chẳng có chút cảm giác áy náy nào, nhưng hết lần này đến lần khác cậu lại là một người mềm lòng, vì thế nó gây ra ảnh hưởng rất lớn.

Lăng Hàm nghe xong, cả người như mất hết khí thế, sắc mặt đau thương.

Chu Thành quả nhiên không hổ là một tay già đời, anh ta thừa thắng xông lên: “Đương nhiên nếu cậu lên giường với tôi sẽ không tồn tại vấn đề này, bởi vì trên giấy trắng mực đen, quan hệ giữa hai chúng ta là quan hệ thể xác thỏa đáng...”

Lăng Hàm: Cái gì gọi là quan hệ thể xác thỏa đáng?

“... Lăng Hàm chính chủ đã đồng ý, giờ cậu ấy mất rồi, nếu cậu đã tiếp nhận thân thể này thì cũng nên thực hiện cho trọn những gì cậu ta chưa làm xong chứ.”

Lăng Hàm: “...”

Làm sao bây giờ? Chu Thành nói rất có lý, một câu cũng không phản bác lại được, nên làm thế nào đây?

Đầu óc cậu hỗn loạn.

Lăng Hàm vô thức cứng người, ngón tay bấu chặt lại buông ra, đây là chút biểu hiện nhỏ những lúc cậu lo lắng.

Chu Thành nhanh chóng chú ý tới động tác nhỏ này, anh ta kiên nhẫn nói: “Đề nghị của tôi là tạm thời cậu rời xa Lục Tư Nguyên, đến với tôi, thời gian có hiệu lực của hợp đồng chỉ là năm năm, đợi hết thời hạn rồi hãy cân nhắc chuyện khác, có được không?”

Ha, thật là một con sói biết quan tâm.

Lăng Hàm suýt nữa bật khóc, cậu biết rõ Chu Thành chỉ là con sói già vẫy đuôi không chút ý tốt, nhưng cậu thực sự không có cách nào phản bác lại, cũng không có cách nào để từ chối.

Có lẽ Chu Thành thấy sắc mặt của Lăng Hàm quá tệ nên tốt bụng nói: “Chuyện này không vội, tôi cho cậu thời gian suy nghĩ! Thế nhưng tôi hy vọng cậu đừng nói cho Lục Tư Nguyên biết chuyện.”

“Tại sao?” Lăng Hàm vô thức nói.

Chu Thành cười khê: “Đây là chuyện của cậu, chẳng lẽ cậu muốn để cậu ta quyết định sao? Hơn nữa nếu cậu ta biết thì đương nhiên sẽ phản đối, đến lúc đó lại càng khó xử lý hơn.”

Hoàn toàn chính xác! Lăng Hàm nghĩ liệu có phải cậu đã quá ỷ lại vào Lục Tư Nguyên rồi hay không, có chuyện là lại tìm anh bàn bạc. Nếu như cậu nói cho Lục Tư Nguyên thì nhất định anh sẽ rất tức giận, đến lúc đó lại xảy ra tranh cãi không cần thiết sẽ không tốt.

Nghĩ tới nghĩ lui, cứ để cậu nghĩ kĩ chuyện này trước rồi tính tiếp vậy.

Lăng Hàm vừa thầm hạ quyết tâm xong thì chuông điện thoại trong túi vang lên, chẳng cần nhìn cũng biết là ai gọi tới. Lục Tư Nguyên đang ở bãi đậu xe chờ cậu, đến giờ mà cậu vẫn không xuống chắc chắn anh rất sốt ruột.

Chu Thành nhíu mày, vẻ không vui thoáng qua trên mặt rồi nhanh chóng biến mất. Lăng Hàm không phát hiện sự biến hóa của anh ta, cậu đứng lên: “Tôi đi trước.”

“Lục Tư Nguyên đang chờ cậu à?” Lần đầu tiên Lăng Hàm cảm thấy Chu Thành này rất đáng sợ, dường như anh ta biết rõ tất cả mọi thứ trong lòng cậu.

Lăng Hàm im lặng không lên tiếng.

Chu Thành rộng rãi nói: “Cậu đi đi, không sao... nếu như cậu đến với tôi, chắc chắn tôi sẽ không giám sát cậu sát sao như vậy, cảm giác chẳng có chút tự do cá nhân nào...”

Tuy rằng từ đầu đến cuối Chu Thành đều tỏ vẻ rộng lượng không để bụng nhưng đến cuối cùng vẫn có sơ hở, anh ta không nhìn được dim đôi mắt của mình xuống.

Lăng Hàm đâu phải kẻ ngốc thật, tất nhiên cậu nghe được sự ghen tức trong đó, nhưng chính vì cậu hiểu, rồi lại nghĩ đến tình hình khó xử của bản thân mình thì chỉ có thể làm bộ không nghe thấy. Cậu không muốn tiếp tục ở đây nữa, nếu còn ở lại chỉ sợ cậu sẽ bị Chu Thành lừa gạt ký kết hợp đồng bất bình đẳng gì đó.

Sự thực là quả thật cậu có cảm giác hồ thẹn với “Lăng Hàm”, vấn đề mà Chu Thành nói cũng chính xác là vấn đề xấu hổ cậu đang gặp phải, nhưng hiện giờ cậu với Lục Tư Nguyên đang mặn nồng nên tuyệt đối không muốn xa anh, lại càng không muốn tiếp tục dây dưa không rõ với Chu Thành.

Nhưng đau đầu nhất là vấn đề này không giải quyết được, cơ thể này là của Lăng Hàm, Lăng Hàm chính xác là tình nhân của Chu Thành, cách giải quyết duy nhất là bây giờ là cậu đổi sang cơ thể khác, đem cơ thể của Lăng Hàm trả lại cho Chu Thành nhưng rõ ràng chuyện này không có khả năng, sống lại không phải chuyện ăn hay ngủ, thích làm là làm...

Chương 171: Sống chung

Lăng Hàm mày mặt ửng đỏ bước ra khỏi phòng nghỉ, rầu rĩ đi tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm, vừa đi chưa được bao lâu đã thấy Lục Tư Nguyên bước ra, sốt ruột đứng tựa vào cửa xe mà chờ đợi.

Thấy Lăng Hàm đi tới, anh hỏi: “Sao đi gì lâu thế?”

Lăng Hàm chẳng nói chẳng rằng bước tới trước mặt anh, lơ đãng trả lời: “Giữa chừng bị lỡ một chút.”

Lục Tư Nguyên thấy tâm trạng cậu không tốt nên hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Lăng Hàm lắc đầu, hoàn toàn chẳng có tinh thần, không khác gì quả cà héo.

Lục Tư Nguyên khởi động xe rời khỏi đó, truy hỏi hai lần mà Lăng Hàm vẫn không đáp lời nên không hỏi thêm nữa, ai cũng có bí mật của riêng mình, tôn trọng lẫn nhau là nền tảng cơ bản của quan hệ tình yêu. Anh thầm nghĩ, lẽ nào cậu đang lo lắng vì chuyện Bạch Tử Sách?

Thời gian này Lăng Hàm không nhắc gì đến chuyện đòi lại công bằng cho Bạch Tử Sách, Lục Tư Nguyên bận rộn hâm nóng tình cảm với cậu, có phần xao nhãng việc điều tra chuyện năm ấy, thấy tâm trạng Lăng Hàm không ổn, không khỏi vội vàng quyết tâm nhất định phải nhanh chóng giải quyết mọi việc.

“Anh đặt vé máy bay ngày mai rồi, chúng ta đi Cộng hòa Maurice nhé, bên đó vắng vẻ...” Lục Tư Nguyên nói, giọng anh có vẻ hờn hờn hơn bình thường.

Lăng Hàm lại giống như bưng tỉnh từ trạng thái mơ màng, cậu lắc đầu: “Không đi đâu.”

Lục Tư Nguyên đột ngột đạp chân phanh, chiếc xe chúi về

phía trước, suýt nữa khiến đầu của Lăng Hàm cụng vào kính chắn gió.

“Tại sao đột nhiên không đi nữa?” Lục Tư Nguyên lạnh mặt hỏi.

Lăng Hàm nhìn gương mặt chất vấn của anh mà càng thêm bối rối, lời Chu Thành nói như cái gai chọc vào tim cậu, khiến cậu thấy khó chịu.

“Em muốn nghỉ ngơi vài ngày...” Cậu lắp bắp nói dối.

“Lẽ nào chúng ta đi Maurice không phải vì nghỉ dưỡng?” Sắc mặt Lục Tư Nguyên càng lạnh hơn: “Ban đầu đã đồng ý rồi, sao giờ em lại hối hận?”

Anh sắp biến thành con chim nhỏ sợ cành cong rồi, bởi vì anh đã có được thứ anh muốn nhất, nhưng vì thứ đó quá đáng quý, chỉ sợ không giữ chặt sẽ bay mất. Anh vẫn luôn nhớ Lăng Hàm đã từng từ chối mình, thời gian họ ở bên nhau rất ngắn ngủi, nên mong tình cảm chưa đủ sâu, lại thêm một Chu Thành sói đội lốt cừu bên cạnh như hồ rình mồi, nếu không trông chừng cẩn thận sẽ bị người ta nâng mất.

Lăng Hàm bị anh chọc cho phát bực, anh chàng này cứ hờ ra là mặt mũi biến sắc, với tính tình trước đó của cậu chắc đã đập chát lại rồi.

“Chỉ có thời gian ba ngày, ngắn quá, em hơi mệt, muốn nghỉ ngơi vài hôm cho hần hoi không được à?”

“Em muốn nghỉ mấy ngày? Em muốn bao nhiêu cho em bấy nhiêu.” Lục Tư Nguyên lập tức nói.

Lăng Hàm: “...”

Mẹ kiếp, suýt thì quên tên này là ông chủ của mình.

Lăng Hàm đáp: “Cho dù anh là bên đầu tư cũng không thể làm loạn như vậy được, kéo dài tiến độ quay phim đến lúc đó sẽ...”

“Em quan tâm nhiều thế làm gì?” Lục Tư Nguyên phát phát tay đây nôn nóng: “Kéo dài một chút cũng có phạm pháp đâu.”

Lăng Hàm hết cách với anh. Trước đó cậu đã đồng ý đi nghỉ dưỡng, đến sát ngày dùng dùng không đi nữa, quả thực phần sai là ở cậu, nói sao cũng đuối lý. Nhưng không thể nói ra chân tướng, lẽ nào nói em ngại lên giường với anh?

Con không tước họ Lục kia chắc sẽ nổ tung tại chỗ, chưa biết chừng còn đòi chia tay mất.

Lăng Hàm không dám chơi ngu có thưởng như vậy.

Quả thực không nghĩ được lý do thoái thác, Lăng Hàm cúi đầu xin xỏ: “Lần sau đi nhé, được không anh?”

Không gian trong xe rất yên tĩnh.

Trong chốc lát, tiếng còi xe inh ỏi vang lên từ phía sau, chắc vì đã tắc nghẽn quá lâu, các chủ xe phía sau không còn kiên nhẫn nổi nữa.

Lục Tư Nguyên khởi động xe lần nữa, lái về phía trước, giọng nói có phần bất mãn: “Được rồi, nhưng nhớ lần sau phải bù đắp đây.”

Lăng Hàm vội vàng bảo đảm.

Vì thế cứ tưởng đã qua quýt lừa gạt được Lục Tư Nguyên, nhưng sau đó vấn đề khác nảy ra, Lục Tư Nguyên khẳng định đòi đưa cậu về sống chung trong căn hộ của anh. Bản thân Lăng Hàm rất sẵn lòng, hơn nữa cậu cũng nhớ anh bạn Đại Bạch đáng yêu lắm, có điều nếu như ở lại đó, không tránh được cảnh củi khô lửa bốc, đôi bên vô vậ vậ vào nhau, nhưng cứ nhớ đến cơ thể này không phải của mình...

“Em cảm thấy mình cần bồi dưỡng thêm.” Lăng Hàm có vẻ nặng nề: “Lúc quay ‘Hạ Thiên’ em cảm giác hơi lực bất tòng tâm, em muốn đột phá chính mình.”

Nhắc đến vấn đề chuyên môn coi như đã nắm được điểm yếu của Lục Tư Nguyên. Anh là một người cầu toàn, đã tốt còn muốn tốt hơn, vô cùng chuyên tâm với công việc, anh sẽ dễ dàng chấp nhận lý do mà Lăng Hàm đưa ra.

“Để em ở riêng một thời gian đi, ở chung với anh sẽ làm em phân tâm.” Lăng Hàm tiếp tục xụ mặt.

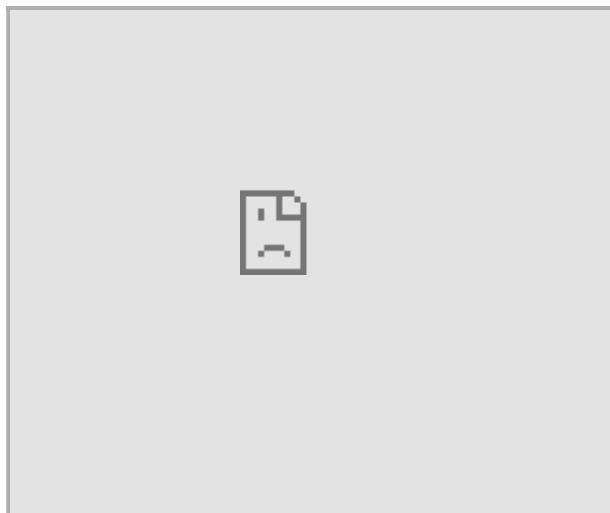
Lục Tư Nguyên nhú mày, biểu cảm hiển nhiên rất không mong muốn, nhưng không ngăn cản.

Về đến căn hộ của mình, cuối cùng Lăng Hàm cũng có không gian để nghỉ xả hơi. Bất kể là Chu Thành hay Lục Tư Nguyên đều cho cậu áp lực quá lớn, cảm giác như không chống trụ nổi.

Lăng Hàm nằm ườn ra giường như chú cún Shiba Inu, vẻ mặt không còn gì để tiếc hận, chỉ muốn hòa thành một thể với chiếc giường. Không có ai theo đuổi rất khổ tâm, có người theo đuổi càng khổ tâm hơn; gặp phải kẻ cặn bã rất khô tâm, mà gặp được đúng người cũng khô không kém phần.

Nhớ tới những nghệ sĩ nữ quay vòng vòng rất điêu luyện quanh các anh trai đẹp trai giàu có mà Lăng Hàm cảm thấy bội phục từ tận đáy lòng. Có một Lục Tư Nguyên đã khó tiêu rồi, thêm một Chu Thành... đúng là rút cạn sinh lực.

Thôi được rồi, không nghĩ mấy chuyện này nữa, nghĩ cũng không có tác dụng gì. Nghĩ cách giải quyết trước đã, Lăng Hàm là nhân tình của Chu Thành, mình là nhân tình của Lục Tư Nguyên, bây giờ Lăng Hàm và mình là cùng một người, cơ thể của Lăng Hàm thuộc về Chu Thành, bây giờ mình lại dùng cơ thể của Lăng Hàm để ngủ với Lục Tư Nguyên... Thế rốt cuộc là Lăng Hàm ngủ với Lục Tư Nguyên hay mình ngủ với Lục Tư Nguyên nhỉ?

Dòng suy nghĩ của Lăng Hàm như con ngựa điên cuồng, một đi không trở lại.

Ngày hôm sau, Lục Tư Nguyên gọi điện tới, hỏi cậu bao giờ mới chịu chuyển tới chỗ anh, Lăng Hàm bị giục giã đến hết cách, đành chậm chạp chuyển qua một cách không tình nguyện (rất tình nguyện).

Lăng Hàm cũng muốn kỳ thị tiết tháo của chính mình.

Sau khi Lăng Hàm chuyển tới, Lục Tư Nguyên rất mừng rỡ, nhưng anh cũng hết mừng rất nhanh, bởi vì Lăng Hàm không muốn bị đụng chạm.

Thấy được, sờ được mà không ăn được nên tính tình Lục Tư Nguyên càng ngày càng khó ở, còn Lăng Hàm thực sự lợi sách vở chuyên ngành ra trông có vẻ chuyên tâm học tập khiến Lục Tư Nguyên không thể nổi nóng được.

Trực giác mách bảo anh rằng Lăng Hàm đã xảy ra chuyện, nghĩ kỹ lại, mọi chuyện bắt đầu từ ngày về công ty còn gì? Lễ nào hôm ấy cậu đã gặp phải ai đó?

Lục Tư Nguyên lập tức dặn trợ lý đi điều tra, không lâu sau đã nhận được điện thoại của trợ lý, nghe vài câu mà sắc mặt anh đã thay đổi.

Lăng Hàm và Đại Bạch đang chen chúc trên giường nghiên ngẫm tác phẩm nổi tiếng của các bậc thầy điện ảnh, đột nhiên thấy Lục Tư Nguyên mặt mũi sa sầm bước ra khỏi phòng, chẳng nói chẳng rằng bước tới trước tivi rút luôn nguồn điện.

Lăng Hàm rất bình tĩnh.

Con khổng tước đực này hay nổi nóng vô duyên vô cớ, cậu cũng quen rồi.

“Hôm đó có phải em đã gặp Chu Thành không?” Lục Tư Nguyên khoanh tay trước ngực chất vấn, giọng điệu lạnh lẽo.

Lăng Hàm giật mình, không lên tiếng.

“Nói đi chứ.”

Thấy không thể giấu được, Lăng Hàm đành nói: “Đúng vậy.”

Quả nhiên Lục Tư Nguyên bắt đầu nổi khùng, anh tức giận bảo: “Em gặp riêng anh ta sao không nói với anh?”

Lăng Hàm cũng thấy bức bối: “Anh ta là cấp trên của em, lẽ nào lần nào gặp em cũng phải báo cáo với anh à?”

Lục Tư Nguyên nổi khùng: “Anh ta có ý đồ xấu với em, em và anh ta gặp nhau khiến anh không thoải mái, em phải hiểu rõ rằng bây giờ anh mới là bạn trai em!”

Bây giờ anh mới là bạn trai em...

Không ngờ Lục Tư Nguyên dám nói thẳng câu này, Lăng Hàm sửng sốt, tuy rằng bị quát nạt một hồi, nhưng cậu lại thấy vui một cách kỳ lạ, vui đến mức nổi bong bóng xà phòng ấy.

Chương 172

“Đừng tưởng Chu Thành là người tốt, lời anh ta nói toàn là xạo thôi.” Lục Tư Nguyên đánh mặt kết luận.

Lăng Hàm vẫn chìm đắm trong câu nói “anh mới là bạn trai em” ban nãy, bị cơn hồ ly tinh họ Lục này mê mẩn đến không còn đường về, thấy anh tức giận nên vội vàng dỗ dành: “Em không tin anh ta đâu.”

“Anh ta nói cái gì rồi? Tại sao anh ta muốn gặp em?” Lục hồ ly tinh vẫn không chịu tha.

Lăng Hàm vẫn không lên tiếng.

Biểu cảm của Lục Tư Nguyên bình tĩnh hơn, trong mắt thoáng hiện một nét đau khổ, anh cúi đầu, nhẹ giọng bảo: “Vậy sao? Xem ra trong mắt em, anh vẫn không quan trọng bằng anh ta...”

Anh thở dài một hơi, quay người đi vào phòng, bóng lưng anh rất lạc lõng.

Lăng Hàm lập tức đau lòng bật thẳng người khỏi chiếc giường trong phòng khách, đuổi theo kéo tay anh: “Này, không phải như thế đâu, anh đừng nghĩ lung tung, anh ta làm sao có thể quan trọng như anh được?”

Lục Tư Nguyên hất tay cậu ra, bước vội vào phòng.

Oa, giận rồi, làm mình làm mẩy rồi.

Lăng Hàm gãi gãi đầu, theo anh đi vào phòng, Lục Tư Nguyên ghen tức... Nói thế nào nhỉ, hóa ra có phần đáng yêu một cách bất ngờ. Được người trong lòng cưỡng chế rút cho một hũ mật, rồi bị ghen ngược một chút, ai là đàn ông chắc sẽ rất vui. Lăng Hàm cũng là đàn ông bình thường, bình thường Lục Tư Nguyên luôn là bên mạnh mẽ hơn, Lăng Hàm là người thích được dỗ dành, mà khi thấy Lục Tư Nguyên giận dỗi, cậu lại có

cảm giác “mình muốn thương anh ấy”.

“Đừng tức giận nữa, đừng nghĩ lung tung mà, em là bạn trai anh, có phải bạn trai của anh ta đâu.”

Lăng Hàm mê mẩn Lục yêu tinh đến không chịu nổi nên tươi cười hơn hở với anh.

Lục Tư Nguyên đứng quay lưng với cậu, lạnh nhạt bảo: “Nhưng em thà giấu anh chứ không chịu nói cho anh nghe sự thật.”

“Được được được, em nói là được chứ gì.” Lăng Hàm bắt đắc dĩ giơ tay đầu hàng.

Khóe miệng Lục Tư Nguyên nhếch lên, trong mắt anh hiện ra vẻ vui sướng khi đạt được ý muốn, nhưng vì anh đang quay lưng lại nên Lăng Hàm không chú ý tới.

Sau đó thì dễ thôi, Lục Tư Nguyên hỏi, Lăng Hàm trả lời.

Lăng Hàm đã sớm bị Lục yêu tinh câu mất hồn phách, hỏi gì cũng đáp, bày hết tình cảnh khi đó ra mà trả lời.

Chu Thành vốn đã chuẩn bị đầy đủ, tính toán như thần, trước hết là hẹn riêng Lăng Hàm, dùng cách thức mà anh ta đã dự tính trước để làm Lăng Hàm khiếp sợ, “nhồi sọ” thêm tư tưởng không được báo cho Lục Tư Nguyên biết, sau đó tập trung hỏa lực tấn công Lăng Hàm, tranh thủ công thành chiếm đất trong một lần đánh, đến lúc đó anh ta cướp Lăng Hàm đi rồi, Lục Tư Nguyên vẫn ngỡ ngác, muốn khóc tiếng Mán cũng đã muộn màng.

Nhưng anh ta không thể ngờ Lăng Hàm là dạng người mờ mắt vì sắc đẹp, đã sớm bị hồ ly tinh họ Lục kia mê hoặc, hồ ly tinh chỉ nhẹ nhàng chơi chiêu thôi cậu đã nộp khí giới đầu hàng, khai báo hết chuyện ngày hôm ấy.

Lăng Hàm kể đến mức miệng lưỡi khô rang, vất vả lắm mới kể hết chuyện, nhưng Lục Tư Nguyên chỉ nhướn mày hỏi: “Có thể thôi à?”

Hề? Sao lại phản ứng thế này? Bình thản quá vậy.

Lăng Hàm lặng lẽ nói thế trong lòng, cậu gật đầu: “Chỉ có thể thôi.”

Lục Tư Nguyên cười khê: “Anh ta đang lừa bịp ai chứ, chỉ có em tưởng thật thôi. Thay đổi thân phận thôi mà, bây giờ giới y học còn định thay tim thay mắt, nói theo cách của anh ta, chẳng lẽ người bệnh làm phẫu thuật ghép tim rồi phải gánh vác tất cả cho người hiến tặng?”

Lăng Hàm nghe xong nghĩ, hình như điều này có lý.

“Em nên nói ra sớm hơn, một người suy nghĩ mãi dễ đâm đầu vào ngõ cụt lắm, biết chưa?” Lục Tư Nguyên xoa xoa đầu cậu.

Lăng Hàm then thùng. Quả đúng vậy, nếu nói từ góc độ khoa học, có thể hiểu được tình trạng cơ thể hiện tại của mình. Cậu nói muốn điều tra tư liệu để nâng cao khả năng của bản thân không phải để qua quýt lấy lệ với Lục Tư Nguyên mà là nói thật. Mấy ngày nay cậu vẫn luôn buồn bực vì chuyện cơ thể và linh hồn của mình nên tìm đọc không ít tư liệu, bây giờ lại được Lục Tư Nguyên khuyên răn, đột nhiên thấy có cảm giác thông suốt.

Trước hết, Lăng Hàm đã chết rồi, nếu như bản thân mình không đến với thân xác này, vậy thì nó đã ngừng thở, tất cả mọi thứ mà Lăng Hàm có đều quay về con số 0. Từ một ý nghĩa nào đó, Bạch Tử Sách đã cho cơ thể này một sinh mệnh. Thứ hai, sở dĩ con người là con người, bởi vì con người có suy nghĩ, có tình cảm, nếu như chỉ có một thân xác hư không, không thể gọi là con người được. Suy nghĩ và tình cảm của con người có thể quy chung là linh hồn, vậy thì mức độ quan trọng của linh hồn đáng ra cao hơn thân xác. Cho nên linh hồn của Bạch Tử Sách ở trong thân xác này, là linh hồn của Bạch Tử Sách đang điều khiển thân thể này, vậy thì người này nên được coi là Bạch Tử Sách chứ không phải Lăng Hàm.

Lý do của Chu Thành không thể thành lập, cậu không nên bị trói buộc bởi những lời anh ta nói.

“Anh nói đúng, em đã nghĩ thông suốt rồi.” Lăng Hàm ngẩng đầu nói.

Hai mắt Lục Tư Nguyên thoáng hiện ý cười: “Nghĩ thông suốt là được rồi, đi xem phim đi, sau này đừng gặp riêng Chu Thành nữa.”

Lăng Hàm buông được tảng đá nặng nề đè trong lòng suốt hai ngày nay, toàn thân khoan khoái hơn nhiều, quay người chạy đi xem phim tiếp cùng Đại Bạch.

Đợi khi cậu đi rồi, mặt mũi Lục Tư Nguyên đột ngột sa sầm xuống, tức giận đến mức nắm đấm siết chặt.

Suýt nữa bị tên khốn nạn Chu Thành kia ngồi lên đầu!

Anh đi đi lại lại trong phòng, cắn hận đến mức nghiến răng kèn kẹt, nếu như bây giờ Chu Thành xuất hiện trước mặt anh, chắc chắn anh sẽ đánh cho anh ta nhật rằng không kịp.

Suy nghĩ trong chốc lát, Lục Tư Nguyên đột nhiên cầm điện thoại ầm số, đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, giọng nói của người kia khá kinh ngạc, dường như hoàn toàn không ngờ rằng anh sẽ gọi đến.

“Lục Tư Nguyên?”

Lục Tư Nguyên đi thẳng vào vấn đề: “Chu Thành, sau này tránh xa Lăng Hàm ra.”

“Cậu đang cảnh cáo tôi đấy à?”

Đồng tử của Lục Tư Nguyên tối đen lại: “Anh có thể coi như lời cảnh cáo. Đừng tưởng tôi không biết thủ đoạn của anh, với tác phong của anh, làm sao có thể giữ lại nhược điểm lớn như thỏa thuận bao dưỡng? Chẳng lẽ đề tình nhân của anh sau này cảm thỏa thuận bao dưỡng tới chiêu cáo thiên hạ hay đi tìm ông già nhà anh?”

Đầu dây bên kia không nói gì.

“Làm giả chữ viết cũng không phải chuyện gì to tát lắm, anh muốn làm có lý nào không làm được? Bạch Tử Sách không rõ bút tích của Lăng Hàm, có thể lừa được cậu ấy thôi, nhưng muốn lừa tôi thì đừng mơ.”

Đầu dây bên kia cuối cùng cũng lên tiếng, trong giọng nói có vài phần tán thưởng: “Không hổ danh là Lục Tư Nguyên, tìm ra kẽ hở nhanh thật. Không sai, thỏa thuận bao dưỡng kia là đồ giả, tôi không thể ký một thỏa thuận đầy hậu hoạn như thế với người khác được.”

Ngoài dự đoán của Lục Tư Nguyên, không ngờ Chu Thành dám thừa nhận thẳng thừng như thế: “Nhưng nội dung trong thỏa thuận ấy quả thực có tồn tại, là lời hứa miệng giữa chúng tôi.”

Bàn tay đang cầm điện thoại của Lục Tư Nguyên siết chặt lại: “Chu Thành, Bạch Tử Sách là bạn trai tôi.”

Lần này anh không dùng “Lăng Hàm” mà là “Bạch Tử Sách”, một lần nữa nhắc nhở Chu Thành thật rõ ràng về thân phận thật sự của Lăng Hàm.

Ở căn phòng cách xa cả vòng thành phố, Chu Thành cười khổ, chuyện đến nước này rồi, tất nhiên anh ta biết, nhưng chính vì biết nên mới càng không buông tay được. Một người tồn tại rất thần kỳ, vừa mâu thuẫn vừa chói mắt như thế, kiếp này đào đâu ra người thứ hai, anh ta rất muốn có được cậu, muốn đến mức tới bữa quên ăn, nửa đêm vỗ gối.

Nhưng anh ta quay về muộn quá, để cho Lục Tư Nguyên đến trước có được trước, nếu như anh ta quay về sớm hơn, chưa biết chừng người này đã là người của anh ta...

Mỗi khi nghĩ đến điều này, anh ta hối hận vô cùng, không thể

nào cam tâm được.

“Bạch Tử Sách là bạn trai của cậu, Lăng Hàm là nhân tình của tôi.” Chu Thành nói: “Họ là cùng một người, tất nhiên tôi có quyền giành lấy hạnh phúc.”

Sắc mặt Lục Tư Nguyên thay đổi, hơi thở không ổn định, anh không ngờ Chu Thành khó chơi như vậy. Cũng may mà Lăng Hàm đã nói ra sự thật, nếu không chỉ cần sơ sẩy một chút là mình sẽ chịu thiệt.

“Quyền được hạnh phúc?” Lục Tư Nguyên bình tĩnh gằn từng chữ: “Không biết xấu hổ!” Sau đó cúp điện thoại, lặng lẽ đứng giữa căn phòng.

Chương 173: Tức giận

Qua cuộc điện thoại với Chu Thành, anh cảm nhận được mối đe dọa trước nay chưa từng có, nhưng bản năng của đàn ông khiến anh lập tức chấp nhận thách thức này.

Mở cửa đi ra khỏi phòng, âm thanh từ bộ phim điện ảnh trong phòng khách lọt vào tai, Lăng Hàm và Đại Bạch một người một cún đang rúc trên giường xem phim, vô cùng hòa hợp.

Lục Tư Nguyên bước nhanh đến bên giường, xua tay bảo Đại Bạch đi chỗ khác. Đại Bạch nhồm dậy, lắc đầu làm nũng với cha nó, nhưng bị đẩy xuống giường không hề khách sáo. Nó ủ rũ nán ná trước giường, trơ mắt nhìn chằm chằm hai người cha.

Lăng Hàm thấy sắc mặt Lục Tư Nguyên không ổn lắm, toàn thân tỏa ra khí chất lạnh lẽo, vô cùng kinh ngạc.

“Lục Tư Nguyên?”

Ban nãy còn mỉm cười, chớp mắt đã thành bão cấp mười ngoài biển Đông. Lăng Hàm nhanh chóng kiểm điểm bản thân, nghiền ngẫm trong chốc lát phát hiện ra mình không nói gì làm anh tức giận mới yên tâm hơn một chút.

Lục Tư Nguyên nắm vai cậu, hai mắt nhìn cậu chằm chằm, giống như có thể nhìn thấy nội tâm của Lăng Hàm qua đôi mắt.

“Lục Tư Nguyên?” Lăng Hàm bị nhìn đến mức sồn da gà nên dè dặt hỏi lại. Lục Tư Nguyên đột nhiên ấn cậu lên giường, không câu nệ gì mà bắt đầu hôn cậu.

Tối hôm đó Lăng Hàm bị giày vò rất thê thảm, Lục Tư Nguyên chiếm lấy cậu hết lần này đến lần khác, giống như đang xác nhận chuyện gì đó, chết cũng không chịu buông tay. Lục Tư Nguyên tiến vào rất sâu, có lúc Lăng Hàm cảm thấy anh sắp chui vào linh hồn của mình luôn vậy.

Lăng Hàm cảm thấy mình giống cái bánh nướng trên chảo, được anh lật đi lật lại mà găm mà gán, lật tới lật lui mà hành hạ... Tuy rằng cũng sướng tới đỉnh Vu Sơn, nhưng cái giá của việc sung sướng quá đà thực sự không chịu nổi, hăng quá hóa dở, cậu cứ như người sắp chết, hưởng hồ cảm giác đau mỗi toàn thân vào ngày hôm sau đúng là khó mà nhẫn nhịn được.

Lăng Hàm nghĩ, lẽ nào mấy hôm không làm nên Lục Tư Nguyên nín nhịn quá đà?

Để mình không bị thương nữa, hay là thỉnh thoảng cũng nên làm một nháy để “xả” bớt? Nếu không ghi nợ dồn lại phát hỏa một lần thì cậu đỡ không nổi.

Có vẻ làm nhiều nên đã thích ứng được với Lục Tư Nguyên, ngày hôm sau Lăng Hàm chỉ cần nghỉ ngơi trong chốc lát là đã khỏe khoắn như thường, nhưng tới đến bị vật ra làm thêm nháy nữa, lần này chắc vì Lục Tư Nguyên để tâm tới thương thế của cậu nên bớt bớt một chút, mà Lăng Hàm vẫn bị làm đến mức khóc lóc kêu cha gọi mẹ.

Mỗi lần xong chuyện Lăng Hàm đều quạu: “Đã bảo sau này không thể như vậy rồi mà? Em bảo ngừng là phải ngừng.”

Lục Tư Nguyên áy náy lắm, thề thốt đảm bảo lần sau không thể nữa, nhưng đến lần sau vẫn chứng nào tật nấy, không biết bớt phóng túng.

Lăng Hàm hiểu, một số câu Lục Tư Nguyên nói ra có thể coi như tiếng ruồi muỗi vo ve.

Qua vài hôm, khi Lăng Hàm đang rảnh rồi thì đột nhiên nhận được điện thoại của bên thám tử tư, bây giờ cậu đã chẳng ôm hy vọng gì với bên này nữa, thấy cuộc gọi tới cũng không còn kích động như trước.

Lúc bắt máy chỉ bình tĩnh “a lô” một tiếng, nhưng bên kia vừa nói một câu, Lăng Hàm suýt nữa nhảy thẳng khỏi sofa.

Lục Tư Nguyên thấy biểu cảm kích động của cậu nên hỏi: “Ai thế? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Lăng Hàm lắc lắc điện thoại, kích động đến mức hai mắt sáng ngời: “Họ tìm được người phục vụ khách sạn đã mở cửa cho phóng viên khi ấy rồi!”

Lục Tư Nguyên hơi khựng lại, sau đó cũng chung vui với cậu: “Quá tốt rồi.”

“Cuối cùng cũng tìm được rồi!” Lăng Hàm gần như muốn ngửa mặt lên trời mà tru một tiếng.

Lục Tư Nguyên cười khẽ: “Thực ra, Đồng Nam đã thừa nhận tất cả mọi việc, hơn nữa người của anh đã tìm được một số người liên quan tới chuyện năm ấy.”

Lăng Hàm sửng sò.

“Vốn định chuẩn bị dành tặng cho em một niềm vui bất ngờ, nếu người của em đã chuẩn bị xong, chúng ta cùng nhau vui vẻ đi thôi.” Lục Tư Nguyên đứng dậy, ôm cậu thật chặt: “Bạch Tử Sách, chúng ta cùng nhau rửa sạch oan khuất cho em thôi.”

Giọng anh rất nhẹ, rất nhẹ, Lăng Hàm nghe như có dòng chảy ấm áp len lỏi vào tim, lần đầu tiên cảm thấy nội tâm không còn trống rỗng và bất lực nữa, mà tràn đầy, giống như một vòng tròn cuối cùng cũng được vẽ thật tròn.

“Được.” Lăng Hàm vòng tay ôm lại Lục Tư Nguyên, ôm anh thật chặt.

Tháng hai năm mới, khi mọi người đang chìm trong bầu không khí náo nhiệt chờ đợi ngày lễ tới gần và cái lạnh khắc nghiệt mùa đông, trên mạng đột nhiên nổ ra một tin tức kinh thiên động địa.

Ảnh đế Lục Tư Nguyên đột nhiên đăng tải một bài viết trên Weibo, chỉ ra chuyện “bóc bánh trả tiền” của mình tình quá cổ Bạch Tử Sách hoàn toàn bị hãm hại, đồng thời tuyên bố đã tìm được người biết chuyện năm ấy. Bài đăng đính kèm bức ảnh chụp lại một bức thư, có người viết thư tay kể lại tất cả mọi chuyện, từ góc độ miêu tả, đám đông lập tức biết ngay đây là lời kể của cậu trai bao năm đó “chung đụng” cùng Bạch Tử Sách.

Sau cùng Lục Tư Nguyên quyết định báo cảnh sát. Cùng lúc đó, nghệ sĩ nam mới phát lên như điều gặp gió trong thời gian gần đây - Lăng Hàm - cũng lên tiếng đã tìm được nhân viên phục vụ trong khách sạn mà Bạch Tử Sách đã ở.

Hai minh tinh quan trọng cùng lên tiếng, hơn nữa còn đòi lại công bằng cho người đã khuất, mà người này còn là ảnh đế được quần chúng tưởng nhớ, thỉnh thoảng vẫn nhắc đôi câu; giống như hòn đá gợn lên bao nhiêu đợt sóng, thu hút sự quan tâm của tất cả mọi người.

Sau đó có người chỉ ra rằng người năm đó hại Bạch Tử Sách là thái tử của một công ty giải trí nào đó, mũi dùi chĩa về phía Chu Thành. Chu Thành lập tức phản pháo, bày tỏ mình rất vô tội, hơn nữa cũng tỏ rõ thái độ giúp đỡ Bạch Tử Sách để chứng minh mình trong sạch, khiến chuyện này càng lúc càng được thổi phồng hơn.

Gần đến Tết khiến lòng ai cũng nhộn nhạo, tin tức lớn thế này gần như cướp hết hào quang của các thông tin khác, ai cũng

bàn tán xôn xao, ai cũng mong ngóng.

Lăng Hàm đọc rồi nói với Lục Tư Nguyên: “Người chỉ trích Chu Thành là ai thế? Chúng ta có nói gì đến Chu Thành đâu.”

Lục Tư Nguyên cười khẽ lấp liếm: “Chắc là có người đoán bừa thôi.”

Người đã âm thầm ghi nợ Chu Thành, Lăng Hàm không rõ, nhưng anh rõ như ban ngày, hiển nhiên Chu Thành tự muốn nhúng chân vào, nhưng ngại thân phận của mình, không dám tới, mới cố ý tìm người bôi nhọ mình, sau đó lấy cớ “rửa oan cho mình” để danh chính ngôn thuận tham gia vào vụ này. Không chỉ có thể tăng thêm mức độ hảo cảm trước mặt Lăng Hàm mà còn chớp thời cơ công kích Chu Bắc Hiền, một mũi tên trúng hai đích, ngu gì không làm?

Đừng trông bây giờ một phía của dư luận đang chĩa dùi chỉ trích anh ta, trông như bị công kích thảm thương lắm, nhưng không lâu nữa, đợi chân tướng lộ ra, anh ta tất nhiên sẽ được tẩy sạch oan khuất, hơn nữa cũng có thể xây dựng hình tượng tốt đẹp.

Lục Tư Nguyên đã biết hành động của Chu Thành từ lâu, tất nhiên Chu Thành cũng biết hành động của anh, tiếc rằng anh không thể không tuân thủ kế hoạch, bắc cầu cho Chu Thành. Bởi vì mình ở bên cạnh Lăng Hàm, không nỡ để Lăng Hàm buồn, sớm muộn gì cũng phải dốc sức tấn công Chu Bắc Hiền. Chu Thành thành kẻ ngư ông đắc lợi, chỉ cần lặng lẽ đợi là được.

Khi đó anh nghĩ Chu Thành không ra tay cũng được, như thế có thể ôm trọn hảo cảm của Lăng Hàm, ai ngờ Chu Thành dám mặt dày mà lặn vào đấy. Lục Tư Nguyên vừa phẫn nộ vừa bất ngờ, bất ngờ là vì chỉ cần Chu Thành nhúng tay vào, trong mắt một số người nào đó - nhất là người nắm quyền nhà họ Chu - chuyện này sẽ biến chất, biến thành một âm mưu nhắm vào Chu Bắc Hiền.

Phương pháp tốt nhất mà Chu Thành nên làm là khoanh tay đứng nhìn, nhưng tiếc rằng bây giờ anh ta đã không kìm nén được nhảy vào rồi...

Lục Tư Nguyên liếc nhìn tên ngốc chẳng hay biết gì bên cạnh

mình, đồng tử dần tối đi, trước khi cậu sống lại đã bị bao nhiêu người thâm thương trộm nhớ rồi, thay đổi dung mạo thì không còn bị thương nhớ nhiều như thế, nhưng chợt nhảy ra một nhân vật “máu trâu” lấy một địch trăm, người này hút nhiều ong bướm quá...

Nghĩ thôi cũng thấy giận run người...

Chương 174: Đánh rần

Lục Tư Nguyên nhìn, nhìn nữa, nhìn mãi, càng nhìn càng thấy giận. Lăng Hàm vừa vặn quay đầu lại, trong đôi mắt trong veo chỉ thấy vui vẻ, không hề có chút lo lắng.

Nhất định phải trừng phạt, phải trừng phạt!

Lục Tư Nguyên đột nhiên ôm lấy người bên cạnh, dồn sức hôn cậu.

Lăng Hàm đang tìm kiếm tin tức, đột nhiên bị tập kích, cậu rất bất đắc dĩ: “Đừng quậy, chính sự... ưm...”

Những lời phía sau bị chặn trong miệng, sau đó bị vờn tới vờn lui một trận đã đời.

Lăng Hàm nghĩ, Lục Tư Nguyên đúng là động dục mọi lúc mọi nơi, cứ tiếp tục thế này sớm muộn gì cậu cũng tàn đời.

Vốn dĩ lúc Lục Tư Nguyên đẩy cậu xuống, Lăng Hàm vẫn từ chối chút, giữa ban ngày ban mặt, trước ánh mắt trong sáng thuần khiết của Đại Bạch, Lăng Hàm không muốn làm bậy cho lắm, thế nhưng Lục Tư Nguyên quá dũng mãnh, quá ngang ngược, sau này thấy Lăng Hàm kháng cự bèn giở chiêu mỹ nhân kế. Lăng Hàm bị nắm trúng điểm yếu, bị hồ ly tinh họ Lục kia mê hoặc, dăm ba tí xấu hổ bị quăng lên chín tầng mây, ngoan ngoãn lẫn thành một cục với Lục Tư Nguyên.

Đến lúc mâu chốt nhất, Lục Tư Nguyên đột nhiên bóp chặt Lăng Hàm, ép hỏi: “Mật mã điện thoại là bao nhiêu?”

Lăng Hàm bị ép đến mức khóe mắt đỏ lên, đang lúc quan trọng mà phải ngừng, đúng là khó chịu hơn cả chết.

“Lục Tư Nguyên!” Lăng Hàm quát âm lên, vùng vẫy muốn gạt bàn tay không yên phận của anh ra.

Lục Tư Nguyên dùng một tay khác dễ dàng khống chế được

bàn tay cậu, cúi người hôn lên trán, dịu dàng dỗ dành: “Mau nói cho anh biết, chỉ cần nói cho anh biết, anh sẽ để em được vui vẻ.”

Lăng Hàm thấy trước mắt trắng xóa, thần trí đã không còn tỉnh táo nữa, sau cùng bị ép phải báo cáo mật mã cho anh. Sau đó cuối cùng cậu cũng được giải phóng, mệt mỏi kiệt sức cuộn mình trên giường chìm vào giấc ngủ.

Lục Tư Nguyên nghỉ ngơi cùng cậu một lúc, thấy cậu ngủ rồi, anh lặng lẽ cầm điện thoại của cậu vào phòng ngủ, đóng cửa im lặng chờ đợi.

Anh im lặng ngồi trước bàn nhìn chăm chăm vào điện thoại, vô cùng kiên nhẫn.

Không biết đã qua bao lâu, chiếc điện thoại cuối cùng cũng đổ chuông trước ánh mắt “quả nhiên là vậy” của anh, tên người gọi nhảy nhót trên màn hình. Lục Tư Nguyên cười lạnh một tiếng, đợi cho chuông điện thoại reo gần một phút đồng hồ mới chậm rãi bắt máy.

“Tôi cứ tưởng em sẽ không bắt máy chứ?” Giọng nói dịu dàng của Chu Thành từ đầu dây bên kia bay tới: “Đang bận gì vậy?”

Lục Tư Nguyên giữ im lặng.

Bên kia không thấy cậu đáp lời mà vẫn tự động tìm đề tài: “Không biết em đã xem tin tức chưa?”

Lục Tư Nguyên nhướn mày, trầm nghĩ, quả nhiên thằng cha này không chịu nổi, bắt đầu tranh công rồi đây.

Chu Thành tiếp tục nói: “Thực ra những tin tức nhằm về phía tôi đều do tôi cho người tung ra đấy, không cần lo lắng đâu.”

“Em không tò mò nguyên nhân tôi làm như vậy hả?” Chu Thành hỏi: “Tôi hy vọng có thể giúp đỡ em, yên tâm, tôi không có ý bảo em báo đáp, không cần cảm thấy áp lực, tôi thích em là chuyện của tôi, tôi chỉ muốn em được vui vẻ, được vừa ý...”

Anh ta tiếp tục bô lô ba la một tràng những lời sến sẩm, Lục Tư Nguyên nghe thôi đã thấy da gà rụng đầy đất, nghĩ bụng, mặt Chu Thành dày hết bức tường thành, câu gì cũng dám nói, nhưng không thể không thừa nhận, những lời Chu Thành nói rất hợp lòng người. Nếu như người nghe ý chí hơi yếu, hơi đơn giản một chút, rất dễ dàng bị anh ta lừa đi mất. Nghĩ tới việc Lăng Hàm có khả năng dao động vì những câu đường mật thế này, Lục Tư Nguyên cảm thấy vô cùng khó ở.

Chu Thành nhân cơ hội này để đóng vai thâm tình, Lục Tư Nguyên không thể nhẫn nhịn được nữa mới nói: “Không có anh tôi sẽ càng vui hơn, cảm ơn.”

Đầu dây bên kia khựng lại, qua một lát mới phẫn nộ gào lên: “Lục Tư Nguyên, sao lại là cậu?!”

“Lăng Hàm bạn, bảo tôi nhận điện thoại giúp cậu ấy.” Lục Tư Nguyên châm chọc: “Không ngờ hóa ra là anh gọi đến, hờ, cậu cả nhà họ Chu cướp vợ của người khác vui quá nhỉ. Tổng giám đốc phong lưu hào phóng, tình nhân rải khắp thiên hạ, tại sao cứ phải nhớ thương bạn trai của người khác thế?”

Câu phía sau không hề khách sáo, nghe như vả thẳng mặt Chu Thành trước mặt đám đông.

Chu Thành bị bắt quả tang, chắc hẳn cũng chột dạ, không ừ hử gì nhiều, qua một lát là tắt máy.

Lục Tư Nguyên ôm cây đợi thỏ đánh cho con rắn Chu Thành rút cổ vào hang, cuối cùng cũng thấy lòng dạ thoải mái hơn một chút. Anh nhanh chóng kéo số điện thoại của Chu Thành vào danh sách chặn, đứng dậy bước tới chiếc giường trong phòng khách, nhìn thanh niên đang ngủ ngon, không tìm lòng được mà cúi đầu hôn cậu.

Lăng Hàm ngủ ngon giấc, khi cậu tỉnh dậy thì trời sắp tối rồi, vô cùng cạn lời. Nghe thấy động tĩnh trong phòng bếp, cậu chống eo cà thọt cà thọt bước vào đó, thấy Lục Tư Nguyên đang đeo tạp dề nấu nướng.

“Chiều nay anh lại lên cơn gì thế?” Mông đau chết đi được, quan trọng hơn là anh làm cậu lãng phí nguyên một ngày.

Đèn trong bếp bật sáng trưng, ánh sáng trắng tôn lên căn bếp

sạch sẽ. Lục Tư Nguyên đeo tạp dề xanh sẫm một màu, cúi đầu chăm chú cắt rau, mái tóc đen bóng và góc nghiêng nhỏ nhắn không khác gì một tác phẩm nghệ thuật.

Cho dù anh đang làm chuyện bình thường nhất, trên người vẫn toát ra khí chất không lẫn lộn với khói lửa nhân gian. Cho dù nấu một bữa cơm thôi cũng giống như đang làm buổi nghệ thuật hoa lệ và tinh tế.

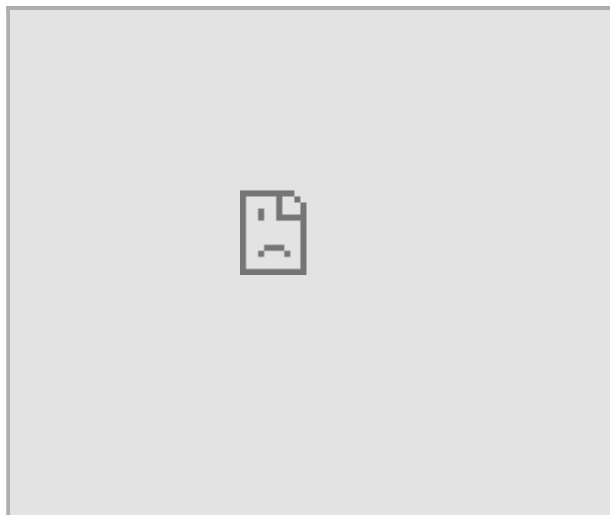
Lăng Hàm vốn ghen lửa giận trong lòng, thấy khung cảnh tinh tế mà ấm áp này, cơn giận trong lòng cũng tiêu tan đi khá nhiều.

Ở bên cạnh Lục Tư Nguyên đúng là hưởng thụ cái đẹp.

Cái gì đẹp cũng khiến người ta vui mắt, vui lòng, bản chất của con người đều thế cả.

Mà có lúc, cậu cảm thấy nam thần không nhiễm bụi trần này thích mình là một chuyện không thể tin nổi, thậm chí thỉnh thoảng có suy nghĩ: Anh ấy thích mình thật sao? Tất cả mọi thứ ở đây đều là thật sao?

Lục Tư Nguyên vừa thái khoai tây thành sợi vừa trả lời: “Không có gì.”

Lăng Hàm quan sát anh trong chốc lát, thấy anh chẳng buồn ngẩng đầu lên mới dè dặt hỏi: “Tâm trạng không tốt à?”

Lục Tư Nguyên đáp: “Không.”

Lăng Hàm gãi đầu, không biết nên tiếp tục chủ đề này thế nào. Lục Tư Nguyên mà hờn giận thì anh luôn là người kết thúc cuộc trò chuyện, cũng từ chối nói năng thêm. Thôi được rồi, nam thần có tí khuyết điểm mới ra dáng con người, hoàn hảo quá chỉ tổ khiến mình lo sợ.

Lăng Hàm chống eo đứng ở cửa, đổi đề tài: “Tối nay ăn đồ Trung hả?”

Lục Tư Nguyên vẫn không nói gì.

Lăng Hàm sờ mũi, nghĩ bụng, hay là đến phòng khách cho rồi, nhưng bỗng nghe thấy giọng nói của Lục Tư Nguyên vang lên.

“Em nghĩ gì về Chu Thành?”

Lại là Chu Thành.

Lăng Hàm ngả vào khung cửa, chỉ muốn ôm đầu rên rỉ, có thể đừng nhắc tới anh ta nữa không? Bây giờ cậu cứ nghe thấy tên Chu Thành là đau đầu. Lúc này cậu có cảm giác đau khổ như thể vợ mình nghi ngờ mình có quan hệ bất chính với người phụ nữ khác nên làm loạn trong nhà. Lẽ nào chiều nay anh động dục bất chấp thời gian và địa điểm lại là vì Chu Thành?

“Em với anh ta không có quan hệ gì, đến cả một cuộc điện thoại cũng không gọi.” Lăng Hàm chỉ thiếu nước giơ tay lên trời mà thề thốt.

Lục Tư Nguyên đáp: “Anh tin em.”

Ờ?

Lăng Hàm sững sờ.

Sau đó quả thực Lục Tư Nguyên không hỏi thêm, còn bảo cậu ra ngoài nghỉ ngơi. Lăng Hàm vốn định giúp anh nấu nướng, khốn nỗi cơ thể không thoải mái mà cậu cũng vụng thối vụng nát, sau cùng đành nhận nhiệm vụ vỗ béo Đại Bạch.

Lăng Hàm vui vẻ hơn hờ nhận nhiệm vụ, lấy bánh quy ra ngồi với Đại Bạch vừa ăn vừa xem phim. Đại Bạch vừa khờ vừa

ngốc, chơi cùng với cậu khá là vui.

Không lâu sau đó, Lục Tư Nguyên nấu xong cơm, gọi một người một cùn tới ăn, Lăng Hàm với Đại Bạch cùng vây trước bàn anh, nhìn các món ăn tinh tế bày đầy trên bàn mà chảy nước miếng ròng ròng.

Bàn ăn xinh đẹp, món ăn tinh tế, cơn giận của Lăng Hàm có to bằng trời cũng phải biến mất không còn tung tích.

Đang ăn thì Lục Tư Nguyên đột nhiên bảo: “Hôm nay Chu Thành gọi điện thoại cho em.”

Chương 175: Gợn sóng

Lăng Hàm giật mình, suýt nữa làm đồ ăn nghẹn ở họng, cậu đã bảo tự dung Lục Tư Nguyên nhắc tới Chu Thành làm gì, hóa ra là vì Chu Thành gọi điện tới.

“Vậy hả?” Cậu vốn không có quan hệ gì với Chu Thành, không hiểu tại sao mà hơi chột dạ.

Biểu cảm của Lục Tư Nguyên rất坦然 nhiên: “Anh nghe máy, tán gẫu với anh ta vài câu.”

Lăng Hàm: “...”

Nghĩ thôi cũng biết nói chuyện chẳng vui vẻ gì.

Nhưng những gì Lục Tư Nguyên nói sau đó mới khiến cậu ngạc nhiên: “Trước kia anh thấy em ở cùng anh ta là khó chịu, cho nên không muốn em gặp riêng anh ta, nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy hành động này rất ấu trĩ. Anh yêu em, muốn độc chiếm em, nhìn thấy em ở bên cạnh người đàn ông khác sẽ ghen tức, cho nên mới muốn ngăn cản em. Bây giờ anh biết rằng, tuy anh là bạn trai em, nhưng không có quyền không chế sự tự do của em, sau này anh sẽ không hạn chế em gặp ai nữa.”

Lăng Hàm sửng sờ, mặt hơi đỏ lên, Lục Tư Nguyên có thể nói một cách thẳng thừng “anh yêu em, muốn độc chiếm em”, hơn nữa còn thừa nhận mình ghen.

Trái tim cứ đập thình thịch, thời gian cậu và Lục Tư Nguyên hẹn hò không ngắn, người đàn ông này lúc nào cũng lạnh lùng, không muốn nói những câu tình tứ khiến người ta đỏ mặt, đến cả biểu cảm tốt đẹp cũng ít khi thể hiện ra.

Hôm nay anh cần lộn thuốc à?

“Yêu một người thì nên tin tưởng người đó”, dừng lại trong chốc lát, Lục Tư Nguyên nở nụ cười khổ: “Anh nên tin tưởng

em, sau này anh sẽ không cấm cản gì em, cũng sẽ kiềm chế hành vi của mình.”

Bất kể có phải anh cần lộn thuốc hay không, khoảnh khắc này vẫn thực sự khiến Lăng Hàm cảm động. Đợt gần đây Lục Tư Nguyên quản lý cậu khá chặt, hơn nữa cũng vì chuyện liên quan đến Chu Thành mà cãi cọ nhiều lần, cảm giác rất áp lực. Bây giờ Lục Tư Nguyên chủ động nhường nhịn, cậu thương còn không kịp, làm sao có thể truy cứu gì đây?

“Thực ra em cũng có lỗi.” Lăng Hàm vội vàng an ủi anh, tiện thể kiểm điểm bản thân mình: “Không phải lỗi của anh, là em không chú ý lắm. Nam nữ... à không, nam nam thụ thụ bất thân, quan hệ của Chu Thành với Lăng Hàm vốn đã phức tạp, do em không suy nghĩ kỹ càng, để anh phải lo lắng. Anh yên tâm, sau này nếu có gặp anh ta nữa, em nhất định sẽ báo cáo với anh trước.”

Hai mắt Lục Tư Nguyên lóe sáng: “Thật chứ?”

Lăng Hàm vội vã gật đầu.

Lục Tư Nguyên nhướn mày, giả bộ mình không để tâm lắm: “Em không cần báo cáo với anh, anh tin em và anh ta không có gì...”

Lăng Hàm liếc nhìn sắc mặt anh, cảm thấy dỗi dành nam thần là việc mình nên làm, chịu thiệt chút thôi mà, vội vàng bảo: “Nhất định cần phải vậy, cần phải làm vậy.”

Sắc mặt Lục Tư Nguyên tốt hơn, anh dừng lại, đổi đề tài: “Nói ra thì, hình như em không hiểu về con người Chu Thành?”

Lăng Hàm ngẫm nghĩ, chân chừ trong chốc lát mới lắc đầu: “Không hiểu nhiều.”

“Thực ra con người anh ta khá ổn.” Lục Tư Nguyên nói.

Lăng Hàm quá bất ngờ, Lục Tư Nguyên mà cũng có ngày nói tốt cho Chu Thành.

“Anh ta là một người có thiên phú kinh doanh, rất giỏi sử dụng

các điều kiện xung quanh để đạt được mục đích của mình.”
Lục Tư Nguyên nói: “Ví dụ như thông qua mối ân oán lần này của em và Chu Bắc Hiền, anh ta có thể dễ dàng công kích Chu Bắc Hiền, còn có thể tranh công trước mặt em, cách làm vô cùng xuất sắc.”

Nếu như Chu Thành ở đây, nghe được những lời này, e rằng anh ta sẽ tức đến mức nhảy đông đông, Lục Tư Nguyên quá hiểm độc!

Lăng Hàm lặng lẽ bới cơm, được rồi, cậu đánh giá Lục Tư Nguyên cao quá. Cậu cứ nghĩ tại sao hôm nay Lục Tư Nguyên cố tình làm bao nhiêu đồ ăn ngon, nói một hồi cảm động đến run rẩy lòng mê, hóa ra vẫn vì Chu Thành.

Nếu như anh không nói mấy câu phía sau, có lẽ cậu sẽ thực sự tưởng rằng anh là người khoan dung độ lượng, không tính toán quan hệ của mình với Chu Thành, nhưng sau cùng khi anh nói ra, cậu lập tức ý thức được rằng Lục Tư Nguyên vẫn rất để tâm về mối quan hệ rối rắm của mình với Chu Thành.

Lăng Hàm vừa thấy vui vừa thấy buồn, vui vì hóa ra Lục Tư Nguyên để ý tới mình như thế, mà buồn vì thì ra Lục Tư Nguyên là một vai giám, quá mức độc chiếm.

Trên thế giới này không có ai là thẳng góc chuẩn chỉnh, phải xem xem bạn có muốn bị lừa không thôi.

Trong khung cảnh tốt đẹp như thế, trước mặt người mình thích, Lăng Hàm chỉ có thể giả góc đến tận cùng, cậu suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu: “Đúng vậy, anh ta quả thực là một thương nhân rất giỏi.”

Liếc mắt nhìn sắc mặt Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm tiếp tục nói: “Chu Thành làm việc gì cũng sẽ theo đuổi lợi ích, có thể anh ta thực sự muốn giúp em đòi lại công bằng, nhưng quan trọng nhất vẫn là công kích Chu Bắc Hiền, em đã biết điều này từ khi mới bắt đầu rồi. Anh ta đối xử với người khác không phải thật lòng lắm đâu...”

Xin lỗi cậu Chu nha, vì lấy lòng người yêu mà tôi nói sai về anh.

Lăng Hàm kiên định tán thành với đánh giá của Lục Tư Nguyên về Chu Thành, sau đó còn bồi thêm một câu: “Chỉ có anh mới toàn tâm toàn ý giúp đỡ em.”

Khóe miệng Lục Tư Nguyên nhếch nhếch lên, ừm một tiếng.

Khi con công đực họ Lục kia không nổi điên, con người anh khá được. Lúc này không khí dùng bữa vô cùng vui vẻ. Lục Tư Nguyên cảm thấy mình thể hiện rất ổn, không uổng công anh tốn mất một tiếng đồng hồ học cách nói ngon nói ngọt như Chu Thành, lập đi lập lại đến khi thuộc lòng mới trét được một đồng bunn lên mặt tình địch trước mặt người yêu, bây giờ xem ra người yêu anh thích nghe những lời dễ nghe. Anh cảm thấy hiệu quả của lần đầu sử dụng chiêu này không tệ, hôm nay không chỉ đả kích được Chu Thành, mà còn bồi nhọ được anh ta trước mặt người yêu, chắc hẳn sau này Lăng Hàm không còn lưu luyến gì với anh ta nữa.

Lăng Hàm thấy anh vui mà cũng vui theo, dường như cậu biết nên chung sống kiểu gì với con chim công đực này rồi, tất nhiên căn bản cậu chẳng nghĩ gì tới chuyện của Chu Thành, càng không tồn tại cái gọi là “lưu luyến mãi không quên”.

Bất kể hai người ôm tâm tư như thế nào, chuyện bên ngoài vẫn tiếp tục phát triển, Lục Tư Nguyên lấy danh nghĩa bạn bè của anh để quá cố để báo cảnh sát, Chu Thành tỏ ý tích cực ủng hộ. Trong chuyện này hai người không đối đầu nhau mà phối hợp ăn ý đến bất ngờ.

Chuyện này có liên quan quá lớn, quần chúng theo dõi sát sao, bên cảnh sát vô cùng coi trọng, việc điều tra khá tỉ mỉ và chi tiết.

Những người năm đó có tham gia vào chuyện này lần lượt đứng ra, sau cùng cảnh sát điều tra tường tận, hung thủ hóa ra chỉ về phía một cán bộ cao cấp khác của GMG: Chu Bắc Hiền. Tiếp tục điều tra sâu thêm, hóa ra còn dây dưa tới tam giác tình yêu Bạch Tử Sách, Chu Bắc Hiền, Y Tụ.

Lúc này đám đông sôi sục lên, mở các trang web cũng như Weibo là thấy tin tức và suy đoán ngập trời đều về quan hệ giữa Chu Bắc Hiền, Bạch Tử Sách và Y Tụ.

Thần kinh của quần chúng nhân dân vô cùng nhạy cảm, rất yêu thích mấy chuyện yêu hận tình thù, nhất là tin bên lề về các mối quan hệ tay ba, mà nhân vật trong chuyện tình tay ba này còn là ba người đàn ông có thân phận, địa vị cao!

Đúng là tin tức lớn trăm năm khó gặp!

Lúc này Chu Bắc Hiền và Y Tụ không thể ngồi yên được nữa, hai người vốn đã bị lạnh nhạt, bây giờ còn bị công kích như mưa rền sấm giập, hoàn toàn trở tay không kịp. Chu Bắc Hiền đã rất cảnh giác khi biết Chu Thành đang điều tra vụ án của Bạch Tử Sách, lập tức phái người điều tra tung tích của Đồng Nam, vốn sắp tra ra rồi, mà giữa chừng được báo cáo rằng có hai nhóm người khác cũng đang điều tra Đồng Nam, Đồng Nam giật mình tháo chạy, sau cùng Đồng Nam biến mất một cách bí ẩn, không thể tìm được nữa, hẳn biết ngay phen này toi đời rồi.

Ban đầu hẳn cứ tưởng chỉ có Chu Thành đang điều tra, bây giờ phát hiện ra có cả người khác, lòng dạ càng khủng hoảng. Cho đến khi Lục Tư Nguyên lên tiếng lần đầu tiên, hẳn mới biết hóa ra đó là người của Lục Tư Nguyên.

Cho đến hôm nay hẳn vẫn không hiểu tại sao Lục Tư Nguyên muốn lẫn vào vũng sinh này, cách giải thích duy nhất là Lục Tư Nguyên đã bắt tay cùng Chu Thành, đang muốn cùng nhau đối phó với hắn.

Chuyện ập đến vừa nhanh vừa gấp gáp, chứng cứ quá xác thực, đánh cho hắn không còn sức để trở tay, nhưng hắn tuyệt

đôi không phải kẻ ngồi yên chờ chết.

Chu Bắc Hiền đứng trong văn phòng trống trải, ánh mắt thoáng hiện vẻ hung ác.

Chương 176: Tổ tình

Nhân chứng của Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên xuất hiện lên tiếng, án oan “bóc bánh trả tiền” của Bạch Tử Sách năm đó được phô bày, chân tướng hiện rõ. Sau khi tin tức lan đi, đám đông rộ lên, fan hâm mộ của Bạch Tử Sách càng thêm kích động, yêu cầu xử phạt nghiêm hung thủ, để hung thủ công khai xin lỗi.

Càng có người hy vọng cuộc điều tra tiến sâu thêm vào nguyên nhân cái chết của Bạch Tử Sách, bởi vì họ cho rằng Bạch Tử Sách chết quá đột ngột, có khả năng bị người ta hãm hại.

Đám đông xúc động nên phía cảnh sát không dám lơ là, một lần nữa bắt tay điều tra cái chết của Bạch Tử Sách. Mà các đơn vị truyền thông, các đài truyền hình nghe được động tĩnh, chiếu lại các tư liệu hình ảnh và tác phẩm năm đó của Bạch Tử Sách, thu hút lượt xem.

Fan của Bạch Tử Sách tập trung cùng nhau làm lễ tưởng niệm lần nữa, trả lại thanh danh cho Bạch Tử Sách.

Dường như dùng một cái, cả xã hội đều hoài niệm về một con người, đều đang xem phim của Bạch Tử Sách, đều đang thảo luận cuộc đời trong quá khứ của anh, đều đang thương tiếc về án oan năm ấy... Bởi vì sau khi người ta chết đi, người khác thường chỉ nhớ về hình ảnh tốt đẹp nhất của anh ấy.

Lăng Hàm thấy tất cả những điều này mà trong lòng ngổn ngang cảm xúc, có chút muốn khóc, có chút muốn cười. Cuối cùng cậu cũng được đòi lại công bằng rồi, cuối cùng cũng được rửa sạch hàm oan rồi, nhưng cậu đã chết rồi.

Thiếu sót ấy mãi mãi không thể bù đắp được.

Có lúc Lăng Hàm cảm thấy người được chiếu đi chiếu lại trên màn hình tivi là một người khác, hơi xa lạ.

Hơn một năm ròng, dù gì thì thay đổi cũng quá nhiều, quá nhiều thứ đã mất đi, không thể quay về được nữa.

Nhưng con người luôn phải hướng về phía trước, ít nhất cậu đã hoàn thành được một tâm nguyện, dường như cuộc đời của Bạch Tử Sách cuối cùng đã được vẽ một dấu chấm viên mãn, cũng coi như ăn nói được với bản thân mình.

Không lâu sau, Y Tự mà mọi người tìm khắp nơi không thấy đột nhiên lộ diện trước truyền thông, thừa nhận tất cả tội lỗi, gánh lấy tất cả trách nhiệm, đồng thời công khai xin lỗi công chúng và Bạch Tử Sách. Cậu ta nói cậu ta và Chu Bắc Hiền là thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau, tình cảm đậm sâu, sau này vì đủ mọi nguyên do mà chia tách. Biết tin Chu Bắc Hiền và Bạch Tử Sách hẹn hò, cậu ta không cam tâm, vì thế sử dụng thủ đoạn hãm hại Bạch Tử Sách, là cậu ta có lỗi với Bạch Tử Sách, cũng có lỗi với Chu Bắc Hiền.

Đồng Nam cũng làm chứng lời cậu ta nói là thật, bởi vì ban đầu quả thực Y Tự giấu Chu Bắc Hiền, lên kế hoạch hãm hại Bạch Tử Sách.

Có thêm nhân chứng nặc danh kể lại yêu hận tình thù của tam giác Bạch Tử Sách - Chu Bắc Hiền - Y Tự, kể chuyện năm đó Chu Bắc Hiền sống khổ sở thế nào, hẹn hò cùng Bạch Tử Sách phải chịu áp lực cực kì lớn, thời gian đó đã đi những đâu... Tóm lại nội dung bẽ lái chứng minh Chu Bắc Hiền không hề biết gì.

Kết quả này không phải thứ Lăng Hàm muốn nhìn thấy, cũng không phải thứ Lục Tư Nguyên và Chu Thành muốn nhìn thấy, hai người tiếp tục cho người theo đuôi Chu Bắc Hiền không chịu nhả. Chu Bắc Hiền tất nhiên không chịu bị chi phối, cuộc chiến nước bọt qua lại của đôi bên thực sự ác liệt.

Nhưng dư luận cũng rất bất lợi với Chu Bắc Hiền, tuy rằng Y Tự đã gánh vác mọi tội trạng, Chu Bắc Hiền vẫn bị ông cụ Chu cho dừng tất cả công việc, mà Chu Thành thì được cất nhắc, trở thành tổng giám đốc nghệ thuật.

Thời gian này, Y Tự biến thành con chuột đầu đường mà người người tây chạy, mà Chu Bắc Hiền, vì nguyên nhân nhà họ Chu, phía truyền thông không dám lờ lởi với hắn, vì thế hỏa lực của cả xã hội nhắm vào Y Tự, khiến cậu ta không dám

ra đường.

Cũng không ai biết cậu ta ở đâu.

Không lâu sau đó, phía công an tuyên bố cái chết của Bạch Tử Sách hoàn toàn thuộc về nguyên nhân bất ngờ, fan hâm mộ mới chịu buông tha, không truy đuổi lùng bắt Y Tự nữa.

Không lâu sau, người của Chu Thành cũng giải tán, nghe Lục Tư Nguyên nói, Chu Thành bị gọi về nhà chính gấp để thương lượng đại sự, e rằng đã bị ông cụ Chu cảnh cáo.

Đợt phong ba này bắt đầu từ đầu tháng, kéo dài gần nửa tháng rồi từ từ hạ màn, từ đầu đến cuối, Lăng Hàm chưa từng chính thức ra mặt. Cậu nghe Lục Tư Nguyên kể lại toàn bộ quá trình, tâm trạng rất bình thản, sau rồi chỉ nói: “Đủ rồi, không cần tiếp tục nữa đâu.”

Lục Tư Nguyên rất kinh ngạc.

Lăng Hàm cúi đầu: “Em không muốn tiếp tục thù hận thêm nữa.”

Khoảnh khắc án oan của bản thân được tẩy sạch, cậu thực sự có cảm giác Bạch Tử Sách đã chết rồi, Chu Bắc Hiền và Y Tự có kết cục thế nào dường như không liên quan gì tới cậu, không hề kích động và vui mừng như trong tưởng tượng.

Ánh mắt của Lục Tư Nguyên rất dịu dàng: “Ừ.”

Lăng Hàm nói: “Em muốn tham gia buổi lễ tưởng niệm Bạch Tử Sách.”

Lục Tư Nguyên đồng ý: “Được.”

Buổi lễ tưởng niệm Bạch Tử Sách được tổ chức ở quảng trường Tương Lai của thành phố A, danh tiếng khá lớn, có tới vài nhà tài trợ, thậm chí có cả nghệ sĩ giúp sức. Buổi lễ tưởng niệm vốn chỉ là dịp để người hâm mộ quây quần, bây giờ biến thành ngày hội lớn được mong chờ.

Vì Bạch Tử Sách của ngày xưa rất huy hoàng, vì anh chết oan

ức, vì cái chết của anh là một bữa tiệc hoa lệ.

Gần đây tác phẩm điện ảnh hay hình ảnh tuyên truyền của Bạch Tử Sách được bán rất chạy, dường như cái chết của anh đột nhiên có giá trị thương mại cực lớn, có thể khiến người ta tiêu dùng, mà cũng rất nhiều người bằng lòng chi tiền túi.

Lăng Hàm cảm thấy không thoải mái, cái chết đáng ra phải là một chuyện trang trọng, nghiêm túc, một việc rất yên tĩnh, cái chết trong tưởng tượng của cậu là giấc ngủ yên tĩnh đến miền vĩnh hằng, chứ không phải chèn chèn ồn ào long trọng.

Nhưng cậu cũng biết rằng không thể ngăn cản được.

Đây cũng là nguyên nhân mà cậu không muốn tiếp tục thêm, cứ bầu vịu vào quá khứ không chịu buông tay sẽ biến nó thành một trò hề.

Cứ để tất cả kết thúc trong lặng im.

Cứ để mình của trước kia im lặng ngủ say.

Đúng tám giờ tối, Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên cải trang, bịt kín mít, tới quảng trường Tương Lai. Quảng trường Tương Lai rất rộng, lúc này đây người đông như kiến, trời đã trở lạnh mà vì cảnh chen chúc này nên không thể cảm nhận được cái lạnh nữa.

Cũng may ai cũng mặc đồ khá dày, Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên mặc áo bông, đeo kính râm, không quá nổi bật trong biển người.

Màn hình lớn trước quảng trường lúc trước dùng để chiếu quảng cáo, bây giờ đang phát một đoạn phỏng vấn nào đó của Bạch Tử Sách. Bạch Tử Sách mặc âu phục màu đen, tóc chải gọn gàng, hai chân thon dài vắt vào nhau, vừa nho nhã vừa cao quý, ngôn ngữ cử chỉ toát ra vẻ ung dung mà kiêu ngạo một cách lặng lẽ.

Đám đông vang lên từng tiếng hoan hô, có người hô to ba tiếng “Bạch Tử Sách”, hô đến đứt ruột đứt gan; có người lại bật khóc.

Lăng Hàm đứng trong dòng người, ngẩng đầu nhìn người đàn ông có thể gọi là hoàn hảo kia, giữa những tiếng ồn ào, cậu chợt cảm thấy hoảng hốt.

Đó là bản thân mình của trước kia đó, vậy mà cậu sắp quên mất dáng vẻ ấy ra sao rồi.

Lục Tư Nguyên ở bên cạnh dùng tay che chắn cậu, không để người khác chen ngang va đụng vào.

Không lâu sau đó, người dẫn chương trình bước lên sân khấu, ăn mặc khá tùy tiện, nói năng cũng dông dài, sau cùng hô hào mọi người cùng hô to “Tôi yêu bạn, Bạch Tử Sách”.

Đúng là được một người hô trăm người hưởng ứng, quảng trường Tương Lai vốn chứa được vài chục nghìn người đông loạt tán thành, khi mọi người cùng hô “Tôi yêu bạn, Bạch Tử Sách”, âm thanh ấy như đợt sóng trào tới.

Ban đầu tiếng hô khá phân tán, về sau càng lúc càng đồng thanh, hết tiếng này đến tiếng khác.

Lăng Hàm cũng bị ảnh hưởng nên tâm trạng cũng kích động hơn.

Bên cạnh có người thấy hai người cứ đứng chờ ra đó nên vậy vậy que phát sáng trong tay mà ghé lại gần: “Cùng hô đi chứ.”

Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên sững sờ, xung quanh vừa vang thêm một tiếng “Tôi yêu bạn, Bạch Tử Sách”, âm thanh vang tận mây xanh.

Người xung quanh khá kích động, Lăng Hàm không rõ họ rốt cuộc có phải đang tưởng niệm hay không, trông không giống lắm mà giống một buổi lễ hội hơn.

Nhưng với danh tiếng lớn thế này, với âm thanh vang dội thế này, vẫn khiến Lăng Hàm rung động. Cậu nhắm mắt lại, để từng tiếng hô dội vào tai mình.

“Tôi yêu bạn, Bạch Tử Sách!”

“Tôi yêu bạn, Bạch Tử Sách!”

Lăng Hàm thấy khoe mắt cay cay, dường như có thứ gì đó ấm nóng sắp trào ra, cậu nghe ra được tình cảm đọng đầy trong từng tiếng hô xé giọng. Bất kể buổi lễ tưởng niệm này có bị biến thành buổi lễ mang tính thương mại hay không, người tham gia có mục đích gì khác hay không, nhưng họ vẫn có vài phần thật lòng...

Nếu không hà tất gì phải tụ tập một chỗ, cùng hô một cái tên?

Ngay giây sau đó, cơ thể cậu đột nhiên được ôm chặt, có người khẽ khàng thủ thủ bên tai: “Anh yêu em, Lăng Hàm.”

Chương 177: Chùn chân

Tâm hồn yếu ớt của Lăng Hàm bị đả kích một vụn điểm, có lúc không phải lời nói của một người cảm động bao nhiêu, mà là vào thời gian phù hợp, địa điểm thích hợp, khung cảnh trùng hợp, bầu không khí hòa hợp, nói đúng một câu ấy, đột nhiên người nghe sẽ ghi nhớ mãi trong tim.

Lăng Hàm cảm thấy, chắc cả đời cũng không quên nổi câu này.

Cậu đột nhiên bật cười, nhẹ nhàng hôn một cái lên má Lục Tư Nguyên, thỏ thẻ giữa tiếng hô hào như sóng trào của vô số người: “Em yêu anh, Lục Tư Nguyên.”

Lục Tư Nguyên hơi khựng lại.

Lăng Hàm kéo tay anh: “Chúng ta đi thôi.”

Sau đó cậu dẫn đầu bước ra bên ngoài.

Cậu đến đây không phải vì muốn làm gì đó, chắc chỉ muốn tạm biệt, tạm biệt cùng mọi người. Tạm biệt trước đây, tạm biệt những đau khổ và tiếc nuối.

Tạm biệt, quá khứ.

Tạm biệt, Bạch Tử Sách.

Sau này sẽ không còn đau đớn nữa, tôi sẽ sống thật tốt.

Sau khi quay về từ buổi tưởng niệm, dường như Lăng Hàm gỡ bỏ được gông cùm xiềng xích, tâm trạng vô cùng vui vẻ. Hai người thân mật dính chặt lấy nhau, đến tận khi Lục Nham gọi điện lần thứ N giục hai người mau chóng về đoàn phim làm việc mới lưu luyến thu dọn hành lý quay về thị trấn nhỏ kia.

Quay về thị trấn kia lần nữa, Lăng Hàm cảm thấy tâm thế của mình khác trước rồi, có lẽ trải qua quá nhiều chuyện sẽ ảnh

hưởng đến tâm thế và tư duy của một người, ít nhất Lăng Hàm cảm thấy cảm xúc của mình đã bình thản hơn nhiều, cũng khoan dung với mọi việc hơn.

Có lẽ đây là “trưởng thành” mà người ta vẫn nói.

Quá trình quay phim sau đó khá thuận lợi, hai người phối hợp rất ăn ý, gần như chẳng mấy khi NG đã quay xong đa số các cảnh.

Mỗi khi nhớ lại câu nói “anh yêu em” mà Lục Tư Nguyên thủ thỉ bên tai cậu giữa biển người ở quảng trường Trương Lai, Lăng Hàm lập tức cảm thấy tràn ngập năng lượng. Cho dù lúc Lục Tư Nguyên nổi cáu, cậu cũng không còn sợ hãi hoảng hốt như trước kia nữa, bởi vì trong lòng cậu ngập tràn cảm giác an toàn.

Trong tình yêu, một khi có được cảm giác an toàn tràn đầy, thái độ và cảm xúc của con người sẽ khác hẳn. Hoài nghi và bất an là vũ khí sắc bén dễ tổn thương một mối quan hệ tình cảm, trước kia Lăng Hàm sợ Lục Tư Nguyên sẽ bỏ đi, nhưng bây giờ cậu không lo lắng nữa.

Nói thật lòng, những lúc cay nghiệt, Lục Tư Nguyên khiến người khác rất tổn thương, ví dụ như thái độ và giọng điệu của anh trong hai lần đuổi Lăng Hàm đi trước đó khiến Lăng Hàm canh cánh mãi không quên. Nhưng bây giờ nhớ lại, cậu đã không còn buồn và hoảng hốt như thế nữa.

Lục Tư Nguyên cũng kiềm chế bản thân, tuy rằng vẫn còn chút tính cách không thể thay đổi trong một sớm một chiều, nhưng đã không còn lạnh nhạt như trước nữa.

Mà ở sân bay của thành phố A xa xôi, trong phòng đợi rộng thênh thang, Chu Bắc Hiền và Y Tụ đang ngồi trên băng ghế dài dành cho khách VIP khuất nhất, đôi bên cùng im lặng.

Thỉnh thoảng, âm thanh điện tử thông báo chuyến bay từ xa vọng tới, vô cùng rõ ràng, người ngồi trên các băng ghế khác xung quanh đã lần lượt thay đổi hai lần, hai lần vẫn im như hai cục đá.

Qua không lâu, giọng nữ máy móc một lần nữa thông báo chuyến bay đi Mỹ, Y Tự đột nhiên đứng dậy, kéo chiếc va li cao nửa người, cúi người đi về phía cửa ra.

Chu Bắc Hiền ngồi trên băng ghế, đột nhiên hô một tiếng: “Y Tự!”

Y Tự quay đầu lại, cảm xúc trong đôi mắt to tròn dao động, sau cùng cậu ta không nói gì.

Những gì nên nói đã nói cả rồi.

Từ ngày Chu Bắc Hiền tới tìm và cầu xin cậu ta gánh hết mọi tội trạng, cậu ta đã từng quậy phá, từng khóc lóc, từng từ chối rất kiên định, nhưng cũng biết người đàn ông trước mặt mình vô tình và lạnh lùng biết bao nhiêu.

“Em kéo anh vào cùng cũng không có tác dụng gì, ngược lại khiến cả hai cùng chết, bây giờ em giúp anh, sau này anh sẽ kéo em lên.”

“Y Tự, khó khăn lắm chúng ta mới đi tới ngày hôm nay, không phải vì muốn có được kết cục này...”

“Y Tự, em có yêu anh không?”

Khi Chu Bắc Hiền đau đớn đứng trước mặt cậu ta nói những lời này, Y Tự đột nhiên nhớ tới những lời khi đó mình nói với Bạch Tử Sách cũng đau đớn như thế.

Bây giờ cậu ta được cảm nhận một cách sâu sắc.

Nghĩ tới kết cục của bản thân hôm nay, rồi nhớ tới kết cục năm đó của Bạch Tử Sách, Y Tự đột nhiên có cảm giác không hề thoải mái khi nhận quả luân hồi báo ứng.

Cậu ta biết Chu Bắc Hiền là người như thế nào, không có ai hiểu rõ người đàn ông này hơn cậu ta: hẳn là một người không tiếc thủ đoạn vì lợi ích của bản thân. Cậu ta tưởng mình là người khác biệt, nhưng đến thời khắc quan trọng mới phát hiện ra, không có thứ gì mà hẳn không thể vứt bỏ.

Từng căm hận, từng oán trách, từng đau khổ, từng vui mừng cả ngày không thấy mặt trời.

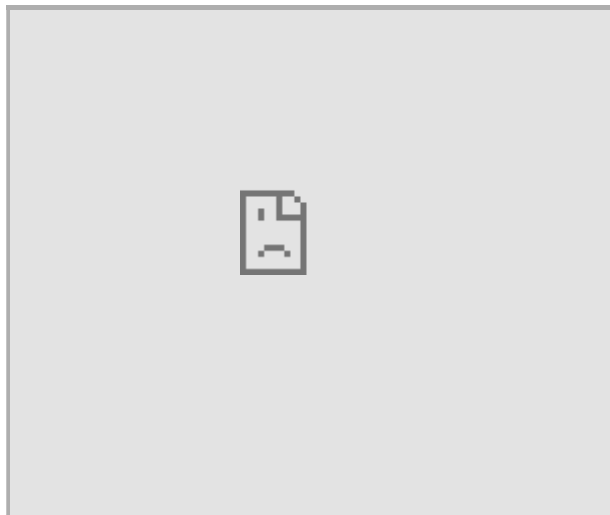
Hôm nay cuối cùng cũng được giải thoát.

Sau khi cảm xúc bình ổn lại, cậu ta quyết định làm theo kế hoạch của Chu Bắc Hiền, thừa nhận tội lỗi, rời ra nước ngoài; không đến mức quá không cam tâm, bởi vì cậu ta phát hiện mình thực sự rất yêu hắn.

Người này sớm đã trở thành một phần không thể cắt bỏ trong cuộc đời cậu ta, cho dù bị tổn thương, bị vứt bỏ. Khi bị người ta truy đuổi, cậu ta cũng từng hối hận vì những việc đã làm với Bạch Tử Sách năm đó, mà sự lạnh nhạt đến tàn khốc của Chu Bắc Hiền càng làm cậu ta hối hận hơn. Có lẽ chỉ khi trải qua nỗi đau tương đồng, con người mới thông cảm được với nỗi đau của kẻ khác.

Nhưng có lúc cậu ta tự hỏi bản thân, nếu như năm đó biết mình sẽ gánh kết cục thế này, cậu ta có còn làm vậy không? Có muốn hại Bạch Tử Sách nữa không?

Đáp án khiến cậu ta chần động, cậu ta vẫn sẽ làm như thế!

Bởi vì so với nỗi đau mà ngày hôm nay phải hứng chịu, cậu ta càng khó chịu đựng được sự thật Chu Bắc Hiền ở bên cạnh người khác.

Y TỰ chần động với suy nghĩ của bản thân mình, cậu ta luôn cho rằng mình có tình cảm với Chu Bắc Hiền, nhưng tình cảm này lẫn cùng với lợi ích, mà bây giờ mới phát hiện ra mình còn

yêu người đàn ông này hơn mình tưởng tượng.

Nếu đã như thế thì có gì để nói nữa.

Dám làm dám chịu.

Đẩy gọng kính, Y Tự kéo va li, rời khỏi khu nghỉ chân, chẳng buồn quay đầu lại.

Chu Bắc Hiền nhìn theo bóng lưng Y Tự, màu sắc trong đôi đồng tử trở nên u ám vô cùng, môi mím thành một đường thẳng.

Thứ mất đi, sau cùng vẫn quay về lòng bàn tay hắn.

Người từng tổn thương hắn, bắt buộc phải trả giá!

Ở nhà chính của nhà họ Chu.

Nhà chính được xây ở ngoại ô thành phố A, trong khu rừng lớn chỉ có mỗi ngôi biệt thự của nhà họ Chu, xung quanh được bao bọc bởi hoa thơm cỏ lạ, gần biệt thự còn đào cả một hồ nước nông, phản chiếu hình ảnh ngôi biệt thự, trong vẻ tĩnh mịch và nhỏ nhả có lẫn cùng khí chất cao quý như cung đình.

Một chiếc xe hơi chậm chậm lái vào cổng lớn, từ con đường lớn rộng rãi giữa hồ tiến vào cánh cổng lớn đối diện.

Đang lúc chạng vạng, đài phun nước ở khoảnh sân trước biệt thự đang phun bọt nước trắng xóa, đèn đóm xung quanh ngọn nào cũng sáng rực.

Sau khi xe dừng, Chu Bắc Hiền từ trên xe bước xuống, chỉnh lại cổ áo, bước nhanh vào nhà chính của nhà họ Chu đang rực rỡ ánh đèn.

Sau khi vào nhà, Chu Bắc Hiền chẳng buồn để tâm tới lời nói của những người giúp việc, hỏi thẳng ông cụ nhà họ Chu đang ở đâu, có được câu trả lời rồi nhanh chóng bước tới phòng sách trên tầng hai.

Hắn gõ cửa, phía sau cánh cửa màu nâu sậm vọng ra một

giọng nói già nua: “Vào đi.”

Chu Bắc Hiền thu lại vẻ không cam tâm trên mặt mình, cung kính đẩy cửa vào phòng.

“Thưa cha, con về rồi.” Chu Bắc Hiền cúi đầu, thái độ vô cùng cung kính.

“Lại về thăm cha đây à.” Ông cụ cười khẽ: “Con còn thường xuyên về thăm cha, chứ anh trai con chẳng thấy mặt mũi đâu.”

Chương 178: Tin tức

Chu Bắc Hiền vòng qua bàn đọc sách, bước tới sau lưng ông cụ để bóp vai cho ông: “Anh trai con không về, nhưng trong lòng vẫn nhớ đến cha.”

Hắn không nói quá nhiều câu bùi tai, tiếp tục bóp vai cho ông cụ với động tác rất vừa vặn, dùng hành động này để biểu đạt tình cảm quắn quýt của mình.

Biểu cảm trên gương mặt ông cụ cũng thả lỏng hơn.

“Đứa như con vẫn chu đáo hơn.” Ông cụ mỉm cười: “Có trách cha gạt bỏ chức vị của con, để con vô công rồi nghề không?”

Lần đầu tiên ông cụ dùng giọng điệu ôn hòa để nhắc tới chuyện bãi chức Chu Bắc Hiền thời gian trước, ánh mắt Chu Bắc Hiền chợt lóe lên, hắn lắc đầu: “Không đâu cha, làm sai thì nên bị trừng phạt.”

Câu nói này nghe có vẻ thận trọng, chứ trong lòng hắn đã nhảy nhót điên cuồng rồi. Ngay khi vụ án Bạch Tử Sách “bóc bánh trả tiền” được lật lại, hắn đã lập tức quay về nhà chính của họ Chu nhận tội với cha hắn, khai báo hết tất cả chân tướng. Trưởng bối luôn có thứ tâm lý rất kỳ lạ, con cái nhà mình phạm lỗi, nếu chủ động thừa nhận sai lầm thì dù cho lỗi sai tày trời cũng vẫn đứng về phía con cái mình; nếu như con mình không nhận lỗi mà để người khác nói ra chân tướng, vậy thì phụ huynh sẽ vô cùng tức giận.

Chu Bắc Hiền biết Đồng Nam đã rơi vào tay địch, Chu Thành cũng nắm được chứng cứ khác, mình không có khả năng để trở mình, cho nên tương kế tựu kế, lập tức đi cầu xin ông bố mình.

Hắn hiểu khá rõ cách đối nhân xử thế, hắn biết sở dĩ mình có thể đứng vững trong xã hội, nguyên nhân chủ yếu nhất là thân phận con cháu nhà họ Chu của hắn, mà chỗ dựa lớn nhất chính là cha Chu. Bởi vì cha hắn thấy áy náy, hắn mới có thể quay về

nhà chính của họ Chu, bởi vì cha hắn thích hắn, hắn mới có thể đứng vững ở GMG với thân phận con riêng, bởi vì hắn là cậu ấm nhà họ Chu, những kẻ có liên quan về mặt lợi ích khác mới nịnh nọt hắn, lấy lòng hắn, vây xung quanh hắn.

Công kích của truyền thông là cái thá gì, phạm sai lầm đã là cái thá gì, chỉ cần ông cụ muốn bảo vệ hắn, vậy thì đợi khi bão tố qua đi, hắn vẫn sừng sững không đổ.

Ở nhà họ Chu hơn hai mươi năm, Chu Bắc Hiền luôn khắc cốt ghi tâm ai mới là người đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn, làm việc cẩn trọng, tất cả mọi thứ đều theo ý của ông cụ Chu, dần dà tất nhiên sẽ có được trái tim của ông Chu.

Bất kể thế nào, mình vẫn là con trai ông cụ, đúng không? Trên đời làm gì có cha mẹ nào không thích những đứa con trai vừa xuất sắc vừa nghe lời. Anh trai hắn lại như thằng ngu vậy, bởi vì mẹ anh ta chết, anh ta cứ cãi cộ với ông cụ mãi, còn ngỗ nghịch mà làm mấy chuyện điên cuồng, khiến ấn tượng của ông cụ về anh ta không tốt.

Còn hắn thì khác, luôn theo quy củ, cẩn cù cẩn trọng, chỉ phạm lỗi một lần thôi mà, cho dù lỗi lầm lần này bị khuấy lên rất ồn ào, nhưng vì ấn tượng tốt đẹp trước đó của hắn, ông cụ tuyệt đối không thể rũ bỏ hắn.

Sau khi hiểu rõ quan hệ logic quan trọng nhất, ngay ngày đầu tiên Chu Bắc Hiền đã về nhà nhận tội và xin lỗi, giành trước truyền thông, quỳ xuống trước mặt ông cụ Chu mà kể lại toàn bộ sự việc. Quả nhiên ông cụ Chu điên tiết, tặng cho hắn một cái bạt tai nổ đom đóm mắt.

Không lâu sau đó, sự việc vỡ lở, khuấy động đến mức cả thành phố mưa rền sấm giập, ông cụ Chu tức giận bãi chức của hắn, cho hắn vào “lãnh cung”. Chu Bắc Hiền không chán nản, ngược lại ngày nào cũng về nhà, tận hiếu bên cạnh ông cụ.

Từ đầu đến cuối, hắn không hề hỏi lại tiến trình vụ việc.

Khác với tưởng tượng của Lăng Hàm, Lục Tư Nguyên, Chu Thành hay những người khác, sau khi báo cáo chân tướng cho ông cụ, Chu Bắc Hiền không nhúng tay gì thêm vào chuyện

“bóc bánh trả tiền” kia nữa, cũng có nghĩa là, người về sau đấu võ mồm với những người kia trên truyền thông không phải Chu Bắc Hiền.

Còn về phần ai đã ra tay, Chu Bắc Hiền nhìn về tấm lưng của ông cụ đang ngồi trước mặt mình, nở nụ cười lạnh.

Hắn biết ngay cha hắn tuyệt đối không vì hắn đã làm sai chuyện này mà vứt bỏ hắn. Sau khi phạm lỗi không giấu giếm, không đánh trả, ra vẻ ngoan ngoãn đủ cho ông cụ xem.

Một khi trái tim của ông cụ bị hắn đánh động, tất nhiên sẽ cảm thấy đám người Chu Thành, Lục Tư Nguyên quậy quá đáng. Theo suy đoán của Chu Bắc Hiền, ông cụ hắn sẽ gây sức ép với truyền thông để họ không đăng tin thêm nữa, tiếc rằng chuyện này có quá nhiều người tham gia, công chúng quá quan tâm, chỉ có thể âm thầm tìm người ủng hộ mình, cho nên mới có trận đấu khẩu sau này.

Sau đó thấy tình thế không ổn, ông cụ lập tức cho thuộc hạ của mình giải tán, không xoay vòng xung quanh Lục Tư Nguyên nữa, ngược lại còn gọi Chu Thành về đánh.

Y Tư cũng không phải do Chu Bắc Hiền cố ý đẩy ra, cho dù trong lòng hắn muốn làm như vậy, hắn cũng sẽ không chủ động làm vậy. Sau này Lục Tư Nguyên và Chu Thành cắn mãi không chịu nhả, ông cụ chủ động nhắc tới việc để Y Tư thừa nhận tất cả tội trạng, hắn mới vâng lời đi tìm Y Tư để đàm phán.

Hai người kia tưởng rằng đã đánh bại được hắn, nhưng căn bản không biết mình đang đối đầu với ai!

Hắn chẳng cần làm gì đã kéo được ông cụ về bên cạnh mình, mà đây mới là nguồn lực mang tính quyết định.

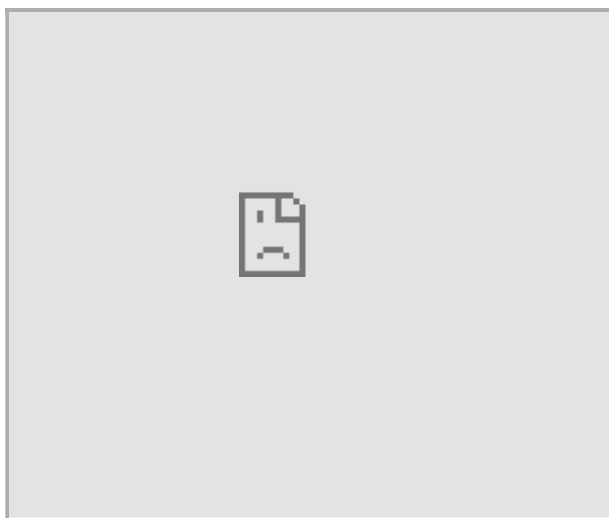
Hắn kiên trì về nhà lấy lòng ông cụ không biết mệt, giữa chừng không nhắc nửa lời tới tội hờn của mình, hôm nay là lần đầu ông cụ hỏi tới.

“Con đã ba mươi hai rồi vẫn cần cha nhọc lòng vì con, con rất áy náy.” Chu Bắc Hiền nói thêm.

Ông cụ Chu - Chu Chấn Nam nghe vậy mà thở dài, khẽ bảo:

“Lần này anh trai con quá đáng rồi, liên thủ với thằng nhóc nhà họ Lục bắt nạt người nhà mình.”

Chu Thành và Lục Tư Nguyên đồng thời làm khó Chu Bắc Hiền, nếu nói là trùng hợp chắc chẳng ại tin. Hiểu nhầm của Chu Chấn Nam vừa đúng ý của Chu Bắc Hiền, cho nên hắn giữ im lặng. Chu Chấn Nam không thích cảnh anh em tương tàn, càng không thích người của mình liên kết với người ngoài để bắt nạt người trong nhà, cách làm của Chu Thành khiến ông không vui.

“Hai đứa nó đã bắt tay với nhau bao lâu rồi?” Chu Chấn Nam hỏi thêm.

Chu Bắc Hiền lắc đầu: “Con không biết.”

Chu Chấn Nam im lặng trong chốc lát rồi chuyển đề tài: “Ngoài hai đứa kia ra, cậu nghệ sĩ tên Lăng Hàm kia tại sao cũng tham gia vào, quan hệ của chúng nó thế nào?”

Chu Bắc Hiền nói: “Nghe người ta bảo, cậu ta với anh con... quan hệ không tệ.”

Trong giọng nói có vài phần mập mờ, nhưng không dễ gì phát hiện ra được.

Chu Chấn Nam biến sắc, vỗ mạnh xuống bàn một cái: “Càn quấy!”

Trước kia Chu Thành vui chơi hăng tiết gà, quan hệ qua lại với đủ dạng nam nữ, bị Chu Chấn Nam dạy dỗ không ít lần, cũng là điều Chu Chấn Nam ghét nhất, kèm với đó là ghét luôn cả người quan hệ bừa bãi với Chu Thành.

“Đúng là không ra làm sao, không dạy dỗ chúng nó đúng là không biết trời cao đất dày!” Chu Chấn Nam gằn giọng: “Thằng bé nhà họ Lục đang quay phim điện ảnh chứ gì, rút vốn đầu tư đi, cảnh cáo nó.”

Gương mặt Chu Bắc Hiền thoáng hiện vẻ tàn nhẫn, nhưng không nói thêm một câu thừa thãi nào. Bây giờ hắn không có chức vị và quyền lực, tuy rằng những lời bàn nầy của ông cụ nói với hắn đây, nhưng tuyệt đối không muốn hắn thực hiện. Lựa chọn tốt nhất của hắn bây giờ là chẳng cần làm gì cả, lặng lẽ đợi Chu Chấn Nam ra tay dẹp gọn đối phương.

Quá trình quay của “Hạ Thiên” đã hoàn thành được một nửa, Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên càng lúc càng ăn ý hơn trong cả công việc và cuộc sống.

Lăng Hàm gỡ bỏ được gánh nặng trong quá khứ, tâm thế thư thái hơn, Lục Tư Nguyên đạt được ý muốn, cũng vô cùng vui mừng. Tuy rằng hai người rất kiềm chế khi ở phim trường, nhưng trong cảnh tình cảm thắm thiết cũng khó mà để người khác không nhìn ra điều gì.

Nhưng Lục Tư Nguyên là boss, Lục Nham là đạo diễn, đều là người họ Lục, người bên dưới cho dù biết gì cũng giả như không biết.

Sau khi quay xong một cảnh, Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên đang ngồi nghỉ ở khu nghỉ ngơi tạm thời, đột nhiên thấy Tần Vĩnh từ chỗ con ngõ nhỏ vội vàng đi tới, biểu cảm trên mặt vô cùng trầm trọng.

Chương 179: Khó khăn

Lăng Hàm kinh ngạc, Tần Vĩnh trước nay luôn bình tĩnh, rất ít khi lộ vẻ nghiêm trọng, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi?

Một lát sau, khi Tần Vĩnh đến bên cạnh hai người, anh ta liếc mắt nhìn Lăng Hàm rồi khẽ nói với Lục Tư Nguyên: “Qua đây nói chuyện chút.”

Lục Tư Nguyên đáp: “Không sao đâu, cứ nói ở đây đi.”

Lăng Hàm cảm thấy ấm áp, từ khi quan hệ của hai người thân mật hơn, có rất nhiều chuyện Lục Tư Nguyên không giấu cậu nữa, cho dù là chuyện khá nhạy cảm, từ từ đưa Lăng Hàm vào trong vòng tròn của anh. Lục Tư Nguyên không giỏi ăn nói ngọt nhạt, còn hơi kiệm lời, rất nhiều khi Lăng Hàm nói, anh nói, người ngoài nhìn vào chỉ thấy Lăng Hàm là bên nhiệt tình hơn, nhưng trên thực tế, ở phương diện hành động, Lục Tư Nguyên làm tốt hơn hẳn Lăng Hàm.

Tần Vĩnh liếc nhìn Lăng Hàm thêm lần nữa rồi khẽ bảo: “GMG muốn rút vốn khỏi ‘Hạ Thiên’.”

Biểu cảm vốn vui vẻ trên mặt Lục Tư Nguyên biến mất, anh hơi nhíu mày, Lăng Hàm cũng sững sờ. Từ khi biết Lục Tư Nguyên là boss đứng sau “Hạ Thiên”, cậu cũng biết nhiều hơn về thông tin bên trong bộ phim này. Thông thường nguồn vốn dính tới một bộ phim điện ảnh khá phức tạp, như một ván cờ tồn tại nhiều người chơi. Dự án “Hạ Thiên” ban đầu do Lục Tư Nguyên khởi động, không dùng danh nghĩa GMG mà dùng danh nghĩa của Quất Tử Media để phát động. Mà Quất Tử Media do Ứng Thiên và Lục Tư Nguyên cùng nắm cổ phần. Lục Tư Nguyên vừa có kênh của Ứng Thiên, vừa có nguồn vốn của GMG, cho nên dự án “Hạ Thiên” có thể triển khai một cách thuận lợi.

Lăng Hàm không quá giỏi về kinh doanh, nhưng sống trong giới giải trí lâu nên ít nhiều gì cậu cũng hiểu về cách hoạt động của các bộ phim điện ảnh. Từ khi nhận được kịch bản, cậu đã

biết định hướng của “Hạ Thiên” không phải là phim thương mại, bởi vì nội dung quá đau khổ, không phải kiểu mà các rạp chiếu phim và quần chúng yêu thích. Nhưng sau khi nói chuyện với Lục Tư Nguyên, cậu đã hiểu tại sao lúc trước Lục Tư Nguyên muốn quay bộ phim này.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là Lục Tư Nguyên thích kịch bản phim này, hơn nữa rất coi trọng bộ phim. Nguyên nhân thứ hai là nhắm vào giải thưởng Kim Chi không lâu sau đó, giành lấy một số giải thưởng. Nguyên nhân thứ ba là nguồn vốn, ngoài “Hạ Thiên” ra, Lục Tư Nguyên còn điều hành vài dự án nữa, mà mua cổ phần của Quát Tử Media thông qua Ứng Thiên, phần vốn dư ra không đủ, không thể quay được phim điện ảnh có đầu tư lớn, mà giá thành quay “Hạ Thiên” không hề cao.

Với đủ thứ nguyên nhân như thế, “Hạ Thiên” được khởi động, bởi vì nguồn vốn không đủ và các nguyên nhân khác nên Lục Tư Nguyên kéo GMG và Ứng Thiên cùng đầu tư. Những chuyện này đã được xác nhận từ lâu rồi, đến giờ GMG đột nhiên rút vốn sẽ tạo ra khó khăn tương đối lớn cho đoàn phim. Nếu như GMG rút vốn, việc xoay vòng vốn của Lục Tư Nguyên khá căng thẳng, bởi vì Ứng Thiên vốn không coi trọng giá trị thương mại của “Hạ Thiên”, ngay từ đầu đã không muốn tham gia, sau này vì đàm phán về Quát Tử Media và vài nguyên nhân khác mới đầu tư một phần nhỏ, cho nên nguồn vốn đầu tư ban đầu cho “Hạ Thiên” phần lớn là của Lục Tư Nguyên và GMG.

“Tại sao GMG muốn rút vốn?” Lục Tư Nguyên hỏi.

Tần Vĩnh đáp: “Nghe nói là ý của Chủ tịch Chu, thời gian trước Chu Thành bị gọi về nhà, sau đó không truy cứu vấn đề của Chu Bắc Hiền nữa, tôi nghĩ hai chuyện này chắc hẳn có liên quan.”

Lăng Hàm cũng sờ.

Tần Vĩnh tiếp tục nói: “Đối với ông cụ Chu, Chu Thành là con trai ông ấy, Chu Bắc Hiền cũng là con trai ông ấy, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, cho nên chỉ có thể trút giận vào người ngoài như chúng ta.”

Trước kia Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm cũng từng thảo luận vấn đề này, cho rằng việc chen chân của Chu Thành sẽ khiến ông cụ Chu phản cảm, tiếc rằng khi ấy đạn đã lên nòng, không thể không bắn ra, sau cùng vẫn tiến hành theo kế hoạch đã định. Họ cho rằng vì Chu Bắc Hiền phạm sai lầm, còn có Chu Thành chắn trước mặt, cho dù ông cụ Chu giận mấy giận nữa cũng sẽ không có động thái gì lớn, không ngờ đột nhiên đòi rút vốn khỏi “Hạ Thiên”.

Lục Tư Nguyên biết Tần Vĩnh không bao giờ lấy chuyện nghiêm túc ra để đùa: “Ông cụ Chu coi trọng Chu Bắc Hiền đến thế cơ à?”

“Vô cùng. Thêm một tin tức nữa, Chu Bắc Hiền đã quay về GMG rồi.” Tần Vĩnh ném thêm một quả bom tấn.

Lăng Hàm không nhin được mà lên tiếng: “Chu Bắc Hiền phạm lỗi lớn như thế, Chu Chấn Nam vẫn chịu bảo vệ hắn? Trước kia Chu Thành chẳng qua chỉ chơi đùa quá trớn đã bị gửi ra nước ngoài, Chu Bắc Hiền liên thủ với Y Tụ hãm hại Bạch Tử Sách mà có thể bỏ qua một cách nhẹ nhàng như vậy, Chu Chấn Nam rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?”

Tần Vĩnh đẩy đẩy mắt kính: “Không sai, chúng tôi cũng rất bất ngờ.”

Không nói đến việc Chu Bắc Hiền hãm hại Bạch Tử Sách để lại tiếng xấu, chỉ tính riêng tam giác tình yêu hắn, Y Tụ và Bạch Tử Sách đã đủ khiến Chu Chấn Nam giận điên người. Năm đó nguyên nhân lớn nhất khiến Chu Thành bị lạnh nhạt là vì Chu Thành có quan hệ ái muội với đàn ông.

Con ông cháu cha, cậu ấm nhà giàu, chơi đùa với phụ nữ là chuyện thường như cân đường hộp sữa, nhưng chơi “gei” là một chuyện hoàn toàn khác.

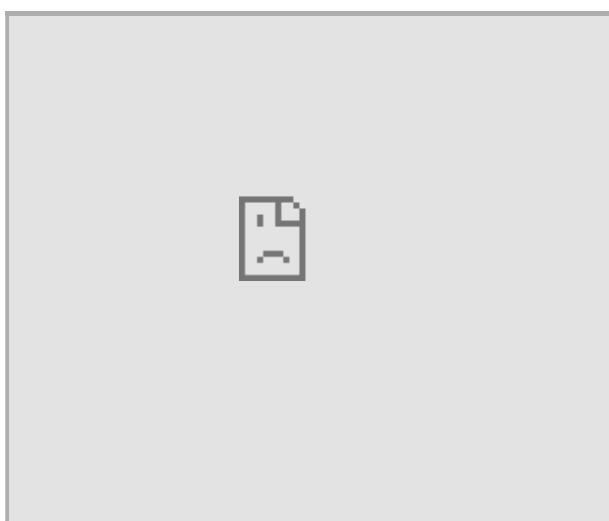
Chu Chấn Nam ban đầu khi mới nhận được tin tức chắc hẳn cũng rất tức giận, cho nên lập tức đình chỉ tất cả công tác của Chu Bắc Hiền, nếu như trong dự tính của Lăng Hàm, Chu Bắc Hiền đáng ra phải bị nhét vào “lãnh cung”, cho dù được yêu thương trở lại cũng tuyệt đối không được coi trọng nữa, nhưng không ngờ Chu Bắc Hiền có thể lấy lại được trái tim Chu Chấn Nam nhanh đến vậy.

Hóa ra Chu Chân Nam cũng chiều Chu Bắc Hiền thế cơ à?

Nếu như ông ta yêu thương Chu Bắc Hiền đến vậy thì đột nhiên rút vốn khỏi “Hạ Thiên” cũng có dễ giải thích thôi.

“Xem ra những năm qua Chu Bắc Hiền đổ không ít công sức lên Chu Chân Nam.” Lăng Hàm cảm khái. Cậu có thể tưởng tượng được tình hình của Chu Bắc Hiền ở nhà họ Chu, người đó nhất định biết ai mới là người cho mình cuộc sống yên thân.

Lăng Hàm nhớ, khi vụ Thường Hoan xảy ra, Chu Bắc Hiền từng kể cho cậu nghe câu chuyện về một cậu bé, khi đó cậu đã biết cậu bé mà Chu Bắc Hiền nhắc tới chính là bản thân hắn. Cậu còn nhớ Chu Bắc Hiền từng nói: “Mỗi một gia đình đều có một chuỗi thức ăn, cậu bé không biết mình ở dưới đáy của chuỗi thức ăn đó, nên mới liên tục vấp phải trắc trở. Sau này cậu bé đã hiểu được đạo lý ấy, thay đổi cách xử sự của mình, sau cùng được cha coi trọng, trở thành người thừa kế của gia tộc.”

Bây giờ nghĩ lại mới chợt bừng tỉnh.

Lăng Hàm đã không còn hận Chu Bắc Hiền nữa, thù hận cần tiêu tốn thời gian và sức lực, lãng phí cảm xúc của bản thân, mà cậu không muốn tốn thêm một chút sức lực nào với Chu Bắc Hiền nữa. Cậu đã tạm biệt bản thân mình của lúc trước ở quảng trường Tương Lai, cũng tạm biệt những vướng mắc của Bạch Tử Sách. Hơn nữa, lúc đó cậu cho rằng sau khi đòi được

công bằng cho Bạch Tử Sách, Chu Bắc Hiền chắc chắn sẽ bị trừng phạt, cho nên mới thật sự muốn buông bỏ hết tất cả trong quá khứ.

Ai ngờ...

Đúng là không nên quên, Chu Bắc Hiền không phải ngọn đèn cạn dầu.

Cho dù bây giờ cậu không muốn lãng phí thời gian với Chu Bắc Hiền, nhưng vì nghĩ cho bộ phim của Lục Tư Nguyên, cậu cũng tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn.

Về phần làm thế nào thì tạm thời cậu vẫn chưa nhúng tay vào được.

Lục Tư Nguyên nghĩ ngợi rồi nói: “Nếu như GMG rút vốn cũng không cần sợ, tôi sẽ tìm Trương tổng để bàn bạc.”

Trương tổng mà anh nói là Trương Khởi Hoa của Ứng Thiên.

Tần Vĩnh khuyên: “Trương tổng một lòng muốn tiến hành ‘Nhảy vọt tới tương lai’, chắc sẽ không có nhiều khả năng rút vốn cho ‘Hạ Thiên’ đâu.”

Lục Tư Nguyên đáp: “Ông ấy sẽ rút thôi.”

Lăng Hàm ngồi bên cạnh lắng nghe, có lòng muốn giúp Lục Tư Nguyên, muốn làm gì đó cho bộ phim này, nhưng không nhúng tay vào được, không khỏi cảm thấy ủ rũ.

Sau khi Tần Vĩnh rời khỏi đó, Lục Tư Nguyên nói với cậu: “Không sao đâu, đừng lo lắng.”

Lăng Hàm sững sờ, rõ ràng người phải đối diện với vấn đề nguồn vốn đứt đoạn là Lục Tư Nguyên, thế mà anh lại an ủi cậu. Lăng Hàm cũng không biết bây giờ mình có cảm xúc gì, chắc là cảm động và đau lòng cùng nhau trào dâng.

Chương 180: Quay về

Biểu cảm của Lục Tư Nguyên rất ung dung và điềm tĩnh, như đã dự tính từ trước, khiến Lăng Hàm yên tâm hơn.

“Vấn đề nguồn vốn...”

Lục Tư Nguyên xoa đầu cậu: “Yên tâm, có anh đây rồi, sẽ không sao đâu.”

Câu nói này khiến trạng thái ủ rũ của Lăng Hàm không cánh mà bay, câu nói của Lục Tư Nguyên nghe sao mà hiên ngang. Nói ra thì, Lục Tư Nguyên từng có lúc nào chùn chân đâu, bất kể gặp phải vấn đề gì cũng sẽ giải quyết. “Hạ Thiên” đang quay tốt như thế, Lục Tư Nguyên có lòng với mình như thế, con đường phát triển của bộ phim này trong tương lai chắc chắn rất tốt.

Lăng Hàm nhìn vào mắt Lục Tư Nguyên mà nghiêm túc nói: “GMG rút vốn là sai lầm lớn nhất của họ, họ không biết bộ phim này xuất sắc đến mức nào, cũng không hiểu anh xuất sắc đến mức nào.”

Đáy mắt Lục Tư Nguyên loáng lên một chút ánh sáng, anh đưa tay chạm vào mặt Lăng Hàm, cười khẽ: “Còn thiếu một câu, họ không biết em khiến người ta kinh ngạc đến mức nào.”

Trái tim đập thành thịch, đầu ngón tay của Lục Tư Nguyên cứ như có điện, khiến làn da nảy sinh khoái cảm như rừng mình.

Đôi mắt Lục Tư Nguyên thăm thẳm như bầu trời đêm vắng sao, dẫn dắt người khác không ngừng tìm hiểu sâu hơn, muốn tiến đến gần hơn, hiểu hơn,...

“Hai người tính nhìn nhau đăm đăm tới chừng nào?”

Âm thanh đột ngột vang lên cắt ngang ánh mắt dành cho nhau của hai người, Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên đồng thời quay đầu lại, thấy Lục Nham đang trợn đôi mắt cá chết của kẻ độc

thân mà nhìn hai người.

Gương mặt Lăng Hàm nhanh chóng đỏ ửng, vô thức hắng giọng một cái: “Đạo diễn Lục.”

Ánh mắt của Lục Nham đảo như rang lạc trên người cả hai rồi nói một câu thâm tình: “Chú ý hình tượng chút được không? Cho dù hai người không sợ người khác biết quan hệ của hai người cũng cần quan tâm đến tâm trạng của kẻ độc thân như tôi chứ, đi đâu cũng ân ái là sai trái nhé, làm người phải biết khiêm tốn. Trên thế giới này kẻ đáng thương nhất là phận cầu độc thân, thương kẻ độc thân, ai cũng có phần...”

Câu trêu chọc của Lục Nham làm Lăng Hàm càng ngượng, cố gắng chuyển đề tài: “Đạo diễn Lục có việc gì không?”

Lục Nham hỏi: “Lẽ nào không có việc gì thì không được tìm hai người à? Dù gì tôi cũng là anh họ của Tư Nguyên, là người nhà của hai người cơ mà.”

Lục Tư Nguyên thấy Lăng Hàm bị trêu đến mức sắp chui xuống đất thì lên tiếng cứu vãn: “Còn có tâm trạng trêu người của em à, GMG đòi rút vốn rồi, lỡ phim không quay được nữa thì anh ngồi đấy mà khóc.”

Lục Nham gãi đầu: “Tần Vĩnh vừa nói với anh rồi, em nói xem giờ tính sao?”

“Xin anh cho nghỉ vài bữa, em đi tìm Trương tổng.”

“Được được được, em là ông chủ, không cần xin phép với anh.” Lục Nham giơ tay định tỏ vẻ từ chối. Trước kia Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên xin nghỉ một cách ép buộc để xử lý chuyện của Bạch Tử Sách, Lục Nham khá khó ở, thỉnh thoảng vẫn lòi ra để lái nhai mấy câu.

Lục Tư Nguyên vỗ vai Lục Nham, dùng giọng điệu chân thành mà nói: “Vất vả cho anh rồi.”

Lục Nham khựng lại, sau đó “hứ” một tiếng đầy kiêu ngạo rồi quay người đi mất.

Lăng Hàm hiểu ý cười khẽ, tình cảm của hai anh em nhà này thật là tốt.

Sau đó Lăng Hàm ở lại phim trường tiếp tục quay, Lục Tư Nguyên quay về thành phố A tìm tổng giám đốc của Ứng Thiên để bàn việc. Mỗi ngày họ sẽ gọi cho nhau, Lục Tư Nguyên nói với cậu rằng vẫn đang thương lượng, quá trình dường như khá thuận lợi.

Lăng Hàm nghe xong rất vui, đợi một tuần qua đi mà Lục Tư Nguyên vẫn chưa về mới dần dần cảm thấy có gì đó không ổn.

Nếu như tất cả mọi thứ thuận lợi, tại sao Lục Tư Nguyên vẫn chưa về?

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy hơi nặng nề, Lăng Hàm đi tìm Lục Nham, định nghe ngóng thông tin từ anh. Ai ngờ Lục Nham khoanh tay trước ngực mà bảo: “Nó là người đàn ông của cậu, nếu cậu mà không biết tình hình của nó nữa thì làm sao tôi biết được? Tôi còn định hỏi cậu đây này, bao giờ Lục Tư Nguyên mới về? Có định quan tâm đến cái chỗ này nữa không?”

Xem ra Lục Nham chờ đợi đến mức sắp phát hỏa rồi.

Lăng Hàm không so đo gì với thái độ của anh, dù sao quần chúng đều biết, Lục Nham vừa vào trường quay là khó ở như phụ nữ đến tháng, lúc nào cũng bới móc, không kém gì với con chim công đực kia lúc trước, theo một cách hiểu nào đó thì không hổ là người một nhà.

Lăng Hàm cũng không buồn để tâm đến anh ta, gọi điện thoại cho Lục Tư Nguyên thêm lần nữa, đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy.

“Đàm phán tiến hành thế nào rồi?”

“Sắp kết thúc rồi.”

“Vậy bao giờ anh quay về?”

“Qua hai hôm nữa...”

Bàn tay cầm điện thoại của Lăng Hàm siết chặt lại, cuộc đối thoại như trên đã lặp lại vài lần rồi, Lục Tư Nguyên luôn

miệng nói tất cả thuận lợi hai hôm nữa anh sẽ về, trên thực tế đã kéo dài một tuần rồi mà vẫn không có động tĩnh gì. Lãng Hàm không ngồi yên được nữa.

Dù sao ở phim trường cũng chỉ đơ ra đó, chỉ bằng quay về xem thử.

Sau khi nghĩ tới ý tưởng này, Lãng Hàm càng không thể ngồi yên, nên tìm Lục Nham để xin phép.

Lục Nham chẳng buồn nhướn mắt lên đã nói: “Cậu là bạn trai của ông chủ, tôi làm sao quản lý được cậu? Đi đi.”

Lãng Hàm bị anh ta nói cho đỏ mặt tía tai, nhưng vẫn mặt dày bồi thêm một câu nhảm nhí “tôi sẽ nhanh chóng quay về” rồi thần tốc thu dọn mấy bộ quần áo mà quay về thành phố A.

Cậu nghĩ Lục Tư Nguyên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, lần nào cũng nói thuận lợi, lẽ nào anh tốt khoe xấu che?

Về lý trí, Lãng Hàm hiểu được hành vi tốt khoe xấu che của anh, nhưng về tình cảm thì thực sự khó chấp nhận được. Cậu là bạn trai của Lục Tư Nguyên, là người thân thiết nhất, có chuyện gì mà không thể chia sẻ được? Huống hồ cậu cũng không phải phụ nữ, là một người đàn ông có thể đứng bên cạnh Lục Tư Nguyên cơ mà, có chuyện gì không thể gánh vác cùng anh?

Vấn đề nguồn vốn cậu không thể nhúng tay vào, nhưng càng

vì Lục Tư Nguyên đang gặp khó khăn mà cậu càng muốn gánh vác cùng anh, cho dù chỉ trên phương diện cảm xúc.

Sau khi xuống máy bay, cậu gọi cho Lục Tư Nguyên, qua một lúc bên kia mới bắt máy: “A lô?”

Lăng Hàm nén được cảm giác muốn chát vắn, cố gắng để bản thân mình mỉm cười: “Đoán thử xem em đang ở đâu?”

Đầu dây bên kia im lặng trong phút chốc: “Em quay về rồi à?”

Lục Tư Nguyên rất thông minh, anh có thể đoán ra ngay.

“Đoán đúng rồi, bây giờ em đang ở sân bay Đông Phương của thành phố A.” Lăng Hàm nói: “Anh thì sao, anh đang ở đâu?”

Đầu dây bên kia không trả lời, một lát sau mới bảo: “Anh đến đón em ngay.”

Sau đó cúp máy.

Lăng Hàm vốn định bảo anh không cần đến đâu, nếu như Lục Tư Nguyên xuất hiện, không biết sẽ chấn động tới mức nào, nhưng Lục Tư Nguyên đã nhanh chóng cúp máy, cậu không kịp nói gì. Lăng Hàm cầm điện thoại mà do dự, sau cùng đành phải đến phòng đợi cho khách VIP ngồi chờ, giữa chừng đột nhiên bị người ta nhận ra nên phải ký tên. Lăng Hàm tự nhận mình đã quán như cái bánh chưng rồi mà vẫn bị nhận ra, không thể không tán thưởng hỏa nhãn kim tinh của quần chúng nhân dân.

Chừng khoảng nửa tiếng sau đó Lục Tư Nguyên đến sân bay, mặc quần áo bông màu xanh rất bình thường, đôi mũ đeo kính, quần một cái khăn len màu xám trùm thành một cục gần như có thể che hết quá nửa gương mặt, anh cải trang cũng không khác gì cái bánh chưng.

Lăng Hàm suýt nữa không nhận ra.

Không ngờ anh lại đến thật.

Lăng Hàm vội vã tới đón, thậm thà thậm thụt nói nhỏ: “Anh đến thật à.”

“Tất nhiên rồi.” Lục Tư Nguyên nhanh chóng ôm cậu hôn một cái, làm Lăng Hàm sợ đến mức suýt nhảy dựng lên, hoảng hốt ngó quanh ngó quất xem có ai chú ý tới họ không.

Lục Tư Nguyên giúp cậu kéo va li hành lý, Lăng Hàm vội ngăn lại: “Không cần đâu.”

Có lúc cậu không chịu nổi việc Lục Tư Nguyên chăm sóc mình, cậu có phải phụ nữ đâu mà không kéo nổi một cái va li.

Chương 181: Chân thành

Vấn đề này vẫn luôn tồn tại, từ sau khi hai người thành người yêu, Lục Tư Nguyên dường như tự quy mình về phía cường thế, việc anh làm với Lăng Hàm rất giống với những đôi trai gái yêu nhau, trong mối quan hệ yêu đương, anh rất quan tâm tới Lăng Hàm. Nếu Lăng Hàm là một người con gái chắc sẽ thấy rất mừng, rất thích, cảm thấy Lục Tư Nguyên là một người đàn ông đáng tin cậy, nhưng Lăng Hàm lại không phải.

Lúc Lục Tư Nguyên làm thế với cậu, lúc nào cậu cũng thấy rất kỳ quặc, nhưng cậu biết không phải do anh cố ý, hơn nữa từ tận sâu trong đáy lòng anh không hề coi cậu là phụ nữ, hơn nữa đó cũng không phải vấn đề mang tính nguyên tắc gì, cho nên cậu vẫn không hề nhắc tới.

Nhưng giờ cậu phát hiện, đây hóa ra lại là vấn đề lớn.

Sau khi lên xe, Lăng Hàm hỏi anh: “Vấn đề nguồn vốn giải quyết thế nào rồi anh?”

Lục Tư Nguyên vừa lái xe vừa đáp: “Sắp giải quyết xong rồi.”

Lăng Hàm: “Sắp là bao lâu?”

Lục Tư Nguyên chần chờ một hồi, lúc đang định lên tiếng lại bị Lăng Hàm ngắt lời: “Anh đừng nghĩ lý do nữa, anh nên biết em trở về thành phố A là vì cái gì, nói dối để gạt em không có nghĩa lý gì đâu.”

Trong xe bỗng yên tĩnh lại.

Qua một lúc sau, Lục Tư Nguyên mới thở dài: “Không được thuận lợi lắm.”

Lăng Hàm “ừm” một tiếng, cũng không tỏ ra kinh ngạc. Đáp án này vốn nằm trong dự liệu của cậu.

“Về rồi nói tiếp.”

Lục Tư Nguyên không lên tiếng, Lăng Hàm cũng không truy hỏi nữa. Muốn để một người ngạo mạn như Lục Tư Nguyên thừa nhận chuyện đã vượt khỏi tầm tay của mình không phải là một việc dễ dàng, chuyện này hẳn là một đả kích rất lớn với anh.

Trong đầu Lăng Hàm không ngừng nghĩ xem rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến chuyện đàm phán của anh không ngừng gặp trở ngại như vậy.

Hai người về tới chung cư, bỏ hành lý xuống xong, Lăng Hàm vội hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Tư Nguyên: “Trương Khải Hoa không chịu rút thêm vốn.”

Nói xong, Lục Tư Nguyên ngồi xuống sofa, hai tay nắm chặt, khẽ cúi đầu, trông có vẻ sa sút tinh thần.

Lăng Hàm thấy mặt anh lại gầy đi, dưới mắt là hai cái quầng mờ mờ, trong đầu cậu lập tức hiện lên dáng vẻ bôn ba mệt nhọc của Lục Tư Nguyên, khiến cậu đau lòng không thôi.

Cậu ngồi xuống cạnh Lục Tư Nguyên, khẽ vỗ lên lưng anh nói: “Có thể kể cho em biết tường tận mọi chuyện không?”

Nếu anh đã thừa nhận mọi chuyện không được thuận lợi, vậy cũng chẳng còn gì phải giấu giếm nữa cả. Lục Tư Nguyên trở tay nắm lấy tay cậu, không giấu giếm gì nữa, kể cặn kẽ lại mọi chuyện cho cậu nghe.

Hôm về đến thành phố A, chuyện đầu tiên mà Lục Tư Nguyên làm là liên lạc với bạn bè ở GMG, tiện thể nghe ngóng luôn chuyện rút vốn hạng mục liên quan tới “Hạ Thiên”, chứng thực sự việc đã thành ra như vậy. Sau đó, Lục Tư Nguyên lại nhờ người trung gian liên hệ với Chu Chấn Nam, mong có thể gặp mặt để đàm phán, nhưng tiếc là Chu Chấn Nam không chịu gặp anh.

Từ chuyện này có thể nhìn ra được việc Chu Chấn Nam đã quyết tâm rút vốn, hơn nữa cũng không chịu thay đổi quyết định.

Trước lúc về thành phố A, Lục Tư Nguyên còn ôm hy vọng mong Chu Chấn Nam có thể hồi tâm chuyển ý, dù sao thì “Hạ Thiên” cũng đã quay được quá nửa, nguồn đầu tư giai đoạn đầu lớn, bản thân anh cũng có chút địa vị ở GMG, hoàn toàn không phải khiến cho cả hai đều thiệt hại thế này.

Tuy Lục Tư Nguyên kiêu căng, tùy hứng, nhưng nếu là chuyện lớn anh sẽ luôn lấy sự nghiệp làm trọng, anh đã nghĩ ra đủ kiểu giải thích, chuẩn bị chịu nhận thiệt thòi với Chu Chấn Nam, coi như nể mặt ông ta để dễ nói chuyện, nào ngờ ngay đến gặp mặt thôi ông ta cũng không chịu.

Sau khi bị từ chối, Lục Tư Nguyên từ bỏ suy nghĩ đi tìm Chu Chấn Nam, anh tới tổng bộ của Ứng Thiên Media để tìm Trương Khải Hoa. Nhưng mọi chuyện vẫn không thuận lợi, bộ “Xuyên không tới tương lai” của Trương Khải Hoa cần một nguồn vốn lớn, còn phải triển khai các hoạt động khác thế nên không chịu tiếp tục rót thêm vốn cho “Hạ Thiên”.

Thương trường như chiến trường, lợi ích được đặt lên hàng đầu. Dù cho Lục Tư Nguyên có vừa mới tiếp nhận cổ phần của Quất Tử Media, thân thiết với Ứng Thiên Media, hai bên xưng anh em cũng đã lâu, nhưng lần này Trương Khải Hoa vẫn không chịu nhè ra. Lục Tư Nguyên không trách Trương Khải Hoa thấy chết không cứu, dù sao người ta cũng là người làm ăn, không phải nhà làm từ thiện. Sau vài lần đàm phán không kết quả, anh bắt đầu đi tìm nguồn đầu tư ngoài, nhưng kỳ lạ ở chỗ anh lại không tìm được ai cả!

Cho nên anh vẫn chôn chân ở thành phố A không về được.

Nghe Lục Tư Nguyên kể xong, Lăng Hàm kinh ngạc: “Tại sao lại không tìm được người đầu tư?”

Lục Tư Nguyên muốn địa vị có địa vị, được đánh giá không tồi, hơn nữa “Hạ Thiên” cũng đã tiến hành được hơn một nửa, theo lý mà nói phải dễ kéo được vốn đầu tư mới đúng, tại sao đi đến đâu cũng gặp trắc trở?

“Vì Chu Chấn Nam không cho những người khác giúp anh, ông ta đánh tiếng ra ngoài, chẳng ai dám đắc tội với ông ta cả.” Lục Tư Nguyên lạnh lùng nói, trong mắt ẩn chứa chút tức giận: “Anh vốn tưởng ông ta muốn anh nhượng bộ thôi, giờ

xem ra không phải, ông ta muốn chinh chết anh thì đúng hơn.”

Đây là kết quả mà không ai lường trước được, tốt xấu gì Lục Tư Nguyên cũng là cổ đông của GMG, hơn nữa địa vị cũng không thấp, sức kêu gọi lớn, giờ lại chỉ vì một chuyện thanh minh cho Bạch Tử Sách mà bị đánh ngã đến bước đường này, thật sự khiến người ta không khỏi kinh ngạc. Điều khiến người ta ngạc nhiên hơn là không ngờ Chu Chấn Nam lại ra tay độc ác như vậy.

Lăng Hàm được chứng thực chuyện đã rơi vào tình huống xấu nhất, tim cậu thất lại, không ngờ chỉ vì Lục Tư Nguyên ra mặt thay cậu mà lại bị Chu Chấn Nam trả thù, cậu khó chịu đến mức không thể thở nổi.

GMG là ông trùm lớn nhất trong giới này, nếu Chu Chấn Nam đã nói không cho Lục Tư Nguyên đường sống thì sẽ không có ai dám ra mặt thay cho Lục Tư Nguyên để đắc tội với ông ta, chuyện này đối với nghệ sĩ mà nói chính là một đả kích chí mạng.

Nhất thời, Lăng Hàm không thể nghĩ ra cách nào hay ho cả.

Cậu nghĩ nhất định là Chu Bắc Hiền có đồ thêm dầu vào lửa, nếu không tại sao Chu Chấn Nam phải dứt khoát như vậy.

“Anh không sao đâu.” Có lẽ nhìn ra được cậu đang buồn, Lục Tư Nguyên lại an ủi cậu: “Chẳng có chuyện gì là không giải quyết được cả, cùng lắm thì cho tạm dừng ‘Hạ Thiên’ thôi.”

“Vậy sao được? Thời gian đầu đầu tư nhiều như thế, giờ mà bỏ thì tiếc lắm, hơn nữa tổn thất quá lớn.” Một khi dừng lại, mất tiền không nói, lại còn không thể chiếu trước lễ trao giải Kim Chi, như vậy sẽ không có khả năng được giải, tất cả các kế hoạch sẽ bị ảnh hưởng.

Lục Tư Nguyên nở nụ cười: “Đó chỉ là tình huống xấu nhất thôi, đầu tư thì làm gì có chuyện không lỗ.”

Lăng Hàm không nói nữa, đã đầu tư là sẽ có nguy hiểm, không ai có thể đảm bảo được việc mình sẽ không lỗ vốn, nhưng tính chất chuyện lần này thì khác, “Hạ Thiên” rơi vào tình cảnh khó khăn thế này là vì chuyện riêng của cậu.

Lục Tư Nguyên quan sát sắc mặt của cậu một hồi lâu, xoa đầu cậu: “Trước đó anh không nói cho em biết là vì sợ em lo, em đừng nghĩ nhiều, chuyện này không trách em.”

Lăng Hàm lắc đầu: “Anh đừng nói vậy, chính xác là vì em cho nên mới chọc giận Chu Chấn Nam mà.”

“Nghe anh nói hết đã.” Lục Tư Nguyên ngắt lời cậu: “Chuyện muốn đòi lại công bằng cho Bạch Tử Sách là anh cam tâm tình nguyện, dù biết có kết quả ngày hôm nay anh vẫn sẽ làm như vậy. Thứ hai, chuyện này là do Chu Chấn Nam không đúng, có lẽ ông ta đã bất mãn với anh từ lâu rồi, nếu không cũng sẽ không vì chút chuyện này mà bức anh đến như vậy, em tuyệt đối đừng đặt gánh nặng trong lòng.”

Lăng Hàm bật cười: “Thấy có chút tâm lý trách nhiệm không là gì, khả năng chịu đựng của em tốt lắm, chẳng lẽ anh tưởng em sẽ bị đả kích đến mức không gượng dậy nổi? Anh nên nói cho em biết, để em và anh cùng gánh vác chứ không phải một mình anh gánh mọi trách nhiệm. Anh phải biết, người ngồi trước mặt anh cũng là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất chứ không phải đóa hoa trong nhà kính.”

Nghe Lăng Hàm nói vậy, Lục Tư Nguyên ngẩn ra.

Chương 182: Nhờ cậy

Lăng Hàm tiếp tục nghiêm túc nói: “Giờ sức của em nhỏ, có thể không bao giờ bì được với anh nhưng điều đó không có nghĩa là lúc nào em cũng luôn nhận sự che chở của anh, em là người yêu của anh, em mong có thể cùng gánh vác với anh, cũng hy vọng anh có thể nhìn nhận đúng vị trí của em.”

Sau khi cậu nói những điều này, cả căn phòng liền im ắng lại. Lục Tư Nguyên trầm ngâm, còn Lăng Hàm cũng rất bất ngờ vì cậu có thể bày tỏ được ý kiến và nguyện vọng của mình. Trước giờ, Lục Tư Nguyên luôn cường thế, ngang ngược, luôn làm theo ý mình, nhớ lại từng chút những việc trước kia, Lục Tư Nguyên đã giúp đỡ cậu nhưng rất nhiều lúc anh toàn tự quyết định trước, tiền trạm hậu tầu một cách cường thế.

Vốn dĩ nếu nói chuyện này trước mặt người ngoài, có vẻ như Lăng Hàm bị đuối lý, Lục Tư Nguyên nguyện moi tìm moi phôi ra đối xử tốt với cậu, cậu lại còn ý kiến ý cò, điều này có vẻ không ổn lắm, nhưng không hiểu sao trong lòng cứ có cảm giác kì kì. Lăng Hàm tự nhận từ sau khi sống lại, tính tình cậu đã tốt hơn rất nhiều, nếu còn giữ lại tính cách của Bạch Tử Sách trước kia chắc cậu đã bật lại lâu rồi.

Nhưng trong mối quan hệ yêu đương này, hai người cần phải nhân nhượng nhau, càng phải tôn trọng mong muốn của đối phương, cũng có thể thường xuyên bày tỏ được cảm giác của mình. Nếu lúc nào cũng là một người bỏ ra một người lấy, mối quan hệ này sớm muộn gì cũng sẽ mất thế cân bằng, nếu lúc nào cũng là một bên cường thế, một bên chịu thiệt rồi nhượng bộ, sớm muộn gì cũng sẽ bùng nổ.

Lục Tư Nguyên cường thế thì cứ cường thế đi, Lăng Hàm cảm thấy ở một số mặt nào đó cậu vẫn có thể chịu được, nhưng chuyện trước mắt này thì không được, cho nên khi thấy Lục Tư Nguyên giấu giếm mình, chỉ nói chuyện tốt không kể chuyện xấu, cậu vô cùng lo lắng chạy tới thành phố A.

Nói được những lời trong lòng ra xong, Lăng Hàm cũng bắt

ngờ khi mình lại có gan nói ra những lời này, trước kia, dù có rất nhiều ý kiến nhưng cậu đều giấu trong lòng, giờ có thể quang minh chính đại nói ra, rõ ràng quan hệ giữa hai người không còn một cao một thấp giống như trước, ít nhất Lăng Hàm không đặt mình ở thế dưới nữa.

Nói xong, Lăng Hàm thấy hơi căng thẳng, sợ Lục Tư Nguyên sẽ không vui, giờ đối phương đang rơi vào cảnh khó khăn, lại còn bị mình nói cho như thế, chắc trong lòng sẽ thấy rất khó chịu.

Sau một hồi trầm mặc, Lục Tư Nguyên lên tiếng: “Giấu em là anh không đúng, sau này anh sẽ không làm vậy nữa.”

Lời nói của Lục Tư Nguyên rất đáng giá, ngoại trừ chuyện gì đó kia, bình thường anh nói gì cũng đều hữu hiệu.

“Em có thể giúp gì được cho anh không?” Lăng Hàm lại hỏi, lời này xuất phát từ tận đáy lòng cậu, nghĩ tới nghĩ lui một ngôi sao nhỏ không tiền không danh tiếng không mối quan hệ như cậu có vẻ chẳng có tác dụng gì, nhưng cậu thật sự rất mong có thể giúp được Lục Tư Nguyên.

Vẻ mặt của Lục Tư Nguyên thoáng thay đổi: “Có.”

Mắt Lăng Hàm sáng lên, lập tức xáp tới: “Em có thể làm gì, anh mau nói đi.”

“Cởi đồ ra rồi nằm lên giường.”

Lăng Hàm: “...”

Xong chuyện.

Lăng Hàm ngồi dựa vào đầu giường, nhìn gương mặt đang say giấc nồng của Lục Tư Nguyên, cậu muốn hút thuốc nhưng anh không hút nên lại thôi. Lúc này, hai người không một mảnh vải che thân, có lẽ dạo gần đây áp lực của Lục Tư Nguyên rất lớn cho nên không hề ngủ được một giấc tử tế nào, sau khi xong chuyện anh liền ngủ thiếp đi, hơn nữa còn ngủ rất say.

Thấy nụ cười trên khóe môi anh, Lăng Hàm cảm thấy mong

mình cũng chẳng còn đau mấy nữa.

Cậu ngồi trên giường để dịu lại sau đó mới xuống giường vào nhà vệ sinh tắm rửa, mở cửa ra liền phát hiện Đại Bạch đang vẩy đuôi nhìn mình bằng ánh mắt đáng yêu. Lãng Hàm vỗ đầu nó, khập khểnh vào nhà vệ sinh.

Chắc vì làm nhiều lần rồi cho nên tắm xong Lãng Hàm cũng không thấy khó chịu gì, ra khỏi phòng tắm, cậu thấy hơi đói, từ lúc xuống máy bay quay về liền vận động kịch liệt, tốn quá nhiều sức, lúc làm không thấy gì, tắm xong mới thấy đói xẹp lép cả bụng.

Đại Bạch đi theo, Lãng Hàm đưa nó xuống bếp kiếm ăn, nhưng điều khiến cậu thất vọng là trong tủ lạnh lại không có gì cả, có lẽ cả tuần rồi Lục Tư Nguyên trở về căn bản không hề ăn cơm ở nhà.

Một người một chó thất vọng tràn trề, ủ rũ ra khỏi bếp.

Lãng Hàm nhìn Đại Bạch, mắt liền sáng lên, suýt thì cậu quên mất!

Cậu ra chỗ gần ban công tìm bánh quy cho cún, vừa định ăn lại thấy Đại Bạch đang chạy vòng quanh mình, chắc nó cũng đói rồi, thấy thức ăn cho chó là hai mắt sáng lên, không ngừng vẩy đuôi, ánh mắt ấy cực kì cực kì dễ thương.

Lãng Hàm bỗng thấy áy náy vì có cảm giác như đi giật thức ăn của người ta, cậu khuyu xuống, ôm chút tiết tháo đáng thương của mình mà nói với chú chó ngốc nghếch đang sung sướng vẩy đuôi: “Đại Bạch, ba sắp ăn bánh quy của con rồi, nếu con đồng ý thì đừng lên tiếng, còn không đồng ý thì sửa một tiếng nhé.”

Chú chó ngốc quấy đuôi, chỉ nhìn chăm chăm bánh quy trên tay Lãng Hàm, không hề hay biết thức ăn của mình sắp vào miệng người khác.

“Vậy là con đồng ý rồi nhé.” Nói rồi, Lãng Hàm liền vô liêm sỉ nhét luôn bánh quy vào miệng trước ánh mắt mong chờ của Đại Bạch.

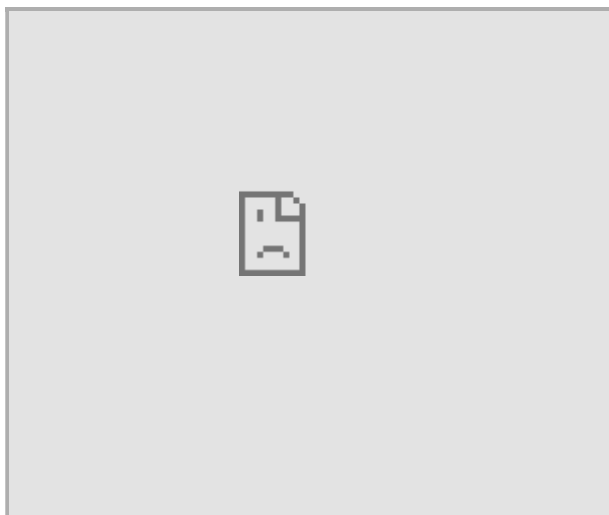
Một lát sau, điện thoại vang lên, Lãng Hàm với tay lấy điện

thoại nhìn, là Tần Vĩnh gọi tới.

“Anh Vĩnh.”

“Sao về thành phố A mà không nói với tôi một tiếng?”

Lăng Hàm gãi đầu, vội cười trừ: “Em cũng mới xuống máy bay chưa được bao lâu, đang định gọi cho anh đây.”

“Không phải chứ, tôi nghe nói cậu bay buổi sáng mà.”

Bị vạch trần, Lăng Hàm thấy hơi xấu hổ.

“Đang ở cùng với Tư Nguyên chứ gì?” Tần Vĩnh vô cùng nhay bén: “Dùng đầu ngón chân cũng biết các cậu đang làm cái gì.”

Nghĩ tới chuyện vừa nãy, mặt Lăng Hàm lại đỏ lên.

Người ở đầu dây bên kia khẽ bật cười, cũng không trêu cậu nữa: “Tư Nguyên đâu?”

Lăng Hàm lấp bắp: “Vẫn đang ngủ.”

Tuy rằng từ trước đến giờ hai người chưa từng giấu giếm quan hệ của mình với Tần Vĩnh, nhưng mỗi lần bị Tần Vĩnh trêu, Lăng Hàm vẫn không khỏi đỏ mặt.

“Khoảng thời gian gần đây cậu ấy thật sự quá mệt mỏi, áp lực

rất lớn.” EQ của Tần Vĩnh rất cao, anh ta dễ dàng đoán được Lăng Hàm đã biết tất cả mọi chuyện.

Đồng tử của Lăng Hàm hơi tối lại. Tuy không ở bên cạnh Lục Tư Nguyên, nhưng cậu có thể đoán được Lục Tư Nguyên đã phải đối mặt với áp lực lớn đến thế nào.

Tần Vĩnh đã nói tình hình gần đây của Lục Tư Nguyên cho cậu biết, Lăng Hàm vội nhân cơ hội hỏi một ít tin tức không tiện hỏi từ phía Lục Tư Nguyên, cậu càng hiểu hơn được sự thật. Sau khi Chu Chấn Nam tuyên bố, tổng giám đốc của Ứng Thiên Media không chịu rút vốn, những người đầu tư khác trong giới vì nể sợ Chu Chấn Nam mà cũng không dám đầu tư, khiến chuyện hùn vốn của Lục Tư Nguyên trở nên khá khó khăn.

“Lục Tư Nguyên đang tính bán một hạng mục trong tay đi để dùng tiền bán rót vào ‘Hạ Thiên’. Hạng mục kia không phải do cậu ấy chủ trì, nhưng khoảng thời gian trước đã đổ vào không ít tiền, giờ rút tiền ra vừa lỗ lại còn mắc tội với người ta.”

Trước kia, ít nhiều gì Lục Tư Nguyên cũng nhắc tới hạng mục nào đó với Lăng Hàm nên cậu cũng biết được một chút, nếu bán đứt hạng mục đó để rót vốn vào “Hạ Thiên” thì không khác gì phá tường phía đông để vá tường phía tây, gần như không giải quyết được vấn đề cơ bản.

“Tôi không đồng ý với cách này.” Tần Vĩnh dứt khoát nói: “Hạng mục đó đang vận hành tốt, sắp đến lúc khai hoa kết trái rồi, giờ bán đứt đi không có lợi ích gì cả, hơn nữa tiền về cũng chậm, chưa chắc đã kịp. Lăng Hàm, giờ cậu đang ở bên cạnh cậu ấy, là người cậu ấy tin tưởng nhất, tôi có thể nhờ cậu một chuyện được không?”

“Chuyện gì ạ?” Đây là lần đầu tiên Lăng Hàm nghe thấy Tần Vĩnh dùng giọng điệu trịnh trọng như vậy để nhờ vả cậu.

“Không biết cậu có biết gì về bối cảnh gia đình Lục Tư Nguyên không?”

Chương 183: Gia đình

Lăng Hàm quả thật không biết rõ lắm, trước giờ Lục Tư Nguyên chủ yếu chỉ tiết lộ chuyện công việc, còn về gia đình thì anh rất ít khi nhắc đến. Kiếp trước, Lăng Hàm từng nghe ngóng được chuyện Lục Tư Nguyên có lai lịch không nhỏ, nhưng cụ thể thế nào thì cậu cũng không rõ.

Tần Vĩnh nói: “Hồi đó, vì muốn dẫn thân vào showbiz làm nhạc và sáng tác mà cậu ấy đã cãi nhau với cha mình một trận. Tính ông cụ thì nóng, mà tính Lục Tư Nguyên thì... cậu biết đấy. Khi ấy còn trẻ, Tư Nguyên cầm đàn rồi chạy khỏi nhà, thế sẽ có được thành tựu nhất định cho cha mình thấy. Chính vì chuyện này, trước giờ cha cậu ấy không chịu giúp đỡ cậu ấy, cậu ấy cũng không chịu đi xin ông cụ, tất cả những gì mà giờ Tư Nguyên có được đều là do tự cậu ấy kiếm được.”

Đây là lần đầu tiên Lăng Hàm nghe thấy chuyện này, cậu hơi kinh ngạc. Hồi còn là Bạch Tử Sách, Lục Tư Nguyên bỗng từ trên trời rơi xuống, lật tung cả cái giới giải trí lên, tác phong làm việc lại sắc bén, khi ấy cậu cứ nghĩ là con ông cháu cha thì giỏi rồi, làm gì cũng không phải nghĩ, giờ mới biết hóa ra Lục Tư Nguyên phải gánh áp lực nặng đến vậy.

“Anh Vĩnh, anh nói với em những lời này ý là...?”

Bên kia im lặng một hồi: “Tôi mong cậu có thể khuyên cậu ấy, nhượng bộ cha cậu ấy, vấn đề vốn sẽ được giải quyết ngay.”

Lục Tư Nguyên đang mơ màng với tay ôm người bên cạnh thì lại chẳng thấy ai, anh bừng tỉnh, nghi ngờ mình vừa mơ thấy một giấc mộng đẹp. Anh xuống giường mở cửa ra thì thấy một người một chó đang làm ổ trên chiếc giường trong phòng khách xem phim.

Chút cảm giác không xác định kia liền tan thành mây khói.

“Anh tỉnh rồi à?” Lăng Hàm thấy anh lập tức xuống giường, Đại Bạch cũng nhảy xuống theo cậu.

Lục Tư Nguyên nghĩ, không biết hai tên này thích làm ỏ xem phim với nhau từ lúc nào vậy? Sofa có đó thì không ngồi, cứ thích rúc trên giường xộc xệch. Không thì lúc nào kiếm cơ hội quăng cái giường đi cho rồi.

“Ừ.” Lục Tư Nguyên xoa tóc, ngẩng lên nhìn đồng hồ treo tường: “Thế mà đã hai giờ rồi.”

Trước giờ anh chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ ngủ hai tiếng vào ban ngày, đặc biệt là khoảng thời gian gần đây anh thường xuyên bị mất ngủ, áp lực quá lớn nên càng không thể ngủ yên ổn được.

Bánh quy cho chó để trên bàn, Lục Tư Nguyên bỗng ý thức được việc Lăng Hàm chưa được ăn trưa. Vừa xuống máy bay đã bị anh bắt về đây lẩn lộn, chẳng trách đói đến mức ăn cả bánh cho cún.

Lục Tư Nguyên đau lòng nói: “Đói rồi hả, đi, mình đi ăn cơm.”

Lăng Hàm hoan hô một tiếng, thu dọn qua loa rồi ra ngoài với Lục Tư Nguyên.

Hai người lái xe tới một nhà hàng cao cấp do một người trong giới mở, ngồi xuống chỗ cạnh cửa sổ, gọi hai món điểm tâm lót dạ trước rồi mới gọi món chính.

Lăng Hàm rất thích những đồ ăn ngọt như kiểu bánh quy, nhưng để giữ hình tượng nên cậu không hay ăn, giờ chỉ có mỗi cậu với Lục Tư Nguyên ở đây thì không cần giữ ý nữa, không ngừng gấp bỏ vào miệng.

Lục Tư Nguyên nhìn cậu tùm tùm cười.

Lăng Hàm ăn được hai miếng thì không còn thấy đói nữa, cậu đặt đĩa xuống, sắp xếp lại từ ngữ rồi lên tiếng: “Haiz, có chuyện này không biết em có nên nói không...”

“Hửm? Bớt dùng chiêu này với anh đi, có gì thì nói thẳng ra.”

Được đó! Em đang chờ câu nói này của anh đây!

Lăng Hàm hắng giọng: “Chuyện đó... Anh có từng nghĩ đến việc về nhà, mượn nhà chút tiền không?”

Lục Tư Nguyên nhàn nhạt nói: “Là Tần Vĩnh bảo em làm thuyết khách đấy à?”

Lăng Hàm: “...”

Anh đừng có thông minh như vậy được không, làm em thấy mình ngu si quá đây!

Nếu Lục Tư Nguyên đã biết, Lăng Hàm cũng không giấu nữa: “Em đã nghe anh Vĩnh kể về chuyện giữa anh với bác trai rồi, theo em thấy thì hai người chỉ giận đối nhau thôi, không có vấn đề gì lớn cả.”

“Sai rồi.” Lục Tư Nguyên cũng đặt đũa xuống, nghiêm túc nói: “Chính xác thì là vấn đề lớn đấy.”

Lăng Hàm: “Vấn đề lớn gì?”

“Cha anh muốn anh về tiếp quản sự nghiệp gia đình, giờ ông ấy chỉ mong anh nghèo đến khốn cùng, ngoan ngoãn về cầu xin ông ấy. Lúc anh cãi nhau với ông ấy đúng là rất xóc nổi, khi ấy anh mới hơn hai mươi, trẻ tuổi không hiểu chuyện, nhưng giờ anh đã ba mươi một rồi, chẳng lẽ em cho rằng anh vẫn còn là đứa trẻ bồng bột sao?”

Lăng Hàm: “...”

Cậu có thể đáp là “phải” không? Liệu có bị tấn cho thành đầu heo không nhỉ?

Đương nhiên cuối cùng cậu vẫn trả lời trái lương tâm mình: “Chắc chắn là không rồi, anh phát triển sự nghiệp được đến mức này tuyệt đối không thể nào là đứa trẻ bồng bột được.”

Lục Tư Nguyên nhướn mày: “Biết là được rồi. Trước kia, lúc anh rơi vào khó khăn, mẹ biết chuyện liền bảo anh về, anh liền về nhà xin cha anh giúp, em đoán xem kết quả thế nào?”

“Thế nào?”

Lục Tư Nguyên nhún vai: “Ông ấy vừa nghe thấy anh nói không vật lộn được liền rất vui, nói thẳng luôn đừng làm nữa, bảo anh về tiếp quản xí nghiệp của gia tộc. Gia đình anh làm về kiến trúc và thông tin, hoàn toàn chẳng liên quan gì tới điện ảnh truyền hình. Mà anh lại rất ghét kiến trúc và thông tin, nếu về tiếp quản việc gia đình, không những phải làm việc mình không thích mà còn phải chịu sự quản thúc của cha anh và những người khác, khó chịu lắm.”

Lăng Hàm không biết nên nói gì.

“Lần đó anh đang gặp áp lực nên đã nhận nguồn tài trợ từ ông ấy, nhưng đồng thời cũng phải chấp nhận điều kiện của cha anh.”

“Điều kiện?” Lăng Hàm tò mò: “Điều kiện gì?”

“Nếu anh còn về nhà xin giúp đỡ nữa thì anh phải từ bỏ sự nghiệp trong giới giải trí, quay về gia tộc, tiếp quản sự nghiệp của gia đình.” Lục Tư Nguyên bắt đầu nói.

Lăng Hàm “hả” một tiếng, thầm nghĩ thì ra còn có nguyên nhân này, chẳng trách Lục Tư Nguyên thà tự mình gánh vác cũng không chịu cúi đầu trước cha anh.

“Tại sao cha anh cứ nhất định bắt anh phải tiếp quản xí nghiệp của gia tộc vậy?” Lăng Hàm hỏi: “Lúc em nghe điện thoại của cha mẹ anh, cảm thấy ông ấy không giống kiểu người không

thầu tình đạt lý lắm.”

Lục Tư Nguyên chau mày: “Cái gì mà cha mẹ anh, là cha mẹ mình.”

Lăng Hàm ngẩn ra, mặt đỏ bừng lên.

Đạch, da mặt ông đây vốn dày như họ hàng của tường thành, sao giờ càng lúc càng mỏng thế này?

Cậu đằng hắng một tiếng, vờ như không nghe thấy.

Lục Tư Nguyên thở dài: “Thì không phải trong nhà chỉ có mình anh đây sao, quan niệm của người thế hệ trước lại hơi bảo thủ, cảm thấy sự nghiệp tiền tài trong nhà thì buộc phải truyền lại cho con cái, nếu để người ngoài kế thừa thì giống như tâm huyết cả đời bị người ta cướp mất. Nhưng chuyện này cũng không thể trách anh được, hồi còn nhỏ anh cũng muốn có em, là tại họ bận rộn không chịu sinh, thật ra là lười không thèm sinh. Em xem những gia đình xung quanh mà giống như gia đình anh, có nhà nào không có vài đứa chứ?”

“Họ gửi gắm hết hy vọng vào anh, nếu anh thích sự nghiệp và tác phong của gia đình chưa biết chừng sẽ vui vẻ mà nhận, nhưng quả thật là anh không thích, cho nên mới làm âm lên chạy ra ngoài.”

Lăng Hàm: “...”

Hiếu là chuyện của hiếu, nhưng cũng không thể ngăn em ghen tị hận được! Sao em lại không có người cha khóc lóc gào thét bảo em kế thừa sự nghiệp gia đình cơ chứ!

Lục Tư Nguyên nói tiếp: “Giờ biết tại sao anh không về nhà xin giúp đỡ rồi chứ? Nếu anh không chịu nổi áp lực mà nhún nhường, sau này sẽ không thể làm việc mình thích nữa, chỉ có thể về làm một tên chủ tịch tập đoàn bỏ đi thôi.”

Lăng Hàm: “...”

Xin hãy cho em một chủ tịch bỏ đi, cảm ơn.

Chương 184: Hủy hện

Một người xuất thân bình thường, không quyền không thế như Lăng Hàm tức giận nói: “Nói như thế anh không dựa dẫm gì vào nhà mình ấy, nếu không dựa vào quan hệ gia đình anh, anh có thể nhanh chóng nổi tiếng trong giới giải trí thế không? Hồi đó lúc em quay ‘Hoa tình yêu trên biển’, rõ ràng đã quyết định để Tưởng Nghị đóng nam thứ rồi, anh chẳng qua chỉ là một người mới, nếu không phải nể mặt gia đình anh, ai nhường vai nam thứ cho anh?”

Lục Tư Nguyên nhún vai: “Anh không hề nói là không mượn lực của gia đình mà, anh muốn mà cha anh không chịu cho thôi, người khác nể mặt cha anh rồi cho anh mặt mũi thì anh biết làm thế nào? Hơn nữa anh với cha cũng chỉ là có mâu thuẫn chứ đâu phải đoạn tuyệt quan hệ. Có tài nguyên mà không dùng, cứ thích lao vào thế đầu rơi máu chảy, đó là tự đi hành xác, anh muốn làm việc mình thích, khổ sở mệt mỏi thế nào anh cũng chịu được, nhưng nếu có thể không cần mệt mỏi khổ sở thì càng thích chứ sao, chỉ thế thôi.”

Lăng Hàm: “...”

Nói có lý quá, không cãi lại được.

Lăng Hàm cạn lời một hồi, bỗng nhớ ra một chuyện rất quan trọng: “Này, vừa nãy anh nói anh là độc đinh trong nhà, giờ quả độc đinh quý báu này lại bị một thằng đàn ông như em cướp mất, anh nói liệu nhà anh có...”

“Nghĩ nhiều thế làm gì? Cha anh tới kinh tế của anh còn không khống chế được mà còn muốn khống chế hôn nhân của anh á, không có cửa đâu.”

“Nhưng mà...” Có mỗi đứa con trai lại cong mắt, ông cụ chắc sẽ đau lòng lắm.

“Anh biết em đang nghĩ gì.” Lục Tư Nguyên bắt đầu dĩ lên tiếng: “Từ rất lâu trước đây anh đã nói với mẹ về vấn đề của

mình rồi, bà thoáng hơn ông già cổ chấp kia nhiều, cũng ủng hộ tính hướng của anh, mẹ anh sẽ thuyết phục cha.”

Lăng Hàm nghĩ, vậy được, để Lục Tư Nguyên không phải về nhà làm chủ tịch, thôi thì vẫn nên nghĩ tới cách hùn vốn khác vậy.

Lục Tư Nguyên: “Tần Vĩnh nhắc chuyện này với anh hai lần đều bị anh từ chối, chắc muốn bảo em làm thuyết khách cho nên mới nói với em những lời đó.”

Lăng Hàm: “Anh không nói cho anh ấy biết nguyên nhân à?”

Cậu không nghĩ là Tần Vĩnh sẽ cố tình gây khó dễ cho Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên cười khẽ lắc đầu: “Anh ấy cho là kẻ cả có cái thỏa thuận kia, nếu anh về xin cha giúp, nhưng anh không chịu về nhà thì ông già cũng không làm gì được anh.”

Lăng Hàm ngẫm nghĩ, nói: “Em hiểu tại sao anh ấy lại nghĩ thế. Anh là con độc nhất trong nhà, tất cả mọi người đều không nghĩ là người trong nhà sẽ làm khó anh.”

Lục Tư Nguyên “hừ” một tiếng.

Lăng Hàm trầm thờ dài, không tiếp tục khuyên anh nữa. Lục Tư Nguyên có niềm kiêu hãnh của Lục Tư Nguyên, cậu chỉ có thể nhắc tới chứ không thể cưỡng ép anh được.

Nhân viên phục vụ bê đồ lên, con sâu đói của Lăng Hàm vừa mới được đề xuống giờ lại bắt đầu nhón nhạo, bụng liên tục kêu ọc ọc.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện với nhau.

“Thật ra nghĩ tới nghĩ lui thì cơ bản chuyện này đều từ Chu Chấn Nam mà ra. Chỉ cần Chu Chấn Nam chịu nhả, em tin sẽ có rất nhiều người chịu đầu tư cho ‘Hạ Thiên’. Kỳ lạ thật, rốt cuộc tại sao Chu Chấn Nam cứ cản anh không chịu nhả thế chứ?”

Lục Tư Nguyên là cổ đông của GMG, thêm nữa danh tiếng của anh lại cao, địa vị trong GMG cũng cao cực kì, có được rất nhiều quyền lợi, hơn nữa những quyền lợi này là được Chu Chấn Nam trực tiếp đưa cho, giờ chỉ vì chuyện đòi lại công bằng cho Bạch Tử Sách mà khiến thái độ của ông ta quay ngoắt một trăm tám mươi độ, đúng là không thể hiểu nổi.

Chu Chấn Nam là chủ tịch của GMG, rất có thiên phú về kinh doanh, không phải là một thằng nhóc hành động theo cảm tính.

“Anh cũng muốn biết. Vốn muốn nói chuyện với ông ta nhưng bị cách mặt từ ngoài cửa rồi.”

Lăng Hàm: “Hay thử hỏi người bên cạnh ông ta xem?”

“Anh hỏi rồi, nhưng chẳng hỏi được gì.” Lục Tư Nguyên lắc đầu: “Em không cần để tâm tới những chuyện này đâu, ăn cơm đi, mới mấy ngày mà đã gầy đi rồi, ôm chẳng thích gì cả.”

Đang nói chuyện nghiêm túc lại giờ mấy câu lưu manh ra, Lăng Hàm thật cạn lời, đỏ mặt nói: “Gầy đâu mà gầy, rất bình thường nhé.”

Lục Tư Nguyên cười: “Mông gầy đi rồi, sờ phải có thịt mới thích.”

“Lục Tư Nguyên!” Lăng Hàm bốc khói tới nơi rồi, mẹ kiếp, nam thân lạnh lùng của tôi đâu, sao dạo này càng lúc càng như con yêu râu xanh thế?

Lục Tư Nguyên cười không ngừng được.

Lăng Hàm suýt lật bàn: “Đừng chọc em, đang nói nghiêm túc mà!”

“Ừ rồi, nói chuyện nghiêm túc, nói tới đâu rồi nhỉ?”

Lăng Hàm ngẫm nghĩ, vừa nói tới đâu nhỉ? Đờ mờ, bị đánh trống lảng một cái làm quên mất tiêu rồi.

“Rồi rồi, ăn cơm đi, đừng nhọc lòng nữa, anh sẽ giải quyết mà.” Lục Tư Nguyên gấp một miếng thịt bỏ vào bát cho cậu.

Lăng Hàm đành lẳng lẳng nhét thịt vào miệng, không hề thấy

vẻ lo lắng thoáng hiện lên trong mắt Lục Tư Nguyên.

Ăn cơm xong, Lục Tư Nguyên lái xe đưa Lăng Hàm về nhà rồi rời đi. Lăng Hàm biết anh chạy vạy khắp nơi nên cũng không bắt anh ở lại.

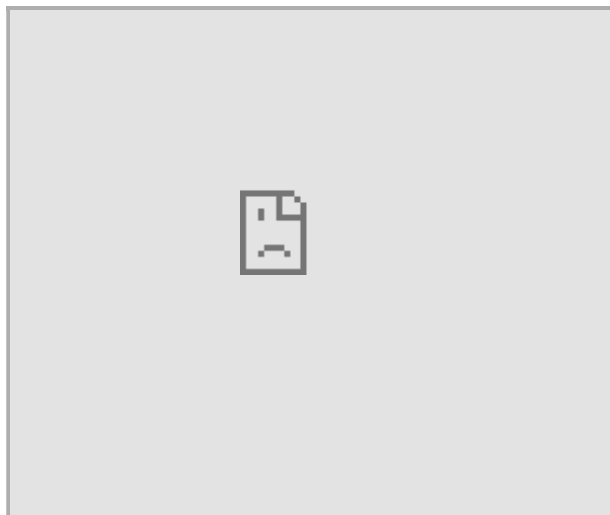
Về tới nhà, Đại Bạch đã chạy tới, Lăng Hàm cúi xuống xoa đầu nó, vừa xoa vừa nghĩ: Mình phải làm chút chuyện gì đó.

Lúc ăn cơm, rõ ràng cậu đã cảm nhận được việc Lục Tư Nguyên không muốn cho cậu tham gia vào chuyện vốn liếng này, cho nên sau đó mới chọc ghẹo cậu, cậu cũng không hỏi tiếp nữa.

Chuyện gì cũng có lý do của nó, kiểu người chuyện gì cũng tự gánh vác như Lục Tư Nguyên kể cả có mở lời nói với mình rằng sẽ cùng nhau gánh vác trước, nói thì nói thế chứ để anh làm được thì rất khó. Rõ ràng anh biết đang trong hoàn cảnh khó khăn, trông thì có vẻ muốn san sẻ đau khổ, nhưng thực chất không hề có ý muốn mình tham gia vào.

Lăng Hàm nghĩ, có thể anh cho rằng mình không giúp được gì cho nên mới làm vậy chăng?

Nghĩ kỹ thì đúng là vậy thật.

Nghĩ từ góc độ khác, nếu mình gặp phải khó khăn mà người yêu không thể giải quyết được, vậy thì tự mình gánh vác còn hơn là để người yêu biết chuyện. Vì một người lo lắng cũng

vẫn tốt hơn để hai người cùng lo âu.

Nói tới nói lui vẫn là do cậu quá nhỏ bé.

“Ba đang có việc phải nghĩ, con đi chơi đi.” Lãng Hàm sờ mớ lông mượt như nhung của Đại Bạch, bảo nó ra chỗ khác.

Đại Bạch vẫy đuôi chạy đi.

Lãng Hàm ngồi trầm tư trên sofa.

Chu Chân Nam rõ ràng là nguyên nhân trong chuyện này, nếu giải quyết được ông ta thì mọi chuyện cũng dễ xử hơn. Nhưng làm sao để hiểu được suy nghĩ của Chu Chân Nam đây?

Lãng Hàm đi đi lại lại mãi trong phòng, trong đầu bỗng lóe lên một ý tưởng.

“Biết đâu có một người lại biết...”

Lầm bầm một hồi, cậu lôi điện thoại ra tìm một cái tên, do dự hồi lâu cuối cùng cũng quyết tâm gọi đi.

Vừa gọi, bên kia đã nghe máy.

“Lãng Hàm à?” Giọng Chu Thành nghe có vẻ dè dặt.

“Là tôi đây.”

“Thật sự là em sao? Bất ngờ quá, tôi còn tưởng cả đời này em sẽ không nghe điện thoại của tôi nữa chứ.” Trong giọng nói của Chu Thành tràn ngập khổ sở.

Lãng Hàm sửng sốt.

“Tôi gọi cho em rất nhiều lần mà em không nghe máy, có phải Lục Tư Nguyên bảo em làm vậy không?” Chu Thành hỏi.

Lãng Hàm: “... Tôi có nhận được cuộc điện thoại nào của anh đâu.”

Từ sau chuyện bản thỏa thuận lần trước, cậu không còn liên lạc gì với Chu Thành nữa. Đúng là cậu sợ Chu Thành gọi tới đòi giải thích, bắt cậu ra quyết định, nhưng cậu tuyệt đối

không có kiểu không nghe máy, vì cậu cũng hy vọng có thể chính miệng nói ra suy nghĩ thật của mình cho Chu Thành biết. Dù có chơi xấu cũng phải hủy bỏ cái cam kết kia đi, cậu không tin Chu Thành dám cầm thỏa thuận đó lên tòa yêu cầu cậu bồi thường.

Lăng Hàm không thích nói láo, cũng không thích có mâu thuẫn với người khác, càng không thích hủy ước hẹn, nhưng có những chuyện không thể lúc nào cũng vẹn cả đôi đường được, cậu đành phải làm trái lại thôi.

Vốn dĩ cái thỏa thuận này đã kỳ quặc, chuyện xảy ra với cậu cũng quá kỳ lạ, giờ muốn nói lý thì không ai có thể nói rõ được.

Chương 185: Yêu thế

“Em không nhận được điện thoại của tôi?” Chu Thành kinh ngạc: “Lần nào tôi gọi cho em cũng bị báo là tắt máy hoặc đang bận...”

Nói tới đây anh ta bỗng dừng lại, sau đó kịp hiểu ra: “Em chặn số tôi rồi à?”

“Không.” Lăng Hàm trả lời theo phản xạ, cậu cầm điện thoại lên xem, không ngờ lại phát hiện đúng là đã chặn số Chu Thành.

Lăng Hàm: “...”

Chu Thành hung hăng: “Có phải là Lục Tư Nguyên làm không?”

Lăng Hàm vội nói: “Xin lỗi, hình như tại tôi không cẩn thận cài đặt sai.”

“Đừng có cãi hộ cậu ta!”

“Thật sự không phải tại anh ấy đâu, là tôi không cẩn thận... Ừm, không phải không cẩn thận, là khoảng thời gian trước chính tôi đã chặn số anh đấy.” Lăng Hàm quyết định gánh cái tiếng xấu này hộ Lục Tư Nguyên, vừa hay cũng có thể vạch rõ ranh giới với Chu Thành: “Khi ấy đầu óc tôi rất hỗn loạn, sợ phải nghe điện thoại của anh.”

Người ở đầu dây bên kia liền im lặng.

“Tôi đã nghĩ rất nhiều về chuyện bản thỏa thuận đó, tôi vẫn không thể đồng ý với yêu cầu của anh được.” Lăng Hàm cân nhắc câu từ, nói ra những lời mình đã chuẩn bị từ trước: “Lăng Hàm thật sự đã chết rồi, dù anh có đòi thân xác này thì cậu ấy cũng không thể trở lại, điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Giả dụ anh chỉ thích cơ thể trẻ trung thôi thì có rất nhiều người nguyện lao vào vòng tay anh, không việc gì cứ phải bám riết

lấy tôi thế này. Nếu người anh thích là tôi thì tôi không thích người khác uy hiếp tôi...”

“Em không cần nói gì nữa.” Chu Thành ngắt lời cậu: “Hôm đó là tôi không đúng, tại tôi cuống quá, vì quá thích em nên mới dùng cách sai lầm như thế để níu giữ em, nhưng sau khi làm vậy tôi thấy rất hối hận. Tình yêu không phải cuộc mua bán, không phải là cuộc tranh luận trả giá giữa bên A và bên B, tại tôi luôn không nhìn nhận rõ điều này cho nên mới bỏ lỡ em.”

Những lời này của Chu Thành khiến Lăng Hàm rất kinh ngạc, một người cường thế, ngang ngược như Chu Thành mà lại nói ra những lời yếu thế vậy sao?

“Tôi đã nhận ra sai lầm của mình rồi, vậy nên em đừng không nghe điện thoại của tôi, cũng đừng không gặp tôi...”

Ồ kìa?

Lăng Hàm kinh ngạc tròn tròn mắt, không tin nổi phải cầm điện thoại lên nhìn cái tên trên màn hình, đích xác là Chu Thành. Nhưng không ngờ Chu Thành lại... lại cầu xin cậu?

Chuyện cậu chặn số, không nghe điện thoại của anh ta khiến anh ta bị đả kích đến vậy sao?

Cái giọng điệu đáng thương như thể một cô gái bị bỏ rơi đang đau khổ níu giữ bạn trai kia khiến Lăng Hàm bỗng có cảm giác mình như một gã tồi.

Cậu nhất thời mềm lòng.

Chần chừ một hồi, Lăng Hàm lên tiếng: “Anh đừng như vậy, không có chuyện tôi không nghe máy nữa đâu, chúng ta vẫn là bạn.”

“Gần đây cha tôi khiến tôi rất buồn.” Chu Thành đau khổ nói: “Lăng Hàm, em nói xem nếu một ngày nào đó tôi không còn là cậu cả hô mưa gọi gió của nhà họ Chu nữa, em còn muốn làm bạn với tôi nữa không?”

“Tất nhiên rồi.” Lăng Hàm kinh ngạc, trong lời nói của Chu Thành có hàm ý khác, chẳng lẽ Chu gia gặp biến cố gì rồi? Nghĩ tới giọng điệu đáng thương yếu đuối vừa rồi của Chu

Thành, Lăng Hàm càng nghĩ càng bất an. Lẽ nào Chu Chân Nam không chỉ nhắm vào Lục Tư Nguyên mà còn ra tay với Chu thành nữa?

“Tôi đã cảm nhận được việc giờ tôi không còn bạn bè gì nữa rồi.” Chu Thành đau buồn nói: “Bên cạnh tôi giờ chẳng còn ai, dù có đau khổ buồn tủi thì đến một người để nói chuyện cũng không có...”

“Sao lại thế được? Không phải tôi là bạn anh đây sao?” Lăng Hàm vội nói, có gì muốn nói thì mời anh nói, vừa hay tôi cũng đang muốn biết xem rốt cuộc Chu gia xảy ra chuyện gì đây.

“Em có chịu tới đây với tôi không?”

Lăng Hàm: “... Hử?”

Nếu giờ đi gặp Chu Thành, chắc Lục Tư Nguyên sẽ giận lắm.

Lăng Hàm cầm điện thoại do dự, nhưng nhanh chóng đưa ra quyết định.

Trước đó, Lục Tư Nguyên đã nói sẽ không can dự vào chuyện cậu làm bạn hay đi gặp mặt ai. Hơn nữa, hôm nay vì có chuyện nên cậu mới đi gặp Chu Thành. Tình trạng của Chu Thành có vẻ không ổn, nếu cứ mặc kệ lỡ xảy ra chuyện thì sao? Hơn nữa, cậu muốn nói rõ trước mặt anh ta, như vậy thì tốt hơn.

Ngẫm nghĩ một hồi, Lăng Hàm đồng ý tới chỗ Chu Thành. Chu Thành thấy vậy thì rất vui.

Lăng Hàm tới tòa chung cư quen thuộc, lúc lên cậu định dùng vân tay để mở cửa, ngấp ngừng một hồi cuối cùng cậu chọn ấn chuông.

Cửa nhanh chóng được mở ra, Chu Thành xuất hiện trước cửa.

Trông sắc mặt của anh ta hơi tiêu tụy, nhưng không có vẻ chán chường như trong tưởng tượng của Lăng Hàm, lúc thấy cậu mắt anh ta sáng lên.

“Mật mã không đổi.” Chu Thành đón cậu vào nhà.

Lăng Hàm “ừ” một tiếng, không tiếp lời.

Vào nhà mới phát hiện đồ đạc trong nhà rất gọn gàng sạch sẽ, không lộn xộn như trong tưởng tượng.

Lăng Hàm quay lại hỏi Chu Thành: “Xem ra Chu tổng sống vẫn tốt mà nhỉ.”

Chu Thành tình cảm đáp: “Gặp được em tinh thần liền tốt lên rồi.”

Lăng Hàm: “...”

Da mặt dày thật.

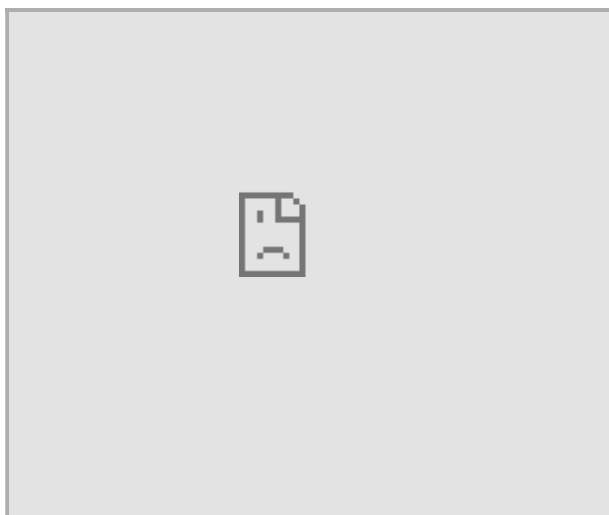
Lăng Hàm: “Chu tổng...”

Chu Thành: “Đừng gọi tôi là Chu tổng nữa, gọi Chu Thành là được rồi.”

Lăng Hàm: “...”

Cậu thấy không đỡ lại được, sao giờ? Không biết nên tiếp tục thế nào nữa.

Đang lúc không biết nên làm thế nào, Chu thành bỗng phụt cười, lắc đầu: “Phản ứng đúng là khác thật, kỳ quá, sao khi ấy tôi lại không phát hiện ra chút nào nhỉ?”

Lăng Hàm hơi ngẩn ra.

Chu Thành xua tay, đi vòng qua cậu để vào phòng, bóng lưng ấy hơi tiêu điều, Lăng Hàm phát hiện đúng là Chu Thành đã gầy đi một chút.

Vừa rồi, cậu tưởng Chu Thành muốn lừa cậu cho nên mới cố tình nói mình không ổn, giờ xem ra mình nghĩ người ta xấu quá rồi. Nhưng cậu cũng không dám lơ là, người trước mặt không phải là người bình thường, dù có ốm đau cũng là một con sói, không cẩn thận sẽ bị cắn.

Giờ anh ta đang tỏ ra yếu ớt, chưa biết chừng anh ta đang muốn gạt bỏ sự đề phòng của mình.

Lăng Hàm trầm nghĩ.

“Ngồi đi.” Chu Thành làm một động tác mời.

Lăng Hàm đứng một lúc, dè chừng đi tới một cái ghế sofa khác để ngồi.

Chu Thành chú ý thấy dáng vẻ của cậu, không khỏi cười khò: “Xem ra tôi không còn chút uy tín nào trong lòng em nữa rồi.”

Lăng Hàm nói: “Chúng ta là bạn.”

“Chỉ vậy thôi, đúng không?” Chu Thành nói nốt giúp cậu về còn lại.

Lăng Hàm muốn nói “phải, phải lắm”, nhưng khi đối diện với đôi mắt u ám kia, cậu lại không nói ra được.

“Chuyện bản thỏa thuận...”

“Đừng nhắc tới nữa.” Chu Thành phát tay, cắt ngang lời Lăng Hàm: “Em không phải lo, bản thỏa thuận đó là giả.”

Giả?

Lăng Hàm kinh ngạc.

Chu Thành nhìn sắc mặt cậu một lúc, hơi ngạc nhiên: “Em không biết?”

Lăng Hàm không biết nên nói gì, cũng không biết nên bày ra vẻ mặt gì lúc này.

Chu Thành hiểu ngay, anh ta chửi bậy một tiếng, đứng dậy đi tới đi lui trong phòng: “Lục Tư Nguyên, lại là Lục Tư Nguyên giờ trò, chuyện hôm đó là cậu ta tự làm, em căn bản không biết chuyện, mà điện thoại của tôi cũng bị cậu ta chặn mất.”

Chu Thành rất nhanh trí, anh ta nhanh chóng đoán ra sự việc. Lăng Hàm nghe thấy lời lẽ tức giận của anh ta liền đoán ra được tình hình, cậu bảo vệ Lục Tư Nguyên theo bản năng: “Tôi đồng ý cho anh ấy làm vậy.”

Tiếng bước chân của Chu Thành dừng lại, anh ta quay lại, ánh mắt sâu hun hút: “Cậu ta tốt thế à, đáng để em lúc nào cũng bảo vệ cậu ta như vậy sao?”

Lăng Hàm không hề do dự gật đầu.

Chu Thành sững sờ, gần như không ngờ đến việc Lăng Hàm không hề do dự chút nào, một lát sau anh ta đỡ trán bật cười: “Đúng là vậy nhỉ.”

Chương 186: Hợp tác

Chu Thành bỏ tay xuống rồi lại hỏi: “Tôi từng điều tra chuyện trước đây của em, không phải em với Lục Tư Nguyên là kẻ thù không đội trời chung sao? Tại sao tự dưng lại thích cậu ta?”

“Em” mà anh ta nói nói tới xem ra là đang coi cậu là Bạch Tử Sách.

Lăng Hàm lắc đầu: “Tôi có thích anh ấy hay không không quan trọng, quan trọng là tôi không thích anh. Chu tổng, tôi mong anh không lãng phí thời gian vào tôi nữa.”

Chu Thành đang định đáp trả thì chuông cửa lại vang lên. Anh ta nhìn Lăng Hàm một cái rồi đi ra mở cửa, vẻ mặt nghi hoặc, chắc đang nghĩ xem là ai tới.

Mở cửa ra, phát hiện người ngoài cửa là một anh chàng cao lớn đẹp trai với gương mặt quen thuộc, trên tay còn xách rượu và một bó hoa tươi lòn lòn.

Thấy cửa mở, anh chàng đẹp trai kia cười toét miệng: “Chào anh.”

Chu Thành: “...”

“Sao cậu lại tới đây?” Chu Thành trừng mắt nhìn Lục Tư Nguyên, tay bấu chặt cửa, không hề có ý muốn cho người ta vào nhà.

“Nghe nói anh ốm, thân là bạn bè tôi cũng nên tới thăm xem thế nào chứ.” Lục Tư Nguyên mỉm cười, hai chữ “bạn bè” còn được nghiêng chặt.

Lúc này, Lăng Hàm cũng đi ra, vờ như không thấy cái mặt thú của Chu Thành, cười nói: “Cuối cùng anh cũng đến rồi.”

Chu Thành từ từ quay lại, nghiêng răng nói: “Là em gọi cậu ta đến đây?”

Lăng Hàm trung ra vẻ mặt vô tội: “Không phải anh nói anh bị ốm mà không có bạn bè bên cạnh sao? Tôi nghĩ gọi thêm một người thì sẽ vui hơn.”

Sau đó cậu đi tới cạnh Chu Thành, cố mở cái cửa đang mở một nửa kia ra, cười tí mắt nói: “Mau vào đi.”

Cậu đã hứa với Lục Tư Nguyên, mỗi khi gặp mặt Chu Thành đều sẽ báo cho anh biết, cậu biết Lục Tư Nguyên vẫn luôn cảm thấy căng thẳng vì mối quan hệ giữa Lăng Hàm và Chu Thành, thân là bạn trai “đã cộp mác”, cậu không thể cố tình phạm sai lầm dù biết rõ bạn trai mình kiêng kị việc mình với ai đó thân thiết với nhau được, điều đó chỉ khiến người yêu càng bất an hơn thôi. Thế nên cậu liền gọi điện cho Lục Tư Nguyên nói rõ tình hình đồng thời còn bảo anh qua một chuyến.

Đúng là cậu có lo lắng cho tình trạng của Chu Thành thật, nếu Chu Thành vẫn còn tiếp tục xoắn xuýt chuyện cơ thể của “Lăng hàm”, điều đó không tốt gì cho cả đôi bên. Đau dài không bằng đau ngắn, Lăng Hàm cảm thấy đã đến lúc phải quyết đoán, cậu phải để Chu Thành biết rõ, người cậu thích là Lục Tư Nguyên, cậu không thể thích anh ta được.

Sau khi vào nhà, Lục Tư Nguyên nhét hoa và rượu vào tay Chu Thành, cười nói: “Mong anh mau khỏe lại.”

Mặt Chu Thành hơi tái, quay đầu nhìn Lăng Hàm, ánh mắt dần tối lại.

Lăng Hàm vờ như không thấy ánh mắt của anh ta, đi thẳng vào phòng khách, Lục Tư Nguyên cũng theo cậu vào trong.

Chu Thành cầm hoa và rượu, sắc mặt thay đổi, cuối cùng cũng theo vào.

Chờ mọi người đều vào phòng khách cả rồi, Lăng Hàm mới trở nên nghiêm túc hẳn lên: “Chúng ta nói chuyện chính đi.”

Chu Thành và Lục Tư Nguyên đều ngẩn ra.

Lăng Hàm ra hiệu cho hai người ngồi xuống, cố lờ đi ánh mắt

u ám của Chu Thành, nói: “Em thấy ba chúng ta nên cởi bỏ hết ân oán, phải trải qua cửa ải khó khăn trước mắt đã.”

Cậu nhìn ra được sự mất tự nhiên giữa Lục Tư Nguyên và Chu Thành, nếu cậu không xen vào e là sẽ lại nảy sinh mâu thuẫn, cho nên Lăng Hàm liền dứt khoát một dao diệt gọn, thu hút sự chú ý của hai người trước.

Chu Thành là cậu cả nhà họ Chu, chắc chắn biết được chuyện mà cậu và Lục Tư Nguyên không hay biết, nếu bắt tay làm đồng minh với anh ta, chưa biết chừng mọi chuyện sẽ có chuyển biến tốt, đây là lý do mà Lăng Hàm lôi hai người này tụ lại một chỗ.

Lăng Hàm hỏi Chu Thành: “Chu tổng, có thể nhìn ra được dạo gần đây anh chịu không ít uất ức, chắc gia đình gây áp lực cho anh lắm, chắc hẳn anh không muốn ngồi chờ chết, chờ Chu Bắc Hiền giẫm anh xuống chân chứ?”

Chu Thành bị lời nói của Lăng Hàm thu hút sự chú ý, anh ta nhíu mày: “Tất nhiên.”

Đàn ông đều là động vật hiếu thắng, một khi đã thất bại trên tình trường thì sẽ không chịu thua thiệt ở những phương diện khác nữa, nhất định phải lấy lại thể diện, không thể nhận thua. Những điều Lăng Hàm nói là những điều mà anh ta đang lo lắng ở thời điểm hiện tại.

“Xem ra tình hình trước mắt thì Chu tổng không được Chủ tịch Chu xem trọng, tôi với Tư Nguyên đang quay phim điện ảnh cũng gặp phải trở ngại, còn Chu Bắc Hiền lại không hề bị tổn thất gì, đã thế còn quay lại GMG, trận này rõ ràng chúng ta chiếm thế có lợi vậy mà lại thua, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Chu tổng, hôm nay tôi gọi Tư Nguyên đến đây là vì muốn hiểu được ẩn tình trong đó.”

Chu Thành nhíu mày: “Ẩn tình? Có thể có ẩn tình gì được?”

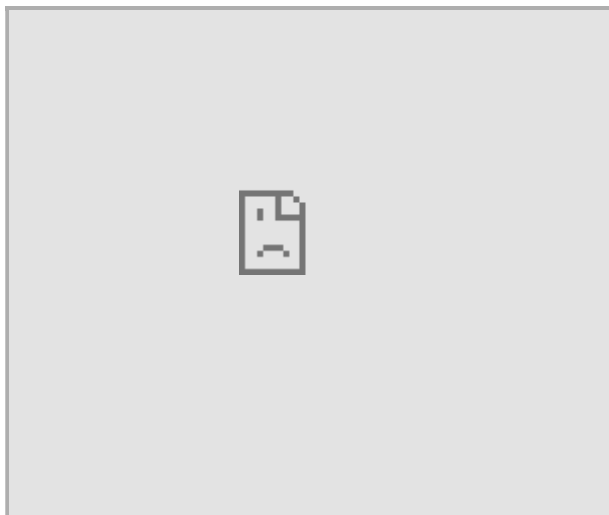
Lăng Hàm biết trong lòng anh ta khó chịu, cậu kiên nhẫn nói: “Ví dụ như tại sao Chủ tịch Chu lại rút vốn khỏi ‘Hạ Thiên’ này?”

Mi tâm của Lục Tư Nguyên khẽ động, nhưng anh vẫn im lặng.

Chu Thành khoanh tay, tỏ vẻ hiểu ra: “Tôi biết em đến đây làm gì rồi, nãy tôi còn đang nghĩ không hiểu sao tự dưng em chủ động liên hệ với tôi, đồng ý đến nhà tôi, tôi còn tưởng thành ý của mình có thể làm em rung động, thì ra là vì Lục Tư Nguyên.”

Anh ta quay lại liếc Lục Tư Nguyên vẫn đang vô cảm, cười lạnh: “Muốn moi được tin từ tôi, hai người tính lấy gì ra đổi đây?”

Lăng Hàm biết Chu Thành không phải người dễ đối phó, cậu cố nhịn: “Chu tổng, anh muốn gì, nếu chúng tôi có thể cho anh thì nhất định sẽ cho.”

Hai chữ “chúng tôi” đã kích thích Chu Thành: “Tôi muốn em, có cho không?”

Lục Tư Nguyên bỗng đứng bật dậy khỏi sofa, lạnh lùng nói với Lăng Hàm: “Chúng ta đi, không cần phải phí lời với loại người giả tạo này, chúng ta tự nghĩ cách.”

“Về cẩn thận, không tiễn.” Chu Thành nhướn mày.

Lăng Hàm vội đứng dậy trấn an Lục Tư Nguyên: “Ngồi xuống, anh đừng có vội mà.”

Lục Tư Nguyên kéo tay cậu, nghiêm túc nói: “Anh biết em muốn vì anh, nhưng anh thà để ‘Hạ Thiên’ chết yếu chứ không muốn ngồi chung với tên này.”

Lục không tức mà tùy hứng là chuyện gì cũng dám làm hết.

Chu Thành cũng nói: “Tôi cũng không muốn ở chung trong một căn phòng với loại người như cậu.”

Trẻ con không chịu được.

Thấy hai người lại sắp cãi nhau, Lăng Hàm đỡ khóc đỡ cười giảng hòa: “Hai người đừng cãi nhau nữa được không, đừng cứ như trẻ con thế, lẽ nào người mà chúng ta nên đối phó nhất lúc này không phải là Chu Bắc Hiền? Chu tổng, giờ chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây, lục đục chẳng có nghĩa lý gì cả. Lục Tự Nguyên Lục đại ảnh đế, anh cũng đừng làm mình làm mẩy nữa được không?”

Được cậu vừa dỗ vừa khuyên, hai người đàn ông đang tức giận dùng dùng kia lại miễn cưỡng ngồi xuống sofa, nhưng đều nhìn đối phương bằng ánh mắt ghét bỏ.

Tốt xấu gì thì cũng chịu ngồi xuống nghe rồi, Lăng Hàm thở phào một hơi, tiếp tục hỏi Chu Thành: “Chu tổng, thân là con trai của Chủ tịch Chu, chắc chắn anh có biết một số chuyện trong đó đúng không? Chủ tịch Chu thay đổi nhanh như vậy, hẳn là phải có nguyên nhân, đúng chứ?”

Nói rồi cậu nghiêm túc nhìn Chu Thành, Lăng Hàm tin chắc rằng thái độ của mình cũng khá là thành khẩn.

Chu Thành nhìn Lăng Hàm, do dự một hồi cuối cùng mới đáp: “Phải, tôi biết nguyên nhân.”

Cả Lăng Hàm và Lục Tự Nguyên đều chấn động, Lăng Hàm truy hỏi: “Nguyên nhân là gì, anh mau nói đi.”

Chu Thành nhìn cậu hồi lâu, lúc Lăng Hàm cuống đến mức muốn lên tiếng anh ta liền buông một câu: “Chu Bắc Hiền ở trước mặt ông già nói tôi và em là tình nhân, làm ông già khá là tức giận.”

Lăng Hàm: “... Hả?”

Lăng Hàm: “!”

Chương 187: Trấn an

Sau khi nói ra được câu mấu chốt, về sau Chu Thành cũng dễ nói hơn nhiều: “Em phải biết, trước đây tôi và ‘em’ đúng là đã từng có mối quan hệ đó, trước kia Chu Bắc Hiền không nói với ông già, vào giây phút cuối cùng mới tung ra, ông già vốn nghi ngờ tôi muốn hại em trai mình để tranh đoạt tài sản, sau khi nghe Chu Bắc Hiền nói xong thì lại càng giận tôi hơn. Bất kể tôi có giải thích thế nào ông ấy cũng không chịu nghe, quyết tâm muốn xử lý tôi.”

Gì cơ?

Lăng Hàm không dám tin vào những gì mình nghe thấy, kết quả này khiến cậu cảm thấy quá bất ngờ, vậy có nghĩa là Chu Chấn Nam công kích “Hạ Thiên” không phải là vì muốn nhằm và Lục Tư Nguyên mà là cậu sao?

Lăng Hàm: “Ý của anh là, người Chủ tịch Chu muốn nhắm vào là tôi?”

Chu Thành nhún vai: “Nên nói là hai người thì đúng hơn. Trong mắt ông già, em là tình nhân của tôi, Lục Tư Nguyên là người giúp đỡ tôi thì cũng trở thành đối tượng ông ấy muốn xử lý. Đúng lúc hai người lại cùng trong ê kíp làm phim ‘Hạ Thiên’, lại vừa hay GMG cũng đã đầu tư vào bộ phim này, cho nên ông già mới nghĩ ra cái chiêu thu hồi vốn.”

“Còn nữa, sau khi chúng ta báo án, Chu Bắc Hiền lập tức về nhà nhận tội với ông già, chủ động từ chức, không quản lý chuyện gì nữa, cho nên người sau đó đấu võ miệng với chúng ta căn bản không phải là Chu Bắc Hiền mà là người của ông già. Nhưng tiếc là khi ấy tôi lại không ý thức được điều đó, hơn nữa tôi nhân danh Bạch Tử Sách đứng ra truy cứu trách nhiệm những người có can thiệp vào chuyện ‘bóc bánh trả tiền’ năm ấy, không ngờ lại có khá nhiều người dính dáng tới vụ này, không biết là ai đã kiện cáo gì với ông già tôi, để ông già gọi tôi về chửi cho một trận, còn bảo tôi phải ‘nghỉ ngơi đàng hoàng’.”

Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên đưa mắt nhìn nhau, thì ra mấu chốt mọi chuyện nằm ở đây, Chu Thành không nói rõ tại sao anh ta muốn truy cứu trách nhiệm, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, anh ta muốn nhân cơ hội này để thanh trừ phe đối lập, dập Chu Bắc Hiền. Mà GMG đã qua vài đời, quan hệ phức tạp, trong quá trình Chu Thành truy cứu trách nhiệm chắc chắn sẽ dính líu đến những người khác. Những người kia vì lợi ích của bản thân mà không chịu để cho Chu Thành làm như vậy, thế nên liền than trách với Chu Chấn Nam. Đứng ở góc độ của Chu Chấn Nam, hai đứa con trai đấu nhau làm tổn hại tới lợi ích của công ty, cũng khiến cấp dưới bất mãn, phá vỡ cân bằng của tập đoàn, điều quan trọng nhất là chuyện này gây ra ảnh hưởng rất xấu, nhất định Chu Chấn Nam rất tức giận.

Trong lòng những người này, chuyện Chu Bắc Hiền phạm sai lầm đã là chuyện của quá khứ, nếu đã qua rồi thì không nên lật lại làm gì, cho nên ở trong lòng Chu Chấn Nam, sai sót lớn nhất trong vụ “bóc bánh trả tiền” này phải là Chu Thành, Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm.

Nghĩ vậy ông ta liền giết gà dọa khỉ, thể hiện quyền uy của mình.

Chẳng trách tình hình của Chu Thành lại không ổn.

Nghe Chu Thành nói xong, ba người đều im lặng.

Lục Tư Nguyên lạnh lùng nói: “Tự xưng trở thành đồng minh của cậu cả nhà họ Chu, còn thành con tốt thí cho nhà họ Chu các người tranh quyền đoạt lợi, tôi vui quá cơ.”

Chu Thành đang định lên tiếng, Lăng Hàm vội giảng hòa: “Nếu đã tìm ra nguyên nhân, vậy chúng ta buộc phải nghĩ cách giải quyết, cãi nhau cũng đâu có tác dụng gì đúng không?”

Chu Thành nuốt những lời đang định phản pháo lại: “Giờ ông già không tin tôi, ông ấy chỉ nghe thằng con ngoan Chu Bắc Hiền của ông ấy thôi, dù tôi có nói gì ông ấy cũng sẽ không tin đâu. Tôi nghĩ chờ chuyện này qua đi, để ông ấy không giận nữa rồi hãy tìm ông ấy mà nói chuyện, có khi lại giải quyết được vấn đề.”

Lăng Hàm nghĩ, chờ chuyện qua đi chắc hoa hiên vàng cũng héo quắt lại rồi.

“Không được.” Lục Tư Nguyên nói thẳng: “Chuyện này buộc phải giải quyết nhanh chóng.”

Chu Thành tức giận đáp: “Nhanh chóng giải quyết, tôi cũng muốn nhanh chứ bộ, nhưng giờ muốn nhanh kiểu gì đây?”

Lăng Hàm: “Hiện tại, điều mấu chốt là Chủ tịch Chu thiếu niềm tin vào ba người chúng ta, chúng ta buộc phải phá vỡ nghi kị của ông ấy, biết đâu có thể khiến ông ấy yên tâm.”

Chốt lại là, Chu Chấn Nam cho rằng hai đứa con trai tranh quyền đoạn lợi nên bị phá vỡ cân bằng, gây ra chuyện quá lớn, hơn nữa Chu Chấn Nam còn cho rằng Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm và Chu Thành là đồng bọn của nhau, muốn dồn Chu Bắc Hiền vào chỗ chết, đã thế ông ta còn yêu thương thiên vị Chu Bắc Hiền hơn, cho nên buộc phải giết chết uy phong của Chu Thành.

Lục Tư Nguyên lên tiếng: “Kẹp cái đuôi của mình cho tử tế, về nhà nhận lỗi đảng hoàng không phải là giải quyết được rồi sao?”

Lăng Hàm liếc anh một cái, nói thì đơn giản lắm, chẳng phải anh cũng đang trong tình trạng bị cắt vốn đầu tư mà vẫn không chịu cúi đầu về nhà đây à.

Chu Thành mặt kiên nhẫn đáp: “Ông già không chịu nghe.”

Lăng Hàm trầm ngâm một lúc, nói với Chu Thành: “Thế này đi, anh đưa tôi về nhà họ Chu, tôi sẽ đích thân nói rõ tình hình cho Chủ tịch Chu hiểu.”

Lục Tư Nguyên và Chu Thành sững sờ.

“Nếu Chu Thành đã không khuyên được ông ấy, để em đi khuyên thử xem.”

Chu Thành chần chừ một hồi, không ngăn cản cũng không tán đồng, chắc anh ta đang nghĩ rằng Chu Chấn Nam sẽ không

nghe cậu.

“Anh cũng đi.” Lục Tư Nguyên cất lời: “Lần trước tới thăm chủ tịch không có nhà, anh cũng đang tìm cơ hội nói chuyện đằng hoàng với ông ấy.”

“Không được, không thể làm vậy được.” Chu Thành lắc đầu: “Ông già nhà tôi cho rằng chúng ta cùng một giuộc, ba người cùng tới gặp ông ấy, đến lúc đó sẽ lại càng khiến ông ấy chắc chắn rằng chúng ta là đồng bọn, nói gì cũng vô ích.”

Chu Thành nói nghe rất có lý, Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên cũng lưỡng lự.

Lăng Hàm: “Thế này vậy, để em với Chu Thành đi, Lục Tư Nguyên anh đừng đi.”

Lục Tư Nguyên không chịu: “Không, anh đi với Chu Thành, em ở lại đi.”

Lăng Hàm nói thầm trong lòng: Em sợ hai người các anh còn chưa ra khỏi cửa nhà đã đánh nhau rồi ấy.

Chu Thành: “Tôi tán thành với ý kiến của Lăng Hàm, Lục Tư Nguyên, cậu không cần đi đâu, đi cũng chẳng được tích sự gì.”

Gương mặt đẹp trai của Lục Tư Nguyên hiện lên vẻ tức giận: “Anh đang mong tôi không đi chứ gì?”

Chu Thành: “Dùng bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, mọi việc sẽ đi vào chiều hướng xấu, không ngờ Lục ảnh để lại suy nghĩ thiện cận như vậy.”

Lục Tư Nguyên: “Suy nghĩ thiện cận cũng vẫn còn tốt hơn kẻ tiểu nhân bụng dạ xấu xa, cậu cả Chu trước thì làm giả thỏa thuận bức ép dụ dỗ người ta, sau lại vờ vịt bệnh tật đáng thương, tôi thật sự không yên tâm để Lãng Hàm đi cùng với anh.”

Chu Thành nhìn Lãng Hàm, cũng thấy hơi tức giận: “Thỏa thuận đó là thật, nhưng là thỏa thuận miệng, tôi không gạt ai cả.”

Lục Tư Nguyên phì cười: “Lời của cậu cả nhà họ Chu ai mà dám tin? Xem đi, anh nói với Lãng Hàm nhà tôi là anh bị bệnh, cũng chỉ có tên ngốc nhà tôi tin thôi, tôi thấy anh Chu trông mặt mũi hồng hào, tinh thần sung mãn thế này, đâu giống người bị bệnh đâu nhỉ?”

Chu Thành: “Lục ảnh để có phải là bác sĩ đâu, sao có thể nhìn về bề ngoài liền đoán là tôi có bệnh hay không được?”

Lãng Hàm đau cả đầu: “Được rồi được rồi, đừng cãi nhau nữa được không? Giờ là lúc nào rồi mà hai người còn lục đục.”

Khuyên bên này rồi nói bên kia một hồi, cuối cùng cậu cũng dỗ được hai người kia. Lãng Hàm muốn khóc ròng, tuy sớm biết hai tên này khó xử lý nhưng không ngờ lại khó đến vậy. Cậu thật sự rất phục những ai bắt cá nhiều tay, đúng là cao thủ mà!

Cuối cùng, sau khi bàn bạc cả nửa ngày, ba người quyết định để Lãng Hàm và Chu Thành tới gặp Chu Chân Nam trước, vì so với Lục Tư Nguyên, sức uy hiếp của Lãng Hàm nhỏ hơn rất nhiều, sẽ không khiến Chu Chân Nam cảnh giác.

Lãng Hàm cảm thấy mình bị coi thường, nhưng cũng không thể không thừa nhận, trong ba người thì cậu là người yếu nhất. Sau khi thương lượng xong xuôi, Lãng Hàm và Lục Tư Nguyên liền rời đi, còn tiếp tục ở lại chắc lại có một trận ác chiến mất.

Về tới chung cư, Lục không tức đương nhiên lại nổi điên nổi

đóa lên, Lăng Hàm phải mất một lúc lâu mới xoa dịu anh được.

Chương 188: Nhà họ chu

Trưa ngày hôm sau, Chu Thành lái một chiếc xe màu đen trông khá “khiêm tốn” tới khu nhà của Lục Tư Nguyên đón người, thần kỳ ở chỗ không ngờ Lục Tư Nguyên lại không hề tỏ thái độ không tình nguyện gì. Ngược lại, anh còn cẩn thận dặn dò Lăng Hàm đừng nảy sinh xung đột trực diện với Chu Chấn Nam.

Lăng Hàm vừa bất ngờ lại vừa cảm động: “Anh yên tâm, em biết chừng mực mà, sẽ không chọc người ta không vui đâu.”

Lục Tư Nguyên xoa đầu cậu: “Cái tính này của em không nói chắc được, lên cơn điên một cái là không biết sợ trời sợ đất gì hết, chuyện gì cũng làm ra được.”

Lăng Hàm: “Anh phải tin em chứ, em rất đáng tin đấy, nhiều người nói vậy lắm.”

Lục Tư Nguyên bật cười: “Chuyện này thì anh công nhận.”

“Lắm lời thế có thấy phiền không hả?” Chu Thành ngồi trong xe đợi này giờ cất giọng điệu chua lèm, rõ ràng Lục Tư Nguyên có tình thể hiện tình cảm trước mặt anh ta để anh ta khó chịu. Trước mặt anh ta, Lăng Hàm cũng chẳng kiêng kị gì những động tác thân mật với Lục Tư Nguyên, như thể muốn nói rõ cho anh ta hiểu, anh ta là kẻ thứ ba.

Cảm giác này khiến Chu Thành thấy rất khó chịu.

Lúc đầu anh ta rất có niềm tin sẽ theo đuổi được Lăng Hàm, trong quá trình bám dính không buông thì không còn sự tự tin ấy nữa, về sau anh ta lại dùng bản thỏa thuận kia để ép đối phương, khi ấy thật sự anh ta đã rơi vào thế hạ phong rồi, anh ta sợ mất cậu, cho tới hiện tại thì đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Cả Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm đều hết lần này tới lần khác từ chối anh ta, nhắc nhở anh ta rằng Lăng Hàm không thích anh ta, sau này cũng sẽ không thích.

Con người ta thất bại một lần sẽ không nổi giận, thất bại hai lần cũng không nhưng sau khi thất bại nhiều lần thì khó tránh khỏi sẽ có cảm giác mệt mỏi. Bị đả kích hết lần này tới lần khác, Chu Thành dần cảm thấy bản thân lực bất tòng tâm, càng lúc càng thất vọng.

“Em đi trước đây.” Lãng Hàm chào tạm biệt Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên gõ lên cửa sổ xe, lúc Chu Thành trượt cửa sổ xe xuống, anh liền nói: “Lãng Hàm nhờ vào anh đấy.”

Giọng điệu khá thành khẩn.

Chu Thành ngần ra, cười lạnh đáp: “Không cần cậu phải nhắc.”

Anh ta siết chặt vô lăng, môi cũng mím lại thành một đường thẳng.

Anh ta biết Lục Tư Nguyên có dự vọng chiếm hữu muốn Lãng Hàm hoàn toàn thuộc về mình, cũng hiểu tại sao đi tới đâu Lục Tư Nguyên cũng chống đối lại anh ta, chính vì hiểu cho nên anh ta biết Lục Tư Nguyên nói ra được câu đó không hề dễ dàng gì.

Lục Tư Nguyên... thật sự rất yêu Lãng Hàm.

Cửa xe đóng sầm lại, Lãng Hàm ngồi trên xe nói: “Đi nhé.”

Chu Thành không nói gì lái xe đi, nhìn thấy Lục Tư Nguyên vẫn đứng yên tại chỗ từ kính chiếu hậu, ánh mắt vẫn hướng về phía xe của mình.

Một tiếng sau, hai người về tới nhà họ Chu, nhà họ Chu dựa núi cạnh sông, chiếm một diện tích lớn. Kiếp trước, Lãng Hàm đã từng thấy rất nhiều gia đình giàu có, nhưng vẫn bị sốc bởi sự giàu có của nhà họ Chu.

Lúc xe đỗ trước cửa liền bị người gác cửa cản lại.

Chu Thành trượt cửa sổ xe xuống, tức giận nói với người gác

cửa: “Xe của tôi mà cũng dám cản?”

“Cậu cả, đây là lệnh của chủ tịch.” Người gác cửa đứng trước cửa kính xe cúi người chào, thái độ nhún nhường nhưng giọng điệu lại rất kiên quyết.

“Chẳng lẽ cha tôi không cho tôi về nhà?” Đôi mắt hẹp dài neho lại, lộ ra ánh mắt nguy hiểm.

Người gác cửa không dám nhìn thẳng lại vào mắt anh ta, cúi đầu giải thích: “Không phải như vậy, ý của chủ tịch là nếu anh muốn về thì hãy về một mình, không được mang theo bất cứ ai khác về.”

Cả Chu Thành và Lăng Hàm đều sửng sờ.

Sự tức giận dưới đáy mắt Chu Thành lại càng đậm hơn, anh ta cất tiếng: “Người trên xe là đối tác rất quan trọng, buộc phải vào trong.”

“Nhưng...” Người gác cửa khó xử nhìn Lăng Hàm, anh ta cảm bộ đàm lên rồi rời đi, một lát sau quay trở lại nói: “Xin lỗi, chủ tịch đã dặn những người khác không thể vào được.”

Chu Thành lập tức lôi điện thoại ra gọi, nhưng mất một lúc bên đầu bên kia mới bắt máy.

“Cha, cha có cần thiết phải làm thế không?” Giọng anh ta rất nặng nề: “Kể cả con có làm sai, cha cũng không nên làm vậy với bạn con chứ, sau này cha bảo con ra ngoài đối nhân xử thế thế nào được đây, sao có thể có chỗ đứng trong cái giới này được nữa?”

Lăng Hàm ngồi cạnh anh ta, nghe rõ giọng điệu già nua truyền từ đầu bên kia tới.

“Nếu thật sự là bạn con thì cha rất vui lòng cho cậu ta vào, nhưng người ngồi cạnh con có thật sự là bạn con không?”

Chu Thành đang định lên tiếng, người ở đầu dây bên kia như có mắt ngàn dặm: “Đừng vội thanh minh, người ngồi cạnh con là Lăng Hàm đúng không, đừng có đem loại người không ra gì vào nhà cha.”

Không đợi Chu Thành giải thích, Chu Chân Nam tắt điện thoại.

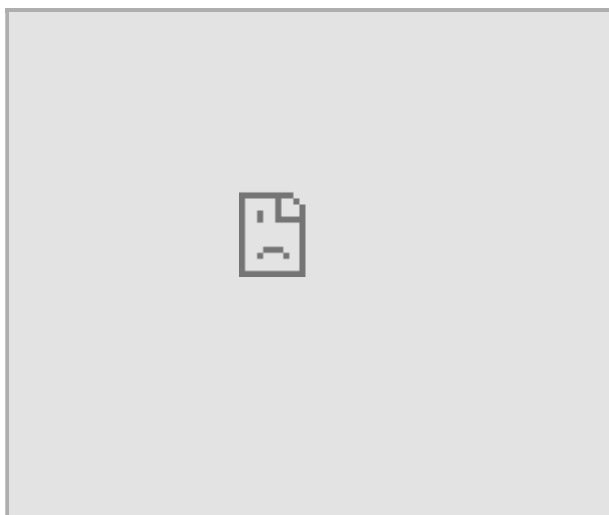
Ý tứ khinh thường trong giọng điệu rất rõ ràng, hoặc không nên nói là khinh thương mà là vả mặt trực tiếp luôn, Lăng Hàm nghĩ hình tượng của cậu trong lòng Chu Chân Nam thật sự quá kém.

Mất Chu Thành tới lại, có lẽ trước giờ anh ta chưa bao giờ nghĩ tới việc bản thân lại bị chặn lại trước cửa nhà chính mình, đã thế còn ngay trước mặt người mà mình mong nhớ. Thái độ của Chu Chân Nam càng cho thấy rõ địa vị của anh ta trong nhà họ Chu đang tràn ngập nguy cơ, như thể bị tát một cái trước mặt mọi người, không chỉ mất mặt mà nhân cách cũng bị đánh mất sạch sẽ.

Lăng Hàm từng nghĩ Chu Chân Nam sẽ kiên quyết phản đối hòa giải, nhưng không ngờ chưa thấy người đã từ chối họ ngay từ ngoài cửa thế này, hơn nữa ngay đến cả Chu Thành – con trai của ông – cũng ở ngoài luôn.

Nói thật, cậu khá ngạc nhiên.

Chu Thành sầm mặt, tức tối nói với người gác cửa: “Mau mở cửa ra, nếu không tôi sẽ xông vào đấy.”

Lăng Hàm liền vỗ lên vai anh ta: “Đừng, tuyệt đối đừng làm vậy. Chúng ta tới đây để hòa giải, không phải tới để cãi nhau gây chuyện. Nếu anh xông vào thật, hôm nay chúng ta đừng

hòng ngồi xuống mà đàm phán hòa bình.”

Được Lãng Hàm khuyên ngăn, Chu Thành cũng dần bình tĩnh lại, anh ta quay lại nói với cậu: “Đến cửa còn không vào được còn đàm phán cái gì nữa.”

Lãng Hàm: “Sao lại không vào được? Có phải chủ tịch không cho vào đâu, chỉ không cho tôi vào thôi.”

Môi Chu Thành bặm lại thành một đường thẳng.

Còn chưa vào được cửa đã bị ra oai phủ đầu đúng là khiến người ta rất khó chịu. Lãng Hàm đã chuẩn bị sẵn tâm lý là sẽ bị làm khó nên không hề tức giận. Nếu bị giữ chân thì chỉ có cách phá vỡ nó, để Chu Thành vào trước rồi tính tiếp.

“Để tôi xuống.” Lãng Hàm mở cửa xe.

“Khoan đã.” Chu Thành kéo cậu, sắc mặt thay đổi, cuối cùng nói: “Chờ tôi ngoài này.”

“Được.” Lãng Hàm mỉm cười, đẩy cửa xuống xe.

Chờ cậu xuống rồi, người gác cửa mới dùng bộ đàm báo cáo lại tình hình với người ở trong nhà, cuối cùng xe của Chu Thành cũng được cho vào trong.

Lãng Hàm tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng trong lòng thì đang thầm chửi thề. Rốt cuộc cậu đã tạo nghiệp gì mà để Chu Chân Nam ghét bỏ đến thế kia chứ?

Gió mùa đông lạnh buốt, Lãng Hàm ngốc nghếch đứng đón gió trước cửa, càng lúc càng bất an. Khoảng nửa tiếng sau vẫn không thấy có điện thoại hay động tĩnh gì, cậu không nhận được gọi vào số Chu Thành, còn chưa gọi được đi cậu đã vội tắt.

Cậu sợ làm phiền hai người nói chuyện.

Cứ chờ thêm vậy.

Rốt cuộc Chu Chân Nam có tin Chu Thành không?

Trước mắt chuyện này có vẻ mong manh, nếu Chu Thành thật

sự có thể thuyết phục được Chu Chấn Nam thì cậu sẽ không phải đứng ở cửa như một thằng ngốc thế này. Chưa biết chừng Chu Chấn Nam nghe Chu Thành giải thích nhiều rồi giờ bị miễn dịch, chắc chắn sẽ không tin nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, cậu thấy mình nên vào một chuyến, nói rõ trước mặt Chu Chấn Nam thì hơn, có thể hóa giải được dịch ý của ông ta là tốt nhất, còn không được thì cũng chẳng mất gì.

Lục Tư Nguyên vẫn còn đang chờ tin của cậu, không thể kéo dài thêm được nữa.

Lăng Hàm suy tư hồi lâu, trong lòng dần trở nên kiên định. Bất kể có thể nào, hôm nay cậu cũng buộc phải gặp được Chu Chấn Nam.

Nhưng gặp thế nào cũng là cả một vấn đề đây.

Chương 189: Bơi

Lăng Hàm đi tới bột canh cửa, mặt dày nói: “Anh giai này, trời lạnh quá, có thể cho tôi vào được không?”

Người gác cửa lịch sự đáp: “Nếu anh Lăng đây thấy lạnh vậy mời anh về đi được không?”

Lăng Hàm vẫn không từ bỏ mà xấp tới, hoàn toàn không để ý tới việc đối phương chỉ là một người gác cửa nhỏ bé còn mình là một ngôi sao đang nổi, nhưng vẫn bị người gác cửa kiên quyết từ chối.

“Anh Lăng, thật xin lỗi, chúng tôi có chức trách của mình, không thể cho anh vào được.” Anh giai kia bị cậu quán lấy mà đau cả đầu.

Thấy không có hy vọng có thể vào được, Lăng Hàm đành phải lảng lạng tránh ra. Cậu chỉ còn cách gọi cho Chu Thành, nhưng bên kia mãi chẳng thấy ai bắt máy, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Càng ngày Lăng Hàm càng thấy sốt ruột.

Cậu đứng ngẩn ra trước cửa, cảm thấy cứ đứng thế này thì ngốc quá, liền đi men theo bờ tường phía đông, không biết đi được bao lâu, trước mặt liền xuất hiện một cái hồ mát lạnh.

Sân nhà họ Chu rất rộng, trước mặt là một cái hồ nhân tạo vô cùng lớn, chỉ cần băng qua được hồ là có thể vào được nhà.

Lăng Hàm nhìn mặt hồ bình lặng trước mặt, trong đầu cậu chợt lóe lên, mắt sáng rực.

Cũng không phải không có cách vào...

Lăng Hàm đi băng qua hàng cây được trồng ven hồ, tới bờ xi măng cạnh hồ.

Suy nghĩ của “chày gỗ” rất đơn giản, lại thô bạo. Nếu đã không vào được từ cửa chính, vậy thì bơi qua hồ mà vào.

Lăng Hàm có chứng sợ nước, nỗi sợ này có liên quan đến tình cảnh lúc cậu sống lại. Khi ấy cậu bị nhét trong một cái hòm bị khóa kín, rồi bị vứt xuống sông, suýt nữa thì chết ngạt, sau một hồi vùng vẫy kịch liệt cậu mới bơi được vào bờ và sống sót. Quá trình này đã để lại bóng ma tâm lý khá lớn với Lăng Hàm, khiến cậu từ đó về sau có nỗi sợ với nước, đặc biệt có nỗi sợ với những vùng nước rộng kiểu như sông hồ, nó khiến cậu nhớ lại cảm giác suýt chết ấy.

Hơn nữa giờ đang là mùa đông, không tính người bị ám ảnh tâm lý, kể cả người bình thường cũng sẽ không nhảy xuống nước làm gì, thế không phải bị động kinh tự hành mình à?

Lăng Hàm cố cô vũ bản thân đứng bên hồ một lúc lâu, tuy biết cậu nên nhảy xuống nhưng mãi vẫn không dám.

Suy cho cùng thì vẫn sợ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lăng Hàm nghĩ không thể cứ rề rà mãi được, kiểu gì cũng phải giải quyết chuyện này.

Hơn nữa, cậu chỉ nhảy một lần, đòi người hiểm lắm được một lần, chưa biết chừng sẽ để lại được ký ức hiểm có.

Đã quyết thì phải làm tới cùng, Lăng Hàm khởi động gân cốt, nhìn trái nhìn phải thấy không có ai liền nhanh chóng cởi áo khoác và giày, chỉ mặc mỗi T-shirt và quần, hít sâu một hơi nhảy ùm vào hồ nước.

Khoảnh khắc rơi xuống nước, trong lòng Lăng Hàm chỉ có một câu: Đờ mờ, lạnh quá!

Nước lạnh như băng như con dao đâm vào xương tủy, khiến mặt Lăng Hàm lập tức tái nhợt. Bờ hồ vừa sâu vừa hẹp, Lăng Hàm lạnh đến mức trắng bệch mặt, thấy hơi hối hận không hiểu sao mình lại có cái suy nghĩ điên rồ này. Nhưng giờ có lên bờ thì cũng muộn rồi, quần áo đều đã ướt, lên bờ cũng sẽ bị lạnh, kiểu gì cũng lạnh thì thôi cứ làm đến cùng, tiền Phật tiền về tây phương luôn cho rồi. Nghĩ thế, cậu liền bơi qua

theo như kế hoạch đã định.

Lăng Hàm thích ứng một lúc trong làn nước lạnh rồi bơi về phía căn nhà ba tầng theo phong cách châu Âu. Mừng một cái là hồ nhân tạo này không sâu, cũng không có nhiều vật cản, Lăng Hàm chỉ cần bơi thẳng là được.

Không biết bơi bao lâu, Lăng Hàm liền tới được bờ hồ, thấy thẳng lợi trước mặt, lúc này, có hai người mặc vest ở cách đó không xa đi tới, trông cách ăn bận có vẻ là vệ sĩ của gia đình này, mấu chốt nằm ở chỗ bọn họ còn đang dắt một con chó Ngao Tây Tạng. Có vẻ hai người kia không chú ý tới động tĩnh trong hồ, nhưng con chó kia thì có, nó liền xông về phía Lăng Hàm sủa loạn lên.

Lăng Hàm thấy suy sụp kinh khủng.

Cậu nhanh chóng lặn xuống, nhưng nước trong hồ nhân tạo không sâu, dù có lặn xuống cũng không thể che lấp cơ thể, bên trên rất dễ nhìn thấy một đồng dưới hồ.

Giây phút này, Lăng Hàm rất mong có kỳ tích xuất hiện, để hai người kia không chú ý tới mình, nhưng tiếc là chẳng có kỳ tích nào xảy ra cả. Hai vệ sĩ chú ý thấy sự bất thường của con chó Ngao, nhìn về phía nó sủa, lập tức mắt to trừng mắt nhỏ với Lăng Hàm đang ở dưới nước.

Lăng Hàm: “...”

Cậu bình tĩnh đứng dậy, nước trút từ trên người xuống, cậu nói với hai vệ sĩ: “Hi, tôi là Lăng Hàm, tôi tới để thăm chủ tịch Chu.”

Người trên bờ trợn mắt há mồm, chó Ngao sủa điên cuồng, tiếng sủa vang vọng trời mây.

Lăng Hàm lạnh sắp chết rồi, nhưng đối diện với con chó lớn hung dữ, cậu không dám lên bờ, chỉ có thể tiếp tục ở trong hồ nước lạnh buốt xương.

Thế mới nói lời của A Cam thật đúng đắn, cuộc sống như một hộp sô cô la, kết quả không biết sô cô la được lấy ra có vị gì. Lúc này, Lăng Hàm còn muốn thêm một câu đằng sau, không chỉ không biết có vị gì mà vẫn phải ăn, dù có là vị shit.

Chuyện buộc phải ăn sô cô la shit chó này không phải lần đầu xảy ra, ví dụ như gặp Chu Bắc Hiền, hay như những rắc rối mà cậu gặp phải.

Lăng Hàm đứng trong hồ nước lạnh, sắp bị tất cả mọi người trong nhà họ Chu vây xem, nếu có “chó săn” ở đây, cậu còn nghĩ sẵn tiêu đề tin tức mới cho bọn họ luôn rồi: Ngôi sao đang hot lén bơi vào nhà của chủ tịch tập đoàn Chu thị, hành động lén lút này là sao?

Tốt lắm, tôi thu hút sự chú ý của mọi người thế đấy!

Lăng Hàm xấu hổ đến mức hận không thể khiến thời gian trôi ngược trở lại, đánh cho cái đứa nghĩ ra tối kiến kia một trận sưng như đầu heo.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, chắc vì nghe thấy động tĩnh nên tất cả mọi người trong nhà đều lũ lượt đi ra, chạy nhanh tới bên hồ xem tình hình.

Lăng Hàm bình tĩnh (xấu hổ) nói với hai vệ sĩ: “Có thể giữ chắc con chó không, tôi muốn lên.”

Hai vệ sĩ nhìn nhau.

Lăng Hàm: “Tôi lạnh.”

Lúc này, người của nhà họ Chu đã đồng loạt vây quanh hai vệ

sĩ, người đầu tiên chính là Chu Chấn Nam, Chu Thành đang đứng bên phải ông ta trợn mắt há mồm, bên trái là Chu Bắc Hiền cũng đang khiếp sợ, chắc đều bị cách xuất hiện của Lăng Hàm làm cho sốc.

Chu Chấn Nam mặc áo Tang (một kiểu áo thời Đường) màu xanh, mặt đầy nếp nhăn, tóc tai bạc phơ, là kiểu người ăn trên ngồi trước, khó gần... Đây là ấn tượng đầu tiên của Lăng Hàm về Chu Chấn Nam.

“Cậu đây là...” Ông ta từ tốn nói.

“Tôi đến để hỏi thăm ông, ông không cho tôi vào, tôi đành phải dùng hạ sách này.” Lăng Hàm nói tới đây lại nhìn con chó đang gầm ghe với mình, cậu nói với Chu Chấn Nam: “Có thể để tôi lên trước đã được không?”

Chu Thành quay về phía hai vệ sĩ đang giữ con chó, trầm giọng nói: “Dắt chó đi đi.”

Chu Chấn Nam liếc Chu Thành một cái nhưng cũng không ngăn cản.

Hai vệ sĩ vội kéo chó lui lại.

Chu Thành bước nhanh tới bên hồ, đưa tay ra với Lăng Hàm: “Mau lên đi, dưới nước lạnh lắm.”

Lăng Hàm để ý thấy sắc mặt của Chu Chấn Nam không tốt, khóe miệng Chu Bắc Hiền lại cong lên.

Cậu nhìn Chu Thành đang lo lắng, tim đập “thịch” một nhịp, gay rồi, Chu Thành tỏ ra lo lắng thế này e là Chu Chấn Nam sẽ càng hiểu lầm hơn mất.

Trong đầu cậu lướt qua vài suy nghĩ, Lăng Hàm bơi tới bờ hồ, tránh tay Chu Thành ra, nhanh chóng trèo lên.

Chu Thành thấy vậy không khỏi sửng sò.

Chương 190: Gặp mặt

Tiếng nước chảy róc rách, bờ hồ màu xám bị nước trên người Lăng Hàm làm ướt.

Trên đầu, trên người Lăng Hàm toàn là nước, không ngừng chảy tóc tóc, mặt mũi trắng bệch, môi tím tái, nhưng hai mắt vẫn đen láy và sáng ngời, giống như hai ngọn lửa nhỏ đang thiêu đốt.

Chu Thành hoàn hồn, vội vàng cởi áo dạ ra khoác cho Lăng Hàm, Lăng Hàm lại đẩy ra, không nhận ý tốt của anh ta. Cậu nhìn thẳng vào người đàn ông lớn tuổi đang đứng giữa và nói: “Chủ tịch, tôi nghĩ chắc ông cũng biết tôi rồi, tôi là Lăng Hàm.”

Từ đầu đến cuối, cậu không hề nhìn thẳng vào Chu Thành một lần nào. Chu Thành cảm áo của mình, trên gương mặt đẹp trai dần hiện lên vẻ tức giận: “Lăng Hàm, mau mặc áo vào!”

Lăng Hàm không thể vờ như không thấy, cậu cười với anh ta: “Chào anh, cậu cả Chu.”

Bộ dạng vô cùng hời hợt khách sáo.

Mặt Chu Thành càng đen hơn.

“Tất nhiên tôi biết cậu là Lăng Hàm.” Giọng điệu của người đàn ông kia rất hời hợt, trên gương mặt nhăn nhéo lộ vẻ không chào đón.

Trong mắt Chu Bắc Hiền nảy giờ vẫn luôn đứng bên cạnh lóe lên vẻ quỷ quyệt, hắn lên tiếng: “Tôi nhớ chúng tôi không hề mời cậu, cậu lại cố tình bơi vào nhà chúng tôi, Lăng Hàm, cậu có hiểu thế nào là tự tiện xông vào nhà dân không? Cậu muốn ngồi tù à?”

Chu Bắc Hiền luôn có thể tìm được điểm yếu ớt nhất của đối phương đồng thời tung ra đòn chí mạng.

Lăng Hàm không thêm đề ý tới lời công kích của hắn, cậu nhìn ông già kia và nói: “Tôi rất xin lỗi vì đã dùng cách này để đến gặp ông, nhưng tôi không hề có ác ý, vì tôi buộc phải nói rõ một số vấn đề ngay trước mặt chủ tịch.”

Nhiệt độ mùa đông gần không độ, áo ướt dính chặt vào da thịt, khiến cậu lạnh buốt thịt buốt gan. Lăng Hàm giậm chân theo bản năng, muốn làm dịu đi khí lạnh trên người.

Chu Thành thấy động tác này của cậu liền dùng giọng điệu gần như là khẩn thiết nói với Chu Chấn Nam: “Đề Lăng Hàm thay đồ trước đã được không ạ?”

Chu Bắc Hiền cười nhạt: “Anh dịu dàng, chu đáo thật đấy.”

Một câu nói này khiến cả mặt Chu Thành và Lăng Hàm đều trở nên khó coi.

Mặt Chu Thành đành lại, anh ta biết nếu mình cầu tình cho Lăng Hàm thì sẽ gây ra hiểu lầm lớn hơn. Nhưng anh ta không thể để Lăng Hàm ướt sũng người dưới tiết trời tháng Chạp thế này được, với tình hình trước mắt, xem ra Chu Chấn Nam và Chu Bắc Hiền đều không hề có ý định muốn để cho Lăng Hàm vào cửa, càng đừng nói tới việc thay quần áo.

Chàng thanh niên cả người ướt sũng trùng hai anh em nhà họ Chu, cậu cố nặn ra một nụ cười rồi nói với Chu Chấn Nam: “Chủ tịch, hôm nay tôi tới đây để nói cho ông biết, tôi và Chu tổng lớn không hề có mối quan hệ như trong tưởng tượng của ông.”

Lúc Chu Bắc Hiền tính khích bác ly gián, sắc mặt Chu Chấn Nam liền sầm xuống, ông ta nghe thấy cậu nói vậy, lạnh lùng nói: “Cậu cho rằng tôi nghĩ cậu và Chu Thành có quan hệ gì?”

Lăng Hàm biết ông ta đang giận, lại thêm Chu Bắc Hiền ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, giải thích cũng trở nên khó khăn, nhưng những gì nên nói thì vẫn phải nói.

Lăng Hàm: “Chủ tịch, thân là kẻ bề trên, ông không thể chỉ nghe một phía được, ông còn chưa bao giờ gặp tôi vậy mà đã

đôi phó với tôi, e là không thích hợp.”

“Ồ?” Ông già lạnh nhạt đáp, trong cặp mắt già nua lóe lên ánh sáng bức người, ánh mắt đó còn lạnh hơn cả làn nước mùa đông.

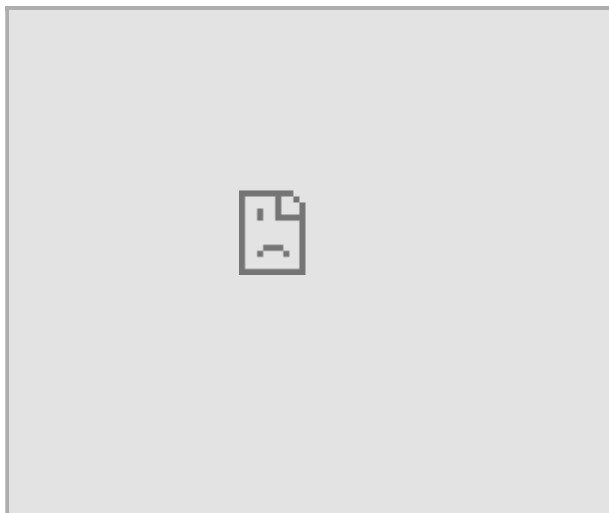
Lăng Hàm thoáng giật mình, nhưng vẫn ổn định lại tinh thần đáp: “Chủ tịch, ông nên điều tra tiền căn hậu quả của sự việc, là người này và Y Tự hòa nhau vào dùng thủ đoạn bỉ ổi hại chết Bạch Tử Sách trước, sau khi biết được sự thật, tôi với Lục Tư Nguyên mới muốn tìm lại công bằng cho Bạch Tử Sách, chuyện này là anh ta sai trước.”

Lúc nói, mắt cậu khóa chặt Chu Bắc Hiền, ánh mắt sáng ngời.

Chu Bắc Hiền cau mày: “Là tôi sai trước, tôi đã thừa nhận sai sót của mình đồng thời cũng đã bị trừng phạt. Nhưng cậu và Bạch Tử Sách có quan hệ gì với nhau? Tại sao lại muốn tìm lại lẽ phải cho cậu ta sau khi cậu ta đã chết một năm? Tại sao không không sớm hơn, không muộn hơn mà phải đúng vào lúc này?”

Sắc mặt Chu Chấn Nam sầm xuống.

Lăng Hàm đáp: “Chu tổng nhỏ, anh nói vậy là không đúng rồi. Thế nào gọi là không sớm hơn, không muộn hơn mà phải tìm lại công bằng vào đúng lúc này? Thế nào gọi là lúc này? Tôi hoàn toàn không hiểu ‘lúc này’ của anh là ý gì. Tôi chỉ biết, tôi tốn một năm để tìm kiếm manh mối, thu thập chứng cứ, sau khi xác định chân tướng liền kịp thời công bố.”

“Nếu muốn nói tại sao một năm sau mới công bố sự thật, đó không phải là vì anh quá đa mưu túc trí, làm việc không để hở chút sai sót nào đấy sao. Chúng tôi tìm bằng chứng rất cực khổ, mất một năm mới tìm thấy được.”

Đôi mắt đằng sau cặp kính khẽ nheo lại: “Đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn, lúc đầu tôi không hề biết chuyện.”

“Ha, lúc đầu anh không hề biết chuyện?” Lăng Hàm bật cười ha hả: “Giống nhiều người lúc xảy ra chuyện rồi đều kêu mình không biết, bảo người khác gánh tội hộ. Chu tổng nhỏ, nói ra câu đó anh có thấy lòng mình yên ổn không? Y Tự trước giờ vẫn nặng tình với anh, chuyện gì cũng nguyện làm vì anh, lúc chuyện ập tới anh lại đổ hết trách nhiệm cho cậu ta, còn mình thì dứt áo ra đi, anh làm vậy sau này còn ai dám làm việc với anh nữa? Chưa biết chừng một ngày nào đó lại phải đứng ra gánh tội.”

Sắc mặt Chu Bắc Hiền khẽ biến: “Đừng có nói linh tinh, mới đầu đúng là tôi không hề biết chuyện, chuyện này cảnh sát đã điều tra, nhân chứng vật chứng đều đủ cả.”

Tất nhiên Lăng Hàm biết mới đầu hẳn không biết chuyện, nhưng lúc này cậu không thể nói được. Cậu nhìn về mặt thờ ơ của Chu Chấn Nam rồi nói tiếp: “Được được, anh là con út nhà họ Chu, lời của anh ai dám không nghe?”

Chu Chấn Nam lên tiếng: “Tại sao phải tìm lại công bằng cho Bạch Tử Sách? Tôi nhớ cậu và cậu ta không thân không thích, cũng không phải bạn bè, tại sao phải tốn thời gian, sức lực và tiền bạc để giúp cậu ta như vậy?”

Lăng Hàm vực dậy tinh thần, biết ngay sẽ hỏi câu này mà.

“Chủ tịch, ông nói sai rồi, không phải tự dung tôi nghĩ tới việc muốn tìm lại sự trong sạch cho Bạch Tử Sách mà trước giờ tôi vẫn luôn muốn làm vậy.” Lăng Hàm thở dài: “Ông nên biết tôi có một biệt hiệu là Tiểu Bạch Tử Sách, tướng mạo của tôi rất giống với anh ấy, nói chung là từ rất nhiều nguyên do mà tôi trở thành fan của Bạch ảnh đế, muốn trở thành anh ấy thứ hai. Những người ở đây đều làm trong giới giải trí, chắc cũng không thấy lạ với tâm lý này của tôi đâu nhỉ?”

Thấy mọi người không nói gì, Lăng Hàm nói tiếp: “Tôi ấy à, một lòng coi anh ấy là mục tiêu sống, là thần tượng mà tôi thích nhất, kết quả bỗng một ngày anh ấy dính phải scandal rồi chết. Tôi không tin anh ấy sẽ làm ra chuyện như vậy, thế nên khi đó tôi đã muốn phải tìm ra sự thật, lấy lại danh dự cho anh ấy.”

Lời nói của Lăng Hàm rất phù hợp với logic của fan hâm mộ, có lẽ người bình thường khó lòng mà hiểu được suy nghĩ này, nhưng những người ở đây đều là những người trong giới, hiểu về mối quan hệ giữa thần tượng và fan hơn người bình thường, vậy nên với những lý do mà Lăng Hàm nói ra, không ai cãi lại cả.

“Nhưng khi ấy tôi rất nghèo, lại không có năng lực gì, muốn tìm lại công bằng cho thần tượng cũng bất lực, chỉ có thể nghĩ trong lòng được thôi.” Lăng Hàm nói tiếp: “Sau đó, vào một ngày tôi gặp Lục Tư Nguyên, chuyện này bỗng có bước ngoặt.”

Nói tới đây, cậu rùng mình vì lạnh, thấy cảnh tượng ấy, Chu Thành vội nói: “Bước ngoặt gì?”

Lăng Hàm quăng cho anh ta một ánh mắt tán thưởng, xem ra đầu óc vẫn không bị cảm xúc không chế, biết kê kiệu cho mình rồi.

Chương 191: Giải thích

“Bước ngoặt chính là khi Lục Tư Nguyên cũng cho rằng Bạch Tử Sách bị người ta hãm hại, cũng không cho rằng anh ấy sẽ làm ra chuyện như vậy.” Lăng Hàm nói dối không chớp mắt: “Anh ấy đã bắt đầu điều tra chân tướng từ lúc đó, tất nhiên tôi cũng muốn gia nhập, nhưng khi đó anh ấy không tin tôi, giữa chừng xảy ra rất nhiều chuyện, sau này anh ấy mới đồng ý cho tôi tham gia vào công tác điều tra của anh ấy, cho nên chúng tôi mới cùng nhau lên tiếng đòi lại công bằng cho Bạch Tử Sách.”

Những câu này đã được nghĩ sẵn từ trước, Lăng Hàm vận hết mười hai vạn điểm diễn xuất ra để đảm bảo người nghe tin sái cổ.

“Cậu nói Bạch Tử Sách là thần tượng của cậu, cậu muốn đòi công bằng cho cậu ta, nhưng tại sao Lục Tư Nguyên phải hy sinh vì Bạch Tử Sách?” Chu Chấn Nam hỏi.

Từ đầu đến cuối, đôi mắt của Chu Chấn Nam rất bình tĩnh, chỉ là ánh mắt đã không còn lạnh như đóng băng giống lúc trước nữa.

Lăng Hàm thở phào, tỏ vẻ kinh ngạc: “Ông không biết sao? Lục Tư Nguyên và Bạch Tử Sách là bạn bè mà.”

Nghe thấy lời giải thích như vậy, lông mày của Chu Chấn Nam khẽ nhíu lại.

Ánh mắt của Chu Thành quét thẳng lên người Lăng Hàm, cảm xúc khá phức tạp.

Khóe miệng Chu Bắc Hiền khẽ nhếch lên.

“Bạn bè?” Chu Bắc Hiền đáp: “Tôi nhớ hai người họ trước nay không hợp, gặp mặt chẳng nói năng gì, rất nhiều người đồn ngoài đời họ không vừa mắt nhau lẫn nhau, sao đột nhiên biến thành bạn bè rồi?”

Lăng Hàm không hề hoảng loạn: “Đó là diễn cho người khác thấy thôi, ban đầu quả thực có chút lục đục, sau này lại thành bạn tốt. Mọi người nghĩ mà xem, họ vốn không có thâm thù đại hận gì, lấy đâu ra mà không vừa mắt?”

Lăng Hàm trả lời trôi chảy, hơn nữa cũng đưa ra lời giải thích rất ổn thỏa.

Thái độ của Chu Chấn Nam vẫn lạnh như nước đá, nhưng ông ta chịu đặt câu hỏi cho Lăng Hàm tức là ông ta đã chịu nghe Lăng Hàm nói chuyện. Còn việc ông ta tin hay không, ấy lại là một chuyện khác.

“Tôi và Lục Tư Nguyên biết được chân tướng mới báo cảnh sát, rồi công khai thông tin trên Weibo, thu hút phản hồi khá lớn. Lúc đó, tuy rằng chúng tôi đã có chứng cứ trong tay, nhưng suy xét đến ảnh hưởng, không muốn làm tổn hại danh dự của Chu tổng nhỏ, càng không muốn tổn hại danh tiếng của GMG, cho nên chưa từng công bố hung thủ là ai.”

Nói đến đây, cậu liếc trộm sắc mặt Chu Chấn Nam, thấy mặt mũi ông ta đã hòa hoãn đi khá nhiều. Khi ấy, cậu và Lục Tư Nguyên không chỉ đích danh ai là hung thủ quả thực cũng vì nguyên nhân suy xét tới GMG, dù gì GMG cũng là ông chủ của họ.

“Chúng tôi suy xét điều này chưa được chu đáo, trên mạng đủ dạng người, câu gì họ cũng dám nói, ai cũng đoán mò về hung thủ. Có người cảm thấy Chu tổng lớn là hung thủ, lúc này Chu tổng lớn không thể không tham gia vào quá trình điều tra.”

Chu Thành liếc nhìn Lăng Hàm, tiếp lời cậu: “Lăng Hàm nói đúng, con tham gia vào vụ này quả thực là bị ép buộc, nhưng nếu nói không có ý đồ riêng thì là giả. Cha à, năm đó con mới thích một người đàn ông thôi cha đã gửi con ra nước ngoài, bây giờ em con quậy một vụ động trời như thế, cha không những cho nó tiếp tục đi làm ở GMG mà còn cảm thấy con làm sai, như thế là không công bằng.”

Trước giờ Chu Thành chưa từng tỏ thái độ mềm mỏng với ông cụ, nếu không đã không ồn ào tới mức bị tổng ra nước ngoài

rồi đầy xuống miền Nam, dù gì anh ta cũng là con trai do vợ cả của ông ta sinh ra, nếu không phải tính cách quá ngang bướng, chắc cũng không mất lòng cha đến mức này.

Nếu anh ta miêu tả mình như một bông sen trắng vô tội bị kẻ khác ép buộc chắc chẳng ma nào tin, chỉ bằng thừa nhận mình có tư tâm tư lợi, nói thẳng nói thật, chưa biết chừng sẽ được Chu Chấn Nam tin tưởng.

Chu Chấn Nam không nén được tiếng thở dài: “Càn quấy!”

Nhưng không có vẻ gì là giận dữ.

Lăng Hàm và Chu Thành đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Chu Bắc Hiền tháo kính, cúi đầu nhận lỗi: “Cha ơi, tất cả đều là lỗi của con, chỉ trách con trẻ người non dạ, làm việc không suy tính thiệt hơn mới gây ra hậu quả như ngày hôm nay, nếu như thời gian quay ngược lại được, con sẽ không phạm phải lỗi lầm tương tự nữa...”

Ngôn từ của hắn thành khẩn, giọng nói khiêm nhường. Câu nói này có ý rằng, đó chỉ là lỗi hắn đã phạm phải ở cái tuổi hỉ mũi chưa sạch, nếu đã qua rồi thì đừng truy cứu thêm nữa.

Nghe thôi đã thấy sôi gan.

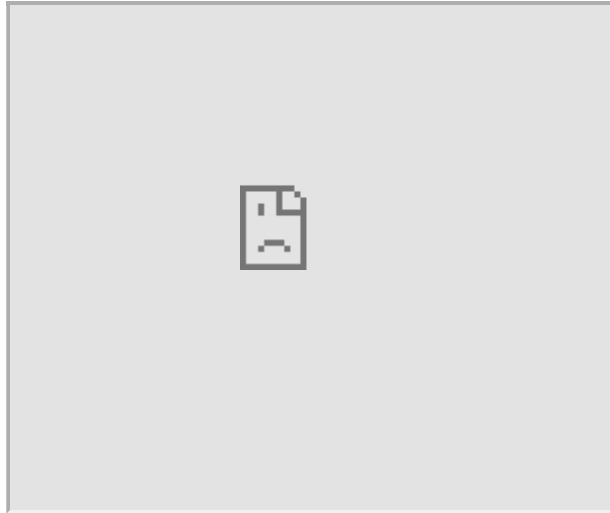
Lăng Hàm bước lên trước một bước mà nói: “Trẻ người không hiểu chuyện không thể là cái cớ để phạm sai lầm, một năm trước anh đã ba mươi rồi, còn đòi trẻ người non dạ? Anh không phải phạm lỗi, mà là phạm tội! Anh vu cáo Bạch Tử Sách, hại chết anh ấy! Trẻ người không hiểu chuyện là phạm tội, thế thì tất cả tội phạm thiếu niên trên thế giới này có thể không cần chịu trách nhiệm nhỉ?”

Giọng điệu hùng hổ ấy đã thể hiện được cơn giận của bản thân cậu.

Nhưng Chu Bắc Hiền không biện bạch như dự đoán mà quay lại nói với Chu Chấn Nam: “Cha, Lăng Hàm nói có lý, ai cũng phải chịu trách nhiệm cho lỗi lầm của mình, không thể tìm lý do để thoát tội, cho nên, con quyết định từ chức, về nhà đóng cửa kiểm điểm.”

Lăng Hàm khựng lại.

Chu Chấn Nam khoát khoát tay: “Đừng nói mấy câu giận lẫy.”

Lăng Hàm lập tức hiểu ra dụng ý của Chu Bắc Hiền, mình hùng hổ như vậy sẽ có vẻ quá sắc bén, Chu Bắc Hiền bèn lấy lùi làm tiến, kiên quyết thừa nhận sai lầm để lấy hảo cảm từ Chu Chấn Nam. E rằng hắn đã thừa nhận sai lầm không chỉ một lần, cho nên Chu Chấn Nam mới đứng về phía hắn như vậy.

Với tình hình như hiện tại, trông mình như kẻ vác gậy đuôi đánh tận nhà, ép hỏi con trai ông ta, mà dạng người quyền cao chức trọng như Chu Chấn Nam chắc chắn sẽ thấy không thoải mái.

Lăng Hàm nhanh chóng tính toán trong đầu, mục đích đến đây hôm nay không phải để công kích Chu Bắc Hiền, mà là để Chu Chấn Nam không rút vốn khỏi dự án “Hạ Thiên” nữa, tuy rằng rất ghét Chu Bắc Hiền, nhưng hắn thực sự không phải mục tiêu của chuyến đi lần này.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Lăng Hàm nhanh chóng thay đổi sách lược, nói với Chu Chấn Nam: “Chủ tịch, ban nãy tôi nhất thời kích động. Mọi người đều biết con người tôi trước nay không có đầu óc, làm việc xốc nổi, mong ông đừng để bụng. Hôm nay tôi đến đây không phải để làm khó Chu tổng nhỏ, mà là mong muốn chủ tịch đừng rút vốn khỏi ‘Hạ Thiên’. Ông chưa tận mắt xem tại trường quay, ‘Hạ Thiên’ thực sự là một

tác phẩm xuất sắc, có thể nhắm vào giải thưởng Kim Chi năm nay.”

Lúc này có người bên cạnh Chu Bắc Hiền lên tiếng: “‘Hạ Thiên’ do Quất Tử Media sản xuất, cho dù có đạt giải cũng là Lục Tư Nguyên thu về cả danh lẫn lợi, có liên quan gì đến GMG?”

Lăng Hàm đáp: “Không thể nói như vậy được, GMG là nhà đầu tư của ‘Hạ Thiên’, nếu ‘Hạ Thiên’ có thể thu được cả danh lẫn lợi, GMG cũng được lợi, đúng không nào? Huống hồ GMG đã đầu tư một phần vốn rồi, bây giờ rút vốn chỉ lỗ chứ không lãi, chẳng được lợi gì với tất cả mọi người. Chi bằng tiếp tục rót vốn, ai cũng có lợi.”

Chu Chấn Nam đột nhiên hỏi: “Lăng Hàm, cậu tích cực biện hộ cho ‘Hạ Thiên’ như thế, thậm chí không ngại bơi vào nhà họ Chu để khuyên tôi ngừng rút vốn khỏi dự án này, tôi muốn hỏi tại sao cậu phải làm vậy? Cậu và Lục Tư Nguyên có quan hệ gì?”

Cuối cùng cũng giải đúng chỗ ngứa rồi, Lăng Hàm đợi câu hỏi này mãi. Chỉ cần phủi sạch quan hệ với Chu Thành, tất nhiên Chu Chấn Nam sẽ xóa bỏ hoài nghi.

Lăng Hàm hắng giọng rồi nói: “Không giấu gì chủ tịch, tôi và Lục Tư Nguyên ở bên nhau rồi.”

Câu nói này không khác gì sấm sét giữa trời quang, tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Từ trước đến nay, Lục Tư Nguyên có rất ít scandal, hơn nữa những người có mặt ở đó đều là nhân lực nòng cốt trong giới, đương nhiên họ biết anh chưa từng yêu đương, bây giờ Lăng Hàm đột nhiên nói hai người đã ở bên nhau, chẳng ai tin được.

“Không phải chứ?” Một người chắc hẳn là trợ lý thốt lên.

Lăng Hàm đáp rất坦然 nhiên: “Tất nhiên là thật, nếu như không tin có thể hỏi lại anh ấy.”

Ánh mắt của đám đông lướt về phía Chu Thành đang đứng lặng như bị thốc bên cạnh.

Chương 192: Thừa nhận

Lăng Hàm lướt về phía anh ta theo xu hướng của đám đông rồi hào sảng nói: “Trước kia tôi và Chu tổng lớn từng qua lại, nhưng đã là chuyện rất lâu về trước rồi, tôi và Chu tổng lớn đã cắt đứt quan hệ từ lâu. Nếu như chuyện của Chu tổng nhỏ có thể lượng thứ được, tôi tin rằng chút chuyện con con của tôi và Chu tổng lớn càng không đáng nói, đúng không?”

Lông mày của Chu Chấn Nam khẽ nhướn lên, chắc hẳn đã nói trúng tim ông ta rồi.

Hai mắt Chu Bắc Hiền lóe sáng, nói với Chu Chấn Nam: “Cha à, chuyện của anh con quả thực không phải chuyện to tát gì, bây giờ con tới GMG đi làm quả thực không ổn lắm, chi bằng nhường chức vụ cho anh trai con, để anh ấy giúp cha quản lý...”

Lăng Hàm tức đến hộc máu, cậu chưa từng thấy con hồ ly nào lọc lõi gian manh như Chu Bắc Hiền! Một câu nhẹ như lông hồng đã chuyển hết chú ý của mọi người sang chuyện đấu đá của hai anh em nhà họ rồi.

Khi Lăng Hàm đang định nghĩ xem nên khuyên can thế nào thì Chu Chấn Nam đã khoát tay và hỏi cậu: “Cậu nói cậu và Lục Tư Nguyên có quan hệ tình nhân?”

Lăng Hàm sững người, nhanh chóng phản ứng kịp thời: “Đúng vậy!”

Không ngờ Chu Chấn Nam không đi theo con đường mà Chu Bắc Hiền đã vẽ ra. Suýt nữa thì quên, Chu Chấn Nam nắm quyền GMG lâu như thế, làm sao có thể lừa bịp ông ta dễ dàng được. Chắc ông ta biết tổng mười mười thủ đoạn mà Chu Thành và Chu Bắc Hiền tung ra, nhưng hai bên đều là con trai, không tiện xử lý thôi.

Chu Chấn Nam nheo mắt: “Chàng trai trẻ, đừng nói dối, cậu phải biết rằng trên đời không có lời nói dối nào hoàn hảo.”

Đôi mắt của Lăng Hàm trong veo mà kiên định: “Chủ tịch, tôi không hề nói dối.”

Ánh mắt của Chu Chấn Nam hướng về Chu Thành cách đó không xa rồi thu về, cầm điện thoại lên gọi tới một dãy số.

Trước ánh mắt kinh ngạc của đám đông, Chu Chấn Nam trầm giọng hỏi: “Tư Nguyên, cậu đang ở đâu?”

Bên kia hẳn là đang nói gì đó.

Chu Chấn Nam đột nhiên hơi ngẩng đầu lên: “Ồ ngay bên ngoài? Vừa đúng lúc, cậu vào đây đi, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

Lăng Hàm giật mình đánh thót, câu của Chu Chấn Nam nghĩa là sao, Lục Tư Nguyên đã ở ngoài cửa? Không phải anh đang đợi ở công ty sao?

Nghĩ tới chuyện mình nhảy xuống hồ bơi vào mùa đông, bây giờ còn ướt nhèm nhẹp như thế này, Lăng Hàm đã có thể tưởng tượng ra cơn giận lôi đình của Lục Tư Nguyên rồi.

Lăng Hàm nhấp nhòm bất an, đánh giá xung quanh, dường như đang tìm thứ gì đó có thể che chắn được quần áo nhếch nhác của mình.

Sau khi cúp điện thoại, Chu Chấn Nam quay người dẫn đầu ra khỏi biệt thự, người bên cạnh lập tức xôn xao đi theo ông, Lăng Hàm lùi về sau, không ngừng nhìn ra phía sau.

Chu Thành tới gần cậu: “Lần này... cảm ơn em.”

Lăng Hàm không chú tâm lắm: “Có gì đâu mà cảm ơn, tôi cũng vì bản thân mình thôi.”

Ban nãy Chu Thành gần như không nói gì, bởi vì không lên tiếng mới là lựa chọn tốt nhất, nếu không Chu Chấn Nam sẽ cho rằng Chu Thành và Lăng Hàm lại cấu kết với nhau, cố tình đến nhà họ Chu hỏi tội, đến khi ấy chắc chắn mọi chuyện sẽ nằm ngoài tầm kiểm soát.

Lăng Hàm vừa lo lắng về thái độ của Chu Chấn Nam vừa lo sợ

phản ứng của Lục Tư Nguyên khi lát nữa thấy mình ướt sũng, thấp thỏm mãi không thôi. Đột nhiên, trên vai có thêm một chiếc áo khoác ấm áp, cậu quay đầu thì thấy Chu Thành đang lùi về sau hai bước, đồng tử u ám.

Lăng Hàm sợ tái mặt: “Tôi không cần đâu.”

Nói rồi lấy áo khoác xuống đưa cho Chu Thành, Chu Thành liếc một cái là thấy ngay tâm tư của cậu, anh ta lạnh lùng bảo: “Chẳng lẽ Lục Tư Nguyên ghen đến mức ấy, quần cả chuyện em mặc áo của tôi?”

Lăng Hàm đang đưa tay ra bỗng sượng sùng dừng chừng giữa không trung.

Chu Thành nói thêm: “Mặc vào đi, lỡ như em lạnh quá đổ bệnh, Lục Tư Nguyên chắc chắn sẽ liều mạng với tôi, tôi không muốn có thêm tiếp xúc gì với cậu ta đâu.”

Nói rồi, anh ta đã sai bước đuổi theo Chu Chấn Nam.

Lăng Hàm đành khoác áo vào, cậu thực sự rất lạnh. Ban nãy Chu Chấn Nam không chịu hé răng bảo cậu đi thay quần áo, chắc vì vẫn còn cơn giận trong lòng, cố ý làm ra vẻ không thấy tình trạng của cậu.

Vào nhà họ Chu, phòng khách của căn biệt thự này thiên về phong cách Trung Hoa, hai người giúp việc trung tuổi bước lên trước đón tiếp.

Còn chưa vào chỗ ngồi đã nghe thấy tiếng còi xe ô tô từ ngoài vọng vào, sau đó là tiếng cửa xe sập lại, tiếng bước chân côm cộp càng lúc càng gần. Từ tiếng bước chân có thể đoán được rằng, người tới đang chạy bước nhỏ vào nhà.

Ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt hướng về cửa lớn.

Chỉ chốc lát sau, cơ thể cao lớn của Lục Tư Nguyên đã xuất hiện ở cửa, trông anh có vẻ hơi sốt ruột. Vừa vào cửa anh đã đánh giá bốn xung quanh, ánh mắt nhanh chóng tìm về phía Lăng Hàm, đôi lông mày đẹp đẽ đột nhiên nhíu chặt lại.

“Sao lại biến thành thế này?” Anh vừa nói vừa bước tới bên cạnh Lăng Hàm.

Lăng Hàm không dám ho he gì.

Vào nhà họ Chu không hỏi thăm gì gia chủ trước đã quan tâm một người không quan trọng, trên mặt Chu Chấn Nam thoáng hiện vẻ không vui.

“Không lâu trước đó, anh bạn nhỏ Lăng Hàm này định bơi vào nhà tôi qua hồ nhân tạo, suýt nữa khiến chúng tôi tưởng nhầm cậu ấy là tên vô lại có ý đồ không tốt.” Chu Chấn Nam chậm rãi nói.

“Bơi giữa mùa đông?” Lục Tư Nguyên hỏi Lăng Hàm: “Thật vậy sao?”

Lăng Hàm cúi đầu, không dám đáp lời.

Lục Tư Nguyên nhìn thôi đã giận, nghiêng răng bảo: “Về rồi anh xử lý em!”

Lăng Hàm rụt cổ như con rùa.

Lục Tư Nguyên nhìn chiếc áo khoác trên người Lăng Hàm quen quen, giơ tay gạt ra, cởi áo khoác của mình phủ lên người cậu: “Còn không mau đi thay quần áo.”

Áo khoác của Chu Thành đã ướt lây rồi, áo khoác mới ấm áp dễ chịu hơn.

Lăng Hàm sững sờ, đây... đây là nhà họ Chu mà? Đi đâu thay quần áo?

Lục Tư Nguyên nói với Chu Chấn Nam: “Chủ tịch, có thể cho người dẫn Lăng Hàm đi thay quần áo được không?”

Chu Chấn Nam gật đầu: “Nhất thời quên mất, chị Triệu, dẫn người đi thay quần áo.”

Người giúp việc chờ sẵn một bên “vâng” một tiếng rồi bảo Lăng Hàm lên tầng hai.

Lăng Hàm đã lạnh cứng người, vội vàng theo người giúp việc lên tầng.

Nhìn từ trên cầu thang xuống dưới, Lục Tư Nguyên đã ngồi vào vị trí đối diện Chu Chấn Nam, sắc mặt không dễ nhìn lắm.

Vốn là người đến cầu cạnh, thế mà Lục Tư Nguyên dám tỏ thái độ với Chu Chấn Nam, quả thực không bình thường. Chắc hai anh em nhà họ Chu cũng không dám có thái độ ương ngạnh như anh.

Trên một ý nghĩa nào đó, Lục Tư Nguyên đỉnh thật.

Đến phòng thay đồ, người giúp việc cung kính mang tới một bộ quần áo: “Đồ mới cả, xin hãy yên tâm sử dụng.”

Nói rồi bà liền rời khỏi phòng thay đồ.

Phòng thay đồ có kèm thêm phòng tắm, Lăng Hàm do dự chốc lát, không dám làm lỡ thời gian nên nhanh chóng thay đồ, dùng khăn bông lau qua loa mái tóc rồi lao xuống tầng.

Sau khi xuống tầng, cậu phát hiện ra không biết Chu Chấn

Nam và Lục Tư Nguyên nói gì mà sắc mặt Chu Chân Nam đã tốt hơn lúc trước rất nhiều.

“Tiểu Lăng tới rồi à.” Chu Chân Nam dịu dàng hỏi, cách xưng hô đã thay đổi từ “Lăng Hàm”, “anh bạn nhỏ Lăng Hàm” thành “Tiểu Lăng”, giọng điệu thân mật hơn mấy phần.

Lăng Hàm cảm thấy tò mò về cuộc đối thoại của hai người, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Lục Tư Nguyên.

“Tóc em chưa khô.” Lục Tư Nguyên nhú mày: “Đi sấy tóc đi, trời lạnh đấy.”

Thời điểm quan trọng mà anh cứ xoắn xuýt mãi mấy vấn đề lông gà vỏ tỏi, Lăng Hàm buồn bực chết đi được, trừng mắt bảo: “Không sấy đâu.”

“Cảm bây giờ.”

“Cảm thì cảm, em khỏe mạnh cường tráng, sợ gì chứ!”

Sắc mặt Lục Tư Nguyên lập tức chùng xuống.

Chu Thành nặng nề ho khùng khục.

Hoàn cảnh này thực sự không phù hợp để cãi cọ về việc sấy tóc hay không, hai người đành thôi, tiếp tục ngồi đàm phán.

Chu Chân Nam có vẻ hứng thú: “Tư Nguyên, Lăng Hàm nói cậu và cậu ấy có quan hệ tình cảm, đúng như vậy không?”

Lục Tư Nguyên thẳng thắn thừa nhận: “Không sai, tôi và Lăng Hàm quả thực đang ở bên nhau.”

Chương 193: Cãi nhau

Ánh mắt của Chu Chấn Nam đảo vài vòng giữa Chu Thành, Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm, hứng thú càng lên cao. Lăng Hàm dùng đầu ngón chân cũng biết ông ta đang nghĩ gì, bạn trai tiền nhiệm và bạn trai đương nhiệm đều có mặt ở đây, muốn người ta không hóng chuyện cũng không được.

Nhưng tâm tư của Chu Chấn Nam khiến người ta khó lòng nắm bắt.

“Cha cậu biết chuyện không?” Chu Chấn Nam tươi cười hỏi.

Lục Tư Nguyên lắc đầu: “Tôi sẽ tìm thời gian dẫn Lăng Hàm về nhà.”

“Vậy là tôi còn biết chuyện này sớm hơn cả cha cậu?”

“... Cứ coi như vậy đi.”

Chu Chấn Nam nghe xong, im lặng trong chốc lát, không biết nghĩ tới cái gì mà ông ta đột nhiên cười sảng sặc: “Trước kia, lão Lục cười ta sinh ra một thằng con không đứng đắn, giờ con trai lão cũng cong rồi...”

Tiếng cười đột nhiên vang lên khiến đám đông sững sờ.

Lăng Hàm quay đầu nhìn Lục Tư Nguyên, sắc mặt anh trông có vẻ không ổn.

“Chủ tịch, bên ông không thể gọi là một thằng, vì hai con trai của ông đều cong rồi.” Có lúc Lục Tư Nguyên rất độc miệng.

Chu Chấn Nam tắt tiếng cười, lên tiếng giáo huấn anh với vẻ không vui: “Nói năng với trưởng bối kiêu gì thế?”

Lục Tư Nguyên hừ một tiếng.

“Tôi biết mục đích của cậu khi đến đây.” Chu Chấn Nam

ng nghiêm mặt: “Nếu đã đến cầu cạnh tôi, thái độ phải tốt một chút, biết chưa hả?”

Lục Tư Nguyên đáp: “Chủ tịch, tôi không hiểu được, cho dù hai cậu con trai nhà ông tranh quyền đoạt lợi khiến ông đau đầu, ông cũng không thể tính sổ lên đầu tôi! Phim điện ảnh của tôi quay rất ổn thỏa, sắp quay xong rồi, ông đột nhiên bảo rút vốn là rút vốn luôn, có phải làm khó nhau không? Ông tưởng ông là ‘tổng tài bá đạo’ trong phim truyền hình, không vừa ý là coi việc làm ăn chẳng ra gì sao?”

Lăng Hàm bùm mặt, thái độ của Lục Tư Nguyên thế này làm sao mà đàm phán cho tử tế được? Trước mặt giới truyền thông có thể cao ngạo và ngang ngược, nhưng bây giờ anh đang đối mặt với chủ tịch hội đồng quản trị của GMG mà! Đến cả hai con trai của ông ta còn như con chim cú không dám rũ lông đó, anh biết chưa?

Chu Chấn Nam không hề tức giận: “Trước hết đừng kích động.”

Sắc mặt Lục Tư Nguyên vẫn bình tĩnh.

Những người còn lại đều tỏ vẻ kinh ngạc với thái độ khoan dung của Chu Chấn Nam, nhưng đứng được ở chỗ này đều là kẻ lọc lõi, nên chỉ lặng lẽ quan sát.

“Tư Nguyên, cậu tưởng tôi rút vốn vì muốn trút giận lên đầu cậu sao?” Chu Chấn Nam hỏi.

Lăng Hàm sững sờ.

Lục Tư Nguyên nhướn đôi lông mày đẹp đẽ của anh lên.

“Thế thì cậu hiểu oan cho tôi rồi.” Chu Chấn Nam nói: “Trên thương trường chỉ nói chuyện kinh doanh, không đề chuyện riêng xen vào công việc là quy tắc hành sự của tôi, nếu như cha cậu không yêu cầu, sao tôi có thể rút vốn đầu tư khỏi một dự án đang yên đang lành được?”

Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm đều sững người.

“Ý là gì?” Mặt Lục Tư Nguyên tái xanh: “Ý của ông là, cha tôi giờ trò sau lưng tôi?”

Chu Chấn Nam tươi cười không nói gì.

Lục Tư Nguyên hỏi: “Tại sao cha tôi phải làm vậy?”

“Chuyện này thì tôi không biết.” Chu Chấn Nam vẫn ung dung: “Có lẽ cậu nên về nhà hỏi ông ấy.”

Ánh mắt của ông ta vô tình hay cố ý lướt về phía Lăng Hàm.

Lăng Hàm đột nhiên rùng mình.

Quây nửa ngày trời, hóa ra hung thủ là người mà có nghĩ cũng không nghĩ ra! Cha ruột đào hồ chôn con mình, hơn nữa ra tay rất độc ác, hoàn toàn không thể ngờ được!

Nói như vậy nghĩa là họ đã tìm nhầm đối tượng để thuyết phục? Lăng Hàm nghĩ, giữa mùa đông mình nhảy xuống hồ để hứng một trận rét cắt da rớt cuống vì cái gì đây?

“Trước hết đừng quan tâm đến cha tôi, chủ tịch, ông ấy là ông ấy, ông là ông, tôi là tôi. Ông không thể vì cha tôi mà ảnh hưởng tới quyết sách của mình đúng không? Chuyện giữa ông ấy với tôi thuộc về ân oán cá nhân, nếu như ông rút vốn vì ân oán cá nhân, khác nào đi ngược lại quy tắc hành xử của mình?”

Chu Chấn Nam bật cười ha hả: “Câu gì cậu cũng nói được, được, nếu hai người đã có thành ý, tôi cũng không phải người không biết lý lẽ. Vốn đầu tư cho ‘Hạ Thiên’ không rút về nữa, hai người về quay phim cho tốt đi.”

Lăng Hàm mừng đến mức suýt nhảy cẫng lên.

Ánh mắt Lục Tư Nguyên chột lóe lên, anh nói khẽ: “Cảm ơn.”

Chu Chấn Nam khoát khoát tay.

Nếu Chu Chấn Nam đã chịu nhả ra, vậy thì không cần phải ở lại đàm phán nữa. Sau khi tán gẫu vài câu, Lục Tư Nguyên dẫn Lăng Hàm ra khỏi nhà họ Chu.

Xe của Lục Tư Nguyên đỗ bừa ngoài cửa lớn, lên xe rồi Lăng Hàm mới buồn bực bảo: “Cứ tưởng Chu Chấn Nam là Boss lớn, hóa ra cha anh mới đúng!”

Lục Tư Nguyên liếc cậu một cái, khởi động xe: “Em tin lời ông ta nói thật à?”

“Hừm?” Lăng Hàm ngờ vực.

Lục Tư Nguyên đáp: “Chu Chấn Nam là một lão hồ ly già xảo quyệt, cái gì mà nguyên tắc là không để chuyện riêng can thiệp tới việc kinh doanh, câu đấy chỉ nói cho người ngoài nghe thôi. Nếu như không đoán được Chu Thành và chúng ta không có quan hệ gì, em tưởng ông ta dễ dàng tha cho chúng ta sao?”

Lăng Hàm chớp mắt.

“Mồm miệng của đám người ấy chẳng được mấy câu thật thà, em tin một nửa thôi.” Lục Tư Nguyên lái xe ra khỏi nhà họ Chu.

Xe chạy rất nhanh, phong cảnh hai bên đường gần như biến thành cái bóng mờ mờ, hơn nữa suốt cả quá trình mặt mũi Lục Tư Nguyên cứ đen như đáy nồi. Theo lý mà nói, Chu Chấn Nam đồng ý không rút vốn khỏi “Hạ Thiên” nữa, Lục Tư Nguyên nên vui mừng mới phải, bây giờ trở mặt là có ý gì?

Lăng Hàm nghiền ngẫm tới lui rồi dè dặt bảo: “Anh lái chậm thôi, hình như chạy quá tốc độ rồi...”

Mặt Lục Tư Nguyên vẫn dài thườn ra.

Cho dù gương mặt tuấn tú đó thườn tới đâu cũng vẫn đẹp trai như thường, nhưng thườn quá cũng làm người ta mất vui.

Lăng Hàm nghĩ, anh giờ thái độ với em làm gì, em không có công lao cũng có khổ lao chứ, em cóng gần chết mà em chưa tỏ thái độ gì, đại thiếu gia như anh muôn thế nào đây?

“Quá tốc độ rồi, chạy quá tốc độ rồi, kiếp trước cậu đây chết vì tai nạn xe, kiếp này còn muốn em chết dưới gầm xe nữa à?”
Lăng Hàm làm bầm.

“Em nói cái gì!”

Lục Tư Nguyên đột nhiên nổi giận đùng đùng làm Lăng Hàm giật mình hoảng sợ.

Cậu vội vã ngẩng lên, thấy Lục Tư Nguyên trừng mắt, cánh mũi phập phồng trông như sắp ăn thịt người.

Lăng Hàm không ngờ phản ứng của anh dữ dội đến vậy nên lắp bắp hỏi: “Làm, làm sao thế?”

Lục Tư Nguyên đạp chân phanh, đỗ xe vào lề đường, quay đầu nghiêng răng nghiêng lợi quát lên với Lăng Hàm: “Bạch Tử Sách, nào em bị chó gặm rồi à? Chuyện gì cũng dám làm, câu gì cũng dám nói! Giữa mùa đông nhảy xuống hồ nước, nhờ cái hồ đấy rất sâu thì sao? Nhờ em bị chuột rút thì sao? Nhờ người nhà họ Chu tưởng em là kẻ đột nhập đánh em một trận thì sao? Em từng nghĩ đến hậu quả chưa thế! Trước đấy anh đã dặn cả trăm cả nghìn lần gặp phải chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh, tại sao em không gọi? Giỏi lắm, em anh hùng lắm, cứ như anh hùng gan dạ trong phim Hollywood ấy, định một mình cứu vớt cả thế giới à? Em nhìn xem bây giờ em ra làm sao rồi, lúc trước đáng ra anh không nên nghe lời em để em tới đó một mình!”

Lăng Hàm bị mắng đến mức không ngóc đầu nổi, rụt cổ không nói gì.

Lục Tư Nguyên dường như chưa hả giận nên tiếp tục mắng: “Em giỏi lắm nhỉ, hôm nay nhảy xuống hồ, ngày mai em định

nhảy xuống biển đúng không? Ngày kia định nhảy từ trực thăng xuống luôn?”

Lăng Hàm cảm thấy không phục: “Không thể có chuyện đó, hôm nay chỉ là tình thế cấp bách thôi...”

“Cấp bách cấp bách, trong lúc cấp bách đầu óc em động kinh à!” Lục Tư Nguyên thấy cậu cãi lại thì càng tức giận hơn: “Nhìn cái bộ dạng em đi, khoe mẽ cái gì! Còn nữa, ban nãy em nói gì cơ? Cái gì mà kiếp trước chết vì tai nạn kiếp này cũng chết dưới gầm xe... Em nói tiếng người đấy à? Đầu óc em phát triển kiểu gì đấy? Bên trong chứa toàn chất bài tiết à?”

Lục Tư Nguyên đã giận đến mức nói năng không suy nghĩ gì nữa.

Anh nói năng quá khó nghe làm Lăng Hàm cũng giận theo. Mẹ kiếp, cậu đây dốc lòng dốc sức chia sẻ buồn đau, giải quyết khó khăn cùng anh, thậm chí không ngại việc bơi giữa hồ vào mùa đông, mẹ kiếp anh không cảm kích thì thôi, còn nở mắng tôi thảm thiết như thế!

Chương 194: Làm lành

“Lục Tư Nguyên, anh đừng quá đáng nhé! Trước nay tôi chưa từng nghĩ tới chuyện khoe mẽ, cũng chẳng có gì để khoe cả! Lúc nào tôi cũng như thế này đây, anh không vừa mắt thì anh đừng nhìn! Tôi cũng chẳng thiết anh nhìn! Tôi có leo mái dờ nhà hay nhảy sông tắm suối thì liên quan quái gì đến anh, anh có phải cha tôi đâu, anh dựa vào cái gì mà cứ quở thúc tôi?”

“Ông đây không phải cha em, ông đây là người đàn ông của em!” Lục Tư Nguyên giận tím mặt, cũng bắt đầu ông này ông nọ: “Em phải do anh quở!”

“Tôi nhổ vào!” Lãng Hàm phun nước bọt đầy mặt Lục Tư Nguyên: “Anh là người đàn ông của tôi, chẳng lẽ tôi không phải người đàn ông của anh? Tôi đã quở thúc anh chưa? Tôi đã chỉ tay năm ngón vào việc anh làm chưa? Hả!”

“Em quở thúc đi, anh có phải không cho em quở đâu.” Lục Tư Nguyên sầm mặt: “Em nói xem, mẹ kiếp anh có ngốc nghếch như em không?”

Lãng Hàm suy tư trong một giây, mẹ kiếp, đúng là không có khi nào ngốc!

Nhưng Lãng-oán-giận không phục, sao lúc nào cũng là cậu mắc lỗi, cậu bị mắng thế, Lục Tư Nguyên không sai tí nào, hoàn mỹ vô khuyết à?

Lãng Hàm vạch lá tìm sâu bới móc lỗi sai của Lục Tư Nguyên, chắc giận quá hồ đồ rồi, thế mà chẳng tìm ra được, chỉ có thể ầm ục rúc người trên ghế phó lái mà im lặng.

Lục Tư Nguyên thấy cậu ngoan ngoãn hơn thì cơn giận cũng bớt vài phần, nhìn tóc cậu vẫn còn ẩm mà thương, vội vàng khởi động xe nhập vào làn đường, muốn nhanh chóng đưa cậu về nhà.

“Sau này không được phép nói những câu đại loại như chết

nữa.” Anh bổ sung thêm.

Lăng Hàm nghe xong hừ lạnh một tiếng: “Nói một tí thì đã sao, có phải chuyện gì ghê gớm lắm đâu.”

Năm ngón tay đang giữ vô lăng của Lục Tư Nguyên siết chặt lại, anh gần như gào lên: “Lăng ngọc, em có biết câu nói đó khiến anh buồn lắm không! Năm đó cái chết của em là ác mộng của anh, em mà nhắc đến chết chóc gì nữa anh đập em luôn đấy!”

Lăng Hàm sững người.

Lục Tư Nguyên trừng mắt lườm cậu một cái, quay đầu tiếp tục chăm chú lái xe, nhưng tốc độ cũng giảm xuống.

Lăng Hàm ngồi trên ghế phó lái mà nghiền ngẫm câu nói ban nãy của Lục Tư Nguyên, nghĩ tới nghĩ lui, có phải Lục Tư Nguyên sợ cậu chết không? Nói một câu cũng không được? Lẽ nào...

“Có phải anh yêu em lắm không, yêu đến mức không dám nghĩ tới việc em chết?” Lăng Hàm nói rồi nở nụ cười đắc ý: “Ôi Lục ảnh đế à, anh thích em thì anh cứ nói thẳng, anh muốn em như thế làm sao em biết anh thích em được?”

Lục Tư Nguyên nhìn thẳng về phía trước, không nói chuyện với cậu.

Lăng Hàm thấy anh không nói gì thì càng hăng hái hơn: “Lục ảnh đế à, em cảm thấy anh chỗ nào cũng tốt, chỉ không giỏi yêu đương thôi. Nào nào nào, để cậu đây dạy anh nên yêu đương thế nào nhé, nếu như anh quan tâm em, anh nên nói như này nè...”

Lăng Hàm vuốt mặt, đổi sang thần thái thâm tình nức nở: “Lăng Hàm, em có biết anh lo cho em thế nào không, thấy em rơi xuống nước, anh đau lòng muốn chết, chỉ hận sao người rơi xuống nước không phải mình. A, anh yêu em như thế, làm sao nỡ để em nhảy xuống hồ nước lạnh như băng?”

Lăng Hàm dùng cả hình lẫn tiếng để diễn tả, từ đầu đến chân toàn là diễn xuất.

“A, Lăng Hàm, anh yêu em, nghe em nhắc đến chết chóc, dường như anh nhớ tới tháng ngày đen tối năm đó khi em chết đi mà lòng đau như cắt. A, anh yêu em như thế, đến cả chữ ‘chết’ cũng không muốn nghe, chỉ cần nghĩ tới việc em rời xa anh, anh đã sợ đến phát khùng... A, anh yêu em sâu đậm như thế...”

Lục Tư Nguyên muốn đánh chết cậu.

“Lăng Hàm, anh yêu em, em tuần tú vĩ đại như thế, khác gì bậc anh hùng, nhưng anh không thích em gặp nguy hiểm...”

Một nụ hôn đột nhiên ập tới khiến Lăng Hàm mở to hai mắt.

Sau đó cậu đẩy Lục Tư Nguyên ra mà hét lên thảm thiết: “Lục Tư Nguyên, lái xe!”

“Bật chế độ lái tự động rồi.” Lục Tư Nguyên nhìn cậu chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói đi, bây giờ anh chăm chú nghe em nói, tiếp tục đi.”

Lăng Hàm đảo mắt, một lần nữa rơi vào trạng thái đóng kịch quen thân.

Lục Tư Nguyên lạnh lùng thốt ra một câu: “Dám nói thêm một chữ nữa, anh sẽ ‘yêu’ em đến khi không xuống nổi xe!”

Lăng Hàm héo ngay lập tức.

Từ đó hai người không nói lời nào, im lặng quay về căn hộ, sau khi vào nhà, Lăng Hàm bị Lục Tư Nguyên giục đi tắm. Cậu vừa quay người đi đã nghe thấy Lục Tư Nguyên gọi điện thoại cho ai đó.

Lăng Hàm nghĩ, chẳng lẽ anh gọi điện cho cha, dù sao lời của Chu Chấn Nam không thể nào là bịa đặt vô căn cứ, cha của Lục Tư Nguyên chắc chắn có động tay chân trong đó. Với tính dở tệ của Lục Tư Nguyên, anh làm sao nuốt trôi cục tức này.

“Mẹ, là con đây.”

Hở? Hóa ra không phải gọi cho cha Lục mà là cho mẹ Lục.

Lăng Hàm tò mò chết đi được.

Lục Tư Nguyên chú ý thấy cậu vẫn chưa đi tắm, anh nhướn mày, đề loa điện thoại mà bảo: “Người ngòm ướt sũng thế kia, không biết lạnh à, còn không mau đi tắm?”

Lăng Hàm đáp: “Em tưởng anh sẽ tính sổ với cha anh cơ.”

Lục Tư Nguyên lắc đầu: “Anh cãi nhau với ông ấy cũng vô dụng, bất kể anh nói gì ông ấy cũng coi như lời nhảm nhí, bao nhiêu năm nay chỉ có mẹ anh xử được ông ấy, anh cãi nhau với ông ấy làm gì, nói thẳng với mẹ anh cho rồi.”

Chắc vì qua một lúc lâu không nghe thấy tiếng nên đầu dây bên kia của điện thoại vọng tới âm thanh phụ nữ rất dịu dàng: “Viên Viên, sao con không nói gì? Có chuyện gì đừng giấu trong lòng, có thể nói với mẹ, mẹ luôn đứng về phía con.”

Lục Tư Nguyên ra hiệu cho Lăng Hàm không lên tiếng, anh nói với điện thoại: “Mẹ, đợt này không gọi điện cho mẹ, hơi nhớ mẹ rồi... Con kể cho mẹ nghe, cha con lại tác oai tác quái rồi...”

Lăng Hàm lặng lẽ chui vào phòng tắm, nghĩ nghĩ, chắc Lục Tư Nguyên gọi điện thoại xong sẽ xử lý mình, thôi thì ở lý trong phòng tắm mà ngâm bồn còn hơn. Nói ra thì, cậu chưa từng ngâm mình trong chiếc bồn tắm xa hoa xa xỉ của Lục Tư

Nguyên đâu.

Mười phút sau có tiếng gõ cửa cóc cóc.

“Cái gì thế?”

“Đi vệ sinh.”

Lăng Hàm bất đắc dĩ nhò dậ khỏi bồn tắm, vừa mở cửa ra, một bóng người cường tráng nhanh chóng chui vào, ôm lấy eo cậu.

Lăng Hàm giật mình, ngẩng đầu thấy khóe miệng Lục Tư Nguyên nhếch lên mà buồn bực trong lòng: “Lục Tư Nguyên, anh định làm gì?”

Hỏi xong mới thấy thật thừa thãi, ai là người điều hiểu anh định làm gì. Thứ cứng như đá đang cọ vào mình quả thực đã cho thấy quá rõ ý đồ của người này.

“Không phải đã nói không ‘yêu’ đương gì rồi sao?” Lăng Hàm giẫy giụa.

“Chỉ nói không ‘yêu’ trên xe thôi mà, có nói không ‘yêu’ trong nhà đâu.” Lục Tư Nguyên cười lạnh một tiếng, nắm gáy cậu, cưỡng ép hôn xuống.

...

Sau khi xong việc.

Hai chân Lăng Hàm nhũn tới mức không đứng nổi.

Lục Tư Nguyên chắc chắn phải thuốc, không nói đến tinh lực dư thừa, tư thế cũng thay đổi đa dạng, sau cùng Lăng Hàm khóc đến mức nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt, thực sự không ra sao nữa, Lục Tư Nguyên mới buông tha cho cậu mà vẫn chưa thỏa mãn.

Qua một lần này, Lăng Hàm quyết tâm phải tập thể hình cẩn thận, không xem phim cùng Đại Bạch nữa. (Đại Bạch vô tội:???)

Trước kia đã biết giữa cậu và Lục Tư Nguyên có chênh lệch về

vóc dáng và thể lực. Lúc đó cũng có ý định đi tập thể hình, tiếc rằng quá nhiều việc, cộng thêm không có động lực mà chân chừ mãi không hành động. Trải qua lần này, cuối cùng cậu cũng hạ được quyết tâm.

Nhưng trước khi quyết định tới phòng tập, cậu vẫn phải nằm trên giường một thời gian, không phải vì bị “yêu” đến mức thương tật, mà vì cảm mạo nên phát sốt. Giữa mùa đông nhảy xuống hồ thì kết cục này chẳng có gì là bất ngờ cả.

Lục Tư Nguyên rất căng thẳng, sau khi đi khám còn ở nhà chăm sóc cậu một ngày, ngày hôm sau có việc ra ngoài, anh bắt buộc không cho cậu chạy nhảy bên ngoài.

Lăng Hàm làm tổ trong nhà chán đến phát bực, gọi điện thoại quấy rầy Tưởng Nghị một hồi, lại quấy rầy Âu Dĩnh thêm một hồi, thực sự không có việc gì để làm đành phải lướt Weibo của mình.

Chương 195: Thần khúc

Vấn đề nguồn vốn cho “Hạ Thiên” đã được giải quyết, Lăng Hàm thoải mái hơn nhiều. Cậu lướt Weibo của mình, nội dung bài đăng cuối cùng là đòi lại công bằng cho Bạch Tử Sách, thời gian đăng đã gần một tháng trước.

Lúc đó tâm trạng khá kích động, không đọc bình luận cho hẳn hoi, bây giờ lật lại mới thấy, vì bài đăng lên tiếng ủng hộ này mà hình như cậu đã hút được rất nhiều fan. Không chỉ có fan cũ của Bạch Tử Sách mà còn có người qua đường. Số lượt người theo dõi trên Weibo đã đạt tới hàng triệu, trở thành một nhân vật nổi tiếng trên mạng.

Không cần nghi ngờ gì, đây là một tin tốt lành.

Lăng Hàm rất vui vẻ, cũng được khích lệ, nên nghĩ xem tiếp theo nên đăng Weibo như thế nào để hút thêm fan, tăng thêm lượt follow.

Nói mình bị cảm rồi? Cứ như đang làm nũng để được an ủi ấy, không ổn lắm.

Nói chuyện đoàn phim “Hạ Thiên”? Cũng được, nhưng Weibo cứ tuyên truyền mãi về phim mới cứ như đi quảng cáo vậy, chẳng thân thiện chút nào. Bây giờ nếu muốn hòa mình được với cư dân mạng, mình tinh phải thật gần gũi.

Lăng Hàm lăn lộn trên sofa, Đại Bạch chạy tung tung tới, vẫy đuôi vô cùng vui vẻ.

“Đại Bạch Đại Bạch, con nhìn Weibo của ba này, ba thành người nổi tiếng rồi!” Lăng Hàm đắc ý khoe khoang với chú chó.

Con Husky đàn mặt ra nhìn cậu, đuôi nó càng vẫy mạnh hơn.

“Đại Bạch Đại Bạch, sao con đáng yêu thế nhỉ?” Lăng Hàm ôm cổ Đại Bạch: “Nào, chúng ta chụp chung một tấm đi.”

Tách một tiếng, bức ảnh cún và người tương thân tương ái hiện ra trong album. Lãng Hàm chọn hai tấm đăng lên Weibo.

Kèm theo caption: Thú cưng mới của tôi.

Vừa đăng tải đã thấy một đồng bình luận rào rào phía dưới.

“Đáng yêu quá!”

“Cưng quá!”

“Bé cún đáng yêu quá, cậu Lãng đáng yêu quá!”

...

Nhìn thấy những bình luận như đã dự đoán, Lãng Hàm cười hề hề, vô cùng thỏa mãn.

Chưa được bao lâu sau, Lãng Hàm phát hiện ra Lục Tư Nguyên đã chia sẻ bài đăng này, kèm thêm caption: Hai anh em trông giống nhau thật.

Ngay sau đó, Tưởng Nghị cũng chia sẻ bài đăng này: Cặp đôi đẹp nhất.

Âu Dĩnh bình luận: Cưng quá đi, tướng phu thê.

Lãng Hàm:...

Không dìm tôi mấy người chết được à.

Người qua đường A: Ha ha ha ha.

Người qua đường B: Há há há há há.

Người qua đường C: Ha ha ha há há há.

Sau đó nguyên một đội hình toàn ha ha và há há.

Lãng Hàm: ...

Lăng Hàm mặt lạnh như tiền tắt Weibo, ném điện thoại đi, dùng cả hai tay nhéo mặt Đại Bạch: “Cha con không phải người tốt gì hết, chỉ biết móc máy ba thôi, nói xem, ba con có phải kẻ xấu không?”

Đại Bạch sửa hai tiếng.

“Xem ra con cũng đồng tình với ba.”

Đại Bạch lại sửa thêm hai tiếng.

Lăng Hàm bỗng chốc tìm được tri âm tri kỷ.

“Mẹ kiếp, lần nào thằng cha kia cũng đề ba, ba khoe cún cũng kháy ba, có phiền không cơ chứ!” Lăng Hàm nghĩ tới nghĩ lui, cứ cảm thấy uất ức, ý nghĩ xấu xa trong bụng bắt đầu trào lên: “Ba không đánh trả một cú ba không họ Lăng!”

Tối đó, Lục Tư Nguyên về nhà, Lăng Hàm quần lấy anh cực kì nhiệt tình: “Ôi, anh Lục đẹp trai, hình như anh chưa từng tặng quà gì cho em nhỉ?”

Lục Tư Nguyên sững sờ: “Em muốn cái gì?”

Lăng Hàm cười hề hề: “Anh viết cho em bài hát đi, coi như quà tặng, ỏn không? Chuyện này không khó nhỉ?”

Lục Tư Nguyên bật cười: “Tất nhiên, em muốn bài hát thế nào?”

Lăng Hàm Nhìn sắc mặt anh, đoán chắc anh lại hiểu sai rồi, tưởng mình định xông vào giới âm nhạc. Anh có thể nghĩ như thế thì càng tốt!

“Không hỏi hận?” Lăng Hàm cười gian.

Lục Tư Nguyên không hiểu lắm: “Có gì để hỏi hận?”

Lăng Hàm vỗ bàn, dựng ngón tay cái với anh: “Được lắm, em biết anh Lục Tư Nguyên là đàn ông nói được làm được!”

Lục Tư Nguyên biết thừa “đức hạnh” của cậu nên chỉ hừ một tiếng: “Bớt nịnh nọt, có yêu cầu gì cứ nói thẳng đi.”

Lăng Hàm đáp: “Yêu cầu của em là...”

Lục Tư Nguyên nhìn cậu.

Lăng Hàm nói tiếp: “Yêu cầu của em là... Anh phải hát hết bài này, đồng thời đăng nó lên Weibo.”

Lục Tư Nguyên lộ vẻ ngạc nhiên, vô cùng bất ngờ.

Lăng Hàm hỏi: “Có làm được không?”

Lục Tư Nguyên không để tâm lắm, anh nhướn mày: “Tất nhiên rồi.”

Lăng Hàm chỉ muốn ngửa mặt lên trời mà hú, cậu cười rất gian, lôi ra một tờ giấy nhăn nheo: “Nào nào nào, em đã điền xong lời rồi, anh chỉ cần phổ nhạc rồi hát thật hay thôi.”

Lục Tư Nguyên nghi ngờ, nhận lấy tờ giấy rồi mở ra, sắc mặt bỗng chốc thay đổi hẳn, anh ngẩng đầu nhìn Lăng Hàm với ánh mắt phẫn nộ.

Lăng Hàm nói: “Này, anh đồng ý rồi đấy nhé, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy!”

Mặt Lục Tư Nguyên hết xanh rồi trắng, đột nhiên đứng phắt dậy khỏi sofa: “Em bẫy anh!”

Lăng Hàm nhảy ra xa tám trăm mét với vẻ đề phòng: “Này, quân tử động khẩu không động thủ nhé, hơn nữa chính miệng anh đã đồng ý với em rồi mà, chẳng lẽ anh muốn đổi ý à?”

Lục Tư Nguyên lắc lắc mảnh giấy trong tay: “Muốn bảo anh phổ nhạc cũng được thôi, nhưng lời bài hát phải sửa một tí, dạng ca từ này quá nhàm chán.”

Lăng Hàm tỏ vẻ đáng thương: “Nhàm chán chỗ nào? Em nghĩ cả buổi chiều vất vả lắm mới nghĩ ra được. Em biết trình độ của em có hạn, nhưng mà, đây là lần đầu tiên em viết lời mà. Tư Nguyên, chúng mình ở bên nhau em chưa từng cầu xin anh điều gì đúng không, lẽ nào lần đầu em cầu xin anh lại từ chối?”

Câu nói đáng thương đến mức Lục Tư Nguyên dao động.

Thấy Lục Tư Nguyên vẫn chưa chịu xuống nước, Lăng Hàm thở dài một hơi, đưa tay rút tờ giấy anh đang cầm, tiu nghỉu nói: “Thôi vậy, không hát thì thôi, dù sao viết lời cũng không tốt... Khụ khụ...”

Lăng Hàm ôm ngực ho một lúc, nói với Đại Bạch đang vẩy đuôi bên cạnh cậu bằng vẻ đau buồn: “Vốn định để cho con hát đôi câu, thế mà cha con không đồng ý, Đại Bạch, cả đời này chúng ta không có cơ hội được hát rồi...”

Nói rồi ôm đầu Đại Bạch mà thở vắn than dài, vừa than vừa ho khù khụ, cứ như Lâm Đại Ngọc.

Lục Tư Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi: “Đủ rồi, đưa lời bài hát đây!”

Lăng Hàm ngẩng đầu lên, liếc nhìn sắc mặt anh một lúc rồi buồn bã nói: “Anh không cần phải miễn cưỡng, nếu như anh không đồng ý, em sẽ không ép buộc anh đâu.”

Mặt mũi Lục Tư Nguyên xanh lè: “Lăn đi uống thuốc đi!”

Sau đó cướp tờ giấy ghi lời bài hát trong tay cậu, đi vào phòng nhạc để phổ nhạc.

Lăng Hàm lập tức không còn vẻ đau buồn nữa, cũng hết ho luôn, thần thái rạng rỡ, vỗ vỗ đầu Đại Bạch: “Đi đi đi, cùng đi

xem cha con hát rong kiếm cơm nào!”

Lục Tư Nguyên rống lên: “Lăng ngốc!”

“Có mặt!”

Ngày hôm sau, khi hàng triệu công dân đang lướt Weibo, đột nhiên phát hiện Lục ảnh đế đăng một bài viết, nội dung là bài hát mới, hơn nữa lướt chia sẻ và bình luận vô cùng nhiều.

Đám đông tưởng Lục ảnh đế ra bài hát mới, vội vàng mở ra, nhưng khi nghe xong cả bài thì toàn thân không còn ổn nữa.

“Con là một chú Husky đơn thuần, câu thích nói nhất là gâu gâu gâu, món thích ăn nhất là bánh quy cho cún, người thích nhất nhà là cha, gâu gâu gâu, gâu gâu gâu...”

“Cha con là một tên biến thái, thậm chí mê một người bao nhiêu năm, trước giờ không chịu nói sự thật, trước giờ không chịu nói sự thật, gâu gâu gâu, gâu gâu gâu...”

“Cha con yêu một người, người đó như cầu vồng nơi chân trời, trước giờ không dám nói anh yêu em, trước giờ không dám nói anh yêu em, gâu gâu gâu, gâu gâu gâu...”

Bài hát chỉ đệm thêm tiếng đàn ghi ta, cuối mỗi câu hát là tiếng gâu gâu của con người, mà từ đầu đến cuối cũng có một chú cún thật đệm nhạc, bài hát vô cùng đơn giản, nhưng rất gây nghiện.

Quần chúng: “...”

Bình luận một: Bài hát mới của Viên Thần đây à?

Bình luận hai: Phong cách của Viên Thần kỳ lạ ghê.

Bình luận ba: Viên Thần anh khủng rồi hả mau tỉnh lại đi, hình tượng lạnh lùng cao ngạo của anh sắp nát rồi!

Bình luận bốn: Tôi hát đúng một lần mà học được rồi! Tôi học hát được rồi cơ đấy!

Bình luận năm: Tại sao chân tôi cứ rung thế nhỉ? Tại sao miệng tôi không kiềm chế được mà hát theo thế này?

Bình luận sáu: Hay một cách bất ngờ, thú vị ghê.

Bình luận bảy: Bài này gây nghiện quá!

...

Bình luận N: Lục ảnh đế viết về ai thế? Lẽ nào Lục ảnh đế yêu thầm ai rồi? Không, tôi không tin đâu.

Bình luận N + 1: Vừa nhìn đã biết người được miêu tả trong bài hát không phải Lục ảnh đế rồi, hiểu không? Ngốc thế!

Chương 196: Du lịch

Địa vị của Lục Tư Nguyên khiến cho bài hát này được mặc định sẽ có sức ảnh hưởng không nhỏ, bây giờ khẩu vị của mọi người rất độc đáo, càng lạ càng thích. Cộng thêm việc trước nay Lục Tư Nguyên rất lạnh lùng, đột nhiên đăng tải một bài hát ngốc đến bùng nổ như vậy, độ tương phản quá lớn!

Các trang mạng bỗng chốc bị truy cập đến nổ tung.

Lời bài hát rất đơn giản, giai điệu cũng đơn giản, vừa thú vị vừa buồn cười, học một lần là thuộc, vì thế bài hát này nổi tiếng một cách khó hiểu.

Lăng Hàm đọc bình luận bên dưới bài đăng Weibo mà cười lăn cười bò trên giường, còn mặt mũi Lục Tư Nguyên đen như đáy nồi.

“Anh Lục đẹp trai, hát khá phết nha.” Lăng Hàm cười đến chảy cả nước mắt.

“Em cứ đợi đấy!” Không thể nhìn nổi dáng vẻ tiểu nhân đắc ý của Lăng Hàm nên Lục Tư Nguyên đột ngột nhào tới, đè cậu xuống bên dưới.

Vừa “yêu” nhau được một nửa thì điện thoại của Lục Tư Nguyên đổ chuông, hai người đang chơi vui vẻ, làm như không thấy, qua một lúc lâu chuông điện thoại mới ngừng. Khi hai người đang tiếp tục chơi đùa thì đến lượt điện thoại của Lăng Hàm reo lên. Ban đầu hai người cứ tiếp tục, ngó lơ nó, nhưng người gọi đến vô cùng kiên nhẫn, điện thoại đổ chuông rất lâu.

Mặt mũi Lục Tư Nguyên sa sầm.

Lăng Hàm vội vàng túm lấy điện thoại, liếc nhìn tên hiển thị, Tần Vĩnh.

“Anh Vĩnh?” Tần Vĩnh sẽ không gọi điện thoại tới một cách

vô duyên vô cớ, chắc chắn có chuyện gấp gáp.

“Lục Tư Nguyên cũng ở đó đúng không?” Còn nhắc đầy đủ họ tên Lục Tư Nguyên, xem ra Tần Vĩnh rất tức giận.

Lăng Hàm bỗng chột dạ, liếc nhìn Lục Tư Nguyên đang lạnh mặt mà thở thê: “Anh ấy đang ở đây, có cần em đưa điện thoại cho anh ấy không?”

“Khỏi cần, nói với cậu cũng thế.” Tần Vĩnh đáp: “Lục Tư Nguyên, tôi không quản thúc được, nhưng cậu, Lăng Hàm, từ nay về sau bài đăng Weibo của cậu bắt buộc phải thông qua Tiêu Tiên kiểm tra mới được đăng.”

“... Hả?” Lăng Hàm chưa phản ứng kịp.

“Lục Tư Nguyên dám không hỏi ý kiến chúng tôi đã đăng bài hát như thế, rất thiếu chuyên nghiệp!” Tần Vĩnh hơi cao giọng: “Còn cả cậu nữa, dám chụp ảnh với Đại Bạch, lỡ như để người ta biết được đây là cún cưng nhà Tư Nguyên thì sao? Chẳng lẽ muốn cho tất cả mọi người biết cậu và Lục Tư Nguyên ở bên nhau à?”

Lăng Hàm sững sốt, vô thức phủ nhận: “Không đâu, tuyệt đối không có chuyện đó! Cún cưng con nào cũng từa tựa nhau mà, ai đoán được ra đây là cún nhà Tư Nguyên chứ? Với cả, cho dù là cún của Lục Tư Nguyên thì đã sao, không cho phép em chụp cùng cún của anh ấy à? Chỉ dựa vào điều đó mà đoán rằng em với Tư Nguyên ở bên nhau thì nực cười quá.”

Tần Vĩnh đáp trả: “Đám phóng viên bây giờ rất điên cuồng, cực kì giỏi ăn óc nói mò, đừng nói là sự thật rành rành như thế, cho dù không phải sự thật cũng đắp nặn ra được sự thật, tóm lại phải cẩn thận mới được.”

Tần Vĩnh nhắc nhở cũng vì lòng tốt, Lăng Hàm cúi đầu chịu mắng: “Anh Vĩnh dạy phải.”

Tần Vĩnh cúp máy luôn.

Lục Tư Nguyên ở bên cạnh đã nghe được toàn bộ quá trình, lên tiếng bình phẩm: “Tần Vĩnh cẩn trọng quá rồi.”

“Anh ấy nói có lý, em xóa bài đăng kia đây.” Lăng Hàm nói là làm ngay, nhanh chóng xóa bài đăng.

“Anh cũng xóa đi, mau xóa đi.” Lăng Hàm giục.

Lục Tư Nguyên mất hứng, với thân phận và địa vị của anh, căn bản chẳng cần cố kỵ suy nghĩ của người khác, cho nên xóa hay không cũng không sao cả. Lăng Hàm thấy vẻ lười nhác của anh bèn đăng nhập Weibo, thay anh xóa bài.

Nghỉ ngơi được hai hôm, Lục Nham bị quên lãng nổi cơn thịnh nộ, gọi điện tới mắng hai người một trận. Cả hai vội vàng thu dọn hành lý về phim trường. Có nguồn vốn ủng hộ, tiền độ quay rất nhanh, cộng thêm việc bộ phim đã quay xong quá nửa nên nhanh chóng hoàn thành.

Vì tính chất chân thực, bộ phim sử dụng âm thanh gốc tại trường quay, toàn bộ cảnh quay là cảnh thực, yêu cầu bản lĩnh đọc thoại cực kì tốt. Diễn viên trẻ tuổi bây giờ rất hiếm người đáp ứng được yêu cầu thu tiếng gốc, nhưng với Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên hoàn toàn không thành vấn đề. Vì sử dụng âm thanh tại trường quay nên không cần công tác lồng tiếng hậu kỳ, hai người có được kỳ nghỉ chính thức.

Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên khẩn gói về lại thành phố A. Lăng Hàm đã lâu lắm rồi không gặp Tưởng Nghị, chuẩn bị nhân ngày nghỉ tụ tập cùng bạn bè. Đang gọi điện thoại thì phát hiện ra Lục Tư Nguyên đã đi về phía quầy bán vé chuyển bay quốc tế.

Lăng Hàm không buồn để tâm đến việc đang gọi điện với Tưởng Nghị, vội vàng xách va li đi theo anh: “Đi nhầm rồi, đi nhầm rồi!”

Lục Tư Nguyên chẳng buồn quay đầu lại: “Không đi nhầm.”

Lăng Hàm không hiểu gì: “Bên đó là chuyển bay quốc tế, chúng ta qua đó làm gì, chẳng lẽ định ra nước ngoài?”

Lục Tư Nguyên tiếp tục đi về phía trước, đôi chân dài thẳng tắp của anh bước một bước bằng hai bước của người khác.

“Đúng vậy, chúng ta sắp ra nước ngoài.”

Lăng Hàm: “...”

Nội tâm không ngừng phỉ nhổ.

Cậu vội vàng kéo va li đi theo sau anh: “Ra nước ngoài? Thật hay đùa vậy? Đi đâu thế?”

“Cộng hòa Maurice.” Lục Tư Nguyên cuối cùng cũng chịu quay đầu lại, tặng cho cậu một ánh mắt thần nhiên như bồ thí: “Lần trước đã nói rồi mà?”

Lăng Hàm đột nhiên nhớ tới việc lúc trước Lục Tư Nguyên từng nhắc đến chuyến đi Maurice, kết quả cậu lại từ chối vì Chu Thành.

Sân bay rộng lớn, người qua người lại, giọng nữ dễ chịu đang thông báo thông tin về chuyến bay. Lăng Hàm ngơ ngẩn trong chốc lát, dờ dẩn nói: “Em không mang hộ chiếu, hơn nữa không có visa...”

Khóe miệng Lục Tư Nguyên khẽ nhếch lên: “Anh mang rồi.”

Anh hơi cúi xuống, tháo chiếc kính râm che gần hết nửa khuôn mặt, để lộ gương mặt tuấn tú đến cực điểm: “Anh đã muốn cùng em đi tuần trăng mật từ lâu, nhưng cứ vì đủ kiểu nguyên nhân nên không thể thực hiện được, bây giờ mãi mới có thời gian, chắc chắn phải đi rồi. Ngoài ra, để tránh việc em dùng đủ lý do mà không đi lần nữa, anh đã mua sẵn vé rồi. Lăng Hàm,

hôm nay em sẽ không cho anh leo cây nữa chứ?”

Trong đôi mắt đen thẫm ngập tràn thâm tình, như bầu trời đêm sâu thẳm, hút mất linh hồn của người khác. Nhìn kĩ lại, trong đôi mắt đen thẫm đó ẩn giấu cả khát vọng mãnh liệt.

Lăng Hàm sững sờ, không hiểu sao mà mặt hơi nóng nóng.

Lục Tư Nguyên cứ hở ra là quyến rũ người khác như vậy... khiến người ta không kịp trở tay.

Lăng Hàm vừa thấy bất đắc dĩ vừa thấy âm lòng, vội vã lắc đầu: “Không đâu, hôm nay không cho anh leo cây nữa đâu.”

Lục Tư Nguyên đeo kính lên mặt, kéo hành lý đi về phía trước. Lăng Hàm hoàn hồn rồi cũng kéo va li đuổi theo anh.

“Này, có cần thông báo với anh Vĩnh không?”

“Anh ấy biết rồi, vé do anh ấy mua mà.”

Lăng Hàm lập tức yên tâm hẳn.

Trong một số chuyện, Tần Vĩnh đáng tin cậy hơn hẳn Lục Tư Nguyên, Lục Tư Nguyên có thể để tùy hứng mà làm loạn, nhưng Tần Vĩnh thì không thế.

Cộng hòa Maurice là một đảo quốc, bầu trời xanh biếc như được gột rửa, phóng tầm mắt nhìn ra xa là thấy mặt biển mênh mông, thỉnh thoảng sẽ có loài chim biển nào đó bay ngang qua... Tất cả khiến người ta vui tươi và sáng khoái. Gió biển lướt qua khuôn mặt, Lăng Hàm đứng ở ban công của khách sạn gần biển mà hít một hơi thật sâu, trong khoang mũi ngập tràn mùi mặn mặn của biển.

Ánh nắng rực rỡ phủ khắp nơi, đưa mắt nhìn về phía xa xa, các công trình kiến trúc men theo bờ biển của Port Louis tươi tắn rạng rỡ, khoe vẻ đẹp cùng sắc xanh ngọc vô tận của nền trời.

Hôm qua máy bay hạ cánh xuống Maurice vào chập tối, nhân viên của khách sạn đã chuẩn bị sẵn đồ dùng cá nhân cần thiết cho hai người. Cộng hòa Maurice và Trung Quốc chỉ cách nhau bốn tiếng đồng hồ, triệu chứng lệch múi giờ cũng không quá nghiêm trọng, tóm lại mọi thứ đều rất tốt.

Lăng Hàm đứng trên ban công một lát, Lục Tư Nguyên từ trong phòng bước ra, trên tay bưng hai tách cà phê, đưa cho cậu một tách.

Lăng Hàm nhận lấy mà nhấp một ngụm.

“Em thích không?”

“Thích lắm.” Lăng Hàm đáp: “Lâu lắm rồi không được nhìn thấy bờ biển thực sự, tại sao anh lại chọn chỗ này? Em cứ tưởng sẽ đi những chỗ như châu Âu gì đó.”

“Đi châu Âu quá đông người, bị nhìn thấy cũng không hay.” Lục Tư Nguyên tựa người vào ban công, liếc Lăng Hàm một cái: “Mình anh thì không sao, chỉ sợ người nào đó không thoải mái, lúc ‘yêu đương’ không được cởi mở tự nhiên.”

Lăng Hàm đỏ mặt.

Chương 197: Món quà

“Hơn nữa đi bên đó không khắc phục được lệch múi giờ cũng phiền phức đấy.” Lục Tư Nguyên nói: “Người bạn rận nào đó quỹ thời gian eo hẹp, sợ rằng chơi không vui.”

Người họ Lăng nào đó nhớ tới mấy hôm trước Lục Tư Nguyên từng hỏi về lịch trình của cậu sau khi bộ phim điện ảnh hoàn thành, lúc đó cậu một lòng nghĩ tới công việc nên cứ nói mình bận. Không ngờ lúc đó Lục Tư Nguyên đã sắp xếp chuyện đi nghỉ rồi.

Lăng Hàm cố gắng chuyển đề tài, cậu chỉ vào một chú chim biển bay ngang bầu trời: “A, chim kia!”

Lục Tư Nguyên cười ha hả.

Lăng Hàm kinh ngạc: “Anh cười gì thế?”

Lục Tư Nguyên vừa cười vừa lắc đầu: “Không có gì.”

“Chắc chắn là có!”

Lục Tư Nguyên cất bớt nụ cười, ánh mắt hướng về nơi xa xăm: “Nhớ đến chuyện trước kia, lúc đó em vẫn là Bạch Tử Sách, chúng ta từng có một lần hợp tác, khi ấy anh nghĩ, sao trên đời lại có người ngốc như vậy nhỉ, bây giờ nghĩ lại mà như bừng tỉnh...”

Lăng Hàm: “...”

Đệt, tôi nên nói gì đây.

Lục Tư Nguyên tiếp tục bù ngùi: “Có lúc thực sự cứ như nằm mơ vậy. Anh tự hỏi bản thân mình, Bạch Tử Sách thực sự đã quay về rồi à? Thực sự ở ngay bên cạnh anh à? Dù sao thì ngoại hình của em bây giờ và trước kia khác nhau hoàn toàn, may mà vẻ ngốc nghếch của em luôn nhắc nhở anh, tất cả đều là sự thật.”

Lăng Hàm: “...”

Chê bạn trai mình ngốc bằng vẻ mặt thâm tình dạt dào ấy, chắc hẳn Lục Tư Nguyên là người đầu tiên!

Lăng Hàm hung dữ uống cạn tách cà phê, tựa người tới, dịu giọng bảo: “Tư Nguyên, là thật đó, không phải mơ đâu, em vẫn luôn ở bên cạnh anh.”

Ánh mắt của Lục Tư Nguyên khẽ lay động, đưa tay nắm lấy lòng bàn tay cậu, siết rất chặt.

Lăng Hàm sờ gương mặt anh, trong ánh mắt ngập tràn sự thâm tình.

Lăng ngốc hiếm có khi nào thâm tình như vậy, Lục Tư Nguyên bỗng chốc thấy cảm động: “Anh yêu em.”

Lăng Hàm mỉm cười với anh: “Em cũng yêu anh.”

Sau đó cậu nhanh chóng quay người rúc vào phòng ngủ, thuận thực khóa cửa ban công lại, cách một lớp kính gào thét lên với anh: “Lục Tư Nguyên, anh đang nằm mơ đó, em chính là cơn ác mộng của anh ha ha ha ha!”

“Lăng ngốc!” Lục Tư Nguyên rống lên.

Hôm đó họ đi dạo Port Louis, Lăng Hàm không cảm thấy việc Lục Tư Nguyên chưa hỏi ý kiến mình đã đặt địa điểm du lịch ở Maurice có gì không đúng. Cậu không phải người hay đi du lịch, ngược lại rất hay rúc ở nhà, nên đi đâu cũng được.

Đi dạo một hồi tự dưng có hứng thú, muốn đi khắp thế gian.

“Được chứ, đợi chúng ta rảnh rang, nhất định phải đi vòng quanh thế giới.” Lục Tư Nguyên rất ủng hộ.

Lăng Hàm bỗng thấy tràn trề hăng hái, được đi du lịch khắp nơi với người mình thích nhất, hình như không có chuyện gì tốt đẹp hơn vậy.

Vốn dĩ Lãng Hàm định mời một hướng dẫn viên, kết quả Lục Tư Nguyên nói không cần. Tiếng Anh và tiếng Pháp của anh rất tốt, giao tiếp cùng người bản địa không có trở ngại gì, khiến một học sinh dốt chỉ biết nói tiếng Trung như Lãng Hàm phục sát đất. Ngoài ra, Lục Tư Nguyên còn biết vài câu tiếng Creole đơn giản như “cảm ơn” hay “xin lỗi”.

Chuyến du lịch tự túc không cần hướng dẫn viên vô cùng thú vị, chủ yếu là có đủ tiền và biết tính toán. Giữa đường họ còn gặp hai vị khách đi du lịch bụi từ châu Âu tới, hai chàng Tây ngoài ba mươi này đến từ Pháp, tóc vàng mắt xanh, vô cùng tuấn tú. Trùng hợp làm sao, hai người này cũng là một cặp tình nhân.

Lãng Hàm vừa nghe thấy thế đã hào hứng, có cảm giác như tha hương gặp cố tri, tuy rằng nghe hai người kia nói chuyện cậu không hiểu gì, nhưng vẫn dùng tiếng Anh sứt sọc huơ chân múa tay nói chuyện rất vui. Hai người ngoại quốc kia cũng rộng lòng, chẳng sắp xếp gì trước, cũng không xem qua lộ trình, cứ thế mà chạy tới đất nước khác, nghe nói là để “gặp được bất ngờ không đoán trước”.

Sau đó gặp phải một số trở ngại, họ chủ động muốn lập nhóm cùng Lãng Hàm. Lãng Hàm nghe nói hai người bạn quốc tế gặp khó khăn, động lòng trắc ẩn muốn nhận thêm hai người, hơn nữa cậu cảm thấy càng đông càng vui, cho nên cậu chỉ vào Lục Tư Nguyên: “Tôi chẳng hiểu gì cả, anh ấy cái gì cũng biết, hỏi anh ấy là được!”

Hai người Pháp kia liên tục giơ ngón tay cái với Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên cảm thấy ba người rất thần kỳ, ngốc nguyên một đồng, ngôn ngữ không tinh thông, ông nói gà bà nói vịt, thế mà có thể nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Trong lúc bất đắc dĩ, anh đành chấp nhận số mệnh, gánh vác trách nhiệm làm hướng dẫn du lịch.

Qua một lúc lâu, một người bạn quốc tế không kìm lòng được mà hỏi Lục Tư Nguyên: “Tôi trông cậu quen lắm ấy, xin hỏi cậu có phải là... cậu Lục kia không?”

Người còn lại cũng nhìn anh bằng ánh mắt mong chờ.

Lục Tư Nguyên không có biểu cảm gì: “Người giống người thôi.”

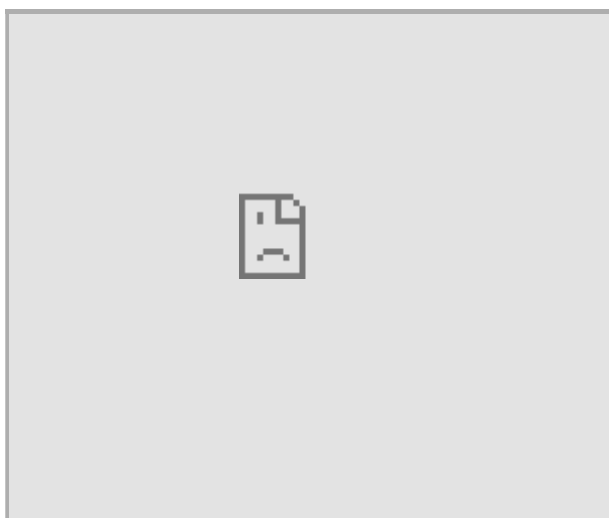
“À.” Hai người lập tức tin ngay.

Một ngày dạo chơi mệt nhoài.

Maurice hưởng thụ ưu ái từ mặt trời, đến hoàng hôn rồi mà trời vẫn không có ý định tối. Lăng Hàm nhìn cái gì cũng tò mò, sau khi tạm biệt hai người bạn quốc tế, hai người quay về khách sạn.

Về đến phòng, Lăng Hàm quăng đồ xuống đất, còn mình nằm ngửa ra giường, không muốn nhúc nhích.

Lục Tư Nguyên vào phòng tắm rửa trước, Lăng Hàm thấy chán nên lên mạng chơi, lật tới Weibo của Lục Tư Nguyên thì thấy bao nhiêu người đang chúc anh sinh nhật vui vẻ.

Lăng Hàm lập tức bật dậy như con tôm.

Sinh nhật Lục Tư Nguyên?!

Sao cậu không biết gì hết a a a!

Lục Tư Nguyên không nhắc gì cả a a a!

Mà nói chứ, Lục Tư Nguyên đón sinh nhật hồi nào nhỉ?

Lăng Hàm đột nhiên phát hiện ra mình không biết sinh nhật của Lục Tư Nguyên. Kiếp trước không chú ý tới, hình như kiếp này cũng không rảnh để ý tới.

Muốn tra sinh nhật của Lục Tư Nguyên cũng dễ lắm, Lăng Hàm tìm trên Baidu để xác nhận lại, phát hiện ra chính là ngày hôm nay.

Lẽ nào anh dắt cậu tới Maurice nghỉ ngơi là vì muốn được đón sinh nhật cùng cậu thôi?

Có tiếng nước chảy róc rách vọng ra từ phòng tắm, Lăng Hàm cảm thấy rất áy náy.

May mà vẫn còn kịp thời gian.

Lăng Hàm nhìn ráng hồng phủ khắp bầu trời bên ngoài ban công, tụt xuống giường, lặng lẽ thay giày ra khỏi khách sạn.

Ở quốc gia xa lạ, nơi góc đường xa lạ, không có Lục Tư Nguyên biết tiếng nước ngoài bên cạnh, tất cả mọi thứ xung quanh đều lạ lẫm và xa xôi. Vốn định mua một món quà sinh nhật cho Lục Tư Nguyên, thế mà cậu phát hiện ra việc đơn giản như thế cũng khó khăn vô cùng.

Lăng Hàm đứng giữa đường mà cuống đến mức vò đầu bứt tai.

Thỉnh thoảng sẽ có người bản địa với làn da sẫm màu và phục sức của các dân tộc thiểu số đi ngang qua, Lăng Hàm vội vàng chặn lại, dùng thứ tiếng Anh sứt sẹo hỏi địa điểm để mua quà, nhưng vì không hiểu ngôn ngữ mà trò chuyện rất lâu vẫn chưa thể khiến đối phương hiểu được ý đồ của mình.

Lăng Hàm vừa so sánh vừa mô tả, không ngừng lặp lại từ “buy gift” (mua quà), cô gái trong cặp đôi người bản địa dường như hiểu được ý cậu, giơ tay chỉ hướng cho cậu.

Lăng Hàm cảm ơn rồi vội vàng đi về phía cô gái kia chỉ, sau khi đi chừng mười phút, hai mắt cậu đột nhiên sáng ngời vì cả một con đường bày bán đủ loại vật phẩm lưu niệm hiện ra trước mặt.

Giống với phần lớn các khu bán đồ lưu niệm ở danh lam thắng

cảnh trong nước, hai bên đường bày bán đủ dạng sản phẩm thủ công, đặc sản địa phương, vân vân. Quan trọng nhất, các cửa hàng ở Maurice đóng cửa rất sớm chứ không mở tới nửa đêm như ở Trung Quốc, thường thì cửa hàng của họ nghỉ bán từ năm sáu giờ chiều rồi.

Lăng Hàm từng nghe Lục Tư Nguyên kể về tục lệ của người Maurice, nghe nói GDP bình quân đầu người rất cao, trợ cấp và phúc lợi của chính phủ rất tốt nên nhân dân làm công việc gì cũng có thể sống ung dung. Chắc vì không cần liêu mạng làm việc để nuôi gia đình nên người bản địa có cuộc sống khá nhàn nhã, càng không cần mở cửa hàng tới tối khuya để kiếm tiền.

Lăng Hàm vừa tìm kiếm vừa ủ rũ nghĩ.

Chương 198: Sinh nhật

Lăng Hàm đi dọc theo con đường đó rất lâu, có cửa hàng đã đóng cửa, có cửa hàng vẫn kinh doanh, tiếc rằng mặt hàng mà họ bày bán không phải thứ Lăng Hàm cần. Khi đang định bỏ cuộc thì Lăng Hàm đột nhiên nhìn thấy một cửa hàng ở ngã rẽ vẫn còn mở, vội vàng xông về hướng đó xem thử, hóa ra là một cửa hàng đồ bạc!

Cuối cùng cũng có cái dùng được rồi.

Chủ cửa hàng đang định đóng cửa, chắc vì thường xuyên chào hỏi với khách du lịch nên tiếng Anh của chủ tiệm rất tốt.

Nhưng tiếng Anh của Lăng Hàm dở ẹc...

Lăng Hàm chỉ có thể dựa vào ngôn ngữ tay chân, chỉ vào món đồ bạc đang bày ở nơi dễ thấy nhất trong tủ, tỏ ý muốn chủ tiệm lấy ra cho cậu xem thử.

Chủ tiệm không hiểu gì khiến Lăng Hàm cuống đến mức muốn ngựa cổ lên trời mà tru như sói.

Đúng lúc này có thêm hai người khác từ bên ngoài bước vào, âm thanh quen thuộc làm Lăng Hàm phải ngoái đầu nhìn, chợt thấy hai anh bạn người Pháp đã cùng dạo chơi ban ngày đang bước vào tiệm.

Lăng Hàm phấn khích gọi to: “Irving! Nino!”

Hai người bạn ngẩng đầu, nhìn thấy Lăng Hàm, cũng kinh ngạc vui vẻ chạy tới.

Họ dùng tay chân nói chuyện một hồi lâu, cuối cùng Lăng Hàm cũng biểu đạt được ý định của mình. Hai người kia bưng tỉnh, thay mặt Lăng Hàm trò chuyện cùng chủ cửa hàng, lần này chủ cửa hàng đã hiểu được ý định của Lăng Hàm nên mở tủ kính, lấy ra vài món đồ bằng bạc mà Lăng Hàm chỉ.

Lăng Hàm vốn định mua mấy thứ dạng như đồng hồ, thực sự không mua được mới chuyển sang chọn đồ bạc, thế nhưng trang sức dành cho nam vốn rất ít sự lựa chọn, cùng lắm chỉ mua được nhẫn thôi.

Nhìn ngắm mấy món đồ bằng bạc khác, sau cùng phát hiện ra chỉ có nhẫn là phù hợp.

Hai người bạn ngoại quốc ở bên cạnh phần khích dùng tiếng Pháp trò chuyện, mặt mũi đỏ bừng, tốc độ nói quá nhanh, Lăng Hàm không hiểu họ đang nói gì.

Sau cùng cậu chọn tới chọn lui, chọn được một chiếc nhẫn khá rộng, kiểu dáng đơn giản độc đáo, trông giống một con rắn.

Hai người bạn ngoại quốc phần khích nói thêm gì đó, Lăng Hàm không hiểu được, lại ra hiệu cho họ nói cùng chủ cửa hàng.

Chủ tiệm lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Lăng Hàm rồi cố tình đi vào gian trong lấy ra một chiếc hộp có chất liệu rất tốt đặt lên quầy kính, bỏ chiếc nhẫn vào trong.

Lăng Hàm cảm ơn, trả tiền rồi mới đột nhiên nhớ ra, chút ngoại tệ này do Lục Tư Nguyên đưa cho cậu. Cũng có nghĩa là cậu tiêu tiền của Lục Tư Nguyên để mua quà cho Lục Tư Nguyên...

Cạn lời vô cùng.

Lăng Hàm mặt dày coi như không biết vấn đề này, cầm hộp quà quay về khách sạn. Hai người bạn nước ngoài cũng đi cùng cậu.

Đi được nửa đường, đột nhiên thấy có một chiếc xe cảnh sát lái chính giữa lòng đường. Ba người đều không chú ý lắm, đợi khi tới khách sạn, vừa bước vào sảnh, người đàn ông đang nói chuyện với lễ tân dường như chú ý thấy cậu mà kinh ngạc bước tới: “Lăng Hàm, cậu về rồi!”

Lăng Hàm không quen người này.

Người kia tự giới thiệu: “Tôi là Vương Việt.”

Lăng Hàm “à” một tiếng, lúc trước Lục Tư Nguyên tiết lộ anh từng liên lạc với một người bạn ở Cộng hòa Maurice, tên là Vương Việt. Vương Việt đã giúp anh làm các thủ tục ở Maurice.

“Chào anh Vương.” Lăng Hàm lập tức tiến vào trạng thái của một minh tinh, nho nhã lễ độ, bất luận ai gặp phải cũng cảm thấy cậu là một nam thần.

Vương Việt lập tức bắt tay cậu như một thương nhân.

Lăng Hàm còn giới thiệu với anh về hai người bạn ngoại quốc, Vương Việt cũng bắt tay họ rất thân thiện.

Lăng Hàm muốn mau chóng về phòng, đang chuẩn bị tạm biệt thì thấy Vương Việt lấy điện thoại ra: “Tư Nguyên, Lăng Hàm đã quay về rồi... Không lừa cậu đâu, người đang chờ tôi nè, cậu mau về đi... Tất nhiên cũng phải thông báo với bên cảnh sát.”

Cảnh sát?

Hình ảnh chiếc xe cảnh sát trên đường vụt qua trong đầu.

Vương Việt nói chuyện một lát rồi đưa điện thoại cho Lăng Hàm: “Cậu nói với cậu ấy đi.”

Lăng Hàm nhận lấy điện thoại mà không hiểu gì, vừa “a lô” một tiếng, đầu dây bên kia đã mắng cậu sắp mặt: “Lăng ngốc! Mẹ kiếp em bị khùng à, không nói năng gì, không mang điện thoại, đột nhiên biến mất!”

Lăng Hàm: “...”

Khi đó đầu óc cậu chỉ nghĩ làm sao mau mau chóng chóng mua quà lấy lòng Lục Tư Nguyên, quên mang điện thoại. Hơn nữa, chẳng lẽ nói chuyện đi mua quà với người trong cuộc là: “Em vừa mới biết hôm nay là sinh nhật anh, ôi, cho nên đi mua quà cho anh, đợi em nhé”, có bị ngu không?

Hơn nữa lúc đó cậu không ngờ mình sẽ chạy xa như vậy, cũng không nghĩ rằng mua một món quà lại khó khăn đến thế.

Thấy Lục Tư Nguyên khá tức giận, Lăng Hàm nhận sai rất thức thời: “Em xin lỗi.”

“Đang yên đang lành đột nhiên chạy ra ngoài làm gì?” Lục Tư Nguyên vẫn giận đến mức không kiềm chế.

Lăng Hàm rụt đầu rụt cổ như con chim cút: “Mua, mua đồ thôi.”

“Chỉ biết mua mua mua mua! Mua cái đầu em ấy!” Lục Tư Nguyên tức giận: “Khó khăn lắm mới được đi nghỉ, mua một đồng dờ hơi vác về, không thấy nặng hả!”

Lăng Hàm: “...”

Ban ngày đi dạo rất vui, muốn mua chút quà cho đám bạn như Tưởng Nghi; lại thêm tò mò nên mua hơi nhiều, sau cùng mua một túi to đùng.

Hơn nữa khi ấy người nào đó có nói như bây giờ đâu, lúc ấy bất kể Lăng Hàm ưng ý với cái gì, người nào đó cũng phát tay: “Mua!” vô cùng hào sảng, sau đây còn bảo khó khăn mới đi được một chuyên, tất nhiên phải chơi cho vui. Thế mà vừa xảy ra chuyện, thái độ đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

“Xin lỗi anh...” Lăng Hàm nhận sai một cách thức thời thêm lần nữa.

“Đợi đây!” Cúp máy ngay chớp mắt.

Lăng Hàm trả điện thoại cho Vương Việt, cười ngượng ngùng: “Hiều nhầm, hiểu nhầm cả thôi.”

Vương Việt cười đầy ẩn ý.

Không lâu sau đó, có người vội vàng từ bên ngoài chạy vào sảnh. Lăng Hàm quay đầu lại, thấy Lục Tư Nguyên mặt mày xám xịt bước tới, khí thế trên người sắc bén đến đáng sợ.

Ngày thường Lăng Hàm rất gan dạ, nhưng hôm nay trước hết là mình đuối lý, không dám ngang ngạnh, vội vàng ỏn ẻn đón bước anh: “Anh về rồi à?”

“Đi đâu đấy? Còn biết đường về cơ à!” Lục Tư Nguyên bắt đầu giở thái độ. Từ sau khi hẹn hò với Lăng ngốc, anh cảm thấy thời gian mình tức giận càng lúc càng nhiều, cứ thế này chắc anh sẽ thành Hao Thiên Khuyển giống cha anh mất.

Lục Tư Nguyên liếc mắt nhìn gương mặt đang tươi cười nịnh nọt trước mặt mình, không biết trút giận vào đâu: “Em nói xem, đang yên đang lành tại sao lại thích một kẻ chuyên chọc điên người khác như thế chứ? Có phải kiếp trước anh tạo nghiệp gì nên kiếp này cố tình phải tới giày vò anh không?”

“Chỉ đi mua đồ thôi mà, làm gì cứ như đi đánh trận vậy? Em sống sờ sờ ra đây, còn là đàn ông trưởng thành, chỉ ra ngoài một tiếng đồng hồ, hà tất gì phải báo cảnh sát?” Lăng Hàm thấy hơi âm ức, mới đi ra ngoài một chút thôi mà Lục Tư Nguyên đã báo cảnh sát rồi! Có cần thiết phải làm to chuyện như vậy không? Mỗi năm bao nhiêu người ra nước ngoài đi du lịch, chẳng lẽ cứ phải dính chặt với nhau như trẻ sinh đôi dính liền, đến cả thời gian hoạt động đơn độc cũng không có?

Có thể làm quá đến mức bạn đồng hành mất tích một tiếng đã báo cảnh sát, chắc cũng chỉ có Lục Tư Nguyên thôi.

Lục Tư Nguyên thấy cậu giải thích, lửa giận vừa nhỏ đi bỗng chốc bùng bùng bùng cháy lên: “Em còn có lý nhỉ! Tại sao không mang điện thoại, không biết đánh tiếng trước? Nếu như em nói trước với anh, chẳng lẽ anh không để em ra ngoài?”

Lăng Hàm đáp: “Anh sẽ không như vậy, anh sẽ ra ngoài cùng

em.”

Lục Tư Nguyên càng giận hơn: “Anh đi cùng em thì đã sao? Em còn chẳng biết nói tiếng Anh, chạy ra ngoài thì làm gì được?”

Lăng Hàm cũng giận theo: “Em nghe nói sinh nhật anh, muốn tặng cho anh một bất ngờ nên mới lén lút chạy ra ngoài mua quà!”

Lục Tư Nguyên sững sờ.

Chương 199: Tàu biển

Lăng Hàm thô lỗ nhét hộp quà vẫn luôn bóp chặt trong tay vào tay anh: “Cho anh! Quà sinh nhật, cần hay không thì tùy!”

Lục Tư Nguyên cuống cuống đón lấy, có phần lúng túng.

Vương Việt thấy thế mà lắc đầu nguầy nguậy.

Hai người bạn quốc tế chỉ biết Lăng Hàm phần khởi mua nhẫn cho một nửa của mình, chắc là định cầu hôn, thế mà về sau lại gân cổ đỏ mặt tía tai cãi nhau với Lục Tư Nguyên, khiến họ ngơ ngác suốt cả quá trình không hiểu tại sao.

Lục Tư Nguyên cầm hộp quà mà ngơ ngác trong chốc lát, vô thức mở nó ra. Một chiếc nhẫn bạc đơn giản và khiêm tốn nằm im trên lớp vải nhung mà đen.

Hai người bạn nước ngoài vội vàng vỗ tay.

Lửa giận trong lòng bỗng chốc tắt phụt, Lục Tư Nguyên đóng hộp lại, sờ mũi mình có vẻ thiếu tự nhiên: “Ồm, em đi mua quà à?”

Giọng anh đã dịu dàng hơn rất nhiều.

Lăng Hàm chỉ “hừ!”

Vương Việt tới hòa giải: “Đã là sinh nhật của Tư Nguyên, chi bằng chúng ta tới khu đồ nướng ở tầng một để chúc mừng?”

Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm đều đồng ý. Khi hỏi ý kiến hai người bạn ngoại quốc, hai người dây thần kinh thô kia phần khích đồng ý luôn.

Tối đó mấy người bạn họ uống đến nghiêng trời lệch đất, tửu lượng của Vương Việt rất tốt, hai người bạn ngoại quốc cộng ly với Vương Việt mà bị anh ta chuốc cho say mềm, bất đắc dĩ đành phải thuê phòng cho họ.

Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm thì đỡ nhau về phòng.

Lăng Hàm tử lượng kém, bị con ma men Vương Việt chuốc rất nhiều rượu, rượu tây bía nhẹ rượu mạnh gì cũng gọi hết, sau cùng cậu bị chuốc đến mức chẳng tỉnh táo nổi.

Lục Tư Nguyên uống nhiều hơn cậu nhưng vẫn giữ được một chút ý thức.

Anh đỡ Lăng Hàm ngồi xuống giường, đang chuẩn bị vào phòng tắm lấy khăn ướt thì góc áo bị người ta kéo lại.

Quay đầu qua, người nào đó ngày thường tràn trề sức sống như con ngựa khỏe, bây giờ hai mắt ươn ướt, mặt mũi ửng hồng tựa quả đào chín mọng, tỏa ngát hương thơm, khiến người ta muốn cắn một miếng mà nuốt cậu vào miệng, để nước đào chảy ra.

Hầu kết của Lục Tư Nguyên lay động.

“Làm gì thế?” Lục Tư Nguyên nhướn mày mà liếc cậu.

Lăng Hàm nhìn anh chằm chằm một hồi lâu, đột nhiên cười gian: “Anh đẹp trai, người ở đâu thế... trông... quen lắm nha.”

Lục Tư Nguyên: “...”

Lăng Hàm đứng dậy, lắc lắc lư lư xoay một vòng quanh Lục Tư Nguyên, đặt tay phải lên vai anh, các ngón tay không biết thân biết phận cứ nắn nắn bả vai anh: “Anh, anh đẹp trai, biết... biết tôi là ai không? Tôi đây... là ảnh đế, cần tiền có tiền... ợ... cần sắc có sắc, hay là anh đi theo tôi đi...”

Sau đó bàn tay kia trượt xuống, sờ soạng vài cái ở cơ bụng và bờ mông Lục Tư Nguyên.

Mặt mũi Lục Tư Nguyên xanh lè.

Lăng Hàm tiếp tục sờ mông người ta, cảm thấy vô cùng đã tay, cực kì đàn hồi.

Trời rất nóng, khi đến bên này, hai người chỉ mặc mỗi T-shirt dáng ôm. Lục Tư Nguyên vóc dáng đẹp, vai rộng eo thon, hai chân thon dài mà rắn chắc, áo T-shirt đơn giản vừa khéo khoe ra đường cong cơ thể anh, khiến Lăng Hàm chảy nước dãi ròng ròng.

Bây giờ đầu óc cậu không tỉnh táo, chỉ cảm thấy anh đẹp trai trước mắt mình cả mặt mũi lẫn sức vóc đều đẹp tuyệt vời, vừa lòng hợp ý, tiếc sao không thể lập tức đẩy anh ngã xuống giường mà thế này rồi thế nọ.

“Lăng ngốc!” Có vẻ anh đẹp trai đang tức giận.

Lăng Hàm lưu luyến rời bàn tay ra khỏi vùng bụng cơ bắp của đối phương, ừ ừ, lần đầu tiên chủ động quyền rũ người ta đã bị từ chối rồi, lẽ nào tướng mạo và vóc dáng của mình không đủ hấp dẫn sao?

“Anh, anh đẹp trai, tôi... ợ... thích anh, chúng ta thử... hẹn hò tí nha?” Còn mặt dày cầu xin.

Anh đẹp trai dùng bàn tay vỗ vỗ lên mặt cậu.

Lăng Hàm túm lấy tay người ra, sờ phải một thứ gì đó cứng cứng, cúi đầu nhìn, hóa ra là một chiếc nhẫn sáng lấp lánh.

“Anh... anh kết hôn rồi à?” Lăng Hàm chịu đả kích nặng nề, người mình vừa ưng ý hóa ra là hoa đã có chủ, có cần phải bị kích đến thế không!

Anh đẹp trai vẫn bình thản: “Quà sinh nhật mà tên ngốc nào đó tặng.”

“Anh kết hôn rồi!” Lăng Hàm càng đau lòng hơn, túm lấy tay anh mà gầm gào: “Tại sao không phải là tôi! Anh nói đi, tại sao không phải là tôi! Anh ở bên con hồ ly tinh nào rồi? Nói mau!”

Mặt mũi anh đẹp trai méo xẹo, lôi cậu vào phòng tắm.

Lăng Hàm “òà” một tiếng bật khóc, vừa khóc vừa rên rỉ: “Tôi nên gặp anh sớm hơn... Tôi muốn... Tôi muốn cầu hôn anh...”

“Thứ thần kinh rung rinh!” Anh đẹp trai lạnh lùng ấn cậu vào bồn tắm.

Lăng Hàm lặn qua lộn lại trong bồn tắm, chốc thì khóc, chốc thì cười, sống chết không chịu cho anh đẹp trai đi. Anh đẹp trai là hoa đã có chủ, anh đẹp trai bỏ đi cứ như cửa vào trái tim cậu vậy, khó chịu quá.

Sau đó anh đẹp trai không thể nhẫn nhịn được nữa, “yêu thương” cậu một hồi.

Ngày hôm sau Lăng Hàm ngủ tới trưa mới dậy.

Đau đầu, đau tay, đau chân, chỗ nào cũng đau hết. Nhất là hông nữa, đau như sắp rách toạc ra.

Một cánh tay gác trên eo cậu.

Nhìn theo cánh tay ấy, cậu thấy được Lục Tư Nguyên đang ngủ say.

Sống mũi rất thẳng, lông mi rất dài.

Ký ức ủa Lăng Hàm chỉ dừng ở câu nói “hôm nay chúng ta cạn hết chai này thì là anh em” của Vương Việt, sau đó cậu chẳng nhớ được nữa gì.

Đẹp quá đi mất...

Lăng Hàm rục rịch muốn ghé lại gần, cắn cái miệng của Lục Tư Nguyên một miếng.

Lục Tư Nguyên đột nhiên mở bừng mắt ra.

Lăng Hàm cười hề hề: “Mỹ nhân tỉnh rồi à?”

Cánh tay cường tráng của Lục Tư Nguyên nhẹ nhàng kéo cậu vào lòng mình, giọng anh khàn khàn: “Vẫn còn muốn à?”

Lăng Hàm cảm nhận được thứ cứng như đá bên dưới mà mộng càng đau hơn, sợ đến mức vội vàng ngồi dậy, nghiêm túc nói: “Nên dậy rồi đây, sao có thể lãng phí thời gian tươi đẹp trên giường được, dù gì chúng ta cũng là thần tượng thanh niên trẻ tuổi đây triển vọng, phải làm gương cho đồng đảo thanh thiếu niên.”

Sau đó, cậu vội vã xuống giường đánh răng rửa mặt.

Lục Tư Nguyên gối đầu lên cánh tay, cười khẽ nhìn cậu chật vật trốn thoát.

Sau khi dọn dẹp, hai người chậm rãi xuống tầng dưới cùng của khách sạn ăn tiệc đứng, Lăng Hàm hỏi: “Hôm nay đi đâu vậy?”

Lục Tư Nguyên nhét miếng rau mà cậu lén lút bỏ ra trở lại đĩa ăn của cậu: “Không được kén ăn... Hôm nay ra biển.”

Lăng Hàm gặm rau xanh với vẻ không tình nguyện: “Ra biển? Đi lên đảo hả?”

“Không phải, cứ đi đi rồi khắc biết.”

Lăng Hàm bỗng chốc tràn đầy hứng khởi.

Ăn cơm xong, quay về phòng, Lăng hàm nhìn Lục Tư Nguyên bắt đầu đóng gói đồ đạc mà thấy kỳ lạ: “Mình phải trả phòng à?”

“Không, tối nay chúng ta không quay về.”

Lăng Hàm càng tò mò hơn: “Không quay về á? Đi đâu thế?”

Lục Tư Nguyên nở nụ cười bí hiểm: “Đi rồi sẽ biết thôi.”

“Xí!” Lăng Hàm ngửa ngáy như bị mèo cào.

Khi đến bờ biển, nhìn thấy chiếc tàu biển trắng muốt đậu ở đó mà mắt Lăng Hàm mở to ra.

“Hôm nay đẹp trời, rất phù hợp để ra biển, chúng ta lênhên dạo chơi trên mặt biển, đến tối, em sẽ được thấy bầu trời sao trắng lệt nhất trên thế giới.”

Lục Tư Nguyên mỉm cười và nói.

Lăng Hàm: “... Ôi đậu!”

Ôm lấy trái tim suýt vọt ra khỏi lồng ngực mình, Lăng Hàm hoàn toàn báỉ phục Lục Tư Nguyên. Cứ tưởng anh chỉ biết cãi nhau không hiểu chuyện lằng mằng, không ngờ đột nhiên tặng cậu cả một bầu trời sao!

“Nói gì đó, sao vẫn chưa lên đây?” Lúc này trên tàu có người gọi họ.

Là Vương Việt.

“Tới ngay tới ngay!” Lăng Hàm phấn khích chạy tới đó, huỳnh huych lên trên boong tàu.

Lục Tư Nguyên thông dong đi sau lưng cậu.

Hai người không hề chú ý rằng, cách đó không xa, cùng với tiếng “tách” là ánh đèn flash lóe lên trong chớp mắt.

Chương 200: Cầu hôn

Chiều hôn đó, chiếc tàu nhăm thẳng về vùng biển sâu, nghe nói sắp tiến gần đến vùng biển quốc tế. Mặt biển Ấn Độ Dương mênh mông gợn sóng nhẹ, thời tiết cực kì đẹp, ánh nắng rất rạng rỡ.

Ngoài mấy danh lam thắng cảnh nổi tiếng mà kiếp trước từng đi, Lăng Hàm hiếm khi thấy bầu trời xanh như thế - trong vắt, không một chút tạp chất, vô bờ vô tận.

Xung quanh đến cả một hòn đảo cũng không có, chỉ có mặt biển mênh mang trải dài đến chân trời, nơi trời biển giao thoa có bao nhiêu đám mây mềm mềm xấp xấp.

Chiếc tàu chỉ như cái lá nhỏ, dập dềnh giữa vũ trụ bao la.

Lăng Hàm đứng trên boong tàu, lồng ngực căng tràn cảm giác kỳ diệu.

Đứng trước thiên nhiên, hóa ra con người nhỏ bé đến thế.

Ngoài nhân viên ra, trên tàu chỉ có ba kẻ nhân nhả là Lăng Hàm, Lục Tự Nguyên và Vương Việt. Chiếc tàu này không phải du thuyền xa hoa, không có nhiều người thừa thãi làm phiền, cũng không bị vẻ hào hoa của xã hội hiện đại xâm nhập. Nó chỉ là một chiếc thuyền cá được thuê lại.

Thân tàu còn lốm đốm, trên tàu vẫn có lưới đánh cá, không gian cũng không quá rộng rãi.

Tất cả đều nguyên sơ, không có dấu tích chải chuốt.

Lăng Hàm thích vô cùng.

Đến tối, quả nhiên bầu trời mênh mông điểm xuyết đầy những vì sao, từng ngôi từng ngôi lấp lánh sáng như kim cương, gần trong gang tấc.

Tất cả mọi người đều rung động trước cảnh sắc tráng lệ của thiên nhiên.

Lục Tư Nguyên nói không sai, đây đúng là bầu trời sao đẹp nhất mà Lăng Hàm từng thấy.

Cậu và Lục Tư Nguyên đứng trên boong tàu, trong tay cầm chai bia chậm rãi thưởng thức. Gió biển mỏng manh lướt qua gò má, trái tim Lăng Hàm lại bắt đầu đập thành thịch, dường như adrenalin trong cơ thể được tiết ra với lượng lớn không thể khống chế được, cơ thể cậu kích động một cách kỳ lạ.

Có lẽ mình đã say rồi?

Người bên cạnh tóc đen như mun, mắt sáng như ngọc, mặt mày tuấn tú, hơi ngả đầu, lộ ra cằm cổ tao nhã. Khoảnh khắc ấy, Lăng Hàm bỗng cảm thấy người trước mặt mình còn đẹp hơn cả bầu trời sao tráng lệ nhất thế giới.

Lăng Hàm chắc chắn rằng mình chưa say, cậu mới uống một chai bia, làm sao có thể say được?

Đầu óc cũng vô cùng tỉnh táo.

Chính vì đầu óc vô cùng tỉnh táo mới càng cảm nhận được có thứ tình cảm mãnh liệt đến mức sắp tràn ra. Đó là cảm giác muốn độc chiếm triệt để người trước mặt mình, muốn để người này hoàn toàn thuộc về mình, giống như một dòng lũ gầm gừ trong huyết quản và tứ chi bách hài của cậu.

“Em yêu anh.” Miệng cậu thốt ra một câu như không chịu khống chế của bản thân.

Nghe được câu ấy, người trước mặt đột nhiên quay lại, trong đôi đồng tử đen thẳm phản chiếu ánh sao lấp lánh.

Lăng Hàm túm lấy tay Lục Tư Nguyên, bàn tay ấy khô ráo, ấm áp, các đốt thon dài. Trên ngón đeo nhẫn lồng một chiếc nhẫn bạc hình con rắn.

Chiếc nhẫn lóe lên ánh sáng trắng giữa bầu trời sao mờ tối.

Lăng Hàm nghe thấy âm thanh thành thịch từ nhịp đập trái tim mình, cậu nắm tay Lục Tư Nguyên, tháo chiếc nhẫn ra rồi lùi về sau một bước.

“Sao thế?”

Động tác đột ngột này làm Lục Tư Nguyên chớp mắt.

Lăng Hàm đột nhiên quỳ một chân xuống boong tàu, giơ chiếc nhẫn lên và hỏi: “Lục Tư Nguyên, anh có bằng lòng kết hôn với em không?”

Âm thanh rất to, như thể đã dùng hết sức.

Lục Tư Nguyên: “... Hả?”

Lăng Hàm lặp lại: “Lục Tư Nguyên, anh có bằng lòng kết hôn với em không?”

Lục Tư Nguyên: “...”

Lục Tư Nguyên mờ mịt.

Không phải tố chất tâm lý của anh không tốt, cũng không phải khả năng chống lại xúc động của anh quá kém, nghĩ lại thì anh tung hoành trong giới giải trí nhiều năm, từ nhỏ cũng là cậu ấm được cưng chiều, có sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy? Nhưng khoảnh khắc này, đầu óc anh thực sự trống rỗng. Giống như một chiếc máy tính bị đơ máy tuần hoàn, chỉ ong ong ong mỗi một câu nói:

Cậu ấy cầu hôn mình rồi...

Cậu ấy cầu hôn mình rồi...

Cậu ấy cầu hôn mình rồi...

Vương Việt vừa xuống kho lấy rượu về: “...”

Thủy thủ trên tàu cũng chú ý tới hành động của hai người, tuy rằng không hiểu những gì Lăng Hàm nói, nhưng cả thế giới đều hiểu được động tác giơ nhẫn và quỳ một chân của đàn ông. Đám thủy thủ thô lỗ bỗng chốc hô lên kinh ngạc, thứ ngôn ngữ nước ngoài phá vỡ vẻ yên tĩnh của mặt biển.

Lăng Hàm làm như không chú ý tới phản ứng của họ, vẫn quý thẳng tắp, chỉ muốn người trước mặt nhanh chóng gật đầu rồi cùng nhau đi kết hôn.

Lục Tư Nguyên cuối cùng cũng hoàn hồn, đưa tay tóm lấy cậu, định lôi cậu đứng dậy: “Uông nhiều quá rồi phải không, mau đứng dậy!”

Không hề chuẩn bị gì đã được cầu hôn, Lục Tư Nguyên vừa cạ lời vừa căng thẳng, hết như tất cả mọi người khác trên Trái đất. Không phải anh không bằng lòng, mà là mọi chuyện quá đột ngột, quá nằm ngoài dự tính của anh, khiến anh căng thẳng theo bản năng.

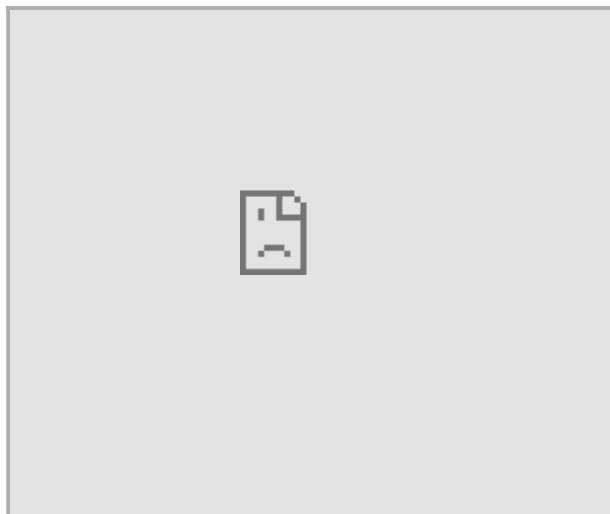
Anh mạnh tay hơn nhưng Lăng Hàm vẫn quý chết ngắc trên sàn.

“Anh nói đi, anh có bằng lòng kết hôn với em không?” Cậu mặt dày ngẩng đầu lên mà hỏi mãi.

Lục Tư Nguyên: “...”

Tình huống bị ngược rồi! Cho dù muốn cầu hôn cũng nên là mình cầm nhẫn cầu hôn Lăng Hàm chứ! Bây giờ tình hình này là sao đây!

“Em nghiêm túc à?” Lục Tư Nguyên sắp ngất được luôn.

Lăng Hàm khựng lại, vội vàng nói to: “Tất nhiên là thật rồi!”

Ý thức được việc mình hơi to tiếng, cậu ngưng lại, nghiêm túc nói: “Tur Nguyên, em không đùa đâu, nhất là với chuyện cầu hôn. Dù sao chúng ta đã dây dưa lâu thế rồi, anh thích em, em cũng thích anh, chỉ bằng kết hôn đi!”

Gió biển thổi qua gương mặt hai người, ánh sao mờ mờ phác họa đường nét gầy gầy của Lăng Hàm và đôi mắt cổ chấp ấy.

“Tại sao đột nhiên... đột nhiên lại cầu hôn?” Lục Tur Nguyên nói năng lộn xộn, đi đi lại lại trên boong tàu, Chưa có lần nào anh luống cuống lúng túng như vậy, cho dù lần trước nguồn vốn bị ngắt quãng, dự án bị hủy, bồi thường sút đầu mẻ trán, anh cũng chưa có lần nào lúng túng như vậy.

Người trước mặt anh đúng là ma tinh, vận mệnh đã an bài cậu sẽ mang đến cho anh đủ thứ bất ngờ.

“Không đột ngột.” Lăng Hàm nói: “Em chỉ nghe theo trái tim mình, em thích anh, anh cũng thích em, cho nên, em muốn kết hôn với anh...”

Lục Tur Nguyên đứng bất động, nắm đấm siết lại: “Em... biết mình đang làm gì chứ?”

Lăng Hàm gật đầu: “Biết chứ.”

“Không hỏi hận?”

Lăng Hàm: “Sao có thể hỏi hận được?”

Lục Tur Nguyên hơi cúi người, giọng khàn khàn: “Được, anh đồng ý.”

“Thật sao?” Lăng Hàm chớp mắt, giờ đến lượt cậu không tin.

Lục Tur Nguyên nhận lấy chiếc nhẫn mà cậu đang giơ, lồng vào ngón áp út, chiếc nhẫn sạch sẽ tỏa ánh sáng dịu dịu.

“Nhìn này, anh đeo lên rồi.” Gương mặt tuần tú đến mức sắc nét của anh ngập tràn ý cười, dịu dàng như băng tan vào mùa xuân.

Lăng Hàm đột nhiên đứng bật dậy khỏi boong tàu, ôm anh thật chặt: “Tốt quá rồi! Tốt quá rồi!”

Lục Tư Nguyên ôm lại cậu, khóe miệng nhếch thành một nụ cười.

Anh biết, Lăng Hàm nhất thời kích động mới cầu hôn. Đợi khi cậu hết hơi men, đầu óc tỉnh táo, chắc sẽ hối hận với quyết định tối nay.

Có lẽ cậu sẽ không hối hận đã ở bên anh, nhưng sẽ hối hận vì cầu hôn hấp tấp như vậy.

Nhưng, cho dù khi ấy Lăng Hàm hối hận, anh tuyệt đối không cho phép cậu chùn bước.

Bàn tay đang ôm người kia siết chặt hơn.

Nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng thút thít rất khẽ.

Lục Tư Nguyên vội vàng ôm mặt Lăng Hàm, kinh ngạc nhìn vành mắt cậu đỏ ửng lên.

“Em sao thế? Tại sao lại khóc?”

Chương 201: Ép hôn

Lăng Hàm lau mặt, mỉm cười: “Em vui quá, này, Lục Tư Nguyên, cuối cùng em cũng hiểu vì sao ông trời lại để em trở về, có lẽ ông trời để em trở về không phải là vì để có thể báo thù, cũng không phải để em trở lại đỉnh cao mà có lẽ là để cho em gặp được anh! Có lẽ em về được cũng là nhờ anh cầu khẩn với trời cao đấy! Nếu không em thật sự không nghĩ ra vì sao em có thể trở về...”

Lăng Hàm còn chưa dứt lời đã bị ôm chặt lấy.

Lăng Hàm ngơ ngác: “... Tư Nguyên?”

Cậu có thể cảm nhận được người đang ôm cậu run rẩy, dường như cậu đã nói trúng cái gì đó rồi.

Lục Tư Nguyên chắc sẽ không...

“Anh khóc à?” Lăng Hàm ngu ngơ hỏi.

Lục Tư Nguyên buồn bực đáp: “Không.”

Lăng Hàm đẩy anh ra, ngẩng đầu nhìn thì thấy quả nhiên hai con mắt của anh ửng đỏ.

Đáng sợ! Cái người đàn ông cao ngạo như một con rắn độc này mà cũng có ngày rơi nước mắt!

Lăng Hàm mờ mịt không biết phải làm thế nào đưa tay vuốt ve gương mặt của anh: “Đừng khóc... anh đừng khóc... khóc nhìn như đồ ngốc ấy.”

Lục Tư Nguyên cười nhạo cậu: “Em không tự nhìn lại mình trong gương đi, cũng khóc y như đũa ngốc.”

Hai người họ nhìn nhau rồi cười ha hả.

Gió biển mang tiếng cười bay vào đại dương.

Vương Việt cầm theo vài chai rượu đi tới bên cạnh hai người: “Tôi nói này Tư Nguyên, cậu nhát thật đấy, được cầu hôn thì cũng thôi đi mà còn bị làm cho khóc, thật muốn chụp một tấm ảnh để làm kỷ niệm!”

Lục Tư Nguyên cướp lấy rượu, nhướn mi nói: “Cút đi.”

Vương Việt giơ cao hai tay: “OK OK, tôi không làm bóng đèn là được chứ gì.”

Lăng Hàm có chút ngượng ngùng, cậu mở nắp chai rượu rồi đưa cho Vương Việt: “Cùng uống đi!”

“Ui chao, thế thì tôi không khách sáo đâu.” Vương Việt cười lớn.

Lăng Hàm: “Rõ ràng là anh mời chúng tôi đi thuyền uống rượu, sao có thể nói khách sáo gì chứ.”

Lục Tư Nguyên cũng cười: “Được rồi, cùng uống cho vui.”

Ba người họ ngồi trên boong tàu, vừa uống rượu vừa trò chuyện với nhau. Dựa theo những gì Vương Việt tự giới thiệu thì anh ta chính là một tên gian thương đầu cơ trục lợi, đi khắp thế giới buôn bán một số thứ, đường gì cũng có.

Từ đầu đến cuối Lăng Hàm đều chìm trong trạng thái cực kì hưng phấn, nhất là sau khi uống vài chén thì dường như đầu óc cậu nóng lên, cháy hừng hực, khiến cả người cậu cũng nóng rực. Chắc Lục Tư Nguyên cũng rất vui nên uống cũng nhiều, Vương Việt thì hoàn toàn là một con ma men.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Lăng Hàm phát hiện mình đang đắp một cái áo choàng dài, chắc là của Lục Tư Nguyên, còn Lục Tư Nguyên với Vương Việt thì vẫn nằm dài trên boong tàu.

Ngủ một giấc dậy, Lăng Hàm liền nhớ tới những chuyện mình đã làm tối quá, quần đến mức muốn nhảy từ thuyền xuống biển cho xong.

Không ngờ cậu lại cầu hôn Lục Tư Nguyên!!!

Con đờ mờ cậu điên rồi mới cầu hôn!!!

Quan trọng là Lục Tư Nguyên đã đồng ý!

Anh đồng ý rồi!

Lăng Hàm vừa khấn trương vừa hối hận vừa kích động vừa hưng phấn, đủ loại tâm tình giống như một khay đồ gia vị bị đổ trộn lẫn vào nhau trong lòng cậu.

Thế quái nào gan của cậu lại to như vậy!

Cậu căn bản chưa hề chuẩn bị xong chuyện kết hôn mà!

Liệu Lục Tư Nguyên có cho rằng cậu đang ép buộc anh không?

Nếu như bây giờ cậu nói còn chưa sẵn sàng kết hôn liệu có bị anh đánh chết không?

Lăng Hàm đập đầu xuống đất.

Đều do quang cảnh đêm hôm qua quá đẹp...

Lại còn uống rượu...

Đờ mờ, đầu óc cứ như bị động kinh ấy.

Nhưng mà nếu anh quên thì tốt rồi!

Lúc Lăng Hàm còn đang đau đầu thì Lục Tư Nguyên trên boong tàu mở mắt, vừa vận đối diện với ánh mắt của Lăng Hàm.

Lăng Hàm: "..."

Lăng Hàm cứng ngắc nói: "Anh tỉnh rồi à?"

Lục Tư Nguyên ngồi dậy, đưa tay day day huyệt Thái Dương: "Tối qua uống nhiều rượu quá, đau đầu ghê."

Lăng Hàm nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi: "Anh còn nhớ chuyện đã xảy ra tối qua không?"

Lục Tư Nguyên nhàn nhạt ừ một tiếng.

“...” Lãng Hàm xoắn xuýt đứng lên, không biết nên mở miệng như thế nào.

“Tôi hôm qua em đã cầu hôn anh.” Lục Tư Nguyên nói.

Quả nhiên anh nhớ rõ!

Lãng Hàm ồ một tiếng, cẩn thận nói: “Ngày hôm qua em uống say...”

Lục Tư Nguyên thấy cái bộ dạng cẩn thận, vĩnh mông kia là biết cậu đang muốn làm gì, anh thần nhiên nói: “Chẳng lẽ em muốn đòi ý?”

Lãng Hàm nghẹn thở, cẩn thận quan sát sắc mặt của Lục Tư Nguyên một lúc rồi nói dò: “Em uống nhiều quá...”

Lục Tư Nguyên còn chẳng thèm chớp mắt: “À, muốn không chịu trách nhiệm sao? Rất nhiều thằng đàn ông khổ nạn mượn cớ say rồi lên giường với con gái nhà người ta, lúc trở mặt lại lấy cớ là uống nhiều...”

Biểu cảm của Lãng Hàm rất phức tạp, nếu như cố gắng hình dung thì chính là một chữ “quẫn”.

Nếu Lục Tư Nguyên đã nói như vậy thì Lãng Hàm nào có dám đùn đẩy nữa. Cậu cảm thấy chắc chắn Lục Tư Nguyên không thể nào có khả năng vừa về nước đã kết hôn đâu nhỉ.

Ha ha, anh sẽ không làm như vậy đâu nhĩ?!

... chắc là không đâu?!

Lục Tư Nguyên: “Ngày mai chúng ta sẽ trở về.”

Lăng Hàm: “Hả? Chẳng phải đã nói là ở thêm hai ngày sao?”

Lục Tư Nguyên nhướn mày: “Nhân lúc rảnh rỗi, chúng ta qua Mỹ đăng ký kết hôn còn hôn lễ thì để sau này làm cũng được.”

Lăng Hàm: “...”

Đờ mờ!

Đờ mờ!

Đờ mờ đờ mờ!

Thật sự phải kết hôn ngay lập tức sao?

“Khoan đã.” Lăng Hàm vươn tay “Nhĩ Khang”: “Chúng ta đâu cần phải gấp gáp như vậy chứ?!”

Lục Tư Nguyên sầm mặt xuống: “Em không muốn? Lăng ngọc, anh nói cho em biết, chính em là người quỳ xuống đất cầu xin anh kết hôn với em chứ không phải anh cầm dao kề cổ ép bức em! Hơn nữa hôm qua anh cũng đã hỏi em có nghiêm

túc không, em trả lời là có! Vốn dĩ anh cũng không muốn đồng ý, thế nhưng em đã có thành ý như vậy anh cũng đành đáp ứng, hiện giờ em lại nói với anh rằng em muốn đổi ý, có làm không? Em nghĩ em là ai, muốn kết hôn thì kết hôn, muốn không kết hôn thì sẽ không kết hôn, đem câu hôn ra làm trò đùa đây à? Anh nói cho em biết, chuyện hôn nhân này em muốn cũng sẽ kết hôn mà không muốn cũng phải kết hôn.”

Lăng Hàm bị mắng như cháu trai, cậu rụt cổ lại không dám ho he nửa lời, trong lòng thầm nghĩ muốn quay ngược thời gian trở lại buổi tối hôm qua, đánh chết bản thân cậu lúc đang đầu óc không rõ ràng ấy.

Xong rồi, giờ thì hay rồi.

Muốn hỏi hận cũng không hỏi hận được nữa.

“Ý của em không phải như vậy.” Lăng Hàm thấy Lục Tư Nguyên bắt đầu nổi giận lập tức đeo luôn khuôn mặt tươi cười rồi nhỏ giọng lấy lòng: “Anh xem, kết hôn là chuyện lớn, đâu cần phải vội vàng như vậy. Chúng ta vất vả lắm mới được nhìn cảnh sắc nguy nga như thế này, nếu cứ thế mà về chẳng lẽ không cảm thấy đáng tiếc sao? Nếu không chúng ta cứ ở thêm hai ngày, ở lại chơi mấy ngày theo đúng kế hoạch rồi hãy về?”

“Sau đó chúng ta đã không còn thời gian đi đăng ký kết hôn nữa.” Lục Tư Nguyên không chút biến sắc nói thẳng suy nghĩ của cậu ra.

Lăng Hàm đau khổ nói: “Anh đừng như vậy nữa được không? Không phải là em không muốn kết hôn với anh mà là kết hôn thật sự là chuyện lớn, không thể vội vàng... ít nhất... ít nhất cũng phải gặp gỡ người nhà của anh đã chứ?!”

Đúng vậy, cậu còn chưa gặp cha mẹ của Lục Tư Nguyên thì làm sao có thể kết hôn được? Nhỡ đâu hai người họ không đồng ý thì làm sao bây giờ?

“Gặp bọn họ làm gì, em kết hôn với anh chứ đâu có kết hôn với cha mẹ anh.” Lục Tư Nguyên khoanh tay trước ngực, nói.

“Này này, cũng phải biết tôn trọng trưởng bối chứ?” Lăng Hàm muốn khóc ròng.

Lục Tư Nguyên nhủ mảy trăm tư một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu: “Được rồi.”

Lăng Hàm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Vương Việt nằm bên cạnh khê động dậy, sau đó ngồi dậy, cảm khái nói: “Các người thật là, lè mà lè mề cả nửa ngày, hai người không biết giả vờ ngủ là chuyện khó khăn như thế nào sao?”

Thì ra Vương Việt đã tỉnh từ lâu rồi!

Lăng Hàm bất đắc dĩ, gãi gãi đầu không biết nên trả lời như thế nào.

Chương 202: Nguy cơ

Lục Tư Nguyên phản pháo: “Cậu không biết thức thòi giả bộ ngủ mãi à? Chẳng phải mọi khi rất thức thòi đấy sao.”

“Cái boong tàu này cứng quá, ngủ khó chịu mà!” Vương Việt đang thương kêu to: “Cái bụng của tôi đã réo ầm ầm rồi, cậu bắt một thằng đàn ông đang đói bụng nằm trên cái boong tàu cứng ngắc này giả vờ ngủ, có còn lương tâm hay không?”

Lăng Hàm đứng lên: “Tôi đi ăn cơm.”

Sau đó, cậu hóa thân thành một làn khói chạy vào buồng nhỏ trên tàu.

Bọn họ ở trên biển dạo chơi hai ngày, trong hai ngày này chơi đến không biết trời đất là gì mãi cho đến giờ về mới lưu luyến trở về đất liền, chuẩn bị khởi hành về nước.

Trên biển không có tín hiệu, sau khi Lăng Hàm xuống thuyền liền mở di động lên, phát hiện có mấy cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn, hầu hết là do Tần Vĩnh gửi đến.

Tần Vĩnh cũng biết bọn họ đang đi du lịch cho nên trừ phi có chuyện quan trọng mới gọi điện quấy rầy, Lăng Hàm lập tức gọi lại.

Bên kia bắt máy rất nhanh.

“Anh Tần Vĩnh?”

“Hai người đi du lịch đã bị chụp ảnh lại, bây giờ đã lan truyền khắp trên mạng rồi!”

Câu nói của Tần Vĩnh giống như sấm sét nổ vang ngay trên đầu Lăng Hàm, bất kể là tâm trạng hay những suy nghĩ xoắn xuýt trong đầu cậu lập tức bay biến.

“Cái gì? Anh nói cái gì?” Cậu cầm di động, lớn tiếng hỏi.

“Cậu tự lên mạng xem đi.”

Lục Tư Nguyên xách đồ đi tới, thấy sắc mặt của Lăng Hàm không tốt liền hỏi: “Điện thoại của ai vậy?”

“Anh Vĩnh.” Lăng Hàm nói: “Ảnh của chúng ta bị lan truyền trên mạng rồi.”

Lục Tư Nguyên cũng vội vàng cầm lấy di động gọi cho Tần Vĩnh.

Lăng Hàm dùng di động của mình lướt mạng, đầu tiên là lướt Weibo, quả nhiên trên Weibo của cậu quần chúng đã sớm quần tụ, số lượt bình luận đã lên đến một con số đáng sợ.

Trước khi mở Weibo, Lăng Hàm chỉ nghĩ ảnh du lịch của cậu với Lục Tư Nguyên không thể nói rõ điều gì, vẫn giữ vài phần hy vọng nhưng khi nhìn thấy tin nhắn để lại trên Weibo thì tâm tình của cậu càng ngày càng nặng nề.

Ngay cả Âu Dĩnh và Tưởng Nghị cũng nhắn tin hỏi cậu với Lục Tư Nguyên có chuyện gì, có phải là quan hệ người yêu thật hay không.

Từng tin nhắn chất vấn khiến Lăng Hàm nhức đầu.

Cho nên mới nói, cậu không muốn kết hôn với Lục Tư Nguyên nhanh chóng như vậy!

Ngay cả chuyện công khai còn khó làm được thì càng không cần nói tới chuyện kết hôn.

Bên kia Lục Tư Nguyên đã nói chuyện điện thoại xong, sắc mặt rất nghiêm túc.

“Thế nào rồi?” Lăng Hàm hỏi.

“Chúng ta bị theo dõi.” Lục Tư Nguyên nheo mắt lại: “Cho em xem thứ khác.”

Anh lướt di động, sau đó mở tập tin người kia vừa gửi cho

mình rồi đưa cho Lăng Hàm xem.

Lăng Hàm nhận lấy.

Đó là một bài đăng trong diễn đàn lớn nhất nổi tiếng nhiều chuyện trong nước, tiêu đề viết: Bùng nổ, ảnh đế họ Lục cùng tiểu thít tươi nào đó sống chung!

Người đăng bài là một paparazzi nổi tiếng trong giới, chuyên môn đào móc những scandal của các nghệ sĩ - Đại Vĩ.

Nhắc đến Đại Vĩ thì người này thật sự có chút bản lĩnh, đã từng phanh phui ra được rất nhiều bí mật của các nghệ sĩ, nổi tiếng nhất trong đó chính là chuyện một ảnh hậu nào đó ngoại tình, từ đó về sau anh ta trở nên nổi tiếng, trở thành paparazzi được truy đuổi nhiều nhất, độ chú ý cực cao.

Quan trọng là những gì anh ta phanh phui có ít nhất một nửa là sự thực.

Con người này rất kỳ cục, từng có một nghệ sĩ biết anh ta nắm giữ bí mật của mình nên đã ngấm ngầm đưa tiền để giải quyết, con số rất lớn nhưng kết quả lại bị từ chối. Có người nói đã từng có nghệ sĩ khác thu mua anh ta nhưng người này vẫn nhất quyết làm theo ý mình, tung bí mật lên mạng. Dường như anh ta cũng không vì danh lợi, chỉ làm vì đam mê cho nên hầu hết các nghệ sĩ đều ghét anh ta.

Cả Lăng Hàm lẫn Lục Tư Nguyên đều trong sạch cho nên không có thái độ ghét hay thích gì người này, chỉ là không ngờ một ngày lại trở thành đối tượng của anh ta.

Sở dĩ việc này bùng nổ như vậy cũng là vì nội dung có cái gọi là “Hàng thật” - vài tấm ảnh làm bằng chứng!

Bức ảnh thứ nhất là ảnh Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm đi lang thang trên đường cái ở Port Louis!

Lăng Hàm tiếp tục kéo xuống, nội dung tiếp theo là bức ảnh chụp cặp với Lục Tư Nguyên đi du lịch ở Maurice, tổng cộng có hai bức, chụp cũng không quá rõ ràng lại còn chụp từ xa, nhưng vẫn có thể nhận ra đó là cặp với Lục Tư Nguyên.

Người chụp hình là một tay lão luyện cho nên cả cặp với anh

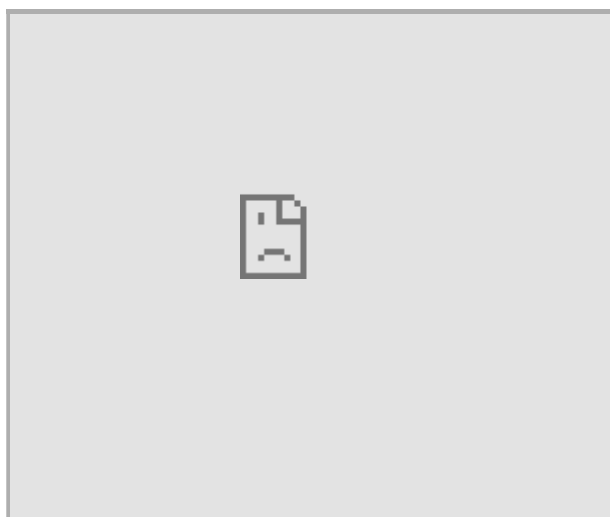
đều không hề phát hiện.

Tám ảnh cuối cùng là một tấm ảnh chụp lên trên thuyền.

Ba tấm ảnh đủ để chứng minh suy đoán của chủ bài đăng: Ảnh để họ Lục cùng tiểu thớt tươi Lăng Hàm lên lút hện hò ở nước ngoài, quan hệ thân mật.

Phần thứ hai là những thứ liên quan trên mạng của Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm. Cái này Đại Vĩ đã tìm được manh mối chính xác, đầu tiên là đưa ra ảnh chụp của Lăng Hàm với Đại Bạch mà Lăng Hàm đã xóa lúc trước, sau đó lại so sánh với bức ảnh của Lục Tư Nguyên lúc trước có Đại Bạch lọt vào khung hình. Đại Vĩ đem hai bức ảnh này ra phân tích và so sánh cuối cùng đưa ra một kết luận chính xác đến đáng sợ - hai con chó xuất hiện trong hai bức ảnh chính là cùng một con, mà con chó đó rất có thể là của Lục Tư Nguyên.

Ngay sau đó anh ta tiếp tục suy luận, Lăng Hàm có thể chụp ảnh cùng chó tức là rất có khả năng cậu xuất hiện trong nhà của Lục Tư Nguyên.

Kế tiếp còn có phân tích về bài hát kia của Lục Tư Nguyên, trọng điểm của phân tích này là khi Lăng Hàm xóa ảnh chụp cùng Đại Bạch thì Lục Tư Nguyên cũng lập tức xóa bài hát. Đại Vĩ cho rằng hai người họ xóa bài đăng trong khoảng thời gian quá ngắn, chứng minh quan hệ giữa cả hai vô cùng gần gũi.

Phần thứ ba mới là búa tạ, Đại Vĩ nói rất có thể Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm đang ở chung! Chứng cứ là bức ảnh hai người cùng nhau ra vào khu chung cư.

Lăng Hàm toát đầm đìa mồ hôi lạnh, Đại Vĩ này không đi làm cảnh sát thật sự quá lãng phí, chỉ một chút dấu vết để lại cũng đủ để cho anh ta suy luận ra tất cả mọi chuyện.

Một tiêu thịt tươi đang lên, một ảnh đế đang nổi tiếng, nếu giữa hai người này xuất hiện điều gì mờ ám thì hoàn toàn có thể tưởng tượng được trong nước sẽ bùng nổ cỡ nào!

Chỉ cần nghĩ qua một chút Lăng Hàm đã cảm thấy không muốn về nước, thậm chí muốn quay lại tàu biển rồi trở lại cuộc sống tự do tự tại.

Thế nhưng đây chỉ là ảo tưởng của cậu, làm sao cậu có thể ở trên biển cả đời được?

“Em xin lỗi...” Lăng Hàm cực kì hối hận, nếu như không phải cậu đăng ảnh với Đại Bạch thì nói không chừng sẽ không bị người ta phát hiện ra cùng một con chó, nếu như lúc du lịch cậu có thể đề cao tính cảnh giác hơn một chút thì nói không chừng đã không bị chụp lại ảnh...

Trên đời này không có nếu như, thời gian gần đây trôi qua quá êm ả cho nên mới đặc ý vênh váo, thành ra ông trời mới đưa ra khảo nghiệm này để nhắc nhở chính cậu.

“Tại sao lại nói xin lỗi?” Lục Tư Nguyên hỏi.

Lăng Hàm: “Nếu như không phải em đăng ảnh thì chưa chắc đã bị người ta phát hiện! Ai, không hiểu lúc đó em nghĩ cái gì nữa, tại sao em lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy chứ! Rõ ràng bình thường em chỉ đăng tuyên truyền phim ảnh trên Weibo mà sao lúc đó lại đột nhiên đăng ảnh với Đại Bạch? Là em quá tham lam, muốn nhiều fan hâm mộ hơn, muốn nổi tiếng hơn, muốn tỏ ra đáng yêu nên sự việc mới thành ra thế này.”

Lăng Hàm càng nói càng cảm thấy là lỗi sai của mình, cậu chần chịt rằng, không biết nên làm gì mới tốt.

“Em thật sự nghĩ vậy à?” Lục Tư Nguyên không vội vàng, thậm chí còn không có một chút lo âu nào, đôi mắt của anh an

tĩnh sâu thẳm giống như Âm Độ Dương mênh mông, trầm ổn, rộng lớn, an ủi lòng người.

“Đừng tự đổ hết mọi lỗi lầm lên người mình, nếu như em tự trách vì đăng ảnh Đại Bạch thì cũng có thể trách cứ anh vì đã đăng ảnh Đại Bạch lúc trước.”

“Sao lại như vậy được!” Lăng Hàm mở to hai mắt: “Đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, anh đăng ảnh Đại Bạch có gì để mà trách cứ?”

“Như vậy chuyện em đăng ảnh Đại Bạch thì có gì đáng trách?” Lục Tư Nguyên hỏi lại.

Lăng Hàm câm nín.

Lục Tư Nguyên: “Chẳng ai ngờ được việc có người rảnh rỗi tới mức lấy ảnh chó của anh với em đăng ra đối chiếu, sở dĩ bọn họ làm như vậy là vì vốn đã nghi ngờ quan hệ của hai chúng ta không bình thường cho nên mới đi tìm dấu vết! Dẫu không có ảnh rõ ràng cũng sẽ tìm được những chứng cứ khác để chứng minh.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà mọi thứ đều là thật, không phải sao?”

Lăng Hàm ngơ ngác, không biết trả lời như thế nào.

Chương 203: Về nước

Lục Tư Nguyên nói: “Em nghĩ nếu như có thể cẩn thận không lưu chút chứng cứ nào thì sẽ không khiến người ta phát hiện đúng không? Nhưng em đã bao giờ nghĩ rằng chuyện chúng ta ở bên nhau là sự thực, chuyện gì xảy ra rồi cũng sẽ để lại dấu vết, sớm muộn gì cũng bị phát hiện chưa.”

Anh dừng một chút, nói tiếp: “Anh cảm thấy bị người ta phát hiện cũng chẳng có gì không tốt, đằng nào chúng ta cũng sắp kết hôn rồi.”

Cách nói chuyện của anh tương đối nhẹ nhàng, Lăng Hàm nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Lục Tư Nguyên, phát hiện anh đang thật sự nghiêm túc, thật sự không để bụng chuyện quan hệ của hai người bị đưa ra ánh sáng.

Trái tim của cậu bỗng chốc có một dòng nước ấm tràn vào, vừa bất ngờ lại vừa vui vẻ.

Nhưng càng là như vậy thì trong hoàn cảnh hiện tại lại càng không nên để chuyện này lộ ra ngoài được. Bộ phim “Hạ Thiên” do Lục Tư Nguyên đầu tư mới quay xong, sự nghiệp chỉ vừa mới khởi bước, không thể để chuyện này hủy hoại sự nghiệp của anh được.

Lăng Hàm biết rõ Lục Tư Nguyên thật sự yêu nghề này, vì thế anh mới không tiếc đối địch với người trong nhà, cố gắng hoạt động gần mười năm. Tất cả sự kiên trì ấy đã thể hiện rõ được sự đam mê của anh dành cho sự nghiệp.

Lăng Hàm cũng biết công khai come out trong giới giải trí là đại biểu cho cái gì, kể cả hiện giờ mọi người không bảo thủ như trước đây nhưng thái độ đối với đồng tính luyến ái vẫn có phần gay gắt. Nếu như thật sự công bố quan hệ của hai người thì chắc chắn sẽ gặp phải những lời đả kích như mưa rền gió dữ.

Thời điểm hiện giờ tuyệt đối không thích hợp.

Nghe Lục Tư Nguyên nói xong, Lăng Hàm nhanh chóng rút khỏi cảm xúc tự trách cùng hối hận của mình, hiện giờ có hối hận cũng chẳng có tác dụng gì, chẳng thà suy nghĩ thật kĩ biện pháp giải quyết vấn đề.

“Không được, chúng ta không nên công khai quan hệ, tạm thời cũng không thể kết hôn.” Lăng Hàm nói.

Lục Tư Nguyên im lặng.

Lúc này là mười giờ sáng, bãi biển xung quanh hai người bắt đầu tụ tập du khách, thi thoảng có người nhìn về phía hai người họ.

Lăng Hàm giải thích: “Tư Nguyên, tạm thời em chưa sẵn sàng cho chuyện kết hôn! Anh xem, đồng nợ nần lung tung kia của em còn chưa giải quyết, sự nghiệp cũng chỉ vừa mới bắt đầu, hiện giờ anh cũng đang phát triển Quất Tử Media cho nên lúc này kết hôn không phải thời điểm phù hợp! Hơn nữa, chúng ta còn chưa gặp mặt người lớn hai bên đã bàn chuyện cưới gả thật sự quá sớm. Với quan điểm của em, kết hôn đúng là chuyện của hai người nhưng nó cũng liên lụy đến các mặt khác, hiện giờ kết hôn thật sự quá vội vàng.”

Hành lông mày của Lục Tư Nguyên nhướng cao.

Lăng Hàm tiếp tục nói: “Hiện giờ đã bị vạch trần, chúng ta nên lập tức về nước đối phó với nguy cơ hiện tại, còn chuyện kết hôn để sau này hẵng nói, có được không?”

Câu cuối cùng cậu nói với giọng điệu mềm mỏng cầu xin.

Tính tình của Lục Tư Nguyên giống y hệt chó anh nuôi, ăn mềm không ăn cứng.

“Nói tới nói lui vẫn là em không muốn kết hôn với anh.” Lục Tư Nguyên hừ lạnh.

Lăng Hàm toát mồ hôi, nhỏ giọng nói: “Không phải là ý đó, em muốn kết hôn với anh mà, nhưng mà không phải lúc này, hiện giờ không phải lúc...”

“Đừng bao biện.” Lục Tư Nguyên giơ tay lên chặn lại lời giải thích của cậu: “Lần này nghe lời em, chúng ta tạm thời không kết hôn, về nước trước.”

Lăng Hàm lập tức buông được tảng đá lớn trong lòng.

Vì đã có quá nhiều người nên Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm vội vã quay trở về khách sạn. Vừa về đến nơi, Lục Tư Nguyên lập tức gọi điện cho Tần Vĩnh để tìm người bác bỏ tin đồn, những chứng cứ Đại Vĩ đưa ra không phải là không có lỗi hồng.

Lăng Hàm với Lục Tư Nguyên cùng đi du lịch Maurice là thật nhưng điều đó cũng không thể chứng minh quan hệ của hai người là quan hệ tình nhân. Thứ hai, ảnh chụp cùng Đại Bạch lại càng không thể chứng minh điều gì. Thứ ba, hai người họ xuất hiện ở cùng một khu chung cư càng không thể chứng minh hai người họ sống chung.

Những bằng chứng này không hề chắc chắn, hoàn toàn có cách phản bác để bác bỏ nó.

Tốt xấu gì kiếp trước Lăng Hàm cũng gặp đủ loại sóng to gió lớn, sau khi vượt qua cảm giác tiêu cực đã nhanh chóng phân tích ra chân tướng sự việc rồi đưa ra ý kiến của mình.

“Không bằng mượn chuyện này để tuyên truyền cho ‘Hạ Thiên’ thì thế nào?”

Lục Tư Nguyên kinh ngạc liếc nhìn cậu một cái, suy nghĩ một chút sau đó gật đầu: “Được đấy, đây cũng là một cách.”

Sau khi đóng máy là tiến vào giai đoạn tuyên truyền của “Hạ Thiên”, những thứ có thể dùng để tuyên truyền của phim quá ít, tuy rằng Lục Tư Nguyên đủ sức ảnh hưởng nhưng chỉ dựa vào một mình Lục Tư Nguyên mà muốn phá tan trùng vây giữa vô số các công ty khác vẫn có chút trắc trở, ngay cả về phương diện quảng cáo cũng khó khăn. Hiện giờ gặp phải chuyện này ngược lại có thể có một điểm để lợi dụng, nếu như mảng tuyên truyền làm tốt thì không những có thể tẩy được hiềm nghi của hai người họ mà thậm chí có thể phổ biến “Hạ Thiên”.

Nghĩ như vậy thì chuyện Đại Vĩ lần này có lẽ lại là một chuyện tốt.

Sau khi Tần Vĩnh bàn bạc kế hoạch một cách đơn giản qua cho Lục Tư Nguyên biết, anh ta lập tức đi tìm các công ty truyền thông hợp tác tuyên truyền để thực hiện. Tiền đầu tư của một bộ phim không chỉ có phí quay phim mà ngay cả tiền cho phần hậu kỳ cũng là một con số lớn, mặc dù phim có thể rất hay nhưng nếu tuyên truyền không làm tốt thì cũng sẽ chết rất khó coi. Dù sao bây giờ là thời đại kinh tế con mắt, ai có thể xuất hiện trước công chúng nhiều hơn thì người đó thắng.

Sau khi có được phương hướng cụ thể, Lăng Hàm thở phào nhẹ nhõm.

Vấn đề tiếp theo là về nước, về việc này thì hai người họ phải xuất hiện tách nhau ra.

Lăng Hàm cảm thấy vì chuyện của Đại Vĩ hẳn là hai người nên chia nhau rời đi để tránh nghi ngờ, một trước một sau. Nhưng mà Lục Tư Nguyên lại cho rằng làm như vậy chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi, càng khiến người ta thêm nghi ngờ, chẳng thà đường đường chính chính quay về.

Ông nói có lý của ông, bà nói có lý của bà, cả hai người đều cứng đầu nên chẳng người nào thuyết phục được người nào.

Nhưng cứ giằng co thế này không phải cách hay, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là Lăng Hàm nhanh trí nghĩ tới Vương Việt: “Hôm đó chẳng phải Vương Việt nói anh ta cũng muốn về nước đó sao? Không bằng chúng ta về nước cùng với anh ta đi, như vậy thì lời đồn chúng ta đi du lịch riêng của Đại Vĩ sẽ tự sụp đổ! Vương Việt là doanh nhân, chúng ta có thể nói là tới tìm anh ta bàn chuyện làm ăn, du lịch chỉ là tiện thể.”

Mấy câu này khiến Lục Tư Nguyên nhìn Lăng Hàm bằng con mắt khác xưa, anh quan sát cậu từ trên xuống dưới: “Không thể tin được đó là chủ ý em vừa nghĩ ra, bình thường thì ngốc ngốc nhưng lúc mấu chốt vẫn có chút tác dụng.”

“Này, ai ngốc chứ hả!” Lăng Hàm chống nạnh nói: “Nhớ năm đó em vừa đi học vừa đi đóng phim, kết quả cũng không tệ, thầy giáo còn khen em thông minh đấy.”

Lục Tư Nguyên cười: “Được được được, em thông minh, em thông minh được chưa?”

Lăng Hàm cảm thấy đắc ý, đang muốn nhân cơ hội khoe khoang bản thân mình một phen thì Lục Tư Nguyên lại nói: “Đề nghị của em tuy tốt nhưng vẫn chưa đủ.”

“Chưa đủ?” Lăng Hàm nhú màu.

Lục Tư Nguyên nói: “Chúng ta không những phải cùng về với Vương Việt mà còn phải về cùng những người khác.”

Lăng Hàm không hiểu: “Còn có ai nữa?”

“Hai người bạn tốt của em đó.”

Lăng Hàm ngờ ngác: “Irving á? Nhưng chẳng phải bọn họ phải về Pháp sao, làm sao có thể về nước cùng chúng ta được?”

Lục Tư Nguyên: “Bọn họ sẽ về.”

Lăng Hàm nói: “Vì sao?”

Lục Tư Nguyên nói: “Anh sẽ mời bọn họ về nước làm khách, thuận tiện tham quan cảnh sắc trong nước.”

“Nhưng mà bây giờ còn kịp không? Giờ mà làm visa thì...”

“Có Vương Việt ở đây, không cần lo lắng.” Lục Tư Nguyên nói: “Hiện giờ chỉ cần mời bọn họ đi cùng là được.”

Nếu Lục Tư Nguyên đã nói vậy Lăng Hàm ắt sẽ không từ chối, lo lắng duy nhất là hai người ngoại quốc kia không muốn về thôi.

Mười phút sau, Lục Tư Nguyên cùng với Lăng Hàm xuất hiện ở trước phòng của hai người kia, bọn họ cũng vừa về không bao lâu, đúng lúc gặp nhau.

Nói là đúng lúc cũng không hẳn, Lục Tư Nguyên bình tĩnh nói rõ là anh biết hai người họ ở trong khách sạn.

Chương 204: Hóa giải

Có đôi khi Lăng Hàm cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng cậu vẫn luôn ở bên cạnh Lục Tư Nguyên, những người tiếp xúc cũng giống nhau, nhưng dường như Lục Tư Nguyên luôn có thể nắm được tình hình nhiều hơn cậu một chút.

Hai người kia thấy Lục Tư Nguyên cùng Lăng Hàm chủ động đến tìm thì thấy hơi bất ngờ nhưng rất nhanh chóng thể hiện vẻ hoan nghênh, chào đón họ bước vào.

Lục Tư Nguyên dẫn theo Lăng Hàm đi vào.

Lúc trước hai người bạn ngoại quốc này ở một khách sạn khác, nhưng sau bữa uống say chúc mừng sinh nhật với Lục Tư Nguyên thì Lục Tư Nguyên với Vương Việt đã thuê phòng cho bọn họ ở lại khách sạn này, lại nói đây cũng là duyên phận.

Ngoại ngữ của Lăng Hàm không tốt nên chỉ có thể nhìn Lục Tư Nguyên dùng tiếng nước ngoài nói chuyện với hai người kia, từ biểu cảm của họ phán đoán tình hình. Hai người ngoại quốc vừa nghe nói có người mời bọn họ tới Trung Quốc thần bí để du lịch lập tức động tâm, liên tục gật đầu nói hay lắm.

Lăng Hàm: “...”

Vốn dĩ cậu nghĩ để hai người ngoại quốc không rành ngôn ngữ tới nước mình sẽ rất khó, không ngờ hai cái người này chẳng hề có một chút do dự mà sẵn khoái gật đầu.

Vì vậy tới ngày hôm sau, số người về nước từ hai biển thành năm. Lần này Lục Tư Nguyên không giấu giếm hành tung nữa mà đường đường chính chính xuất hiện, với vẻ ngoài cùng đáng người xuất chúng đã thu hút không ít ánh mắt, vừa lên máy bay đã có người nhận ra anh. Lục Tư Nguyên cũng bỏ đi bộ dạng lạng lạng cao ngạo mà mỉm cười chào hỏi đối phương, dẫn tới một trận hỗn loạn nho nhỏ.

“Oa, là Lục Tư Nguyên kìa!” Mọi người hân hoan vây lại.

“Lăng Hàm! Lăng Hàm cũng ở đây!”

Lăng Hàm lập tức nhập vai, lộ ra một nụ cười đẹp trai rồi lễ phép chào hỏi mọi người xung quanh.

“Oa, ba anh chàng đẹp trai kia là ai vậy? Vừa nhìn đã thấy đẹp trai rồi nha!”

“Bọn họ đi cùng Lục Tư Nguyên, chắc là bạn bè đó!”

Đang lúc mọi người bàn tán xôn xao, mấy người họ ngồi xuống, sau đó không lâu tiếng phát thanh viên vang lên, mặc dù mọi người còn đang tò mò muốn tiếp lời nhưng cũng chỉ có thể ngồi xuống ghế.

Về đến sân bay trong nước, lúc kéo hành lý ra khỏi phòng khách chờ chuyến bay, Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm lập tức bị những hành khách nhanh mắt phát hiện. Từ sau bài đăng của Đại Vĩ trên mạng trở nên phổ biến thì rất nhiều người biết Lục Tư Nguyên cùng Lăng Hàm đang đi du lịch ở Maurice, gần đây sẽ về nước cho nên ở gần sân bay có rất nhiều fan nữ hâm mộ cầm bảng hiệu đứng chờ.

Bọn họ chỉ vừa ra khỏi phòng chờ đã thấy một đám các fan nữ đến bên ngoài giờ bảng hiệu, vừa thấy bọn họ đã lập tức phấn khích hô lớn.

“Lục Tư Nguyên! Lục Tư Nguyên! Em yêu anh!!!”

“Lăng Hàm! Lăng Hàm!”

Những người hâm mộ cuồng nhiệt giờ bảng hiệu cùng que sáng, thậm chí còn có người xông đến tặng quà. Đối diện trước tình thế này, cả Lục Tư Nguyên lẫn Lăng Hàm đều là những người già đời, quá dày dặn kinh nghiệm cho nên họ mỉm cười nhận lấy quà, sau đó vẫy tay chào hỏi với fan hâm mộ.

Toàn bộ quá trình này, hai người bạn ngoại quốc kia chỉ biết lộ vẻ ngơ ngác, bọn họ bị những chiến trận lớn này làm cho sợ hãi. Ngẫm lại xem, người anh em kề vai sát cánh cùng mình uống rượu nói chuyện đột nhiên biến thành một ngôi sao lớn,

dù ai biết cũng sẽ ngất xỉu.

“Cậu thật sự là Lục Tư Nguyên đấy à?” Irving nói.

Câu này Lăng Hàm nghe hiểu liền giúp Lục Tư Nguyên trả lời.

Hai người họ lập tức lộ vẻ hiểu ra.

Trước đó, Lục Tư Nguyên với Tần Vĩnh đã bàn bạc hành trình xong xuôi, Tần Vĩnh nhanh chóng dẫn người đến sân bay, nhanh chóng mang một đám vệ sĩ kéo dẫn khoảng cách đám Lục Tư Nguyên cùng với những người hâm mộ cuồng nhiệt, sau đó đoàn người cùng lên xe.

Lục Tư Nguyên bảo Tần Vĩnh đưa đám Irving về khách sạn, anh với Lăng Hàm về lại công ty rồi bận bịu tới tận tối mịt.

Để tránh hiềm nghi, Lăng Hàm kiên quyết không về nhà cùng với Lục Tư Nguyên, khuyên can mãi mới có thể khiến Lục không tức giận cưỡng đồng ý ở riêng một thời gian.

Lăng Hàm cảm thấy sự chiếm hữu của Lục Tư Nguyên ngày càng mạnh, lúc ở Maurice, cậu không mang theo di động đi ra ngoài một giờ mà Lục Tư Nguyên lại chạy đi báo cảnh sát. Sau khi về nước, rõ ràng quan hệ của hai người đã bị đưa ra ánh sáng, nằm trên đầu sóng ngọn gió nhưng người này vẫn không cảnh giác, âm mưu tiếp tục ở chung với cậu.

Quả thật không biết trời cao đất dày là gì.

Trông dáng vẻ của Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm cảm thấy dường như anh chỉ ước gì cho cả thiên hạ đều biết hai người họ ở bên nhau.

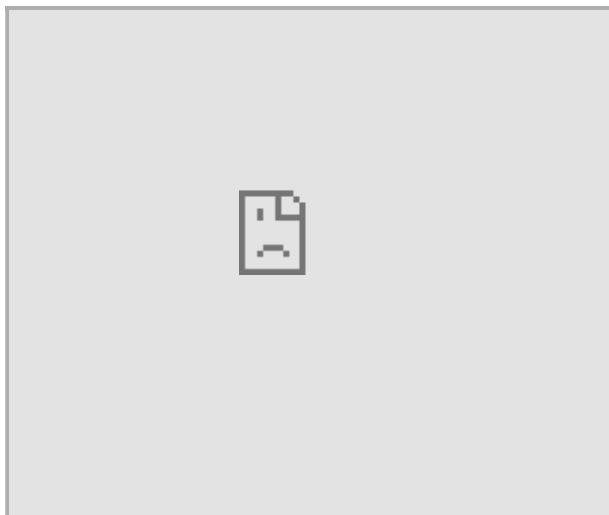
Y như là bị bệnh tâm thần vậy đó.

Tần Vĩnh cũng không đồng ý cho hai người tiếp tục ở chung một chỗ, thật sự rầu đến héo úa.

Chờ Lục Tư Nguyên làm việc, Tần Vĩnh lén lút đi tìm Lăng Hàm nói chuyện, đưa ra ý kiến của mình.

“Cậu khuyên nhủ Tư Nguyên một chút, đừng để cậu ấy làm

xằng làm bậy.” Tần Vĩnh lộ vẻ vô cùng bất đắc dĩ, gần đây Lục Tư Nguyên có quá nhiều hành động không bình thường, phải nói là không hề lý trí như trước đây khiến những người phía dưới rất khó làm việc, đặc biệt là những chuyện có dính dáng đến Lăng Hàm thì cứ y như bị trúng tà, chuyện gì cũng không được thuận lợi.

Không biết chính bản thân Lục Tư Nguyên có biết hay không, hay là có biết cũng vui vẻ chấp nhận.

Nhưng mà Tần Vĩnh thì không chấp nhận.

Không phải vì anh ta chán ghét Lăng Hàm mà vì cho rằng Lục Tư Nguyên hẳn nên cân bằng giữa tình cảm và lý trí, không thể quá buông thả tình cảm của mình rồi bỏ quên sự nghiệp được. Dù sao sự nghiệp không phải chỉ của một mình anh mà còn là của cả mọi người, liên lụy rất nhiều. Nhất là hiện giờ chỉ vừa mới hợp tác với Ứng Thiên Media - là thời khắc mẫn cảm của một công ty mới.

“Cậu ấy bây giờ là yêu mỹ nhân không yêu giang sơn! Ai khuyên cũng không nghe, chỉ nghe lời của tiêu mỹ nhân là cậu thôi.” Tần Vĩnh trêu ghẹo.

Lăng Hàm bị nói vậy liền xấu hổ, cậu rất muốn nói kỳ thật Lục Tư Nguyên cũng không nghe cậu, nhưng nói như vậy giống như cậu đang trốn tránh trách nhiệm nên chỉ sờ mũi một cái, nói: “Anh Vĩnh, anh yên tâm, em tuyệt đối không để anh ấy làm loạn đâu! Em cũng có suy nghĩ giống anh, thời điểm công

bố quan hệ của em với anh ấy còn chưa tới, hiện giờ phải giữ bí mật.”

Cậu cũng rất phiền lòng với sự biến thái của Lục Tư Nguyên, quản đông quản tây, không nói tới sự nghiệp, ngay cả cậu muốn quan hệ với ai cũng muốn xen vào, ăn cái gì cũng can thiệp, ngủ mấy giờ cũng quản lý, quả thật là còn nghiêm khắc hơn cả mẹ nữa. Thành thật mà nói thì Lăng Hàm cảm thấy hơi phiền.

Xòe đầu ngón tay mà đếm, sau khi ở bên Lục Tư Nguyên thì cậu có mấy lần gặp gỡ bạn bè?

Không một lần nào!

Tuy rằng cũng có nguyên nhân là bận rộn quay phim, nhưng mà những thời gian không phải làm việc đều bị Lục Tư Nguyên chiếm lấy... đương nhiên cậu cũng rất vui lòng cùng Lục Tư Nguyên dính một chỗ thể nhưng dính một người lại bị quản đông quản tây thật sự có chút áp lực.

Giờ thì hay rồi, Tần Vĩnh cho rằng cậu túm chặt lấy Lục Tư Nguyên không thả, nhìn ánh mắt của anh ta kia, cứ như thể là cậu là hồ ly tinh biến mình quân thành hôn quân không bằng.

Cậu cũng rất oan uổng có được không?

Rõ ràng hầu hết thời gian đều do Lục không tước quyết định, vui buồn thất thường mà ra!

Lăng Hàm bày tỏ cậu không muốn gánh cái trách nhiệm này.

Thậm chí Lăng Hàm có chút ước ao cuộc sống độc thân, hy vọng có thể ra ngoài gặp gỡ chơi đùa linh tinh với bạn bè, xả hơi một chút.

Tần Vĩnh vỗ vỗ bờ vai của cậu: “Cậu đề nghị đem dư luận hướng về phía ‘Hạ Thiên’ để tuyên truyền là một ý tưởng hay, công ty đã dùng! Tôi có thể hiểu tâm trạng của hai người nhưng dù sao hai người cũng là nhân vật của công chúng, phải cân nhắc chu đáo cân thận! Coi như bây giờ đang phải giữ bí mật thì chẳng phải hai người vẫn ở bên nhau đó thôi?”

Lăng Hàm gật đầu. Cậu không dám nói là cậu đã cầu hôn Lục

Tư Nguyên, mà Lục Tư Nguyên thậm chí còn muốn kéo cậu đi đăng ký, nếu nói ra đoán chừng sẽ làm vị quản lý chuyên nghiệp đang ngồi trước mặt cậu nổi điên mất. Có đôi khi Lăng Hàm rất đồng tình với Tần Vĩnh, có một ông chủ xằng bậy như vậy thì thân làm cấp dưới thật sự rất khó sống, nhất là kiểu ông chủ có tính cách ngang ngược như Lục Tư Nguyên, khó cho Tần Vĩnh làm công mười năm như một ngày cho anh.

Chương 205: Điện thoại

Giữa người với người có rất nhiều hình thức chung sống, cậu với Lục Tư Nguyên là người yêu cho nên đa phần thời gian đều không có kỳ điều gì, nhưng đối với Tần Vĩnh lại khác sáo. Tần Vĩnh là một con người chính trực, luôn lấy đại cục làm trọng, Lăng Hàm rất tôn kính anh ta.

Có thể Lục Tư Nguyên mắng mỏ cậu sẽ không nghe nhưng lời nói của Tần Vĩnh lại đặc biệt có hiệu quả.

Có lẽ đây chính là điển hình của việc ức hiếp người nhà, giống như những đứa bé đứng trước mặt người càng thân cận thì càng thích khóc lóc om sòm.

Bởi vì biết đối phương yêu thương mình.

Lăng Hàm nghĩ rồi tự nhìn lại bản thân mình một chút, cảm giác mình vẫn còn ổn, chưa đến mức là ức hiếp người nhà, chỉ là do Lục Tư Nguyên quản lý cậu quá nhiều.

Lục Tư Nguyên có tiệc xã giao, Lăng Hàm không chờ anh đã đi trước, khi trở về đến nơi ở của mình mới hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cậu thay đồ ngủ thoải mái rồi để chân trần đi tới đi lui một hồi mới nhận ra cậu đang vô thức làm theo thói quen của Lục Tư Nguyên, học theo anh thói quen đi chân trần. Nhưng mà sàn nhà của ký túc xá cảm giác không tốt như sàn nhà của nhà Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm đi lại chốc lát lại đi dè vào.

Tắm rửa xong xuôi, Lăng Hàm cảm di động nhìn một chút, ui trời, thật nhiều cuộc gọi nhỡ.

Gọi hai ba lần là Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết anh chắc chắn gọi điện để hỏi cậu có đi đến nơi về đến chốn hay không. Vất vả lắm mới có được chút thời gian rảnh, Lăng Hàm thật sự không muốn bị anh xen vào nên thầm nghĩ đợi một lát mới trả lời điện thoại.

Hai cuộc gọi khác đều là của người quen, một là Chu Thành, một là Đường Tập.

Lăng Hàm không muốn nhận điện thoại của Chu Thành, từ cái ngày đó, Chu Thành rời đi xong chưa hề tới tìm cậu, cũng không gọi điện tới.

Lăng Hàm nghĩ có lẽ Chu Thành đang bận rộn tranh thủ tình cảm trước mặt Chu Chấn Nam nên không thể liên lạc với mình! Cũng có thể là do tránh hiềm nghi. Nếu đứng trước mặt ông cụ tuyên bố Lăng Hàm, Lục Tư Nguyên với Chu Thành không phải đồng bọn, sau đó lại chạy đi liên lạc thì có khác nào tự vả mặt mình? Chu Chấn Nam chắc chắn sẽ không tin.

Hơn nữa trước đó cậu đã từ chối anh ta, chắc giờ cũng ngại liên lạc.

Lăng Hàm nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không gọi lại.

Kế tiếp là phải gọi lại cho Đường Tập.

Nói đến Đường Tập thì Lăng Hàm có chút khó hiểu. Cậu với chàng trai này lúc mới quen thì đối phương rất nhiệt tình, thậm chí còn đề cử cậu làm diễn viên nam phụ thứ ba trong phim “Vô Huyền”, là quý nhân của cậu. Lúc cậu gọi điện cảm ơn, thái độ của đối phương rất bình thản, không quá giống những gì Lăng Hàm tưởng tượng.

Sau đó, Lăng Hàm có chủ động tìm Đường Tập mấy lần, cậu ta đều nói bận, sau này lại càng ít liên lạc. Cho đến khi quay “Hạ Thiên”, cậu với Lục Tư Nguyên ở bên nhau mỗi ngày lại càng không hề liên lạc với nhau.

Thậm chí Lăng Hàm còn nghĩ không biết cậu vô tình đắc tội chàng trai này lúc nào?

Nhưng hôm nay Đường Tập gọi tới, cậu lại không bắt máy liệu có thể nào làm cho cậu ta nghĩ cậu chủ động xa cách hay không?

Thành thật mà nói, Lăng Hàm rất vui với việc Đường Tập chủ động gọi điện tới. Dù chỉ có một tia cơ hội cậu cũng muốn tiếp tục làm bạn với Đường Tập.

Lăng Hàm vội vàng gọi lại.

Di động vang lên vài tiếng đã có người bắt máy, Lăng Hàm vội nói: “Xin lỗi cậu em, vừa rồi tôi đi tắm nên không nhận được điện thoại của cậu...”

“Thì ra là vậy, gần đây... gần đây anh sống thế nào?” Thanh âm đan xen giữa thiếu niên và thanh niên khiến Lăng Hàm hơi ngạc nhiên: “Tốt lắm, cậu thì sao? Đã lâu chúng ta không liên lạc với nhau, dạo này cậu đang làm gì thế?”

“Bạn chuẩn bị một bộ phim tốt nghiệp với mấy đứa bạn, đã quay xong rồi.”

“Tốt nghiệp á?” Lăng Hàm rất ngạc nhiên.

“Ừ.” Thanh âm của Đường Tập khàn khàn: “Bây giờ đã là kỳ cuối của năm thứ tư đại học rồi, sẽ tốt nghiệp nhanh thôi! Tháng năm trường chúng tôi có tổ chức tiệc tốt nghiệp, trong đó có tác phẩm của tôi, anh... có thời gian rảnh không?”

“Đương nhiên là có!” Lăng Hàm thật sự rất vui vì Đường Tập đã mời cậu đến dự, vừa là em trai lại vừa là quý nhân, bất kể có thế nào cậu cũng sẽ đi: “Lễ tốt nghiệp là thời khắc quan trọng của cậu, kể cả anh không có thời gian cũng sẽ dành thời gian để đi.”

Đường Tập cười rộ lên, đột nhiên cậu ta hỏi: “Bọn họ nói anh với Lục Tư Nguyên đi du lịch Maurice, có phải thật không vậy?”

Lăng Hàm toát mồ hôi, xem ra cả thế giới đều đã biết chuyện này. Chuyện của cậu với Lục Tư Nguyên càng ít người biết càng tốt.

“... Đúng là tôi với anh ấy có đi Maurice, nhưng không phải là du lịch mà là bàn chuyện làm ăn tiện đường du lịch luôn.”

Đầu bên kia trầm mặc một lúc như là đang suy nghĩ cái gì đó, qua một lúc lâu mới lên tiếng: “Trên mạng đang đồn thổi anh với Lục Tư Nguyên ở bên nhau, chuyện đó có phải là thật

không?”

Tuy Lăng Hàm đã sớm biết sẽ bị người ta hỏi như vậy, nhưng lúc bị hỏi vẫn có chút xấu hổ. Cậu vội vàng đưa ra lý do thoái thác đã chuẩn bị sẵn: “Không đâu, đừng có nghe mấy tin đồn nhảm trên mạng, đều là đoán mò cả đấy! Tôi với Lục Tư Nguyên bây giờ đang làm việc với nhau, anh ấy là ông chủ của tôi, bình thường Lục Tư Nguyên xử lý công việc ở nhà nên thì thoảng tôi cũng sẽ qua đó... không chỉ một mình tôi mà anh Tàn Vĩnh cũng tới! Nhưng mà trên mạng chỉ có ảnh của tôi với Lục Tư Nguyên mà không có Tàn Vĩnh, rõ ràng là có khuynh hướng vu oan, không tin cậu cứ hỏi Tàn Vĩnh đi, anh ấy là người biết rõ quan hệ của tôi với Lục Tư Nguyên nhất đó.”

“Vậy à.” Đường Tập không hỏi nữa: “Tôi cũng nghĩ đó chắc là giả.”

Lăng Hàm thở phào nhẹ nhõm.

“Làm sao Lục Tư Nguyên có thể thích anh được?”

Lăng Hàm: “...”

Chú em, ý của chú là sao hả?

“Ha ha, đúng thế, người như Lục ảnh để sao có thể để ý tới tôi chứ, không cần nghĩ cũng biết là không có khả năng.”

“Đừng nói như vậy, ý của tôi không phải là anh không xứng với anh ta, anh là người đẹp trai nhất, tốt nhất trên đời này!” Đường Tập vội vàng giải thích: “Chẳng qua là tôi cảm thấy... anh với anh ta quá khác biệt, tôi nghe cha tôi nói có khả năng Lục Tư Nguyên đã có người trong lòng rất lâu rồi, cho nên...”

À thì ra là vậy.

Nói chứ Đường Diệp chẳng phải là một nhà nghệ thuật rất nghiêm túc sao, vậy mà cũng nhiều chuyện về cuộc sống cá nhân của người khác cơ à.

“Ha ha, vậy hả, tôi không biết cũng chẳng quan tâm! Anh ấy chỉ là ông chủ của tôi thôi, tôi chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi.” Lãng Hàm ra sức phui sạch quan hệ.

“Lãng Hàm...”

“Ừ?”

“Anh có thích đàn ông không?”

Lãng Hàm: “...”

Đờ mờ, muốn cậu trả lời sao đây?!

Đờ mờ, sao đột nhiên lại hỏi như vậy? Lẽ nào cậu ta biết cái gì rồi?

Lãng Hàm siết chặt di động, đầu óc nhanh chóng hoạt động, cậu vừa định nói gì đó thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Có người đến, tôi đi mở cửa.” Không cần biết là ai, sự xuất hiện của người này quá tốt, thật cảm ơn.

Lăng Hàm vội vàng đi mở cửa.

Cửa vừa mới được mở ra, Lăng Hàm hoa mắt, một bóng người cao lớn nhanh chóng vọt vào trong nhà, cậu muốn hô lên theo bản năng nhưng lập tức nhận ra mình vẫn đang nói chuyện điện thoại với Đường Tập nên vội vàng chặn ông nghe lại: “Sao anh lại tới đây?”

Lục Tư Nguyên đóng cửa, cánh tay dài duỗi ra rồi ôm lấy cậu: “Sao không nghe điện thoại của anh?”

Lăng Hàm: “...”

Chỉ là một lúc không nhận điện thoại mà chạy thẳng tới đây!

Cậu trừng hai mắt nói: “Anh điên à!”

Chung cư ở đây không quản lý nghiêm ngặt như nhà của Lục Tư Nguyên, hơn nữa lại có rất nhiều người, rất dễ bị phát hiện. Lục Tư Nguyên thật sự to gan lớn mật!

“Em không chịu đến chỗ anh thì anh chỉ có thể tới chỗ em thôi.” Lục Tư Nguyên nhún vai tỏ vẻ rất nghiêm nhiên, tuy rằng Lăng Hàm cảm thấy cái dáng vẻ tùy tiện của anh như thế này đẹp trai chết đi được nhưng cũng không thể xóa đi chuyện anh đang chơi với lửa.

“Bị phát hiện thì sao?” Lăng Hàm trừng mắt. Nhỡ đâu bị người ta phát hiện Lục Tư Nguyên đến nhà cậu thì mọi chuyện càng không xong!

Chương 206: Nỗi máu ghen

“Phát hiện thì cứ phát hiện thôi.” Lục Tư Nguyên thờ ơ nhún vai.

Lăng Hàm tức đến không nói nên lời, bất đắc dĩ cựa ra khỏi lòng ngực của anh rồi lùi sang một bên. Lục Tư Nguyên cười khề, không để tâm, quen đường quen lối đi vào phòng khách, tháo mũ với áo khoác treo lên giá rồi ngồi xuống sofa, cầm lấy điều khiển từ xa xem tivi.

“A lô?” Đường Tập chờ đã lâu liền liên tiếng hỏi: “Ai tới vậy?”

“A? À à, là một người bạn.” Lăng Hàm vội vàng trả lời.

Lục Tư Nguyên ngẩng đầu nhìn cậu.

Lăng Hàm coi như không thấy, cầm di động đi ra ban công.

“Vậy anh có thích đàn ông không?” Đường Tập tiếp tục hỏi.

Tại sao vẫn còn hỏi chuyện này?

Lăng Hàm không muốn nói dối, nhưng bây giờ không nói dối không được. Cậu vừa đi vừa phủ nhận: “Không thích, tôi thích phụ nữ, thích kiểu mặt xinh đẹp, ngực tấn công mông phòng thủ cơ, giống như Âu Dĩnh ấy.”

Thật xin lỗi Âu Dĩnh, cậu chỉ có thể đem cô ra làm bia đỡ đạn, anh em với nhau phải giúp đỡ nhau chứ.

Âu Dĩnh ở nơi xa xôi nào đó hắt hơi một cái, trợ lý nói: “Có phải bị cảm rồi không?”

Âu Dĩnh xoa xoa mũi: “Chắc là vậy! Ai, bị cảm cũng không có bạn trai chăm sóc, tôi thật sự đáng thương mà, làm chó độc thân thật khổ quá đi.”

Trợ lý: “Chị Dĩnh nói đùa gì thế, rõ ràng có nhiều người xuất sắc theo đuổi chị mà.”

Âu Dĩnh: “Đúng vậy, nhưng đáng tiếc là không có người tôi thích.”

Trợ lý: “Lăng Hàm thì sao?”

Âu Dĩnh: “Cậu ta? Cậu ta cũng không tệ lắm, đáng tiếc là có người trong lòng rồi! Ôi, mà kể cả cậu ta không có người trong lòng thì tôi cũng không thích cậu ta đâu! Tôi muốn gã cho người hoàn hảo như Bạch Tử Sách cơ, đã đẹp còn đẹp đến ngang ngược, phong thái thoát tục, phải đối xử với tôi rất tốt, nghe tôi nói, cho tôi tiền tiêu, lúc ở với tôi sẽ không nhìn bất cứ người nào khác ngoài tôi... ừm, quan trọng là phải đẹp trai cái đã.”

Trợ lý: “...”

Âu Dĩnh: “Ánh mắt của em là ánh mắt gì đó hả?”

Trợ lý: “Là ánh mắt rất ủng hộ!”

Âu Dĩnh: “Hừ!”

Trợ lý: “Vậy chẳng phải vẻ ngoài của Lục Tư Nguyên rất phù hợp với kỳ vọng của chị sao?”

Âu Dĩnh: “Không phải gu! Những người đẹp trai trên đời này đã ít mà người phù hợp với gu thâm mỹ của tôi lại càng ít... ánh mắt của em là sao hả?”

Trợ lý: “Ánh mắt rất ủng hộ!”

Âu Dĩnh: “Hừ, chị đây là nhan không* thì sao chứ, đừng có xem thường nhan không!”

* Nhan không: Chỉ những người say mê vẻ đẹp.

Trợ lý: “... Thật ra... em cũng là nhan không.” Chỉ là yêu cầu thẩm mỹ có lẽ không cao bằng.

- - -

- - -

Không cần biết Âu Dĩnh với trợ lý bàn luận về vấn đề nhan không bao lâu, Lăng Hàm dùng Âu Dĩnh làm lá chắn để phủ nhận giới tính của mình xong, Đường Tập liền rơi vào trạng thái mê man trầm mặc.

Lăng Hàm muốn cúp máy, Lục Tư Nguyên tới làm cho cậu mất tập trung, liên tục nhìn vào trong phòng.

Đường Tập lại hỏi: “Anh thật sự không thích đàn ông sao?”

“Thật sự không thích.” Có đánh chết cậu cũng sẽ không nhận, không biết hôm nay Đường Tập bị làm sao, thế quái nào cứ lòng vòng ở chủ đề nhạy cảm này?

“Tôi thích.”

Lăng Hàm: “... Hả?!”

Cậu vừa mới nghe được cái gì, Đường Tập vừa mới nói gì cơ?

“Tôi nói tôi thích đàn ông.”

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm lung lay trong gió, cái tin này quá bùng nổ, nếu như Đường Tập thích đàn ông liệu Đường Diệp có đánh chết cậu ta hay không?

“Cha cậu có biết không?” Vô thức hỏi.

“Biết, ông ấy ủng hộ tôi.”

Cái này... quá bất ngờ! Cậu cứ tưởng rằng người như Đường Diệp sẽ cực lực phản đối đồng tính luyến ái cơ!

“Cậu thực sự thích đàn ông? Chắc chắn sao?”

“Chắc chắn, cho nên mới nói với anh.”

Lăng Hàm khiếp sợ xong nhanh chóng phản ứng lại, cậu nghĩ Đường Tập chỉ là một đứa nhóc còn chưa tốt nghiệp, đột nhiên nhận ra mình thích đàn ông chắc chắn sẽ rất hoảng sợ, vì chính bản thân Lăng Hàm đã từng trải qua cảm giác này cho nên rất thấu hiểu sự luống cuống của Đường Tập.

Lăng Hàm chắc như đinh đóng cột cho rằng Đường Tập cũng giống mình, sau khi phát hiện xu hướng tình dục của mình khác biệt liền xông lung, bắt lực, sau đó bất đắc dĩ cầu xin sự giúp đỡ từ người anh thân thiết. Cậu tưởng tượng ra cảnh Đường Tập vùng vẫy, thống khổ khi phát hiện mình không giống người khác, có lẽ sẽ giống như một con thỏ trắng bé nhỏ run rẩy núp trong bóng tối lạnh lẽo, một thân một mình u buồn, thống khổ, giày giụa... thật đáng thương!

Loại thời điểm này tự nhiên Lăng Hàm muốn đảm đương trách nhiệm của một người anh trai, việc nhân đức không nhường ai mà đi an ủi, vỗ về Đường Tập.

“Thích đàn ông không phải lỗi của cậu.” Lăng Hàm vừa tiêu hóa tin tức Đường Tập vừa đưa ra vừa sắp xếp ngôn ngữ: “Chỉ cần có người nhà ủng hộ là tốt rồi, yêu đồng giới có lẽ sẽ đau khổ hơn yêu khác giới một chút, nhưng ai cũng có quyền theo đuổi tình yêu của mình! Xã hội hiện giờ đang ngày càng cởi mở hơn, mức độ chấp nhận của mọi người cũng cao lên, cậu nhìn Thái Khang Vĩnh come out đã nhiều năm rồi vẫn yên lành đó thôi, Kim Tinh còn là một người chuyên giới mà vẫn ăn sung mặc sướng đó, chút chuyện của cậu đã là cái gì? Không sợ, anh trai ủng hộ cậu, về sau nếu gặp vấn đề gì có thể tới tìm tôi, để tôi giúp cậu phân tích...”

“Cảm ơn anh.”

Lăng Hàm bất thành linh bị ôm lấy khiến cậu hoảng sợ, quay đầu lại mới biết là Lục Tư Nguyên chẳng biết đã đi tới đằng sau cậu từ lúc nào.

Lăng Hàm vội vàng che microphone lại, đuổi người: “Đi đi đi, đi sang một bên, đang bận.”

Lục Tư Nguyên cười nhạt: “Bạn ve vãn em trai sao?”

Lăng Hàm cảm thấy đen đui, anh nghe thấy hết những lời vừa nãy rồi.

“Chuyện này để lát nói lại với anh sau.”

Trong đôi mắt sắc bén của Lục Tư Nguyên ánh lên một tia sáng: “Em bận việc của em, anh bận việc của anh.”

Lăng Hàm cho rằng Lục Tư Nguyên nghe lời mình nên lập tức buông di động ra để an ủi Đường Tập: “Không cần sợ, bất kể cậu thích người thế nào anh đều sẽ ủng hộ... A...”

“Lăng Hàm?”

“Không có... không có việc gì...”

Lăng Hàm hốt hoảng che di động lại, sau đó tức giận quay đầu, hai mắt đục ngầu gầm nhẹ: “Lục Tư Nguyên! Anh làm cái gì vậy?!”

Lục Tư Nguyên dùng một tay đẩy cậu lên vách tường ban công, ép cậu quay lưng về phía anh.

Suýt nữa Lăng Hàm kêu lên thành tiếng.

Điện thoại di động rơi xuống đất, giọng nói của Đường Tập vang lên: “Lăng Hàm? Đã xảy ra chuyện gì vậy? Lăng Hàm?”

Lục Tư Nguyên cắn lấy tai của Lăng Hàm, nhỏ giọng nói: “Nói cho cậu ta biết, có chuyện gì xảy ra.”

Lăng Hàm run rẩy, cắn chặt môi.

Thắt lưng của cậu bị một cánh tay mạnh mẽ giữ lấy, người phía sau đã bắt đầu hoạt động.

Hai tay của Lăng Hàm vịn chặt tường, bên tai là tiếng Đường Tập đang hỏi cậu có chuyện gì xảy ra, có phải là chán ghét cậu ta rồi hay không nhưng cậu chẳng nói được dù chỉ một câu.

“... Lăng Hàm, anh sẽ đến buổi lễ tốt nghiệp của tôi chứ?” Đường Tập lại hỏi, giọng nói mang theo cả sự thăm dò cùng cản trở từng chút một.

Lăng Hàm cảm giác cánh tay đang ôm lấy eo mình siết chặt lại, lực đâm đằng sau lưng cũng trở nên hung hăng hơn, cơ thể cậu như sắp đứt thành hai khúc.

Đầu óc của cậu trống rỗng, chút lý trí còn sót lại thúc đẩy cậu cầm lấy điện thoại di động, cắn môi không lên tiếng.

Mà người phía sau cậu giống như một con thú không để ý bất cứ chuyện gì, chỉ lo xâm phạm cậu, không kiêng nể, không giữ lại chút nào.

“Có, có tới.” Lăng Hàm nói một cách máy móc, sau đó ấn phím tắt cuộc gọi, thanh âm của Đường Tập ngừng lại

Phía sau lại bị tấn công dồn dập, rốt cuộc Lăng Hàm cũng kêu thành tiếng.

Lỗ tai bị ai đó ngậm lấy, hơi thở nóng rực phun trên cổ.

Chương 207: Về nhà

“Vì sao lại cúp máy, cứ tiếp tục an ủi cậu ta đi chứ, em trai đáng yêu biết bao, sao lại nổi dộp máy như vậy?”

Chữ “nổi” anh nói rất nặng, kèm theo đó một trận tấn công mạnh mẽ.

Cả người Lăng Hàm như nhũn ra, hầu như không thể nào chống đỡ thân thể của chính mình.

Kẻ ngốc cũng biết Lục Tư Nguyên đang ghen, cái tên biến thái này cứ ghen là lại nổi điên, mỗi lần nổi điên là lại thích hành hạ cậu.

Lăng Hàm liên tục cầu xin tha thứ: “Thật sự chỉ là em trai mà... a... em với cậu ấy không có... không có quan hệ gì... thật sự không có quan hệ gì cả...”

Nhưng mà có cầu xin tha thứ cũng chẳng có tác dụng.

Người phía sau nắm lấy cậu, đòi hỏi không biết mệt mỏi.

Sau khi xong xuôi, mọi thứ dần trở lại yên tĩnh.

Hai người nằm trên sàn gỗ thờ dốc.

Lăng Hàm ôm lấy đầu Lục Tư Nguyên mắng: “Anh phát điên cái gì hả?! Em đã bảo chỉ là em trai thôi mà vẫn không tha! Còn nữa, đã bảo tách ra một thời gian vì sao lại còn chạy tới đây? Không sợ lớn chuyện à?!”

“Em trai?” Lục Tư Nguyên nheo mắt lại, mặc kệ cậu kéo tóc mình, một cánh tay của anh duỗi ra ôm chặt cậu vào lòng, sau đó dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu của cậu.

Lăng Hàm rất thích thân mật với anh như thế này, cậu nheo mắt lại giống như một con mèo nhỏ, trong mũi còn phát ra âm thanh thoải mái.

“Chúng ta kết hôn đi!” Lục Tư Nguyên nói.

Lăng Hàm vốn đang hưởng thụ cảm giác thân mật thuần khiết vừa nghe vậy lập tức bừng tỉnh, dùng dằng đứng lên: “Chẳng phải đã nói là để một thời gian nữa rồi sao?”

Lục Tư Nguyên cũng ngồi dậy, nheo mắt quan sát cậu từ trên xuống dưới: “Anh hỏi em, em thành thật trả lời cho anh.”

Kèm theo đó là khí thế nghiêm nghị trên người Lục Tư Nguyên, biểu cảm cũng đổi thành nghiêm túc.

Lăng Hàm trở nên căng thẳng một cách khó hiểu: “Chuyện gì mà nghiêm túc thế, anh nói đi.”

Trong đôi mắt hẹp dài lóe sáng, giọng nói khàn khàn: “Có phải em không muốn kết hôn với anh không?”

“Không phải!” Lăng Hàm lập tức phủ nhận, chẳng biết tại sao cậu lại có vài phần chột dạ. Bản thân cậu cũng cảm thấy kỳ quái với sự chột dạ này, rõ ràng cậu đang nói thật thì vì sao lại phải chột dạ?

“Nhìn anh đi!”

Đột nhiên Lục Tư Nguyên quát lớn dọa Lăng Hàm giật mình, cậu ngẩng đầu lên liền thấy hai mắt như đang phun lửa của Lục Tư Nguyên, cả người xù lên giống như một con sư tử bị chọc giận.

“Nói thật!” Lục Tư Nguyên nắm lấy bả vai của cậu, đôi mắt nhìn thẳng: “Ngày đó em cầu hôn anh trên thuyền là suy nghĩ thật sự của em hay chỉ là suy nghĩ chốc lát?”

... Nếu như cậu trả lời là cả hai thì có bị đánh chết không?

Lăng Hàm cười gượng, nói: “Tư Nguyên, anh bình tĩnh một chút đi, em cầu hôn anh là thật, em thật sự rất thích anh, muốn cùng anh ở bên nhau mãi mãi nhưng chỉ là hiện giờ không phải thời cơ thích hợp.”

“Em đang lưu luyến em trai tốt của em! Có Chu Thành còn chưa đủ, bây giờ còn thêm một cậu em nữa! Có phải lúc anh không biết em còn có thêm vài người anh trai nữa hay không? Anh biết ngay không thể để em một mình mà, chỉ cần không để ý một chút là em lập tức chạy đi quyến rũ người khác!” Lục Tư Nguyên càng nói càng giận: “Lăng ngọc, anh cho em biết, nếu như em còn dụ dỗ người khác anh sẽ cắt đứt chân của em! Đời này em đừng hòng rời khỏi anh, em là của anh, đừng có nghĩ đến chuyện lăng nhăng với người khác!”

Lăng Hàm ghen hống nhìn anh trân trối, Lục Tư Nguyên đang nổi máu ghen với Chu Thành sao?

Thì ra anh quản lý cậu chặt như vậy là vì sợ mình bị người ta câu đi mất?

... Nói ra không ai tin nổi!!!

Lục Tư Nguyên vừa đẹp trai vừa có gia thế tốt, bản thân cũng rất tài giỏi, là viên kim cương lấp lánh nhất mà hiện tại cũng sợ người yêu bị câu mất?

Người nên lo lắng phải là cậu mới đúng, hiện giờ cậu chỉ có hai bàn tay trắng, dù xét trên điểm nào cũng không thể so sánh với Lục Tư Nguyên, đáng lẽ cậu phải lo lắng Lục Tư Nguyên bị câu đi mất mới đúng, tại sao lại đảo ngược thế này?

Sau khi hiểu rõ suy nghĩ của Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm chỉ biết dờ khóc dờ cười.

“Này, Lục Tư Nguyên, anh suy nghĩ như vậy thật buồn cười! Em thích anh, em sẽ không thích người khác lại càng không lăng nhăng với người khác, có phải thần kinh của anh nhạy cảm quá rồi không! Em sẽ kết hôn với anh, chỉ là không phải lúc này thôi.”

Nói ra chắc chắn không có ai tin, Lục Tư Nguyên lại quán lấy cậu đòi kết hôn mà cậu lại không biết xấu hổ đi từ chối.

Cậu nhớ tới lúc cậu thích Lục Tư Nguyên khi vừa mới sống lại, coi Lục Tư Nguyên là nam thần, lo được lo mất, theo đuổi anh... bây giờ chỉ thấy như một giấc mộng.

Chuông điện thoại đột nhiên kêu lên, hai chữ Chu Thành hiện

ra vô cùng to và rõ ràng trên màn hình.

Lăng Hàm: “...”

Tuy rằng cậu với Chu Thành chẳng hề có một chút quan hệ mập mờ nào nhưng vẫn có cảm giác mặt mình hơi ran rát.

Ánh mắt Lục Tư Nguyên đang nhìn cậu chẳng khác nào ánh mắt đang nhìn một tên đàn ông cần bã chuyên nói dối.

Dưới tình thế này, Lăng Hàm lạnh tay lệ mắt, lấy tốc độ sét đánh tắt ngay điện thoại di động: “Ha ha, em với anh ta trong sạch, em còn không nhận điện thoại của anh ta này!”

Lục Tư Nguyên nheo mắt: “Vì sao không nhận? Nếu như thật sự trong sạch thì nhận đi, trốn trốn tránh tránh làm cái gì?”

Lăng Hàm muốn nhào tới ôm tường gào khóc, đồ mờ, cậu có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Vừa rồi cậu nên gọi điện cho Chu Thành trước khi gọi điện cho Đường Tập mới phải... Không đúng, phải là trước khi gọi điện cho hai người đó thì phải gọi cho Lục Tư Nguyên trước mới đúng, nói không chừng Lục Tư Nguyên sẽ không chạy tới đây, nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi. Tình hình lúc này nếu chốt lại một câu thì chính là “Gọi điện sai trình tự dẫn tới án mạng”.

Ánh mắt Lục Tư Nguyên nhìn cậu ngày càng trở nên u ám. Phảng phất như con mẫn thú tìm được bảo bối, đang nhe răng trợn mắt nhìn chăm chăm, lo sợ nếu không để ý thì bảo bối sẽ bị tha đi mất.

Trong đầu Lăng Hàm bỗng xẹt qua một cảnh tượng trong một bộ phim truyền hình, cậu vội vàng ôm lấy cổ Lục Tư Nguyên rồi hôn lên mặt anh một cái: “Honey đừng lo lắng, em chỉ thích một mình anh thôi, đám người kia đều là mây bay! Anh yên tâm đi, em sẽ không nuốt lời, nhất định sẽ chịu trách nhiệm với anh mà.”

Lục Tư Nguyên: “...”

Sao mấy câu này nghe lại quái dị như vậy?

Lăng Hàm vẫn tỏ vẻ thâm tình: “Trong mắt em, anh là tốt nhất, không phải em không muốn kết hôn với anh, chỉ là do điều kiện khách quan không cho phép, anh chờ em, nhất định em sẽ không phụ bạc anh đâu! Chờ sau khi mọi chuyện xử lý xong xuôi, em nhất định sẽ cho anh một hôn lễ long trọng...”

Lục Tư Nguyên không chút biến sắc: “Mấy gã đàn ông nói mấy câu kiểu này trong tivi đến cuối cùng đều phụ bạc người tình của họ, kết hôn với người khác.”

Lăng Hàm hơi khựng lại.

Cái này có được coi là tự mang đá đập chân mình không?

Lăng Hàm cứng họng một lúc, nói: “Cái này... anh biết là em không biết nói mấy câu sến súa mà, nói chung là anh tin tưởng em đi, em sẽ kết hôn với anh, em thề đấy!”

Nói một hồi, Lăng Hàm cảm giác mình như mấy tên đàn ông khốn nạn đang dụ dỗ con gái nhà lành lên giường trong tivi, cô gái đáng hoàng kia khóc lóc muốn kết hôn mà tên khốn nạn luôn tìm đủ mọi cách để từ chối...

Cậu bị chính suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ.

Cậu không biết phải làm thế nào để diễn tả tình cảm của mình, mà có nói cũng vô ích, Lục Tư Nguyên sẽ không tin.

Lăng Hàm thật sự muốn ngửa mặt lên trời thét dài, trời ơi, liệu có thể nào làm cho Lục Tư Nguyên bình thường một chút không? Gần đây anh ấy thật sự quá chật chội!

“Thế này đi, chờ sau một thời gian nữa đi gặp mặt người lớn, chúng ta sẽ kết hôn.” Lăng Hàm hết cách, đành nhắm mắt nói.

Cuối cùng sắc mặt của Lục Tư Nguyên cũng dễ chịu hơn một chút.

“Lúc nào?”

Lăng Hàm bó tay toàn tập: “Anh nói xem?”

“Tháng sau!”

“Tháng sau?!” Lăng Hàm kêu lên: “Như vậy quá nhanh rồi!!!”

Thật ra cậu cũng thấy bản thân mình kỳ quái, rõ ràng rất muốn kết hôn với Lục Tư Nguyên, thật sự rất rất muốn kết hôn nhưng lại có cảm giác áp lực... chẳng lẽ nào đây chính là chứng sợ hãi hôn nhân trong truyền thuyết?

“Lăng ngốc, chính em là người cầu hôn anh đấy! Chắc em không bị mất trí nhớ chứ?”

Một câu nói khiến Lăng Hàm á khẩu không nói được lời nào, lệ rơi đầy mặt.

Đều do sao trời quá đẹp khiến cậu vút hết cả mặt mũi, bây giờ bị người ta bắt được nhược điểm rồi, ngay cả từ chối cũng không nói nên hôn.

“Được... được rồi.” Lăng Hàm chỉ có thể gật đầu.

Cuối cùng Lục Tư Nguyên cũng cười rộ lên, sờ đầu của cậu: “Cứ quyết định như vậy đi.”

Chương 208: Hỏi

“Cứ quyết định như vậy đi.” Lăng Hàm gần như kiệt sức, cậu thấy Lục Tư Nguyên không có ý rời đi liền giục anh: “Anh mau về đi, bằng không để người ra phát hiện ra sẽ không tốt đâu.”

“Ai phát hiện? Chẳng lẽ có người đến?” Lục Tư Nguyên nhú mày.

Lăng Hàm nghệt thở, cậu chỉ muốn có chút thời gian cá nhân thôi mà...

“Không có ai, tuyệt đối không có ai.” Lăng Hàm vội vàng cam đoan: “Ai, anh đi nhanh đi, nếu để người ta phát hiện anh qua đêm ở chỗ này của em thì tính chất sự việc hoàn toàn khác nhau đó.”

Sau khi dùng đủ mọi cách khuyên bảo thì Lục Tư Nguyên cũng bằng lòng đứng dậy rời đi.

Lăng Hàm mỉm cười tiễn người xong, cậu lập tức đóng rèm cửa lại, hét lớn: “Phiền quá đi!”

Người nào đó để cậu uống quá nhiều rượu rồi úng não đi cầu hôn...

Nếu biết trước thì đã không cầu hôn rồi...

Bây giờ có hối hận cũng vô dụng.

Lăng Hàm tắm rửa xong xuôi liền nằm trên sofa làm một con cá muối chỉ hận không thể chết đi.

Cậu thật sự sắp phải kết hôn rồi à?

Về sau sẽ phải sống cùng Lục khổng tước đến hết đời?

Cũng sẽ bị anh quản lý cả đời?

A a a!

Lăng Hàm ôm gối lăn qua lăn lại trên ghế.

Lăn một hồi Lăng Hàm lại muốn biết lời đồn về cậu với Lục Tư Nguyên đã thành như thế nào nên lấy di động ra lướt mạng.

Đập vào mắt chính là: Ảnh đế cùng tiểu thịt tươi cùng đi du lịch chỉ là lời đồn?

Đi kèm là ảnh chụp ở sân bay, lúc ấy có Vương Việt, Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm và đám Irving. Phóng viên còn tung ảnh cả đám người tụ hội vào sinh nhật của Lục Tư Nguyên tại Maurice, xóa bỏ tin đồn Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm có quan hệ mập mờ.

Sau đó là phân tích vì sao lại xuất hiện tin tức hai người họ có quan hệ thân mật, suy đoán là để quảng cáo cho bộ phim “Hạ Thiên” do hai người quay gần đây.

Bài phân tích viết rất rõ ràng, thật thật giả giả, hơn nữa có người đi du lịch Maurice cũng chứng thực không hề có chuyện Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm đi riêng mà còn đi cùng hai người ngoại quốc khác, dư luận lập tức bị xoay theo một chiều hướng mới.

Có người nói: Xã hội bây giờ vì tiền mà có thể lấy bất cứ thứ gì để lôi ra viết, có còn biết xấu hổ nữa hay không?

Có người phản bác: Rõ ràng là có nhà báo bắt lương chụp lên người khác nhưng bây giờ lại đổ thành người ta tự mình tung tin đồn, có lương tâm nữa không?!

Trong phần bình luận đủ loại ý kiến.

Bên dưới Weibo của cậu cũng là trận đại chiến giữa fan cùng antifan, ngôn luận gì cũng có.

Nếu nói Lăng Hàm với Lục Tư Nguyên yêu nhau thì không chỉ có người ngoài giới không tin mà ngay cả người trong giới

cũng sẽ không tin. Lục Tư Nguyên thành danh sớm hơn Lăng Hàm rất nhiều năm, hai người họ hầu như không cùng xuất hiện, hơn nữa hình tượng lạnh lùng cao ngạo của Lục Tư Nguyên đã in sâu vào lòng mọi người, lại thêm anh không hề có scandal nào về phương diện đời sống cá nhân, vậy nên phần lớn mọi người không tin vào bài bóc phốt của Đại Vĩ.

Đại Vĩ thành danh từ khi bóc mẽ ảnh hậu ngoại tình, cách làm việc cũng ngày càng kỳ quái khiến cho không ít người chán ghét, hơn nữa có vài tin hoàn toàn là nói bóng nói gió, không có chứng cứ rõ ràng nên trên thực tế rất nhiều người không tin.

“Tư Nguyên của tôi mà đề ý tới Lăng Hàm á? Truyện cười quốc tế đây hả?”

“Lục Tư Nguyên mà có thể vừa mắt với Lăng Hàm toàn scandal kia sao? Mắt mù à?”

“Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm ở bên nhau? Muốn ghép CP cũng đâu thể ghép như vậy...”

Tư duy của quần chúng khá đơn giản, bọn họ chỉ có một suy nghĩ là: Lăng Hàm tuyệt đối không xứng với Lục Tư Nguyên! Lục ảnh đế đẹp trai lạnh lùng cao ngạo như vậy sao có thể vừa mắt cái thứ nghệ sĩ hạng bét như cậu?

Lăng Hàm:...

Cảm ơn mấy người hiểu cho.

Nếu như bọn họ biết mười phút trước cậu vừa mới từ chối lời cầu hôn của Lục ảnh đế thì liệu cậu có bị đám người kia dùng nước bọt dìm chết hay không?

Đám Irving về nước, dựa theo ý kiến và phản ứng của công chúng thì xem như mọi chuyện đã trở nên ổn thỏa.

Lăng Hàm lướt điện thoại một chút lại thấy hơi nhớ Đại Bạch. Lúc cậu ở nhà Lục Tư Nguyên thì đều ôm Đại Bạch chơi đùa trên sofa hoặc trên giường, cậu có thể tựa trên cái lưng dày rộng của nó để chơi điện thoại hoặc là xoa đầu nó.

Cám giác cực kì sướng!

Bây giờ không có Lục Tư Nguyên cũng không có Đại bạch, một thân một mình lại cảm thấy cô đơn.

Lăng Hàm cảm giác mình là một đứa thích bị hành hạ, lúc ở bên Lục Tư Nguyên thì chê anh quá dính người, lúc đi hết rồi lại chê không ở bên mình, đó không phải thích bị ngược đãi thì là cái gì?

Chơi một lát, Tưởng Nghị đột nhiên gọi điện tới.

“Hôm nay tất cả mọi người đều gọi điện đến sao?”

Có lẽ Tưởng Nghị là đối tượng Lăng Hàm có thể ứng đối... nhẹ nhàng nhất cho nên cậu bắt máy rất sáng khoái.

“Tưởng Nghị, đã lâu không gặp, gần đây thế nào rồi? Đang quay phim ở đâu? Có bận không?” Một câu mở đầu rất bình thường.

Tưởng Nghị phần khởi nói: “Tôi rất khỏe nhưng cậu thì lại gây chuyện đó! Lăng Hàm, tôi phát hiện cậu chính là một ngôi sao gây chuyện, không phải do cậu tự tìm thì sẽ do người ta chủ động tìm tới cậu, nhìn đi, gần đây lại thêm một chuyện kia.”

Lăng Hàm cười khở: “Tôi cũng có muốn thế đâu, chỉ đi ra ngoài chơi vài ngày lại chơi ra cả scandal, nào có được yên bình.”

“Thật không biết đây là chuyện tốt hay xấu nữa, có vài người tìm đủ mọi cách để lên trang nhất không được, một số người thì muốn khiêm tốn kiêu gì cũng không khiêm tốn nổi.”

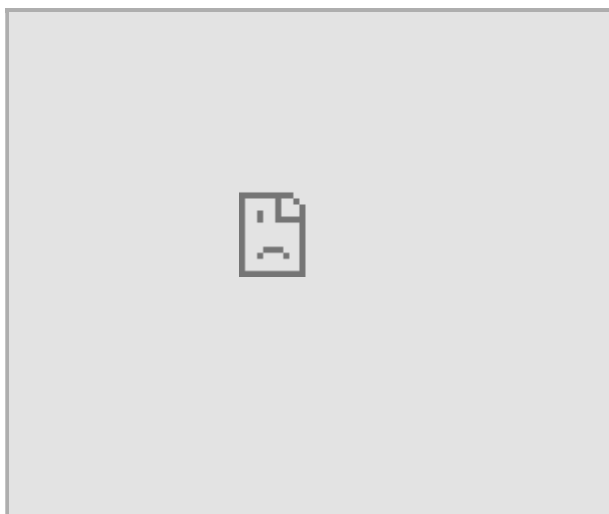
Lăng Hàm hất tóc, thở dài nói: “Hết cách rồi, đây chính là nổi phiền lòng của người nổi tiếng đấy.”

Tưởng Nghị bị cậu chọc cười: “Cậu cứ khoe khoang đi! Bây giờ bên ngoài đang ồn ào kia kìa, khoe mẽ cái gì? Nếu không xử lý tốt coi chừng lật thuyền đó.”

“Chiếc thuyền này của ông đây là mẫu hạm chiến đấu đó, sóng gió gì cũng đừng hòng lật được.”

Cậu nói chuyện với Tưởng Nghị cực kì thoải mái, hai người không câu nệ gì nhiều, Tưởng Nghị đổi đề tài, hỏi: “Lăng

Hàm, chúng ta có phải là bạn tốt không?!”

“Đó là điều tất nhiên!”

“Vậy cậu hãy thành thật nói cho tôi biết, quan hệ của cậu với Lục Tư Nguyên là như thế nào đi?”

Ày, lại bắt đầu hỏi. Lãng Hàm không trả lời mà hỏi ngược lại: “Cậu cảm thấy là quan hệ thế nào?”

“Lời đồn đại bên ngoài đều là thật sao? Hai người hẹn hò với nhau à?”

“Cậu tin?”

Tưởng Nghị do dự một hồi, trả lời: “Tôi không biết.”

Lãng Hàm cười ha hả đánh thái cực: “Cậu tin thì nó là như vậy, cậu không tin thì nó không phải, tất cả đều là ở cậu thôi.”

Bản thân Lãng Hàm đã sớm có chuẩn bị nếu như Âu Dĩnh và Tưởng Nghị hỏi chuyện này, trải qua nhiều lần tự đánh giá, Lãng Hàm tin tưởng nhân phẩm của bọn họ, nếu như bọn họ đã chủ động hỏi thì cậu sẽ thẳng thắn công bố.

Lục Tư Nguyên bắt đầu dẫn cậu gặp những bạn bè của anh, vậy cậu cũng nên để anh gặp gỡ bạn bè của mình, cậu tin tưởng Âu Dĩnh và Tưởng Nghị tuyệt đối sẽ không nói lung tung.

“Có ý gì?” Tưởng Nghi không hiểu.

“Ý trên mặt chữ đó thôi.”

Đầu bên kia trầm mặc một hồi, sau đó hít vào một hơi, nói:
“Trời đất, vậy là thật hả!”

Lăng Hàm sáng khoái thừa nhận: “Đúng vậy, là thật đó, chúng tôi hẹn hò cũng được một thời gian rồi.”

Tưởng Nghi nghe Lăng Hàm nói xong còn cảm lạnh một hồi lâu mới lên tiếng: “... Thật sự ở bên nhau rồi sao?”

Chắc cậu ta hoàn toàn không ngờ Lăng Hàm sẽ thẳng thắn thừa nhận như vậy.

“Đúng vậy, chúng tôi ở bên nhau đã được một thời gian rồi.”
Lăng Hàm nói: “Đợi qua chuyện này chúng ta tụ tập, để mọi người làm quen với nhau nhé.”

Tưởng Nghi: “...”

Lăng Hàm: “Tưởng Nghi?”

“... Thật... thật sự ở bên nhau? Lục Tư Nguyên thật sự hẹn hò với cậu? Anh ta thích đàn ông, thích cậu? Cậu, Lăng Hàm? Anh ta thích cậu?”

Tưởng Nghi kinh hoàng đến mức nói năng lộn xộn.

Lăng Hàm cảm nín, nói: “Đúng vậy, anh ấy thích tôi.”

Tưởng Nghi gào lên một tiếng: “Trời ạ! Thật sự không thể tin được! Lục Tư Nguyên vậy mà lại ở bên cậu, mắt của anh ta mù đến cỡ nào chứ!”

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm: “Muốn chết cứ nói thẳng, tôi sẽ không từ chối mà giúp cậu hoàn thành ước nguyện.”

Chương 209: Thảo luận

Tưởng Nghị vất vả lắm mới tìm lại được giọng nói của mình: “Không thể tin được, thật sự không thể tin được, làm sao anh ta có thể để ý đến cậu được?”

“Cậu có ý gì đây hả Tưởng đầu to, bản thiếu gia đây tốt xấu gì vẫn là tuổi trẻ anh tuấn, lại còn đang nổi tiếng, rất nhiều người thích tôi đó!” Đầu của Tưởng Nghị rất lớn nên còn có biệt danh là Tưởng đầu to.

Cuối cùng Tưởng Nghị cũng đã qua cơn sốc, bắt đầu hóa thân thành bác gái nhiều chuyện, cậu ta truy hỏi hai người bắt đầu quan hệ từ lúc nào các thứ, Lăng Hàm trả lời mấy câu liền không nhin được nữa: “Đã xong chưa hả? Sau này gặp mặt rồi kể tiếp!”

Tưởng Nghị không thể làm gì khác hơn là kiềm chế tâm tình muốn buồn dưa lê của mình, đổi sang nói một chuyện khác quan trọng hơn: “Nói cho cậu biết một chuyện, lần này cậu với Lục Tư Nguyên xảy ra scandal như vậy mà Chu Bắc Hiền lại bảo bộ phận truyền thông của GMG mặc kệ, có phải hai người với Chu Bắc Hiền có xích mích hay không?”

Lại là Chu Bắc Hiền?

Nhưng mà cũng chẳng sao.

Lăng Hàm nhún nhún vai: “Đại khái là thế đi! Tôi không nghe theo sắp xếp của anh ta qua chỗ Long Dục mà chạy đến làm cấp dưới của Lục Tư Nguyên, anh ta chịu giúp đỡ mới là lạ.”

“Chúng tôi cũng nghĩ như vậy.” Tưởng Nghị nói: “Nhưng mà có vẻ như Chu Thành rất để bụng chuyện của hai người, Chu Bắc Hiền yêu cầu bộ phận truyền thông không cần can thiệp, Chu Thành rất bất mãn, tạo áp lực yêu cầu bộ phận truyền thông phải mau chóng giải quyết mối nguy cho hai người, cũng không biết kết quả cuối cùng như thế nào.”

Chu Thành?

Lăng Hàm nhớ tới cú điện thoại mà cậu không nhận kia.

Thì ra Chu Thành ở sau lưng cậu giúp cậu bôn ba...

“Trọng điểm không phải là cái này, trọng điểm là mới nửa ngày mà bên đứng ra bác bỏ tin đồn lại là Ứng Thiên Media, cậu có biết chuyện gì xảy ra không?”

Chuyện này Lăng Hàm rất rõ ràng, cũng đã xem thông báo kia.

“Hiện giờ Lục Tư Nguyên đang hợp tác với Ứng Thiên Media, anh ấy đã nắm giữ cổ phần của Quất Tử trực thuộc Ứng Thiên Media, hiện giờ coi như là người một nhà, chuyện Ứng Thiên Media đứng ra bác bỏ tin đồn là chuyện rất bình thường.”

Tưởng Nghị ngắt: “Lục Tư Nguyên vào Ứng Thiên Media khi nào vậy? Anh ta còn tiếp tục ở lại GMG không?”

“Không những anh ấy qua Ứng Thiên Media mà còn có cổ phần của vài công ty khác, cũng tương tự như khi làm việc với GMG! Tôi biết cậu muốn nói gì, Ứng Thiên Media với GMG là đối thủ, nhưng trên thương trường không phải người ta có câu chẳng có đối thủ nào là kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn đấy sao? Qua lại với nhau là chuyện bình thường, chuyện này cả Chủ tịch Chu với Chu tổng đều biết, cậu bận tâm làm gì?”

Tưởng Nghị: “...”

Được rồi, cậu ta biết Lục Tư Nguyên rất trâu nhưng không ngờ lại trâu đến mức như thế này.

Lăng Hàm: “GMG với Ứng Thiên Media là đối thủ cạnh tranh, nhưng cũng không phải kẻ thù sống còn, giữa hai bên còn có thể hợp tác, ở cái xã hội bây giờ hợp tác mới có thể thắng lợi! ‘Hạ Thiên’ chính là tác phẩm nhận được sự đầu tư của cả Ứng Thiên và GMG đấy.”

Tưởng Nghị: “...”

Tưởng Nghị: “Vậy còn chuyện giữa Chu Thành và Chu Bắc Hiền là sao? Các người phải mông một cái chạy thẳng đến Ứng Thiên Media, hai Chu tổng ở GMG đại chiến long trời lở đất... lần này chẳng phải là cậu với Lục Tư Nguyên bị chụp lại ảnh đi chơi ở nước ngoài đó sao? Chu Bắc Hiền không cho bộ phận truyền thông đứng ra, Chu Thành đối đầu với anh ta, cực kì tích cực tẩy trừ tin đồn cho hai người! Nếu như Lục Tư Nguyên vẫn đang ở GMG thì vì sao xảy ra chuyện lớn như vậy mà Chu Bắc Hiền vẫn mặc kệ để người ta nói mà vẫn không cho bộ phận truyền thông lên tiếng, còn Chu Thành vì có gì mà lại không tiếc đứng ra? Tôi cảm thấy chuyện không đơn giản như những gì cậu nói.”

Lăng Hàm: “...”

Không ngờ Tưởng Nghị ngốc nghếch cũng có lúc thông minh ghê.

Tưởng Nghị: “Có một lời đồn nhảm... không biết cậu có muốn nghe hay không.”

Tin đồn? Lăng Hàm đảo cặp mắt trắng dã: “Tin đồn gì?”

Tưởng Nghị tăng hắng một tiếng: “Có lời đồn là cậu với hai anh em nhà họ Chu có... quan hệ mập mờ...”

Lăng Hàm: “... Đờ mờ!”

Tưởng Nghị vội vàng nói: “Đương nhiên tôi không hề tin! Chắc chắn giữa mấy người không phải quan hệ tình nhân đúng không?”

Lăng Hàm nắm chặt điện thoại di động: “Con bà nó, tôi với Lục Tư Nguyên đang yêu nhau thì sao có thể qua lại với bọn họ được? Cậu bị đần à?”

Tưởng Nghị hắng giọng: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

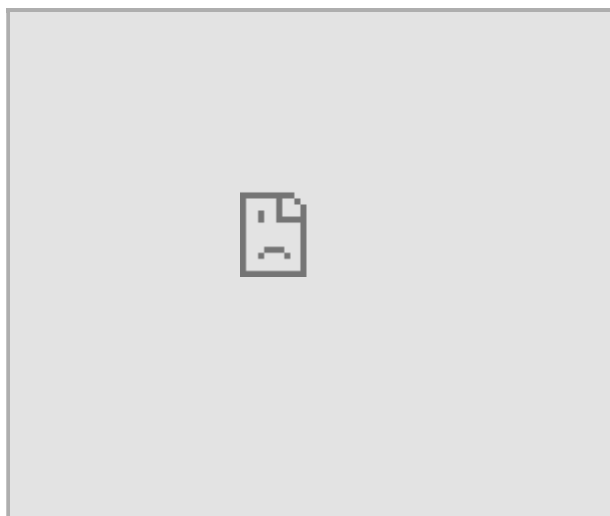
“Chắc không phải cậu tin đấy chứ?” Lăng Hàm vô cùng nghi ngờ hỏi.

Tưởng Nghị vội vàng nói: “Sao có thể thế được? Tôi cũng không tin cậu và Chu tổng lớn với Chu tổng nhỏ có quan hệ

tình tay ba đầu, người bình thường đều không tin! Người khác không biết chứ tôi còn không biết sao, với cái đức hạnh của cậu nếu họ cùng thích cậu, bọn họ cũng đui mắt quá rồi... cho nên cậu nói cậu với Lục Tư Nguyên ở bên nhau nhưng đến giờ tôi vẫn còn không tin đây này.”

Lăng Hàm: “...”

Đột nhiên muốn xông qua đường dây điện thoại để đánh người quá.

Lăng Hàm: “Tại sao lại có tin đồn tôi với anh em nhà họ Chu? Tin đồn này từ đâu mà ra?”

Tưởng Nghị: “Mới đầu là tin đồn cậu với Chu tổng lớn, Chu Thành rất nhiều lần quan tâm đến cậu, vừa mới về nước đến công ty thì mọi người đã thấy cậu với anh ta vào phòng làm việc bàn chuyện bí mật, biểu hiện sau đó cũng rất thân mật! Sau đó có nhiều lần gọi cậu đến phòng làm việc, lại càng không nói đến chuyện muốn lôi cậu về dưới trướng của anh ta! Ngấm lại thì mấy năm cậu ở GMG chẳng có nổi một chút bọt nước nào, vừa gặp Chu Thành đột nhiên thành danh vang dội, rất khó khiến người ta không nảy sinh nghi ngờ...”

Lăng Hàm nhớ tới cô bé ở quầy lễ tân bình thường vẫn buôn chuyện với cậu từng hỏi “Quan hệ giữa cậu với Chu tổng là thế nào”, cậu cảm thấy bây giờ có nhảy vào sông cũng không rửa sạch.

Hoàn toàn chính xác, tin đồn này giữa cậu và Chu Thành có thể nói không phải tin đồn nhằm mà là sự thực, hơn nữa sự thực còn máu chó hơn cả những gì mọi người tưởng tượng. Cậu lo lắng nhớ đâu có người biết cậu với Chu Thành từng cặp kè một thời gian mà tuôn ra thì xong đời.

Trước đây cậu chỉ là một nghệ sĩ quen đâu ai quan tâm, lại càng không có người điều tra, bây giờ mà có một tên paparazzi biến thái nào đó cắn chặt không buông thì rất có thể sẽ đào được khoảng thời gian cậu với Chu Thành, đến lúc đó chắc chắn sẽ rất khó coi.

Người khác đồn đại chuyện của cậu với Chu Thành cậu còn hiểu được, nhưng chuyện với Chu Bắc Hiền là thế nào?

“Chu Bắc Hiền thì sao? Vì sao đột nhiên lại có tin đồn giữa tôi với Chu Bắc Hiền?”

Tên của cậu đặt cạnh cái tên “Chu Bắc Hiền” làm cho cậu cảm thấy phiền não.

“Chu Bắc Hiền đối xử với cậu rất tốt, lúc cậu quay phim chẳng phải anh ta còn tới thăm cậu đó sao? Thậm chí còn vì giữ cậu lại mà cãi vã với Chu Thành... Sau đó anh ta giờ đủ thủ đoạn để bắt cậu, chẳng phải yêu quá sinh hận thì là gì? Bằng không cậu thử nói xem vì sao anh ta lại ghim cậu như vậy.”

Đờ mờ vì yêu sinh hận!

Từ những gì Tưởng Nghị nói, Lăng Hàm có thể hiểu được nội bộ nhân viên có cái nhìn như thế nào về mình, Lục Tư Nguyên, Chu Thành, Chu Bắc Hiền. Một là ảnh đế, hai công tử nhà giàu, lại thêm một ngôi sao xinh đẹp... trăm phần trăm một bộ phim máu chó!

Trên đời có câu “người sợ nổi tiếng heo sợ mập”, cậu vừa mới nổi tiếng một chút đã có một đồng tam, tứ giác tình yêu, thật là khiến người ta cạn lời... mà điều càng khiến cậu cảm nín hơn là xét theo một khía cạnh nào đó thì mấy tin đồn kia hoàn toàn chính xác!

Lăng Hàm hoảng sợ vì ánh mắt sáng ngời của quần chúng nhân dân.

Dưới tình huống này, Lăng Hàm chỉ có thể xài tuyệt chiêu của các ngôi sao: đánh chết không thừa nhận.

“Nói vậy, đúng là bịa đặt vô căn cứ, ai viết kịch bản này đây bảo anh ta viết lại đi, ngay cả mấy cô gái thích xem phim lúc tám giờ cũng không thích xem loại phim này!”

“Đúng vậy, lời đồn này quá bất hợp lý rồi.” Tưởng Nghị phụ họa.

Sau đó hai người bắt đầu phân tích và thảo luận về những scandal vô lý trong showbiz, cực kì hận những paparazzi rảnh rồi cả ngày không có gì làm chỉ biết đi đào bới chuyện riêng tư của người khác.

Chương 210: Thanh minh

Sau khi cúp máy, Lăng Hàm có cảm giác như mình vừa lột một lớp da.

Vốn tưởng rằng nhận điện thoại của Tưởng Nghị là thoải mái nhất, ai dè đủ loại trùng kích khiến trái tim nhỏ bé của cậu không chịu nổi.

Cậu mở lại lịch sử cuộc gọi, thấy thông báo không nhận cuộc gọi của Chu Thành lại thấy đau đầu.

Nghe Tưởng Nghị nói xong, cậu cảm thấy mình nên gọi điện thoại tỏ lòng cảm kích, cậu hoàn toàn không biết Chu Thành ở sau lưng cậu làm nhiều chuyện đến vậy, nếu như không ai nói thì có lẽ cả đời này cậu cũng không biết! Bởi vì từ tận đáy lòng cậu vẫn chống cự người này, không muốn có bất cứ liên hệ nào, lại càng không muốn nghe chuyện của anh ta.

Nhưng mà... nhưng mà...

Gọi rồi thì nên nói gì? Nói một câu cảm ơn sau đó tắt máy? Rồi an tâm thoải mái tiếp nhận lòng tốt của người ta?

Còn có muốn mặt mũi nữa không?

Lăng Hàm lăn qua lăn lại trên sofa, đau đầu không thôi.

Cuối cùng cậu lấy hết dũng cảm, gọi lại.

Di động vang lên một hồi được kết nối.

Lăng Hàm hắng giọng: “Chu tổng lớn?”

“Cậu Lăng!” Đầu bên kia truyền đến một giọng nam trầm ổn, không phải Chu Thành.

Lăng Hàm lập tức bình tĩnh lại: “Anh là ai?”

“Tôi là bạn của Chu Thành.” Giọng nói này rất xa lạ, an tĩnh, trầm ổn: “Chu Thành uống say, không thể nhận điện thoại của cậu được.”

“À.” Lãng Hàm nói.

“Cậu không hỏi vì sao anh ấy uống say sao?”

Lãng Hàm sững sốt một giây, bất giác hỏi: “Vì sao...”

“Là vì cậu.” Giọng nam nói: “Tin tức cậu với Lục Tư Nguyên ở bên nhau đã kích anh ấy, anh ấy muốn gọi điện thoại xác nhận nhưng cậu lại không nghe máy.”

Lãng Hàm: “...”

Người đàn ông kia không trách cứ cậu nhưng Lãng Hàm vẫn nghe ra được bất mãn trong đó.

“Cả hai lần anh ấy uống say đều là vì cậu, lần đầu tiên thì nhập viện, là tôi đón anh ấy về. Hiện giờ nếu không có tôi thì không biết anh ấy lại ngủ ở đâu nữa...”

Lãng Hàm “a” một tiếng: “Anh... anh ta thế nào rồi?”

“Sớm biết như vậy thì trước đây tôi không nên để hai người quen biết nhau...” Giọng nam kia thở dài: “Nhiều năm làm bạn bè như vậy, lần đầu tiên tôi thấy anh ấy trong cái bộ dạng thế này! Lần trước lúc tôi tới bệnh viện đón, bên cạnh anh ấy chẳng có bất kì ai, rất đáng thương.”

Lãng Hàm nhớ tới lần Chu Thành uống say rồi ngủ dưới chung cư nhà cậu nguyên một đêm, cậu đưa anh ta tới bệnh viện rồi không để ý nữa, hóa ra anh ta được người đàn ông này đến đón sao?

... Tự dưng có cảm giác mình hơi tồi, sao bây giờ?

Nhưng mà cho dù sống lại lần nữa cậu vẫn sẽ làm như vậy!

Hơn nữa rõ ràng là Chu Thành chọc cậu trước, sao bây giờ lại biến thành cậu mới là đầu sỏ gây nên chuyện?

Không phải không phải, không thể tin tưởng lời bạn của Chu Thành và anh ta nói một cách đơn giản như vậy được.

Lăng Hàm nhớ tới cách đây không lâu Chu Thành còn đưa một bản “hợp đồng bao nuôi” bảo cậu ký tên, cậu lắc đầu, đè xuống cảm giác áy náy trong lòng.

Chu Thành là một con sói, kể cả uống say vẫn cứ là một con sói, cậu tự dăng mình tới cửa chắc chắn sẽ bị nuốt trọn.

“Nếu như anh ta tỉnh lại thì phiền anh thay tôi chuyển lời cảm ơn.” Lăng Hàm không thể nói rõ Chu Thành làm chuyện gì cho mình, bởi vì cậu không rõ người bạn đang nghe máy này hiểu rõ bao nhiêu chuyện của cậu với Chu Thành.

Hơn nữa cậu thật sự tò mò về thân phận của người này, cách nói chuyện của anh ta có vẻ như rất thân quen với Chu Thành, người có thể khiến Chu Thành gọi điện kêu tới lúc anh ta yếu ớt nhất chắc chắn có quan hệ không bình thường.

Đầu bên kia đồng ý, Lăng Hàm lịch sự nói lời từ biệt rồi cúp máy.

Nhìn đồng hồ thấy đã khuya lắm rồi.

Cậu hoa mắt chóng mặt leo lên giường, cảm giác như lao lực quá sức.

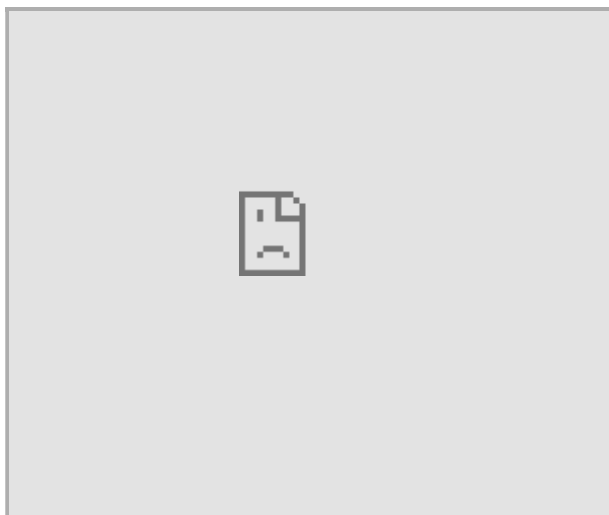
Ngày hôm sau Lăng Hàm tỉnh dậy từ rất sớm, tới qua cậu cho rằng mình sẽ mất ngủ nhưng kết quả lại ngủ đến bất tỉnh nhân sự. Sau khi tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của cậu là chộp lấy di động xem có cái gì mới, xem scandal của cậu với Lục Tư Nguyên đã tiến triển đến mức độ nào rồi.

Cũng giống như hôm qua, câu chuyện vẫn là một đề tài nóng hổi. Trước hết là tin liên quan đến việc Lục Tư Nguyên là ảnh đế chưa bao giờ có scandal, cực kỳ chú ý hình tượng, thứ hai là cả hai người đều là đàn ông, chuyện liên quan đến đề tài nhạy cảm là đồng tính luyến ái nên có rất nhiều người quan tâm!

Hiện giờ đại bộ phận dư luận không tin vào bài viết của Đại Vĩ, chuyện này là nhờ vào hình tượng của Lục Tư Nguyên trong lòng công chúng từ xưa đến nay, về phương diện khác

lại có một cách nói nghi ngờ Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm đang quảng cáo cho bộ phim “Hạ Thiên”.

Nói chung có rất nhiều cách nói.

Từ góc độ muốn lăng xê phim thì coi như đã đạt được mục đích.

Còn về một tiểu thịt tươi lắm tai tiếng như Lăng Hàm lại một lần nữa lọt vào tầm mắt của công chúng bằng cách thức không ngờ tới, nhờ đó mà càng nổi tiếng, nhưng cũng bị chửi không ít.

Lăng Hàm không thèm để ý tới những bình luận khó nghe, thản nhiên như không. Lúc cậu đang lướt mạng thì Tần Vĩnh đột nhiên gọi điện tới, Lăng Hàm vội vàng nhận cuộc gọi.

“Anh Vĩnh?”

“Chúng ta sẽ thông qua Weibo của cậu để đăng một bài thanh minh, nội dung đã gửi đến email, cậu xem trước nếu cảm thấy phù hợp thì sẽ đăng, còn không thì sẽ sửa lại.”

Lăng Hàm vội vàng đăng nhập hòm thư công việc, sau khi mở ra quả nhiên thấy email mà Tần Vĩnh gửi tới.

Đó là một bài thanh minh rất dài.

Đây là cách làm từ trước đó tới giờ của bộ phận truyền thông,

nhất quyết phải bác bỏ tin đồn trước, khiển trách, nhưng mà tất cả mọi người đều biết rõ chuyện vẫn chưa kết thúc. Dựa theo trình tự của giới giải trí hiện nay, nếu người nào có scandal mà không phải đến mức không thể cứu vớt thì trước hết bên quan hệ công chúng của nghệ sĩ đó sẽ phủ nhận, đe dọa một chút. Ngay sau đó sẽ đưa chứng cứ ra chứng minh, không có chứng cứ cũng sẽ tự tạo ra chứng cứ. Dư luận đã quen với trò này, chờ xem chuyện hay.

Hiện giờ bài thanh minh nằm trong hòm thư của Lăng Hàm chính là “cây búa” kế tiếp.

Mặc dù nói chuyện trang web chính của công ty xắn tay áo lên cãi cố đã là chuyện nhìn đến quen mắt nhưng dù sao cũng là chuyện không hay, dù có làm gì cũng sẽ cố gắng giữ lại thể diện cho công ty, không tranh cãi trực diện với đối phương. Với tác phong của Lục Tư Nguyên, anh vừa mới tiếp nhận Quát Tử chưa được bao lâu, lại càng không có khả năng để bên truyền thông của Quát Tử đi đôi đầu với một paparazzi, hình tượng của Lục Tư Nguyên trong mắt công chúng cao ngạo như vậy cũng sẽ tuyệt đối không ra mặt, vậy nên chuyện lên tiếng thanh minh để cho Lăng Hàm ra mặt là phù hợp nhất.

Lăng Hàm là một tiểu thịt tươi, scandal nhiều, nợ cũng nhiều, không sợ đối đầu với ai, trách nhiệm này để cậu gánh là phù hợp.

Có lẽ bộ phận truyền thông cũng nghĩ như vậy cho nên đã viết một bài thanh minh gửi qua cho Lăng Hàm. Lúc đầu chuyện này không cần phải thông qua Lăng Hàm, cứ đăng lên là được rồi nhưng Tần Vĩnh vẫn gọi điện hỏi ý kiến cậu, tôn trọng ý kiến cá nhân của cậu, Lăng Hàm có vài phần cảm động.

Lăng Hàm âm thầm đeo trọng trách xắn tay áo đánh người lên vai.

Nội dung trong bài thanh minh dùng từ rất gay gắt, chủ yếu nhắm vào hành động lưu truyền tin đồn của Đại Vĩ cùng phản bác những lời đồn và suy đoán đó.

Phỏng đoán một: Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm có đi du lịch riêng tới Maurice hay không.

Bài thanh minh tuyên bố Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm đi

gặp Vương Việt, thuận tiện khảo sát, đồng thời cũng đưa ra những bức ảnh Lăng Hàm chụp cùng hai người ngoại quốc kia, còn có cả ảnh chụp bữa tiệc sinh nhật lúc mấy người bọn họ uống rượu để chứng minh không phải chỉ có hai người bọn họ.

Phỏng đoán hai: Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm có sống chung hay không.

Bài thanh minh kiên quyết phủ nhận điều này, nhưng có thừa nhận Lăng Hàm đã từng ra vào nhà của Lục Tư Nguyên, chó trong ảnh thật sự là chó của Lục Tư Nguyên. Còn về phần lý do tại sao thì là vì bọn họ là hàng xóm cùng một tầng.

... Hàng xóm?!

Chương 211: Trình tạp kỹ

Lăng Hàm nhìn vào bài thanh minh một hồi lâu rồi vội vàng gọi điện thoại cho Tần Vĩnh.

“Lăng Hàm?”

“Anh Vĩnh, trong bài viết nói em với Tư Nguyên là hàng xóm, điều này... hơi bị giả nhỉ? Lỡ như người khác nói ra sự thật, vậy không phải là...”

“Yên tâm đi, tăng mà Tư Nguyên ở là của cậu ấy hết, không có ai điều tra đâu.”

Lăng Hàm ngẩn ngơ, nhớ lại khu căn hộ cao cấp mà Lục Tư Nguyên ở, hóa ra tăng mà anh ở đã bị anh mua hết?

Nghĩ kĩ lại, cậu từng ra vào nhà Lục Tư Nguyên rất nhiều lần nhưng chưa từng gặp ai khác, hóa ra là vì trong các nhà khác căn bản không có ai cả!

“Như thế ạ, được, thế thì không có vấn đề gì.” Lăng Hàm nói.

“Nếu không có vấn đề gì thì đăng nhé.” Tần Vĩnh đáp.

“Vâng.” Lăng Hàm đồng ý rất thẳng thừng.

Mười phút sau, quần chúng hóng chuyện thấy Lăng Hàm đăng Weibo, nội dung chỉ trích Đại Vĩ đơm đặt bậy bạ, còn đưa ra đủ chứng cứ chứng minh mình và Lục Tư Nguyên là bạn tốt, vân vân.

Mọi người vốn cũng không quá tin vào chuyện này, bây giờ sự thực được bày ra, đám đông lập tức đứng về phía Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên. Các ngôi sao khác cũng rào rào chia sẻ bài viết, có người làm vậy vì muốn lấy lòng Lục Tư Nguyên, có người muốn đối phó với Đại Vĩ... Tóm lại bài đăng Weibo này có lượt chia sẻ cao chưa từng thấy, trong bình luận thậm chí còn có luật sư xung phong đứng ra muốn đòi lại công bằng

cho cậu.

Lần này coi như Đại Vĩ đập phải tằm sắt rồi.

Dur luận giằng co trong mấy ngày, Đại Vĩ thất bại, người người hòa theo cũng tan đàn xẻ nghé, rất nhiều ngôi sao cũng lần lượt lên tiếng tỏ ý Đại Vĩ từng tạo tin đồn nhảm. Đại Vĩ bị ép đến không còn cách nào khác, vì áp lực quá lớn, chỉ có thể xin lỗi Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm qua internet.

Bên ngoài sôi sùng sục, Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm cũng không nhàn rỗi, Tần Vĩnh sắp xếp cho họ một chương trình tạp kỹ để tuyên truyền cho “Hạ Thiên”.

Con người Lục Tư Nguyên có chút khuyết điểm là không thích tham gia các chương trình truyền hình lắm, sau khi nổi tiếng rồi càng ít khi tham gia. Rất bình thường thôi, khi người ta đã đạt được địa vị nhất định mà còn tham gia những chương trình truyền hình có tính giải trí quá mạnh thì không hợp phong cách lắm, khá mất hình tượng. Hơn nữa bây giờ phương hướng xoay chuyển hình tượng của Lục Tư Nguyên khá rõ ràng, đã bắt đầu chạy trên con đường thanh thượng của “ông chủ Lục” rồi, không muốn tiếp tục vừa nhảy vừa hát nữa.

Tiếc rằng bây giờ ông chủ Lục vẫn chưa phải con quái vật lớn như GMG hay Ứng Thiên nên bớt được chút phách lối nào thì vẫn phải bớt. Ví dụ bây giờ vụ việc “Lục - Lăng hẹn hò” đang nổi lên bênh, bản thân mình đã mang quan hệ bất chính và tính giải trí, ông chủ Lục không thể tiếp tục đoan chính được nữa. Vả lại “Hạ Thiên” đã quay xong, nên lộ mặt để xin tí danh tiếng.

Tham gia chương trình truyền hình để bác bỏ tin đồn và tuyên truyền phim mới là việc phải làm.

Tần Vĩnh lựa chọn rất kỹ càng, tìm cho anh và Lăng Hàm một chương trình dạng như talkshow. Người dẫn chương trình là nữ, tên Trần Tuyết, trước kia từng làm ở đài truyền hình trung ương, nổi danh đã lâu; sau này tự mình đứng ra làm tiết mục riêng, phong cách trên sân khấu vẫn giữ nguyên như trước, khá ngay thẳng.

Sau lần trước tham gia “Minh tinh đôi đầu”, Lăng Hàm đã hơi sợ những chương trình “nắn gáy” nghệ sĩ, lúc nghe tin sẽ tham

gia chương trình của Trần Tuyết mới thở phào một hơi.

Một ngày trước khi tham gia chương trình, ông chủ Lục lại cải trang, lén lén lút lút mò tới căn hộ của Lăng Hàm, khiến Lăng Hàm vô cùng bất đắc dĩ.

“Lục Tư Nguyên, anh có thể để em bớt lo được không?” Lăng Hàm nặng lòng: “Đợi mọi chuyện qua đã rồi hẳn tiếp tục sống cùng nhau không được hả?”

Ông chủ Lục rất không vui, mặt anh thuôn ra, lạnh nhạt bảo: “Anh sợ em ngủ quá giấc nên cố tình lái xe tới, đợi ngày mai cùng đi luôn.”

“Em đặt báo thức rồi, không ngủ quá giấc được đâu.” Lăng Hàm đáp.

Nhưng con không tước được kia căn bản không nghe cậu giải thích, tóm lấy cậu hôn hít một hồi, hôn xong tự giác xuống bếp nấu cơm.

Đợt này phong cách của Lục Tư Nguyên đột nhiên thay đổi, dính cậu vô cùng chắc. Mới tách ra hai ba ngày, không nói tới việc ngày ngày gọi điện thoại tới quấy rối, mà cứ hở ra là lén lút chạy tới. Điều tra nguyên nhân, Lăng Hàm nghĩ tới nghĩ lui, chắc là bắt đầu từ lúc cậu từ chối kết hôn.

Mấy ngày hôm nay Lục Tư Nguyên chưa từng nhắc tới chuyện liên quan đến kết hôn, nhưng Lăng Hàm luôn bị ép nghĩ về chuyện đó, bởi vì Lục Tư Nguyên cứ luôn dùng bàn tay đeo nhẫn để sờ mó cậu, hoặc cúi đầu nghịch nhẫn, hoặc tháo nhẫn ra để lau chùi, hoặc khen ai chọn nhẫn mà đẹp thế...

Cho dù Lăng Hàm có mù dờ hay vô tâm hơn thế nữa cũng hiểu được Lục Tư Nguyên muốn biểu đạt điều gì.

Đến khi cậu không kiềm chế được nhắc một câu rằng sau này rồi kết hôn thì Lục Tư Nguyên thản nhiên bảo: “Anh không vội đâu.”

Lăng Hàm: “...”

Cậu đột nhiên hiểu được những anh chàng bị bạn gái ép kết hôn sẽ có tâm trạng thế nào.

Lăng Hàm cảm thấy áp lực rất nặng nề.

Đợi khi Lục Tư Nguyên nấu xong hai món mặn một món canh bung lên bàn, Lăng Hàm đành biếng nhác bò dậy ngồi xuống bên bàn cơm.

“Sau khi tham gia chương trình xong thì chuyển qua chỗ anh đi.” Đang ăn thì Lục Tư Nguyên đột nhiên nói vậy.

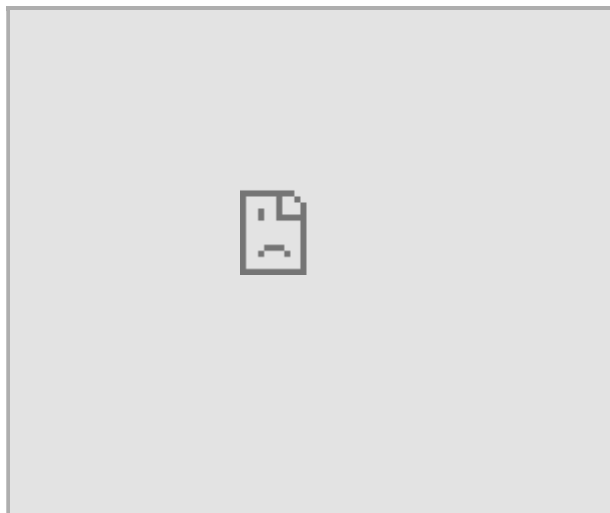
Lăng Hàm suýt nữa chết ngẹn, cậu vật vã nuốt miếng cà chua trong miệng, trợn mắt lên hỏi: “Gì cơ?”

“Anh bảo, đợi tham gia xong chương trình này, em chuyển đến chỗ anh.”

Lăng Hàm choáng váng: “Đã bảo bao nhiêu lần rồi, bây giờ là thời kỳ nhạy cảm, lỡ như bị phát hiện thì tèo đấy, đợi phong ba đi qua rồi hẵng chuyển...”

Lục Tư Nguyên còn chẳng buồn nhú mảy: “Trong bài đăng thanh minh đã công bố em là hàng xóm của anh, có gì phải sợ?”

Lăng Hàm sửng sờ. Đúng vậy, cậu đã tuyên bố với bên ngoài rằng mình và Lục Tư Nguyên là hàng xóm, sống cùng một khu cũng không hề kỳ lạ. Hóa ra thông báo ấy còn “đính kèm” cả ý đồ riêng của ông chủ Lục.

“Nếu đã là hàng xóm mà không sống cùng nhau sẽ càng khiến người ta thấy lạ hơn đúng không nào?” Lục Tư Nguyên thản nhiên nói vậy.

... Hình như cũng có lý.

“Nhưng mà... lỡ như họ điều tra bên quản lý nhà đất thì sao?”

Lục Tư Nguyên nhíu mày: “Cùng lắm anh nhượng quyền tài sản cho em, như thế sẽ không ai dám nói gì hết.”

Lăng Hàm sợ hết hồn: “Đừng đừng đừng, đừng làm thế, cứ nói nhà em đi thuê là được rồi.”

Quả đúng vậy, nếu như cậu nắm quyền sử dụng nhà đất, nói hai người là hàng xóm sẽ rất danh chính ngôn thuận, nhưng như vậy cũng quá phô trương! Cậu chưa từng nghĩ tới việc kiếm chác được lợi ích gì từ Lục Tư Nguyên, nó khiến cậu nhớ tới quan hệ bao dưỡng của mình và Chu Thành trước đây...

Lục Tư Nguyên nghĩ ngợi, dường như thấy ý kiến này không tệ: “Đợi sau này rảnh rồi đi sang tên, làm nhanh nhanh đi, sau này khỏi cần vì mấy chuyện vặt vãnh mà không thể sống cùng nhau...”

Lăng Hàm đột ngột đập đôi đũa xuống bàn: “Đừng!”

“Tại sao?” Lục Tư Nguyên dường như không hiểu tại sao cậu phản ứng thái quá như vậy.

Lăng Hàm nào dám nói anh làm vậy khác gì đang bao dưỡng một tên ẻo lả, trong lúc cấp bách, đầu óc cậu cũng khôn ra: “Căn nhà đó của anh ít cũng phải vài chục triệu tệ, với mức thu nhập hiện tại của em, anh cảm thấy người khác sẽ tin em mua nổi à? Đừng nhiều chuyện!”

Lục Tư Nguyên nhíu đôi lông mày xinh đẹp, dùng đũa gõ gõ cậu: “Ăn cơm đi.”

Lăng Hàm vội vàng cầm đũa lên lừa cơm, tóm lại đã gỡ bỏ được suy nghĩ điên cuồng của Lục Tư Nguyên.

Ăn xong xong, các cụ có câu cơm no ấm cất, Lăng Hàm sờ cái bụng no đến căng phồng lên của mình, nhìn chăm chăm vào đôi chân dài và cặp mông căng mẩy của Lục Tư Nguyên, không dời mắt được.

Tuy miệng thì bảo không cho Lục Tư Nguyên đến, nhưng trong lòng lại rất thích Lục Tư Nguyên đến. Mấy ngày rồi không được ăn thịt, cơ thể này đã hơi rục rịch rồi.

Đợi Lục Tư Nguyên thu dọn bát đĩa xong, Lăng Hàm cũng tiêu hóa được khá khá thức ăn, cậu chậm chạp tới gần Lục Tư Nguyên, xòe móng vuốt sờ mông anh một cái, cười trêu ghẹo: “Ồi, cong gớm nhỉ.”

Lục Tư Nguyên gạt bàn tay không an phận của cậu ra: “Đừng có quậy.”

“Xí, giả bộ đứng đắn.” Lăng Hàm chẳng buồn quan tâm rằng anh đang đeo tạp dề, mò tay tiếp tục nắn hai độn thịt trên mông anh.

Lục Tư Nguyên bị chọc điên, tóm lấy bàn tay hư kia, đứng ngay trong bếp mà “yêu thương” cậu.

Lăng Hàm tự rước khổ vào người, gào khóc thảm thiết.

Chương 212: Nói chuyện

Lục Tư Nguyên còn ngại vì sáng hôm sau phải dậy sớm nên chưa “yêu” cậu tới chết, làm xong một lần thì miễn cưỡng đè nén bản thân, lôi cậu vào phòng tắm cọ rửa.

Lăng Hàm cũng sợ sáng hôm sau không dậy nổi, không dám chọc anh ba máu sáu con, lúc tắm rửa còn ra vẻ Liễu Hạ Huệ, không nhìn, không quan tâm, vô cùng đoan chính.

Ngày hôm sau, Lục Tư Nguyên lôi cậu ra khỏi đồng chăn, ném cho cậu một bộ âu phục bằng chất liệu cực kì tốt. Lăng Hàm chờ đến cầm bộ âu phục mà ngẩn ngơ, qua một lúc ngả người ra ngủ tiếp.

Lục Tư Nguyên bắt đắc dĩ lôi cậu ra lần nữa, vỗ vỗ lên gương mặt kia: “Dậy đi nào, con sâu lười!”

“Cho em ngủ thêm chút nữa... Báo thức còn chưa kêu mà...” Lăng Hàm kéo chăn che đầu, sống chết không chịu dậy.

“Em đã đặt báo thức chưa? Gần bảy giờ rồi.”

“Bảy giờ rồi á?” Lăng Hàm sợ hết hồn, bật dậy khỏi giường như con tôm: “Tại sao báo thức của em chưa kêu?”

Lục Tư Nguyên khoanh tay trước ngực nhìn cậu: “Em đã đặt báo thức chưa?”

Lăng Hàm đột nhiên nhớ ra tối qua “trác táng” quá, quên chưa đặt.

Lục Tư Nguyên dùng ngón tay thon dài day day trán: “Xem ra sau này phải để anh gọi em dậy rồi.”

Lăng Hàm: “...”

Mẹ kiếp, từ hồi ngủ chung với Lục Tư Nguyên, cậu chẳng phải lo cái móng chân gì, đến cả chuông báo thức cũng quên

đặt.

Lăng Hàm vội vàng xuống giường mặc quần áo, chỉnh trang trong chốc lát, lại biến thành trạng thái giả bộ nghiêm chỉnh.

Lục Tư Nguyên đang đợi cậu, Lăng Hàm bảo: “Anh đi trước, đợi em dưới tầng.”

Lục Tư Nguyên nhướn mày, ngoan ngoãn nghe lời cậu, xuống xe đợi trước.

Lăng Hàm ngồi trong phòng chừng mười phút, đoán Lục Tư Nguyên đã đi rồi mới chậm rãi ra cửa xuống tầng.

Hai người đi trước đi sau rời khỏi nhà, chẳng khác gì yêu đương vụng trộm.

Lăng Hàm không biết vì sao mà thấy kích thích.

Cậu nghĩ, mình điên quá rồi.

Đến tòa nhà đài truyền hình mà Trần Tuyết đang làm việc, tuần tự tiến vào studio, lập tức thấy được Trần Tuyết đã trang điểm xong. Trần Tuyết tuổi ngoài tứ tuần, giữ gìn rất khá. Phụ nữ đến tầm tuổi của cô ấy thì dung mạo đã không còn quá quan trọng, quan trọng ở khí chất dung dưỡng nhiều năm mới có được.

Trần Tuyết búi tóc cao, mặc váy liền màu đỏ nhạt, khí chất nho nhã, nụ cười vô cùng ôn hòa.

“Cậu Lục, cậu Lăng, chào mừng hai người tới chương trình của tôi.”

Nhìn thấy hai người, Trần Tuyết nhanh chóng bước tới, bắt tay với cả hai, thái độ thân thiết hòa nhã giúp cho trái tim vốn thấp thỏm của Lăng Hàm an vị trong lồng ngực.

Trần Tuyết mời hai người ngồi xuống sofa, đầu tiên là thông nhất với Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm về những câu hỏi mà tiếp sau đó sẽ hỏi. Trước đó bản thảo đã được gửi cho Tần Vĩnh, Tần Vĩnh đã chuyển cho hai người xem qua. Lục Tư

Nguyên và Lăng Hàm đều không có ý kiến gì thêm.

Trần Tuyết không hổ là người nổi danh đã lâu, nhanh chóng bắt chuyện được với Lục Tư Nguyên. Dạng chương trình talkshow có hai khách mời này thường dễ xảy ra vấn đề được bên này mất bên kia, nhưng Trần Tuyết lúc nào cũng quan tâm tới cảm nhận của Lăng Hàm, cho dù ít khi nói chuyện với cậu cũng thường xuyên giao tiếp bằng ánh mắt, không đến mức để Lăng Hàm cảm thấy bị ghẻ lạnh.

Có một ngôi sao lớn như Lục Tư Nguyên ở đây, trọng tâm tất nhiên sẽ xoay quanh Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm đã chuẩn bị sẵn tâm lý để làm nền, thế nhưng cách làm của Trần Tuyết khiến cậu cảm thấy rất thoải mái.

Sau khi tán gẫu được vài câu, đề tài mở rộng ra, có thể vào chủ đề chính. Trần Tuyết ra hiệu cho đạo diễn có thể ghi hình.

“Chắc hẳn hai vị đã nghe thấy, đợt này trên mạng có đủ thứ tin đồn về cả hai, không biết hai người có gì muốn nói về điều này không?” Trần Tuyết hỏi rất thẳng thắn, ra hiệu cho trợ lý chiếu vài bức ảnh đang được lan truyền rất rộng rãi trên mạng: “Tôi tin rằng hai vị đã khá quen thuộc với mấy tấm ảnh này, công chúng cũng đưa ra nhiều đồn đoán về chúng, hôm nay có thể nói rõ với ‘Có hẹn với Trần Tuyết’ không?”

“Tất nhiên rồi.” Lục Tư Nguyên rất đĩnh đạc, chỉ vào bức ảnh đầu tiên: “Tấm này là ảnh chúng tôi đi Maurice, lúc đó bên cạnh có hai người bạn ngoại quốc, không biết tại sao thợ chụp chỉ chụp mỗi tôi với Lăng Hàm.”

Lăng Hàm chỉ vào tấm thứ hai: “Tấm này được chụp khi chúng tôi đi thuyền trên biển, chiếc thuyền này được bạn của chúng tôi bao thầu, hôm ấy chơi rất vui.”

Lục Tư Nguyên chỉ vào tấm ảnh thứ ba: “Ảnh này chắc được chụp khi tôi với Lăng Hàm cùng vào khu nhà, tôi không nhớ bị chụp lúc nào nữa. Lăng Hàm có nhớ không?”

Lăng Hàm lắc lắc đầu: “Không nhớ được nữa.”

Lục Tư Nguyên chỉ vào bức ảnh thứ tư: “Đây là ảnh chụp chung của tôi với con cún ở nhà.”

Lăng Hàm lập tức chỉ vào bức ảnh cuối cùng: “Đây là ảnh chụp chung của tôi với cún nhà anh Lục, tấm này tôi từng đăng lên Weibo rồi.”

Trần Tuyết cười: “Xem ra quan hệ của hai người rất tốt, cùng đi du lịch, cùng nuôi cún, cùng sống ở một chỗ.”

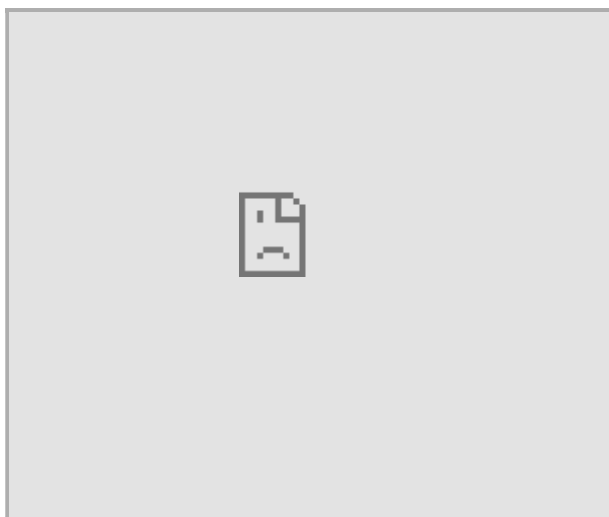
“Đúng vậy, chúng tôi là hàng xóm mà.” Lăng Hàm hào phóng thừa nhận.

“Hai người thành hàng xóm từ bao giờ vậy?” Trần Tuyết truy hỏi.

Lăng Hàm ngẫm nghĩ: “Chắc khoảng hai tháng trước.”

Lục Tư Nguyên nhìn cậu một cái, gật gật đầu.

Lăng Hàm tiếp tục nói: “Tôi vẫn luôn tán thưởng ông chủ Lục, hai tháng trước, tôi có hân hạnh được quay phim dưới trướng ông chủ Lục, chính là bộ ‘Hạ Thiên’ ấy. Ông chủ Lục thương lượng kịch bản cùng tôi, cộng thêm nguyên nhân cá nhân mà chỗ ở của tôi chưa được giải quyết, nên tôi làm hàng xóm của ông chủ Lục luôn... Nhưng mà, chi phí chung vẫn được thanh toán, ha ha.”

Nói xong liếc mắt nhìn Lục Tư Nguyên.

Trần Tuyết cười khẽ: “Hóa ra là thế, cậu Lục đối xử với cậu Lăng thật tốt.”

Lục Tư Nguyên đáp: “Tôi cho rằng Lãng Hàm rất có tiềm năng, khả năng diễn xuất của cậu ấy rất tốt, là một hậu bối đáng được dìu dắt. Thêm một thời gian nữa chắc chắn thành tích của cậu ấy sẽ không kém gì tôi.”

Lãng Hàm giật mình.

Lời đánh giá này có vẻ hơi quá rồi.

Trần Tuyết cũng rất kinh ngạc: “Không ngờ cậu Lục đánh giá cao cậu Lãng đến vậy.”

Lục Tư Nguyên nhún vai: “Trước kia tôi và cậu ấy từng có một lần hợp tác, thấy được năng lực của cậu ấy, cậu ấy thể hiện rất tốt. Sau này khi kịch bản của ‘Hạ Thiên’ ra đời, phản ứng đầu tiên của tôi là tìm cậu ấy, khả năng diễn xuất của cậu ấy chắc chắn có thể đảm nhận vai diễn trong phim. Thực tế chứng minh tôi đã đúng. Nếu như ‘Hạ Thiên’ ra rạp, mọi người xem được phần thể hiện của cậu ấy, tôi tin mọi người sẽ có suy nghĩ giống tôi.”

Lần đầu tiên Lục Tư Nguyên tỏ ra sùng bái một người ở nơi công cộng, hơn nữa người này còn là người mới, Trần Tuyết rất ngạc nhiên: “Nghe cậu nói vậy, tôi rất mong chờ đấy. Về diễn viên của dự án ‘Hạ Thiên’, tại sao quyết định mời cậu Lãng nhỉ?”

Ý tứ rộng hơn của câu này là, cho dù cậu cảm thấy diễn xuất của Lãng Hàm tốt, nhưng người có diễn xuất tốt trong giới giải trí nhiều như nấm sau mưa, tại sao cứ nhất định phải chọn Lãng Hàm.

Lãng Hàm chen ngang vào mà cười cười: “Bởi vì cát-sê của tôi rẻ mà.”

Ba người lập tức bật cười, bầu không khí sống động hơn hẳn.

Lục Tư Nguyên thẳng thắn chia sẻ: “Nguồn vốn đầu tư cho bộ phim này có chút vấn đề, ‘Hạ Thiên’ có thể quay xong một cách thuận lợi cũng phải trải qua vài khó khăn, nhưng chúng tôi đã khắc phục được rồi.”

Lãng Hàm tiếp lời: “Ông chủ Lục không lấy tiền thù lao, dồn

hết tiền vốn đầu tư cho bộ phim, gắng sức tạo nên bộ phim điện ảnh tốt nhất.”

Hai người kẻ tung người hứng, phối hợp vô cùng ăn ý.

Trần Tuyết đáp: “Tôi thấy càng mong chờ hơn rồi đây, ‘Hạ Thiên’ chắc chắn sẽ là một bộ phim điện ảnh xuất sắc. Cho nên những lời đồn nói hai người là tình nhân trên màn ảnh đều là lời đồn thôi?”

Lăng Hàm nói như đinh chặt sắt: “Đúng vậy, là đồn thổi thôi.”

Lục Tư Nguyên gật gù: “Chúng tôi không ngờ sẽ bị người khác hiểu nhầm thành dạng quan hệ ấy.”

Lăng Hàm cười khẽ: “Cá nhân tôi cảm thấy ông chủ Lục bị tôi liên lụy rồi, đợt này tôi xúi quẩy hết cỡ, chưa biết chừng tôi đã làm liên lụy ông chủ Lục.”

Lục Tư Nguyên liếc cậu một cái, chậm rãi nói: “Thực ra bị hiểu nhầm như thế cũng không có gì không tốt, con người tôi không quá để tâm tới lời đồn...”

Lăng Hàm sợ mất mặt, Lục Tư Nguyên nói gì vậy chứ! Nói như vậy sẽ bị người ta hiểu nhầm đây!”

Chương 213: Về nhà

Cậu vội vàng cứu nguy: “Ha ha, chỉ cần không quá đáng quá thì tôi cũng không để tâm, lời đồn suy cho cùng chỉ là lời đồn, không quan tâm đến nó, nó sẽ nhanh chóng biến mất thôi.”

Lục Tư Nguyên lặng yên không nói nữa.

Lăng Hàm lại nói: “Đợt này cư dân mạng khá thịnh hành trào lưu gán ghép các cặp đôi, trước kia khi tôi quay ‘Vô Huyền’ đã bị gán ghép, bây giờ quay ‘Hạ Thiên’ lại bị ghép, chưa biết chừng khi tôi quay bộ phim tiếp theo sẽ ghép với người khác, cho nên tôi chẳng để tâm đến lời đồn gì đâu.”

Đám đông lập tức nhớ tới cặp đôi Lăng Hàm và Y Tự thời gian trước, nhưng bây giờ Y Tự là từ cấm, mọi người vô thức lánh tránh điều này.

Trần Tuyết hỏi thêm vài câu, lần này Lục Tư Nguyên không còn dở chừng nữa, ngoan ngoãn trả lời theo kịch bản. Ước chừng khoảng hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng đã quay xong chương trình.

Chương trình này tối thứ bảy mới lên sóng, Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên chào tạm biệt Trần Tuyết rồi rời khỏi đài truyền hình.

Vào trong xe Lăng Hàm mới thở phào một hơi rồi trừng mắt nhìn Lục Tư Nguyên: “Tại sao ban nãy anh nói lung tung vậy?”

Lục Tư Nguyên khởi động xe: “Anh nói lung tung chỗ nào?”

“Cái gì gọi là bị hiểu nhầm cũng không có gì không tốt, anh muốn để người khác cho rằng bị gán ghép cùng em thì anh rất vui à?” Lăng Hàm tức không để đâu cho hết.

Lục Tư Nguyên liếc nhìn cậu: “Đúng vậy, anh rất vui lòng.”

“Anh!”

“Bao giờ mới có thể quang minh chính đại ở bên nhau đây?”
Lục Tư Nguyên khẽ than thở rồi lái xe ra khỏi bãi đỗ.

Lăng Hàm: “...”

Không biết tại sao mà cậu vừa thấy vui vừa thấy buồn, những lời oán thán sau đó cũng không nói ra được.

“Cuối tuần này chúng ta về nhà đi.”

Lăng Hàm vẫn chưa kịp phản ứng.

“Đi gặp cha mẹ anh.” Lục Tư Nguyên chăm chú lái xe, nửa gương mặt đẹp như ngọc thạch, đẹp đến không thể tin nổi. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra khóe miệng anh đang nhếch lên thành một hình cong như mảnh trăng khuyết.

Lăng Hàm dờ dẫm “ừ” một tiếng, sau đó im như thóc.

Lăng Hàm hoàn toàn chưa hề chuẩn bị, nghe xong đề nghị của Lục Tư Nguyên, đầu óc cậu trống rỗng trong một khoảnh khắc, hồi lâu sau mới lắp bắp hỏi lại: “Về, về nhà?”

Lục Tư Nguyên vẫn tập trung tinh thần lái xe, nghe xong câu hỏi kia chỉ “ừm” một tiếng, dường như chuyện đưa một nửa đồng giới về nhà gặp cha mẹ không phải chuyện gì quá to tát.

Lăng Hàm vất vả hỏi lại: “Họ... biết hết sao?”

“Anh đã nói với mẹ từ lâu rồi, còn về cha anh, không cần đề ý ông ấy. Dù gì bất kể ông ấy có đồng ý hay không thì sau cùng mọi chuyện cũng không do ông ấy định đoạt.”

... Có cảm giác như cha Lục không có địa vị gì trong nhà.

Lục Tư Nguyên như nhìn ra được vẻ không tình nguyện của cậu nên trầm giọng bảo: “Sao thế, không muốn à?”

Cùng với lúc nói câu này là đôi lông mày sắc như dao của anh nhướn cao lên, ánh sáng từ đuôi mắt của anh có vẻ sắc bén.

Lăng Hàm: "... Có đâu, em rất sẵn lòng."

Sau khi ghi xong chương trình này, Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm đắm đầu vào công việc bận rộn, tuy rằng Lăng Hàm âm thầm cầu nguyện thời gian trôi chậm một chút, nhưng chớp mắt vẫn đến cuối tuần.

Chiều thứ bảy, Lục Tư Nguyên lái xe tới đón cậu, vừa mở cửa vào nhà đã thấy Lăng Hàm đang ngồi ngẩn ngơ trước tủ quần áo; trên giường, trên sàn vứt đầy quần áo, cả căn phòng như bị cướp quét qua một cách điên cuồng vậy.

"Làm gì thế?"

Lăng Hàm bứt tóc đầy bất lực: "Không có gì để mặc hết..."

Lục Tư Nguyên nghe xong vừa tức vừa buồn cười: "Mặc gì cũng được, không cần căng thẳng đâu."

"Sao có thể tùy tiện được?" Lăng Hàm nghiêm túc bảo: "Em thực sự không biết mặc gì mới ổn, anh nói xem em nên theo phong cách gợi cảm hay theo phong cách đoan trang đứng đắn, hay là kiểu âm áp hoạt bát? Tham mưu cho em đi!"

Sau cùng Lục Tư Nguyên tiện tay cầm một chiếc áo len bên cạnh lên cho cậu mặc, tùy tiện nhét thêm một chiếc áo gió, sau đó xách Lăng Hàm đã ăn mặc nghiêm chỉnh xuống tầng, nhét vào xe, đóng sập cửa xe lại rồi khởi động máy.

Lái xe được nửa đường thì Lăng Hàm chợt kêu ầm lên.

Lục Tư Nguyên hỏi: "Sao đây?"

Lăng Hàm kêu thảm: "Em quên mang quà rồi, quà hôm qua em mua để quên ở nhà rồi! Quay lại quay lại, mau quay xe lại!"

Lục Tư Nguyên: "..."

"Lần sau đi." Lục Tư Nguyên lặng lẽ đạp chân ga để xe tiếp tục phóng nhanh về phía nhà họ Lục.

Lăng Hàm khuyên can mãi mà Lục Tư Nguyên không dao

động, đành thấp thỏm nhích tới nhích lui trên ghế phó lái, cứ như bên dưới đôi mông ấy có bàn chông vậy.

Lái xe đúng một tiếng đồng hồ mới tới nơi.

Lục Tư Nguyên lái xe vào hầm xe của biệt thự. Lúc xuống xe, bắp chân của Lăng Hàm bắt đầu bị chuột rút, đi đường vô cùng khó khăn.

“Sao thế?”

Lăng Hàm run run: “Nhũn, nhũn chân.”

Lục Tư Nguyên vừa tức vừa buồn cười, đành phải lôi cậu xuống xe: “Đừng căng thẳng quá, chỉ ăn bữa cơm, gặp mặt nhau thôi mà.”

Lăng Hàm đáp: “Anh nói thì nhẹ nhàng lắm! Đó là cha mẹ anh chứ không phải cha mẹ em, em lừa mất con trai duy nhất của họ rồi, chắc chắn họ sẽ hận em chết mất!”

“Sau này cũng là cha mẹ em!” Lục Tư Nguyên dờ khóc dờ cười, dịu giọng an ủi: “Em đừng nghĩ lung tung nữa, mẹ anh rất cởi mở, anh có thể tìm được đối tượng kết hôn mẹ anh đã mừng lắm rồi, còn về cha anh, ông ấy bị vợ quản nghiêm khắc, chỉ cần mẹ anh đồng ý thì sau cùng ông ấy cũng đồng ý thôi, cho nên em đừng tự hù mình.”

Lăng Hàm kéo cửa xe sống chết không chịu buông tay, lắc đầu

như trống bỏi: “Lần sau, lần sau lại đến, hôm nay thì thôi...”

Lục Tư Nguyên cưỡng ép tách từng ngón tay bám dính trên cửa xe của cậu ra, gần như lôi cậu ra khỏi bãi đỗ xe.

Lăng Hàm cũng biết mình như vậy không ra gì, nhưng cậu thực sự rất căng thẳng, trước giờ chưa có lần nào căng thẳng như vậy hết.

Lục Tư Nguyên thấy an ủi không có tác dụng, thứ nhất gan trong tay mình không chịu đi, đành phải đứng lại mà khuyên bảo, rồi cưỡng ép lôi cậu vào biệt thự nhà mình.

Vốn liếng của nhà họ Lục tuy phong phú nhưng rất khiêm tốn, biệt thự chỉ là một tòa nhà độc lập trên khu đất không quá phô trương, dựa vào ngọn núi phía sau, vườn hoa rất to, có cả một nhà kính lớn. Mẹ Lục thích hoa cỏ, trong nhà kính trồng đầy những loại hoa nổi tiếng, rất có phong cách.

Cha Lục thích đồ cổ, trong nhà dành hẳn một khu vực riêng để đặt những món đồ do ông sưu tầm, cứ khi nào nhà có khách đều dẫn tới đó thưởng lãm.

Những điều này được Lục Tư Nguyên kể khi vào nhà, hy vọng lát nữa cậu có thể nói chuyện hợp gu. Lăng Hàm bất đắc dĩ, chỉ lo căng thẳng nên gật đầu lung tung, thực ra nghe vào tai cũng mơ mơ hồ hồ, không nghe được gì mấu chốt.

Trước cửa biệt thự có vài người đã đợi sẵn, người phụ nữ đứng đầu vô cùng xinh đẹp, khí chất quý phái mà vô cùng thân thiện.

Lục Tư Nguyên gọi: “Mẹ!”

Lăng Hàm lập tức run như cây sậy, đứng thẳng người gần như ngay lập tức, suýt nữa cũng gọi mẹ theo anh, may mà đến sau cùng đầu óc tỉnh táo lại, vội vàng sửa miệng: “Bác gái!”

Người phụ nữ kia đến bên cạnh hai người, nghe cách gọi của Lăng Hàm liền mỉm cười.

Lục Tư Nguyên cất tiếng: “Mẹ ơi, đây là Lăng Hàm.”

Người phụ nữ đáp: “Mẹ biết rồi, vẫn thường thấy trên bản tin

đài truyền hình, quả nhiên rất đẹp trai.”

Lăng Hàm vẫn rất căng thẳng, nhưng dù gì cũng đã tìm được trạng thái, cậu vội vàng nói: “Bác gái trẻ quá, lúc vừa bước ra cháu cứ tưởng là chị gái của Tư Nguyên.”

Mẹ Lục cười: “Mồm miệng ngọt thế, nhưng con nên đổi cách xưng hô đi, đúng không nhỉ?”

Lăng Hàm sửng người, sau đó mới ý thức được, mặt mũi thoáng chốc đỏ bừng. Ấp a ấp úng một hồi mà vẫn không thể gọi được từ đó.

Lục Tư Nguyên thấy vậy lập tức nói: “Mẹ, Lăng Hàm biết mẹ thích hoa nên cố ý chuẩn bị cho mẹ một chậu lan kiếm, chắc chắn mẹ sẽ thích.”

Lăng Hàm khựng lại, cậu chuẩn bị hoa lan cái quần què!

Chương 214: Mẹ

Mẹ Lục kêu lên: “Ôi chào, tốt quá, mẹ thích hoa lan nhất đấy.”

Nói rồi bà dặn dò Lăng Hàm: “Là người một nhà cả rồi còn mang quà cáp gì, sau này cứ qua đây là được, Tư Nguyên với cha nó bận việc, thường xuyên không về nhà, nếu như hai đứa có thể thường xuyên về nhà là món quà tốt nhất rồi.”

Nói xong bà còn liếc Lục Tư Nguyên một cái.

Lục Tư Nguyên vội vàng cười phụ họa: “Sau này chắc chắn sẽ thường xuyên về nhà, hứa chắc luôn đấy ạ.”

Chỉ vài câu nói đã khiến mẹ Lục vui như mở cờ trong bụng, bà gọi cả hai vào nhà: “Mau vào đi, mau vào đi.”

Lăng Hàm bất chấp tất cả mà đi qua cửa. Lục Tư Nguyên lặng lẽ nói nhỏ bên tai cậu: “Đã bảo mẹ anh thích em rồi, bây giờ em chịu tin chưa?”

Lăng Hàm gật đầu trong mờ mịt, lặng lẽ theo sau Lục Tư Nguyên tiến vào nhà, mong sao không ai chú ý tới mình – nhưng hiển nhiên điều này là không thể, vì hiện tại “sinh vật” nổi bật nhất trong nhà họ Lục chính là cậu.

Trong nhà họ Lục, ngoài mẹ Lục ra còn có mấy người giúp việc, Lục Tư Nguyên bảo một cậu giúp việc ra cấp xe của mình chuyển quà.

Lăng Hàm cứ lo mình tới thăm nhà với hai bàn tay không sẽ để lại ấn tượng không tốt, bây giờ phát hiện ra là Lục Tư Nguyên đã chuẩn bị trước mới bỏ được hòn đá đè nặng trong lòng xuống được. Mẹ Lục rất nhiệt tình, đón hai người vào nhà rồi đích thân châm trà rót nước, khiến Lăng Hàm nhìn cảnh chiều chuộng ấy mà sợ hãi trong lòng.

Nhìn thái độ của mẹ Lục, dường như Lục Tư Nguyên đã sớm làm xong công tác đả thông tư tưởng, mẹ Lục rất bằng lòng

chấp nhận mình.

Trái tim treo lơ lửng của Lăng Hàm hạ xuống thêm vài phần.

“Đi, đi cắt ít hoa quả cho Lăng Hàm đi con.” Mẹ Lục dặn dò Lục Tư Nguyên.

Mẹ Lục đã lên tiếng, Lục Tư Nguyên không dám không nghe, nỡ nụ cười trấn an Lăng Hàm rồi đi vào phòng bếp.

Anh vừa đi, trong phòng khách chỉ còn mẹ Lục và Lăng Hàm, câu bông chốc thấy căng thẳng.

“Tiểu Lăng bao nhiêu rồi?”

“Hai, hai mươi lăm ạ.” Lăng Hàm trả lời khô khốc.

“Con người ở đâu?”

“Dạ người thành phố C.”

“Trong nhà chỉ có mình con à?”

“Không phải, cha mẹ con tái hôn đều có con riêng.”

Hai người cứ một hỏi một đáp, Lăng Hàm cảm thấy mình thể hiện như một phạm nhân bị ép cung, kém cỏi vô cùng, nhưng câu không biết nên biểu hiện thế nào mới ổn.

“Trong nhà ta chỉ có mình Tư Nguyên.” Mẹ Lục mỉm cười: “Lần trước nghe nó nói nó thích con trai, cha mẹ rất kinh ngạc, cha nó càng tức hơn.”

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm cúi đầu, trong lòng ngập tràn áy náy.

“Tiểu Lăng à, Tư Nguyên đã nói với cha mẹ về chuyện của con rồi. Từ nhỏ nó đã có chủ kiến, mẹ rất tôn trọng lựa chọn của nó.” Mẹ Lục dường như nhìn ra được vẻ lo lắng của Lăng Hàm nên an ủi cậu.

“... Hai người có thể chấp nhận tính hướng của Lục Tư Nguyên sao?” Lăng Hàm hỏi.

Không thể trách cậu quá căng thẳng, vì come out vốn là chuyện khiến mọi người khó lòng chấp nhận, Lục Tư Nguyên không chỉ come out mà còn dẫn người về ra mắt, nếu đổi lại là cậu, thấy con trai mình làm vậy chắc chắn cũng sẽ khó chấp nhận.

Hơn nữa Lục Tư Nguyên là độc đinh trong nhà họ Lục, cha mẹ Lục không phát điên mới lạ.

Nghe câu hỏi của Lăng Hàm, biểu cảm trên mặt mẹ Lục có phần phức tạp, hồi lâu sau mới đáp: “Không chấp nhận thì làm gì được đây?”

Lăng Hàm im lặng.

Câu nói này hiển nhiên biểu đạt được sự bất đắc dĩ của mẹ Lục, không khác lắm so với dự đoán của Lăng Hàm, chẳng có cha mẹ nhà nào vui mừng phấn khởi khi thấy con trai độc tôn quan hệ đồng tính cả, nhất là với gia đình có máu mặt như nhà họ Lục.

“... Con xin lỗi.” Lăng Hàm nói.

Mẹ Lục rất ngạc nhiên: “Tại sao con phải xin lỗi?”

Lăng Hàm: “...”

Lừa mắt con trai của hai người, con cũng áy náy lắm.

Mẹ Lục vội vàng nói: “Lăng Hàm, đừng hiểu lầm, câu ban nãy của mẹ không có ý trách con.”

Lăng Hàm đáp: “Dạ con biết.”

“Không, con không biết.” Mẹ Lục lắc đầu, sau đó đột nhiên nắm lấy tay Lăng Hàm. Động tác của bà quá đột ngột nên khi bị nắm lấy tay, Lăng Hàm vô cùng mờ mịt.

Mẹ Lục nghiêm túc nói: “Mẹ hy vọng con trai mẹ có thể lấy vợ sinh con như người bình thường rồi vui vẻ sống hết đời, nhưng nếu như Tư Nguyên thực sự thích con trai, cha mẹ cũng

sẽ chấp nhận sự thật này. Tư Nguyên thích người đồng tính không phải lỗi của con, đó là việc của nó, con nhất định đừng cảm thấy gánh nặng trong lòng.”

Lăng Hàm nhìn mẹ Lục với vẻ kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ mẹ Lục không những không coi thường cậu, trách cứ cậu, thậm chí còn nói đỡ cho cậu, loại bỏ cảm giác tội lỗi của cậu.

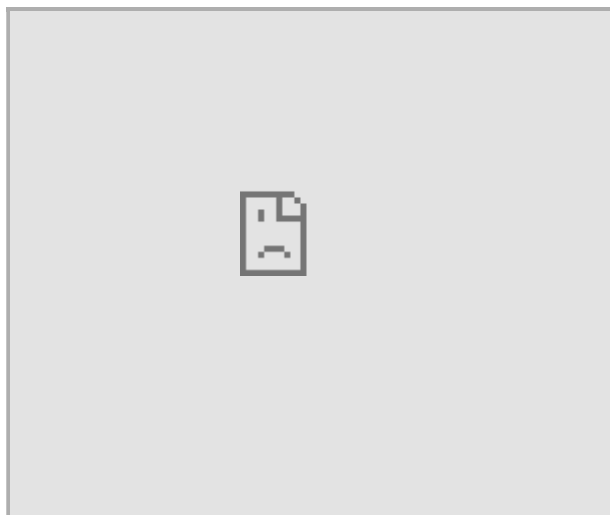
Đúng là... đúng là quá tốt rồi.

Trái tim của Lăng Hàm như được ngâm vào nước ấm, vừa ấm áp vừa tê dại.

“Người làm cha mẹ, tất nhiên sẽ mong con cái mình hạnh phúc vui vẻ, còn về phần nó thích ai, có phải đồng tính hay không không quan trọng, quan trọng là người đó có thể mang lại hạnh phúc cho nó.” Đôi mắt của mẹ Lục rất dịu dàng.

Lăng Hàm ý thức được người trước mặt mình là mẹ chồng, không thể quá nhất gan, vô thức nắm lại tay mẹ Lục, vì quá căng thẳng nên nói năng có phần lộn xộn: “Con sẽ đối xử tốt với Tư Nguyên, xin mẹ cứ yên tâm. Cho dù sau này Lăng Hàm con chỉ còn một bát cháo, con cũng để anh ấy uống, con sẽ làm việc chăm chỉ, để anh ấy được sống tốt...”

Lăng Hàm không biết mình đang nói gì nữa.

Mẹ Lục bật cười: “Mẹ tin con, cũng tin tưởng mắt nhìn người của con trai mẹ.”

“Ăn hoa quả thôi!” Lúc này Lục Tư Nguyên bung đĩa hoa quả từ phòng bếp bước ra, trên chiếc đĩa trắng sứ chất đầy hoa quả nào táo nào nho, căng mọng đáng yêu, tươi mới sinh động.

Sau khi đặt đĩa hoa quả lên bàn trà, Lục Tư Nguyên ngồi xuống bên cạnh Lăng Hàm, biểu cảm rất thản nhiên, không biết có nghe được câu nói ban nãy không.

Vừa ngồi xuống chưa lâu, người giúp việc tới bãi đỗ xe chuyển hoa đã quay lại, tay phải ôm một hộp gỗ được bọc rất kín kẽ, tay trái xách một cái hộp khác được gói rất đẹp.

Lục Tư Nguyên ra hiệu cho người giúp việc mở hộp gỗ, người giúp việc vội vàng đặt hộp gỗ lên kệ tủ, cẩn thận mở ra, để lộ một chậu lan được chăm sóc rất tốt.

“Ồi... đẹp quá!” Mẹ Lục nhìn chăm chăm vào cây lan trong chốc lát rồi quay lại cười với Lăng Hàm: “Cảm ơn con, mẹ rất thích.”

Lăng Hàm hơi đỏ mặt, không nói gì.

Lục Tư Nguyên đỡ lời cho cậu: “Không cần cảm ơn đâu, mẹ thích là được rồi.”

“Hộp còn lại đựng gì vậy?” Mẹ Lục tò mò hỏi.

“Đó là quà Lăng Hàm chọn cho cha.” Lục Tư Nguyên nói.

“Cái gì thế?” Mẹ Lục tò mò hỏi Lăng Hàm.

Lăng Hàm: “...”

Con cũng đâu biết gì!

“Mở ra là biết thôi.” Lục Tư Nguyên cười, đích thân mở lớp gói ra. Đợi khi gói được mở ra, đám đông mới nhìn rõ món đồ bên trong – bình gốm thanh hoa cao chừng một tấc.

“Bình gốm của trấn Cảnh Đức thời Thanh.”

Mẹ Lục xuýt xoa: “Thế này quý giá quá.”

Lục Tư Nguyên liếc về phía Lăng Hàm: “Con không cho em ấy mua em ấy cứ nhất định đòi mua, còn bảo là lần đầu đến nhà, phải làm cho cha mẹ vui lòng.”

Mẹ Lục cười rạng rỡ với Lăng Hàm: “Con thật có lòng. Sau này đừng tốn kém mua đồ cổ làm gì, cha nó mua nhiều lắm, trong nhà sắp không chứa nổi nữa rồi.”

Lục Tư Nguyên liếc nhìn Lăng Hàm lần nữa, Lăng Hàm không hiểu ý anh.

Lục Tư Nguyên đành phải nói: “Giá thành không đắt đỏ đâu mẹ, đồ đắt em ấy cũng không mua nổi. Chẳng qua vì muốn mua được bình đẹp mà em ấy đã chạy rất nhiều chỗ, tốn không ít công sức. Con cũng cảm thấy không cần thiết phải mua, nhưng chắc em ấy căng thẳng, sợ làm cha mẹ tức giận cho nên tốn tâm tư chọn quà để cha mẹ được vui...”

Lăng Hàm lặng lẽ đứng bên cạnh mà nghe, vừa cạ lời vừa ngượng ngùng. Thực ra cậu đã chuẩn bị cho lần đến thăm nhà này, nhưng những món đồ đó đều được tra trên mạng, nghe nói lần đầu ra mắt cha mẹ vợ tuyệt đối không được chọn sai quà – một đồng thực phẩm chức năng và rượu quý.

Bây giờ cậu thấy khá vui vì mình đã quên quà ở nhà.

Chương 215: Cha

Mẹ Lục cười đến mức không khép được miệng, nói với Lăng Hàm: “Lăng Hàm đúng là hao tâm tổn trí, người một nhà cả, không cần để ý lễ tiết này đâu.”

Lăng Hàm chỉ có thể mặt dày bảo: “Mẹ thích là được ạ.”

Mẹ Lục nhìn đồng hồ treo tường rồi bảo hai người: “Cha các con chắc tan ca rồi, để mẹ gọi điện nhắc ông ấy mau về nhà.”

Cha Lục tuy là tổng giám đốc nhưng thường xuyên tan ca đúng giờ, lấy mình làm gương, là một người cuồng công việc.

“Tur Nguyên, còn không đưa Lăng Hàm đi dạo quanh, làm quen với nhà thằng bé sau này đi.” Mẹ Lục dặn dò.

Lục Tur Nguyên nhìn Lăng Hàm: “Đi thôi.”

Lăng Hàm như được đại xá, vội vã đứng dậy theo Lục Tur Nguyên lên tầng.

Cậu rất cảm kích mẹ Lục, tuy hai người mới tiếp xúc được thời gian ngắn nhưng Lăng Hàm đã thấy được EQ của mẹ Lục cao đến cỡ nào, bà sẵn sàng cho Lăng Hàm cỡ nào, thậm chí sau khi biết được Lăng Hàm vẫn căng thẳng thì đưa ra yêu cầu Lục Tur Nguyên dẫn Lăng Hàm đi.

Chẳng trách cha Lục là một người bị vợ quản nghiêm, có một người vợ xinh đẹp mà EQ cao như thế, ông chồng nào cũng sẽ tự giác bị quản nghiêm thôi.

Đến tầng hai, Lăng Hàm lập tức nhỏ giọng bảo: “Anh chuẩn bị quà từ bao giờ thế, cũng không nói trước với em một tiếng... Không biết bác gái có biết là quà anh chuẩn bị không...”

“Chắc chắn mẹ anh biết.”

“Bác gái biết?” Lăng Hàm tròn to mắt.

Lục Tư Nguyên nhún vai: “Có lẽ vậy, anh đoán thôi. Mẹ anh nhìn nhận mọi việc rất thấu đáo, rất hiểu đạo lý đối nhân xử thế, anh nghĩ chắc mẹ anh biết. Nhưng biết hay không cũng không có ý nghĩa gì, nếu quà do em mua, lễ tiết của em đúng mực rồi, mẹ anh không thể có ý kiến gì được; nếu quà do anh mua chứ không phải em mua, cho thấy anh rất thích em, mẹ anh càng không thể có ý kiến gì được.”

Lăng Hàm: “...”

Cho nên thực ra trong nhà này anh mới là người to nhất đúng không!

Lăng Hàm lặng lẽ diễn giải quan hệ của ba người trong gia đình Lục Tư Nguyên – Cha Lục khắc chế Lục Tư Nguyên, Lục Tư Nguyên khắc chế mẹ Lục, mẹ Lục khắc chế cha Lục.

Một kiểu cân bằng sinh thái điển hình.

Lục Tư Nguyên dẫn Lăng Hàm đi dạo quanh khu biệt thự, sau cùng dẫn cậu lên một căn phòng trên tầng hai.

“Đây là phòng của anh.” Lục Tư Nguyên nói.

Trên tường trong phòng dán poster của ngôi sao thể thao và các minh tinh, một chiếc bàn máy tính, một chiếc giường, một tủ quần áo, bố cục giống hệt phòng ở của người bình thường.

“Lâu lắm không quay về rồi.” Lục Tư Nguyên cảm thán: “Trông rất bình thường đúng không?”

Căn phòng được thu dọn gọn gàng sạch sẽ, nhưng quả thực không có vẻ xa xỉ như trong tưởng tượng của Lăng Hàm, với thân thế và địa vị của nhà họ Lục không kém gì nhà họ Chu của GMG, cho dù không giống hoàng cung như nhà họ Chu cũng không giống người sống ở nơi như vậy.

Lục Tư Nguyên kể: “Căn nhà này đã mua được mười mấy năm rồi, sau này cha anh cũng mua thêm vài căn bất động sản khác, nhưng mẹ anh ở đây quen rồi, cũng tiếc chỗ hoa mẹ anh trồng nên không muốn chuyển.”

Lăng Hàm phấn khởi đi về phía bàn sách: “Em xem đồ của anh được không?”

“Cứ thoải mái.” Lục Tư Nguyên nhún vai.

Đã được chủ nhân cho phép nên Lăng Hàm vô cùng háo hức, bắt đầu lật tìm lung tung: “Album đâu, album ảnh của anh đâu rồi?”

Lục Tư Nguyên tìm album đưa cho cậu, Lăng Hàm vội vã lật xem, quả nhiên tìm thấy ảnh chụp của Lục Tư Nguyên từ nhỏ tới lớn. Lúc nhỏ Lục Tư Nguyên béo béo trắng trắng, mập như quả bóng, căn bản không hề có dáng vẻ tuấn tú phóng khoáng như bây giờ.

Lăng Hàm chỉ vào ảnh chụp lúc anh chừng một tuổi mà cười ha ha: “Lúc nhỏ anh mập thế ha ha ha!”

Lục Tư Nguyên gõ đầu cậu, ra hiệu cho cậu không được cười lung tung, thế nhưng chính bản thân anh cũng không kìm được mà bật cười: “Quan điểm cái đẹp của người lớn là vậy đây, nhất là ông bà nội của anh, cảm thấy trẻ con cứ phải mập một tí mới tốt, nếu anh gầy đi nghĩa là chăm sóc không chu đáo. Bà nội anh càng hay đút đồ ăn cho anh, trước lúc ba tuổi anh mập lắm.”

Lăng Hàm giờ sang trang, trong ảnh xuất hiện một đứa bé chừng năm sáu tuổi, mặc quần yếm và áo sơ mi trắng, mặt mũi nghiêm túc, có thể nhìn ra dáng vẻ ban đầu của hình ảnh đẹp trai mất nhân tính sau này rồi.

Lăng Hàm nhìn mà chảy nước miếng, liếc qua Lục Tư Nguyên cao to bên cạnh, lòng rất tiếc nuối vì không thể tận mắt nhìn thấy dáng vẻ lúc nhỏ của Lục Tư Nguyên, tiếc quá. Thật muốn ôm anh trong lòng mà nhéo nhéo mặt anh...

Hai người xem ảnh được một lúc thì thấy dưới tầng có động tĩnh.

Lục Tư Nguyên nói: “Cha anh về rồi, chúng ta xuống dưới thôi.”

Lăng Hàm bỗng chốc lại thấy căng thẳng.

“Không sao đâu, đừng căng thẳng.” Lục Tư Nguyên hôn lên trán cậu, sau đó kéo tay lôi cậu ra khỏi phòng.

Lúc đi đến cầu thang, Lăng Hàm đưa mắt ngó xuống dưới, nhìn thấy một người đàn ông trung niên khỏe mạnh tuấn tú đang nói chuyện với mẹ Lục. Chắc vì nghe thấy động tĩnh nên người đàn ông này cũng ngẩng đầu nhìn lên trên tầng, vừa vịn bắt gặp ánh mắt của Lăng Hàm.

Gương mặt của người đàn ông này và Lục Tư Nguyên có vài phần tương đồng, nói một cách hình tượng là phiên bản kém hơn của Lục Tư Nguyên. Ngũ quan của Lục Tư Nguyên có phần giống mẹ Lục, tinh tế nhẫn nại, mỗi một đường nét đều như kiệt tác của ông trời, tất nhiên cha của Lục Tư Nguyên cũng không tệ, cao lớn tuấn tú sắc bén.

“Cha.” Lục Tư Nguyên gọi.

Người đàn ông kia nhìn đi nơi khác, ừ một tiếng.

Lúc này Lăng Hàm mới dám thở ra, ánh mắt của Lục Chính Phi quá sắc bén, khiến cậu cảm thấy rất áp lực.

Cậu theo Lục Tư Nguyên xuống tầng, phát hiện ra Lục Chính Phi cũng rất cao. Hóa ra cậu là người thấp nhất trong ba người đàn ông ở đây!

“Đây chính là Lăng Hàm?” Lục Chính Phi hỏi.

Giọng nói trầm thấp nghiêm nghị, Lăng Hàm lập tức nghĩ: Lẽ nào ông ấy không thích mình? Chắc chắn không thích mình rồi, ban nãy mẹ Lục còn nói ông ấy rất tức giận...

Càng nghĩ càng sợ, cậu kêu một tiếng yếu ớt như chim cút.

“Nói năng kiểu gì đây?” Giọng nói của mẹ Lục chen ngang, giáo huấn ông: “Tiểu Lăng có phải cấp dưới của ông đâu, vênh váo cái gì?”

Sau khi trừng Lục Chính Phi một cái, mẹ Lục tươi cười kéo Lăng Hàm qua: “Qua đây ngồi đi, đừng sợ ông ấy, ông ấy thích ra oai thôi, ở bên ngoài ngang ngược quen rồi, ở trong nhà không cần giữ thể diện cho ông ấy đâu.”

Lục Tư Nguyên tiếp lời: “Mẹ nói chí phải, cha thích ngang ngược thì ngang ngược với cấp dưới của cha ấy, ở nhà đừng ra vẻ ta đây.”

Lục Chính Phi bị hai mẹ con lên lớp, không biết làm gì được, hằm hằm hừ hừ vài tiếng rồi cũng đặt mông ngồi xuống sofa.

“Ngồi đó làm gì, còn không mau đi rót chén trà cho Tiểu Lăng.” Mẹ Lục lại trừng Lục Chính Phi một cái.

Lục Chính Phi đành đứng dậy rót trà cho Lăng Hàm.

Lăng Hàm sợ hết hồn: “Không cần không cần, con không uống trà đâu.”

Lục Chính Phi rót cho cậu một tách trà, Lăng Hàm vội vàng nơm nớp nhận lấy, luôn miệng nói cảm ơn nhưng trong lòng đã thấy thương cảm với cha Lục, dường như địa vị của ông

trong nhà hơi bị thấp.

“Tiểu Lãng là bạn trai của Tư Nguyên, sau này là người một nhà rồi, khách sáo với người ta một chút.” Mẹ Lục dặn.

Lục Chính Phi mất kiên nhẫn, lớn giọng nói: “Bà đúng thật là, tôi vào nhà mới nói có một câu, không khách sáo ở đâu?”

“Ông lớn lối à!” Mẹ Lục rất giận.

Lục Chính Phi đành câm họng.

Lãng Hàm: “...”

Cậu hơi hơi hiểu tại sao Lục Tư Nguyên gọi Lục Chính Phi là Hao Thiên Khuyển rồi, giọng ông to thật, cho dù giọng nói khi nói chuyện bình thường cũng to hơn người khác.

Mấy người họ nói chuyện đến tận giờ cơm tối mà bầu không khí vẫn cứng ngắc, mẹ Lục gọi họ vào phòng ăn dùng bữa.

Trong phòng ăn có tivi vẫn luôn bật.

Mẹ Lục nói: “Đợt này ‘Vô Huyến’ được phát lại, tối nào mẹ cũng xem đấy, Tiểu Lãng diễn rất tốt, không hề thua kém các diễn viên khác.”

Sắc mặt Lục Chính Phi vẫn không khả quan hơn: “Cũng tạm.”

Lãng Hàm đáp: “Con cảm ơn.”

Lục Tư Nguyên nói với cậu: “Trước kia lúc anh chưa vào giới giải trí, chỗ này không lắp tivi đâu, về sau anh đóng phim rồi, cha mẹ anh lắp thêm tivi ở mỗi phòng trong nhà, đảm bảo bất cứ lúc nào cũng có thể xem được chương trình của anh...”

Chương 216: Cãi nhau

Mẹ Lục cười: “Đúng vậy, khi đó mẹ chỉ muốn lấp một cái ở phòng ăn thôi, Lục Chính Phi nói thôi thì phòng nào trong nhà cũng lấp vậy... Thực ra cha con rất tự hào về con đấy.”

Lục Chính Phi ho một tiếng: “Hừ, thằng con bất hiếu này có gì đáng để tự hào? Lúc trước đòi vào giới giải trí, bây giờ lại thích yêu đương đồng tính, có biết cha mày không ngăn được đầu lên trước đám đông không! Chuyện mày yêu người cùng giới phải để Chu Chấn Nam nói cha mày mới biết, hóa ra ông ta còn biết trước cả cha mày!”

Lục Chính Phi càng nói càng lớn tiếng, sắc mặt rất khó coi.

Phòng ăn bỗng chốc im lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng kim rơi.

Sở dĩ Lăng Hàm căng thẳng là vì cậu đoán cha mẹ Lục chắc chắn không muốn Lục Tư Nguyên thích đàn ông, càng không muốn để con trai độc nhất bảo bối của mình kết hôn với một người đàn ông. Phán đoán này khiến cậu rất bị động, không muốn đối diện với người nhà họ Lục.

Cậu luôn lo lắng cha mẹ Lục sẽ phản đối, bây giờ cha Lục cuối cùng cũng bộc phát, Lăng Hàm âm thầm thở dài – quả nhiên là thế.

Lục Tư Nguyên cũng sầm mặt: “Cha, hôm nay là ngày đầu tiên con dẫn Lăng Hàm về nhà, có thể giữ cho con chút thể diện, đừng nói những chuyện này không?”

“Thể diện? Mày có thể diện gì? Mày đã từng nghĩ tới thể diện của cha mày chưa?” Ánh mắt sắc như dao của Lục Chính Phi lướt từ Lục Tư Nguyên sang Lăng Hàm, ánh mắt đó khiến Lăng Hàm cảm thấy mình chỉ như con hồ ly tinh chuyên quyền rũ con trai nhà lành.

Lục Tư Nguyên “cách” một tiếng đập đũa xuống bàn, nói với

Lăng Hàm: “Đi thôi.”

Lục Chính Phi bỗng chốc tức giận, vỗ bàn đứng dậy quát tháo: “Mày đứng lại đó!”

Lăng Hàm cảm như hén. Trời đất ạ, Lục Tư Nguyên với cha anh ở chung như vậy sao? Không nói không rằng gì đã cứng rắn với nhau như thế?

Mồ hôi lạnh bắt đầu rơi xuống, đi cũng không được mà ngồi cũng không xong.

Chỉ với tình hình này, đừng nói là kết hôn, sau này sợ muốn bước qua cửa cũng khó.

“Ồi chao, hôm nay thứ bảy, ‘Vô Huyền’ không chiếu rồi, xem cái khác vậy.” Mẹ Lục như thể không nhìn thấy hai người kia đang giương cung bạt kiếm, cầm điều khiển tivi trên vách ngăn, tiện tay chuyển kênh, đột nhiên dừng lại ở một kênh truyền hình nào đó: “Mau nhìn kia, Tư Nguyên với Tiểu Lăng tham gia ‘Có hẹn với Trần Tuyết’ kia.”

Sau đó bà nói với Lục Chính Phi: “Đừng làm ồn nữa, ngồi xuống ăn cơm đi.”

Lục Chính Phi hừ một tiếng rồi cũng từ từ ngồi xuống.

Mẹ Lục lại nói với Lục Tư Nguyên: “Con cũng ngồi xuống, đừng có hờ ra là đòi đi, có chuyện gì mà không thể nói đằng hoàng được, con có phải không biết tính tình cha con đâu.”

Mẹ Lục dẹp gọn hai bên, Lục lớn với Lục nhỏ cuối cùng cũng chịu ngồi cùng một chiếc bàn mà ăn cơm.

Lăng Hàm run sợ trong lòng.

Không ai nói gì nên âm thanh từ tivi càng rõ hơn bao giờ hết.

Lăng Hàm nhìn thấy mình và Lục Tư Nguyên trong màn hình đang ngồi trên ghế khách mời, từ tốn trò chuyện.

“Đúng vậy, những chuyện đó là đồn đại thôi...”

“Tôi và Lăng Hàm là bạn rất thân, cậu là hậu bối của tôi...”

Lăng Hàm hết sức cứng họng, trong tivi kiên quyết phủ nhận, ngoài đời thì đã đưa nhau về ra mắt phụ huynh, cảm giác mình nói một đằng làm một nẻo.

Lục Chính Phi chỉ vào màn hình tivi mà quát: “Hai cái đứa nói dối quen thân, người của giới giải trí chúng mày thích ăn đứng dựng ngược, nam nữ không biết làm việc đảng hoàng, cả ngày chỉ biết kiếm trò, rất một đám giả dối! Cũng không biết thói đời bây giờ thế nào, nghề nghiệp tử tế thì không phát triển, chỉ thích làm mấy thứ màu mè lòe loẹt!”

“Đây là vì cha có thành kiến.” Lục Tư Nguyên lập tức phản bác ngay: “Giải trí cũng là nghề nghiệp. Cha nhìn những di sản văn hóa kia đi, chẳng lẽ cũng là giả dối? Phim điện ảnh cũng giống như văn học hay hội họa, đều là nghệ thuật. Cha, cha không hiểu thì đừng nói lung tung.”

Lục Chính Phi đáp: “Tao không hiểu? Tao ăn muối còn nhiều hơn mày ăn cơm đấy! Tốt xấu gì tao cũng làm cho nhà họ Lục này lớn mạnh, làm chủ tịch hội đồng quản trị mỗi năm nuôi sống mấy chục nghìn người, còn mày, mày đã làm cái gì hả? Kiếm được bao nhiêu tiền? Nuôi được mấy người rồi?”

Lục Tư Nguyên âm ỉc ngậm miệng.

Lăng Hàm chần chừ trong chốc lát rồi lên tiếng: “Bác trai, Tư Nguyên bây giờ là ảnh đế, lấy được rất nhiều giải thưởng, thành tựu nghệ thuật rất khá. Hơn nữa Tư Nguyên có nhiều dự án đều tiến hành rất tốt...”

Lục Chính Phi ngắt lời: “Cậu làm bạn với nó, tất nhiên phải nói đỡ cho thằng nhãi này rồi!”

Lăng Hàm lúng túng ngậm miệng.

Cuối cùng mẹ Lục cũng tức giận, bà nói với Lục Chính Phi: “Rót cuộc ông có định ăn cơm không đây? Không ăn thì lượn đi, tôi muốn nói chuyện hăn hoi với con trai và vợ nó!”

Lục Chính Phi vội vàng im như thóc.

Mẹ Lục tiếp tục nói: “Ngày nào về nhà cũng cãi nhau, ông nói xem ông cãi nhau bao nhiêu lần rồi? Có giống một mẹ đàn bà thù lâu nhớ dai không? Thứ cố chấp! Đầu óc gì toàn tư tưởng phong kiến, đồng tính luyến ái thì làm sao, nước Mỹ nhà người ta hợp pháp hóa lâu rồi, ông còn băn khoăn cái gì?”

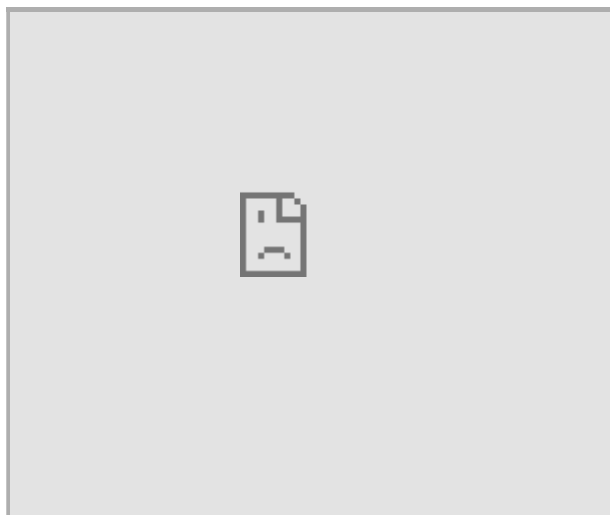
Lục Chính Phi nhỏ giọng hơn: “Cái lão Chu Chấn Nam kia...”

“Đại Lục, tôi nhớ ông không để ý tới suy nghĩ của người khác cơ mà, rốt cuộc hạnh phúc của con trai quan trọng hơn hay suy nghĩ của người khác quan trọng hơn? Với cả nghe nói cả hai đứa con trai nhà họ Chu đều gay, ông ta có tư cách gì nói ông.”

“Thật hả?” Lục Chính Phi bỗng chốc kinh ngạc: “Cả Chu lớn Chu nhỏ đều thế hả?”

“Ông không biết à?”

“Vừa mới biết thôi, cái thằng cha này!” Lục Chính Phi cắn hận.

Ông ngừng lại trong thoáng chốc rồi do dự: “Nhưng chuyện con cháu thì sao đây? Nhà họ Lục không thể không có cháu...”

“Chuyện con cái chúng nó sẽ tự giải quyết, ăn cơm đi.” Mẹ Lục giải quyết rất dứt khoát.

Lăng Hàm cuối cùng cũng hiểu, mẹ Lục với cha Lục không phải không chấp nhận chuyện Lục Tư Nguyên yêu đàn ông, nhưng có một điều kiện tiên quyết – bắt buộc phải để nhà họ Lục có hậu duệ.

Lục Tư Nguyên căng thẳng: “Cha mẹ!”

Sau đó nói với Lăng Hàm: “Em đừng nghe cha mẹ nói bừa, anh cảm thấy có con hay không đều không sao hết.”

Lục Chính Phi tức giận: “Đúng vậy, cha mày cũng cảm thấy có hay không không sao hết! Nuôi trẻ con có tác dụng gì? Nhìn ông già này đi, vất vả nuôi mày lớn, cuối cùng mày tham gia giới giải trí! Cái giới loạn tùm phèo, toàn kiểu người không ra đâu vào đâu, nhìn đi, bây giờ bị cái giới đó dụ dỗ thành thích đàn ông rồi, cha mày sắp tức hộc máu ra mà chết! Tao còn trông chờ gì ở mày nữa? Nuôi mày có tác dụng gì? Sinh mày ra chẳng bằng sinh một miếng thịt xá xiu!”

“Cái gì gọi là toàn người chẳng đâu vào đâu?” Lục Tư Nguyên thoáng chốc tức đến mức suýt nhảy dựng lên, bị Lăng Hàm âm thầm kéo lại.

Lục Tư Nguyên hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: “Lão Lục, nói chuyện chú ý một chút, lúc trước không phải con cầu xin cha sinh con ra, có bản lĩnh thì cha nhét con về chỗ cũ đi!”

Lăng Hàm tuyệt vọng.

Lục Chính Phi nổi cơn tam bành: “Phản rồi phản rồi! Hôm nay ông mày phải đánh cho mày quay về bụng mẹ!”

Sau đó ông nhảy khắp nơi tìm thứ gì đó vừa tay, trông tình thế như thể hai cha con sắp lao vào làm một trận.

Lục Tư Nguyên cũng đứng lên.

Lăng Hàm thấy tình hình không ổn, giơ tay giữ anh lại, mẹ Lục cũng kéo Lục Chính Phi.

Hai cha con trừng mắt nhìn nhau như hai chú trâu chọi.

“Xin lỗi xin lỗi, đều là lỗi của con.” Lăng Hàm áy náy vô cùng, cảm giác mình đã phá hoại gia đình nhà người ta.

“Em có lỗi gì đâu?” Lục Tư Nguyên lạnh lùng lườm cậu, dường như cơn giận ban nãy vẫn chưa tan hết, ánh mắt đó vô cùng đáng sợ.

Lăng Hàm không dám ho he thêm.

Mẹ Lục gần giọng bảo: “Ngồi xuống!”

Một hồi lâu, Lục Chính Phi ngồi xuống với vẻ không cam lòng, Lục Tư Nguyên mới chịu ngồi về chỗ cũ.

Lăng Hàm thở phào một hơi.

Chương 217: Xích mích

Lăng Hàm rất hiểu suy nghĩ của hai người lớn trong nhà, cậu an ủi: “Bây giờ khoa học rất phát triển, chuyện con cái chắc chắn sẽ được giải quyết, con cũng muốn nhìn xem con của Tư Nguyên trông như thế nào, chắc hẳn rất đáng yêu. Con vừa thấy hình ảnh hồi nhỏ của Tư Nguyên đã muốn bế ẵm rồi, tương lai nếu con của Tư Nguyên ra đời, con nhất định sẽ muốn bế.”

Nói xong cậu còn mỉm cười.

Câu nói của cậu khiến ba người còn lại trong phòng ăn đều sững sờ, qua một lúc, Lục Tư Nguyên mới bảo: “Em không giận à?”

“Tại sao em phải tức giận?” Lăng Hàm không hiểu gì. Những lời cậu vừa nói đều là lời thật lòng, cậu thực sự mong chờ đứa con của Lục Tư Nguyên, cũng trông mong đứa con của mình, tất nhiên, không hề cưỡng cầu.

Mẹ Lục cũng mỉm cười: “Tiểu Lục, con phản ứng quá khích rồi, Tiểu Lăng hiểu chuyện hơn con nhiều.”

Lục Chính Phi hừ một tiếng, nhưng sắc mặt đã đỡ hơn.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm trong phòng ăn cuối cùng tan bớt, Lăng Hàm coi như đã qua ải.

“Nói chuyện lâu như thế, đồ ăn nguội cả rồi, nào, Tiểu Lăng, ăn con tôm đi.” Mẹ Lục gấp cho Lăng Hàm một con tôm tít, Lăng Hàm hoảng hốt, vội vàng cảm ơn bà.

Nói thật lòng, nếu bữa cơm này vui vẻ thì không phải nói thật, toàn bộ quá trình vô cùng căng thẳng, tập trung tinh thần, nhưng Lăng Hàm vẫn có thể cảm nhận được thiện ý của mẹ Lục và dấu hiệu “nhũn” từ từ của cha Lục. Ít nhất sự việc này cũng đi theo hướng tốt, cho nên về tổng thể cậu vẫn vui.

Đang ăn, Lục Tư Nguyên đột nhiên long trọng tuyên bố cùng cha mẹ anh: “Qua một thời gian nữa con với Lăng Hàm sẽ qua Mỹ kết hôn.”

Lăng Hàm suýt nữa cắn phải lưỡi, mẹ ôi, có thể đừng nói những chuyện trọng đại như thế này trong giờ cơm không anh?

Cậu hoảng hồn liếc nhìn phản ứng của cha mẹ Lục, nhưng điều khiến cậu thấy lạ là, hai người này không có vẻ quá kinh ngạc. Lăng Hàm nghĩ kĩ là biết ngay chắc chắn Lục Tư Nguyên đã nói chuyện này trước rồi, cho nên hai vị phụ huynh không thấy bất ngờ.

Lăng Hàm: “...”

Cha Lục, ban nãy chú còn nổi trận lôi đình không đồng ý cho con trai chơi gay mà, sao bây giờ đã đồng ý cho con trai kết hôn đồng giới? Lập trường của chú hơi dễ lung lay rồi đấy!

Ít nhất... ít nhất cũng phải phản đối, phải bày tỏ ý kiến chút chứ!

Lăng Hàm điên cuồng gào thét trong lòng, tiếc rằng cha Lục không nghe được tiếng lòng cậu, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi không nổi nóng gì thêm.

Mẹ Lục bảo: “Nếu đã thích thì quyết định thôi, tuổi tác không phải nhỏ bé gì, nên kết hôn rồi. Lăng Hàm người ta đi theo con, đừng phụ lòng người ta đây.”

Lục Tư Nguyên trịnh trọng bảo: “Con sẽ đối xử tốt với em ấy.”

Mẹ Lục hỏi: “Địa điểm tổ chức hôn lễ đã chọn chưa?”

Lục Tư Nguyên trả lời: “Vẫn chưa ạ.”

Mẹ Lục gợi ý: “Lần trước có cô con gái của một người bạn tổ chức ở Monaco bên châu Âu, mẹ thấy chỗ đó cũng khá đấy.”

Lục Tư Nguyên đáp: “Có thể suy xét ạ, tạm thời chúng con chưa quyết định địa điểm, bây giờ vẫn còn một số công việc chưa hoàn thành, phải xem lịch trình thế nào.”

Lục Chính Phi không nói năng gì.

Lăng Hàm: “...”

Ồ đợi đã, chuyện gì mới xảy ra vậy? Tại sao đột nhiên lại bàn chuyện hôn lễ ở đây? Tiên độ này là sao vậy? Sao tôi không hiểu gì hết?

Mẹ Lục nói tiếp: “Quyết định được địa điểm thì nói với mẹ, mẹ sẽ sắp xếp, có thể đặt quần áo trước, ngày mai mẹ sẽ nhờ người bạn làm thiết kế của mẹ, cô ấy làm được lắm.”

Lục Tư Nguyên đồng ý: “Được ạ...”

Lăng Hàm: “Đợi đã!”

Một tiếng hét to cắt ngang cuộc trò chuyện nhiệt tình của hai mẹ con, cả ba đồng loạt quay đầu nhìn cậu chằm chằm.

Lăng Hàm run rẩy nói: “Hôn lễ... chuyện hôn lễ sau này bàn tiếp, chuyện này, chuyện này...”

“Không phải sắp kết hôn rồi sao, nếu không chuẩn bị sớm, đến lúc đó không kịp đâu.” Mẹ Lục nói.

Ánh mắt của Lục Tư Nguyên sắc bén đến mức gần như ép buộc người ta.

Lăng Hàm thấy da đầu mình tê dại, cậu nuốt nước miếng, cố gắng chống lại ánh mắt như dao găm của Lục Tư Nguyên: “... Vẫn chưa kết hôn mà, đến lúc đó rồi tính.”

“Không thể nào, hôn lễ bắt buộc phải làm trước.”

Lăng Hàm nghĩ tới nghĩ lui, không dám nhìn vào mắt Lục Tư Nguyên, sau cùng bật ra một câu nguy hiểm như cái chết cận kề: “Con vẫn chưa nghĩ xong.”

“Hửm? Vẫn chưa nghĩ xong địa điểm hả? Không sao, có thể dành vài ngày từ từ suy nghĩ...” Mẹ Lục nói.

Lăng Hàm chỉnh lại: “Con vẫn chưa nghĩ xong có muốn kết hôn hay không.”

Phòng ăn lập tức im lặng như tờ.

Sau khi ăn xong bữa tối, Lục Tư Nguyên lập tức đưa Lăng Hàm rời khỏi nhà, cha mẹ Lục cũng không cố nài.

Lục Tư Nguyên đóng cửa xe rầm rầm, lái xe ra khỏi hầm, đạp chân ga, chiếc xe nhanh chóng xông ra ngoài, cảm giác nhanh hơn chút nữa là có thể xông luôn ra khỏi Trái đất.

Lăng Hàm rụt người trên ghế lái như con đà điểu, không dám hé răng.

Cậu cũng không biết mình làm sao nữa, khi ấy ở nhà họ Lục, nghe thấy mọi người thảo luận chuyện kết hôn, nhìn thấy gương mặt càng lúc càng sa sầm của cha Lục, cậu đột nhiên cảm thấy áp lực vô cùng lớn, vô thức muốn trốn chạy.

Cũng chẳng phải ghét bỏ gì Lục Tư Nguyên, hai người cũng không có mâu thuẫn gì, càng không có ai chen ngang, cậu chỉ cảm thấy quá đường đột.

Có lẽ khi ấy căng thẳng quá, vô thức lựa chọn trốn tránh.

Kết quả tất nhiên là chọc điên Lục Tư Nguyên, vội vàng ăn cơm xong, anh rời đi mà mặt dài thườn.

Lăng Hàm vừa cảm thấy mình làm như thế không quá ổn, vừa cảm thấy tủi thân, cậu nghĩ chuyện như kết hôn là chuyện từ từ, cái gì phải đến sẽ đến, tác phong làm việc nhanh chóng quyết đoán như sấm rền gió giật của Lục Tư Nguyên khiến cậu thấy vô cùng áp lực.

Lén nhìn Lục Tư Nguyên, người kia mím môi, sau khi ra khỏi nhà họ Lục, anh chưa nói một câu nào, trên gương mặt tuần tú phủ đầy mây đen, chỉ thiếu nước viết vài chữ thật to lên mặt – anh không vui, đừng chọc vào anh.

“... Tư Nguyên, lái chậm thôi.” Lãng Hàm gọi một tiếng, Lục Tư Nguyên không để ý đến cậu.

Lãng Hàm gọi thêm tiếng nữa, Lục Tư Nguyên vẫn không để ý tới cậu.

Lãng Hàm im lặng trong chốc lát rồi không nói gì thêm.

Chiếc xe chạy rất nhanh, Lãng Hàm nuốt nước miếng, run sợ khiếp đảm, vô thức túm lấy đai an toàn.

Chắc vì chú ý tới động tác này của cậu mà Lục Tư Nguyên giảm tốc độ lái xe xuống một chút.

Cuối cùng, Lãng Hàm cũng thở phào.

Suốt quãng đường một tiếng đồng hồ trên xe, Lục Tư Nguyên không nói với Lãng Hàm một câu nào, khi đến bên dưới căn hộ của Lãng Hàm, cậu xuống xe rồi Lục Tư Nguyên cũng không lên nhà cùng cậu, chẳng nói chẳng rằng lái xe đi mất.

À, sau cùng Lục Tư Nguyên có bỏ lại một câu: “Em đúng là đồ ngu ngốc!”

Hai ngày sau đó, Lăng-ngu-ngốc không nhìn thấy Lục Tư Nguyên, gọi điện thoại anh cũng không bắt máy.

Lần này chắc Lục Tư Nguyên giận lắm rồi.

Lăng Hàm thấy hơi buồn bực.

Cậu muốn xin lỗi Lục Tư Nguyên cũng không có cơ hội, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, suốt cả quá trình cậu là người bị ép buộc, hoàn toàn ở trong trạng thái bị uy hiếp. Cảm giác đó khiến người ta vô cùng không thoải mái, như thể mình bắt buộc phải nghe lời dặn dò của Lục Tư Nguyên, không có quyền chủ động, xin lỗi rồi lại cảm thấy tủi thân.

Cậu và Lục Tư Nguyên mới chính thức hẹn hò được hai ba tháng, trong thời gian ngắn như thế đã đòi kết hôn, đúng là kiểu hôn nhân chớp nhoáng mà!

Cậu chắc chắn mình thích Lục Tư Nguyên, Lục Tư Nguyên cũng thích mình, nhưng từ đầu đến cuối Lăng Hàm không hề có cảm giác an toàn. Khi không nhắc đến chuyện kết hôn thì cậu không nghĩ, mà một khi nhắc tới rồi, không hiểu sao trong đầu Lăng Hàm luôn hiện ra cảnh tượng mấy lần Lục Tư Nguyên đuổi cậu ra khỏi nhà.

Kiếp trước không phải bạn bè mà là đối thủ; kiếp này tuy có duyên được ở bên nhau, nhưng tính cách của hai người quá đối nghịch, từ khi Lăng Hàm với Lục Tư Nguyên sống chung, hai người cãi nhau như cơm bữa. Tuy là cãi tới cãi lui rồi vẫn làm lành, nhưng chưa biết chừng một ngày nào đó thực sự bộc phát thì sao?

Lục Tư Nguyên lại là kiểu người dứt khoát, tuyệt tình, lúc giận lên thì chẳng quan tâm gì nữa, hoặc là đuổi người ta đi, hoặc là anh tự bỏ đi, mười ngày nửa tháng không liên lạc, nói thật lòng như thế khiến người khác rất tổn thương.

Lăng Hàm cũng hiểu tính cách của mình, về tổng thể khá do dự, thiếu quyết đoán, năng lực đối nhân xử thế kém cỏi, lại ương bướng, xảy ra chuyện gì thì không chịu nhún nhường cho lắm.

Hai người có tính cách trái nghịch như thế mà ở bên nhau, Lăng Hàm không tưởng tượng ra nổi con đường bằng phẳng

trong tương lai.

Sở dĩ cậu trì hoãn chuyện kết hôn phần nhiều là muốn cho mình thời gian để thay đổi, để hòa hợp; cũng để gia đình của Lục Tư Nguyên từ từ chấp nhận mình.

Trước kia không hiểu rõ suy nghĩ của bản thân, bây giờ đã rõ rồi, muốn giải thích với Lục Tư Nguyên, nhưng Lục Tư Nguyên không muốn nói chuyện với cậu nữa.

Thế mới bảo, khả năng đối nhân xử thế của cậu rất chán, là kiểu chậm nửa nhịp điển hình.

Nghĩ tới nghĩ lui, sau cùng Lăng Hàm quyết định không quan tâm nữa, quay ra lao đầu vào công việc.

Chương 218: Con nhện

Tần Vĩnh lấy cho cậu thêm vài hợp đồng đại diện nhãn hàng, chọn tới chọn lui kỹ càng nên cực kì hợp với đường lối phát triển và hình tượng của cậu. Lăng Hàm vui vẻ nhận lời.

Tần Vĩnh hỏi cậu: “Lại cãi nhau với cậu ấy à?”

“Cậu ấy” ở đây là ai, cả hai đều biết rõ.

Lăng Hàm đáp: “Nào có.”

Tần Vĩnh cười cười: “Tâm trạng cậu ấy không tốt lắm.”

Lăng Hàm nghĩ, tâm trạng của em cũng có tốt đâu. Chuyện này không tiện nói với Tần Vĩnh, Tần Vĩnh luôn đặt công việc lên đầu, hơn nữa anh ta là người của Lục Tư Nguyên, chắc chắn sẽ đứng về phía Lục Tư Nguyên.

Lăng Hàm nói: “Qua một thời gian nữa là ổn thôi.”

Tâm trạng cả hai đều không tốt, chỉ có một điều khiến tâm trạng cả hai đỡ hơn là đề tài hai người có sống chung đã không được quan tâm nữa, quần chúng chấp nhận lời giải thích của cả hai. Đây chắc là chuyện duy nhất đáng để vui mừng.

Lăng Hàm nói “qua một thời gian nữa” là muốn cho bản thân cậu và Lục Tư Nguyên một thời gian để bình tĩnh, nghĩ kỹ lại về mối quan hệ của cả hai người. Nhưng không ngờ “qua một thời gian” này kéo dài tới cuối năm.

Nhìn thấy đầu đường cuối ngõ dán đầy chữ “chúc mừng năm mới”, nhà nhà bắt đầu không khí náo nhiệt mua sắm Tết, Lăng Hàm đột nhiên nhận ra sắp hết năm rồi.

Tết là ngày lễ truyền thống của người Trung Quốc, ai nấy đều muốn về nhà đoàn tụ cùng gia đình, nhưng Lăng Hàm có thể coi là thành phần không có người nhà. Cha và mẹ cậu đều đã tái hôn, sinh con, nhiều năm rồi không gặp, gặp lại cũng như

người đứng. Hơn nữa, Lăng Hàm bây giờ không phải Lăng Hàm của lúc trước, càng không thể gây phiền phức cho bản thân mình.

Tất cả mọi người trong công ty đang bàn bạc về chuyện Tết đến xuân về, mong ngóng kỳ nghỉ, chỉ riêng Lăng Hàm là không hề dao động.

Ra khỏi GMG, khi đi đến cầu thang, cậu đột nhiên nghe thấy có tiếng gọi từ phía sau. Lăng Hàm quay đầu lại, nhìn ngay thấy Chu Thành mặc bộ vest đĩnh đạc đứng sau lưng mình.

Lăng Hàm sửng sốt: “Chu tổng?”

Trên mặt Chu Thành là nụ cười phơi phới đắc ý, hoàn toàn không tìm thấy dấu vết chật vật khi thất bại trên tình trường, như thể người say túy lúy hôm ấy không phải anh ta.

Anh ta liếc mắt nhìn trợ lý bên cạnh Lăng Hàm.

Lăng Hàm hiểu ngay anh ta muốn nói chuyện riêng với mình, do dự trong chốc lát nhưng vẫn nói với trợ lý: “Cứ về trước đi.”

Khi làm việc chung với Lục Tư Nguyên, cậu căn bản không cần dẫn theo trợ lý, trợ lý của Lục Tư Nguyên bao thầu hết việc lật vật của cả hai người. Nhưng đợt này nghe nói Lục Tư Nguyên đang đến Yên Thành, Lăng Hàm lại phải bảo trợ lý của mình đi làm.

“Chu tổng, hôm đó tôi không nghe điện thoại của anh...” Lăng Hàm xin lỗi trước.

Chu Thành phát tay ra hiệu, anh ta cười: “Chuyện từ bao nhiêu ngày trước rồi, không cần tính toán, tôi nghĩ đợt đó chắc em khá bận.”

Lăng Hàm sửng sốt, không ngờ Chu Thành lại chủ động tìm lý do cho mình, cậu ngắc ngứ một hồi, đành ừm một tiếng.

Cậu nhớ tới câu nói của bạn Chu Thành khi ấy: “Nghe nói cậu với Lục Tư Nguyên ở bên nhau, cậu ấy rất buồn.”

Nhưng qua nhiều ngày như vậy, người này không tới quấy rầy cậu, càng không thể hiện ra vẻ chán chường. Bất kể sau lưng anh ta có hy sinh, buồn bã hay đau khổ, anh ta cũng không thể hiện ra nữa.

Chu Thành thay đổi rồi, đây là cảm nhận trực quan nhất của Lăng Hàm. Chu Thành của trước kia làm được một chút chuyện gì cũng mong Lăng Hàm biết hết, lời ngon tiếng ngọt nói không tiếc nước bọt, khí thế tấn công vô cùng rõ ràng, ý muốn yêu cầu báo đáp tình cảm cũng rõ rệt. Nhưng bây giờ anh ta không thường xuyên xuất hiện trước mặt cậu, cũng không tiết lộ mình muốn làm gì, càng không đòi hỏi báo đáp tình cảm nữa.

Nếu như không biết được tình hình của anh ta từ miệng người khác, có lẽ Lăng Hàm sẽ cảm thấy người này đã từ bỏ theo đuổi cậu, quay về trạng thái bình thường.

Nhưng cậu lại vẫn biết, nên trong lòng càng thêm áy náy.

Thế nhưng cậu cũng không thể để Chu Thành biết mình đã biết về tình cảnh của anh ta.

Chu Thành không nhắc đến, cậu cũng không nhắc đến nửa lời.

Mỗi người chỉ có một trái tim, cho người khác rồi, không thể cho thêm một ai nữa. Phương pháp tốt nhất là không đáp lại, để anh ta từ từ tuyệt vọng.

Nói thật lòng, cậu rất kinh ngạc, cậu cứ tưởng một cậu ấm chơi bời như Chu Thành thì làm sao dùng tới chân tình được, dù cho trước kia anh ta tỏ ra thâm tình đến đâu, nơi sâu thẳm trong Lăng Hàm vẫn không tin, nhưng bây giờ cậu không thể không thừa nhận, người đàn ông tuần tú phóng khoáng trước mặt thật lòng với mình.

Dường như nhìn ra được điều gì đó từ biểu cảm của cậu, Chu Thành cười: “Đừng căng thẳng, hôm nay tìm em vì việc công.”

Lăng Hàm hỏi lại: “Việc công?”

“Trong tay tôi giữ một dự án, một bộ phim đề tài cảnh sát hình

sự tên ‘Kế hoạch nhên nhện’, là dự án trọng điểm của GMG trong năm sau, em có hứng thú tham gia không?”

Lăng Hàm mở to đôi mắt đầy ngạc nhiên.

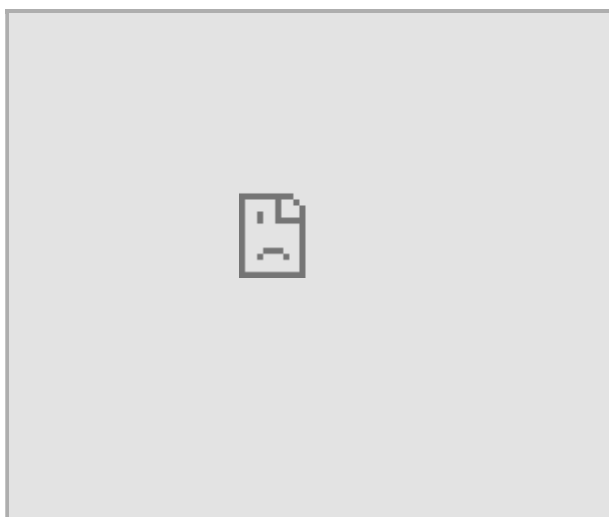
Tất nhiên cậu đã từng nghe nói về “Kế hoạch nhên nhện”, một bộ phim thương mại điển hình, trong đó rất nhiều minh tinh hội tụ, đầu tư rất nhiều tiền, tuy rằng người ta vẫn bảo không thể đoán trước được khả năng tâu tán vé của phim điện ảnh, nhưng nhìn từ kịch bản và dàn diễn viên, có thể thấy được tình hình chung của phòng vé.

Bộ phim trọng điểm sản xuất của GMG, gần như chưa có lúc nào thất bại.

Bây giờ trong tất cả nghệ sĩ dưới trướng GMG, ngoại trừ mấy người không thiếu tiền không thiếu danh, không ai không muốn chen chân góp mặt trong đó.

Bây giờ Chu Thành hỏi cậu có muốn tham gia “Kế hoạch nhên nhện” hay không.

Tâm trạng Lăng Hàm rất phức tạp.

“Vai diễn gì thế?”

“Nam thứ ba.”

Lại là nam thứ ba.

Nếu như có thể đóng “Kế hoạch nhên nhện”, tất nhiên Lăng Hàm bằng lòng, vai diễn này sẽ giúp đỡ rất nhiều cho sự nghiệp của cậu, nhưng nếu đây là cái gỏi mà Chu Thành tặng cho để theo đuôi cậu, Lăng Hàm cần phải suy xét thận trọng.

Lăng Hàm cân trọng đáp: “Tôi cần thảo luận lại với anh Vĩnh.”

Tuy rằng Chu Thành không nhắc tới chuyện riêng, nhưng Lăng Hàm vẫn giữ khoảng cách nhất định, tốt cho cả hai người.

Chu Thành cười: “Tất nhiên nên nói với anh ta một tiếng, lỡ như anh ta nhận hoạt động khác cho em, khi đó điều chỉnh không được sẽ phiền đấy.”

“Lát nữa tôi sẽ nói với anh ấy ngay.”

Nói xong chuyện chính, Lăng Hàm nhẫn nhịn mãi nhưng không nhẫn nhịn được, lí nhí nói: “Cảm ơn anh.”

Chu Thành đáp: “Không cần vội vàng cảm ơn tôi, GMG dùng người đều nhìn vào điều kiện, em tưởng tôi xuất phát từ ý đồ riêng à? Không, em nhầm rồi, tôi chỉ cảm thấy em khá hợp với vai diễn đó mà thôi, nếu không hợp tôi cũng không đến tìm em.”

“Không, tôi không nói đến chuyện này.” Lăng Hàm ngừng lại trong chốc lát: “Lần trước nghe nói vì lời đồn của tôi với Lục Tư Nguyên mà anh tích cực chạy vạy, lại xảy ra xung đột với Chu Bắc Hiền?”

Chu Thành sững người: “Em biết rồi?”

Lăng Hàm gật đầu.

Khóe miệng Chu Thành nhếch thành một nụ cười gian xảo quen thuộc, đột nhiên cất tiếng cười to.

Lăng Hàm không hiểu tại sao tự dưng anh ta lại cười.

Chu Thành ngừng cười và hỏi: “Chẳng lẽ em cho rằng tôi làm vậy vì em?”

Lăng Hàm không đáp, đáp rằng “đúng thế” hình như mặt mũi mình quan trọng quá, hơi giống dát vàng lên mặt. Nhưng cậu thực sự rất muốn làm rõ hành động của Chu Thành có phải liên quan đến mình hay không, nếu như Chu Thành vẫn còn thích cậu, vậy thì cậu không tới “Kế hoạch nhên nhện” nữa. Cũng không phải vì cậu có nhiều tiết tháo, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, chủ yếu vì cậu không muốn hưởng lợi từ chỗ người khác mà còn giả bộ như không hay biết. Nếu như không thể báo đáp tình cảm của đối phương thì đừng bao giờ cho người ta hy vọng. Huống hồ đợt này cậu với Lục Tư Nguyên đang có xích mích, lỡ xảy ra sai sót gì, chắc chắn Lục Tư Nguyên sẽ rất tức giận.

Chu Thành đưa tay gõ gõ lên trán cậu, Lăng Hàm lùi về sau một bước như giật điện.

Bàn tay của Chu Thành cứng ngắc giữa không trung, nhưng anh ta nhanh chóng thu tay về như không có chuyện gì, thản nhiên nói: “Em nghĩ nhiều quá rồi, sở dĩ tôi làm như vậy là vì bản thân tôi. Chuyện hai anh em tôi đấu đá nhau cả âm thầm lẫn công khai đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, sớm muộn gì cũng đấu đến mức một mất một còn. Chắc em không biết, tôi lấy lý do bên bộ phận truyền thông không ra tay, tôi với cha tôi là nó có tham gia trong đó, cha tôi rất tức giận, ông ấy cảm thấy tâm tư của nó quá nặng. Nếu không, tôi cũng không thể thuận lợi lấy được dự án ‘Kế hoạch nhên nhện’ này.”

Lăng Hàm sững sờ.

Chương 219: Du ngoạn

Chu Thành nhếch môi thành một nụ cười gian xảo nữa, hơi cúi người, đến gần mũi của Lăng Hàm, trầm giọng bảo: “Nói ra thì, tôi nên cảm ơn em mới phải, nếu như không nhờ lý do của em, tôi cũng không lấy được ‘Kế hoạch nhên nhện’ đâu.”

Lăng Hàm “à” một tiếng, những điều Chu Thành nói quả thực cậu không rõ lắm. Nói như thế, Chu Thành chỉ lợi dụng vấn đề giữa cậu và Lục Tư Nguyên để làm khó Chu Bắc Hiên, chứ không phải ra mặt vì cậu?

Cậu nhìn Chu Thành bằng ánh mắt hoài nghi, thế nhưng không nhìn được chút dấu tích gì từ đôi mắt thâm sâu đó.

Chắc là... mình tự đa tình thôi.

Lăng Hàm thấy hơi lúng túng.

“Nói ra thì, mấy hôm trước tin đồn của em với Lục Tư Nguyên nổ ra, làm tôi tưởng hai người định công khai quan hệ.” Chu Thành nói: “Hóa ra chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió thôi.”

Lăng Hàm gãi đầu: “Cũng không tính là giả, chúng tôi... sắp kết hôn rồi.”

Biểu cảm của Chu Thành nhanh chóng đông cứng lại, rồi cũng nhanh chóng mỉm cười: “Kết hôn? Em và Lục Tư Nguyên?”

Đôi mắt Lăng Hàm nhìn anh ta không chớp, cậu gật gật đầu: “Chắc cũng trong thời gian gần thôi.”

Thực ra cậu không chắc chắn Lục Tư Nguyên có còn muốn kết hôn với cậu không, lần trước ở nhà họ Lục đã làm anh tổn thương, đến giờ vẫn không chịu nói chuyện, nhưng điều này không trở ngại gì đến việc cậu dùng chuyện này để thử Chu Thành một phen.

Cậu biết cách làm của mình không ổn lắm, nếu như Chu

Thành thực sự thích cậu, lời này chắc chắn như cầm dao đâm vào tim anh ta; tất nhiên, nếu như Chu Thành không thích cậu nữa, vậy thì hoàn toàn không sao.

“Chúc mừng em.” Chu Thành cười, vươn tay vỗ vai Lăng Hàm, có phần cảm khái: “Không ngờ hai người thực sự ở bên nhau, cũng may mà tôi đã buông tay, nếu không chắc chắn không thể tham gia hôn lễ của hai người rồi. Đã định ngày cưới chưa?”

Biểu cảm của Chu Thành rất tự nhiên, cũng rất thoải mái, cuối cùng Lăng Hàm cũng buông được tảng đá lớn trong lòng – xem ra anh ta đã từ bỏ rồi.

“Vẫn chưa.”

Chu Thành nói: “Khi nào kết hôn nhất định phải nói với tôi, tôi sẽ gửi quà mừng, cho dù không thể thành người yêu cũng có thể làm bạn mà.”

“Tôi sẽ báo.”

Lăng Hàm nói, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi vọng từ trên cầu thang xuống: “Chu Thành.”

Giọng nói này nghe hơi quen.

Lăng Hàm ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông đeo kính, mặc vest, đứng ở bậc thang của tầng trên, toàn thân toát ra hơi thở của người trí thức. Người đàn ông kia mỉm cười với Lăng Hàm.

Lăng Hàm vội vàng gật đầu đáp lễ.

Chu Thành nghe thấy giọng nói cũng ngẩng lên, biểu cảm trên gương mặt lập tức phân chân hân, nhanh chóng nói với Lăng Hàm: “Tôi còn có chuyện khác, đi trước nhé.”

Lăng Hàm gật đầu.

Chu Thành cười vội vã đi về phía người đàn ông kia: “Sao đã đến rồi.”

Người đàn ông kia cười: “Tôi không thể đến được à?”

“Tất nhiên là có thể, giáo sư Đàm có thể đến bất cứ lúc nào, ha ha.”

Lăng Hàm sững người, biểu cảm phấn khởi ấy... dường như lâu lắm rồi không xuất hiện trên gương mặt của Chu Thành.

Người đàn ông đó là ai vậy?

Lăng Hàm nghi hoặc nhìn hai người nói nói cười cười bước qua cửa kính lớn của GMG, còn mình xoay người đi xuống bậc thang, đột nhiên nhớ ra đã từng nghe thấy giọng nói này ở đâu đó – trong điện thoại.

Người đàn ông mà cậu đã nghe thấy giọng khi nhận điện thoại giúp Chu Thành, người đàn ông đã đón Chu Thành từ bệnh viện...

Nhân vật lớn như Chu Thành, khi yếu đuối nhất sẽ giữ ai ở bên cạnh?

Lăng Hàm thở phào một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hoàn toàn yên lòng. Chu Thành đã có đối tượng mới, chắc đây là tin tức tốt nhất mà cậu nghe được trước khi năm nay kết thúc.

GMG giao dự án quan trọng như thế cho Chu Thành, chứng tỏ Chu Chấn Nam đã bắt đầu coi trọng bồi dưỡng đứa con trai lớn mà ông ta không thích rồi, có phải có nghĩa là trong cuộc tranh đấu của hai anh em nhà họ Chu, bây giờ Chu Thành đang chiếm ưu thế?

Bị kích thích, Lăng Hàm như có quỷ thần sai khiến lại nhấn số gọi Lục Tư Nguyên. Giờ khắc này cậu rất muốn nghe giọng anh, cho dù cãi nhau cũng được, nhưng vẫn không thể kết nối.

Cảm giác thất vọng trào lên, Lăng Hàm không thể kiềm được suy nghĩ, có phải Lục Tư Nguyên muốn chia tay với cậu không?

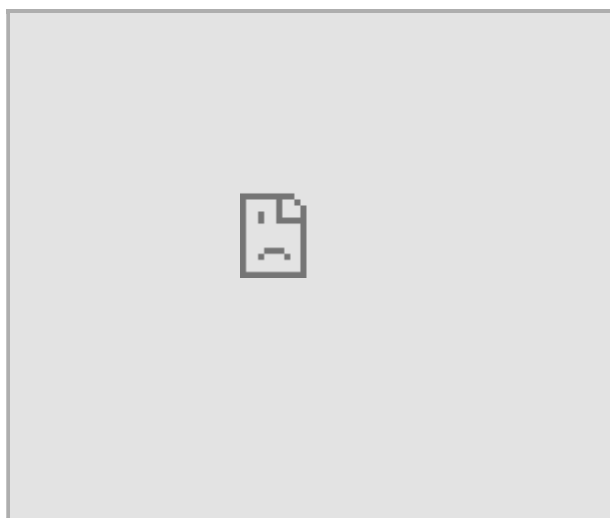
Nếu như không phải, tại sao không chịu cho cậu cơ hội để trò chuyện, để giải thích?

Nếu là phải...

Trái tim Lãng Hàm thất lại.

Từ hôm xích mích đến giờ đã lâu lắm rồi, thời gian này nói ngắn không ngắn, nói dài không dài, nhưng một câu cũng không nói, không phải dấu hiệu tốt...

Anh thực sự muốn chia tay với cậu sao?

Vừa nghĩ vừa đi xuống, cậu đột nhiên không muốn về nhà sớm nữa, dù sao về đến nhà cũng trống vắng vậy thôi, chẳng có chút hơi người, cậu bèn gọi điện thoại cho Tưởng Nghị, hẹn cậu ta ra ngoài chơi.

“Được chứ được chứ.” Tưởng Nghị hứng khởi đồng ý. Lãng Hàm đợi ở GMG một lát, đợi Tưởng Nghị hoàn thành xong việc sẽ đi xe tới con đường đầy quán bar ở khu phía Tây.

“Trước kia hẹn cậu cũng không ra, sao hôm nay rảnh thế, anh Lục đâu?” Tưởng Nghị hỏi.

Lãng Hàm khoát tay: “Anh ấy đi Yên Thành rồi, có tôi là rảnh phát sợ thôi.”

Tưởng Nghị cố tình lắc đầu than thở: “Hóa ra vì không có ai bên cạnh mới nhớ tới tôi, cái thứ có dị tính... à không, có người tình đồng tính quên bạn!”

Lăng Hàm cười: “Rồi rồi rồi, hôm nay tôi đi, được chưa?”

“Thế còn tạm được.” Tưởng Nghị vui mừng.

“Ban này làm gì mà xuống lâu thế?”

Tưởng nghị đáp: “Cậu không biết hả? ‘Kế hoạch nhèn nhện’ đang tuyển người đây.”

Lăng Hàm sững sờ: “Kế hoạch nhèn nhện.”

Tưởng Nghị nhìn cậu bằng ánh mắt nghi hoặc, cậu ta giải thích: “Nói cho chính xác hơn là hội nghị trừ bì, hôm nay tôi cũng được mời, không uổng công tôi tôn hết tâm tư để thể hiện. Tôi sắp đầu ba rồi, có thể nào cũng phải găng một phen, hôm nay được hội nghị trừ bì chọn, tôi còn phải cảm ơn cậu đây.”

“Cảm ơn tôi?” Lăng Hàm kinh ngạc chỉ vào mũi mình, không thể ngờ rằng Tưởng Nghị sẽ cảm ơn mình. Đợt này quá nhiều việc, đến cả cơ hội gặp mặt Tưởng Nghị cũng rất ít, càng không nói đến việc thảo luận chuyện công việc. Ngoài đời Lăng Hàm cũng muốn giúp Tưởng Nghị, hy vọng cậu ta có thể thực sự nổi lên. Nhưng, thứ nhất là hiện tại công việc của hai người không có điểm chung, thứ hai là Tưởng Nghị cứ như bị gán lờn nguyên sau lưng vậy – có làm cách nào cũng không nổi được!

“Đúng vậy, cậu là bạn tôi, tôi nhìn cậu từng bước tiến lên, biết được quá trình đó khó khăn thế nào, phải chịu đựng áp lực tới cỡ nào, cho nên tôi cũng buông lỏng, quyết định buông tay phần đầu một phen.” Tưởng Nghị đùa: “Học cậu, không cần thể diện.”

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm: “Thích chết thì cứ nói thẳng, tôi rất bằng lòng giúp cậu thực hiện nguyện vọng của mình.”

Tưởng Nghị vội vàng nói: “Đừng tức giận, đừng tức giận, tôi nói không cần thể diện không có ý xấu đâu.”

Cậu ngừng lại đôi chút, nghiêm túc nói: “Làm nghệ sĩ cần nhất là phải rộng lượng, năm đó khi còn ở trường giáo viên đã dạy

rồi, nhưng đa số mọi người vẫn không bỏ được thể diện, giống như cậu năm đó bị dồn vào đường cùng mà con đường về sau lại càng ít, phải hy sinh mới có hồi đáp, người khác bỏ ra tiền tài thể lực, còn mấy kẻ không tiền không quyền như chúng ta mà không muốn đánh đổi bằng thân thể, nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn cách không cần thể diện nữa.”

Lăng Hàm hơi sững sờ, sau đó bật cười.

Tưởng Nghị nói rất hài hước, nhưng bên dưới vẻ hài hước ấy chẳng phải là sự bất đắc dĩ cùng cực hay sao. Cũng không biết kiếp trước Tưởng Nghị đã làm gì, kiếp này rõ ràng yêu tha thiết giới giải trí, còn cố gắng hơn bất kì ai, hình tượng, khí chất, tính cách cũng rất nổi bật trong cái giới mà trai xinh gái đẹp nhiều như mây trời, thậm chí GMG và bạn bè khác cũng sẵn lòng giúp cậu ta, nhưng cậu ta vẫn không nổi được, như một bài toán hóc búa.

Khiến người ta khó hiểu cực kì.

Chương 220: Gặp gỡ

Hai người cười nói suốt dọc đường tới khu Tây. Khi họ tới vẫn còn sớm, chắc khoảng bảy giờ tối, Tưởng Nghị đỗ xe xong đi cùng Lăng Hàm tới con phố ẩm thực cách đó không xa.

“Tôi biết có một nhà hàng tư, do vợ của một người trong giới mở, đồ ăn ngon lắm...” Tưởng Nghị thao thao bất tuyệt giới thiệu, nước miếng chảy ròng ròng.

Lăng Hàm cười: “Tôi nhớ cậu nói cậu có thể chất dễ mập, ngon như thế, coi chừng mập đấy.”

Câu nói này khiến Tưởng Nghị rầu rĩ vô cùng, thế nhưng mặt trời nhỏ vẫn là mặt trời nhỏ, nhanh chóng bưng bưng hứng khởi trở lại: “Khó khăn lắm mới vào được ‘Kế hoạch nhên nhện’, có thể nào cũng phải ăn mừng đã.”

Lăng Hàm bóc trần cậu ta không hề khách sáo: “Cậu chỉ muốn mượn danh nghĩa để ăn thôi.”

Tưởng Nghị vênh bản mặt tươi cười: “Ai thèm quan tâm, ăn trước đã.”

Hai người đi ăn tối trước, Tưởng Nghị rất phấn khích, luôn miệng nói mình được chọn vào “Kế hoạch nhên nhện” không dễ dàng gì, Lăng Hàm thật lòng mừng cho cậu ta, cũng than thở một câu: “Không biết lần này tôi có vào được không.”

Tưởng Nghị rất kinh ngạc: “Cậu cũng muốn vào ‘Kế hoạch nhên nhện’ hả? Tốt quá rồi, như thế chúng ta có thể cùng nhau quay phim.”

Nhìn đôi mắt to chân thành của Tưởng Nghị, Lăng Hàm áp úng một hồi, hơi hối hận vì mình nói lỡ lời. Có vào đoàn phim “Kế hoạch nhên nhện” hay không vẫn chưa quyết định, hơn nữa do Chu Thành mời cậu tới, nhân tố không chắc chắn quá nhiều, bây giờ nói ra e là quá sớm.

“Không đúng mà, tôi không gặp cậu ở hội nghị trừ bị...”
Tưởng Nghị phản ứng kịp, cậu ta nhìn cậu với vẻ kinh ngạc:
“Cậu vào nhóm dự án bao giờ vậy? Ai giới thiệu thế?”

Lăng Hàm khó mở lời, không thể nói là Chu Thành mời đúng không, chỉ có thể ăn miếng cá rồi lấp liếm một câu: “Anh Vĩnh nhắc qua với tôi, vẫn chưa chắc chắn...”

Tưởng Nghị khá rộng lòng, căn bản không chú ý đến thái độ sai sai của cậu, trong đầu chỉ nghĩ tới việc hai người đều có thể đóng bộ phim điện ảnh to nhất mà GMG đầu tư, sau này lúc quay phim có thể đùa giỡn cùng nhau, cũng chẳng truy hỏi gì nữa. Mà Lăng Hàm thấy cậu ta không truy hỏi mới thở phào.

Khi Tưởng Nghị kể cho cậu nghe về trải nghiệm nhiều lần tự ứng cử bản thân với các sếp lớn, đợi người ta đến khi trời sáng, không hiểu sao Lăng Hàm thấy có phần chột dạ. Thứ mà người khác phải cố gắng lắm mới lấy được thì mình có thể đạt được rất dễ dàng...

Lăng Hàm cảm thấy không tự nhiên lắm nên không tiếp lời, chỉ nghe Tưởng Nghị lảm bảm kể rất nhiều chuyện liên quan đến “Kế hoạch nhên nhện”.

Khi thời gian cũng vừa vặn, hai người ăn cơm xong, ra khỏi nhà hàng riêng, chậm rãi đi về phía quán bar cao cấp có tên “Gặp gỡ”.

“Đi thôi, vào đó high!” Tưởng Nghị phấn khích đi vào quán bar.

Lăng Hàm nhìn ánh đèn neon rực rỡ giữa bầu trời đêm mà đột nhiên nhớ tới những chuyện đã xảy ra giữa cậu và Lục Tư Nguyên ở quán bar, không khỏi khựng lại.

... Những ngày này, anh có ổn không?

Vẫn đang giận à?

Có khi nào rất bận?

“Đi thôi!”

Tiếng gọi của Tưởng Nghị khiến Lăng Hàm hoàn hồn, vội vàng lắc lắc đầu để xóa những hình ảnh đột nhiên bật ra ấy khỏi đầu, thanh tẩy tất cả phiền muộn. Cậu đến chơi cơ mà, không nên để chuyện không vui quẩn quanh mình.

Trang hoàng bên trong quán bar rất có cảm giác nghệ thuật, cũng rất đặc biệt, bất kể là ánh sáng hay hiệu ứng âm thanh đều tuyệt vời. Sàn nhà và tường màu xám lạnh, quầy bar và ghế dài mang hơi hướm hiện đại, vừa tiện lợi vừa không có vẻ đông đúc.

Trong sảnh lớn đầy người ra người vào, ai cũng tươi tắn lộng lẫy, trong đó lẫn cả vài gương mặt quen thuộc của giới giải trí.

“Đây là nơi người trong giới thường xuyên lui tới, người bình thường không dễ gì tìm được đâu, yên tâm mà chơi đi.” Tưởng Nghị ghé vào tai cậu mà nói.

Âm nhạc đỉnh tai nhức óc, DJ người da màu trên sân khấu mặc áo T-shirt trắng, chỉnh tiết tấu tới mức máu sôi sục, không ngừng lay động cơ thể.

Lăng Hàm lâu lắm rồi không thấy khung cảnh nào náo nhiệt như thế, tâm trạng bỗng chốc cũng high theo.

Dọc đường có người chào hỏi Tưởng Nghị, thấy Lăng Hàm cũng chào một câu, Lăng Hàm đáp lại từng người.

“Anh Tưởng Nghị!” Một cậu bé trẻ tuổi đeo kính bước tới, nhìn thấy Tưởng Nghị mà hai mắt sáng ngời, phấn khích gọi tên cậu ta.

“Xuân Xuân!” Tưởng Nghị chú ý tới cậu bé này, phấn khởi đáp lời: “Em cũng ở đây à?”

Lăng Hàm cảm thấy chàng trai này có vẻ quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra đã từng gặp ở đâu.

Chàng trai tên Xuân Xuân kia đưa mắt từ phía Tưởng Nghị chuyên qua Lăng Hàm, hai mắt càng sáng hơn, hai tay ôm mặt như trạng thái mừng vui của fan gặp thần tượng: “Trời ạ, anh Lăng Hàm cũng tới hả!”

“Đúng vậy.” Tưởng Nghị cười: “Cậu ấy là người bạn rộn lắm đấy, hôm nay hiếm lắm mới được lúc ra ngoài chơi.”

Xuân Xuân ghé tới nồng nhiệt chào hỏi Lăng Hàm: “Lần trước quay phim xong cũng không gặp được anh nữa, anh Lăng Hàm, anh nổi nhanh ghê! Còn tưởng anh đã quên bọn em rồi!”

Lăng Hàm vẫn không nhớ nổi đã gặp cậu ta ở đâu nhưng không tiện nói thẳng, vội vàng cười bảo: “Sao thế được.”

“Đi thôi đi thôi.”

“Đi nào, hôm nay là sinh nhật đạo diễn Tập, chúng ta tụ tập ở đây đúng là duyên phận. Anh Tưởng Nghị, anh Lăng Hàm, hôm nay nói thế nào cũng phải uống một ly!” Xuân Xuân nhiệt tình mời mọc, vừa nói vừa đi trước dẫn đường.

Lăng Hàm căn bản không nhớ ra cậu ta là ai, tất nhiên cũng không thể phân biệt nổi “đạo diễn Tập” mà cậu ta nói là ai. Tưởng Nghị đã phần khích đồng ý rồi, gọi Lăng Hàm mau chóng đi theo.

Lăng Hàm mơ hồ theo hai người họ tới một bên đại sảnh.

“Surprise! Anh Tưởng Nghị với anh Lăng Hàm tới rồi!” Xuân Xuân hô lên với phía ấy, âm thanh này át được cả tiếng nhạc ồn ào.

Lăng Hàm nhìn theo ánh mắt của cậu ta về phía đó, thấy trên chiếc bàn dài cạnh tường không xa có vài thanh niên cả nam lẫn nữ. Chắc là nghe thấy tiếng gọi của Xuân Xuân, có mấy người đồng thời quay đầu lại.

Ánh đèn trong quán bar mờ tối ám muội, thế nhưng Lăng Hàm vẫn nhìn rõ mặt của vài người. Nếu như ai đó trong số họ xuất hiện đơn độc trước mặt cậu, có thể cậu nhớ không ra, nhưng khi vài gương mặt cùng xuất hiện, cậu đột nhiên nhớ ra – đây là mấy người bạn Đường Tập từng dẫn tới khi quay phim ngắn!

Sau đó trong chớp mắt, cậu đã hiểu “đạo diễn Tập” là ai!

Hóa ra hôm nay là sinh nhật Đường Tập!

Ánh mắt cậu đảo qua từng người ngồi trên bàn, nhưng không phát hiện ra Đường Tập.

Mấy người kia thấy Tưởng Nghị và Lăng Hàm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, vội vàng đứng dậy để người ngồi trong nhích sát vào tường, chừa chỗ cho họ.

Tưởng Nghị và Lăng Hàm bèn ngồi vào vị trí trống ngoài rìa.

Trên chiếc bàn đá đen chất đống vài chai bia, có cả vài chai rượu vang, chính giữa đặt một chiếc bánh cao mười mấy tấc, dùng ruy-băng thắt lại, vẫn chưa mở hộp.

Cho nên, ban nãy Xuân Xuân nói “sinh nhật đạo diễn Tập”, chắc là sinh nhật Đường Tập.

Đúng là trùng hợp.

“Đường Tập đâu?” Sau khi ngồi xuống, Lăng Hàm không tìm được mà đánh giá xung quanh.

“Cậu ấy hả, bị bọn em chúc quá, đi vệ sinh rồi.” Xuân Xuân trả lời.

Chắc vì có Tưởng Nghị và Lăng Hàm ở đây mà mấy thanh niên trẻ có phần câu nệ, không còn điên cuồng như ban nãy.

Thấy Tưởng Nghị nói chuyện rất quen thuộc với vài thanh niên trẻ, Lăng Hàm hỏi cậu: “Hình như cậu rất thân với họ?”

“Trước đây tôi gặp được họ ở đây, họ thường xuyên tới chơi, tôi cũng thỉnh thoảng đến, vài lần là quen.” Tưởng Nghị trả lời: “Họ nói không biết bao nhiêu lần muốn gọi cậu tới, thế mà lần nào cậu cũng bận việc.”

Tưởng Nghị nhún vai nói với mấy thanh niên kia: “Nhìn đi, cuối cùng cũng dẫn anh Lăng Hàm mà các cậu lưu luyến mãi không quên tới rồi nhé!”

Mấy thanh niên kia lập tức hòa vào.

“Uống rượu uống rượu!”

“Anh Lăng Hàm, khó khăn lắm mới tới đây một chuyến, không uống là không được nhé!”

“Đúng vậy đúng vậy, hôm nay sinh nhật đạo diễn Tập, nói thế nào cũng phải uống.”

“Lâu thế không gặp mặt chúng tôi, phải phạt một ly.”

Lăng Hàm bất đắc dĩ nâng ly rượu được rót đầy ắp lên: “Được rồi, tôi tự phạt một ly!”

Đám đông cười đùa một hồi, đột nhiên Xuân Xuân hô lên với người phía sau Lăng Hàm: “Đạo diễn Tập, quay lại rồi à!”

Lăng Hàm quay đầu lại.

Chương 221: Uất ức

Trên lối đi cách đó không xa có một cậu thanh niên cao gầy, đẹp trai đang đứng đó. Mái tóc của cậu ta cắt cực ngắn, chỉ cần ngắn thêm một chút nữa thôi là gần như trọc đầu. Có lẽ là vì tóc quá ngắn nên càng khiến đường nét trên gương mặt đẹp trai ấy trở nên rõ ràng, nhất là đôi mắt thâm thúy kia. Cậu ta ăn mặc có chút giống phong cách Punk nhưng trong đôi mắt đó là vẻ vui mừng cùng sự nóng bỏng rất rõ ràng.

Đối diện với ánh mắt của Lăng Hàm, đôi mắt cậu thanh niên sáng rực.

Lăng Hàm mỉm cười, vẫy tay: “Chào, đã lâu không gặp.”

Cậu thanh niên kia đi tới bên cạnh, nói: “Lăng Hàm! Anh tới thật à!”

“Tôi với Tưởng Nghị ra ngoài chơi, nghe nói hôm nay là sinh nhật của cậu.” Lăng Hàm đập một cái lên vai của Đường Tập rồi mỉm cười nói: “Sinh nhật mà chẳng nói tiếng nào, hại tôi chẳng chuẩn bị quà gì cả.”

Gương mặt của Đường Tập khẽ ửng đỏ, dường như có hơi xấu hổ: “Cái này... là vì Lăng Hàm quá bận thôi.”

Lăng Hàm quàng tay qua vai của cậu ta, cảm nhận được cơ thể dưới tay mình trở nên cứng ngắc nhưng cậu chẳng hề để ý, cười nói: “Vì tôi bận nên không nói? Phạt một ly!”

“Phạt một ly! Phạt một ly!” Những người khác ồn ào.

Xuân Xuân rót cho Đường Tập một ly rồi đưa thẳng đến trước mặt cậu chàng.

Dưới ánh mắt híp lại vì cười của Lăng Hàm, Đường Tập bung ly uống cạn.

“Anh Lăng Hàm cũng phải uống một ly.” Xuân Xuân rót rượu

cho Lăng Hàm.

Lúc đầu mấy người trẻ tuổi còn chút ngại ngùng nhưng hiện giờ thấy Lăng Hàm cùng Tưởng Nghị dễ gần nên lập tức thả lỏng, nhao nhao mời rượu Lăng Hàm.

Lăng Hàm thích chơi đùa với mấy người trẻ tuổi, hơn nữa cũng có ý mượn rượu giải sầu cho nên từ chối không được chỉ có thể uống.

Đường Tập thấy cậu uống khá nhiều liền lên tiếng cản lại: “Không uống được thì đừng uống.”

Sau đó nói với những người khác: “Mấy người đừng không biết lớn nhỏ! Anh Lăng Hàm không uống được rượu.”

Một đám nít ranh dính hơi còn đương nhiên không chịu nghe lời, ồn ào nói: “Ui chao xót anh trai kìa!”

“Chẳng phải uống say cũng có cậu rồi sao? Sợ cái gì.”

Đường Tập đột nhiên giãy nảy như mèo bị giẫm phải đuôi: “Nói linh tinh gì đó hả?”

Lăng Hàm uống hết năm ly đã hơi choáng, cậu khoát tay nói: “Không uống được nữa rồi, nghỉ một lát, nghỉ một lát.”

“Nào nào, cắt bánh đi nào! Mau mau cắt bánh đi nào!” Một cô gái thúc giục, mọi người nhiệt liệt hưởng ứng.

Đường Tập đứng dậy mở hộp bánh gato, những người khác cảm nên lên, Lăng Hàm thấy con số 22 trên đó.

Lại tuổi hai mươi hai.

“Hát bài chúc mừng sinh nhật nào!”

Mọi người lại bắt đầu ồn ào, tiếp đó là mấy người trẻ tuổi nhí nhố hát bài sinh nhật vui vẻ rồi lại hi ha ép Đường Tập cầu nguyện.

Đường Tập liếc về phía Lăng Hàm, dưới ánh mắt khó hiểu của Lăng Hàm, cậu ta nhắm mắt lại rồi mở ra, thổi tắt ngọn nến.

Chia bánh xong, Lăng Hàm cảm giác càng ngày càng chóng mặt, cậu sợ mình lại tiếp tục bị mồi rượu nên có ý muốn rút lui, thừa dịp mọi người đang uống rượu bèn nói nhỏ với Tưởng Nghị: “Tôi đi toilet một chút.”

Tưởng Nghị gật đầu.

Sau đó Lăng Hàm lập tức đứng lên đi về phía phòng vệ sinh, trong lòng thầm tính toán tìm một chỗ nào đó nghỉ ngơi, chờ một chút rồi quay lại, sau đó tìm cơ hội rút lui.

Đương nhiên cậu không vào nhà vệ sinh, thấy bên cạnh có một lối đi nhỏ liền nhanh chóng bước vào, kết quả lạc đường. Quán bar này phân ra làm mấy khu vực, phía trước là phòng dành cho khách thường, phía sau là những phòng nhỏ hơn thuận tiện cho những người cần không gian riêng tư.

Tiếng nhạc trong khu vực phòng riêng nhỏ hơn nhiều, Lăng Hàm thấy một phòng mở cửa, không ai sử dụng định đi vào đó ngồi.

Cậu vừa ngồi xuống không đến một phút đồng hồ, ngoài cửa đột nhiên có một bóng người lách vào.

Lăng Hàm vội vàng đứng lên: “Xin lỗi, tôi không biết có người đang dùng...”

Cậu nói ngừng lại, bởi vì cậu phát hiện người tiến vào không phải ai khác mà chính là Đường Tập.

Đường Tập nghiêng đầu: “Chẳng phải anh bảo vào nhà vệ sinh à, vì sao lại ở đây?”

Bị bắt quả tang nên Lăng Hàm xấu hổ nói: “À... lạc đường ấy mà... sao cậu lại ở chỗ này?”

“Thấy anh không quay lại tôi tưởng...” Đường Tập ngượng ngùng gãi đầu.

“Cậu tưởng tôi làm sao?”

“Tôi tưởng anh đi rồi.” Đường Tập thành thật trả lời.

Lăng Hàm thấy Đường Tập rõ ràng là một cậu nhóc nhìn qua có vẻ phản nghịch nhưng lại trở nên đáng yêu như vậy khiến trái tim cậu mềm nhũn, có lời này của Đường Tập, cậu có cảm giác mình có thể uống thêm năm ly nữa.

“Hôm nay là sinh nhật của cậu, tôi sẽ không bỏ đi.” Lăng Hàm nói.

Đôi mắt của Đường Tập sáng ngời: “Tôi biết, để tôi đưa anh đến phòng vệ sinh nhé!”

Lăng Hàm đứng lên, cùng cậu ta đi về phía nhà vệ sinh.

Sau khi ra ngoài, Lăng Hàm phát hiện hướng mà Đường Tập dẫn mình đi không đúng, cậu nghi ngờ hỏi: “Chúng ta đang đi đâu?”

“Tôi muốn đổi phòng.” Đường Tập nói.

Lăng Hàm hiểu ý tốt của cậu ta, lúc đầu Đường Tập tụ tập với đám người trẻ tuổi nên tất nhiên thích ở bên ngoài uống rượu, vừa uống được lại còn có thể xuống nhảy nhót cũng có thể tìm người đến gần. Thế nhưng sau khi Lăng Hàm và Tưởng Nghị đến tất nhiên họ sẽ chú ý đến ảnh hưởng, vậy nên Đường Tập muốn đổi phòng khác.

Lăng Hàm cảm thấy ấm áp vì hành động này, ngay cả nỗi phiền muộn vì mấy ngày Lục Tư Nguyên không thèm đoái hoài cậu cũng biến mất phân nửa.

Mọi người trong căn phòng trên lầu hai đã sớm high rồi.

Đóng cửa lại, mọi người lại càng thoải mái hơn.

Đến cuối cùng Lăng Hàm hoàn toàn không nhớ được mình đã làm cái gì, lúc tỉnh dậy ngày hôm sau phát hiện mình ngủ lại khách sạn.

Căn phòng của họ là phòng đôi, Đường Tập ngủ trên một giường khác.

Lăng Hàm ngồi ngơ ngác một phút đồng hồ trên giường, cuối cùng cũng nhớ lại tình hình tối hôm qua. Cậu đã uống rất

nhiều, liệu có làm gì thất thố hay không? Trong quan bar có paparazzi hay không?

Sau đó cậu nhìn Đường Tập bên cạnh rồi đưa tay nhéo nhéo mí mắt.

Tôi qua cậu với Đường Tập uống say rồi cùng thuê phòng liệu có bị người khác nhìn thấy không? Có thể bị người ta gài scandal hay không?

Nhờ đâu Lục Tư Nguyên biết có hiểu lầm hay không?

... Quên đi, anh đang ở Yên Thành, cũng chẳng đề ý đến cậu.

Lăng Hàm đứng dậy đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, đi ra phát hiện Đường Tập đã tỉnh dậy nhưng dường như đang ngây người.

Lăng Hàm cười, nói: “Làm sao thế?”

Đường Tập không chớp mắt nhìn cậu: “Tôi tưởng mình đang nằm mơ.”

“Ha ha.” Lăng Hàm cười: “Tại sao lại nghĩ là nằm mơ?”

Đường Tập tới gần cậu một bước, cơ thể trẻ trung tỏa ra sức sống cùng nhiệt độ mạnh mẽ, rõ ràng còn cách một khoảng nhưng Lăng Hàm vẫn cảm nhận được độ nóng ấy, cậu yên lặng lùi lại một bước: “Mau đi rửa mặt đi! Tôi gọi trợ lý tới

đón tôi.”

Sau đó cậu lấy di động gọi cho trợ lý rồi gọi tiếp cho Tưởng Nghị.

Đường Tập không thể làm gì khác hơn là đi rửa mặt.

Chốc lát sau Tưởng Nghị tới, ngáp ngắn ngáp dài nói: “Buồn ngủ quá.”

“Về nhà rồi ngủ tiếp.” Lăng Hàm nói.

Không lâu sau đó trợ lý lái xe tới, Lăng Hàm tạm biệt Đường Tập rồi cùng Tưởng Nghị lặng lẽ xuống nhà xe rồi đi.

Sau khi về đến nhà, Lăng Hàm gọi điện hỏi Tưởng Nghị: “Tối hôm qua tôi có làm chuyện gì kỳ lạ không?”

Cậu lo lắng nhất là tối qua uống say đã nói gì đó không nên nói, ví dụ như nhắc đến quan hệ của cậu với Lục Tư Nguyên.

Tưởng Nghị ngẫm nghĩ một chút: “Không có gì, ngoại trừ việc cậu nhảy lên bàn tuyên bố mình là ảnh đế thì không có gì khác.”

“Tôi nhảy lên bàn tuyên bố mình là ảnh đế?” Lăng Hàm lấy ngón tay day mũi.

Tưởng Nghị gật đầu.

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm tặng hăng một cái: “Tôi uống say.”

“Chúng tôi đều biết là cậu uống say.” Tưởng Nghị không để tâm.

Hai người im lặng trong chốc lát, Lăng Hàm chần chừ hỏi: “Tôi có nói lời gì không nên nói không?”

“Lời không nên nói?” Tưởng Nghị ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu: “Không có đâu, không nhớ nữa.”

“Cậu nghĩ cho kĩ đi.”

Tưởng Nghị nghĩ ngợi một hồi, trả lời: “Chắc là không có... cậu đang nói đến chuyện để lộ quan hệ của cậu với Lục Tư Nguyên sao?”

Nhắc tới Lục Tư Nguyên, tâm tình của Lăng Hàm lại trầm xuống, cậu làm như không có vấn đề gì nói: “Anh ấy đang ở Yên Thành, nhắc đến anh ấy làm quái gì, mọi người đều trưởng thành cả rồi.”

“Anh ta không biết cậu đi chơi?”

“Chắc là không biết đâu?”

Tưởng Nghị nói: “Thế nào gọi là chắc không biết?”

Lăng Hàm cảm thấy bức bối, cam chịu nói: “Tôi với anh ấy... sắp chia tay rồi.”

Chương 222: Cãi nhau

Tưởng Nghị: “!”

Tưởng Nghị: “Cậu nói cái gì? Lần trước chẳng phải đang yên lành cơ mà, làm sao đột nhiên lại chia tay?”

Lăng Hàm thở dài, nói: “Nói thật cho cậu biết, chúng tôi đang cãi nhau, lần này anh ấy quyết tâm không để ý đến tôi, chuyện đi Yên Thành cũng không nói cho tôi biết, tôi gọi điện cũng không bắt máy...”

“Cái này...” Tưởng Nghị câm nín.

“Tôi rất buồn cho nên hôm qua mới tìm cậu ra ngoài chơi.”
Lăng Hàm thở dài: “Quên đi, không nói nữa, tôi cúp máy đây.”

“Dừng...”

Lăng Hàm quyết đoán cúp máy, đi vào phòng rồi chui đầu vào chăn ngủ bù.

Lại một giấc ngủ chẳng ngon, Lăng Hàm nghĩ tới nghĩ lui nửa ngày cuối cùng quyết định đến Yên Thành. Lục Tư Nguyên không chịu gặp cậu, không chịu nhận điện thoại của cậu thì tự cậu sẽ đi tìm anh. Đàng nào cũng chẳng thể cứ giằng co mãi như này được, khó chịu trong lòng lắm.

Dù bọn họ chia tay hay không vẫn phải có một quyết định.

Rạng sáng ngày hôm sau, Lăng Hàm nói chuyện “Kế hoạch nhên nhện” cho Tần Vĩnh nghe, Tần Vĩnh rất tán thành việc cậu gia nhập nhưng quyết định cuối cùng vẫn là ở Lục Tư Nguyên.

Lăng Hàm lập tức có được lý do để đến Yên Thành, Tần Vĩnh đồng ý.

Sau khi quyết định đến Yên Thành, tâm trạng của Lăng Hàm

cũng bình tĩnh lại. Đẳng nào cậu đi cũng chỉ có hai kết quả, một là chia tay hai là không, mặc kệ kết quả thế nào vẫn tốt hơn việc cứ day dứt trong lòng.

Chiều hôm đó cậu tới Yên Thành, ai mà biết vừa xuống sân bay, mở điện thoại lên đã thấy rất nhiều cuộc gọi lỡ của Tần Vĩnh, cuối cùng là một tin nhắn: Tư Nguyên đã về rồi.

Một câu chữ thể hoàn toàn không đủ để miêu tả tâm tình lúc này của cậu.

Một tay Lãng Hàm cầm hành lý, một tay cầm di động đứng giữa đại sảnh sân bay nhìn dòng người đi qua đi lại, trong lòng có một vụn con lạc đà đang chạy âm âm.

Có cần phải thốn đến thế không hả!

Chơi vậy rồi ai chơi lại nữa?

Nhưng dù trong lòng Lãng Hàm có nghiêng trời lệch đất thế nào thì sự thật vẫn là sự thật, hết cách, cậu chẳng thể làm gì hơn là lại kéo hành lý quay lại mua vé về thành phố A. Lãng Hàm vừa bước được hai bước thì di động lại vang lên, nhìn qua cái tên trên màn hình cậu lập tức trợn to hai mắt.

Lục Tư Nguyên gọi tới!

Mọc trời mọc lên từ phía Tây sao?

Cậu vội vàng bấm nhận.

“Lãng ngốc! Em chạy đi đâu rồi?” Vừa mới nhận cuộc gọi đã nghe một giọng gầm thét giận dữ truyền đến.

Lãng Hàm không thể không kéo di động ra xa, trong lòng thầm nghĩ Lục Tư Nguyên càng ngày càng giống cha mình, hơi hơi có chút giống Hao Thiên Khuyển.

“... Em đang ở sân bay Yên Thành.” Lãng Hàm trả lời.

“Em tới Yên Thành làm gì?” Giọng nói của Lục Tư Nguyên vang ra từ trong điện thoại, đồng thời còn có một giọng nữ

máy móc dễ nghe; Hành khách chuyến bay đi XX xin chú ý, vì lý do bầu khí quyển...

Lăng Hàm nghĩ thì ra Lục Tư Nguyên cũng đang ở sân bay.

“Còn làm cái gì được nữa, gặp anh đó.” Lăng Hàm nói: “Anh quát cái gì mà quát, về rồi cũng chẳng bảo em một tiếng để em phải đi một chuyến công cốc, còn trách em?”

Đầu bên kia cười lạnh: “Gặp anh? Sau bao nhiêu ngày cuối cũng cũng muốn gặp anh rồi?”

Lăng Hàm nghe được giọng điệu kỳ quặc của Lục Tư Nguyên liền tăng xông, cậu phản bác: “Là anh không muốn nghe điện thoại cũng không muốn gặp em có được không?”

“Gặp anh?” Lục Tư Nguyên nói: “Không có anh, em càng sống vui vẻ hơn đúng không? Đi suốt đêm không về lại còn lêu lổng bên ngoài với em trai tốt! Lăng ngốc, thời gian qua em sống thoải mái quá nhỉ.”

Lăng Hàm: “...”

Được, xem ra chuyện đi ra ngoài đã bị Lục Tư Nguyên biết rồi.

“Đó là sinh nhật của Đường Tập, em đâu thể về giữa chừng! Sau đó chỉ uống một chút rượu, chỉ vậy thôi.”

“Đúng vậy, chỉ uống một chút rượu sau đó ngủ với nhau luôn!” Lục Tư Nguyên nổi trận lôi đình, âm vực lên rất cao: “Lăng ngốc, em được lắm, xem ra em thật sự không muốn ở bên anh nữa rồi!”

Lăng Hàm tê cả da đầu: “Tư Nguyên, anh hiểu lầm rồi! Hôm qua thật sự chỉ là một buổi sinh nhật rất bình thường, anh đừng có nghĩ bậy bạ.”

“Anh nghĩ bậy bạ? Có đúng em với cậu ta ngủ cùng một phòng hay không?”

Lăng Hàm vội vàng giải thích: “Đúng là ở cùng một phòng nhưng mỗi người một giường!”

“Mặc kệ em ngủ cái gì! Nói chung hai người đã ở riêng trong một căn phòng ngủ cả một đêm!”

Lăng Hàm không biết nên giải thích thế nào: “Bọn em chẳng hề xảy ra chuyện gì cả.”

“Có tật giật mình!”

“Sao lại thành em có tật giật mình rồi?”

“Nếu không phải có tật giật mình thì vì sao sớm em không tới Yên Thành, muộn không tới Yên Thành mà ngủ với người ta rồi mới nghĩ tới chuyện chạy tới gặp anh?”

Lăng Hàm: “Lục Tư Nguyên! Anh có nói lý không hả? Là anh không nhận điện thoại, không muốn gặp em! Hiện giờ em tìm anh là muốn nói chuyện tử tế với anh, hỏi xem anh muốn chia tay với em không, xem ra ý của anh là muốn chia tay với em thật rồi, đúng không?”

Bên kia im lặng chốc lát: “Là em muốn chia tay với anh!”

Lăng Hàm kéo hành lý, nén giận nói: “Có muốn chia tay hay không chỉ cần một câu thôi, nếu như anh muốn chia tay thì từ nay về sau em nhất định không quấn lấy anh nữa!”

Lục Tư Nguyên giận điên: “Em ngủ với người khác còn muốn đá anh?!”

Lăng Hàm cảm di động, giận đến mức đỉnh đầu bốc khói: “Đúng đấy, em ngủ với cậu ta đấy, thì sao?”

“Lăng ngốc, em chờ đó cho anh!”

“Tới đi! Ai sợ anh!” Lăng Hàm nắm di động đã tắt ngúm đứng chờ người, trong lòng giận dữ.

Lúc đầu cậu muốn xin lỗi, muốn tái hợp mà tới đây, thậm chí còn cảm thấy chuyện cậu không bằng lòng kết hôn là do cậu quá đáng, thế nhưng lúc này cậu hết nghĩ như vậy rồi. Lăng Hàm có cảm giác mình lo nghĩ quá chính xác, Lục Tư Nguyên là một con không tước ngang ngược không hề biết nói lý, cậu với anh yêu nhau thật sự không biết ngày nào sẽ cãi nhau đến chia tay. Tình tình của cậu không phải dạng dịu ngoan, rất dễ nóng máu.

Kết hôn cái gì mà kết hôn, kết hôn cái rắm!

Chẳng lẽ cậu phải nhẫn nhịn cái tính cách ngang ngược này của anh cả đời?

Cậu đâu phải thích bị ngược đãi đâu!

Lăng Hàm xì một tiếng khinh miệt rồi thầm nghĩ: Muốn chia tay thì chia tay, chắc chắn ông đây sẽ đồng ý!

Cảm giác tủi thân kìm nén hơn mười ngày chẳng biết vì sao đột nhiên dâng lên, trong lòng Lăng Hàm tràn đầy cảm giác chống đối.

Cậu điên cuồng gọi điện cho Lục Tư Nguyên, đầu bên kia

nhánh chóng bám nhận.

“Em lập tức mua vé bay về, anh khỏi phải qua đây nữa.” Lãng Hàm nói: “Anh tới Yên Thành em còn phải tốn thời gian chờ anh, sau đó lại phải bay về, bị điên à!”

Đằng nào cũng về thành phố A, mua vé về rồi lại mua vé bay tới rồi lại bay về, thần kinh!

Đầu bên kia rốt cuộc cũng ý thức được quyết định đến Yên Thành là quyết định ngu ngốc cỡ nào nhưng lại không muốn thừa nhận chỉ số thông minh của mình vừa rớt mạng, anh trầm mặc một lát rồi nói: “Được, em về đi.”

Lãng Hàm trợn mắt, ngang ngược vô lý lại còn chết vì sĩ diện.

Với cái tính nết đó thì ai theo anh chịu tội chứ!

Sau đó cậu cúp máy đi mua vé.

Chuyến bay đến thành phố A rất nhiều, khoảng cách cũng gần nên một tiếng sau Lãng Hàm đã có mặt tại sân bay thành phố A.

Máy bay hạ cánh, cậu kéo hành lý đi ra sân bay, tâm tình vẫn bức bối như cũ.

Tới địa điểm gặp mặt, cậu vừa liếc mắt đã thấy Lục Tư Nguyên đang chờ, bên cạnh anh không có trợ lý, chắc là đã bị anh đuổi đi.

Lục Tư Nguyên cũng thấy cậu, anh nhắc chân dài bước qua rồi cầm lấy hành lý của Lãng Hàm: “Đi thôi.”

Lãng Hàm giật lại hành lý của mình rồi gạt tay anh ra: “Em tự cầm được.”

Cánh tay của Lục Tư Nguyên khựng lại giữa không trung, đôi mắt giấu sau kính mắt đang nhìn cậu chòng chọc nhưng vẫn thu tay lại.

Lãng Hàm nhàn nhạt nói: “Sao anh lại quay về đột ngột như vậy?”

Trước khi đi cậu đã hỏi lịch trình của Lục Tư Nguyên thông qua Tần Vĩnh, chắc chắn Tần Vĩnh không đem chuyện này ra đùa giỡn nên chỉ có thể là Lục Tư Nguyên tự chạy về trước.

“Anh có về hay không cần phải báo cáo với người nào chắc?!”
Giọng điệu của Lục Tư Nguyên cứng nhắc, anh quay đầu nhìn về phía lối ra.

Chương 223: Đùng sợ

Lăng Hàm mím môi thành một đường thẳng. Vốn dĩ Lục Tư Nguyên không để ý tới cậu cũng không chịu nghe điện thoại của cậu hơn mười ngày trời đã khiến cậu buồn bã lắm rồi, hiện giờ anh lại để cậu đi công cốc một chuyến, nhưng vẫn trưng cái bộ dạng lạnh lùng cao ngạo đó ra, Lăng Hàm càng cảm thấy khó chịu.

Cậu kéo hành lý đi theo phía sau: “Đúng là không cần báo với ai cả.”

Lục Tư Nguyên đi mấy bước, quay đầu lại thấy Lăng Hàm giãn ra một khoảng cách nên chỉ có thể đứng tại chỗ chờ, đợi Lăng Hàm đến gần mới nhướn mày, nói: “Em tới Yên Thành tìm anh làm gì?”

Lăng Hàm kéo hành lý, nhẹ giọng nói: “Hai việc, trước hết là Chu Thành cho em gia nhập ‘Kế hoạch nhên nhện’, anh Tần Vĩnh nói cần anh đồng ý.”

Vừa nghe được hai chữ Chu Thành, nét mặt của Lục Tư Nguyên lập tức kéo căng, anh lạnh lùng nói: “Lại là tên đó, anh biết ngay mà!”

Cái gì gọi là “Anh biết ngay mà”?

Lăng Hàm nghe vậy lại càng giận, chuyện cậu với Đường Tập bị oan đã đành, bây giờ lại còn bị nghi ngờ với Chu Thành nữa, cậu đành giọng: “Đúng vậy, chính là anh ta, bây giờ anh ta là người phụ trách của ‘Kế hoạch nhên nhện’, nếu muốn vào đương nhiên phải thông qua anh ta.”

Thái độ của Lăng Hàm khiến Lục Tư Nguyên sùng sốt, anh giận tái mặt: “Đã bàn xong cả rồi còn hỏi anh làm gì nữa?”

Lăng Hàm nói: “Đúng vậy, em cũng không muốn hỏi anh nhưng ai bảo anh là ông chủ của em, vẫn phải nói một tiếng.”

“Em còn biết anh là ông chủ của em?” Ánh mắt đằng sau lớp kính của Lục Tư Nguyên sắc lẹm.

Nếu là trước đây, chắc chắn Lăng Hàm sẽ sợ đến co rúm lại như con chim nhỏ nhưng do ở chung đã lâu, hiểu được tính cách khổng tước của người này, lại thêm bực bội trong người nên cậu chẳng sợ anh chút nào.

Lăng Hàm nhướn mày, nhìn thẳng Lục Tư Nguyên.

Hai người họ đấu mắt trong không khí một hồi, cuối cùng Lục Tư Nguyên bại trận, quay đầu: “Bây giờ anh không so đo với em nữa, về sẽ xử lý em sau.”

“Xử lý em? Anh dựa vào đâu mà đòi xử lý em?” Lăng Hàm không chịu, người này coi cậu là cái gì chứ?

“Dựa vào việc anh là người yêu của em!” Lục Tư Nguyên không nén được giận.

Lăng Hàm cũng giận: “Tôi nhờ vào! Nếu thực sự là người yêu của tôi thì nào có chuyện năm lần bảy lượt đuổi tôi đi, cũng không biến mất mười ngày nửa tháng không thèm nghe điện thoại!”

Lục Tư Nguyên ngây người, một lát sau nghiêng răng nói: “Lăng ngọc, em đừng có quá đáng!”

Có lẽ một tiếng “Tôi nhờ vào” kia của cậu chọc phải anh.

“Tôi quá đáng chỗ nào?”

Lục Tư Nguyên nói: “Có biết mình sai rồi không?”

“Tôi sai chỗ nào?”

Lòng ngực của Lục Tư Nguyên phập phồng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có thời gian mười ngày còn không biết tự kiểm điểm, lại chạy đi qua lại với Chu Thành, hừ, hôm qua còn ở chung với Đường Tập!”

Lăng Hàm sừng sốt, lửa giận lại càng bốc lên cao! Tự kiểm điểm? Anh dám bảo cậu tự kiểm điểm? Có cái quái gì mà phải kiểm điểm chứ?!

“Chuyện xảy ra tối hôm qua anh đều biết cả, chắc không phải hôm nay anh vội vàng trở về là vì chuyện này chứ?!” Lãng Hàm châm chọc: “Anh cho rằng không những tôi không suy xét lại mình mà còn chạy đi gian díu với người khác chứ gì! Thậm chí còn không chỉ với một mình Chu Thánh mà còn ở chung cùng Đường Tập cho nên mới vội vàng vàng quay trở về, đúng không?”

Có lẽ lời này đâm trúng đã chọc đúng vào sự thật cho nên Lục Tư Nguyên đứng tại chỗ hít sâu mấy hơi, cố gắng bình tĩnh nói: “Cũng là do tính khí của anh tốt, nếu đổi thành một người khác đã đánh gãy hai chân của em từ lâu rồi!”

Lãng Hàm thật sự muốn tức điên: “Lục Tư Nguyên! Đầu óc của anh có vấn đề à? Tôi với Chu Thành, Đường Tập hoàn toàn trong sạch, chưa từng có bất cứ cái gì vượt rào! Nếu như Chu Thành không phải cấp trên của tôi, tôi sẽ không gặp anh ta! Đường Tập là cậu em của tôi, cậu ấy đã từng giúp đỡ tôi, hôm qua chỉ là một bữa tiệc sinh nhật mà anh lại nghĩ tôi thành như vậy? Tính tình của anh tốt? Không nhìn lại xem cái tính nết thói tha của anh thì có ai chịu nổi!”

Mấy câu này cực kì khí phách.

Bầu không khí chìm vào im lặng.

Lục Tư Nguyên giật mình, nửa ngày sau mới tỉnh táo lại, nói một cách khó tin: “Em dám nói chuyện với anh như thế!”

“Tại sao tôi không thể nói chuyện với anh như thế?”

Lục Tư Nguyên tức đến mức chống nạnh đi tại chỗ hai vòng, sau đó quay đầu chỉ thẳng vào mũi Lãng Hàm mà mắng: “Rõ ràng em cầu hôn với anh rồi em lại đổi ý, giờ em còn có gan nổi giận với anh?”

Chẳng biết Lãng Hàm lấy gan ở đâu ra mà cũng gào lại: “Tôi đổi ý lúc nào? Tôi đã nói là không kết hôn với anh chưa? Tôi từng nói những lời như thế lúc nào hả?”

Lục Tư Nguyên nghĩ ngợi một giây, giận dữ nói: “Tuy là em

chưa nói vậy nhưng ý của em chính là như thế!

Lăng Hàm đột nhiên nhanh mồm nhanh miệng: “Anh đâu phải con giun trong bụng tôi, làm sao biết được tôi nghĩ thế nào!”

Lục Tư Nguyên càng giận: “Rõ ràng là chính em sợ hãi, không chịu trách nhiệm với anh, thậm chí còn muốn đá anh, bây giờ còn định trả treo!”

Lăng Hàm cãi đến nghiến: “Ai sợ hãi? Ai không muốn chịu trách nhiệm?”

“Em! Chính là em!”

Lăng Hàm: “Tôi không hề có ý nghĩ không chịu trách nhiệm.”

“Vậy tại sao em lại không kết hôn với anh?”

Lăng Hàm: “...”

Lục Tư Nguyên tức giận đến mức dựng thẳng cả tóc: “Không trả lời được sao? Lăng Ngốc, em muốn đùa bỡn với tình cảm của anh sao? Ông đây đánh chết em!”

Lăng Hàm: “Không phải! Em chỉ muốn nghĩ cho rõ ràng thôi!”

Lục Tư Nguyên quơ nắm tay: “Nghĩ cái búa! Rõ là em sợ hãi! Em có phải là đàn ông không thế?”

Lăng Hàm cũng nóng máu: “Ai không phải đàn ông? Mẹ nó, chẳng phải chỉ là kết hôn thôi sao, có cái quái gì mà phải sợ?”

Lục Tư Nguyên ngẩn ra: “Thật không?”

Lăng Hàm lập tức hoàn hồn, sau đó muốn cho mình hai cái bạt tai, má nó, nói năng chẳng thèm nghĩ gì cả.

“Chính em nói đấy nhé, là đàn ông thì không được sợ hãi!”

Lục Tư Nguyên ngạo nghễ cười nhạt.

Lăng Hàm cực kì ngửa mặt cái dáng vẻ này, nghiến răng nói: “Ai sợ chứ.”

Lục Tư Nguyên tức đến bật cười: “Được đó Lăng ngốc, nếu em đã không sợ vậy ngay hôm nay chúng ta kết hôn, có dám không? Ai dám không đồng ý tức là không phải đàn ông!”

Ồ tại đây.

Trong hoàn cảnh này.

Đã đến mức này, để không phải làm cháu nội, vì tôn nghiêm của một thằng đàn ông thì dù phía trước là núi đao biển lửa cũng phải nhảy.

Lăng Hàm cực kì mạnh mẽ nói: “Kết hôn thì kết hôn! Ai sợ ai!”

Lục Tư Nguyên cướp lấy hành lý của cậu, một tay kéo cổ tay cậu đi về một hướng khác.

“Khoan đã, anh định đi đâu?” Lăng Hàm lão đảo bị kéo đi.

“Đi Mỹ!”

Mãi đến lúc ngồi trên máy bay đến Mỹ mà Lăng Hàm vẫn còn đang ngơ ngác.

Lục Tư Nguyên ngồi bên cạnh cậu giải thích: “Anh đã tìm

hiếu rồi, bang Las Vegas của Mỹ có cho phép dùng thân phận khách du lịch để đăng ký kết hôn.”

Lăng Hàm: “...”

Dần dần máu nóng trong người rút đi, cuối cùng cậu bình tĩnh lại, ngẫm đến tình cảnh trước mắt, cậu bỗng có cảm xúc muốn nhảy xuống máy bay chạy trốn.

Đậu má, một phút khí phách hại cả đời người rồi!

Quá vội vàng rồi!

Nóng vội quá vậy!

Cả cậu và Lục Tư Nguyên đều có thói quen mang tất cả cả giấy tờ theo người vì chưa biết chừng một ngày nào đó bọn họ sẽ phải đột xuất chạy tới nơi nào đó để quay phim, hơn nữa visa Mỹ đã làm xong từ trước, cho nên bọn họ thật sự đang đến Mỹ rồi!

Má nó má nó má nó má nó má nó!

Vô số “má nó” đang bay đầy đầu Lăng Hàm.

Không phải cậu đang nằm mơ đấy chứ?

Thật sự phải kết hôn rồi sao?

Chẳng phải một giây trước còn đang cãi nhau cơ mà?

Một giây tiếp theo tại sao lại thành kết hôn rồi?

Cái này không giống với những gì cậu nghĩ trước kia!

Chương 224: Kết hôn

Lục Tư Nguyên như nhìn ra được điều gì đó từ biểu cảm của cậu, đột nhiên anh nắm lấy tay cậu rồi cười lạnh: “Chắc không phải lại sợ rồi đấy chứ?! Nhìn em có vẻ sợ lắm đó!”

Bị Lục Tư Nguyên khích một cái, Lăng Hàm lập tức hăng máu như cần phải thuốc lắc, cậu lườm anh một cái rồi nói: “Ai sợ? Nước đến chân rồi anh đừng có sợ nha, ai sợ người đó là cháu trai!”

Trong ánh mắt của Lục Tư Nguyên ánh lên vẻ kinh ngạc, anh quay đầu ra chỗ khác. Một lúc lâu sau Lăng Hàm mới phát hiện người này đang cười.

“Anh cười cái gì?”

Lục Tư Nguyên quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Không cười.”

Lăng Hàm: “Rõ ràng là có.”

Lục Tư Nguyên lôi một cái bịt mắt ra đeo lên, làm ra vẻ không thèm nói chuyện với Lăng Hàm.

Lăng Hàm hết cách, cũng chỉ có thể lôi miếng bịt mắt khác ra rồi ngủ.

Trải qua hơn mười giờ bay, cuối cùng hai người họ cũng đặt chân tới Las Vegas, lúc tới nơi ở Mỹ đã là rạng sáng. Suốt chuyến bay về mặt của Lăng Hàm vẫn luôn ngơ ngác, cậu bị Lục Tư Nguyên kéo đến khách sạn gần nhất để ngủ một lát rồi lại mơ mơ màng màng bị kéo đến nơi đăng ký kết hôn gần nhất.

Mới sáng sớm nơi đăng ký còn chưa mở cửa.

Las Vegas vào buổi sáng có rất ít người qua lại.

Lăng Hàm đứng ngơ ngác.

Lục Tư Nguyên xoa tay đi tới đi lui, không ngừng nhìn đồng hồ, nhìn dáng vẻ của anh cứ như chỉ hận không thể đập cửa sổ nhảy vào đóng dấu.

Chờ mãi mới đến lúc các nhân viên tới làm việc, đó là một phụ nữ mập mạp với đôi mắt xanh và mái tóc vàng, người này dường như chẳng hề thấy lạ đối với việc hai người đàn ông tới đăng ký kết hôn. Người phụ nữ đó dùng tiếng Anh nói một tràng dài, trình độ tiếng Anh của Lăng Hàm quá nát nên nghe như lọt vào sương mù, một mình Lục Tư Nguyên lôi kéo cậu làm hết thủ tục mọi thủ tục.

Sau một khoảng thời gian cực ngắn, ký tên một cách mơ hồ, thế là Lăng Hàm cứ thế tự bán chính mình.

Sau này cậu mới biết hóa ra Las Vegas không chỉ là nơi đánh bài lớn nhất mà còn là thánh địa kết hôn, thủ tục kết hôn cực kì đơn giản, chỉ cần ba mươi phút là xong.

Do hai người bọn họ quá vội nên tất cả thủ tục đều được đơn giản hóa.

Ngay cả nhẫn cũng được mua bừa ở một cửa hàng ven đường.

Chờ đến khi Lăng Hàm hoàn hồn lại thì mọi chuyện đã xong xuôi.

Lục Tư Nguyên thở dài một hơi rồi hôn lên chiếc nhẫn, sau đó anh nói với Lăng Hàm: “Lăng ngọc.”

Lăng Hàm vẫn như còn trong mơ.

Lục Tư Nguyên cười đến híp mắt, nhéo gương mặt đang đàn thối của cậu: “Bây giờ em đã là của anh rồi.”

Lăng Hàm vẫn ngơ ngác, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: “Em kết hôn thật rồi à?”

Lục Tư Nguyên nói: “Kết hôn thật rồi.”

Lăng Hàm: “...”

... Cái đêch con mọe!

Giây phút ấy, tâm trạng của Lăng Hàm còn kích động hơn cả sao Hỏa đâm vào Trái đất, chẳng biết trong đầu cậu đang nghĩ cái gì.

Ngay lúc đó Lục Tư Nguyên ôm lấy cậu xoay vòng vòng, vừa xoay vừa cười ha hả: “Chúng ta kết hôn rồi!”

Lăng Hàm bị quay đến váng đầu, cảm giác mình sắp ngất xỉu đến nơi.

“Thả em xuống.” Lăng Hàm nói.

Lục Tư Nguyên cứ vừa ôm cậu vừa cười y như người điên.

Lăng Hàm nổi giận, đá anh một cái: “Thả em xuống!”

Lúc này Lục Tư Nguyên mới dừng cười, thả cậu xuống đất rồi anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cậu, dường như thích đến không thể buông tay.

Lăng Hàm đẩy tay của anh ra, một lúc lâu sau Lục Tư Nguyên lại không kìm được mà đưa tay sờ sờ.

Lăng Hàm nổi giận: “Anh thôi được chưa hả?”

Lục Tư Nguyên ôm lấy Lăng Hàm, ôm lấy khuôn mặt của cậu rồi hôn một cách cuồng nhiệt, hơi thở nóng bỏng như bao trùm cả người Lăng Hàm.

Cậu bị hôn đến không thở nổi, suýt nữa nghẹt thở mà chết, cuối cùng Lục Tư Nguyên cũng niệm tình mà buông cậu ra.

Trong đôi mắt đen láy của anh tràn đầy sự dịu dàng, thanh âm trầm thấp cất lên: “Anh và em không thể thôi được, cả đời này đều không thể thôi được.”

Lăng Hàm nhìn gương mặt tươi cười của anh, đột nhiên sự xoắn xuýt trong lòng bấy lâu nay tan biến thành mây khói. Nếu đã kết hôn rồi vậy cậu phiền não cũng có tác dụng gì.

Cứ thế sống tốt qua ngày thôi!

Lăng Hàm chủ động hôn lại, hôn một cách cực kì nghiêm túc và trịnh trọng.

Lục Tư Nguyên ôm lấy cậu, hóa thủ thành công, hai người giống như hai con thú đang cắn xé nhau không ai nhường ai, chỉ hận không thể ăn tươi đối phương, cùng hòa làm một không chút tách rời.

Có người vỗ tay hoan hô.

Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm buông nhau ra, chú ý tới vài người ngoại quốc đang đứng xung quanh.

Lục Tư Nguyên nói cảm ơn với bọn họ rồi kéo Lăng Hàm đi vào đường cái.

Lăng Hàm vẫn như đang chìm trong giấc mộng.

Cậu cứ vậy mơ mơ hồ hồ kết hôn rồi, ngẫm nghĩ một chút thì quả thật toàn bộ quá trình này rất mơ hồ, chắc trên đời này không có ai kết hôn giống như cậu đâu nhỉ. Trước đây cậu từng nghe những chuyện kiểu như hôn nhân chớp nhoáng, hay các kiểu kết hôn kỳ cục cũng được nghe qua rồi, nhưng kết hôn kiểu cậu như hôm nay chắc chưa từng thấy nhỉ?

Có cần phải ghi lại kỷ lục không?

Lăng Hàm trầm nghĩ.

Lục Tư Nguyên vẫn còn đang sờ cậu.

Lăng Hàm hết chịu nổi gạt cái móng vuốt của anh ra.

Lục Tư Nguyên không nhịn được nhếch miệng cười: “Được rồi, chẳng phải em nói tìm anh có hai việc sao? Chuyện thứ nhất là vào ‘Kế hoạch nhên nhện’ thì anh đồng ý, chuyện thứ hai là gì?”

Lăng Hàm: “...”

Lục Tư Nguyên: “Nói đi.”

Lăng Hàm nghẹn lời, hừ hừ hai tiếng: “Chuyện thứ hai là hỏi có phải anh muốn chia tay với em hay không, nhưng bây giờ đã kết hôn rồi thì còn hỏi làm quái gì!”

Lục Tư Nguyên nhìn cậu một chút, sau đó đột nhiên bật cười sáng khoái.

Lăng Hàm chưa bao giờ thấy anh cười như vậy, như thể anh tích góp nụ cười trong ba mươi năm qua để cười hết trong một lần này vậy.

Cười đến mức... rất mê người.

Ngẫm lại thì bị con hồ ly này hớp hồn cũng không lỗ lắm.

Lăng Hàm nhin một hồi, cuối cùng vẫn phải bật cười theo.

Hai người họ chạy từ trong nước ra nước ngoài, hành trình rất vội vàng cũng không có thời gian điều chỉnh múi giờ nhưng cả hai chẳng hề có chút cảm giác mệt mỏi nào, cứ như cần thuốc lắc vậy, thậm chí còn có tâm tình nắm tay đi dạo phố. Sau đó, hai người quyết định ở lại Las Vegas chơi vài ngày.

Lục Tư Nguyên muốn dẫn cậu đi mua nhẫn nhưng Lăng Hàm từ chối.

Cậu cảm thấy cái nhẫn đang đeo trên tay là đủ rồi.

Đến khi nhận được giấy chứng nhận hai người mới bay về nước.

Lăng Hàm hoàn toàn không nhớ rõ mấy ngày này đã trôi qua như thế nào, cả người vẫn luôn chìm trong trạng thái mộng lung, khẩn trương lại phần khởi, cứ giống như cần thuốc vậy. Cứ chốc chốc cậu lại hỏi: “Em kết hôn rồi à?”, “À, em đã kết hôn rồi.”.

Sau khi về nước, chuyện đầu tiên đương nhiên là hai người phải đón nhận cơn giận dữ của Tần Vĩnh, nhưng cả hai đều coi lời của anh ta như gió thoảng qua tai, không để lại chút dấu vết nào.

Tần Vĩnh mắng xong, hỏi: “Hai người đi đâu vậy?”

Hai người đồng thanh trả lời: “Đi Mỹ.”

“Đi Mỹ?” Tần Vĩnh khó tin: “Hai người qua Mỹ làm gì?”

Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm liếc mắt nhìn nhau rồi cười rộ lên.

Tần Vĩnh càng chẳng hiểu ra làm sao: “Cười cái gì?”

“Chúng tôi kết hôn rồi.”

Tần Vĩnh ngẩn ra, còn tưởng mình nghe lầm: “Cái gì?”

Lục Tư Nguyên lặp lại: “Chúng tôi kết hôn rồi.”

Sau đó anh lấy giấy chứng nhận ra cho anh ta xem.

Tần Vĩnh: “...”

Ngày hôm đó Lăng Hàm được chứng kiến một Tần Vĩnh luôn nhẹ nhàng ung dung đầy lý trí nổi cơn điên là như thế nào, cũng biết anh Vĩnh chửi người câu nào độc câu đó, cũng biết âm vực của anh Vĩnh có thể cao đến mức độ nào.

Lăng Hàm coi như được mở rộng tầm mắt.

Nhưng bất kể anh ta có nói như gió đông tây nam bắc hay là

chửi người như sông Trường Giang cuộn cuộn thì hai người họ vẫn ngồi sừng sững bất động.

Từ lâu, Lăng Hàm bị anti fan cùng với truyền thông mắng chửi nhiều quá đã thành quen, bây giờ còn có thêm Lục Tư Nguyên ở phía trước chắn đạn cho nên chẳng hề có chút lo lắng nào.

Chương 225: Về nước

Lục Tư Nguyên biết Tần Vĩnh chỉ đang trút giận vì chuyện công việc, dù sao thì gạo đã nấu thành cơm, có chửi thế hay chửi nữa cũng chẳng thay đổi được, vậy nên anh cũng trưng ra cái bộ dạng lộn chết không sợ nước sôi.

Nhưng chuyện kết hôn này thật sự quá gấp gáp, không có kế hoạch nên không phản bác được, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi nghe chửi.

Tần Vĩnh xả một trận, sau đó lo lắng đi qua đi lại trong phòng rồi chỉ thẳng mặt hai người nào đó mắng tiếp: “Không thể để người khác bớt lo được! Đúng là không thể bớt lo cho hai người được!”

Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm vẫn mặt dày ngồi nghe.

Tần Vĩnh cả giận nói: “Chuyện kết hôn này coi như như từng xảy ra, không cho phép để người thứ ba biết!”

Lăng Hàm giơ tay phát biểu: “Anh Vĩnh, hiện giờ anh đã là người thứ ba rồi.”

Tần Vĩnh tức muốn chết: “Im mồm!”

Lăng Hàm vội vàng im lặng.

Lục Tư Nguyên liếc chết đối đầu với Tần Vĩnh: “Điều Lăng Hàm nói là sự thật, đừng nóng như vậy, để người ngoài nghe được không hay.”

“Hai người còn biết để người ngoài nghe được sẽ không hay cơ à! Hai người có biết thân phận của mình là gì không? Có cần sự nghiệp nữa hay không hả!” Tần Vĩnh nói.

Cả hai người kia đều im bật.

Tần Vĩnh hít sâu một hơi, cuối cùng cũng tìm lại được trạng

thái bình thường, anh ta đẩy gọng kính nói: “Nói chung chuyện này là chuyện cơ mật cấp cao nhất! Không được để người khác biết, có hiểu không? Xin nhờ hai vị đại ca lần sau làm việc gì thì làm ơn nghĩ đến đám cấp dưới chúng tôi một chút! Chúng tôi cũng khó xử lắm, OK?”

Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên liên tục nói được.

Thấy lửa giận của Tần Vĩnh đã vơi bớt, Lục Tư Nguyên đứng lên, nói: “Mệt quá rồi, chúng tôi vừa từ Mỹ về còn chưa kịp ngủ... chúng tôi về trước đây, tất cả nhờ anh đấy.”

Sau đó, anh phát tay rồi nhẹ nhàng đưa Lăng Hàm đi.

Lăng Hàm chỉ có thể theo cùng, kết hôn rồi giống như châu chấu trên cùng một sợi dây, ngồi chung một thuyền, có muốn xuống cũng không xuống được nữa rồi.

Thật ra cậu vẫn cảm thấy Tần Vĩnh mắng rất đúng, chính cậu thỉnh thoảng lên cơn dở hơi không thể không chế suy nghĩ sẽ làm một vài chuyện ngốc nghếch, nhưng lần này Lục Tư Nguyên cũng nổi điên cùng cậu, đột ngột kết hôn, không thêm nghĩ đến hàng loạt vấn đề tiếp theo, bị chửi là đáng thôi.

Thế nhưng nhìn thấy bóng người phía trước, cậu có muốn chạy cũng không chạy được, chỉ có thể sà nã theo anh về nhà.

Có lẽ vì họ kết hôn rồi nên Lục Tư Nguyên chẳng hề có kị gì, vừa về đã ôm lấy Lăng Hàm muốn ngủ một lát. Lăng Hàm giãy sổng giãy chết cũng không giãy ra được, hơn nữa cậu cũng buồn ngủ nên chỉ có thể để anh tiếp tục ôm.

Sáng ngày hôm sau, Lăng Hàm vừa mơ màng tỉnh lại bỗng cảm giác được có cái gì đó cứng cứng chọc vào cái hông của mình, cả người cậu cứng ngắc, không dám cử động.

Chắc Lục Tư Nguyên nghĩ cậu vẫn chưa tỉnh lại nên tiến sát đến hôn gáy cậu một cái, động tác rất nhẹ nhàng. Lăng Hàm tiếp tục giả vờ ngủ, nhờ đâu để anh phát hiện cậu tỉnh rồi thì với tính cách của Lục Tư Nguyên chắc chắn sẽ khiến cậu không xuống nổi giường.

Tâm trạng của Lăng Hàm rất phức tạp, có chút bất đắc dĩ, cậu không muốn bị làm tới nỗi chỉ có thể nằm im trên giường không thể làm gì khác.

Trong lòng cậu cầu khẩn Lục Tư Nguyên hãy xuống giường đi làm gì đó khác, buông tha cho cậu.

Bên tai truyền đến cảm giác ẩm ướt, đó là Lục Tư Nguyên đang hôn tai cậu.

Lăng Hàm bị kích thích tới mức cả người cứng ngắc, thầm mắng: Sáng sớm đừng có dựng lên làm loạn chứ!

Bất kể trong lòng cậu có không tình nguyện thế nào thì người kia vẫn không hề thỏa mãn. Anh hôn lên tai cậu rồi lướt dọc theo đường cô tỉnh tể để lại một hàng dấu hôn. Hành động này giống như hành động của một đứa trẻ đạt được thứ mình ước muốn, yêu thích đến không nỡ buông tay, chỉ hận không thể ôm lấy mãi mãi hoặc là giống như một con rồng chiếm được kho báu quý giá nhất trên đời, nó cứ thế ôm kho báu bảo vệ trong lồng ngực, cẩn thận tỉ mỉ từng chút một.

“Em là của anh.” Lăng Hàm nghe một câu nói nhẹ tênh truyền tới từ đằng sau mang theo cảm giác thỏa mãn cùng khát vọng.

Trái tim của cậu bỗng mềm nhũn, giống như nó được vuốt ve trong làn nước ấm áp.

Kết hôn cũng kết hôn rồi còn cự nự cái quái gì nữa.

Dù sao thì hai người họ cũng yêu nhau, đây đã là kết quả tốt nhất rồi.

Sau khi đã cởi bỏ được khúc mắc trong lòng, Lăng Hàm thả lỏng không ít.

Mà thật ra dù mặt tư tưởng cậu còn lẩn cán nhưng cơ thể đã sớm rục rịch rồi. Người mình yêu sâu đậm ngay bên cạnh lại đang hôn mình liên tục như vậy thì dù có là ai cũng sẽ động tình thôi.

“Anh yêu em...” Bên tai vang lên một câu nói nhẹ vô cùng, gần như nỉ non, gần như lẩm bẩm.

Lăng Hàm mở mắt, đột nhiên xoay người lại ôm lấy Lục Tư Nguyên thật chặt, cậu tựa đầu vào cổ anh rồi nói: “Em cũng yêu anh.”

Cơ thể mạnh mẽ kia cứng đờ, sau đó lập tức kéo cậu lại hôn không ngừng.

Lăng Hàm chủ động đáp lại, cũng mở cơ thể ra đón nhận.

Quả nhiên sự thật không ngoài dự đoán, ngày hôm đó của Lăng Hàm trải qua trên giường.

Hai người họ vừa mới kết hôn cho nên những chuyện thế này hoàn toàn không thể ngăn cản. Mới đầu, Lăng Hàm còn chủ động phối hợp nhưng càng về sau càng không chịu nổi phải cầu xin anh tha cho, thế nhưng người nào đó cứ như hóa thành cảm thú không biết mệt mỏi, đòi hỏi hết lần này đến lần khác.

Lăng Hàm: Biết ngay là như vậy mà!

Nhưng mà ai bảo tự cậu không chống lại được sự mê hoặc, lại còn đáp ứng tên khốn sau lưng chứ. Người mà mình chọn có khóc cũng phải ráng mà nhận hết...

Nếu không phải Tàn Vĩnh siêng năng gọi điện thoại đến liên tục thì Lăng Hàm có cảm giác cậu có thể chết trên giường được cũng nên.

“Nhận... nhận điện thoại...” Lăng Hàm khản giọng nói: “Nhất định là anh Vĩnh có việc đấy.”

Sau khi Tần Vĩnh luôn bình tĩnh nổi điên một trận, lập uy với hai người xong, họ cũng không dám lơ đi nữa.

Lúc này Lục Tư Nguyên mới bắt đắ dĩ rút ra khỏi người cậu, tiện tay nhắc điện thoại. Lăng Hàm cuống cuống lăn xuống giường, lao đảo chạy đến phòng tắm rồi khóa chặt cửa lại.

Một lúc lâu sau bên ngoài vang lên tiếng đập cửa: “Đề anh giúp em.”

Lăng Hàm lập tức lớn tiếng nói vọng ra: “Không cần, em tự làm được!”

Người bên ngoài chưa từ bỏ ý định còn đứng bên ngoài gõ một hồi, cuối cùng thấy Lăng Hàm thật sự kiên quyết không cho anh vào thì mới không thể làm gì khác hơn ngoài nói: “Anh đi nấu cơm trước, chắc em cũng đói rồi nhỉ, tắm xong mau ra đây.”

Lục Tư Nguyên nói chưa dứt lời Lăng Hàm đã cảm giác bụng mình réo âm ỉ. Bọn họ làm từ sáng sớm tới tận xế chiều chưa cơm nước gì, lúc trước là do cảm giác quá kích thích át cả cảm giác đói nhưng bây giờ hưng phấn đã hết, cơn đói lập tức nhảy ra kêu gào.

Lăng Hàm ngâm mình trong bồn tắm, cả người uể oải.

Cậu cảm thấy mình thật sự rất ngu, lúc đầu là vì cảm động nên cầu hôn Lục Tư Nguyên, lần thứ hai là vì cãi nhau cho nên kết

hôn với Lục Tư Nguyên... trên đời này liệu có người nào ngu hơn cậu nữa không?

Không nói không rằng tự bán luôn thân mình, Lăng Hàm cũng tự thân phục bản thân khi làm được chuyện như vậy.

Liệu sau này có phải cứ không nói trước điều gì là lại làm ra chuyện ngốc nghếch hay không?

Lăng Hàm tỉ mỉ suy nghĩ về tác phong của cậu cả kiếp trước lẫn kiếp này liền phát hiện bản thân cũng khá đáng tin cậy, không có gì bất thường cả. Chỉ duy nhất có một chuyện khác thường là vì Lục Tư Nguyên, chỉ cần có mặt Lục Tư Nguyên là cậu sẽ không khống chế được bản thân làm ra vài chuyện ngu ngốc!

Cậu cứ ở mãi trong nhà tắm không chịu ra khiến Lục Tư Nguyên phải tới gõ cửa lần nữa. Lăng Hàm có hơi sợ con sói già vẫy đuôi này, rất sợ anh sẽ lại túm lấy cậu làm thêm một lần, nhưng cái bụng của cậu đói lắm rồi, cho nên bất đắc dĩ phải chui ra khỏi nhà tắm.

Dựa theo thói quen bình thường thì Lăng Hàm chỉ tùy tiện lấy một cái khăn tắm quấn quanh người rồi nghênh ngang đi ra, đàn ông mà, có phải phụ nữ đâu mà phải sợ trần truồng.

Nhưng lần này cậu lại phân vân, chẳng cần nghĩ cũng biết nếu cậu đi ra ngoài thế này sẽ lập tức khiến con sói già vẫy đuôi kia nổi lên hứng thú.

Vì vậy Lăng Hàm lấy áo tắm, che hết cả người lại rồi mới thành thật ra ngoài.

Đến nhà ăn, ánh mắt mập mờ của Lục Tư Nguyên quét từ đầu tới chân cậu một lượt, trong mắt lộ ra ý cười không rõ nghĩa.

Lăng Hàm giả bộ mình rất bình tĩnh: “Nhìn cái gì, đói chết rồi, ăn thôi.”

Lục Tư Nguyên đột nhiên kề sát tai cậu, dùng thanh âm cực kì gợi cảm nói: “Đúng vậy, ăn... thôi.”

Sau đó anh vươn đầu lưỡi liếm lên vành tai của cậu.

Lăng Hàm đột nhiên bị đánh lén phải vội vàng tránh đi, nghiêm khắc lờm anh một cái: “Đứng đần một chút đi! Đường đường là một anh đế mà làm thế à, có ra thể thống gì không hả? Nếu để những fan hâm mộ của anh biết anh đùa giỡn lưu manh như này chắc là đau lòng đến nhảy sông tự vẫn luôn quá.”

Lục Tư Nguyên ngồi vào bàn, lơ đãng nói: “Bọn họ sẽ không biết đâu, anh chỉ đùa giỡn lưu manh với một mình em thôi.”

Chương 226: Khoe khoang

Lăng Hàm nghĩ da mặt của mình không tính là mỏng nhưng so với Lục Tư Nguyên còn kém xa. Hơn nữa, cậu nhớ lúc vừa mới gặp nhau Lục Tư Nguyên đâu có giống thế này, lúc đó bất kể là bên trong hay bên ngoài đều đúng chuẩn một nam thân lạnh lùng, kiệm lời, dáng vẻ như thể không ăn khói lửa nhân gian. Lúc đó Lăng Hàm thật sự sùng bái anh từ đáy lòng, cậu cảm thấy nam thân đẹp trai lạnh lùng kiêu ngạo này cao không với tới, thậm chí còn lén lút tự ti mặc cảm nhưng đến hiện tại...

Người thích to mồm hơn, hay bật lại, động một chút là đòi “ấy ấy” là ai?

Nói, yêu quái ở đâu giả mạo?

Có lẽ biết Lăng Hàm đói bụng nên Lục Tư Nguyên còn đặc biệt dùng nội áp suất ninh cháo, xào một chút đồ ăn, vừa nhanh vừa tiện.

Lăng Hàm đói bụng đến đau tim, vội vàng cầm thìa lên ăn.

“Từ từ thôi, coi chừng nghẹn.” Lục Tư Nguyên bắt đầu dĩ nói.

“À đúng rồi, có phải anh Vĩnh có chuyện gì gấp không?” Lăng Hàm vừa ăn vừa hỏi.

Lục Tư Nguyên đáp: “Anh ấy bảo ngày mai chúng ta đi dự họp báo tuyên truyền, ‘Hạ Thiên’ sắp chiếu rồi phải đẩy mạnh tuyên truyền.”

Lăng Hàm: “Nhanh hơn?”

“Đúng vậy.” Lục Tư Nguyên nói: “Các bộ phim bom tấn của trong nước và nước ngoài đều đã chiếu rồi, hiện giờ không có bom tấn nào nên áp lực cạnh tranh cũng nhỏ. Chủ yếu là thể loại phim của chúng ta không theo thị hiếu, không thể nào biết được hướng phát triển sau này! Đương nhiên chúng ta chỉ là

một tác phẩm nhỏ nên cũng không cầu gì nhiều, chỉ cần có thể thu hồi vốn là đủ rồi, quan trọng nhất là có thể tham gia lễ trao giải phim Kim Chi sắp tới.”

Lăng Hàm đặt tay mình lên mu bàn tay của anh, ánh mắt kiên định: “Anh yên tâm, nhất định sẽ được mà.”

Lục Tư Nguyên trở tay nắm ngược lại: “Đáng lẽ phải dẫn em đi hưởng tuần trăng mật nhưng giờ đành phải lùi lại rồi.”

Lăng Hàm sửng sốt, tùy tiện nói: “Điều đó không quan trọng, phải lùi thì cứ lùi đi.”

“Chờ xong chuyện giải thưởng Kim Chi, chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ.”

Lăng Hàm lắc đầu: “Cái đó chỉ là hình thức thôi, dù sao mình cũng đã kết hôn rồi mà.”

“Đúng vậy, chúng ta kết hôn rồi.” Lục Tư Nguyên không nhịn được cười rộ lên một cách đắc ý.

Sau khi cơm nước xong, hai người họ lái xe đến văn phòng bàn bạc hành trình ngày mai với Tần Vĩnh, trên đường đi đi động của Lăng Hàm vang lên.

Cậu nhìn tên người gọi tới liền bất giác liếc nhìn sang Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên nhú mày: “Chu Thành gọi tới?”

Lăng Hàm giật mình: “Anh biết?”

“Anh nghĩ cũng nên gọi tới rồi.” Lục Tư Nguyên thản nhiên nói.

Lăng Hàm vô cùng ngạc nhiên, thái độ của Lục Tư Nguyên thật kỳ quái. Trước đây anh phát hiện Chu Thành gọi điện cho cậu chắc sẽ nổi trận lôi đình, thế nhưng lần này không những không tức giận mà dường như còn có chút mong đợi.

“A lô?” Lăng Hàm bắt máy.

“Em với Lục Tư Nguyên kết hôn rồi à?” Đầu bên kia lập tức

hỏi, giọng điệu nghèn nghẹn.

Lăng Hàm giật mình: “Anh... làm sao anh biết?”

Má, trước đó không lâu vừa mới ra nước ngoài đăng ký mà ngày hôm nay Chu Thành đã biết, nhanh quá rồi đấy!

Nhưng làm sao anh ta biết được?

Chuyện này chỉ có cậu, Lục Tư Nguyên và Tần Vĩnh biết thôi mà!

“Lục Tư Nguyên gửi ảnh chụp đăng ký kết hôn cho tôi rồi!”
Chu Thành cảm giận nói.

Lăng Hàm: “...”

Lại là Lục Tư Nguyên, Tần Vĩnh đã cảnh cáo anh rồi, nếu như Tần Vĩnh mà biết chuyện này không biết sẽ tức giận đến thế nào.

“... là thật.” Lăng Hàm oán giận trừng mắt nhìn Lục Tư Nguyên đang nhếch môi cười thỏa mãn như một con khỉ tước ngạo mạn kia. Vốn dĩ Lăng Hàm muốn giấu chuyện kết hôn này thành bí mật chỉ có trời biết đất biết, anh biết tôi biết nhưng Lục Tư Nguyên lại không chờ nổi mà gửi ngay ảnh cho Chu Thành.

“Từ lúc nào?”

“Mới cách đây không lâu.” Lăng Hàm nói.

Đầu bên kia im lặng hồi lâu, cuối cùng khàn khàn nói: “Thì ra ngày đó nói hai người sắp kết hôn là nói thật.”

Lăng Hàm không biết nên nói cái gì chỉ có thể ừ một tiếng.

“... Chúc mừng em.” Không biết có phải là ảo giác của Lăng Hàm hay không mà cậu có cảm giác lời này nói cực kì miễn cưỡng.

Cậu thấy xấu hổ nhưng cũng chỉ có thể trả lời: “Cảm ơn anh.”

Đầu bên kia nói có việc rồi lập tức cúp máy.

Cúp máy xong, Lăng Hàm quay sang tìm Lục Tư Nguyên tính sổ: “Ngoại trừ Chu Thành anh còn gửi cho ai nữa?”

Lục Tư Nguyên đã dám làm chuyện này chắc chắn anh không chỉ gửi cho một mình Chu Thành!

Lục Tư Nguyên cực kì chăm chú lái xe: “Không có.”

“Thật sự không có?” Lăng Hàm khó tin.

“Thật mà.” Lục Tư Nguyên nói: “Vốn anh còn định gửi cho cậu em trai tốt của em nữa nhưng Tần Vĩnh đã tức như vậy rồi, nên sau đó anh không gửi nữa.”

Lăng Hàm bùng nổ: “Anh bị điên à! Nhỡ chuyện đăng ký kết hôn bị lộ ra thì sao, anh muốn để cả thế giới biết chúng ta kết hôn rồi chắc?”

Lục Tư Nguyên vẫn không nhìn cậu, hờ hững nói: “Đúng vậy, anh muốn làm cho cả thế giới biết em là của anh.”

Lời tỏ tình đột ngột thế này khiến Lăng Hàm câm lặng.

Nói không vui là nói điều nhưng nếu cậu thật sự biểu hiện cậu vui mừng thì chẳng khác nào đang cổ vũ cho sự phách lối của Lục Tư Nguyên đó sao?

Lục Tư Nguyên nói: “Bây giờ quan hệ của chúng ta hợp pháp rồi, những người không liên quan nên thức thối tránh xa ra một chút đi.”

Sau đó lại bất đắc dĩ nói thêm một câu: “Mặc dù anh không muốn nói tốt cho tình địch nhưng vẫn phải nói một câu, Chu Thành sẽ không lấy chuyện của em đi nói lung tung đâu, em cứ yên tâm.”

Lăng Hàm kinh ngạc: “Làm sao mà anh biết được?”

Lục Tư Nguyên hừ một tiếng: “Bởi vì anh ta thích em nên sẽ không gây rắc rối cho em! Chuyện này còn cần anh phải nói cho em biết nữa sao, rốt cuộc em có nào không thể?”

Lăng Hàm ngẩn ra.

Sắc mặt của Lục Tư Nguyên cực kì không tốt.

Hoàn toàn chính xác, là ai cũng sẽ khó chịu khi bị người yêu ép phải thừa nhận tình địch của mình tốt thôi.

Lăng Hàm biết mình hỏi sai liền vội vàng nói: “Anh tức cái gì, em với anh ta có cái gì đâu, hơn nữa đã kết hôn rồi anh còn ghen cái gì nữa!”

Lục Tư Nguyên nghe vậy, tâm trạng phiền muộn lập tức bay sạch, thậm chí còn có chút đắc ý: “Đúng vậy, hiện giờ em đã kết hôn với anh rồi.”

Đang lúc đắc ý thì di động của anh cũng vang lên.

Lục Tư Nguyên chẳng buồn nhìn mà mở loa ngoài luôn: “A lô?”

“Là tôi.” Giọng nói của Chu Thành truyền ra từ điện thoại, Lăng Hàm thấy rõ trên mặt Lục Tư Nguyên xẹt qua vẻ kinh ngạc, có lẽ anh cũng không ngờ rằng Chu Thành sẽ gọi tới.

“Chu tổng lớn có chuyện gì không?” Lục Tư Nguyên nhàn nhạt hỏi.

“Tôi hiểu cậu có ý gì.” Chu Thành cười nhạt: “Muốn ra oai với tôi đúng không?”

Khóe mắt của Lục Tư Nguyên lộ ý cười, bây giờ Chu Thành đã là bại tướng dưới tay anh rồi cho nên thái độ của anh thay đổi rất nhiều, chỉ thờ ơ nói: “Không có ý ra oai, chỉ là tôi muốn cho anh biết tôi với em ấy đã thành vợ chồng được pháp luật bảo vệ rồi thôi! Chờ khi chúng tôi tổ chức hôn lễ nhất định sẽ mời Chu tổng lớn, hy vọng lúc đó anh có thể dẫn theo nửa kia của mình tới.”

Lăng Hàm: “...”

Đúng là không thêm giữ chút khẩu đức nào.

Cậu chưa bao giờ biết Lục Tư Nguyên cũng có mặt ầu trĩ như vậy, so với đứa nhóc mẫu giáo cầm đồ chơi của mình lấy le cũng chẳng cao hơn được bao nhiêu.

“Được pháp luật bảo vệ? Pháp luật nước nào vậy?” Không đứng trước mặt Lăng Hàm thì Chu Thành chính xác là một con sói không bao giờ biết nhún nhường, anh ta cười lạnh nói: “Nước Mỹ sao? Các người hiện đang ở Trung Quốc, pháp luật của Trung Quốc có thừa nhận các người không? Ở Trung Quốc này Lăng Hàm vẫn còn độc thân!”

Sắc mặt của Lục Tư Nguyên trầm xuống, anh nói: “Chu tổng lớn không hiểu luật pháp thì đừng nên nói lung tung, nếu anh vẫn cứ cô chấp như vậy sẽ chỉ khiến tôi cảm thấy anh rất đáng thương hại thôi.”

Sau đó Lục Tư Nguyên nhanh chóng nhấn nút tắt.

Lăng Hàm còn chưa kịp nói gì đã thấy Lục Tư Nguyên nhanh chóng bấm một số điện thoại, sau đó trong xe vang lên một giọng nam xa lạ.

“Anh Lục?”

“Luật sư La phải không?”

Giọng nam xa lạ trả lời: “Là tôi.”

Lục Tư Nguyên nghiêm túc nói: “Luật sư La, là tôi... tôi muốn nhờ anh cố vấn vài chuyện... đúng vậy... tôi có một người bạn đã đăng ký kết hôn ở Mỹ rồi hiện giờ về nước sinh sống, như vậy hôn nhân của họ có được pháp luật trong nước bảo vệ không? Liệu bạn tôi có thể vẫn kết hôn trong nước được không?”

Lăng Hàm: “...”

Chương 227: Đón năm mới

Lăng Hàm hết nói nổi, trợn mắt. Lục Tư Nguyên rõ ràng bị điên rồi, tự mình dương dương đắc ý chạy đi khoe khoang với quân địch xong kết quả đá trúng tấm sắt lại hốt hoảng chạy về tìm luật sư cố vấn, không phải tự anh rước vạ vào thân sao?

Lăng Hàm vừa bực mình lại vừa buồn cười, thấy anh sốt sắng luống cuống như vậy, cậu cảm thấy ngốc đến mức đáng yêu.

Nói chung thì hôn nhân luôn được pháp luật công nhận.

Nhưng Lục Tư Nguyên không dám nói là hôn nhân đồng tính.

Chờ anh nói chuyện điện thoại xong, Lăng Hàm nói: “Anh đừng tự dẫn vật bản thân nữa được không?”

Lục Tư Nguyên quay đầu nhìn cậu một cái, không nói gì.

Lăng Hàm tiến đến hôn một cái lên mặt anh rồi dịu dàng nói tiếp: “Yên tâm, em sẽ ở bên anh cả đời này mà.”

Chiếc xe đột nhiên đánh lượn một cái khiến Lăng Hàm giật mình.

Lục Tư Nguyên vội vàng ổn định lại.

Lăng Hàm giận tím mặt: “Anh có thể lái xe tử tế được không?! Có thể tập trung lái xe không?!”

Lục Tư Nguyên bị mắng nhưng không dám ho he tiếng nào, không dám lại tìm đường chết.

Sắp qua năm mới, người dân đi làm đều đang kiễng chân đón chờ Tết Âm lịch nên chẳng có tinh thần làm việc, các ngôi sao thì lại bận rộn quanh năm, chỉ hận không thể thời thời khắc khắc xuất hiện trước tầm mắt công chúng.

Lăng Hàm cùng Lục Tư Nguyên chạy quảng bá mấy lần, còn phải quay đủ loại chương trình chúc Tết, lẫn qua lộn lại cuối cùng cũng được Tần Vĩnh cho nghỉ ngơi. Lúc đầu Tần Vĩnh không bằng lòng cho họ nghỉ, còn muốn bảo họ tham gia chương trình “Gặp nhau cuối năm”. Trước đó đã có vài nhà đài lớn mời Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm cũng được hai đài truyền hình địa phương mời đến, cậu có chút rục rịch muốn đi nhưng Lục Tư Nguyên mượn cớ Tết Âm lịch phải dẫn cậu về nhà nên không đồng ý.

Tết Âm lịch là lúc các ngôi sao bận rộn hoạt động, Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm không thể nào không đi, càng không cần phải nói tới thân phận cổ đông của GMG cùng với Ứng Thiên Media, đã thế còn cả Quất Tử Media không kém phần long trọng nữa, đây là sản nghiệp nhà mình, phải đi thôi.

Cuối cùng thỏa thuận bảo hai người họ quay trước video chúc Tết để dùng cho GMG và Ứng Thiên Media, đêm giao thừa và mừng Một phát sóng trực tiếp ở Quất Tử Media, nếu như không thể phát sóng trực tiếp sẽ dùng video quay sẵn.

Như vậy rốt cuộc cũng đuổi được Tần Vĩnh đi.

Tần Vĩnh rất có thành kiến với Lục Tư Nguyên, anh ta cảm thấy Lục Tư Nguyên đúng là một hôn quân yêu mỹ nhân không yêu giang sơn. Tần Vĩnh nhắc nhở nhiều lần đều không có kết quả, cuối cùng quyết định đường cong cứu quốc, hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp chỉ điểm Lăng Hàm để Lục Tư Nguyên kiểm chế lại, lo việc giang sơn.

Lăng Hàm liên tục đồng ý.

Nhưng trên thực tế cậu đâu có lay chuyển được Lục Tư Nguyên, thậm chí còn bị Lục Tư Nguyên sắp xếp, cậu cũng khổ tâm lắm chứ.

Lăng Hàm: Người người đều nói tui là hồ ly tinh, thực ra tui bị oan mà!

Chỉ chớp mắt đã bước sang năm mới, đêm giao thừa Lục Tư Nguyên dẫn Lăng Hàm về nhà đoàn tụ cùng gia đình.

Đây là lần đầu tiên cậu tới nhà của Lục Tư Nguyên sau khi kết hôn nên Lăng Hàm lại cảm thấy căng thẳng.

Lần trước cậu căng thẳng là vì lo lắng cha mẹ Lục sẽ phản đối còn lần này là vì sợ cha mẹ Lục sẽ khinh thường mình. Ngẫm lại mà xem, lần trước lúc từ chối không kết hôn, còn nói là chưa cân nhắc kĩ, kết quả là vừa quay đầu đã kết hôn với tóc độ ánh sáng rồi, có nhìn phải nhìn trái hay là nhìn trên nhìn dưới đều giống y như một kỹ nữ mưu đồ xấu xa.

Không biết cha mẹ Lục sẽ nghĩ như thế nào, liệu có cảm thấy cậu quá tính toán, trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu hay không?

Lúc đó cha Lục miễn cưỡng đồng ý, hiện tại cậu trối lấy con trai nhà người ta lại chẳng hề đánh tiếng trước liệu ông có giận dữ hay không?

Nếu như công chúng biết cậu với Lục Tư Nguyên kết hôn thì xem chừng lại có scandal kỹ nữ tâm cơ mất thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui Lăng Hàm có chút sợ hãi.

Dường như Lục Tư Nguyên nhìn thấu sự lo lắng của cậu nên cổ vũ: “Đừng sợ, cha mẹ anh rất thích em.”

Lăng Hàm: “...”

Nói khoác cũng không nên thân nữa.

Lục Tư Nguyên đằng hắng một tiếng: “Đằng nào gạo cũng đã nấu thành cơm rồi, họ cũng chẳng làm gì được mình! Mà lần trước cả hai người đều đã đồng ý cho chúng ta kết hôn rồi em còn sợ cái gì?”

Lăng Hàm vẫn không muốn đi.

Lục Tư Nguyên hù dọa: “Chúng ta kết hôn không thông báo, đến Tết cũng không về nhà thì em nghĩ hai người sẽ nghĩ sao? Em thật sự muốn cha mẹ tức giận với chúng ta đấy à.”

Lăng Hàm tức giận đùn đẩy trách nhiệm: “Còn không phải là do anh sao!”

“Phải phải phải, đều là lỗi của anh, là anh không nên kéo em đi kết hôn... bây giờ có thể đi được chưa?” Lục Tư Nguyên nói.

Lăng Hàm nghĩ đưa đầu ra là một đao, rút đầu vào cũng là một đao, chi bằng sớm chết sớm siêu sinh nên nói: “Được.”

“Mùng Ba chúng ta sẽ đi gặp cha mẹ mình nhé!” Lục Tư Nguyên nói.

Mới đầu, Lăng Hàm còn không phản ứng kịp, hai giây sau mới phản ứng được cụm từ “cha mẹ mình” tức là đang nói cha mẹ của cậu.

Lăng Hàm lập tức kêu lên: “Không được!”

Lục Tư Nguyên vô cùng ngạc nhiên: “Vì sao?”

Lăng Hàm cảm thấy chuyện có chút phức tạp: “Đó là cha mẹ của Lăng Hàm không phải của em, gặp bọn họ làm gì? Khó xử lắm.”

Lục Tư Nguyên ngẩn ra, ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu: “Nói vậy cũng đúng, để sau này tính vậy.”

Hai người xách quà Tết, mang bao lớn bao nhỏ về nhà họ Lục. Lăng Hàm lại khẩn trương đến co thắt dạ dày, cậu đứng im xách túi quà, Lục Tư Nguyên hết cách chỉ có thể kéo cậu về

nhà họ Lục trước rồi bảo người giúp việc mang quà Tết vào nhà.

Nhà họ Lục có ba người giúp việc nhưng bà Lục đã cho bọn họ nghỉ phép, hiện giờ chỉ có một mình thím Triệu không có gia đình ở lại. Thím Triệu đã ở nhà họ Lục hai mươi năm, nhìn Lục Tư Nguyên lớn lên, người nhà họ Lục chưa bao giờ xem bà như người ngoài.

Chắc Lục Tư Nguyên đã sớm báo trước cho cha mẹ Lục hết giận cho nên hai người họ tiếp đón Lăng Hàm rất nhiệt tình, ngoại trừ việc trách móc hai người kết hôn quá không nghiêm túc thì cũng không nói gì thêm, còn nói muốn bổ sung một hôn lễ.

Cả cuộc gặp Lăng Hàm im như thóc, ngoại trừ những câu chúc cần thiết ra cậu không nói thêm gì khác, biểu hiện cũng không hẳn là tốt. Cậu cũng biết như vậy nhưng do quá khản trương nên ăn nói lắp bắp chẳng ra sao, vậy nên chẳng thà nói ít đi còn hơn.

Khi Lăng Hàm nghe đến chuyện mừng Một nhà họ Lục sẽ về nhà tổ gặp mặt rất nhiều họ hàng thân thích thì lập tức sợ đến chết khiếp. Sau đó cậu mới biết được quy củ của nhà họ Lục là đêm giao thừa phải về nhà tổ mừng năm mới, vì Lăng Hàm nên họ có tình về trễ một ngày, chờ mừng Một mới trở về.

Lăng Hàm biết được thì rất cảm động nhưng cậu thực sự không dám theo nhà họ Lục về nhà thờ tổ!

“Đừng sợ, không có chuyện gì đâu, tư tưởng của bà nội anh cởi mở, sẽ thích em thôi.” Lục Tư Nguyên an ủi.

Mẹ Lục cũng cười: “Nếu đã kết hôn rồi cũng nên ra mắt người lớn trong nhà.”

Lăng Hàm toát hết mồ hôi lạnh: “Cảm ơn... cha mẹ ủng hộ.”

Vất vả lắm mới gọi được hai chữ “cha mẹ” thành tiếng, kì chết được.

Cậu dừng một chút rồi nói tiếp: “Chỉ là con vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, chưa kể gần sang năm mới mọi người đột ngột dẫn con tới như này e rằng bà nội khó chấp nhận... hay là chờ một

thời gian nữa, để mọi người thông báo trước rồi con đi qua đó?”

Bà Lục có chút chần chừ.

Cha Lục không lên tiếng, đối với một người có tư tưởng bảo thủ như ông vẫn rất khó chấp nhận chuyện con trai mình yêu thương một thằng đàn ông khác, càng không cần nói đến chuyện dẫn con dâu là nam về ra mắt họ hàng, ông cảm thấy thật mất mặt.

Nhưng mà cha Lục cũng không tiện nói thẳng chuyện mặt mũi này ra, nói ra sợ hai mẹ con sẽ máng mình chết, giấu cọt ông sĩ diện, không chu đáo vân vân và mây mây, ông lại càng không dám để bà xã mình giận nên chỉ có thể im lặng cố chịu.

Trước kia, Lục Tư Nguyên sống chết đòi kết hôn với Lăng Hàm, con trai nói không dưới mười lần, ông mới miễn cưỡng chấp nhận, nhưng trong lòng vẫn không muốn để người khác biết. Lục Tư Nguyên muốn dẫn Lăng Hàm về nhà tô vậy chẳng khác nào họ hàng đều biết cả? Nhưng vợ ông đồng ý mất rồi, mà vợ ông đã đồng ý thì ông nào dám phản đối.

Bây giờ cha Lục nghe Lăng Hàm nói không muốn về nhà tổ thì cảm thấy đứa trẻ này cũng coi như biết điều.

Chương 228: Công chiêu

Lăng Hàm không biết hành động của mình đã làm tăng độ thiện cảm trong lòng cha Lục, cậu chỉ là thấy cha mẹ Lục vốn đã có chút miễn cưỡng mà bây giờ lại còn muốn cậu về nhà tổ ra mắt thì chắc chắn họ không chịu nổi.

Nói tóm lại, cậu cảm thấy chỉ cần Lục Tư Nguyên đồng ý, cha Lục cùng mẹ Lục đồng ý là được, những người khác không cần thiết.

Lại càng không cần nói đến việc phải đón năm mới cùng một đồng họ hàng chưa hề quen biết.

Lục Tư Nguyên thấy cậu thật sự không muốn nên không thể làm gì khác hơn đành nói: “Được rồi, để chờ có cơ hội anh dẫn em đi gặp bà nội của anh.”

Lăng Hàm thấy Lục Tư Nguyên đã chịu từ bỏ liền thở phào một hơi.

Kiểu người như Lục Tư Nguyên chỉ hận không thể để người trong thiên hạ này đều biết bọn họ kết hôn, điều đó khiến cậu rất lo lắng, cậu chỉ muốn sống cuộc sống bình lặng, tới một ngày tin tức này lộ ra chắc chắn sẽ gây nên sự quan tâm rất lớn, Lăng Hàm cảm thấy không cần phải để những phiền toái này xảy ra.

Hơn nữa, nếu thật sự để lộ thì hiển nhiên sự nghiệp của Lục Tư Nguyên sẽ chịu ảnh hưởng, anh đã phải phấn đấu rất vất vả trong sự nghiệp lại thật lòng yêu cái nghề này nên Lăng Hàm không muốn để anh chịu tổn thương.

Nói đi nói lại cũng là do thực lực của cậu bây giờ quá yếu, khả năng đối đầu với nguy hiểm quá yếu.

Ăn cơm xong, một nhà ngồi trước tivi xem chương trình chào năm mới. Đêm giao thừa đương nhiên có tiết mục lắc lì xì, Lăng Hàm cùng Lục Tư Nguyên mỗi người đều rải mấy trăm

ngàn tiền lì xì, đương nhiên tiền của Lăng Hàm là do ông chủ Lục chi.

Ông chủ Lục âm thầm cảm thấy chuyện cưới vợ phải chúc mừng một chút nhưng vợ của anh lại sống chết không muốn để mọi người cùng nhau chúc mừng, vậy nên ông chủ Lục chỉ có thể phát bao lì xì trên truyền hình để bày tỏ sự hưng phấn của mình, một mũi tên trúng hai con nhạn.

Tiền chi ra trong video mừng Một của Quát Tử càng nhiều hơn, ông chủ Lục thậm chí còn muốn dùng bao lì xì có chữ “Hỉ” để bày tỏ sự sung sướng của mình nhưng bị Tần Vĩnh không chút do dự bác bỏ, cuối cùng kì kèo mặc cả một hồi, bao lì xì phát ra có hình vẽ một cục đồ ăn cho chó, biến thành tiền mừng cho người khác.

Thân là người mới lập gia đình, ông chủ Lục còn cực kì yêu thương tung ra một loại gọi là lì xì cho “Chó độc thân”, trong bao là mười một tệ, quan tâm đặc biệt tới đám chó độc thân chưa có người yêu.

Thậm chí trên Weibo cũng phát, phát ở tất cả mọi nơi.

Vung tay khá là thoáng.

Mọi người nhao nhao bày tỏ tình cảm với Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm, hy vọng có thể được nhiều thêm chút.

Lục Tư Nguyên việc nhân đức không nhường ai lại tiếp tục phát lì xì “chó độc thân” với lì xì “đồ ăn cho chó”, giàu có đến mức khiến người ta phải trở mắt ra nhìn.

Vì thế đêm mừng Một, cụm tìm kiếm được lên hot search: Lục Lăng đồng thời phát đồ ăn cho chó.

Tiêu đề này chỉ vì thu hút người xem nên mới viết như vậy, mọi người nhớ tới chuyện Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm có tin đồn cặp kè trước đây nên cũng chỉ cười nhận thức ăn cho chó. Thế nhưng Tần Vĩnh lại sợ run người, chỉ sợ bị nhìn ra đầu mối nào đó, anh ta thật sự thất vọng về sự bốc đồng của ông chủ nhà mình lắm rồi.

Lăng Hàm thấy Lục Tư Nguyên chơi vui, đầu năm cũng không tiện nói gì anh nên cũng chỉ có thể nhắm một con mắt mở một con mắt cho qua.

Buổi tối trước khi đi ngủ, mẹ Lục cho Lăng Hàm một bao lì xì.

Mẹ Lục cũng rất buồn phiền chuyện lì xì này, nhớ hồi Lục Tư Nguyên mới trưởng thành bà đã nghĩ sẽ cưới cho con trai một cô con dâu, từ khi Lục Tư Nguyên mới mười tám tuổi tới bây giờ đã lục tục mua rất nhiều đồ trang sức đều là để chuẩn bị tặng cho con dâu tương lai, kết quả lại có một cậu con dâu, những gì đã mua đều không dùng được nên khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Cuối cùng chỉ có thể đem miếng ngọc phật bà đeo từ nhỏ tới lớn ra làm quà.

Lăng Hàm kinh ngạc, vui mừng nhận lấy.

Cha Lục cũng tâm thường như Lăng Hàm nên không nghĩ ra được quà gì tao nhã, nghĩ mãi cũng chỉ tặng cho Lăng Hàm một chiếc đồng hồ Thụy Sĩ... nhưng Lăng Hàm chỉ cân liếc mắt cũng biết giá trị của thứ này không hề kém giá một chiếc xe chút nào.

Suýt chút nữa cậu không dám nhận.

Cha Lục không đánh đuổi cậu là cậu đã cảm ơn trời đất lắm rồi, không ngờ lại được ông tặng món đồ giá trị đến vậy.

Lục Tư Nguyên nói: “Cho em thì em nhận đi, nên nhận.”

Bà Lục: “Sau này đều là người một nhà cả rồi.”

Lăng Hàm rất cảm động, cậu nhận lấy đồ của hai người tặng rồi đem về nhà cung phụng như Bồ Tát, chỉ sợ làm hư khiến Lục Tư Nguyên cảm thấy căm nín.

Mùng Một Tết, Lăng Hàm không theo cha mẹ về nhà tổ nên Lục Tư Nguyên cũng không về, nói muốn ở lại với vợ, Lăng Hàm với cha mẹ Lục khuyên can mãi cũng không được nên cuối cùng chỉ có cha mẹ Lục đất đắp dĩ quay về nhà tổ.

Lăng Hàm: “...”

Cậu luôn có cảm giác ánh mắt của cha Lục nhìn cậu như đang nhìn một con hồ ly tinh ngàn năm vậy.

Có thể nào Lăng hồ ly vẫn lừa được Lục Tư Nguyên ở nhà hai ngày, còn đi đến rạp chiếu phim coi phim, đánh nhau trải qua một kỳ nghỉ đông nhàn nhã. Đến hôm mừng Bốn, Tần Vĩnh không chịu nổi nữa mà gọi điện yêu cầu hai người mau dứt về làm việc.

Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm chỉ sửa soạn qua loa một chút rồi ôm quần áo ngoạn ngoạn quay về, sau đó là bắt đầu chuỗi quảng bá cường độ cao, “Hạ Thiên” sắp công chiếu rồi.

Nhưng mà ngay trong lúc bận rộn quảng bá nhất lại chẳng biết ở đâu tung ra tin Lăng Hàm là độc dược phòng vé, tẩy chay Lăng Hàm, tẩy chay “Hạ Thiên”.

Không biết tin đồn này bắt đầu từ đâu nhưng lại lan truyền rộng rãi một cách khó hiểu, rõ ràng là có người động tay động chân.

Kẻ thù sau màn kia rất biết làm việc, dứt khoát bắt lấy phần yếu nhất trong bộ phim để ra tay, lại còn đem những scandal của Lăng Hàm ra xào lại, nói cậu là diễn viên chỉ biết dựa vào scandal để nổi tiếng chứ diễn suất tệ hại, phim cậu đóng chắc chắn rất dở.

Lần thứ hai Lăng Hàm lại trở thành cái tên nóng hổi, đáng tiếc

lần nổi tiếng này không phải chuyện tốt, nó sẽ liên lụy đến lượng vé của “Hạ Thiên”.

Mới đầu, bên bộ phận PR nghi ngờ là do bên đối thủ làm, nền công nghiệp điện ảnh trước giờ vẫn luôn như vậy, phim ra cùng một thời gian là thẳng tay chém giết lẫn nhau, ngấm ngầm làm mấy thủ đoạn bẩn thỉu là chuyện quá bình thường. Chuyện này cũng không có gì đáng nói, ai mà chẳng phải kiếm tiền nhưng cái bánh gato lớn như vậy, nếu muốn chiếm phần lớn hơn nhất định phải đá chân đối thủ cạnh tranh, thu nhỏ lại phạm vi người xem của đối thủ.

Ngẫm lại thì nếu một cặp tình nhân đi vào rạp coi phim, giữa mấy bộ phim ắt sẽ chọn bộ phim có danh tiếng tốt hơn.

Cho nên những loại chuyện như bình luận hạ thấp, bôi đen đối thủ là chuyện quá bình thường.

Lăng Hàm trúng đạn, bị đem ra làm con chim đầu đàn, đạn của đối thủ nhắm thẳng vào người cậu, bắn cậu thừa sống thiếu chết.

Lăng Hàm thấy cậu có chết cũng không sao, nhưng lượng vé của “Hạ Thiên” mà chết thì xong.

Nhưng mà loại scandal này lại là sự thực, thật khiến người ta nhức đầu.

Bên PR vừa tìm thủ phạm đứng sau màn vừa điên cuồng đẩy dư luận về phía chính diện.

Cứ như thế, khi trận chiến trên mạng người tới ta đi chiến đấu đến nước miếng tung bay thì “Hạ Thiên” công chiếu. Vì tranh cãi mấy hôm nay nên khởi đầu của “Hạ Thiên” không tệ lắm, điểm chấm cũng không tệ, nhưng hai ngày tiếp theo điểm chấm trượt dốc mạnh, từ chín điểm rơi xuống bảy phẩy hai điểm, không biết từ đâu mọc ra một đồng bình luận chủ lực công kích khả năng diễn xuất của Lăng Hàm.

Trên mạng có một chuyện rất kỳ lạ, đó là nếu như một tiểu thị tơi nào đó đang nổi tiếng mà diễn ít tác phẩm nhất định sẽ bị mắng chửi là kỹ năng diễn xuất quá kém. Mặc kệ sự thật thế nào thì trong mắt mọi người vẫn là kém, bị bôi ra đủ loại khuyết điểm. Hoặc nếu người đó đóng phim được gán mác là

phim thần tượng các loại thì nghiêm nhiên được gắn cái mác “không có diễn xuất”.

Lăng Hàm diễn không tệ, nhưng không may cậu lại là một nghệ sĩ “nổi lên nhờ scandal”, hơn nữa còn có đủ loại scandal nhưng không có bao nhiêu tác phẩm, có bị chửi thành chó cũng không có gì ngạc nhiên.

Thậm chí có người còn hô “Tây chay Lăng Hàm, tây chay Hạ Thiên”, kêu gọi mọi người đừng đi xem “Hạ Thiên”, tiêu cực đến mức cứ như Lăng Hàm đã đào mộ tổ tiên người đó vậy.

Chương 229: An ủi

Chuyện phát triển đến mức này tương đối khó xử lý, lượng vé của “Hạ Thiên” quả nhiên bị ảnh hưởng, tuột dốc rất thảm, mà chuyện này lại bị các bên truyền thông đem ra làm bằng chứng cho lời đồn “Lăng Hàm là độc dược phòng vé”.

Lăng Hàm rất buồn phiền.

Chuyện càng ngày càng khó giải quyết lại chẳng biết đối thủ là ai. Bên bộ phận PR đã xác định hướng giải quyết tạm thời, trước hết xóa hết những bình luận tiêu cực trên các trang web chấm điểm để bảo vệ điểm, bên cạnh đó phái người điều tra xem ai là thủ phạm, sau đó nhanh chóng khóa được vài đối tượng, cuối cùng điều tra xong mới biết được đối thủ đứng sau màn chính “Đường quan san” chiếu cùng thời gian.

Cả ê kíp lập tức bùng nổ.

Trước đây không biết thủ phạm là ai thì còn không dám hành động lung tung, bây giờ biết rồi còn có thể nhịn chắc?

Vì vậy bên quan hệ xã hội bắt đầu cho thủy quân đi đánh giá “Đường quan san”, âm thầm bắt đầu cuộc đại chiến thủy quân.

Đồng thời để lật ngược tình thế thì Lục Tư Nguyên cùng Lăng Hàm và các nghệ sĩ khác có liên quan cũng bắt đầu quảng bá, thậm chí còn lôi kéo người ủng hộ. Đương nhiên Lăng Hàm kéo Tưởng Nghị cùng Âu Dĩnh tới, phía Lục Tư Nguyên còn làm lớn hơn nữa, với địa vị của anh thì chỉ cần hơi lộ ra một chút ý tứ là đương nhiên sẽ có rất nhiều người giúp anh tuyên truyền.

Trải qua một loạt hành động phản kích, điểm của “Hạ Thiên” bảo trì ở mức tám điểm, lượng vé bán ra cũng dần ổn định không còn thê thảm như trước.

Mấy ngày nay Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm hầu như không nghỉ ngơi, cả ngày bận rộn đã vô cùng mệt mỏi, về đến nhà

thường đã là nửa đêm. Lúc đầu Lăng Hàm không cần phải về muộn như vậy, nhưng Lục Tư Nguyên làm ông chủ còn phải tăng ca nên cậu chủ động muốn tăng ca cùng với anh. Tính ra thì chuyện này cũng vì scandal của cậu mà ra nên cậu lại càng không muốn để người khác mệt mỏi trong khi mình thì rảnh rang.

Mười hai rưỡi đêm, hai người mở cửa vào nhà, Đại Bạch nghe tiếng động liền chạy ra nhằm thẳng phía Lăng Hàm mà lao tới. Từ sau khi ở cùng Lục Tư Nguyên, tình cảm của cậu với Đại Bạch ngày càng tốt, so mới ông bố lạnh lùng của nó thì rõ ràng Đại Bạch hoan nghênh Lăng Hàm chơi với nó hơn.

Lăng Hàm ôm lấy nó, xoa cái đầu chó rồi cười, nói: “Con trai ngoan, hôm nay có cần đồ linh tinh không thế hả?”

“Gâu!” Đầu lưỡi ướt nhẹp liếm liếm mặt cậu, Lục Tư Nguyên gõ đầu con trai một cái: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, không cho liếm lung tung, không cho liếm, không nghe lời!”

Đại Bạch bị cha mắng liền kêu hai tiếng rồi đi tới trước mặt ba nó lắc đuôi lấy lòng.

Lăng Hàm cười nói: “Ngaoan quá.”

Đại Bạch được khen liền vui vẻ, lắc cái đuôi quay xung quanh cậu.

Tâm tình buồn bực của Lăng Hàm bay sạch, chó ấy mà, không nuôi thì thôi chứ đã nuôi rồi sẽ phát hiện nó là một trong những sinh vật đáng yêu nhất trên đời này.

Lục Tư Nguyên có người mới quen chó cũ, càng nhìn càng thấy con ngáo này chương mắt nên thò chân đá móng chó một cái: “Đi ngủ đi, cha với ba con có việc cần làm.”

Lăng Hàm nghe thấy anh nói có việc liền an ủi trái tim thủy tinh đang tổn thương của Đại Bạch: “Ngaoan, đi ngủ đi nào.”

Đại Bạch được dỗ đi.

Lăng Hàm thấp thỏm hỏi Lục Tư Nguyên: “Có chuyện gì

thế?”

Mấy ngày nay vì cậu mà lượng bán vé của “Hạ Thiên” thất bại, Lăng Hàm thật sự thấy rất khó xử cho nên nói năng hay hành động đều cẩn thận từng li từng tí, cố gắng không khiến người ta chán ghét. Lục Tư Nguyên đều nhìn thấy những điều này nên anh chỉ xuống sofa, nói: “Chuyện quan trọng.”

Lăng Hàm nghe thế càng căng thẳng hơn, cậu vội vàng ngồi xuống ghế rồi chớp mắt nhìn Lục Tư Nguyên chăm chăm. Tất cả mọi người đều không hề trách cậu cho nên trong lòng cậu càng tự trách, so với việc tất cả mọi người đều coi như không có chuyện gì thì cậu càng muốn Lục Tư Nguyên hoặc Tần Vĩnh chửi mắng cậu một trận, như vậy trong lòng cậu còn dễ chịu một chút.

“Cởi quần áo.”

Lăng Hàm ớ một tiếng, không phản ứng kịp.

Lục Tư Nguyên đột nhiên kề sát cậu, hai tay chống xuống ghế sofa chặn hai bên Lăng Hàm, khóa cậu trong lồng ngực rồi gần từng chữ: “Anh nói, em cởi quần áo ra.”

Thanh âm vừa trầm thấp lại vừa ám muội, hơi thở ấm áp phả lên mặt Lăng Hàm khiến cả gương mặt cậu đỏ bừng.

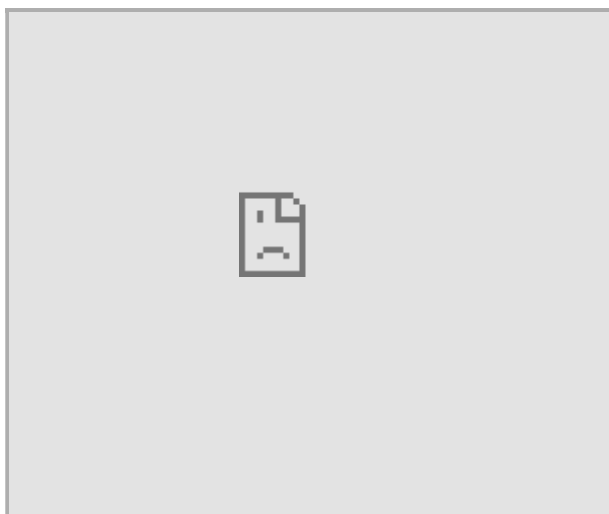
Thế nhưng trong đầu Lăng Hàm vẫn còn mấy chữ “chuyện quan trọng”, cậu cho rằng có chuyện gì đó thật sự quan trọng cho nên đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng nhưng đột nhiên Lục Tư Nguyên lại đùa giỡn lưu manh thế này khiến Lăng Hàm ngây ngẩn cả người, nửa ngày sau mới gầm nhẹ: “Lục Tư Nguyên!”

Lục Tư Nguyên khẽ bật cười.

Bị trò đùa lưu manh dọa sợ khiến Lăng Hàm cảm thấy có chút mất mặt nhưng cậu vẫn giả bộ bình tĩnh nói: “Anh cười cái gì, chẳng phải nói có việc quan trọng sao?”

“Làm em không phải là chuyện quan trọng?” Lục Tư Nguyên bật cười nắm lấy cái cằm của cậu, vẻ khát vọng trong mắt rất rõ ràng. Gần đây cả hai người họ đều quá bận rộn nên mấy ngày trời chưa hề làm.

Lăng Hàm: “...”

Có vài người nhìn bề ngoài như bông hoa trên núi tuyết, lạnh lùng, cấm dục nhưng một khi đã đùa giỡn lưu manh lại khiến người ta mở rộng tầm mắt. Ít nhất Lăng Hàm chưa từng thấy ai có thể đem chuyện người lớn nói một cách đường hoàng như vậy.

Nhưng Lăng Hàm đâu phải loại người như bông hoa nhỏ thanh khiết, đương nhiên cậu cũng bị khiêu khích đến có phản ứng. Chưa kể cậu cũng sợ nếu tỏ ra sợ hãi thì sẽ bị lấn lộn cho càng thảm hơn. Sau khi phản ứng cậu không chịu tỏ ra yếu kém liền nhếch môi cười đen tối, sau đó đưa tay nhéo mũi của Lục Tư Nguyên một cái: “Ui, hóa ra nhớ quá rồi sao.”

Đàn ông đều là động vật nghĩ bằng nửa người dưới, không có chuyện gì không thể giải quyết sau lần một hiệp, nếu có thì... lần hai hiệp!

Vì thế sau khi lần hai hiệp xong xuôi, hai người quần lầy nhau nằm trên sàn nhà thờ dục.

Trong nhà đã mở hệ thống sưởi nên nhiệt độ ấm áp như mùa xuân, bên ngoài cửa sổ lóe lên ngọn lửa rực rỡ, bên trong cửa sổ là tia sáng mờ mờ.

Không khí trong không gian tĩnh lặng vẫn còn vương lại chút mùi vị ám muội.

Trời đêm một hai giờ đêm cuối cùng cũng đã thoát khỏi sự bận bịu ba ngày, bất kể suy nghĩ hay cơ thể đều yên tĩnh lại.

Lục Tư Nguyên đưa tay vuốt ve mái tóc bị mồ hôi thấm ướt của Lăng Hàm, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm một điểm nào đó trên trần nhà, anh nói: “Anh nghi ngờ lần này người hại ‘Hạ Thiên’ không chỉ có một mình ‘Đường quan san’, chắc hẳn vẫn còn những người khác.”

Lăng Hàm nghe vậy liền sững sốt, nghiêng đầu nhìn anh: “Vì sao anh lại nói như vậy? Nếu có thì là ai?”

Bàn tay đang vuốt tóc cậu của anh đưa lên vuốt ve gò má của cậu, thanh âm khàn khàn: “Trong đám Tiên Vũ có người có qua lại với người trong đoàn ‘Đường quan san’, người đó nói người lấy em ra khai đao lúc đầu không phải là bọn họ, chỉ là sau khi thấy chúng ta bị công kích, bọn họ cảm thấy có cơ hội có thể lợi dụng được nên mới thừa dịp nhảy ra ăn hôi, nói xấu chúng ta.”

Không có khả năng Lục Tư Nguyên vô duyên vô cớ nhắc tới việc này, chắc hẳn anh đã có đầu mối gì đó nên mới nói ra, Lăng Hàm hỏi: “Là ai? Anh có nghi ngờ ai không?”

“Có.” Lục Tư Nguyên không giấu giếm: “Nhưng hiện tại còn chưa xác định, sau này sẽ nói cho em biết.”

Lục Tư Nguyên vươn tay một cái kéo cậu vào lòng ngực mình, dùng cằm mình chạm lên cái trán của cậu: “Những người cố ý tấn công em mục đích là để đả kích chúng ta, vậy nên em không được có áp lực tâm lý, có áp lực tức là trúng kế rồi! Kể cả không có em thì bọn họ cũng sẽ lấy người khác ra thôi, vậy nên em đừng tự trách nữa, được không?”

Lăng Hàm sững sốt, thì ra Lục Tư Nguyên chỉ muốn an ủi cậu.

Lăng Hàm im lặng, chỉ đưa tay ôm lấy cổ của anh rồi hôn lên cằm của anh một cái.

“Muộn rồi, ngủ đi.” Lục Tư Nguyên kéo cậu đứng dậy khỏi sàn nhà, hai người họ vào tắm rửa rồi chui lên giường làm một giấc ngon lành.

Chương 230: Bôn ba

Hôm sau thức dậy, tinh thần Lăng Hàm rất sáng khoái.

Lục Tư Nguyên còn đang ngủ, Lăng Hàm nghiêng đầu nhìn gương mặt đẹp trai của anh rồi lấy tay chọc chọc má, Lục Tư Nguyên không tỉnh.

Chọc chọc một hồi, Lăng Hàm lại tự không nhịn được cười rộ lên.

Lục Tư Nguyên mở mắt.

Lăng Hàm nói: “Tỉnh rồi à?”

Lục Tư Nguyên dừng một chút, sau đó vươn tay ôm lấy cậu.

Lăng Hàm dịch sát đến trước mặt anh rồi nói một câu: “Cảm ơn anh.”

Lục Tư Nguyên hơi ngạc nhiên, chắc anh không hiểu vì sao Lăng Hàm lại đột nhiên cảm ơn mình.

Ai đó ra vẻ đại gia bóp bóp cái cằm của anh, hai mắt híp lại vì cười: “Tôi qua ông chủ Lục vất vả rồi, trong lúc bận bịu còn cố dành chút thời gian dùng ‘thân thể’ để an ủi em.”

Hai chữ “thân thể” nhấn mạnh cực kì.

Lăng Hàm có một tật xấu không lớn không nhỏ đó là một khi buông ra được chuyện đè nặng trong lòng sẽ thích đi tìm đường chết, lại còn cực kì thích dùng mồm mép đi chọc ngoáy người khác.

Lục Tư Nguyên: “...”

Lăng Hàm vẫn còn đang túm cằm anh, cười: “Thân thể của anh quả nhiên là thích hợp để an ủi người khác mà, hiện giờ tâm trạng của em rất tốt, cười một cái cho gia em nào!”

Cơ thể vào lúc sáng sớm vốn đã nhạy cảm, lại còn bị khiêu khích như vậy thì ai mà chịu nổi.

Lục Tư Nguyên lập tức xoay người đè cậu xuống, nhe răng cười: “Nếu Lăng gia đã thích tôi an ủi đến vậy thì tôi đây không ngại tiếp tục an ủi gia thêm một lần nữa đâu.”

Lăng Hàm cũng bị khiêu khích, cậu hưng phấn ôm lấy cổ của anh nói: “Tới đây.”

Đôi mắt của Lục Tư Nguyên trở nên sâu thẳm, lưng cong xuống, hai cánh tay mạnh mẽ đầy sức mạnh túm lấy bả vai của cậu đè xuống giường, một tay đè lại lồng ngực còn một tay bắt đầu xé quần của Lăng Hàm.

Lăng Hàm cũng không nhàn rồi, cậu cũng không chờ kịp mà lao vào xé quần áo của đối phương.

Không khí dần dần nóng lên.

Hai người họ đang chìm trong kích thích muốn lẫn thêm hiệp nữa, đột nhiên tiếng chuông điện thoại kêu vang như tiếng sấm bổ thẳng vào bầu không khí mập mờ.

Một tay Lục Tư Nguyên đè Lăng Hàm lại, một tay với lấy di động, sau khi nhìn thoáng qua tên người gọi đến thì bấm nhận: “Tần Vĩnh?”

Lăng Hàm dừng động tác.

Chưa bao giờ Tần Vĩnh vô duyên vô cớ gọi điện thoại, anh ta đã gọi tức là nhất định có việc. Thế những lần nào anh ta cũng gọi vào lúc bọn họ chuẩn bị hành sự, khiến người ta cảm thấy không vui nổi.

“Được, tôi biết rồi.” Sắc mặt của Lục Tư Nguyên lập tức trở nên nghiêm túc, sau đó anh đứng dậy khỏi người Lăng Hàm rồi cất di động, nói với cậu: “Đi thôi, đến studio.”

Lục Tư Nguyên không nói có chuyện gì xảy ra, thế nhưng từ sắc mặt nghiêm nghị của anh có thể đoán vấn đề này khá

ngghiêm trọng.

Thay đồ tử tế rồi lái xe đến văn phòng, Tần Vĩnh cùng đám Lục Nham đều ở đó, vẻ mặt cực kì khó coi.

Sáng sớm nay, điểm của “Hạ Thiên” trên các trang web chằm điểm lớn lại tụt xuống, có một người nổi tiếng trong giới bình diện ảnh phê bình “Hạ Thiên” để lấy lòng khán giả mà cố ý làm ra vẻ thâm trầm. Có người này dẫn đầu, các forum lớn cũng lần lượt đăng bài. Đương nhiên Lăng Hàm không tin đây là do khán giả làm mà có thể đây là do thủy quân cố ý bôi nhọ.

“Hà Liêm quyết tâm muốn đổi đầu với chúng ta sao?” Lục Nham tức giận vỗ bàn, ly thủy tinh để sát mép bàn suýt nữa rơi xuống đất.

Hà Liêm là đạo diễn của “Đường quan san”.

Trên sân chơi quyền lợi không có bạn bè, thay vì nói ai cũng muốn kiếm tiền thì chẳng thà nói rằng ai chẳng muốn sống. Vốn đầu tư làm phim quá lớn, một ngày không thành công, chịu tổn thất quá lớn sẽ không thu lại được.

Mọi người đều hiểu rõ khúc mắc trong đó cho nên các bên cho điểm online vẫn có giới hạn, không thể phá vỡ điểm giới hạn này. Một ngày nào đó điểm giới hạn này bị phá cũng giống như cổ phiếu trượt khỏi ranh giới an toàn, phải cắt thịt. Tuy “Hạ Thiên” không cần phải cắt thịt nhưng cũng có nghĩa lượng vé bán ra trong tương lai không lạc quan.

Hơn nữa sáng nay Lục Nham nhận được cuộc gọi của bên hãng phim, hỏi xem có nên cân nhắc giảm số suất chiếu của “Hạ Thiên” hay không. Việc giảm suất chiếu tương đương với doanh thu bán vé trượt dài, đây là đả kích cực mạnh đối với “Hạ Thiên” và thậm chí là Quất Tử Media.

Đây chính là nguyên nhân mới sáng sớm Tần Vĩnh đã gọi điện cho Lục Tư Nguyên.

Bầu không khí trong văn phòng rất nghiêm trọng, Lục Tư Nguyên, Tần Vĩnh, đám Lục Nham đều không phải người chưa từng làm phim bao giờ, thậm chí còn làm cả những bộ phim có kinh phí đầu tư cực lớn nhưng chưa bao giờ phải lo lắng như lúc này. Không vì lý do gì khác, chỉ vì... đây là bộ

phim đầu tiên của Quất Tử Media, vốn định lấy nó làm khởi đầu nỗ lực phát súng đầu tiên nên tất cả đều kỳ vọng rất nhiều vào nó, không ngờ chuyện lại phát triển thành ra thế này.

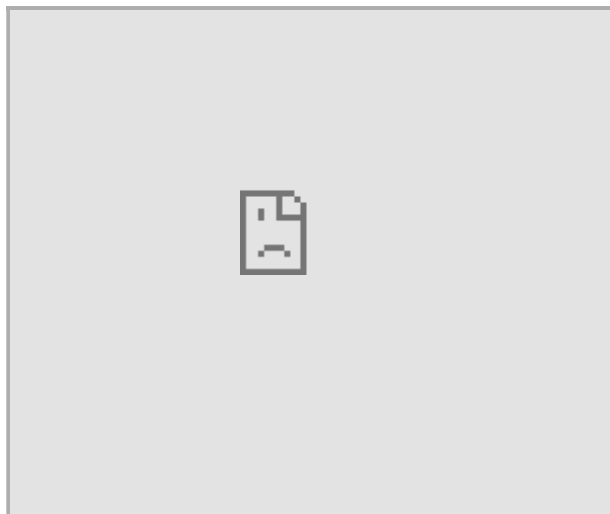
Cả studio như bị mây đen bao phủ.

Lúc này, Lục Tư Nguyên lại rất bình tĩnh: “Không sao, lỡ thì cứ lỡ đi, không có bộ phim nào có thể đảm bảo không thể lỡ. Tôi sẽ nói chuyện với lão tổng của hãng phim Đông Nghệ, có lẽ ông ta sẽ nể mặt mũi của tôi một chút! Mà kể cả không nể mặt mũi của tôi cũng phải nể mặt mũi cổ đông GMG và nể mặt Ứng Thiên Media.”

GMG có hãng chiếu phim của mình, quy mô của Đông Nghệ không nhỏ nhưng nếu bọn họ giảm suất chiếu xuống thì ảnh hưởng rất lớn tới “Hạ Thiên”. Lục Nham lại mắng: “Đông Nghệ không thiếu tiền, cần gì phải làm chuyện bỏ đá xuống giếng như thế này!”

Đông Nghệ là tai to mặt lớn trong ngành, phần lớn rạp chiếu phim đều do bọn họ mở, không ai trêu vào được. Lục Nham biết mắng cũng chẳng để làm gì, Đông Nghệ tuy rằng lắm tiền nhưng không phải nhà từ thiện.

Mấy người họ mở một cuộc họp nhanh trong văn phòng, Lăng Hàm tiếp tục phụ trách hoạt động quảng bá, Lục Tư Nguyên đi đàm phán với Đông Nghệ còn những người khác làm việc như bình thường.

Mấy ngày liên tục Lăng Hàm không gặp Lục Tư Nguyên, mãi đến rạng sáng Lục Tư Nguyên mới về nhà trong tình trạng say khướt rồi ngày hôm sau lại đi sớm.

Động tác rời giường của anh rất nhẹ, không muốn đánh thức Lăng Hàm nhưng Lăng Hàm vẫn tỉnh.

“Anh phải đi à?”

“Ừ, có hẹn.” Lục Tư Nguyên vừa mặc quần áo vừa nói.

Lăng Hàm thở dài: “Nếu như GMG có thể ra tay thì tốt rồi, GMG chỉ cần ra lệnh là tất cả truyền thông đều không dám đưa tin về em, cần gì phải hành hạ nhau thế này.”

Lục Tư Nguyên không nhịn được phải bật cười: “Nghĩ nhiều rồi, sao chúng ta có thể so với loại quái vật như GMG chứ? Lại nói truyền thông với chuyện phòng vé không liên quan tới nhau, GMG có thể không chế truyền thông nhưng không thể khống chế khán giả, bằng không em nghĩ phim của GMG vẫn có lỗi là vì cái gì?”

Anh dừng một chút, nói tiếp: “Nhưng mà em nói đúng, GMG thật sự mạnh hơn chúng ta, hôm nay anh phải đi gặp Chu Chấn Nam, tính khí của ông già kia em cũng biết rồi đây, kiêu căng lại khôn khéo! Nhưng mà anh tin là mình có thể thuyết phục được ông ta, bởi vì ông ta cũng đầu tư vào ‘Hạ Thiên’, sẽ không dễ bản thân mình thua thiệt đâu.”

Hóa ra là đi gặp Chu Chấn Nam.

Lăng Hàm tỉnh táo lại tinh thần.

Lục Tư Nguyên cúi người hôn lên trán Lăng Hàm: “Ngủ đi, đừng quan tâm làm gì.”

Lăng Hàm do dự nằm xuống giường.

Lục Tư Nguyên lặng yên rời đi không một tiếng động.

Ngày thứ ba, mấy nhà phê bình điện ảnh nổi tiếng đột nhiên đánh giá cao “Hạ Thiên”, trách mắng cái người phỉ báng “Hạ Thiên” ăn nói quá lung tung, sau đó một trận chiến không một từ thô tục giữa đám văn nhân nổ ra.

Điểm trên các trang web lớn chậm rãi tăng trở lại về ranh giới tuyến trên.

Xem ra Lục Tư Nguyên vất vả có hiệu quả rồi.

Đám người Lăng Hàm thở phào nhẹ nhõm.

Lục Tư Nguyên còn chưa về, Lục Nham dẫn đầu muốn đi ăn mừng việc phản kích đối thủ thành công, buổi tối gọi mọi người đến quán bar chơi, địa điểm được đặt ở quán bar “Gặp gỡ”.

Tất nhiên mọi người nhao nhao hưởng ứng.

Lăng Hàm nghe thấy cái tên “Gặp gỡ” thì hơi sững sốt, sau đó cũng lập tức đồng ý.

Chương 231: Kẻ gây tội ác

Lúc đến nơi, bên trong đã tụ tập rất nhiều người. Lăng Hàm vô thức nhìn quanh bốn phía, sau đó liền phát hiện hóa ra mình đang tìm Đường Tập, cậu lại dừng lại.

Lục Nham: “Hôm nay tôi mời, muốn uống gì cứ gọi, không say không về!”

Mọi người đồng loạt reo hò tán đồng nhưng không bỏ qua cơ hội “làm thịt” người ta. Tiền Vũ là người đầu tiên tới quầy bar gọi mấy chai bia đen, sau đó lại gọi thêm rượu whisky và ít cóc-tai và một thùng đá, hào hứng bê đặt lên cái bàn đá đen lớn dựa tường cách đó không xa.

“Nào nào nào, hôm nay đạo diễn Lục mời, mọi người đừng khách sáo nhé!” Tiền Vũ tranh thủ của người phúc ta.

Mọi người hô hào như ong vỡ tổ, bắt đầu nốc rượu.

Lăng Hàm cũng là một trong những người chủ lực bị chuốc rượu, cậu kiên trì uống trước một chai, vừa uống xong lập tức bị vài ba người nữa liên tục chúc rượu loạn cả lên.

Bụng cậu phình ra, đầu óc cũng mơ màng.

Lăng Hàm xua tay: “Không được, không được rồi, tôi phải vào nhà vệ sinh...”

Mọi người vẫn không buông tha cho cậu: “Uống hết cốc này đã nào.”

Lăng Hàm hết cách đành phải uống nốt bia trong cốc, sau đó mới được mọi người thả cho đi với vẻ không tình nguyện.

Bước đi của cậu cũng bắt đầu trở nên lảo đảo.

Lăng Hàm vịn tay, tóm được một nhân viên phục vụ đi ngang qua để hỏi hướng rồi lảo đảo đi về phía nhà vệ sinh.

Hơn nữa đầu cậu choáng quá, cậu tự nghĩ là mình đi đúng hướng rồi nhưng lúc hoàn hồn lại thì phát hiện mình lại đang ở một nơi lạ hoắc... cũng không tính là lạ, nhưng đây là khu vực phòng bao.

Lăng Hàm mờ mịt đứng đó một lúc, sau khi phát hiện ra mình đi sai đường, cậu liền vịn tường men theo đường cũ quay lại.

Hai chân mềm nhũn.

Cả đám người ban nãy đều chúc rượu cậu, bản thân cậu cảm thấy phải có trách nhiệm trong việc lần này “Hạ Thiên” rơi vào nguy hiểm cho nên cậu áy náy trong lòng, căn bản không cự tuyệt ai, uống vừa gấp vừa nhiều.

Giờ mới xộc lên não.

Cậu vịn tường cho dịu bớt lại cảm giác khó chịu trong người rồi tiếp tục bước về phía trước, cuối cùng cũng tới được lối ra. Ở chỗ lối ra có cầu thang, cậu vánh vát bước hụt, lão đạo ngã ra ngoài

“Cẩn thận.” Bên cạnh có người kịp thời đưa tay ra đỡ cậu.

“Cảm ơn.” Lăng Hàm vịn vai người kia đứng dậy, lắc đầu cho đỡ choáng, lúc quay lại thì không khỏi sửng sờ.

Người trước mặt cậu là Đường Tập.

“Sao cậu lại ở đây?” Lăng Hàm buột miệng nói, nói xong lại cảm thấy không phù hợp, cậu thêm một câu: “Trùng hợp thật đấy.”

Đúng là trùng hợp thật, không ngờ lại gặp cậu ta ở đây.

Đường Tập đáp: “Đúng là trùng hợp thật, đi, chúng ta đi uống một ly đi.”

Lăng Hàm: “Có người đang chờ tôi, hôm nay người của công ty chúng tôi tụ tập, cậu hiểu mà.”

Đường Tập gật đầu.

Lăng Hàm xoa xoa huyệt thái dương, đầu đau như búa bổ, nặng trĩu, nhưng đầu óc lại tỉnh táo một cách bất ngờ. Cảm giác này rất thần kỳ, biết mình không thể đi thẳng được, biết mình đã uống say, biết mình nói năng không mạch lạc nhưng thần trí lại rất tỉnh táo.

Cậu rơi vào trạng thái giữa say và không say.

“Cậu theo tôi tới đây, tôi giới thiệu cậu với Lục Nham, sau này biết đâu lại giúp ích được gì cho cậu.” Lăng Hàm ra hiệu cho Đường Tập đi theo cậu.

“Chờ đã.” Đường Tập lại kéo cậu lại, lắc đầu.

Lăng Hàm ngẩn ra.

Đường Tập nói: “Tôi đưa anh tới một nơi.”

Nói xong cậu ta kéo tay Lăng Hàm, đỡ cậu đi về một hướng khác.

“Không... họ đang chờ tôi.” Lăng Hàm nói lớn, nhưng người lại chẳng còn sức nào để phản kháng.

Đường Tập không cho cậu cơ hội phản kháng, đỡ cậu đi về phía trước, một lát sau đi tới chỗ một khu bàn ghế, có vài người ngồi ở đó, Lăng Hàm không quen biết ai cả.

Đường Tập chỉ vào một trong đám người: “Người đó là người theo đuổi giấc mơ.”

Người theo đuổi giấc mơ?

Đầu Lăng Hàm vág vát, cậu nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra “người theo đuổi giấc mơ” là ai. Đó là nhà phê bình điện ảnh nổi tiếng đã công kích “Hạ Thiên”, vốn cũng là một biên kịch.

Lăng Hàm hơi tỉnh rượu hơn.

“Anh ta uống say, vừa rồi đã tiết lộ cho chúng tôi biết, bình luận phê bình kia là có người bảo anh ta đang.” Đường Tập

nói

Lăng Hàm tỉnh rượu hoàn toàn: “Ai bảo anh ta đăng?”

“Chu tổng nhỏ Chu Bắc Hiền của GMG.”

Lăng Hàm sững sờ.

Đường Tập buông cậu ra: “Thế nào, xem ra tôi vẫn có tác dụng với anh nhỉ.”

Lăng Hàm hoàn hồn lại, nhìn cậu ta bằng ánh mắt khó hiểu, không rõ vì lý do gì mà cậu ta lại nói như vậy.

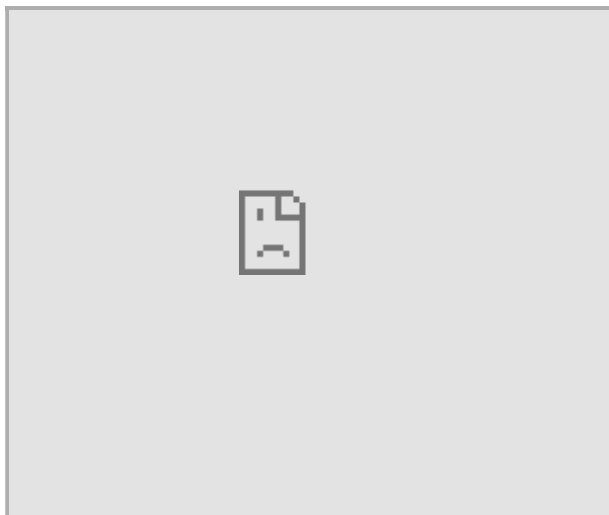
“Ừm. Hôm nay rất cảm ơn cậu.”

Đường Tập nghe vậy liền cười lên.

Lăng Hàm chần chừ một hồi: “Tôi quay về trước, đi uống một ly cùng không?”

Đường Tập lắc đầu: “Không cần đâu, anh quay lại đi.”

Lăng Hàm bỗng thấy không yên tâm lắm.

Cậu không biết tại sao Chu Bắc Hiền lại bắt đầu nhắm vào họ, từ sau lần trước tới nhà họ Chu gặp Chu Chấn Nam, Lăng Hàm cho rằng chuyện đã kết thúc ở đó rồi, Chu Bắc Hiền cũng khá là khiêm tốn, ai ngờ giờ hắn lại bắt ngờ ra tay.

Nếu không phải Đường Tập đưa cậu tới đây chỉ người xác nhận, cậu thật sự không biết thì ra người đứng sau vụ này lại là Chu Bắc Hiền!

Ai mà ngờ được chứ?

Tiếng nhạc đình tai nhức óc, Lăng Hàm lão đảo đi về bàn của mình, có vài người đã lên sàn nhảy nhảy, những người còn lại thấy cậu quay về lại bắt đầu một lượt chuốc rượu mới. Cuối cùng cậu cũng chẳng biết cậu về kiểu gì, trong đầu hoàn toàn chẳng có ấn tượng gì cả.

Hôm sau lúc tỉnh lại, đầu óc đau như muốn vỡ ra, không rõ mình đang ở đâu, cậu quét mắt nhìn xung quanh, tường màu xám, vật dụng trong nhà đơn giản... Qua một lát sau cậu mới phản ứng được là đang ở nhà mình.

Trên người cậu đã được thay bộ đồ ngủ sạch sẽ.

Đầu vẫn choáng, Lăng Hàm nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Chưa được một lúc, cậu lại cảm nhận được tiếng bước chân chạy vào phòng, ngay sau đó liền cảm nhận được chân trên người mình bị siết chặt, một vật thể lớn giẫm lên ngực mình.

Lăng Hàm bất đắc dĩ mở mắt, quả nhiên liền thấy Đại Bạch đang giương đôi mắt ướt át đáng yêu nhìn mình.

“Xuống đi.” Lăng Hàm vẫn còn muốn ngủ nướng thêm, cậu vỗ lên đầu Đại Bạch.

Đại Bạch không hiểu ý của Lăng Hàm, vẫn dè lên ngực cậu.

Sau một hồi vật lộn, Lăng Hàm tỉnh hẳn, cậu vò mái tóc rối tung xuống giường, Đại Bạch cũng nhảy xuống theo, vẫy đuôi ra khỏi cửa với ba.

Tắm rửa xong xuôi, Lăng Hàm nhìn vào gương vò tóc mình, cảm thấy bản thân vẫn đẹp trai vô cùng, trong lòng thỏa mãn không thôi.

Cậu đẩy cửa đi ra, theo phản xạ nhìn về phía cửa sổ sát sàn, quả nhiên thấy Lục Tư Nguyên đang ngồi trên sofa bung cà

phê xem Ipad. Lăng Hàm nhìn trái nhìn phải nhìn lên nhìn xuống, cảm thấy Lục Tư Nguyên chỗ nào cũng hoàn hảo, đúng là đẹp trai nhất vũ trụ!

Giờ, hai người đẹp trai ngút trời là mình và Lục Tư Nguyên đã ở bên nhau rồi, Lăng Hàm cảm thấy cuộc sống đã viên mãn.

Lăng Hàm rót cho mình một tách cà phê đi tới: “Tối qua về lúc nào thế, em chẳng biết gì cả.”

“Một giờ anh tới quán bar đón em, lúc đó em đã bị chuốc cho say bết nhè rồi.” Lục Tư Nguyên đáp.

“Đám người đó chỉ tập trung chuốc em thôi!” Lăng Hàm tức giận bất bình.

Lục Tư Nguyên thoáng nhếch miệng cười, không đáp lại.

Lăng Hàm uống cà phê xong nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, cậu nghiêm mặt nói: “Tur Nguyên, em kể anh nghe chuyện này, đôi thủ của chúng ta có khả năng là Chu Bắc Hiền đấy.”

Lục Tư Nguyên hơi sững người nhưng không tỏ ra kinh ngạc, Lăng Hàm liếc nhìn vẻ mặt anh xong liền nhận ra vấn đề.

“Anh biết rồi à?”

Lục Tư Nguyên gật đầu, với tay lau đi nước cà phê bám trên miệng cậu: “Đúng vậy, anh vẫn luôn nghi ngờ là hắn, nhưng không có bằng chứng.”

“Tại sao?” Lăng Hàm không hiểu: “Giờ đáng ra hắn phải đang bận tranh đấu với Chu Thành mới đúng, sao có thể ra tay hại chúng ta được? Mà kẻ cả có muốn hại cũng nên hại Chu Thành mới phải chứ?”

Lục Tư Nguyên nói như không có gì: “Lần trước mách tội hắn một lần, chắc là ghim thù đấy.”

Chương 232: Tin tức

Lăng Hàm khựng lại, mách tội? Sao cậu chưa nghe chuyện này bao giờ?

Cậu nhìn Lục Tư Nguyên với vẻ nghi hoặc: “Lúc nào? Sao lại phải mách tội?”

Sau một hồi im lặng, Lục Tư Nguyên không chịu nổi ánh mắt nghiêm túc của Lăng Hàm, thẳng thắn nói: “Em có biết khoảng thời gian trước Chu Thành bỗng giành được quyền chỉ đạo ‘Kế hoạch nhên nhện’ không?”

“Đúng, chuyện này thì em biết.”

Lục Tư Nguyên lắc đầu: “Có vài chuyện chắc em không rõ, trước khi khởi quay ‘Kế hoạch nhên nhện’, hai anh em nhà đó đã tranh giành nhau rất lâu, đều muốn có được hạng mục này. Trùng hợp là anh lại biết được chuyện Chu Bắc Hiền lên lút giở trò thế nên mới bảo người báo lại cho Chu Chấn Nam, sau đó chắc chắn Chu Thành sẽ làm gì đó, kết quả cuối cùng là Chu Thành giành được kế hoạch này.”

Lăng Hàm ngẩn ra, lúc trước Chu Thành có tiết lộ với cậu, anh ta từng lấy lý do Chu Bắc Hiền không làm tròn trách nhiệm nắm giữ phòng quan hệ công chúng để đả kích hắn, thì ra Lục Tư Nguyên cũng đã ra tay. Vậy Chu Thành bảo cậu gia nhập “Kế hoạch nhên nhện” rất có khả năng không chỉ xuất phát từ tình cảm riêng, khả năng cao hơn là có qua có lại, báo đáp lại sự giúp đỡ của Lục Tư Nguyên.

“Nhưng tại sao anh phải làm như vậy?” Trước đó, Lục Tư Nguyên bận bịu như thế, vậy mà vẫn còn tâm trạng để ý tới chuyện của Chu Bắc Hiền. Nếu muốn tóm được thóp của Chu Bắc Hiền, chuyện này không thể làm trong một sớm một chiều được, chắc hẳn Lục Tư Nguyên đã phải bỏ không ít công sức vào đây.

Lục Tư Nguyên nhướn mày, khóe miệng hiện lên nụ cười

châm biếm: “Lần trước hẳn hành chúng ta thảm như thế, chắc không phải em cho rằng cứ thế là xong rồi đấy chứ?”

Lăng Hàm: “...”

Lục Tư Nguyên nói tiếp: “Anh biết em không thích hẳn, cũng không muốn có bất cứ qua lại nào với hẳn cho nên mới không nói cho em biết.”

Chính xác, nghĩ đến chuyện lại phải ở chung chỗ với Chu Bắc Hiền, cậu lại đau cả đầu.

Nghe Lục Tư Nguyên tự thuật xong, Lăng Hàm cũng nhanh chóng hiểu rõ được nguyên nhân hậu quả. Chu Thành và Lục Tư Nguyên bôi nhọ Chu Bắc Hiền, Chu Bắc Hiền lại không phải kẻ ăn chay, vẫn luôn chờ cơ hội phản đòn, hôm nay vừa ra tay liền kéo lượng phòng vé của “Hạ Thiên” xuống. Nhìn thái độ của Lục Tư Nguyên, có lẽ trong lòng cũng đã có tính toán, hoặc anh đang nghĩ xem nên chơi lại ván này thế nào.

Nhưng dù có thế nào, chuyện ngày hôm nay cũng đã gây ra tổn hại, trừ khi có kỳ tích xuất hiện, nếu không chắc chắn phòng vé sẽ không thể cứu vớt được. Chuyện này không giải quyết được, sau này kể cả có đánh Chu Bắc Hiền thừa sống thiếu chết cũng vô dụng.

“Chuyện phòng vé của ‘Hạ Thiên’...”

Lục Tư Nguyên xua tay, ra hiệu cho cậu không cần phải nói tiếp.

“Phòng vé của ‘Hạ Thiên’ như vậy, dù không bán được vé, chúng ta vẫn có giải Kim Chi. Chỉ cần giành được giải coi như cũng đạt được mục đích rồi.”

Lăng Hàm trầm thờ dài, chân chừ một hồi mới lên tiếng: “Thật ra, chúng ta cũng không nhất thiết phải xen vào cuộc tranh đấu giữa hai anh em nhà họ Chu mà...”

Nếu không can dự vào, có lẽ Chu Bắc Hiền cũng sẽ không ra tay với “Hạ Thiên”, phòng vé cũng sẽ không thảm như vậy.

Lục Tư Nguyên nhíu mày: “Không phải là em nghĩ anh sợ hẳn đấy chứ?”

“Em không có ý đó...”

“Anh biết.” Lục Tư Nguyên đặt tách cà phê xuống, trông anh rất bình tĩnh: “Anh không nhịn được cục tức này. Anh kiếm tiền là để người của anh sống một cuộc sống tốt, kết quả lại vì chút tiền này khiến người của anh giữa trời đông giá rét phải nhảy xuống hồ chịu lạnh, bảo anh cứ vậy là xong á, không đời nào!”

Lăng Hàm: “...”

Tự dưng bị nhồi cho một đồng mật, làm cậu không thể thốt được ra mấy câu khuyên nhủ kiểu như “phải học cách nhường bộ”.

Cuối cùng cậu cũng chỉ có thể nói: “Sau này anh đừng hành động theo cảm tính như vậy nữa.”

Lục Tư Nguyên khẽ hừ một tiếng. “Từ nhỏ tới lớn, ngoài cha mẹ anh ra, anh chưa từng biết sợ bất cứ ai.”

Anh cười lạnh, kiêu căng nói: “Anh không những muốn hành hấn, còn muốn kiếm được cả tiền! Dù cho không kiếm được tiền, hấn cũng đừng hòng sống yên!”

Lăng Hàm: “...”

Suýt nữa thì cậu quên mất Lục Tư Nguyên là người thế nào, tên này kiêu căng phách lối, lòng tự tôn cực mạnh, căn bản không chịu nhịn nhục bao giờ, chắc trong từ điển cũng không có hai chữ “nhường bộ” luôn. Dù có nghèo rớt mòng tơi chắc vẫn ngang ngược như thường, đây là bản tính trời sinh rồi.

Nhưng nói hùng hồn thì ai chẳng nói được, dù sao thì há miệng ra cũng không mất tiền, vấn đề là giờ phòng vé của “Hạ Thiên” thảm hại, Chu Bắc Hiên cũng đang sống rất tốt, có nhìn thế nào cũng thấy Lục Tư Nguyên đang ở thế hạ phong.

Hiếm lắm mới thấy Lục Tư Nguyên kích động đến mức bộc lộ ra cả sự ghét bỏ của chính mình, sau khi bình tĩnh lại, anh đi ăn sáng với Lăng Hàm xong hai người liền tới studio.

Tối qua đám người kia đi chơi về muộn, sáng nay không dậy nổi, mãi tới trưa mới lững thững tới.

Lục Tư Nguyên kéo họ đi họp nhanh rồi tan, anh bỗng rảnh rồi, không tích cực chạy vạy khắp nơi, cũng không có tiệc xã giao, giống như đã thật sự từ bỏ không cố cứu vãn chuyện phòng vé nữa... Trong lúc đó anh chỉ ra ngoài một lần.

Lăng Hàm cố gắng không chen miệng vào chuyện công việc của Lục Tư Nguyên, cậu không muốn dùng thân phận người yêu làm ảnh hưởng tới anh.

Lục Tư Nguyên như thể đã quên mất lời nói hùng hồn hai ngày trước.

Lăng Hàm cũng coi như anh giận quá nên mới nói những lời đó.

Cứ vậy hai ngày trôi qua, buổi trưa, Tần Vĩnh bỗng từ GMG quay về, mang cho họ một tin tức: Chu Bắc Hiền bị đá khỏi GMG!

Bị đá khỏi GMG!

Chuyện này khiến Lăng Hàm cảm thấy rất bất ngờ, Chu Bắc Hiền không được mọi người quý mến thì có thể đoán được, Chu Thành được trọng dụng trở lại, thậm chí còn được đứng ra quản lý bộ phim điện ảnh trọng điểm của GMG với nguồn đầu tư lớn - “Kế hoạch nhèn nhện”, thêm một bước chứng tỏ địa vị của Chu Thành đang đi lên.

Trong tình cảnh hai anh em nhà họ Chu người lên voi kẻ xuống chó thế này, chuyện Chu Bắc Hiền bị đá khỏi GMG rõ ràng khiến rất nhiều người chú ý đến, vì rất có khả năng điều đó có nghĩa là Chu Chân Nam chuẩn bị bỏ Chu Bắc Hiền khỏi danh sách người thừa kế.

Lăng Hàm hỏi: “Sao hẳn lại bị đá khỏi GMG?”

Tần Vĩnh nhìn Lăng Hàm bằng vẻ không tin nổi, nói: “Lần trước cậu với Tư Nguyên bị tung scandal, Chu Bắc Hiền thân là người quản lý phòng quan hệ công chúng nhưng lại không hề quan tâm tới tin đồn này, gây ảnh hưởng tới danh tiếng của GMG. Chuyện này bị Chu Thành mang đi mách Chu Chân Nam, Chu Chân Nam liền nổi trận lôi đình, không cho cậu ta quản lý phòng quan hệ công chúng nữa, đuổi cậu ta ra khỏi GMG.”

Lăng Hàm kinh ngạc: “Không đến mức vậy chứ, Chu Chân Nam thật sự khiển trách Chu Bắc Hiền vì chuyện của em và Tư Nguyên sao?”

Lão hồ ly đó lúc mới đầu còn quyết tâm muốn rút vốn khỏi “Hạ Thiên”, để Lục Tư Nguyên phải sút đầu mẻ trán, cuối cùng bức mình phải nhảy xuống hồ mới chịu buông tay. Lúc đó ra tay độc ác như vậy, sao giờ lại bỗng nổi giận vì chuyện tin đồn của Lục Tư Nguyên và cậu?

Quan trọng nhất là Chu Thành từng dùng chuyện này làm lý do để xử Chu Bắc Hiền, Chu Bắc Hiền cũng đã phải chịu phạt, giờ Chu Chân Nam lại lôi chuyện này ra làm cớ, đúng là khiến người ta quá kinh ngạc.

Lăng Hàm có thể chắc chắn rằng chuyện Chu Bắc Hiền bị đá khỏi GMG không phải là vì lý do này, có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó khác.

Tần Vĩnh lắc đầu: “Không rõ Chu Chấn Nam nghĩ gì, chúng tôi cũng rất bất ngờ.”

Cậu lại quay ra hỏi Lục Tư Nguyên: “Anh có biết chuyện này không?”

Lục Tư Nguyên nhếch miệng cười.

Lăng Hàm thấy anh như vậy liền giật mình: “Anh biết lý do Chu Bắc Hiền bị đá khỏi GMG à?”

Lục Tư Nguyên nhún vai: “Anh cũng mới biết tin này thôi.”

Lăng Hàm đổi cách hỏi khác: “Có phải là anh động tay chân không?”

Cậu không tin Chu Bắc Hiền khiến Lục Tư Nguyên tức giận như vậy mà anh có thể ngoan ngoãn nhẫn nhịn. Lăng Hàm có một trực giác, chuyện Chu Bắc Hiền bị đá khỏi GMG chắc chắn là có liên quan tới Lục Tư Nguyên.

Thấy Lăng Hàm nói vậy, Lục Tư Nguyên nhìn cậu, chậm rãi đáp: “Hai ngày trước anh đã đi gặp Chu Thành.”

Lăng Hàm: “... Hở?”

Không ngờ Lục Tư Nguyên lại đi gặp Chu Thành, bất ngờ quá này!

Lục Tư Nguyên nhàn nhạt đáp: “Anh nói cho Chu Thành biết chuyện Chu Bắc Hiền lên ghế trò với ‘Hạ Thiên’, chắc Chu Thành đã báo lại chuyện này cho nên Chu Chấn Nam phạt Chu Bắc Hiền cũng là chuyện rất bình thường.”

Lục Tư Nguyên nói nhẹ nhàng, Lăng Hàm chớp mắt: “Thế thôi á?”

Lục Tư Nguyên: “Vậy thôi.”

Lăng Hàm tròn tròn mắt, không tin tưởng lắm: “Chu Chấn Nam mà lại đi phạt Chu Bắc Hiền vì chuyện này sao, không thể nào đâu?”

Chương 233: Đoạt giải

Lục Tư Nguyên mỉm cười: “Em không hiểu Chu Chấn Nam rồi.”

“Đúng là em không hiểu ông ta thật, em mới chỉ gặp ông ta một lần thôi mà.” Lăng Hàm đáp.

Lục Tư Nguyên thấy cậu không hiểu liền giải thích: “Chu Chấn Nam là một người làm ăn, em có biết đặc điểm lớn nhất của người làm ăn là gì không?”

Lăng Hàm lắc đầu.

“Đặt nặng lợi ích.” Lục Tư Nguyên lắc ngón tay: “Nói tới nói lui, Chu Chấn Nam mở công ty, thực hiện các dự án, mục đích cuối cùng cũng chỉ là kiếm tiền, đối với những người như bọn họ, chặn đường làm ăn của người khác như giết cha mẹ của người ta. Khi đó, nguyên nhân lớn nhất mà Chu Chấn Nam ra tay với chúng ta là vì cuộc tranh đấu của hai anh em nhà họ Chu đã làm tổn hại tới lợi ích của GMG, đây là điều mà Chu Chấn Nam tuyệt đối không cho phép, cho nên khi ấy ông ta thật sự rất muốn đi chết anh.”

“Sau đó ông ta phát hiện ra, trong chuyện này có hiểu lầm, thêm việc sau lưng anh với Chu Thành có người, dưới nhiều tác động, Chu Chấn Nam mới chịu buông tha cho bọn anh, không rút vốn khỏi ‘Hạ Thiên’ nữa. Bắt đầu từ lúc đó, lợi ích của bọn anh bị buộc lại với nhau, nếu bọn anh xảy ra chuyện vậy thì có nghĩa là ‘Hạ Thiên’ xảy ra chuyện, cũng có nghĩa là Chu Chấn Nam sẽ gặp phải nguy cơ đầu tư không thu hồi được vốn, ông ta không thể cho phép chuyện này xảy ra. Chu Thành bắt được chuyện này, Chu Bắc Hiền chắc chắn sẽ phải chịu phạt.”

“Nhưng cũng đâu đến mức đá Chu Bắc Hiền ra khỏi GMG...” Lăng Hàm nói, bỗng có một suy nghĩ lóe lên.

Từ sau khi tìm lại được công bằng cho Bạch Tử Sách, tuy khi

ấy Chu Chấn Nam vẫn cố giữ Chu Bắc Hiền lại, nhưng không thể nào không có khúc mắc trong lòng. Ông ta ghét Chu Thành là vì đời tư của Chu Thành hỗn loạn, còn chơi gay, giờ phát hiện thằng con út nghiêm chỉnh của mình là Chu Bắc Hiền cũng chơi gay, đã thế lòng dạ còn độc ác, sao ông ta có thể đối xử với hắn như trước kia được?

Khi ấy nhất định Chu Chấn Nam cũng cảm thấy tức giận trong lòng, Chu Bắc Hiền vốn nên an phận thủ thường làm một đứa con ngoan của ông ta, kết quả lại ngấm ngấm giờ trò hết lần này tới lần khác, đã thế Chu Thành lại không phải ngọn đèn cạn dầu, Chu Chấn Nam lại càng nổi giận hơn vì chuyện của “Hạ Thiên”.

Sự thật chứng minh, chuyện ông ta giao hạng mục đầu tư lớn “Kế hoạch nhèn nhện” cho Chu Thành đã tỏ rõ hướng suy nghĩ của ông ta rồi. Giờ Chu Bắc Hiền lại chọc giận Chu Chấn Nam, nếu hắn không làm gì đó thì có lẽ sau này đừng mong có thể cứu vớt được thiện cảm của Chu Chấn Nam dành cho hắn nữa.

Lăng Hàm nhanh chóng hiểu ra sự ghê gớm trong chuyện này.

“Hiểu rồi chứ?” Lục Tư Nguyên hỏi.

Lăng Hàm gật đầu: “Em hiểu rồi.”

Chỉ có duy nhất một điều khiến cậu bất ngờ là không ngờ Lục Tư Nguyên và Chu Thành lại liên hệ với nhau, thậm chí còn hợp tác, hơn nữa trông có vẻ tuyệt đối không phải là lần một lần hai.

Lục Tư Nguyên và Chu Thành nhìn thì như nước với lửa, ví dụ như lúc Lục Tư Nguyên kết hôn liền khoe khoang với Chu Thành, trong điện thoại hai người lập tức châm chọc đối phương... Lăng Hàm khó có thể tưởng tượng được cảnh họ qua lại với nhau.

Nhưng cậu biết, những cậu ấm xuất thân từ gia đình giàu có lại ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm như hai người, chuyện công chuyện tư luôn phân tách rất rõ ràng. Họ có thể cãi nhau, nhưng sau khi cãi nhau lại có thể vì lợi ích chung mà cùng tấn công kẻ thù chung, cho nên việc Lục Tư Nguyên và Chu Thành liên hợp tác với nhau cũng không phải là chuyện không

thể.

Căn cứ theo tình hình phát triển trước mắt, Chu Bắc Hiền bị đá khỏi GMG, phòng vé của “Hạ Thiên” gặp tổn hại, từ kết quả này, Lục Tư Nguyên và Chu Bắc Hiền đều gặp thiệt hại, người duy nhất hưởng lợi chỉ có Chu Thành.

Một vài ẩn tình trong đó thật sự cũng không tiện nói ra.

Lăng Hàm nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện đúng là mình vẫn đơn giản nhất, ít nhất cậu chưa từng nghĩ tới việc Lục Tư Nguyên và Chu Thành lại giấu cậu lên cấu kết với nhau, cậu vẫn luôn cho rằng Lục Tư Nguyên hận Chu Thành đến mức không muốn thấy mặt anh ta, kết quả lại ngầm hợp tác với nhau sau lưng cậu!

Mấy tên này miệng nói một đằng nhưng rất có khả năng sẽ làm một nẻo.

Cũng chỉ có cậu mới tin vào lời nhảm nhí của họ!

Lăng Hàm bắt đầu suy xét lại bản thân, có phải cậu dễ tin người khác quá không?

Có lẽ Lục Tư Nguyên nhìn ra được suy nghĩ của cậu, anh giải thích: “Anh không có ý gì khác cả, bọn anh chỉ lợi dụng nhau chút thôi.”

Lăng Hàm cười khở lắc đầu: “Được thôi.”

Giờ khiến Chu Bắc Hiền chịu khổ cũng xem như trút được giận, hơn nữa “Hạ Thiên” chiếu được một tuần, vé bán ra không được mười triệu vé, còn cách khoảng thu hồi vốn rất xa. Phim đã kén người xem, lại trải qua bao trắc trở như thế, có tụt lượng vé cũng là điều đã định.

Có điều, những gì mọi người có thể làm đều đã làm cả rồi, cái gọi là làm hết sức mình, nghe theo số trời có tàn khốc hơn nữa cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Lục Tư Nguyên tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng Lăng Hàm biết nhất định là anh rất hụt hẫng.

Cứ như vậy tới tuần thứ hai, lúc hai người đang nghỉ trong studio, cửa phòng bỗng bị đẩy ra, Lục Nham chạy vào, mặt mày hớn hở, vui sướng tới mức hai mắt có thể dùng từ “lấp lánh” để hình dung.

“Anh Nham?” Đây là lần đầu tiên Lăng Hàm thấy Lục Nham kích động đến vậy, rất kỳ lạ.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lục Tư Nguyên hỏi.

“Tin vui.” Lục Nham vui sướng nói: “Tin cực kì vui!”

Anh ta quơ quơ nắm đấm, như thể muốn dùng nắm đấm đâm vào không khí để diễn tả tâm trạng kích động của mình.

“Tin vui gì?” Lăng Hàm hỏi.

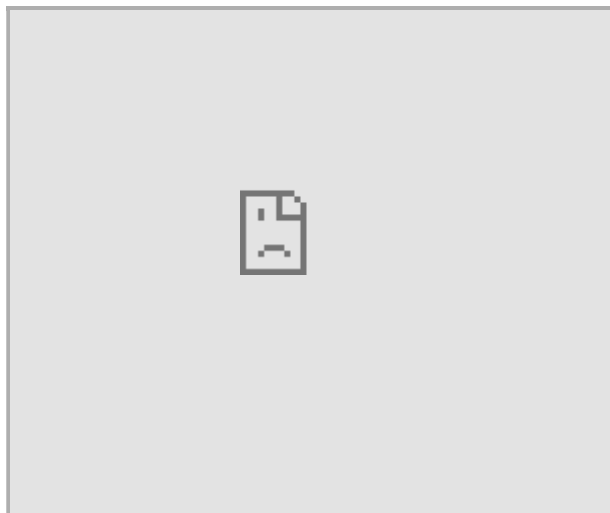
Lục Nham cười ha hả, có vẻ kích động, hoặc là đang cố tình chơi trò vòng vo.

Lục Tư Nguyên thờ ơ: “Chắc có cô nào để ý anh ấy đấy.”

Lục Nham trừng anh: “Ăn nói linh tinh, anh chú là người phù phiếm thế à?”

Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm đồng loạt im lặng.

Lục Nham tức đến phì cười: “Tin này còn vui hơn cả chuyện có em nào để ý tới anh nữa ấy!”

“... Anh được cô nào để ý thì có gì mà hay?” Lục Tư Nguyên không hề khách sáo.

“Đừng có xoắn xuýt mãi cái vụ tôi có được ai để ý không nữa được không hả?” Lục Nham tức đến mức muốn đánh người, ‘Hạ Thiên’ được bình chọn là bộ phim nước ngoài hay nhất tại Liên hoan phim Monthermé rồi.”

Vừa dứt lời, cả studio liền im bật đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Một lúc sau Lăng Hàm mới hỏi: “... Thật á? Anh Nham, chuyện này không đùa được đâu.”

Lục Nham đưa tay lên miệng đằng hắng một tiếng: “Anh chưa đùa bao giờ cả.”

Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên đều im lặng nhìn anh ta.

Lục Nham đành phải sửa lại: “Trước giờ anh không lấy chuyện phim ảnh ra đùa.”

Đúng vậy, Lục Nham không bao giờ lấy chuyện phim ảnh ra đùa, đây là sự thật mà ai cũng biết.

Mắt Lăng Hàm từ từ mở lớn, một giây sau liền quay qua nhìn Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên vẫn ngồi trên sofa bằng dáng vẻ tao nhã, gương mặt tươi cười, trông rất có phong phạm lạnh lùng bình tĩnh, nhưng nếu nhìn kỹ thì nụ cười ấy của anh như ngưng lại, cả người cứng đờ.

Đó là biểu hiện của việc bất ngờ nhận được điều gì đó vui sướng, không kịp phản ứng lại.

Lăng Hàm lao tới lắc vai anh: “Tư Nguyên, chúng ta đoạt giải rồi! Chúng ta đoạt giải phim nước ngoài hay nhất của Liên hoan phim Monthermé rồi!”

Lục Tư Nguyên như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, anh đứng bật dậy, giọng nói có chút khác thường: “Thật sao? Chúng ta thật

sự đoạt giải rồi sao?”

Lục Nham gật như gà mổ thóc: “Thật không thể thật hơn được, bên phía hiệp hội điện ảnh vừa mới báo tin cho anh biết, chắc cũng sắp báo cho em ngay thôi.”

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, mọi người cùng phản ứng lại một lúc, vội quay ra nhìn Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên ngẩn ra, lập tức lấy điện thoại ra nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, sau đó ấn nút nghe: “Hội trưởng?”

“Tư Nguyên đây à? Báo cho cậu một tin mừng, bộ phim ‘Hạ Thiên’ của cậu vừa giành được giải phim nước ngoài xuất sắc nhất tại Liên hoan phim Monthermé...”

Lăng Hàm mừng tới mức rú lên.

Đầu bên kia điện thoại: “Tiếng gì thế?”

Chương 234: Ngày lễ

Con người của Lục Tư Nguyên khẽ động, anh kiềm chế nói:
“Con chó nhà tôi đang sửa ấy mà.”

“À, cậu đang ở nhà hả, vậy thì tốt, mau thu xếp rồi tới Monthermé đi.”

“Cảm ơn hội trưởng.”

“Phải là chúng tôi cảm ơn cậu mới đúng, cảm ơn cậu đã lấy mặt mũi cho chúng tôi.” Bên kia dặn dò vài câu rồi dập máy.

Hội trưởng đích thân gọi tới thông báo, chuyện này là thật không thể nghi ngờ nữa rồi.

Studio im ắng một hồi, sau đó liền vang lên tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Trước Tết, sau khi “Hạ Thiên” được cắt ghép thành phim hoàn chỉnh, Lục Nham thân là đạo diễn liền mang bộ phim tới hiệp hội điện ảnh để tham gia Liên hoan phim Monthermé, sau đó nhanh chóng được thông qua, được hội trưởng đức cao vọng trọng của hiệp hội điện ảnh mang đi cùng với mấy bộ phim ra nước ngoài dự liên hoan phim.

Thật ra “Hạ Thiên” chủ yếu vốn muốn đánh vào lòng người trong nước, trong suốt quá trình, Lục Nham và Lục Tư Nguyên đều chăm chú theo dõi lượng vé bán trong nước, sau đó liền chuẩn bị cho giải Kim Chi sắp tới, mang phim ra dự liên hoan phim nước ngoài chẳng qua cũng chỉ là một chiêu trò, hai người đều không ôm quá nhiều hy vọng, có thể đoạt giải là tốt nhất, không được cũng chẳng sao. Lục Nham là đạo diễn, Lục Tư Nguyên là diễn viên chính mà không tới dự liên hoan phim là đủ hiểu hai người căn bản không hề để tâm tới Liên hoan phim Monthermé này rồi.

Cũng không hẳn là không để tâm mà Liên hoan phim Monthermé hay Liên hoan phim Cannes là một trong những

liên hoan phim có quy mô lớn nhất thế giới, cho tới bây giờ số phim của Trung Quốc giành được giải thưởng tại liên hoan phim này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nghĩ cũng biết độ khó cao đến thế nào, cho nên cả Lục Nham và Lục Tư Nguyên đều không ôm hy vọng có thể đoạt giải, ai ngờ...

“Đoạt giải rồi! Trời ơi! Phim nước ngoài hay nhất Monthermé luôn cơ mà! Má ơi! Không thể nào tưởng tượng nổi!” Lãng Hàm chạy lòng vòng trong phòng như điên, gào thét không ngừng. Âm thanh quá lớn khiến đám Tiên Vũ trong phòng bên cạnh cũng phải tò mò chạy sang gõ cửa, sau khi biết tin lại reo hò ầm ĩ.

Lục Tư Nguyên vẫn đứng tại chỗ, anh lòng vòng hai vòng, không biết đang lẩm nhẩm cái gì.

Lãng Hàm và đám Tiên Vũ hoan hô sung sướng, cuối cùng cũng bình ổn lại được tâm trạng kích động của mình.

Tuy chuyện phòng vé tuột dốc khiến họ rất buồn bực, nhưng niềm vui sướng của việc giành được giải thưởng phim nước ngoài xuất sắc nhất của lễ trao giải Monthermé đủ để đè bẹp nỗi buồn bực này tới mười lần rồi.

Đúng là kích động phát điên!

Hoàn toàn không thể ngờ được!

Chính vì không ngờ cho nên khi tin vui ập xuống mọi người mới điên cuồng đến thế.

“Bình tĩnh.” Lục Tư Nguyên hắng giọng: “Gào thét ầm ĩ lên thế ra cái thể thống gì hả?”

Boss đã lên tiếng, những người khác liền dừng lại, chỉ có Lãng Hàm nhìn ra vẻ vờ vịt của anh, khinh bỉ nói: “Vờ vịt cái gì, rõ ràng anh đang sướng điên lên ấy, làm trò làm gì hả?”

Hiếm thấy cảnh Lục Tư Nguyên đỏ mặt, hắng giọng, cổ chuyển chủ đề: “Giờ chúng ta phải chuẩn bị tới Monthermé, sắp xếp lại công việc sắp tới đi. Lãng ngốc, em đi với anh.”

Sau đó, studio lại mở một cuộc họp ngắn, chủ yếu là sắp xếp các công việc tiếp theo. Một tin tức lớn như được bình chọn là bộ nước ngoài hay nhất của Liên hoan phim Monthermé, không cần Lục Tư Nguyên nhắc nhở, tất cả mọi người đều biết nên ghi chép lại những việc quan trọng, tuyên truyền hùng hậu!

Tần Vĩnh đang ở xưởng sản xuất, sau khi biết tin liền vội vàng trở về, giúp chuẩn bị các thủ tục phía sau.

Lăng Hàm căng thẳng: “Em cũng phải đi à?”

“Tất nhiên rồi.” Lục Tư Nguyên đáp.

“Nhưng em chỉ là vai phụ thôi.”

“Vai phụ cũng đi được.”

“Nhưng em không có đồ để đi thăm đồ!” Lăng Hàm vừa kích động vừa phiền não, nếu biết trước thì còn có thể đặt được, giờ thời gian sát nút thế này, căn bản không kịp!

Liên hoan phim Monthermé có thể ăn mặc quê mùa tới được sao? Kiếp này khó khăn lắm mới được dự hội trường lớn một lần, tới lúc đó mà bị lộ hình tượng phong trần trước mặt nhân dân toàn quốc, không biết sẽ lại bị đồn thành cái gì nữa.

Cậu từng tưởng tượng dáng vẻ tham dự liên hoan phim nước ngoài kiếp này của mình, cậu sẽ mặc bộ đồ cao cấp được đặt may từ nhà thiết kế nổi tiếng, xuất hiện trên thảm đỏ một cách phong độ, tuyệt đối không phải dáng vẻ hấp tấp chạy đến trước mặt toàn thể giới như hôm nay.

Lục Tư Nguyên cũng không có đồ, giờ bất kể là qua chỗ phục trang của GMG hay bộ phận phục trang của Ứng Thiên Media thì cũng quá gấp.

“Không sao, quan trọng là giành giải, không phải là đi thăm đồ.” Lục Tư Nguyên nói.

Thời gian quá gấp rút, cuối cùng mọi người trong ê kíp chọn cho hai người vài bộ đồ để mang theo, tuy không bì được với các mẫu thiết kế cao cấp khác, nhưng vẫn có thể ứng phó với hoàn cảnh được.

Lục Nham nhún vai: “Làm ngôi sao đúng là phiền thật, lúc nào cũng phải giữ hình tượng.”

Vì là đạo diễn nên anh ta không cần quá khắt khe về mặt phục trang, có thể dễ qua cửa, lúc này đang đứng một bên nhìn dáng vẻ luống cuống tay chân của hai người Lục, Lăng.

Hôm sau, ba người Lăng Hàm, Lục Tư Nguyên, Lục Nham cùng xuất phát tới Liên hoan phim Monthermé. Sau khi họ xuất phát, tin tức “Hạ Thiên” giành giải thưởng phim nước ngoài xuất sắc nhất bùng nổ, xôn xao thu hút được truyền thông trong nước. Đối với người trong nền điện ảnh nước nhà mà nói, giành được giải thưởng này đúng là vẻ vang không gì sánh được!

Nhất thời, tin đoạt giải liền chiếm trang nhất của các trang báo lớn!

Vì nguyên nhân này, phòng vé của “Hạ Thiên” bắt đầu có màn lợi ngược dòng như kỳ tích, tăng vọt lên. Mọi người rất tò mò không biết bộ phim đoạt được giải thưởng danh dự này là bộ phim thể nào.

Nhu cầu của khán giả lớn, các rạp chiếu phải tăng suất chiếu lên, cứ vậy hình thành một vòng tuần hoàn tốt, càng bán ra được nhiều vé.

Vì thế, sau một tuần ế ẩm, “Hạ Thiên” bỗng bật dậy, có được

cú lợi ngược dòng này!

Đồng thời, truyền thông trong nước cũng nhanh chóng dời sự chú ý sang Liên hoan phim Monthermé, tất nhiên tiêu điểm sẽ tập trung vào ảnh đế Lục Tư Nguyên, đạo diễn mới Lục Nham và tiểu thít tươi Lăng Hàm – người bỗng nổi tiếng mà không biết nên đánh giá thế nào.

Ảnh đế Lục Tư Nguyên thì không cần phải nói, mọi người đều biết cái hay cái tốt của anh rồi, diễn xuất thực lực, nhan sắc đỉnh cao, địa vị cũng chắc chắn. Lục Nham cũng dễ đánh giá, thời buổi này lâu lâu nhảy ra một đạo diễn mới cũng không có gì lạ nữa cả, hướng hồ bản thân Lục Nham cũng được đánh giá khá cao ở trong nước, danh tiếng tốt. Nhưng còn cậu Lăng Hàm này thì không dễ nói.

Có người nói: Cậu ta may mắn được đóng phim với Lục Tư Nguyên, nếu không làm gì có đất cho cậu ta đi dự liên hoan phim!

Có người nói: Lục Tư Nguyên và Lục Nham có thể nhìn trúng cậu ta, lần này lại đoạt giải, rõ ràng bản thân cậu ta cũng có thực lực chắc chắn.

Có người nói: Nếu đổi lại là người khác đóng vai của cậu ta, chưa biết chừng còn đóng tốt hơn, XXX hợp lắm này.

Có người nói: Chủ yếu nằm ở vận may thôi!

...

Mọi người xôn xao bàn tán, quan điểm được tập trung nhiều nhất nằm ở chuyện “Lăng Hàm giẫm vào vận shit chó”, điều này được phần lớn khán giả thừa nhận, dù cho fan của Lăng Hàm cũng phải cảm động mà để lại lời nhắn: “O thiếu nhà mình hên thật đấy!”

“Có thể được Lục Tư Nguyên nhìn trúng rồi tham gia ‘Hạ Thiên’, đúng là vận mệnh đã an bài!”

“O thiếu của chúng ta có thể đoạt giải, đây là trời định!”

...

Dù sao thì đây đều là những cách biểu đạt uyển chuyển về sự thật rằng vận may của Lăng Hàm tốt thật.

Đám phóng viên gửi ảnh hai người ở Liên hoan phim Monthermé về, hai người đều mặc vest đen, cùng một thương hiệu, thậm chí còn cùng bộ sưu tập. Kết quả, ảnh đế Lục Tư Nguyên liền nhận được lời tán thưởng của tất cả mọi người: “Ảnh đế thật khiêm tốn, có nội hàm!”, “Ảnh đế mặc đồ nhìn sang quá!”.

Còn Lăng Hàm lại bị nhận xét: “Mặc cái shit gì vậy?”, “Đẹp phết.”, “Chẳng có phong cách gì, học Lục Tư Nguyên hả?”, “Lăng Hàm tuyệt quá!”, “Không xứng lắm.”.

Đối với kiểu bình luận tiêu chuẩn kép thế này, Lăng Hàm biết làm sao được? Chỉ có thể bất đắc dĩ bó tay thôi.

Chương 235: Tiệc

Kiếp trước, cậu cũng từng tham gia lễ trao giải của Liên hoan phim Monthermé, cho nên khi trở lại chốn này cậu không hề thấy lạ lẫm gì, thái độ rất ung dung, cậu không phải là nhân vật chính, chỉ cần yên lặng làm nền cho anh là được. Trong những cảnh thế này, có xứng hay không cũng không phải cậu nói là được.

Hầu hết các ngôi sao khi tới nơi thế này, người đoạt giải tất nhiên sẽ có người tung hô, người không đoạt giải cũng sẽ lấy quần áo ra làm chủ, ví dụ như mấy “ngôi sao thảm đỏ”. Lãng Hàm thứ nhất không phải vai chính, thứ hai cũng không chú trọng ăn mặc, thậm chí còn là một gương mặt lạ vô danh giữa một dàn ngôi sao lớn quốc tế, ai lại đi để ý đến cậu?

Cho nên lúc Lục Tư Nguyên bảo cậu tới cùng, thật ra cậu không muốn lắm, nhưng đến rồi cũng không sao cả, cậu cứ thả lỏng coi mình như fan đến gặp thần tượng là được. Cậu thích Will Borg, Nicolas và cả mỹ nữ Raphenny nữa...

Không có phóng viên vây lấy cậu, cậu có thể dành thời gian chụp ảnh chung, đăng lên Weibo để khoe, để đám fan Âu Mỹ ngưỡng mộ đến chết.

Ai ngờ khi liên hoan phim sắp kết thúc, không biết nhà bình phẩm nào đó lên cơn gì, cố tình nói một câu rằng người đóng vai cậu em thiếu năng trong “Hạ Thiên” đóng rất đạt, đáng được khẳng định.

Chỉ một câu nói, trong phút chốc được đám phóng viên đang vác “súng” “pháo” dài tóm được, tin tức truyền nhanh về trong nước, Lãng Hàm vốn đã chiếm nhiều đầu đề báo, giờ lại được cả đám người đưa lên bàn tán sôi nổi một lần nữa, mà những kẻ phi nhô cậu diễn xuất kém đều lần lượt câm miệng.

Chờ đến khi đám Lãng Hàm về nước, mọi người lại nhìn cậu tiêu thịt tươi với cả đồng scandal này bằng một ánh mắt khác, cảm giác khá phức tạp.

Tóm lại là, Lãng Hàm lại nổi tiếng thêm, giá trị và địa vị đều tăng vọt, không còn như trước nữa.

Chuyện vui ập đến, Lãng Hàm mừng đến mức cười toe toét, niềm nở cười với tất cả mọi người. Tất nhiên, Lục Tư Nguyên cũng rất vui.

Trong bầu không khí mừng vui ấy, Lãng Hàm bỗng nhận được một tin tức kỳ lạ: Chu Bắc Hiền sắp kết hôn với thiên kim của tập đoàn Lý Thị!

Lúc đó, cậu và Lục Tư Nguyên chỉ ngạc nhiên một chút rồi lập tức quăng tin đó ra sau đầu, không nghĩ ngợi gì nhiều, tiếp tục vui mừng chạy quảng bá cho “Hạ Thiên”, tích cực tham gia chuẩn bị cho Liên hoan phim Kim Chi sắp được tổ chức. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, hôn nhân nhà giàu thường có nghĩa là giao dịch, cho dù tất cả mọi người đều biết Chu Thành và Chu Bắc Hiền là đồng tính, nhưng họ cũng vẫn có khả năng sẽ kết hôn với cô gái nào đó, đây là chuyện của con cái nhà giàu.

Chỉ có điều, có lẽ sẽ có một bộ phận cô chiêu sẽ không muốn lấy họ vì họ đã có tiếng đồng tính, nhưng không loại trừ việc có rất nhiều cô gái phải đánh nhau sút đầu mẻ trán để nghĩ cách được gả vào nhà họ Chu. Cái họ muốn là cái danh con dâu nhà họ Chu và các lợi ích từ cái danh con dâu ấy.

Cuối cùng, “Hạ Thiên” đạt được mức bán ra bốn trăm triệu vé, được đánh giá là một bộ phim văn nghệ đỉnh cao, tới lúc kết toán thì phát hiện ra, trừ tiền đầu tư và trả cho rạp chiếu phim, GMG, Ứng Thiên Media, studio thu về được tám mươi triệu tệ, khiến mọi người trong studio mừng muốn chết.

Đây là lần đầu tiên Quát Tử Media kiếm tiền, hơn nữa quan trọng nhất là đã gây được tiếng vang lớn.

Ông chủ Lục hào phóng thưởng cho mỗi người một khoản hậu hĩnh, còn tổ chức tiệc mừng công tại khách sạn năm sao.

Trong buổi tiệc mừng công, người bên GMG và Ứng Thiên Media đều cử người tới đại diện tham gia, sếp của Ứng Thiên đang ở nước ngoài nên cử phó tổng giám đốc tới để thể hiện thành ý, còn người GMG cử tới là Chu Thành.

Về tình về lý, cử Chu Thành đến là sự lựa chọn tốt nhất trong mắt mọi người, dù sao thì mọi người cũng cảm thấy mối quan hệ giữa Chu Thành và Lục Tư Nguyên rất tốt.

Vốn dĩ, Chu Thành, Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm xuất hiện cùng một chỗ khá là kỳ lạ, khiến Lăng Hàm nhớ lại cảnh tượng hồi tham gia tiệc mừng công của “Vô Huyền”, có điều buổi tiệc lần này rất nghiêm chỉnh, không có gì ngoài ý muốn xảy ra. Chu Thành và Lục Tư Nguyên biểu hiện rất tao nhã, lịch sự. Anh vui, tôi vui, mọi người cùng vui, xã giao lễ độ, không có sai sót gì.

Sau một hồi được chúc rượu, Lăng Hàm đã bắt đầu ngà ngà say.

Âu Dĩnh mặc một chiếc váy dài bó sát người màu đen, trước ngực là một chuỗi kim cương sáng lấp lánh, hai ngón tay thon dài kẹp ly rượu vang đầy một nửa đi tới trước mặt Lăng Hàm, cười: “Có thể mời cậu uống một ly không?”

Lăng Hàm đang bị mọi người vây quanh, nghe thấy cô nói vậy như được đại xá, bung ly rượu lên, phong độ nói: “Được người đẹp mời, sao dám từ chối được.”

Âu Dĩnh bật cười khanh khách, cô cụng ly với cậu: “Có thể qua bên kia nói chuyện với tôi được không?”

Cô hát cầm chỉ về một hướng khá là yên tĩnh phía xa.

Lăng Hàm cầu còn chẳng được, chuồn luôn ra khỏi vòng vây.

Lục Tư Nguyên ở bên cạnh liếc cậu một cái, thấy người đi cùng cậu là Âu Dĩnh mới quay lại tiếp tục cười nói với mọi người.

“Lăng Hàm, lần này thì cậu nổi thật rồi, nổi triệt để luôn, giá trị cũng tăng lên gấp bội đấy.” Âu Dĩnh đi tới trước rèm cửa, cười nói.

“Đừng trêu tôi nữa, còn kém hoa đán hạng A trước mặt xa lắm.”

Âu Dĩnh lại được nịnh bật cười khanh khách, cười xong lại bảo: “Lịch trình sắp tới thế nào, có bận không?”

Lăng Hàm: “Tạm thời vẫn chưa có sắp xếp gì, chắc sẽ nhận một số quảng cáo làm gương mặt đại diện.”

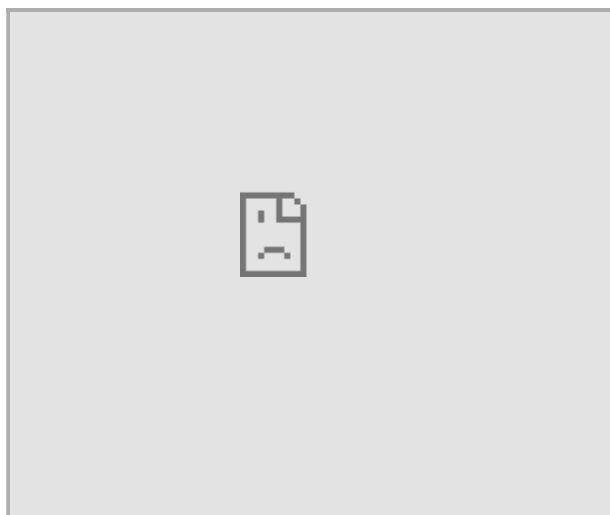
“Có phim nào sắp chiếu không?”

“Có khả năng sẽ vào ‘Kế hoạch nhên nhện’, cô biết đúng không, phim của GMG ấy.”

Âu Dĩnh thở dài: “Tất nhiên là tôi biết rồi, phim điện ảnh được GMG dốc vốn đầu tư lớn nhất năm nay mà, chắc chắn sẽ rất tuyệt, mọi người trong GMG chắc không ai là không muốn vào đâu nhỉ. Tôi còn đang định mời cậu tham gia vào một bộ phim của bạn tôi.”

“Phim gì?”

“Đàn ông và hoa hồng.” Âu Dĩnh đáp: “Là một bộ phim văn nghệ, anh ấy đang tìm diễn viên, tôi thấy cậu rất phù hợp nên đã giới thiệu cậu với anh ấy. Nhưng nếu cậu đã tham gia ‘Kế hoạch nhên nhện’ thì chắc lịch trình sắp tới không dễ sắp xếp rồi, có muốn cân nhắc thử xem không?”

Vừa rồi lúc uống rượu, có một đám nhà sản xuất, đạo diễn tới lôi kéo quan hệ với Lăng Hàm, bảo muốn mời cậu đóng phim, Lăng Hàm biết những lời ấy đều chỉ là lời xã giao nên không

đề trong lòng, chỉ cố gắng móc nối quan hệ tốt với họ, nói không chừng biết đâu sau này lại có thể dùng tới. Nhưng riêng lời đề nghị của Âu Dĩnh thì cậu buộc phải coi trọng.

“Có vội không?” Lăng Hàm nghiêm túc hỏi.

Âu Dĩnh cũng nghiêm túc trả lời: “Tạm thời chưa gấp, nhưng cũng không thể kéo dài quá lâu được, mong cậu có thể sớm trả lời.”

“Tôi hiểu rồi.” Lăng Hàm cụng ly với cô, hai người cùng nâng lên uống cạn.

“Hi!” Một giọng nói quen thuộc từ bên cạnh truyền tới, Lăng Hàm quay lại phát hiện Chu Thành ăn mặc thẳng thớm, ý cười dâng đầy trong đáy mắt, cầm sâm panh đi tới chỗ hai người.

“Cô Âu Dĩnh đúng là càng ngày càng xinh đẹp.” Anh ta khẽ cụng ly với Âu Dĩnh, sau đó phóng khoáng uống hết rồi đặt ly lên khay mà phục vụ đi ngang qua đang cầm.

Âu Dĩnh mím môi, nhu mì gọi một tiếng: “Chu tổng lớn.”

Chu Thành lại khen cô một câu, chốc cô vui rồi mới quay lại nói với Lăng Hàm vẫn đang đứng bên cạnh này giờ: “Lăng Hàm, lâu lắm không gặp em rồi nhỉ.”

Từ sau khi biết tin cậu và Lục Tư Nguyên kết hôn, Chu Thành không còn liên lạc với cậu nữa. Tuy phần lớn thời gian Lăng Hàm đi theo Lục Tư Nguyên hoạt động ở Quất Tử, nhưng nghiêm túc mà nói thì cậu vẫn là nghệ sĩ của GMG, chỉ có điều vì Lục Tư Nguyên là người đặc biệt của GMG, cho nên Lăng Hàm đi theo anh cũng có quyền tự chủ hơn.

Tuy có quan hệ này nọ với Chu Thành, nhưng Lăng Hàm vẫn biết rõ Chu Thành là cấp trên của mình.

“Chu tổng lớn, lâu rồi không gặp.” Lăng Hàm nói.

“Vừa nãy thấy em với Âu Dĩnh nói chuyện khá vui, không biết là hai người nói chuyện gì với nhau vậy?” Chu Thành cất tiếng hỏi.

Lăng Hàm hơi xấu hổ: “Chút chuyện riêng tư ấy mà.”

Chu Thành gật đầu, cũng không truy hỏi nữa.

Dưới ánh đèn sáng ngời, khách khứa quần là áo lượt, rượu vang sâm panh, trai tài gái sắc... Vốn phải là một cuộc tụ họp vui vẻ, nhưng lại có hai người không biết phải nói gì với nhau.

Lăng Hàm cảm thấy giữa hai người họ dường như sinh ra cảm giác lạ lẫm, khó có thể nhìn thẳng vào nhau. Chu Thành cũng không ba hoa hay hở tí là động chân động tay với cậu giống như trước đây nữa.

Chắc... anh ta đã hiểu được rằng hai người phải giữ khoảng cách với nhau rồi.

Chương 236: Nghi hoặc

“Ngày kia, ‘Kế hoạch nhên nhện’ tổ chức cuộc họp trừ bì lần thứ hai tại GMG, em có thời gian không?”

Lăng Hàm vừa nghe thấy chuyện công việc vội đáp: “Được, tôi sẽ đến.”

Chu Thành cười, có vẻ hài lòng với câu trả lời của cậu, anh ta gật đầu với Âu Dĩnh rồi quay người rời đi. Vừa bước được hai bước, đám trai xinh gái đẹp chờ ở phía xa từ lâu, vẫn luôn nhìn chăm chăm bên này liền xáp tới, vây lấp anh ta giữa đám người.

“... Chu Thành được yêu thích thật đấy.” Âu Dĩnh nhìn về phía Chu Thành đang được đám trai xinh gái đẹp vây quanh, khẽ nói: “Dạo này thầy có tin đồn, chủ tịch tiếp theo của GMG chính là anh ta, không biết có phải là thật không.”

“Không biết nữa.” Lăng Hàm không tập trung lắm.

Âu Dĩnh bỗng trưng ra vẻ mặt mê trai: “Chu tổng lớn có lẽ là người đẹp trai nhất trong đám người mở công ty ấy nhỉ, người kiếm tiền giỏi nhất trong đám người đẹp trai nhất, chẳng trách anh ta lăng nhăng như vậy mà vẫn có người theo đuổi, đã thế còn không theo đuổi được. Không biết anh ta thích kiểu người thế nào, rốt cuộc thích nam hay thích nữ? Lăng Hàm, cậu thân với anh ta, cậu có biết không?”

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm lắc đầu: “Không biết.”

Âu Dĩnh: “Không biết thật à?”

Lăng Hàm: “Không biết thật.”

Âu Dĩnh chu mỏ: “Đáng ghét!”

Lăng Hàm bị câu “đáng ghét” này của cô làm cho nổi hết da gà, vội hỏi: “Cô thích anh ta à?”

Âu Dĩnh xấu hổ gật đầu: “Tôi thích gương mặt của anh ta.”

Lăng Hàm: “...”

Người ta thường nói đàn ông nhìn mặt, thì ra phụ nữ cũng rất thích nhìn mặt.

Hơn nữa không biết có phải giờ Âu Dĩnh không còn coi cậu là người ngoài nữa không mà càng ngày càng không biết giữ ý trước mặt cậu.

“Đừng nhìn tôi như thế mà.” Chắc nhận ra ánh mắt khác thường của Lăng Hàm, Âu Dĩnh nghiêm túc nói: “Tôi rất chung tình đó.”

“Chung tình?”

“Đúng vậy, tôi chỉ thích người nào mặt đẹp thôi.”

Lăng Hàm: “...”

Thì ra đây cũng gọi là chung tình.

Âu Dĩnh cây ngay không sợ chết đứng: “Chẳng lẽ chỉ cho đám đàn ông các người được thích con gái đẹp, không cho phụ nữ chúng tôi thích người đẹp trai sao?”

Lăng Hàm sợ cô rồi, vội tán thành: “Cho, cho chứ, cho chắc luôn.”

Âu Dĩnh lại nói: “Từ trước đến giờ, tôi vẫn luôn thích Bạch Tử Sách, chưa từng thay đổi đâu.”

Lăng Hàm: “...”

Thì ra bên cạnh vẫn còn ẩn náu một fan của mình.

Có vẻ như diễn đạt quá phức tạp, Âu Dĩnh nói: “Ánh mắt cậu như thế là sao hả? Cậu tưởng tôi chỉ thích mặt của Bạch Tử

Sách thôi sao? Tôi phù phiếm thế à?”

Lăng Hàm im lặng một hồi, hỏi: “Vậy cô thích gì ở anh ấy?”

Âu Dĩnh trung ra vẻ mặt si mê: “Tất nhiên là con người anh ấy rồi, có cá tính, có sức hút, không có ai tốt hơn anh ấy cả.”

Lăng Hàm được khen đỏ cả mặt, muốn nói “không dám nhận”, nhưng cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào lại đổi thành: “Cô thích tôi à?”

Âu Dĩnh ngẩn ra, vội nhưn mày tỏ ý ghét bỏ: “Thích cậu á? Đừng chọc cười nữa!”

“Lẽ nào cô không thấy con người tôi tốt, có cá tính, có sức hút, không có ai tốt hơn tôi?”

Âu Dĩnh lại sững ra, qua một lúc sau cười bỏ suýt rơi cả nước mắt: “Cậu? Có cần tự dát vàng lên mặt mình thế không?”

Lăng Hàm: “...”

Cậu hiểu rồi, Âu Dĩnh nói gì mà thích tính cách với con người đều là giả hết, chỉ có đoạn thích gương mặt là thật thôi.

“Cậu không phải là kiểu tôi thích.” Âu Dĩnh không có hứng thú lắm với cậu, tiếp tục quay ra nhìn về phía Chu Thành đề ngấm mặt: “Đẹp trai quá, cậu nói xem có đúng không?”

Lăng Hàm “ừm” một tiếng: “Đúng là đẹp trai thật.”

“Anh ta đẹp trai lắm à?” Một giọng nói tao nhã bỗng truyền tới từ phía sau hai người, Lăng Hàm cứng đờ người, chợt dạ quay lại: “... Anh Lục, anh tới à?”

Âu Dĩnh cũng nghe thấy giọng Lục Tư Nguyên, cô quay lại cười xán lạn, đáp: “Anh cũng đẹp trai, anh đẹp trai nhất!”

Hôm nay Lục Tư Nguyên mặc bộ vest cùng với bộ sưu tập anh mặc hôm đi dự lễ trao giải Liên hoan phim Monthermé, nếu nhìn lướt qua thì không nhận ra, người nào tinh mắt một chút thì có thể nhìn ra được. Nghĩ cũng phải, Lục Tư Nguyên là một con khổng tước, trong những trường hợp thế này sao có thể qua loa được? Một người có tính cách kiêu ngạo như anh,

nghĩ thôi cũng biết chẳng khiếm tốn được rồi.

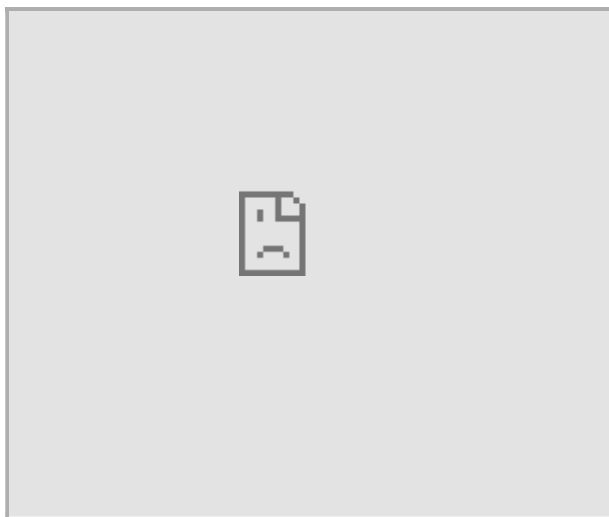
Âu Dĩnh bị bắt quả tang, thè lưỡi, ném lại một câu “tôi đi trước đây” rồi đi luôn.

“Chu Thành vừa nói gì với em thế?” Lục Tư Nguyên bình tĩnh hỏi.

Lăng Hàm: “...”

Nếu đã vờ như không quan tâm thì đừng có mà hỏi, hỏi rồi cũng có khác nào giấu đầu lòi đuôi đâu.

“Chuyện công việc.”

“Công việc gì? Anh ta có chuyện công việc gì mà phải nói riêng với em?” Trong mắt Lục Tư Nguyên tràn ngập vẻ nghi ngờ.

Lăng Hàm: “... Anh ta muốn ngày kia em tới tham dự cuộc họp trừ bị ‘Kế hoạch nhền nhện’.”

Lục Tư Nguyên nhú mày: “Chỉ nói cái này thôi á?”

Lăng Hàm cũng cạn lời với cái vẻ nghi ngờ của anh: “Lúc đó, Âu Dĩnh cũng đang ở bên cạnh.”

Lục Tư Nguyên nghe vậy có vẻ yên tâm hơn, khẽ nói: “Lăng ngọc, lúc nào em cũng phải nhớ em là người đã có chồng, chú

ý ảnh hưởng, đừng có ở gần mấy kẻ không đứng đắn đây.”

Lăng Hàm: “...”

Còn lên mặt nữa.

Cậu hắng giọng, cười lạnh: “Em nhớ là anh với Chu Thành có liên lạc riêng với nhau mấy lần sau lưng em mà nhỉ, em còn muốn hỏi xem có phải hai người có quan hệ mập mờ gì với nhau không đây?”

Lục Tư Nguyên như bị sét đánh, tròn tròn mắt, không tin nổi: “Anh với Chu Thành? Em mà lại đi nghi ngờ anh với anh ta?”

Lăng Hàm gần như thấy lông mao của anh dựng ngược hết cả lên, cậu thản nhiên đáp: “Lúc anh nghi ngờ người khác có từng nghĩ đến việc cũng sẽ bị người ta nghi ngờ không? Làm đàn ông thì lòng dạ phải thoáng vào, đừng cứ lúc nào cũng hẹp hòi nghi ngờ chông mình cặp kè với người khác.”

Lăng ngốc hóa thân thành một thể ngoại cao nhân, ung dung thêm một câu: “Đời vốn vô sự, toàn lo chuyện không đâu.”

Sau đó cậu phóng khoáng rời đi

Bỏ lại Lục Tư Nguyên hóa đá tại chỗ.

Chớp mắt một cái đã tới ngày GMG mở cuộc họp trừ bì, Lăng Hàm đến công ty từ sớm. “Kế hoạch nhèn nhện” là bộ phim trọng điểm của GMG cho nên tất cả mọi người đều rất coi trọng.

Cuộc họp được tổ chức lúc mười giờ, chín giờ Lăng Hàm đã đến, sau đó trò chuyện vài câu với cô gái lễ tân đã lâu không gặp rồi tới phòng làm việc của Tưởng Nghị. Tưởng Nghị có phòng làm việc nhỏ riêng biệt, nghệ sĩ của GMG được đặt ra yêu cầu rất nghiêm, những thứ như trợ lý như thế nào, văn phòng rồi xe cộ này nọ đều có tiêu chuẩn nghiêm ngặt, lúc nào cũng nhắc nhở các nghệ sĩ rằng mình đang ở mức độ nào.

Lăng Hàm cũng giống với hầu hết nghệ sĩ khác đều không có phòng làm việc riêng, trước đây cậu đi theo A Khôn và Đậu Dương, sau này lại theo Lục Tư Nguyên, sắp tách ra khỏi GMG rồi. Tưởng Nghị có chỗ trong tòa nhà lớn GMG này thật

sự là rất khá. Tuy mới ba mươi nhưng cậu ta ra mắt sớm, vẫn luôn chăm chỉ làm việc ở GMG, hơn nữa cũng không xảy ra sai sót gì lớn, trở thành người có địa vị ở đây.

Lăng Hàm gõ cửa, không có ai đáp lại.

Cậu gọi điện thoại nhưng không có ai nghe máy.

Lăng Hàm nghi ngờ gõ cửa lại lần nữa, đang nghĩ chẳng lẽ cậu ta đi hoạt động rồi?

Nhưng sắp tới giờ họp, giờ này vẫn còn phải chạy việc sao?

Ở tòa nhà GMG có mấy khu vực công tác, Lăng Hàm chân chừ một lát liền đi về phía phòng chụp, giữa đường cậu gặp vài nhân viên. Đạo gần đây Lăng Hàm nổi tiếng, những người này đều biết cậu, gặp cậu đều tay bắt mặt mừng.

“Xin hỏi... mọi người có biết Tưởng Nghị đang ở đâu không?” Khó khăn lắm Lăng Hàm mới gặp được người, vội hỏi.

Chương 237: Từ chối đóng phim

Hai nhân viên đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu: “Xin lỗi, chúng tôi không thấy anh ấy.”

Khu làm việc của GMG rất rộng, những nhân viên này cũng không rõ là Tưởng Nghị đã đi đâu.

Lăng Hàm cảm ơn họ rồi đi về phía trước, trên đường đi cậu có hỏi vài người khác nhưng họ đều nói không thấy Tưởng Nghị.

Kỳ lạ, rốt cuộc đi đâu mất rồi?

Lăng Hàm lại gọi thêm mấy cuộc điện thoại nữa, nhưng vẫn không ai nghe máy, cậu thấy sắp tới giờ họp liền quay về con đường cũ.

Lúc tới phòng họp, chiếc bàn họp đã ngồi đầy áp người, cậu nhìn quanh một lượt, các quản lý cấp cao và những ngôi sao có tham gia vào bộ phim này của GMG đều đã tới.

Lăng Hàm tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn quanh bốn phía.

Người ngồi bên cạnh bắt chuyện với cậu, cậu không tập trung, chỉ đáp lại qua loa.

Người kia thấy cậu có vẻ đang tìm người liền hỏi: “Cậu tìm ai thế?”

“Tôi tìm Tưởng Nghị.”

“Không phải tìm đâu, cậu ta không đến.” Người kia nói.

Lăng Hàm kinh ngạc, khẽ hỏi: “Sao cậu ấy lại không đến?”

“Đã mấy ngày cậu ấy không tới công ty rồi.”

Lăng Hàm lại càng ngạc nhiên hơn: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Người kia khẽ trả lời cậu: “Nghe nói công ty vốn dành vai nam thứ ba của ‘Kế hoạch nhên nhện’ cho Tưởng Nghị, nhưng sau đó không hiểu sao lại bị đổi thành người khác. Cậu ấy tốn bao công sức mới có được cơ hội này, đổi lại là tôi chắc tôi cũng không muốn tới công ty... Tưởng Nghị cũng đen thật đấy, không biết vì lý do gì mà các vai diễn lớn thì luôn không đến lượt cậu ấy, mà có đến lượt thì cũng bị bay mất...”

Lăng Hàm cứng đờ người, cậu nhớ hôm Chu Thành tới tìm cậu có bảo cậu đóng nam thứ ba của “Kế hoạch nhên nhện”...

Chẳng lẽ...

Bỗng dưng, chiếc ghế như mọc đầy gai khiến cậu không thể ngồi yên được.

Cửa phòng họp lớn bị mở tung, Chu Thành và hai người khác sai bước vào, ánh mắt sắc bén lướt qua cả phòng họp, cuối cùng chạm vào ánh mắt của Lăng Hàm, anh ta khẽ gật đầu.

Lăng Hàm rũ mắt xuống, tránh đi tầm mắt của anh ta.

Chu Thành sững sờ, nhưng ngay sau đó cũng làm như không có việc gì mà đi tới phía trước của chiếc bàn tròn: “Để mọi người bận trăm công nghìn việc vẫn phải rút thời gian tới dự buổi họp hôm nay, vất vả cho mọi người rồi...”

Lăng Hàm ngồi ở dưới, Chu Thành nói gì cậu nghe không lọt câu nào, cậu lén cầm điện thoại dưới gầm bàn gọi thêm mấy cuộc điện thoại cho Tưởng Nghị nhưng điện thoại vẫn tắt máy.

Nhớ tới vẻ mặt vui sướng của Tưởng Nghị lúc nói về “Kế hoạch nhên nhện”, Lăng Hàm rất chán nản.

Kiếp này được sống lại, ngay từ đầu cậu đã nhận được sự giúp đỡ của Tưởng Nghị, lúc mọi người có thành kiến với cậu, là Tưởng Nghị đã ủng hộ cậu, vào thời điểm khó khăn nhất, là cậu ấy đã cố gắng khuyên cậu tới chỗ Lục Tư Nguyên để giới thiệu bản thân cho nên mới có cơ hội thăng cánh bay lên trời sau này.

Lăng Hàm cảm thấy Tưởng Nghị là một vàng thỏi dương nhỏ, không hề coi cậu là người ngoài, nhưng từ lúc sống lại tới giờ, quả thật cậu chưa bao giờ giúp được gì cho Tưởng Nghị. Vậy mà giờ, cậu còn tự mình cướp mất cơ hội vốn thuộc về cậu ấy.

Lúc nhận được tin này, cậu ấy sẽ nghĩ thế nào?

Liệu có nghĩ mình là một kẻ ăn cháo đá bát không?

Liệu có cảm thấy bị phản bội sâu sắc không?

Lăng Hàm nhắm nghiền mắt, lúc mở ra, cậu đã hạ quyết tâm.

“... Sau khi bàn bạc kỹ về mọi mặt, hiện tại diễn viên của ‘Kế hoạch nhên nhện’ đã có xác định cuối cùng, nam chính – Lâm Vị Kiệt, nữ chính – Tô Tịnh, có vấn đề gì không?” Chu Thành đan mười ngón tay vào nhau, chậm rãi nhìn xung quanh.

Hầu hết mọi người trong phòng họp đều gật đầu, mọi người đồng loạt đổ dồn ánh mắt vào cô gái ngồi cạnh đạo diễn Lý Tất Hạo ở phía trước. Lâm Vị Kiệt đang ở Mỹ chưa về, chỉ có nữ chính Tô Tịnh đến đây.

Tô Tịnh là một trong những hoa đán trực thuộc GMG, là người có địa vị trong công ty, từng hai lần đoạt giải ảnh hậu, có cô ấy là có được hai cái dấu đảm bảo phòng vé và diễn xuất rồi, càng không cần nói tới Lâm Vị Kiệt. Hai người này đều là thần tượng của Lăng Hàm, lúc ở GMG, Lăng Hàm chỉ thỉnh thoảng mới được thấy hai người họ, lúc nào cũng kinh ngạc không thôi, hôm nay có thể ngồi chung một bàn họp, có cơ hội được đóng chung một bộ phim, đáng ra Lăng Hàm sẽ rất kích động, nhưng vì chuyện của Tưởng Nghị, cậu không thể kích động nổi, ngay cả Tô Tịnh đang ngồi trước mặt mà cậu cũng chẳng có tâm trạng nào nhìn thẳng vào cô.

Thấy mọi người không dị nghị gì, chuyện này được thông qua.

Lăng Hàm cầm điện thoại, yên lặng nghe anh ta nói, cuộc họp cũng nhanh chóng thông qua vai nam thứ hai và nữ thứ hai. Thật ra cả quá trình đó chỉ là thủ tục, trước khi công bố, hầu hết mọi người đều đã biết danh sách có những ai rồi rồi.

“... Nam thứ ba là...” Chu Thành dừng lại, quay qua nhìn Lăng Hàm: “Lăng Hàm.”

Lăng Hàm nghe thấy tên mình, cả người run lên, tâm trạng vốn đang trên mây lập tức tập trung lại.

Cậu nhìn cả phòng họp, mọi người trong phòng đều đang nhìn cậu chăm chăm.

Người ngồi bên cạnh vừa nói chuyện với cậu lại càng kinh ngạc tròn tròn mắt, chắc đang nghĩ tới những lời mình nói. Tưởng Nghị đang buồn lúc này, không biết diễn tả về mặt mình thế nào. Chắc người đó không biết chuyện người thay thế Tưởng Nghị là Lăng Hàm, nếu không tuyệt đối sẽ không nói với Lăng Hàm những lời ấy.

Lăng Hàm nhìn Chu Thành.

Chu Thành cười với cậu, dời tầm mắt tiếp tục công bố các hạng mục công việc tiếp theo.

Mọi người đang chuẩn bị nghe đến cái tên tiếp theo, có lẽ cảm thấy chuyện đã chắc như đinh đóng cột rồi cho nên không còn gì phải bàn nữa cả.

Sự thật là nếu không có ai dị nghị gì thì Lăng Hàm quả thực sẽ trở thành nam thứ ba tham gia vào bộ phim điện ảnh tầm cỡ này của GMG.

“Chờ đã.” Lăng Hàm bỗng đứng dậy.

Mọi người trong phòng họp đồng loạt quay ra nhìn cậu bằng ánh mắt kỳ lạ.

Lăng Hàm nhìn xung quanh, hắng giọng nói: “Tôi có ý kiến về vai nam thứ ba.”

Cả phòng họp lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Chu Thành sững sờ, nhưng cũng phản ứng lại rất nhanh, anh ta cười hỏi: “Tại sao?”

“Tôi cảm thấy tôi không thích hợp. Nam thứ ba là thuộc hạ của nam chính, làm việc tại đồn cảnh sát nhiều năm, tính cách và tướng mạo phải cứng rắn cường tráng, cũng phải là người trông hơi lớn tuổi, tôi nghĩ tôi không phù hợp với hình tượng này.

Đây là đang yên đang lành gây sự đấy à.

Người đàn ông trung niên ngồi bên trái Chu Thành – Lý Tất Hạo, đạo diễn của “Kế hoạch nhên nhện” – lập tức nhìn qua, ánh mắt sắc bén như dao.

Nhà sản xuất đang ngồi phía bên phải Chu Thành lập tức quay qua nhìn anh ta, trong ánh mắt ánh lên vẻ nghi hoặc.

Lúc này, Lăng Hàm thu hết phản ứng của mọi người vào tâm mắt, vì bất ngờ xảy ra chuyện cho nên phản ứng của những người này khá chân thực.

Trong lúc cấp bách, đầu óc Lăng Hàm hoạt động rất nhanh, cậu có thể nhìn ra có lẽ đạo diễn Lý Tất Hạo không muốn cho cậu đóng vai nam thứ ba, ít nhất cũng không nhiệt tình hoan nghênh cậu, nhưng vì Chu Thành yêu cầu nên đã đồng ý, còn về phía nhà sản xuất, chắc chắn anh ta biết nội tình trong chuyện này, cho nên mới nhìn Chu Thành bằng ánh mắt kinh ngạc như vậy.

Chuyện này đúng là khó xử thật.

Nếu đã phá đám rồi, có phá thêm vài phát nữa cũng chẳng sao.

Lăng Hàm nói tiếp: “Tôi nghĩ người thích hợp với vai diễn này

nhất là Tưởng Nghị, tuổi tác và hình tượng của anh ấy khá phù hợp, hơn nữa diễn xuất cũng không có vấn đề gì, anh ấy đã cố gắng nhiều như thế, chắc chắn có thể thể hiện tốt vai diễn này.”

Trong mắt Lý Tất Hạo ánh lên vẻ kinh ngạc, quay ra nhìn Tô Tịnh.

Lăng Hàm chú ý thấy vẻ mặt của ông ta thay đổi, trong thoáng chốc cậu nhớ tới việc Tưởng Nghị từng nói đã tới thăm đạo diễn Lý rất nhiều lần, trò chuyện với ông cũng rất hợp, cho nên cậu liền hỏi dò: “Đạo diễn Lí, ông thấy Tưởng Nghị thế nào?”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Lý Tất Hạo.

Chương 238: Phốt lò

Lý Tất Hạo im lặng một hồi, chậm rãi nói: “Tưởng Nghị là một diễn viên rất khá, là sự lựa chọn đầu tiên của tôi cho vai Chung Ninh Nhân.”

Ông nói rất chậm, giọng điệu tùy ý, nhưng nội dung lại khiến người ta không thể phốt lò. Không ngờ đạo diễn Lý lại coi trọng Tưởng Nghị đến vậy?

Thế thì có vấn đề rồi đây, đạo diễn đã nhìn trúng người ta, trước đó Tưởng Nghị cũng đã tham dự cuộc họp trừ bị lần một, chứng tỏ khi ấy đã quyết định cậu ta sẽ đóng nam thứ ba, giờ lại đổi người, hơn nữa người được thay thế lại tự đứng lên từ chối.

Chuyện này quá phức tạp, không thể tưởng tượng nổi.

Mọi người có mặt ở đây đều là người khôn khéo, tuy trong lòng có cả đống suy nghĩ, nhưng ai nấy đều yên lặng ngồi im, chờ xem hướng phát triển của sự việc.

Lăng Hàm không suy nghĩ nhiều như vậy, nếu Lý Tất Hạo đã nói ra suy nghĩ của ông, cậu cũng thở phào một hơi, quay qua nhìn Chu Thành.

Dưới tình huống đột phát thế này, Chu Thành cố nén giận, gật đầu: “Nếu Lăng Hàm đã nghĩ mình không phù hợp và tiến cử Tưởng Nghị, hơn nữa đạo diễn Lý cũng cảm thấy Tưởng Nghị phù hợp, vậy nam thứ ba sẽ quyết định là Tưởng Nghị, mọi người thấy sao?”

Mọi người có thể có ý kiến gì được chứ, tất cả đều ngậm miệng đi.

Có mấy diễn viên không tiện mở miệng, đâu liên quan gì tới họ.

Dù sao mỗi người ở đây đều đã có được vị trí mà mình nên có

rồi, còn vị trí của người khác có ai ngồi vào, cũng có liên quan gì tới họ đâu? Hơn nữa, lúc quay phim cũng rất có khả năng thay người, hướng hồ giờ chỉ là hợp trù bị.

Lăng Hàm tự chủ động từ bỏ cơ hội, chẳng lẽ họ còn ra sức giúp cậu?

Nghe thấy Chu Thành nói vậy, Lăng Hàm thở phào: “Chu tổng, đạo diễn Lí, nếu tôi đã không tham gia vào bộ phim, vậy tôi xin phép cáo từ trước.”

Con mắt đen láy của Chu Thành rất tĩnh lặng. Từ đầu đến cuối anh ta không hề tỏ ra bất ngờ hay kinh ngạc gì, cũng không tỏ ra tức giận, như thể người kéo Lăng Hàm vào bộ phim này không phải anh ta, cũng như người mà Lăng Hàm từ chối trước mặt mọi người cũng không phải anh ta vậy.

Lăng Hàm có cảm giác lòng dạ Chu Thành càng lúc càng sâu.

Ngược lại, thái độ của Lý Tất Hạo đối với cậu lại hòa nhã hơn rất nhiều, thậm chí còn gật đầu với cậu.

Lăng Hàm nhanh chóng bước ra khỏi phòng họp.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Lăng Hàm lại nổi tiếng ở GMG thêm một chập nữa, dù sao không phải ai cũng có thể làm ra chuyên đây con vịt đến bên miệng ra ngoài thế này.

Không ra tay thì thôi, một khi ra tay là y như rằng toàn làm ra chuyện lớn.

Lăng Hàm là một kỳ tích ở GMG, kỳ tích này không liên quan gì đến sự nghiệp hay danh tiếng, mà cậu đã làm ra rất nhiều chuyện mà rất nhiều người vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm, hơn nữa sau khi làm xong vẫn sống tốt, thậm chí sự nghiệp còn trên đà đi lên.

Đúng là một câu đố bí ẩn.

Mỗi chuyện mà cậu làm đều đủ để cậu bị tổng vào “lãnh cung” rồi, nhưng hết lần này tới lần khác cậu vẫn sống yên ổn, thậm chí còn càng lúc càng tốt.

Tất nhiên, Lăng Hàm cũng không quan tâm tới chuyện để mọi người nói chuyện hăng say thế này, cậu ra khỏi phòng họp liền bắt đầu điên cuồng gọi điện cho Tưởng Nghị, tiếc là vẫn không có ai bắt máy, bất đắc dĩ cậu đành phải nhắn tin: Cuộc họp hôm nay đã quyết định để cậu làm nam thứ ba của “Kế hoạch nhên nhện” rồi.

Tất nhiên, Tưởng Nghị không trả lời tin nhắn.

Không biết mấy ngày nay Tưởng Nghị sống thế nào, Lăng Hàm cảm thấy rất lo lắng. Nghĩ tới nghĩ lui, cậu quyết định thử tới chỗ Tưởng Nghị sống xem sao.

Cậu vội vàng ra khỏi GMG, lái xe tới chung cư của Tưởng Nghị.

Chung cư của Tưởng Nghị cách GMG không xa, Lăng Hàm quen đường lên tầng hai mươi, ấn chuông cửa nhà Đường Nghị. Chuông cửa vang tầm mười phút, lúc Lăng Hàm nghĩ Tưởng Nghị không có nhà, đang định đi thì cánh cửa khê hé ra, giữa khe cửa lộ ra một cái đầu như tổ quạ.

Lăng Hàm suýt chút nữa không nhận ra cái đầu tổ quạ kia chính là Tưởng Nghị!

Mái tóc thường ngày được tạo hình đẹp để không biết đã bao lâu chưa chải chuốt, giờ rồi tung rối mù, dưới mái tóc dày là cặp mắt đờ đẫn, quầng mắt thâm xì, có thể sánh ngang với quốc bảo nước nhà là gấu trúc.

“... Là cậu à...” Con gấu trúc kia đứng sau cửa, kiệt quệ nói.

Lăng Hàm khó có thể tưởng tượng được cái người chán chường đang đứng trước mặt mình là vàng thái dương nhỏ Tưởng Nghị trong ấn tượng của cậu.

Cậu ngẩn ra, đẩy cửa đi vào, đóng cửa lại hỏi: “Sao cậu lại thành ra thế này?”

Tưởng Nghị rũ vai đi vào phòng khách, uể oải đáp: “Tối qua không ngủ, vừa ngủ chưa được bao lâu.”

“Điện thoại của cậu tắt máy, tôi gọi bao lần cũng không được.”

“À, để tôi đi xem.” Tưởng Nghị lục tung bàn trà lên, lôi điện thoại trong đồng đồ ăn vặt ra, nói với Lăng Hàm: “Hết pin rồi.”

Sau khi vào phòng khách, Lăng Hàm suýt nữa thì bị cái mùi trong này dọa cho nhảy ra khỏi cửa sổ, trước mắt cậu, trên bàn trà và trong thùng rác toàn là hộp đồ ăn gọi bên ngoài đang bốc mùi ôi thiu, không biết đã mấy ngày chưa dọn dẹp rồi. Trên sofa, dưới đất vứt rất nhiều đồ đạc, văng khắp sàn, gần như không có chỗ để đặt chân.

Chỗ duy nhất còn trống là mặt đất trước tivi, nơi đó có một cái chăn được trải ra để làm chỗ nằm, bên trên lại có một lớp chăn khác, một cái gối, một đồng nhãn nhúm đó rất dễ để tưởng tượng ra chủ nhân của nó trước đó vẫn luôn ấp ở trong.

Tivi đang bật, trên màn hình là giao diện game.

Tưởng Nghị đi tới, tùy tiện đá văng dép đi, chui tọt vào ổ, cầm tay cầm game lên hướng về phía tivi rồi chơi.

Tiếng nhạc điện tử tinh tang truyền ra từ tivi, phòng khách kéo rèm không để lọt một tia sáng nào vào, chỉ có ánh sáng từ màn hình hắt lên gương mặt tái nhợt của Tưởng Nghị, trông cậu ta như một con ma cà rồng cả ngày đều không hấp thụ ánh sáng mặt trời.

Lăng Hàm trợn mắt há mồm, khó có thể tưởng tượng được

người trước mặt mình là Tường Nghị - vàng thái dương nhỏ trong suy nghĩ của cậu.

Tường Nghị của trước đây tươi sáng như ánh mặt trời, phòng ốc lúc nào cũng gọn gàng sạch sẽ, bất kể là con người cậu hay là chỗ ở dường như lúc nào cũng tràn ngập ánh sáng. Còn người đang chui trong chăn tập trung đánh game kia hoàn toàn không hề có chút quan hệ nào với ánh mặt trời xán lạn cả.

“Đã bao ngày cậu chưa ra ngoài rồi?” Lăng Hàm không nhịn được hỏi.

Tường Nghị vẫn chơi game, không để tâm tới cậu.

Từ lúc bước vào cửa đến giờ, thái độ của Tường Nghị rất lạnh nhạt, như một người xa lạ, hỏi câu nào thì trả lời câu đấy, không chủ động bắt chuyện.

Hay... cậu ta trách cậu?

Lăng Hàm đứng một lúc lâu, cẩn thận tránh khỏi các thứ đồ đi tới ngồi xuống cạnh cậu ta, khẽ hỏi: “Có phải cậu biết chuyện tôi thế vai cậu rồi không?”

Tường Nghị không đoái hoài đến cậu, như thể chìm đắm trong game không thể thoát ra được, thậm chí còn không buồn liếc Lăng Hàm lấy một cái, có cảm giác như người bên cạnh mình là không khí.

Lăng Hàm đành tự nói một mình: “Tôi cũng mới biết chuyện tôi thế vai của cậu thôi, nếu sớm biết xảy ra chuyện này, chắc chắn tôi sẽ không đồng ý tham gia ‘Kế hoạch nhên nhện’.”

Cậu dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Hôm nay, trong cuộc họp tôi đã từ chối vai nam thứ ba và đề cử cậu, sau này cậu vẫn là nam thứ ba của ‘Kế hoạch nhên nhện’.”

Tường Nghị vẫn không nói gì, như thể trò chơi trên tivi đã thu hút hết sự chú ý của cậu ta.

Trong nhà chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng rất yếu, trong không khí lại sặc mùi ôi thiu, khiến người ta khó thở. Nhưng Lăng Hàm không biết là mùi trong căn phòng hay bầu không khí gượng gạo này mới là điều khiến cậu khó thở nữa.

Cậu không biết để tay chân ở đâu, vô cùng mất tự nhiên.

Lăng Hàm nhìn gương mặt nghiêng tái nhợt, gầy gò của Tưởng Nghị, bỗng thấy khó chịu cực độ. Sự khó chịu này không phải vì mình bị hiểu lầm mà buồn vì cậu đã xao nhãng người bạn này quá lâu, để cậu ấy thành ra thế này.

Chương 239: Sa sút

Cậu đứng bên cạnh rất lâu, phá vỡ bầu không khí yên ắng: “Đạo diễn Lý rất thích cậu, ông ấy nói cậu là sự lựa chọn phù hợp nhất cho vai nam thứ ba.”

Lăng Hàm ngập ngừng, khẽ nói: “Hôm nay tôi tới đây là để nói chuyện này, ngoài ra, tôi cũng rất lo lắng cho tình hình của cậu.”

Cậu không biết phải an ủi người khác thế nào, hơn nữa trước giờ cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ tranh cãi với Tưởng Nghị, cho nên lúc này cậu không biết phải làm sao cả.

Cậu có thể nói rất nhiều điều, giải thích mọi chuyện, nhưng cậu lại không thể nói ra với Tưởng Nghị, nó chẳng khác nào đang thêu dệt lên một lời nói dối trắng trợn.

Cuối cùng, cậu chán nản nói: “Tôi xin lỗi.”

Tĩnh tĩnh tĩnh, nhân vật trong game của Tưởng Nghị chết, trên màn hình hiển thị hai chữ GAME OVER cực lớn.

“Đệch!” Tưởng Nghị tức giận đấm xuống đệm, quay lại hỏi Lăng Hàm: “Cậu muốn chơi không?”

Lăng Hàm đàn ra.

“Không chơi thì tôi chơi tiếp đây.” Tưởng Nghị quay lại, cầm tay cầm lên ấn nút bắt đầu.

Tiếng nhạc trong game lại vang lên.

Lăng Hàm không nhịn được hỏi cậu: “Có phải cậu ghét tôi không?”

Thật ra cậu biết câu hỏi này chẳng khéo léo gì cả, nếu trả lời là “phải”, vậy có khác nào cầm con dao đâm thẳng vào ngực cậu, nếu trả lời “không” thì liệu cậu có tin không?

Nhưng cậu là một người thẳng thắn, không nhịn được, vẫn muốn tự mình rước nhục.

Tưởng Nghị tập trung chơi game.

Lăng Hàm không biết nên nói gì để phá vỡ bầu không khí gượng gạo giữa hai người. Tưởng Nghị vẫn chơi, cậu ngồi bên cạnh nhìn màn hình, càng lúc càng mất tự nhiên.

Bầu không khí cứng nhắc, cự tuyệt này khiến cậu rất khó xử.

“Có cần tôi rời đi không?” Cậu lại hỏi.

Ánh sáng trong phòng rất tối, rất tối.

Lăng Hàm hít sâu một hơi, bất đắc dĩ đứng dậy, nói với Tưởng Nghị: “Tôi đi đây.”

Tưởng Nghị không ngẩng lên.

Lăng Hàm chỉ còn cách ra về.

Thật ra cậu hiểu, khi ấy lúc Tưởng Nghị nói cho cậu biết hạng mục “Kế hoạch nhên nhện”, cậu nên thẳng thắn nói rõ chứ không phải mập mờ nói mình cũng muốn vào, sau này Tưởng Nghị biết chuyện cậu vào thay thế cậu ta, giây phút ấy chắc chắn sẽ rất sốc.

Đứng từ góc độ khác mà nghĩ xem, một ngày nào đó bạn đang vui vẻ giới thiệu với bạn mình về vai diễn mình giành được, kết quả người bạn tốt kia quay người đã cướp mất vai của bạn, có nghĩ thế nào thì kiểu bạn bè đó cũng có vấn đề!

Nhưng Lăng Hàm thề, cậu thật sự không biết chuyện mình sẽ thế vai của Tưởng Nghị.

Cậu vẫn muốn làm bạn với Tưởng Nghị, nhưng không biết liệu Tưởng Nghị có chịu tin cậu không.

Khép cửa lại, Lăng Hàm thở mạnh một hơi.

Cậu mang theo tâm trạng nặng nề đi xuống lầu, mãi đến khi Lục Tư Nguyên gọi điện hỏi cậu đi đâu, cậu mới ỉn ỉu báo địa điểm cho anh biết.

Lục Tư Nguyên nói: “Để anh tới đón em.”

Lăng Hàm mệt mỏi đáp: “Không cần đâu, em có lái xe.”

Lên xe, cậu rạp người lên vô lăng một lúc lâu, tâm trạng vẫn không khá lên được. Trong cuộc họp ở GMG, cậu đã phản bác lại Chu Thành, hoàn toàn phá hủy tâm tư của anh ta, giờ tình bạn với Tưởng Nghị cũng xuất hiện nguy cơ, có muốn không buồn bực cũng khó.

Sáng sớm vui vẻ tối, trưa thì ỉn ỉu quay về, chắc sẽ khiến Lục Tư Nguyên lo lắng lắm.

Cậu tuyệt đối không thể gia nhập “Kế hoạch nhên nhện” nữa, dù cho có thêm tiền, tương lai có tốt đẹp đến đâu cũng không vào.

Nhưng trước đó cậu có nói với Lục Tư Nguyên và Tần Vĩnh rằng bản thân muốn gia nhập, chắc chắn hai người đã đánh tiếng với GMG, cũng sắp xếp lịch trình sắp tới cho cậu rồi, giờ cậu chưa nói gì với họ đã từ chối, có lẽ sẽ khiến hai người rất khó xử.

Lăng Hàm không biết nên mở lời với Lục Tư Nguyên thế nào.

Một lát sau, Lăng Hàm bỗng nhớ đến cảnh ô liu mà Âu Dĩnh đã đưa ra cho cậu, cậu lập tức vực dậy tinh thần, rút khỏi “Kế hoạch nhên nhện” nhưng có bộ phim khác lấp vào, ít nhất cũng không tính là tình huống quá xấu.

Không bằng cậu đồng ý với lời mời bên phía Âu Dĩnh, đóng phim “Đàn ông và hoa hồng” kia cho nhanh gọn.

Lăng Hàm ngẫm nghĩ rồi gọi điện cho Âu Dĩnh.

Bên kia bắt máy rất nhanh, Lăng Hàm còn chưa nói gì, Âu Dĩnh đã cướp lời: “Tôi cũng đang định gọi cho cậu đây!”

“Hửm?”

“Tôi vừa mới nhận được tin, bạn tôi giới thiệu cậu với nhà đầu tư, kết quả bên phía đầu tư không đồng ý, nói rõ là tuyệt đối không thể dùng cậu. Lãng Hâm, cậu đặc tội với tập đoàn Lý Thị từ bao giờ vậy?”

Lãng Hâm ngẩn ra: “... Hả? Tập đoàn Lý Thị?”

Nghe thì rất quen nhưng Lãng Hâm thật sự chưa từng tiếp xúc với tập đoàn này, càng đừng nói tới chuyện đặc tội với người ta.

“Đúng thế, nhà đầu tư cho bộ phim của bạn tôi là tập đoàn Lý Thị, thiên kim nhà họ rất có thành kiến với cậu...”

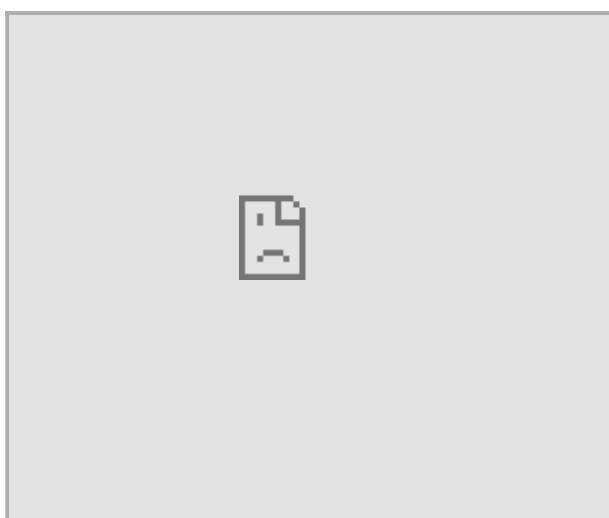
Thiên kim của tập đoàn Lý Thị có thành kiến với cậu?

Lãng Hâm nghĩ vỡ đầu cũng không nhớ được ra thiên kim của tập đoàn Lý Thị là ai.

“May mà phát hiện sớm, nếu không cậu rút khỏi ‘Kế hoạch nhên nhện xong’, bên này cũng không lên được thì tội. Cậu cứ tập trung vào ‘Kế hoạch nhên nhện’ đi nhé, không cần suy nghĩ về bên này nữa đâu.”

Lãng Hâm: “...”

Lãng Hâm: “... Tôi từ chối mất rồi.”

“Cái gì?” Giọng Âu Dĩnh cao vút lên: “Từ chối? Nhanh thế á?”

Hôm trước tôi mới nói, sao mới vậy mà cậu đã từ chối rồi?”

Lăng Hàm day day mi tâm: “Xảy ra chút chuyện.”

Đầu bên kia bỗng im lặng.

Qua một hồi lâu, Âu Dĩnh háy náy nói: “Sớm biết thế tôi đã không nói với cậu... Tôi nên bảo bạn tôi nói chuyện với nhà đầu tư trước mới phải.”

“Không liên quan tới cô đâu.” Lăng Hàm nhẹ nhàng an ủi: “Dù không được cô giới thiệu, tôi cũng sẽ không đóng ‘Kế hoạch nhên nhện’.”

“Tại sao?”

Lăng Hàm ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn kể cho Âu Dĩnh nghe chuyện trùng vai với Tưởng Nghị, Âu Dĩnh nghe xong, một lúc lâu cũng không thấy nói gì.

“Giờ chắc cô hiểu rồi chứ, tôi không thể vào ‘nhên nhện’ được.” Lăng Hàm bắt lực: “Không sao, khoảng thời gian trước tôi bận quá, vừa hay giờ có một thời gian nghỉ ngơi, dù sao giờ cũng giành được giải rồi, không lo không có phim đóng.”

Âu Dĩnh thở dài: “Cậu nghĩ thoáng được thì tốt, để tôi nghe ngóng hộ cậu xem có bộ phim nào khác không.”

“Cảm ơn.”

Nói chuyện với Âu Dĩnh xong, Lăng Hàm lại thấy buồn bực.

Giờ thì hay rồi, hai miếng mồi ngon đều bay mất, đã thế còn đắc tội với cấp trên và bạn của mình.

Hơn nữa, giờ về cậu càng không biết nên nói lại với Lục Tư Nguyên thế nào.

Lăng Hàm buồn bực đến mức muốn hét lên trời cao.

Chuông điện thoại lại vang lên, lần này là Lục Tư Nguyên giục cậu cùng đi ăn với anh, Lăng Hàm nói cậu đang ăn ở chỗ Tưởng Nghị, Lục Tư Nguyên đành bất đắc dĩ đồng ý.

Lăng Hàm không muốn để tâm trạng không tốt này lây sang anh, cũng không biết nên giải thích hành động ngày hôm nay của mình cho anh thế nào, cậu chỉ muốn một mình một lúc, chờ tâm trạng đỡ hơn rồi sẽ về.

Sao cậu lại xui xẻo thế chứ, vừa từ chối “Kế hoạch nhên nhện” giờ lại bị bong mất “Đàn ông và hoa hồng”. Chẳng lẽ hôm nay cậu có mạng đặc tội với người ta? Không chỉ đặc tội với bạn tốt, còn đặc tội với sếp, giờ còn đặc tội với cả cái cô tiểu thư nào đó của tập đoàn Lý Thị... Khoan đã!

Tiểu thư của tập đoàn Lý Thị?

Trong thoáng chốc, Lăng Hàm bỗng nhớ ra cậu đã được nghe thấy mấy chữ tiểu thư nhà tập đoàn Lý Thị này ở đâu, đó hông phải là cô vợ chưa cưới của Chu Bắc Hiền mà Tàn Vĩnh nhắc tới đó sao?!

“... Đờ mờ!”

Cậu bảo mà, tự dung không đâu một người chưa từng gặp cậu lại gây khó dễ cho cậu, thì ra vấn đề nằm ở đây.

Nghĩ thông được chuyện này, Lăng Hàm vừa thấy bất ngờ lại sâu sắc bội phục Chu Bắc Hiền.

Trước kia, cậu biết Chu Bắc Hiền rất có năng lực, từ một đứa con ngoài giá thú không có chống lưng trở thành cậu con út nhận được sự yêu thương của nhà họ Chu rồi lại độc chiếm một mảng của GMG, năng lực của người này là không thể nghi ngờ. Hơn nữa, sau khi trải qua hai kiếp, Lăng Hàm càng sâu sắc lĩnh hội được mưu kế, mảnh khóc cao siêu của tên này, rõ ràng đã rơi xuống thế hạ phong nhưng vẫn có thể trở mình.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như thế, tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã thất bại, Chu Thành sẽ trở thành người kế thừa GMG, hắn lại ngay lập tức tìm thấy đối tượng để liên hôn gia tộc.

Chương 240: Tiểu nùng

Lăng Hàm lên mạng tra về thông tin của tập đoàn Lý Thị, phát hiện đây không phải là một công ty quy mô nhỏ mà còn là tập đoàn có đóng góp lớn cho vận tải đường thủy, tài sản liên quan đến đủ các phương diện. Quan trọng nhất là, chủ của tập đoàn này chỉ có một cô con gái bảo bối, không ngờ Chu Bắc Hiền lại có thể lôi được cô thiên kim này về, còn đính hôn, không thể không nói là kỳ tích được.

Phải biết rằng, từ sau chuyện công khai đòi lại công bằng cho Bạch Tử Sách, danh tiếng của Chu Bắc Hiền ít hay nhiều cũng bị ảnh hưởng, hơn nữa hẳn còn là con riêng, đường đường là nhà họ Lý, sao có thể gả con gái bảo bối cho loại người như thế được? Hơn nữa, sản nghiệp của nhà họ Lý rất lớn, căn bản không cần phải dùng việc kết hôn để lấy tài nguyên, càng không thể có chuyện bị bắt ép.

Thế nên, Lăng Hàm rất phục Chu Bắc Hiền.

Nếu hẳn thật sự trở thành con rể của nhà họ Lý, tiền tài và tài nguyên mà thân phận này mang lại nhất định sẽ khiến Chu Chấn Nam cân nhắc kỹ càng về vấn đề người thừa kế.

Rõ ràng cậu đã tính không trả thù nữa rồi vậy mà cái tên Chu Bắc Hiền này vẫn tự nhảy ra tìm chết.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, đúng là chọc người ta tức điên lên!

Lăng Hàm không muốn ngoan ngoãn chịu cục tức này, cậu lại gọi điện cho Âu Dĩnh, hỏi cô xem rốt cuộc cái cô tiểu thư của tập đoàn Lý Thị kia là người thế nào.

“Thiên kim của tập đoàn Lý Thị à? Tên là Lý Tiểu Nùng, mới du học về không lâu, cụ thể là người thế nào tôi cũng không rõ.” Âu Dĩnh trả lời.

“Cô ta không biết Chu Bắc Hiền là đồng tính à?”

“Tôi đoán chắc không biết đâu, không thì phụ nữ bình thường sao lại có thể kết hôn với Chu Bắc Hiên được?”

Lăng Hàm nghĩ, chắc chắn là Chu Bắc Hiên đã dùng thủ đoạn gì đó để lừa gạt cái cô Lý Tiểu Nùng này, muốn mượn thế lực của nhà họ Lý để xoay chuyển tình thế đây mà.

Cậu tuyệt đối không thể để Chu Bắc Hiên đạt được mong muốn.

“Âu Dĩnh, cô có biết làm thế nào để liên hệ được với Lý Tiểu Nùng không?”

“Tôi không có phương thức liên hệ của cô ta, nhưng đạo diễn của bộ phim kia có, để tôi đi hỏi anh ấy.” Âu Dĩnh vẫn thấy áy náy với Lăng Hàm, tất nhiên sẽ giúp ngay.

Lăng Hàm ôm một bụng tức quay về xe ngồi chờ, khoảng mười phút sau, Âu Dĩnh gửi tin nhắn đến, trên đó có số điện thoại của Lý Tiểu Nùng.

Lăng Hàm nhìn chăm chăm vào dãy số kia, đành mắt gọi đi. Chu Bắc Hiên, lần này tôi tuyệt đối sẽ không để anh được như ý đâu.

Tiếng tút tút trong điện thoại vang lên rõ ràng, một lát sau điện thoại được kết nối, vọng ra giọng nói hoài nghi của một cô gái: “Xin hỏi là ai thế?”

Lăng Hàm nhếch miệng cười: “Cô Lý, tôi là người mà chồng chưa cưới của cô từng theo đuổi.”

Bên kia rơi vào im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Rốt cuộc anh là ai?”

Lăng Hàm: “Có thể gặp mặt một chút không?”

“Tôi không gặp người lạ.”

Lăng Hàm: “Cô không muốn biết ông chồng chưa cưới giả tạo của cô rốt cuộc là người thế nào à?”

“Tôi không nghe, những tin tức về anh ấy tôi đều nghe cả rồi, đó đều là bịa đặt.”

Lăng Hàm bật cười.

“Anh cười cái gì?” Người ở đầu bên kia rất tức giận.

Lăng Hàm nói: “Cô Lý, nếu cô thật sự không tin chút nào, ngay từ đầu cô đã dập điện thoại của tôi rồi, cô nói chuyện với tôi lâu như thế, chẳng lẽ muốn giao lưu tình cảm với tôi?”

Đầu bên kia lại im lặng.

“Cô Lý, Chu Bắc Hiền không thể tin tưởng được, tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi.”

“Rốt cuộc anh là ai?”

“Gặp rồi cô sẽ biết ngay.”

Đầu bên kia nặng nề “hừ” một tiếng.

Lăng Hàm biết, không có người phụ nữ nào không quan tâm tới hôn nhân của mình. Một cô thiên kim đại tiểu thư như Lý Tiểu Nùng nhất định sẽ không chọn một người có nhân phẩm kém là chồng chưa cưới.

Qua một hồi lâu, bên kia cất tiếng: “Được, địa điểm do tôi chọn.”

Sau khi dập máy, Lăng Hàm lái xe tới thẳng chỗ hẹn.

Địa điểm là một quán cà phê trong khu thương mại phía Đông thành phố A, bên ngoài người qua lại tấp nập, vô cùng náo nhiệt. Có lẽ Lý Tiểu Nùng sợ Lăng Hàm là người xấu nên cố tình chọn chỗ có nhiều người.

Cách tám kính thủy tinh, Lăng Hàm bỏ kính râm xuống thấy có mấy người ngồi gần cửa sổ, trong đó có một đôi tình nhân, còn lại là một cô gái mặc đồ đỏ, bện tóc.

Người con gái kia trông... rất mập, mập đến mức không còn nhìn ra nét mặt của cô ta nữa. Có câu, “một khi đã mập là hủy

hoại tất cả”, cậu nhìn qua, cô gái này chắc cũng phải hơn trăm cân.

Cô ta đặt túi xách bên cạnh, trên đó có ký hiệu Gucci, đồ trên người cũng dùng chất liệu được cắt may đẹp mắt, trên cổ đeo một sợi dây chuyền đá quý, cô ta ngồi trên ghế, liên tục nhìn đồng hồ, cái đồng hồ đó cũng không rẻ chút nào.

Lăng Hàm gọi điện thoại cho Lý Tiểu Nùng, cô gái kia liền bắt máy.

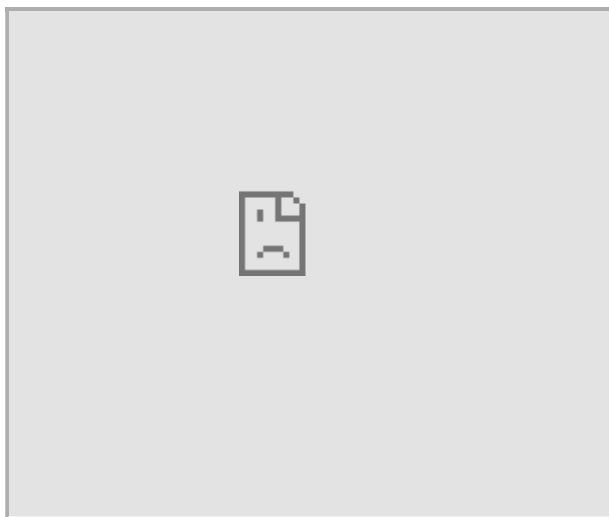
“A lô?”

“Tôi tới rồi.”

Lăng Hàm đẩy cửa bước vào, cầm điện thoại đi đến chỗ người con gái kia.

Khoảnh khắc nhìn thấy cậu, cô ta kinh ngạc đến tròn tròn cả mắt: “Lăng... Lăng...”

Lăng Hàm ra hiệu cho cô ta im lặng.

Cô ta vội ngậm miệng, ngạc nhiên nhìn cậu chằm chằm, cho đến khi cậu ngồi xuống rồi mới nói: “Là anh gọi điện thoại cho tôi?”

“Cô Lý Tiểu Nùng đúng không, chào cô, tôi là Lăng Hàm.”
Lăng Hàm khách sáo nói.

Lý Tiểu Nùng đáp: “Tôi biết anh.”

“Cô Lý, có điều này tôi không hiểu, tại sao cô lại đính hôn với Chu Bắc Hiền vậy? Chẳng lẽ cô chưa từng nghe nói chuyện của anh ta với Bạch Tử Sách sao?” Lăng Hàm đi thẳng vào vấn đề.

Vẻ mặt Lý Tiểu Nùng chợt đành lại: “Đó là vu oan, Bắc Hiền không phải là người như vậy.”

Lăng Hàm phì cười.

“Anh cười cái gì?”

Lăng Hàm nói: “Chu Bắc Hiền và Y Tự cấu kết với nhau hại chết Bạch Tử Sách, ngay đến cảnh sát cũng thừa nhận rồi, tại sao cô lại không tin?”

“Đó là do Y Tự làm, không liên quan gì tới Bắc Hiền.”

“Cô thật sự tin rằng anh ta trong sạch, không hề can dự vào việc đó sao?”

Lý Tiểu Nùng dựa người vào lưng ghế, khoanh hai tay trước ngực, vô thức làm ra dáng vẻ đề phòng: “Tôi biết tại sao anh muốn hủy hoại Bắc Hiền, vì tôi hủy mất vai diễn của anh đúng không? Bắc Hiền đã nói với tôi từ lâu rồi, anh và anh trai anh ấy cùng một giuộc với nhau, hành anh ấy rất thảm, xem ra điều này là thật. Tôi chỉ mới hủy vai diễn của anh, anh đã lập tức tới tìm tôi rồi. “

Khả năng logic của Lý Tiểu Nùng không tồi, xem ra cũng không ngốc lắm.

“Cô nhầm rồi, đúng là có người mời tôi đi quay phim, nhưng nếu không phải là Âu Dĩnh tìm tôi, chưa chắc tôi đã đóng bộ phim này. Chuyện bị từ chối thì tôi không tức giận, nhưng khiến tôi xấu mặt vì Chu Bắc Hiền, tôi không phục. Cô nói không sai, tôi với anh ta đúng là không hợp, vì đây không phải là lần đầu tiên anh ta hại tôi, dựa vào đâu à? Chính vì tôi từng từ chối anh ta.”

Lăng Hàm vừa nói vừa quan sát Lý Tiểu Nùng, phát hiện trong

mắt cô ta vẫn mang vẻ phòng bị.

“Không phải vì anh ấy mà tôi từ chối anh.” Lý Tiểu Nùng né tránh câu hỏi của cậu: “Anh không hợp với vai diễn này.”

Lăng Hàm nhìn cô ta chăm chăm: “Thật sao?”

Lý Tiểu Nùng mắt tự nhiên khẽ nhích người, cuối cùng lại khinh thường hừ một tiếng.

Lăng Hàm nhún vai: “Vậy được, không nói chuyện vai diễn nữa, tiếp tục quay lại vấn đề Chu Bắc Hiền đi, cô cho rằng chuyện hại chết Bạch Tử Sách hoàn toàn không liên quan gì tới Chu Bắc Hiền, vậy tôi hỏi cô, tại sao Y Tự phải hại Bạch Tử Sách?”

Lý Tiểu Nùng không cần nghĩ đã trả lời: “Anh ta có thù với Bạch Tử Sách.”

“Không.” Lăng Hàm lắc đầu: “Là vì khi ấy Chu Bắc Hiền và Bạch Tử Sách có quan hệ yêu đương, còn Y Tự là kẻ thứ ba, kẻ thứ ba muốn trở thành người yêu thật sự, Bạch Tử Sách không cho, còn dọa sẽ đưa chuyện của hai người ra ánh sáng, cho nên Y Tự và Chu Bắc Hiền mới sợ, quyết tâm hại chết anh ấy.”

“Anh nói bậy!” Lý Tiểu Nùng không tin, đứng dậy: “Tôi ra đây không phải để nghe anh nói linh tinh, sớm biết anh sẽ nói với tôi những lời này tôi đã không ra gặp anh rồi.”

“Cô Lý, những gì tôi nói đều là sự thật.”

Chương 241: Giận

“Im đi!” Lý Tiểu Nùng nhú chặt đôi lông mày lá liễu, danh giọng bảo: “Tôi không muốn nói chuyện với anh, đi đây!”

Nói xong cô ta cầm túi đứng lên định đi thẳng, chẳng hề có ý định nghe Lăng Hàm nói.

Lăng Hàm rất kinh ngạc, không hiểu tại sao phản ứng của cô ta lại kỳ lạ như vậy. Cô ta có thể ra ngoài, chứng tỏ đã có lòng nghi ngờ Chu Bắc Hiền, nhưng khi cậu nói đến chuyện Chu Bắc Hiền thì cô ta lại tỏ thái độ từ chối lắng nghe.

Lăng Hàm không thể nắm bắt được suy nghĩ của cô ta.

“Cô không tin hai người họ là tình nhân sao?” Lăng Hàm tiếp tục cố gắng: “Tôi có ảnh của họ.”

Lý Tiểu Nùng chẳng buồn nhìn đã đi mất.

Lăng Hàm đứng thẳng dậy: “Tại sao cô không chịu tin anh ta thích đàn ông?”

Lý Tiểu Nùng đi thẳng một nước, không hề quay đầu lại.

Lăng Hàm nhú chặt đôi lông mày, không hiểu tại sao Lý Tiểu Nùng không chịu tin sự thật này, chẳng lẽ Chu Bắc Hiền chuốc thuốc mê cô ta rồi?

Người trong quán cà phê bắt đầu chú ý tới chỗ cậu vì tiếng cãi cọ ban nãy, Lăng Hàm vội vàng đeo kính râm lên, nhanh chóng trả tiền rồi rời khỏi đó.

Không thuyết phục được Lý Tiểu Nùng, Lăng Hàm không cam lòng, khi ra ngoài, cậu gọi cho Âu Dĩnh: “... Nhờ cô một chuyện này nhé, điều tra thử xem tại sao Lý Tiểu Nùng thích Chu Bắc Hiền và tin tưởng hẳn đến thế giúp tôi với.”

“Được, chuyện này nhất định tôi sẽ giúp cậu điều tra rõ ràng.”

Âu Đình đồng ý vô cùng thẳng thắn.

Lăng Hàm day day thái dương, có phần không vui.

Mọi thứ khác xa dự tính của cậu, cậu tưởng rằng sau khi nghe lời kể của mình, Lý Tiểu Nùng sẽ dao động, bây giờ xem ra không ổn, cô ta hoàn toàn không chịu nghe. Rất kỳ lạ.

Chuyện của Tưởng Nghị cũng chưa giải quyết xong.

Lăng Hàm phiền lòng lái xe trên đường, thấy sắc trời dần tối mới đành lái xe về nhà.

Sau khi vào cửa, cậu hy vọng Lục Tư Nguyên đi tiệc xã giao chưa về, thế nhưng chắc chắn hôm nay là ngày đen đủi của cậu, Lục Tư Nguyên đang ở nhà.

Lăng Hàm vừa vào cửa, Đại Bạch vốn đang rúc người trong góc sofa nghe thấy động tĩnh, lập tức ngẩng đầu nhìn cậu, sau đó bật dậy như nhìn thấy người thân, chạy bước nhỏ đến trước mặt cậu, hai chân trước quính quáng chồm lên người Lăng Hàm.

“Suyt...” Lăng Hàm nhỏ giọng ra hiệu cho chú chó Husky đang vẫy đuôi vui mừng kia đừng tạo ra âm thanh quá lớn.

Ánh đèn sáng trưng, Lục Tư Nguyên đang quay lưng với họ, tập luyện trong phòng gym.

Lăng Hàm rón rén định lẩn vào phòng ngủ, nhưng chưa kịp vào đó thì một giọng nói trầm thấp đã vang lên sau lưng: “Về rồi à?”

Lăng Hàm cứng đờ người, cậu quay lại, nở nụ cười lấy lòng.

Lục Tư Nguyên vừa dùng khăn bông lau mồ hôi vừa đi về phía cậu, anh mặc áo ba lỗ màu đen, cơ bắp rắn chắc và gọn ghẽ phủ đều lên khung xương, các khối cơ rất rõ ràng, vừa nhẵn nhụi vừa bóng láng.

Đầu óc Lăng Hàm xoay chuyển rất nhanh, thoáng chốc đã soạn ra được từ ngữ.

“Em ở nhà Tưởng Nghị...”

Cậu vừa mở lời, Lục Tư Nguyên đã nói: “Vì chuyện ‘Kế hoạch nhên nhện’ à?”

Lăng Hàm sững sờ, sau đó lập tức hiểu ra Lục Tư Nguyên đã biết tất cả mọi chuyện. Nghĩ cũng đúng thôi, tuy rằng Lục Tư Nguyên không ở GMG, nhưng người khác chắc chắn sẽ nói với anh chuyện xảy ra ở cuộc họp trừ bị sáng nay.

Cậu thở dài một hơi, gật đầu với vẻ bất đắc dĩ: “Em đã từ chối tham gia ‘Kế hoạch nhên nhện’ rồi, anh sẽ không giận chứ?”

Câu hỏi này có vẻ bất chấp đạo lý, tiền trạm hậu tẩu, làm xong chuyện rồi mới trưng cầu ý kiến, cho dù anh giận thì có thể làm gì được?

Quả nhiên, Lục Tư Nguyên nói: “Tất nhiên anh thấy tức giận.”

Lăng Hàm cúi đầu nhìn mũi chân mình, tỏ vẻ bản thân đã kiểm điểm sâu sắc.

Lục Tư Nguyên đứng bên cạnh đưa tay bóp cằm Lăng Hàm ép cậu ngẩng đầu lên: “Nhìn anh này.”

Lăng Hàm đành phải ngẩng đầu lên.

“Anh giận vì xảy ra chuyện lớn như thế mà em không chịu nói với anh ngay lập tức.”

Lăng Hàm chớp mắt, cảm giác như suy nghĩ của Lục Tư Nguyên không khớp với dự tính của cậu.

“Nói cho anh biết, hôm nay em đã làm những gì?” Giọng điệu của Lục Tư Nguyên vô cùng nghiêm túc.

“Không có gì...”

“Nói cho anh biết.”

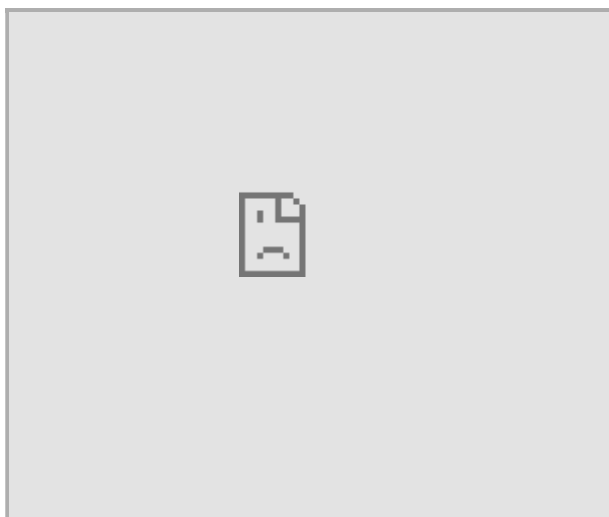
Lời nói mạnh mẽ khiến Lăng Hàm không dám lừa anh thêm nữa, đành thành thật khai báo tất cả hành trình của mình.

Nghe cậu kể xong, Lục Tư Nguyên hỏi: “Cho nên em cảm thấy thẹn với anh mới không dám nói? Muốn một mình giải quyết hết vấn đề?”

Lăng Hàm do dự trong chốc lát, rồi khẽ gật đầu.

“Lăng ngốc.” Lục Tư Nguyên cao giọng.

Toàn thân Lăng Hàm co rúm, bây giờ cậu biết rồi, mỗi khi Lục Tư Nguyên gọi cậu “Lăng ngốc” chứng tỏ anh đang giận dữ hoặc muốn nhấn mạnh trọng điểm, nên cậu nhìn Lục Tư Nguyên đầy căng thẳng.

“Anh cần phải chỉnh đốn lại lối tư duy của em, cách làm của em như vậy là không đúng. Khi xảy ra chuyện, một người đàn ông có trách nhiệm quả thực cần phải suy nghĩ tự mình giải quyết vấn đề, không gây phiền phức cho người khác, nhưng...” Lục Tư Nguyên ngừng lại, anh nhìn chằm chằm vào mắt Lăng Hàm: “Đừng quên em đã kết hôn rồi, chúng ta đã sớm hòa thành một, xảy ra bất cứ chuyện gì, em nên báo ngay cho anh biết để anh giúp em, chứ không phải ôm phiền muộn một mình.”

Lăng Hàm kinh ngạc chớp mắt.

Lục Tư Nguyên vuốt ve cằm cậu, đầu ngón tay chai sần mang theo cảm giác thô ráp: “Anh là chồng em, em không dựa vào anh thì dựa ai đây?”

Lăng Hàm thanh minh: “Em... tâm trạng em không tốt.”

Lục Tư Nguyên nhướn một bên lông mày, “hừm” một tiếng: “Tâm trạng không vui nên không muốn gặp anh à? Bảo bối, tâm trạng không vui em càng nên gặp anh mới phải chứ, em lại quên anh là chồng em à? Có ưu tư gì thì trút lên người anh, đừng nín nhịn trong lòng, chỉ có mấy kẻ độc thân đáng thương mới làm như vậy thôi.”

Lăng Hàm sững người, lập tức lộ vẻ thẹn thùng, quay đầu đi chỗ khác, trên gương mặt trắng nõn thoáng ửng hồng.

Lục Tư Nguyên buông tha cho chiếc cằm của cậu, đổi thành vòng tay ôm eo, siết nhẹ một cái, cưỡng ép kéo cậu vào lòng mình.

Lòng ngực rắn chắc, cơ thể vừa tập thể thao tản ra nhiệt độ nóng bỏng, mùi mồ hôi rất nhạt phảng qua cánh mũi, hơi thở vương vấn hormone đàn ông nồng nàn khiến trái tim Lăng Hàm như bay bổng.

Anh đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cậu.

“Được rồi, có thể nói cho anh biết rốt cuộc em đang phiền lòng chuyện gì chưa?” Giọng Lục Tư Nguyên trầm mà hơi khàn.

Lăng Hàm đột nhiên cảm thấy vô cùng tủi thân, tình huống này rất giống một đứa trẻ gặp phải chuyện bất trắc, cuối cùng cũng chịu buông bỏ vẻ đề phòng trước mặt người thân nhất, tủi thân đến mức suýt bật khóc.

Tất nhiên Lăng Hàm không thể khóc được, chỉ là khao khát muốn trút bầu tâm sự không thể nào kiềm nén nổi, cũng không muốn tiếp tục giả như mình rất kiên cường và không quan tâm nữa.

“Tuồng Nghị bơ em...” Cậu chủ động dúi đầu vào ngực Lục Tư Nguyên, tủi thân nói: “Em thực sự không biết em đã cướp vai của cậu ấy...”

“Anh không biết cậu ấy đã thay đổi thế nào đâu, cứ như khác hẳn với trước kia ấy! Em lo cho cậu ấy lắm!”

“Em muốn tham gia một bộ phim điện ảnh khác sau khi từ chối ‘Kế hoạch nhèn nhện’, thế mà bộ phim đó lại do tập đoàn Lý Thị đầu tư, không chịu cho em đóng...”

“... Bực quá đi mất!”

Cậu lâm bầm than vẫn, Lục Tư Nguyên không nói năng gì.

Từ khi biết tin Lăng Hàm từ chối vai diễn trong “Kế hoạch nhèn nhện”, anh đã rất muốn hỏi cái tên này đang làm gì thế; anh đã đợi cậu chủ động báo cáo, thế mà đợi tới đợi lui chẳng hề có tin tức. Cả một buổi chiều cậu không hề liên lạc, tới tối mới lén lén lút lút mò về.

Nói thật lòng, khoảnh khắc nhìn thấy Lăng Hàm về nhà, với tính cách trước đây của Lục Tư Nguyên, anh rất muốn mắng cậu một trận lên bờ xuống ruộng, dạy dỗ tên ngốc khiến người ta không thể yên tâm này.

Nhưng anh đã kiềm chế được.

Từ kinh nghiệm trước đó, anh biết Lăng Hàm vẫn còn giữ rất nhiều thói quen khiến anh không vui, ví dụ như quá độc lập, không muốn làm phiền người khác, xảy ra chuyện gì cũng muốn tự giải quyết, chỉ đến khi không giải quyết nổi mới nói ra.

Vừa nghĩ đến đây thôi anh đã thấy giận, cậu coi người chồng như anh là vật trang trí sao?

Chương 242: Phim chiếu mạng

Giận thì giận chứ Lục Tư Nguyên vẫn hiểu rõ, nếu như dùng tính khí trước đây để dạy dỗ tên nhóc này, chắc sau này cậu sẽ càng khó ỷ lại vào anh hơn.

Anh không chỉ muốn có được cơ thể cậu, trái tim cậu, mà càng muốn có được sự ỷ lại về tâm lý, cho đến khi cậu mãi mãi không thể rời khỏi mình.

Lục Tư Nguyên biết bản thân rất tham lam, có được một tí là hoang tưởng muốn nhiều hơn.

Nhưng với người này, khao khát của anh như một cái động không đáy, không sao thỏa mãn hết được.

Lăng Hàm nói rất nhiều, Lục Tư Nguyên lẳng lẳng lắng nghe.

Đợi khi nói xong rồi, Lăng Hàm mới nhận ra mình đã kéo người ta mà than phiền quá lâu, quá ấu trĩ, mặt cậu đỏ lên, đẩy anh ra: “Xin lỗi, em nói nhiều quá...”

Hành động ban nãy cũng không phóng khoáng chút nào, bám dính như keo, quá mất mặt.

Ngược lại, Lục Tư Nguyên siết cậu vào lòng chặt hơn: “Chúng ta là vợ chồng, sao em phải xin lỗi?”

Lăng Hàm không biết nên trả lời thế nào.

“Sau này bất kể có chuyện gì, nhớ phải nói với anh đầu tiên.”
Đôi mắt Lục Tư Nguyên đen như mực, như thể bầu trời đêm có thể bao dung vạn vật.

Lăng Hàm vốn đang buồn bực bỗng chốc được an ủi, linh hồn bay lơ lửng như đã tìm được nơi có thể nương thân.

Thấy cảm xúc của cậu không còn sa sút nữa, cuối cùng Lục Tư Nguyên cũng buông cậu ra, kéo cậu ngồi xuống sofa.

“Ban này em đưa ra hai vấn đề, chúng ta phân tích từng cái một. Thứ nhất, em cho rằng Tường Nghị hiểu nhầm em cướp vai diễn của cậu ta nên ôm oán hận trong lòng, đúng không?”

Lăng Hàm ừ ừ gật đầu.

Lục Tư Nguyên đan mười ngón tay vào nhau như đang ở công ty, ánh mắt rất nghiêm túc: “Hôm nay em đi gặp cậu ta, cảm thấy cậu ta lơ em, khiến em càng có cảm giác này, phải không?”

Lăng Hàm đáp: “Không phải càng có, mà vốn dĩ là thế.”

Lục Tư Nguyên nói tiếp: “Được rồi, chúng ta tạm thời nhận định cậu ta thực sự ghét em, không muốn nhìn thấy em, vậy suy nghĩ của em thế nào? Từ trạng thái hiện tại của em, có thể thấy rõ rằng em không muốn từ bỏ mối quan hệ bạn bè này, đúng không?”

“... Vâng.”

Lục Tư Nguyên nói nhún vai: “Bây giờ rất đơn giản thôi, quyền chủ động nằm trong tay em, nếu như em muốn níu kéo tình bạn này, vậy thì cố gắng xoay chuyển tình hình.”

Lăng Hàm nhíu mày: “Nhưng cậu ấy rất ghét em...”

Lục Tư Nguyên bật cười như thể nghe thấy chuyện gì rất buồn cười.

“Anh cười gì vậy?”

Lục Tư Nguyên có vẻ bùi ngùi: “Quả nhiên, người ngoài cuộc lúc nào cũng sáng suốt hơn người trong cuộc, để anh kể chuyện này cho em nghe nhé.”

Lăng Hàm hoài nghi.

Đại Bạch chạy từ phòng dành riêng cho cún ra, ton ton nhảy lên sofa, chen vào giữa Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên đẩy nó ra rất không vui: “Xuống ngay.”

“Sao lại đuổi nó đi?” Lăng Hàm xót con trai, vội bế nó lên.

Đại Bạch ngốc không chịu nổi, rõ ràng Lục Tư Nguyên đẩy nó, muốn đuổi nó đi, thế mà nó tưởng cha nó muốn chơi trò chơi với nó nên vẫy đuôi hoan hỉ, hai chân trước chống trước ngực Lục Tư Nguyên, mũi không ngừng ngửi ngửi anh.

Lục Tư Nguyên bị chọc cười, bất đắc dĩ sờ đầu nó, ngầm đồng ý cho nó ở lại.

“Nhìn đi, phải học hỏi Đại Bạch này.” Lục Tư Nguyên vừa vuốt ve Đại Bạch vừa nói với Lăng Hàm: “Phải làm như không thấy đối phương mặt nặng mày nhẹ, phải mặt dày nhào tới, cho dù đối phương chỉ còn một chút xiu tình bạn thôi cũng sẽ cảm động.”

Lăng Hàm: “...”

Không hiểu tại sao, tâm trạng buồn bực bị thổi bay sạch, tuy rằng mọi việc vẫn chưa được giải quyết, nhưng dường như không còn khó chịu như ban nãy nữa.

Lục Tư Nguyên bật cười ha ha, cười xong mới cảm khái hỏi: “Có biết tên đầy đủ của Đại Bạch là gì không?”

Lăng Hàm sững sờ, Đại Bạch còn có cả tên đầy đủ?

Chuyện liên quan nên con trai nên Lăng Hàm rất có hứng: “Là gì thế?”

Lục Tư Nguyên liếc cậu một cái, đáp: “Bạch Tử Sách.”

Lăng Hàm ban đầu không kịp phản ứng, cậu tưởng anh đang gọi mình.

Lục Tư Nguyên nhìn biểu cảm của cậu là biết ngay cậu không hiểu: “Anh bảo, tên đầy đủ của Đại Bạch là Bạch Tử Sách.”

Lăng Hàm: “...”

... Cái đậu!

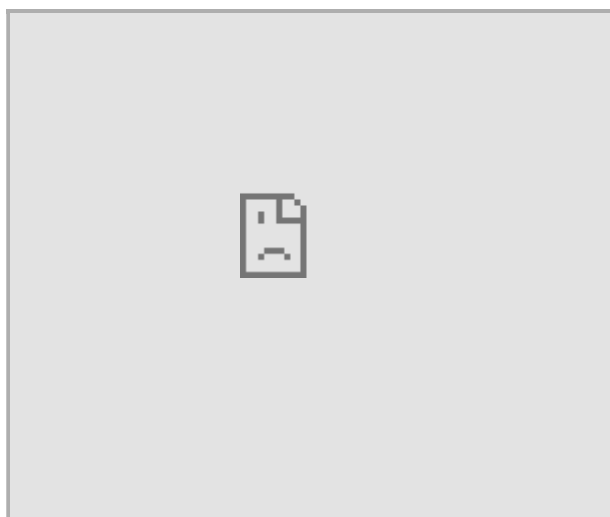
“Anh có ý gì?!” Lăng Hàm đứng bật dậy.

Lục Tư Nguyên ho một tiếng rồi giải thích: “Năm đó anh rất thích em, nhưng vì rất nhiều nguyên do phải kiêng dè nên không nói ra, cũng không chủ động theo đuổi, sau này em... Anh vẫn luôn hối hận, cũng tự trách mình, cho nên đã mua Đại Bạch, mỗi lần gọi là một lần nhớ...”

Lăng Hàm chỉ thẳng mặt anh: “Anh lấy tên em đặt cho cún!”

Lục Tư Nguyên đáp: “Trong mắt anh em giống như Husky vậy, vừa ngốc vừa đàn.”

Lăng Hàm: “...”

Cái đậu! Lại nghe thấy câu này! Anh dám nói trước mặt cậu cơ đấy!

“Lục Tư Nguyên, anh muốn chết thì em sẽ cho anh toại nguyện!” Lăng Hàm đột nhiên nhào tới trước, vật Lục Tư Nguyên ngã ngửa ra sofa.

Đại Bạch giật mình, sủa ăng ẳng, nhảy xuống khỏi ghế, nhìn hai người cha đánh nhau.

Lục Tư Nguyên trở tay dè Lăng Hàm xuống dưới, chóp mũi của họ như sắp chạm vào nhau, hơi thở anh nặng nề nhưng ánh sáng trong mắt dịu dàng như mặt hồ ngày xuân, lấp lánh từng đợt sóng.

“Tuy rằng Husky rất ngốc, nhưng rất đáng yêu, anh rất thích.”
Giọng Lục Tư Nguyên khàn khàn, anh cúi đầu xuống hôn lên
chóp mũi Lăng Hàm.

Động tác phản kháng của Lăng Hàm yếu ớt hẳn.

“Anh nhớ em không phải kiểu người thích lùi bước, có lúc anh
đã nghĩ, nếu năm đó đổi lại thành em thích anh, chắc chắn sẽ
không giấu trong lòng như anh, cũng không phải hối hận lâu
như anh. Chuyện Tưởng Nghị cũng thế thôi, chủ động một
chút, đừng để mình phải hối hận, chưa biết chừng cậu ấy
không hề ghét em.”

Lăng Hàm sững người.

Lục Tư Nguyên ngâm môi cậu, không ngừng ma sát cánh môi,
một lát sau không có thêm động tác tiếp theo mà còn buông ra.

“Vấn đề thứ hai cũng dễ giải quyết thôi, nếu như em đã không
thể tham gia cả ‘Kế hoạch nhên nhện’ lẫn ‘Đàn ông và hoa
hồng’, vậy thì đừng đóng nữa. Trong tay anh có vài dự án,
trong đó có một bộ phim chiếu mạng, nếu như em muốn có thể
tham gia.”

Lăng Hàm lập tức phản chấn, ngồi thẳng người dậy: “Phim
chiếu mạng?”

Lục Tư Nguyên gật đầu: “Bộ phim chiếu mạng này vốn là dự
án của Ứng Thiên, sau này bọn anh hợp tác, bên đó giao một
số dự án cho bên anh, dùng để xây dựng thương hiệu cho Quát
Tử, hiện tại bộ phim được chuẩn bị tốt nhất là bộ này.”

“Phim thể nào vậy?” Lăng Hàm thấy hứng thú: “Em chưa từng
đóng phim chiếu mạng, không biết hiệu quả thế nào.”

Lục Tư Nguyên đáp: “Vốn không định để em tham gia, bây
giờ phim chiếu mạng có thể coi như một phương hướng mới
của phim ảnh, vốn đầu tư không nhiều, khâu sản xuất thô sơ,
đa phần không thể lên tivi được, chủ yếu dùng diễn viên mới,
nhưng nếu diễn tốt có thể kiếm thêm chút danh tiếng.”

Tất nhiên Lăng Hàm đã nghe nói về phim chiếu mạng, nhưng
trong ngành công nghiệp giải trí, phim chiếu mạng có phần bị

coi nhẹ, cậu đã đạt giải nhờ “Hạ Thiên” rồi, nếu như quay đầu tiếp tục đóng phim chiếu mạng, nổi tiếng còn đỡ, nếu như không thu hút được phản hồi thì kết quả rất khó coi.

Cậu hiểu được băn khoăn của Lục Tư Nguyên.

“Không sao đâu!” Lăng Hàm vỗ ngực: “Em quá ít tác phẩm, danh tiếng toàn hư ảo, phim chiếu mạng không có gì là không tốt cả.”

Lục Tư Nguyên liếc cậu rồi gật đầu: “Bước đi này khá mạo hiểm đấy, em chắc không?”

Lăng Hàm gật thật mạnh, cảm thấy không có gì đáng sợ.

“Cũng được, nhìn em đóng mấy bộ phim truyền hình với điện ảnh kia toàn là vai phụ, diễn một vai chính trong phim chiếu mạng có thể phát huy khả năng diễn xuất của em hơn.”

Lăng Hàm nhích về phía anh: “Phim gì thế? Tên là gì?”

“Phim về đề tài giới giải trí, tên là ‘Ảnh đế thị phi’, cải biên từ một bộ tiểu thuyết mạng nào đó.” Khi nhắc đến bộ tiểu thuyết này, không hiểu sao biểu cảm của Lục Tư Nguyên hơi kỳ lạ: “Đây là một bộ fanfic, Ứng Thiên mua bản quyền rồi chuyển cho chúng ta.”

Chương 243: Khiển trách

Lăng Hàm đơ ra: “Fanfic là gì thế?”

Ánh mắt của Lục Tư Nguyên có phần lay động: “Chắc là kiểu tiểu thuyết lấy nhân vật thật làm nguyên mẫu sáng tác, anh cũng không hiểu lắm, có thể xem tiểu thuyết trước.”

“Được! Tiểu thuyết ở đâu vậy! Cho em xem!” Lăng Hàm không chú ý tới biểu cảm của Lục Tư Nguyên, rất hứng thú.

“Trên mạng có, ở một trang web tên là Văn học Ali.” Lục Tư Nguyên cầm Ipad mở ứng dụng, Lăng Hàm ghé vào xem.

Mười phút sau, mặt mũi Lăng Hàm vô cùng bức xúc.

“... Tại sao nhân vật chính lại giống tên em? Cả anh nữa! Cái đây, lẽ nào đây chính là fanfic?”

Cuối cùng cậu cũng hiểu tại sao biểu cảm ban nãy của của Lục Tư Nguyên trông kỳ lạ rồi. Bộ truyện này dùng cậu và Lục Tư Nguyên làm nhân vật chính, vấn đề ở chỗ cậu và Lục Tư Nguyên đều là nam!

Tuy rằng cậu và Lục Tư Nguyên đã kết hôn, nhưng chuyện này không được công bố ra ngoài, không ai biết gì hết!

Một đàn lạc đà tung vó chạy qua.

Lục Tư Nguyên ho một tiếng: “Đây không phải trọng điểm...”

Lăng Hàm chỉ vào máy tính bảng, hai mắt tròn xoe: “Không phải trọng điểm? Chẳng lẽ còn phải quay thứ này...”

“Tất nhiên là không, em sẽ biến thành nhân vật nữ chính, còn em sẽ đóng nhân vật của anh.” Câu này rất lộn xộn, nhưng Lăng Hàm vẫn hiểu ngay trong chớp mắt. Như thế có nghĩa là “Lăng Hàm” trong truyện sẽ biến thành nhân vật nữ, mà cậu sẽ diễn “Lục Tư Nguyên”, thế có nghĩa là kịch bản nam nam sẽ

biến thành kịch bản ngôn tình nam nữ.

“Sao Ưng Thiên lại mua bản quyền của thứ tiểu thuyết này, còn định quay thành phim nữa?” Lăng Hàm vô cùng khó hiểu.

Lục Tư Nguyên phổ cập kiến thức cho cậu: “Đừng thành kiến như vậy, bây giờ dạng tiểu thuyết này rất nổi, người ta gọi là tiểu thuyết đam mỹ. Bộ tiểu thuyết này khá có tiếng, là một IP có thể phát triển được, quay thành phim cũng đảm bảo được lượng người xem.”

“Dạng tiểu thuyết này... rất nổi tiếng?”

“Đúng vậy.” Lục Tư Nguyên đáp: “Rất được các cô gái yêu thích.”

Lăng Hàm càng không hiểu: “Con gái thích đọc ngôn tình thích xem phim ngôn tình em có thể hiểu được, họ có thể nhập thân vào tình yêu của nữ chính với nam chính, nhưng loại tiểu thuyết này... Tình yêu của hai thằng đàn ông liên quan gì đến họ?”

Lục Tư Nguyên sờ cằm: “Anh cũng không hiểu tại con gái nghĩ gì nữa.”

Lăng Hàm lắc đầu: “Loại sinh vật như phụ nữ đúng là khó hiểu. Giống như em đến tìm Lý Tiểu Nùng, nói cho cô ta biết Chu Bắc Hiền không phải người tốt, là một tên đồng tính, cô ta chẳng buồn tin.”

Lục Tư Nguyên hỏi: “Cô ta không tin chồng chưa cưới của mình lẽ nào tin một kẻ địch giữa chừng chạy ra như em?”

Lăng Hàm vặn lại: “Cho dù không tin em, cô ta cũng nên tin tưởng tin tức truyền ra thời gian trước chứ, chuyện đòi lại công bằng cho Bạch Tử Sách đình đám như thế, đến cả cảnh sát cũng vào cuộc, lẽ nào cô ta không hề tin?”

“Đúng là lạ thật.” Lục Tư Nguyên đáp: “Nhưng cô ta có chấp nhảy vào hố lửa, liên quan gì đến chúng ta?”

Lăng Hàm nhú mày: “Chu Bắc Hiền dám gây ảnh hưởng tới Lý Tiểu Nùng để gạt vai của em ra, em sợ hấn sẽ lại dùng thủ đoạn đối phó với chúng ta.”

“Chẳng hạn như?”

“Chẳng hạn như hấn công khai quan hệ của chúng ta, đăng tin nói rõ chuyện này?”

Lục Tư Nguyên nhún vai: “Hấn muốn công bố thì công bố, anh không quan tâm.”

Lăng Hàm: “...”

... Nhưng em quan tâm.

Cậu không thể nói thẳng như vậy được, đành phải kéo Tần Vĩnh ra làm bia đỡ đạn: “Anh Vĩnh sẽ tức giận đấy, công ty vừa mới phát triển, bây giờ công khai rất ảnh hưởng tới sự phát triển của chúng ta.”

Lục Tư Nguyên không nói gì, một lúc sau mới bảo: “Chuyện này anh đã nghĩ từ lâu rồi, yên tâm, trừ khi hấn lòi ra được bằng chứng đáng tin cậy, nếu không sẽ không ảnh hưởng gì tới chúng ta. Trước đó chúng ta từng bị đồn, hấn có đăng tin nữa cũng chỉ như xào lại tin cũ, không có tác dụng gì mấy. Hơn nữa bây giờ hấn đang dồn hết công sức để vớt vát trái tim Chu Chấn Nam, chắc không rảnh mà công kích chúng ta đâu.”

“Nếu hấn ta định lên tiếng thì tốt quá, đúng lúc chúng ta quay ‘Ảnh đế thị phi’, nhân cơ hội này có thể tuyên truyền thêm.”

Lăng Hàm nghĩ cũng đúng, vốn dĩ chuyện quay phim chiếu mạng đã là lựa chọn bất đắc dĩ, bây giờ xem ra chọn đúng rồi.

“Quay, bộ phim này em nhất định phải quay!” Có câu này của Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm cảm thấy bất kể thế nào mình cũng phải quay bộ phim này, sau đó nhớ ra một chuyện trước đó: “A phải rồi, hình như em có đoạn ghi âm của hấn, khi đó hấn theo đuổi em, em từng gửi đoạn ghi âm này cho Y Tự, bây giờ chắc vẫn còn trong máy tính. Nếu như hấn dám lấy chuyện của em với anh ra uy hiếp, em sẽ tung đoạn ghi âm này ra! Ai sợ gì ai!”

Có đảm bảo này, Lăng Hàm không còn sợ hãi gì nữa.

“Bây giờ tâm trạng đỡ hơn chưa?” Lục Tư Nguyên hỏi.

“Hả?” Lăng Hàm sững người, sau đó lập tức cười hi hi: “Tốt rồi tốt rồi! Tất nhiên là tốt rồi!”

“Cho nên có chuyện gì cũng phải nói với chồng em, không được giữ trong lòng, nghe rõ chưa hả.” Lục Tư Nguyên búng trán cậu.

Lăng Hàm gật đầu như gà mổ thóc: “Nghe thấy rồi nghe thấy rồi! Anh giỏi nhất!”

Được Lục Tư Nguyên giáo huấn một hồi, Lăng Hàm nhanh chóng khôi phục khỏi trạng thái buồn bực, hồi máu sống lại, tràn đầy lòng tin chuẩn bị theo đuổi lần nữa... à không, phát triển tình bạn với Tưởng Nghị.

Khả năng hành động của cậu rất tốt, đầu óc đơn giản, nghĩ tới là làm ngay, nói chuyện với Lục Tư Nguyên xong lại muốn tới căn hộ của Tưởng Nghị, bị Lục Tư Nguyên ngăn lại.

“Đi đâu đó?”

“Qua chỗ Tưởng Nghị.”

Lục Tư Nguyên bắt đắc dĩ chỉ vào đồng hồ treo tường trong phòng khách: “Anh xin em đó ông tướng, nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi?”

Lăng Hàm nhìn qua, không ngờ đã mười giờ tối.

Mười giờ...

Bụng cậu đột nhiên sôi òng ọc, dạ dày đau đến tận tim.

Từ trưa tới giờ cậu chưa ăn cơm!

“Chưa ăn cơm à?” Tiếng bụng sôi quá rõ, cả hai người đều nghe thấy.

Lăng Hàm gật đầu.

Lục Tư Nguyên tức đến mức muốn đánh người, cơn giận vốn đã được đè xuống nay không kiềm chế được mà bộc phát: “Lăng ngốc, em có biết chăm sóc bản thân không hả! Đến cơm cũng không biết đường ăn, lấy em về có tác dụng gì! Đúng là đồ bỏ mà!”

Đồ bỏ nào đó cúi đầu, ngoan ngoãn nghe mắng.

Qua một lúc, thấy Lục Tư Nguyên vẫn còn mắng hăng say, mới lí nhí bảo: “... Đói.”

Lục Tư Nguyên dừng hình, hai tay chống hông đứng tại chỗ giận dữ một hồi, sau cùng khiển trách rất cứng nhắc: “Ngồi xuống đó!”

Lăng Hàm vội vàng quay về sofa, Đại Bạch lại mò tới, một người một cún rúc trên sofa xem tivi.

Lục Tư Nguyên rửa trước vài quả táo để Lăng Hàm ăn lót dạ, sau đó vào bếp dùng nồi áp suất ninh cháo. Để cho nhanh, anh

không thêm nguyên liệu gì khác, chỉ mau chóng xắt một ít rau củ bỏ vào trong.

Quá trình vô cùng nhanh, chỉ tốn chưa tới mười phút.

Khi anh bung cháo tới trước mặt Lăng Hàm, Lăng Hàm vốn tưởng sẽ được ăn món gì đó ngon ngon, nào ngờ chỉ là cháo rau củ, bỗng chốc mất hứng, nhìn Lục Tư Nguyên bằng ánh mắt ai oán.

“Còn không mau ăn đi!”

Lăng Hàm vội vàng bung bát lên, dùng thìa xúc một miếng bỏ vào miệng.

“Ồi, nóng quá!”

Lục Tư Nguyên tức nỏ phôi: “Ăn bữa cơm thôi cũng làm mình bị bỏng được, lấy em về có tác dụng gì!”

Nhưng mắng thì mắng vậy, anh vẫn rót nước cho cậu.

Lăng Hàm thè lưỡi ra cho bớt nóng, vội vàng uống chút nữa, ngậm một hồi, cậu đổ nước nguội vào bát cháo, khuấy lên, nghĩ bụng như vậy sẽ không nóng nữa.

Nhưng mới ăn được hai miếng đã nhúu mảy.

Lục Tư Nguyên khoanh tay trước ngực: “Sao nữa đây?”

“Không có vị gì cả... Anh quên cho muối à?”

Lục Tư Nguyên tức không còn gì để nói: “Đổ cả bát nước vào thì còn vị gì được nữa! Đúng là vừa ngốc vừa vô dụng! Đại Bạch ăn cơm chưa từng kén chọn, cho nó ăn gì nó ăn cái đó! Em ăn có bữa cơm thôi cũng kén tới kén lui, còn làm mình bị bỏng, đúng là vô dụng hơn cả Đại Bạch!”

Đại Bạch: “Gâu!”

Chương 244: Làm lành

Lăng Hàm bị mắng như cún, đành phải ngán lệ ăn hết bát cháo khó nuốt.

Nãy cậu vừa mới nói Lục Tư Nguyên chẳng hề giận, tốt tính giảng giải cho mình, còn tưởng rằng nam thần đã chuyển sang chế độ dịu dàng, thế mà vừa chớp mắt đã bộc lộ bản chất, mở miệng ra là không ngán một ai!

Sáng sớm hôm sau, Lăng Hàm phẫn chấn chạy tới căn hộ của Tưởng Nghị. Lần này cho dù bị mắng xối xả, bị ngó lơ, cậu cũng không chùn bước.

Cậu ấn chuông cửa điên cuồng, nhưng mười phút sau cửa mới mở ra.

“Hế lô! Bữa sáng nè!” Lăng Hàm tươi cười đưa bánh mì và sữa cho cậu ta.

Tưởng Nghị đứng sau cánh cửa tóc tai rối nùi như ổ quạ, hai mắt còn đầy ghèn, cái ngáp cứng ngắc giữa chừng: “Hả?”

“Tôi qua lại không ngủ hả?” Lăng Hàm đẩy cửa vào nhà như không có chuyện gì.

Tưởng Nghị mờ mịt, chắc vẫn chưa tỉnh ngủ, một hồi lâu mới hỏi: “Sao cậu tới đây?”

Lăng Hàm bỗng chốc thấy căng thẳng, xem ra Tưởng Nghị không muốn mình tới, cậu trấn tĩnh đáp: “Tôi đưa đồ ăn sáng, sợ cậu chết đói.”

Phòng khách vẫn y hệt như cũ, Lăng Hàm luống cuống chân tay trong chốc lát, quả thực không tìm được chỗ nào để đặt đồ ăn xuống, đành bước tới bàn trà, gạt bớt cốc chén ra, đặt bữa sáng lên đó.

Tưởng Nghị huỳnh huych xông tới như một cơn gió, rào rào

quét hết mấy thứ linh tinh trên bàn trà vào thùng rác, rồi hoảng hốt nhặt mấy thứ trên nền đất lên vứt vào góc nhà.

Vừa vứt vừa nói: “Ngại quá, mấy hôm nay không dọn dẹp... Đợi tôi một lát...”

Trong lúc nói chuyện, mấy vỏ lon bia trên tay cậu ta rơi xuống, phát ra tiếng leng keng.

Tưởng Nghị chật vật cúi xuống nhặt, kết quả đồng lon trong tay cậu ta rơi xuống nhiều hơn, cậu ta bỗng luống cuống không biết phải làm sao.

Lăng Hàm: “...”

Cậu lặng lẽ cúi người, nhặt lon bia lên ném vào thùng rác trong góc phòng, nhưng thùng rác đã không chứa nổi nữa.

Tưởng Nghị đỏ cả mặt: “Tôi, tôi đi vứt rác ngay đây...”

Sau đó cậu ta nhấc hai cái thùng lên rời khỏi nhà như trốn chạy.

Sau cùng hai người dọn dẹp gần nửa tiếng mới dọn sạch được phòng khách, Tưởng Nghị kéo tấm rèm dày, ánh nắng mặt trời ngày xuân chiếu vào, căn phòng bỗng chốc sáng bừng lên.

“Đợi tôi thêm chút nữa!” Tưởng Nghị xông vào phòng tắm, chưa được bao lâu Lăng Hàm đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, chắc cậu ta đang tắm.

Căn phòng quay trở về với vẻ sáng sủa xán lạn.

Lăng Hàm cảm thấy Tưởng Nghị hơi kỳ lạ, cậu ta không còn vẻ u ám rầu rĩ như cậu thấy ngày hôm qua, phần nhiều là chưa tỉnh ngủ, mà thái độ của cậu ta với cậu cũng không quá kháng cự nữa.

Lăng Hàm có phần không nắm bắt được suy nghĩ của cậu ta.

Nhưng không nắm bắt được cũng không sao, cậu nghĩ, dù gì tôi cũng tính mặt dày quần lầy cậu, cho tới khi cậu tha thứ cho

tôi mới thôi.

Mười mấy phút sau, Tường Nghị để đầu ướm ra khỏi phòng tắm, cầm bữa sáng trên bàn trà lên ăn ngấu ăn nghiến: “Đói quá! Cậu mang bữa sáng đến cho tôi đúng là tốt thật, tôi đói gần chết rồi!”

Lăng Hàm sững sờ, câu này nghe rất quen thuộc, không giống dáng vẻ như định tuyệt giao với mình, cậu lập tức hỏi: “Tối qua không ăn cơm à?”

Tường Nghị lắc đầu, vừa nuốt bánh mì vừa nói: “Ba ngày trước không ngủ, hôm qua mơ một giấc mơ, mơ thấy cậu tới chỗ tôi, nói là cậu từ chối ‘Kế hoạch nhền nhện’ rồi, sau khi tỉnh ngủ tôi gọi điện cho công ty, trời đất, hóa ra là thế thật!”

Lăng Hàm: “...”

Lăng Hàm dè dặt hỏi: “Cậu còn nhớ hôm qua đã xảy ra chuyện gì không?”

Tường Nghị ngẩng đầu nhìn cậu với vẻ hoang mang: “Xảy ra chuyện gì?”

Qua một lúc, ánh mắt hoang mang ấy dần dần sáng tỏ hơn: “Nói chứ, cậu thực sự từ chối ‘Kế hoạch nhền nhện’, lại còn đề cử tôi? Lẽ nào cậu vì tôi nên mới từ chối?”

Lăng Hàm không đáp, tiếp tục hỏi: “Tối qua có ai tới nhà cậu không?”

Tường Nghị hoang mang: “Ai đến cơ?”

Lăng Hàm: “...”

Cái đầu! Tên nhóc này hoàn toàn không nhớ gì cả!

Có vài người có lẽ sẽ biết diễn trò, nhưng với Tường Nghị, cậu thực sự không nhìn ra dấu vết của diễn kịch, cậu ta thực sự không nhớ hôm qua cậu đã tới!

Cho nên hôm qua mình cảm giác thái độ của Tường Nghị lạnh nhạt và ghét bỏ mình toàn là tự mình tưởng tượng ra?

Vậy cảm giác đau buồn hôm qua chẳng lẽ là uống phi?!

“Không phải mơ đâu.” Một lúc lâu sau, Lăng Hàm mới nói được một câu: “Tôi đến đây.”

Tưởng Nghị: “... Hả?!”

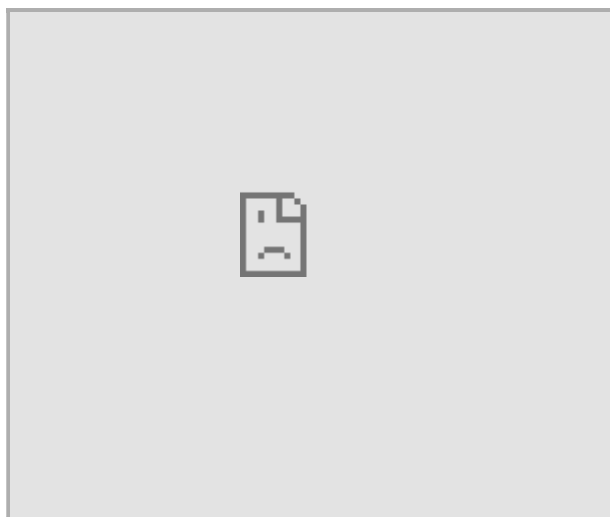
Hai người mắt to trừng mắt nhỏ trong chốc lát, Tưởng Nghị nói: “Ba ngày nay tôi chưa ngủ, chắc là... chắc là không tỉnh táo...”

“Ba ngày không ngủ, cậu làm gì hả? Chơi game chắc?” Lăng Hàm trừng mắt với cậu ta.

Tưởng Nghị né tránh ánh mắt của cậu, lúng túng nói: “À thì... tâm trạng không tốt lắm, chơi game để giải tỏa... Không ngủ được...”

Lăng Hàm hỏi: “Tâm trạng không tốt... là vì tôi hả?”

Tưởng Nghị gãi đầu gãi tai, không biết nên trả lời thế nào, qua một hồi mới thành thật gật đầu: “Có một phần nguyên nhân do cậu, cậu không nói cho tôi biết cậu đóng vai nam thứ ba, không có nghĩa khí bạn bè.”

“Đến hôm qua tôi cũng mới biết cậu đóng vai nam thứ ba, cậu cũng có nói cho tôi biết đâu!”

Tưởng Nghị sững sờ, chắc vì phát hiện ra hai người trò chuyện

hồi lâu mà không hề tiết lộ cho nhau biết vai diễn của mình.

Tưởng Nghị đáp: "... Hình như thế thật."

Lăng Hàm nhún vai: "Chứ còn gì nữa!"

Tưởng Nghị nói: "Tôi cứ tưởng cậu biết rồi, chuyện này không phải bí mật gì trong GMG."

Lăng Hàm đáp: "Cho tôi xin! Tôi theo Lục Tư Nguyên ở bên Quất Tử, hôm qua mới về GMG, làm sao tôi biết được?"

Tưởng Nghị: "... Ờ ha."

Lăng Hàm nhún vai: "Chứ còn gì nữa!"

Xoắn xuýt bao lâu, hóa ra tất cả đều là hiểu lầm.

Hai người nhìn nhau rồi đột nhiên bật cười ha hả.

Những suy đoán, buồn bực, không vui đều tan biến hết trong nụ cười này, như bóng tối gặp ánh mặt trời.

Tưởng Nghị lúc cười vẫn luôn đẹp đẽ, tươi tắn như một vầng mặt trời nhỏ.

Lăng Hàm nghĩ, cậu nên tin vào nhân phẩm của cậu ta, cho dù mình làm chuyện gì không phải với cậu ta, Tưởng Nghị cũng sẽ không đối đãi với cậu bằng thái độ ấy.

"Thế..." Biểu cảm của Tưởng Nghị có vẻ phức tạp: "Tôi nghe bảo trong cuộc họp cậu từ chối thắng thầu vai diễn này, là vì... vì tôi hả?"

"Không phải." Lăng Hàm khoát tay không để tâm: "Trong tay tôi có hai bộ phim, một bộ điện ảnh, một bộ phim chiếu mạng, đều cho tôi đóng vai chính. 'Kế hoạch nhèn nhện' có căng thế căng nữa, tôi tham gia vào cũng chỉ làm nền cho Tô Tịnh với Lâm Vị Kiệt, trước kia tôi diễn vai phụ, bây giờ cũng diễn vai phụ, tôi đã không muốn làm nữa rồi."

Ngừng một chút, cậu liếc nhìn Tưởng Nghị: "Tất nhiên cũng có một phần nguyên nhân do cậu. Cậu là bạn tôi, nếu như tôi đã có nhiều cơ hội như thế, chắc chắn sẽ không cướp cơ hội

của cậu, tôi biết cậu mong mỗi vai diễn này đến thế nào.”

Nghe Lăng Hàm nói vậy, Tưởng Nghị thở phào một hơi: “Nếu như thế thì tốt rồi, tôi sợ cậu vì tôi...”

“Yên tâm đi, bây giờ tôi nổi tiếng thế, đây người muốn tôi diễn vai chính, tôi không vừa mất một vai nam thứ ba nhỏ nhoi đâu.”

Hai người lại bật cười.

Tưởng Nghị mở lời: “Thời gian trước tâm thế của tôi không tốt lắm, chắc vì đã coi cơ hội này như ngọn cỏ cứu mạng duy nhất, cho nên khi bị đẩy ra tôi bị đả kích vô cùng, bây giờ nghĩ lại, không có cơ hội lần này sẽ có cơ hội lần sau. Tôi không nhất định phải thành danh ở tuổi ba mươi, có nhiều diễn viên nổi tiếng muộn, khi còn trẻ không nổi, già khộm rồi lại bất ngờ nổi tiếng.”

“Cậu có thể nghĩ như vậy tức là cậu đã nghĩ thông suốt rồi.”
Lăng Hàm vỗ vai cậu: “Ăn mau đi, không đói à?”

Tưởng Nghị cầm hộp sữa lên hút điên cuồng.

Chương 245: Diễn đàn

Đội Tưởng Nghị ăn xong, Lăng Hàm hẹn cậu ta ra ngoài leo núi. Tưởng Nghị làm tổ trong nhà mấy ngày, không thấy ánh mặt trời, nên ra ngoài phơi nắng rồi.

Hai người đi xe tới thánh địa leo núi gần đó, giữa chừng Lục Tư Nguyên gọi điện tới kiểm tra: “Đang làm gì đấy?”

Lăng Hàm đáp: “Leo núi.”

“Leo núi?” Lục Tư Nguyên không giấu nổi vẻ ghen tị: “Em chưa từng hẹn anh đi leo núi, bây giờ lại hẹn người khác.”

Lăng Hàm: “... Anh thôi đi được chưa?”

“Lát nữa anh xử lý công việc xong là có thời gian...”

“Đừng tới đây.” Lăng Hàm chẳng hề nể tình đã từ chối: “Hôm nay là thời gian dành cho bạn bè của em, anh đừng tới đây chướng mắt.”

Lục Tư Nguyên có vẻ đau buồn: “... Rồi.”

Lăng Hàm không nén được tiếng cười: “Được rồi được rồi, chờ khi nào bọn mình cùng rảnh thì đi leo núi, được không?”

Đầu dây bên kia lập tức nói: “Quyết định thế nhé.”

“Không nói nữa, em cúp máy đây.”

“Hôn cái đi.”

Lăng Hàm đỏ mặt: “Anh có thấy phiền không!”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khê.

Lăng Hàm cúp máy.

Tới khi cất điện thoại ngoảnh lại, cậu liền thấy Tưởng Nghị đang dùng gương mặt của cá chết để nhìn mình.

“... Sao nhìn tôi như thế?”

Tưởng Nghị hỏi: “Lục Tư Nguyên à?”

Lăng Hàm có phản ngượng ngùng: “Ừ.”

Tưởng Nghị lắc đầu thở dài, bước lên phía trước hai bước: “Có một số người... Không rải thức ăn cho chó không chịu nổi sao?”

Lăng Hàm theo sau cậu ta, men theo từng bậc thang.

Tưởng Nghị than thở: “Hôm nay đi cùng tôi thì đi cùng tôi thôi nhé, đừng tiếp tục rải thức ăn cho chó trước mặt tôi, đến lúc đó tôi đập đổ bát ăn cho chó của mấy người đấy.”

Vất vả lắm mới lên đến đỉnh núi, người ngợm đầy mồ hôi.

Tưởng Nghị nhìn những tòa nhà cao tầng phía xa và xe cộ chỉ còn nhỏ như đồ chơi phía dưới, hào khí ngất trời: “Tôi nhất định sẽ nổi tiếng!”

Lăng Hàm: “Chắc chắn!”

Tưởng Nghị: “Cậu cũng vậy.”

Lăng Hàm cười: “Tới lúc đó tôi sẽ gọi cậu là Tưởng ảnh đế.”

Tưởng Nghị lập tức đáp lễ: “Lăng ảnh đế.”

Hai người cười ha hả, thấy bốn phía không có ai nên rống lên như thẳng khùng với chân trời xa.

“Tôi là Tưởng Nghị, ảnh đế trong tương lai, hãy nhớ cho kĩ...”

Tưởng Nghị không chịu yếu thế: “Tôi là Lăng Hàm, ảnh đế trong tương lai, xin hãy nhớ kĩ...”

Âm thanh truyền ra xa xôi, vọng lại rồi biến mất.

Hai người cười cười đùa đùa suốt dọc đường xuống núi.

Ban ngày leo núi vui vẻ, buổi tối về nhà Lăng Hàm đã cảm nhận được sự lên án vô hình của Lục Tư Nguyên, cho rằng cậu bỏ chồng ở nhà, đi chơi một mình không phải một “nửa kia” đạt chuẩn.

Lăng Hàm trợn mắt, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Ăn uống no say, Lục Tư Nguyên ở bên cạnh lượn tới lượn lui, mặt mũi anh lạnh lùng nhưng vạt áo banh một nửa, lồng ngực rắn chắc nửa kín nửa hở, hormone đàn ông bùng nổ.

Lăng Hàm nhìn anh mê mẩn, nhưng cậu mệt quá, có lòng mà không có sức.

“Hôm nay anh lẳng lơ ghê đó con công đực ạ...” Lăng Hàm nuốt nước miếng.

Lục Tư Nguyên mỉm cười, sờ mái tóc đẹp vừa sấy xong của mình, giọng trầm thấp: “Có sao?”

Lăng Hàm liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, thấy đã mười một giờ bèn đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Lục Tư Nguyên theo cậu vào phòng.

Lăng Hàm trở mình trèo lên giường, chưa đầy một phút sau đã ngủ như heo chết.

Lục Tư Nguyên: “...”

Anh đứng bên cạnh giường một lát rồi đột nhiên bật cười, hôn lên trán Lăng Hàm, lật chăn trèo lên giường, kéo cậu vào lòng ôm thật chặt rồi từ từ nhắm mắt lại.

Nếu đã có ý định đóng phim chiếu mạng, Lăng Hàm bắt đầu bỏ thời gian để chuẩn bị, ví dụ như cậu đã quyết định mạo hiểm sắm sét dùng dùng để đọc hết bộ tiểu thuyết “Ảnh đế thị phi”.

Lúc đọc thỉnh thoảng sẽ thấy không ổn, mỗi lần nhìn thấy tên mình xuất hiện, cậu cứ như bị sét đánh, nhưng bị đánh mãi

cũng thành quen.

Cậu cũng rất tò mò tác giả của bộ tiểu thuyết này là fan hay antifan của mình mà viết về mình như vậy.

Để hiểu rõ hơn tâm lý của đám đông dành cho bộ truyện, Lăng Hàm nghiêm túc đọc hết bình luận bên dưới, trong đó có người nhắc đến một fanfic Lục Lăng khác cũng rất khá, còn đưa cả đường dẫn.

Lăng Hàm tò mò ấn vào địa chỉ trang web, phát hiện ra đây là một diễn đàn có tên “Thiên Đường Cực Lạc”, trong này có một nửa là viết fanfic với đủ thể loại, một nửa là tám chuyện ngoài lề, đủ kiểu ghép đôi, mà ghép rất kỳ lạ, khẩu vị mới mẻ, thậm chí có người viết cả fanfic Lâm Đại Ngọc với chúa tể Voldemort!

Lâm Đại Ngọc với Voldemort!

Lăng Hàm suýt phun cả cà phê.

Diễn đàn này dường như thuộc về một thế giới mơ hồ khác, xuất hiện rất nhiều ngôn ngữ ngoài hành tinh, ví dụ như cái gì mà “Bé 0 anh 6X lớn”, cậu cũng không hiểu anh 6 lớn và bé 0 mà họ nhắc tới trong bài đăng được thảo luận nhiều nhất là ai, các từ ngữ ngoài hành tinh theo kiểu “bắn tim”, “múa bút”, “thảo luận lý trí”, từ nào cậu cũng biết, nhưng ghép vào với nhau thì cậu không hiểu gì.

Vì thế cậu chân thành đăng một bài viết để hỏi: Xin hỏi anh 6 lớn và bé 0 là ai?

Chưa được bao lâu, trong bài đăng đã có người trả lời.

“Kẻ địch xâm lược, đánh chết!”

“Đánh chết lính nhảy dù!”

“Ánh mắt thương yêu kẻ nhược trí.”

“Anh mắt thương yêu kẻ nhược trí +1.”

...

“Anh mắt thương yêu kẻ nhược trí +10086”

Tuy rằng Lăng Hàm không hiểu, nhưng cũng biết rằng giọng điệu của họ không thân thiện lắm, muốn giải tán.

Lúc này, cuối cùng cũng có người xuất hiện trong bài đăng đề giải thích: “Người mới đúng không, anh 6 lớn là chỉ người đàn ông không thể nói, còn bé 0 là chỉ bé thụ nhà anh ấy đó.”

Lăng Hàm phun một búng máu – nói như không nói vậy! Sao cậu biết người đàn ông không thể nói ấy là ai? Bé thụ nhà anh ấy là ai?

Lăng Hàm vừa tức vừa bực mình, vốn dĩ đã đóng bài đăng rồi, nhưng con người luôn có chút tò mò, càng không muốn cho cậu biết cậu càng muốn biết. Lăng Hàm cứ ghi nhớ chuyện này mãi, qua một lúc lâu vẫn muốn biết “người đàn ông không thể nói” và bé thụ nhà anh ấy là ai. Vì thế cậu lại vào bài đăng, qua vài chục bình luận cuối cùng cũng có người nói ra chân tướng.

“Anh 6 lớn và người đàn ông không thể nói là chỉ Lục Tư Nguyên, bé 0 là chỉ bé thụ Lăng Hàm nhà anh ấy.”

Lăng Hàm: “...”

Nói đi nói lại hóa ra là mình và Lục Tư Nguyên!

Nghĩ đi nghĩ lại, phát hiện ra tên hiệu mà cư dân mạng lấy rất gần gũi, Lục Tư Nguyên – Đại Lục – anh 6 lớn, mà bộ phim điện ảnh đầu tiên mà Lục Tư Nguyên đạt giải là “Người đàn ông không thể nói”!

Còn về mình thì đơn giản hơn, Lăng Hàm – Tiểu Lăng – bé 0*.

* Lăng với 0 đồng âm.

Chuyện liên quan đến mình và Lục Tư Nguyên nên Lăng Hàm càng thêm hứng thú, cố tình tra mấy từ mà mình không hiểu như “bắn tim”, sau đó từ từ đọc bài đăng.

Bài đăng nổi bật nhất chủ yếu là tiết lộ và thu thập tin tức, Lăng Hàm nhìn thấy ảnh chụp chung của mình với Lục Tư Nguyên và các fan khi đóng “Hạ Thiên”.

Trong ảnh, Lục Tư Nguyên khoác tay lên vai cậu, mặt mũi có vẻ kiêu ngạo, ngoài cười mà trong không cười, còn cậu giờ tay chữ V khá ngốc, đối diện với ống kính cười rất miễn cưỡng. Fan xung quanh càng đủ trạng thái kỳ dị, biểu cảm gì cũng có – bởi vì khi đó Chu Thành không hề thông báo chụp đã lách tách chụp một đồng ảnh, chưa ai chuẩn bị gì.

Ảnh chụp này...

Lăng Hàm có xúc động muốn lôi nó từ trong máy tính ra ngoài.

Nhưng...

Tất cả người trong bài đăng này đều có thái độ quỳ liếm các kiểu!

“Lục nhà tôi bánh quá, prpr.”

“Lăng nhà tôi đẹp quá, prpr.”

Tiếp tục nhìn xuống dưới, toàn là bình luận quỳ liếm và đủ bức ảnh photoshop khi tin đồn bị truyền ra, thậm chí ảnh chụp

không liên quan gì cũng bị chỉnh sửa ghép lại với nhau, còn làm thành video thâm tình lãng mạn.

Xem đến sau cùng, cuối cùng Lăng Hàm đã hiểu, đây chắc là bài đăng từ fan CP của mình và Lục Tư Nguyên.

Lăng Hàm thoát ra ngoài, phát hiện trong diễn đàn ngoài CP của mình với Lục Tư Nguyên ra, có cả CP của mình với Y Tự, mình với Âu Dĩnh, mình với Tưởng Nghị...

Lục Tư Nguyên còn nhiều hơn, CP gì cũng có, nam nữ đủ cả, lúc thì làm công lúc thì làm thụ, còn thành nhân vật chính trong truyện khiêu dâm, trở thành một bé dâm đẳng phóng túng...

Lăng Hàm: "..."

Fan của các CP cắn xé lẫn nhau, cho rằng CP của đôi phương không đúng, cắn xé rất nhiệt tình, nhìn nhau không vừa mắt. Cậu cũng không hiểu sao họ cứ phải chen chúc vào một diễn đàn để làm gì.

Lăng Hàm nhìn đến mức tròng mắt sắp rơi xuống đất, cảm thấy cánh cửa thế giới mới âm âm mở ra.

Chương 246: Tin ngoài lề

Kéo xuống dưới, trong đó có bài đăng tiết lộ thông tin của ID “Em Gái Lễ Tân” cũng rất nổi tiếng, bởi vì cô gái này tự xưng là nhân viên lễ tân của một công ty giải trí, từng qua lại với rất nhiều minh tinh.

Lăng Hàm mở bài đăng “Bóc nhè nhẹ sương sương mối quan hệ tình thương của ba người đàn ông” nổi tiếng nhất của cô, tò mò đọc tin tức bên trong.

Chủ topic: Bốn cung làm lễ tân cho một công ty giải trí quy mô lớn, từng qua lại với kha khá minh tinh, thậm chí còn là bạn tốt với vài người, vốn không định bóc mẽ gì về họ đâu, nhưng đợt này xảy ra nhiều chuyện quá! Bốn cung nhìn mà nóng máu! Không bóc ra thật có lỗi với quốc dân đồng bào!

Nhưng bốn cung từ chối vạch trần! Chuyện quan trọng phải nói ba lần cho nhớ: Từ chối vạch trần! Từ chối vạch trần! Từ chối vạch trần!

Bình luận 1: Lễ tân của công ty giải trí thật hả gái?

Bình luận 2: Nói mau nói mau, tin gì thế?

...

Bình luận 5: Chủ topic tới đây. Không nói tên thật đâu nhé, công ty chúng tôi có hai tổng giám đốc, là cậu ấm nhà giàu đẹp trai bay nóc, tạm gọi là anh T và anh BH nhé. Nhân vật chính là một minh tinh nhỏ, trước kia tìm đủ cách cũng không nổi, không hiểu tại sao đợt này nổi đã man, tạm gọi là H đi.

Bình luận 6: Gắng sức chen vô, nghe tới hai tổng giám đốc con nhà giàu, tôi cứ tưởng là Chu lớn Chu nhỏ nhà GMG, xem ra không phải ha.

Bình luận 7: Chị số 6 là người trong ngành à.

Bình luận 8: Chu lớn là Chu Thành, Chu nhỏ là Chu Bắc Hiền, vừa đúng T với BH còn gì? H nữa là ai? Nam hay nữ?

Bình luận 9: Tôi là chủ topic nhé, từ chối vạch trần, từ chối vạch trần! Máy người cứ vạch là tôi không nói nữa!

Bình luận 10: Chị số 8 không chú ý tiêu đề gì cả, chủ thớt đã nói là ba người đàn ông rồi.

Bình luận 11: Tôi là chủ topic, từ chối vạch trần!

...

Bình luận 20: T vẫn luôn là một cậu ấm đào hoa, nam cũng chơi mà nữ chẳng từ, hôm T vừa về nước thì gặp được H, anh này bỏ mặc một đám nhân viên cấp cao để nói chuyện riêng với cậu ấy! Chuyện xảy ra trước quầy lễ tân, tôi chính mắt nhìn thấy! Lúc ấy tôi cảm thấy quan hệ của T và H khác, sau này có một hôm công ty lờ mờ đồn rằng T với H có gì đó với nhau.

Trước kia chẳng phải H không nổi sao, vì muốn tranh thủ được tí địa vị nên chuyện gì cũng từng làm, sau này bị người ta đánh nên mới ngoan hơn. Sau khi bị đánh, H thay đổi nhiều lắm, còn chủ động bắt chuyện với tôi cơ. Tôi cảm thấy cậu ấy không tệ, rất thân thiết, mà không hiểu sao còn hơi ngốc nghếch.

Sau đó, H và một nghệ sĩ đang rất nổi khi ấy cắn xé nhau, cắn xé đến nghiêng trời lệch đất, tất cả mọi người đều tưởng cậu ấy game over rồi, thế mà cậu - ấy - vẫn - yên - ổn - ở - công - ty, còn hạ được nghệ sĩ đang nổi kia rớt đài! Dám bảo không có chống lưng thì tôi không tin nhé! Chúng tôi đoán rằng, khi ấy H và T đã gao nấu thành com.

Bình luận 21: Cố gắng chen vào, họ của H có phải bắt đầu bằng L không?

Bình luận 22: Ê chị 21, chủ thớt đã bảo là không vạch trần, chị có thấy chị phiền không? Có mình chị biết tuốt nên chị nháy ra khoe khoang với thiên hạ à? Cảm giác quen thuộc quá mạnh, ai cũng ngầm hiểu, biết chưa? Chủ thớt mặc kệ ả, tiếp tục bóc

đi, chúng ta không vạch trần, chúng ta không biết gì hết!

Bình luận 23: Hoan hô chủ topic.

...

Bình luận 30: Chủ thớt bỏ rồi à?

...

Bình luận 45: Chủ topic vừa có việc, bây giờ quay lại rồi. Nói rõ trước, tiết lộ của tôi chỉ là phán đoán của mình thôi, chỉ dùng để trò chuyện trên diễn đàn, không chịu trách nhiệm về độ chân thực. Bóc tiếp nè. Sau khi H và nghệ sĩ kia cắn xé nhau, ai cũng chắc mẩm cậu ấy sẽ bị đóng băng hoạt động, thế mà cậu ấy còn đi đóng phim của đạo diễn lớn nào đó! Đạo diễn cực lớn luôn! Bộ phim đó cũng nổi lắm, dù thế nào cũng không đến lượt H đóng đúng không, thế mà H được đóng đấy, chắc chắn sau lưng H có người. Ban đầu tôi tưởng là T, nhưng bây giờ xem ra không phải.

H đến Hoàn Kiếm quay phim, BH cố tình tới đó thăm cậu ấy!

BH là cấp trên của cậu ấy, lúc trước H vẫn luôn dưới trướng anh ta, lúc đó chưa có tin đồn gì. Khi ấy BH một lòng nâng đỡ Y, ai cũng biết, hơn nữa còn loáng thoáng có tin đồn BH với Y là một cặp, cho nên tôi không hề nghĩ theo hướng BH thích H.

Thế mà BH bay tới thăm H! Có người nhìn thấy một tối nào đấy, BH vào phòng H!

Sau đó BH với Y bắt đầu cãi nhau. Nhớ nè mọi người, BH và Y là một cặp, tại sao họ cãi nhau? Chắc chắn là BH vào phòng H xảy ra chuyện gì đó mới khiến Y tức giận chứ.

Bình luận 46: Tiếp đi chủ thớt, đừng dừng lại!

Bình luận 47: Tiếp đi chủ thớt, đừng dừng lại, cố lên!

Bình luận 48: Vậy thì H là kẻ dâm đang quyến rũ BH? H là con giáp thứ mười ba?

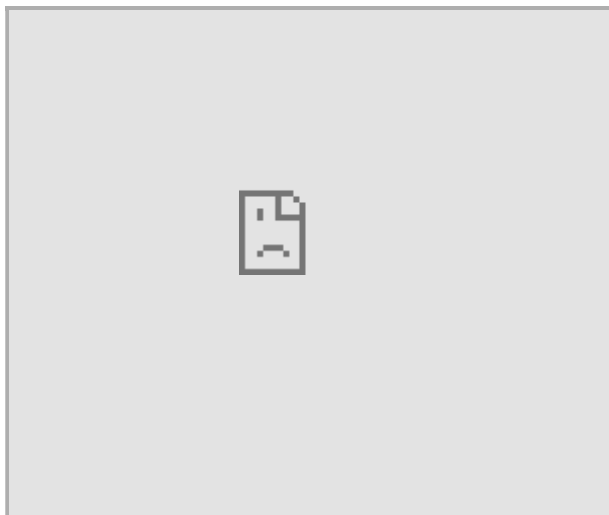
Bình luận 49: Rốt cuộc là H quyến rũ BH hay BH thích H?

...

Bình luận 57: Không rõ BH với H ai thích ai trước, chúng tôi đoán rằng BH thích H trước, bởi vì sau đó xảy ra chuyện khiến cả công ty phải chấn động, chính là vụ án oan tam giác tình yêu rất nổi tiếng, các bạn hiểu mà. H trông giống B đó.

Bình luận 58: Vụ án oan tam giác tình yêu! Tôi hiểu mà! Chỉ có B xui xẻo nhất, Y là thứ tiện tì cố chấp! Ủng hộ BH bỏ Y!

Bình luận 59: Ai biết được án oan tam giác tình yêu đó là như thế nào, B chết rồi, BH dồn mọi chuyện lên đầu Y, anh ta là bông hoa sen trắng.

Bình luận 60: Chủ topic quay lại rồi đây. Bóc tiếp nha. Có một chuyện chúng tôi không hiểu, nếu như BH đã thích H, tại sao H làm việc dưới trướng anh ta lâu thế mà không nổi, nếu BH không thích H, tại sao lại tới Hoàn Điểm thăm cậu ấy? Câu hỏi này không có câu trả lời.

Sau đó điều khiến chuyện tình tay ba này hiện lên mặt nước là việc H đổi quản lý!

Nhớ nha, H vẫn luôn làm việc dưới trướng BH, sau khi quay về T lập ra phòng ban mới, cố tình yêu cầu điều động H tới dưới trướng mình, BH không chịu thả người! Hai người cãi nhau trước mặt chủ tịch hội đồng quản trị! Cãi nhau to luôn!

Không phải yêu thì còn gì nữa!!!

Hai anh em cãi tới cãi lui, chủ tịch hết cách, chẳng cho thắng nào hết, chuyển H cho anh 6 lớn, để anh 6 lớn dẫn dắt.

Có người tưởng tượng ra chuyện anh 6 lớn với H có gian tình, thậm chí còn có vụ “chuyện đảo quốc Maurice” nổi tiếng, nhưng! Nhưng là người trong cuộc, tôi đếch tin điều này! Bởi vì đây là thủ thuật che mắt!

Tôi kiên định với lý tưởng của đảng TH vĩ đại.

...

Bình luận 122: Tin tức mới nhất, tin tức mới nhất! T mặc kệ đạo diễn phản đối, dám cướp vai nam thứ ba vốn thuộc về TN cho H, không phải yêu thì là gì?

...

Các bình luận phía sau vẫn chưa xong, Lăng Hàm đã sớm bị sét đánh đến tê dại rồi.

Nhìn vào ID “Em Gái Lễ Tân” của người đăng bài, đầu óc Lăng Hàm hiện ra biểu cảm hóng hớt của cô gái lễ tân GMG. Lúc này cậu chỉ muốn nói với cô ta một câu: Không ngờ cô là lễ tân như thế!

Sau khi cánh cửa thế giới mới mở ra, Lăng Hàm đặt Ipad xuống bình ổn tâm trạng rồi lại cầm lên đọc “Ảnh đế thị phi”, bất chấp cảm giác như bị sét đánh mà đọc hết.

Vậy có nghĩa là đợt tới đây cậu phải diễn kịch bản này? Khán giả mà cậu cần đối diện là đám người vừa điên cuồng vừa... gì đấy trên diễn đàn?

Đột nhiên có cảm giác muốn từ chối ghê.

Cứ thấy xấu hổ sao ấy...

Nhưng Lăng đại thần có trái tim đàn ông chuẩn chỉnh, lời đã nói như bát nước hắt đi, kịch bản mình đã nhận, có khóc dở mếu dở cũng phải diễn xong.

Đọc xong tiểu thuyết, Lăng Hàm tóm gọn được tinh thần

chung của bộ truyện. Thực ra tình tiết rất nhạt nhẽo, rất thiếu năng, Nữ tác giả tên “Sa Nhược” kia chắc không có mấy hiểu biết, văn phong nát bét như sinh viên tiểu học, không hiểu gì về giới giải trí, viết lung tung, viết nhảm viết nhí chỉ để câu kéo tình tiết.

Tình tiết chủ yếu là bé thụ bị bạn trai trước hãm hại, sau khi sống lại quay về báo thù, tiện thể yêu đương hẹn hò với anh công. Nội dung chẳng có gì mới mẻ, tình tiết nhảm nhí không bình thường, không hiểu tại sao mà rất được yêu thích, cứ vậy nổi tiếng luôn.

Chương 247: Dự án

Kịch bản cũng đã sửa xong, chủ đề chính hướng về phía tình yêu của nam nữ. Như Lục Tư Nguyên đã nói, nguyên nhân bộ tiểu thuyết nhảm nhí này được quay thành phim chiếu mạng rất phức tạp. Diễn đàn của Quát Tử mới được xây dựng, lượng truy cập khá ít, nhưng sớm muộn gì cũng phải phát triển độc lập. Quát Tử Media cấp tốc muốn mở đường máu trong cục diện cạnh tranh kịch liệt, chính vì lẽ đó Quát Tử Media lấy về một đồng kịch bản như thanh xuân, ảo tưởng, kinh dị, đam mỹ vân vân để tranh thủ lực lượng ủng hộ cực kỳ lớn, thu hút lượng truy cập lớn và thu phí từ quần chúng.

Những kịch bản này có hai điểm chung, thứ nhất, nguyên tác vốn là IP nổi tiếng, thứ hai, sau khi sửa đổi, kịch bản có điểm bộc phát. Tất nhiên, với thực lực hiện tại của Quát Tử, chắc chắn không mua nổi IP cực lớn, chỉ có thể lấy vài IP không quá nổi tiếng nhưng cũng không quá tệ, phù hợp với phát triển, như thế vẫn có thể được quần chúng quan tâm.

Kịch bản của “Ảnh đế thị phi” thuộc thể loại đam mỹ, nhưng vì đề tài nhạy cảm, tạm thời đành chơi trò đánh bóng, biên, sửa thành kịch bản ngôn tình. Vốn dĩ tình tiết không có gì mới mẻ, nhưng vì gây dựng được đề tài, gây được tiếng vang, có thể dùng để thăm dò phản ứng của thị trường, mà lại còn rẻ!

Bởi vì quyền tiểu thuyết này dính dáng tới fanfic của mình nên được bán khá rẻ. Đạo cụ quay phim sẵn có, công ty giải trí nào mà không có mấy thứ như studio? Đến cả chi phí đạo cụ, chi phí phục trang cũng tiết kiệm được luôn.

Nghe nói ông chủ Lục có chút tiền, nhưng Quát Tử nghèo lắm, tiền vốn chia cho mỗi bộ phim càng ít hơn, tiết kiệm được chừng nào hay chừng ấy.

Có điều Lăng Hàm cảm thấy, mấy lời bên trên nói ra đường hoàng đĩnh đạc vậy thôi, chứ nguyên nhân quan trọng nhất là ông chủ Lục vốn gay, kết hôn cũng chỉ có thể giấu giếm, nội tâm nín nhịn đến biên thái, cho nên quay phim gay để thỏa

mãn sở thích ngâm của mình.

Lăng Hàm đã có thể tưởng tượng ra nếu mình quay bộ phim này, mức độ bàn tán sẽ đến tầm cao nào!

Nhưng mức độ bàn tán này không phải thứ cậu cần.

Lăng Hàm hơi hối hận, nhưng đã lên thuyền hải tặc rồi, không nhảy xuống được.

Bởi vì bộ phim này do Quát Tử toàn quyền quay chụp và xử lý, Lăng Hàm thuộc đội ngũ nhân viên, ông chủ Lục còn có dự án khác phải làm, để tận dụng triệt để, dứt khoát cho Lăng Hàm làm người phụ trách dự án. Sợ cậu sơ suất, anh lại điều người từ dự án khác sang giúp cậu.

Kiếp trước và kiếp này của Lăng Hàm chỉ biết quay phim, chưa từng dự tính theo chân trọn vẹn quá trình sản xuất một bộ phim, khi nhận được nhiệm vụ của ông chủ Lục, áp lực quả thực rất lớn.

Thay đổi kịch bản gốc, chọn trường quay, chọn nhân vật, điều phối tiền vốn, vân vân và vân vân, một loạt vấn đề làm cậu quay mòng mòng, thậm chí còn cần phải đi quảng cáo.

Đối với Lăng Hàm mà nói, những thứ này chẳng khác gì lốc xoáy, vừa mệt vừa nhiều, nhưng cậu cũng học hỏi được khá nhiều. Có lúc mệt mỏi chẳng muốn làm nữa, Lục Tư Nguyên sẽ giúp cậu chỉ ra sai lầm, kiên nhẫn dạy bảo.

Người trong studio ít nhiều gì cũng biết đến quan hệ của họ, cho dù không rõ cũng biết Lăng Hàm là hậu bối mà Lục Tư Nguyên ra sức đào tạo. Cho nên Lăng Hàm chẳng biết gì cũng làm được người phụ trách dự án, nhưng không ai dám lá mặt lá trái với cậu.

Lăng Hàm cảm thấy mình biết đóng phim là được, không cần làm những chuyện lật vạt này, đến cả thời giờ nghỉ ngơi cũng không có.

Công việc quá nhiều quá phức tạp khiến Lăng Hàm quay như chong chóng, hai hôm trước Lục Tư Nguyên đi công tác, Lăng

Hàm càng thêm sứt đầu mẻ trán, tối đó mệt quá sơ ý ngủ quên trên sofa, không đắp chăn, sáng hôm sau tỉnh dậy đầu cậu nặng như đồ chì vào trong.

Cố gắng lết dậy tới studio, sau đó vì đầu quá đau, mà đa số công việc do trợ lý xử lý, cậu có cũng được không có cũng xong nên vào luôn phòng nghỉ, uống chút thuốc; trong thuốc có thành phần an thần nên cậu ngủ một giấc khá sâu.

Kết quả, chiều hôm đó Tần Vĩnh gọi người đến họp khẩn cấp, tìm mãi không thấy Lăng Hàm, hỏi người của tổ dự án, đám người đó cũng không rõ Lăng Hàm đi đâu, Tần Vĩnh không khỏi tức giận.

Đội họp xong rồi, có người mở cửa phòng nghỉ mới phát hiện ra Lăng Hàm đang ngủ ngon lành trong căn phòng cách phòng họp một bức tường.

Đám đông: “...”

Tần Vĩnh im lặng trong chốc lát: “Mọi người đi làm việc trước đi.”

Không khí đè nén, đám đông lần lượt làm con đà điểu mà giải tán hết.

“Lăng Hàm.” Tần Vĩnh gọi.

Trong phòng nghỉ có sofa đa dụng, có thể kéo ra làm giường, bên trong không bật đèn, rèm cửa dày kéo kín, tuyệt đối phù hợp để đánh một giấc.

Vừa nãy người bước vào đã bật đèn trong phòng nghỉ, ánh sáng chói mắt đánh thức Lăng Hàm khỏi giấc ngủ sâu, cậu vẫn mơ mơ màng màng; nhưng vì đầu đau nên vẫn luôn nửa tỉnh nửa mơ.

“Lăng Hàm.”

Tiếng gọi mơ hồ vọng tới, Lăng Hàm bừng tỉnh khỏi trạng thái lơ mơ, vừa mở mắt ra đã thấy Tần Vĩnh đứng trước mặt mình, bỗng chốc sợ đến tỉnh người.

Tuy rằng Lăng Hàm không hoành hành ngang ngược trong

studio, nhưng quả thực cậu có thể làm thế, không ai dám chọc; đến cả ông chủ Lục cũng hết cách với cậu, chỉ có Tần Vĩnh là khắc tinh của cậu.

Cậu cũng không hiểu tại sao, cứ nhìn thấy Tần Vĩnh là sợ. Ông anh này đeo kính không gọng, ánh mắt sắc bén, tác phong làm việc gọn gàng dứt khoát lại cẩn thận, nghiêm túc, rất giống hình ảnh trưởng bối làm việc lớn trong mắt cậu. Lăng Hàm thấy người này sẽ cảm thấy anh ta rất nghiêm túc, không đùa nổi, hơn nữa Tần Vĩnh rất cần cù trong công việc, nhiều lần dọn đống hỗn độn giúp ông chủ lên cơn và người tình của ông chủ, luận công luận tư đều nên tôn trọng anh ta.

Tần Vĩnh rót cho cậu một cốc cà phê đầy khách sáo, sau khi ngồi xuống mới bảo: “Ban nãy hợp không tìm thấy cậu, hóa ra ở đây à.”

“Hợp?” Lăng Hàm giật mình, vô lấy điện thoại, không ngờ điện thoại lại hết pin: “Xin lỗi, em ngủ quá giấc.”

Tần Vĩnh đẩy mắt kính: “Lăng Hàm, cậu đã ở đây được một thời gian không ngắn rồi nhỉ?”

Lăng Hàm cung kính bưng cốc cà phê, dồn hết tinh thần nghe Tần Vĩnh nói chuyện. Tần Vĩnh chưa từng nói nhảm hay làm bừa, tìm cậu nói chuyện chắc chắn có nguyên nhân.

“Không ngắn, tính đầu ra đây đã nửa năm.” Lăng Hàm không biết tại sao anh ta hỏi chuyện này nên sẵn sàng chờ đợi.

Tần Vĩnh vắt chéo hai chân: “Cậu biết tại sao Tư Nguyên giao cho cậu phụ trách dự án không?”

Lăng Hàm đành phải hỏi: “Tại sao?”

Thực ra cậu cũng hỏi Lục Tư Nguyên câu hỏi này rồi, nhưng Lục Tư Nguyên không nghiêm túc trả lời.

Tần Vĩnh nói: “Bởi vì cậu là nửa kia của cậu ấy, cậu ấy muốn chia sẻ studio này với cậu, muốn cùng cậu nắm giữ công ty giải trí, muốn cậu có được nhiều khả năng và tài nguyên hơn ngoài vai trò một diễn viên.

Lăng Hàm sững sờ.

Tần Vĩnh nói tiếp: “Nếu như cậu chỉ là một diễn viên, vậy thì cậu mãi mãi là đối tượng bị bóc lột, nhiều khi thân bất do kỷ, nhưng nếu cậu là ông chủ thì mọi chuyện sẽ khác, muốn quay cái gì thì quay, diễn nhân vật nào thì diễn, cho dù chỉ quay chơi chơi, người khác cũng không có tư cách nói gì.

“Nhìn những nhân vật có bề dày kinh nghiệm đi, sau cùng đa phần đều tự lập studio, tự mình đầu tư, tiền là một chuyện, tự do là chuyện khác.”

“Tất nhiên, có vài người không hợp làm ông chủ, nếu như cả đời hiến thân vì nghệ thuật cũng không phải không được, nhưng có thêm một con đường, tại sao không thử?”

Lăng Hàm sững sờ.

Chương 248: Tốt nghiệp

Tần Vĩnh thở dài: “Tôi chưa từng thấy Lục Tư Nguyên có lòng với ai như thế, nói một cách khó nghe, thực ra cậu ấy có thể nuôi cậu như con chim hoàng yến, nhưng cậu ấy đã không làm thế. Cậu ấy tốn thời gian, công sức và tiền bạc đào tạo cậu, dụng ý là gì, cậu tự mình nghĩ cho kĩ.”

Lăng Hàm rất áy náy, định nói vì mình bị cảm mới ngủ quá đà, nhưng mở miệng ra lại nuốt câu giải thích vào trong. Bởi vì cậu phát hiện, quả thực mình có phần buông thả và chê bai công việc.

Cảm giác buông thả này ẩn giấu sâu trong nội tâm, không thể nào phát giác được, vì sâu trong thâm tâm Lăng Hàm không hề cho rằng mình là người phụ trách dự án. Cậu không hiểu, đa phần công việc do trợ lý làm, cậu cho rằng mình chỉ là vật trang trí; mặt khác, cậu cảm thấy mình không cần theo sát một bộ phim, chỉ cần làm tốt công việc vốn có của mình là được.

Thế nhưng lời Tần Vĩnh nói đã khiến cậu bị đá kích nặng nề, không thể ngờ rằng Lục Tư Nguyên đã chuẩn bị cho tương lai của hai người nhiều như thế, vậy mà cậu không hề đối đãi nghiêm túc.

Nhận thức này khiến cậu cảm thấy lòng mình tràn ngập cảm xúc phức tạp.

Tần Vĩnh nói xong thì đi luôn, anh ta rất bận, studio có rất nhiều chuyện cần anh ta xử lý.

Lăng Hàm ngồi trên sofa rất lâu, suy nghĩ rất nhiều, ngày hôm sau lập tức nghiêm túc theo dõi dự án.

Tất nhiên vì thiếu kinh nghiệm nên đa phần công việc đều do trợ lý giải quyết giúp cậu, cậu dành mặt dày theo chân học hỏi.

Ngân sách cho “Ảnh đế thị phi” là mười triệu tệ, trong đó bao gồm cả chi phí tuyên truyền, khoản tiền dùng cho quay phim

chừng sáu triệu, số tiền này nằm ở mức trung bình cho các dự án phim chiếu mạng, nếu muốn làm tốt, phải sử dụng tiết kiệm.

Lúc mới sống lại, cuộc sống của Lăng Hàm khá túng quẫn, từng sâu khổ vì từng xu từng đồng, nhưng lúc đẩy cần gọi xe cậu vẫn gọi, cần ra ngoài ăn cậu vẫn ra ngoài, không đến mức đối xử bạc bẽo với bản thân. Sau khi nhận vai trò người phụ trách dự án, cầm mười triệu tệ mà cậu cảm thấy mình nghèo rớt mùng tơi, chi li keo kiệt hơn hẳn.

Kiếp trước Lăng Hàm được người ta tán tụng quá lâu nên mắt cao hơn đầu, tuyệt đối không thể bảo cậu giao ra một bộ phim được chế tác thô sơ. Cậu không muốn tiết kiệm một đồng nào cho bộ phim, tất nhiên cũng tiêu luôn cát sê của mình.

Mãi mà không quyết định được đạo diễn, chuyện này là một trong những việc khiến tổ dự án âu sầu nhất. Đạo diễn mà không chọn cẩn thận thì không thể đảm bảo chất lượng cho một bộ phim; nhưng với nguồn vốn hiện tại, không thể mời nổi các đạo diễn lớn, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể xuống tay với lớp đạo diễn trẻ thôi.

“Anh Lăng, đạo diễn Vương kia không chịu tới, làm sao bây giờ?”

Sau khi gọi tới bốn cuộc điện thoại, trợ lý bất đắc dĩ nói với Lăng Hàm.

Lăng Hàm cũng không biết nên làm thế nào, cậu chỉ im lặng.

Việc chọn đạo diễn không thuận lợi, thứ nhất vì đề tài kịch bản khá nhạy cảm, thứ hai vì phát triển của diễn đàn có giới hạn, thứ ba vì tiền.

Đạo diễn muốn quay phim này rất nhiều, nhưng studio không ưng mắt, mà đối tượng được studio đề mắt tới lại đưa ra đủ loại điều kiện hoặc không muốn quay, tóm lại, không với cao được, không màng tới thấp. Khó khăn lắm mới tìm được bốn đạo diễn, hơn nữa đều thông qua vòng phỏng vấn và đánh giá, vốn đã chọn Chương Lê trong số đó làm đạo diễn, thế mà vì đủ lý do, Chương Lê không tới được, tổ dự án đành mời mấy người khác.

Nhưng tin tức họ mời Chương Lê bị lộ, trong đó có hai người tính tình dở ương không muốn làm người thay thế nên từ chối, chỉ có Vương Tây chịu đến nhưng sau cùng trùng lịch cũng không đến được, vị trí đạo diễn lại bị trống.

“Cái tên Vương Tây này chẳng ra làm sao, không muốn đến thì cứ nói thẳng, đồng ý rồi nuốt lời làm chúng ta khó xử ghê!” Trọ lý nổi sùng lên.

Lăng Hàm hiểu được tâm trạng buồn bực của cậu ấy, vốn dĩ đang làm việc ngon lành ở một đoàn phim khác, thế mà sau khi điều qua đây phải làm một đồng việc dù chỉ là cấp phó, chuyện lớn chuyện nhỏ đều tới tay, cậu ấy không buồn bực mới lạ.

“Đạo diễn trẻ bây giờ chỉ có dở hơn chứ không có dở nhất!” Trọ lý vẫn đang càu nhàu.

Đạo diễn trẻ?

Lăng Hàm sững người, đột nhiên trong đầu hiện ra một gương mặt trẻ trung tuấn tú nhưng có phần trẻ con – Đường Tập.

Từ sau lần Đường Tập tiết lộ chuyện Chu Bắc Hiên ra tay sau lưng cậu, hai người không có thêm liên hệ gì nữa. Lăng Hàm nghĩ nên tìm một cơ hội để cảm ơn Đường Tập, nếu như cậu ấy không tiết lộ chân tướng, chưa biết chừng họ vẫn đang tưởng đối thủ cạnh tranh của “Hạ Thiên” bồi nhọ mình.

Cũng không biết gần đây cậu ấy thế nào rồi?

Có lẽ... Đường Tập là sự lựa chọn không tệ.

Đầu óc Lăng Hàm mơ hồ lóe lên ý tưởng này, nhưng cậu lập tức thấy do dự, dù sao thì Đường Tập cũng quá trẻ.

Khi đang suy nghĩ thì điện thoại của cậu đổ chuông, như có sợi dây tên duyên phận gắn kết hai người, Lăng Hàm cầm điện thoại lên, là Đường Tập gọi tới!

Lăng Hàm vội vàng bắt máy, mừng rỡ hỏi: “Đường Tập?”

“Lăng Hàm, có tiện nói chuyện không?” Thằng nhóc này không chịu gọi một tiếng anh.

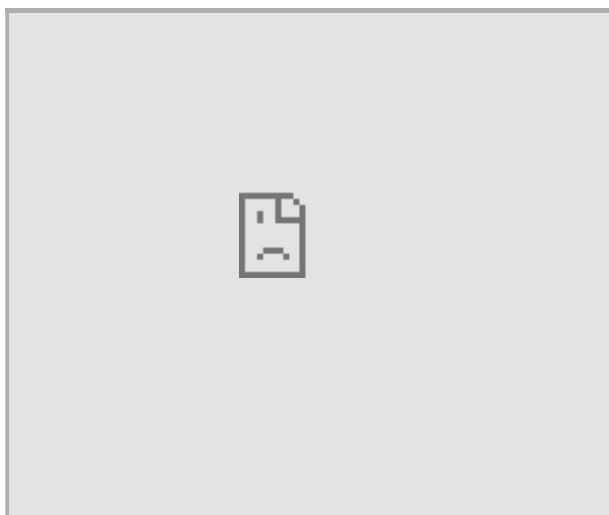
“Tiện chứ! Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền, ban nãy tôi đang nhớ tới cậu thì cậu gọi điện cho tôi.” Lăng Hàm cười ha ha.

“Anh nhớ tôi?” Đường Tập rất kinh ngạc, âm thanh đột nhiên to hơn hẳn.

“Đúng vậy, đợt này tôi đang chuẩn bị một bộ phim chiếu mạng, đang tìm đạo diễn nên tôi nhớ tới cậu.”

Đường Tập: “... Ờm.”

Không biết có phải ảo giác của Lăng Hàm hay không, cậu cảm thấy cậu chàng có vẻ thất vọng.

Lăng Hàm nói: “Chuyện hôm ấy tôi phải cảm ơn cậu, nếu không phải có cậu báo cho tôi biết hướng điều tra, chưa biết chừng bây giờ chúng tôi vẫn không biết hung thủ phía sau là ai.”

“Đã bảo không cần cảm ơn, đây là lời xin lỗi của tôi với anh.” Đường Tập ngưng lại một lát: “Tôi sắp tốt nghiệp rồi.”

Lăng Hàm sững người, lập tức nói: “Chúc mừng chúc mừng nha, sắp thành người trong xã hội rồi.”

“Chuyện đó...” Đường Tập có phần do dự, cứ ập a ập ứng:
“Lễ tốt nghiệp của tôi vào ngay tuần sau, anh... có đến được không?”

Lăng Hàm lại sững người, trong nháy mắt nhớ ra mình từng hứa sẽ tham gia lễ tốt nghiệp của cậu ấy.

“Tất nhiên rồi!” Cậu buột miệng: “Tôi đã hứa sẽ tham gia lễ tốt nghiệp của cậu, tuyệt đối không nuốt lời.”

Đường Tập thở phào nhẹ nhõm: “... Tôi cứ tưởng anh quên rồi.”

“Sao mà quên được, cậu là em trai tôi, tôi nhất định sẽ đến.”
Hóa ra Đường Tập gọi điện tới để mời mình tham gia lễ tốt nghiệp.

Đầu dây bên kia rất vui vẻ: “Được, tôi đợi anh nhé.”

Sau đó cúp máy.

Gọi điện thoại xong, Lăng Hàm trầm tư suy nghĩ.

Học viện điện ảnh trung ương mà Đường Tập theo học có truyền thống tổ chức lễ tốt nghiệp vào tháng năm, sớm hơn các trường khác một tháng. Cho dù Đường Tập không chủ động mời, Lăng Hàm cũng muốn tới trường của cậu.

Lễ tốt nghiệp...

Đường Tập...

Ý nghĩ mơ hồ trong lòng Lăng Hàm đột nhiên rõ ràng hẳn – cậu quyết định tới học viện điện ảnh mời Đường Tập làm đạo diễn.

Một mặt, Đường Tập vừa tốt nghiệp, căn cơ rất nông, mà cậu ấy không chịu mượn sức cha mình, như con nghé bú sữa bình, chắc rất khó lấy được kịch bản mà quay thành phim tốt, dù gì không ai dám cầm vốn tới cho một đạo diễn vừa tốt nghiệp quay phim truyền hình. Lăng Hàm muốn giúp cậu ấy một tay, báo đáp ân tình Đường Tập từng đề cử cậu. Mặt khác, Lăng Hàm biết tường tận về Đường Tập, công nhận tài năng của cậu ấy, cậu cảm thấy vụ làm ăn này đôi bên đều có lợi, nếu bỏ qua

ân tình cá nhân khác vẫn cực kỳ xứng đáng hợp tác.

Đồng thời cậu tới học viện điện ảnh trung ương còn có mục đích khác, cậu muốn chọn diễn viên mới vừa rẻ vừa ưu tú cho bộ phim của mình.

Chương 249: Buổi lễ

Tuy Quất Tử còn nhỏ nhưng đã tâm không phải vừa, hy vọng có thể đào tạo ra lớp diễn viên của riêng mình. Lục Tư Nguyên từng công bố kế hoạch phát triển lâu dài, trong đó có nghị quyết hợp tác đào tạo diễn viên mới cùng Ứng Thiên.

Chỉ cần nguồn vốn dùng cho nhân lực giảm xuống, chi phí cho đạo cụ, phục trang, máy móc có thể tăng thêm.

Còn việc có nên thông báo suy nghĩ này với Lục Tư Nguyên hay không, Lăng Hàm rất do dự, bởi vì hiển nhiên Lục Tư Nguyên có khúc mắc về mối quan hệ giữa cậu và Đường Tập, nếu như cậu chủ động mời Đường Tập, liệu có khiến anh hiểu lầm không?

Gần đây cậu và Lục Tư Nguyên tách ra làm dự án khác nhau, thời gian gặp gỡ ban ngày rất ít, chỉ được ở bên nhau sau khi tan ca.

Nghĩ đi nghĩ lại, không cẩn thận nghĩ tới tận lúc tan ca, Lục Tư Nguyên lái xe đón cậu tới một nhà hàng cao cấp, anh nói cần biểu dương thái độ cần cù chăm chỉ của cậu trong thời gian gần đây. Lăng Hàm rất vui, nhưng vì trong lòng có tâm sự nên vẻ hứng thú không biểu hiện nhiều.

Lục Tư Nguyên nắm rõ cảm xúc của cậu như lòng bàn tay, anh chú ý thấy cậu không tập trung nên hỏi: “Dự án tiền triển không thuận lợi à?”

“Không.”

“Không vui à?”

“Không.”

“Nói dối.” Lục Tư Nguyên nhướn mày: “Có chuyện gì không thể nói với anh được? Em quên giao ước của chúng ta rồi à, có chuyện gì phải nghĩ tới chồng em, hai người nghĩ kiểu gì cũng

đỡ hơn một người buồn bực.”

Bị Lục Tư Nguyên nhắc nhở, Lăng Hàm nhớ tới chuyện “tình bạn với Tưởng Nghị đi xuống”, đành phải kể chuyện kia ra.

“Tuần sau em muốn tham gia lễ tốt nghiệp của Đường Tập, đồng thời mời cậu ấy làm đạo diễn dự án của chúng ta, anh cảm thấy sao?”

Lục Tư Nguyên không trả lời mà vặn hỏi: “Em nghĩ rằng mời Đường Tập thì anh sẽ giận nên ban nãy mới không nói với anh?”

Lăng Hàm nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ gật đầu.

Lục Tư Nguyên cười khẽ lắc đầu: “Anh giống người nhỏ mọn thế à?”

Lăng Hàm: “...”

Lục Tư Nguyên: “Em có ánh mắt gì thế?”

Lăng Hàm: “Ánh mắt tán thành với anh.”

Lục Tư Nguyên cười nhẹ: “Anh biết em đang nghĩ gì, em cảm thấy anh hay ghen, nhỏ mọn, đúng không?”

Lăng Hàm cãi: “Làm gì có!”

Lục Tư Nguyên nhếch mí mắt liếc cậu một cái rồi nói tiếp: “Anh thừa nhận anh không thích Đường Tập, nhưng anh phân biệt được đâu là công đâu là tư. Em là người phụ trách dự án này, em quyết là được. Nếu như em cảm thấy Đường Tập OK, vậy anh sẽ không phản đối.”

Lăng Hàm đánh giá anh với vẻ nghi ngờ, Lục ngang ngược mà lại dễ thuyết phục thế á?

“Không phản đối thật sao?”

“Không phản đối.”

Lăng Hàm tin anh.

Đến thứ tư, Lăng Hàm quyết định ăn mặc ra dáng, để có mặt mũi lái chiếc Lamborghini lăng lờ lả lướt của Lục Tư Nguyên, dẫn theo cả cậu trợ lý mập nghìn năm không bao giờ dẫn theo, xông vào cổng học viện điện ảnh trung ương như một “tám gương thành công”, tranh thủ chói lòa mắt chó của các nam thanh nữ tú chưa kịp vào giới giải trí, sau đó dụ dỗ... à không, chiêu mộ các nam thanh nữ tú có thực lực có ước mơ vào ê kíp của mình.

Đến bãi đỗ xe của học viện điện ảnh trung ương, Lăng Hàm bước từ trên siêu xe xuống, tháo kính, để lộ gương mặt đẹp trai đột này hơi chai vì lên hình nhiều, bỗng chốc thu hút được sự chú ý của người xung quanh.

“Lăng Hàm!”

“Oa, Lăng Hàm thật này!”

“Đẹp trai quá!”

Đám đông gào ầm lên.

Lăng Hàm thấy đặc ý, phấn khởi đưa tay lên vẫy vẫy với bên phát ra âm thanh, sau đó chỉnh lại quần áo, tự cảm thấy mình đẹp trai ngất trời mà đi về phía hội trường.

Trong hội trường toàn người với người, học viện điện ảnh trung ương rất nổi tiếng, cho dù chỉ là lễ tốt nghiệp cũng có rất nhiều nhân vật tầm cỡ tham gia, có cả đạo diễn, nhà sản xuất, vân vân. Mỗi năm phía nhà trường đều mời cựu sinh viên và quản lý cấp cao của công ty giải trí có quan hệ tốt với trường, một là tạo danh tiếng, hai là cung cấp cơ hội cho các sinh viên.

Dạng mình tinh đang nổi chưa được mời đã tự đến trước như Lăng Hàm khiến nhà trường vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, vội vàng phái người chụp ảnh chung cho cậu và lãnh đạo nhà trường, sau đó chụp ảnh chung với một số sinh viên, cuối cùng mời cậu vào hội trường.

Chương trình chưa bắt đầu, trong hội trường đã kín đặc người, rất nhiều sinh viên ngồi thẳng xuống lối đi.

Lăng Hàm không mời mà đến, nhà trường không chuẩn bị, nhất thời không tìm được chỗ ngồi.

Người ở phía trước nghe thấy tiếng la hét từ sau vọng tới nên quay đầu lại, Trương Nghệ Tuyên ngồi ở hàng đầu nhìn thấy Lăng Hàm, cô đứng dậy, vẫy tay với cậu, tỏ ý bảo Lăng Hàm ngồi bên cạnh mình.

Lăng Hàm sững người.

Cậu và Trương Nghệ Tuyên chỉ hợp tác trong lần quay MV của Lục Tư Nguyên, hợp tác rất vui vẻ, sau này cũng không liên lạc nữa, không ngờ lại trùng phùng ở lễ tốt nghiệp. Cậu lập tức nhớ ra Trương Nghệ Tuyên tốt nghiệp học viện điện ảnh trung ương, cô nhận lời mời cũng rất bình thường, nên gật đầu với cô.

Cậu đánh giá xung quanh, muốn tìm Đường Tập, nhưng trong hội trường quá nhiều người, người bên cạnh đứng hết lên để nhìn cậu, nhất thời không dễ gì tìm được.

Thấy người càng lúc càng đông, sắp chặn kín đường, Lăng Hàm đành đi về phía Trương Nghệ Tuyên. Vừa đi hai bước, đột nhiên nhận thức được điều gì, cậu quay đầu, phát hiện ở hàng thứ ba bên tay phải có người vẫy tay với mình.

Đường Tập.

Thằng nhóc này chắc ngại hình tượng, không chịu hô tên cậu như người khác, cũng không chịu làm động tác gì quá kịch liệt, tìm ra được cậu chàng giữa biển người thật sự không dễ dàng.

Lăng Hàm gật đầu với cậu ta, sau đó đi tới vị trí ở hàng ghế đầu.

Trương Nghệ Tuyên mỉm cười với cậu.

Lăng Hàm đi tới bên cạnh cô rồi nói: “Cậu em tôi ở bên kia, tôi tới tham gia lễ tốt nghiệp của cậu ấy nên phải qua đó đây.”

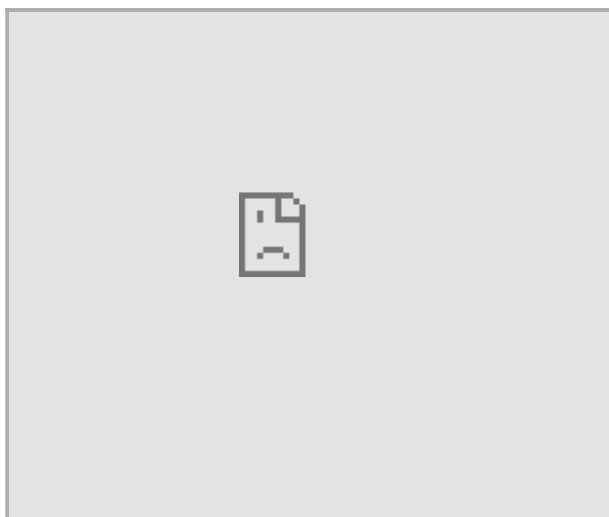
Cậu vừa nói vừa chỉ về phía Đường Tập.

Trương Nghệ Tuyên sững người, nhìn thấy Đường Tập theo

hướng cậu chỉ nên gạt đầu với cậu ta.

Lăng Hàm vất vả chen tới bên cạnh Đường Tập. Trước nay Đường Tập ăn mặc rất tùy tiện, mùa hè mặc áo T-shirt với quần bò, mùa đông mặc jackets, còn đeo trang sức kim loại trông rất punk, chẳng khác gì một thằng lưu manh; nhưng hôm nay cậu ta lại mặc âu phục thẳng thớm trông vô cùng nghiêm túc.

Dòng người dường như có thể chen sập cả hội trường mà Đường Tập vẫn chiếm được một chỗ ngồi cho cậu, không chỉ có lòng mà còn có khả năng chống được áp lực rất mạnh mẽ.

Sinh viên ngồi xung quanh không thể ngừng liếc về phía họ, thấy Lăng Hàm với Đường Tập nói chuyện thân quen, chắc đang mải miết suy đoán về quan hệ giữa hai người.

“Đường Tập, cậu với Lăng Hàm... anh Lăng, quen nhau à?”
Bạn học bên cạnh hỏi.

Đường Tập chưa kịp trả lời, một người khác đã đáp thay: “Nói thừa, lúc trước anh Lăng là diễn viên chính trong phim ngắn của Đường Tập mà!”

“Ồ ha!”

Lăng Hàm tươi cười vẫy tay với chàng trai kia: “Chào cậu.”

Cậu trai kia đỏ mặt lâm bầm: “Chào, chào anh.”

Lăng Hàm khá có hứng thú: “Cậu tên gì thế?”

Cậu trai kia giật mình: “Vu Hạo ạ.”

“Học chuyên ngành gì?”

Đường Tập chen vào: “Tốt nghiệp khoa diễn xuất.”

Lăng Hàm thấy cậu trai này rất phù hợp với hình tượng một vai diễn trong phim, nghe nói cậu chàng còn là sinh viên ưu tú khoa diễn xuất, bỗng chốc động lòng.

“Đã ký với công ty quản lý nào chưa?”

Vu Hạo lắc đầu: “... Vẫn chưa ạ.”

“Đợt này tôi đang chuẩn bị một bộ phim chiếu mạng, có hứng thú tìm hiểu không?”

Cậu trai kia trợn mắt há miệng, chưa kịp phản ứng.

Người xung quanh đã hô hào lên: “Vu Hạo, cậu được anh Lăng ngắm trúng rồi!”

Đường Tập lườm đám bạn xung quanh, ghé tới bên cạnh Lăng Hàm: “Anh làm cái gì vậy?”

“Đợt này tôi sắp quay phim, là một bộ phim chiếu mạng, không tìm được người.” Lăng Hàm nói: “Hôm nay tôi cần một mặt là muốn tham gia lễ tốt nghiệp của cậu, mặt khác là muốn mời cậu gia nhập cùng chúng tôi, có bằng lòng không?”

Đường Tập sửng người.

Lúc này người dẫn chương trình lên sân khấu: “Các bạn khán giả thân mến...”

Lăng Hàm ngồi thẳng người, hát cảm về phía sân khấu: “Bắt đầu rồi, đợi buổi lễ kết thúc hãy nói.”

Đường Tập đành nuốt những lời đang chuẩn bị nói vào lòng, ngẩng đầu nhìn sân khấu.

Người dẫn chương trình trên sân khấu nói vài câu mở màn rồi bắt đầu phân giới thiệu khách mời trăm lần như một, mỗi khi hô một cái tên, người ngồi hàng trên sẽ đứng dậy vỗ tay với đám đông, hội trường bỗng chốc vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Đường Tập nói với cậu: “Tôi ra ngoài một chút.”

Lăng Hàm nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Chương 250: Tổ tình

Đường Tập chen ra ngoài, sau đó tiến vào cánh gà từ lối đi bên tay trái sân khấu.

Qua một lúc, người dẫn chương trình đọc tên Lăng Hàm, cậu đành đứng dậy chào đám đông, tiếng vỗ tay trong hội trường như chấn động cả trời xanh.

Đợi khi đã giới thiệu xong khách mời, lãnh đạo trường nói vài câu là đến lượt sinh viên tốt nghiệp phát biểu.

Mọi người lại bắt đầu vỗ tay một cách lịch sự, Lăng Hàm cũng vỗ theo, cậu phát hiện Đường Tập từ cánh gà bước lên sân khấu – hóa ra Đường Tập rời khỏi chỗ ngồi là vì đại diện cho khóa sinh viên phát biểu!

Dưới ánh đèn, toàn thân Đường Tập như phủ thêm một vầng sáng, chói mắt không tưởng. Cậu ta không luống cuống cũng không kiêu ngạo khiến Lăng Hàm nhớ tới thời khắc cậu ta lên bục nhận giải của cuộc thi phim ngắn.

Bất tri bất giác, thằng nhóc này đã trưởng thành rồi.

Lăng Hàm vỗ tay nhiệt liệt.

Đường Tập diễn thuyết xong, xuống sân khấu, cửa hông của hội trường lại ồn ào, Lăng Hàm nhìn theo hướng âm thanh, thấy một người được ủng hộ rầm rộ đang bước vào, trong đó có cả hiệu trưởng vừa lên sân khấu phát biểu.

Ánh đèn trong hội trường khá yếu, Lăng Hàm không nhìn rõ được người bị vây ở giữa là ai.

Qua một lát, chàng trai dẫn chương trình vốn đang ở sau hậu trường bước lên sân khấu giới thiệu với vẻ kích động: “Hôm nay, chúng ta vinh hạnh mời được Tổng giám đốc nghệ thuật của GMG – anh Chu Thành, hoan nghênh anh Chu!”

Cả hội trường ồn ào, sau đó là tiếng vỗ tay vang lên như sóng trào.

Ai cũng biết, bộ phận nghệ thuật của GMG có vị trí vô cùng quan trọng trong công ty, nắm quyền phân phối đa số hoạt động của nghệ sĩ, tất nhiên bao gồm cả việc nhận người mới. Tổng giám đốc nghệ thuật đến trường này có ý nghĩa gì, các sinh viên đều hiểu rất rõ.

Lăng Hàm sững sờ, không ngờ Chu Thành cũng đến?

Cậu hơi ngượng ngùng, lần trước đã vì “Kế hoạch nhên nhện” mà thắng thầu từ chối Chu Thành ngay trong cuộc họp, đến nay vẫn không biết nên đối diện với anh ta thế nào.

Sau đủ loại diễn thuyết cuối cùng cũng đến lượt sinh viên trưng bày tác phẩm của mình, những tác phẩm này là những tác phẩm xuất sắc được chọn ra, đại diện cho trình độ của khóa sinh viên này, trong đó bao gồm luôn cả “Tổ tình” của Đường Tập.

Cũng là một bộ phim ngắn khá gọn gàng, kể về câu chuyện một chàng trai yêu thầm cô gái nên vất vả theo đuổi cô, sau cùng, cô gái mặc váy xanh nhạt kia không đồng ý với chàng trai, chỉ hẹn nhau sau khi tốt nghiệp có duyên sẽ gặp lại.

Quá trình rất đơn giản, chủ yếu dựa vào phát triển tâm lý của nam chính để chống đỡ cả bộ phim, mà hình tượng cô gái chỉ đơn giản là hình tượng người yêu hoàn hảo trong mắt mọi người, không hề có nhiều đất diễn hay lời thoại.

Tình tiết của phim rất đơn giản, khả năng của Vũ Hạo không tệ, tình cảm yêu mà không thể có được thể hiện rất cặn kẽ, cộng với việc sắp tốt nghiệp, các cặp trong trường chia tay nhiều, bộ phim nhanh chóng tìm được sự đồng cảm.

Tất cả mọi người trong hội trường đang chú ý vào màn hình, Đường Tập ngồi bên trái Lăng Hàm là đạo diễn, Vu Hạo ngồi bên phải là diễn viên chính, hai người này chắc đã xem bộ phim không dưới mười lần, cho nên không chú ý lắm tới màn hình, cả hai đều quan tâm tới người ngồi bên cạnh hơn.

Lăng Hàm nói nhỏ với Đường Tập: “Phim này ổn đấy, cậu rất có thiên phú làm đạo diễn!”

Đường Tập tập trung chú ý màn hình phía trước, dường như không nghe thấy Lăng Hàm nói gì.

Hôm nay, thái độ của Đường Tập có vẻ lạ, nhưng Lăng Hàm không biết lạ ở đâu.

Lăng Hàm mất hứng, đành quay đầu nói với Vu Hạo: “Diễn tốt lắm!”

Vu Hạo ngượng ngùng: “Đâu có, là Đường Tập đạo diễn tốt, cậu ấy phân tích từng cảnh tượng và biểu cảm khi yêu thầm rất đúng mực...”

Lăng Hàm sững người, đang định nói gì đó thì Đường Tập “tập trung chú ý” bên cạnh đột nhiên buồn bực: “Làm đạo diễn, cái gì cũng phải biết.”

Lăng Hàm cảm thấy Đường Tập cứ lạ lạ, dường như đang căng thẳng, mà hình như cũng lạnh nhạt, làm cậu cũng căng thẳng theo: “Tôi cảm thấy bộ phim này rất khá, nhưng vẫn còn một số chỗ cần sửa.”

Cuối cùng Đường Tập cũng lộ vẻ quan tâm: “Sao cơ?”

“Tình yêu không phải chuyện một người, trong phim ngắn của cậu, hình tượng nhân vật nữ chính quá nhạt nhòa, cảm giác cả bộ phim đang kể nam chính yêu nữ chính đến mức nào, bất kể là đau thương hay buồn bã đều chỉ là của mình cậu ấy, không hề nhắc tới biến hóa trong cảm xúc của nữ chính.”

Đường Tập nhếch môi cười: “Bởi vì nhân vật nam chính luôn yêu thầm nữ chính, nữ chính không thể nào đáp lại cậu ấy. Anh nói đúng, tình yêu là chuyện hai người, nhưng bộ phim này nói về tình yêu thầm lặng, mà yêu thầm chỉ là chuyện của một người.”

Câu này thực sự khó phản bác.

Lăng Hàm nghĩ ngợi: “Với bộ phim này, tôi không nhìn ra được nam chính yêu nữ chính tới đâu.”

Đường Tập đột nhiên quay đầu lại, dù dưới ánh đèn u ám nhưng ánh sáng trong đôi mắt ấy vẫn rất sáng.

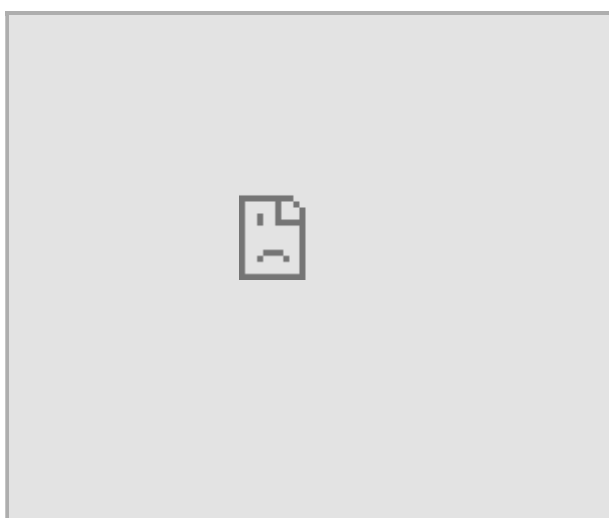
Lăng Hàm nói tiếp: “Yêu thầm một người không chỉ là yêu sự tốt đẹp của cô ta, con người cô ta tốt ở chỗ nào, tại sao thích cô ta, cần phải chứng minh trên phương diện logic tình cảm. Có thể ban đầu là vì bề ngoài, nhưng ai cũng biết, bề ngoài chỉ là một phần của tình cảm. Một con người hoàn chỉnh có cả ưu điểm và khuyết điểm, nếu như có thể thích ưu điểm của cô ta, bao dung khuyết điểm của cô ta, mới là yêu. Nhân vật nữ chính của bộ phim này giống với hình tượng tốt đẹp trong suy nghĩ chủ quan của nam chính hơn, không hề cụ thể, có lẽ cô gái kia căn bản không phải vậy; nếu như cô ta có chủ kiến, chắc chắn sẽ từ chối nam chính thôi.”

Dù gì Đường Tập vẫn còn trẻ, có phần háo thắng, cậu ta không phục: “Giả dụ nam chính thích cả khuyết điểm của nữ chính, vậy nữ chính liệu có thích nam chính không?”

Lăng Hàm sững người: “Có thể có khả năng.”

“Nhưng đến cả cơ hội cho nam chính tìm hiểu mình nữ chính cũng không cho cậu ấy, đến cả bắt đầu còn không có, làm sao nói được khuyết điểm hay ưu điểm gì?”

“... Đạo lý này không sai, nhưng chuyện tình cảm không chỉ có vậy, không thích thì không thích thôi.”

Đường Tập cố chấp: “Chưa từng chính thức tìm hiểu, làm sao

biết không thích?”

Lăng Hàm bị ép tới đường cùng: “Chuyện này... Chuyện này là vấn đề duyên phận...”

Đường Tập cúi đầu, có vẻ buồn bã: “Bởi vì cô ta chưa từng đặt nam chính trong lòng, chưa từng nhìn thẳng vào cậu ấy.”

Lăng Hàm sững sờ.

Đèn trong hội trường đã tắt hết, chỉ còn bóng người lay động trên màn ảnh phía trước, âm thanh xì xào trong hội trường rất nhỏ.

Lăng Hàm nghĩ ngợi rồi nói một cách uyển chuyển: “Đã lỡ rồi thì lỡ thôi, đời người dài lắm, vì cô ta không phải cô gái định mệnh của nam chính nên ông trời nhất định sẽ sắp xếp cho họ bỏ lỡ nhau.”

Đường Tập quay đầu, ánh mắt lấp lánh: “Tôi có lời muốn nói với anh.”

Hôm nay Đường Tập quá kỳ lạ.

Lăng Hàm hỏi: “Gì thế?”

Trên màn hình, nam chính ôm hoa hồng và sô-cô-la, gom hết dũng cảm đi tới trước mặt nữ chính, tỏ tình với cô: “Tớ... tớ thích cậu.”

Lăng Hàm cảm thấy tay mình bị ai đó nắm lấy, âm thanh bị đè nén dưới âm thanh của bộ phim, bàn tay kia đang run mà chủ nhân của bàn tay đó cũng đang run: “Tôi... tôi thích anh.”

Lời thoại trong phim và lời tỏ tình trong thực tế cùng vang lên, bùng nổ và chôn vùi trong hội trường tối đen như mực.

Dường như trong khoảnh khắc ấy, tất cả âm thanh im bật, chỉ có lời tỏ tình này là âm thanh duy nhất trên thế giới.

Bàn tay của Đường Tập không to lớn và mạnh mẽ như Lục Tư Nguyên hay Chu Thành, cậu ta rất trẻ, như con thú vừa mới trưởng thành, dè dặt mà bất an nắm lấy thứ mà nó yêu thương nhất, cố chấp không muốn buông ra.

Lăng Hàm chờ đợi. Cậu chưa từng nghĩ chuyện này sẽ xảy ra, thật đó, hoàn toàn chưa từng nghĩ tới.

Trong phim, cô gái lặng im nhìn chàng trai đang bất an một lúc rồi mới nói: “Xin lỗi.”

Trên thực tế, Lăng Hàm dừng lại trong phút chốc, sau đó rút mạnh tay ra khỏi ràng buộc của Đường Tập.

Trong phim, cô gái dịu dàng nói với chàng trai: “Chúng ta sắp tốt nghiệp, sắp phải xa cách rồi, tớ không thể đồng ý với cậu được, nếu như sau này có cơ hội... gặp lại sau nhé.”

Trên thực tế, Lăng Hàm ghé vào tai Đường Tập, dùng giọng nói chỉ đủ cho hai người nghe: “Tôi và Lục Tư Nguyên đã kết hôn rồi.”

Chương 251: Không yêu

Cả người Đường Tập cứng ngắc, cậu ta xoay đầu lại, những ngón tay siết chặt: “Cái gì? Anh nói cái gì?”

Lăng Hàm nghiêng đầu, im lặng nhìn cậu ta rồi đáp: “Tôi với anh ấy đã kết hôn rồi.”

Đồng tử đen láy của Đường Tập co lại, vẻ mặt bàng hoàng không dám tin.

Lăng Hàm dùng giọng điệu dịu dàng nói: “Cậu là em trai của tôi, trước kia là vậy, sau này cũng vẫn là vậy.”

Lòng ngực của Đường Tập phập phồng kịch liệt một lúc, cậu ta khàn giọng nói: “Anh đang lừa tôi?”

Lăng Hàm bình tĩnh trả lời: “Không lừa cậu, năm ngoái chúng tôi đã đến Las Vegas đăng ký kết hôn, chỉ là không công bố với bên ngoài thôi! Nếu cậu không tin, tôi có thể cho cậu xem ảnh chụp giấy đăng ký kết hôn.”

Tay của Đường Tập run nhè nhẹ.

Lăng Hàm quan sát cậu ta một hồi, nghĩ rằng Đường Tập vẫn không tin cho nên rút di động ra, mở thư viện ảnh rồi nhanh chóng tìm thấy bức ảnh chụp giấy đăng ký kết hôn.

“Cậu xem...” Lăng Hàm đưa ảnh cho Đường Tập nhưng lại bị cậu ta hất ra.

Suýt nữa di động của Lăng Hàm rơi xuống đất, cậu vội vàng đỡ lấy, trong lòng có chút bức bối.

Đường Tập trợn hai mắt, nghiến răng nói: “Vì sao anh không nói cho tôi biết anh đã kết hôn?”

Lăng Hàm: “...”

Tại sao tôi kết hôn lại phải báo cáo với cậu?

Đường Tập thở phì phò nói: “Anh là đồ khốn nạn!”

Lăng Hàm lúng túng: “... Đạo gần đây có ai không thích mấy tên khốn đâu.”

Đường Tập ghen hòng.

Bộ phim đang đến đoạn cao trào, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình, không một ai chú ý tới bầu không khí giữa bọn họ. Nam chính ôm một bó hoa hồng đứng dưới cây đại thụ, biểu cảm như đau đớn lại như được giải thoát nhìn cô gái kia rời đi.

Lăng Hàm bị lời tỏ tình của Đường Tập làm cho đứng ngơ không yên. Lục Tư Nguyên vốn đã nghi ngờ giữa cậu với Đường Tập có gì đó mờ ám, bây giờ Đường Tập thật sự có ý đó khiến cậu hơi sợ.

Vất vả chịu đựng đến cuối buổi lễ trao giải, Đường Tập bước lên bục giảng cùng những sinh viên khác chờ nhận giải.

Người dẫn chương trình gọi người nhận giải lên nhận thưởng, sinh viên nhận giải bước lên phía trước, nhận giải thưởng từ khách quý.

Lễ trao giải này cũng giống những lễ trao giải khác, công bố từ giải thấp nhất rồi đến giải cao nhất, khách quý mời lên trao giải cũng từ viện trưởng, khách mời rồi đến hiệu trưởng.

Trong nền nhạc trang trọng, ai nấy đều cảm động, hội trường sắp bị những tiếng vỗ tay làm cho nổ tung. Lăng Hàm chưa từng học đại học, ngay từ khi còn học trung học cậu đã ra mắt làm diễn viên nhưng lại không có xuất thân chính quy, tham gia buổi lễ tốt nghiệp này cho cậu một trải nghiệm rất khác lạ, cậu cố gắng hưởng thụ bầu không khí này nhưng... cậu sẽ không thể tiếp tục hưởng thụ nó lâu nữa.

Đường Tập được giải đạo diễn xuất sắc nhất cùng sinh viên xuất sắc nhất nên được nhận giải cuối cùng.

Người dẫn chương trình: “... Xin mời hiệu trưởng Ngô Hiến Trung của chúng ta lên trao giải!”

Một ông lão mập mạp chừng hơn sáu mươi tuổi bước lên bục giảng, ông không nhận lấy bằng khen màu đỏ trong tay người phục vụ mà ra hiệu bảo người dẫn chương trình đưa micro cho mình.

Người dẫn chương trình vội vàng đưa qua.

Hiệu trưởng nhìn quanh bốn phía rồi mỉm cười nói: “Hàng năm tôi đều đứng ở vị trí này, trao cùng một giải thưởng, nhìn những sinh viên xuất sắc nhất lần lượt tốt nghiệp, cùng rót vào nguồn sức sống mới cho sự nghiệp điện ảnh và truyền hình cũng như những ngành nghề khác! Nền công nghiệp điện ảnh thay đổi từng ngày và những sinh viên này chính là chủ lực cho sự thay đổi mới mẻ đầy sáng tạo đó! Hôm nay tôi cũng đổi mới một chút, tôi không trao giải thưởng này nữa mà sẽ mời Chu tổng của GMG lên trao giải, mọi người hoan hô nào!”

Hiệu trưởng là người từng trải đã mấy chục năm, đứng sừng sững không ngã, làm việc gì cũng rất cao tay. Lời này của hiệu trưởng quá nể mặt Chu Thành, ai cũng biết GMG là đầu sỏ của giới giải trí, nếu như có thể thân cận với GMG hơn một bước thì không cần lo lắng con đường sau này nữa.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Chu Thành không từ chối mà đứng lên, sải bước lên sân khấu rồi khách sáo với hiệu trưởng mấy câu, sau đó nhận bằng khen trao cho Đường Tập.

Đường Tập đánh mặt, Chu Thành không nhịn được liền trêu chọc mấy câu: “Sao đạo diễn Đường nhận giải rồi mà không cười gì thế?”

Đường Tập trả lời: “Tỏ tình bị từ chối, cười không nổi.”

Người dẫn chương trình đứng bên cạnh lập tức sáng bừng hai mắt: “Thật sao? Đạo diễn Đường tỏ tình? Người cậu tỏ tình có đang ở đây không?”

Tiếng nói của người dẫn chương trình thông qua micro truyền khắp hội trường, mọi người lập tức yên tĩnh lại, sau đó bùng nổ những âm thanh kinh ngạc, Lăng Hàm đang bị chìm trong đám người không được tự nhiên giật giật thân thể.

Chu Thành nghe vậy liền sửng sốt, bật cười nói: “Đạo diễn Đường quay phim ‘Tổ tình’ hóa ra là vì trong lòng đã có người thầm thương trộm nhớ à.”

Sau đó anh ta quay đầu, nói với tất cả mọi người: “Bộ phim ngắn ‘Tổ tình’ của đạo diễn Đường kết thúc bằng bi kịch, chẳng lẽ ở ngoài đời đạo diễn Đường cũng phải nhận lấy một cái kết buồn thương hay sao?”

Người dẫn chương trình không ngại lớn chuyện nói: “Là ai thế, ra đây, mau ra đây nào!”

Trong đám người vang lên những tiếng hò hét cùng huýt sáo, một đám toàn thanh niên hai mươi hai một tuổi nhiệt huyết sôi trào nhao nhao hô lớn: “Đạo diễn Đường mau nói cho chúng tôi biết người đó là ai đi!”

“Nói đi!”

“Đạo diễn Đường đã có đôi tượng thầm mến!”

“Mau đi ra, đi ra! Mau trả lời là đồng ý đi nào!”

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Một đám âm ỉ.

Lăng Hàm nhìn bộ dạng điên cuồng của đám nhóc choai choai này lại càng mất tự nhiên.

Trước ánh mắt của mọi người, Đường Tập cầm lấy micro, chậm rãi nhìn xung quanh, tầm mắt đi tới một chỗ, mọi người cũng nhìn theo.

Lăng Hàm sợ đến rớt tim rớt mù, chỉ hận không thể phá một lỗ trên trần nhà rồi hóa thân thành người chim bay đi.

Thằng oắt này! Biết ngay là mấy thằng nhóc choai choai to gan lớn mật sẽ làm những chuyện khiến người ta mở rộng tầm mắt mà!

Lăng Hàm điên cuồng gào thét trong lòng: Nếu như cậu dám nói tên của tôi ra, tôi tuyệt giao với cậu! Tuyệt đối tuyệt giao!

Cuối cùng ánh mắt của Đường Tập nhìn chòng chọc về phía này, Lăng Hàm thẳng lưng cứng đờ, lập tức làm bộ kinh ngạc bắt chước các cậu sinh viên khác quay ngang quay dọc tìm người được tỏ tình, làm bộ người Đường Tập nhìn không phải là cậu, trong miệng còn lẩm bẩm: “Ai thế? Là ai thế?”

“Thật ra hôm nay không phải lần đầu tiên tôi tỏ tình với người đó.”

Câu nói của Đường Tập lôi kéo sự chú ý của tất cả mọi người, ánh mắt của mọi người nhao nhao tập trung vào người cậu ta.

Vẻ mặt của Đường Tập rất nghiêm túc: “Tôi biết người ấy không thích tôi, bởi vì người ấy đã kết hôn rồi.”

Trong đám người có tiếng thở dài thất vọng, Lăng Hàm cảm thấy mấy thằng nhóc kia thở dài không phải vì tiếc nuối cho Đường Tập mà đang tiếc vì không có kịch vui để xem.

“Thật ra hôm nay trước khi tỏ tình tôi đã biết trước là sẽ bị từ chối rồi! Thế nhưng tôi vẫn nói, bởi vì bất kể kết quả là tốt hay xấu, tôi cũng muốn đặt một dấu chấm tròn cho mỗi tình một thời thanh xuân của mình, quả nhiên tôi bị từ chối.”

Lăng Hàm ngẩn ra.

Đường Tập ngừng một chút rồi nó tiếp: “Tôi có thể gặp được một người như vậy trong khoảng thời gian vô tư nhất của một

đời người, có thể thích một người như vậy đã là may mắn cả đời này của tôi! Tôi may mắn hơn rất nhiều người, có những người chỉ có thể đem tình cảm của mình chôn thật kỹ trong lòng, ngay cả một cơ hội để nói ra cũng không có, ít nhất tôi đã có thể nói ra.”

“Lúc người kia từ chối tôi có nói, có ai trong đời không từng thích một người xấu xa, tôi thấy câu này rất đúng.”

Mọi người cười vang, ngay cả Chu Thành cũng bật cười.

Lăng Hàm cười xấu hổ.

“Trong chuyện tình cảm, không phải mình đối xử tệ với người khác thì người khác sẽ đối xử tệ với mình, may mắn người tôi thích không phải kiểu người thích trêu đùa với chuyện tình cảm, cho nên tôi quyết định...”

Đường Tập hít sâu một hơi, đột nhiên nhìn về phía Lăng Hàm.

Bất kể trên hay dưới sân khấu, mọi người đều nhao nhao nhìn về hướng Đường Tập đang nhìn.

Nhân viên ánh sáng còn ngại chuyện chưa đủ lớn nên còn mở đèn pha chiếu thẳng về phía đó, luồng sáng này khiến đám người đứng ở phía Lăng Hàm sáng chói.

Âm nhạc cũng vang lên, đã thế còn đổi thành bài “Thánh ca hôn lễ”.

Giai điệu du dương của bài hát vang lên giữa hội trường, chẳng ra làm sao.

Lần này ánh mắt của mọi người lại càng chăm chú hơn.

Khuôn mặt của Lăng Hàm đỏ ửng.

Cậu hỏi ông trời lại hỏi mình, tại sao cậu lại tới đây?

Đã hứa là phải thực hiện? Chó má!

Thằng oắt con! Tôi muốn tuyệt giao với cậu!

Lúc này nội tâm của Lăng Hàm đang âm âm vang lên giai điệu

của bài “Dàn đồng ca Hoàng Hà”... gió rít như tiếng ngựa hí, tôi cũng muốn thét gào! Tôi cũng muốn thét gào!

Lúc Lăng Hàm còn đang hét trong âm thầm, đột nhiên ánh đèn rời đi. Có lẽ nhân viên ánh sáng cũng không rõ Đường Tập nói ai cho nên để ánh đèn di chuyển xung quanh.

Lăng Hàm ngơ ngác, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Cậu nghe được thanh âm đồng dục, dứt khoát của Đường Tập: “Tôi quyết định không thích người đó nữa!”

Chương 252: Dụ dỗ

Toàn trường xôn xao.

Giai điệu của “Thánh ca hôn lễ” ngừng lại.

Lăng Hàm ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Đường Tập đang đứng trên sân khấu, giữa những âm thanh huyền ảo cùng ánh mắt ngạc nhiên của mấy ngàn con người, tầm mắt của họ nhìn thẳng vào nhau.

Đường Tập nói: “Sau này tôi sẽ không bao giờ thích người ấy nữa.”

Sau đó cậu ta cười, đưa micro cho người dẫn chương trình rồi cầm giấy chứng nhận lui về đám người lên nhận giải.

Người dẫn chương trình nhanh nhạy cười nói: “Buổi lễ năm nay có nhiều điều bất ngờ ghê.”

Chu Thành cũng kịp thời phản ứng nói một câu: “Tuổi trẻ thật là tốt.”

Anh ta nói mấy câu rồi định đi xuống nhưng bị người dẫn chương trình cản lại.

“Xin anh Chu chờ một lát, tiếp theo chính là tiết mục truyền thống của lễ tốt nghiệp trường chúng tôi.”

Vừa dứt lời, trong hội trường đã có người đứng lên quơ tay múa chân huýt sáo hò hét chói tai như muốn phá thùng nóc nhà.

Lăng Hàm ngơ ngác đứng dậy theo.

Người dẫn chương trình: “Mọi người đều biết truyền thống của học viện điện ảnh trung ương của chúng ta! Tiết mục cuối cùng trong lễ tốt nghiệp chính là nhảy! Đừng ngồi yên nữa, quậy lên nào!”

Đám người rần rần những tiếng hô vang trời, không một ai còn ngồi.

Lăng Hàm không biết tiết mục truyền thống của học viện điện ảnh và truyền hình hàng năm chính là nhảy múa một trong những ca khúc nổi tiếng nhất trong năm, thậm chí có khi còn nhảy flashmob. Ví dụ như năm trước trước nữa là bài “Gangnam Style”, năm trước nữa là “Ngọn gió dân tộc”, năm trước là “Quả Táo Nhỏ”... Bài nào càng xấu hổ càng nhảy, không có xấu hổ nhất, chỉ cầu xấu hổ hơn!

“Mời khách quý của chúng ta lên sân khấu nào!” Người dẫn chương trình gào khản giọng, đọc từng người một.

Mỗi một cái tên vang lên là một tràng hét vang trời.

Người dẫn chương trình nói: “... Xin mời anh Lăng Hàm!”

“Á á á á á á á...” Mọi người hét chói tai.

Lăng Hàm ngơ ngác một chút rồi đi lên sân khấu.

Chu Thành không ngờ cậu lại tới cho nên ngạc nhiên nhìn cậu.

Hai người vừa chạm mắt nhau liền lập tức dờn đi.

Lúc này, Trương Nghệ Tuyên đứng trước nhảy đầu tiên, Chu Thành, Lăng Hàm, Đường Tập vốn đứng phía trước lại bị đẩy ra phía sau Trương Nghệ Tuyên, các giáo viên và sinh viên được giải đứng phía sau hai hàng.

Sau đó người dẫn chương trình hét chói tai: “Mọi người đếm ngược nào!”

Trên màn hình lớn hiện lên số mười, kèm theo tiếng đồng hồ tích tắc, mọi người đồng thanh hô: “9!”

“8!”

...

“3!”

“2!”

“1!”

“Oành” một tiếng, dàn loa bốn phía hội trường đột nhiên vang lên một tràng tiếng chó sủa: “Gâu!”

Ngay sau đó là giai điệu mà Lăng Hàm quen đến không thể quen hơn, đó là ca khúc “Bài hát của cha” do cậu với Lục Tư Nguyên sáng tác ra lúc đùa giỡn với nhau. Giai điệu kỳ quái đã được đổi thành nhạc điện tử, tốc độ đẩy nhanh hơn mấy lần, rất có cảm giác của một ca khúc phong cách disco.

Lăng Hàm: “...”

Trương Nghệ Tuyên bắt đầu nhảy, những người khác bắt đầu nhao nhao nhảy theo, trong nháy mắt cả hội trường đều nhảy múa âm ỉ.

Ba người đứng sau Trương Nghệ Tuyên là Đường Tập, Lăng Hàm, Chu Thành đều có những suy nghĩ phức tạp của riêng mình, vẻ mặt cũng rất kỳ quái.

Máy quay phim ghi lại cảnh tượng này một cách chân thật.

Rất nhiều năm sau, sau khi mọi người biết được mối quan hệ giữa ba người thì đoạn video nhảy nhót đó trở thành đoạn video nổi tiếng nhất trong lịch sử giới giải trí.

Điệu nhảy kết thúc, Lăng Hàm lập tức chạy nhanh như được bôi mỡ dưới chân, đương nhiên trước khi rời đi cậu đã kịp chạy tới túm lấy Vu Hạo.

“Anh... anh Lăng?”

“Đi theo tôi.”

Vu Hạo lập lòe hai mắt: “Cái này... tôi phải đợi người khác...”

Lăng Hàm hạ giọng: “Bớt nói nhảm đi, người nghe được bí mật giữa tôi với Đường Tập mà còn muốn đi sao, không có

cửa đâu!”

Vu Hạo lập tức nói: “Không, không, tôi không nghe thấy cái gì hết!”

Nói xong cậu ta xoay người muốn chạy nhưng Lăng Hàm đã kịp túm lấy vạt áo phía sau của cậu ta: “Không cho chạy!”

Vu Hạo rơi lệ đầy mặt: “Tôi thực sự không nghe được gì mà!”

“Nói dối!”

Vu Hạo ngồi ngay bên cạnh, hơn nữa cậu ta làm vai chính thì sao có thể tập trung chăm chú vào bộ phim như những người khác, chắc chắn cậu ta nghe được. Nhất là nhìn phản ứng của cậu ta lúc này, Lăng Hàm khẳng định đoán không lầm.

“Tôi quyết định để cậu vào ê kíp của tôi, không cho phép cậu đi tìm Chu Thành.” Lăng Hàm biết Vu Hạo cũng muốn vào GMG giống như những người khác.

Vu Hạo khóc ròng rọc giống như gái nhà lành vừa mới bị cưỡng bức: “Tôi không nói mà, tôi thề, tôi nhất định sẽ không nói ra...”

“Thôi đi!” Lăng Hàm không tin một chữ nào, chỉ túm chặt cậu ta đi về phía cửa, nhưng mới đi được hai bước thì vạt áo phía sau bị túm lại.

Lăng Hàm quay đầu nhìn thấy Đường Tập liền tê dại cả da đầu.

Cậu sợ tên oắt này lắm rồi.

“Muốn đi sao?” Thanh âm của Đường Tập vang lên.

Lăng Hàm liếc mắt thấy Chu Thành đang đi tới đây liền cảm thấy tức giận. Cậu không muốn ở cùng với Chu Thành là vì trong buổi họp của “Kế hoạch nhèn nhện” lần trước, nói theo một cách nào đó thì cậu đã làm anh ta mất mặt, hơn nữa trước kia hai người còn dây dưa không rõ ràng, cậu không muốn gặp mặt anh ta.

Vu Hạo giãy giụa: “Thả tôi ra!”

Lăng Hàm quay đầu nói với Đường Tập: “Thả ra!”

Đường Tập: “Không thả!”

Vu Hạo: “Tôi thật sự không nghe được gì mà! Đường Tập, cậu mau bảo anh Lăng buông tôi ra!”

Đường Tập: “Cậu nghe được còn muốn đi? Không có cửa đâu!”

Vu Hạo: “...”

Liên quan quái gì tới tôi chứ!

Ba người không ai nhường ai.

“Thật náo nhiệt.” Cuối cùng Chu Thành cũng đi tới, anh ta thấy tình huống này liền hơi nhú mày.

Ba người nghe tiếng của Chu Thành rốt cuộc cũng chịu thả nhau ra.

Vu Hạo cung kính nói: “Chu tổng.”

Lăng Hàm cười trừ: “Chu tổng.”

Đường Tập nhàn nhạt gật đầu: “Chu tổng.”

Chu Thành quay sang nói với Lăng Hàm: “Không ngờ em lại có mặt ở đây.”

Lăng Hàm: “Tôi tới tham dự buổi lễ tốt nghiệp của cậu em tôi, Đường Tập.”

Đường Tập lạnh lùng nói: “Ai là em của anh?”

Lăng Hàm bị vấp mặt ngay trước đám đông như vậy làm nộ cười hơi cứng lại, chỉ có thể cười trừ cho qua. Cái thằng nhóc Đường Tập này bị từ chối xong liền trở mặt, trước đây đáng yêu biết bao, giờ rõ là một thằng nhãi đáng ghét.

Chu Thành nheo mắt, ánh mắt sắc bén quét qua khuôn mặt của cậu cùng với Đường Tập rồi đột nhiên nhếch môi cười: “Thì ra là vậy.”

Lăng Hàm không biết câu “Thì ra là vậy” này của anh ta là chỉ cái gì.

Lăng Hàm: “Tôi và Vu Hạo có chút việc, đi trước đây.”

Vu Hạo: “Không phải...”

Lời còn chưa kịp nói ra đã bị Lăng Hàm bịt mồm kéo đi.

Chu Thành cười khẽ, không ngăn cản.

Vu Hạo vói tay, hoàn toàn biểu thị sự lưu luyến của mình với Chu Thành.

Vất vả chạy thoát được vòng vây của Đường Tập cùng Chu Thành, sau khi ra khỏi hội trường, Lăng Hàm tóm Vu Hạo tìm một góc yên tĩnh rồi lập tức dồn cậu ta vào tường.

Vu Hạo nhìn bộ dạng của cậu, đáng thương nói: “Anh Lăng...”

“Cậu muốn vào GMG?” Lăng Hàm bắt đầu dụ dỗ... không đúng, phải là khuyên bảo tiểu thית tươi: “Tôi chính là người của GMG, chẳng lẽ cậu không muốn biết tình hình các nghệ sĩ trong GMG?”

Vu Hạo chớp mắt mấy cái, không chống cự nữa.

Chương 253: Bị cảm

“Đúng là GMG có rất nhiều nghệ sĩ lớn nhưng cậu có biết mỗi năm bọn họ nhận vào biết bao nhiêu thực tập sinh không? Cậu xác định cậu có thể tỏa sáng trong bạt ngàn những thực tập sinh đó? Kể cả cậu có thể ký hợp đồng với GMG, nhưng cậu có thể nổi lên giữa những sự cạnh tranh khốc liệt như vậy? GMG có rất nhiều người, họ chỉ cần người tốt nhất, mà dù có là tốt nhất cũng chưa chắc đã được nhìn đến! Tôi ở GMG rất nhiều năm mà chẳng hề có một chút tiếng tăm nào, cậu cũng biết chứ?!”

Rốt cuộc Vu Hạo cũng trở nên chăm chú, cậu ta gật đầu.

Lăng Hàm thấy vậy, nói tiếp: “Cậu cảm thấy tôi thế nào?”

Vu Hạo: “... Anh Lăng... rất tốt.”

Lăng Hàm cười khê: “Vậy cậu nghĩ tôi làm thế nào để nổi tiếng được?”

Vu Hạo: “Cái này...”

Lăng Hàm: “Tôi là có duyên, GMG hoàn toàn không cho tôi cơ hội! Cậu cũng biết chuyện của tôi và Thường Hoan rồi đấy, cậu nghĩ GMG đã hy sinh Thường Hoan để bảo vệ tôi à? Cậu nhầm rồi, hoàn toàn ngược lại! Lúc đó bọn họ yêu cầu tôi rời đi, khi ấy tôi đã quyết dù cho có phải hy sinh cả sự nghiệp cũng phải trả thù, sau đó xảy ra những chuyện khác mới may mắn mà nổi tiếng.”

“Nếu như cậu gia nhập GMG, có lẽ tình hình cũng không khác hơn tôi là bao, trừ khi cậu có một bối cảnh cùng may mắn cực lớn! Nhưng nếu cậu theo tôi với Lục Tư Nguyên thì lại khác, Lục ảnh đế là một ông chủ rất chú trọng việc đào tạo người mới! Tôi ở GMG đánh với Thường Hoan như vậy vốn là chẳng còn chút cơ hội nào nhưng chính Lục Tư Nguyên đã cho tôi một cơ hội làm lại lần nữa.”

“Đúng là hiện giờ công ty chúng tôi còn rất nhỏ, nhưng nhỏ cũng có chỗ tốt của nhỏ, cậu đến đó nhất định sẽ được coi trọng! Hơn nữa chúng tôi chuẩn bị quay một bộ phim chiếu mạng, có thể cho cậu thử sức ngay lập tức! Tôi biết rõ nhiều công ty đang chia cảnh ô liu ra với cậu nhưng có công ty nào có thể đảm bảo cậu vừa vào là có thể nhận được vai nam thứ hai không? Không thể!”

Vu Hạo chậm rãi tròn to mắt: “Nam thứ hai?”

“Khí chất cùng hình tượng của cậu rất phù hợp với vai nam thứ hai, khả năng diễn xuất cũng tốt.” Lăng Hàm nói khích lệ, về phương diện diễn xuất cậu có thể nhìn một vai diễn trong phim mà nhận ra đó có phải là một diễn viên tốt hay không, đây cũng là nguyên nhân cậu giữ chặt Vu Hạo không buông.

Vu Hạo do dự một chút: “Để tôi suy nghĩ đã.”

“Suy nghĩ cái gì, cứ quyết như vậy đi.” Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, hai người sợ đến mức lập tức quay đầu lại.

Đường Tập đang đứng đằng sau một cái cây phía sau bọn họ.

“Đường Tập! Sao cậu lại ở đây?” Lăng Hàm vội vàng thu lại cánh tay đang chống lên tường, làm như không có chuyện gì xảy ra, cười nói.

“Thấy hai người lén lén lút lút ở đây nói chuyện nên tôi tới.” Đường Tập liếc mắt nhìn Lăng Hàm, sau đó quay sang nói với Vu Hạo: “Cậu đã nghe được bí mật của tôi và Lăng Hàm, đừng mơ sẽ ký được hợp đồng với những công ty khác.”

Sau đó lại nói với Lăng Hàm: “Tôi đồng ý với anh, tôi sẽ làm đạo diễn cho phim của anh.”

Lăng Hàm: “Ha ha.”

Thật ra trải qua chuyện vừa rồi cậu đã không còn quá muốn tìm Đường Tập nữa rồi.

Đường Tập lạnh lùng nói: “Sao? Không muốn cho tôi cơ hội?”

Lăng Hàm: “Không phải.”

Đường Tập: “Vậy mà còn nhận là anh trai tôi, ngay cả một cơ hội cũng không cho.”

Lăng Hàm bất đắc dĩ nói: “Hôm nay tôi đến vốn là để tìm cậu làm đạo diễn.”

Đường Tập nói: “Tránh tôi làm cái gì? Cho rằng tôi vẫn còn thích anh? Tôi ti tiện vậy sao?”

Lăng Hàm: “..”

Sao cậu ta vẫn có thể nói hùng hồn đến vậy? Cậu hoàn toàn không thể biết được suy nghĩ của những người như Đường Tập. Bị người thâm mê từ chối, đáng ra phải tránh mặt mới phải chứ? Thế quái nào người lúng túng lại là cậu?

Vu Hạo đứng bên cạnh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm bộ nghe không hiểu.

Lăng Hàm hơi xấu hổ, cậu cảm thấy có người ngoài ở đây lại càng không thể tỏ ra sợ hãi liền làm ra vẻ hào phóng cười: “... Tôi không tránh cậu.”

Đường Tập: “Ngày hôm nay tôi chỉ muốn có một kết thúc, anh đã từ chối tôi, tôi không phải loại người da mặt dày nên từ nay về sau chúng ta không còn là kiểu quan hệ đó nữa, anh cũng không cần tránh tôi.”

Lăng Hàm lại cười: “Tên nhóc này, cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy, tôi chỉ muốn nói chuyện riêng với Vu Hạo mấy câu thôi.”

Đường Tập bị nụ cười của Lăng Hàm làm cho đau cả răng.

Cứ thế Lăng Hàm kéo cả Đường Tập lẫn Vu Hạo vào “Ảnh đế thị phi”. Lúc tới chỉ hận mình không thể phóng ánh sáng hào quang ra ba trăm sáu mươi độ không góc chết, chiếu sáng toàn bộ học viện, lúc đi lại hận mình không thể hóa thành hạt bụi để không một ai có thể trông thấy.

Nhìn Đường Tập với Vu Hạo, cậu có cảm giác mình già rồi không chịu nổi khiếp sợ. Hiện giờ cậu chỉ muốn sống bình yên

qua ngày, không cần nhiều hồi ức đau tim vậy đâu.

Trước đây cậu rất tự hào khi có người thích mình, hiện giờ lại cảm thấy nhiều hoa đào chưa chắc đã là chuyện tốt. Người có thể đập mấy thuyền cùng một lúc đều là cao thủ, khó có thể tưởng tượng loại người như vậy làm thế nào để xoay xở chu đáo được giữa vài người.

Trong trò chơi tình cảm, Lăng Hàm đánh một trận với năm tên căn bã, bị Chu Thành với Đường Tập quấy nhiễu chỉ muốn về nhà ôm Lục Tư Nguyên sống qua ngày.

Điều duy nhất khiến cậu cảm thấy an ủi chính là Đường Tập đã buông được mối tình này.

Khuya về nhà, Lăng Hàm mệt mỏi nằm trên sofa, bất tri bất giác ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên cậu có cảm giác có người đang lay cơ thể mình, bên tai còn loáng thoáng có tiếng người, giọng điệu có chút vội vàng.

Lăng Hàm muốn mở mắt ra xem là ai không cho cậu ngủ, thế nhưng mí mắt của cậu nặng trĩu không mở ra được.

Cậu bực mình muốn phát tay, kết quả tay mềm nhũn không nhắc lên nổi.

Người nọ lại càng sốt ruột gọi cậu.

Lăng Hàm thấy rất phiền, cuối cùng cũng mở mắt.

Trước mắt chính là gương mặt lo lắng của Lục Tư Nguyên.

“... Tư Nguyên?”

“Em bị sốt rồi.” Lục Tư Nguyên đưa tay sờ trán của cậu, sắc mặt nghiêm túc.

Lăng Hàm ồ một tiếng, chậm rãi đứng lên: “Chắc là em lại bị cảm! Không sao đâu, uống thuốc là được.”

“Lại bị cảm?” Lăng Hàm bắt được keyword: “Em bị cảm lúc nào, sao anh không biết?”

Đầu óc Lăng Hàm vốn đang mông lung lập tức tỉnh táo lại.

Thôi xong! Chuyện lần trước bị cảm cậu không báo cáo với Lục Tư Nguyên, lúc ấy anh đang đi công tác, hôm nay lại bị cảm tiếp, chắc sẽ bị mắng chết mất thôi!

Cậu chột dạ đứng lên: “Đã khỏi rồi, bệnh nhẹ thôi mà.”

Sắc mặt của Lục Tư Nguyên trầm xuống, một tay của anh vỗ lên sofa: “Ngồi xuống.”

Sau đó, Lục Tư Nguyên lấy hòm thuốc dưới tủ tivi ra, lấy nhiệt kế cùng thuốc cảm, cho Lăng Hàm cặp nhiệt kế trước rồi dùng bình đun nước đun một chút nước sôi.

Lăng Hàm mệt mỏi cặp nhiệt độ ngồi trên sofa.

Lục Tư Nguyên khoanh tay đứng trước mặt cậu, sắc mặt khó coi, trong phòng khách chỉ có tiếng ùng ục của bình đun nước.

Năm phút sau Lục Tư Nguyên kiểm tra nhiệt kế, chậm rãi đọc lên con số phía trên: “Ba mươi tám độ.”

Lăng Hàm thở phào nhẹ nhõm: “May quá.”

“May quá?” Lục Tư Nguyên lập tức xì lông: “Làm bản thân phát sốt còn nói may quá?”

Lăng Hàm rụt cổ.

Lục Tư Nguyên đưa thuốc cảm và nước cho cậu.

Chờ Lăng Hàm uống thuốc xong, anh hỏi: “Bị cảm lúc nào? Có phải là lúc anh đi công tác không?”

Lăng Hàm nhìn trái nhìn phải, thật sự không còn cách nào né tránh nữa nên chỉ có thể gật đầu thú nhận: “... Vâng.”

“Em có được cái việc gì không hả?!” Lục không tức bùng nổi thật rồi, lửa giận ngút trời mắng Lăng Hàm tới mức máu tươi đầy đầu: “Anh mới đi có mấy ngày em đã không chăm nổi mình, đúng là vô dụng!”

Lăng Hàm bị mắng tới mức phải co mình trên sofa giả bộ đã ngủ.

Chương 254: Bất mãn

“Sao lại bị cảm?” Lục Tư Nguyên không chịu bỏ qua: “Vì sao bị cảm rồi còn không chữa?”

Lăng Hàm vội vàng nói: “Có chữa mà, có chữa, em chỉ bị cảm lại thôi.”

“Tại sao lại tái phát?” Lục Tư Nguyên nhìn từ trên cao xuống.

Lăng Hàm cảm thấy áp lực, có đôi lúc ở cùng Lục Tư Nguyên cậu có cảm giác như đang ở cùng một quân vương chuyên chế bá đạo, hoặc giống như một ông bố suốt ngày la rầy.

Lăng Hàm âm thầm phỉ nhổ anh một ngàn lần.

Nếu như là người bình thường thì chắc chắn không thể chịu nổi anh.

“Chuyện này... chuyện... chuyện bị cảm này em cũng đâu biết phải làm sao, em đâu thể không chế được.” Lăng Hàm cố gắng giải thích.

Lục Tư Nguyên mắng: “Không phải chuyện em có thể không chế? Ăn cơm thật ngon ngủ thật kỹ, chú ý chăm sóc bản thân mình còn có thể bị cảm? Rõ ràng là em lười biếng không chịu chăm sóc bản thân mình cho tốt!”

Lăng Hàm vừa định nói.

Lục Tư Nguyên đã lập tức ngang ngược nói tiếp: “Đừng tìm cách để chối nữa, đều là lỗi của em!”

Lăng Hàm rơi lệ đầy mặt, im lặng.

Lục Tư Nguyên xả một trận cuối cùng cũng hết giận, anh ngồi xuống bên cạnh cậu ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Có phải do mệt mỏi quá không?”

“Hả?” Lăng Hàm nói.

“Anh từng nghe nói em không muốn tiếp nhận công việc người phụ trách, nếu như em thật sự không muốn vậy thì đừng làm nữa.”

Lăng Hàm trở mình một cái ngồi xuống: “Không được!”

Lục Tư Nguyên nhìn cậu.

Lăng Hàm: “Vất vả lắm em mới mời được Đường Tập, hơn nữa sắp bắt đầu tuyển chọn rồi, làm sao có thể bỏ ngang ngay lúc này?”

Lục Tư Nguyên hơi nhú mào: “Nhưng mà chẳng phải em không muốn làm dự án đó sao?”

“Ai nói em không muốn?” Lăng Hàm nói: “Nếu em có thể một mình làm một dự án thì sau này sẽ có nhiều phương hướng phát triển hơn, kiếm được nhiều tiền hơn, có ai ngu mà không làm.”

Quan trọng hơn, đây chính là cơ hội mà anh khổ tâm giành được cho cậu, làm sao cậu có thể phá hỏng?

Lục Tư Nguyên ngẫm nghĩ, vẫn cảm thấy lo lắng: “Gần đây anh bận quá, để ngày mai anh bớt chút thời gian qua xem thử coi.”

“Đừng!” Lăng Hàm vội vàng từ chối: “Em là người phụ trách dự án, anh đến thì người của anh nghe lời anh hay nghe lời em đây hả?”

Chỉ vì bị bệnh mà đã để người trong nhà đứng ra, cậu không mất mặt như vậy đâu.

Lục Tư Nguyên: “Được rồi.”

Lăng Hàm thở phào nhẹ nhõm. Thanh niên hai mươi mấy tuổi đầu uống hai viên thuốc cảm xong, ngày hôm sau sẽ lại khỏe như vâm.

Hôm sau Lục Tư Nguyên giữ đúng lời hứa không tới, thế nhưng... thế nhưng anh lại phải hai trợ lý riêng chăm sóc cậu.

Một người chuyên chăm sóc việc ăn uống hàng ngày của cậu còn một người khác phụ trách dạy cậu về các quy tắc trong ngành nghề, dự án tỉ mỉ các loại công việc.

Quyết tâm muốn trở thành anh em tốt với cấp dưới, phát huy truyền thống không sợ chịu khổ, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, có thể bớt được chỗ nào thì bớt, rất nhiều lần nhấn mạnh chuyện “chúng ta chỉ có mười triệu, phải xài tiết kiệm” của Lăng Hàm hoàn toàn bị phá hủy.

Mấy hôm trước cậu còn ăn cơm hộp cùng đám cấp dưới, hôm nay cậu ăn ngon uống đã, hoàn toàn không thấy một chút dấu hiệu tiết kiệm nào.

Hai người này lại do Lục Tư Nguyên trực tiếp phái tới, kinh phí là do Lục Tư Nguyên chi từ tiền cá nhân, còn kinh phí của dự án là do công ty quyết định, không cho thêm vậy nên những người ăn cơm hộp vẫn phải ăn cơm hộp.

Nghĩ lại thì trong khi cấp dưới ăn cơm hộp mà mình lại ăn uống ngon thế này, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết sau này cậu sẽ được gán thêm cái danh hiệu ông chủ “keo kiệt”.

Lăng Hàm chỉ có thể tự móc tiền túi ra mời khách.

Qua chuyện này, đám cấp dưới càng tỏ ra cung kính Lăng Hàm hơn. Trước đây có người suy đoán cậu với Lục Tư Nguyên có quan hệ thân mật, có thể là quan hệ yêu đương nhưng người biết không nhiều lắm, hiện tại đoán chừng đã có thêm rất nhiều người biết.

Biết được thủ trưởng của mình hóa ra là vợ ông chủ thì đương nhiên mọi người sẽ hiểu vì sao Lăng Hàm chẳng biết gì mà lại có thể trở thành người phụ trách dự án, thái độ càng thêm cung kính.

Lăng Hàm nghe được vài lời đồn nhưng cũng chỉ có thể một mắt nhắm một mắt mở cho qua.

Đằng nào thì scandal của cậu quá nhiều, không thiếu mấy lời đồn như vậy.

Cứ thế bận rộn qua vài ngày, Lăng Hàm nỗ lực chứng minh sức khỏe của mình đã khỏe lại mới khiến Lục Tư Nguyên điều hai trợ lý kia đi.

Chỗ tốt của việc có trợ lý chính là cậu lên tay rất nhanh, cộng thêm đám người phía dưới “hiều lắm” cậu với Lục Tư Nguyên có quan hệ thân mật không thể cho người khác biết nên tuyệt đối không dám chậm trễ, dẫn đến mọi chuyện vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Đường Tập cũng đã gia nhập, thằng nhóc con này sau khi không yêu đơn phương nữa lập tức biến thành kiểu phong cách Punk lạnh lùng, xa cách mọi người, không hòa đồng, nhưng cậu ta thật sự có năng lực, cộng thêm có Lăng Hàm làm chỗ dựa cho nên đứng vững rất nhanh.

“Ảnh đế thị phi” được đổi tên thành “Ảnh hậu thị phi”, nữ chính được tuyển chọn thông qua casting như chính sách ban đầu, một mặt để tuyên truyền, một mặt để chọn được người.

Kế hoạch này sớm đã được thông báo trên mạng, giờ chính thức thực hiện. Lăng Hàm cùng mọi người đến các học viện truyền hình và điện ảnh để quảng bá, cuối cùng nhất trí địa điểm tuyển chọn ở học viện điện ảnh trung ương, Lăng Hàm tham dự với vai trò người phụ trách kiêm nam chính.

Vì lý do kinh phí nên quy mô tuyển người chắc chắn không bị được với những chương trình như “Super Girl” nhưng ít nhất

rất có tâm, hơn nữa công ty hợp tác quảng cáo trên mạng rất hiệu quả, khiến cuộc tuyển chọn quy mô nhỏ như thế này trông như một cuộc tuyển chọn hoành tráng, quảng cáo rầm rộ cho “Ảnh hậu thị phi”.

Trải qua một tháng tuyển chọn, cuối cùng nhân vật nữ chính đã được xác định, tên Hà Diệp Diệp, là một người mới vào nghề cách đây không lâu, đã ký hợp đồng với công ty quản lý. Vốn dĩ Quát Tử muốn một người mới hoàn toàn nhưng không tìm được người phù hợp. Hà Diệp Diệp từ kỹ năng diễn xuất cho đến hình tượng đều phù hợp với vai diễn, lại thêm việc cô nàng rất chịu khó, hơn nữa da mặt cũng dày lại lì lợm, còn nói là dù không được nhận tiền công cũng muốn nhận nên cuối cùng được chọn.

Vu Hạo là diễn viên đầu tiên ký hợp đồng với Quát Tử, ngay cả Lăng Hàm cũng chưa từng hưởng thụ đãi ngộ này.

Tất cả sắp xếp xong xuôi, bộ phim bắt đầu tiến hành bấm máy. Lăng Hàm dẫn theo đám người đi khắp hang cùng ngõ hẻm, địa điểm nào không thuê được thì mặt dày đòi mượn, quần áo đạo cụ nào có thể mượn được thì mượn tất, đương nhiên nhất định phải còn sử dụng tốt.

Mỗi ngày trôi qua bận rộn nhưng rất phong phú, vừa về đến nhà là nằm ngủ như lợn chết, ngay cả thời gian thân thiết với Lục Tư Nguyên cũng không có, khiến anh cực kỳ bất mãn.

Thông qua nhiều lần ám chỉ một cách công khai của Lục Tư Nguyên, Lăng Hàm chỉ có thể dành ra nửa ngày ở nhà với tiểu yêu tinh nhà mình, thế nhưng tiểu yêu tinh vẫn bất mãn như trước, cho rằng thời gian nửa ngày quá ít. Vì thế nên Lăng Hàm bắt buộc phải bằng lòng tan làm sớm về nhà, ban đêm tự hy sinh chính mình, dùng thân thể thỏa mãn tiểu yêu tinh nửa tháng trời phải ăn chay kia.

Một đêm đó Lăng Hàm bị hành thê thảm, loại chuyện này cũng giống như bồn chứa nước, được chảy hàng ngày thì Trường Giang lẫn Hoàng Hà đều yên bình, mười ngày nửa tháng không được khơi thông, tắc nước, một ngày mở ra thì tuyệt đối mãnh liệt như sóng thần, cuốn nhanh không thôi.

Lăng Hàm phải làm đủ loại tư thế, yết hầu khàn khàn, lật qua lật lại mặc cho người ta chà xát nhào nặn, xương cốt toàn thân

nát vụn, đến ngày hôm sau chỉ có thể xin nghỉ nằm trên giường nghỉ ngơi.

Lục yêu tinh được ăn thịt, lòng ham muốn được thỏa mãn liền sung sướng muốn ở nhà chăm sóc Lăng Hàm, khiến Lăng Hàm sợ đến mức cuống quýt phải anh tới đoàn làm phim hỗ trợ giám sát.

Lục yêu tinh thấy Lăng Hàm thật sự quan tâm chuyện đoàn làm phim nên dù không cam lòng vẫn chịu đến giám sát giúp cậu nửa ngày, lúc xế chiều lại về quần quýt với cậu.

May mắn anh biết kiềm chế, không tiếp tục chơi đùa quá ác.

Ngày tiếp theo Lăng Hàm uể oải đi đến đoàn làm phim.

Đường Tập hỏi: “Sao trông anh như kiểu hao hết tinh lực thế?”

Lăng Hàm: “...”

Nói vu vơ mà trúng thật!

Lục Tư Nguyên thấy Lăng Hàm cực khổ lại muốn phải người tới giúp cậu nhưng bị cậu từ chối, chuyện cậu có thể tự làm sao lại cần người khác giúp đỡ?

“Đường Tập vào đoàn làm phim rồi à?” Lúc về nhà, Lục Tư Nguyên thuận miệng hỏi.

Lăng Hàm gật đầu: “Vào rồi.”

Chương 255: Nhà hát

Lục Tư Nguyên tỏ ý đã biết, bắt đầu từ ngày đó thì thoảng anh sẽ tới đoàn kịch một chuyến, có đôi khi dẫn Lăng Hàm ra ngoài ăn một bữa cơm, có lúc cùng cậu bàn việc, hoặc chỉ đơn giản là đứng xem, thậm chí còn thân thiết chào hỏi Đường Tập, khách sáo động viên, thì thoảng còn tặng chút đồ.

Đường Tập liên tục từ chối.

Lục Tư Nguyên nói: “Cậu là em trai của Lăng Hàm, nhận đi.”

Một câu nói uyển chuyển vừa có vẻ rộng lượng lại tỏ rõ lập trường.

Lục Tư Nguyên càng khách sáo, Đường Tập càng ái ngại.

Ngẫm lại mà xem, lúc trước còn tính đào góc tường nhà người ta, bây giờ người nọ không những không tức giận mà còn cho cơ hội quay phim, thậm chí còn đối xử vô cùng thân thiết, phàm là người có lương tri đều sẽ cảm thấy áy náy.

Mới đầu, Đường Tập có chút thành kiến với Lục Tư Nguyên, sau thấy anh đối xử ân cần với Lăng Hàm, lại khách sáo với mình, thái độ không giống như đang đối xử với một đạo diễn vừa mới tốt nghiệp chưa có tên tuổi lại còn từng mơ tưởng tới bạn trai của mình mà giống như đang đối xử với một đạo diễn thành danh đã lâu.

Dần dần, Đường Tập bị phong độ của Lục Tư Nguyên thuyết phục.

Một hôm trong lúc nghỉ ngơi, Đường Tập nói với Lăng Hàm: “Người như Lục Tư Nguyên quả nhiên không ai sánh được, anh có thể ở bên anh ta nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Lăng Hàm nghe câu này cảm thấy rất phức tạp, cậu muốn nói: Cậu em, có những chuyện không thể chỉ nhìn mặt ngoài, cậu chưa thấy bộ dạng bá đạo không chịu nói lý của Lục Tư

Nguyên đây thôi, không thể chỉ vì được khen vài câu, mời ăn vài bữa đã bị mua chuộc, OK?

“Nếu như tôi có người bạn trai như vậy, tôi cũng sẽ không chấp nhận những người khác.” Đường Tập nói một cách thoải mái: “Tôi thua tâm phục khẩu phục.”

Lăng Hàm chỉ có thể cam chịu, không hiểu sao trong lòng có chút ngọt ngào.

Cậu cảm thấy Lục Tư Nguyên quý giá là một chuyện, được người khác khen là một chuyện khác, trong lòng cảm thấy rất thích thú.

Ban ngày Lăng Hàm lẫn lộn ở đoàn làm phim, tối về bị ai đó lẫn lộn, cứ lẫn lộn như vậy chớp mắt đã tới lúc trao giải Kim Chi.

Trong khoảng thời gian này Lăng Hàm quá bận rộn, nếu không nhờ Lục Tư Nguyên thông báo cho cậu biết ngày mai là ngày trao giải thì suýt nữa cậu đã quên bống chuyện này.

Kim Chi là giải thưởng lớn nhất mỗi năm trong nước, rất có sức nặng, nếu như có thể giành được một giải nào đó thì chẳng khác nào được toàn bộ giới điện ảnh công nhận, giá trị con người tăng gấp bội.

Từ lúc “Hạ Thiên” quay xong, Lục Tư Nguyên đã bảo Tần Vĩnh đưa bộ phim chứa đựng dã tâm của anh nộp cho giám khảo giải thưởng Kim Chi, bạn của Lục Tư Nguyên đã tiết lộ rằng bộ phim này rất có khả năng đoạt giải rất lớn nhưng vì có liên quan đến nguyên tắc bảo mật nên người bạn đó không thể tiết lộ kết quả cuối cùng.

Lăng Hàm nghe Lục Tư Nguyên nói, lập tức kêu thảm thiết: “Vì sao không nói cho em biết sớm hơn!”

Cậu chưa kịp chuẩn bị gì cả!

“Vấn đề trang phục anh đã cho người chuẩn bị xong rồi.” Lục Tư Nguyên nói, sau đó lấy ra một bộ vest được may đo theo yêu cầu ra rồi đưa cho cậu: “Dựa theo số đo của em đây, anh

biết em bận rộn cho nên không làm phiền.”

Lúc này Lăng Hàm mới thở phào nhẹ nhõm, cậu nhận lấy bộ đồ rồi mặc thử, phát hiện nó vừa với mình như in. Chẳng lẽ Lục Tư Nguyên nhớ số đo cơ thể của cậu sao?

Suy nghĩ này làm Lăng Hàm cảm thấy Lục Tư Nguyên thật chu đáo.

Cậu đang hắng một tiếng rồi cởi bộ đồ ra, đưa cho Lục Tư Nguyên: “Rất vừa vặn.”

Vì mai phải đi dự lễ trao giải nên hôm nay cả hai người đều đi ngủ sớm.

Ngày hôm sau họ ra sân bay, sau đó bay tới thành phố S - nơi tổ chức lễ trao giải Kim Chi.

Đến thành phố S, hai người cực kỳ khiêm tốn đi vào một khách sạn cạnh nơi tổ chức lễ trao giải.

Lăng Hàm vô cùng căng thẳng, cậu không căng thẳng vì bản thân mình mà căng thẳng vì Lục Tư Nguyên. Cậu biết vì để giành được giải Kim Chi này Lục Tư Nguyên đã hao tổn rất nhiều công sức. Cậu vừa hồi hộp lại vừa tự hào vì “Hạ Thiên” đã giành được danh hiệu phim nước ngoài hay nhất tại nước ngoài, không đến mức không giành được giải thưởng nào trong nước.

Buổi tối, lễ trao giải được cử hành long trọng tại nhà hát lớn, bên ngoài có trải thảm đỏ, đó là nơi các nghệ sĩ phô bày dáng vẻ đẹp nhất, tư thế đẹp nhất để đi qua, chỉ hận không thể để tiêu đề các báo ngày hôm sau toàn là mình.

Chờ khi Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm đến, rất nhiều nữ nghệ sĩ nhao nhao đề nghị được cùng đi thảm đỏ với Lục Tư Nguyên nhưng anh đều từ chối, đồng thời cũng thay Lăng Hàm từ chối.

Các nữ nghệ sĩ thấy anh vô tình như vậy đành thất vọng rồi đi, tìm người khác.

Lăng Hàm nhỏ giọng nói: “Như vậy không tốt lắm đâu.”

Lục Tư Nguyên chẳng buồn quay đầu lại, nói: “Không có gì là không tốt.”

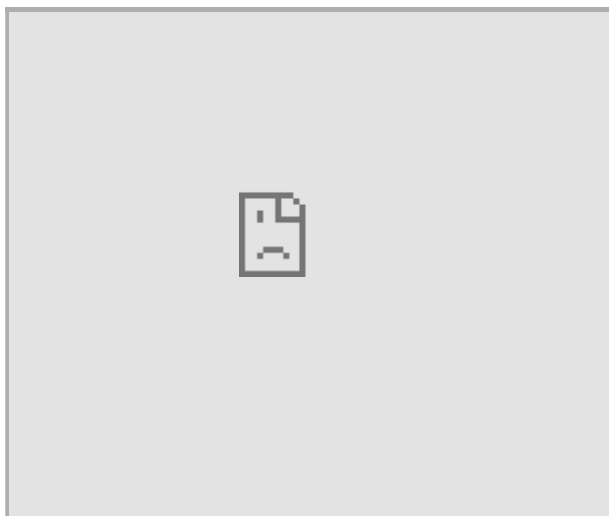
Lăng Hàm rất xoắn xuýt, mấy chuyện như đi thăm dò này thường là nam nữ hợp thành một đôi, Lục Tư Nguyên đã thay cậu từ chối những người khác nên cậu chỉ có thể đi một mình. Ở nước ngoài còn có thể nói là vì không quen biết những diễn viên khác, còn về trong nước thì...

“Đi cùng anh.” Lăng Hàm còn đang suy nghĩ chợt nghe Lục Tư Nguyên nói.

Lăng Hàm ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chằm chằm gương mặt nghiêng đẹp trai của anh: “Anh nói gì? Hai chúng ta cùng đi thăm dò?”

Điên rồi sao!

Chẳng lẽ ngại scandal đồng tính của hai người chưa đủ?

“Chẳng phải chỉ là một cái thăm dò thôi sao, có gì mà không được, đi nhanh thôi, em cứ thả lỏng đi.” Lục Tư Nguyên nắm lấy cánh tay cậu rồi kéo cậu đi tới trước những “nòng súng” dài. Nơi đó có một nữ diễn viên được mệnh danh là “Ngôi sao thăm dò” mặc một chiếc váy đuôi cá nửa trong suốt, lộ lưng, lộ vai, lộ bụng, làn váy trong suốt như những cánh hoa. Thật lòng mà nói thì thiết kế này không tệ, suýt nữa là có thể hở toàn bộ rồi.

Quả nhiên bộ trang phục đó hấp dẫn ánh đèn của giới truyền thông, đèn flash nháy lên không ngừng.

Lăng Hàm nhân lúc mọi người không chú ý né qua một bên, thoát khỏi tầm tay của Lục Tư Nguyên. Lục không tức quay đầu nhìn cậu nhưng không tiếp tục lôi kéo, chỉ sải bước đi lên thảm đỏ.

Lăng Hàm thoáng lưỡng lự, đợi mấy giây sau mới bước lên, đi theo sau Lục Tư Nguyên mỉm cười vẫy tay với mọi người.

Đèn flash lóe lên không ngừng.

Sau khi đi vào nhà hát lớn, vô số người tràn lên nói chuyện với Lục Tư Nguyên. Lục Tư Nguyên là người lạnh lùng nhưng không phải là người không biết thức thời, lúc nên chào hỏi vẫn sẽ chào hỏi. Lăng Hàm giống như một con tép nhỏ tự giác nhường vị trí đi lên phía trước.

Cậu nhanh chóng tìm được vị trí của mình rồi vui vẻ ngồi xuống, thấy hai bên không có ai liền lôi di động ra nghịch.

Trên Weibo có phát sóng trực tiếp buổi lễ trao giải, các nghệ sĩ nhao nhao đăng hình. Lăng Hàm cũng giờ di động lên tự quay một đoạn video rồi đăng lên Weibo. Lúc trước Tần Vĩnh yêu cầu mỗi khi cậu muốn đăng cái gì nhất định phải để ê kíp xem trước, Lăng Hàm biết anh ta muốn tốt cho mình nhưng như vậy thật sự quá phiền phức và mất cảm giác tự do, thế nên cậu ít đăng Weibo hơn. Chuyện này bị Lục Tư Nguyên biết nên anh giúp cậu gỡ bỏ lệnh cấm, để cậu có thể tự do sử dụng Weibo.

“Lần đầu tiên tôi tham gia giải Kim Chi, hy vọng đoạt được giải thưởng!” Sau đó là một cái biểu tượng cổ lên.

Đăng lên chưa tới một phút đồng hồ đã có rất nhiều bình luận bên dưới.

“O thiếu moa moa, anh nhất định sẽ thành công!”

“Chồng ơi, anh đẹp trai như vậy chắc chắn có thể đoạt giải!”

...

Một lúc sau anti fan cũng lục tục kéo tới.

“Có nằm mơ cũng chẳng tới lượt mày đâu!”

“Còn chẳng phải là nhờ ôm đùi Lục Tư Nguyên sao, may mắn thôi.”

Lăng Hàm vừa nhìn thấy anti fan xuất hiện liền tắt Weibo.

Cậu bắt chuyện với mấy người xong mà buổi lễ vẫn chưa bắt đầu, Lăng Hàm buồn chán ôm tâm trạng phức tạp nhảy vào lượt “Thiên đường cực lạc”.

Từ sau chấn động lần trước, Lăng Hàm không hề vào lại diễn đàn này. Thế nhưng nó như có một loại sức hút vô hình, đặc biệt là khi trong đó chứa toàn scandal của cậu với Lục Tư Nguyên nên thi thoảng Lăng Hàm lại nhớ tới.

Chương 256: Công thụ

Vừa nhấn vào xem, quả nhiên bài viết về buổi lễ trao giải ngày hôm nay được gắn ở vị trí đầu tiên, có điều nội dung trong đó lại hoàn toàn khác biệt so với những kênh phát sóng trực tiếp khác trên mạng, nó tập trung chủ yếu vào những chung đụng của các CP trong lễ trao giải, vẫn kỳ cục như mọi khi.

Lăng Hàm không hề bất ngờ khi thấy ảnh mình và Lục Tư Nguyên đi thăm đồ được đưa lên đầu tiên.

Chủ bài đăng: Anh 6 lớn và bé 0 tọa trấn! Ngay cả thăm đồ cũng đi cùng nhau còn dám nói không phải yêu!

Bình luận 1: Đây chính là tình yêu!

Bình luận 2: Hai người họ cách nhau hơi xa, khách quan mà nói thì nhìn bé 0 giống như người hầu của anh 6 lớn vậy.

Bình luận 3: Mặc kệ lâu hai, đây chính là yêu!

Bình luận 4: Đây chính là yêu +1

...

Bình luận 10: Bé 0 với heo* lớn heo nhỏ mới là CP, đừng có phá CP của tui!

* Trong tiếng Trung con heo đọc là /zhū/ đồng thanh với Chu.

Bình luận 11: Lâu trên biển đi! Đây là chỗ của 6 lớn với bé 0, muốn chèo thuyền bé 0 với heo lớn heo nhỏ thì tự đi mà “xây tổ”!

...

Lăng Hàm phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng, bất kể trên mạng đồn thổi thế nào chỉ cần cậu với Lục Tư Nguyên ở cùng một chỗ là y như rằng cậu là thụ, Lục Tư Nguyên là

công. Tuy rằng cậu thật sự là thụ nhưng những chuyện thế này rất riêng tư, chỉ có hai người biết, vậy vì sao đám cư dân mạng lại đồng lòng cho rằng cậu là thụ? Chẳng lẽ nhìn cậu ảo là lắm sao?

Lăng Hàm sờ sờ mặt.

Chuyện thế này âm thầm biết là một chuyện, bị người khác biết lại là một chuyện khác, chuyện liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông tuyệt đối không thể phớt lờ.

Cậu quay đầu nhìn Lục Tư Nguyên đứng cách đó không xa, anh vẫn đang trò chuyện vui vẻ với mọi người, đoán chừng sẽ không về ngay được. “Hạ Thiên” đoạt giải thưởng phim nước ngoài hay nhất tại liên hoan phim Monthermé, cũng là phim có tiềm lực đoạt giải nhất của giải thưởng Kim Chi, có vài người tương đối thân quen đã bắt đầu chúc mừng trước.

Lăng Hàm quay ra lướt di động, gửi một bài đăng trên diễn đàn: Vì sao 6 lớn là công còn bé 0 là thụ? Sao không thể đảo ngược lại?

Bài viết đăng lên chưa được bao lâu đã có một người nhảy vào nói: Ngược CP của tui!

Bình luận 2: Ngược CP của tui +1

...

Bình luận năm: Chủ thớt thật buồn cười! Anh 6 lớn tràn ngập khí chất của công, bé 0 dù là tên hay tướng mạo đều là thụ, OK?

...

Bình luận 8: Suy nghĩ của chủ thớt thật thú vị, nhược công với cường thụ cũng đáng yêu mà.

Bình luận 9: Hoàn toàn không thể tưởng tượng được anh 6 lớn là thụ, kể cả anh 6 lớn của tôi có là thụ thì bé 0 cũng không xứng làm công!

...

Lăng Hàm đọc được mà tức điên lên, dưới cơn xúc động cậu lập một tài khoản rồi nhảy vào cãi nhau với bọn họ.

Nhà hát lớn: Lăng Hàm không hề ảo lả! Không hề ảo lả! Anh ấy có cơ bụng sáu múi, thân cao mét tám, ảo lả chỗ nào? Tính tình dũng cảm, cực kỳ đàn ông! Các người dựa vào cái gì nói anh ấy là thụ? Anh ấy có chỗ nào không xứng làm công của 6 lớn? Vì sao 6 lớn không thể là thụ?

Bình luận 12: Fan only mau cắt đi!

Bình luận 13: 6 lớn của tôi chọc chủ thót à, cắt!

Lăng Hàm vừa nhìn lại càng giận, chẳng phải cậu chỉ phản bác một chút thôi à, sao lại bị ăn chửi? Ông đây cứ không cắt đây!

Nhà hát lớn: Không cắt, tôi là người trong nghề, tôi biết 6 lớn mới là thụ!

Bình luận 14: Chủ thót là người trong nghề? Không có bằng chứng chứng minh.

Bình luận 15: Cầu nguyện cho chủ thót, ở đây đều là người ủng hộ anh 6 lớn công và bé 0 thụ, định tới tìm ngược sao?

...

Mấy chuyện cãi nhau trên mạng thế này nếu không cãi thì thôi, càng nói sẽ càng hăng. Trên Weibo Lăng Hàm không sân si với đám cư dân mạng, nhưng bây giờ cậu chỉ là một tài khoản nặc danh, hơn nữa chuyện liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông nên cậu rảnh rồi quá mới xắn tay áo đi cãi nhau với người ta, kết quả cãi không nổi còn tự làm mình phát cáu.

Cậu nổi giận đùng đùng giờ máy về phía Lục Tư Nguyên chụp một tấm, sau đó đăng lên diễn đàn.

Nhà hát lớn: Có bằng chứng đây, hiện tại tôi đang ở buổi lễ trao giải Kim Chi, 6 lớn của mấy người ở đây!

Bình luận 20: Đúng là 6 lớn thật! Sao lại đẹp trai đến vậy chứ, liếm liếm.

Bình luận 21: Chủ thớt giỏi quá, thêm ảnh chụp nữa đi mà ~~~

Bình luận 22: Ảnh của bé 0 thụ đâu? Cũng chụp một tấm đi!

...

Lăng Hàm phun một ngụm máu, cậu với cái đám này còn đang cãi nhau ỏm tỏi, thế mà vừa đưa ảnh ra một cái là cả đám lập tức không biết xấu hổ quỳ xuống xin ảnh, khí thế hung hăng ban đầu chẳng thấy đâu nữa, mất hết cả mặt mũi.

Cuối cùng Lăng Hàm cũng kịp nhận ra hành động vừa rồi của mình ngu cỡ nào, cậu ra vẻ thản nhiên tắt trang web, nghĩ thầm, tại sao mình lại đi tranh cãi với đám người này?

Lúc này Lục Tư Nguyên đã thoát khỏi mấy cuộc xã giao đi tới bên cạnh cậu, nhỏ giọng nói: “Buồn chán lắm à?”

Lăng Hàm quay đầu lại lạnh lùng trả lời: “Không chán.”

Trước mặt cậu là gương mặt đẹp đẽ của Lục Tư Nguyên, nếu chỉ nhìn mặt thì rõ ràng Lục Tư Nguyên mới giống thụ. Nhưng mà dáng người của anh lại cao gầy săn chắc, nhìn qua có vẻ gầy nhưng thực tế lại rất cơ bắp.

Lăng Hàm càng nhìn càng thấy ảm ức, dựa vào cái gì mà người này lại là công?

Ánh mắt sắc bén lạnh lùng như băng của Lăng Hàm khiến Lục Tư Nguyên sửng sốt, anh cho rằng vừa rồi mình bỏ mặc cậu cho nên đưa tay vỗ vỗ bả vai cậu: “Xin lỗi, vừa rồi anh bị bao vây, bỏ rơi em.”

Sau đó tay còn lại nắm lấy bàn tay của Lăng Hàm, xoa xoa một cách mập mờ.

Lăng Hàm rút tay về: “Không sao.”

Lục Tư Nguyên sững sốt: “Hồi hộp lắm à? Đừng sợ, chúng ta đã có giải phim nước ngoài hay nhất nên tỷ lệ đoạt giải rất cao, nói không chừng em cũng có thể có giải, vừa rồi có người tiết lộ với anh, có khả năng em sẽ nhận được giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất...”

Lăng Hàm lập tức xoay đầu lại, vừa mừng vừa sợ nói: “Thật sao?”

Lục Tư Nguyên gật đầu, tiến sát đến bên tai cậu, nói: “Vui không?!”

Lăng Hàm vốn còn định giữ thái độ lạnh lùng, kết quả khỏe miệng lại cong lên không thể đè xuống được, nhưng ngoài miệng lại nói: “Anh nói trước cho em như vậy nhưng nhớ đâu đến cuối cùng em không có giải chẳng phải là quá thất vọng à?”

Lục Tư Nguyên nắm chặt tay của cậu, nói với ánh mắt dịu dàng: “Đừng sợ, có anh đây.”

Không có những lời khuyên nhủ thừa thãi, chỉ một câu nói đơn giản như vậy đủ để tâm hồn Lăng Hàm nở hoa tung bừng, cậu tới đây căn bản không hề nghĩ tới chuyện mình được giải, có thì tốt, không có cũng không sao. Biểu hiện của Lục Tư Nguyên càng khiến cậu cảm thấy hài lòng hơn.

“Nếu như... em nói là nếu như em thật sự giành được giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất thì anh thưởng cho em thế nào?”

Lăng Hàm hỏi.

Vẻ mặt của Lục Tư Nguyên trở nên cung chiêu, trả lời không chút nghĩ ngợi: “Em muốn cái gì chỉ cần nói, anh có thể cho em được nhất định sẽ cho!”

Lăng Hàm: “Thật sao?”

Lục Tư Nguyên: “Thật.”

Lăng Hàm: “Được, vậy trên giường để em làm công!”

Lục Tư Nguyên: “...”

Lục Tư Nguyên đằng hắng một tiếng, nói: “Sao tự dưng em lại nghĩ tới chuyện này? Em ở phía dưới không tốt sao?”

Sắc mặt của Lăng Hàm trầm xuống: “Anh không muốn?”

Lục Tư Nguyên: “Cái này...”

Lăng Hàm lập tức rút tay về, nhích qua mấy vị trí, kéo giãn khoảng cách với Lục Tư Nguyên. Yêu cầu vừa rồi của cậu vốn chỉ là lời nói đùa, kể cả Lục Tư Nguyên có đồng ý cậu cũng chưa chắc đã làm như vậy, dù sao cậu cũng không có kinh nghiệm ở bên trên, sợ sẽ làm đau Lục Tư Nguyên, nhưng vẻ bất đắc dĩ của Lục Tư Nguyên lại khiến cậu tức giận. Nhớ tới đánh giá của đám fan trên mạng cậu lại càng tức giận hơn.

Lẽ nào nhìn cậu thật sự rất yếu đuối sao?

Lăng Hàm canh cánh trong lòng.

Lục Tư Nguyên vội chuyển chỗ theo, ngồi xuống bên cạnh Lăng Hàm, hiếm khi trông anh có vẻ nhụt chí đến vậy: “Em giận à?”

Lăng Hàm không đổi sắc mặt.

Lục Tư Nguyên bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, anh đồng ý với em.”

Người thương muốn tấn công hoa cúc của mình, tuy rằng Lục Tư Nguyên là thuần công nhưng cũng chỉ có thể chịu thôi, ai

bảo anh thương vợ mình chứ.

Lăng Hàm đột nhiên quay đầu lại: “Thật sao?”

“Xin lỗi, đây là vị trí của chúng tôi.” Giọng nói xa lạ khiến hai người họ hoàn hồn, ngẩng đầu lên liền phát hiện hai nữ nghệ sĩ vô cùng xinh đẹp đứng bên cạnh đang cười híp mắt nhìn bọn họ.

Lục Tư Nguyên cùng Lăng Hàm vội vàng đứng lên: “Xin lỗi.”

Chương 257: Thách đố

Lúc này, nữ nghệ sĩ kia mới chú ý tới bọn họ là Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm liền vội vàng nói: “Lục ảnh đế, Lăng Hàm, thì ra là hai người, thật vinh hạnh!”

Câu chuyện kia bị nữ nghệ sĩ này ngắt lời nên cũng không tiện nhắc lại. Hai người họ trở lại vị trí của mình, Lăng Hàm cực kỳ phấn khởi nhìn chăm chăm phía trước, chờ mong buổi lễ trao giải bắt đầu.

Lục Tư Nguyên bình tĩnh ngồi bên cạnh cậu, mặt mày lạnh lùng, giống như bông hoa trên núi cao không thể khinh nhờn nhưng thật ra trong lòng lại hơi xoắn xuýt. Cái sự xoắn xuýt này nói ra rất dài dòng, anh đã thích Bạch Tử Sách từ lâu, vẫn luôn lặng lẽ yêu thầm, anh cũng từng tưởng tượng ra cảnh mình cùng Bạch Tử Sách ở bên nhau làm mấy chuyện không trong sáng và lần nào anh cũng tưởng tượng mình ở bên trên. Nhưng khi đó tính cách của Bạch Tử Sách quá vênh váo, tự tin thái quá, vừa nhìn đã biết không phải loại người chịu chấp nhận nằm dưới thân gã đàn ông khác, ấn tượng này vẫn giữ nguyên cho tới lần đầu bọn họ lên giường.

Đó là hôm Lăng Hàm uống say trong khách sạn cứ nhất quyết bắt anh lên giường, lúc đó Lục Tư Nguyên không biết cậu là Bạch Tử Sách cho nên còn thấy tự trách vì nghĩ mình thay lòng đổi dạ, về phương diện khác anh không chịu nổi sự mê hoặc của Lăng Hàm, cộng thêm cảm giác tức giận trước thái độ “tùy tiện tìm người lên giường” của cậu nên mới đẩy ngã Lăng Hàm một cách tự nhiên như vậy.

Bắt đầu từ lần đó đều là Lục Tư Nguyên ở trên, Lục Tư Nguyên liền yên tâm, anh cảm thấy Lăng Hàm là thuần thụ, kết quả anh còn chưa gáy to được bao lâu Lăng Hàm đã đề nghị chuyển đổi vị trí.

Cũng không phải là không thể bằng lòng, chỉ là anh vừa nghĩ một chút đã cảm thấy tê cả da đầu.

Nhưng mà nếu Lăng Hàm đã đưa ra yêu cầu, muốn đỡ cậu vui vẻ thì anh liều mạng cũng phải làm...

Tám giờ, buổi lễ trao giải chính thức bắt đầu, xung quanh các ngôi sao tụ hội, rực rỡ sắc màu, có vô số truyền thông cùng các nhân vật lớn tham gia.

Buổi lễ trao giải bắt đầu trao giải nhỏ đến lớn, càng về sau giải thưởng càng lớn. Người dẫn chương trình cùng khách quý công bố giải “Quay phim xuất sắc nhất”, “Âm nhạc xuất sắc nhất” các loại, sau đó tới giải “Diễn viên phụ xuất sắc nhất”. Cuối cùng giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất được một diễn viên gạo cội giành được.

Tất cả mọi người đều không dị nghị gì, vị diễn viên gạo cội kia đã làm trong nghề hơn hai mươi năm, nhận đủ các giải vai phụ, giành được giải diễn viên phụ xuất sắc nhất hai lần nhưng đáng tiếc không lấy được giải diễn viên chính xuất sắc nhất.

Sau một lúc lâu, người dẫn chương trình bắt đầu công bố giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Lăng Hàm lập tức lên tinh thần, lúc trước cậu vốn không để tâm đến giải thưởng này nhưng sau khi Lục Tư Nguyên nói mới bắt đầu quan tâm, chưa kể cậu đang có tiền đề đặt cược trong tay nên tất nhiên tinh thần dâng cao đến một trăm hai mươi phần trăm.

Người trao giải là một người mẫu nổi tiếng, gần đây sự nghiệp của cô nàng đang phát triển rất tốt.

“Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất chính là...” Cô gái lấy ra một tấm thẻ trong phòng bì, đôi mắt xinh đẹp nhìn quanh bốn phía rồi sau đó hô lớn: “Hạ Thiên - Lăng Hàm”

Toàn trường bùng nổ tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lăng Hàm vui mừng đến mức đứng phắt dậy, đôi mắt kích động sáng lấp lánh.

Tất cả mọi người đều cho rằng cậu vui mừng vì đoạt được giải thưởng, chỉ có cậu tự biết cậu mừng là vì thắng cuộc cá cược vừa rồi!

Cậu thắng rồi!

Cậu muốn đê Lục Tư Nguyên!

Dòng điện hưng phấn len lỏi khắp toàn thân, Lăng Hàm sướng đến thần trí bay bổng như vừa uống thuốc lắc. Mỗi người đàn ông đều có tính chinh phục từ trong xương, Lăng Hàm cũng không phải ngoại lệ.

Nói cậu muốn làm công chẳng thà nói cậu muốn chinh phục Lục Tư Nguyên.

Giải thưởng này đúng là niềm vui bất ngờ!

Người dẫn chương trình: “Chúc mừng, chúc mừng!”

Khách mời đưa cúp cho Lăng Hàm xong lại lịch sự ôm cậu: “Chúc mừng cậu.”

Lăng Hàm nói lời cảm ơn, chờ sau khi hai người tách ra thì người dẫn chương trình nói: “Tới đây nào, mau nói cảm nghĩ của cậu khi nhận được giải thưởng này.”

Lăng Hàm cầm chiếc cúp cười như sắp muốn nứt cả miệng: “Nhận được giải thưởng này thật sự khiến tôi rất bất ngờ. Tôi phải cảm ơn công ty của tôi, còn có các đồng nghiệp, đương nhiên còn có anh Lục nữa... anh Lục đã cho tôi cơ hội được diễn, cũng cho tôi sự giúp đỡ rất lớn... Hôm nay thật sự rất vui, tôi vừa có được giải thưởng lại vừa thắng một cuộc cá cược!”

Người dẫn chương trình lập tức tò mò hỏi: “Cậu cá cược với ai thế? Cá cược cái gì?”

Lăng Hàm cười ha hả: “Không nói cho anh biết đâu.”

Sau đó cậu cười bước xuống sân khấu.

Có lẽ vẻ mặt lúc đó của cậu quá ranh ma cho nên về sau bị chế thành các meme được lưu truyền rộng rãi trên mạng.

Lục Tư Nguyên: “...”

Bảo dân lại tự ái!

Lăng Hàm vội vàng không chờ nổi mồ đến sát bên tai của Lục Tư Nguyên, nhỏ giọng nói: “Em thắng.”

Ánh mắt của Lục Tư Nguyên vẫn nhìn thẳng về phía trước: “Biết rồi.”

Lăng Hàm đắc ý cười rộ lên, cười đến mức mọi người xung quanh đều chú ý, chắc nghĩ cậu đoạt giải nên vui quá hóa điên.

Buổi lễ trao giải đi đến hồi kết, không có gì bất ngờ xảy ra, ngoại trừ giải “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” thì “Hạ Thiên” còn thu hoạch thêm ba giải thưởng lớn là giải “Đạo diễn xuất sắc nhất”, giải “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” và “Phim điện ảnh xuất sắc nhất”, trở thành người thắng lớn trong kỳ trao giải Kim Chi năm nay.

Lăng Hàm vui vẻ ôm lấy Lục Tư Nguyên mà liều mạng lắc lắc, hô lớn: “Chúng ta đoạt giải rồi! Chúng ta đoạt giải rồi!”

Lục Tư Nguyên cười vỗ bả vai cậu.

Bộ phim “Hạ Thiên” vốn nhắm vào giải thưởng Kim Chi, rất có tính cạnh tranh, hơn nữa nó đã từng đoạt giải thưởng tại nước ngoài cho nên anh rất có tự tin sẽ giành được giải thưởng, có được kết quả như này cũng không bất ngờ.

Nhưng khi Lục Tư Nguyên nhìn thấy đôi mắt tỏa sáng vì kích động của Lăng Hàm, trong lồng ngực anh cứ như bị rót vào một liều thuốc kích thích, khiến anh cũng vui vẻ một cách khó hiểu. Tựa như được trở về khoảnh khắc lần đầu tiên anh nhận giải “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”, cực kỳ kích động, cực kỳ hưng phấn.

Đây là lần thứ tư anh giành được danh hiệu ảnh đế, lần đầu giành được anh rất kích động, đến lần thứ hai cùng lần thứ ba đã không còn kích động như vậy nữa nhưng bây giờ, khi nhận được giải ảnh đế lần thứ tư anh lại có được cảm giác hạnh phúc của lần đầu tiên.

Cảm giác vui sướng ấy đến từ chính con người trước mặt anh.

Lục Tư Nguyên ôm Lăng Hàm.

Tiếng vỗ tay như sấm, ánh đèn flash chớp lóe, buổi lễ trao giải kết thúc.

Ngày hôm sau, biểu cảm ranh mãnh sau khi giành được giải thưởng của Lăng Hàm lan tràn trên mạng, đám anti fan thấy thế càng châm chọc khiêu khích, cho rằng Lăng Hàm là đồ nhà quê vừa mới nhận giải đã sướng đến mất mặt, các fan thì lại cho rằng Lăng Hàm thể hiện phần chân thật của mình, rất đáng yêu. Còn có một đám đông đặt nghi vấn về tính chân thực của giải thưởng, cho rằng Lăng Hàm không xứng đáng.

Một người mới mà lại có thể chen ép rất nhiều những diễn viên khác để nhận giải thưởng cao quý, rõ ràng sẽ khiến một vài người cảm thấy không phục.

Đối mặt với những nghi ngờ này, Lăng Hàm chỉ có một thái độ duy nhất, giải thưởng cũng giành được rồi, mấy người hâm mộ hay ghen tị cũng thế thôi, ông đây khoe khoang thì sao! Không phục thì tới đây cắn người đi!

Đương nhiên trên Weibo lại vô cùng lịch sự: Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, tôi sẽ tiếp tục cố gắng.

Sau đó là một loạt ảnh tự chụp cùng với cúp ở mọi góc độ, cho đám anti fan tức chết.

Tưởng Nghị và Âu Dĩnh nhao nhao gọi điện tới chúc mừng,

Lăng Hàm cực kỳ vui vẻ. Tưởng Nghị đã vào đoàn phim “Kế hoạch nhên nhện”, gần đây Âu Đình vừa mới hoàn thành một tác phẩm mới, đang trong giai đoạn tuyên truyền nên bề bộn nhiều việc.

Sau buổi lễ trao giải còn có tiệc rượu, “Hạ Thiên” thắng lớn nhất nên cũng phải tham dự, Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm đều uống rất nhiều rượu, vô số lời chúc mừng cùng khen tặng vây xung quanh họ, Lăng Hàm trò chuyện rất vui vẻ nhưng thật ra trong lòng chỉ hận không thể nhanh chóng cùng Lục Tư Nguyên trở về thực hiện cá cược.

Vất vả chịu đựng đến khi kết thúc bữa tiệc đã là rạng sáng. Trở về khách sạn, việc đầu tiên sau khi Lăng Hàm vào phòng đó là làm bộ làm tịch một phen, sau đó lén lút đi tới căn phòng của Lục Tư Nguyên ở ngay bên cạnh, bình thường nếu hai người đi riêng sẽ ở chung một phòng, còn nếu ở nơi có quá nhiều người quen thì sẽ ở riêng.

Vào phòng, Lăng Hàm lập tức cởi quần áo rửa sạch lớp hóa trang, chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm ngang eo đi vào phòng ngủ, hai mắt của cậu sáng rực muốn cùng Lục Tư Nguyên lăn một hiệp.

Lục Tư Nguyên nhìn Lăng Hàm đã tự giác tắm rửa sạch sẽ liền ngăn ra, yết hầu trượt lên trượt xuống, khàn giọng nói: “Đã khuya lắm rồi...”

Chương 258: Đề tài

Trong bữa tiệc cả hai người đều rất kiềm chế, không uống quá nhiều, chỉ có Lục Nham bị lừa thăm say đến bất tỉnh nhân sự.

Cồn trong máu khiến con người ta chóng mặt, mệt nhọc cả ngày khiến người ta buồn ngủ, Lục Tư Nguyên vốn đã định lên giường đi ngủ nhưng thấy Lăng Hàm tự tắm rửa sạch sẽ dâng tới cửa thì ánh mắt của anh nhất thời trở nên âm trầm không gì sánh được.

Lăng Hàm không biết mình sẽ trở thành món ăn trên bàn ngay lập tức, cậu nói bằng giọng điệu háo sắc: “Anh đã đồng ý rồi, đừng có đổi ý.”

Lục Tư Nguyên nhìn làn da mịn màng đang bốc hơi nóng của cậu, hai bắp đùi nửa kín nửa hở dưới lớp khăn tắm, gật đầu một cách bồn chồn.

“Mau lên nào, mau lên nào!” Chưa bao giờ Lăng Hàm tỏ ra gấp gáp với mấy chuyện giường chiếu thế này. Cậu thấy Lục Tư Nguyên vẫn thản nhiên từ tốn liền có chút mất kiềm chế nhào tới kéo quần áo của anh, ai ngờ do cậu quá gấp gáp lại đập phải mép của khăn tắm, mất thăng bằng ngã đụng phải cột giường, cảm giác đau đớn từ hông truyền khắp toàn thân trong nháy mắt, Lăng Hàm hít ngược một luồng khí lạnh.

Lục Tư Nguyên vội vàng đỡ cậu dậy, nhíu mày nói: “Đụng vào đâu rồi? Có đau không?”

“Thắt lưng... đau thắt lưng...” Lăng Hàm đau đến không dám cử động, chỉ dám nằm cứng đờ trên giường nhe răng trợn mắt.

“Em không sao chứ?” Lục Tư Nguyên nói: “Có cần phải đến bệnh viện không?”

Cú đụng này thật sự quá mạnh, Lăng Hàm trộm gà không được còn mất năm thóc, vừa đen đui vừa xấu hổ. Bị đau, cậu chẳng còn tâm trạng đâu mà làm chuyện khác nữa.

“Không cần!” Nói đùa, nếu tới bệnh viện bị người ta biết, cậu không bị cười nhạo mới là lạ, thanh danh một đời coi như xong.

Lăng Hàm khó khăn đỡ hông đứng dậy, sau đó phát hiện một mảng bụng xanh tím.

“Đề anh bảo người phục vụ mang đá lạnh tới.” Lục Tư Nguyên nói.

Lăng Hàm khoát khoát tay: “Em nghỉ ngơi một lát là ổn.”

Mấy chuyện như thế này càng ít người biết càng tốt.

Từ đầu tới cuối Lục Tư Nguyên vẫn cười không ngừng.

Giảng co một lúc, cả hai đều mệt mỏi, nếu đã không làm được gì thì cũng chỉ có thể nằm trên giường nói chuyện phiếm một cách thuận khiết. Lăng Hàm cũng cần thông qua việc nói chuyện để dời chú ý, nếu không... cậu sẽ cảm thấy đau lưng. Trò chuyện một lúc, Lăng Hàm không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào.

Hôm sau, điện thoại của Tần Vĩnh đánh thức hai người, Tần Vĩnh là một kẻ cuồng công việc, hơn nữa còn thích ép người khác cũng phải làm việc điên cuồng.

Lăng Hàm lập tức nhớ đến bộ phim chiếu mạng còn đang quay dở của mình, cậu lập tức quảng việc tư lên chín tầng mây, thúc giục Lục Tư Nguyên quay về thành phố A. Chuyện phản công chỉ có thể tạm thời đề xuống, không nói đến.

Vừa về tới thành phố A, Lăng Hàm đã bỏ lại Lục Tư Nguyên rồi lao tới studio điên cuồng đuổi kịp tiến độ. Thời gian dần trôi, năng lực của cậu ở phương diện lên kế hoạch càng ngày càng mạnh, trợ lý bị cậu kéo về giờ cũng đã cho trở lại thực hiện nốt dự án trước đó. Có đôi khi Lăng Hàm bận đến mức hai ngày liên tục không gọi điện cho Lục Tư Nguyên, khiến Lục Tư Nguyên cực kỳ không vui, cảm giác bản thân cứ như cái gậy đâm bóp dẹt xong bị ném đi.

Đường Tập đã hoàn toàn buông bỏ tình cảm kia nên rất tập trung vào công việc, sau khi đầu óc sáng suốt cậu ta hiểu rõ đây là cơ hội rất tốt mà Lục Tư Nguyên với Lăng Hàm đã cho mình.

“Ảnh hậu thị phi” có tiếng ngay từ trước khi tuyên truyền, mặc dù đội ngũ chế tác không lớn bằng IP nhưng cũng đã có sức ảnh hưởng nhất định trên mạng.

Trước hết, bộ phim này là fanfic của một tiểu thuyết đam mỹ, nhân vật chính của bộ tiểu thuyết là Lục Tư Nguyên cùng với Lăng Hàm, mà bây giờ một trong những nhân vật chính là Lăng Hàm đích thân ra trận, chỉ bằng một tin tức này thôi đã khiến đám người kia hưng phấn đến run cả người!

Quản chúng không đọc đam mỹ cũng bị điểm này làm cho ngạc nhiên, Lăng Hàm muốn diễn vai “Lục Tư Nguyên”, nghe có vẻ rất thú vị.

Thứ hai, Lăng Hàm vừa mới nhận được giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, đang trong lúc được nhiều người quan tâm, vốn dĩ mọi người cho rằng cậu sẽ nhân cơ hội này tấn công màn ảnh rộng lần thứ hai, kết quả lại chạy đi đóng phim chiếu mạng thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Thứ ba, bộ phim này đã từng tổ chức chọn nữ chính, vốn đã có sức ảnh hưởng nhất định.

Nhiều lý do tổng hợp lại khiến độ chú ý của bộ phim “Ảnh hậu thị phi” này cao đến mức người ta khó mà tưởng tượng, trở thành một trong những chủ đề mọi người chú ý.

Có lẽ do có quá nhiều người chờ mong cho nên Lăng Hàm cảm thấy áp lực gấp bội. Kỳ vọng càng lớn, khán giả càng khó thỏa mãn, đây chính là sự thực mọi người trong giới giải trí đều biết. Ví dụ như làm phim điện ảnh, phần đầu tiên quá hay rồi đến phần thứ hai sẽ không khiến khán giả vừa lòng, bởi vì độ kỳ vọng của họ đã được nâng cao.

Chương 259: Tin kết hôn

Đám người Lục Tư Nguyên không ngờ sức hút của bộ phim này lại cao tới vậy, sau khi mở cuộc họp khẩn cấp đã quyết định lại hướng đầu tư của bộ phim. Đương nhiên trọng tâm vẫn là vì nguyên nhân độ chú ý của bộ phim quá cao, không cần Lăng Hàm làm gì đã có một đồng nhà tài trợ ôm tiền tới xin gia nhập.

Có tiền, Lăng Hàm càng sung sức nhưng đồng thời cũng đối mặt với vấn đề càng lớn hơn - nếu không làm tốt thì vốn đầu tư càng nhiều tổn thất càng lớn.

Cậu là người phụ trách, phải gánh vác trách nhiệm chính.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện làm phim không tốt, đối mặt với thóa mạ là Lăng Hàm đã ngủ không yên.

Trước đây nếu như gặp tình trạng này, Lục Tư Nguyên đã sớm an ủi cậu, thậm chí là ra tay giải quyết vấn đề, thế nhưng lần này anh chỉ lẳng lặng ở một bên chờ đợi, cố kìm lại ham muốn ra tay giúp đỡ.

Muốn một người trưởng thành thì phải để người đó tự mình giải quyết những vấn đề người đó gặp phải, tự đưa ra quyết định. Chỉ có như vậy thì mới có thể thật sự lớn lên.

Lăng Hàm cũng cắn răng không nhờ anh giúp đỡ, cậu không phải là kiểu người thích nhờ vả sự giúp đỡ của người khác.

Bận bịu quay phim đến tối tăm mặt mũi, đột nhiên Lăng Hàm nhận được một tin tức kinh người - Chu Bắc Hiền muốn kết hôn với Lý Tiểu Nùng!

Lăng Hàm nghe được tin này từ Tưởng Nghị, cậu giật mình hỏi lại: “Cậu chắc chứ?”

“Chắc chắn, có cả thời gian rồi, tôi có cả thiệp mời này!”
Tưởng Nghị nói.

“Tôi nhớ thời gian bọn họ quen nhau đâu có lâu! Kết hôn nhanh chóng như vậy sao?” Lãng Hàm rất khó chịu, tên khốn khiếp căn bã như Chu Bắc Hiền mà lại có thể tìm được một cô gái hiền lành có gia thế tốt để kết hôn thật đáng trách! Loại căn bã này rõ ràng là gay lại còn muốn kết hôn với con gái nhà người ta, nói hấn là căn bã còn không xứng!

Chẳng biết Lý Tiểu Nùng mắt mù hay đầu óc nhúng nước mà lại muốn lấy người như vậy.

“Không biết nữa, chắc các cậu cũng sắp nhận được thiệp mời rồi đây.” Tưởng Nghị nói

“Tôi không thèm tham dự hôn lễ của tên đó!” Lãng Hàm nhướn mày.

Tưởng Nghị nói: “Phải đi chứ, tốt xấu gì đó cũng là hoàng tử của nhà họ Chu, không đúng, có khi sẽ trở thành thái tử.”

Lãng Hàm thấy hơi sai sai: “Thái tử? Hiện giờ Chu Thành mới là danh chính ngôn thuận, hấn là thái tử cái gì?”

“Không chắc đâu, cậu nghĩ lại mà xem, bây giờ nhìn qua có vẻ như Chu Thành đang chiếm ưu thế, Chu Bắc Hiền nằm ở thế yếu, thế nhưng trước đây Chu Chấn Nam sủng ái Chu Bắc Hiền cỡ nào, bây giờ hấn còn có nhà họ Lý trợ giúp, sớm muộn gì cũng vượt lên trên Chu Thành thôi.”

Tưởng Nghị nói đúng, Chu Chấn Nam vẫn thích Chu Bắc Hiền, không nhìn mặt Chu Thành. Sau này Chu Thành dùng thủ đoạn cộng thêm anh ta với Lục Tư Nguyên cùng nhau hợp lực làm khó dễ Chu Bắc Hiền mới khiến cho ông ta chán ghét cậu con trai này một chút. Nguyên nhân Chu Chấn Nam chán ghét Chu Bắc Hiền là vì Chu Bắc Hiền chọc đúng điểm chết, cũng là một gay, điều này khiến Chu Chấn Nam hoàn toàn thất vọng. Hiện giờ Chu Bắc Hiền kết hôn với con gái, điều này đối với Chu Chấn Nam mà nói chắc không còn tin tức nào tốt hơn. Nhớ đâu Lý Tiểu Nùng có thể sinh một đứa con chắc Chu Chấn Nam sẽ càng vui vẻ.

Lãng Hàm đã tiếp xúc với cha mẹ của Lục Tư Nguyên, dù là người có tư tưởng thoáng như họ vẫn có một điểm mấu chốt là phải lưu lại đời sau.

Càng là nhà giàu lại càng chú trọng vấn đề truyền thừa. Chu Bắc Hiền kết hôn với một người phụ nữ, thứ nhất có thể có được thế lực nhà vợ hỗ trợ, về phương diện khác thì phù hợp với tâm ý của Chu Chân Nam.

Vậy nên trước mắt có vẻ như Chu Thành chiếm ưu thế nhưng vẫn còn ẩn giấu rất nhiều nguy cơ, có điều Chu Thành sẽ cho phép chuyện này xảy ra sao?

Hoặc có lẽ anh ta cũng sẽ tìm một cô gái để kết hôn?

Lăng Hàm kể chuyện này cho Lục Tư Nguyên, Lục Tư Nguyên nói: “Anh cũng nhận được thiệp mời.”

Đồng thời anh cũng đã nhận thiệp hộ Lăng Hàm.

“Muốn tham gia không?” Lăng Hàm hỏi anh qua điện thoại.

Lục Tư Nguyên suy nghĩ một lát, đáp: “Đi, tại sao không đi? Anh rất muốn nhìn xem đến lúc đó sẽ có chuyện gì xảy ra.”

Lăng Hàm cảm thấy kỳ quái: “Xảy ra chuyện gì cơ?”

Lục Tư Nguyên: “Em cảm thấy Chu Thành sẽ ngoan ngoãn nhìn tên kia kết hôn với Lý Tiểu Nùng à?”

“... Em cảm thấy không có khả năng lắm, nhưng Chu Thành sẽ làm gì?”

“Anh chịu.”

“Để em hỏi Âu Dĩnh thử xem.”

Lăng Hàm gọi điện thoại cho Âu Dĩnh, lần trước cậu có nhờ cô nàng điều tra chuyện của Lý Tiểu Nùng nhưng công việc quá bận bịu nên đã quên mất.

“Âu Dĩnh, nghe nói Chu Bắc Hiền muốn kết hôn với Lý Tiểu Nùng, chuyện lần trước tôi nhờ cô điều tra thế nào rồi? Đã biết rõ vì sao cô ta lại muốn lấy Chu Bắc Hiền chưa?”

“Biết.” Âu Dĩnh nói: “Bởi vì Lý Tiểu Nùng có thai rồi.”

“Có thai?!” Lăng Hàm kinh ngạc.

“Không chắc lắm, có khả năng là có thai.”

Cái này có thể giải thích vì sao Lý Tiểu Nùng lại vội vàng muốn kết hôn với Chu Bắc Hiền, xem ra hẳn cũng lợi hại, không làm thì thôi, đã làm là phải để Lý Tiểu Nùng mang thai, như vậy đương nhiên Lý Tiểu Nùng sẽ phải lấy hắn rồi.

Thêm việc Lý Tiểu Nùng tin tưởng hắn, bây giờ có thai, chuyện kết hôn càng chắc chắn hơn.

Lăng Hàm không khỏi cảm khái, Chu Bắc Hiền là gay mà lại có thể cứng được với phụ nữ lại còn làm người ta mang thai, xét theo một khía cạnh nào đó thì hẳn thật sự có năng lực.

“Nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao Lý Tiểu Nùng lại ngu ngốc như vậy.” Lăng Hàm không thể giải thích nổi, chỉ số IQ của Lý Tiểu Nùng là bằng không thật sao? Sinh ra trong một gia tộc lớn có đứa nhóc nào không được bảo vệ tốt, hai vợ chồng của tập đoàn Lý Thị chắc sẽ không để cô con gái duy nhất của mình được cưng chiều đến mức thành ngu xuẩn như vậy chứ?!

“Cậu không hiểu đâu.” Âu Dĩnh thở dài: “Cậu đã gặp Lý Tiểu Nùng chưa?!”

“Tùng gặp rồi.”

“Nói cho cậu biết một bí mật, nhất định cậu không được nói cho người khác.”

Lăng Hàm bị gọi lên lòng hiếu kỳ: “Bí mật gì mà phải thần bí như vậy?”

“Bạn phải hứa sẽ không nói cho người khác biết đã.”

Lăng Hàm cười nói: “Yên tâm, tôi nhất định không nói cho ai đâu.”

“Bạn biết cô ta rất béo đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Cô ta bị bệnh, nghe nói là bị buồng trứng đa nang, người bị bệnh này rất khó mang thai, hơn nữa còn phải uống thuốc hormone. Di chứng của loại thuốc này sẽ khiến người uống bị béo, cực cực cực kỳ béo, rất xấu rất xấu.”

Đáp án này khiến Lăng Hàm kinh ngạc.

“Chuyện xinh đẹp rất quan trọng với một cô gái, mất đi sự xinh đẹp thì dù cho có xuất thân tốt đến cỡ nào, có tiền đến cỡ nào vẫn sẽ tự ti, xinh đẹp chính là vẻ ngoài của người phụ nữ! Cái nghiêm trọng hơn nữa chính là khả năng sinh sản kém, có lẽ sẽ không thể có thai, chuyện này đối với con gái là sự đả kích còn lớn hơn! Con gái thời bây giờ có người không muốn lập gia đình nhưng có rất ít người không muốn làm mẹ.”

Giọng của Âu Đình rất thấp: “Lý Tiểu Nùng đã ba mươi tư tuổi, ở cái tuổi này rồi lại còn vừa béo vừa bệnh, đột nhiên mọc ra một Chu Bắc Hiền tuổi trẻ tài cao lại đẹp trai như vậy

theo đuổi, cậu cảm thấy cô ta có thể chống cự được sao?”

Lăng Hàm ngăn người: “Là như vậy sao?”

“Đúng vậy, những chuyện này đừng nói ra ngoài.”

“Không đâu, đây là chuyện riêng tư của người ta, tôi sẽ không nói.”

Lăng Hàm đã có chút hiểu vì sao Lý Tiểu Nùng lại cố ý muốn kết hôn với Chu Bắc Hiền. Có thai đã không dễ dàng, vất vả mới có được mà không cưới gấp mới là lạ!

Nếu tự Lý Tiểu Nùng đã có lý do rõ ràng thì người ngoài khuyên nhủ thế nào cũng không có tác dụng, có khả năng trong lòng cô ta biết rõ Chu Bắc Hiền là hạng người gì nhưng vẫn muốn gả cho hắn.

Không bao giờ có thể đánh thức một người đang giả vờ ngủ.

Lời này rất đúng.

Chu Bắc Hiền bằng lòng liều mạng, thân là đồng tính luyện ái mà có thể cố chịu đựng cảm giác bài xích sinh lý để kết hôn với phụ nữ.

Theo một nghĩa nào đó thì sự cố gắng của họ rất xứng đôi.

Lăng Hàm nghĩ, Lý Tiểu Nùng sợ không ai thêm lấy mình nên mới hạ giá bản thân. Cô ta cảm thấy mình đã già, lại béo, lại còn bệnh nên tự khinh thường chính mình từ tận đáy lòng. Cái này cũng giải thích được thái độ kỳ quái của cô ta trước đó, rõ ràng có nghi ngờ về Chu Bắc Hiền nhưng lại không nghe người khác khuyên bảo, đó là vì cô ta không muốn nghe.

Nhưng Lăng Hàm cũng biết có những người phụ nữ ba, bốn mươi tuổi không lập gia đình vẫn sống rất tốt, thậm chí tâm hồn còn rất trẻ trung. Bệnh đa nang không phải không thể mang thai, mập cũng chẳng phải không thể giảm béo, vì sao Lý Tiểu Nùng lại tự hạ thấp bản thân mình, vội vàng gả cho một người hoàn toàn không phù hợp như vậy?

Có lẽ đó là sự khác nhau giữa người với người.

Một người sống như thế nào chung quy vẫn liên quan tới tính cách của người đó.

Chương 260: Tiệc cưới

Hai ngày sau, Lăng Hàm cùng Lục Tư Nguyên đến dự hôn lễ của Chu Bắc Hiền. Trước khi đi, Lục Tư Nguyên đột nhiên nói: “Đưa di động của em cho anh.”

Lăng Hàm chẳng hiểu ra sao những vẫn đưa di động, nhìn anh lướt album ảnh của mình.

“Anh vào album ảnh của em làm gì?”

“Giúp người ta một việc.”

“Ai thế?”

Lục Tư Nguyên không trả lời, chỉ cầm di động làm gì đó một hồi, sau đó trả lại cho cậu.

Lăng Hàm ngơ ngác cầm điện thoại di động của mình.

Lục Tư Nguyên đột nhiên nở nụ cười: “Có trò hay để xem rồi.”

Lăng Hàm cảm thấy chắc chắn anh đã biết chuyện gì đó, trong lòng ngứa ngáy hỏi: “Có phải anh biết cái gì không? Mau nói cho em biết.”

Lục Tư Nguyên dựng thẳng ngón tay lên, lắc lắc: “Chuyện hay phải để đến cuối cùng mới thú vị.”

Sau đó anh lên xe cùng với Lăng Hàm.

Hôn lễ của Chu Bắc Hiền với Lý Tiểu Nùng cực kỳ long trọng, là hôn lễ được trang trí khá sang trọng, toàn trường dùng hoa hồng trắng cùng với hoa hồng màu hồng phấn trang trí thành một thế giới cổ tích. Trần nhà hội trường lại càng xinh đẹp, hai loại hoa hồng phối hợp với nhau thành một cảnh tượng đẹp tuyệt trần.

Hai bên có treo màn hình lớn, trên đó đang chiếu ảnh cưới của hai người họ cùng những câu nói tỏ tình lãng mạn, đó là đoạn phim về cô dâu và chú rể, nội dung đại khái là kể về quá trình cô dâu và chú rể gặp mặt, quen biết.

Trình độ của đạo diễn và nhiếp ảnh gia quá trâu, có thể khiến hai người không phải là diễn viên chuyên nghiệp quay được một đoạn video đầy cảm xúc.

Tổng thể mà nói thì đây là một hôn lễ rất có tâm.

Lăng Hàm thấy Lý Tiểu Nùng mặc váy cưới, trang điểm rất đậm, cười rục rĩ, bên cạnh có một hàng phù dâu. Lăng Hàm đếm đếm, mười hai người ai cũng... xinh đẹp hơn Lý Tiểu Nùng.

Bên cạnh có người nói: “Tôi chưa từng thấy cô dâu nào mập như vậy.”

“Suyt! Nói nhỏ thôi.”

“Một đóa hoa nhài cắm lên một bãi phân trâu.”

“Cô ta xấu như vậy còn tìm nhiều phù dâu làm gì, muốn để mình trông càng xấu hơn sao?”

“Chắc là do không tìm được phù dâu nào xấu xí hơn cô ta chẳng?”

Lăng Hàm nhìn lướt qua mấy bác gái đang xì xào bàn tán, chẳng biết là thân thích của nhà nào, mồm miệng thật độc ác.

“Nhìn cô ta kìa, tóm được chồng đẹp trai thế chứ.”

“Được rồi, ai bảo đầu thai tốt, kẻ cả trông có giống heo đi nữa cũng sẽ cưới được anh chàng giàu có đẹp trai thôi.”

“Cô đã nghe chưa, năm đó người ta còn muốn tìm một bạch mã hoàng tử để bản thân không thua kém đó!”

“Đúng thế, năm đó vênh váo, mắt cao hơn đầu, chọn tới chọn lui cứ nhất quyết phải tìm một người tốt nhất! Kết quả thì sao,

đã thành một bà cô già lại còn mập chét, nếu không nhờ trong nhà có tiền thì ai thèm cưới cô ta?”

“Đúng thế, cô ta nghĩ mình không gả được vào chỗ tốt thì mất mặt quá cho nên mới dốc sức tìm một anh chàng đẹp trai lắm tiền.”

“Đúng là Chu Bắc Hiền đẹp trai nhiều tiền thật, nhưng hình như là ‘đồng chí’ thì phải.”

Đám người kia nhin cười.

Đám người nhiều chuyện lại thích ghen ăn tức ở này là mấy cô gái còn khá trẻ.

Lăng Hàm cùng Lục Tư Nguyên đi tới chúc mừng, Lý Tiểu Nùng vừa thấy Lăng Hàm biểu cảm liền trở nên cứng nhắc nhưng vẫn cố gắng tươi cười. Chu Bắc Hiền lại rất bình tĩnh, tựa như người đang đứng trước mặt thật sự là bạn của hắn.

Hai người họ chúc mừng xong đi vào, mọi người thấy Lục Tư Nguyên tới bèn nhao nhao vây lại chào hỏi. Lúc này trong hội trường có rất nhiều người, toàn là những nhân vật nổi tiếng trong thương trường, tất cả các nghệ sĩ lớn nhỏ của GMG. Sự hiện diện của những người này đẩy hôn lễ lên một tầm cao mới.

Xung quanh hội trường còn có các phóng viên được đặc biệt mời tới, cầm máy ảnh bấm liên tục.

Lăng Hàm thấy Lý Tiểu Nùng cười rộ lên, trông cực kỳ hài lòng lại có chút hãnh diện. Phải chăng cô gái này đang cảm thấy kiêu ngạo vì hôn lễ của mình rất gây chú ý?

Người của gia tộc họ Lý cùng tập đoàn Chu Thị đều tới, mọi người chúc mừng nhau, người người vui mừng.

Lăng Hàm vô thức thăm dò trong đám người, Lục Tư Nguyên nhìn thấy liền nhỏ giọng hỏi: “Em tìm ai thế?”

“Sao không thấy Chu Thành đâu nhỉ?”

Lục Tư Nguyên hơi nhướn mày: “Em tìm anh ta làm gì?”

Lăng Hàm lắc đầu, Chu Bắc Hiền kết hôn đồng nghĩa với tập đoàn Lý Thị và Chu Thị liên hợp, địa vị của Chu Thành lúc này đang tràn ngập nguy hiểm.

Thành thật mà nói Lăng Hàm có chút lo cho anh ta.

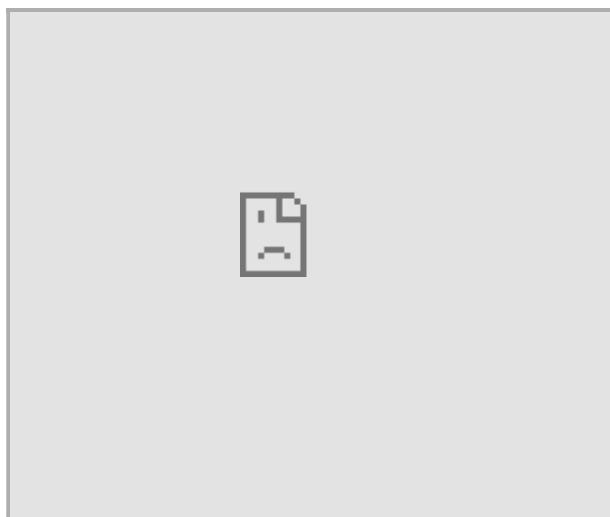
Cậu nhanh chóng tìm được Chu Thành trong đám người, trên mặt anh ta là vẻ thông dong bình tĩnh cùng một chút ý cười như thể chẳng hề bị chuyện Chu Bắc Hiền kết hôn ảnh hưởng. Chu Thành thấy được ánh mắt của Lăng Hàm liền khẽ gật đầu một cái từ xa.

Lăng Hàm cũng gật đầu đáp lại.

Lục Tư Nguyên ghen tị chặn lại tầm mắt của cậu, không chút đổi sắc nói: “Sắp cử hành hôn lễ rồi, ngồi đi.”

Lăng Hàm bất đắc dĩ theo Lục Tư Nguyên ngồi vào một bàn.

Mười hai giờ tám phút, một người dẫn chương trình nổi tiếng của GMG đi lên sân khấu, đứng trong vòm hoa nói câu chúc mừng. Âm nhạc du dương vang lên, một loạt những tình tiết yêu đương trôi qua, chú rể đứng trong vòm hoa, cô dâu vịn tay cha mình bước từng bước về phía Chu Bắc Hiền.

Âm nhạc phiêu lãng, hai em bé cực kỳ đáng yêu xách váy cho cô dâu... mọi thứ đều trông có vẻ cực kỳ đẹp để ngoại trừ việc cô dâu là một cô nàng mập mập.

Cuối cùng cô dâu cũng đi tới trước mặt chú rể, hai người trao nhẫn dưới sự dẫn dắt của người dẫn chương trình.

Hôn lễ được tiến hành một cách tuần tự.

Đúng lúc này, cuối đám người đột nhiên trở nên rối loạn.

Mọi người quay đầu lại liền thấy có một chiếc xe ô tô màu bạc đột ngột xông vào từ lối đi bộ bên ngoài.

Giữa hội trường với lối đi được ngăn cách bằng một hàng rào, vậy mà chiếc xe ấy lại vượt cả hàng rào đó rồi xông thẳng vào khách khứa!

Mọi người hét lên, bảo vệ dũng mãnh xông ra từ bốn phía, hô to: “Dừng xe! Dừng xe!”

Chiếc xe ngừng lại.

Mọi người thấy nó không có ý tiếp tục xông lên liền thở phào nhẹ nhõm, nhao nhao đưa mắt nhìn về phía cửa sổ chiếc xe màu bạc để cố gắng nhìn xuyên qua lớp kính xem người đến là ai.

Là ai dám to gan lái xe tông thẳng vào hôn lễ của Chu Thị và Lý Thị? Gan lớn quá rồi!

Mọi người kinh ngạc nhưng cũng cảm thấy tò mò.

“Chào anh, mời anh xuống xe!” Bảo vệ đề phòng nhưng vẫn khách sáo gõ cửa kính.

Qua một lúc lâu cánh cửa xe mới từ từ mở ra, một cái chân đi giày da màu đen thò xuống, tiếp theo là quần tây màu đen thẳng thớm, cuối cùng là cả người lộ diện.

Lăng Hàm lập tức trợn to mắt.

Các vị khách cũng lộ vẻ giật mình.

Hội trường bộc phát tiếng bàn tán xôn xao!

Người vừa bước xuống mặc tây trang màu đen thẳng thớm, trang trọng như là chuẩn bị tham dự một bữa tiệc cưới vô cùng

cao cấp. Khuôn mặt của người nọ rất đẹp, tái nhợt gây gò, vừa quen thuộc lại vừa có chút xa lạ.

“Y Tự!

Trong đám khách mời có người kinh ngạc hô to.

Lăng Hàm cũng rất kinh hãi, Y Tự biến mất đã lâu, họ tưởng rằng cậu ta đã ra nước ngoài nhưng không ngờ hôm nay lại bất ngờ xuất hiện trong hôn lễ này.

Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên liếc nhìn nhau, hai người đều có thể trông thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Lăng Hàm chắc chắn Y Tự thích Chu Bắc Hiên, cậu ta xuất hiện trong hôn lễ của Chu Bắc Hiên dường như cũng không có gì đáng ngạc nhiên, có điều mục đích của cậu ta là gì? Là ai báo tin Chu Bắc Hiên kết hôn cho cậu ta?

Lăng Hàm không nghĩ Chu Bắc Hiên sẽ đặc biệt nói cho cậu ta biết, để cậu ta làm một quả bom hẹn giờ trong hôn lễ của mình.

Chương 261: Kết thúc

Giấy phút Y Tụ xuất hiện, Chu Thành trước đó vẫn luôn bình tĩnh bỗng thay đổi, hấn bước về phía trước, tính làm gì đó nhưng lại dừng lại.

Y Tụ đi qua vòm hoa, dọc theo con đường cô dâu vừa mới đi tiến về phía Chu Bắc Hiền, cánh hoa dưới mặt đất bị cậu ta giẫm nát.

Sự xuất hiện của cậu ta khiến mọi người kinh ngạc, dĩ nhiên cũng không có ai ngăn cậu ta bước về phía vòm hoa. Có lý do gì để mà ngăn người quen của chú rể đến tham dự lễ cưới?

Cuối cùng, Chu Bắc Hiền không đứng yên nổi nữa, hấn tiến lên nói: “Đứng lại!”

Lời hấn nói khiến Y Tụ đứng lại giữa con đường trải đầy hoa, cậu ta im lặng hồi lâu, giọng khàn khàn: “Anh kết hôn sao không nói cho em biết?”

Chỉ một câu nói này thôi đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, mọi người đều dựng tai lên nghe xem tiếp theo cậu ta sẽ nói gì.

Dù sao thì Y Tụ và Chu Bắc Hiền cũng từng có scandal với nhau!

Con người ta dù có cao quý đến đâu cũng đều có tính hóng hớt, lúc này ai nấy đều im lặng chờ màn kịch hay tiếp theo.

“Em tới đây làm gì?” Chu Bắc Hiền lên tiếng.

“Suýt chút nữa thì em đã không kịp dự hôn lễ của anh rồi.” Y Tụ bình tĩnh nói: “Tại sao không báo cho em biết? Sợ em tới phá đám à?”

Chu Bắc Hiền thấy vẻ mặt của cậu ta không ổn lắm, hấn cau mày đi tới kéo cánh tay cậu ta, muốn kéo cậu ta ra khỏi con

đường hoa.

“Em chỉ muốn tham gia hôn lễ của anh thôi mà anh cũng đối xử với em như vậy? Ngay đến việc tổ chức lễ cưới cũng giấu em?”

Lúc nói câu cuối, giọng cậu ta đã cất cao, trở nên gay gắt.

“Bảo vệ đâu, kéo cậu ta xuống!” Chu Bắc Hiền nói.

Các bảo vệ vốn đang chần chừ, nghe thấy lời của Chu Bắc Hiền liền xông lên kéo Y Tự.

“Chu Bắc Hiền, anh đối xử với em như vậy sao?! Chu Bắc Hiền, anh thật sự muốn lấy người phụ nữ đó? Rốt cuộc anh có yêu em không!” Y Tự vùng vẫy, vẫn bị cưỡng ép kéo xuống.

Sắc mặt của Lý Tiểu Nùng bỗng tái nhợt.

Cuối cùng Y Tự cũng không địch lại được đám bảo vệ, bị kéo ra khỏi lễ đường.

Tiếng xì xào bàn tán ở hội trường cũng ngày một to hơn.

“Trời ơi, Chu Bắc Hiền quả nhiên là đồng tính, vậy mà anh ta còn muốn lấy phụ nữ?”

“Đây là lừa cưới à! Lý Tiểu Nùng có biết chuyện này không vậy?”

“Không ngờ Lý Tiểu Nùng lại cưới một tên gay?”

“Quả này có kịch hay để xem rồi...”

Tiếng nghị luận của mọi người càng lúc càng to, Chu Bắc Hiền nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lớn tiếng nói: “Cậu ta điên rồi, mau kéo cậu ta xuống!”

Sau đó hắn lại nói với khách khứa: “Mọi người đừng hoảng, người vừa rồi nói năng linh tinh, mọi người đừng nghe cậu ta nói bậy!”

Sau đó hắn quay lại nhìn chằm chằm Lý Tiểu Nùng, ra hiệu cho Lý Tiểu Nùng đứng ra lên tiếng.

Lúc này, lời của hắn không có độ tin cậy cao, nếu Lý Tiểu Nùng chịu đứng ra giúp hắn, vậy mọi người sẽ tin hơn. Chỉ cần Lý Tiểu Nùng đồng ý giúp, hắn vẫn có thể làm con rể nhà họ Lý.

Lý Tiểu Nùng cắn răng, đứng ra lên tiếng: “Các vị khách quý, người vừa nãy chắc mọi người đều biết cả, chính là Y Tụ trước đây hoạt động ở GMG, cậu ta từng bám riết lấy Bắc Hiền, Bắc Hiền không đồng ý, cậu ta lại quấn chặt không buông. Sau khi xảy ra chuyện thì thân kinh không được bình thường, lời cậu ta nói mọi người đừng nghe.”

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều là kẻ khôn khéo, nếu Lý Tiểu Nùng đã nguyện ý giấu giếm, mọi người cũng vui vẻ vờ như không biết.

Dù sao cũng chẳng phải có mình cô ta là cưới gay.

Bà Lý ngồi ở bàn trên cùng bỗng đứng dậy, gương mặt trang điểm xinh đẹp đã tức giận đến mức trở nên vặn vẹo.

Lăng Hàm thấy đám người của tập đoàn Lý Thị và Chu Chân Nam đang ngồi ở bàn chủ tọa đều sầm mặt lại.

Người dẫn chương trình thấy tình hình không ổn vội đứng ra điều đình, muốn kéo mọi người quay lại với bầu không khí hôn lễ, anh ta ra hiệu cho nhân viên chiếu video, muốn dời đi sự chú ý của quan khách.

Đúng lúc này, ảnh cưới được chiếu trên màn hình cố định trong nhà hoa biến mất, thay vào đó là những tấm ảnh khác.

Quả nhiên hình ảnh này đã thu hút được ánh mắt của khách khứa, rồi lại vang lên tiếng xì xào. Ảnh được chiếu trên màn hình là ảnh riêng tư Chu Bắc Hiền và Bạch Tử Sách chụp chung với nhau!

Trên slide, mỗi tấm ảnh đều là hình ảnh thân mật của hai người.

Giây phút ấy, tất cả mọi người đều nhớ tới vụ “bóc bánh trả

tiền” của Bạch Tử Sách, khi ấy họ chỉ lơ mơ nghe đồn có ba người quán lấy không buông rồi Bạch Tử Sách chết oan, nhưng không ai có chứng cứ chứng minh tình cảm ấy là thật, vậy mà hôm nay, lần đầu tiên họ được tận mắt trông thấy ảnh của Chu Bắc Hiền và Bạch Tử Sách, tận tai nghe thấy lời Y Tự nói.

Chu Bắc Hiền đúng là gay thật, đã thế trong lúc kết hôn với Lý Tiểu Nùng vẫn duy trì quan hệ với Y Tự, nên không tại sao Y Tự lại đột nhiên xông vào lễ đường thế này?

Đang yên đang lành bị lôi ra một tin gây sốc, Lý Tiểu Nùng còn đồng ý kết hôn với Chu Bắc Hiền sao? Nếu cô ta vẫn đồng ý, vậy cô ta sẽ bị tất cả mọi người xem thường, dù cho cô ta có đồng ý, tập đoàn Lý Thị cũng không thể để cô ta lấy Chu Bắc Hiền được, như vậy chẳng khác nào để bọn họ mất hết thể diện!

Lăng Hàm bỗng nhìn về phía Lục Tư Nguyên, cậu chợt hiểu ra trước lúc hôn lễ Lục Tư Nguyên lấy điện thoại của cậu để làm gì.

Trong điện thoại của cậu có ảnh riêng tư của Bạch Tử Sách và Chu Bắc Hiền, đó là những thứ trước kia cậu chuẩn bị để thuyết phục Lý Tiểu Nùng.

Lục Tư Nguyên vờ như không nhận thấy ánh mắt của cậu.

Lăng Hàm nghiêng răng nghiêng lợi xấp tới: “Không ngờ anh lại giấu em làm chuyện này.”

Lục Tư Nguyên hắng giọng: “Không phải anh làm.”

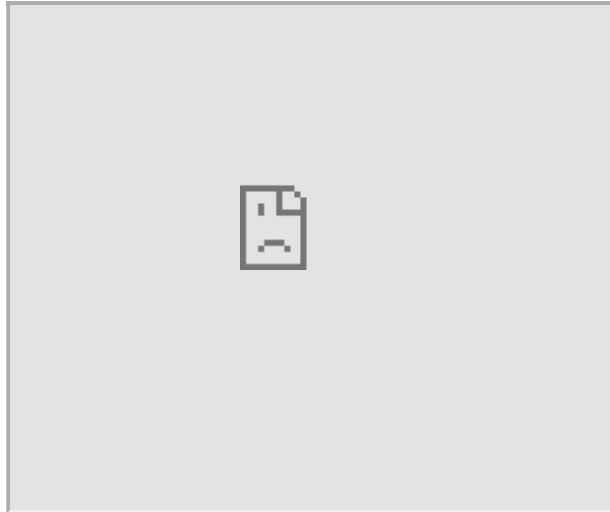
“Tất nhiên không phải anh làm!” Lăng Hàm nói: “Anh chỉ đưa cho Chu Thành, hai người lại hòa vào nhau bấy người ta chứ gì.”

Lục Tư Nguyên ôm cổ cậu, khẽ nói: “Cái tên vô lương tâm này, anh đang trả thù cho em cơ mà. Trước kia Chu Bắc Hiền hại em thảm như vậy, không phải cứ dễ dàng tha cho hắn thế chứ?”

Lăng Hàm trừng mắt: “Chuyện hay thế sao không cho em tham gia với?”

Lục Tư Nguyên: “...”

Lăng Hàm quay lại nhìn về phía Chu Thành, người kia cảm nhận được ánh mắt của cậu, quay lại nở một nụ cười hiền nhiên.

Lăng Hàm nhúc rảng.

Chuyện âm ỉ đến mức này khiến cả Lý Thị lẫn Chu Thị đều mất hết mặt mũi, phu nhân tập đoàn Lý Thị dẫn đầu bước ra, tức tối nói: “Hôn sự này không thể chấp nhận được!”

Lý Tiểu Nùng giật mình thốt lên: “Mẹ!”

Bà Lý đi tới, đỡ lấy thân thể run rẩy của cô ta: “Tiểu Nùng, con đừng sợ, kể cả cả đời này con không lấy được chồng thì cũng đừng lấy loại người này, mẹ nuôi con cả đời, được không con?”

“Mẹ!” Lý Tiểu Nùng khóc âm lên.

Bà Lý vỗ lưng cô ta, nước mắt cũng tuôn rơi.

Chủ tịch tập đoàn Lý Thị - cha của Lý Tiểu Nùng, ông Lý Trung Khánh sầm mặt nói: “Không kết hôn nữa, đi!”

Chu Bắc Hiền cuống lên, vội vàng chạy tới: “Cha mẹ, cha mẹ đừng đi vội! Y TỰ nói linh tinh, có người cố tình chiếu ảnh đó

lên, bọn họ muốn hại con, cha mẹ đừng tin!”

Bà Lý lạnh lùng lên tiếng: “Ai là cha mẹ cậu? Xin Chu tổng nhỏ đừng có gọi bừa.”

Chu Bắc Hiền sững sờ.

“Chúng ta đi!” Lý Trung Khánh càng tỏ rõ lập trường, ông đẩy hẳn ra, bước xuống thang trước, trông có vẻ như đang chuẩn bị bỏ đi.

Bà Lý cũng nói: “Tôi sẽ không gả con gái tôi cho cậu, cuộc hôn nhân này không thể thành được.”

Chu Bắc Hiền vừa nghe thấy vậy, vội quay lại cầu xin Lý Tiểu Nùng: “Tiểu Nùng, em là người hiểu anh nhất, em khuyên cha mẹ em đi...”

Lý Tiểu Nùng chỉ khóc, cũng không tiếp tục thanh minh cho hẳn nữa. Bằng chứng rành rành ra đây, có nói thế nào cũng vô ích. Có lẽ cô ta đã biết Chu Bắc Hiền là người thế nào từ lâu, nhưng giờ không thể tiếp tục lừa dối nữa mà thôi.

Bà Lý kéo Lý Tiểu Nùng ra khỏi vòm hoa.

Chu Chấn Nam nặng nề hừ một tiếng, cũng rời khỏi vị trí, lên xe bỏ đi.

Hành động của Chu Chấn Nam như một tín hiệu, hôn lễ thành ra thế này, khách khứa biết không thể nán lại nữa cũng lần lượt cáo từ.

Đám người tản đi.

Chu Bắc Hiền đơn độc đứng giữa con đường hoa như người mất hồn.

Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên cũng đi theo đoàn khách ra ngoài, lúc ra tới thảm cỏ ngoảnh lại phát hiện Y Tự mới vùng ra được khỏi sự kiềm hãm của bảo vệ chạy lại, nhanh chóng tới bên cạnh Chu Bắc Hiền.

Trên bãi cỏ trống trải, cánh hoa nát vụn, Y Tự ôm chặt lấy Chu Bắc Hiền nhưng lại bị đẩy mạnh ra.

Y Tụ loạng choạng mấy bước, cậu ta sững sờ nhưng vẫn tiến tới ôm lấy hắn. Lần này Chu Bắc Hiền lại không đẩy cậu ta ra nữa.

Trong lúc Lăng Hàm đang cảm thán, Lục Tư Nguyên kéo tay cậu: “Đừng nhìn nữa, đi thôi.”

Lăng Hàm nhìn Lục Tư Nguyên đang kéo tay mình, “ừm” một tiếng.

Chương 262: Con gái

Buổi hôn lễ long trọng kết thúc trong chóng vánh, cơ hội để Chu Bắc Hiền trở mình hoàn toàn bị tước mất, nhưng Lăng Hàm lại không hề thấy vui vẻ, ngược lại tâm trạng trở nên khá phức tạp.

Lúc trên xe đi về, Lăng Hàm hỏi Lục Tư Nguyên: “Anh nói xem, liệu hai người đó có phải...”

Cậu nghĩ giữa Y Tự và Chu Bắc Hiền có lẽ cũng có tình yêu thật sự.

Kiếp trước cậu yêu Chu Bắc Hiền, đúng là một tai nạn thiêu thân lao vào lửa.

Cậu thấy không đáng.

Lục Tư Nguyên nắm tay cậu, khẽ bảo: “Đừng nghĩ nữa.”

Lăng Hàm nắm lại tay anh: “May mà có anh ở đây.”

May mà cậu gặp được người như anh, không để mình trở thành một trò cười.

Cậu nhìn Lục Tư Nguyên, bỗng xáp tới hôn lên mặt anh.

Lục Tư Nguyên rất kinh ngạc, nhanh chóng ôm lấy đầu cậu hôn trả mãnh liệt.

Tài xế vờ như không thấy.

Sau hôn lễ, nghe nói Chu Bắc Hiền bị cắt hết chức vụ, Chu Thành cũng bị Chu Chấn Nam trách phạt.

Chu Thành chinh Chu Bắc Hiền ngay trong hôn lễ khiến Chu Chấn Nam mất mặt theo, không bị xử lý mới lạ! Nhưng Chu Chấn Nam chỉ có hai đứa con trai, đến giờ Chu Bắc Hiền hoàn toàn bị vứt bỏ, chỉ còn lại Chu Thành đang nắm giữ quyền lợi

của công ty, lại rất giỏi giang, Chu Chấn Nam có tức mấy cũng không thể để anh ta thăm quá được.

Chuyện sau đó Lăng Hàm cũng không quan tâm mấy, chỉ thỉnh thoảng nghe người ta nhắc đến, còn cậu thì dốc toàn tâm toàn sức vào việc quay phim.

Trải qua hai tháng quay phim, “Ảnh hậu thị phi” gần như được quay xong, cuối cùng chỉ có vài cảnh quay bù ngoài đường. Lăng Hàm đưa ê kíp đến nơi được lựa chọn quay, quay xong cảnh này là cả bộ phim đóng máy.

Mọi người trong ê kíp sung sướng nhảy cẫng lên, Lăng Hàm thuộc kiểu người điên cuồng, là người đầu tiên lột áo đạo cụ quăng lên trời, những người khác cũng học theo cảm đồ của mình ném lên không trung.

“Thu dọn đồ đạc đi mọi người, hôm nay nhất định phải mời mọi người một bữa ra trò!” Lăng Hàm hào sảng phát tay.

Mọi người hoan hô nhiệt liệt.

Quay phim thật sự rất mệt, ngày nào mọi người cũng ăn cơm hộp toàn rau, nghĩ tới việc sắp tới có một khoảng thời gian nghỉ ngơi liền phấn khởi không thôi, thế là ai dọn dẹp thì dọn dẹp, ai đùa cợt thì cứ đùa cợt.

Lăng Hàm vỗ vai Đường Tập: “Vất vả rồi.”

Đường Tập cười khẽ, không nói gì.

Lúc này, Lăng Hàm bỗng thấy một bóng dáng quen thuộc lướt qua trên con đường đối diện, bên cạnh còn có một đứa bé khoảng bốn tuổi.

Cậu sững sờ, nói với Đường Tập: “Mọi người đi trước nhé, tôi có chút chuyện.”

Sau đó, cậu vội băng qua đường trước ánh mắt kinh ngạc của Đường Tập.

“Giáo sư Đàm?”

Người đàn ông trước mặt cậu là người lần trước ở bên cạnh Chu Thành, có lẽ là bạn trai của anh ta.

Người đàn ông nho nhã nghe thấy tiếng gọi, ngẩng đầu nhìn Lăng Hàm, trong mắt thoáng ánh lên vẻ ngạc nhiên: “Cậu Lăng?”

“Đúng là giáo sư Đàm thật rồi.” Lăng Hàm cười đáp, cậu cúi nhìn đứa bé bên cạnh anh ta: “Cô bé này dễ thương quá, tên gì thế?”

Giáo sư Đàm xoa đầu bé, mỉm cười đáp: “Đây là con gái tôi, Tiểu Vân, con chào chú Lăng đi.”

Con gái?!

Lăng Hàm ngẩn ra.

Bé con ngoan ngoãn chào: “Cháu chào chú Lăng.”

Lăng Hàm nhìn bé con với vẻ không tin nổi, không nhận được cát tiếng: “Anh kết hôn rồi à?”

Giáo sư Đàm gật đầu: “Tất nhiên.”

“Vậy... Chu Thành...” Cậu cứ tưởng rằng Chu Thành đã tìm thấy tình yêu đích thực, chẳng lẽ là hiểu lầm?

Giáo sư Đàm hơi sững người, sau khi quan sát sắc mặt của cậu liền nói: “Chu Thành? Chắc không phải cậu tưởng tôi với cậu ấy là người yêu đấy chứ?”

Lăng Hàm xấu hổ cười.

Giáo sư Đàm lắc đầu: “Tôi với cậu ấy là bạn tốt của nhau, cậu ấy rất thích cậu, tiếc là cậu không thích cậu ấy.”

“Mẹ ời!” Bé con bỗng vùng khỏi tay giáo sư Đàm, chạy về phía trước.

Lăng Hàm theo phản xạ nhìn về hướng cô bé chạy, trông thấy một người phụ nữ tóc dài bay trong gió, trông vô cùng khí chất đang đi tới.

Người phụ nữ ấy dặt tay bé đi tới chỗ Lăng Hàm, nhìn cậu bằng ánh mắt kinh ngạc: “Ôi, đây không phải là Lăng Hàm sao? Hân hạnh, hân hạnh!”

Lăng Hàm vội bắt tay cô, thấy một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, cậu cũng không tiện ở lại thêm, đành nói: “Tôi đang quay phim, không làm phiền nữa.”

Cô gái kia quyến luyến nhưng cũng không níu kéo.

Lăng Hàm lại băng qua đường trở lại chỗ Đường Tập.

Đường Tập hỏi: “Người đó là ai vậy?”

Lăng Hàm lắc đầu, im lặng.

Chu Thành không có bạn trai...

Đã bao lâu không nghe thấy tin đồn phong lưu của Chu Thành rồi?

Trước kia Chu Thành là một tên ăn chơi, ba ngày thì hai ngày có scandal, nhưng dạo gần đây lại không có tin tức gì cả. Lăng Hàm những tưởng rằng anh ta đã có bạn trai cố định, giờ mới biết không phải...

Hôm đó tại lễ trao giải, Chu Thành thay đổi rất nhiều, anh ta toát ra khí chất chững chạc, trông chín chắn, khí chất hơn, như

một viên ngọc sáng thu lại ánh sáng của mình, trở nên thâm thúy, nội liêm.

Trong đầu Lăng Hàm bỗng xẹt qua hai chữ: Trưởng thành.

Lồng ngực dâng lên cảm giác phức tạp.

“Đi thôi.” Đường Tập ở cách đó không xa gọi cậu.

Lăng Hàm hoàn hồn, cười chạy theo.

Tổ chức tiệc mừng công xong lại lập tức phải lao vào giai đoạn chế tác hậu kỳ cao độ, lần này Lục Tư Nguyên cũng tham gia. Trước kia, mỗi khi quay phim xong Lăng Hàm đều không tham gia vào giai đoạn hậu kỳ, cho nên những chuyện sau đó cậu không hiểu lắm. Lục Tư Nguyên đích thân chỉ bảo cậu, vô cùng nhẫn nại. Tất nhiên, với cái tính cách khồng tước của anh thì cũng không nhẫn nại được đến đâu, thỉnh thoảng lại nghe thấy anh quát “Dạy bao lâu thế rồi mà vẫn không biết, em có được cái tích sự gì không”.

Mỗi lúc như vậy, người trong studio đều nghi ngờ tin đồn “ông chủ Lục và Lăng Hàm yêu nhau” là giả.

Lăng Hàm thì ngược lại, không nhanh không chậm, việc nào ra việc nấy, cũng không để những lời trách mắng của Lục Tư Nguyên trong lòng.

Mọi người đều dâng lên cảm giác bội phục. Bị mắng đến thế mà vẫn có thể ở bên nhau, đúng là tình yêu đích thực.

Phim chiếu mạng sau khi hoàn thành chế tác sẽ được chiếu cùng lúc trên Quất Tử Video và Bạch Ngân Video, theo kế hoạch sẽ để người xem thông qua kênh của Bạch Ngân để liên kết link tới Quất Tử Video, tăng view cho Quất Tử.

Trận chiến này có ý nghĩa phi thường đối với Quất Tử Media, đây là tác phẩm đầu tiên mà Quất Tử tự chế tác, chủ yếu là để tăng lượng theo dõi.

Lục Tư Nguyên dẹp hết các hạng mục khác sang một bên, chuyên tâm ở lại Quất Tử cùng với team mình, sau khi được tuyên truyền rầm rộ, độ theo dõi về chủ đề “Ảnh hậu” rất tốt.

Lục Tư Nguyên không hề do dự dùng luôn Weibo cá nhân tuyên truyền cho phim nhà mình, những ngôi sao khác nể mặt anh cũng lũ lượt share về, tất nhiên Lăng Hàm cũng phải nhờ những ngôi sao quen mặt tuyên truyền hộ.

Từ trước đến giờ chưa từng có bộ phim chiếu mạng nào được nhiều nhân vật “máu mặt” tuyên truyền miễn phí cho như vậy, thế nên tập 1 công chiếu nhanh chóng đạt được con số mười triệu lượt xem.

Vì “Ảnh hậu thị phi” được chuyển thể từ một bộ tiểu thuyết đam mỹ, nhất thời thu hút được sự quan tâm lớn, khiến bộ phim thân tượng cổ trang chiếu cùng đợt bị lép vế, may mà bộ phim này không chiếu trên tivi, nếu không rating của bộ phim kia chắc sẽ càng thảm hơn.

Lượt xem của phim nhanh chóng tăng lên hàng trăm triệu, một tỷ...

Lượng follow của Quát Tử cũng tăng lên bảy triệu người.

Quát Tử vốn chỉ là một trang web nhỏ, nhưng số lượng người theo dõi cũng đã vượt qua con số trong tưởng tượng.

Đến đây, việc gây dựng Quát Tử mới được xem là đạt được thành công. Vì lẽ đó, Ứng Thiên Media đã đặc biệt tổ chức tiệc mừng công cho Quát Tử.

Chương 263: Niềm vui bất ngờ

Đây là lần đầu tiên Lăng Hàm không chỉ tham gia với tư cách là một diễn viên mà còn tham gia với tư cách là người chế tác. Trước kia, trong buổi tiệc mừng công cậu chỉ là vai phụ, lần này cậu là vai chính. Tất cả mọi người đều kính rượu chúc mừng cậu.

Cảm giác này rất ảo diệu, như một cánh cửa mới đang dần mở ra trước mắt để lộ ra một thế giới rộng lớn hơn và chưa được biết đến, cậu lại không hề ghét nó.

Vì cậu biết, có người sẽ luôn đồng hành cùng cậu.

Sau khi rót rượu lên tháp, Lăng Hàm và tất cả mọi người đều nâng ly, cậu không nhìn được hướng tầm mắt về phía gương mặt tươi cười của Lục Tư Nguyên, khẽ dùng khẩu hình nói một câu.

Lục Tư Nguyên ngẩng ra, vội nâng ly cùng ngẩng đầu uống cạn rượu với cậu.

Vinh quang và anh cùng tồn tại.

Lần này, Lăng Hàm là đối tượng bị chúc rượu chính, cậu hoàn toàn không có ấn tượng gì về việc mấy giờ buổi tiệc kết thúc, về nhà thế nào, ấn tượng cuối cùng là Lục Tư Nguyên lên nói với cậu một câu, nói muốn tặng cậu một niềm vui bất ngờ lớn.

Niềm vui bất ngờ gì, cậu chẳng kịp đoán nữa.

Lúc tỉnh dậy cậu thấy mình đang ở trong một căn phòng lạ hoắc, ga giường màu trắng, chăn màn màu trắng, cửa sổ sát đất cực lớn...

Gió len qua cửa sổ đang được hé mở một nửa thổi vào xen lẫn cả tiếng rèm cửa xoàn xoạt.

Lăng Hàm mơ hồ sờ sang bên cạnh nhưng không thấy ai.

Cậu hoàn toàn tỉnh táo lại.

Lăng Hàm nhìn quanh một lượt, rõ ràng đây là một căn phòng trong khách sạn.

Chẳng lẽ tối qua cậu không về nhà?

Có khả năng, Lục Tư Nguyên cũng là người bị chuốc rượu, chưa biết chừng hai người đều bị chuốc gục cũng nên.

Lăng Hàm xuống giường, vừa ngáp vừa đi kéo rèm lên, cặp mắt mơ màng bỗng trùng lớn. Đây là đâu?

Bên ngoài cửa sổ là một bãi cát mịn, biển xanh thăm trải trước mắt, cơn gió mang theo mùi tanh của biển khẽ lướt qua má.

Trên bờ biển có người đang quay lưng lại với căn phòng, đứng giữa biển nhìn về phía chân trời.

Nếu không phải bóng lưng đó quá quen thuộc, Lăng Hàm sẽ nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

Nhưng ngủ say như chết cả đêm, tỉnh lại đã ở một bờ biển hoàn toàn xa lạ, nhìn khung cảnh xung quanh thì chắc nơi này là khu du lịch.

Cậu đẩy cửa đi ra, người đang ở dưới biển nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại cười: “Tỉnh rồi à?”

Lăng Hàm ngó đông ngó tây một hồi, xác định đúng là mình được đưa ra biển liền nói: “Đây là niềm vui bất ngờ mà anh chuẩn bị cho em đấy hả?”

“Khó khăn lắm mới kết thúc quay phim, tất nhiên nên ra ngoài chơi rồi.” Lục Tư Nguyên đi chân trần giẫm trên cát.

Giờ đã sắp sang tháng bảy, đang là giữa hè, tiết trời vừa đẹp.

“Đây là đâu?”

“Thành phố Q”

Lăng Hàm: “...”

Chỉ trong một đêm mà cậu bị đưa từ thành phố A tới thành phố Q, đã thế giữa chừng cậu không hề tỉnh lại lần nào.

“Anh cho em uống thuốc ngủ hả?”

Lúc này Lục Tư Nguyên đã đi tới bên cậu, bàn tay phải rộng lớn tóm lấy gáy Lăng Hàm, đón nhận và thưởng thức nụ hôn của cậu.

... Đờ mờ!

Lăng Hàm lập tức ôm lấy eo anh, chủ động hôn sâu.

Quan tâm làm quái gì chuyện đến bằng cách nào, làm đã rồi tính.

Gần đây cậu vẫn luôn bận rộn chuyện trong đoàn làm phim, đã một thời gian không làm với tên yêu tinh này, giờ bản thân cũng rục rịch không yên rồi.

Vậy ra, Lục Tư Nguyên đã sắp xếp mọi thứ từ trước, đến biến có lẽ chính là niềm vui bất ngờ mà anh chuẩn bị cho cậu.

Hai người thở dốc rời nhau ra.

“Anh không cho em uống thuốc ngủ.” Lục Tư Nguyên buông Lăng Hàm, cười xoa đầu cậu: “Trước đó anh đã sắp xếp xong hết rồi, tài xế vẫn luôn chờ sẵn bên ngoài khách sạn, mình ra một cái là sẽ lái thẳng xe tới thành phố Q luôn. Mới đầu anh tính là ra khỏi khách sạn sẽ nói với em, ai ngờ em mãi không tỉnh.”

“Giờ biết cũng không muộn!” Lăng Hàm cười tí tởn sờ ngực và hông anh đầy ẩn ý.

Không tồi, cậu thích món quà bất ngờ này! Hứng chí lên làm một hiệp ở trên biển, nghĩ thôi cũng thấy kích thích!

Lục Tư Nguyên vỗ đầu cậu, hất cằm chỉ vào phòng rồi quay người đi vào.

Lăng Hàm ngẩn ra, không chơi đã chiến trên biển à? Cũng phải, lỡ có ai tới nhìn thấy thì không hay, trong phòng là hợp nhất.

Chờ tới khi cậu về tới phòng, Lục Tư Nguyên liền chớp mắt với cậu: “Anh đi chuẩn bị, lát nữa sẽ cho em một sự bất ngờ lớn.”

Còn bất ngờ nữa?

Lăng Hàm vắt óc nghĩ, mắt chợt sáng lên: Chẳng lẽ Lục Tư Nguyên chuẩn bị hiến thân?

“OK, em chờ!” Lăng Hàm vội đáp.

Đây là một căn phòng nhìn ra biển, có một phòng khách. Lục Tư Nguyên mở cửa phòng khách đi ra, Lăng Hàm hưng phấn phát tay, mong ngóng.

Thật ra cậu đã không còn đề bụng chuyện trên dưới nữa, nhưng nếu Lục Tư Nguyên chủ động muốn ở dưới thì chắc chắn cậu sẽ đồng ý! Dù Lục Tư Nguyên không ở dưới, làm một hiệp vào ban ngày cũng không tồi!

Lăng Hàm nhìn trái nhìn phải, phát hiện bên cạnh sofa có hai cái hòm da, cậu lao tới mở một trong hai cái ra... Oa!

Bên trong có mấy chiếc quần chữ T vô cùng gợi cảm, còn có một chiếc áo ngủ tơ tằm siêu mỏng, đó là thứ trước kia Lục Tư Nguyên mua cho Lăng Hàm.

Chẳng lẽ đây là dự định của anh?

Lăng Hàm sờ cằm, cũng không phải không được. Đạo này cứ luôn lãnh đạm với anh, cũng nên an ủi anh rồi.

Thế là cậu thay chiếc quần và cái áo kia vào người, ngồi trên sofa đợi.

Có người gõ cửa: “Có thể vào không?”

Lăng Hàm vội chạy tới. Cậu đã phải hối hận vì hành động này rất lâu về sau.

“Tất nhiên là được!” Cánh cửa vừa mở ra: “Chờ anh rõ lâu...”

Mọi âm thanh đều ngừng lại.

Bên ngoài là Lục Tư Nguyên và một cô gái đeo kính, dáng người nhỏ nhắn, cô gái kia thấy Lăng Hàm, tròn mắt như muốn rớt ra.

Lăng Hàm: “...”

Lục Tư Nguyên: “...”

Cô gái: “...”

Gió thổi qua cặp chân trần dưới lớp áo ngủ mỏng tanh và cặp hông gần như trần trụi của Lăng Hàm.

“Xin lỗi.” Lăng Hàm đóng sầm cửa lại, nhanh chóng quay lại phòng khách thay đồ.

Đạch mẹ!

Đờ mờ đờ mờ đờ mờ!

Đây là niềm vui bất ngờ của Lục Tư Nguyên? Mẹ nó, sợ hết hồn rồi đây này!

Cậu ngấm lại, trước giờ Lục Tư Nguyên vào nhà không bao

giờ gõ cửa, cũng không hỏi xem có thể vào được không... Lần này anh vừa gõ vừa hỏi chắc chắn là có đưa theo người khác a a a a a!

Lúc Lăng Hàm phản ứng lại kịp thì đã hối hận chết được rồi.

Cậu thay nhanh quần áo rồi thô lỗ nhét bộ đồ kia vào hòm, đóng lại, đẩy ra góc tường.

Lăng Hàm đứng giữa căn phòng ho một tiếng, vờ như chưa có gì xảy ra rồi mở cửa: “Mời vào.”

Lục Tư Nguyên và cô gái kia đi vào, cô gái quay lại đánh giá Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm, trông giống như “bừng tỉnh đại ngộ”.

Lục Tư Nguyên chỉ chỉ Lăng Hàm, thản nhiên nói với cô: “Lăng Hàm, người yêu tôi.”

Lăng Hàm hơi xấu hổ, mặt bỗng nóng bừng lên.

“Chẳng trách.” Cô gái che miệng cười, phóng khoáng giơ tay với Lăng Hàm: “Chào cậu, tôi là Tần Yến.”

Cái tên này nghe rất quen nhưng nhất thời cậu không nhớ ra đã từng nghe thấy ở đâu.

Lăng Hàm vừa mãi nghĩ xem đã nghe cái tên này ở đâu vừa bắt tay cô.

“Tôi không làm phiền hai người chứ?” Tần Yến xấu xa hỏi.

Lăng Hàm xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ nẻ nào đó để chui xuống.

“Tần Yến là bạn của anh, không cần lo lắng đâu.” Lục Tư Nguyên cũng không nhịn được cười, sau đó xáp tới tai cậu nói: “Lát nữa lại mặc vào nhé.”

Mặt mũi Lăng Hàm đỏ bừng ngồi xuống sofa, trong đầu bỗng lóe lên, cậu buột miệng: “Em biết rồi, biên kịch thiên tài – Tần Yến!”

Tần Yến ngượng ngùng đáp: “Đừng gọi tôi như vậy, không

nhận nổi.”

Lục Tư Nguyên: “Xứng đáng mà.”

Rồi anh quay ra nói với Lăng Hàm: “Cô ấy chính là niềm vui bất ngờ mà anh muốn dành tặng em, anh cố tình muốn mời cô ấy tới đây nói chuyện với em, để cô ấy viết cho em một kịch bản.”

Lục Tư Nguyên đặc biệt mời Tần Yên tới viết kịch bản cho mình?!

Lăng Hàm vừa kinh ngạc vừa mừng: “Thật sao?”

“Tất nhiên là thật rồi.”

Chương 264: Thiếu

Nguồn bị mất chương

Chương 265: Thiếu

Nguồn bị mất chương

Chương 266: Thiếu

Nguồn bị mất chương

Chương 267: Bạn bè

Từ lúc ra khỏi phòng làm việc của Chu Thành, đi một hồi khóe miệng Lăng Hàm từ từ nhướn lên, cuối cùng càng lúc càng rõ ràng.

Cậu móc điện thoại ra gọi cho Lục Tư Nguyên, bên kia bắt máy rất nhanh.

“Thế nào? Bàn bạc sao rồi? Anh ta có đồng ý không?” Giọng Lục Tư Nguyên nghe rất căng thẳng.

Bước chân của Lăng Hàm vừa khẽ vừa nhanh, ngay đến giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: “Tất nhiên là đồng ý rồi, anh ta là bạn mà.”

Lục Tư Nguyên hừ lạnh một tiếng: “Ai làm bạn với anh ta?”

Lăng Hàm bật cười: “Anh ta có một yêu cầu.”

“Anh biết ngay là anh ta tuyệt đối sẽ không để em đi như vậy mà, loại người bỉ ổi như anh ta có chuyện gì mà không làm được? Trước kia lúc anh ta lấy bản thỏa thuận ra ép buộc em anh đã biết...”

“Anh ta muốn chúng ta mãi mãi bên nhau.”

Lục Tư Nguyên còn chưa kịp oán thán hết thì đã phải dừng lại: “... Gì cơ?”

“Yêu cầu của anh ta là chúng ta phải mãi mãi bên nhau.”

Bên kia trầm mặc một lúc lâu: “Nói thế thật á?”

“Chính xác tuyệt đối.” Lăng Hàm đáp: “Anh ta nói mình phải yêu thương lẫn nhau, phải vĩnh viễn ở bên nhau, nếu không thì anh ta sẽ không thể tin vào tình yêu được nữa. Anh ta còn nhận xét anh là một người không tồi, là một bạn đời tốt.”

“Anh ta uống nhầm thuốc à?”

Lăng Hàm: “Chắc anh ta đã nghĩ thông suốt.”

“... Ồ, thật ra anh thấy con người anh ta cũng khá được.”

Lăng Hàm: “...”

Anh thay đổi thái độ cũng hơi nhanh rồi đây!

“Tối chắc em sẽ về muộn, có khả năng không về đâu.”

Bên kia lập tức hỏi: “Tại sao?”

“Em đi ăn với Tưởng Nghị.”

Bên này im lặng: “Tối anh cũng không có hẹn gì, chỉ có mình anh ở nhà.”

Lăng Hàm: “Ồ, thế vừa hay có thể ở nhà với Đại Bạch.”

Bên kia lại im lặng thêm một lát: “Đại Bạch không cần anh.”

Lăng Hàm: “Ồ, thế anh ăn uống tử tế rồi ngủ một mình đi.”

Lục Tư Nguyên không thể nhịn thêm được nữa: “Bọn em đi ăn sao không thể cho anh theo cùng? Đưa anh theo cùng thì mất mặt lắm hay sao? Em còn chưa từng giới thiệu anh với bạn bè của em đâu, anh là chồng em đấy!”

Lăng Hàm cười không ngừng được: “Được được được, anh đi cùng cũng được, đặt nhà hàng trước đi, đi ăn với anh phiền chết được, lần nào cũng phải cải trang, lén lén lút lút.”

“Không cần phiền phức thế đâu, cứ đưa cậu ấy đến nhà mình là được.” Hiêm lắm mới thấy Lục Tư Nguyên rộng lượng: “Em gọi cả đám bạn của em đến luôn đi, giới thiệu đảng hoàng với anh xem nào.”

Lăng Hàm thật sự kinh ngạc, trước giờ Lục Tư Nguyên chưa bao giờ gọi người khác tới nhà, con người này có ý thức lãnh địa rất mạnh. Từ lúc cậu vào sông trong nhà Lục Tư Nguyên

đến giờ, cậu chỉ thấy mỗi Tần Vĩnh và dì dọn dẹp tới, ngoài ra không còn ai khác.

“Để anh đặt món.” Giọng Lục Tư Nguyên nghe vui hẳn.

“... Vâng.”

Lăng Hàm vẫn rất sốc.

Thấy còn sớm, Lăng Hàm nghĩ một hồi rồi gọi cho Âu Dĩnh, Tưởng Nghị, Đường Tập, cuối cùng lại mời thêm cả Tần Vĩnh. Mong lúc anh ta tới không nhắc tới công việc nữa.

Những người khác không tính là quá thân thiết, cậu vẫn không muốn để cả thế giới biết chuyện cậu và Lục Tư Nguyên đã kết hôn.

Giải quyết được chuyện hợp đồng cũng nên chúc mừng một chút.

Nghĩ vậy, Lăng Hàm lại phấn khởi hơn.

Tưởng Nghị và Âu Dĩnh nhận được lời mời của cậu thì vô cùng bất ngờ, sau đó lại nghe nói có cả Lục Tư Nguyên thì lập tức tỏ ý có thể nào cũng phải tới. Đường Tập thì hơi làm kiêu, nói là đúng lúc rảnh nên cũng tới xem sao.

Lăng Hàm lập tức lái xe về dọn dẹp nhà cửa, nấu nướng với Lục Tư Nguyên. Lục Tư Nguyên đặt một mâm cơm ở ngoài, tới đúng giờ sẽ đưa tới, còn đặc biệt lời rượu quý mà anh sưu tầm ra.

Bảy giờ tối, đám người Tưởng Nghị lục tục kéo tới. Thấy Lục Tư Nguyên thì ai nấy đều câu nệ, uống rượu vào mới từ từ thả lỏng. Tần Vĩnh thì tự do như đây là nhà của mình.

“Hai người... kết hôn rồi?!” Âu Dĩnh – người duy nhất chưa biết chuyện hét ầm lên: “Lúc nào? Tại sao không nói cho tôi biết?”

“Không phải giờ đang nói với cô rồi đây sao?” Lục Tư Nguyên cười đáp.

“Hai người được lắm, không ngờ lại giấu kín thế? Không

được, phải phạt rượu!” Âu Dĩnh kêu gào.

Hai người còn lại lập tức phụ họa theo: “Đúng đúng đúng, phải phạt!”

Tưởng Nghị không nói không rằng đổ đầy rượu vào ly của Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm: “Uống!”

Lục Tư Nguyên cầm ly lên: “Được, tôi cạn nhé.”

Nói rồi anh nốc cạn ly rượu.

Lăng Hàm hơi sợ, tử lượng của cậu không tốt, giờ họ còn chuốc Whisky cho cậu.

Trên bàn còn có cả Nhị Oa Đầu, Ngũ Lương Dịch, Mao Đài và mấy chai rượu tây không biết tên mà đám Tưởng Nghị mang đến, xem ra đã chuẩn bị kỹ lưỡng không chuốc say họ không thôi.

“Uống đi, có phải đàn ông không thế?” Âu Dĩnh nói.

Tưởng Nghị xấu xa nói: “Coi cái bộ dạng của cậu kia, vừa nhìn đã biết là nằm dưới rồi.”

Một phát xuyên tâm, câu này chọc đúng điểm yếu của Lăng Hàm.

Dù có là nói thật, cậu cũng tuyệt đối không thể mất mặt trước mặt bạn bè của mình, cậu lập tức cầm ly rượu trước mặt lên một hơi cạn sạch.

Không phải sợ! Tuyệt đối không được sợ!

“Được đây, tiếp đi!” Tưởng Nghị lại rót đầy ly cho cậu.

Lục Tư Nguyên thấy Lăng Hàm đã hơi vầng vất liền nói: “Em ấy sắp say rồi, đừng rót rượu trắng cho em ấy.”

Lăng Hàm kêu gào mãi người ta cũng chẳng coi ra gì, Lục Tư Nguyên vừa cất lời, Tưởng Nghị lập tức không dám rót rượu nữa, cười xòa: “Được được, đổi sang bia.”

Lăng Hàm cảm thấy rất xót xa, đám người này có phải bạn cậu không vậy?

Tại sao lời cậu nói thì không nghe mà cứ nghe Lục Tư Nguyên?

Hay không phải bạn nữa?

“Nào tới đi, uống rượu uống rượu, hôm nay không say không về.” Âu Dĩnh phóng khoáng nói.

Phụ nữ đã thế, cánh đàn ông lại càng không thể sợ.

Trong lúc ăn uống, Tần Vĩnh nhận được một cuộc điện thoại, có việc nên đi trước.

Cuối cùng, Lăng Hàm uống đến mức không phân biệt được đông tây nam bắc nữa, Lục Tư Nguyên là người lão luyện, đã luyện được tử lượng tốt. Ấn tượng cuối cùng của cậu là Lục Tư Nguyên đi tới kéo cậu, những chuyện khác thì cậu không biết gì nữa.

Hôm sau tỉnh lại, đầu cậu đau như búa bổ, thấy mình nằm trên giường lớn, Lục Tư Nguyên không ở cạnh cậu.

Cậu cầm điện thoại lên xem, đã mười một giờ rồi.

Cậu vò đầu đi vào phòng khách, thấy Lục Tư Nguyên đang đứng bên cạnh, đang định nói chuyện thì Lục Tư Nguyên bỗng quay lại làm một động tác im lặng, sau đó chỉ xuống đất cạnh sofa.

Lăng Hàm nhìn theo hướng tay Lục Tư Nguyên chỉ, thấy Tưởng Nghị và Đường Tập không biết đã lăn xuống khỏi sofa từ lúc nào, đang ôm nhau ngủ, không nhìn ra ai với ai.

Cái tư thế này...

Nếu hai người tỉnh lại, chắc sẽ xấu hổ lắm đây.

“Mình vào trong đi.” Lục Tư Nguyên khẽ nói.

Lăng Hàm hoàn hồn lại, khẽ khàng quay lại phòng ngủ, Lục Tư Nguyên cũng đi theo.

“Âu Dĩnh đâu?” Lục Tư Nguyên ngờ ngác hỏi.

“Trong phòng dành cho khách.”

“Ồ.”

Hai người vào phòng ngủ dò ra, bỗng nghe thấy tiếng hét trong phòng khách, sau đó lại im bật. Chắc một trong hai người Tưởng Nghị với Đường Tập tỉnh lại, biết kêu lên không hay cho nên mới im lặng.

Lăng Hàm bắt đầu nghĩ về hướng không tích cực, bỗng có một suy nghĩ xoẹt qua trong đầu cậu: Liệu Tưởng Nghị với Đường Tập có khả năng ở bên nhau không?

Đường Tập là gay, còn tính hướng của Tưởng Nghị thì vẫn chưa rõ. Lăng Hàm nghĩ kỹ lại từ lúc Tưởng Nghị debut tới giờ hầu như không có scandal nào, mấy cái tin đồn vặt vãnh mà cậu biết thì đều là tin giả.

Chưa biết chừng cậu ta cũng có khả năng thích đàn ông...

Cậu lại lập tức quăng ngay cái suy nghĩ này đi, dù sao thì con đường này cũng không dễ dàng, cậu không muốn Tưởng Nghị ở bên người đàn ông khác, cậu ấy chịu khổ cũng nhiều rồi, vận khí chẳng mấy tốt, bước vào con đường này sẽ liên lụy tới cậu ấy.

Tất nhiên, mỗi người có một duyên phận, bất luận cậu ấy có lựa chọn thế nào, Lăng Hàm cũng sẽ ủng hộ hết mình.

Mấy ngày sau đó, Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên đi thu gom giấy tờ khắp nơi, chuẩn bị tiến hành đàm phán hủy hợp đồng với GMG.

Chương 268: Đàm phán

Mọi người đều biết, hợp đồng nghệ sĩ ký với công ty quản lý đều không bình đẳng, đặc biệt là những nghệ sĩ vừa mới vào nghề, toàn phải ký những điều khoản ngang ngược, chia 2-8, điều kiện hủy hợp đồng cũng vô cùng hà khắc. Ví dụ như bản hợp đồng mà Lăng Hàm ký, một trong các điều khoản hủy hợp đồng là buộc phải được công ty quản lý đồng ý, hơn nữa còn phải bồi thường cho công ty quản lý tiền thu nhập và 30% phí tổn thất làm phí hủy hợp đồng.

Tất cả thu nhập và tổn thất là một cách nói rất mơ hồ, thu nhập bao nhiêu, tổn thất bao nhiêu, nhiều khi không có ranh giới nhất định, cho nên lúc các nghệ sĩ hủy hợp đồng thường vì vấn đề tiền hủy hợp đồng này mà phải ra tòa.

Chuyện hủy hợp đồng do Tần Vĩnh phụ trách, sau khi anh ta bàn bạc với bên phía GMG đã chọn được thời gian. Những người dự hợp trừ Chu Thành ra còn có vài lãnh đạo cấp cao khác, bên phía Lăng Hàm có Lục Tư Nguyên, Tần Vĩnh và cậu.

Tuy GMG do nhà họ Chu cầm quyền, nhưng đế quốc giải trí lớn này còn rất nhiều cổ đông khác, cho dù Chu Thành có muốn trực tiếp cho Lăng Hàm đi, anh ta cũng phải làm theo trình tự, không thể để lại thóp.

Đối với công ty quản lý, giữ lại nghệ sĩ đã muốn ra đi không phải chuyện tốt, nếu thật sự không thể giữ lại, họ cũng đồng ý thả người, nhưng thường đều phải căn cứ theo hợp đồng để đòi khoản tiền hủy hợp đồng lớn, kiếm về được khoản cuối.

“Về vấn đề Lăng Hàm muốn hủy hợp đồng chắc mọi người đều đã rõ.” Chu Thành ngồi ở ghế chủ tọa, khoanh tay trước ngực, ánh mắt tĩnh lặng chậm rãi quét một vòng xung quanh.

Lúc anh ta dừng lại, mấy quản lý cấp cao tới dự hợp không khỏi phải ngồi thẳng dậy. Giờ Chu Thành là người nắm quyền tuyệt đối của công ty, rất nhiều phòng ban quan trọng đều do

anh ta quyết định, uy nghiêm của anh ta ngày một tăng, không ai dám khinh nhờn hay có ý đối chọi nữa.

“Sau cuộc thảo luận, GMG đồng ý hủy hợp đồng.” Câu này anh ta nói với Lăng Hàm.

Lăng Hàm cũng bất giác ngồi thẳng dậy, thậm thở phào.

Lục Tư Nguyên ngồi cạnh cậu, không nói lời nào, nhưng sự xuất hiện của anh cũng đã gây áp lực cho những người có mặt ở đây. Đám người tinh ranh này đều biết Lăng Hàm sắp đi, mà nơi cậu tới chính là Quất Tử mới thành lập của Lục Tư Nguyên, mà Lục Tư Nguyên lại có thân phận đặc biệt ở GMG, còn chiếm số cổ phần nhất định, nếu không bắt buộc thì không ai muốn đắc tội với anh.

Chuyện này được Lục Tư Nguyên đồng ý, boss cao nhất là Chu Thành cũng đồng ý, cuộc họp này chỉ là thủ tục, rất nhiều người đều tự biết rõ, nhưng cũng có người không biết.

Chu Thành vừa dứt lời, một người đàn ông ngồi cách đó không xa liền mở miệng: “Tiếp theo chúng ta nên thảo luận về vấn đề tiền đề hợp đồng, theo tính toán của phòng tài vụ, Lăng Hàm buộc phải đền GMG mười lăm triệu năm trăm bảy mươi nghìn nhân dân tệ.”

Mười lăm triệu năm trăm bảy mươi nghìn nhân dân tệ!
(Khoảng hơn 54 tỷ VNĐ)

Nhiều thế á!

Lăng Hàm kinh hãi, cổ nhin không lên tiếng. Trước khi họp, Tần Vĩnh và Lục Tư Nguyên có nói với cậu rằng tất cả việc đàm phán để họ giải quyết, còn Lăng Hàm chỉ cần im lặng là được.

Quả nhiên, Lục Tư Nguyên lập tức hỏi: “Xin hỏi anh Hoàng, khoản tiền này tính thế nào?”

Người đàn ông họ Hoàng kia lấy ra một bản báo cáo: “Bên phòng tài vụ có ghi lại thu nhập của Lăng Hàm, nếu cậu ấy hủy bỏ hợp đồng, GMG chúng tôi sẽ chịu tổn thất nặng nề,

khoản tiền kiếm được từ cậu ấy cũng nhiều tương đương như vậy.”

Chu Thành hỏi: “Chắc không?”

Người đàn ông họ Hoàng đặt tài liệu lên bàn: “Mời mọi người xem, đây là tất cả các khoản mục.”

Tần Vĩnh lập tức cầm lên xem, sau khi xem xong thì đưa cho Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm.

Lục Tư Nguyên nói: “Ông Hoàng, khoản mục này rất vô lý. Từ sau khi Lăng Hàm vào GMG đến giờ không có nhiều thu nhập, lương cố định hàng tháng của cậu ấy là tám nghìn, trong đó bao gồm cả phí trang điểm và quần áo, cũng có nghĩa là Lăng Hàm phải tự lo tất cả khoản ăn mặc và đạo cụ.”

“Trong ba năm đầu tiên vào công ty, tất cả thu nhập của cậu ấy cộng vào chỉ mới được hơn hai trăm nghìn. Bắt đầu từ năm ngoái, cậu ấy không có nhiều công việc, quay xong MV của tôi chỉ được hai mươi hai nghìn. Sau đó cậu ấy được chuyển về bên tôi, tất cả hoạt động, phim truyền hình và điện ảnh của cậu ấy đều kiếm được từ tôi, không phải thông qua GMG, ông Hoàng lại tính khoản tiền này vào tiền đền bù hợp đồng, e là không hợp lý nhỉ?”

“Còn đây nữa, tại sao tiền cát xê của bộ phim ‘Ảnh hậu thị phi’ lại ghi là bốn trăm nghìn? Là người đầu tư bộ phim, để tôi nói rõ cho ông biết, Lăng Hàm quay bộ phim này không có thù lao.”

Người đàn ông họ Hoàng nghi hoặc: “Chuyện này...”

“Ông có ý kiến gì về lời tôi nói à?”

Tần Vĩnh tiếp lời: “Chỗ tổn thất lại càng không hợp lý, đến tận bây giờ Lăng Hàm vẫn chưa hề thông qua GMG nhận bất cứ đại diện thương hiệu nào hay những quảng cáo khác, không thể tồn tại khoản tổn thất lớn thế được.”

Người đàn ông họ Hoàng vừa định lên tiếng, Chu Thành liền nói với Lục Tư Nguyên: “Bên phía cậu có tài liệu không?”

Lục Tư Nguyên đáp: “Tất nhiên là có.”

Sau đó anh bảo Tân Vĩnh đưa tài liệu cho anh ta.

Chu Thành xem nhanh một lượt rồi đưa cho người đàn ông họ Hoàng: “Lão Hoàng, ông xem cái này xem có đúng không?”

Người đàn ông họ Hoàng bị chèn ép giữa hai cổ đông lớn có chút không tự nhiên, khi công ty quản lý và nghệ sĩ hủy hợp đồng với nhau, phòng tài vụ luôn nâng cao khoản tiền bồi thường lên.

Chu Thành nhìn ông ta chằm chằm, trầm tĩnh nói: “Như mọi người đã biết, GMG chúng ta là công ty giải trí lớn hàng đầu, nhưng tại sao lại là hàng đầu, ông Hoàng, ông biết không?”

Người đàn ông họ Hoàng bắt đầu toát mồ hôi đầy đầu: “... GMG chúng ta có thể trở thành hàng đầu tất nhiên là vì có được sự dẫn dắt lãnh đạo anh minh của chủ tịch.”

“Sai!” Chu Thành lập tức sửa: “Sở dĩ chúng ta có thể trở thành bá chủ không phải là xem ai lãnh đạo mà vì nhân tài của công ty chúng ta đông đúc, có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng, nhưng nghệ sĩ này đều nguyện ý kiếm tiền về cho công ty, cho nên chúng ta mới có thể dẫn đầu giới giải trí.”

“Có nhiều nghệ sĩ của công ty giải trí liều mạng để có thể vào được GMG, đó là vì cái gì? Chỉ vì chúng ta có tài nguyên tốt hơn? Chắc chắn không phải như vậy, có tài nguyên không kiếm được tiền, họ tới đây làm gì?”

“Họ tới là vì ở GMG họ có thể có được sự phát triển tốt hơn, nhận được sự tự do và tôn trọng nhiều hơn. Nếu chúng ta cũng cưỡng ép, trói buộc các nghệ sĩ giống như các công ty quản lý nhỏ lẻ kia, nghệ sĩ của chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ chạy mất.”

Sau đó anh ta gõ nhịp lên bản văn kiện: “Đây là cách làm của những công ty nhỏ lẻ, cảm thấy khó khăn lắm mới bồi dưỡng được một nghệ sĩ giờ lại đi mất, cho nên phải moi lại một khoản lớn. Nếu tất cả các nghệ sĩ lúc sắp đi đều làm vậy, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ đắc tội với nhiều nghệ sĩ, những nghệ sĩ muốn tới công ty chúng ta giờ vì bản hợp đồng này mà không tới, cứ tiếp tục như vậy thì những lớp non trẻ tươi mới sẽ không đến được, các nghệ sĩ già cội lại muốn đi, GMG chúng ta còn có thể tiếp tục giữ vững vị trí bá chủ này không?”

Lời này khiến một số người muốn bòn rút một khoản của Lăng Hàm thấy áy náy không thôi.

“Hôm nay Lăng Hàm đi, nhưng chưa biết chừng một ngày nào đó lại quay về. Bất kể là nghệ sĩ ra khỏi công ty hay nghệ sĩ chưa vào đều là tài nguyên quý báu nhất của chúng ta, chúng ta buộc phải đối xử tử tế với họ, tôn trọng họ.”

Người đàn ông họ Hoàng do dự hồi lâu, lúc này mới cất tiếng: “Nhưng đây là quy định của công ty, chúng ta phải tuân thủ theo quy định đề ra.”

“Tất nhiên chúng ta phải tuân thủ theo chế độ của công ty, không có quy củ thì không thể thành tiêu chuẩn được, bất cứ ai cũng phải tuân thủ.” Chu Thành nói: “Nhưng chúng ta không thể lấy quy định ra để chèn ép người khác, Lăng Hàm có làm tổn hại tới lợi ích của GMG à? Chúng ta đổ nhiều tiền vào cậu ấy rồi cậu ấy gây tổn thất à? Tại sao phải dùng điều khoản nghiêm khắc như thế để ràng buộc cậu ấy?”

“Chuyện này...”

“Hay cậu ấy từng đắc tội với ông, ông muốn lấy việc công trả thù tư?”

“Không, không có, tuyệt đối không có!”

Người đàn ông họ Hoàng đỏ mặt như tôm, vội ngồi xuống, không dám lên tiếng nữa.

Chu Thành kêu người mời người của phòng tài vụ đến xét duyệt lại chuyện tiền bồi thường, tính tới tính lui, cuối cùng chốt lại giá năm trăm nghìn tệ.

Năm trăm nghìn tệ có thể đổi lấy tự do cho một “tiểu sinh” đang nổi như Lãng Hàm, có lẽ rất nhiều nghệ sĩ nghe được tin này sẽ ngưỡng mộ không thôi!

Kết quả này khiến một số người thuộc GMG rất đau đớn, nhưng Chu Thành đã lên tiếng thì không còn cách nào khác, chỉ có thể nhin đau từ bỏ, bán Lãng Hàm cho Lục Tư Nguyên bằng cái giá năm trăm nghìn.

Chương 269: Kịch bản

Sau cuộc họp, đám người Lăng Hàm ở lại cảm ơn Chu Thành.

Chu Thành nhìn cậu, lại nhìn Lục Tư Nguyên, cười bảo: “Nhớ kĩ điều kiện của tôi đây.”

Lăng Hàm sững ra, bật cười: “Nhớ mà.”

Chu Thành phát tay, hiên ngang rời đi trước sự vây quanh của cả đám người.

Nhìn dáng vẻ của Chu Thành, Lăng Hàm nhớ lại cảnh lần đầu tiên gặp anh ta ở công ty, anh ta cũng hằng hái tới công ty trong sự vây quanh của đoàn người.

Giờ vị thái tử hiên ngang lại chừng chạc ấy sẽ rời đi, đi ngày một xa.

Lăng Hàm thầm chúc phúc cho anh ta.

Lục Tư Nguyên thấy cậu cứ nhìn theo bóng lưng của Chu Thành, anh mất kiên nhẫn giục: “Cứ nhìn cái gì thế, đi thôi!”

Lăng Hàm bị vẻ ghen tuông của anh làm cho dở khóc dở cười, nhưng cũng có chút ngọt ngào.

“Tư Nguyên, sau này chúng ta phải luôn ở bên nhau đây, nếu không Chu Thành sẽ không buông tha cho chúng ta đâu.”

Lục Tư Nguyên ôm lấy cậu: “Không cần anh ta nhắc nhở, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau!”

Sau một loạt quá trình hủy hợp đồng, ký kết hợp đồng mới, Lăng Hàm chính thức thuộc về Quát Tử Media. Tần Vĩnh chọn cho cậu vài quảng cáo, vừa có thể kiếm tiền lại vừa có thể tăng độ xuất hiện, Lăng Hàm chạy khắp nơi, mỗi ngày trôi qua rất phong phú.

Sau khi giành được giải thưởng nam phụ xuất sắc nhất, giờ Lăng Hàm chỉ thiếu một giải thưởng lớn nữa, hơn nữa giải thưởng này có thể khiến cậu đứng vững trong giới giải trí, sẽ không bị bất cứ ai chỉ trích về diễn xuất nữa.

Đó là nam chính xuất sắc nhất.

Chỉ cần giành được giải thưởng này, cậu có thể được xưng là ảnh đế.

Có danh hiệu ảnh đế, Lăng Hàm sẽ lại có được vinh dự của kiếp trước, đứng cùng độ cao với Lục Tư Nguyên.

Nhưng giải thưởng như vậy không phải muốn lấy là lấy được. Vô số diễn viên tốn hết tâm sức, vùng vẫy mấy chục năm cũng chưa chắc đã giành được giải thưởng này, vì muốn giành được giải thưởng này buộc phải có diễn xuất cực tốt và có vận may nhất định, hai cái không thể thiếu cái nào được.

Lúc Lục Tư Nguyên nói đến chuyện muốn bồi đắp cậu thành ảnh đế, trong lòng Lăng Hàm có vô vàn cảm xúc.

Thật ra lúc được sống lại, cậu đã không còn quá theo đuổi nghề này nữa, nên nói là bất kể ở kiếp trước hay kiếp này, cậu đều không quá yêu nghề, cũng không có khát vọng lớn đối với danh lợi, cậu chỉ phát triển theo tự nhiên, không chịu thua mà thôi.

Nếu không phải vì muốn tìm được một bạn đời tốt, sĩ và Chu Bắc Hiền, tìm kiếm một cuộc đời tốt đẹp, cậu cũng sẽ không gồng mình như vậy.

Cậu cũng không tham lam, cậu cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt, không nhất định cứ phải tranh giành cái danh hiệu ấy. Nhưng nghĩ đến có một người đã sắp xếp đến bước này vì mình, lên kế hoạch kỹ càng cho sự nghiệp của cậu, lòng Lăng Hàm bỗng dâng lên cảm giác ảm áp.

Có lẽ người ấy không hoàn mỹ, anh cũng sẽ có khuyết điểm, sẽ có lúc quát tháo cậu, lúc giận sẽ mắng cậu là đồ vô dụng, nhưng anh sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu.

Trên thế gian này bạn sẽ gặp được một người nào đó quan tâm tới sức khỏe của bạn hơn bạn, quan tâm tới sự nghiệp của bạn hơn bạn, quan tâm tới tâm trạng của bạn hơn bạn... Anh ấy sẽ suy nghĩ chu toàn mọi thứ cho bạn, bao dung bạn, yêu thương che chở bạn, lắng thâm ở bên bạn.

Nếu bạn gặp được một người như vậy thì còn gì không hài lòng nữa?

Giây phút này, Lăng Hàm cảm thấy bất kể vì bản thân hay vì Lục Tư Nguyên, cậu cũng phải giành được giải thưởng này.

Khi bạn bằng lòng trả giá vì một người nào đó bạn sẽ phát hiện mình bỗng bật phát sự nhiệt tình và năng lượng chưa từng có, cũng có hy vọng mãnh liệt với cuộc sống này. Năng lượng và kỳ vọng ấy sẽ thúc đẩy bạn nỗ lực làm việc và sống tốt hơn.

Lăng Hàm được khích lệ, dù phải quay bao nhiêu cái quảng cáo, bảo cậu làm gì cậu cũng không cảm thấy mệt.

Cứ vậy nửa tháng trôi qua, một hôm nào đó Lục Tư Nguyên vui vẻ tới tìm Lăng Hàm, nói cho cậu biết có một niềm vui cực cực lớn.

Lăng Hàm rất bình tĩnh. Trải qua chuyện lần trước, cậu vẫn chưa quên được chuyện Lục Tư Nguyên từng nói sẽ tặng cậu một niềm vui bất ngờ vào kỳ nghỉ trên biển lần trước. Kết quả để cậu mặc áo mỏng dính đi ra mặt cả mặt mũi, cho nên giờ cậu luôn giữ nguyên thái độ với bất ngờ của Lục Tư Nguyên.

“Bất ngờ gì?”

Lục Tư Nguyên ngẩn ra, chắc cũng nhớ lại chuyện quần bách ở trên biển lần trước, anh nhin cười nói: “Tần Yên có linh cảm mới rồi, cô ấy đã nghĩ ra một kịch bản rất hay, anh cảm thấy kịch bản này nhất định có thể khiến em đoạt giải.”

Lăng Hàm nghe thấy tin này thì không thấy bất ngờ, cậu do dự hỏi: “Thật không?”

Trên đời này, không có bộ phim nào trước khi quay lại có thể nói một cách chính xác rằng bộ phim sẽ thắng lớn, càng không có diễn viên nào trước khi quay lại có thể nói mình nhất định

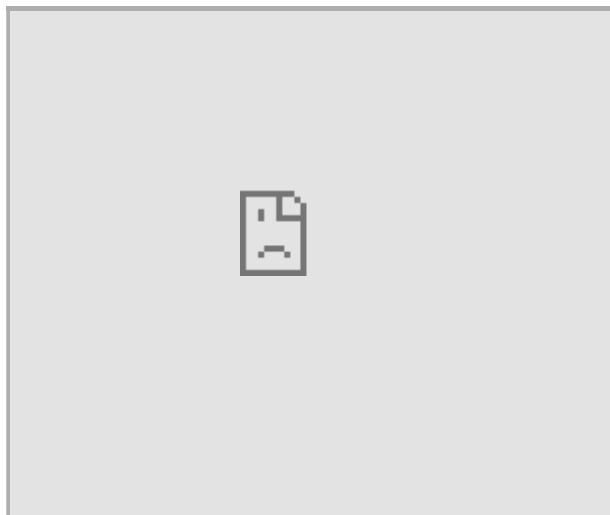
có thể đoạt giải. Nhưng cậu biết Lục Tư Nguyên không nói đùa, càng không lấy chuyện này ra để đùa. Rốt cuộc anh lấy đâu ra thái độ bình tĩnh và sự tự tin đó vậy?

Lục Tư Nguyên cười đáp: “Biết ngay là em không tin mà, mình cứ đi gặp Tần Yến trước đã, đến lúc đó em sẽ biết ngay.”

Lăng Hàm rất hiếu kỳ, rốt cuộc cái người được gọi là nhà biên kịch thiên tài này nghĩ ra kịch bản thể nào để Lục Tư Nguyên có thể tự tin như vậy?

Cậu với Lục Tư Nguyên đi xe tới một quán cà phê, khung cảnh của quán cà phê này rất tao nhã, có rất ít người.

Lăng Hàm khẽ nhìn xung quanh, trông thấy Tần Yến ngồi cạnh cửa sổ. Lục Tư Nguyên phát hiện ra cô trước rồi bảo Lăng Hàm đi theo anh qua đó.

Tần Yến đứng dậy vẫy tay với hai người.

Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên đến chỗ Tần Yến, ba người cùng ngồi xuống trò chuyện.

Lăng Hàm không chờ được vội hỏi: “Chị Yến, nghe nói chị đã sáng tác ra một kịch bản rất tuyệt, có thể khiến em giành được giải thưởng à?”

Tần Yến mỉm cười: “Chuyện đoạt giải thì tôi không dám bảo đảm, nhưng tôi cảm thấy nam chính của kịch bản này rất phù

hợp với cậu. Nếu cậu có thể diễn tốt vai này thì rất có khả năng sẽ đoạt được giải.”

“Ôi, tự tin vậy luôn?”

Lục Tư Nguyên bật cười: “Anh rất có niềm tin.”

Lăng Hàm hoàn toàn bị gọi lên lòng hiếu kỳ, cậu nói với Tần Yến: “Chị Yến, chị mau nói đi, rốt cuộc là kịch bản gì vậy?”

Lần này Tần Yến không vòng vo nữa, sáng khoái trả lời: “Câu chuyện này được cải biên từ một câu chuyện có thật, cậu nhất định sẽ có hứng thú, hơn nữa đó còn là người mà cậu biết nữa.”

“Người em biết?” Lăng Hàm càng tò mò hơn.

“Đúng vậy, anh ấy là thần tượng của cậu, từ nhỏ đã tỏa sáng chói mắt, bắt đầu nổi tiếng từ thời cấp ba, là bá chủ của giới giải trí, hơn nữa vào những năm tháng vinh quang nhất cuộc đời, anh ấy lại vì yêu mà rơi vào một cuộc tình tay ba, cuối cùng bị hãm hại chết.”

Tần Yến nói liền một mạch, giọng cô nghe rất êm tai. Lăng Hàm nghe mà ngẩn ra, những chuyện này quá quen thuộc, đó chẳng phải chính là những chuyện mà trước kia cậu từng trải qua sao?

Chẳng lẽ người mà Tần Yến nói tới chính là...

“Bạch Tử Sách.”

Một giọng nói bất ngờ cất lên giúp cậu nói ra suy nghĩ trong lòng. Lăng Hàm quay đầu, đối diện với ánh mắt sâu thẳm và đen láy của Lục Tư Nguyên, ánh mắt ấy như làn nước sâu trong vắt, mang theo dụ dỗ có thể nhấn chìm con người.

Lăng Hàm bưng tỉnh.

Lục Tư Nguyên chậm rãi nói: “Không ai phù hợp với vai diễn này hơn em.”

Từng lời từng chữ đều nói rất chậm rất chắc, rất có trọng lượng.

Lăng Hàm hiểu ý anh, vì cậu chính là Bạch Tử Sách, trên đời này có ai có thể hiểu mình hơn chính mình sao? Nếu để cậu đóng Bạch Tử Sách, cậu sẽ phơi bày cuộc đời của Bạch Tử Sách một cách hoàn chỉnh, không thua kém chút nào.

Những từng trải từ nhỏ tới lớn, vinh quang cùng áp lực khi được thăng bốc lên tận trời cao, sự bi thương cùng oan khuất khi bị rơi xuống đáy vực, không ai có thể hiểu rõ hơn cậu cảm xúc ấy phức tạp đến nhường nào. Chỉ có cậu mới có thể hiểu được sự ảo diệu ấy, cũng chỉ có cậu mới có thể diễn tả nó ra một cách chính xác.

Chương 270: Bùng nổ

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Tần Yến đáp lời: “Lăng Hàm, cậu rất giống Bạch Tử Sách, còn được gọi là tiểu Bạch Tử Sách, để cậu đóng Bạch Tử Sách đúng là không gì hợp hơn được nữa, tôi từng xem phim của cậu và những tác phẩm điện ảnh truyền hình khác, khả năng diễn xuất của cậu rất tốt, tôi rất có niềm tin vào diễn xuất của cậu.”

Đây là lý do tại sao Lục Tư Nguyên lại có niềm tin rằng cậu sẽ đoạt giải.

Thứ nhất, Lăng Hàm có ngoại hình giống Bạch Tử Sách. Thứ hai, cậu hiểu rõ quá khứ của Bạch Tử Sách hơn bất cứ ai, cuối cùng, cậu có diễn xuất cực tốt.

Cho nên cậu chính là người phù hợp nhất trên đời này!

Trong mắt Lăng Hàm dần hiện lên ý cười: “Đúng vậy, tôi tuyệt đối là diễn viên phù hợp nhất, tôi cũng rất có niềm tin vào giải thưởng này.”

Lúc nói những lời này, cậu vẫn nhìn chăm chăm vào Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên biết cậu hiểu ý của anh, ánh mắt hai người giao nhau, lộ ra ý cười ẩn ý không cần phải nói thành lời.

Tần Yến nhìn Lục Tư Nguyên rồi lại nhìn Lăng Hàm, bỗng cảm thấy xung quanh như tỏa ra một vòng hào quang không nhìn được bằng mắt, trong ánh sáng ấy còn lả tả những cánh hoa rơi.

Cô cảm thấy mình thật thừa thãi.

Tự dưng bị nhồi cho một đồng thức ăn cho chó, Tần Yến đứng dậy nói: “Tôi còn có việc đi trước đây, tôi có vài bản dàn ý kịch bản, nếu cảm thấy phù hợp thì chốt nhé.”

Lăng Hàm vội đứng dậy: “Chị Yên, đừng vội thế, chúng ta ăn cùng nhau bữa cơm đã rồi về.”

Tần Yên xách túi, cười tí mắt nhìn cậu rồi lại nhìn Lục Tư Nguyên: “Cơm thì khỏi đi, tôi làm bóng đèn sáng quá hai người sẽ khó chịu, tôi cũng không thoải mái.”

Mặt Lăng Hàm bỗng đỏ lựng lên. Cậu không phải là người da mặt mỏng, nhưng bị Tần Yên trêu như vậy vẫn thấy hơi xấu hổ.

Lục Tư Nguyên thanh toán tiền xong hai người đến bãi đỗ xe tiễn Tần Yên.

Chờ Tần Yên lái xe đi rồi, hai người mới lên xe của mình.

“Sao nào, anh không lừa em đúng không? Có tính là niềm vui bất ngờ không?” Lục Tư Nguyên cười tí mắt hỏi Lăng Hàm.

“Tính, tất nhiên là tính rồi, đúng là bất ngờ cực kỳ luôn.” Lăng Hàm cười đáp.

“Vậy em tính thưởng anh thế nào?” Lăng Hàm hỏi.

Lăng Hàm hỏi ngược lại: “Anh muốn phần thưởng thế nào?”

“Em cho anh cái gì anh cũng nhận hết.”

Lăng Hàm bất giác chìm vào suy nghĩ.

Lục Tư Nguyên cười ha hả, một lúc sau chỉ lên mặt mình.

Lăng Hàm ngẩn ra.

Lục Tư Nguyên: “Tới đây.”

Lăng Hàm đỏ mặt, khẽ thom lên má anh.

Vừa ngồi lại vị trí, một đôi tay bỗng với tới ôm lấy cậu, kéo cậu lại gần vị trí lái xe, phủ lên môi cậu một nụ hôn ấm áp, môi cậu bị hai phiến môi mỏng phủ trọn.

Xúc cảm âm áp, hơi thở quen thuộc, mùi nước hoa Eau de Cologne nhàn nhạt trên người Lục Tư Nguyên, hơi thở ấy như một liều thuốc hormone cực mạnh khiến Lăng Hàm lập tức trở nên hưng phấn.

Cậu ôm lấy đầu Lục Tư Nguyên khiến hai người chìm đắm trong nụ hôn sâu, hai người đã quá quen thuộc cơ thể đối phương, biết làm thế nào để đối phương vui vẻ hơn, nhập tâm hơn, nhiệt tình hơn.

Nụ hôn này khiến nhiệt độ trong xe dần cao lên.

Lục Tư Nguyên buông Lăng Hàm ra, thở dốc.

Khóe mắt Lăng Hàm đỏ ửng, lồng ngực phập phồng, một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại, liếc nhìn Lục Tư Nguyên: “Sao thế? Sợ à?”

Lăng Hàm liếc cậu, cắn răng: “Nếu không phải thời gian và địa điểm không đúng, anh sẽ làm em ngay ở đây.”

Lăng Hàm nhướn mày, khóe mắt chân mày tràn ngập phong tình, cậu ngoắc tay mà nói: “Tới đây, tới mà làm em này.”

“Đạch!”

Lục Tư Nguyên đập mạnh lên vô lăng, nhòe dầy kéo cổ áo cậu, nhìn từ trên cao xuống cậu xuống ghế, như một con mãnh thú vồ được con mồi, không kịp chờ đợi thưởng thức ngay mỹ thực dưới thân mình.

Tất nhiên, Lục Tư Nguyên không phải dã thú thật sự, sau khi hôn Lăng Hàm đến mức cậu không thở nổi anh mới không cam tâm buông cậu ra.

“Về rồi anh làm chết em.” Lục Tư Nguyên kéo đai an toàn, cài chắc lại cho Lăng Hàm lúc này vẫn chưa kịp hoàn hồn lại. Sau đó anh nhấn ga, lái xe ra khỏi bãi.

Nhưng về tới nhà hai người cũng không thật sự làm gì mà lôi kịch bản Tần Yến đưa cho ra thảo luận. Tần Yến viết ba kịch bản, Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm lần lượt đưa ra ý kiến của mình, cuối cùng quyết định một bản trong số đó đồng thời đưa ra vài ý kiến thay đổi. Xong xuôi, họ lại gửi kịch bản vào hòm

thư của Tần Yên.

Sau khi Tần Yên nhận được dàn ý lập tức bắt tay vào sáng tác, trong lúc sáng tác Lăng Hàm cũng đưa ra vài tư liệu về cuộc sống của Bạch Tử Sách. Tần Yên rất tò mò không biết tại sao cậu lại hiểu rõ về Bạch Tử Sách như vậy, Lăng Hàm chỉ cười không nói gì.

Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm lại bắt đầu chạy ngược chạy xuôi chuẩn bị cho bộ phim, hai người tới tìm Lục Nham trước, Lục Nham không có bất cứ dị nghị gì về lần quay phim này, sáng khoái đồng ý nhận. Tất nhiên anh ta không đồng ý cũng không được, trước lúc hai người họ tới tìm anh ta, Lục Tư Nguyên cũng đã quyết định bắt anh ta tham gia rồi.

Tìm được đạo diễn lại bắt đầu tìm người đầu tư, đầu tư vào một bộ phim điện ảnh không phải là một con số nhỏ. Dù Lục Tư Nguyên có lòng muốn rót vốn toàn bộ thì nguồn vốn của Quất Tử vào thời điểm hiện tại cũng không thể để anh làm bừa được, cách tốt nhất vẫn phải tìm được nhiều nhà tài trợ và hãng quảng cáo khác.

Lần quay phim này, Lục Tư Nguyên không để Lăng Hàm ở trong nhà nữa mà đưa cậu xông lên “chiến trường”, đi giao thiệp với các nhà đầu tư và hãng phim lớn, cố gắng để Lăng Hàm hòa nhập vào giới tư bản.

Ở kiếp trước, Lăng Hàm cũng từng có giao thiệp với những người này, nhưng khi ấy cậu dùng thân phận diễn viên còn giờ

cậu lại dùng thân phận chủ nhân để qua lại với họ. Cái gọi là mông quyết định đầu óc* nhiều khi quả thật là câu nói chính xác. Khi con người ta đứng ở vị trí khác nhau, góc độ nhìn nhận sự việc và con người cũng sẽ có khác biệt rất lớn. Vì cậu đứng ở vị trí khác cho nên thái độ người ta đối xử với cậu cũng khác.

* Ý chỉ vị trí sẽ quyết định suy nghĩ của mỗi người.

Chắc chắn thái độ của những lão tổng này đối với diễn viên và đối với những người có cùng cấp bậc với họ sẽ khác xa nhau. Khoảng thời gian ấy, Lăng Hàm lại hiểu thêm về cái giới này từ một góc độ khác.

Thời gian dần trôi, hạng mục cũng từ từ được thúc đẩy, có năm nhà đầu tư bày tỏ hứng thú với bộ phim này, trong đó bao gồm GMG và Ứng Thiên Media.

Vào một ngày một tháng sau đó, có một bên truyền thông bỗng tung ra tin tức lớn: Chu Thành từng bao dưỡng Lăng Hàm!

Người tung tin nói rằng chiếc xe Porsche lúc trước Lăng Hàm đi là do Chu Thành mua, còn cả căn nhà Lăng Hàm từng ở cũng được chứng thực là nhà của Chu Thành.

Trước đây, Lăng Hàm vẫn luôn lo sợ chuyện này sẽ bị cánh nhà báo tung ra, giờ kiếm của Damocles hạ xuống cậu lại thở phào một hơi.

Dạo gần đây cậu vẫn luôn nghĩ tới một vấn đề, rốt cuộc có nên công bố tin cưới của mình với Lục Tư Nguyên ra không.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu có niềm tin cậu và Lục Tư Nguyên sẽ cùng nhau bước tiếp, dù cho phải đối mặt với sóng gió, bị ngàn vạn người trách cứ. Giờ cậu đã không còn lo lắng về vấn đề xảy ra trong tương lai ví dụ như sự nghiệp bị hủy hoại nữa.

Tin tức đó vừa được tung ra lập tức bị GMG chặn lại, năng lực của thái tử GMG không dễ khinh thường, ai dám chọc vào anh?

Lăng Hàm và Chu Thành bị ép phải sạch quan hệ, nói hai

người là bạn tốt của nhau, nhà và xe là Chu Thành cho mượn.

Bất kể người khác có tin hay không, dù sao tin tức này cũng đã bị GMG đè xuống, đám phóng viên cũng không dám nhắc lại tin tức này nữa, phạm vi truyền bá không rộng rãi.

Kẻ đứng đằng sau chuyện này im ắng hai ngày, sau đó lại tung thêm tin mới!

Hôm đó là thứ tư, Weibo của Đại Vĩ tung tin: Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên sống chung!

Đại Vĩ đã từng tung tin về Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên, nhưng tiếc là sau đó đã bị buộc rút lại lời nói đồng thời công khai xin lỗi, nhưng con người này vẫn luôn không cam tâm, nghĩ mọi cách để chứng minh tin mình đưa ra là sự thật, âm thầm thu thập chứng cứ chứng minh Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên ở bên nhau.

Lần này ra tay không còn bắt chước tin cũ, mà đưa ra bằng chứng xác thực: tấm ảnh Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên hôn nhau trên xe. Vì là ảnh chụp trộm nên tấm ảnh đó rất mờ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mặt Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên.

Chương 271: Công khai

Nhìn tấm ảnh đó, Lăng Hàm liền nhớ tới cảnh cậu và Lục Tư Nguyên hôn nhau trong xe sau khi từ biệt Tần Yến ngày hôm ấy. Lúc đó hai người đều rất kịch liệt, hơi vui vẻ quá mức nên không hề chú ý tới xung quanh.

Tất cả những sự việc xảy ra trước kia đều có thể dùng “bạn tốt”, “hàng xóm” để giải thích, nhưng giờ hôn cũng đã hôn rồi có giải thích sao cũng chỉ là lấp liếm.

Lượng follow trên Weibo của Đại Vĩ rất nhiều, anh ta vừa tung tin, cả cộng đồng mạng đều lũ lượt share lại.

Vô số người tràn vào Weibo của Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên, chất vấn chuyện tấm ảnh, bên dưới bình luận gần như sắp phát điên cả lên.

Lần này có bằng chứng xác thực, rất nhiều người không dám tin, hơn nữa vì có liên quan tới Lục Tư Nguyên mà đã có một số fan không chấp nhận nội chuyện này đã lao sang Weibo Lăng Hàm chửi rửa, thậm chí có người còn uy hiếp, nói muốn tát a xít cậu, để cậu không làm diễn viên được nữa.

Lăng Hàm lướt Weibo, cảm lạnh.

Cô nàng chuyên viên trang điểm Cây Kéo Nhỏ được mời tới Quất Tử làm chuyên viên trang điểm cố định, cô cũng đã biết chuyện này, dè dặt hỏi Lăng Hàm: “Anh Lăng Hàm, anh với sếp yêu nhau thật à?”

Thật à?

Trước kia có người hỏi tới cậu sẽ không thừa nhận, nhưng giờ...

“Ừm.” Lăng Hàm gật đầu.

Cây Kéo Nhỏ tròn tròn mắt.

Ngay đến cả Cây Kéo Nhỏ còn có phản ứng này, nghĩ thôi cũng biết tin cậu với Lục Tư Nguyên ở bên nhau đã kích thế nào đối với người bình thường.

“Lăng Hàm!” Cửa phòng trang điểm bị đẩy ra, Lục Tư Nguyên đáng ra nên ở thành phố L lúc này lại đầy bụi bặm xuất hiện trước cửa phòng trang điểm, anh sai bước đi vào: “Em không sao chứ?”

Lăng Hàm kinh ngạc nhìn anh: “Sao anh lại về?”

Từ lúc scandal nổ ra tới giờ mới chỉ vài tiếng đồng hồ vậy mà Lục Tư Nguyên đã từ thành phố L quay về rồi!

Anh đi vội, người ngợm nhếch nhác, rõ ràng là vội vàng trở về.

“Có ai tấn công em không?” Lăng Hàm vào phòng trang điểm, kéo cậu dậy khỏi ghế, đánh giá một lượt, cuối cùng phát hiện cậu không làm sao mới thở phào một hơi.

Lăng Hàm rất kinh ngạc: “Ai tấn công em?”

Lục Tư Nguyên buông tay cậu ra, nghiêm túc nói: “Giờ có một số fan cuồng không chấp nhận được chuyện thần tượng của mình làm ra chuyện không vừa ý mình, có lúc sẽ làm ra chuyện cực đoan. Trước kia có ngôi sao nhận được thư đe dọa nhưng không để tâm, sau đó bị fan tấn công thật.”

Thì ra Lục Tư Nguyên vội vàng trở về là vì sợ cậu bị fan tấn công, chắc anh cũng đã đọc được bình luận ở Weibo của cậu.

“Anh nghĩ đám fan đó sẽ tạt a xít em à?”

“Đề phòng trước vẫn hơn, nhưng chuyện thế này không xảy ra là tốt nhất, lỡ xảy ra là không cứu vãn được đâu.”

Tim Lăng Hàm như một cái ao được lấp đầy nước áp, nước âm tích càng lúc càng nhiều, sắp đầy tràn ra ngoài.

Cậu không nhịn được đưa tay lên xoa má Lục Tư Nguyên,

giọng nói nghe như nỉ non: “Tư Nguyên...”

Lục Tư Nguyên nắm lấy bàn tay không yên của cậu, trong mắt ánh lên vẻ nghi hoặc.

“Minh công bố chuyện kết hôn đi.” Lăng Hàm nói.

“Xoảng” một tiếng, Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên bị âm thanh này thu hút, quay qua liền thấy cô nàng Cây Kéo Nhỏ bị phốt lò đang há hốc mồm cạnh bàn trang điểm, đồ trên tay rơi mà cũng không phát hiện ra.

“Kết hôn... hai người kết hôn rồi?” Cô nàng lắp bắp hỏi, ánh mắt ngập tràn vẻ không thể tin nổi.

Lục Tư Nguyên không để tâm đến cô, quay lại nhíu mày: “Công bố chuyện kết hôn? Vào lúc này?”

Vì chuyện hai người sống chung đã âm ỉ lên, nếu giờ công bố chuyện kết hôn há chẳng phải đổ thêm dầu vào lửa.

“Em thấy đây là thời điểm tốt nhất, giờ các bên đều đang chất vấn quan hệ giữa anh và em, nói sao cũng không rõ ràng được, không bằng cứ công bố cho khỏe.” Lăng Hàm trước giờ vẫn luôn là một người sáng khoái, khi cậu đã quyết định thì sẽ làm một cách dứt khoát.

Lục Tư Nguyên cau mày, đôi mắt đen sâu thẳm lóe lên một tia sáng: “Em thật sự muốn công khai chuyện kết hôn?”

“Chỉ cần anh đồng ý.”

“Em phải biết nếu công khai tin này chúng ta sẽ phải đối mặt với điều gì.”

“Em biết, em không sợ, em cũng biết anh không sợ.”

Ánh mắt hai người giao nhau trên không trung, như một tia lửa lóe sáng, thăm dò và đối thoại trong thâm lặng.

Cuối cùng hai người đều nở nụ cười.

“Sao anh lại sợ, vui còn chẳng kịp ấy.” Lục Tư Nguyên ôm lấy đầu cậu, trao cho cậu một nụ hôn sâu cuồng nhiệt.

Tất nhiên, chuyện quan trọng như vậy buộc phải thông qua sự thảo luận và đồng ý của ê kíp và Tần Vĩnh, là nghệ sĩ thì không thể chỉ làm theo ý thích của mình, danh dự của họ cũng thuộc về tài sản của công ty.

Lục Tư Nguyên buông Lăng Hàm ra, sau đó bảo trợ lý triệu tập cuộc họp gấp với các lãnh đạo cấp cao, trao đổi về vấn đề quan hệ xã hội xuất hiện dạo gần đây.

Trong vòng nửa tiếng, các lãnh đạo cấp cao đều đã tề tựu đông đủ, còn có cả trưởng phòng quan hệ công chúng. Những người này đang mệt sứt đầu mẻ trán vì tin tức sôi sục ngoài kia, không biết làm sao cho phải. Tần Vĩnh cho rằng phải kiên quyết phủ nhận, không thể để người khác biết chuyện hai người là gay, nhưng tâm ảnh trên mạng lại chụp quá rõ ràng.

Mới đầu họ nói tám ảnh đó là photoshop, nhưng bức ảnh đó đã được đại thần trên mạng giám định, là ảnh thật 100%.

Phòng quan hệ công chúng rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, rốt cuộc nên kiên quyết phủ định hay thừa nhận một ít.

Đang lúc do dự thì cả đám người được Lục Tư Nguyên triệu tập tới.

Tần Vĩnh nói: “Tư Nguyên, giờ nên làm thế nào?”

Về mặt phương châm, anh ta vẫn phải trung cầu ý kiến của

Lục Tư Nguyên.

Mắt Lục Tư Nguyên thâm thúy, ánh mắt quét qua những gương mặt quen thuộc xung quanh, cuối cùng dừng lại ở Lăng Hàm.

Anh nói chậm mà chắc từng câu từng chữ: “Tôi với Lăng Hàm quyết định công khai chuyện kết hôn.”

Vừa dứt lời, cả căn phòng tĩnh lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, tất cả mọi người đều trợn trừng mắt nhìn sếp nhà mình, miệng há đến mức nhét vừa được cả một quả trứng vịt to.

Những người này đều là những cánh tay đắc lực của Lục Tư Nguyên, cũng được xem là nhân vật cấp bậc nguyên lão của Quất Tử, ít nhiều gì cũng biết được mối quan hệ giữa Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm. Nhưng hầu hết bọn họ đều chỉ cho rằng mối quan hệ giữa hai người là yêu đương mà thôi, chưa từng nghĩ đến chuyện hai người đã kết hôn!

Tin này như một tiếng sấm đánh ngang trời, đánh bọn họ choáng váng đầu óc, qua một lúc lâu sau cả đám người mới đồng loạt hít một hơi.

“Thật... thật sự kết hôn rồi sao?” Trưởng phòng quan hệ công chúng buột miệng nói ra tiếng lòng của mọi người.

Lục Tư Nguyên nhìn anh ta, gật đầu: “Tất nhiên là thật, tôi mà lại lòi chuyện này ra đùa được à?”

“Không... tất nhiên là không...” Trưởng phòng quan hệ công chúng vội lùi sang một bên, sờ mũi, không biết nên nói gì nữa.

Tần Vĩnh cũng kinh ngạc, nhưng chuyện anh ta kinh ngạc không giống với mọi người, vì anh ta đã biết chuyện hai người kết hôn rồi, chỉ không ngờ Lục Tư Nguyên lại chọn công khai.

Dạo gần đây Lăng Hàm đạt được những thành tích không tồi, giá trị con người tăng vọt. Quất Tử đang vào guồng, đang là lúc hướng tới vinh quang, chọn công khai chuyện kết hôn của hai người vào lúc này sẽ gây ảnh hưởng rất lớn tới sự phát triển của công ty.

Tần Vĩnh dộc lòng làm việc ở công ty, không thể chấp nhận quyết định này. Anh ta lập tức tiến lên nói: “Tur Nguyên, cậu nghĩ cho kĩ, nếu giờ cậu công khai chuyện kết hôn của cậu và Lăng Hàm, cậu đã nghĩ đến hậu quả chưa?”

“Đương nhiên tôi đã nghĩ tới rồi.” Lục Tur Nguyên nói: “Tôi biết anh đang lo lắng điều gì, anh Vĩnh, anh sợ danh dự của hai chúng tôi bị tổn hại, mọi người không thể chấp nhận được quan hệ giữa hai chúng tôi, từ đó sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của công ty, đúng không?”

“Nếu đã biết, tại sao cậu vẫn chọn làm như vậy?”

Chương 272: Bùng nổ

Lục Tư Nguyên lắc đầu, trong mắt ánh lên vẻ ảm áp: “Anh Vĩnh, Quát Tử do một tay tôi gây dựng lên, nó cũng giống như con của tôi vậy, tôi coi trọng nó cũng không kém gì anh, nhưng cuộc sống của tôi có người quan trọng hơn, cậu ấy quan trọng hơn Quát Tử.”

Lăng Hàm nghe xong kinh ngạc nhìn Lục Tư Nguyên, đồng tử khẽ lay động.

Tần Vĩnh vẫn không từ bỏ: “Nếu công bố chuyện kết hôn của hai người, rất có khả năng sự nghiệp của cậu, giấc mơ của cậu đều sẽ đi đời.”

“Vậy thì có sao?” Lục Tư Nguyên hỏi vặn lại: “Từ bỏ những thứ này vì cậu ấy, tôi thấy rất đáng.”

Mọi người đều chấn động, nói không nên lời.

Tần Vĩnh hoàn toàn sững sờ. Từ lúc Lục Tư Nguyên bước vào làng giải trí tới giờ, anh ta vẫn luôn ở bên anh, biết được con người này vì ước mơ âm nhạc và ước mơ điện ảnh của mình mà phải trả giá bao nhiêu, thấy anh từ lúc không có gì trong tay từ từ gây dựng được địa vị hiện tại, biết được dã tâm của anh lớn mạnh chừng nào. Anh ta những tưởng rằng con người này sẽ luôn tiến về phía trước, đi ngày một xa.

Nhưng giờ Lục Tư Nguyên lại nói với anh ta, anh muốn từ bỏ giấc mơ của mình.

Mà nguyên nhân để anh từ bỏ lại là một người khác.

Tần Vĩnh lại dùng ánh mắt nghiêm túc đánh giá lại Lăng Hàm một lượt từ đầu tới chân, chàng trai trước mặt anh ta thân hình cao gầy, mặt mũi khôi ngô, có ngoại hình nổi bật, nhưng đây là giới giải trí! Cái giới mà trai xinh gái đẹp nhiều như mây! Anh ta nhìn nhiều người đẹp rồi cũng chán, người có đẹp mấy đẹp nữa thì cuối cùng cũng sẽ có lúc mất đi nhan sắc vốn có.

Cho nên Tần Vĩnh không tin Lăng Hàm chỉ dựa vào chút nhan sắc đó mà mê hoặc được Lục Tư Nguyên, vì bản thân Lục Tư Nguyên vốn cũng là một người đẹp mê hoặc lòng người.

Vậy rốt cuộc Lăng Hàm có gì mà khiến Lục Tư Nguyên thần hồn điên đảo, đến sự nghiệp cũng không màng?

Từ lúc cứu được cậu thanh niên này, lối suy nghĩ của Lục Tư Nguyên bắt đầu đi lệch khỏi quỹ đạo đã định, đi về hướng mà anh ta không biết được.

Tần Vĩnh lắc đầu: “Nếu cậu đã quyết, chúng tôi đành phải tuân thủ thôi.”

Sau đó anh ta lại cười bảo: “Không ngờ cậu lại là một hôn quân chỉ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn đây.”

Lăng Hàm nãy giờ đứng bên cạnh hơi xấu hổ, Lục Tư Nguyên lại cười, chấp nhận lời nhận xét của Tần Vĩnh.

Nếu ông chủ đã quyết định, những người ở dưới cũng chỉ có thể nghe theo. Không lâu sau đó, quần chúng nhân dân nghịch điện thoại lướt Weibo bỗng thấy trên Weibo của Lục Tư Nguyên có đăng lên một tin tức.

“Tôi và Lăng Hàm đã kết hôn ở Mỹ vào năm ngoái.”

Vốn vẹn chỉ một câu nói nhưng lại như một giọt nước lạnh chảy vào chảo dầu, khiến cộng đồng mạng bỗng sôi sục.

“Trời ơi, họ kết hôn thật rồi kìa!”

“Không tin nổi luôn!”

“Lục ảnh đế đang đùa hả?”

“Hai người đàn ông kết hôn, đàn ông tốt đều ở bên nhau hết rồi sao? Phụ nữ chúng tôi phải làm sao đây?”

“Tôi không tin! Tôi không tin! Gạt người!”

“Kinh tởm! Đi chết đi!”

“Không ngờ lại là đồng tính, thật buồn nôn!”

“Đồng tính còn đóng phim ngôn tình, đồ lừa đảo!”

Có người chắt vắn, có người dè bủ, có người ủng hộ, tất cả đều nằm trong dự liệu.

Vốn dĩ Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm là gương mặt đại diện của một vài thương hiệu, nhưng sau chuyện này thì toàn bộ đều đã bị hủy bỏ, các hạng mục đang vận hành cũng gặp chướng ngại. Điều đáng mừng là giờ hợp đồng của hai người đều ở Quạt Tử nên tự chịu trách nhiệm lỗ vốn, cũng khá là tự do.

Sau cơn sóng lớn, Lăng Hàm trở thành con yêu tinh quyền rũ ảnh đế Lục Tư Nguyên lại bị lôi ra, các scandal từ nhỏ lại bị lôi ra “xào” lại một lượt.

Giờ Lăng Hàm gần như nổi tiếng hơn hầu hết các nghệ sĩ trong nước. Mặt cậu xuất hiện khắp các con phố lớn, già trẻ lớn bé từ bà cụ tám mươi tới em bé ba tuổi cũng nhận ra cậu. Từ một ý nghĩa nào đó, cậu đã nổi tiếng khắp đại giang nam bắc, khiến vô số ngôi sao không theo kịp rồi!

Mở bình luận dưới Weibo và tin nhắn trong điện thoại ra xem, Lăng Hàm mới biết thì ra hồi tiểu học, cấp hai, cấp ba mình từng như vậy, thì ra mình còn nhiều phốt thế.

Tất nhiên khoảng thời gian này cậu không dám ra khỏi cửa, ngày nào cũng ở đóng cọc ở nhà chơi với Đại Bạch. Cậu đã sẵn sàng rút khỏi làng giải trí rồi.

Không biết tại sao dự án về bộ phim về Bạch Tử Sách lại bị lộ ra, lúc nghe tin Lăng Hàm đóng vai Bạch Tử Sách, các fan tức giận thậm chí nói sẽ tẩy chay bộ phim này.

Bạch Tử Sách – cái tên này như một vị thần trong thần đàn giới giải trí, không thể bị bôi nhọ được.

“Người như mày cũng xứng đóng Bạch Tử Sách? Lớn mặt quá rồi đấy!”

“Thấy được gọi là tiểu Bạch Tử Sách thì nghĩ mình là thể thật à, đến sợi lông tơ của Bạch ảnh để nó cũng không bằng!”

“Tuyệt đối đừng làm ô nhục Bạch ảnh để trong lòng tôi!”

Nhìn những bình luận trên mạng, Lăng Hàm lại bình tĩnh chưa từng thấy, như thể những lời mắng chửi cùng công kích ấy đều ở nơi xa, không làm tổn hại được tới cậu. Cậu được vây trong tòa thành kiên cố, không sự tấn công nào có thể động được đến cậu.

Tòa thành này không chỉ là cảm giác an toàn mà cậu tự tạo dựng cho mình mà còn là hậu thuẫn mà Lục Tư Nguyên dành cho cậu.

Trong một tháng này, cậu và Lục Tư Nguyên không hề nói gì với truyền thông, cũng không công khai giải thích gì ở trên mạng, chỉ yên tĩnh ở nhà, thậm chí còn không xuất hiện trước tầm mắt của mọi người.

Hiện tại, việc duy nhất mà họ có thể là chính là đợi.

Thời đại tin tức bùng nổ, tin tức có hot cỡ nào rồi cũng sẽ lắng xuống, ngôi sao có nổi đến mấy mà không tự lắng xê để khán giả biết đến cũng sẽ chìm dần. Mỗi ngày mỗi giờ mỗi giây đều sẽ có vô vàn chuyện xảy ra, sự chú ý của mọi người sẽ nhanh chóng bị thu hút dời đi.

Một tháng sau, cậu và Lục Tư Nguyên quay về bắt đầu công

việc quay phim.

Dự án bộ phim điện ảnh về Bạch Tử Sách được gọi là “Bạch Tử Sách”, kể về cuộc sống thường ngày của anh. Quay lại địa điểm vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, Lăng Hàm bỗng có cảm giác như cách cả một kiếp người.

Cậu không có xuất thân cao quý, gia cảnh bình thường, cha mẹ đều đã mất, nếu không vì có tướng mạo xuất chúng có lẽ cậu đã có một cuộc đời hoàn toàn khác.

Đó là một thị trấn nhỏ yên bình, yên tĩnh, phát triển lạc hậu, ít người, hầu hết mọi người đều không có hứng thú gì với việc theo đuổi thần tượng. Nhóm người Lăng Hàm đã trao đổi xong với chính quyền địa phương địa điểm quay phim, cả ê kíp im hơi lặng tiếng về nhà cũ của Bạch Tử Sách để quay.

Cậu và Lục Tư Nguyên phối hợp rất ăn ý, không bị bên ngoài làm phiền, chuyên tâm hoàn thành bộ phim của mình. Tần Yến cũng tới, vì là biên kịch nên cô phải điều chỉnh nội dung bất cứ lúc nào. Một người bọn họ vô cùng hiếu kỳ không hiểu sao Lăng Hàm lại có thể hiểu về cuộc sống của Bạch Tử Sách như vậy, nhưng dù họ có hỏi thế nào Lăng Hàm cũng chỉ cười rồi nói Bạch Tử Sách là thần tượng của mình.

Sau vài lần hỏi không có được câu trả lời, mấy người kia cũng không hỏi nữa.

Bộ phim này được chiếu theo hình thức xen kẽ, phần phim khi còn niên thiếu phải giảm đi rất nhiều vì rất khảo nghiệm diễn xuất của diễn viên nhí. Họ quay hết tất cả các cảnh phim ở nhà cũ của Bạch Tử Sách xong lại quay lại thành phố A tiếp tục quay phim.

Ban đầu vốn có năm nhà đầu tư, giờ đi mất ba, nguồn vốn căng, Lục Tư Nguyên cũng không nghĩ nhiều, anh đập hết tài sản tư nhân của mình vào đó.

Mới đầu Lăng Hàm không biết chuyện này, vì Lục Tư Nguyên sợ cậu biết được sẽ chịu áp lực lớn cho nên không nói với cậu. Cho đến khi Lăng Hàm quay xong phần của mình rồi mới biết chuyện, cậu cũng hết cách với người này.

Nếu Lục Tư Nguyên nói cho cậu biết, đúng là cậu sẽ cảm thấy

áp lực, có khả năng sẽ ảnh hưởng tới phát huy diễn xuất.

Tại sao lúc nào Lục Tư Nguyên cũng suy nghĩ cho cậu nhiều như vậy?

Chương 273: Kết

Hai tháng trôi qua, quả nhiên tin tức về Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên đã thành quá khứ, các fan tức giận cũng đã trút hết giận, không còn giận như trước nữa. Một lực lượng tân sinh lại mọc lên, rất nhiều người, rất nhiều người để lại lời nhắn ủng hộ Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên ở dưới Weibo, hy vọng họ có thể mãi mãi ở bên nhau.

Lăng Hàm vô cùng cảm động.

Danh tiếng của cậu và Lục Tư Nguyên vẫn cao như trước, nhưng sự nghiệp cũng gặp phải tổn thất, rất nhiều hãng quảng cáo không dám tới tìm họ nữa.

Không mời họ cũng tốt, có thể chuyên tâm quay phim.

Có lẽ đó là khoảng thời gian Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên sống cuộc sống yên bình và đơn thuần nhất, vì ngoài quay phim ra, họ chẳng phải nghĩ gì, cũng không cần quan tâm tới những chuyện bên ngoài, chỉ đơn thuần làm một diễn viên và nhà nghệ thuật, chăm chút hoàn thành tác phẩm của mình, chuẩn bị đưa ra lời giải đáp hài lòng nhất.

Bộ phim đó quay gần một năm, mỗi cảnh quay mỗi chi tiết đều yêu cầu rất cao, thử điều chỉnh đủ kiểu cho đến khi đạt đến mức hoàn mỹ.

Hơn nửa năm sau bộ phim đóng máy.

Tạm thời Lăng Hàm không có phim khác phải quay, cũng không làm gương mặt đại diện của nhãn hàng hay có quảng cáo gì, dù sao cậu vẫn là nghệ sĩ đã come out cùng với Lục Tư Nguyên, trước mắt các nhãn hàng và thương hiệu lớn đều không dám dùng cậu.

Quất Tử của Lục Tư Nguyên cũng vừa mới được gây dựng, không có tài nguyên lớn cũng không thể để Lăng Hàm lại tiếp tục đóng phim chiếu mạng được, cho nên cứ để Lăng Hàm

thong thả.

Lăng Hàm nhàn nhả ở nhà không lâu bỗng nhận được một cái mail, là một mail bằng tiếng Anh, được gửi tới từ một người tên là Thomas Lý, mời cậu tới Hollywood đóng phim.

Phải một lúc lâu Lăng Hàm mới nhận ra Thomas là một đạo diễn nổi tiếng ở Hollywood.

Cậu cảm thấy vô cùng khó tin trước lời mời bất ngờ này.

Sau khi trả lời thư, trong vòng một tuần Thomas lại gửi bức thư thứ hai tới, nói rõ nguyên nhân muốn mời cậu.

Thomas vốn đang muốn tìm một gương mặt châu Á cho bộ phim của mình, đạo diễn Fujii Toru cùng hợp tác với ông đã giới thiệu cậu, Thomas đã xem phim cậu đóng nên bảo cậu tới thử vai.

Đây rõ ràng là miếng bánh to từ trên trời rơi xuống mà!

Lăng Hàm vội vàng chia sẻ tin này cho Lục Tư Nguyên và được anh cực lực ủng hộ. Thái độ của anh cũng nằm trong dự liệu của cậu.

Lúc này, Lục Tư Nguyên nói với cậu người nói cho truyền thông biết về mối quan hệ giữa cậu và Chu Thành có khả năng là Y Tự. Hai người đó giờ đã trắng tay, về sau tính chơi liều cá chết lười rách, muốn kéo Chu Thành chết cùng, kết quả cuối cùng cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Giờ Chu Bắc Hiền và Y Tự đã như một thể, tất cả mọi người đều coi thường bọn họ, Chu Bắc Hiền không gượng dậy được, ngày nào cũng uống rượu giải sầu ở nhà. Có lẽ Y Tự không nhìn nổi nữa nên có lòng muốn giúp hắn, tiếc là quá ngu ngốc cho nên mới làm ra chuyện như vậy.

Nghe nói không lâu sau, lúc hai người đó ra ngoài thì gặp một bọn côn đồ, không cẩn thận bị cuốn vào cuộc đánh lộn, Y Tự bị đánh gãy chân, Chu Bắc Hiền cũng phải nhập viện.

Lăng Hàm không có hứng thú hỏi cặn kẽ, cậu cảm thấy không hỏi kĩ thì tốt hơn. Con người Chu Thành nhanh vuốt dãn sắc nhọn, càng ngày càng đáng sợ.

Cũng chính vào khoảng thời gian này, cậu tới Hollywood, được Thomas nhìn trúng và trở thành một vai diễn quan trọng trong bộ phim của ông, nên cậu ở lại đó quay luôn.

Tin truyền về trong nước lại xôn xao một đợt.

Vốn dĩ mọi người tưởng cậu sẽ giống như Y Tự, sớm nở tối tàn, không ngờ người ta phải mông chạy sang Hollywood quay phim rồi, có khả năng cao sẽ thành siêu sao quốc tế, đây là thành tựu mà một số diễn viên có cố cả đời cũng không đạt được.

Lục Tư Nguyên cũng không hề nghỉ ngơi, anh để Tần Vĩnh và phòng quan hệ công chúng không ngừng tạo bước đệm trên mạng, dần giảm bớt ác cảm của mọi người đối với chuyện hai người kết hôn. Qua nửa năm không ngừng nghỉ, mọi người cũng thấy thật ra đây không phải là chuyện không thể chấp nhận được, rất nhiều người đồng tính, người chuyển giới có thể sống tốt trên màn ảnh, tại sao hai người yêu thương nhau kết hôn lại không nhận được sự chấp thuận của mọi người?

Dần dà, đến người bình thường cũng chấp nhận sự thật này.

Lăng Hàm quay phim xong về nước, mọi người đã giảm hẳn việc công kích cậu, rất nhiều người ghét cậu dần trở thành fan, dù sao cậu cũng là diễn viên phái thực lực đang phát triển ở Hollywood, hơn nữa cũng không di dân, đây là niềm tự hào của Tổ quốc.

Cuối cùng “Bạch Tử Sách” cũng xong mẩu chế tác hậu kỳ, sau khi được xét duyệt bắt đầu tiến vào giai đoạn tuyên truyền dày đặc, chuẩn bị công chiếu.

Tương lai của bộ phim này thế nào chưa biết, vì độ kỳ vọng ở trên mạng rất cao, nhưng đánh giá lại không tốt, có rất nhiều tranh cãi.

Đổi lại góc độ khác để nghĩ, tranh cãi nhiều cũng là chuyện tốt, không tranh cãi mới gay go.

Lục Tư Nguyên và Lăng Hàm đều tự an ủi bản thân như vậy.

Sau đợt tuyên truyền dày đặc, cuối cùng bộ phim cũng công chiếu. Những người mua vé đều là fan của Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên, xem xong thì sốc vô cùng. Trong số họ có người cũng là fan của Bạch Tử Sách, sau khi về liền bình luận nói Lăng Hàm đóng vai Bạch Tử Sách vô cùng giống.

Đánh giá này khiến rất nhiều fan trước kia của Bạch Tử Sách kéo nhau tới rạp, sau khi về có nhiều người lại càng nhất trí với đánh giá này, đánh giá rất cao.

Hết thời gian công chiếu, thu nhập không tốt không xấu, kiếm được một chút ít, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Lần đầu tiên Lăng Hàm đảm nhiệm vai chính màn ảnh lớn có được thành tích này cũng không dễ dàng gì, hơn nữa điều đó càng chứng thực được diễn xuất của cậu.

Có người đánh giá thế này: Tuy tôi rất ghét cậu ta, nhưng không thể không thừa nhận cậu ta đóng thật sự rất đạt.

Xem như đây là một kết thúc hoàn mỹ.

Xong việc, Lục Tư Nguyên đưa Lăng Hàm đi nghỉ. Lúc này họ đã hoàn toàn vứt bỏ danh lợi, cũng không theo đuổi xem có được giải hay không nữa, chỉ thả lỏng bản thân, hoàn thành tâm nguyện đi nghỉ tuần trăng mật trước kia.

Vào lúc giải thưởng Kim Chi một năm tổ chức một lần lại bắt đầu, hai người đều không có mặt, người xuất hiện thay hai người là Lục Nham.

Lục Nham nước mắt rờn rờn: “Tại sao chỉ có mình tôi ở đây? Tôi cũng muốn tham dự hôn lễ!”

Tại một thị trấn nhỏ phong cảnh như tranh ở Pháp.

Tiếng chuông du dương, trong nhà thờ tường đỏ đỉnh nhọn, mục sư mặc áo choàng đen.

Có vài người đang ngồi trong nhà thờ nhỏ, có cha Lục mẹ Lục, bà nội của Lục Tư Nguyên và vài người họ hàng, đám bạn Vương Việt chơi thân với Lục Tư Nguyên nhất, còn có bạn bè của Lăng Hàm là Tưởng Nghi, Âu Dĩnh, Đường Tập, Tần

Vĩnh, thậm chí ngay cả Chu Thành cũng có mặt.

Lăng Hàm và Lục Tư Nguyên một người mặc vest trắng và một người mặc vest đen đứng trước nhà thờ.

Mục sư nói: “Giờ chúng ta sẽ thực hiện lời thề kết hôn trước thánh, tôi sẽ hỏi hai người một câu hỏi giống nhau, đây là một câu hỏi rất dài, xin hãy nghe hết rồi hãy trả lời.”

Ông ta quay ra Lục Tư Nguyên: “Chú rể, cậu có đồng ý kết hôn cùng với chú rể này, chung sống với cậu ấy theo lời dạy của kinh thánh, kết thành một thể với cậu ấy trước mặt thánh, yêu cậu ấy, an ủi cậu ấy, tôn trọng cậu ấy, che chở cho cậu ấy giống như yêu chính bản thân mình, bất luận cậu ấy có ốm yếu hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khó, cậu sẽ luôn chung thủy với cậu ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này hay không?”

Lục Tư Nguyên cầm tay Lăng Hàm lên, nhìn sâu vào cậu, giọng nói trầm thấp mà có lực: “Tôi đồng ý.”

Mục sư quay về phía Lăng Hàm: “Chú rể, cậu có đồng ý kết hôn cùng với chú rể này, chung sống với cậu ấy theo lời dạy của kinh thánh, kết thành một thể với cậu ấy trước mặt thánh, yêu cậu ấy, an ủi cậu ấy, tôn trọng cậu ấy, che chở cho cậu ấy giống như yêu chính bản thân mình, bất luận cậu ấy có ốm yếu hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khó, cậu sẽ luôn chung thủy với cậu ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này hay không?”

Lăng Hàm cũng ngắm nhìn Lục Tư Nguyên, trả lời một cách

chắc chắn: “Tôi đồng ý.”

Cùng lúc ấy, khách mời đọc giải thưởng tại lễ trao giải Kim Chi đọc to trước sự chứng kiến của mọi người: “Nam diễn viên xuất sắc nhất là Lãng Hàm của ‘Bạch Tử Sách’!”

Rất lâu về sau, cuối cùng Tưởng Nghị cũng thành danh nhờ “Kế hoạch nhên nhện”, phá vỡ lời nguyền “đến chết cũng không nổi tiếng”, chính thức bước lên hàng sao hạng A. Âu Dĩnh đã đóng rất nhiều bộ phim nhưng diễn xuất không nổi trội, không ngừng làm bình hoa di động, sau này chuyển sang nhiều mảng khác về nghệ thuật không ngờ lại thành công, thân kỳ hơn là cô ấy lại nhanh chóng kết hôn với một đạo diễn nổi tiếng nào đó, chính là đạo diễn trước kia quay “Đàn ông và họa hồng”. Vì Đường Tập từng quay bộ phim chiếu mạng “Ảnh hậu thị phi” nổi tiếng một thời, trước kia lại từng giành được giải thưởng phim trong cuộc thi phim ngắn, vừa tốt nghiệp đã rất có tiếng, sau này đi theo Lục Nham quay thêm một bộ phim điện ảnh, được đánh giá cao, được coi là một trong những đạo diễn trẻ tuổi phát triển tốt nhất trong thời đại mới.

Chu Thành tiếp quản toàn bộ GMG, địa vị không thể lay động, hơn nữa cũng không có bất cứ scandal phong lưu nào nữa, nhưng về sau Lãng Hàm phát hiện có một người đàn ông lớn tuổi hơn cậu luôn đi cạnh anh ta, nghe nói là trợ thủ, Chu Thành cực ghét anh ta nhưng lại không đá anh ta đi, thái độ rất kỳ quặc.

Về phần Chu Bắc Hiền và Y Tụ thì không có bất cứ tin tức gì, không biết giờ thế nào, Lãng Hàm cũng không quan tâm.

Về sau Lãng Hàm lại giành được thêm vài giải ảnh đế, cuối cùng cũng được xem là ngôi ngang hàng với Lục Tư Nguyên. Nhưng mọi người vẫn có những tranh luận khác nhau về cậu.

Bên ngoài truyền tai nhau về Lãng Hàm thế này, nghe nói Lãng Hàm là nhân vật đại diện cho kẻ đê tiện lẳng lơ. Trước thì quyến rũ Chu tổng lớn Chu Thành của GMG, sau lại quyến rũ em trai Chu Thành, sau đó nữa thì quyến rũ Lục ảnh đế, hơn nữa còn thành công có được danh phận!

Câu chuyện truyền kỳ này kích lệ vô số người đến sau, rất nhiều người học theo cậu mới đầu khoe khoang sự ngu ngốc

và khoe cơ thể mình trên Weibo, sau đó lại công kích nghệ sĩ nổi tiếng, để mình trở thành... Nhưng thường thì họ đều không thành công.

Lại có nhiều nghệ sĩ tự cho mình xinh đẹp như hoa, vốn muốn ôm đùi ông lớn, nhưng thấy Lăng Hàm có thể đổi kim chủ thì cũng học theo ôm đùi kim chủ nhỏ trước, chờ cơ hội đổi sang người máu mặt hơn sau.

Nhưng phần lớn những người này đều thất bại.

Chính vì thất bại nên mọi người càng cảm thấy chuyện Lăng Hàm thành công là xác suất rất nhỏ, vô thức cho rằng Lăng Hàm có thể đi được đến vậy thì phải là một kẻ cực tâm cơ, mưu trí, thủ đoạn ngoan độc.

Tất nhiên, những người biết sự thật chỉ có thể im lặng.

Lần nào Lục Tư Nguyên cũng trêu cậu: “Nào, tên dê tiện lăng lơ này khoe thân cho anh xem nào.”

Đương nhiên, kết cục cuối cùng thì chính anh mới là người phải khoe thân.

Sự thật thế nào, trừ người trong cuộc ra không ai biết. Trên đời này có rất nhiều chuyện không phải trông nó như vậy thì là như vậy, có lẽ bạn sẽ gặp được một kẻ thắng cuộc như bật tool hack, ngưỡng mộ, ghen - tị - hận vận may của người ấy, không cần phải để tâm đâu, không biết chừng người đó được “sống lại” đấy!